

Giả Yêu Làm Thật

Contents

Giả Yêu Làm Thật	5
1. Chương 1: Cầu Kết	5
2. Chương 2: Trừng Phạt	10
3. Chương 3: Ngủ Cùng Nhau	13
4. Chương 4: Bồi Bổ Cho Cô	16
5. Chương 5: Chờ Đợi	19
6. Chương 6: Cô Thật Khác	23
7. Chương 7: Nghĩ Tôi Muốn Em Sao?	26
8. Chương 8: Không Như Mong Muốn	29
9. Chương 9: Làm Hồng Chuyện Tốt Của Hân	32
10. Chương 10: Gây Chuyện	36
11. Chương 11: Đẹp Nhất Lúc Cao Trào	39
12. Chương 12: Tam Thiếu Bị Đánh	42
13. Chương 13: Tác Phong Đàn Ông	45
14. Chương 14: Hai Người Cùng Sinh Nhật	49
15. Chương 15: Hôn Môi	52
16. Chương 16: Ca Ca	56
17. Chương 17: Người Thứ Ba	59
18. Chương 18: Cấn	63
19. Chương 19: Chỉ Là Ôm	66
20. Chương 20: Say Rượu Loạn Chuyện (1)	69
21. Chương 21: Say Rượu Loạn Chuyện (2)	71
22. Chương 22: Sự Thật Đau Lòng	74
23. Chương 23: Trở Về	77
24. Chương 24: Phá	80
25. Chương 25: Xấu Hổ Trước Mặt Mọi Người	83
26. Chương 26: Tai Nạn Xe Cộ	85
27. Chương 27: Giả Vờ Như Vợ Hiền	88
28. Chương 28: Khổ Nhục Kể	91
29. Chương 29: Say Rượu Hư Thân	94
30. Chương 30: Bị Đuổi Ra Cửa	97
31. Chương 31: Dục Vọng Uyên Ương	100
32. Chương 32: Cam Lòng Buông Tha	103
33. Chương 33: Quy Tắc Trò Chơi	106
34. Chương 34: Điệu Nhảy Tuyệt Vời	110
35. Chương 35: Bảo Vệ Em	113
36. Chương 36: Phân Rõ Quan Hệ	116
37. Chương 37	118
38. Chương 38	122
39. Chương 39	125
40. Chương 40	128
41. Chương 41	132

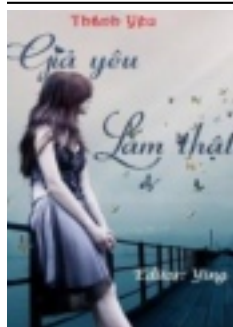
42. Chương 42	135
43. Chương 43	138
44. Chương 44	142
45. Chương 45	146
46. Chương 46	149
47. Chương 47	152
48. Chương 48	156
49. Chương 49	159
50. Chương 50	162
51. Chương 51	166
52. Chương 52	169
53. Chương 53	172
54. Chương 54	175
55. Chương 55	182
56. Chương 56	189
57. Chương 57	192
58. Chương 58	195
59. Chương 59	198
60. Chương 60	201
61. Chương 61	204
62. Chương 62	207
63. Chương 63	211
64. Chương 64	228
65. Chương 65	244
66. Chương 66	272
67. Chương 67	297
68. Chương 68	322
69. Chương 69	348
70. Chương 70	373
71. Chương 71	386
72. Chương 72	401
73. Chương 73	415
74. Chương 74	427
75. Chương 75	443
76. Chương 76	455
77. Chương 77	466
78. Chương 78	477
79. Chương 79	489
80. Chương 80	501
81. Chương 81	513
82. Chương 82	524
83. Chương 83	537
84. Chương 84	549
85. Chương 85	561
86. Chương 86	573
87. Chương 87	582
88. Chương 88	592
89. Chương 89	601
90. Chương 90	610
91. Chương 91	620
92. Chương 92	629
93. Chương 93	640
94. Chương 94	652
95. Chương 95	664

96. Chương 96	675
97. Chương 97	684
98. Chương 98	693
99. Chương 99	703
100. Chương 100	718
101. Chương 101	727
102. Chương 102	736
103. Chương 103	745
104. Chương 104	754
105. Chương 105	763
106. Chương 106	776
107. Chương 107	786
108. Chương 108	795
109. Chương 109	805
110. Chương 110	819
111. Chương 111	827
112. Chương 112	837
113. Chương 113	847
114. Chương 114	856
115. Chương 115	865
116. Chương 116	873
117. Chương 117	883
118. Chương 118	899
119. Chương 119	908
120. Chương 120	918
121. Chương 121	928
122. Chương 122	937
123. Chương 123	947
124. Chương 124	959
125. Chương 125	973
126. Chương 126	984
127. Chương 127	994
128. Chương 128	1002
129. Chương 129	1011
130. Chương 130	1020
131. Chương 131	1029
132. Chương 132	1038
133. Chương 133	1046
134. Chương 134	1055
135. Chương 135	1065
136. Chương 136	1074
137. Chương 137	1083
138. Chương 138	1093
139. Chương 139	1102
140. Chương 140	1111
141. Chương 141	1120
142. Chương 142	1128
143. Chương 143	1137
144. Chương 144	1146
145. Chương 145	1155
146. Chương 146	1163
147. Chương 147	1172
148. Chương 148	1180
149. Chương 149	1188

150. Chương 150	1198
151. Chương 151	1207
152. Chương 152	1216
153. Chương 153	1226
154. Chương 154	1235
155. Chương 155	1244
156. Chương 156	1254
157. Chương 157	1264
158. Chương 158	1269
159. Chương 159	1274
160. Chương 160	1279
161. Chương 161	1287
162. Chương 162	1295
163. Chương 163	1304
164. Chương 164	1313
165. Chương 165	1320
166. Chương 166	1327
167. Chương 167	1333
168. Chương 168	1342
169. Chương 169	1354
170. Chương 170	1360
171. Chương 171	1375
172. Chương 172	1390
173. Chương 173	1399
174. Chương 174	1406
175. Chương 175	1414
176. Chương 176	1422
177. Chương 177	1430
178. Chương 178	1444
179. Chương 179	1458
180. Chương 180	1466
181. Chương 181	1473
182. Chương 182	1487
183. Chương 183	1500
184. Chương 184	1508
185. Chương 185	1514
186. Chương 186	1522
187. Chương 187.1	1536
188. Chương 187.2	1553
189. Chương 188	1587
190. Chương 189	1599
191. Phiên Ngoại 1	1599
192. Phiên Ngoại 2	1603
193. Phiên Ngoại 3	1606
194. Phiên Ngoại 4	1610
195. Phiên Ngoại 5	1620
196. Phiên Ngoại 6	1630
197. Phiên Ngoại 7	1636
198. Phiên Ngoại 8	1643
199. Phiên Ngoại 9	1646
200. Phiên Ngoại 10	1659
201. Phiên Ngoại 11	1672
202. Phiên Ngoại 12	1686
203. Phiên Ngoại 13	1699

204. Phiên Ngoại 14	1702
205. Phiên Ngoại 15	1706
206. Phiên Ngoại 16	1709
207. Phiên Ngoại 17	1714
208. Phiên Ngoại 18	1718
209. Phiên Ngoại 19	1724
210. Phiên Ngoại 20	1731
211. Phiên Ngoại 21	1736
212. Phiên Ngoại 22	1739
213. Phiên Ngoại 23	1742
214. Phiên Ngoại 24	1754
215. Phiên Ngoại 25	1766
216. Phiên Ngoại 26	1770
217. Phiên Ngoại 27	1775
218. Phiên Ngoại 28	1779
219. Phiên Ngoại 29	1784
220. Phiên Ngoại 30	1790
221. Phiên Ngoại 31	1794
222. Phiên Ngoại 32	1799
223. Phiên Ngoại 33	1807
224. Phiên Ngoại 34	1813
225. Phiên Ngoại 35 End	1819

Giả Yêu Làm Thật

Giới thiệu

Cô tên Phó Nhiễm, hắc gọi là Minh Thành Hữu. Hữu Nhiễm kết hợp lại là cầu kết. . . Minh Tam th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-yeu-lam-that>

1. Chương 1: Cầu Kết

Phó Nhiễm mặc một bộ sườn xám màu đỏ thắm sắc phượng hoàng chiều dương đứng trong một đám đông. Cô khó chịu, cố gắng co người lại, khuôn mặt nhăn nhó vì bị lớp trang điểm phủ lên. Cô có thân hình cao ráo. Dù cởi bỏ đôi giày cao gót cô cũng phải cao tới 1m7. Cô cảm thấy rất mệt mỗi khi phải đi đôi giày cao gót này. Đôi lông mày Phó Nhiễm nhăn lại, tỏ ý không kiên nhẫn được nữa.

Hôm nay chính là bữa tiệc đính hôn của cô.

Đây là ngày đại hỉ của hai nhà Minh - Phó.

Vị hôn phu của cô chính là Minh Tam thiếu ở thị trấn Nghênh An nổi danh công tử đào hoa, mỹ nam số một, là một đại soái ca giàu có. Phó Nhiễm không nghĩ ngờ tướng mạo của hắn, hắn thật sự có thể làm cho những người phụ nữ gặp mặt hắn lần đầu tiên phải kinh ngạc.

Nhưng lúc này hắn lại đang làm một chuyện vô cùng xấu hổ.

Cha mẹ Minh gia giận đến xanh mặt. Cha mẹ Phó gia cũng không tốt hơn bao nhiêu. Toàn bộ hội trường đang tập trung nhìn vào cô với ánh mắt đồng tình thương cảm làm cho Phó Nhiễm cảm thấy không được tự nhiên. Cô đứng ở trên khán đài cao, kiên định nhìn vào bóng lưng của người đàn ông đó.

Thẩm Ninh khóc sụt sùi nắm vạt áo Minh tam thiếu không thả.

“Anh thật sự đính hôn sao? Anh đã nói chỉ cần mình em mà. Chẳng lẽ những lời anh nói lúc trên giường là giả dối sao? ”

Minh Tam thiếu lấy ngón tay lau đi giọt lệ trên khóe mắt Thẩm Ninh.

“Ngoan, đính hôn mà thôi, anh sẽ không kết hôn với cô ta đâu.”

Bữa tiệc đính hôn này đã chấn động khắp thành phố. Ký giả tự nhiên cũng không thể bỏ qua được những tin đồn bất quá xung quanh bữa tiệc này.

“Tam thiếu gia, anh có thể giới thiệu cho em biết vị tiểu thư này là ai không?”

“Tam thiếu gia, hôm nay là ngày đính hôn của anh, anh có biết vị hôn thê của anh vẫn còn đang đợi ở kia không?”

.....

Phó Nhiễm nhìn Phó lão gia. Ông không kịp phản ứng, cũng không có ý lên tiếng chất vấn. Cô ngậm ngùi thở dài, lắc đầu. Minh lão gia là người đầu tiên thấy mặt đã lên tiếng ngăn cản đám kí giả phỏng vấn.

Minh Tam thiếu cùng cô gái lưu luyến không rời.

“Bảo bối, ngoan, trở về chờ tin tức của anh.”

“Còn phải đợi tin tức gì, anh cũng đã đính hôn rồi.”

“Thành Hữu, chờ hồ đồ!”

Minh lão gia biết hắn đối với việc đính hôn này có chút bất mãn.

“Huống Tử”

Tam thiếu gia lên tiếng: “Đưa Thẩm Ninh trở về.”

Thẩm Ninh khó có cơ hội nhìn thấy Minh lão gia, sao có thể cam tâm rời đi như thế, ai không biết rõ tam thiếu gia là người đàn ông của cô, nếu muốn giành, cũng phải xem có đủ sức không.

Cô đã không làm thì thôi, nếu đã làm thì phải làm tới cùng. Cô nhẹ nhàng cầm tay hắn lên,

“Thành Hữu, em có thai con của anh.”

“A –” Tất cả mọi người vô cùng kinh hãi.

Đây chính là sự sỉ nhục của Minh gia.

Thẩm Ninh ngẩng đầu lên, bộ dáng ngây thơ. Tam thiếu gia mới phút trước còn rất dịu dàng, giờ phút này liền cảm thấy vô cùng lo lắng. Đôi mắt híp lại thâm sâu nhìn chằm chằm vào Thẩm Ninh, khóe miệng hắn chứa ý cười. Vô tình ánh mắt âm lãnh đó của hắn làm cô cảm thấy lo lắng.

Hắn giơ bàn tay lên, nhẹ nhàng vuốt lên má của cô,

“Thẩm Ninh, em vừa nói cái gì, anh không nghe rõ.”

“Em...”

“Tam thiếu gia, vị tiểu thư này nói cô ấy mang thai con của anh!” Ký giả bên cạnh có ‘ý tốt’ nhắc nhở.

“Phải không?”

Hắn cười cười, Thẩm Ninh nhìn không ra tâm trạng của người đàn ông này, tâm trạng của hắn từ trước đến giờ đều không để lộ chút nào ra ngoài.

“Thẩm Ninh, em nói cho bọn họ biết em mang thai thật không?”

Hắn tức giận.

Lần này Thẩm Ninh lại phán đoán sai, hắn tức giận thật rồi.

“Em...Thật xin lỗi, em không có mang thai.”

Sự lạnh lẽo trong mắt tam thiếu gia tan đi. Hắn vỗ vỗ mặt Thẩm Ninh, không dùng quá nhiều sức nhưng âm thanh phát ra lại làm cho cô cảm thấy đau đớn. Hắn duy trì vẻ ngoài vô hại của mình, còn cô gieo gió gặt bão, bị rất nhiều đèn flash theo sát không ngừng.

“Huống Tử, đưa cô ấy đi.”

Sắc mặt của Minh lão gia lúc này mới dịu đi một chút.

“Thành Hữu, buổi tối em chờ anh.”

Trước khi rời đi Thẩm Ninh bỏ lại một câu .

Tam thiếu gia nhớ tới cách đó không xa còn có một người phụ nữ đang đợi hắn.

Phó Nhiễm thấy người đàn ông to cao đang từng bước một tới gần mình. Hắn mặt một bộ vết đen. Chiếc áo sơ mi trắng bên trong tùy ý mở hai nút áo, không có phối hợp cà vạt. Hắn nhảy lên sân khấu. Lập tức cảm giác không khí hung hăng vênh vào đập vào mặt.

Phó Nhiễm cùng hắn nhìn nhau. Đây chính là Minh tam thiếu, Minh Thành Hữu. Ý vào ưu thế chiều cao, hắn ngạo nghễ ngắm nhìn khuôn mặt của cô, lông mày nhỏ nhắn, mắt to, miệng anh đào nhỏ, xuống chút nữa...

Vóc người hấp dẫn, bộ ngực nở nang. Đây đúng là mẫu người hắn thích.

“Lấy ra đi.”

Hắn duỗi tay ra, bộ dạng công tử giàu có. Người điều khiển chương trình đưa chiếc nhẫn cho hắn.

Minh Thành Hữu nâng tay Phó Nhiễm, bàn tay cô trắng nõn, ngón tay thon dài, hắn cầm chiếc nhẫn lên, đeo vào tay cô. Chiếc nhẫn kim cương vẫn còn đang đeo vào bất ngờ Phó Nhiễm lại cong ngón tay lên.

“Như thế nào, không muốn?”

Giọng nói hấp dẫn của hắn cất lên vô cùng mị lực. Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, ánh mắt lơ đãng liếc qua xương quai xanh của hắn.

Cô và hắn đang đứng rất gần nhau. Cô nhìn cho tới khi có thể nhìn thấy rõ một dấu răng trên xương quai xanh của hắn chưa kịp tan đi. Cô tiếp tục quét mắt qua chiếc cằm kiên nghị, đôi môi thật mỏng, sống mũi thanh cao, đôi mắt đào hoa. Không thể trách được cô vừa mới nhìn thấy hắn đã cảm thấy mất hồn.

“Phó Nhiễm ”

Hắn khẽ đọc tên của cô.

“Chữ Nhiễm trong cấu kết sao?”

Phó Nhiễm khẽ cắn cánh môi, ánh mặt trời hắt lên gương mặt cô làm á cô trở nên đỏ hơn. Minh Thành Hữu tức giận nhìn chăm chăm vào mắt cô, Phó Nhiễm dùng sức thu tay lại, tháo chiếc nhẫn mới được đeo vào một nửa ném đi. Chiếc nhẫn phát ra một tiếng keng. Dưới đài mọi người đều giật mình nhìn hai người.

Đôi môi của Minh Thành Hữu khẽ nhếch lên, khóe mắt kiêu căng.

“Có phải cô không muốn?”

Phó Tụng Đình khẽ đẩy vợ mình một cái. Người hầu bàn vội vàng tiến lên, khom lưng muốn nhặt chiếc nhẫn rơi trong ly sâm banh.

“Dừng tay ”

Minh Thành Hữu lạnh lùng cất giọng.

“Cô không tự nguyện sao?”

Phó Nhiễm đứng yên bất động.

“Tính tình còn rất tự đại. Tôi chỉ mới nói một câu cầu kết thôi, vậy thì sao? Bị người đâm trúng chỗ đau thẹn quá hóa giận sao?”

“Phó Nhiễm!”

Sau lưng truyền tới tiếng quát chói tai của Phó Tụng Đình. Sau một hồi im lặng, Phó Nhiễm thở dài.

Phạm Nhân thấy không khí có chút hòa hoãn, bàn tay vừa thu vào lại vươn ra.

“Để cho cô ấy tự mình nhặt.”

Hắn cũng muốn nhìn xem cô cứng đầu tới mức nào, liệu có thể sửa cô không.

Phó Nhiễm đi tới, phát hiện dưới sân khấu các ký giả đang chĩa thẳng đèn flash vào mặt cô. Phải rồi, chỉ cần cô khẽ cúi người thì có thể xem là cô đang khúm núm, cúi đầu trước hắn rồi. Nhưng cô biết, sau chuyện này cô sẽ không được yên thân.

Nhiều lắm là ngày mai các trang nhất của báo chí sẽ giật tít: tam thiếu gia thương tiếc tiểu tình nhân, ngay tại bữa tiệc đính hôn đã vứt bỏ vị hôn thê.

Ánh mắt Phó Nhiễm dừng lại trên chiếc nhẫn. Sắc mặt Phạm Nhân tràn đầy phẫn nộ, không dám đối mặt với con gái mình.

Chiếc sườn xám trên người Phó Nhiễm có thiết kế xẻ tà cao tới tận bắp đùi, chỉ cần cô ngồi xuống sẽ bị lộ hết. Cô cũng không để ý nhiều tiếp tục khom lưng xuống.

“Từ từ.”

Tam thiếu gia vốn là muốn ở bên xem kịch vui đột nhiên lên tiếng. Hắn tiến tới trước Phó Nhiễm khom lưng nhặt chiếc nhẫn lên. Hắn nhướn mắt cười nhẹ.

“Anh chỉ muốn đùa với em một chút, chuyện như vậy, nên để anh làm.”

Phó Nhiễm vừa kinh ngạc vừa thảm cảm ơn hắn, nhẹ thở ra. Minh Thành Hữu nâng tay phải của cô lên, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa. Phó Nhiễm ngẩng đầu, không biết sao, ánh mắt lại rơi vào vết cắn trên xương quai xanh của hắn. Giọng nói của hắn vô cùng ưu nhã nhưng cũng không giấu được sự đùa giỡn trong đó.

A, thật là một người đàn ông chu toàn.

Dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay. Minh Thành Hữu có thân hình cao tới 1m86, chỉ cần cúi đầu một chút, dễ dàng hôn lên trán Phó Nhiễm. Hắn ghé vào tai cô khẽ nói.

“Anh thấy cả chân em, làn da rất nhẵn nhụi, rất **.”

Nghi thức đính hôn tiếp tục tiến hành thuận lợi. Phó Nhiễm thở ra, cuối cùng cũng có thời gian nghỉ ngơi.

Phạm Nhân bưng đĩa đi tới bên cạnh cô.

“Tiểu Nhiễm, ăn một chút đi. Chắc là con đói bụng rồi?”

“Mẹ, đây chính là người đàn ông mà mẹ muốn con lấy sao?”

“Cái đứa bé này. Bao nhiêu phụ nữ muốn được ngồi lên chiếc ghế tam thiếu phu nhân, con...”

Phó Nhiễm cầm ly rượu lên, một hơi uống cạn.

“Con...”

Phạm Nhân không nói hai lời đoạt lấy ly rượu trong tay Phó Nhiễm.

“Để ý hình tượng một chút đi. Con là tiểu thư khuê các mà. Con muốn cho người ta nhìn thấy dáng vẻ này của mình sao?”

Khóe miệng Phó Nhiễm vẫn lưu lại một chút rượu.

Cô xem thường.

“Biết thì thế nào? Cùng lắm thì từ hôn.”

“Tiểu Nhiễm...”

Phó Nhiễm cắt đứt lời Phạm Nhân.

“Theo yêu cầu của bọn họ, từ sau con sẽ ở lại nhà Minh Thành Hữu, có thể sẽ rất ít khi trở về.”

“Cái này mẹ biết, con phải nhớ rõ, hãy nhanh chóng mang thai, như vậy chiếc ghế tam thiếu phu nhân này con mới có thể yên ổn ngồi được.”

Phó Nhiễm không nói thêm gì nữa.

Đến lúc bữa tiệc đính hôn hoàn toàn kết thúc thì đã gần đến 9h tối.

Mấy chiếc xe Bentley màu sẫm banh chạy vòng qua đài phun nước tiến vào hội trường. Toàn bộ người Minh gia trên dưới đều đang vội vàng tiễn khách, Minh Thành Hữu đi về phía chiếc xe dẫn đầu, tài xế trong xe liền mở cửa cho hắn.

“Em còn không đi?”

Phó Nhiễm nghe vậy, đi tới trước, Minh Thành Hữu nhẹ nhàng ôm eo cô, hơi đẩy, hắn và Phó Nhiễm liền ngồi vào xe. Minh Thành Hữu ra lệnh mở cửa sổ xe ra vì khi chạm vào cô hắn liền cảm thấy nóng rực trong người, hơi thở nặng nề.

Xe đi qua quảng trường Vạn Đạt.

Phó Nhiễm dựa đầu vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần, vành tai đột nhiên nóng lên, cô nghiêng đầu, trông thấy gương mặt tuấn tú của Minh Thành Hữu tới gần.

“Giúp anh che giấu anh sẽ không bạc đãi em.”

“Anh có ý gì?”

Ánh mắt hắn phát ra nét hấp dẫn gợi cảm.

“Anh đi tìm tiểu tình nhân của anh.”

Hắn giương nhẹ cằm dưới. “Chú Vương, dừng xe.”

“Tam Thiếu, không trở về nhà sao?”

“Chờ tôi nửa giờ, thiếu phu nhân muốn ăn kem Haagen-Dazs.”

Chú Vương tươi cười.

“Thiếu gia thật là có tâm, được, tôi sẽ dừng xe ở ven đường.”

Bánh xe còn chưa dừng hẳn, Minh Thành Hữu đã đẩy cửa xe ra bước nhanh rời đi. Gương mặt Phó Nhiễm trở nên cứng nhắc, nói thật, cô chưa bao giờ gặp gỡ một người nào như hắn cả. Chú Vương là người thân thiện, thừa dịp đó cùng Phó Nhiễm nói chuyện đôi ba câu.

Bốn mươi phút sau, vẫn không thấy bóng dáng của Minh Thành Hữu đâu.

Một cuộc điện thoại gọi tới máy của chú Vương.

“Thưa phu nhân...”

Chú Vương xuyên qua gương chiếu hậu nhìn Phó Nhiễm.

“Chuyện gì xảy ra, Thành Hữu không phải nói sẽ trở về sao? Người ở đâu?”

“Phu nhân, Tam Thiếu gia nói muốn mua chút đồ ăn cho thiếu phu nhân vì vậy có thể sẽ trở về muộn. Nói không chừng là đang trên đường về.”

“Cái gì? Không có chút quy củ gì cả. Ông đưa điện thoại cho Phó Nhiễm!”

Chú Vương làm theo lời Lý Vận Linh.

“Phó Nhiễm, chuyện gì xảy ra? Đã khuya như thế này lại còn bắt Thành Hữu vất vả đi mua đồ ăn cho con. Con cũng không phải là đứa trẻ lên ba, tại sao lại cứ kén ăn như vậy? Hôm khác ăn không được sao, cứ nhất định...”

Phó Nhiễm nhúc nhích đầu duỗi ngón tay ra, đặt nhẹ lên lông mi.

“Mẹ, chúng con ở quảng trường Vanda, hẳn đi tìm tiểu tình nhân của hẳn rồi, có thể là cô gái trong bữa tiệc tối nay.”

Mười phút sau. Phó Nhiễm nhìn thấy Minh Thành Hữu từ nơi không xa sải bước tới, thân hình cao to của hẳn chui vào bên trong xe, trên người toàn mùi nước hoa của người phụ nữ đó làm tràn ngập cả không gian chật hẹp trong xe, nút áo so với lúc rời đi còn mở nhiều hơn, dấu răng như in sâu hơn.

Minh Thành Hữu cười như không cười nhìn chằm chằm gò má Phó Nhiễm.

“Thiếu gia?”

“Lái xe.”

Hắn lạnh lùng nói. Chú Vương cẩn thận nhìn, xem ra Phó Nhiễm nói không sai, trong tay Minh Thành Hữu không có một túi đồ ăn nào.

“Rất tốt ”

Minh Thành Hữu dụ đi dồn Phó Nhiễm tới sát cửa sổ, ngón tay thon dài của hẳn nắm lấy bả vai của cô, kề môi vào tai cô nói.

“Trở về, xem tôi sẽ xử lý cô như thế nào!”

2. Chương 2: Trừng Phạt

Cửa sổ xe mở rộng ra, cánh tay Minh Thành Hữu vẫn vòng qua đầu vai Phó Nhiễm như cũ, không hiểu sao lờ mờ qua một cái, nhìn qua trông như có vẻ âu yếm. Ngón tay hẳn thon dài, thường ngày nhất định là chú trọng vẻ bề ngoài, ngay cả mỗi móng tay đều sửa cắt vừa cẩn thận.

Ngón trở của Minh Thành Hữu gõ nhẹ vào vai cô trắng nõn như ngọc, hẳn có thể cảm nhận được từ trong lòng bàn tay cảm giác mát lạnh xuyên thấu.

Cô lạnh.

Gió như nước đá lạnh thấu xương, Phó Nhiễm khoác áo choàng mà ngăn không được cái lạnh.

Chú Vương là người tinh ý giỏi quan sát thần sắc, lập tức muốn đóng cửa sổ xe.

“Mở ra.”

“A”

Chú Vương hơi trừng mắt vì ngạc nhiên, từ sau kính chiếu hậu cẩn thận quan sát sắc mặt Minh Thành Hữu.

“Tôi nóng”

Hắn lãnh đạm đưa tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ, ôm bả vai cô từ nãy vẫn bất động.

“Tôi cần có gió để dập tắt lửa.”

“Vâng...”

Cho tới tận lúc này Phó Nhiễm vẫn chưa nói một lời.

Hắn có hỏa, như thế. Nói không chừng chuyện tốt mới làm được một nửa, thời điểm vừa bước vào nhà lại bị quấy rầy, nhìn hắn vội vàng mà đến, nhất định là lúc này đang khơi mào hỏa không cách nào dập tắt.

Phó Nhiễm chịu lạnh, Minh Thành Hữu đột nhiên ghé môi mỏng như lưỡi dao ghé sát bên tai cô, lời nói mà như tràn đầy ra nhiệt khí đâm thẳng vào gò má cô không yên.

“Cô thật sự là tốt chứ, còn không dám ở sau lưng tôi xiên một dao.”

Đôi môi cô dãn anh đào, bóng đêm bao trùm ngọn đèn phản xạ ở trong xe, Phó Nhiễm nghiêng đầu, sắc kiêu diễm, lại ngoài ý muốn cùng hắn ở trong tư thế gần gũi.

“Tôi là vị hôn thê của anh, nếu không lo mất mặt, muốn ngoại tình thì hãy lén lút tiến hành, nói cách khác, lần sau nói không chừng tôi sẽ trước mặt anh xiên cho anh một dao.”

“A”

Môi người đàn ông khe giạt, hắn gật gật đầu, vẫn đem bức cô chết dí ở góc cửa sổ, người phụ nữ này thực là làm được điều đó. Hắn không cần hoài nghi, mới vừa rồi cũng đã bị cô ột vố, chứng thực điều cô nói.

Chiếc xe màu sâm banh xuyên qua vườn hoa tư nhân to lớn, hồ bơi xanh biếc trạm sắc nghênh đón ý nói bên cạnh là quang cảnh đèn màu sắc chói mắt. Phó Nhiễm chỉ cảm thấy bên mặt chợt lóe lên, trong nháy mắt, xe đã vụt vàng dừng lại.

Cô đi theo Minh Thành Hữu xuống xe.

Phó Nhiễm nhẹ ngẩng đầu, Minh gia tiền tài quyền thế quả nhiên như tin đồn bên ngoài, khoa trương đến nhận thức người bước qua cũng thấy trải qua thiết kế tỉ mỉ, hai cột điêu khắc Bàn Long tụ tại La Mã trụ tại hai bên cửa lớn Minh gia, cửa lớn làm bằng gỗ rắn chắc sáng trong, có thể nhìn một cái là thấy đèn trong phòng khách vẫn sáng.

Minh Thành Hữu dẫn đầu đi tới.

“Cha, mẹ.”

Lý Vận Linh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cắn răng dùng ngón tay chỉ hướng con trai.

“Con đây...”

“Mẹ, con mệt mỏi rồi, con lên lầu nghỉ ngơi trước.”

Nói xong, hai chân thon dài đã tự động đi tới cửa cầu thang, thậm chí không có ý định nhìn Phó Nhiễm một cái.

Cha mẹ Minh gia mắt thấy Minh Thành Hữu lên lầu, lúc này mới đưa mắt hướng tới Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chuyện bày ra trước mặt rồi còn phải hỏi, hắn là không muốn cho Minh Thành Hữu bước qua. Phó Nhiễm đành phải kể lại.

“Tiểu Nhiễm à, con biết Thành Hữu còn trẻ, chuyện này còn chưa tính, chờ hắn chơi đủ, sau này nhất định có thể đối với con toàn tâm toàn ý, con yên tâm, ta sẽ quản hắn.”

“Dạ, cảm ơn mẹ.”

“Đính hôn rồi, chúng ta đều là người một nhà, tối nay con ở đây ngủ trong phòng Thành Hữu, quy củ của Minh gia ta đã nói qua cho con, chờ con mang thai đứa bé, dù là Thành Hữu không đáp ứng, ta sẽ áp giải hắn đi cục dân chánh. Trời cũng không còn sớm, đi nghỉ ngơi đi.”

Chuyện này là quy củ của Minh gia, nếu như đưa ra ánh sáng chắc chắn trở thành chuyện gièm pha lớn nhất trong xã hội thượng lưu.

Căn biệt thự là không gian riêng của Minh Tam Thiếu, Lý Vận Linh gọi Tiêu quản gia gần 50 tuổi, cùng với người giúp việc đội Phó Nhiễm về, lúc này bà mới cùng Minh Vân Phong trở lại chỗ ở.

Phó Nhiễm tựa tại cửa cầu thang, cô đơn chiếc bóng, dép trên chân tựa như biểu hiện thân phận nữ chủ nhân, người cô yếu điệu, trán Nga Mi xinh đẹp, lơ đãng hiển thị ra phong tình làm người ta khó có thể chống đỡ, cô cùng tuổi Minh Thành Hữu, đều mới 24.

Trong lúc vô tình, Phó Nhiễm trông thấy Tiêu quản gia ngó đầu ra khỏi phòng ngủ, tầm mắt bắt bị quá tang. Tiêu quản gia khó nén được sắc mặt lúng túng, mở miệng.

“Thiếu phu nhân còn chưa ngủ?”

“Tiêu quản gia, chúng tôi mới đính hôn, bà gọi tên của tôi là được rồi.”

“Thiếu phu nhân, đây là phu nhân dặn dò.”

Phó Nhiễm không kiên nhẫn, gặp Tiêu quản gia cũng không tính trở về phòng, lúc này mới không thể không lên.

Cửa phòng Minh Thành Hữu mở to, dường như chỉ chờ cô chui đầu vô lưới. Tiếng bước chân có chút nặng nề, Phó Nhiễm nín thở, không biết vì sao có cảm giác lạ không tên. Cô đi vào phòng, tiện tay đóng cửa.

Minh Thành Hữu hai chân thon dài ngồi trên sofa đối diện với bàn trà, Phó Nhiễm nhìn quanh bốn phía, không muốn quá mức tới gần hắn, chỉ có thể ngồi ngay ngắn ở mép giường.

Minh Thành Hữu lật xem tờ báo, khoát tay, trong mắt hiển thị sắc thái rã rời, hắn gấp báo vứt lên bàn, dáng người cao ngất đứng dậy.

Đỉnh đầu, thậm chí phía sau hơn phân nửa cái giường đều đắm chìm ở giữa bóng ma.

Phó Nhiễm cúi đầu nhìn phía lưng người đàn ông.

“Mới vừa rồi lá gan to như thế, giờ này cúi cái mặt cho ai xem?”

Phó Nhiễm khẽ nâng đầu, nhìn đến dây lưng Hermes màu đen của Minh Thành Hữu, kiêu dáng ngắn gọn hào phóng, không hổ là vật phẩm xa xỉ thiết kế theo ý muốn.

“Mặt tôi không được?”

Hắn nói một câu, không gì mà mà cô chống đỡ đều phải trên một câu.

Môi Minh Thành Hữu vén lên thành hình cung.

“Tôi đi tắm rửa.”

Thế này thì cô thật không biết như thế nào nói tiếp.

Đầu ngón tay cởi bỏ trong lưng quần cúc áo bạc kim, mở từng chiếc, ngực người đàn ông bởi vì động tác như vậy mà lộ hết ra ngoài, hắn ngày thường chú trọng tập thể hình, sau ba nút thắt, sáu khối cơ bụng tiêu chuẩn đã lộ ra trước mắt. Màu da khỏe mạnh, bụng thắt chặt, Phó Nhiễm chợt thấy mặt đỏ dường như nóng bỏng, như vậy trên chộc người, thật sự là khốn kiếp.

Minh Thành Hữu đem quần áo trong tay đá hướng bên chân, hắn dùng lực mạnh bắt lấy cằm Phó Nhiễm, đem mặt của cô đối diện làm cho cô không thể không trực diện nhìn thấy cảnh xuân sắc.

Phó Nhiễm giãy dụa “Làm cái gì?”

“Cho cô xem còn không tốt?”

“Anh cho là thực hấp dẫn tôi?”

Giữ chặt trụ cầm, hần lên các đốt ngón tay, Phó Nhiễm bị đau.

“Buông ra!”

Minh Thành Hữu quả nhiên theo lời buông tay, lại đem động tác tập trung lên cái dây lưng kia, hần cởi bỏ đầu dây lưng, kéo khóa kéo quần tây.

Sắc mặt Phó Nhiễm sụp xuống, nghiêng đầu. Quần tụt xuống trước mặt, dây lưng đụng chạm đến sàn gỗ, phát ra âm thanh va chạm cứng rắn.

Cầm Phó Nhiễm lại lần nữa bị kéo lại, theo mặt chuyển hướng ra phía trước, tầm mắt đi lạc nhìn đến cái quần lót màu đen của Minh Thành Hữu, bởi vì đàn ông kết cấu sinh lý cùng phụ nữ một trời một vực, cho dù dục vọng ngủ say, do có thể trông thấy chỗ kia cũng làm người ta mặt đỏ tai hồng.

Cô nhần nhịn không được, vung tay lên, móng tay sắc nhọn đâm vào cổ tay Minh Thành Hữu.

“Buông, buông tay!”

“A, cô cũng có cảm xúc?” Người đàn ông không giận phá lên cười.

“Phá hư chuyện tốt của tôi, thời điểm đó sao không dự đoán được trong lòng tôi có nhiều uất ức?”

Trong lòng hần là tồn tại ý trả thù.

Phó Nhiễm lại ngẩng đầu lên lần nữa, dưới cổ một chiếc cúc không biết khi nào buông ra, lộ ra khoảng lớn phần gáy mịn màng, da cô trắng nõn nà, hai má ửng hồng, làn môi xấu hổ và giận dữ mà hé mở, cô vung tay Minh Thành Hữu ra định đứng dậy.

Minh Thành Hữu cũng đã trước một bước đè lại bả vai cô, bởi vì đứng dậy gấp, Phó Nhiễm bước có chút chật vật, Minh Thành Hữu với tay kéo búi tóc của cô, tức thì một mái tóc đen hiện lên theo vòng, trút xuống sau đầu Phó Nhiễm.

Bàn tay Minh Thành Hữu nghiêng vào trong mái tóc Phó Nhiễm kéo da đầu cô căng, cô ngay sau đó nửa người trên lao đảo về phía trước. Mặt Phó Nhiễm nép vào trong bụng Minh Thành Hữu, làn da hần khần trương, nhiệt độ giống như mới đốt lên làn nước trắng, hơi nước hỗn hợp kịch liệt rơi hướng mặt Phó Nhiễm.

Người đàn ông ra sức kềm cô giãy giụa, hần giương mắt lạnh lẽo nhìn đỉnh đầu Phó Nhiễm.

“Cô chỉ là vị hôn thê của tôi, còn chưa kết hôn liền muốn trông nom tôi? Cuộc sống sau này chẳng phải là cô coi trời bằng vung?”

Hần làm nhiều như vậy, thì ra chính là muốn trừng phạt cô.

Người đàn ông này, tâm tư âm trầm dọa người.

3. Chương 3: Ngủ Cùng Nhau

Ở vào khoảng giữa cổ trên người Minh Thành Hữu có hương vị dễ ngửi cùng mùi vị thuốc lá khêu gợi. Mà trong lúc đó tí nữa thì Phó Nhiễm hết thấy xem nhẹ.

Cô có cảm giác không thở được, hai tay không có chỗ để đành phải đưa về phía trước. Ít nhất, cô có thể cảm giác được làn da Minh Thành Hữu rất đẹp, không bằng trong tưởng tượng của cô về đàn ông như vậy sẽ có cảm giác thô ráp.

Phó Nhiễm thấy khó chịu không chịu nổi, chợt cảm thấy trong lồng ngực tựa như sắp nổ tung, bình thường lại không nghĩ cách nào tránh ra, cô chỉ sợ cái đầu mình sẽ bị bụng hần kẹp cho chết.

Phó Nhiễm há mồm.

Theo tiếng hân kêu rên lên, người cô đã bị ném ra giường.

Minh Thành Hữu cúi đầu, hân vẫn kiêu ngạo, bụng hân thành linh hiện ra rõ ràng dấu răng, bốn phía có lưu nước bọt trong suốt. Hân ngạc nhiên ngẩng đầu, như đang ngó chừng bên trong vườn thú một con mãnh thú.

“Cô thuộc giống gì?”

“Con hổ.”

Minh Thành Hữu khịt mũi coi thường.

“Con hổ? Tôi xem là con cọp đi?”

Tay Phó Nhiễm để trên mặt giường, đứng dậy như phải đi. Bên cạnh Minh Thành Hữu lại đè vai trái cô xuống.

“Đi đâu?”

“Nhà anh lớn như vậy, tôi sang luôn phòng khách đi?”

Cánh môi mỏng của hân xem ra không có ý cười.

“Cô ra đi thử một chút? Tôi dám cam đoan, Tiêu quân gia giờ này sẽ đang canh giữ ở cửa, cô muốn bước ra một bước, trong vòng nửa giờ, mẹ tôi tất nhiên sẽ chạy đến, áp giải cô cùng tôi ngủ trên một cái giường, cô tin hay không?”

Nhắc tới mới nhớ bộ dạng Tiêu quân gia vừa rồi ghé đầu xem chừng, Phó Nhiễm không muốn tin cũng khó khăn.

“Cô gái xuất hiện ở bữa tiệc đính hôn kia là người trong lòng anh chứ?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu ma mị, tựa như châm chọc, sau khi thấy thần sắc Phó Nhiễm, hân như vô tâm.

“Nếu không muốn làm con dâu Minh gia, tại sao đáp ứng đính hôn?”

“Vậy còn anh?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu, muốn từ đó nhìn ra ý trả lời.

“Cô đừng mơ tưởng moi ra chút lời nói từ trong miệng tôi, cùng tôi chơi, cũng không áng chừng tự lượng sức mình bao nhiêu, tôi cho cô biết, tôi rất nguyện ý, cô trông nom cô gái trong bữa tiệc đính hôn kia làm cái gì, sau này cùng tôi sống qua ngày chính là cô.”

Phó Nhiễm thiếu chút nữa nổi đóa.

Minh Thành Hữu thuận thế đẩy cô ngã, áo sườn xám xê tả lộ tới bắp đùi, hai cánh tay hân đè lại bả vai Phó Nhiễm, người nghiêng xuống dưới.

“Tối nay là đêm động phòng của chúng ta, đến đây đi.”

Hân lộ ra bộ dáng này, Phó Nhiễm chuyển mắt, Minh Thành Hữu vẻ bề ngoài như tỉ mỉ ngũ quan tiến tới gần cô, bàn tay hân lần nữa không chút khách khí để trên mặt cô.

“Ở trên giường hãy chuyên tâm một chút.”

“Anh thật muốn?” Phó Nhiễm định không tránh.

” Có thật cô không muốn?”

Phó Nhiễm chỉ nghe lời đồn đại bên ngoài Minh Tam Thiếu phong lưu thành tính, cô cho là sẽ đối phó được vị công tử này, không nghĩ thủ đoạn của hân hân là hạng nhất. Ngón tay Phó Nhiễm bắt đầu cởi cúc áo.

“Được, bắt đầu đi.”

Vạt áo sườn xám phượng hoàng đã hé mở, mơ hồ lộ ra áo quần ngực màu đen, tay Phó Nhiễm khẽ run, cô đang đánh cuộc, nếu như thua cuộc

Ánh mắt của cô nhìn chăm chú về phía trước ngực hấn, cùng lắm thì chính là một đêm. Nếu cô đã đáp ứng đỉnh hôn, cũng nghĩ đến tính toán xấu nhất.

Thân thể Minh Thành Hữu nơi nào đó, lại có phản ứng.

Trong mắt của hấn thoáng qua một tia ảo não, nhanh chóng rời đi, bước đi tới phòng tắm. Bên trong phòng tắm tiếng nước chảy róc rách, âm thanh kia lọt vào tai Phó Nhiễm, giống như bị ném vào chảo dầu nóng bỏng, cô đứng dậy, hai tay vội vàng cài nút áo.

Lúc Minh Thành Hữu đi ra, cô đã lần nữa ngồi ngay ngắn ở mép giường. Hấn mở ra tủ treo quần áo, ngay trước mặt Phó Nhiễm mặc vào áo ngủ.

Trong tủ quần áo treo đầy quần áo nữ style mới, vừa mắt, tất cả đều là Lý Vận Linh sai người chuẩn bị. Quả nhiên, Phó Nhiễm chỉ cần mang cái vỏ rỗng tới là xong.

Minh Thành Hữu mở ti vi, nơi này là nhà của hấn, hấn tự nhiên không có kỳ điều gì, hai cái chân dài vén, cánh tay gối sau đầu, tư thái nhàn nhã nhìn lên báo cáo kinh tế.

Phó Nhiễm trong tủ quần áo tìm ra áo lót, chọn món kiểu dáng áo ngủ hiện đại, cô đi vào phòng tắm, động tác máy móc đem cửa khóa trái.

Hai chân cứng nhắc trở nên vô lực, Phó Nhiễm dựa khế hướng cánh cửa, giờ này, cô một mình. Một nơi xa lạ, không thuộc về cô.

Trong mắt cô chưa xót khó nhẹn, khóc cũng không muốn. Phạm Nhân nói cô tính tình lãnh đạm, không giống cô gái bình thường như vậy là thân thiết với mẹ. Phó Nhiễm nhẹ lau khóe mắt, bọn họ chỉ là đều nhìn không thấy suy nghĩ trong lòng cô, cũng không còn người có thể cho cô yêu.

Bồn tắm mát xa của Minh gia có thể sử dụng mô hình hồ bơi nhỏ để hình dung, toàn bộ tự động hiệu ứng, gạch men sứ nhập khẩu lát nền, nghe nói loại này gạch men sứ mỗi khối đều có yêu cầu nghiêm khắc, một phân một ly cũng sẽ không kém. Phó Nhiễm tắm rửa xong đi ra ngoài, mới vừa mở cửa ra, liền nghe được Minh Thành Hữu đang gọi điện thoại.

“Làm cái gì? Anh còn có thể làm gì?”

Nghe được động tĩnh, hấn nâng tầm mắt lên liếc Phó Nhiễm.

“Sẽ không cùng cô ta lên giường... Còn có thể bởi vì ai? Em tự mình nói sao?”

Minh Thành Hữu khước miệng nhếch lên nhật nhèo vui vẻ.

“Là, khuôn mặt cô ta khó coi, vóc người không tốt so với em, anh sợ đối với cô ta là cơn ác mộng, tốt... Ngày mai anh cùng em.”

Phó Nhiễm đi đến bên giường, tầm mắt Minh Thành Hữu từ đầu đến cuối như lái đi không được đám sương bao phủ lên cô, hấn nâng chân trái, cúp điện thoại.

“Tôi ngủ ghé sofa.”

Phó Nhiễm nói ra. Minh Thành Hữu tựa như cảm thấy đương nhiên, con mắt dừng ở hướng cửa, hấn lông mày cau lại, thần sắc lộ ra tia tức giận.

“Hay là ngủ trên giường đi, nói không chừng mẹ tôi ở cái góc nào làm ký hiệu, muốn phát hiện chúng ta chia giường ngủ, không phải là đem tôi nháo chết.”

Đúng thật là mẹ nào con nấy

. Sợ có chuyện, Phó Nhiễm nghĩ hay là ngủ bên cạnh Minh Thành Hữu. Hấn xem ti vi đến rất khuya, Phó Nhiễm lúc đầu trong lòng có đề phòng, nhưng nhin không được mỗi một kéo đến, lúc chợt tỉnh dậy, phát hiện màn hình TV vẫn còn đang lóe lên, bên cạnh cũng không có động tĩnh, cũng thấy Minh Thành Hữu đang ngủ, Phó Nhiễm đưa lưng về phía hấn, dứt khoát một lần nữa nhắm mắt lại, yên tâm ngủ.

Cả đêm bình an vô sự.

Ngày mới bắt đầu, Phó Nhiễm sau khi ăn mặc chỉnh tề, dựa vào ý tứ của Minh Thành Hữu, khoác cánh tay của hắn xuống dưới lầu, Lý Vận Linh quả nhiên không ngờ sẽ tới sớm ngồi ở phòng khách.

“Tiểu Nhiễm, Thành Hữu, tối hôm qua ngủ có ngon không?”

“Rất tốt.”

Minh Thành Hữu không ngừng gật đầu, hắn liếc về hướng Phó Nhiễm, khóe mắt ẩn chứa mập mờ.

Hai người đi theo Lý Vận Linh vào phòng ăn, bà hướng Tiêu quản gia bên cạnh nháy mắt, sau đó thì Tiêu quản gia vòng qua bàn ăn gỗ lim đi thẳng lên lầu.

Phó Nhiễm nâng chiếc đĩa, khẽ thở dài, có lẽ tối hôm qua Minh Thành Hữu nói rất đúng, lúc này Tiêu quản gia sẽ liền đi nghiệm thu kết quả. Trong miệng Minh Thành Hữu ăn cháo, ánh mắt lóe ra ý vui vẻ lúc sáng lúc tối, hắn biết rõ, Phó Nhiễm có phiền muộn.

Một hồi sau, liền nghe tiếng bước chân Tiêu quản gia đi xuống lầu, trong ngực ôm ga giường, Phó Nhiễm nhìn cảm thấy hết sức quen mắt, đây không phải là ga giường tối hôm qua cô cùng Minh Thành Hữu ngủ hay sao?

Sắc mặt Tiêu quản gia khó coi, khẽ lay Lý Vận Linh, ánh mắt nhìn về phía Phó Nhiễm hàm chứa sự khinh bỉ.

Lý Vận Linh ném đĩa xuống, thân mật vừa rồi đã tan thành mây khói.

“Phó Nhiễm, cô không phải là xử nữ ư?”

Phó Nhiễm nuốt cháo vào trong miệng nửa miệng, cô nhìn Minh Thành Hữu bên cạnh, chỉ thấy hắn thần thái tự nhiên chỉ lo ăn bữa sáng, mà môi mỏng lại nhấp nhẹ, tướng ăn ưu nhã, hoàn toàn tựa như không có ý định tham gia chuyện này.

Minh Thành Hữu múc thìa, tay trái để trước mặt, chiếc nhẫn đính hôn kia trong mắt Phó Nhiễm chột lạnh.

4. Chương 4: Bồi Bỏ Cho Cô

Sau cùng, hắn cũng không nói hộ cô. Lý Vận Linh tức đến run tay, tựa như phải đem Phó Nhiễm cho vào lồng heo mang đi xuống ao ngay lập tức.

Minh Thành Hữu lạnh lùng khẽ mím môi, hắn thối nhẹ miếng cháo trứng muối thịt nạc, sau đó thông thả ung dung đưa thìa vào trong miệng, cả động tác nổi liền lưu loát, từ đầu đến cuối, ngay cả ánh mắt đều chẳng muốn nhìn Phó Nhiễm.

“Mẹ.”

“Cô đừng kêu tôi là mẹ.”

Sắc mặt Lý Vận Linh duyên dáng sang trọng phát ra tiếng cười lạnh, bà hướng Tiêu quản gia nháy mắt, sau đó cầm lấy cái ga giường kia đến đến bên người cô.

“Mẹ, có phải hay không? Là xử nữ rất quan trọng sao?”

“Cô nói gì vậy?”

Con mắt Phó Nhiễm ngó qua hướng Minh Thành Hữu bên cạnh, người đàn ông này danh hiệu bên ngoài như vậy, sợ là lúc mất thân xử nam ngay cả tự mình đều hồn nhiên không nhớ rõ. Minh Thành Hữu ngược mắt, dù ăn vẫn ung dung nhìn cô chằm chằm, hắn lười phải nói chen vào, vốn lại nghĩ nhìn trò hay.

“Mẹ”

Trong đầu Phó Nhiễm thoáng hiện lên cực nhanh kế sách khẩn cấp, Minh gia chính là cái dòng nước xoáy lớn, tại đây muốn sinh tồn phải học được phòng ngừa, Minh Thành Hữu không có ý giúp cô, nhưng xem ra dường như cũng không có ý định phá.

“Chúng con...”

“Các người cái gì, nói!”

Cô cố làm ra vẻ khó xử, hai con mắt tràn đầy vẻ thẹn thùng ngượng ngùng, Phó Nhiễm chống lại khóe miệng Minh Thành Hữu cười lạnh.

“Thành Hữu nói anh ấy không thích ở trên giường, cho nên... Cho nên chúng con là tại phòng tắm.”

“Khụ - - ”

Một miếng cháo sặc ở cổ họng. Minh Thành Hữu rút ra khăn giấy nhẹ nhàng lau khóe miệng. Gương mặt Lý Vận Linh hiện lên vẻ lúng túng thoáng qua rồi biến mất, bà trừng mắt nhìn Minh Thành Hữu.

“Tên tiểu tử này!”

Phó Nhiễm lơ đãng đưa tay lên cổ, trong lúc che giấu trong cổ truyền đến nóng ran, cô cũng xem sắc mặt Minh Thành Hữu, Lý Vận Linh cầm tay kia của Phó Nhiễm.

“Các con là người trẻ tuổi... Cái này...”

Nói nhưng vẫn không quên lần nữa trừng mắt nhìn con trai.

“Mới vừa rồi là lòng mẹ gấp gáp, Thành Hữu đứa nhỏ này nhiều thiếu sót, con có thể tự nhiên tha thứ là chuyện tốt.”

Phụ nữ lần đầu tiên, khó tránh khỏi khó chịu, lại không nghĩ rằng Minh Thành Hữu lại giày vò như thế.

“Tiêu quân gia, buổi trưa phân phó phòng bếp làm thật tốt, cho Tiểu Nhiễm bồi bổ thân thể.”

“Vâng.”

Gương mặt Minh Thành Hữu tuần mỹ liếc xuống hướng Phó Nhiễm, ánh mắt vền vện cách cô có một tấc. Bàn tay Phó Nhiễm nắm chặt chiếc đĩa đã rướm mồ hôi, cô miễn cưỡng cười, chỉ nghe công tử này nói.

“Đúng vậy mẹ, phải bồi bổ cho cô ấy thật tốt, tối hôm qua thực là lặn quai lặn lại rất mệt.”

“Đứa nhỏ này, không biết nặng nhẹ!”

“Ai bảo phòng tắm trong nhà làm tốt như vậy, vừa nhìn liền có cảm giác...”

Lý Vận Linh nhanh chóng ngắt lời con, “Càng nói càng mờ ám.”

Lý Vận Linh biết được Phó Nhiễm bị ủy khuất, khẩu khí cũng đã một trăm tám mươi độ xoay chuyển, cố ý sai Tiêu quân gia đi chuẩn bị đồ.

“Tiểu Nhiễm à, mẹ có chút huyết yển thượng hạng cùng vây cá, đợi tí nữa Thành Hữu với con cùng nhau trở về, vừa mới tới hoàn cảnh con có thể sẽ không thích ứng, cùng Thành Hữu ăn xong cơm tối rồi trở về đi.”

“Cảm ơn mẹ.”

Minh Thành Hữu nhìn trên mặt Phó Nhiễm, lại không có thấy chút nào cảm động, chớ nói chi là tung tăng như chim sẻ. Dùng xong bữa sáng, Phó Nhiễm từ phía sau hắt đi theo lên lầu. Minh Thành Hữu kéo cửa ngầm từ trong vách tường, bên trong lại có phòng thay quần áo hai mươi mét vuông, Phó Nhiễm ánh mắt lướt qua, chỉ thấy từng dãy y phục treo lên chỉnh tề, màu sắc, hình thức bất đồng cà vạt, giày da, quần... Tất cả đều có chuyên gia chịu trách nhiệm đồng bộ.

Minh Thành Hữu đến gần bộ tây phục thủ công phong cách, đi ra cửa phòng thay quần áo, áo sơ mi trên người vừa cởi bỏ nút áo cuối cùng, hắt ngay trước mặt Phó Nhiễm, không hề cố kỵ thay xong quần áo.

Phó Nhiễm ngồi tư thế đoan chính, mặc đồ Chanel mới, cô tin tưởng ánh mắt Lý Vận Linh, đi ra ngoài, tự nhiên không muốn mất mặt mình.

Minh Thành Hữu khom lưng, ánh mắt thăm dò tiến đến trước mặt cô, ánh mắt của hắn tràn trề tìm kiếm, sau khi quét qua một vòng, nhìn vào mắt cô.

“Vừa rồi cô và mẹ tôi nói... Tặc tặc, cô nói tại phòng tắm, có phải cô đã thử qua hay không?”

Phó Nhiễm tránh chủ đề của hắn, hời hợt.

” Nếu tôi không nói như vậy, nói không chừng hài cốt này sẽ không còn.”

“Ha ha”

Minh Thành Hữu gật đầu, như đồng ý, một lát, lông mày lại nhíu chặt ngay trước mặt Phó Nhiễm.

“Nếu tôi cứ như vậy hòa theo, chẳng phải là cô thật muốn cưới lên đến đỉnh đầu tôi?”

“Anh yên tâm, chỉ cần không nói ra chuyện của tôi, chuyện bên ngoài của anh tôi có thể mắt nhắm mắt mở.”

Minh Thành Hữu xem xét cô một hồi lâu không lên tiếng.

Tiêu quân gia đã đem toàn bộ đồ để trên xe Minh Thành Hữu, cỗ xe Maybach chạy nhanh ra khỏi cổng. Ngồi ở ghế phụ Phó Nhiễm thấy nhẹ nhàng, tay cô chống lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngó ra ngoài cửa sổ.

Ngôi nhà kia, cô cũng không muốn trở về.

Xe xuyên qua bóng rừng ra đường lớn, đột nhiên thắng xe. Nửa người trên Phó Nhiễm bị dây an toàn kéo về, trong tầm mắt, vừa rồi còn thấy um tùm đã chuyển thành ngựa xe như nước chen chúc, cô ngẩng đầu, trông thấy ngay phía trước dòng chữ lớn Quảng trường Vạn Đạt.

“Xuống xe.”

Minh Thành Hữu cũng không quay đầu lại.

“Còn chưa tới đường vào.”

Ngón tay nhẹ gõ tay lái, hắn nghiêng đầu, khoe miệng cười tràn ra đầy khinh miệt.

“Cô còn muốn tôi với cô về nhà, cho cô đẹp mặt sao?”

Phó Nhiễm nghe vậy, tay phải đã đẩy cửa xe ra.

“Chờ một chút!”

Minh Thành Hữu cầm cổ tay kia Phó Nhiễm, đầu ngón tay trong lòng bàn tay cô đảo quanh.

“Đợi khi trở về thì gọi điện thoại cho tôi, số điện thoại của tôi cô có, chúng ta hẹn gặp mặt tại quảng trường Vạn Đạt, sau đó lại cùng nhau về nhà, biết không?”

Phó Nhiễm rút tay ra, ánh mắt nhìn về phía kiến trúc cao vút trong mây, cũng không biết cô gái tên gọi Thẩm Ninh ở một tầng nơi đó?

“Không phải cô đã nói là đối với chuyện bên ngoài của tôi sẽ mắt nhắm mắt mở sao? Cho tôi xem thành ý của cô đi.”

Phó Nhiễm xuống xe, bóng dáng cao gầy trước cửa xe. “Tôi biết rồi.”

Cô lấy quà tặng mà Lý Vận Linh chuẩn bị cho từ sau cốp xe lấy ra.

Minh Thành Hữu không thể chờ đợi, vội vã rời đi, để cô cô đơn chiếc bóng bên ven đường.

Phó Nhiễm thuê xe về nhà, mới tiến vào đại sảnh, gặp được má Trần.

Cô mang theo đồ, ánh mắt nhìn về bốn phía.

“Cha mẹ, con đã trở về.”

“Tiểu thư”

Má Trần tiếp nhận lễ vật trong tay Phó Nhiễm.

“Tiên sinh không có ở nhà.”

“Vậy mẹ tôi đâu?”

“Cùng tiểu thư ở trên lầu.” Má Trần bật thốt ra.

Phó Nhiễm vô thức giương mắt nhìn hướng lầu hai, nực cười, cô nghĩ muốn giả vờ nhưng không giả vờ được.

“Má Trần, Phó gia có mấy đại tiểu thư?”

Má Trần đột nhiên phản ứng, dè dặt nhìn hướng Phó Nhiễm.

“Có tiểu thư là một.”

“Thì ra là bà còn biết.”

Phó Nhiễm nói xong câu đó, người đã đi lên lầu, má Trần vỗ ngực, bây giờ vị đại tiểu thư này cũng không dễ dàng chung đụng. Thật sự là thế sự khó lường, vốn là chỉ có trên phim truyền hình, lại rất chân thật trình diễn ở Phó gia.

Phó Nhiễm đi lên phía trước, chuyển qua chiếu nghỉ, nhận biết phương hướng chính xác, bởi vì cô kết luận bọn họ sẽ ở tại gian phòng kia. Quả nhiên, càng đến gần, cái loại vui vẻ hòa thuận cười cười nói nói đó liền giống như là điều đứt dây hướng cô vọt tới.

“Nhụy Nhụy, con xem, phòng của con mẹ còn để đó, con nghĩ trở về đây ở, tùy thời cũng có thể.”

“Mẹ...”

Cô nghe được tiếng nhàn nhạt thở dài.

Cửa phòng khép hờ, Phó Nhiễm đứng ở cửa, cảm giác mình như hồn ma không có nhà để về.

“Nhụy Nhụy”

Phạm Nhân giơ tay lên, động tác dịu dàng mơn trớn mái tóc dài của cô gái.

“Mẹ cũng không nghĩ ra, làm sao con sẽ không là con gái của mẹ?”

“Mẹ, đừng như vậy, huyết thống là không lừa được người.”

“Có đôi khi, mẹ tình nguyện liên tục sai.”

Ngón tay mảnh khảnh của Phó Nhiễm không ý thức nắm thành quyền. Lời của bọn họ, giống như miếng băng mỏng lạnh nhất, xé ra trái tim cô vốn đã không chịu nổi một đòn.

“Nhưng mà, như vậy cũng tốt”

Giọng nói Phạm Nhân tựa như buông lỏng, ánh mắt bà tràn trề thương yêu nhìn về phía cô gái.

“Nếu con đến Minh gia mà nói, nhất định sẽ bị ủy khuất, nhưng Tiểu Nhiễm không thể, nó...”

Phạm Nhân nói đến đây, giọng nói dừng một chút, bà đối với Phó Nhiễm cũng có lo lắng, nhưng cuối cùng không bù được trong lòng loại may mắn này.

“Tiểu Nhiễm tính tình ương ngạnh, mẹ tin tưởng sẽ không có quá nhiều khổ, tóm lại, nếu nhất định phải có một người hy sinh, mẹ sẽ không chút do dự lựa chọn bảo toàn cho con.”

5. Chương 5: Chờ Đợi

Nghe như thấy hơi lạnh thấu xương từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu. Không có gì có thể so với lời nói đã thương người khác. Phó Nhiễm cảm giác được lòng bàn tay bị đau, cô buông tay ra, đã thấy rất rõ ràng. Cô xoay người muốn đi.

“Mẹ, mẹ chớ nói nữa...”

Phó Nhiễm dừng bước lại, ngồi trong phòng cùng cô gái kia là mẹ của cô, cô không nên đi. Phó Nhiễm miễn cưỡng cười, giơ cánh tay nặng nề đẩy cửa ra. Hai người ngồi trên mép giường đều sững sờ, gương mặt Phạm Nhân lúng túng, bà mất tự nhiên đứng dậy.

“Tiểu Nhiễm, làm sao con trở lại?”

Phó Nhiễm ở Minh gia may mắn thoát hiểm một phen, bà sao có thể biết được?

“Con trở về tới thăm cha mẹ một chút.”

Phạm Nhân sắc mặt phần nộ, có chút khó xử, cô gái bên cạnh đứng dậy theo.

“Chào Tiểu Nhiễm”

“Hôm nay mẹ ở trên đường gặp được Nhụy Nhụy, liền mời nó tới nhà ăn cơm, vừa vặn con đã về, để mẹ bảo má Trần đi chuẩn bị món ăn.”

Phạm Nhân nói xong, người đã ra khỏi phòng.

“Tiểu Nhiễm, thật hân hạnh được gặp cô.”

Khác xa cô gái, Phó Nhiễm lại biểu hiện vẻ lãnh đạm, cô đi tới vài bước, dựa vào bàn trước cửa sổ.

“Ở bên kia, sinh hoạt đã quen thuộc chưa?”

“Có thói quen gì lại không tập được? Đây là số mệnh của tôi.”

Ánh mắt cô gái âm trầm, bộ quần áo trên người Phó Nhiễm kia, đối với cô hôm nay mà nói sợ là mấy tháng tiền lương cũng mua không nổi.

“Số mệnh của cô đã không tệ.”

Cô gái nghe vậy, sắc mặt thoáng hiện lên không vui.

“Lời này của cô có ý gì?”

“Phó Ứng Nhụy, ồ không, Vụ Ứng Nhụy, đi qua hai mươi mấy năm, điều bây giờ cô trải qua, chính là cuộc sống của tôi lúc ấy.”

Một câu nói, Vụ Ứng Nhụy lúc này lệ rơi đầy mặt, nhặt túi bên giường lên sải bước đi ra ngoài. Phạm Nhân dặn dò xong, mới đi đến cửa, vừa gặp Vụ Ứng Nhụy nước mắt như mưa bước ra khỏi phòng.

Phạm Nhân nhanh chóng ngăn cô lại.

“Nhụy Nhụy, làm sao con khóc thành như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ...”

Vụ Ứng Nhụy che miệng lại có ý lắc đầu, khóc đến đỏ bừng mắt.

“Không, dì à, con... Con về nhà.”

“Đến tốt cùng chuyện gì đã xảy ra?”

Phạm Nhân nóng lòng như lửa đốt, ngày thường không thấy được đứa con gái này khóc bao giờ.

“Dì...”

Vừa nghe xưng hô này, Phạm Nhân nước mắt đâu còn nhịn được nữa.

Vụ Ứng Nhụy tránh tay của bà ra.

“Con đi trước.”

“Nhụy Nhụy - - ”

Phó Nhiễm mở cửa phòng đi ra.

“Tiểu Nhiễm, con nói Nhụy Nhụy cái gì đó? Để nó thành ra như vậy!”

“Mẹ, con cái gì cũng chưa nói.” Cô xác thực chỉ nói một câu như vậy.

“Vậy sao nó sẽ thương tâm như thế?”

Phó Nhiễm đối mặt Phạm Nhân như hùng hổ dọa người không muốn nhiều lời, cô đẩy ra cửa một gian phòng khác, chuẩn bị đi vào.

“Rốt cuộc có phải bên kia người ta không hề nuôi dạy?”

Lúc Phạm Nhân kịp thời phản ứng, lời này đã lọt vào tai Phó Nhiễm, cô đứng tại cửa khuất bóng, không thấy rõ về mặt bên ngoài.

Phạm Nhân mất lộ ra hối hận, thiếu chút nữa cắn rơi đầu lưỡi của mình.

“Tiểu Nhiễm...”

Bà thấy tình thế cấp bách, nhanh chóng muốn tiến đến.

“Mẹ”

Chóp mũi Phó Nhiễm chua xót, đem hai mắt đỏ bừng nhìn về phía nơi khác.

“Nếu như con ngay từ đầu ở bên cạnh mẹ, mẹ sẽ nuôi dạy, có thể con sẽ làm được.”

“Tiểu Nhiễm, mẹ không phải là ý này.”

“Thành Hữu vẫn còn ở nhà hàng chờ con, con phải trở lại ăn cơm cùng anh ấy.”

“Gọi nó tới nhà đi, mẹ bảo má Trần chuẩn bị món ăn con thích ăn nhất.”

Phó Nhiễm khép lại cửa gian phòng của mình, nặng nề, không để lối thoát.

“Không cần, con đã hẹn cùng Thành Hữu rồi.”

Rồi đôi mắt mới hướng lên Phạm Nhân. “Sau này con trở lại, sẽ gọi điện thoại nói trước ẹ.”

“Tiểu Nhiễm!”

Phó Nhiễm đã cất bước rời đi. Cô như chạy trốn lao ra khỏi Phó gia, cũng nghe đến tiếng gọi Phạm Nhân phía sau, cô cũng không quay đầu lại, gọi xe taxi rời đi.

Mình Thành Hữu lúc nghe điện thoại, khẩu khí ác liệt tới cực điểm.

“Làm gì?”

“Anh mấy giờ trở về?”

“Cô trông nom tôi?”

“Tôi từ trong nhà đi ra, hiện tại đi quảng trường Vạn Đạt.”

“Lúc này mới mấy giờ? Cô lại muốn làm xấu chuyện của tôi? Chờ đó cho tôi, tôi ăn xong cơm tối sẽ gọi điện thoại cho cô, tôi cảnh cáo cô, lần này còn dám làm hỏng chuyện của tôi, về nhà tôi liền sẽ đem thân thể cô phá hủy!”

Người đàn ông nói xong liền cúp điện thoại.

Phó Nhiễm không mục đích đi dạo khắp nơi, rõ ràng cô có nhà, lại làm ỉn thành không có nhà để về, cũng cảm thấy chật vật thốn thức. Cô đi rạp chiếu phim xem hai bộ phim điện ảnh, lúc đi ra là 5 giờ, tùy tiện ăn bữa tối, cô suy nghĩ thời gian không khác biệt lắm, dứt khoát ngồi trên chiếc ghế dài ở quảng trường Vạn Đạt bắt đầu chờ Minh Thành Hữu.

Chờ đến 7 giờ, cũng không trông thấy bóng dáng hần đâu.

Phó Nhiễm lấy ra điện thoại gọi, lại thấy máy đã tắt.

Tầng 10 nhà trọ, Thẩm Ninh rút cục để di động của Minh Thành Hữu xuống, dùng điện thoại có thể để hết pin thì hiển nhiên là tắt máy, cô tắt nhiên là không dám.

Cô đi đến trước cửa một gian phòng, bên trong truyền đến âm thanh va chạm, chỉ thấy eo Minh Thành Hữu cơ hồ áp vào mặt bàn, hai chân khêu gợn trước sau đứng thẳng, phảng phất gương mặt tràn đầy mồ hôi, theo cánh tay dùng sức, một trái banh chính xác rơi vào trong lỗ. Hai tay Thẩm Ninh từ phía sau ôm lấy eo của hắn.

“Thành Hữu, đêm nay ở lại đây đi.”

“Đừng làm ồn, anh còn mấy phút nữa là đánh xong.”

Thẩm Ninh nghe lời buông tay. Minh Thành Hữu thích cô điểm này, rất nghe lời.

Tâm tình hắn tựa hồ không sai, đem một viên banh cuối cùng đánh vào trong lỗ, sau đó Thẩm Ninh lại lần nữa ỉ ôi tiến lên.

“Ở lại đây qua đêm đi.”

“Mấy giờ rồi?”

“Còn sớm.”

Minh Thành Hữu ra khỏi phòng, nhặt lên điện thoại di động trên bàn.

“Vừa nãy em mới chơi trò chơi, hết pin rồi.”

Hắn để điện thoại xuống, thuận thế đem đầu gối trên đùi Thẩm Ninh.

“Anh nghỉ ngơi, đến 7 giờ thì đánh thức anh.”

“Được.”

Phó Nhiễm mua một cốc nước uống nóng, nghĩ thầm chờ một chút, Minh Thành Hữu không sai hẹn sẽ đi ra.

Lúc đó đã là cuối hè, đặc biệt về ban đêm, gió thu hiu quạnh rét lạnh, Phó Nhiễm căng hai vai, cô lưỡng lự trước Minh Thành Hữu có chủ tâm tắt máy, trừ phi hắn chủ động liên lạc, nếu không, dù là di động không có điện đều là việc không thể.

Minh Thành Hữu ngủ dậy, lúc mở mắt, Thẩm Ninh đang ôm cổ hắn xem ti vi.

“Mấy giờ rồi?”

“A! Em quên xem thời gian”

Thẩm Ninh nhìn về đồng hồ treo tường phía tây “10 giờ.”

Cặp chân Minh Thành Hữu rơi xuống đất, cầm lấy điện thoại di động của mình, hai tay Thẩm Ninh nín chặt cánh tay hắn.,

“Còn muốn đi sao? Muộn như vậy, dù sao trở anh về cũng là ở một mình.”

“Đêm nay không thể ở lại đây.” T

rong mắt Thẩm Ninh giấu không được vẻ thất vọng “Thành Hữu...”

Hắn mặc áo khoác, cũng không quay đầu lại, trong miệng vẫn còn ứng phó.

“Ngoan, nghe lời đi.”

Lời nói đã đến nước này, nếu cô dây dưa nữa, theo tính tình Minh Thành Hữu, xem chừng không nhận nữa. Thẩm Ninh tiến hẳn ra tới cửa.

“Lái xe chậm một chút, bên ngoài giống như có mưa nhỏ.”

“Ừ.” Nghe lời vừa nói ra, người đã biến mất trước cửa thang máy.

Minh Thành Hữu đi ô-tô rời cư xá, đã trễ thế này, Phó Nhiễm nhất định là đã về trước. Điện thoại di động của hắn hết pin, lúc này không trách được cô. Đi qua quảng trường Vạn Đạt, đôi mắt hắn tùy ý thoáng nhìn, hai bên cửa sổ xe bị nước mưa mờ mịt mơ hồ không rõ, giống như có thân ảnh quen thuộc đập vào trong mắt, hắn phanh xe mãnh liệt.

Minh Thành Hữu đẩy cửa xe ra, hạt mưa sắc bén theo gió mà rơi xuống, gương mặt trong nháy mắt đã lạnh buốt. Phó Nhiễm ôm hai tay, cầm cơ hồ áp vào đầu gối, cô hoàn toàn không có chú ý tới người đang đến gần, bên cạnh, trên chiếc ghế còn có nửa cốc nước chưa uống xong. Hai chân Minh Thành Hữu bước tới, đứng lại ngay trước mặt cô, sợi tóc mũi nhọn đã bị nước mưa thấm ướt.

6. Chương 6: Cô Thật Khác

Tâm trạng Phó Nhiễm hỗn loạn, vẫn còn đang miên man suy nghĩ lời nói của Phạm Nhân, bà nói cô là người ở nơi khác đến. Bà tình nguyện tiếp tục sai lầm như vậy.

Minh Thành Hữu thấy người cô ướt sũng mà còn không biết tránh mưa, bàn tay hắn nắm lấy đầu vai Phó Nhiễm.

“Cầu kết”

Lòng bàn tay chạm vào thấy một hồi run rẩy, tay của hắn đột nhiên bị vung ra, Phó Nhiễm ngẩng đầu, trong mắt thoáng hiện lên nét đau đớn, sắc mặt bị thương, đúng là hắn chưa bao giờ nhìn thấy ở trên mặt người khác

“Tôi là Phó Nhiễm!”

“Cắt, cô kích động cái gì?”

“Đừng gọi tôi là Vụ Nhiễm, tôi không phải Vụ Nhiễm.”

Sắc mặt cô lúc trước tím tái vì bị lạnh, bởi kích động mà đỏ lên, mơ hồ có thể thấy trên cổ nhô ra gân xanh, tựa như lại tiếp nhận nhiều hơn sức lực, nhìn rõ mạch máu yếu ớt.

Con mắt Minh Thành Hữu từ từ nheo lại, bị cô vung lên mu bàn tay thấy nhức mồm.

“Ăn thuốc súng? Có bản lĩnh cứ ngồi yên ở đây, xem ai phản ứng với cô!”

Hắn xoay người rời đi.

Sau lưng Phó Nhiễm ánh đèn cô linh huyền ảo ở giữa không trung, nhìn ra sắc mưa bụi mờ lung.

Cô vòng tay ở bả vai, lạnh đến phát run, Minh Thành Hữu đi ra được vài bước, thân thể cao lớn dừng lại, lại bước quay trở lại, mặt lơ đãng, ánh nhìn toát ra bức bối, hắn trở lại trước mặt Phó Nhiễm.

“Cô có đi hay không?”

Trong túi Phó Nhiễm di động đột nhiên vang lên, phá vỡ không khí yên lặng.

Cô không nhận điện thoại, hai tay đưa lên nhẹ lau mặt, giọng mũi có chút nặng.

“Trở về đi.”

Đôi mắt Minh Thành Hữu hẹp dài chăm chăm nhìn vào túi xách trong tay cô, Phó Nhiễm đứng người lên, tầm mắt hắn bắn khoả, lúc này mới phát hiện toàn thân cô ướt đẫm, đi đường lung lay, hắn không nói lời nào, cởi áo khoác xuống trùm lấy bả vai cô, áo tây phục thủ công lưu lại dư âm hơi ẩm của hắn.

Hai vai Phó Nhiễm co rúm lại, có chút không thích ứng.

Cô ngẩng đầu, mắt dán chặt vào gò má tinh tế bên cạnh, trong ánh mắt bỗng hiện lên tường thành lạnh như băng bởi vì một động tác của hắn mà sụp đổ. Minh Thành Hữu ngẩng nhìn, đỉnh chân mày nhẹ chau lại.

“Đi.”

Cánh tay hắn vòng qua sau lưng Phó Nhiễm, dẫn cô ra xe.

Cho đến lúc đeo dây an toàn lên, hương vị nước hoa của Minh Thành Hữu lưu lại trên người cô chưa tản ra. Phó Nhiễm không thích đàn ông dùng nước hoa, bởi vì cô từ chưa từng thấy người đàn ông nào dùng nước hoa mà để lại cảm giác thần bí ma mị như Minh Thành Hữu.

Hắn phát động động cơ, mở hệ thống sưởi ra.

“Cô gọi điện thoại cho tôi sao?”

“Có.”

Minh Thành Hữu gạt đầu, đập xuống chân ga.

“Điện thoại di động của tôi hết pin.”

Hắn nói đơn giản, cũng không tính nhiều lời, hắn từ trước đến nay cố tình làm vậy, dù là làm hại Phó Nhiễm trong mưa khổ sở đợi vài tiếng đồng hồ cũng giống như không liên quan gì đến hắn.

Phó Nhiễm đối với chuyện của hắn không nói thêm gì, cũng bất kể là vô ý hay là cố ý, cô nghiêng đầu ngó ra ngoài cửa sổ. Lúc này, đã gần đến đêm khuya. Hạt mưa sa rất là dày đặc, nếu không có đèn đường chiếu rọi, rất khó nhìn thấy quang cảnh như vậy.

Mặt đường ướt một lớp, nhưng cũng không dành dụm được nước mưa, ngẫu nhiên có người tan tầm muộn, bước chân cũng không vội vàng, giống như lúc nhàn hạ tản bộ đường như không đếm xỉa tới xung quanh.

“Kết - -”

Tiếng thắng xe kịch liệt vang tận trời, Phó Nhiễm thu hết suy nghĩ rời rạc bên ngoài lại. Đồng thời nửa người trên bị dây an toàn kéo xuống.

“Mẹ kiếp!”

Bên tai truyền đến tiếng Minh Thành Hữu khẽ nguyên rủa.

Hắn đẩy cửa xe ra, hiển thị rõ tư thế lạnh thấu xương.

“Ai? Mẹ nó dám cản đường ta?”

Cũng tại đây là địa bàn, trời đất bao la cũng không bằng Minh gia to lớn, ai không biết rõ Minh Vân Phong như lòng bàn tay. Tiểu tử này chính là đương kim thái tử gia, đây chính là dặm chân một cái, Ngọc Hoàng đại đế cũng phải phát run.

Mà hết lần này tới lần khác, vượt qua phía trước chính là cỗ xe mang biển số vùng khác, chủ xe cũng có vẻ là người đàn ông máu mặt.

“Anh mở mắt ra xem một chút làm sao lại lái xe được?”

“Tôi lái xe như thế nào còn phải cần anh dạy, anh dựa vào đâu chứ?”

Minh Thành Hữu dựa ở trước xe, hai tay ôm ngực, mặc dù trẻ tuổi nhưng trời sinh tôn quý cương quyết càng phát ra tư thế hùng hổ dọa người. Cứ như vậy coi trời bằng vung, dù là ẩn nấp sâu hơn, nhưng dù sao tuổi cũng trẻ.

Ánh mắt Phó Nhiễm xuyên thấu qua kính chắn gió rơi xuống gò má Minh Thành Hữu, dù là ai cũng không cách nào dự liệu, hôm nay, người đàn ông thiên thần này lại sẽ có một ngày biến thành cái làm người ta nghe tin đã sợ mất mật.

Lúc đó, hắn đã không còn là Minh Tam thiếu bây giờ, tự nhiên, đều là nói sau này.

Người đàn ông vén ống tay áo lên.

“Không muốn sống có phải không, thức thời một chút thì rút đi cho ông!”

Lúc đầu Minh Thành Hữu hai chân vén lên trên nắp động cơ, trong mắt tàn khốc này khó có thể giấu kín, khẽ nâng đuôi tóc, ánh mắt của hắn lộ vẻ sắc bén lạnh như băng, đang muốn mở miệng, lại nghe tiếng đóng cửa xe, tiếp theo là tiếng giày cao gót nện lên mặt đất cứng.

“Biến, anh rút đi cho tôi!”

Người đàn ông há hốc miệng, xem chừng có thể nhét vừa một quả trứng gà, lúc sau mới phản ứng, hắn thẹn quá hoá giận.

“Đàn bà thôi, tìm đến đây để đánh nhau?”

“Chớ ngoan không chán đường, chết đi cho tôi nhờ!”

Minh Thành Hữu nghiêng đầu, vẻ mặt tối tăm không rõ, khóe miệng khẽ mím môi, người này...

“Cô - -”

Người đàn ông nổi cáu, bị một cô gái bên đường quát mắng, thật mất mặt. Hắn giơ lên nắm đấm vọt tới, Minh Thành Hữu trong mắt nhoáng một cái, sải bước đuổi kịp lúc, cánh tay chỉ kịp nắm tới eo Phó Nhiễm.

Không đầy nắm tay, cảm giác nói chính xác là như vậy đi? Vòng eo Phó Nhiễm nhẵn nhụi, hắn chỉ dùng sức nhẹ, cô đã ngã vào trong ngực hắn khó có thể cử động. Minh Thành Hữu vô thức ôm chặt, lại thấy xúc động, bàn tay hắn theo động tác bên eo Phó Nhiễm vuốt ve.

Người đàn ông nhân cơ hội vùng vẫy lao tới. Dưới chân hắn đã có động tác. Lại không nghĩ trước Phó Nhiễm nhanh hơn hắn một bước, giày cao gót theo động tác đá lên, trực tiếp đá trên mặt hắn.

Minh Thành Hữu không ức chế nữa, nhẹ nhàng sáng khoái cười, Phó Nhiễm kiễng chân phải, bị hắn mang theo đi đến hướng xe.

“Mụ nội nó!”

Người đàn ông hai hàng máu mũi ầm ập rơi xuống khóe miệng, Minh Thành Hữu mở cửa xe đem Phó Nhiễm nhét vào ghế lái phụ, xoay người đá vào giữa ngực hắn một cước, rồi vòng qua thân xe trở lại trong xe, sau đó phát động động cơ, xe như bão táp lao đi.

Trước khi rời đi, còn cho Maybach sát qua thân xe BMW, có thể nghe được tiếng va chạm kịch liệt.

“A! Xe của tôi!”

Ánh mắt Phó Nhiễm từ kính chiếu hậu thu hồi, tốc độ xe thật nhanh, không bao lâu liền bỏ rơi tên kia gào khóc thảm thiết ở phía sau, Phó Nhiễm nhìn về phía dấu vết trên Maybach.

“Xe của anh còn quý hơn xe hắn.”

Minh Thành Hữu lơ đãng mở âm nhạc, làn điệu khoan khoái lấp đầy không gian nhỏ hẹp.

“Tôi lại không thiếu tiền.”

Phó Nhiễm chợt cảm thấy thích ý, cô quay kiếng xe xuống, gió đầu thu tê lạnh tràn vào đầu, khuỷu tay cô tựa ngoài cửa sổ, nghịch mớ tóc dài bị gió bị thổi loạn, Phó Nhiễm mở miệng cười yếu ớt, trong mắt tịch mịch, cô đưa tay đem tóc trên trán về phía sau, lộ ra trán trơn bóng sung mãn. Cô thở dài, trong lồng ngực lại giống như bị từng cây đinh sắt đâm cho đau. Phó Nhiễm đưa mặt hướng Minh Thành Hữu.

“Chưa thấy qua Phó gia đại tiểu thư như vậy đi?”

Môi cô khẽ mỉm cười, Minh Thành Hữu ngẩng nhìn, hai mắt không muốn rời đi. Khóe miệng Phó Nhiễm khổ sở, tựa như có thể lây bệnh, Minh Thành Hữu chỉ cảm thấy trong lòng buồn cực kỳ, cô hết lần này tới lần khác cười đến khó có thể ức chế, hai hốc mắt ươn ướt, nếu như Phạm Nhân thấy bộ dáng cô điên cuồng như vậy, khẳng định lại muốn nói là ném vào mặt Phó gia. Chỉ sợ, mặt mũi Phó gia đều đã bị cô làm mất hết.

Cô cứ dè dặt, khắp nơi chu toàn, lại không thay thế được vị trí của Vưu Ứng Nhụy tại Phó gia, dù là... Cô mới là con gái ruột thịt huyết thống của họ!

“Pằng!”

Minh Thành Hữu vung lên một cái đánh vào chân Phó Nhiễm.

Cô đau quá mở miệng kêu lên.

“A - - anh làm cái gì thế?”

Dưới màu tất da chân có thể thấy chân trắng nõn bị đánh đỏ bừng hiện lên nốt bàn tay.

Minh Thành Hữu ánh mắt khinh thường nhìn về phía Phó Nhiễm, định cởi bỏ tất trên chân phải.

“Cô đem bộ váy này về nhà, bị Từ Hy thái hậu trông thấy, cô chết chắc!”

Hắn nói Từ Hy thái hậu, chính là Lý Vận Linh.

7. Chương 7: Nghĩ Tôi Muốn Em Sao?

Minh Thành Hữu đưa cô vào trong tiệm tùy tiện chọn một đôi giày, Phó Nhiễm sửa sang lại quần áo, lúc trở lại Y Vân Thủ Phủ đã gần đến rạng sáng.

Minh Thành Hữu đem xe lái vào trong ga-ra, may mà Lý Vận Linh đã trở lại chỗ ở của mình, bằng không lại phải nghe một trận cầu nhàu.

Phó Nhiễm không nghĩ lực tay người đàn ông này to lớn như thế, cho đến lúc trở về phòng, chân trái vẫn còn mơ hồ thấy đau, dấu đỏ hình bàn tay tại vì da thịt trắng nõn nên thấy càng rõ ràng, cô khập khiễng, chỉ thấy lúc ra cửa Minh Thành Hữu tiện tay sau khi vứt trên mặt đất bộ quần áo kia đã không thấy đâu, xem ra Tiêu quân gia động tác rất nhanh.

Minh Thành Hữu tiện tay cởi bỏ hai cúc áo sơ mi, bao thuốc lá cùng cái bật lửa bạch kim một đường bị ném lên trên tủ đầu giường, tay trái anh nhẹ gối sau đầu, tay phải vượt qua ra ngoài mép giường

“Này, em rời đi Phó gia lúc thật là sớm, bọn họ không có lưu em lại dùng cơm?”

“Thấy anh không có cùng tôi cùng nhau trở về, lưu tôi làm cái gì?”

Phó Nhiễm đứng thẳng ở phía trước cửa sổ. Minh Thành Hữu cười ra âm thanh yếu ớt.

“Trong lời nói đầy ý tứ châm chọc, hàm xúc thật là nặng, nói cho cùng tôi chỉ có thể coi là nửa con rể, em có thể coi là hòn ngọc quý trên tay bọn họ.”

Phải không?

Phó Nhiễm lơ đãng chớp mắt, cô nhớ tới lúc trước đã từng kêu tên cô gái Phó Ứng Nhụy, nhìn danh xưng này thật tốt. Bình thường nếu không phải vận mệnh không thay đổi, trên đời này cô sẽ được bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay.

“Có thể đổi lại đề tài không?”

Phó Nhiễm nói xong, ngồi vào bên kia mép giường, vào chỗ của mình. Minh Thành Hữu giơ chân lên, nhẹ đá bên eo cô.

“Này!”

Phó Nhiễm toàn thân dính mồ hôi, nghĩ đứng dậy đi tắm rửa.

“Tôi đói bụng, vào phòng bếp làm cho tôi chút gì ăn.” Không hổ là Minh Tam thiếu, nói chuyện đều thể mệnh lệnh giọng điệu có tiền.

“Lấy cho anh chút ít điểm tâm đi.”

“Không cần, tôi không ăn thực phẩm không có dinh dưỡng.”

Phó Nhiễm đi vào phòng tắm tắm rửa, nước ầm áp vừa phải, nước trôi xuống đến toàn thân, cũng có thể là lạnh quá lâu, trong nháy mắt cô có cảm giác nóng lạnh vây quanh, da thịt yếu ớt mờ mịt ửng hồng, trong phòng tắm to hơi nước ngưng tụ bốc lên, ngay cả tầm mắt đều thấy mờ hồ.

Cô đứng ở trước gương đem đầu tóc sấy khô, trước ngực chỉ dùng khăn tắm màu trắng bó chặt, còn chưa kịp mặc đồ ngủ, mặt kính giống như không cần bàn vẽ điêu khắc, Phó Nhiễm duỗi ngón tay ra, ở trên gương viết hai chữ.

Trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả, cô nhìn chằm chằm hai chữ kia suy nghĩ xuất thần.

“Rầm rầm rầm - -” Tiếng đập cửa truyền đến.

“Xong chưa?”

“Lập tức xong rồi đây.”

Phó Nhiễm lập tức thu hồi suy nghĩ.

Minh Thành Hữu phát ra tiếng khê nguyên rửa, cũng không biết đang nói gì, Phó Nhiễm bàn tay mới vừa chạm đến y phục trên kệ, liền trở mặt thấy cửa phòng tắm bị đẩy ra, khăn tắm vén lên đã bị cô mở ra, Phó Nhiễm cả kinh vội vàng vòng lại trước ngực.

“Anh vào bằng cách nào?”

Minh Thành Hữu lơ đãng xem xét Phó Nhiễm, tầm mắt ánh mắt của hắn rơi đến trên cửa,

“Anh có chìa khóa dự phòng?”

Minh Thành Hữu vừa đi, hai tay liên tục không ngừng cởi nút áo.

“Đây là nhà tôi, tôi muốn cái gì chứ? Chớ đề phòng kẻ háo sắc giống như đề phòng với tôi, cùng em ngủ trên một cái giường cũng không đụng đến em, huống chi là ở đây...”

Hắn cởi áo sơ mi ra, chợt lại nghĩ tới điều gì quay đầu lại.

“Đúng rồi, tôi còn nhớ điều em nói với mẹ, có phải thật vậy hay không em đã cùng người khác đã làm tại phòng tắm?”

Phó Nhiễm ôm lấy y phục đi ra ngoài.

“Tôi đi lấy đồ ăn!”

Cửa đóng sầm lại.

Minh Thành Hữu cởi bỏ dây lưng, tầm mắt đột nhiên lướt qua gương, Phó Nhiễm lưu lại chữ này đã lộ vẻ mờ hồ, phần đuôi hơi nước hóa thành giọt nước, đang uốn lượn nối tiếp nhau mà rơi xuống.

Hắn nhin không được đến gần, trong miệng lẩm bầm.

Ca ca.

Người đàn ông mắt nhìn tinh tường, mặc dù hắn đối với chuyện cùng Phó Nhiễm đính hôn không để bụng, nhưng cô là con gái duy nhất của Phó gia, việc này hắn vẫn biết.

Cái này nói ca ca là chỉ ai?

Chuyện với ca ca?

Con người Minh Thành Hữu đột ngột kéo nét cười lạnh, bàn tay đưa lên mặt kính mờ trơn, xóa đi tất cả, soi sáng ra mặt của mình.

Tắm rửa xong đi ra, hắn lấy áo choàng tắm bên cạnh thắt dây lưng đi xuống lầu. Vừa vặn thấy hình ảnh Phó Nhiễm đang khom lưng tìm đồ.

“Em tìm cái gì?”

“Có sao?”

Cô cũng không ngẩng đầu lên.

Minh Thành Hữu kéo ra ghế ăn bằng gỗ điêu khắc tinh xảo.

“Em đang ở đâu nào? Nói cho cùng tôi không ăn cái loại đó.”

Phó Nhiễm kéo ra tủ lạnh,

“Thế anh muốn ăn cái gì?”

“Lấy trước chén vây cá trắng miệng.”

Phó Nhiễm lấy ra một quả cà chua, hai quả trứng, cô nhìn thấy bày ở bên trong tủ có bún tàu, Minh Văn Phong khi có ở đây sẽ ăn điểm tâm, ông thích ăn mì phở. Tiêu quản gia sẵn sóc chu đáo tự nhiên sẽ chuẩn bị thỏa đáng.

Ngón trỏ Minh Thành Hữu khê chọc mặt bàn, hoàn toàn một bộ dáng đại gia.

“Nhanh lên!”

Phó Nhiễm tại phòng bếp bận việc một hồi lâu, không bao lâu tắt lửa, từ phòng bếp mang ra hai bát mì sợi nóng hổi, đem bát kia bày ở trước mặt Minh Thành Hữu.

Hắn ngược lại không có so đo, có lẽ là thực sự đói bụng, cầm lấy chiếc đũa không nói hai lời ăn luôn. Đối với Phó Nhiễm, cơm tối là tùy tiện đối phó, vậy mà bụng cũng đói kêu vang, tóc cô không có kẹp lên, theo động tác cúi người, tóc đen như tơ lụa chảy xuống, cô không thể không đem trái tay dè chặt lại sợi tóc, bởi như vậy, cả gò má trắng hồng liền hiện ra trước mặt mọi người. Hàng mi cô như núi xa xa, ngũ quan tinh xảo, làn da rất đẹp, dù cho không trang điểm đều hơn người một bậc.

Ánh mắt Minh Thành Hữu lướt nhẹ qua, chưa phát hiện ra trong lúc đó suy ngẫm, động tác trở nên chậm chạp.

Phó Nhiễm chưa phát hiện ra điều này, vẫn tiếp tục vui đùa vào trong bát trước mặt ăn.

Hắn nhớ tới lúc ở trên xe, theo như lời cô nói, vẻ mặt tứ cố vô thân kia thậm chí làm người ta không dám đến gần. Phó Nhiễm bưng bát lên, uống súp. Khỏe mắt Minh Thành Hữu khỏe cạn mị, xác thực bộ dạng này của cô không giống đại tiểu thư Phó gia. Sau khi no bụng, cô chuẩn bị lên lầu.

“Chờ một chút.”

Minh Thành Hữu nắm lấy cổ tay cô.

“Tôi còn chưa ăn xong.”

“Tôi thấy mệt, lên lầu đi ngủ trước.”

“Không được, ngồi xuống cho tôi.”

Nhìn tướng ăn hắn ưu nhã, cho nên tốc độ thật chậm, khuỷu tay Phó Nhiễm tì lên mặt bàn lại ngáp liên tục, thật vất vả.

Đợi đến khi Minh Thành Hữu đứng dậy, cô ngay cả khí lực để nhấc chân lên cũng không còn. Lên cầu thang lại càng mất nhắm mắt mở, trở lại phòng ngủ đơn giản lấy nước súc miệng, sau đó cầm đầu gối xuống giường lớn ngủ.

Lúc rạng sáng, vừa lúc có trận bóng, tiếng Minh Thành Hữu đem âm thanh mở rất to vang lên, hắn tựa như không hiểu như thế nào là làm phiền cô. Phó Nhiễm trở mình trần trọc, trong đầu âm thanh hỗn loạn, đành phải chui đầu vào trong chăn. Đang lúc mơ màng tựa như nghe thấy tiếng điện thoại bên cạnh.

“Huống Tử, nhìn xem, đại chiến penalty, khổn kiếp cậu lại thua rồi, ngày mai tại Mê Tính cậu làm chủ. Đừng quên tìm vài người đẹp, lần trước những thứ kia cậu đào tới, thật chẳng ra sao...”

Phó Nhiễm vô thức xoay người, con mắt hé mở, lơ mơ thấy đầu giường đèn vẫn sáng. Ngọn đèn chiếu ánh sáng hiu hắt trên mặt người đàn ông, không trách được Minh Thành Hữu có danh xưng đệ nhất mỹ nam. Hình ảnh như vậy ngay cả đang lúc nửa mê nửa tỉnh cô cũng có thể bị mê hoặc.

Hắn liếc mắt, ánh mắt bất ngờ đối diện với cô, tâm tình của hắn phá lệ, tốt, hướng về phía đầu bên kia điện thoại.

“Cứ như vậy, ngày mai 8 giờ gặp ở Mê Tịch.”

Phó Nhiễm nghe được âm thanh TV huyền ảo vô cùng, có lẽ là âm nhạc sau khi trận bóng kết thúc, phần khích mà kịch tính, Minh Thành Hữu nửa người trên trở về trong chăn, một khoảng cách nhanh chóng gần hơn, bộ ngực hắn rắn chắc áp vào sau lưng Phó Nhiễm, cánh tay thon dài ôm hướng eo của cô, môi mỏng gần sát gò má cô, cất tiếng nói ma mị.

“Cầu kết, nghĩ tới tôi muốn em sao?”

Hắn thắng cược, tâm tình tự nhiên sung sướng. Nhìn thấy Phó Nhiễm nằm ở bên cạnh rất đáng thương, như thế nào cũng phải an ủi một chút.

Cầu kết, cầu kết...

Tên đáng chết này nghe có vẻ như lại thích gọi cô như vậy.

8. Chương 8: Không Như Mong Muốn

Phòng khách rộng rãi, bên trong sáng sủa sạch sẽ, trong vườn hoa có cảnh tượng bận rộn, âm thanh máy nhỏ cỏ thật ra thì không coi là lớn, cùng lắm chính là bình thường.

Phó Nhiễm không quen ăn bữa ăn sáng kiểu phương tây, chỉ cần chén cháo trắng, đặt ở bên tay Minh Thành Hữu rất nhiều đồ ăn, hai chiếc bánh bao nướng, năm phần trứng chần quen thuộc cùng với mấy miếng chân giò hun khói, nghe nói hắn ăn chân giò hun khói cũng phải đặt ở một quán ăn, đồ cũng không được.

Minh Thành Hữu khẽ hợp ngậm sữa bò, Tiêu quản gia sai người đem mấy thứ mang lên bàn. Người giúp việc Minh gia trừ đi Tiêu quản gia ở bên ngoài, còn lại cũng ở tại biệt thự khác, Minh Thành Hữu không thích quản thúc, nếu như không phải Lý Vận Linh cố ý, hắn không phải là không muốn đuổi Tiêu quản gia ra cửa.

“Tam Thiếu, tối hôm qua ngủ ngon giấc không?”

Tiêu quản gia bật thốt lên hỏi.

Phó Nhiễm tự lo cho cháo vào mồm. Chỉ nghe một tiếng vang lên, dao nĩa bị ném xuống mặt bàn, nhiều cái chén đĩa gặp nạn, nước tương Thiên Đảo tung tóe trên mu bàn tay Phó Nhiễm, ngay chính giữa bàn ăn bình hoa Bách Hợp mới mẻ cũng bị đập tan.

“Sáng sớm ầm ĩ kêu loạn, có để cho người ta ăn cơm hay không? Nhanh lên để cho bọn họ nghỉ, bằng không ta cần phải đem nhốt hết những cái không có mắt trên đầu này!”

Tiêu quản gia giật mình, trong ngày thường nhỏ cỏ cũng là vào thời gian này, sao không thấy này hắn buồn phát tiết?

“Dạ dạ, tôi sẽ phân phó bọn họ dừng hết.”

Phó Nhiễm lấy chiếc khăn ăn bên cạnh, xoa một chút tay, về sau lại tiếp tục dùng bữa ăn sáng.

“Khẩu vị tốt vô cùng à?”

Minh Thành Hữu hé miệng như cười như không nhìn cô chăm chăm.

Tối hôm qua hẳn có ý tốt gần cô, nghĩ thầm Minh Phó hai nhà kết thân, chủ yếu không phải là muốn có đứa bé ra đời sao? Đứa nhỏ này hẳn ngược lại không muốn nghĩ xa như vậy, chỉ muốn cả ngày cùng nhau nằm trên một cái giường, dầu gì cũng muốn tăng tiến tình cảm?

Minh Thành Hữu tự nhận mình là tướng mạo hơn người, tùy tiện cũng làm điên đảo các cô gái. Nghĩ đến lúc hẳn mới nói ra câu nói kia, lỗ tai lại chui vào tiếng cười của Phó Nhiễm.

“Minh Thành Hữu, anh ngủ mơ hồ đồ đang nói mớ chứ?”

Trong nháy mắt, nhiệt tình tràn ngập bị quay đầu dập tắt, như loại công tử ăn chơi, tay của phụ nữ loại nào là không phải không cảm nổi, nhưng bị người vô tình cự tuyệt như vậy khẳng định là lần đầu hẳn gặp.

Nói ra, hẳn-Minh Tam Thiếu còn không cần lẫn lộn?

Phó Nhiễm giống như không biết chuyện hẳn tại sao lại buồn bực.

“Khẩu vị đương nhiên là được, tôi không có bệnh, không có đau.”

Trong tai lần nữa truyền vào tiếng cười lạnh lùng, hẳn đẩy cái ghế đứng dậy, thấy Phó Nhiễm đem một hộp cháo đưa vào trong miệng, hẳn không chút lưu tình bỏ lại hai chữ.

“Thùng cơm!”

Trong hoa viên đã khôi phục lại vẻ yên tĩnh, ánh nắng tươi sáng động lòng người.

Phó Nhiễm cũng không bởi vì lời nói của Minh Thành Hữu mà ảnh hưởng đến tâm tình, ăn sáng xong, theo thường lệ lại ra vườn đi dạo một vòng, sau đó mới trở lại phòng ngủ.

Minh Thành Hữu che bóng mà đứng, tay trái dút vào trong túi quần, ánh sáng khẽ hắt vào, vóc người hẳn cao lớn, đứng ở trước cửa sổ.

“Đừng đề cập chuyện Thẩm Ninh, khi nào cậu lại giống như bà tám đông dài thế?... Muốn chơi thật thú vị, chỗ ngồi kia cô ấy tìm không ra, ở bữa tiệc đính hôn gây chuyện bất quá là tôi cùng cô ấy diễn một tuồng kịch, ai để cho bọn họ tự chủ trương ấy...”

Minh Thành Hữu xoay người, thấy Phó Nhiễm đi bộ đi tới.

“Cậu định chỗ trước đi, 8 giờ.”

Tựa như không kịp để bên kia nói tiếp, hẳn lập tức cúp điện thoại. Minh Thành Hữu thần sắc không thay đổi, Phó Nhiễm cũng đương nhiên không nghe thấy.

“Đêm nay mẹ tôi đi tham gia buổi từ thiện, hẳn là không sẽ tới, buổi tối tôi có chuyện không ở nhà ăn cơm, còn có...”

Minh Thành Hữu gơ tay chỉ lên hư không nhẹ một chút.

“Dựa vào cửa tính tình mẹ tôi, khả năng nửa đêm sẽ gọi điện thoại đến, em hãy nói tôi ngủ đi rồi, hiểu không? Nếu dám phá hỏng chuyện tốt của tôi, lần này tôi sẽ tuyệt đối không tha cho em!”

Phó Nhiễm gật đầu. “Oh.”

Cô đã cùng Minh Thành Hữu ra điều kiện, tự nhiên sẽ mất nhắm mắt mở.

Mê Tính là câu lạc bộ vui chơi giải trí ăn uống hạng sang, đừng xem nơi này lịch sự tao nhã, nhưng chỉ cần thấy tại bãi đỗ xe toàn xe sang liền nhìn thấy ra vào nơi đây toàn thương nhân hoặc công tử giàu sang phú quý, người bình thường cơ hồ không có chút dính dáng, càng nghe nói nơi đây không có tiền thì đừng mong bước vào cửa.

Đến cửa phòng Vip Thiên Tự, đẩy cửa ra đi vào, thấy đến đông đủ không thiếu một ai, gặp Minh Thành Hữu đi tới, trên ghế sa lon mấy người lần lượt đứng dậy

“Tam thiếu xem như đã đến, sau khi đính hôn rốt cuộc không giống vậy, đắm chìm trong vòng tay phụ nữ không bỏ dẫy nổi đi?”

“Đâu chỉ là trong ngực, tục ngữ không nói ‘ôn hương nhuyễn ngọc’ sao?”

“Này trên người phụ nữ nhiều chỗ mềm nhũn đi, cậu nói là tuyệt vời, hay là...”

“Nhìn miệng tùy tiện, mới đi viện kiểm soát công tác vài ngày, không có học được gì khác, ngược lại học bản lĩnh thành thân vô địch.”

Hai chân Minh Thành Hữu vòng qua khay trà, đập lên thăm đi vào hướng trong ngồi xuống, tay phải khuỷu tay lại càng không khách khí khoác lên trên vai tên tiểu tử mới mở miệng kia.

“Huống Tử, bố mẹ cậu nên biết cậu đang ở bên ngoài làm lưu manh, còn không tức râu ria đứng đứng lên? Móc ra súng lục trực tiếp đánh chết cậu?”

“Cậu thôi đi, từ nhỏ ở trong trường liền thích ức hiếp tôi, thật vất vả thoát khỏi nanh vuốt của cậu, lúc này mới gặp mặt lại muốn cãi nhau nửa ngày.”

Ai không biết Minh Tam thiếu này từ nhỏ chính là Hồn Thê Ma Vương (ma vương hại đời), mà nay lại càng được cưng chiều, một tay che trời lại, ai cũng chọc không được. Thiên Tự thực tế là cái phòng xép, mọi người vây quanh Minh Thành Hữu đi vào, có thể ngồi chừng hai mươi người trước bàn tròn. Huống Dịch ý bảo nhân viên phục vụ bắt đầu chia thức ăn, Minh Thành Hữu không nhường ai ngồi ở ghế chủ vị.

Phó Nhiễm dùng qua cơm tối, mới ở phòng khách ghé sofa ngồi vào chỗ của mình, liền nghe tiếng xe hơi Maybach từ xa đến gần, cô cho là Minh Thành Hữu đã trở lại, đứng lên vừa nhìn thấy, sắc mặt biến hóa.

“Mẹ?”

Trên người Lý Vận Linh mặc lễ phục dạ hội màu vàng nhạt, đầu tóc quăn lại, một bộ đồ trang sức ngọc lục bảo đeo tay phụ trợ càng tôn ra vẻ cao quý trang nhã. Bà đi vào phòng khách, ngẩng nhìn bốn phía. “Thành Hữu đâu?”

“Công ty anh ấy tạm thời có hội nghị.”

Phó Nhiễm kéo Lý Vận Linh ngồi vào trong ghế sofa

“Mẹ, đã trễ thế này sao mẹ lại qua đây?”

“Ba con vừa có việc đi Quân khu một chuyến, ta ở nhà nhàn rồi cực kỳ, sau khi dạ tiệc từ thiện kết thúc không muốn nán lại, nghĩ thầm không yên tâm con cùng Thành Hữu, tới xem một chút.”

Tiêu quân gia đem chén nước đưa tới trước mặt Lý Vận Linh. “Phu nhân, uống trà.”

“Tiêu quân gia, đêm nay ta ở lại đây.”

“Vâng.”

Đầu lông mày Phó Nhiễm giật nhẹ, tiếng cảnh cáo của Minh Thành Hữu vẫn còn bên tai. Bên cạnh Lý Vận Linh bưng chén nước lên, không để lại dấu vết nhìn về phía con dâu.

“Tiểu Nhiễm, Thành Hữu lúc nào sẽ trở lại?”

“Mẹ, anh ấy nói có thể sẽ bận đến rất khuya, mẹ đi ngủ trước đi.”

“Gần đây có bộ phim nào hay? Đi, lên trên lầu theo ta đi xem phim.”

Trong đầu Phó Nhiễm đang nghĩ ngợi như thế nào mới có thể thông báo cho Minh Thành Hữu.

Lý Vận Linh cũng đã trước một bước dắt trên tay của cô đi lên, điện thoại di động không ở bên người, mấy ngày nay cô ở ngôi biệt thự này không ra ngoài. Lý Vận Linh đẩy ra một gian phòng, bên trong là một phòng có thể chứa mười mấy người, là mô hình rạp chiếu phim nhỏ.

Phó Nhiễm cúi đầu quay lại, thừa dịp Lý Vận Linh đang loay hoay, bước chân dừng lại nói ra.

“Mẹ, con trở về phòng một chút.”

“Con khó có cơ hội gần ta, chẳng lẽ còn muốn lẩn tránh sao?”

“Không phải ạ!”

“Vậy thì được.”

Phát hình ra chính là bộ phim rất dài, vị kinh kịch rất đậm đặc, Phó Nhiễm chán đến chết, cô cùng Minh Thành Hữu vẫn còn chưa kết hôn, hẳn không vui, tự nhiên sẽ không cho cô sống yên ổn.

Ước chừng nửa giờ sau, Phó Nhiễm vẫn đứng ngồi khó khăn, bàn tay khẽ vuốt đầu gối.

“Mẹ, con đi toilet đã.”

Lý Vận Linh không nháy mắt nhìn hướng màn hình lớn chằm chằm. Khách quan mà nói vừa rồi thân cận này sẽ trên mặt lộ ra chính là vẻ mặt nghiêm túc, bà xem đoạn kinh kịch, đầu như nghiêng xuống, cũng không biết là tại đáp lại Phó Nhiễm hay là thấy quá nhập thần.

Phó Nhiễm cũng như vậy đã bất chấp tất cả, đứng dậy sai bước rời đi.

Không lâu sau Tiêu quản gia đi vào giữa phòng.

“Phu nhân.”

Lý Vận Linh vỗ nhẹ bên người ghé ngồi, ý bảo bà ngồi.

“Phu nhân, thiếu phu nhân sợ là gọi điện thoại cho Tam thiếu.”

Lý Vận Linh tìm tư thế dễ chịu nằm xong, bà tự nhiên là căn đúng giờ, lúc này, nói không chừng bên kia đã vỡ lở ra.

“Nó hiện tại gọi cũng là còn chưa kịp, Tiêu quản gia, phim này thật không tệ, bà cùng ta xem trò hay đi.”

“Phu nhân, tôi sợ... Tam thiếu trở lại sẽ náo loạn.”

Ngón tay Lý Vận Linh đan vào nhau, bà khẽ thở dài, hai đầu lông mày hình như có giận dữ.

“Nó cho rằng giúp đỡ Thành Hữu thật có thể bo bo giữ mình? Nó nghĩ phải bỏ, không biết trên đời này còn có bốn chữ, gọi là không như mong muốn.”

9. Chương 9: Làm Hồng Chuyện Tốt Của Hắc

Trong phòng VIP Thiên Tự, sau khi cơm nước no nê, đoàn người lần nữa trở về ghé xô pha, quản lý phụ trách biết mấy vị này yêu thích, đã sớm dẫn mấy cô gái vào phòng tiếp khách, bởi vì tác dụng rượu còn, ai cũng chọn lấy cô gái của mình, trừ đi âm nhạc kích thích nhiệt tình thì còn có người nào tâm tư đi ca hát nữa.

Nằm ở ngực Minh Thành Hữu là cô gái chỉ tầm 20 tuổi, miệng nói tiếng Giang Nam thỏ thẻ, còn thích kéo dài giọng ra.

“Tam Thiếu, Tam Thiếu.”

Huống Dịch ở bên không chịu nổi chỉ vào lỗ tai.

” Con mẹ nó ta xương cũng nhũn ra rồi.”

Minh Thành Hữu hớp một ngụm rượu, tầm mắt rơi vào Huống Dịch đang bị một con tay ngọc thon thon vuốt ve lồng ngực.

“Cứ như vậy sờ vào, bông cũng phải cứng rắn.”

Lời nói vừa dứt nhất thời bên cạnh ồn ào cười to, cô gái cúi mặt vào cổ Huống Dịch tựa hồ là xấu hổ, dùng tay hướng từ trong ngực hẳn cũng nói ra.

“Dịch thiếu, anh nghe một chút, nghe một chút.”

“Đừng.. . . .”

Huống Dịch cười dùng khuỷu tay ôm vai cô gái, nói khôi hài, hắn một Đại lão gia không sợ trời không sợ đất, lại sợ nhất là nhột.

“Đừng làm nữa, coi chừng anh ở nơi này đem em làm...”

“Ai”

Hắn thấy Minh Thành Hữu không đếm xỉa đến, tất nhiên khó chịu, Huống Dịch lấy mắt ý bảo cô gái Giang Nam.

“Cái người này làm trò không thể được, thấy nhiều bên ngoài, nhiều lắm kêu mấy tiếng dễ nghe.”

“Vậy sao?”

Hai tay cô gái ôm vai Minh Thành Hữu, mặt mũi mỹ lệ chen đến bên cạnh hắn.

“Ca ca...”

Cánh tay cuốn lấy hắn cơ hồ khó có thể hô hấp, sắc đèn kiêu diễm hư ảo trên đầu người đàn ông, giữa răng môi mát lạnh mùi rượu, cô gái cẩn thận chu đáo trước mặt gương mặt này, người đàn ông này quả thật không hổ danh, đẹp mắt đến tinh xảo cùng hấp dẫn những từ này đều không đủ để hình dung, không trách được bên ngoài đều có tin đồn, nếu muốn ôm lòng của Minh Thành Hữu không dễ dàng. Bởi vì một cực phẩm là rất khó coi trọng những thứ kém hơn so với mình, nhưng loại vẻ thù mị này, lại phải đi nơi nào mới có thể tìm thấy?

Con mắt Minh Thành Hữu khẽ nhú lại, trong đầu tựa như ở trở về chỗ hai chữ ca ca kia, hắn nghĩ trên gương phòng tắm lưu lại hai chữ kia, quanh co mơ hồ, lại chân thực tồn tại.

“Biết ca ca cô am hiểu nhất cái gì không?”

Huống Dịch ở bên không ngừng quạt gió thổi lửa.

” Kỹ thuật nhảy của hắn phải là tuyệt nhất, hướng phía sau cô như vậy dán lên, bảo đảm cô sẽ mất hôn chân đứng không vững.”

“Thật sao? Ca ca, anh sẽ khiêu vũ? Tới một đoạn sao?”

Bàn tay Minh Thành Hữu dính vào thắt lưng cô gái, chỉ cười không nói, dùng tay chỉ nhẹ một chút vào Huống Dịch.

Phó Nhiễm trở lại phòng ngủ, khóa trái cửa, cô sợ bị Lý Vận Linh phát hiện, cầm lên điện thoại đặt ở tủ đầu giường, sau đó lập tức kéo ra cửa sổ sát đất đi tới ban công, đầu ngón tay bấm theo số điện thoại không quen thuộc kia. Nhạc chờ là một khúc nhạc Latin nhiệt tình.

Bên trong phòng vang vọng huyền ảo cùng bối cảnh âm nhạc âm ỉ át đi một tiếng nhạc chuông. Cô gái thuận thế ngồi vào đùi Minh Thành Hữu, bàn tay hắn để ở nơi vạt áo cô như có như không khẽ tìm.

“Muốn nhìn tôi nhảy? Em biết kỹ thuật nhảy của tôi khi nào đẹp mắt nhất sao?”

Cô gái cười hắc hắc, chịu không nổi tạo nên mập mờ, cô nghiêng người hướng tới gò má hắn đang nghiêng đi, mắt lơ đãng liếc về hướng cửa, môi trái tim nhẹ vênh lên, hiển nhiên trong mắt nhìn đối phương là không thiện cảm, cô gái bĩu bĩu môi.

“Người này người nào? Chết thảm rồi !”

Minh Thành Hữu theo tiếng kêu nhìn lại, thấy Thẩm Ninh sắc mặt trắng bệch chẳng biết lúc nào mở cửa đứng đó, ánh mắt lạnh như băng bị thương, thâm trầm.

Phó Nhiễm cầm điện thoại, cắt đứt sau lần nữa bấm, còn không có người nào nghe.

Ngoài cửa truyền đến tiếng Tiêu quân gia.

“Thiếu phu nhân, phu nhân gọi cô quay lại.”

“Ồ, vâng.”

Phó Nhiễm gấp gáp, chỉ đành phải nhắn tin cho Minh Thành Hữu, chỉ sợ Lý Vận Linh đợi đến chịu không nổi, nội dung tin nhắn đơn giản rõ ràng.

“Có chuyện, mau trở về!”

Bóng dáng cao lớn nhanh chóng xuyên qua hành lang, so sánh với bước chân theo sát sau lưng tới xốc xếch, hẳn cũng thân hình vững vàng. Chỉ là đột nhiên đáy mắt kia giận giữ, cặp con ngươi hẹp dài sắc bén kinh người. Bên trong đại sảnh Mê Tính, nền gạch đều soi rõ bóng người, Thẩm Ninh chạy chậm tiến lên, ôm lấy cánh tay trái Minh Thành Hữu.

“Thành Hữu, em biết rõ sai lầm rồi, anh đừng tức giận!”

Hắn dừng bước, khoe miệng đường cong lên cười như không cười, tầm mắt nhìn thẳng vào Thẩm Ninh đang níu tay vương vãi.

“Cô có lỗi ở đâu?”

“Em... Em không nên tự tiện ra ngoài tìm anh.”

Mặc dù biết sai, nhưng mà giọng điệu lại không tránh được uất ức.

“Thẩm Ninh, làm sao em biết anh ở nơi này?”

Minh Thành Hữu ra cửa cũng không để người khác biết rõ hành tung.

Thẩm Ninh cuống quýt từ trong xách tay móc ra điện thoại di động của mình, tìm kiếm lung tung sau đó đưa ra trước mặt Minh Thành Hữu.

“Là có người gọi nhắn tin nói cho em biết, Thành Hữu, anh đừng tức giận, em.”

Nghĩ đến lúc cô gái kia giống như rắn nước quấn trên người Minh Thành Hữu, Thẩm Ninh cắn môi, vừa muốn khóc.

“Nén nước mắt trở về, trước tiên hãy nói chuyện rõ ràng.”

Thẩm Ninh nức nở.

” Em cũng không biết, nhận được tin nhắn lúc đó đầu óc nóng lên, em không nghĩ được nhiều.”

“Đầu óc nóng lên là liền đến chỗ này mà la lối om sòm?”

Minh Thành Hữu tức giận nửa ẩn nửa hiện, mới vừa ở bên trong phòng hát bị Thẩm Ninh náo loạn, Huống Dịch bọn họ đã sớm ôm người của mình tản ra.

” Em trở về trước đi.”

“Thành Hữu, em thật sự không phải cố ý.”

“Thẩm Ninh, em nghĩ qua người nào sẽ gửi tin nhắn cho em sao?”

” Em không biết.”

Minh Thành Hữu cất bước rời đi .

” Tốt nhất em nên suy nghĩ một chút.”

Phục vụ viên bưng khay từ bên trong phòng khách bê ra, phía trên bày ba lượng bình Hennessy cao nhất, hẳn khom lưng chào hỏi.

“Tam Thiếu.”

Thẩm Ninh thấy bóng lưng Minh Thành Hữu bóng lưng, vội vàng tiến lên muốn kéo tay cánh tay hắn. Khuỷu tay Minh Thành Hữu cố ý va chạm vào thắt lưng người phục vụ, khay trong tay anh ta rơi xuống đất, miếng thủy tinh vãi tung toé hắt thẳng vào chân Thẩm Ninh, cô kinh ngạc dậm chân. Mặt Minh Thành Hữu lộ vẻ không kiên nhẫn.

” Cô náo loạn đủ chưa?”

Lúc rời đi, hắn gọi người phục vụ lại.

“Dem những cái này ghi vào hóa đơn cho ta.”

Lý Vận Linh tinh thần rất tốt, xem chiếu phim xong lại lôi kéo Phó Nhiễm ở phòng khách uống trà. Minh Thành Hữu nổi giận dửng dưng về đến nhà, đi vào phòng khách vừa hay nhìn thấy Lý Vận Linh cùng Phó Nhiễm vừa nói vừa cười, hai người bộ dáng khéo léo. Nhìn thấy hắn đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo nhẹ nhõm mở miệng.

“Anh đã về.”

“Thằng bé chết tiết này, đi đâu chơi hiện tại mới trở về?”

Phó Nhiễm không để lại dấu vết hướng nhìn Lý Vận Linh, lúc trước rõ ràng cô đã nói qua Minh Thành Hữu ở công ty có chuyện, chỉ sợ hắn nói lỡ lời, cô vượt lên trước mở miệng.

“Không phải nói công ty bận rộn muốn ở lại ăn cơm tối sao?”

Cánh môi Lý Vận Linh chứa ý cười, ngoắc tay ý bảo Minh Thành Hữu ngồi vào bên cạnh.

“Khắp người mùi rượu, cũng không biết ở nhà đối tốt với Tiểu Nhiễm.”

Hai ngón tay Minh Thành Hữu đặt nhẹ mi tâm.

“Mẹ, con có việc, mẹ lúc nào thì tới?”

“Sáng sớm đã tới rồi, nhờ có Tiểu Nhiễm theo ta xem hai bộ phim điện ảnh.”

“Vậy sao?”

Tầm mắt Minh Thành Hữu xuyên qua gò má Lý Vận Linh nhìn thẳng hướng Phó Nhiễm. Cô chỉ cho là mình thay hắn tránh thoát Lý Vận Linh ép hỏi, thậm chí cho là, cô cùng hắn xuất diễn phối hợp không chê vào đâu được.

Một lúc sau khi Minh Thành Hữu cùng Lý Vận Linh nói chuyện, lúc này mới trở về phòng đi nghỉ ngơi.

Phó Nhiễm ngồi ở mép giường xem sách, Minh Thành Hữu lấy điện thoại di động ra, lúc này mới thấy có một số cuộc không nghe, biểu hiện thời gian chính là lúc Thẩm Ninh xông vào phòng hát. Hai chân hắn thẳng tắp đứng lại trước giường, Lý Vận Linh sáng sớm đã tới biệt thự rồi, Phó Nhiễm nếu thật muốn thông báo cho hắn, chọn thời gian thích hợp, sao có thể trùng hợp như vậy?

Bởi vì Phó Nhiễm đưa lưng về phía hắn, hơn nữa suy nghĩ chôn ở trong sách, cho nên không phát hiện ra khác thường sâu thẳm trong mắt người đàn ông. Hắn cởi áo ngoài ra, vòng qua cuối giường bên người Phó Nhiễm ngồi vào chỗ của mình.

Đột nhiên đệm lồm xuống làm cho người ta cảm giác giống như đi lại ở trên bờ đột nhiên lại rơi vào trong nước, cứ như vậy trầm xuống. Phó Nhiễm vội vã ngẩng đầu, chỉ thấy cặp mắt đen Minh Thành Hữu như giữa hoa đào một vẻ liễm diễm.

“Tôi gọi điện thoại cho anh thế nào lại không nhận?”

“Oh, lúc ấy vừa đúng lúc có chuyện.”

Mặt Minh Thành Hữu lộ vẻ thanh thần, gương mặt sáng nước xanh xao, hắn lấy ví da rút ra tờ giấy xung quanh mạ vàng đưa cho Phó Nhiễm.

“Đây là thẻ vàng VIP tại Mê Tính, cho em, có rảnh rồi mang bạn bè đi chơi một chút.”

Phó Nhiễm vươn tay, lại như nhìn ra trên mặt hắn không có ý tốt, đang muốn nhìn kỹ thì chỉ thấy hắn cánh môi nhẹ cười, muốn gieo họa liền có nhiều tai họa.

10. Chương 10: Gây Chuyện

Buổi chiều, Thẩm Ninh liên tục gọi điện thoại, Minh Thành Hữu ngại phiền phức nên tắt máy.

Buổi sáng ngay trước mặt Lý Vận Linh, hai người tự nhiên biểu hiện thân mật. Phó Nhiễm đi theo Minh Thành Hữu tới nhà để xe, Phó gia mặc dù không bì kịp Minh gia về vấn đề tiền tài, nhưng lúc đính hôn có mua xe Audi màu đỏ làm quà tặng, cũng có mấy phần của hồi môn giá trị.

Một mình Phó Nhiễm kinh doanh phòng vũ đạo, công việc cũng không tệ, cô cùng Minh Thành Hữu lái xe ra ngoài cổng chính mỗi người đi một ngã. Phòng làm việc thiết lập ở nơi buôn bán phần hoa, xung quanh có quảng trường mua sắm, dừng xe dễ dàng.

Không tới bốn giờ, cô liền hẹn bạn thân Tống Chức cùng Tần Mộ Mộ, từng đáp ứng họ sau khi đính hôn sẽ gặp nhau cùng đi chơi. Trước cửa nhà hàng đồ ăn Tây, Phó Nhiễm dừng xe, thấy hai người đứng ở cửa, thấy cô đi tới, Tống Chức bước nhanh đến phía trước, cánh tay phải không chút khách khí ôm cổ cô “Cậu tốt số thật, có chồng rồi cuộc không giống ai, mẹ kiếp, ăn cơm còn tìm loại địa phương này, lão nương ta còn chưa có dùng qua dao nĩa đấy!”

Phó Nhiễm cười tách tay của cô ra “Lịch sự, lịch sự, coi chừng con rùa vàng nào đi qua bị cậu dọa cho chạy mất.”

Tống Chức càng sấn đến, cơ hồ nửa người treo trên cánh tay Phó Nhiễm

“Mình lại không có cái mạng này, hôm nay ăn cơm tối nên xin chồng cậu, không làm thịt hân dừng lại mình ngủ không yên.”

“Mình còn chưa có kết hôn !”

“Cậu lại giả bộ.” Tống Chức cong ngón trỏ lên dí vào trán Phó Nhiễm “Người đàn ông của cậu lớn lên như vậy, chẳng lẽ là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa? Không đem cậu ra làm, xem hân buổi tối ngủ lại không cảm giác chứ?”

Phó Nhiễm bị đau, kéo dài thanh âm hô “Xèo xèo ——”

“Mẹ kiếp, gọi mình danh tự này nữa là lão nương ta không sống được ——” So với Tống Chức, Tần Mộ Mộ là lịch sự hơn, hai người đều là bạn học trung học của Phó Nhiễm, gia cảnh thường thường, vậy mà lại chơi tốt nhất.

Tống Chức trông thấy thịt cuồng làm nhà tư bản tinh thần, trông nom nó như chưa bao giờ được ăn, Tần Mộ Mộ ở bên khe kéo cánh tay cô.

“Xèo xèo, ăn không hết chứ?”

“Nó có tiền, chồng nó cũng có tiền.”

Tống Chức hướng Phó Nhiễm chớp mắt, Phó Nhiễm vẫn uống nước trái cây trắng miệng, lông mi mỉm cười.

“Muốn ăn cái gì cứ gọi đi, Mộ Mộ. Đừng tiết kiệm tiền ỉn.”

“Lúc này mới như lời nói sao!”

Tống Chức gọi xong đồ ăn, miệng còn không đành hoành phát huy đầy đủ bản lãnh bát quái vương.

“Tiểu Nhiễm, chồng cậu mãnh liệt sao?”

Tần Mộ Mộ một ngụm nước thiếu chút nữa sặc ở trong cổ. Phó Nhiễm liếc cô.

“Trong đầu cậu tràn đầy tư tưởng này, muốn chết.”

“Làm ơn, đây là tiêu chuẩn tốt nhất cân nhắc hôn nhân có hạnh phúc hay không.”

Tống Chức từ trước đến giờ theo đuổi kích thích, chỉ cần là tốt đối với mình. Trên tai hai hàng lỗ tai chính là lúc ở trường cấp 3 bấm, khi đó nói chuyện cá cược, học bạn trai cả ngày học hút thuốc lá uống rượu. Đến thầy giáo cũng thấy nhức đầu, về sau việc này càng thêm không chút kiêng kỵ, hành động tùy ý, Phó Nhiễm cùng Tần Mộ Mộ mặc dù khuyên qua, nhưng cũng không có nghe.

Bên cạnh là một bàn đầy món ăn vẫn không ngăn được Tổng Chức mở miệng.

“Tiểu Nhiễm, cậu đã dính hôn, có chuyện mình thắc mắc đến bây giờ, muốn hỏi cậu một chút.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu.

“Chuyện gì?”

“Cấp ba...”

Phó Nhiễm vô thức, thần sắc căng thẳng.

“Mình nhớ được có một đêm cậu không có trở về ký túc xá, sau đó hỏi cậu, cậu từ chối không chịu nói, Tiểu Nhiễm, đêm đó có phải hay không đã cùng người ca ca kia ở cùng một chỗ?”

“Xèo xèo, đây là chuyện riêng của Tiểu Nhiễm.”

Tần Mộ Mộ không ngừng kéo ống tay áo cô, Phó Nhiễm đang khuấy cái thìa tại miệng chén nhẹ gõ vài cái, ánh mắt cô nhìn vào một chỗ, ánh mắt bình yên, thiếu hụt chút ít nhưng lại tức giận.

” Đúng vậy.”

“Kia... Đêm đó các cậu có phát sinh cái gì sao?”

“Mình cũng không biết.”

“Làm sao? Chẳng lẽ làm qua hay không cậu cũng không biết?”

“Đừng hỏi.”

“Tiểu Nhiễm, người đàn ông chết tiết đó hiện tại tin tức hoàn toàn không có, mình hỏi một chút cũng không được sao?”

Phó Nhiễm trầm mặc không nói, yên lặng đối diện hai người, gấp thức ăn trong bát, Tổng Chức thấy thế, trong lòng cũng là không yên, vội vàng đem đề tài dời đi.

Đây là điều Phó Nhiễm cấm kỵ, dù là quan hệ thân mật cũng không thể đụng chạm.

Ăn xong cơm tối, Tổng Chức la hét muốn đi chơi, Phó Nhiễm bỏ ví ra tính tiền, Tổng Chức tay mắt lạnh lẽo, đoạt lấy ví da của cô, kêu thét chói tai.

“Thần kia, thẻ vàng Mê Tính, chết tiết, như thế nào mà không nói sớm, đêm nay không làm thịt cậu thì tổ tiên không mang họ Tổng.”

Tại bãi đậu xe nhìn thấy xe của Phó Nhiễm, Tổng Chức lại là một hồi kêu loạn, thẳng kêu nên đánh lại tư bản chủ nghĩa, Phó Nhiễm lái xe tới Mê Tính, cũng không lập tức xuống xe,

“Bất quá mình phải nói trước, chơi một hồi rồi trở về đi, không thể vượt quá 9 giờ.”

“Được rồi, được rồi!”

Cô cơ hồ bị sức mạnh cứng rắn kéo vào, lúc này còn sớm, Tổng Chức ngại trong phòng không có không khí, lôi kéo hai người tới khu quán bar, bóng người ảo ảo, đèn flash phối hợp mười phần âm thanh, lần lượt từng bộ mặt mê ly mị hoặc bước ra.

Có cô gái đứng giữa dáng người uyển chuyển, kỹ thuật nhảy yếu điệu, tư thái diêm dúa. Tổng Chức một tay kẹp điều thuốc ở giữa ngón tay, tay kia cầm chén rượu, ánh mắt dần dần mờ mịt.

Thời điểm vui chơi quay cuồng thường thường sẽ quên tới thời gian, khu quán bar người từ từ nhiều lên, Tổng Chức uống đến mơ mơ màng màng, người bắt đầu khởi động, vũ điệu nóng bỏng mạnh mẽ, không ý thức có mấy người qua đến.

“Muội muội, nhảy với ta đi?”

“Phi, con mắt lão nương còn không có mù đâu!”

“Con mẹ nó mày lặp lại lần nữa?”

“Bộ dạng heo chó không bằng**.....”

Phó Nhiễm thấy Tổng Chức uống rượu say gây họa, vội vươn tay che miệng của cô, cũng ý bảo Tần Mộ Mộ đang đứng bên “Thật ngại quá, vị đại ca này, cô ấy uống rượu say.”

“Người buông ra, để cho cô ta nói!” Người đàn ông cầm đầu khắp người mùi rượu, xem ra cùng Tổng Chức là tám lạng nửa cân, Phó Nhiễm sợ lại có chuyện, cùng Tần Mộ Mộ nhắc Tổng Chức lên sau đó liền đi ra.

“Ngăn bọn họ lại.”

Phó Nhiễm thấy trận thế này, trong lòng đột nhiên cả kinh, trên mặt lại vẫn cố giả bộ trấn tĩnh.

“Đại ca nếu không thì như vậy, hóa đơn của ngài đêm nay để ta trả đi.”

“Ta chửi con mẹ nó chứ!”

Tổng Chức tránh cánh tay Phó Nhiễm, đúng lúc nhéo vào cổ người đàn ông, cục diện trong nháy mắt loạn thành một hội, ba người bị ngăn như nêm cối ở bên cạnh quầy bar, sàn nhảy lúc trước huyền ảo đột nhiên yên tĩnh không tiếng động, Phó Nhiễm chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết đi theo một hồi tiếng đập đồ hỗn loạn lọt vào trong tai. Tần Mộ Mộ bị hù dọa sợ hãi kêu liên tục, mà Tổng Chức lui một bước, mềm nhũn trong ngực cô.

“Xèo Xèo - - ”

Người đàn ông ném chai bia trong tay đi.

“Dám đánh ông còn chưa đến lượt mày!”

Phó Nhiễm dùng tay đè chặt trán Tổng Chức trong khi máu không ngừng chảy, Tần Mộ Mộ ngồi chồm hổm bên cạnh, tay chân luống cuống hỗ trợ.

Phó Nhiễm đầy tay là máu, thành linh bị túm đứng dậy, trong lòng bàn tay cô sền sệt, chỉ đành phải nắm chặt tay.

“Anh muốn làm cái gì?”

“Chuyện ngày hôm nay đừng nghĩ cho qua dễ dàng như vậy, hai người các người phải cùng ta...”

Giữa không trung trên đầu sàn nhảy có khán đài to lớn, người đàn ông sau một hồi ngấm nhìn, thu hồi dáng vẻ nghiến ngừ người trên ra ngoài, ý rất có hứng thú. “Đi thôi.”

Ánh mắt Huống Dịch vẫn còn rơi tại phía dưới.

“Có thật người không trông nom?”

“Từ trước đến nay cô ấy có thể làm sao, tự có biện pháp.”

Phó Nhiễm biết rõ sẽ phiền toái không ít, Tổng Chức uống rượu say thích gây chuyện, không nghĩ rằng sẽ không chú ý, lại cùng người động thủ, bên cạnh không ít người đang khuyên bảo, DJ ý bảo mở hết đèn lên. Cơ hồ là bị chói mắt, trong nháy mắt, cô nhìn thấy một thân ảnh nhanh nhẹn đi đến cửa, bước chân sắp bước ra.

“Minh Thành Hữu!”

Cô gọi cả họ lẫn tên hắn, ba chữ giống như đất bằng phẳng bị một tiếng sấm sét. Mọi người ánh mắt đồng loạt tập trung đến cửa.

Hắn dừng chân lại, lúc xoay người, sắc mặt gần như hờ hững, ánh mắt như lưu ly sáng chói. Ngược lại Phó Nhiễm lúc này chật vật, trong bụng cô buông lỏng, lại nghe được tiếng hắn lãnh đạm.

” Cô là ai, tôi không biết cô.”

Trong mắt của hắn tràn đầy đùa cợt, muốn xem cô như thế nào thoát thân.

Cánh tay lại lần nữa bị níu lại, Phó Nhiễm nhìn về phía Tổng Chức cùng Tầm Mộ Mộ núp ở ngoài quầy bar. Cô nhớ tới lúc Minh Thành Hữu không có ý tốt đưa cho cô thẻ vàng, cô buông lỏng tay, khe hở giống như giăng co cùng một chỗ dường như rất khó chịu.

“Tôi là vị hôn thê của anh.”

Không ít người xem nghe qua tin tức, cũng nhận ra gương mặt này, lại không cùng đứng ra nói chuyện, Minh Thành Hữu tự mình đều không thừa nhận, bọn họ trông nom làm gì?

“Nực cười, chẳng lẽ tôi ngay cả người phụ nữ của mình cũng không biết?”

” Là anh uống rượu say.”

Phó Nhiễm không nhanh không chậm mở miệng, tay kia lấy điện thoại di động ra.

“Tôi sẽ gọi điện thoại ẹ, tiện thể gọi lái xe tới đây đưa anh trở về.”

Minh Thành Hữu gần như muốn cắn răng, bởi vì nguyên nhân thân phận của hắn, Lý Vận Linh từ trước đến nay không cho phép hắn tới chỗ ăn chơi như thế này. Huống Dịch ho nhẹ một cái “Đừng làm lớn chuyện.”

Gương mặt tuấn tú của Minh Thành Hữu lúc sáng lúc tối, sắc mặt quả quyết sẽ không đẹp mắt, hắn giống như đang cực kỳ nhẫn nhịn.

Huống Dịch sợ hắn tính tình thiếu gia phát tác, một hồi lâu sau, chỉ nghe hắn oán hận nói ra “Cái loại phụ nữ có chồng này!”

11. Chương 11: Đẹp Nhất Lúc Cao Trào

Danh tiếng Tam thiếu tại đây có tiếng, đó là nổi tiếng không ai dám chọc vào, lúc Phó Nhiễm theo sau Minh Thành Hữu đi ra ngoài, nhìn gtheo động tác người đàn ông rồi ăn miếng trả miếng dùng sức đá vào đầu gối hắn.

“A - - ”

Vô cùng đau đớn kịch liệt!

Đi ra cửa chính Mê Tỉnh, gió lạnh cứ thế thổi đến, Tổng Chức tỉnh rượu được hơn phân nửa, ôm lấy lan can bên cạnh nôn mửa kịch liệt.

Ánh mắt Minh Thành Hữu lộ ra vẻ chán ghét, nhắc chân định đi.

“Chờ chút.”

Phó Nhiễm ý bảo Tầm Mộ Mộ đi trước để ý Tổng Chức. Cô bước vài bước đi đến trước mặt Minh Thành Hữu.

Hắn nhíu mi, sắc mặt xanh mét.

” Cô gây họa thì tự mình xử lý, đừng nghĩ tôi sẽ giúp cô!”

“Tôi đưa cô ấy đi bệnh viện trước đã, khả năng tối nay về nhà, nếu như mẹ đến Y Vân Thủ Phủ, anh giúp tôi nói đôi lời.”

“Giờ đã biết cầu người rồi? Tránh ra!”

Lông mi Phó Nhiễm kiên định, cô nhẹ giương mắt lên, lông mi bị rơi vào trong mắt.

“Chuyện này đến cùng cũng không phải là to tát, nhưng quá muộn mới trở về luôn không tốt. Nói sau cùng thì thẻ vàng trong tay tôi là anh cho, đằng sau còn có chữ ký của anh.”

Minh Thành Hữu há miệng, đừng xem thường Phó Nhiễm không nóng không lạnh nói ba câu có thể đem người ghen chết.

“Được!”

Hắn gật đầu, không giận mà cười, khoe miệng lại khê cong lên.

Phó Nhiễm trở lại bên cạnh Tống Chức, đưa tay túm lấy cô.

“Còn có thể đi sao?”

“Tiểu Nhiễm, có phải mình lại gây họa hay không?”

“Lần sau còn như vậy mình cho cậu say chết ở bên trong đó.”

“Mình biết rõ cậu không bỏ được...”

Minh Thành Hữu đi ô-tô rời Mê Tính, gọi điện thoại.

“Alô, má Ngô, bà đừng để ẹ tôi tới đây, tôi có yến tiệc khả năng rất khuya mới đến nhà, ngày mai tôi sẽ đến đó.”

Dặn dò xong, hắn đem di động tùy ý ném vào trong ghế lái phụ, đánh tay lái hướng tới quảng trường Vanda.

Hắn vốn định dạy cho Phó Nhiễm một bài học, lại không ngờ tới sẽ bị cô kéo làm đệm lưng.

Phó Nhiễm đưa Tống Chức đến bệnh viện, sau đó cô cùng Tần Mộ Mộ đều tự về nhà. Lúc trở lại Tôn Văn biệt thự đã gần đến đêm khuya, cô bật đèn lớn trong phòng lên, bên trong trống trải vắng lặng, cũng không thấy nửa bóng người đâu.

Tắm rửa xong ngồi tại mép giường, cô dùng khăn lông lau khô tóc, không ngừng suy nghĩ về vợ, ngay cả trong lòng cô cũng có cảm giác trống trải, kéo rèm xuống vẫn không ngăn được gió thu bên ngoài.

Ngày hôm sau, Phó Nhiễm nhận được điện thoại của Thẩm Ninh. Nơi hẹn gặp cách phòng làm việc của Phó Nhiễm không xa, tan tầm vài phút cô mới đi tới. Thẩm Ninh đã tới sớm hơn một chút ngồi đợi ở kia, đã uống tới tách cà phê thứ hai.

Phó Nhiễm ngồi vào chỗ đối diện, Thẩm Ninh cũng không chủ động nói chuyện ngay, đôi mắt cẩn thận dò xét Phó Nhiễm. Lý Vận Linh chọn con dâu rất cuộc không hề kém cỏi, cô siết chặt túi xách trong tay, mặc dù không phải là lần đầu tiên gặp mặt, lại vẫn không thể che hết trong mắt ngưỡng mộ. Phó Nhiễm đã gọi một tách cà phê.

“Tìm tôi có việc?”

Thẩm Ninh lựa lời coi chừng, trước đó đã chuẩn bị, suy nghĩ sẵn trong đầu.

“Tôi thừa nhận, cô so với tôi giữ được bình tĩnh hơn.”

“Nếu đã biết rõ, vì cái gì còn muốn hẹn tôi ra đây?”

“Đêm đó tôi nhận được tin nhắn là do cô gửi đi? Tâm cơ thực sâu, tôi cũng như vậy quá ngốc, liều lĩnh liền chui vào, chỉ trách tôi quá quan tâm Thành Hữu.”

” Tin nhắn gì?”

Phó Nhiễm một tay chống lên cằm dưới.

“Đừng giả bộ không biết, cô nói có trò hay xem để cho tôi đến Mê Tính, lúc ấy tôi chỉ cho là người khác, không có nghĩ đến cô...”

Phó Nhiễm nhú mày, tiếng lòng không khỏi bị nhiễu loạn, vài chuyện kết hợp đến cùng một lúc, trong lòng mới có thể cõi bỏ nghĩ ngờ này.

Cô nhớ tới Lý Vận Linh đêm đó đột nhiên tới Y Vân Thủ Phủ, cùng thái độ khác thường kéo cô đi xem phim, về sau dù Minh Thành Hữu chưa biểu hiện ra tức giận, nhưng có thể thấy thần sắc rõ ràng không đúng, còn có chuyện phát sinh ngày hôm qua tại Mê Tính...

Đang nghĩ ngợi, một bóng dáng đột nhiên đâm vào góc bàn chỗ hai người ngồi,

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Phó Nhiễm rút ra khăn giấy lau cà phê đổ tràn ra bàn, người nọ là một thanh niên trẻ tuổi, nói thực xin lỗi xong lấy ghế ra ngồi vào bàn kế bên.

“Việc kia không liên quan tới tôi.”

Cô thu hồi thần sắc, mở miệng giải thích.

“Tôi biết rõ tùy tiện hỏi cô cô cũng không có thừa nhận, tôi chỉ nghĩ nói cho cô biết một việc”.

Thẩm Ninh khoanh hai tay trước người, nửa người trên nghiêng qua.

“Cô dù là có chơi nhiều thủ đoạn đi chăng nữa tôi cũng sẽ không rời Thành Hữu đâu. Chuyện của tôi cùng anh ấy, tốt nhất cô đừng quản.”

Phó Nhiễm nhấp nhẹ môi, hương thơm cà phê nồng đậm nhưng cực đắng, cô nghe chuyện quá mức nhập thần ngược lại lại quên thêm đường sữa, con mắt bất ngờ lướt qua người thanh niên vừa nãy va chạm kia, thấy đối phương mang tâm mắt tránh đi, động tác chặt vật cũng bị cô phát hiện ra.

Phó Nhiễm định thần, người kia thấy cô tựa như phát hiện ra chiếc máy ảnh nhỏ của hắn, vừa muốn trốn đi, đã thấy cô diễm nhiên như không thấy, đưa ánh mắt nhìn vào mặt Thẩm Ninh.

Ánh mắt biến hóa, cơ bản là Thẩm Ninh chưa phát giác ra.

“Mọi người nói Tam thiếu không nghi ngờ gì về tướng mạo, cô có thể biết anh ấy khi nào thì đẹp nhất sao?”

Phó Nhiễm lắc đầu, đợi cô đem lời nói tiếp.

“Anh ấy thời điểm cao trào, cô không thể gặp cái gương mặt yêu mị tận xương, có thể cô sẽ cười, nói về một người đàn ông sao có thể dùng từ như vậy để hình dung? Cũng là về bộ mặt đó của anh ấy, vĩnh viễn cô đều không thấy được.”

Phó Nhiễm nhin cười, thực tại cô mong đợi, nếu Minh Thành Hữu nghe được lời nói như vậy, nên cười đầy hay là khóe miệng co giật?

Thẩm Ninh thấy thế, lại bổ sung thêm.

” Về đẹp lúc cao trào của anh ấy, sợ là ai cũng không bì kịp nổi.”

Phó Nhiễm cuối cùng cũng có đáp lại, cô gật gật đầu,

” Đúng vậy, cô cũng biết Thành Hữu từ trước đến nay luôn tự tin, bộ dáng này của anh ta, tối hôm trước tôi còn gặp qua, trên điện thoại di động tôi có, còn nữa, theo lời cô nói cái loại thái độ yêu mị tận xương đó, cô có hứng thú xem một chút sao?”

Bên cạnh vị thanh niên kia cơ hồ kinh hãi nhảy dựng lên, đại tin tức, bảo đảm là sẽ lên trang đầu. Hắn căng mặt lên kéo lại ý cười, Phó Nhiễm giơ tay lên đem sợi tóc cài vào sau bên tai

” Thành Hữu nói cho cô hiện tại sẽ không được gặp tôi, hắn có thể nằm ở trên giường của tôi, ôm trong ngực cũng là tôi.”

Cô lấy ra ví tiền, móc tiền ra đập ở trên mặt bàn, hoàn toàn bất chấp Thẩm Ninh mặt mũi đang tràn đầy trắng bệch.

“Tôi đi trước.”

Tên bên cạnh không ngừng lắc đầu, Tiểu Tam này một chút thực lực cũng không có, khí phách hoàn toàn không ép được chính thất, lại cứ thể tuôn ra cái tin tức kinh người, quả nhiên là trong cao triều có cao trào.

Phó Nhiễm trở lại Y Vân Thủ Phủ, cô cùng Minh Thành Hữu theo thường lệ rất ít nói chuyện, ăn xong cơm tối đều tự làm việc của mình, dù là ngủ chung trên một cái giường nhưng vẫn lười nói chuyện với nhau. Tư thế ngủ của Minh Thành Hữu như người hẩn bình thường luôn bá đạo ngang ngược, bởi vì là cuối tuần,

Phó Nhiễm vốn định sẽ ngủ nhiều, bất đắc dĩ hiện tại hai chân bị chân Minh Thành Hữu đè lên tới nhức mỏi. Cô lười biếng mở mắt, đưa tay đẩy ra.

Điện thoại đầu giường bỗng nhiên vang lên. Minh Thành Hữu chưa muốn dậy vẫn mắt nhắm mắt mở, vài sợi tóc mềm mại gọi cảm nằm trên trán, hất vớ tay đem điện thoại di động cảm đến bên tai.

“Alô, Huống Tử, chuyện gì?”

“Ha ha ha ha - - ”

“Mẹ kiếp”

Minh Thành Hữu khê nguyên rửa.

“Gặp quỷ à, mẹ nó chứ, cậu có bệnh?”

“Ai u, quá buồn cười, tớ hỏi cậu, lúc nào thì cậu đẹp nhất?”

Minh Thành Hữu đặt nhẹ tay trái tại giữa lông mày.

” Vớ vẩn, hay đầu cậu rút gân có phải không?”

“Ha ha - - ”

Huống Dịch cười phỏng đoán có thể từ trên giường lăn xuống đất.

“Yêu mì tận xương, ca ca, cậu lên trang đầu rồi có biết hay không? Hiện tại nhân dân toàn thị trấn Nghênh An đều hướng tới học tập cậu, bộ dáng đẹp nhất lúc cao trào, rốt cuộc là hình dạng gì?”

12. Chương 12: Tam Thiếu Bị Đánh

Phó Nhiễm nghe được âm thanh trong điện thoại, mí mắt lập tức mở ra, hai con mắt tròn tròn, xoay người nhìn thấy Minh Thành Hữu nghe chuyện vẫn đang bàng hoàng chưa tỉnh.

Mây kiếm người đàn ông nhú chặt, cũng không biết tên Huống Dịch này phát ra cái tin thần kinh gì, con mắt nhẹ nhắm hờ, cánh tay phải tiện tay vớ vào lòng ‘ôn hương nhuyễn ngọc’.

Phó Nhiễm ghé vào lỗ tai hắt quát nhẹ “Thả tôi ra.”

Huống Dịch cười đến mức càng lúc càng gian trá.

Minh Thành Hữu khê nguyên rửa. “Chết đi, sáng sớm không có gì lại tìm việc.”

“A, cậu mau mở ti vi ra xem một chút.”

Phó Nhiễm rút cổ một cái chuyển ra hướng bên cạnh, Minh Thành Hữu cảm thấy trong ngực có cảm giác rất tốt, tự nhiên không chịu dễ dàng buông ra, tay kia cầm lấy điều khiển từ xa, đầu áp vào cần cổ Phó Nhiễm, vểnh tai nghe âm thanh, cũng không ngừng đầu “Tin tức gì?”

Còn không đợi Huống Dịch trả lời, âm thanh quen thuộc kia đã truyền lọt vào trong tai.

” Anh ấy thời điểm cao trào, cô là không gặp cái mặt tương yêu mì tận xương kia...”

Là Thẩm Ninh!

Trong ánh mắt Minh Thành Hữu trông mông lung như mặt trời hé mở, đám sương đường như tản đi. Hai tròng mắt hắt trong nháy mắt sáng lên. Sau khi buông thất lưng Phó Nhiễm ra, nhanh chóng đứng dậy, hình ảnh rõ ràng cho thấy bị chụp trộm. Trên trang đầu Tạp chí giải trí kia dòng chữ cực lớn: Bí mật chuyện Minh Tam thiếu tiêu hồn thực cốt ôn nhu.

“Ta chửi con mẹ nó chứ!”

Minh Thành Hữu nặng nề ném điện thoại di động trên giường, bên trong truyền đến tiếng Huống Dịch nghe như có chút cười hả hê, hắn cầm lấy điều khiển từ xa ngay cạnh đối vài kênh, mỗi lần chuyển đều là tin tức kia, mặt Minh Thành Hữu xem ra nổi tiếng.

Di động của Phó Nhiễm không đúng lúc vang lên, cô liếc mắt thấy là Tổng Chức, chắc là cho rằng cô không thoải mái.

” Alô, Xèo Xèo?”

“Người đàn ông của cậu đủ mạnh mẽ nha, Tiểu Nhiễm, cậu nói tấm hình kia nhất định phải cho tớ xem một chút. Wow, mỹ nam cao trào là hình dáng gì đây, hiếm kỳ chết...”

Đây là người bị nện vỡ đầu hôm qua sao?

Mà bên cạnh, Minh Thành Hữu sắc mặt xanh mét đang nhào tới, Phó Nhiễm vội vàng muốn né tránh.

“Chuyện không liên quan đến tôi.”

“Cô có hình của tôi? Cô thật sự là càng ngày mặt càng dài...”

Phó Nhiễm cắt đứt điện thoại, nửa người trên mới ngồi thẳng lại bị hắn làm té nhào vào mép giường.

“May mắn là tôi nói như vậy, bằng không ai cũng biết chúng ta hữu danh vô thực càng khó nói hơn.”

“Rầm rầm rầm - - ”

“Tam thiếu!”

“Cút cho ta!”

Tiêu quân gia tiếp tục gõ cửa.

“Vừa rồi Lão gia gọi điện thoại đến, bảo ngài cùng thiếu phu nhân lập tức sang đó một chuyến.”

Minh Thành Hữu mặc chỉnh tề tựa ở trước lan can màu ngọc trắng. Phó Nhiễm liếc một cái liền nhìn ra hắn lại đang kéo dài thời gian, hắn hai chân trước sau đứng thẳng, đầu ngón tay khời bay như lưỡi răn, đám sương lượn lờ. Thấy Phó Nhiễm đi tới, hắn cũng không để ý, khẽ nhấp điều thuốc.

“Có thể đi rồi chưa?”

“Ngược lại, cô còn gấp gấp hơn so với tôi.”

Phó Nhiễm nhìn thấy mặt của hắn, có chút buồn cười.

“Tôi cho là anh không sợ trời không sợ đất đấy, chuyện như vậy cũng không phải anh không có ứng phó xong, nhiều lắm là cho cha mẹ mắng một trận.”

Minh Thành Hữu nhéo tắt tàn thuốc, đầu ngón tay không cẩn thận bị phỏng. Phó Nhiễm đứng cách một đoạn chứng kiến thần sắc hắn, Minh Thành Hữu lúc đi qua bên người cô nói lạnh nhạt.

“Đi.”

Dọc đường đi, Minh Thành Hữu giống như không có mở miệng.

Thường ngày hắn luôn có tư thái lưỡi biếng, Phó Nhiễm rất ít khi nhìn thấy bộ dạng hắn như vậy, hắn ở trong xe hút điều thuốc, khuỷu tay trái tựa ngoài cửa xe, từng đợt gió đông đưa sương mù xem ra vài phần yếu đuối. Phó Nhiễm tưởng tận tỉ mỉ xem xét hình dáng hắn, cũng không nói thêm lời nào.

Xe đi vào khu biệt thự Nam Đường, nơi này nghe nói trước đây là đại viện Quân khu chuyển ra ngoài. Phó Nhiễm đi theo Minh Thành Hữu tiến vào vườn, biệt thự thiết kế kiểu thể hệ trước, đáng vẻ cổ kính giàu có.

Minh Thành Hữu đi đến phòng khách, Lý Vận Linh cúi đầu nhìn xem tờ báo, còn chưa ngẩng đầu liền nghe tới cửa truyền đến âm thanh.

“Mẹ.”

Phó Nhiễm nhìn về bốn phía bên cạnh, dựa lưng vào tổ hợp ghế sofa chính là một bộ giá sách thực mộc toàn bộ, ngay chính giữa là một thanh quân đao dài khoảng một mét, vỏ đao lau sáng soi rõ bóng người, cả bố cục làm cho người ta dùng cảm giác nghiêm túc cùng trang nghiêm để cảm nhận, thật là có vài phần kính trọng.

Lý Vận Linh để tờ báo xuống, trên trang đầu trang báo, Minh Thành Hữu không cần nhìn cũng biết nội dung.

“Tên tiểu tử đáng chết này!”

Lý Vận Linh khẩu khí tức giận, bình thường lời mắng cũng chỉ có một câu như vậy.

Má Ngô vừa vặn đi qua phòng khách.

“Lão gia phân phó nói cho ngài là nếu đến nơi thì liền đi lên.”

“Biết rồi.”

Minh Thành Hữu khẽ nhắc tay Phó Nhiễm.

“Em trước theo giúp mẹ đã, tôi đi một chút sẽ trở lại.”

Khóe môi hần hân thành một đường, nhìn không ra chút nào vui buồn hay tức giận, cả khuôn mặt yên lặng tựa như một bức vẽ mặt phẳng lặng. Vừa rồi Phó Nhiễm thấy vẻ mặt cô đơn đúng là một chút đều tìm không ra.

Minh Thành Hữu đi lên lầu hai, Lý Vận Linh thân mật kéo tay Phó Nhiễm qua.

“Mau ngồi đi.”

Thấy ánh mắt cô vẫn còn chăm chú vào chỗ rẽ trên lầu, Lý Vận Linh không khỏi vỗ nhẹ mu bàn tay Phó Nhiễm.

“Yên tâm không có chuyện gì, nhiều lắm là lần lượt nghe mắng, da mặt nó dày, còn không phải là so với ăn cơm đều là chuyện tầm thường sao?”

“Mẹ, cha khẳng định rất tức giận đi?”

Lý Vận Linh tựa hồ cũng không muốn nói về việc này, dù sao cũng là Minh Thành Hữu sai, bà tiện tay chỉ vào tờ báo kia.

“Tiểu Nhiễm, ở quán cà phê con nói được lời nói kia thật tốt, đối phó bên ngoài cái loại phụ nữ không danh không phận thì phải trấn áp được bọn họ, Thành Hữu cũng là hồ đồ, nhưng cuối cùng thì ta và con cũng yên tâm.”

Lý Vận Linh đem lời nói nhẹ nhàng nói về chuyện này, thông minh như Phó Nhiễm, tự nhiên biết rõ đề tài này nên kết thúc. Lúc Minh Thành Hữu đi xuống, thần sắc khẽ biến đổi, Minh Vân Phong xanh mặt ngồi vào trước bàn ăn, Lý Vận Linh không ngừng gấp thức ăn cho Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu, trong phòng khách không khí nhất thời ngột ngạt, như phẳng phất chất chứa các tầng mây qua nhiều năm.

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, hần từ từ nhai thức ăn, chỗ thái dương rỉ ra mồ hôi lạnh mỏng manh, tướng ăn hần vẫn ưu nhã cao quý, nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể phát hiện ra Minh Thành Hữu khóe miệng co rúm rất nhỏ. Trên mu bàn tay cầm chiếc thìa lại thấy có mấy sợi gân xanh màu sắc tĩnh mịch.

“Lần sau còn dám làm chuyện như vậy, không chừng ta cắt đứt chân của con!”

Minh Vân Phong mang thói quen nhà binh, tính khí táo bạo kia là nổi danh, Lý Vận Linh trừng mắt nhìn ông.

“Được rồi được rồi, Thành Hữu tự có chừng mực.”

“Nó có chừng mực cái rắm!”

“Nhìn xem ông cũng không sợ người chê cười.”

“Trở về xin lỗi Tiểu Nhiễm, đổi lại tự mình đi Phó gia một chuyến, nói cho con biết lại đang tưởng mình tại điếc phải không?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu ngó qua hướng Phó Nhiễm, chiếc đũa chọc nhẹ.

“Biết rồi.”

Trên thái dương hấn mồ hôi rịn hội tụ thành một chỗ như đầy hạt châu, sắc mặt trắng bệch không bình thường. Phó Nhiễm dùng qua cơm trưa, thừa dịp Minh Vân Phong lên lầu liền đi đến bên Minh Thành Hữu.

“Về nhà đi?”

“Không.”

Sau giờ trưa, Minh Thành Hữu cùng Lý Vận Linh ở vườn hoa trong vườn đảo cổ nửa ngày, lúc mặt trời lặn phía tây, hoàng hôn, hấn mới cùng Phó Nhiễm rời đi.

Hấn cầm tay lái, đốt ngón tay lồi ra, sức lực toàn thân phụ thuộc vào hai cánh tay, Phó Nhiễm thấy vậy mở miệng nói.

“Anh không sao chứ?”

“Cha tôi để cho tôi mau chóng xử lý sạch chuyện Thẩm Ninh, cô vui vẻ chứ?”

“Lời này khẳng định cũng không phải là cha anh lần đầu nói đi?”

Gò má Minh Thành Hữu góc cạnh rõ ràng chuyển hướng Phó Nhiễm, bọn họ ở trong không gian nhỏ hẹp đối mặt, hai bên bên tai chỉ nghe thấy từng tiếng hít thở của đối phương, Minh Thành Hữu cười, trong mắt không còn bình tĩnh nữa, lại lần nữa phủ nhận.

“Cô biết là tốt rồi.”

Phó Nhiễm cũng không giận, lúc xe cua cô nhìn thấy Minh Thành Hữu khẽ nhặn lại mày, trong miệng bật ra tiếng kêu rên. Ánh mắt cô từ quanh người hấn quan sát, sau đó rơi xuống phần lưng hấn.

Minh Thành Hữu mặc một bộ trang phục màu đen, mà khi lái xe lưng lại thẳng tắp, hoàn toàn không giống phong cách hấn lười biếng.

Phó Nhiễm đưa tay dò xét đến sau lưng của hấn, chỉ nghe Minh Thành Hữu giống như hít một hơi lạnh, cô có ý tốt hỏi thăm.

” Anh có phải bị đánh hay không?”

13. Chương 13: Tác Phong Đàn Ông

Bàn tay Phó Nhiễm vẫn còn dừng phần lưng ở Minh Thành Hữu, lòng bàn tay vuốt phẳng chiếc áo tây trang, xem ra là cô suy nghĩ nhiều, miệng lưỡi Minh Thành Hữu vẫn độc địa như vậy, làm sao có việc gì được?

Cô dùng sức đánh một cái.

” Lái xe thật tốt!”

Minh Thành Hữu thiếu chút nữa nhảy dựng lên, sắc mặt đột biến, chỉ không tiện phát tác ra. Trong lúc đó điện thoại vang lên vô số lần, Phó Nhiễm dè dặt nhìn hướng hấn.

“Làm sao anh không nhận?”

“Sau đó nói cái gì? Nói tôi không cùng cô lên giường sao?”

Phó Nhiễm cũng đoán ra là Thẩm Ninh gọi tới.

Nghe Minh Thành Hữu nói như vậy, cô dứt khoát tự không để tâm nữa, nghiêng đầu hướng ngoài cửa sổ.

Trở lại Y Vân Thủ Phủ, Tiêu quản gia đang cùng người chuẩn bị cơm tối, Phó Nhiễm rửa sạch hai tay ngồi trước bàn ăn, Minh Thành Hữu lại bước lên cầu thang đi lên lầu.

“Tam thiếu, ăn cơm trước đi?”

Minh Thành Hữu cũng không quay đầu lại hướng Tiêu quản gia.

“Các người ăn đi, ta nghỉ ngơi.”

Phó Nhiễm bụng đói kêu vang, buổi trưa chưa ăn tốt, gặp được đầy bàn thức ăn này tự nhiên là sẽ ăn no bụng. Tiêu quản gia đi trên lầu thúc giục không chỉ một lần, Phó Nhiễm đi vào lầu hai vừa hay nhìn thấy bà đứng ở ngoài cửa phòng.

“Anh ấy còn không ăn cơm tối sao?”

“Tôi gọi vài tiếng, Tam thiếu không có động tĩnh.”

“Bà đi xuống trước đi, khi nào anh ấy đói sẽ tự xuống ăn.”

Cũng không phải trẻ con đôi ba tuổi, cần gì phải từ trên xuống dưới bế ở trong tay chiều chuộng.

Phó Nhiễm đi vào trong phòng tiện tay khép cửa lại, quần áo Minh Thành Hữu ném tại mép giường.

Phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy tí tách, cô đi tới cầm lấy áo khoác, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm.

” Quần áo cũng không biết cất.”

Vật áo để trên ga giường trắng nõn, Phó Nhiễm đột nhiên dậm chân, đập vào trong ánh mắt từng sợi đồ thắm. Cô ôm áo khoác của Minh Thành Hữu đứng bất động ở bên giường. Bên tai tiếng nước chảy, dường như rơi vào giữa dầu sôi dầu vò cô khó chịu vô cùng.

Phó Nhiễm đi đến trước cửa phòng tắm, đưa tay gõ nhẹ.

“Minh Thành Hữu?”

Trừ đi âm thanh gõ rầm rầm đơn điệu, không có người trả lời. Thân ảnh mảnh mai bị ngọn đèn kéo thành một đường thẳng tắp, Phó Nhiễm không hề sợ hãi, cô kêu vài tiếng mà ngay cả tiếng nói cũng thay đổi, một tay mang theo quần áo Minh Thành Hữu, tay kia nhanh chóng kéo cánh cửa.

Cửa không có khóa, cửa bị đẩy ra, trong nháy mắt hơi nước mờ mịt đập vào mặt cuộn cuộn như bị phồng. Minh Thành Hữu mới tắm rửa qua, bên hông tùy ý buộc tét tấm khăn tắm, giống như rơi mà không phải, giống như lười biếng lại không mất đi dã tính đứng tại cửa, khăn lông màu trắng khoác cổ định tại hai bên đầu vai.

Hắn cầm lấy một mặt lau trên tóc.

“Làm gì mà nhìn tôi tắm rửa?”

“Tôi, tôi đi nhà cầu.”

Minh Thành Hữu đưa tay nín thở cánh tay Phó Nhiễm lại, kéo cô hướng vào trong phòng tắm, Phó Nhiễm tình thế cấp bách, tay kia cầm khung cửa.

“Tại sao?”

Minh Thành Hữu đoạt lấy áo khoác từ trong tay cô.

” Cô cầm y phục của tôi làm gì?”

“Anh bị thương đi?”

Việc đã đến nước này, Minh Thành Hữu dứt khoát không dỗi gặt cô nữa, hắn cầm lấy cánh tay Phó Nhiễm đi vào đứng trước bồn tắm mát xa, bên cạnh là áo sơ mi trắng nhuộm máu vết trên mặt đất.

“Đi, giúp tôi dọn sạch.”

Câu nói này đương nhiên nào có lấy một nửa ý cầu người.

Phó Nhiễm lại khó có thể phản bác được, cô nhìn thấy Minh Thành Hữu đi ra. Cũng chú ý tới phần lưng hằn vết thương sưng lên to bằng ngón tay, nhìn thấy mà giật mình, từ bả vai nói liền đến phần eo, giống như một cái thân rắn độc Cự Mãng quấn lấy.

Cô khom lưng nhặt áo sơ mi lên, trong lòng cũng bắt đầu hối hận. Có thể nghĩ, vết thương kia tất cả là tại vì tin tức kia mà đến. Kỳ thật lúc ấy cô không thể không chứng kiến chiếc máy ảnh nhỏ trong tay người thanh niên ngồi cạnh. Chỉ là việc này vừa vụn xảy ra, có thể đối với chuyện kia tại Mê Tính, đối với cô mà nói lại lợi nhiều hơn hại.

“Này, đừng cho Tiêu quân gia trông thấy.”

Minh Thành Hữu quay lại đứng tại cửa. Phó Nhiễm đến trước tủ quần áo, tìm cái túi to đem áo sơ mi cất vào trong.

“Mẹ còn không biết chuyện anh bị đánh đi?”

“Cô đừng lắm miệng.”

Minh Thành Hữu gắt lên một cái sau đó nằm thẳng ở trên giường lớn, hằn dang tay ra, đầu nhếch lên.

“Lên xúc thuốc cho tôi.”

Phó Nhiễm cầm lấy thuốc mỡ, tầm mắt hạ xuống vết thương sưng đỏ của hắn, đầu ngón tay dính thuốc chỉ là thật lâu mà không bôi, vết thương kia sâu đậm, cũng không biết phải bao nhiêu ngày giờ mới có thể khôi phục lại.

“Đừng nói là cô, kỳ thật tôi cũng vậy, rất sợ về nhà.”

Minh Thành Hữu nằm sấp tại mép giường, lúc này sắc mặt sa vào tối tăm, cùng hằn trong ngày thường ngang ngược càn rỡ một trời một vực.

“Vết thương của anh là dùng cái gì đánh?”

“Đằng điều.”

Phó Nhiễm thấy xương cùng chỗ trầy da sứt thịt, da thịt gọi cảm nhủ nhụi cứng rắn bị xé vỡ một đoạn, tay cô chỉ từ bả vai hắn đi xuống, trong lòng phảng phất như bị từng cây một châm nhỏ châm vào, cô thật sự là không muốn thế.

“Tôi không nghĩ tới cha sẽ làm như vậy với anh.”

“Tôi biết rõ.”

Khuỷu tay Minh Thành Hữu nâng phần eo, sau lưng đâm mạnh vào ngón tay Phó Nhiễm, đau hắn liên tục thở ra

“Ai cũng đều nói cha thương yêu tôi nhất, ai có thể nghĩ tới ông đánh tôi mới là tàn nhẫn nhất, mỗi lần phạm tội tránh không được lại đánh tôi, đó là thói quen.”

“Mẹ luôn che chở anh, đại khái anh có thể hướng bà cầu cứu.”

“A...”

Minh Thành Hữu đột nhiên cầm bàn tay Phó Nhiễm, dùng lực không nặng không nhẹ, lòng bàn tay hắn có sức nóng hổi, cổ màu đồng đối lập phía dưới càng phát ra chỗ vết thương ở phần lưng đỏ thẫm đến tận xương.

” Em biết thời điểm lần đầu tiên tôi bị đánh, cha đã nói gì đó sao?”

Phó Nhiễm rút tay, bắt đắc dĩ hắn dùng lực quá lớn ghì chặt, chỉ đành phải thôi không rút tay ra được.

“Khẳng định nói là đáng đời anh.”

“Ông ấy nói, chuyện của đàn ông đàn bà không nên dính vào, mẹ tôi phải len lén giúp, tôi còn không đáp ứng ông liền cầm lấy đăng điều hung hăng quát, đồ chơi kia là ông ấy dùng lúc trong quân đội, còn không biết dính máu của bao nhiêu người.”

Minh Thành Hữu xoay người nằm nghiêng, lộ ra lồng ngực rắn chắc đối diện Phó Nhiễm, trong mắt của hắn lộ ra một chút tịch mịch. Không nói đến là muốn bỏ qua một bên thân phận cao cao tại thượng, ngược lại hắn muốn cùng gia đình bình thường. Không có mẹ vô lý do chiều chuộng, cũng không có người cha không phân tốt xấu đánh vào đít.

Phó Nhiễm nhìn đến xuất thần, Minh Thành Hữu hẹp dài mắt ngó sang cô.

“Em đã từng bị đánh rồi sao?”

Chuối chuông điện thoại cắt ngang lời cô định nói, Phó Nhiễm mới cầm máy liền nghe được bên kia Phạm Nhân đang cố nén tiếng khóc nỉ non, trong lòng cô bỗng nhiên bực bội, cũng không mở miệng nói trước. Chỉ chờ Phạm Nhân nói chuyện.

Ước chừng nửa phút sau Phạm Nhân mới dừng lại tiếng khóc, tiếng nói thút thít.

“Tiểu Nhiễm, là mẹ có lỗi, thực xin lỗi con. Chúng ta không nên cho con cùng Minh gia dính hôn...”

Tin tức quả nhiên truyền đi rất nhanh.

Phó Nhiễm xem xét nét mặt Minh Thành Hữu trên giường, ngược lại hắn so với mình tinh giới giải trí còn có thể có đề tài để trêu chọc.

Sợ hắn nghe được lời của Phạm Nhân, Phó Nhiễm cầm lấy điện thoại di động đi về hướng sân thượng. Phạm Nhân vẫn còn ở đó oán giận, Phó Nhiễm chỉ lẳng lặng nghe, đêm lạnh như nước, gió lạnh lướt qua mu bàn tay như tơ lụa nhẵn nhụi động lòng người, Phó Nhiễm tâm tư bay ra đi thật xa, đợi đến lúc thu hồi cô nghe được tiếng Phạm Nhân mềm mại, lời nói không biết là bởi vì áy náy hay còn là cái gì, có vẻ phá lệ dịu dàng.

“Tiểu Nhiễm, Thành Hữu tính tình còn chưa ổn định, mẹ và cha con đều hi vọng các con có thể quên đi chuyện này, mẹ vẫn là câu nói kia, đợi có con rồi sẽ tốt...”

“Mẹ ”

Phó Nhiễm cắt đứt lời Phạm Nhân.

“Nếu như nếu đổi lại là cô ta, mẹ còn có thể tới khuyên như vậy sao?”

Bên tai trải qua hồi lâu im lặng, nếu như không phải nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng, Phó Nhiễm thực sẽ cho rằng bên kia đã cúp điện thoại.

“Tiểu Nhiễm, còn có mười ngày nữa là sinh nhật của con, đến lúc đó chúng ta sẽ mở tiệc cho con.”

Phó Nhiễm đem di động từ bên tai dời đi, ngón cái theo hướng màu đỏ khóa máy.

“Tiểu Nhiễm, Tiểu Nhiễm... Con nghe mẹ nói...”

Tút-tút-tút—

Phạm Nhân không có thiện ý nói dối, nói cách khác cho dù là lừa gạt cô cũng tốt.

Phó Nhiễm nhìn chăm chăm lòng bàn tay run rẩy, bả vai bỗng nhiên căng lên, cả người lạnh băng phần lưng cảm thấy ảm áp.

Minh Thành Hữu đem cô ôm vào trong lòng. Hai cánh tay vòng qua bả vai cô càng lúc càng chặt, Phó Nhiễm cảm thấy đau, càng nhiều hơn nữa là một loại bi thương xen vào ngấm đến đáy lòng.

Cô khóc òa... Nước mắt như dòng nước ấm phức tạp, cô không biết mặt Minh Thành Hữu ra sao lúc đứng ở sau lưng cô.

14. Chương 14: Hai Người Cùng Sinh Nhật

Khoảng trong thời gian chừng mười ngày, vết thương của Minh Thành Hữu thật tốt là cũng mau đỡ, hai người quan hệ cũng không như lúc trước giương cung bạt kiếm nữa.

Lý Vận Linh biết rõ sinh nhật Phó Nhiễm, nói trước cho cô sẽ chuẩn bị lễ vật thật tốt, là một bộ vòng ngọc óng ánh trong suốt.

Nghe nói còn là ngọc lâu năm thượng hạng, nhưng khi là đồ gia truyền Minh gia quý trọng, Phó Nhiễm tất nhiên là biết rõ giá cả xa xỉ, vốn định đứng lên gửi lại nhưng Lý Vận Linh vẫn kiên trì nên đành phải dè dặt đeo lên tay đi tham gia dạ tiệc sinh nhật.

Minh Thành Hữu buồn cười khi nhìn thấy cô như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, Phó Nhiễm đành gượng cười.

“Cũng không phải là cho em đi hồ sâu hang hổ, làm cái gì mà làm ra vẻ mặt bức bối?”

Phó Nhiễm nâng hai cánh tay lên, dở khóc dở cười.

“Như này là bao nhiêu tiền treo hết trên tay tôi, tôi còn dám lộn xộn sao?”

Minh Thành Hữu buồn cười, đuôi mày khóe mắt đang lúc vui vẻ nhìn một cái không sót gì, đường cong quanh gương mặt hân hoan trời sinh có thể mê hoặc phụ nữ.

Lý Vận Linh cố ý cho Phó Nhiễm đeo vòng tay, đơn giản cũng là tự lo ặt mũi của mình.

Đi vào trước cổng Phó gia, một tay hân rơi ở trên tay lái cũng không có ý xuống xe.

“Xem ra đêm nay phô trương rất lớn, ba mẹ em chắc là rất tâm huyết.”

Phó Nhiễm thấy hân bất động.

” Anh không xuống xe?”

Minh Thành Hữu nghiêng người, cánh tay gối tại sau ót Phó Nhiễm, khóe miệng của hân phác thảo dẫn theo một chút nghiền ngẫm.

“Tôi đến chỗ Thẩm Ninh, chờ lúc dạ tiệc kết thúc lại đến đón em.”

Sắc mặt Phó Nhiễm tối dần, đợi tí nữa có lẽ nhất định sẽ không ít người, nghĩ đến tất cả đều chờ đợi thấy cô cùng Minh Thành Hữu ra vào một đôi, chỉ gạt đầu, đẩy cửa xe liền muốn đi xuống.

“Chờ chút. ”

Minh Thành Hữu kéo cổ tay Phó Nhiễm lại.

” Em cứ ở chỗ này chờ, tôi sẽ trở lại.”

Ánh mắt Phó Nhiễm xuyên qua ngọn đèn rực rỡ muôn màu nhìn về phía đại sảnh của Phó gia, cô không quay đầu nhìn Minh Thành Hữu một cái.

“Biết rồi.”

Cô khép lại áo choàng xuống xe, Phó Nhiễm đứng tại bên cạnh xe đứng, cách tầng cửa sổ xe hơi mỏng, Minh Thành Hữu phảng phất nghe được cô bùi ngùi thở dài. Phó Nhiễm nhìn chằm chằm hướng mũi chân, cái cảm cơ hồ vui trên cần cổ, chứng kiến Phạm Nhan từ xa mừng rỡ như điên đi ra chào đón. Lúc này Phó Nhiễm mới bước đi về phía trước. Phần lưng cô phải nói là rất thẳng, nhưng Minh Thành Hữu nhìn ra được hai chân cô cứng ngắc, trong lòng đối với nơi này là bài xích.

Phạm Nhan thấy xe Minh Thành Hữu chậm rãi lái ra đường.

“Tiểu Nhiễm, Thành Hữu còn muốn đi đâu?”

“Anh ấy có việc.”

Phạm Nhân như có điều suy nghĩ, kéo tay Phó Nhiễm, cô mơ hồ đoán được đó là những thứ gì, chỉ là chưa vạch trần.

“Đến đây, tất cả đều chờ con.”

Phó Nhiễm cùng bà sóng vai hướng vào trong hoa viên, Phạm Nhân ngẩng đầu ngắm nhìn gò má Phó Nhiễm, Phó Nhiễm hình dáng cực kỳ giống bà, chỉ là tính tình lạnh đậm, không giống như Vưu Ứng Nhụy đòi quà, nghĩ đến đứa con kia, hai đầu lông mày Phạm Nhân sinh ra chút ít khó xử.

“Tiểu Nhiễm...”

Trong hoa viên trang trí đổi mới hoàn toàn, đại đa số người Phó Nhiễm cũng không nhận ra, lơ mơ chỉ biết là bạn bè của Phó Tụng Đình trong giới quan chức. Cô không nghe thấy Phạm Nhân gọi, Phó Nhiễm nhất quyết đi về phía trước, cửa phòng khách đột nhiên bị kéo ra, cho đến lúc trông thấy Vưu Ứng Nhụy bị trong ngoài vây quanh, lúc ấy cô mới dừng bước.

Phạm Nhân đi tới kéo tay Vưu Ứng Nhụy trở lại trước mặt Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, con cùng Nhụy Nhụy là cùng một ngày sinh nhật, mẹ và cha con bàn bạc cho các con tổ chức cùng nhau.”

Vưu Ứng Nhụy mặc một bộ áo lễ phục màu vàng nhạt ngực, tấm bảng này Phó Nhiễm biết rõ, không có sáu con số mừng mừng mua được. Sau lưng còn có vài cô gái cùng lứa, trang phục khí chất đều cao quý ưu nhã, đều là bạn của Vưu Ứng Nhụy lúc trước tại Phó gia.

Phó Nhiễm không để lại dấu vết ngắm nhìn chính mình, lễ phục này của cô là do Minh Thành Hữu chọn cho.

“Tiểu Nhiễm, thật cao hứng, chúng ta có thể cùng nhau ăn mừng sinh nhật.”

Vưu Ứng Nhụy vừa vươn tay ra cầm tay Phó Nhiễm, ánh mắt cô lại lơ đãng nhìn ra hướng khác, sinh nhật là nên ăn mừng, có thể ai có thể nghĩ tới cô cùng Vưu Ứng Nhụy bị thay đổi cuộc sống không phải là từ 24 năm trước sao?

Phạm Nhân không phân biệt cầm tay hai người mang theo Phó Nhiễm cùng Vưu Ứng Nhụy đi đến chỗ Phó Tụng Đình. Phó Nhiễm không thích giao tiếp, viện cớ trốn đến một góc yên lặng. Phạm Nhân lôi kéo Vưu Ứng Nhụy đi qua đám người trong đó, thần sắc tràn đầy thân mật tự nhiên không hề câu lệ.

“Nhụy Nhụy, nghe nói nhà Triệu bá bá con trai mới vừa du học trở lại, mẹ đã sớm cùng với Triệu bá mẫu hẹn ước cho con.”

“Mẹ, đây là mẹ đang tìm nơi thân cận cho con?”

“Dù sao vẫn tìm được người tốt cho con sau mẹ mới có thể yên tâm, ai để cho Nhụy Nhụy của chúng ta phải chịu thiệt đây?”

Vưu Ứng Nhụy cười nhu thuận, đi theo sau lưng Phạm Nhân không có nói lại một câu. Phó Nhiễm đứng ở trước rặng cây nho lơ mơ nghe từ phía sau truyền đến tiếng nói chuyện.

“Gà đất thay đổi thành Phượng Hoàng, vừa nhìn cũng không phải là người cùng cấp bậc.”

Mấy bóng người tư thái tiến đến, bóng cô như bị nửa bên ánh trăng âm u chặn lại, cô gái cầm đầu vỗ nhẹ bả vai Phó Nhiễm.

“Cô chính là vị hôn thê của Minh Tam thiếu đi?”

Biết rõ còn cố hỏi.

“Có việc gì?”

“A, đây là thái độ gì, cô không biết lễ phép sao?”

“Lễ phép cũng là muốn sắp xếp hồ sơ lần tìm.”

Cô gái sắc mặt cứng ngắc, bàn tay phẫn nộ thu hồi sau đó vòng ở trước ngực.

“Như thế nào lại không gặp Minh Tam thiếu, trước mấy ngày chúng ta vẫn còn ở Mê Tính cùng nhau điên khùng chơi đùa.”

Phó Nhiễm biết được cô ta có lòng khiêu khích liền muốn tránh ra, đúng lúc giầy không cẩn thận dẫm lên làn váy cô gái, lập tức bên tai truyền đến âm thanh xù lông, ngay sau đó một cái tát không hề báo trước đập tới mặt.

“Pằng!”

Thanh thủy vang dội vô cùng. May là cô lại có chuẩn bị tâm lý, cũng không nghĩ tới đối phương sẽ ra tay đánh người. Phó Nhiễm che mặt.

“Nhìn cái gì vậy? Cô thật đáng đánh.”

Cô ta kiêu căng la lối, ngay sau đó tự mình nói ra tên cha mình là quan lớn.

“Tôi tin rằng cô cũng không dám làm gì, cô nên vui ở địa phương nhỏ kia vĩnh viễn đừng ra đây, làm Nhụy Nhụy bị uy khuất lớn như vậy.”

Phó Nhiễm không trông nom cha cô ta là ai, cô ăn không được thiết thòi, thấy miệng cô ta cứ thế xối xả, không chừng càng nói càng phát ra lời khó nghe. Cô không chút do dự vung mạnh tay rồi bỏ đi.

Phạm Nhân dẫn theo Vương Ứng Nhụy vội vàng chạy đến lúc cục diện đã gần đến mức mất khống chế, cô gái kia đâu chịu nổi cục tức này, cũng không để ý lễ nghi cùng tư thái nữa.

Phó Nhiễm tránh né ra không muốn cánh tay đâm vào mép bàn cứng rắn, chỉ nghe bịch một tiếng, chiếc vòng Lý Vận Linh cho cô đeo lên còn không được 3 ngày, vòng tay cứ như vậy vỡ thành hai bên.

Cô quá sợ hãi, vội khom lưng đi nhặt.

“Chuyện gì xảy ra?”

Phó Tụng Đình cùng một người đàn ông trung niên khác bước đến, cô gái bùm mặt khoác tay ông ta.

“Cha, cô ta đánh con, cha nhìn mặt con này.”

Phó Nhiễm nhặt chiếc vòng tay kia lên, đáng tiếc ngọc tốt như vậy. Thân thể mới đứng lên một nửa, đầu gối mới uốn lên, đỉnh đầu một giọng nghiêm khắc lại như ngũ lôi nổ vang. Phó Nhiễm không thể không nâng đầu gối mới có thể nghe được rõ ràng chút ít.

“Cha, cha nói cái gì?”

Phó Tụng Đình nhìn chằm chằm vào mặt cô lặp lại.

“Tiểu Nhiễm, xin lỗi Vương tiểu thư.”

Cô gái sắc mặt đặc ý vênh lên, cha cô ta vội vàng hoà giải.

“Thôi lão Phó, Như Đình cũng có sai.”

Phạm Nhân buông tay Vương Ứng Nhụy ra, bà vội vàng tới trước mặt Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, không sao chứ?”

“Tiểu Nhiễm, xin lỗi Vương tiểu thư.”

Vương Ứng Nhụy đứng ở bên cạnh, lúc này cô không nên chen miệng vào. Khoé miệng Phó Nhiễm khê động, cái tát tai nằm cạnh không nhẹ, miệng đều có chút đã tê rần.

Chiếc bánh ngọt ba tầng cấm đầy nền ước nguyện từ trong nhà được đẩy ra, nhân viên tạp vụ không rõ chuyện gì đang xảy ra mang theo mặt mũi tràn đầy mỉm cười nói.

“Mời công chúa đêm nay thổi cây nến.”

Phó Nhiễm cắn chặt môi, nâng lên cánh tay châm chọc chỉ hướng Vương Ứng Nhụy.

“Công chúa ở đằng kia.”

Phạm Nhân vành mắt phấm hồng, trong lòng không nói ra được nỗi khó chịu. Phó Nhiễm cầm túi sỏi bước rời đi, Phó Tụng Đình phải tiếp người đàn ông bên cạnh. Vợ Ứng Nhụy kéo cô gái kia vào nhà, đám người vây xem lúc này mới toàn bộ tản đi.

Phạm Nhân muốn đuổi theo, đã thấy Phó Nhiễm ngăn cản chiếc xe taxi, bà đau lòng rơi lệ.

“Tiểu Nhiễm bị uy khuất lớn như vậy còn không nhìn thấy sao? Lại còn muốn nó xin lỗi người khác, nó bị khổ đã nhiều!”

Phó Tụng Đình thu hồi tầm mắt, chỉ lạnh lùng bỏ lại câu.

“Nếu như Nhụy Nhụy là con gái của ta, hôm nay nó đụng với chuyện như vậy ta cũng sẽ làm cho nó cúi đầu nói xin lỗi.”

Minh Thành Hữu đi ô-tô tới Phó gia, lúc này phong ba vừa vãn tản đi, hắn lấy ra một hộp trang sức từ trong túi áo tây phục. Mười ngày trước đồ trang sức đeo tay này hắn liền dự định mua, lúc trên đường nhận được điện thoại gọi cho hắn quay lại lấy, hắn nói đi tới chỗ Thẩm Ninh, tự nhiên cũng chỉ là lừa gạt Phó Nhiễm.

Đóng cửa xe thẳng tiến vào bên trong vườn, tầm mắt bắn khoả một vòng không tìm được Phó Nhiễm, Minh Thành Hữu cất bước quay ra, cánh tay lại bị một lực níu lại.

“Tam thiếu.”

Hắn quay đầu lại nhìn một cái, thấy là bạn trong ngày thường chơi cùng.

“Cậu cũng ở đây?”

“Vừa rồi đúng là cậu đã bỏ lỡ màn kịch vui.”

“Sao cơ?”

“Người phụ nữ của cậu bị đánh...”

Hắn cúi người tiến lên nói tỉ mỉ. Gương mặt tuần tú của Minh Thành Hữu theo tác động diễn thuyết của người kia mà càng lúc càng xanh mét, người đàn ông kia thấy lông mày hắn nhíu chặt, ánh mắt hung ác nham hiểm bức người, dứt khoát thêm dầu thêm mỡ một

phen.

Nói thẳng ra liền đem chuyện Phó Nhiễm nói xong có thêm nhiều vẻ đáng thương, có thể so với chuyện con dâu trong xã hội cũ bị bắt ép nuôi từ bé còn nhiều ủy khuất.

Minh Thành Hữu quay lại, quanh mình như ngưng kết thêm băng lạnh thấu xương. Hắn lấy điện thoại đi động ra gọi cho Phó Nhiễm, bên kia lại tắt máy không nghe.

Dám động đến người phụ nữ của hắn, nguyên một đám chán sống. Mặc dù hắn cùng Phó Nhiễm còn chưa làm gì ở trên giường, nhưng dầu gì cũng là chuyện sớm hay muộn,

Minh Tam thiếu từ nhỏ luôn không cam chịu, người hiền hay bị hắn bắt nạt.

Dù là con chó hắn buộc ở bên cạnh cũng không thể làm cho người ta khinh thường, đừng nói là phụ nữ

15. Chương 15: Hôn Môi

Minh Thành Hữu tiến vào giữa trung tâm buổi tiệc đúng như trong mắt hoa đào tươi sắc bay tán loạn làm người mê phải xoay quanh. Vóc người hắn to lớn mơ hồ có thể thấy dưới áo sơ mi trắng cơ bụng cứng rắn. Trời sinh như yêu nghiệt bình thường luôn mê hoặc người, nếu muốn bột phồng túng thì chỉ sợ tự mình đều không có cách xoay chuyển.

Phó Tụng Đình vội vàng xả giao, Phó Nhiễm đi rồi nhưng buổi dạ tiệc này còn phải sống sượng qua đi. Phạm Nhân như có điều suy nghĩ đứng ở một bên, ngay cả khi Minh Thành Hữu đến gần bên người cũng không có cảm giác, trong lòng bà đối với Phó Nhiễm càng thấy áy náy, đứa bé kia lòng dạ kiêu ngạo, chỉ sợ từ lúc trở lại Phó gia ngược lại lại nhận thêm nhiều tổn thương.

“Mẹ.”

Phạm Nhân hoàn hồn, cảm thấy trước mặt như bị ngọn núi lớn chặn lại dường như làm bà không thở nổi. Sau khi thấy rõ ràng là Minh Thành Hữu, sắc mặt bà cực nhanh thoáng hiện lên lúng túng.

“Thành Hữu?”

“Mẹ, Tiểu Nhiễm đâu, như thế nào mà con không nhìn thấy cô ấy?”

“Nó...”

Phạm Nhân thấy nơi cổ họng nghẹn ngào.

“Tiểu Nhiễm về nhà trước.”

Minh Thành Hữu hình như có thất vọng, thần sắc ảm đạm.

“Không phải nói sẽ chờ con tới đón cô ấy sao?”

Chân sau hần đạp phải thềm đá bên cạnh, vừa hay nhìn thấy Vương Ứng Nhụy giúp đỡ Vương Như Đình má trái sưng đỏ đi ra, sau đó lấy bàn tay che mặt trong mắt khó nén phần nộ.

“Mình chính là xem cô ta khó chịu, dựa vào cái gì mà cô ta vừa về đến đã làm hại cậu chán nản thành như vậy? Chỗ của cô ta có thể so với cậu? Nhụy Nhụy cậu xem cậu bây giờ qua là ngày mấy...”

”Như Đình, mặc kệ như thế nào cậu cũng không thể đánh người, ba mẹ cho bọn mình cùng nhau sinh nhật tự nhiên là nghĩ tốt với mình, cậu như vậy

náo loạn, đem mình để ở chỗ nào?”

Vương Ứng Nhụy tiếng nói dịu dàng, hôm nay thân phận cô lúng túng. Phó Nhiễm trên đường rời tiệc tất sẽ làm ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người cô.

Phạm Nhân đi tới ôm chầm vai Vương Ứng Nhụy.

“Việc này cùng con không quan hệ, đừng để ở trong lòng.”

Minh Thành Hữu nghe nói vậy liền không khách khí tiến đến, nói chuyện khẩu khí mang theo lỗ mãng, đơn giản chỉ đem phần nộ trong lòng cho dè xuống.

“U, đây không phải là thiên kim tiểu thư Vương gia sao? Mặt như thế nào mà sưng thành bộ dáng dương vật như vậy?”

Sắc mặt Vương Như Đình phần nộ.

“Tam thiếu cũng ở đây?”

“Đây cũng là nhà ta, ta không có ở đây thì ở đâu?”

Minh Thành Hữu vòng hai tay ở trước ngực, chân trái mũi chân kiễng lên, nửa người trên nghiêng dựa trụ La Mã màu trắng.

“Mẹ, Tiểu Nhiễm thật ra là làm sao lại trên đường rời đi?”

Phạm Nhân không ngừng suy nghĩ, Vương Ứng Nhụy mắt thấy bà do dự không biết nên mở miệng như thế nào.

“Tiểu Nhiễm có thể có chút không thoải mái, hay là anh mau về nhà thăm một chút đi.”

Minh Thành Hữu đem tầm mắt đưa đến bộ mặt cô, cũng không nói chuyện, thẳng thắn nhìn chằm chằm làm cô phải sợ hãi.

Phạm Nhân khẽ nhấc tay Vưu Ứng Nhụy.

“Thành Hữu, đây là Nhụy Nhụy.”

“Nhụy Nhụy là ai?”

“Nó là một người con gái khác của ta.”

Minh Thành Hữu lơ mờ biết chuyện của Phó gia, nhưng cũng không biết nhiều, Lý Vận Linh ngược lại chỉ đề cập qua một lần, nói Phó Nhiễm trước là cùng người khác đổi sai chỗ.

“Xin chào, tôi là Vưu Ứng Nhụy.”

Minh Thành Hữu cái khác không nghe rõ, này chữ ‘ càng ’ này lại dị thường khắc sâu trong trí nhớ.

Phó Nhiễm, Vưu Nhiễm...

Không trách được, lúc hần kêu cô là cầu kết cô sẽ bài xích đến thế.

“Mẹ, ai mới là con gái ruột của mẹ?”

Vưu Ứng Nhụy đang định đi ra liền đứng yên tại chỗ.

Phạm Nhân cũng ngăn người ra.

Minh Thành Hữu bỏ lại những lời này sau đó chuẩn bị rời đi. Bên trong vườn các ngọn đèn chiếu sáng tầng tầng ly rượu sâm banh khép lại uyển chuyển, ánh sáng màu tinh xảo như pha lê, chất lỏng màu vàng nhạt có thể khúc xạ ra lần lượt từng khuôn mặt đối trá, nhỏ nhen mà lạnh lùng như bột biển, có thể thấy nhân vật chính đã đi, mà đám người này còn ăn mừng cái con khỉ?

Chỉ nhẹ nhàng một cước đá đi, thật vất vả để đúc thành đẹp để liền bị nát vụn hoàn toàn, không chịu nổi một kích nào. Chất lỏng tràn ra tung tóe vấy ra hướng đám người kia. Nghe thấy động tĩnh lại có không ít người đến tụ lại.

“Thành Hữu, con làm cái gì vậy?”

Phó Tụng Đình căng thẳng đi tới.

“Dù gì, cô ấy cũng là thiếu phu nhân Minh gia, các người tự mình không biết yêu quý, cũng không trách được người khác tới giày xéo, tôi không đánh thì thôi, ai có thể dám đánh người của ta? Tôi khẳng định làm cho người ấy sau này sẽ không dễ chịu”

Minh Thành Hữu khom lưng lau ống quần, lạnh lùng bỏ lại một câu.

“Cứ chờ xem.”

Ở thị trấn Nghênh An không ai dám đụng vào Minh gia, nhất là Thái tử gia của họ, chỉ đành phải nhìn xem hần không coi ai ra gì nghênh ngang rời đi.

Đi ra ngoài không bao lâu, chỉ nghe hần lại dậm chân nói tiếp.

“Nếu đã nhiều lần náo loạn thành như vậy, dứt khoát về sau đừng làm cho cô ấy trở lại.”

Minh Thành Hữu gọi cho Phó Nhiễm không dưới mười lần, có thể cô nhất quyết không nghe máy. Tìm một vòng không có kết quả, Minh Thành Hữu đành phải trở lại Y Vân thủ phủ. Hần ngồi ở trên ghế mộc dài trong vườn bắt đầu đợi cô.

Tới gần đêm khuya trời trút xuống một trận mưa nhỏ, Phó Nhiễm luôn không may, lần trước từ Phó gia đi ra gặp mưa, lần này lại là...

Hai chân Minh Thành Hữu vén lên, tầm mắt không ý thức dò xét hướng cửa lo lắng. Phó Nhiễm ngày ngày nằm ở bên người chia hết một nửa không gian giường của hần. Giờ này cô không có ở đây, ngược lại thấy không quen.

Trong hoa viên yên tĩnh như vậy, bóng đêm không chút ánh sáng, mưa phùn thấm qua ống quần đã ướt, cảm giác hơi lạnh thấm vào đến trong lòng. Đồng hồ trong tay Minh Thành Hữu không biết giờ lên bao nhiêu lần, lúc này mới thấy Phó Nhiễm tập tễnh trở về. Cô cúi đầu xuống, thần sắc mệt mỏi.

Minh Thành Hữu đứng dậy đi đến, đứng ở một bậc cao nhất trên thềm đá quan sát cô. Phó Nhiễm đi vài bước mới phát hiện ra một thân ảnh bóng

hiện xuất hiện ở trước mắt, cô dừng bước ngẩng đầu lên, nửa bên mặt dầu tay rõ ràng, lễ phục trên người vo thành một nắm, tóc cũng xõa lung tung ở sau đầu.

“Em đi đâu?”

“Tại sao anh còn chưa ngủ?”

Trầm miệng một lời đáp lại

Minh Thành Hữu đi bước xuống bậc thang kế tiếp, bởi vì đứng đã cao so với

cô, Phó Nhiễm cùng trước ngực hấn đã ngoài vị trí, Minh Thành Hữu thấy cô đầu tóc ẩm ướt, khẳng định ngâm mưa thời gian rất lâu.

“Em bị người ta đánh?”

“Nhìn rõ ràng như vậy?”

Phó Nhiễm cười khổ, đưa tay sờ hươg gò má.

“A - -”

Đau lợi hại.

“Cứ thế về không có đánh trả?”

Đỉnh đầu đen bóng bóng ngẩng lên, một khuôn mặt mộc nhỏ nhắn không trang điểm, mặc kệ mặt sưng phù vẫn nén tâm tư như cũ, Phó Nhiễm ánh mắt u ám, Minh Thành Hữu thấy đáy mắt cô dần dần như có nước sương mù uẩn dạng, cô hít một hơi, cực lực dùng giọng nói bình tĩnh như giải được buồn bực trong lòng.

“Đương nhiên, tôi là loại người dễ chịu thiệt thòi sao?”

Cô miễn cưỡng cười buồn, nhưng môi khom ra độ cong rất khó coi.

Minh Thành Hữu duỗi hai ngón tay thon dài ra đưa lên gò má Phó Nhiễm,

cô bị đau lấy tay đập.

“Minh Thành Hữu, anh buông tay ra!”

“Cho em hai bên cân bằng.”

Nói xong, quả thật càng dùng sức túm.

“Đau, buông ra!”

Hắn không muốn gặp bộ dáng này của cô, cho nên nghĩ muốn làm cô bớt đau. Minh Thành Hữu buông tay ra, sau đó Phó Nhiễm có ý che mặt, bóng đen áp xuống đỉnh đầu tới lúc cô chỉ cảm thấy trong mắt một hồi hoảng hốt, lấy tay dùng sức đẩy ra, phần eo ngay sau đó bị ghì chặt. Hắn thái độ bá đạo cứ thế hôn cô, đầu lưỡi nóng cạy hàm răng cô ra, cô thoáng qua có thể thấy khoe miệng Minh Thành Hữu khom ra cạ hình cung, suy nghĩ lâm vào hỗn loạn.

Phó Nhiễm cảm thấy cổ họng khó chịu nóng hổi dường như bị thiêu đốt, hấn hôn đến sâu đậm, mãnh liệt, lưỡi quấn lấy đầu lưỡi của cô ra sức hút, trong miệng hấn có mùi thuốc lá bạc hà mát lạnh, lộ ra vị khó tả mê mị, Phó Nhiễm hô hấp yếu dần, mặc cho hấn ôm eo thon không thể động đậy.

16. Chương 16: Ca Ca

Sau đó Minh Thành Hữu giữ chặt Phó Nhiễm đi vào trong, khuôn mặt Phó Nhiễm đỏ hồng, tim đập rộn lên.

Người đàn ông bên cạnh trái lại vẻ mặt thái độ bình thường, hẳn là ai chứ, hẳn đường đường là Minh Tam thiếu, chớ nói da mặt ai có thể so sánh được với hắn. Có thể cùng so sánh với tường đồng vách sắt đều chỉ có hơn chứ không kém.

Tiêu quân gia sớm đã đi ngủ, trong phòng khách chỉ còn lại một chiếc đèn tường trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh sáng màu da cam làm bên cạnh vài bồn hoa lan trông thêm đẹp.

Phó Nhiễm yên lặng theo sát bước chân Minh Thành Hữu, đầu ngón tay ẩm ướt bị nắm chặt trong lòng bàn tay ấm áp.

Nhà lại lớn, càng có vẻ phát ra hơi lạnh, cô nhện không được hắt hơi một cái, Minh Thành Hữu dậm chân, làm cô ở trước bàn ăn ngồi xuống.

“Không bật đèn sao?”

Toàn bộ cơ thể và tinh thần cô mệt mỏi, chỉ muốn ngủ một giấc thật tốt.

Minh Thành Hữu từ phòng bếp bê ra cái bánh ngọt, dưới ánh nến nhen nhóm, trong lúc đó Phó Nhiễm bỗng nhìn thấy cặp mắt sâu thẳm sáng ngời kia.

Cô hoảng hốt sợ hãi.

“Đây là tôi phân phó đầu bếp làm cho em.”

Trong mắt Phó Nhiễm thoáng hiện lên một đợt đau nhói, nhớ tới tại Phó gia khi nhìn thấy cái bánh ngọt ba tầng kia.

“Tôi nghĩ, đời trước tôi nhất định là có tội ác tày trời.”

Nói cách khác, số mệnh vì sao làm nhiều điều sai trái mà lúc còn chưa thấy thế giới này thì đầu tiên là cùng bố mẹ chân trời cách xa nhau. Đợi đến khi thời gian đi vào quỹ đạo, cô lại đã thành bị quên lãng, phẳng phát thấy tất cả chỉ chưa cô là một người dư thừa.

Mỗi người đều có nhân vật của mình để sắm vai, cô có chen lấn cũng không chen vào được.

“Em mới biết được sao? Hiện tại cũng không thấy em là người tốt được bao nhiêu, xem chừng về sau còn phải bị có tội.”

Phó Nhiễm trừng mắt nhìn hắn.

“Anh là người tốt?”

Bàn tay Minh Thành Hữu để trên vai Phó Nhiễm, lồng ngực bởi vì khom lưng mà tựa tại sau lưng cô, một tiếng nói ma mị phát huy đến vô hạn mê người.

“Tiểu gia gia ta không thích người tốt, gia gia ta ăn uống gái gú cờ bạc đốt giết bắt người cướp của việc gì cũng dám làm.”

“Ừ”

Phó Nhiễm cười hất tay của hắn ra, Minh Thành Hữu nhân thể ngồi ở bên người cô.

“Cho phép ước nguyện đi.”

“Nguyện tôi cũng như anh, làm ác nhân đầu đuôi rõ ràng.”

Mặt Minh Thành Hữu dưới ánh nến hồng quá mức so với hoa đào, hắn khó có thể tự dè nén cười to.

“Vậy cũng phải nhìn em có tư sản hay không kia.”

Phó Nhiễm thật muốn tung chưởng trực tiếp đập hấn một trận, quanh mình lãnh khí cũng bị ánh nến này làm nóng lên, Phó Nhiễm lơ đãng theo hấn cười ra tiếng.

Minh Thành Hữu mất tinh nửa liễm, con mắt chăm chăm nhìn tại nơi khoe miệng cô xuất thần. Phó Nhiễm nghiêng đầu, nhớ tới vừa rồi ôm hôn toàn thân không được tự nhiên.

“Tôi nguyện ý xong rồi nên cắt bánh ga-tô.”

Hấn biểu hiện ra rõ ràng thất lạc, hấn đang giữa phân vân, lúc này có nên đem Phó Nhiễm ôm chặt lấy, sau đó vừa nịnh nọt lại kích tình chà đạp một phen.

Phó Nhiễm từ trong mắt của hấn nhìn ra hấn không có hàm ý tốt.

“Anh nhanh lên!”

Hấn không tình nguyện đi vào phòng bếp, Phó Nhiễm nghe thấy bên trong truyền đến tiếng động loảng xoảng, bởi vì trong phòng ăn không bật đèn, chờ Minh Thành Hữu đến gần cô mới phát hiện trong tay hấn xách theo con dao phay sáng loáng.

“Tìm không được cái khác, sẽ dùng tạm cái này đi.”

Người khác còn tưởng rằng là đến cướp bóc.

Phó Nhiễm cầm trong tay, rất nặng, dùng để cắt bánh ngọt thật đúng là tức cười.

Trở lại phòng ngủ tắm rửa qua, Minh Thành Hữu khoanh chân ngồi ở trên giường, vuốt vuốt điện thoại đi động trong tay.

“Ngày mai anh cả cùng anh hai muốn gặp em một chút.”

“Bọn họ trở về nước?”

“Anh hai trở về nước, còn anh cả ở tại thành phố N, sắp tới có dự định trở lại phát triển.”

Trước khi Phó Nhiễm đính hôn Phạm Nhân có nói rõ quan hệ giữa các thành viên Minh gia, Minh Văn Phong có ba con trai, lão Đại tính tình cực kỳ giống ông nhưng bên ngoài đồn đại nói đó là con ngoài giá thú, Minh gia đối ngoại chỉ nói hấn từ nhỏ thân thể không tốt, mấy năm trước là ở nước ngoài dưỡng bệnh.

Con thứ hai là con nuôi, chỉ có Minh Tam thiếu này từ khi ra đời đến nay là hàm chứa như thìa vàng, đỡ đỡ hôm đó ngay cả cảnh vệ quân đều xuất động, này một oa oa rơi xuống đất có thể nói vang dội nửa bầu trời.

Phó Nhiễm ngồi vào mép giường không động tĩnh gì, Minh Thành Hữu đem tầm mắt từ trên điện thoại đi động dời đi.

“Còn không tắm rửa?”

Hai tay ngón trở cô động dậy, có chút chột dạ.

“Giường đều bị em làm dơ chết.”

Minh Thành Hữu dùng chân nhẹ đá cô, Phó Nhiễm vẫn bất động, một hồi lâu mới rầu rĩ.

“Em đeo vòng ngọc mẹ tặng không cẩn thận phá vỡ rồi.”

Bên tai có tiếng thở mạnh, Phó Nhiễm ngẩng đầu lên.

“Đây chính là vòng hai mươi mấy năm trước ba đưa ẹ.”

Phó Nhiễm càng phát hoảng.

“Làm sao bây giờ?”

“Như thế nào vỡ vụn?”

Phó Nhiễm đành phải đem mọi chuyện kể lại.

“Không có việc gì, ngày mai đi tìm một cái giống như thế là được.”

Nghe hắn nói nhẹ nhàng linh hoạt, Phó Nhiễm trong lòng vẫn thấy bất an.

“Được không?”

Minh Thành Hữu bỏ điện thoại di động xuống, đề tài xoay chuyển cực nhanh.

“Cầu kết, chúng ta lên giường đi?”

Phó Nhiễm nhất thời chưa phản ứng kịp.

“Em còn không có tắm rửa...”

Ánh mắt đột nhiên chạm đến. Minh Thành Hữu nháy mắt nhiệt tình cười, hô hấp nhẹ nhàng trở nên rối loạn khiến cho không khí có vẻ mập mờ, cô cũng như chạy trốn đứng dậy, lại bị Minh Thành Hữu giữ lại. Phó Nhiễm vội vàng đánh xuống, hắn cũng không kiên trì, chỉ dứt thứ gì đó vào trong lòng bàn tay cô sau đó buông tay cô ra.

Cô chạy đến trong phòng tắm mới định thần lại nhìn kỹ, là một hộp trang sức, nằm bên trong là sợi dây chuyền rất đẹp.

Phó Nhiễm tại phòng tắm tới gần nửa giờ, thực tại vây lại vách tường này cũng có thể ngủ được, lúc này mới không thể không kéo cửa đi ra ngoài.

Đến bên giường vừa nhìn thấy Minh Thành Hữu đã ngủ say sưa, gương mặt dán vào gối đầu, đường cong nhu hòa tuần lãng.

Hôm sau tỉnh lại, ai cũng không có nói chuyện tối ngày hôm qua, Tiêu quân gia đem chuẩn bị lễ vật bỏ tốt vào cốp phía sau xe. Phó Nhiễm theo Minh Thành Hữu ra khỏi Y Vân thủ phủ, thấy hắn xoa cổ cánh tay giãn ra, xem ra là không thoải mái.

“Anh tối hôm qua ngủ không ngon?”

“Ừ.”

Minh Thành Hữu hừ nhẹ, cái âm tiết này xem như câu trả lời, một hồi lâu sau lại bổ sung.

“Mộng xuân một chút cũng không có dấu vết.”

Nói xong, như có điều suy nghĩ ngó qua mắt cô, Phó Nhiễm đương nhiên không hiểu trong lời nói của hắn thâm ý gì, chỉ chỉ vào dây chuyền trong cổ.

“Đẹp không?”

Hai người nói chuyện kiểu đó, xe lái vào biệt thự, xa xa nghe được trong phòng khách truyền đến tiếng cười, người giúp việc hỗ trợ lấy ra lễ vật đi vào, Phó Nhiễm đi theo Minh Thành Hữu, người ngồi trên sofa tầm tuổi Minh Thành Hữu đang chọc cho Lý Vận Linh vui vẻ cười to.

“Tiểu Nhiễm, Thành Hữu, các con đã tới.”

”Đây chính là em dâu đi? A, này bộ dáng thật hoàn mỹ, không trách được có thể đem tên tiểu tử chết tiệt Thành Hữu kia buộc lại.”

“Nhị ca, anh đừng luôn học làn điệu của mẹ.”

Phó Nhiễm định thần nhìn lại, cách cửa sổ mười bước có thân hình một người đàn ông cao lớn, tây phục thủ công màu đen, tóc để ngắn gọn, nghe được bọn họ nói chuyện người đó xoay người, một gương mặt tuần tú thâm thúy sắc bén, khí chất hắn có vẻ có chút không hợp nhau, chỉ có thể nhìn xem.

Phó Nhiễm hô hấp căng thẳng, hai chân như bị đổ đầy chì nước khó nhúc nhích.

“Xin chào, tôi là Nhị ca Minh Vành.”

Phó Nhiễm hoàn hồn.

“Nhị ca.”

Người đàn ông từng bước đến gần, giống như trong trí nhớ của cô, bộ dáng chưa từng thay đổi.

Hắn ngồi vào bên cạnh Lý Vận Linh, hai chân bắt chéo lên nhau.

Lý Vận Linh hướng Phó Nhiễm ngoắc ngoắc tay.

“Tiểu Nhiễm, đây là Đại ca con, Minh Tranh.”

Phó Nhiễm hơi há mồm, cổ họng lại giống bị bông chặn lại dường như không mở miệng được. Minh Tranh ngẩng đầu chống lại ánh mắt của cô, một đôi mắt tĩnh như hồ sâu hoàn toàn làm người ta phát giác không ra khác thường.

“Chào”

Khách khí một cách bất thường, trong tay hắn vờ điếu thuốc, thấy cô nhìn chằm chằm, liền nghiêng đứng dậy bộp tất.

Phó Nhiễm liếm mi, tiếng nói khó có thể nắm lấy âm điệu.

“Đại ca.”

Minh Tranh thân thể dựa về ghế, ngoài dự liệu của tất cả mọi người yêu cầu Phó Nhiễm.

“Kêu là ca ca.”

Hai chữ này không khác gì một đạo sấm sét, Phó Nhiễm hoàn toàn thông tầm mắt xuống, Minh Thành Hữu nhớ tới lần Phó Nhiễm đêm đó tại phòng tắm viết hai chữ ca ca, mặc dù nước đọng có thể dễ dàng san bằng, nhưng dấu vết vẫn còn ở đây, hắn lại hết sức để ý.

17. Chương 17: Người Thứ Ba

Minh Thành Hữu để mắt nhìn Phó Nhiễm, ánh mắt cô nhìn thẳng lại không thấy tiêu điểm.

“Đại ca cùng ca ca đều giống nhau, tự nhiên là em theo Thành Hữu kêu thôi.”

Chỉ có cô cùng Minh Tranh biết rõ, hai loại xưng hô kia hoàn toàn bất đồng. Mắt Minh Tranh nhìn chằm chằm hướng cái gạt tàn thuốc kia néo rơi nửa đoạn, khói bay lên. Hắn như có như không nhíu mày, cũng không nói trắng ra.

Minh Thành Hữu nắm lấy đầu vai Phó Nhiễm ngồi ở phía bên kia. Ba con trai Minh gia tề tụ một chỗ, vừa nhìn cũng biết là lâu không gặp mặt, cũng không phải tùy ý có thể vô cớ làm mất vui.

”Lão Đại, tuổi con cũng không nhỏ, nên tính tìm người phụ nữ thật tốt lập gia đình đi.

Lý Vận Linh cầm mu bàn tay Minh Tranh, thấy Minh Vành ở bên cười nhìn có chút hả hê, không khỏi đem ngón tay lại chỉ vào hắn.

“Lão Nhị con cũng thế, cũng không nhìn lại mình bao nhiêu tuổi.”

“Mẹ, mẹ thật có thể quan tâm.”

Minh Vành bắt mẫn oán hận, dù sao tuổi trẻ vẫn còn muốn chơi thêm vài năm nữa. Minh Tranh khách quan mà nói thì lại trầm tĩnh, hắn một tay chống đỡ hướng thành ghế, thân thể nghiêng về một bên vẻ nhiều phần lười biếng.

“Mẹ, nếu con thật muốn kết hôn, lần đầu cha gọi điện thoại đến hỏi thăm ý kiến lúc con trở lại, con nếu ý muốn không kiên định, Phó Nhiễm này sẽ há không phải là vị hôn thê của con?”

Lý Vận Linh không nghĩ tới hắn sẽ ngay mặt vạch trần, trong mắt hiển vẻ lúng túng. Minh Thành Hữu lạnh lùng, té ra Phó Nhiễm là Minh Tranh không cần đến sau đó bị Minh Vân Phong cố tình nhét cho hắn?

Ở đây mỗi người đều có tâm tư riêng, Phó Nhiễm chợt cảm thấy toàn thân vô lực, Minh Tranh chỉ một câu nói liền đặt cô đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, loại cảm giác hư vô mờ ảo này làm người ta phát điên.

Minh Tranh không để lại dấu vết nhìn về phía Phó Nhiễm, cô rút cuộc là không giống trước, tâm tư gì cũng có thể giấu thật sâu, hẳn dù là dùng những lời này để thử cô, cô cũng có thể cư xử bình thản như vậy.

Lý Vận Linh đối với Minh Tranh cùng Minh Vành rất tốt, trên bàn ăn tự mình chia thức ăn, hơn nữa mỗi người thích ăn cái gì hay không thích ăn cái gì, bà cũng có thể nhớ rõ ràng rành mạch chưa từng lẫn lộn.

Khách quan mà nói Minh Thành Hữu nghĩ bà bận tâm là quy tắc không thể thiếu, Minh Thành Hữu giống như là thói quen, hẳn lý giải cách làm của Lý Vận Linh, ai bảo bà là người muốn khắp nơi cẩn thận danh phận mẹ ghê trong nhà?

Ăn cơm trưa xong, Minh Thành Hữu cùng Minh Vành đi ra hồ bơi ngoài trời, Phó Nhiễm lên lầu nghỉ ngơi, cô bước lên thang lầu rất nhẹ nhàng, đi ngang qua chỗ rẽ, lúc quay đầu lại liếc mắt thấy Minh Tranh đang cùng Lý Vận Linh câu được câu không nói chuyện. Một đôi mắt như dán lại ở sau lưng Phó Nhiễm.

Trên lầu hai luôn dành phòng cho bọn họ, dù không có ở đây nhưng bảo mẫu mỗi ngày đều sẽ theo thông lệ lên quét dọn.

Phó Nhiễm đi vào phòng của Minh Thành Hữu, cô đem cửa phòng khép hờ cũng không đóng kín.

Cửa sổ vị trí vô cùng tốt, đứng ở đó có thể nhìn thấy khung cảnh trong vườn không sót cái gì, cô nhìn thấy Lý Vận Linh khoác áo choàng cao quý ngồi xuống ở ghế nằm bên hồ bơi.

Một lúc sau, quả nhiên cô nghe thấy tiếng đóng cửa sau lưng cùng tiếng bước chân đi tới gần.

“Tiểu Nhiễm.”

Cô tì vào cửa sổ mà đứng, ánh mặt trời dường như bột phấn kim chói mắt vô cùng, tại đây có thể nhìn thấy Minh Thành Hữu cùng Minh Vành tỷ thí, hai dáng người cao lớn tựa như kinh thế giao long.

Phó Nhiễm không có chút ý tứ trả lời nào, điềm nhiên như hán không tồn tại. Minh Tranh nghĩ không thể nghe thấy, càn cười ra tiếng.

“Trước kia em không phải như thế.”

“Ca ca, anh trước kia cũng không phải như thế.”

“Em đang ở đây trách anh không chào mà đi sao?”

Cô trả lời không liên quan nhưng lại là nói sự thực.

“Trước kia em gọi Vưu Nhiễm, hiện tại, tên của em là Phó Nhiễm.”

Đi đến đây, Phó Nhiễm đều là đã cùng Minh Thành Hữu trối cùng một chỗ.

Người đàn ông gương mặt lạnh lùng không hướng ra ngoài cửa sổ.

“Tiểu Nhiễm, thật may là hai người chỉ là đính hôn, mà không phải là em thực sự muốn gả cho hán.”

Minh Thành Hữu trước Minh Vành một bước đến điểm cuối, tung người lên, trong nháy mắt bột nước vẩy ra, da thịt cổ màu đồng gợi cảm ma mị, cái cằm hán khê nhếch, tầm mắt nâng lên nhìn về phía cửa sổ lầu hai.

Phó Nhiễm cả kinh vội vàng kéo lấy cánh tay Minh Tranh lui lại. Minh Tranh cuối cùng cười ra tiếng, gương mặt anh tuấn nhu hòa không ít.

“Em sợ?”

“Em chỉ là muốn một cuộc sống bình thường, không muốn lại trải qua bất kỳ sóng to gió lớn nào.”

Cô cùng Minh Tranh trong lúc đó như cách nhau tầng sương hơi mỏng, chỉ cần một đầu ngón tay có thể đâm phá, vốn dĩ trước không có, hiện tại cũng không có ai muốn chọc vào.

Vào lúc hần xuất hiện, Phó Nhiễm không tin là trùng hợp, nếu như hần thật muốn tìm lời của cô rất dễ dàng, không cần chờ tới bây giờ.

“Tiểu Nhiễm, em không cần phải khẩn trương như vậy.”

Phó Nhiễm tim đập mạnh và loạn nhịp ngồi ở đầu giường, cô thử nghĩ qua không dưới một trăm lần cảnh tượng cùng Minh Tranh gặp mặt, khi đó cô chỉ kêu hần là ca ca, còn không biết hần là Đại thiếu gia họ Minh.

Cô hơi ngẩng đầu lên thấy Minh Thành Hữu chẳng biết lúc nào tựa ở cửa, ngược lại rút miệng lãnh khí ra hù dọa.

“Khụ khụ - - ”

Minh Thành Hữu khoác áo ngủ đi tới.

“Sợ đến như vậy, vừa rồi ở trong phòng làm chuyện gì tốt đây? Anh xem nào.”

Nói xong, hai cánh tay hướng trên người Phó Nhiễm tìm kiếm, làm bộ vuốt ve muốn sờ, cô vội vã đứng dậy. Trong phòng trừ bọn họ ra đâu còn có bóng người nào nữa.

“Em tìm đại ca?”

“Cái gì?”

Phó Nhiễm giả vờ ngây ngốc.

“Hai người biết nhau?”

Cô lắc đầu.

“Không biết.”

Về mặt bày ra được cái vẻ vô tội, Minh Thành Hữu cười lạnh, cầm lấy khoác khăn lông khoác trên vai lau tóc, hần lại không phải người ngu, trong lòng có ý cười nhạo cô vẫn còn đang giả bộ.

“Anh đi thay quần áo, em xuống dưới lầu chờ anh.”

Minh Tranh cùng Minh Vành sớm đều đã về nhà.

Lý Vận Linh thấy Minh Thành Hữu xuống lầu, vẫy vẫy tay ý bảo hần qua.

“Thành Hữu, con cũng nên kiềm chế tâm tình.”

“Mẹ, mẹ lại bị kích động đi?”

“Biến, tên nhóc đáng chết”

Lý Vận Linh giống như có tâm sự, lời nói xoay chuyển.

“Con nên để tâm tư về mặt chính sự, Minh Tranh đã trở lại... Mẹ có cảm giác tâm tư hần thật sâu, sau cùng ba con lại coi trọng hần.”

Bộ mặt này, cùng hình tượng mẹ hiền vừa rồi hoàn toàn bất đồng. Phó Nhiễm cúi đầu lắng nghe, len lén nhìn lại, người chính thức không đơn giản ở Minh gia là Lý Vận Linh mới đúng.

Minh Thành Hữu cầm tay Phó Nhiễm, vôn về ngón tay cô. Trước mặt Lý Vận Linh đương nhiên cô không dám phát hỏa, bị hần xoa nóng đến bốc lửa, té ra coi cô như mèo nhỏ chơi đùa cùng đây?

“Thành Hữu, Tiểu Nhiễm, các con phải có đứa bé...”

Ngón trở Phó Nhiễm bị bóp làm đau, Minh Thành Hữu mặt lộ vẻ không kiên nhẫn cầm lấy tay của cô đứng lên.

“Mẹ, biết rồi.”

“Lúc này đi rồi? Ngồi lúc nữa đã.”

“Không phải mẹ muốn ôm cháu nội sao? Kỳ thật phải trách Phó Nhiễm mới được, con ‘dùng sức’ đủ rồi, ai bảo cô ấy chịu đựng không được.”

“Đi đi - -”

Lý Vận Linh vung tay hạ lệnh đuổi.

“Anh đã nói với em, đối phó mẹ anh thì da mặt phải dày, có thể mạnh mẽ không biết xấu hổ mẹ mới không chịu nổi.”

Ngồi trên ghế lái, Minh Thành Hữu vẫn còn ở đó truyền thụ cho Phó Nhiễm kinh nghiệm.

“Cho nên anh kéo em xuống nước? Thuận tiện coi em như đá kê chân?”

“Da mặt em mỏng à, mẹ không đến mức luôn tới hỏi em có phải thật vậy hay không không chịu nổi anh lấn qua lần lại.”

Minh Thành Hữu phát động động cơ đem xe chậm rãi lái ra đường lớn. Đi được một đoạn đường sau đó lại đem xe dựa dừng ở bên đường cái.

” Em tới lái đi.”

Phó Nhiễm đem thần sắc thu hồi, cùng Minh Thành Hữu đổi vị trí.

Hắn thích ý nhắm mắt dưỡng thần, tiếng chuông điện thoại di động đặt ở túi vang lên, Phó Nhiễm chuyên chú lái xe không quên hỏi.

“Anh không nhận?”

“Xem đường đi, đợi tí nữa đến lúc xe về nhà anh mới mở!”

Hắn vẫn như cũ hai mắt nhắm nghiền, gò má hoàn mỹ gần như không tỳ vết, Phó Nhiễm mới nghe lời nói mở quạ đen, Minh Thành Hữu chỉ cảm thấy thân xe trở nên lắc lư kịch liệt, hắn mở mắt nhìn Phó Nhiễm, thần sắc khẩn trương.

“Phanh xe, mẹ ai dám ngăn cản đường ông?”

Phía trước một chiếc xe màu xanh ngọc có rèm che chuẩn bị dừng hẳn, Minh Thành Hữu cầm vô lăng trong tay Phó Nhiễm cấp tốc đánh qua, lúc này mới tránh được va chạm vào nhau, đầu xe thiếu chút nữa đụng vào dải phân cách. Nửa người trên Minh Thành Hữu bị dây an toàn siết trở về.

“Đầu óc có phải toàn đất hay không? Mẹ kiếp!”

Phó Nhiễm chỉ chuyên chú nhìn chằm chằm phía trước, cửa xe màu xanh ngọc đẩy ra, cô gái bước xuống mặc một bộ váy màu trắng dài chấm đất, bởi vì ngọn đèn không đủ nên không thể nhìn rõ ràng, lơ mơ thấy cô ta tóc tai bù xù đứng tại bên cạnh xe bất động.

Phó Nhiễm nhẹ nuốt nước miếng, mồ hôi lạnh tụt theo ròng ròng chảy xuống.

“Chúng ta gặp quỷ.”

Minh Thành Hữu cơn giận còn sót lại chưa tiêu.

” Em xem anh mới như quỷ!”

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, ‘nữ quỷ’ ánh mắt u oán nhìn thấy hai người trong xe. Phó Nhiễm không nhịn được nói ra.

“Không phải là anh phong lưu thành tánh, ngay cả quỷ đều ham mê anh sao?”

“Mất mùa, là Thảm Nình!”

Minh Thành Hữu đẩy cửa xuống xe, Phó Nhiễm ngay sau đó tái diễn động tác của hắn.

“Em ở yên trên xe, chuyện của anh cùng cô ấy em muốn xen tay vào?”

Cửa xe mở ra, trong nháy mắt gió lạnh đã thừa cơ mà vào.

Một ngày tâm tình Phó Nhiễm đã rất u ám, bởi vì những lời này mà càng phát ra tự ái trầm trọng, cô là chính quy, trong mắt hần ngược lại lại thành người thứ ba không liên hệ?

18. Chương 18: Cần

Thẩm Ninh đứng bất động ở trước xe.

Minh Thành Hữu đến gần sau đó mới phát hiện ra cô hai mắt sưng đỏ, hần nhúu mày khê quát.

“Em điên rồi phải hay không?”

“Em gọi điện thoại cho anh anh không nhận, đến công ty cũng tìm không gặp được anh, em đi theo anh một ngày, anh có biết hay không?”

“Hiện tại anh không muốn gặp em.”

“Thành Hữu, lần trước chuyện đó thực sự không phải em cố ý, là vị hôn thê của anh cài bẫy để cho em chui vào, ký giả kia cũng là cô ta tìm đến ...”

“Cho cô chui vào cô liền chui, cô là cẩu?”

Thẩm Ninh bị chặn họng nửa câu không thể nói, Phó Nhiễm nghe thế thò đầu ra cửa sổ xe.

“Thành Hữu, anh còn muốn có con nữa hay không?”

Minh Thành Hữu quay đầu lại trừng cô.

Gương mặt Thẩm Ninh trắng bệch, cuống họng ra sức kêu gào, nghe vào thấy chói tai.

“Cô ta mang thai? Anh đã nói không đụng vào cô ta, anh gạt tôi - - ”

Minh Tam thiếu là ai chứ? Mặt hần lúc này bông trùng xuống lạnh lùng.

“Tôi xem chúng ta hay là thôi đi, cho tới bây giờ không có phát hiện cô là không chơi nổi .”

“Thành Hữu, em...”

Lúc hần xoay người, đã quyết tâm kiên định muốn đoạn tuyệt, hần không muốn rước họa vào gthân, hơn nữa Minh gia tại thị trấn Nghênh An là danh gia, lão thái gia trong nhà càng không cho hần được dính vào.

“Thành Hữu, nếu anh thực sự nhần tâm với em như vậy, em chết cho anh xem!”

Phó Nhiễm đóng cửa sổ xe khê lắc đầu, Thẩm Ninh gấp gấp thúc giục Minh Thành Hữu, loại công tử ca này sẽ tự nhiên không chịu nghe. Chỉ tiếc chuyện này Thẩm Ninh đã tiêu tốn nhiều tình cảm, quả là không đáng giá.

Minh Thành Hữu trở lại trong xe.

“Lái xe.”

Đường cong thân xe Maybach lưu loát chậm rãi khởi động, lớp xe rộng lớn nghiền qua mặt đường.

Xuyên qua cửa sổ xe, Phó Nhiễm thấy Thẩm Ninh vẫn duy trì tư thế vừa rồi, vẫn đứng bất động, thần sắc đờ đẫn vô lực, con mắt như từng viên cầu lửa dường như hận không thể tại trên người bọn họ xuyên thành lỗ.

“Minh Thành Hữu, anh ở đây bên ngoài có bao nhiêu cô gái?”

Đừng để đến lúc đó cô bị người ám hại cũng không biết đi tìm ai tính sổ.

“Chỉ có Thẩm Ninh.”

Phó Nhiễm không tin, ghé mắt chống lại đôi mắt đào hoa câu hồn kia. Hần thuận tiện bổ sung.

“Anh rất chung thủy.”

Trong tay cô tay lái thiếu chút nữa mất khống chế, Minh Thành Hữu mở cửa sổ, vẻ mặt hứng thú, cảm giác như ánh trăng thừa thớt hòa tan trong lời nói của hắn. Trong lời nói có vẻ phá lệ trầm thấp.

“Tựa như em lúc trước nhận định tất nhiên là lúc nào cha cũng sẽ đem anh nâng niu ở lòng bàn tay, sẽ không bao giờ đánh. Rất nhiều chuyện chúng ta nghĩ một kiểu, ngược lại lại là chân tướng khác.”

Phó Nhiễm nhớ tới Minh Tranh lần đó không chào mà đi, sau khi cô tỉnh lại từ trên giường khách sạn cũng chưa từng thấy hắn. Hôm nay mặc dù gặp mặt, có thể năng lực ẩn nhẫn của Minh Tranh không thể kém so với cô.

Cái loại này như có như không mập mờ tồn tại ở giữa hai người, dù là hắn không làm cái gì, cũng như làm cho Phó Nhiễm mang trong lòng phiền muộn. Mà theo lý giải của cô đối với hắn, hắn chỉ có thể không có hành động gì, không thể nào làm.

Điện thoại di động bên cạnh vang lên, Minh Thành Hữu vừa kéo túi lấy ra vừa nhìn.

“Là mẹ em.”

Phó Nhiễm chuyên chú lái xe, không biết chuyển được sau đó nên nói cái gì, cô suy đoán lời mà nói hắn là gọi cho cô trở về. Không thì là làm cho cô đừng quá để ý chuyện trên tiệc sinh nhật.

Đang lúc cô mâu thuẫn, Minh Thành Hữu đã đem điện thoại tắt máy.

“Anh làm cái gì mà cúp điện thoại của tôi?”

Tiếng Phó Nhiễm chất vấn ngay làm hắn giật nảy mình. Minh Thành Hữu tức giận đem điện thoại cầm ở trong tay để tới trước mắt cô lắc lư.

“Xù lông rồi? Em nghĩ nghe sao? Nếu không anh cho em trở lại đi?”

Phó Nhiễm lập tức im lặng, một gương mặt thật là khó coi.

“Tại sao trở lại? Ba phen mấy bận bị thương hại còn chưa đủ? Sau khi em từ tiệc sinh nhật chạy đi, cái họ Vưu kia còn không phải là thuận tiện tiếp nhận đãi ngộ thuộc về em...”

Lòng ngực Phó Nhiễm khó nén uất ức chua xót.

“Anh nào biết sinh nhật này vốn chính là mở cho hai người chúng tôi.”

“Cho nên em chạy, bọn họ mới có thể dường như không có việc gì, bởi vì còn có một đứa con gái khác phải không?”

Phó Nhiễm tâm tình bực bội quay kiếng xe xuống, cô nghĩ lại, lại cảm giác có chỗ không thích hợp “Đêm đó không phải anh đến chỗ Thẩm Ninh sao? Làm sao đối với việc này rõ ràng như thế?”

Di động trong lòng bàn tay lại lần nữa vang lên, Minh Thành Hữu dứt khoát tắt máy, Phó Nhiễm liếc nhìn, cũng không mở miệng tiếp.

Hắn đem di động nhét vào trong túi quần cô, Phó Nhiễm mặc quần bó, trong miệng vội vàng ngăn lại.

“Ném vào trong túi xách là được.”

Minh Thành Hữu không nghe, tay trái đã cắm vào trong túi quần cô, Phó Nhiễm chỉ mặc một chiếc quần nên có thể rõ ràng cảm giác được tay hắn dán chặt trong đùi cô. Ngón trở cũng không biết như phác thảo gì đó, đặt ở chỗ cũ không ngừng lượn vòng.

“Dem tay lấy ra!”

“Nói không chừng mẹ em còn có thể gọi, anh giúp em còn không tốt? Mẹ cứ gọi anh liền nhéo.”

Chính thức đem bộ dạng vô lại lưu manh phát huy đến mức tận cùng.

“Tôi mới nhìn đến anh đã tắt điện thoại.”

Mặc dù bị vạch trần, Minh Thành Hữu vẫn không có ý thu tay lại.

“Từ Hi thái hậu để cho chúng ta sớm sinh long tử, làm sao em xem?”

“Không sinh ra.”

“Là phụ nữ đều sẽ xảy ra chuyện đó.”

Cánh tay phải Minh Thành Hữu gối sau đầu, đương nhiên hắn cũng chỉ vừa hỏi là như vậy, Phó Nhiễm tự nhiên cũng là như vậy vừa nghe.

“Chúng ta như vậy rất tốt, hai nhà phụ thuộc vào quan hệ của từng người, chuyện của anh tôi cũng vậy, đáp ứng bất kể.”

“Có thể em nên biết, chúng ta sớm muộn có ngày cùng một chỗ, Minh Phó hai nhà đều cần đứa bé.”

Phó Nhiễm đem xe lái vào ga ra, xe vững vàng dừng lại, hai tay cô vẫn để ở trên tay lái.

“Minh Thành Hữu, lúc ấy tại sao anh phải đáp ứng đám hỏi này, không giống Minh Tam thiếu biết làm nhiều chuyện...”

“Cái này sao...”

Minh Thành Hữu nâng tay trái lên đỉnh đầu Phó Nhiễm vuốt ve, cử chỉ đang lúc lơ đãng để lộ ra không đếm xỉa tới.

“Trên giường của anh cần có phụ nữ, và tất nhiên phải là mẹ anh tự mình chọn lựa, sớm muộn gì đều đồng dạng, là ai cũng giống vậy.”

Phó Nhiễm hất tay của hắn ra, đẩy cửa xe đi ra ngoài.

Tắm rửa xong, Phó Nhiễm mặc đồ ngủ đứng bên ngoài sân thượng, điện thoại di động vẫn trong trạng thái tắt máy như cũ, ánh trăng sáng tỏ như nụ hôn trên bờ vai cô thon gầy. Cô đứng đó, cảm giác được lạnh không chịu nổi sau đó mới trở về đến bên trong phòng.

Minh Thành Hữu lúc này đang phòng tập thể thao rèn luyện, Phó Nhiễm xỏ dép đi qua một đoạn hành lang dài đến đến cửa.

Phòng tập thể thao là do ý thích của Minh Thành Hữu mà làm, trong phòng nghiêm chỉnh rộng rãi, hắn bước nhanh chóng, bước chân tung bay ý muốn chạy nước rút.

Phó Nhiễm đứng ở bên cạnh máy chạy bộ, hiện tại nhàm chán không có chuyện gì nói.

“Vừa rồi ở trên xe anh nói đến Vụ Ứng Nhụy, đêm đó anh chừng nào thì đi ?”

Tiếng hít thở của Minh Thành Hữu dồn dập mà trầm ổn, cũng như không nghe vào trong tai lời của cô. Phó Nhiễm khó được thấy hắn chạy, bước chân đều đều chuyên chú, bộ dạng hắn vốn là đẹp mắt, bởi vì vận động mà tản ra sức sống lại càng mê người.

Phó Nhiễm đến trước máy chạy bộ, muốn nhìn một hắn đặt ra tốc độ một chút, vừa mới nghiêng đầu lại bị Minh Thành Hữu đẩy ra một cái.

”Nửa phút cuối cùng này tựa giống như với sắp hưởng thụ cao trào đến

cực hạn, đừng quên anh!”

“Có khoa trương như vậy sao?”

Khuôn mặt Minh Thành Hữu sáng chói chói mắt, ngược lại lại làm cô nhớ đến ý tứ của Thẩm Ninh nói đẹp nhất lúc cao trào. Phó Nhiễm xoay người muốn rời đi, lại nghe thấy trong miệng hắn bật ra thỏa mãn cảm giác lúc chạy nước rút cuối cùng. Cô dừng một chút, quay người lại đi ra. Ngón tay không nghe đại não chỉ huy nhanh chóng đặt trên cánh cửa đóng lại.

Cô luôn luôn kìm nén lại cảm xúc trước hắn một bước.

19. Chương 19: Chỉ Là Ôm

Lúc Minh Thành Hữu ôm Phó Nhiễm ngủ ở trên giường, lồng ngực lại phẳng phất như dè nén cái gì đó, hai tay hắn duy trì tư thế nắm chặt bả vai Phó Nhiễm, khoảng cách gần như thế, hai ánh mắt chạm nhau.

Trong nháy mắt hắn như xuất thần, lời nói đến bên miệng mà dường như mất trí nhớ nuốt trở về.

Đó là một đôi mắt như thế nào?

Đẹp như lớp sương mù mỏng lúc sáng sớm bao phủ nên long lanh trong suốt, cô có lòng trốn tránh, đôi lông mi dài nhỏ theo động tác nháy mắt nhẹ.

Phó Nhiễm siết chặt tay phải, vừa rồi một ít cử động làm cô thật lâu vẫn chưa phục hồi tinh thần lại. Giống như khi còn bé trò đùa dai ăn vạ, có thể đã rất lâu cô không có qua tâm tư như thế? Nghịch ngợm còn giống đứa bé?

Sau khi trở lại Phó gia, thần kinh của cô luôn được buộc rất căng, cô không tha thứ được mọi chuyện, có ai đến chỉ dạy cô có thể làm gì đi để bỏ qua?

Trong mắt nhìn thấy gương mặt đẹp kia đang tiến tới gần, Phó Nhiễm nhắm lại hai mắt, trên mí mắt trắng ngần mạch máu cũng có thể thấy rõ ràng.

Minh Thành Hữu buông tay ra, đổi thành chống đỡ vành tai cô.

“Anh cũng vậy muốn hỏi em, tại sao em phải đáp ứng đính hôn?”

Y theo tính tình Phó Nhiễm, cô quật cường trở về chống lại thì thế nào? Phó gia còn có thể mạnh tay áp giải cô tới đây hay sao?

Bàn tay Phó Nhiễm đưa lên che mắt, còn có thể bởi vì sao, nói cho cùng lý do này ngay cả cô đều cũng cảm thấy buồn cười. Cô lật người cánh tay chống đỡ lồng ngực Minh Thành Hữu, tiếng nói lộ ra vẻ thê lương khó có thể diễn tả.

“Tôi nghĩ làm con gái của bọn họ, chính là đơn giản như vậy.”

Tâm tình của cô luôn có thể lây đến người khác, Minh Thành Hữu nghiêng người nằm đến bên cạnh, Phó Nhiễm đưa lưng về phía hắn, buông tay ra, hai người không nói lời gì nữa.

Minh Thành Hữu chống người lên dứt khoát tắt đèn. Bóng tối đột nhiên xuất hiện như con mãnh thú và dòng nước lũ đánh tới, Phó Nhiễm ôm chặt hai vai vẫn còn cảm thấy lạnh.

Một đôi cánh tay duỗi gần gũi cô vào trong ngực, bọn họ rất giống hai người trong gió rét thấm vào da đã lâu, hai bên đều cần ấm áp.

Phó Nhiễm giương mắt lên, gò má đụng vào lấy cảm của hắn, hơi thở nam tính như phun đốt tại gương mặt, Minh Thành Hữu này sẽ nhìn không thấy, nếu không nhất định có thể phát hiện ra gương mặt đỏ bừng của cô.

“Em cũng đừng đa tâm, anh chỉ là ôm em một cái.”

Phó Nhiễm cười rất nhẹ.

“Tôi biết rõ.”

Cô khó đối với hắn ôn thuận mở miệng được, ôm đầy một ‘ôn hương nhuyễn ngọc’ trong ngực, tiếng nói Minh Thành Hữu vẫn có thể bình thường như vậy, xem ra hắn đối với cô là thật một chút hứng thú cũng không có.

Có trời mới biết hắn nhin vất vả như nào, Minh Thành Hữu mặc dù có danh hiệu bên ngoài nhưng còn phải tiết chế, hắn có lòng muốn cùng Thẩm Ninh kết thúc, phụ nữ bên cạnh cũng chỉ còn lại có Phó Nhiễm.

Không quan hệ gió trăng, không quan hệ tình dục, thì ra là hai người thật sự tốt so với một người. Phó Nhiễm rõ ràng cảm giác được toàn thân đều ấm áp, cô sợ nhất là lạnh, là do từ nhỏ đã thành tật xấu, dù là trong phòng có điều hòa, cũng không ấm bằng một người ôm trong lồng ngực.

Khí trời trong một đêm chuyển lạnh, Phó Nhiễm chọn lấy áo khoác ngoài màu nâu nhạt mặc lên người, dáng cô cao, một đôi mắt màu đen đến gối phối hợp nhìn rất là bất đồng, Minh Thành Hữu thay xong y phục chuẩn bị ra cửa.

“Anh chở em đi.”

“Không cần, tôi nghĩ trở về nhà một chuyến, muốn đi siêu thị trước để mua vài món đồ.”

“Em - - ”

Phó Nhiễm cười cười.

“Không phải là cái nhà đó, là muốn trở về bên kia xem một chút.”

“Ở đâu?”

Phó Nhiễm nói địa chỉ, Minh Thành Hữu hiển nhiên chưa quen thuộc, tự lo đi xuống lầu ra cửa. Phó Nhiễm mua không ít đồ, mặc dù trong lòng luôn có khúc mắc có thể che giấu lại nhưng không bỏ được. Cô đem xe ngừng trước tại một trường tiểu học, nơi đó là con ngõ dài hẹp, lái xe không vào được.

Phó Nhiễm thấy may mắn khi đi vào không gặp phải vài người quen, dưới chân đường xi măng cũ kỹ, bị vấp vào cái hố lồi lõm bất thường giữa đường, cục đá làm cho giày mới của cô rách một đoạn.

Phó Nhiễm đi vào trước một dãy nhà trọ, tổng cộng mới bốn tầng, phải đi bộ đi lên.

Lúc đi vào lầu hai, nghe thấy một hồi giọng nam lẫn át giọng nữ nhu nhược đang xuyên thấu cánh cửa truyền đến, người đàn ông rất lớn tiếng.

” Bà cũng không nhìn một chút tôi làm gì có tiền? Cả ngày lẫn đêm muốn hàng hiệu, có bản lĩnh trở lại Phó gia đi, nó muốn cái gì bà liền mua cho nó? Trong nhà là mở ngân hàng sao?”

“Nhụy Nhụy hiện tại trở thành như vậy nhất thời không thích ứng được...”

“Đợi nó thích ứng hết thì chúng ta sẽ phải ra đường đi xin cơm rồi!”

Trước mắt cửa lớn bị dùng sức mở ra, Vu Ưng Nhụy mặt lạnh xông ra ngoài, nhìn thấy Phó Nhiễm bỗng nhiên sững sốt, khóe mắt hiển thị rõ vẻ châm chọc, hướng vào hai người đang khắc khẩu trong nhà hai người ôn hoà nói ra.

“Có khách tới.”

Thẩm Tố Phân ngừng lại trước, một đôi mắt nếp nhăn che kín nơi đuôi mắt cười như hoa.

“Tiểu Nhiễm!”

Bà tiến lên cầm tay Phó Nhiễm đem cô hướng vào trong phòng. Vu Ưng Nhụy đứng ở bên cạnh không thể nghe thấy tiếng cười yếu ớt, sải bước xuống lầu.

Vu Chiêu Phúc nhìn thấy Phó Nhiễm cũng không biểu hiện kích động như Thẩm Tố Phân. Ông ta xanh mặt đứng tại cửa, xem ra là tức giận đến không nhẹ, lồng ngực vẫn còn đang phập phồng kịch liệt.

“Tiểu Nhiễm, con tới thì tới còn mang nhiều như vậy đồ làm cái gì?”

Trong phòng khách bài trí thay đổi, vốn là nơi chật chội còn bị nhét vào một cái tủ lạnh hai cửa hạng sang. Hơi thở cuộc sống trước kia của Phó Nhiễm rất khó tìm thấy. Phòng dọn dẹp rất sạch sẽ, bởi vì là hai phòng ngủ một phòng khách, phòng của Vu Ưng Nhụy hiện tại cũng là gian phòng trước của cô.

“Mẹ, đây là áo lông con mua ẹ, mẹ mặc thử xem một chút.”

Thẩm Tố Phân kéo Phó Nhiễm đi vào một gian phòng, chiếc áo lông đó không có thử, bị bà dè dặt treo ở trong tủ treo quần áo.

Phó Nhiễm không phải là lần đầu tiên mua cho bà y phục, nhỏ không thử xem sẽ không vừa.

“Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi, mẹ không thể đem phòng của con lưu lại.”

“Mẹ, trong nhà nhỏ, nói sau con cũng sẽ không trở về ở.”

Gian phòng sửa chữa qua, trên bàn thấy một máy điện thoại hăng trái táo, Thẩm Tố Phân đem tay Phó Nhiễm để trên đùi.

“Tiểu Nhiễm, con vẫn còn trách chúng ta đi?”

“Không có.”

“Ai... Là tâm tư chúng ta lúc ấy...”

Thẩm Tố Phân luôn miệng thở dài, vì con gái ruột trộm được hai mươi năm hạnh phúc, cũng không biết là họa hay phúc.

Phó Nhiễm giương mắt, thấy Vương Chiêu Phúc giống như pho tượng đang đứng ở cửa hút thuốc, so với lần trước gặp trông già đi không ít, xuyên qua sương mù mờ lung vẫn có thể thấy trên mặt ông ta nét ưu sầu.

Kỳ thật cô thật hâm mộ Vương Ứng Nhụy, trước khi chân tướng rõ ràng, Phó gia coi cô ta là công chúa, yêu thương hết mực, dù là hiện tại trở lại về đúng chỗ của mình nhưng vì đền bù, vợ chồng Vương gia vẫn không tiếc hết thủy thảo mãn nhu cầu của cô ta. Mà Phó Nhiễm đây, mặc dù Thẩm Tố Phân đối với cô không sai, nhưng Vương Chiêu Phúc cùng cô từ trước đến nay lạnh nhạt.

Tại Phó gia lại không được quan tâm đến. Cô trở thành đơn độc không ai quan tâm.

Lúc Phó Nhiễm gần đi, Vương Chiêu Phúc kéo Thẩm Tố Phân đến bên cạnh thương lượng. Sau đó làm như không chịu, mắt thấy lại muốn xung đột.

“Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Ồ Tiểu Nhiễm, không có việc gì.”

“Tiểu Nhiễm” Vương Chiêu Phúc giữ chặt tay của vợ sau đó gọi cô.

“Mẹ con muốn mượn con chút ít tiền.”

“Vay tiền làm cái gì?”

Mắt thấy chồng mở miệng, Thẩm Tố Phân cũng không dễ cùng Vương Chiêu Phúc làm âm ỉ.

“Nhụy Nhụy nhìn trúng cái điện thoại mới...”

“Mẹ, cô ta không phải là trẻ con, nhìn trúng cái gì chính mình tự đi mua, con còn có việc, đi về trước.”

Cô kéo cửa đi ra bên ngoài.

“Mẹ, mẹ theo giúp con một chút đi.”

Cũng không cảm giác là bao lâu, nhưng lúc đi ra xác thực là trời đã tối.

Một cửa hàng đơn giản chỗ đầu đường, ở giữa có vài ghế trống, Phó Nhiễm dừng bước, từ trong túi móc ra một thẻ ngân hàng đưa cho Thẩm Tố Phân.

“Ở đây có hai vạn, mẹ giữ lại, chờ đúng thời điểm cần thì dùng.”

“Không được Tiểu Nhiễm, mẹ không thể cầm tiền của con...”

“Mẹ, đây là tiền con đưa ẹ, không phải là ẹ để đi cho cô ta tiêu xài.”

Phó Nhiễm đem thẻ ngân hàng nhét vào trong tay Thẩm Tố Phân, cô bước nhanh đi ra hướng đầu đường, Thẩm Tố Phân đứng tại nguyên chỗ thấy cô đi xa không có rời đi.

Phó Nhiễm cúi đầu, ngọn đèn chiếu rõ một bên đầu tóc đen nhánh, lúc cô ngẩng đầu lại phát hiện người đàn ông đứng ở bên cạnh xe của cô. Mà dựa vào thân phận của hắn, hẳn là tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ở loại địa phương này.

Chờ một chút...

Bước chân Phó Nhiễm dần dần chậm, Minh Thành Hữu phảng phất là đang cùng ai nói chuyện, Phó Nhiễm chăm chú nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện người ẩn tại trong góc tối kia là Vương Ứng Nhụy.

20. Chương 20: Say Rượu Loạn Chuyện (1)

Phó Nhiễm đứng ở đầu hẻm, nếu như cô chưa trở về Phó gia, vậy giờ này đứng ở bên cạnh Minh Thành Hữu không phải là Vương Ứng Nhụy sao?

Hai tay cô cắm vào trong túi áo khoác ngoài, đứng tại đầu hẻm đó, Minh Thành Hữu đứng quay lưng lại, Phó Nhiễm thấy không rõ thần sắc hẳn lúc này, chỉ nghe hai người lơ mơ nói chuyện mấy câu.

Đúng lúc đó Vương Ứng Nhụy phát hiện ra Phó Nhiễm đứng cách đó không xa, cô vẫy vẫy tay. Sắc mặt trong đêm tối như nở rộ.

“Hi! Tiểu Nhiễm.”

Minh Thành Hữu vứt bỏ điều thuốc đang kẹp ở ngón giữa, theo tầm mắt của cô nhìn Phó Nhiễm.

Phó Nhiễm đứng ở dưới cột đèn đường, trong mắt chợt thấy đau nhói. Ánh sáng đen tối hẹp hòi, chỉ chứa được một thân ảnh nhỏ của cô, nhìn kỹ dường như còn có thể phát hiện ra đám sương hiu quạnh cô độc. Phó Nhiễm bước vài bước đi đến trước xe, mở cửa xe, người cũng chưa lập tức ngồi vào.

“Làm sao anh tới đây?”

“Xe anh là cho Huống Tử mượn về nhà.”

Phó Nhiễm quay mặt ra hướng Vương Ứng Nhụy.

“Mẹ thấy cô không nói tiếng nào liền chạy đi, bà rất lo lắng.”

“Lo lắng tôi chạy đến Phó gia sao? Cô nói cho bà yên tâm, tôi có thể tự mình biết rõ.”

Những câu nói đã thương người này lại không bận tâm nặng nhẹ nói ra được, Phó Nhiễm cảm thấy may mắn là Thẩm Tổ Phân sẽ không nghe thấy.

“Nếu cô đã biết rõ như vậy thì tốt.”

Vương Ứng Nhụy thấy hai người ngồi vào trong xe, chiếc xe Audi màu đỏ cho dù ở ánh sáng ban đêm không đủ chiếu sáng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng sắc cạnh tinh tế. Lúc thấy đuôi xe chậm rãi rời đi về phía trước, Vương Ứng Nhụy nhớ tới khi còn ở Phó gia, Phó Tụng Đình đã từng nói là khi nào cô kết hôn sẽ tặng cho cô chiếc xe Audi thích nhất. Nhưng lúc này tất cả đã đều không giống nhau.

Con mắt Minh Thành Hữu nhìn chằm chằm thân ảnh ở kính chiếu hậu.

“Chắc chắc, công chúa biến thành cô bé lọ lem.”

“Không phải vừa vặn sao? Cô bé lọ lem mới có thể đợi đến khi hoàng tử tới cứu chuộc.”

“Ý của em là, anh không phải là hoàng tử của em?”

Phó Nhiễm lái xe đến đường lớn, cô quay đầu lại chế nhạo.

“Anh tình nguyện vì tôi treo cổ trên một thân cây?”

“Đủ độc rồi à, chờ anh đem cả cánh rừng chém sạch sẽ tới nhổ hết em gốc cây cổ thụ lệch nghiêng này.”

Phó Nhiễm chỉ là cười cười, bất hòa với Minh Thành Hữu thật là...

“Ăn xong cơm tối sao?”

Phó Nhiễm lắc đầu.

“Đi, anh dẫn em đi ăn.”

“Không muốn đi.”

Phó Nhiễm mới cự tuyệt, một cái tay tùy tiện rơi xuống trên đùi cô, trong lòng cô cả kinh, trong miệng đã ra phản ứng.

“Ở đâu?”

Minh Thành Hữu đi ra ngoài tuyệt đối phải là ở chỗ tốt nhất thị trấn Nghênh An, Mê Tính, tên như ý nghĩa, bởi vì đam mê nhất thời vui thích mà đức thành tính xác thực mỗi ngày đều không sợ người khác làm phiền. Ngồi ở trước sân khấu có thể chứa gần chừng hai mươi người, Phó Nhiễm đẩy tay Minh Thành Hữu đưa tới chén rượu ra.

“Tôi uống rượu rất kém.”

“Kém nhiều không? Anh không sợ!”

Uống rượu Whiskey rất nóng, đầu lưỡi như bị phỏng lại, Phó Nhiễm nhẹ nheo mắt lại, vẻ mặt khó coi.

“Làm sao anh sẽ tới Vợ gia đi?”

“Nhớ em, phải đi đón em.”

Minh Thành Hữu quay đầu hướng lên tầm mắt của cô.

“Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn anh, anh nghiêm chỉnh lại thì đều quân tử so với người khác.”

Trong lòng Phó Nhiễm buồn phiền, coi rượu như nước uống theo Minh Thành Hữu, một hơi uống hết, quả thật cô không uống được nhiều, trong miệng có ý muốn la hét. Nghe thấy chuông điện thoại di động vang lên, tìm mấy lần mới cảm được điện thoại lên.

“Cái người chết tiệt kia, đang lêu lổng ở đâu? Lão nương gọi cậu bao nhiêu cuộc điện thoại mà không nhận, alô, alô - - ”

Phó Nhiễm đổi điện thoại sang tai bên kia.

“Xèo xèo, tớ ở Mê Tính.”

“Cái gì? Có chuyện tốt như vậy lại không kêu chị em đi cùng, người có lương tâm sao? Mau nói cho ta biết căn phòng được bao kia ở đâu, tớ liền qua ngay - - ”

Phải, sau đó sẽ đến thêm một người càng không biết uống rượu.

Minh Thành Hữu đi ra khỏi phòng lúc Phó Nhiễm uống không say lắm, hắn nghe được tiếng bước chân dồn dập từ hành lang đầu kia truyền đến. Minh Thành Hữu đẩy cửa mở ra một gian phòng cũng tầm thường đi vào, rồi quay người đóng cửa lại.

“Huống Tử.”

“Tam thiếu, an toàn sao?”

Người đàn ông từ xa bước đến, từng động tác tuyệt đối không giống với bộ dạng ướm át bản thủ trong ngày thường, cái bộ dạng phóng đảng không kèm chế được, tưởng như là hai người. Ở trong phòng bình thường này, Minh Thành Hữu một tay cắm vào trong túi quần, đứng lại ở trước cửa sổ

“Tôi mang theo Phó Nhiễm tới, không có người hoài nghi.”

“Hai ngày trước nhập hàng có chút ít vấn đề xảy ra, ta ra mặt đi tìm Vương Thế ăn bữa cơm, ngược lại hắn lại dễ nói chuyện, bày tỏ sẽ gấp rút đi thăm dò giúp, chỉ là việc này phát sinh kỳ quặc, rõ ràng cho thấy có người nghĩ muốn tiến đến dành miếng cơm của chúng ta. Vấn đề này không cần phải kinh động đến cậu, nhưng liên quan đến rất nhiều chuyện, tôi chỉ sợ không làm được.”

Hôm nay Minh Thành Hữu mặc tây trang màu đen toàn thân, màu sắc mê hoặc như là thiên sứ hắc ám, ma mị mà toát ra gợi cảm. Hắn cầm điều thuốc thông thả ung dung đến ngồi trên ghế sofa. Hai chân hắn thon dài bắt chéo, môi mỏng nhấp nhẹ ra vòng khói thuốc.

“Vương Thế là người nổi danh là lão hồ ly, may mà sinh mạng hắn nằm trong tay chúng ta, như vậy, buổi tối sau khi trở về, cậu hãy gọi điện thoại bức hắn, nhưng muốn có chừng có mực, tôi cũng không tin trong

miệng hắn phun không ra cái chữ. Đến lúc đó, tôi đem hàm răng hắn nhổ sạch, muốn thử cạy ra xem một chút đầu lưỡi của hắn là làm bằng cái gì!”

“Thực mẹ nó, máu tanh!”

“Ông đây lại thích máu tanh!”

Cánh tay Minh Thành Hữu đưa thuốc lá bóp tắt.

“Việc này tôi sẽ không ra mặt, quy củ cũ, giao cho cậu.”

Minh Thành Hữu chỉ ngồi trong phòng một lúc, sau đó hắn rời đi trước, đặc biệt, một tiếng đồng hồ sau Huống Dịch mới ra khỏi phòng.

Trong phòng VIP Thiên Tự, Tổng Chức mới đến không tới một giờ mà cũng đã say mất hết hình tượng, Phó Nhiễm cũng không khá hơn chút nào, chỉ ôm bả vai đối phương đang cao giọng hát.

“Sai sai sai, là lỗi của em...”

Tổng Chức hát theo liên khúc.

“Anh luôn nói là lỗi của em, có thể chính anh luôn quá mức mình...”

Minh Thành Hữu nghe được đầu đầu, thế này đến tận cùng là cái gì?

Tổng Chức ôm lấy micro đang cao giọng bão tố, nhìn thấy mỹ nam xuất hiện, lúc này bão tố liền dừng lại, một cánh tay ôm lấy cổ Phó Nhiễm, một tay khác cầm micro gõ thẳng trên đầu cô.

“Đàn ông của cậu thật yêu nghiệt như vậy, so với trên ti vi đã hơn nhiều, thành thật khai báo, phương diện kia được chưa, nói một chút, nói - - ”

Phó Nhiễm bị siết nên thở hắt ra, mở to mắt không biết nên nói gì, xem ra cũng say không nhẹ. Tổng Chức uống nhiều rượu sau đó chính là nói nhiều.

“Cao trào mỹ nam, mỹ nam cao trào, oa oa - - ”

21. Chương 21: Say Rượu Loạn Chuyện (2)

Phó Nhiễm lúc này còn có thể làm gì?

Chỉ có thể giả say, mà lại là một loại say bất tỉnh.

Tổng Chức từ trước đến nay uống rượu rất kém, nếu không phải Phó Nhiễm biết rõ gần đây tâm tình cô không tốt, Phó Nhiễm nào dám sẽ cùng cô tụ ở chỗ này. Lần này thì tốt rồi, miệng cô giống như ba cái sừng máy nói lia lịa, ngày mai tỉnh dậy ngược lại có thể phỉu mộng một cái, nói gì đều không nhớ rõ.

Tổng Chức đem ông bà nội ngoại của người đàn ông kia đều ân cần thăm hỏi đến. Tay áo cô lau lung tung trên mặt, ngược lại cánh tay ôm lấy Minh Thành Hữu.

“Nếu tôi muốn mà cũng có thể tìm được người chồng như vậy thì tốt rồi, thần kia, ban thưởng cho ta người này đi...”

Minh Thành Hữu mặt lộ vẻ ghét bỏ, không nói cô thiếu não là đã nể Phó Nhiễm lắm rồi, một tay Tổng Chức bám chặt trên người hắn không kiêng nể gì cả.

“Cô nói rõ ràng, ca ca là ai?”

“Ca ca... Ca ca...”

Tổng Chức nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

“Em gái anh ngồi đầu giường, ca ca cạnh giường tôi... Ha ha, anh là ca ca Tiểu Nhiễm, ca ca, Tiểu Nhiễm, Tiểu Nhiễm, cậu nói...”

Trong tay Phó Nhiễm cầm một chén rượu, cô ôm cổ Tống Chức say khướt.

“Cái gì ca ca ở trên em gái. Chuyện cái giường, loạn luân, hai ta cứ quên đi, Xèo Xèo, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau thật tốt - -”

“Chính là cậu nam nữ, oh không, cậu nam nhân, gâu gâu gâu - -”

Phó Nhiễm đang lảo đảo bị Minh Thành Hữu kéo đi ra khỏi Mê Tịch, cô nhìn thấy Minh Thành Hữu đang phân phó người đem Tống Chức nhét vào trong xe, cái dạng này là không tự trở về nhà được, hấn dùng sức kéo cửa xe, nghiêng đầu hướng chỗ ngồi phía sau xe hỏi Tống Chức hỏi.

“Này, nhà cô ở đâu đó?”

“Chít chít phục chít chít, chỗ cầm đồ Mộc Lan...”

“...”

Phó Nhiễm đem mặt hướng ra ngoài cửa sổ, được rồi, cô thừa nhận Tống Chức uống rượu xác định là kém tới cực điểm.

Minh Thành Hữu gọi điện thoại nói cho Tiêu quản gia bọn họ đêm nay không quay về, Phó Nhiễm dựa trên ghế lái phụ giả vờ ngủ, Tống Chức lần này xem đã như đẩy cô vào hố lửa chơi lớn rồi.

Nửa đường Tống Chức bị Minh Thành Hữu ném vào khách sạn, Phó Nhiễm thấy con đường càng đi càng không đúng, lại không muốn tỏ ra là đã tỉnh rượu, đành phải làm bộ như đang mơ mơ hồ hồ bắt lấy cánh tay Minh Thành Hữu.

“Về nhà, tôi phải về nhà.”

Bàn tay Minh Thành Hữu đưa tới thất lũng Phó Nhiễm, lòng bàn tay hấn chẳng biết tại sao rất nóng, cả người Phó Nhiễm cứng đờ, như có một dòng nước ấm lan tràn trên eo.

“Anh là đang đưa em về nhà.”

Có thể thấy phương hướng đang đi hiển nhiên là không phải thế. Phó Nhiễm giữ vững tinh thần, rượu cũng đúng là uống không ít, cô hỗn loạn tựa vào trong ghế lái phụ.

Nơi Minh Thành Hữu mang cô đến chính là một biệt thự ở giữa Bắc khu vực sườn núi. Lúc Phó Nhiễm bị hấn túm xuống xe, gió lạnh rớt vào tai. Bởi vì chỗ vắng vẻ, vị trí lại cao, gió thổi như nhảy lên ôm vào khắp cơ thể mà hoàn toàn không có lực chống đỡ, Phó Nhiễm ôm chặt hai tay.

Minh Thành Hữu mở cửa đi vào nhưng cũng chưa bật đèn, Phó Nhiễm vẫn còn đứng ở ngoài cửa, chỉ cảm thấy một lực giữ chặt bả vai cô. Sau đó cô liền bị đẩy vào nơi giống như hang động tối tăm.

Sau lưng chạm vào lạnh buốt, cô trốn tránh nghĩ đứng dậy, nhưng lực ép càng lúc càng mạnh không cách nào thở nổi. Cảm giác xa lạ làm người hít thở không thông, kèm theo hơi thở tinh khiết và mùi rượu thơm tập kích đi tới, cô chỉ biết kinh hoàng lắc đầu.

Trong phòng khách tối om, đưa tay không thấy rõ được năm ngón, làn môi mềm mại trong lúc đó lại có thể chính xác không sai chiếm lấy miệng cô. Trong cơ thể Phó Nhiễm như có ngọn lửa nhen nhóm, bả vai, thậm chí cả chân run rẩy khó có thể tự đè nén. Một tay Minh Thành Hữu nhấc lên vạt áo bó của cô, lòng bàn tay đã chạm vào da thịt mềm mại tinh tế, nhanh chóng chiếm đoạt.

“Dừng...”

Một tiếng nói mảnh mai mà gợi cảm. Minh Thành Hữu cắn vành tai cô, nhẹ một cái, nặng một chút, loại trêu chọc này vô cùng muốn lấy mạng người.

Phó Nhiễm không chịu nổi. Bàn tay cách lớp áo ngực, Phó Nhiễm nghe được Minh Thành Hữu ghé đến cạnh tai cô.

“Tên của chúng ta xứng đôi mắt hồn như thế, không cầu kết làm chuyện đó, quả thực là phung phí của trời.”

Cô bị hấn vác lên trên vai trong lúc không khí trong lồng ngực như đảo ngược sơ tán không hít thở nổi. Lên đến trên lầu vẫn không có bật đèn, Minh Thành Hữu đối với nơi này rất quen thuộc, đem Phó Nhiễm đặt vào trong giường lớn, cả người cô hoàn toàn bối rối.

Chẳng lẽ Minh Thành Hữu muốn cùng cô say rượu đến mất lý trí?

Một đôi tay bắt đầu cởi y phục của cô ra, hai chân cô chấp lại vén lên.

“Nóng quá...”

“Để anh hạ hỏa cho em.”

“Lạnh...”

“Vừa vặn, làm việc này có thể ấm lên.”

Phó Nhiễm hai tay ôm lấy đầu.

“Đầu đau quá...”

Trước ngực bị đè ép vật gì đó, cô đưa tay ra đẩy mới phát hiện là đầu của Minh Thành Hữu. Phó Nhiễm không tin Tổng Chức vừa rồi nói tại Mê Tính, Minh Thành Hữu không nghe thấy, cúc quần jeans bị hấn cởi bỏ, cơ hồ không muốn phí sức lực lại đem quần cô xé ra.

Phó Nhiễm bất chấp là đang giả bộ, hai tay che ở trước ngực. Minh Thành Hữu như không để ý đến, nắm đè lên cô. Hấn nặng như vậy, đè ở trên người cô ngay cả ngực cuối cùng một chút không khí cũng không chen lấn được, làn môi mỏng lại lần nữa dán đến cạnh tai cô.

“Em uống rượu say...”

“Tôi không có...”

“Nếu như lúc này em muốn đẩy anh ra, vừa rồi kia hay là tại giả say. Phó Nhiễm, em khá lắm, anh lại muốn hỏi em một chút... Bạn của em trong miệng nói người ca ca kia là ai? Hấn đối với em đều đã làm những gì?”

Phó Nhiễm trợn to hai mắt, lại như thế nào đều thấy không rõ về mặt người đàn ông trên người. Lần đầu tiên gặp mặt ở tiệc đính hôn cô cũng biết hấn không đơn giản, hấn mặt ngoài cương quyết, kì thực tâm tư giấu thật sâu, nếu không như thế nào ngồi vững vàng ngôi vị Thái tử Minh gia?

Phạm Nhân trước cũng nói qua, Minh gia đám hỏi, Lý Vận Linh đề xuất yêu cầu, quan trọng chính là trong sạch, lúc trước cũng chính là thấy Phó gia gia cảnh tốt. Phó Nhiễm đang nắm chặt hai đấm liên buông ra, từng ngón tay một vô lực dán vào mặt chán.

Thấy cô không nói lời nào, Minh Thành Hữu cười, mang theo hơi nóng phả vào cổ cô.

“Lời nói đều nói không nên lời, ừ, xem ra thật sự là say không nhẹ.”

Minh Thành Hữu kéo vạt áo nâng lên trên, bởi vì Phó Nhiễm mặc một bộ áo bó, lúc cởi lên cô không thể không giống như cái tượng gỗ giơ lên hai tay, sau khi đầu chui ra, hấn lại chưa tiếp tục tiếp, hai ống tay áo như sợi dây thừng buộc chặt ở cánh tay Phó Nhiễm.

Cô cứ như vậy bất động, Minh Thành Hữu biết là cô không muốn lại làm cho hấn hỏi tiếp. Cô tình nguyện lựa chọn giả say, tình nguyện cùng hấn làm việc trái lương tâm trên giường.

Cũng không cần nói đến Minh Tranh, cứ việc như thế này. Lần ở nhà, Phó Nhiễm cùng Minh Tranh gần kề gặp nhau, một mặt sau lại không liên quan nhiều hơn, có thể nghe Minh Tranh một tiếng ca ca yêu cầu rõ ràng đến đây.

Người khác còn nhìn thấy là hành động bình thường, nhưng Minh Thành Hữu đã nhìn thấy qua Phó Nhiễm tại trên gương viết hai chữ ca ca. Nếu vậy sao còn nói là trùng hợp, Tổng Chức say rượu lời kia mà nói có thể giải thích, vì không có lửa thì sao có khói?

Hấn vuốt ve dưới cổ của thân thể này, Phó Nhiễm run gay gắt, nụ hôn của hấn như từng giọt rượu độc lan tràn trải qua từng nơi một trên cơ thể.

Phó Nhiễm có thể cảm giác được đau, hiển nhiên là độc tính phát tác. Minh Thành Hữu hai tay nâng nửa người trên, từ trên cao nhìn xuống mở miệng.

“Còn muốn giả bộ sao?”

Âm thanh này, sớm đã lạnh băng, lạnh thấu xương. Phó Nhiễm cắn chặt răng, cô nghe được giường lớn vì hấn dùng sức đứng dậy mà phát ra rất âm thanh nhỏ run rẩy.

Ngay sau đó là tiếng va chạm của đồ bị ném trên mặt đất, cô còn chưa kịp thích nghi lại bị một ánh sáng mạnh chiếu lên đỉnh đầu.

Hai mắt cô nhanh chóng nhắm lại, có một thoáng mù ảo giác, cô xem lại chính mình, so sánh với trên người Minh Thành Hữu quần áo đầy đủ, còn cô thì chỉ còn mặc mỗi chiếc quần lót. Phó Nhiễm giơ lên cánh tay mỗi nhừ, bất chấp lúc này người cô trông giống như một bức tranh khỏa thân tuyệt mỹ.

Từ lúc biết Minh Thành Hữu đến bây giờ, cô chưa từng thấy hấn tức giận như vậy.

22. Chương 22: Sự Thật Đau Lòng

Minh Thành Hữu ngồi tại mép giường đưa lưng về phía cô, Phó Nhiễm muốn lấy bộ áo bó mặc lại.

“Có phải em cho là chúng ta thật có thể nằm chung một cái giường mà vĩnh viễn không làm ra chút chuyện gì?”

Phó Nhiễm giơ hai tay lên, một ánh mắt mạnh mẽ liếc sang, cô không hề có ý định chống đỡ.

“Minh Thành Hữu, anh đã có người trong lòng, hơn nữa chúng ta đã nói...”

“Phó Nhiễm, anh không có thích qua ai, nói cho cùng anh đã nói với em cái gì tốt rồi?”

Cánh tay Phó Nhiễm co lại ở trước ngực, áo ngực màu đen bởi vì hô hấp dồn dập mà đập vào mắt. Cô sắp sửa đứng dậy lại bị một bàn tay đè lại bả vai. Hai chân Phó Nhiễm không vững, mái tóc đen dài xõa ra, từng lọn từng

lọn tản ra.

“Nếu anh đã biết rõ tôi đang giả bộ say, như vậy vừa rồi Tống Chúc nói tôi cũng không chạy thoát đi. Minh Thành Hữu, tôi không phải là xử nữ, anh có còn muốn hay không?”

“Chuyện khi nào?”

“Mấy năm trước.”

“Cùng ai?”

Con mắt Phó Nhiễm chăm chăm nhìn hướng trần nhà.

“Tôi sẽ không nói cho anh biết.”

“Em làm mà cũng không nói rõ ràng vậy sao?”

Minh Thành Hữu con mắt khẽ nhíu mày, tới gần Phó Nhiễm nằm chết dí bên người cô, Phó Nhiễm quay mặt sang, thần sắc hơi giật mình.

“Anh... Anh có ý gì?”

Thấy cô phản ứng như vậy, trong mắt Minh Thành Hữu buông lỏng, tức giận vừa rồi hoàn toàn tan thành mây khói bay đi, một tay hấn chống đỡ ở sau ót, môi mỏng mang vài phần tàn nhẫn giương nhẹ.

“Anh cho em biết một việc.”

Phó Nhiễm không biết sao, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống, hoang mang mà bất lực, phảng phất mặt như bị cứng rần đẫy mạnh trong biển sâu. Dù là một cây rơm rạ đều tìm không ra để nắm lấy.

“Tôi không thể không nghĩ tới ngày này, nhiều lắm là về nhà, Minh Thành Hữu, tôi cũng không gạt anh, cho tới bây giờ tôi không có ôm ý nghĩ trong đầu là có thể vĩnh viễn lưu lại đây, tôi biết rõ ở trong mắt các người, tôi là trào cao.”

Minh Thành Hữu xoay người ngồi dậy, lại đột nhiên duỗi ra hai cánh tay đè ở bên người Phó Nhiễm, hấn lắc đầu.

“Phó Nhiễm, em cứ như vậy trở về, như thế nào nói với ba mẹ em?”

“Không cần dặn dò, chỉ cần đây là một con đường có thể làm tôi hạnh phúc, tôi tin tưởng...”

“Ha ha ha - -”

Hấn như nhin một hồi lâu, lúc này ức chế kìm nén không được bật ra cười, mái tóc cắt ngắn bởi động tác vậy mà như dán lên vành tai. Minh Thành Hữu duỗi ra một tay nắm chặt tóc Phó Nhiễm.

“Trước khi đính hôn, có phải hay không em có một lần bụng đau nhức kịch liệt đi bệnh viện?”

Phó Nhiễm khẽ cắn môi, lời nói ra làm như lơ lửng lơ chừng nhưng lại chân thật theo sát bên tai.

“Đúng thì thế nào?”

“Là mẹ em cùng em đi à?”

Hấn từng đường vung đao lăng trì, Phó Nhiễm đánh mất năng lực, há hốc mồm.

“Chính là bệnh viện thành phố, vì chẩn đoán cho em đúng lúc đó là bác sĩ tư nhân của ba anh, à, không, không phải là trùng hợp, phải nói là tận lực an bài, mẹ anh nói đến người khác làm không yên tâm. Phó Nhiễm, kỳ thật ngày đó căn bản em không có bệnh, chỉ là ăn đồ ăn hư, có thể em lại bị mang vào phụ khoa, phải không?”

“Đến tốt cùng anh muốn nói cái gì?”

“Em cho rằng em trở về, Phó gia còn có thể tiếp nhận em sao? Giấy tờ ghi chép đầy đủ về phần màng trinh của em đến nay vẫn còn ở trong tay anh, bằng không, ngay cả cửa chính của Minh gia em đừng mơ tưởng bước vào!”

“Anh... Anh nói đủ chưa?”

Suy nghĩ của Phó Nhiễm lâm vào hỗn loạn, ngay cả nghĩ như thế nào cô đều quên, hấn nói cái gì cô liền phải tin tưởng sao? Có thể đối với Minh Thành Hữu chuyện đêm đó rõ như lòng bàn tay, ngay cả tên bác sĩ trị liệu đều có thể nói ra, nếu như không phải là đã biết chuyện này, còn muốn giải thích như thế nào? Dẫn cô chui vào bên trong, không, là đẩy cô đi vào không phải là người khác, lại là bố mẹ đẻ của cô. Lúc này, cô cảm giác mình như bị lột hết quần áo một cách triệt để.

“Phó Nhiễm, thật sự ý tưởng về những ngày sau còn có thể tồn tại ở trong đầu em sao?”

Phó Nhiễm dùng sức đẩy Minh Thành Hữu ra, cô chặt vật lão đảo bò dậy, hai tay kéo nhanh áo trên mặt xuống vợ quần áo rơi trên đất chạy ra khỏi phòng.

Minh Thành Hữu cũng không ngăn cản, Phó Nhiễm vội vàng xuống lầu, cũng không có mở đèn, núp ở góc tối, từng chút một mặc quần áo trở về, túi của cô rơi tại cửa lớn, Phó Nhiễm cầm lấy rồi đi ra bên ngoài vẫy xe taxi.

“Xin hỏi đi đâu?”

” Đường Tây Hàng.”

“A, đây chính là chỗ ở của người có tiền.”

Chóp mũi Phó Nhiễm chua xót, cô giơ bàn tay lên che miệng.

” Phiên ông mở cửa sổ xuống được không?”

“Khí trời này mở cửa sổ không phải chết rét sao?”

“Mở đi, tôi say xe.”

Lái xe nghe vậy, lúc này mới không nói gì đành đem cửa sau mở ra. Phó Nhiễm nhớ tới cảnh tượng lúc vợ chồng Vưu gia mang cô tới Phó gia, bọn họ nói muốn mang cô đi gặp bố mẹ ruột. Cô ở đó ngồi ngoài tường cao đợi thật lâu mới nhìn thấy Phạm Nhân lôi kéo tay Vưu Ứng Nhụy đi ra, Thẩm Tố Phân vừa lau nước mắt vừa kêu trong miệng Nhụy Nhụy.

Ngày đó, cô nhớ hết sức rõ ràng, Vưu Ứng Nhụy còn nhỏ tuổi ăn mặc y phục thật là đẹp, cô ta ôm lấy cánh tay Phạm Nhân đang khóc. Phó Tụng Đình đứng ở phía sau bọn họ, sắc mặt cũng khó nhìn.

“Mẹ, mẹ, con không muốn rời đi, mẹ không quan tâm con phải không?”

Phạm Nhân giữ chặt tay Phó Tụng Đình khóc, bắt đầu cầu khẩn.

“Ông xã, đừng như vậy, đừng làm cho Nhụy Nhụy đi...”

Phó Nhiễm đứng ở cửa lớn, nghe được Phó Tụng Đình nghiêm nghị nói.

“Chẳng lẽ bà ngay cả con gái của mình cũng không cần?”

Phạm Nhân như mềm lòng xuống, ngẩng nhìn Vưu Ứng Nhụy bên cạnh cầm chặt ở tay bà không buông. Không thể không khóc lại lần nữa nói ra.

“Giữ Nhụy Nhụy lại, chúng ta nuôi nấng, hai đứa đều là con gái của tôi, ai tôi cũng không thiên vị...”

Thẩm Tố Phân xông tới giữ chặt Vưu Ứng Nhụy, ngay cả chồng bà bên cạnh đều chạy tới hỗ trợ, cái cục diện kia thật sự là hỗn loạn...

Trong ký ức Phó Nhiễm vẫn còn như mới, cùng ngày đó cô mặc một bộ quần áo thể thao nhìn phản cảm, dáng người cao gầy đứng ở dưới mái hiên hành lang, cô nhìn chăm chăm mũi chân của mình ngây ngốc. Bọn họ đều ở đó tranh đoạt một món mà bọn họ cho là bảo bối vô giá, cũng không có ai chú ý tới cô.

Phó Nhiễm nghĩ không sao, cô cứ việc đứng như vậy xem, cứ việc giữ lấy bộ dáng dong dỏng cao đứng đó. Nếu là bình thường, đây là người tuyệt đối nếu ở trong đám đông nhìn một cái là có thể nhận ra.

Vưu Ứng Nhụy vẫn bị mang đi, xe taxi vượt qua đầu đường, đã nhìn không thấy đuôi xe.

Phạm Nhân ôm lấy Phó Tụng Đình khóc thảm thiết, Phó Nhiễm lẳng lặng đứng ở phía trước bọn họ, cô nhìn thấy Phó Tụng Đình ngẩng đầu nhìn mình. Cô chờ đợi lâu như vậy, nhưng mãi vẫn không thấy Phạm Nhân quay đầu lại nhìn cô.

Gió lạnh sắc bén xâm nhập vào trong cơ thể con người ấm áp như kích thích, Phó Nhiễm đẩy cửa xe ra xuống xe, rõ ràng cô có thể cảm giác được toàn thân máu đều đã lạnh như băng.

Cửa lớn Phó gia đã đóng chặt, khung cảnh bên trong vườn đèn âm u mà tịch mịch như đánh vào mặt con người, nhìn từ đằng xa cũng đủ dọa người.

Cánh cửa kia...

Phó Nhiễm cảm song sắt cứng rắn, đến bây giờ cô mới hoài nghi, cánh cửa này vì cô mở ra sao?

Trên người dường như lạnh đông cứng, đột nhiên, một giọt nước nóng hồi trọt ra từ khóe mắt, Phó Nhiễm trở tay không kịp, vội vàng lấy tay lau, bất đắc dĩ càng lau càng nhiều, ngay cả trong miệng đều chỉ thấy nếm đến vị mặn của nước mắt. Cô giống bốn năm trước cũng như vậy đứng ở bên ngoài lan can, trong lòng luôn ước muốn có một ngôi nhà ấm áp.

Phó Nhiễm co người lại, bên cạnh là hoa tường vi từ trước đến nay là loại hoa cô rất thích. Cành hoa đọng đưa bên trên tường ngoài, lơ lửng hắt ra từng đường ánh sáng thừa thớt. Phó Nhiễm che miệng lại ngồi xổm xuống, chân mềm nhũn, sau lưng chống đỡ là mặt tường lạnh tựa như băng.

Hôm sau, Minh Thành Hữu sáng khoái tinh thần trở lại Y Vân thủ phủ, Lý Vận Linh thấy một mình hân trở lại, nhủu mây hồi.

“Tối hôm qua đi đâu? Tiểu Nhiễm đâu?”

“Mẹ, không theo giúp cha con ngủ, sáng sớm tới đây làm cái gì?”

“Còn thiếu cột nhà, Tiêu quản gia nói các người đi biệt thự giữa sườn núi?”

“...”

“Vậy làm sao chỉ một mình con trở lại?”

“Cô ấy mệt mỏi”

Minh Thành Hữu sải bước chân ngồi vào bên cạnh Lý Vận Linh, hần vén môi cười, trong lòng như nhẹ nhàng tự tại, khóe miệng dẫn ra ý thâm thúy.

“Cô ấy cũng là không đi đâu được, sẽ ngoan ngoãn trở về.”

Minh Thành Hữu cân nhắc, y theo tính tình Phó Nhiễm, cô có tình nguyện hay không cũng không thể có ý nghĩ trong đầu là sẽ trở lại Phó gia. Hắn đang sống thoải mái, hắn cũng không quan tâm, mặc kệ Phó Nhiễm sống có thoải mái hay không.

23. Chương 23: Trở Về

Khi Phó Nhiễm trở về, Minh Thành Hữu cùng Lý Vận Linh đang vừa nói vừa cười ngồi ở ghế sofa trong phòng khách. Minh Thành Hữu đoán không lầm, cô không thể đi được.

Phó Nhiễm từng bước một đi về phía trước, dọc đường như có chút sương mù thấm vào mặt.

Minh Thành Hữu không biết nói gì đó, chọc cho Lý Vận Linh làm bộ phát tay muốn đánh hắn. Phó Nhiễm đứng ở ngoài cửa, gặp Minh Thành Hữu không trốn tránh, hai ba câu nói chọc cho Lý Vận Linh có vẻ vui mừng.

“Đứa nhỏ này, không có đứng đắn.”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu, ánh mắt né qua Lý Vận Linh, trông thấy Phó Nhiễm đứng ở chỗ không xa, mắt hắn thoáng ý cười, cũng không nói chuyện, mặt lạnh tanh nhìn cô chật vật.

Phó Nhiễm cúi đầu nhìn vào hướng mũi chân của mình, cô biết rõ một cước này ý làm cho cô có thể bước ra như thế nào, dưới chân đột nhiên cảm thấy nặng nề, có thể cảm giác sau lưng lại có một lực khổng lồ đang xô đẩy. Cô không có đường lui hiện tại quả là không cam lòng.

“Tiểu Nhiễm đã trở lại.”

Lý Vận Linh cười nhẹ nhàng, vẫy tay với cô. Phó Nhiễm ở ngoài cửa chịu đựng gió lạnh, giờ này đầu đau như muốn nứt tung, con mắt rõ ràng vì thiếu hụt giấc ngủ mà sưng vù, tinh thần cũng không tốt, xem ra là đã khóc. Chân phải cô bước vào phòng khách, chân trái dừng một chút, Minh Thành Hữu tùy ý nâng cánh tay dài tại ghế sofa dựa lên đệm.

Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt, dùng sức nâng bước chân lên đi về phía trước.

Lý Vận Linh thông minh tinh ý, lúc này đã hiểu là con mình nói dóc, nhìn lại bộ dạng Phó Nhiễm, bà nghĩ thầm khẳng định chuyện Minh Thành Hữu cùng người phụ nữ bên ngoài kia có quan hệ với nhau. Nhưng dù sao bà có lòng nghiêng về con trai mình nhiều hơn, nên trên mặt làm bộ như không nhìn thấy vẻ khác thường của Phó Nhiễm, bà đứng dậy kéo một tay Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, Thành Hữu, có chuyện mẹ nghĩ nhắc nhở các con, hôn sự của lão Đại gần đây cũng đã định ra rồi, ba con có ý kết thông gia với La bá bá, bối cảnh nhà ông ta các con rõ ràng đi?”

Bàn tay Phó Nhiễm lạnh buốt, cả người cô lạnh như vớt từ dưới hồ lên.

Thái độ của Minh Thành Hữu đột ngột như bừng tỉnh thấy rõ, con mắt liếc qua Phó Nhiễm, lại dần dần nheo lại.

“Gia thế không sai, nhưng lão Đại có thể đồng ý không?”

“Như thế nào không đồng ý?”

Lòng bàn tay Lý Vận Linh xoa nhẹ tay Phó Nhiễm.

“Lạnh như vậy, cũng không cảm mạo.”

Bà dặn dò, thần thái khôi phục lại thành vẻ tự phụ trong ngày thường, giọng nói luôn không nặng không nhẹ lại làm cho người không thể bỏ qua cảm giác tàn khốc bên trong.

“Lão Đại đối với chuyện này đã gặt đầu đồng ý, cô con gái của La gia kia ta đã thấy, nếu chỉ nhìn tướng mạo mà nói, xứng đôi với Lão đại.”

“Nếu đã như vậy, lúc trước vì cái gì không dứt khoát dành cho con trước?”

Lý Vận Linh cười lạnh, nhưng nhớ tới Phó Nhiễm đang ở đây, cũng không nên nói lời quá khó nghe.

“Bên trong ý này, còn cần nói rõ cho ta và các con sao?”

Đơn giản là La gia so với Phó gia quyền thế cao hơn một bậc mà thôi.

“Tiểu Nhiễm, ngày mai muốn ta cùng con đi bệnh viện sao? Làm kiểm tra trước khi mang thai, đối với việc về sau sinh con mới có lợi.”

Lý Vận Linh thích hợp đánh vào tâm lý cũng không phải thật muốn cùng Phó Nhiễm đi. Ngược Phó Nhiễm như có nỗi đau chặn phải không hiểu sao nôn nao, khó nói ra thêm một câu nào. Sắc mặt cô so với lúc đi vào còn trắng bệch hơn, nhớ tới lời nói của Minh Thành Hữu tối hôm qua, trong lòng càng thêm đau nhức khó chịu.

“Mẹ, chúng con vẫn đang dùng lực phối hợp.”

Minh Thành Hữu gặp việc này cũng thấy phiền, Lý Vận Linh hiểu, con trai của mình có vài tâm địa gian xảo, bà còn không rõ ràng hay sao? Phía ngoài tiểu yêu tinh một ngày chưa trừ diệt, chỉ sợ đối với hắc chuyện giường chiếu này đều là qua loa. Chuyện tương lai không ai nói được chính xác, nhưng quan hệ đến người nắm quyền về sau của Minh gia, có một cháu ruột luôn có chút ít chắc chắn.

Lý Vận Linh đi rồi, Phó Nhiễm vẫn ngồi ngây ngốc ở một bên, Minh Thành Hữu tiến đến gần, cầm mu bàn tay cô vỗ nhẹ lên.

“Đại ca đính hôn, chúng ta phải chuẩn bị đại lễ.”

Phó Nhiễm bất động không trả lời, đẩy tay của hắn ra, đi lên lầu.

Cô đứng ở dưới dòng nước ấm tắm rửa, nhiều năm như vậy, cô tự mình tưởng niệm, người khác lại sớm đã đem cô để lên đến chín tầng mây, hay là như người nào trải qua hồi lâu không gặp ánh mặt trời trong góc tối.

Minh Thành Hữu vẫn không đụng vào Phó Nhiễm, lại không ở trước mặt cô kiêng kỵ, ví dụ như lúc này, hắn ngay trước mặt Phó Nhiễm đang lau tóc, thay toàn bộ quần áo ở nhà, ngón tay cầm lưng quần nhắc ra, rồi đem quần màu cà phê kéo che lại phần xương hông gợi cảm.

Phó Nhiễm suốt ngày đối mặt như vậy, đã sớm luyện thành da mặt dày, Minh Thành Hữu có thể không chỉ một lần mặc quần lót đứng trước mắt cô lắc lư.

Hai người đối với chuyện tối ngày hôm qua đều không hề đề cập tới, nhưng Minh Thành Hữu biết rõ, chuyện này đã lưu lại vết sẹo ở tim Phó Nhiễm, dù là kết vậy cũng không quên được sẽ thường xuyên nhớ tới, thường xuyên dấn dập đau nhức.

“Này ”

Minh Thành Hữu ngồi xuống bên cạnh Phó Nhiễm, thấy vành mắt cô phía dưới thâm quầng.

“Đây là cô làm cho ai xem? Cho tới bây giờ cũng không gặp cô nghe lời như vậy, tôi nói cái gì cô sẽ tin cái đó?”

“Anh - -”

Phó Nhiễm mở to mắt nhìn về phía hắn, Minh Thành Hữu mở hai tay ra.

“Xem như đã nói, còn tưởng rằng cô biến thành người câm.”

Một nửa hy vọng còn sống sót lại bị Minh Thành Hữu làm trò đùa, tất cả liền tan biến, hắn rõ ràng thấy niềm vui của mình là tại trên sự đau khổ của người khác. Phó Nhiễm mắt đỏ lên, trở nên không quan tâm ngó ngang đứng lên, cầm lấy khăn lông trong tay hướng Minh Thành Hữu ném. Hắn tay mắt lanh lẹ bắt lấy nhưng vai né tránh không kịp, lúc này mới thấy

đau.

Người phụ nữ này thật đúng là xuống tử thủ.

“Cô điên rồi phải không? Cũng không nhìn một chút người cô ném chính là ai?”

“Minh Thành Hữu, đừng cho là tôi không biết trong lòng anh nghĩ như thế nào, anh chính là muốn cho tôi không về được Phó gia, cùng anh ở đây hao tổn, anh thật đúng là cho là phụ nữ nhìn thấy gương mặt này đầu óc đều muốn choáng váng? Chuyện bóc vết sẹo của người ta rất sáng khoái đúng không? Anh không để cho tôi yên ổn anh cũng đừng mơ tưởng có ngày tốt lành, anh thực dối trá, các người đều dối trá!”

“Ai u, giờ móng vuốt cho tôi xem một chút, trong ánh mắt này đúng là còn nước mắt? Còn xinh đẹp quá sao, không trách được dùng một từ người già trên TV để hình dung...”

Minh Thành Hữu phát huy lại lời nói kia, nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không hết bản chất. Khóe miệng Phó Nhiễm tức run, kéo lại khăn lông thấy hắn không buông tay, trong lòng cũng thêm tức giận.

Một cái đầu nóng nảy lại nhào tới.

Minh Thành Hữu thuận thế ngã xuống giường, hai chân Phó Nhiễm đè ép đầu gối của hắn, hắn thấy thế một tay dò xét hướng bên eo cô.

“Cô còn thật sự?”

Cô đem khăn lông kéo trở về, lại muốn đánh hắn, Minh Thành Hữu trong miệng nói ra chân tướng cũng gián tiếp giải thích rõ mấy năm trước đêm đó, Minh Tranh cũng không có chạm vào cô. Khi cô tỉnh lại chỉ phát hiện y phục ném ở bên cạnh, trên chiếc giường đơn có máu, lúc đứng dậy mới phát hiện ‘bà dì’ cũng cùng đi theo. Tổng Chức hỏi, cô nói không rõ ràng, bởi vì chính trong lòng cô cũng có nghi ngờ, không biết máu kia là kinh nguyệt, hay là...

“Đừng không biết tốt xấu, em còn phải cảm tạ tôi, làm cho em biết là xử nữ nhiều đáng giá...”

“Anh - -”

Phó Nhiễm giữ chặt vạt áo trước của Minh Thành Hữu.

“Miệng chó không mọc được ngà voi!”

Hắn xoay người một cái, người đè lên người cô, bàn tay chiếm lấy cái cằm non mịn, ngón tay kia thăm dò vào trong miệng cô, Phó Nhiễm nhanh chóng há mồm muốn cắn.

“Anh làm gì?”

Minh Thành Hữu vẽ mặt chuyên chú, rút ngón tay ra chỉ vào Phó Nhiễm

“Đến, ới cái răng ngà cho anh xem một chút.”

Phó Nhiễm then quá hoá giận, đánh một cái vào tay Minh Thành Hữu.

“Tôi không phải là chó!”

” Anh biết rõ ”

Hắn trịnh trọng gật đầu nhẹ.

“Trong miệng nhả không ra răng ngà mới là chó.”

“ ... ”

Phó Nhiễm đầu óc thật nhanh xoay một vòng.

“Minh Thành Hữu!”

24. Chương 24: Phá

Xe Bentley màu sẫm banh thuận tiện rồi cổng đi ra đường lớn, Vương thúc là người làm lâu năm trong nhà, lái xe rất ổn, hơn nữa Lý Vận Linh không thích đi nhanh. Ông dựa theo thói quen của Lý Vận Linh mở ra một khúc nhạc nhẹ.

“Phu nhân, bà có tâm sự?”

Sắc mặt Lý Vận Linh mệt mỏi, đầu khẽ lay động, ánh mắt lướt qua ngoài cửa sổ, đập vào trong mắt là một người nào đấy.

“Lão Vương, ngược trở lại.”

Xe thuận đường lùi ngược lại, Lý Vận Linh ý bảo Vương thúc mở cửa sổ xe xuống, bà chăm chú nhìn kỹ, quả nhiên thấy rõ ràng cô gái ngồi trên ghế trong chiếc xe màu xanh ngọc kia đúng là Thẩm Ninh.

Lý Vận Linh mặt hơi mỉm cười.

“Thẩm tiểu thư.”

Thẩm Ninh nằm nghiêng ở trên tay lái ngẩng đầu lên, con mắt nhìn thấy Lý Vận Linh, sợ hãi đẩy cửa xe ra đi xuống.

“Bác, bác gái...”

“Thẩm tiểu thư như thế nào lại ở đây?”

“Con...”

Thẩm Ninh khó có thể nói là Minh Thành Hữu không chịu gặp cô, cô không có cách nào mới đến đầu đường này chờ đợi.

“Con có việc đi qua nơi này, vừa mới dừng xe tiếp điện thoại.”

Lý Vận Linh khẽ gật đầu, dáng vẻ ung dung cao quý, trang điểm vừa phải.

“Thành Hữu cùng Tiểu Nhiễm đang ở nhà, cô thuận đường có thể vào trong nhà làm khách.”

Sắc mặt Thẩm Ninh không thể che giấu hết vẻ khó coi, lại vẫn phải miễn cưỡng cười.

“Không cần đâu, con còn có việc.”

“Thẩm tiểu thư, kỳ thật ta rất thích cô” Lý Vận Linh ngồi ngay ngắn ở cửa sổ xe, một đôi mắt đẹp có thể thấy được phong thái cao quý.

“Nhưng cô cũng biết, cô cùng Thành Hữu không môn đăng hộ đối, nếu cô cố ý dây dưa ngược lại là tự làm khổ mình.”

“Bác gái, bác có thể cho con gặp anh ấy một lần sao?”

Trước đó Lý Vận Linh vẫn đang hoài nghi Minh Thành Hữu tối hôm qua là ở chỗ Thẩm Ninh qua đêm, nhưng bây giờ thấy bộ dạng Thẩm Ninh hồn bay phách lạc như vậy, hiển nhiên không giống thế, bà thoáng cười, mở miệng nhàn nhạt nói.

“Thẩm tiểu thư, y theo tính tình của Thành Hữu có thể sẽ mềm lòng, nhưng cô lãng phí thời gian như vậy, nó cũng không nhìn thấy, ta khuyên cô hay là đi về đi.”

Cửa sổ sau từ từ được kéo lên, thân xe màu sâm banh đi qua mũi chân Thẩm Ninh, cô không biết tránh né, mép váy sát vào gương chiếu hậu. Lý Vận Linh thu hồi tầm mắt, Vương thúc một lần nữa mở âm nhạc.

“Phu nhân, tôi xem Thẩm tiểu thư này không giống người thông minh.”

“Ông cũng đã nhìn ra?”

Lý Vận Linh mím môi “Nếu thật cô ta tự mình giãy vò ngay trước mặt Thành Hữu, đó mới là chê cười, về điểm này, ta thích Tiểu Nhiễm, cứ việc không nghe lời nhưng cuối cùng vẫn phải thông minh làm theo.”

“Tôi xem, Thẩm tiểu thư khả năng không hiểu lời của phu nhân là ý ở ngoài lời.”

“Vậy cũng tốt, kệ cô ta như vậy chờ đợi, không thể gặp Thành Hữu mới không hợp ý ta.”

Hôn sự giữa con trai lớn Minh gia cùng La gia rất nhanh ấn định, hai nhà mặc dù đã gặp mặt vài lần, nhưng cũng không gọi là đã quen thuộc. Lý Vận Linh đứng ra tận tâm tận lực thu xếp. Một tuần lễ sau hẹn cùng La gia chính thức gặp mặt tại khách sạn Hi Vân.

Cùng ngày Minh Thành Hữu lại có việc, chỉ gọi điện thoại cho Phó Nhiễm bảo cô hãy đi trước, cũng nói cho cô biết chỗ ngồi cùng thời gian cụ thể, nói cô không được tới trễ. Phó Nhiễm không thích ăn mặc trang trọng nhưng cũng không tùy ý quá mức, cũng coi như ở nhà.

Lúc lái xe tới khách sạn Hi Vân trời vừa chạng vạng, đúng 4h 50', cách thời gian ước định còn kém mười phút. Phục vụ viên đưa Phó Nhiễm đến tận ngoài cửa phòng đã hẹn, người nhân viên phục vụ mặc đồng phục khề khom người.

“Mời”

Cô còn chưa kịp nói lời cảm ơn, đã thấy cửa trước mắt từ từ bị đẩy ra, Phó Nhiễm đi vào, sau đó mới phát hiện cả căn phòng đã đặt này chỗ ngồi rộng rãi, có thể thấy ngay là chiếc bàn tròn lớn chiếm hơn một nửa diện tích đặt giữa phòng. Bộ ghế sofa vàng nhạt phẳng phất ánh sáng rạng rỡ trong ngọn đèn hắt ra, nhân viên phục vụ sẵn sàng đóng cửa đi ra.

Chỗ ngồi ở trên tầng 28, cao vút trong mây, từ trước đến nay ai đến đây cũng thích đứng ở chỗ này quan sát bên dưới. Lúc này Phó Nhiễm lại không có tâm tư ngắm cảnh đẹp, đến gần cửa sổ thấy trên một hàng ghế nhỏ, ngay vị trí chính giữa chủ tọa, lướt qua thấy một bóng người mặc đồ màu đen.

Cánh tay người đàn ông duỗi thẳng để xuống trên mặt quầy bar, trong chén rượu đỏ óng ánh trong suốt tràn ngập trông như thêm một loại máu diêm dúa chói mắt.

Trời đang rất sáng liên tục xuống, bởi vì ở chỗ cao, trước mắt lộ vẻ hiu quạnh cô đơn. Phó Nhiễm đứng tại chỗ cũ, cô nhận ra cái bóng lưng kia, chỉ là không có đi lên phía trước. Trong lòng cô thấy kỳ quái, rõ ràng đã nói là năm giờ, như thế nào một người khác cũng chưa thấy tới?

Minh Tranh uống một hớp rượu, cả người nghiêng đi đến nửa bên, thần sắc rút đi vẻ lạnh lùng cô đã quá quen thuộc, nhiều hơn là một chút lười nhác.

“Tiểu Nhiễm, tới đây ngồi.”

Cô vẫn đứng lại tại cửa.

“Có phải tôi đến sớm không?”

“Bọn họ còn đang ở trên đường, nhất thời không thể đến ngay được.”

Phó Nhiễm kéo cái ghế ra, cả căn phòng rộng lớn có thể nghe được tiếng vọng. Giống như Minh Tranh luôn không để cho người khác có khí thế tiến tới gần.

Trước kia còn không có rõ ràng như bây giờ, hai tròng mắt hấn thâm thúy như hồ sâu, không cười lớn, cũng không giống như trong lòng Minh Thành Hữu không thể đoán trước được như vậy, nhưng hai anh em này đều là làm người ta suy nghĩ đoán không ra tâm tình.

Trong phòng liên tục duy trì im lặng, bàn tay Phó Nhiễm chống lên cằm, con mắt khê rử xuống nhìn qua. Thân hình cao lớn của Minh Tranh tựa như là toàn bộ lần lượt dựa ở trên quầy bar, ánh mắt hấn ngó bốn phía xung quanh, có phần nào hơi trào phúng mở miệng.

“Chỗ này là không sai đi? Em cùng Thành Hữu dính hôn trước kia cũng đã gặp mặt sao?”

Phó Nhiễm khê lắc đầu.

“Tiểu Nhiễm, tới đây ngồi, chúng ta khi nào trở nên xa lạ như vậy rồi?”

Phó Nhiễm cười để che giấu trong lòng đang chứa nhiều cảm xúc hỗn loạn.

“Trước kia chúng ta đâu phải gần như vậy, cuối cùng tôi cho là anh cách tôi thật cũng không có xa, cho đến ngày đó nhìn thấy anh, tôi mới hiểu được thì ra là tôi và anh chỉ kém một bước mà thôi. Chỉ là một bước này quá sâu, quá xa, khó có thể vượt qua.”

Minh Tranh khê nhếch môi mỏng, cầm lấy chén rượu hướng ra Phó Nhiễm.

“Lời này thật sự là thâm thúy, Tiểu Nhiễm, chúng ta không có đi xa, thậm chí là đã thành người một nhà.”

Thông minh như hấn mới là chơi ván cờ chấp mạng người kia, dùng mọi cách để thử dò xét cô, không để một chỗ cạm bẫy nào lộ ra ngoài.

“Đúng vậy, người một nhà”

Con mắt Phó Nhiễm ngó ra ngoài cửa sổ, đèn neon phản chiếu một sắc đẹp kiều diễm đến trong đáy mắt cô.

” Thiên kim tiểu thư La gia nhất định sẽ đối với anh si tình, lại là đám hỏi môn đăng hộ đối, chuyện thật tốt.”

Lời nói này đi ra, có chứa bao nhiêu hàm ý giận dữ.

“Tiểu Nhiễm, đừng quên em cũng chỉ là vật hi sinh trong chuyện này.”

Chỉ một câu nói, cô liền bại trận, chớ nói chi là chống đỡ.

Minh Tranh đứng lên đi tới, tiếng bước chân đập lên thảm lông mềm mại, Phó Nhiễm chỉ nghe thấy trên đầu một giọng nói ầm ập vang lên.

“Tiểu Nhiễm, anh nghĩ muốn nghe em gọi anh một tiếng ca ca.”

Cô giương mắt nhìn chằm chằm người đàn ông. Hấn rõ ràng có thể phải bỏ chút quan hệ, lại luôn đến trên chọc lúc cô buồn bã yếu đuối nhất, Phó Nhiễm là thật nhìn không thấu tâm địa người đàn ông này.

Một tiếng ca ca đã chen lấn cổ họng cô, cửa phòng vào lúc này lại đột nhiên bị đẩy ra, một tiếng cười cười nói nói tràn vào, Phó Nhiễm vội vàng đứng dậy. Xem ra là hai nhà vừa lúc ở ngoài gặp nhau, dứt khoát cùng nhau tiến vào.

Lý Vận Linh đi ở phía trước lôi kéo tay một cô gái, trên mặt lộ ra vui mừng. Người này đúng là nhân vật chính đêm nay, La Văn Anh. Vóc dáng cô bình thường, tướng mạo không coi là tuyệt đẹp, chỉ có thể nói là thanh tú có thừa. Lý Vận Linh có vẻ rất thích bộ dáng như vậy, Phó Nhiễm há to miệng mãi mới chịu chào hỏi, lại nghe được lần tiếng gầm lên của Minh Thành Hữu truyền đến.

“Hai người làm sao lại đơn độc tại đây?”

Hấn lướt qua đám người đi vào trước mặt Phó Nhiễm, bàn tay kéo lấy cổ tay Phó Nhiễm, cô rút tay lại nhưng bắt đắc dĩ hấn dùng lực quá lớn.

“Không phải là anh nói cho em năm giờ đến nơi này sao?”

“Công ty của anh tạm thời có việc mới để cho em tới đây trước. 5 giờ là lão Đại định thời gian, đến khách sạn đụng phải ba mẹ anh mới biết được hẹn là lúc 6 giờ, lão Đại, anh có tâm tư gì vậy? Lúc trước hôn sự

này là anh nói anh không cần đến, hiện nay như thế này rồi lại hối hận thì thế nào? Chuyện đính hôn cũng không thể trông mặt mà bắt hình dong...”

Phó Nhiễm vội vàng nắm lấy cánh tay Minh Thành Hữu nhẹ giọng ngăn lại, hắn nói thể rõ ràng là tới phá. Nhìn qua thấy vợ chồng La gia đứng ở bên cạnh mặt xanh rờn, bữa cơm này còn có ai có thể nuốt xuống được?

25. Chương 25: Xấu hổ Trước Mặt Mọi Người

Minh Tranh đứng ở bên cạnh không nói gì, Lý Vận Linh thấy áy náy nhìn sang La Văn Anh cười trừ một tiếng, tựa như cũng không để ở trong lòng.

“Thành Hữu! Kỳ cục!”

Tiếng Minh Vân Phong quát chói tai, hướng một cái trừng mắt nhìn hắn.

Minh Thành Hữu môi mỏng nhếch lên, độ cong trên khóe miệng cũng không biết là đang cười hay là châm chọc.

“Cha, lão Đại đều nói với con, lúc trước cha có lòng đem Phó Nhiễm chỉ định hôn ước cho anh ta, bất quá là anh ta ngại Phó gia không xứng, lúc này mới giao hôn ước này cho con, bây giờ lại thấy tốt hơn, giả mù nhớ thương cái gì?”

Thì ra là đối với việc này hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng, đang chờ cơ hội cho Minh Tranh một phen khó xử. Phó Nhiễm bị kẹp ở giữa, tình thế khó xử, cô thân là ở giữa làm sao để chuyện này dừng lại ở đây, vậy mà cũng không biết được làm như thế nào chu toàn.

Như thế tự nhiên là Minh Thành Hữu sẽ không ở lại đây cùng bọn họ. Minh Vân Phong tức giận thực sự, bỗng nhiên Phó Nhiễm bị một cánh tay lôi mạnh ra ngoài. Đêm nay cô chọn đeo đôi giày cao gót sáng màu vàng kim, trong đại sảnh chỉ nghe thấy tiếng gót giày đập lên nền đá cẩm thạch. Phó Nhiễm lập tức lại bị nhét vào thang máy, cô tránh tay ra, trong kính phản chiếu ra một gương mặt tức giận khó chịu “Minh Thành Hữu, là anh cố ý để cho tôi đến sớm?”

Một chân Minh Thành Hữu đứng thẳng, một chân chống lên tường, thân thể lười nhác áp chặt vào mặt kính, con mắt nhìn chằm chằm từng con số biểu hiện tầng đang đi xuống. Sắc mặt hắn sớm đã khôi phục thành bộ dạng bình thường không đứng đắn “Cũng đừng nghĩ oan uổng cho tôi, thời gian hẹn chính xác là lão Đại nói cho tôi biết.”

“Lần này thì tốt lắm, tất cả liền bị anh quấy rối, nói không chừng việc này thật đúng là không thành được.”

“Vậy chẳng tốt hơn, vừa rồi em núp ở bên cạnh tôi đang âm thầm vỗ tay bảo hay đi?”

“Tôi cũng không hèn hạ như anh!” Phó Nhiễm thiếu chút nữa thì bị tức điên, khẩu khí không khỏi cường ngạnh.

“A ” Minh Thành Hữu đứng thẳng lên, một cánh tay chống lên tường thang máy “Làm sao mà em không nhìn ra lão Đại cũng là cố ý, tôi náo loạn như vậy chính là thuận theo ý hắn, bất quá là hắn mang cái danh tiếng xấu nhưng cũng có thể cho qua việc này” Ngón tay Minh Thành Hữu như không tự chủ chạm vào tóc Phó Nhiễm “Đầu óc không tỉnh táo, bị người ta đùa bỡn còn không biết đi?”

Phó Nhiễm đứng ở bên cạnh hắn giật mình, thấy Minh Thành Hữu trong ánh mắt sáng lên vui vẻ. Môi mỏng nhẹ nhếch lên thành một đường hình cung, gương mặt yêu mị mê hoặc từng tác phản chiếu ở trong kính.

Mỗi hình ảnh mờ ám đều được phân tích đầy đủ, trong miệng Phó Nhiễm cổ họng đau như bị đốt cháy, cô ho nhẹ “Các người đều tốt không chê vào đâu được.”

Một người có lòng kéo cô vào ván cờ, một người khác, thuận theo tự nhiên ở ngoài hồ lửa lại bổ sung cho cô thêm một cước.

Cửa thang máy bỗng nhiên mở ra, trong không gian chật chội trong nháy mắt ôm vào làn sóng người. Phó Nhiễm bước ra hướng phòng khách dưới tầng trệt, mới xoay người đi ra ngoài cửa, cánh tay liền bị người đàn ông sau lưng chạy tới níu lại “Đi đâu?”

“Về nhà!”

“Đi, tôi dẫn em đi ăn cơm.”

Phó Nhiễm gỡ từng ngón tay Minh Thành Hữu đang cầm tay cô ra “Hiện tại tôi ăn không vào.”

“Em đi ăn một chút, một câu không cần phải nói gì, sẽ làm chuyện của người ta thành gấp gáp, nên vì chuyện này ăn mừng một trận.”

Cánh tay lại căng ra, Phó Nhiễm tức giận dễ sợ, thật sự là cô không có gặp qua người đàn ông nào ranh mãnh như vậy. Dù là trước kia ở chỗ âm u bên trong ngõ nhỏ, tiểu lưu manh cũng không đả kích người như Minh Thành Hữu.

Đêm nay rõ ràng Phó Nhiễm một chữ cũng không nói mà có thể làm tắt cả mọi chuyện hết lần này tới lần khác bởi vì cô mà dậy sóng.

Cô phần nộ hất tay ra, mu bàn tay không biết va đến cái gì, vang lên giống như tiếng bạt tai người khác. Cô vội vàng lao về phía trước cũng không quay đầu lại, sau lưng tiếng bước chân theo sát tới, bả vai bị bóp chặt, sau đó có một lực mạnh giữ cô lại. Bàn tay Minh Thành Hữu đè lại cổ mình, vừa rồi trong mắt còn có thể thấy vui vẻ giờ toàn bộ như đã bị vò nát, thần sắc hẩn lạnh như băng, sâu không lường được. Trong mắt hẩn duy nhất chỉ có thể thấy được bóng đen.

Hắn giữ chặt Phó Nhiễm đi đến hướng bên kia, bởi vì buông lỏng tay, cô nhìn thấy rõ mạch máu trên cổ hẩn bị một dấu đỏ làm cho hẩn lên. Mu bàn tay Phó Nhiễm lúc này mới cảm giác được đau nhức “Buông ra, buông tay, anh dẫn tôi đi đâu?”

Phó Nhiễm vừa bị lôi kéo lại nhớ tới là vẫn đang ở khách sạn Hi Vân, quản lý ở đại sảnh gấp rút nghênh đón “Tam thiếu.”

“Đi, dọn một bàn cho ta ở chỗ này.”

“Này...” Quản lý hiển nhiên không nghĩ tới Minh Thành Hữu sẽ nói yêu cầu như thế “Tam thiếu, trừ đi tầng trệt, tầng 28 còn có căn phòng có thể bao.”

“Nói cái gì, ta nói ông mở tại đây, không nghe thấy?”

Quản lý thấy sắc mặt Tam thiếu không tốt, phá lệ làm theo yêu cầu bày ra ở chỗ này, cũng chỉ có thể ngay trước mặt vị gia gia này thuận theo “Tam thiếu xin chờ một chút, tôi lập tức phân phó người đi làm.”

Phó Nhiễm chỉ cảm thấy mặt mũi như bị vút xuống nền nhà, rất xấu hổ.

Phòng khách vốn là một nơi đợi chỗ ngồi, thật ra đơn giản chỉ cần cho thêm một cái bàn tròn, may mắn chỗ ngồi cũng đủ rộng rãi. Nhưng tiến vào cửa chính không ít người luôn hướng ra nhìn bọn họ bằng một đôi mắt tò mò.

Theo ý Minh Thành Hữu trên bàn giờ đã bày đầy món ăn, cả một menu đầy đủ. Đứng phía sau Phó Nhiễm là hai nhân viên phục vụ, chính Minh Thành Hữu lại ăn rất ít, chỉ ra sức gấp thức ăn vào trong chén của cô, làm như cô sẽ có thể ăn hết chỗ đồ ăn của mình.

Ngồi cùng với người đàn ông như vậy, lúc nào cũng phải đề phòng không để hẩn ám hại.

Trong bữa ăn, Minh Thành Hữu gọi một cuộc điện thoại, không bao lâu sau, Huống Tử ôm mỹ nhân liền đến. Cái bàn lớn có thể chứa chừng hai mươi người không là vấn đề, Phó Nhiễm trước trước sau sau đếm qua, tổng cộng Minh Thành Hữu kêu tám cặp nam nữ tới.

Nếu như đây coi là bạn bè tụ hội thật ra cũng thấy kỳ quái, có thể thấy người tới cứ việc vừa nói vừa cười, lại một ngụm rượu không cũng uống, một món ăn cũng không ăn. Minh Thành Hữu đem thức ăn tới chén trong tay Phó Nhiễm giống như sắp xếp thành cái núi nhỏ “Ăn đi, gây thành dạng con khỉ, tự mình cảm thấy đẹp anh còn ngại phiền.”

“Ô ô, Tam thiếu thật là thương xót vợ - - ”

Gương mặt tuần tú của Minh Thành Hữu nhìn sang bên cạnh, Phó Nhiễm bắt gặp một đôi mắt nhìn chăm chăm xem, liền để đũa xuống “Tôi ăn no.”

“Tốt lắm, chúng ta lên lầu, nói không chừng vừa vặn có thể được nghe bọn họ bàn chuyện kết hôn.”

Phó Nhiễm thấy toàn thân rã rời “Tôi muốn về nhà.”

Minh Thành Hữu gấp lên một miếng cá quế đặt vào trong chén cô, thân thể nghiêng qua tiến đến gần dán miệng bên tai Phó Nhiễm.

“Nếu như tôi là em, sẽ tình nguyện no chết tại đây cũng không đi góp thêm náo nhiệt.”

Sau khi hắt giường cao khoe miệng liền lùi lại, tiếng nói cũng lớn “Ăn đi, ăn nhiều một chút.”

Tám cô gái kia còn tưởng rằng cô là thân ở trong phúc mà không biết phúc.

Huống Tử mượn bật lửa của Minh Thành Hữu để đốt thuốc, khoảng cách gần kề nói. “Cô ta đặc tội người?”

Minh Thành Hữu cười một tiếng, khói bụi tại đầu ngón tay rơi xuống thành vòng “Người không hiểu.”

Đoàn người từ tầng trên rời đi, bước ra qua đại sảnh, chỉ nghe tiếng huyền não truyền đến tai không dứt, cả trên bàn chỉ có một mình Phó Nhiễm đang động đũa.

Minh Vân Phong mặt lạnh như tiền, Lý Vận Linh ở bên cạnh giống như đang khuyên ông đừng tức giận. Vợ chồng La gia sắc mặt cũng không khác biệt. Phó Nhiễm giương mắt, ánh mắt vừa vặn rơi vào người Minh Tranh đi ở phía sau, một cánh tay La Văn Anh đang ôm lấy khuỷu tay Minh Tranh.

Minh Tranh hiển nhiên cũng phát hiện Minh Thành Hữu ở đây, tầm mắt hắt lướt qua mọi người, thậm chí chưa từng dừng lại trên mặt Phó Nhiễm dù chỉ là một giây.

Lúc tan cuộc, Phó Nhiễm cố gắng chống lại cơn buồn nôn. Huống Tử đã dẫn theo đoàn người tầng tầng lớp lớp rời đi trước, môi Minh Thành Hữu nhẹ nhấp rượu, phả tại mặt cô như phun đốt, hô hấp đều có chứa mùi rượu tinh khiết và thơm.

“Xem ra, đính hôn này là chuyện ván đã đóng thuyền. Lão Đại này thực là... Cái món ăn gì cũng đều nuốt đi bằng hết!”

Lúc này Phó Nhiễm sẽ không nghe được ăn gì đó, cô che miệng lại “Anh đừng nói nữa, coi chừng tôi ới một cái vào anh.”

“Cô thử xem?” Minh Thành Hữu còn tưởng rằng trong lòng Phó Nhiễm khó chịu, cố ý đem lời nói buồn nôn ra dọa唬.

Phó Nhiễm nghe vậy, quả thật liền buông lỏng tay, Minh Thành Hữu sắc mặt biến hóa, bàn tay tại trên gáy cô vội vàng đẩy ra ” Cô dám ới ra tôi liền mang chuyện buồn nôn tới để trị cô, đi, về nhà ngủ!”

26. Chương 26: Tai Nạn Xe Cộ

Mặc dù Minh Thành Hữu không phải là người tốt, nhưng cuối cùng cũng không đẩy Phó Nhiễm một mình ra đối mặt với chuyện này.

Còn chưa về tới nhà, Lý Vận Linh đã gọi điện thoại tới, Minh Thành Hữu chỉ nói là hắn cố ý mang Phó Nhiễm ra khỏi phòng trước. Đối với chuyện cô cùng Minh Tranh lúc trước biết nhau cũng nói năng thận trọng.

“Mẹ, không phải đây là chuyện tốt nhất làm đại sự do đó thất bại sao? Con là đang giúp mẹ.”

“Nói mê sảng cái gì? Cha con đang tức giận không ít.”

Minh Thành Hữu không cho là đúng “Ông ấy thì có ngày nào thấy vô cùng cao hứng? Như vậy là tốt rồi, mẹ nói cùng cha, bắt quá con là chỉ đùa một chút thôi.”

Lý Vận Linh tại đầu bên kia dặn dò một hồi, nghĩ đến là khuyên nhủ nên lựa tính tình Minh Vân Phong, bằng không sau này lấy đâu ra gió êm sóng lặng?

Lý Vận Linh cũng hướng tới chuyện Phó Nhiễm, nói bóng nói gió qua, nhưng Minh Thành Hữu lại tình nguyện giữ trong lòng việc này. Phó Nhiễm cũng dứt khoát giao toàn bộ mọi chuyện cho hắc đối phó, chỉ nói đêm nay là ý tứ của Minh Thành Hữu, cô không liên quan.

Hai người vẫn cứ ngủ chung trên một cái giường, vẫn không có chuyện gì xảy ra, thậm chí Phó Nhiễm cho rằng cứ tiếp tục như vậy lại rất tốt. Ai có thể dự tính được khó khăn, có một số việc còn như một cái ngòi nổ, một khi đã nhen nhóm, tuyệt đối là long trời lở đất.

Phó Nhiễm đang ngủ mơ màng thấy điện thoại đổ chuông, là Huống Tử gọi tới “Alo, chị dâu, Tam thiếu uống rượu say tại Mê Tinh, cô tới đón hần.”

Phó Nhiễm dụi dụi mắt, vén chăn lên ngồi dậy, đã hai giờ sáng “Thuê xe chở hần về.”

“Hần nói cô không đến, hần về nhà sẽ đem cô làm...” Huống Tử nghĩ tới lời này lại hoảng hốt, vội vàng nói thêm “Đây chính là nguyên văn câu nói của Tam thiếu, tôi chỉ là truyền đạt lại.”

Minh Thành Hữu ở trong toilet đem nước lạnh vỗ lên mặt, mặt vui sâu vào lòng bàn tay. Trong nháy mắt toàn thân giật mình, cái lạnh đã đánh tan hơn một nửa cảm giác say, hần đi ra hít mạnh một hơi, đốt hết hai liều thuốc khiến cho toàn thân ấm áp rồi mới trở lại.

Minh Thành Hữu đỡ vách tường đi ra, nhìn thấy một bóng người đang đứng ở ngoài cửa phòng bao bình thường. Minh Thành Hữu nhận ra là Thẩm Ninh, cũng nghe qua Huống Tử đề cập đến là cô ở đây, trong mắt lướt qua hiện thị một vẻ e dè. Bước chân hần muốn rời đi, Thẩm Ninh như là đang lau mắt, dùng hết sức gọi lại “Thành Hữu.”

Minh Thành Hữu dừng bước, bởi vì uống rượu nhiều nên phải dựa vào tường “Thẩm Ninh, em thiếu tiền sao?”

“Anh biết em là vì cái gì.”

“Em ở đây cùng bất cứ người đàn ông nào vui vẻ, chẳng lẽ em nghĩ nói em là vì anh?”

Thẩm Ninh im miệng không nói, cô nhiều lần nghĩ tới lời nói của Lý Vận Linh, cô muốn gặp Minh Thành Hữu, muốn thấy trong lòng hần rốt cuộc mình có bao nhiêu phần? Cô không nghĩ ra biện pháp nào khác “Em cho rằng, ít nhất anh sẽ mở miệng để cho em rời nơi này đi, bạn bè của anh nhiều như vậy, cũng không thể không biết em tại đây làm những việc gì.”

“Thẩm Ninh, đó là em tự đâm mình, cùng người khác không liên quan.”

Minh Thành Hữu nhìn đồng hồ, Phó Nhiễm có lẽ đang trên đường tới đây, hần dập tắt thuốc lá vứt sang một bên, Thẩm Ninh thấy hần lại rời đi, bước nhanh đứng chắn trước mặt Minh Thành Hữu.

Cô chỉ mặc kiện đai đeo, cổ áo rất thấp, bên dưới mặc một cái váy ngắn màu da bó sát người. Trong lòng Minh Thành Hữu thấy phiền chán, phát phát tay “Trở về đi.”

“Thành Hữu, em đi theo anh đến bây giờ, không có đòi hỏi anh muốn qua một vật gì. Anh không có đặt vấn đề hôn nhân nhưng giữa chúng ta vẫn tốt đẹp. Chuyện ngày đó nhất định là vị hôn thê của anh cố ý hãm hại em, những lời kia em cũng là quá nóng nảy mới nói. Còn có, lần đó em nhận được tin nhắn... Là em dễ dàng xúc động, nhưng là...”

Minh Thành Hữu lướt qua bên người cô, mặc kệ Phó Nhiễm cố ý cũng tốt, vô tình cũng được, hần muốn cùng Thẩm Ninh đoạn tuyệt là chuyện của hần.

“Thành Hữu, chuyện của em chẳng lẽ anh thật sự có thể không quan tâm sao?”

Minh Thành Hữu cảm thấy cảm giác say lại đánh tới, bước chân chậm lại, lơ mơ nghe thấy tiếng Thẩm Ninh khóc lóc kêu gào “Có phải em sống hay chết anh cũng sẽ không quan tâm em? Anh đừng đi, em thực sự sẽ vì anh đi chết...”

Câu nói kế tiếp Minh Thành Hữu cũng không nghe vào trong tai, hẳn chưa bao giờ tin một người thật sự có thể vì một người khác mà trả giá bằng sinh mạng.

Lúc Phó Nhiễm đến gần vừa vặn nghe được tiếng thét của Thẩm Ninh, ánh mắt Thẩm Ninh nhìn thấy cô, nghiêng rằng đem lời vừa rồi mới nói lặp lại “Tôi dám vì anh ấy chết, cô dám không?”

Phó Nhiễm lắc đầu “Tôi không dám.”

Một chút đều không đáng giá.

Người muốn dùng cái chết để ngăn trở Minh Thành Hữu có lẽ cũng nhiều, cô cũng không muốn góp thêm phần nào nhiệt.

“Cô có thể nói cho tôi biết, hai chuyện kia thật sự không liên quan gì đến cô sao?”

“Tại quán cà phê, là tôi thấy được đối phương có chiếc camera kia, nhưng không nghĩ tới chuyện sẽ lại lớn như vậy.”

Thẩm Ninh mắt đỏ lên, âm thanh tới gần hùng hổ dọa người “Chẳng lẽ cô không sợ tôi nói cho Thành Hữu?”

“Hắn tin sao? Nếu hắn tin tưởng lời nói đó cô còn có thể ở đây? Cô muốn biết rằng nếu tôi sớm thừa nhận là có mang cái máy ghi âm có thể sẽ tốt hơn?”

“Tôi đâu không lại cô, thật sự...” Thẩm Ninh chán nản giơ tay lên lau sạch khóe mắt “Tôi cũng biết đây đưa là vô dụng, thôi...”

Cái dạng quyết tâm tuyệt tình bỏ cô kia, cho dù cô có chết thật thì phải làm thế nào đây, còn không phải là chết vô ích.

“Trở về đi, cô không nên tới nơi này.” Phó Nhiễm lấy khăn giấy trong túi xách đưa cho cô, lúc này mới đứng dậy đi về hướng chỗ Minh Thành Hữu.

Thẩm Ninh co người lại ở góc tường òa lên khóc nức nở.

Thình lình một bàn tay vươn tới chỗ cô, trong mắt cô đều là nước mắt, không thấy rõ mặt của đối phương, chỉ nhìn cách ăn mặc đơn thuần thì biết là một người đàn ông, hơn nữa tiếng nói rất êm tai. “Vì người như vậy không đáng, đến đây, uống chén rượu, bảo đảm điều phiền não gì cũng hết uống đi.”

Cô tiếp nhận chén rượu, lý trí hoàn toàn vứt sang một bên, đem cả chén rượu nuốt vào cổ.

Phó Nhiễm đi vào trong phòng, thấy Minh Thành Hữu nằm ở trên ghế sofa, bên cạnh Huống Tử cùng những người khác hiển nhiên cũng uống không ít. Cô ngồi xổm trước ghế sofa, tay đẩy bả vai người đàn ông

“Minh Thành Hữu.”

Hắn không ngủ, chỉ là nhắm mắt dưỡng thần, ngón tay một mỗi nhéo nhéo hướng đầu lông mày, ngay cả tiếng nói đều khê khàn khàn. “Em đã đến rồi.”

Phó Nhiễm mang Minh Thành Hữu lảo đảo đi ra Mê Tính, cô cố hết sức đem hắn nhét vào ghế lái phụ, nghiêng người qua giúp hắn thắt dây an toàn. Trong nháy mắt, hắn ôm bả vai cô làm bộ muốn hôn, Phó Nhiễm vô thức lùi lại “Đừng cử động, anh biết lái xe cũng không phải là lúc đùa giỡn.”

“Anh cứ làm.”

“Coi chừng say rượu lại gây họa.”

Minh Thành Hữu bật cười “Còn nói người khác miệng chó không mọc được ngà voi, cũng đừng ứng nghiệm lời của em mà sẽ xảy ra tai nạn thật.”

Bởi vì đã sắp rạng sáng, trên đường nhìn thấy rất ít chiếc xe đi lại, từng bóng cây màu đen lòa xòa phản chiếu trên chiếc xe Audi màu đỏ, như từng đường hiu quạnh kỳ dị.

Ánh mắt Phó Nhiễm ánh xuyên thấu qua kính chiếu hậu, đột nhiên thấy một chiếc xe từ phía sau tiến tới gần “Người phía sau có phải điên rồi hay không, đi nhanh như vậy.”

Minh Thành Hữu nghiêng đầu, thấy rõ ràng là chiếc xe màu xanh ngọc có rèm che, trong lòng hấn lộn bộp rơi xuống, mơ hồ thấy bất an kịch liệt “Trông biển số xe hình như là Thẩm Ninh, không biết phát điên vì cái gì, tránh cô ta đi.”

Phó Nhiễm mới né tránh, đã thấy chiếc xe có rèm che đó từ phía sau như tia chớp lao tới.

Cô tránh ra không kịp, lớp xe ma sát mặt đường phát ra âm thanh đinh tai nhức óc, cô không dám phanh xe, sợ xe sẽ lật nghiêng, lúc chân tay luống cuống, hai tay phía sau nắm lấy tay của cô trên vô lăng ổn định tay lái.

Xe màu xanh ngọc có rèm che tại đường xe trong liên tục lộn vòng, Trong nháy mắt, xe đã dừng tới đường rào chắn an toàn hướng vành đai xanh bằng kim loại đúc, kết quả là sẽ lại tồi như gỗ mục bị biến dạng.

Một bên cửa xe biến dạng nghiêm trọng, trên mặt đường nhìn không ra một chút dấu vết phanh xe.

Phó Nhiễm hét hồn đem xe dừng ở bên cạnh đó, trừ đi tiếng tim đập rộn ra đều nghe không thấy những âm thanh khác.

27. Chương 27: Giả Vờ Như Vợ Hiền

Đêm vốn yên tĩnh không tiếng động bị từng đợt còi cảnh sát cùng xe cứu thương từ xa tới gần gây náo loạn, âm thanh như xé rách mặt đường, không khí lạnh lẽo tràn ngập khắp nơi. Mùi máu tươi nồng nặc trầm trọng, thật may là chỉ mỗi bên phải cửa xe đụng thành biến dạng.

Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm bị đưa vào cục cảnh sát, sau khi đi ra liền tới bệnh viện ngay, Thẩm Ninh đã được tiếp nhận giải phẫu, đưa vào phòng bệnh nặng.

Phó Nhiễm ngồi tại ngoài cửa phòng cấp cứu, lúc này trời đã rạng sáng. Thẩm Ninh may mắn là nhặt được cái mạng về, nhưng tổn thương vô cùng nặng, bên trái xương sườn đứt rời mấy cái, trong đó một cái thiếu chút nữa đâm xuyên phổi.

Minh Thành Hữu đã tỉnh rượu, hai khuỷu tay hấn chống đỡ đầu gối, nửa người trên ép xuống, bởi vì gương mặt buồn thối, Phó Nhiễm không thấy rõ thần sắc hẳn. Lúc này, người trong hành lang bệnh viện muôn hình muôn vẻ đi qua.

Có người tại con đường tử vong giữa một vòng sau đó đoạt lại được, cũng có người từ đó nhắm mắt lại, sẽ không bao giờ nhìn thấy được ánh mặt trời ngày hôm sau nữa.

Sau khi Phó Nhiễm nghe bác sĩ chủ trị nói về một loạt di chứng lớn, chân tay cô lạnh như băng. Chút đỏ cuối cùng trên khuôn mặt bởi vì lo lắng hầu như đã không còn, cô lấy tay che mặt tức giận.

“Minh Thành Hữu?”

Cô nhẹ hô một tiếng, lại không nghe thấy hắn đáp lại.

Phó Nhiễm biết rõ Minh Thành Hữu nghe thấy.

“Trước đó tại Mê Tính tôi nhìn thấy Thẩm Ninh, cô ấy hỏi chuyện ở quán cà phê có phải có liên quan đến tôi không? Cô ấy cho rằng anh không chịu gặp lại cô ấy chính là vì chuyện cô ấy đã nói lần đó, cứ cho là chuyện tin tức đó không phải là do tôi sắp xếp, nhưng là...”

Phó Nhiễm dừng lại, từng câu gào thét của Thẩm Ninh có thể vì Minh Thành Hữu đi chết còn bên cạnh tai, một người ngay cả chết còn không sợ, chẳng lẽ còn sợ không thoát ra khỏi dòng nước xoáy tình cảm sao?

Lúc này Phó Nhiễm nghĩ không ra, lại không ngờ vài năm sau, tâm tình của Thẩm Ninh ngay lúc này lại sẽ ở trên người cô cũng tái diễn một lần nữa.

“Tôi không muốn lừa gạt anh, chuyện bị chụp ảnh tôi xác thực là biết rõ, cho nên Thẩm Ninh gặp chuyện không may, tôi...”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu, vẻ mặt phần nộ chưa từng thấy làm Phó Nhiễm giật mình, hấn buông lỏng, một tay ghì chặt cổ, tay kia giữ chặt người Phó Nhiễm đứng dậy “Đi thôi.”

“Thẩm Ninh làm sao bây giờ?”

“Anh sẽ sắp xếp người tới đây, sẽ rất mau liên lạc với người nhà cô ấy.”

Phó Nhiễm bị Minh Thành Hữu cầm chặt tay đi ra khỏi tầng cao nhất của bệnh viện.

Mới vừa đi ra cửa chính đã bị ký giả ủa lên chặn lại chặt như nêm cối, có rất nhiều đèn flash tùy tiện đuổi theo tới đây,

“Minh Tam thiếu, xin hỏi tên cô gái xảy ra tai nạn xe cộ kia là tình nhân bao dưỡng bên ngoài của ngài sao?”

“Nghe nói, cô ấy chính là cô gái ở tiệc đính hôn của ngài gây chuyện phải không?”

“Xin hỏi, hai người tại sao lúc này phải đến bệnh viện, xe của cô ấy gặp nạn có quan hệ như thế nào với hai người?...”

...

Các phóng viên thay nhau oanh tạc, giống như có thể làm cho người ta không có năng lực đáp trả, cánh tay Minh Thành Hữu đưa ra ngăn cản đối phương lao tới, kéo Phó Nhiễm định lao ra.

Nhưng bọn họ thật vất vả mới chặn được người trong cuộc, đầu chịu dễ dàng dừng tay, đang lúc xô đẩy rất nhanh đem Phó Nhiễm bức đến góc tường.

“Chuyện này cô biết trước sao? Xin hỏi đứng ở trên lập trường vị hôn thê của Tam thiếu, cô có hận cô ấy hay không?”

Mỗi một vấn đề đều có chứa một cái bẫy, chỉ đợi thần kinh cô không vững vàng sau đó liền móc cô vào.

Phó Nhiễm cắn môi không nói, dưới chân không biết vấp vào cái gì, té một cái thiếu chút nữa ngã quy, cánh tay Minh Thành Hữu vội vịn ôm bả vai cô “Không sao chứ?”

“Không có việc gì.”

Cô mượn sức Minh Thành Hữu mới đứng người lên được, năm ba cái micro lại đồng thời đưa tới. “Xin hỏi...”

“Ta TMD!” Không thể nhịn được nữa, vậy liền không cần nhịn, Minh Thành Hữu ra sức cực nhanh ngoài dự tính ngăn lại của Phó Nhiễm.

Đúng lúc đó, một nam ký giả che mặt kêu thảm thiết, micro bị rơi đến bên cạnh, nhãn hiệu tòa soạn báo nào đó bị Minh Thành Hữu giẫm dưới chân. “Ai, mẹ nó còn dám dong dài một câu, ông đây sáng mai sẽ làm cho hấn uống Tây Bắc phong, tin hay không?”

“Phó Nhiễm, đi!”

Vương thúc đã lái xe từ sáng sớm tới chờ ở ngoài bệnh viện, Phó Nhiễm theo sát Minh Thành Hữu chui vào chỗ ngồi phía sau xe, cho đến lúc cửa sổ xe kéo lên, vẫn có rất nhiều ký giả vồ bên ngoài không chịu thôi.

Không cần phải nói cũng biết, chọc phải mạng người là chuyện phiền toái nhất. Mặt Phó Nhiễm dán chặt hướng cửa sổ xe, Minh Thành Hữu cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm hướng ngoài cửa sổ, hấn đưa tay ra cầm lấy tay Phó Nhiễm.

Đầu ngón tay có cảm giác hơi mát đem ngón tay mảnh mai của cô đặt vào lòng bàn tay, Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, Minh Thành Hữu cũng không quay đầu lại, vẻ mặt cứng ngắt như một pho tượng đá,

“Chuyện Thẩm Ninh cùng em không quan hệ, trong máu của cô ấy xét nghiệm ra thành phần độc dược, là độc giá.”

“Cái gì?”

“Cô ấy cần thuốc.”

Phó Nhiễm không khỏi giật mình, cô che giấu lại tâm trạng của mình, lông mày Minh Thành Hữu chau lại thành hình chữ Xuyên (), nói thầm:

” Theo lý thuyết mà nói thì Thẩm Ninh phải hiểu được chừng mực là loại thuốc này từ trước đến nay không được dùng.”

Minh Thành Hữu đã nói Huống Tử đi chặn lại tin tức loan truyền, nhưng Huống Tử lại gọi điện thoại tới nói tình huống hiển nhiên không lạc quan, tin tức có lẽ là trực tiếp toàn bộ. Lúc này các đài truyền hình lớn đang tranh nhau phát hình ra cảnh Minh Thành Hữu vung tay đánh người. ” Vừa rồi người không nên xúc động như vậy.”

Minh Thành Hữu cúp điện thoại, Phó Nhiễm khâm phục hần lúc này còn có thể cười ra tiếng, hần đưa tay vỗ nhẹ đầu cô “Chỉ có như vậy mới có thể để chuyện Thẩm Ninh tạm thời quên đi. Sau cùng anh là vì em đánh người, chuyện đó không phải vừa vặn giải thích rõ chuyện tình cảm của chúng ta sao, được rồi chứ?”

Thì ra là như vậy!

Phó Nhiễm đẩy bàn tay hần ra, chỉ một động tác này, hai người đang ở khoảng cách phẳng phất gần gũi nhất lập tức tan biến. Tâm tư Minh Thành Hữu không có ở đây, lần này cũng không để ý.

Trở lại Tôn Vân Thủ Phủ, từ xa Phó Nhiễm đã trông thấy cửa chính rộng mở, không khí khẩn trương mà trang nghiêm đập vào mắt, Tiêu quân gia thấy hai người trở lại, vội vàng nghênh tiếp “Tam thiếu, thiếu phu nhân, mau - - ”

Minh Thành Hữu dẫn đầu đi vào phòng khách. Trước đó cứ nghĩ tới chuyện sẽ phát sinh kế tiếp, nhưng lần này như thấy bức chiến, hay là dọa người “Cha, ngài làm cái gì vậy?”

Thần sắc Lý Vận Linh khẩn trương, không ngừng hướng Minh Vân Phong thuyết phục cái gì đó, bà quay đầu lại nhìn về phía hai người “Xem các người gây họa!”

Đứng trong sảnh là hai người mặc quân phục trẻ tuổi, hai vị khác ngồi ở trên ghế salon đối diện Minh Vân Phong. Minh Vân Phong không nhìn hai người lấy một cái, chỉ dùng tay chỉ hướng Minh Thành Hữu “Hôm nay đem hần áp giải đi bộ đội, đừng làm cho ta thấy phiền lòng nữa!”

“Minh lão gia, người trẻ tuổi sao có thể không làm chuyện sai...” Có người ở bên cạnh khuyên bảo.

“Ông thực cam lòng cho người đem Thành Hữu đưa đi bộ đội? Tất cả chuyện này nói không chừng là do chính Thẩm Ninh gây ra.” Lý Vận Linh tất nhiên là không bỏ qua được.

Minh Vân Phong nghe vậy lại càng thêm tức giận. “Đó cũng là chuyện tốt cho con trai của bà! Ta đều vì nó mà mất hết thể diện, nhanh chóng làm nó sớm cút đi cho ta!”

“Con không đi bộ đội!”

Chỗ ngồi kia há lại có người mong đợi, Minh Thành Hữu từ nhỏ sống trong nhung lụa, muốn hần chịu đi mà nói còn phải chờ tới bây giờ sao?

“Người đợi ba năm rồi rồi trở về, cũng làm người thay đổi tính tình thật tốt.”

Minh Vân Phong lúc này đã hạ quyết tâm, chỉ trở ngại mỗi Phó Nhiễm ở bên cạnh không cứng rắn được như vậy.

Minh Thành Hữu thấy thần sắc Phó Nhiễm vẫn bất động, hần cũng biết rõ tính tình cha mình, hần dùng tay nhẹ đẩy Phó Nhiễm “Cha, con mà thực sự đi bộ đội Tiểu Nhiễm làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn cô ấy một mình một bóng trông phòng chờ con vài năm như vậy, đây không phải là cố tình làm lỡ làng Tiểu Nhiễm sao?”

“Thành Hữu nói đúng lắm, ta vẫn đang chờ ôm cháu nội đây.” Lý Vận Linh thấy thế vội vàng bổ sung. Minh Vân Phong đưa mắt nhìn về phía Phó Nhiễm, người đàn ông bên cạnh không để lại dấu vết véo nhẹ bên eo cô.

Phó Nhiễm tránh tầm mắt của hắn, đem vẻ ưu nhã phóng khoáng nói “Cha, con tán thành ý của ngài, nói không chừng đến lúc đó Thành Hữu có thể thay da đổi thịt trở lại, mấy năm này con có thể đợi.”

28. Chương 28: Khổ Nhục Kế

Hai mắt Lý Vận Linh tròn tròn, Phó Nhiễm tin tưởng là bà rất yêu chiều Minh Thành Hữu, nếu không bà sẽ không bao giờ dùng loại ánh mắt này để nhìn cô.

Ngược lại thì Minh Thành Hữu không nói thêm lời nào nữa, Phó Nhiễm không cần nhìn cũng biết sắc mặt của hắn nhìn không vui chút nào. Bàn tay áp vào bên eo cô lúc trước giống như nóng hổi, trong nháy mắt, cách lớp vải lại hóa thành lạnh lẽo.

Rốt cuộc Lý Vận Linh ngồi không yên được nữa, lớp trang điểm nhẹ nhàng trên gương mặt không thể che giấu hết phần nộ trong lòng bà “Tiểu Nhiễm, có thật là con dự định để cho Thành Hữu đi bộ đội không?”

“Mẹ, con cảm thấy có thể được đi huấn luyện trong quân đội cũng không phải là chuyện xấu. Nói cho cùng, giống như cha có mấy chục năm trong quân đội, sinh hoạt tập quán nhất định rất tốt, chẳng phải là sẽ giúp thân thể và tính tình sao?”

Minh Vân Phong bỗng cảm thấy yên tâm, sắc mặt khó coi lúc nãy cũng dịu đi không ít.

“Ta có ba con trai mà không có lấy một đứa tư tưởng này như Tiểu Nhiễm, tham gia quân ngũ có cái gì không tốt? Hay thiên hạ này là đem lính bắn rơi đây!”

Hai người sĩ quan ngồi ở đối diện gật đầu liên tục, Minh Vân Phong thấy Phó Nhiễm nhu thuận đứng ở một bên Minh Thành Hữu, hiện tại thấy kỳ cục, trong ngày thường định là đã bắt nạt Phó Nhiễm.

Minh Vân Phong nghĩ đến điều này, trong lòng khó tránh khỏi có chỗ áy náy, nếu thật sự để cho Phó Nhiễm chờ đến ba năm rưỡi, chẳng phải là càng khó ăn nói sao?

“Hai đứa hãy mau chóng sinh cháu nội cho ta, chuyện này vì thế sẽ thôi không nhắc đến nữa, nói cách khác, cho dù là đến lúc nó ba mươi tuổi nếu ta muốn vẫn có thể bắt nó đi bộ đội!”

Sau khi Minh Vân Phong ném lại câu nói thâm độc đó, lúc này mới dẫn theo mấy người đứng dậy đi khỏi.

Minh Thành Hữu thấy bước chân ông vừa bước ra, vẻ mặt dừng dưng liếc qua Phó Nhiễm rồi đi lên lầu.

Lý Vận Linh bưng lên chén trà tử sa nhấp nhẹ một hớp, sau đó ánh mắt nâng lên nhìn chằm chằm Phó Nhiễm “Tiểu Nhiễm, con tới đây ngồi.”

Phó Nhiễm nghe lời đến ngồi cạnh Lý Vận Linh “Mẹ, con biết rõ mẹ muốn hỏi cái gì, lúc ấy cha đang nổi nóng, nếu con cứ nhất nhất giúp Thành Hữu, chỉ làm đổ thêm dầu vào lửa, dù sao thì hiện tại chuyện này coi như là đã bình thường.”

Phó Nhiễm chớp mắt, trong lòng lại âm thầm khinh bỉ chính mình, lúc này nói dối cũng không thấy đỏ mặt.

Sự thật là cô rất hi vọng có thể Minh Vân Phong sẽ cho người áp giải Minh Thành Hữu đi bộ đội. Lại không nghĩ ra cuối cùng là do ông nể mặt cô mà giữ lại kẻ gieo họa này hay không? Thế thì cô không phải là gây ông đập lưng ông sao?

Nói cho cùng, hay là bởi vì Minh Vân Phong hết sức yêu thương hắn nên không nỡ làm thế?

Lý Vận Linh có vẻ hài lòng, vỗ nhẹ mu bàn tay Phó Nhiễm, ở trong mắt bà, nếu có thể bảo vệ Minh Thành Hữu thì tất cả đều là người tốt.

“Tiểu Nhiễm, con nghe thấy hiểu ý tứ trong lời nói của cha con sao? Có đứa bé là bùa hộ mệnh tốt nhất.”

Phó Nhiễm lại không để ý nhiều đến lời nói của bà. Lý Vận Linh nghĩ tới chuyện trở về tìm Minh Vân Phong thuyết phục thêm, cho nên không ở lại lâu.

Lúc Phó Nhiễm đi vào phòng, Minh Thành Hữu đã tắm rửa xong đi ra, trên người khoác một chiếc áo choàng tắm màu trắng, đầu tóc tùy ý dùng khăn lông lau khô, hai chân hằn nhàn nhả để lên mép giường, tay cầm điều khiển từ xa mở TV.

Nhưng rất không trùng hợp là hết kênh này tới kênh khác đều đang phát chuyện hấn đánh người, vậy là tất cả mọi người trong thị trấn đều biết, không muốn chiếm trên trang nhất các báo cũng không được.

Minh Thành Hữu định thần chuyển kênh, ánh mắt đã nhìn thấy Phó Nhiễm từ lúc cô mới bước chân vào cửa phòng. Phó Nhiễm ngồi ở một bên mép giường bất động, nhưng cô có thể cảm giác được sau lưng là ánh mắt nóng rực kia.

Cô ngồi một lúc rồi đứng dậy, bởi vì đã ở bên ngoài một buổi tối nên lúc này không thể không đi vào phòng tắm tắm rửa.

Trở lại phòng ngủ, Minh Thành Hữu tinh thần phấn chấn, đang khoanh chân ngồi ở trên ghế sofa chơi game. Phó Nhiễm đau đầu như muốn vỡ tung, toàn thân mệt mỏi, cô chỉ muốn nằm dài trên giường ngủ một giấc thật tốt, nhưng người đàn ông kia hiển nhiên không có ý định đi ngủ như cô, ngược lại mở tiếng to đến cả ở ngoài đường cũng có thể nghe được.

Cô lẩn lộn khó ngủ, lấy tay che lỗ tai không thấy hiệu quả, lại đem chăn mền đắp trùm lên đầu.

Một giờ sau...

Hai mắt Phó Nhiễm sưng vù, tâm tình cũng bức bối vì Minh Thành Hữu cố tình mở âm thanh to hơn. Cô đẩy chăn mền ra đứng dậy

“Minh Thành Hữu?”

Đối phương không thèm quay lại nhìn. Phó Nhiễm mặc mỗi bộ đồ ngủ trên người đi về hướng ghế sofa, cô cũng không nhiều lời, chỉ nhẹ nhàng bỏ lại một câu “Thẩm Ninh nằm ở bệnh viện còn chưa vượt qua giai đoạn nguy hiểm, thực sự anh lại có tâm tư ở đây chơi sao?”

Gương mặt quyến rũ của Minh Thành Hữu trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, hấn nghiêng đầu sang chỗ khác, trên tóc vẫn nhỏ nước đọng lạnh như băng bắn vào mu bàn tay Phó Nhiễm. Hấn để máy chơi game xuống, tắt âm thanh đi. Minh Thành Hữu giữ chặt Phó Nhiễm kéo cô đến bên cạnh.

“Anh không chỉ có tâm tình chơi trò này, anh còn muốn chơi trò khác đây.”

Trong ngày thường hấn đã vô lại mười phần, giờ kỳ thật hấn đúng là người không có tim không có phổi.

Phó Nhiễm càng cảm thấy cô gái nào tự mình hủy hoại trong tay hấn đều không đáng. Minh Thành Hữu lắc lư máy chơi game trong tay, mắt nhìn chăm chăm làm Phó Nhiễm cảm thấy tóc dựng đứng, cô mới đứng dậy, một tay hấn lại kéo cô vào trong lồng ngực làm Phó Nhiễm không hề có năng lực chống đỡ.

Đối với sự thân mật của hấn từ trước đến nay cô chỉ có thể trốn tránh, hai cánh tay Phó Nhiễm để ở trước ngực ngăn cản mặt Minh Thành Hữu ghé tới “Hiện tại tôi không có tâm tư.”

“Hôn một chút thôi?”

“Tôi rất mệt mỏi.”

“Hôn xong liền cho em ngủ.”

Quả nhiên Minh Thành Hữu cũng không cưỡng ép cô, chỉ là nụ hôn này quá mức thắm thiết, trong nháy mắt đầu lưỡi của hấn đã chui vào trong miệng cô. Lúc này Phó Nhiễm mới hiểu được, cô không nên thỏa hiệp.

Trong lúc gặm nuốt làn môi cô, một động tác mập mờ mờ mờ của hấn hình thành, Phó Nhiễm phản ứng kịp thời, nhanh nhẹn đẩy ra bàn tay Minh Thành Hữu đang từ từ chui vào bên trong áo của cô.

Hắn cũng không giận, dùng đầu ngón tay cái lau hường khoe miệng bằng động tác thêm phần gợi cảm, hắn không vội, có rất nhiều thời gian để trị cô.

Huống chi chuyện này là chính cô đã chấp nhận, nếu hắn không nhân cơ hội cùng cô làm việc đó thì chẳng phải là đã uổng phí thời gian ngủ chung trên một cái giường lâu như vậy sao.

Ngày hôm sau Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu cũng không ra khỏi cửa, hiện tại đúng là giờ cao điểm, không chừng đi ra ngoài có thể gặp rất nhiều ký giả.

Lúc chuẩn bị ăn tối thì Minh Thành Hữu đang nghe điện thoại. Tiêu quản gia đúng giờ chuẩn bị bữa tối, lại không nghĩ là hắn sẽ nhân cơ hội phát tiết, hất toàn bộ đồ ăn trên bàn xuống đất. Hù dọa tất cả mọi người trong nhà không biết phải làm sao, ngay cả Phó Nhiễm đứng ở bên cạnh cũng không dám động đậy. Sau khi ném đồ trong phòng khách thành một đống bừa bộn dưới đất, lúc này Minh Thành Hữu mới bước lên lầu.

Phó Nhiễm nghĩ thầm có thể là do chuyện của Thẩm Ninh khiến cho hắn phiền lòng, cô bảo Tiêu quản gia thu dọn sạch sẽ rồi cũng đi lên. Vừa đẩy cửa ra đi vào, trong phòng ngủ truyền đến mùi thuốc lá nồng nặc làm cô bị sặc lên mũi.

Phó Nhiễm mở cửa sổ ra, thấy Minh Thành Hữu ngồi ở trong ghế sofa màu vàng nhạt. Một hàng bình rượu đặt gọn sang một bên trên bàn trà, hắn quay lại lấy tay ngoắc ngoắc Phó Nhiễm.

Sau một lúc do dự, Phó Nhiễm cũng đi tới “Anh không sao chứ?”

“Em nên đặc ý, hai ngày nữa anh phải đi bộ đội, khả năng sắp tới sẽ không về được.”

“A” Phó Nhiễm giật mình không ít “Là ý của cha?”

Minh Thành Hữu đem thuốc lá trong tay bóp tắt, cánh tay vươn ra duy trì một động tác rất lâu, xuyên qua làn khói thuốc như sương mù lượn lờ, ánh mắt hắn u ám như đêm tối, tay cầm lấy chén rượu đưa cho Phó Nhiễm.

“Uống cùng anh một chén.”

“Tôi không uống rượu.”

Nghe có vẻ như theo ý của Minh Văn Phong lúc đó thì chuyện này sẽ dừng lại, tại sao lại còn xảy ra sự cố?

Tâm tình Minh Thành Hữu rất tồi tệ, hắn uống một hơi cạn sạch chén rượu đỏ, lại uống liên tiếp vài chén. Phó Nhiễm thấy bộ dạng này của hắn không phải là không thể gặp chuyện không may, vội vàng kéo cánh tay hắn.

“Đừng uống nữa, anh đã nói là không muốn đi, chẳng lẽ cha sẽ thực sự sẽ cho người áp giải anh đi?”

“Ông ấy không bao giờ nói hai lời, cấu kết, lúc này em vui lắm hả?”

“Anh uống bao nhiêu rượu, không phải là đang say chứ?”

“Lúc này em quan tâm để làm gì? Lúc bảo em nói chuyện thì mồm dài đi đâu rồi?”

Minh Thành Hữu thấy Phó Nhiễm trong lòng chột lóe lên áy náy, hắn mở nắp chai rượu rót vào trong miệng, đồng thời đem chén rượu kia đưa sang phía Phó Nhiễm.

” Em đừng quên em đã nói, sẽ ngoan ngoãn chờ anh trở lại.”

Phó Nhiễm thấy bộ dạng Minh Thành Hữu chán chường như vậy không khỏi suy nghĩ. Ưu điểm lớn

nhất của cô là lúc tuyệt tình đến nhần tâm, mà khuyết điểm lớn nhất lại là sau khi làm xong ‘chuyện xấu’ lại khó tránh khỏi áy náy trong lòng.

Xem ra ở điểm này cô cũng tự biết là mình không thể sánh được với Minh Thành Hữu, rốt cuộc lại là cô không làm được như thế. Cô liên tiếp uống hết vài chén rượu, vốn không uống được nhiều, lại

không ngăn được Minh Thành Hữu dường như nửa cầu khẩn nửa nài ép rót thêm.

Hình ảnh người đàn ông ở trước mặt Phó Nhiễm càng ngày càng mơ hồ, trong ánh mắt cô hầu như chỉ thấy được ánh sáng hư ảo phản chiếu ra từ ngọn đèn, cô là mềm lòng mới uống rượu Minh Thành Hữu đưa cho.

Không nghĩ tới là hẳn sẽ được voi đòi tiên, biến cô thành bộ dạng như thế này.

Tinh thần không còn tỉnh táo nữa, lơ mơ lại cảm giác được có người bế cô lên, người đàn ông lúc bước đi bước chân có lực vững vàng, Phó Nhiễm bị đặt vào trong chăn mềm mại như một đám mây, cô có một ảo giác giống như cả người đều bị kéo xuống chìm sâu, có dùng sức cố gắng như thế nào cũng không bò dậy nổi.

Tư duy cuối cùng của cô vẫn định dạng tại lúc Minh Thành Hữu đưa chén rượu đến trên môi cô, cô đau đầu lắc đầu, không đứng, rõ ràng là cô đã nhìn thấy Minh Thành Hữu uống say không biết gì, lúc đó cô mới không để ý uống cùng hẳn, như thế nào mà...

29. Chương 29: Say Rượu Hư Thân

Phó Nhiễm không nghĩ đến chuyện uống rượu say đánh mất lý trí, bình thường cô đề phòng Minh Thành Hữu như đề phòng ác ma, không nghĩ rằng lúc này lại tự mình chui đầu vào chỗ ác ma, mà hiển nhiên lại chui vào ngay chỗ ác ma trước mặt.

Cô có thể cảm giác được đầu mình đang trầm xuống, Minh Thành Hữu đặt cô tại mép giường, đầu của cô không hề có sức lực chống đỡ, một lần tóc tăn ra, phần đuôi sợi tóc chạm trên nền gạch bóng loáng, Phó Nhiễm sợ hãi, người giống như bị rơi xuống, cô duỗi hai tay ra nhưng vô lực, cảm giác say đến bất tỉnh nhân sự.

Nhưng kì lạ, có khi lại tỉnh táo đến tàn nhẫn!

Một bàn tay cầm lấy cổ áo kéo cô vào giữa giường, hô hấp của cô nóng hổi, dễ dàng giao thoa hơi thở của Minh Thành Hữu trong trẻo nhưng lạnh lùng, nóng lạnh kề bên nhau, hai thân thể hoàn toàn bất đồng tụ lại cùng một chỗ. Trong miệng Phó Nhiễm bởi sức nặng của hẳn đột nhiên tới mà rên rỉ thành tiếng.

Trong phòng có hệ thống sưởi, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh run, hai cánh tay giơ cao quá đỉnh đầu đặt tại trên gối.

Ánh mắt của cô cố gắng mở ra, xuyên qua mi mắt lại chỉ thấy bóng đen của người đàn ông.

Trí nhớ của Phó Nhiễm khắc sâu tận xương toàn bộ quá trình, chính là một cảm giác đau nhức!

Thân thể Phó Nhiễm kêu lên giãy giụa, nhưng tiếc rằng sức lực hoàn toàn không có, Phó Nhiễm giống như đưa thân vào nơi bí mật giăng lưới, bị trói buộc mà không cách nào thoát ra được. Mỗi tế bào trên cơ thể bị cảm giác không tên nào đó bao quanh vây hãm, lại cảm thấy trên người như bị một con rắn Cự Mãng quấn lấy, dần dần siết cô không thể thở được.

Rất nhiều động tác lúc đó cô không thể nhớ rõ, cũng không thể nhìn rõ. Chỉ có giác quan của cô có thể cảm thấy rõ ràng phần lưng mình như bị chìm trong giường lớn. Từ bên trên nhìn xuống, trong mắt hẳn cô gây yếu như vậy, quả thực không chịu nổi. May mắn cho cô là chăn đơn rất mềm mại và êm, bằng không mảnh liệt như vậy, phần lưng cô tất nhiên sẽ bị hẳn làm cho tổn thương.

Đèn trong phòng ngủ đã bật toàn bộ, Phó Nhiễm lơ mơ nhìn đến chiếc đèn thủy tinh trên đỉnh đầu sáng ngời gay gắt, giống như bị rung lên từng đợt đến lúc cuối cùng, lại không thấy tung tích, không phải là động đất chứ?

Cô mệt mỏi đến nỗi ho khan, giữa những khoảng cách ho khan mới nghĩ đến, lúc đó là do đèn rất sáng?

Hay chính cô đã thấy thật rõ ràng?

Trên đầu, cổ họng Minh Thành Hữu bật ra tiếng nói khàn khàn tới gần, hai cánh tay đè ép bả vai Phó Nhiễm càng lúc càng chặt, khuôn mặt cô đỏ hồng kiêu diễm, thân thể co lại thành một đoàn, trong không khí chỉ có từng tiếng hít thở như chìm nổi trôi giạt, chỉ đợi ngoi lên hít thở không khí trên mặt nước.

Phó Nhiễm thề, đời này cô không bao giờ đụng vào rượu nữa.

Nhưng lúc này thì tất cả đã quá muộn...

Tiêu quân gia lần thứ ba từ trên lầu đi xuống, bà hướng mấy người đứng ở phòng ăn phát tay. “Dọn đi, xem chừng đi chuẩn bị cơm trưa là vừa.”

Khi Phó Nhiễm tỉnh lại, việc trước tiên không phải là mở mắt ra, mà là thử giật giật cử động ngón tay.

Tê dại...

Cô thử cử động chân, cảm giác toàn thân như không còn sức lực, tê dại giống như tất cả đều không phải là của mình. Cô nhận không được âm thanh ưm, mở mắt, một vẻ mặt hắc ám choáng váng mang theo cả ánh bình minh.

Cô nhìn thấy khoe miệng Minh Thành Hữu cong lên một đường hình cung, bàn tay chống lên nửa người trên không nhúc nhích đang nhìn cô chằm chằm.

Phó Nhiễm đem đầu tóc rối bởi vén sang một bên, cô kéo chăn mền cúi đầu nhìn, được rồi, tới hôm qua thật sự là bị chó cắn, không phải là đang nằm mơ.

Hai tay Phó Nhiễm để dọc theo người, không chớp mắt nhìn về phía trần nhà.

Minh Thành Hữu chờ một lúc mà không thấy cô nháy mắt, tay hần đưa qua đưa lại trước mặt Phó Nhiễm.

“Lúc này hai ta thật sự là đã làm chuyện cấu kết.”

Mặt Phó Nhiễm thoáng qua chứa ý cười, giọng điệu mang theo chút trào phúng.

“Thì ra là anh cùng phụ nữ lên giường đều thích dùng chiêu trò này? Nằm ở trên thân thể không nhúc nhích rất sáng khoái đúng không?”

“Chắc chắc.”

Khuỷu tay Minh Thành Hữu nâng nửa người lên, chiếc chăn tơ lụa thuận thế rơi xuống tới thắt lưng hần.

“Tối hôm qua em có hai lần cao trào, thật sự, anh đều làm cho em có cảm giác tốt nhất.”

Chóp mũi Phó Nhiễm không thể che hết được chua xót, đáy mắt Minh Thành Hữu vui vẻ hiển nhiên thành lưỡi dao sắc bén tốt nhất đâm cô bị thương, bỗng nhiên cô đứng dậy, cũng không để ý trước ngực lộ ra ngoài một mảng lớn, sau đó cô với lấy gối mềm, hướng theo bộ mặt tuyệt đẹp kia đánh tới.

“Em nổi điên làm gì!”

Minh Thành Hữu đoạt lấy chiếc gối trong tay Phó Nhiễm.

“Tự mình hỏi thân thể mình một chút, hỏi nó hầu hạ anh có sáng khoái không?”

“Anh - - ”

“Hỏi đi!”

“Đi tìm chết đi!”

Hốc mắt Phó Nhiễm một hồi nóng hồi thật vất vả mới có thể nén lại.

“Chuyện cha cho anh đi bộ đội cũng là giả phải không?”

“Lần này là giả, nhưng lần sau không thể nói chính xác, em giữ lại cái mào kia làm cái gì? Nếu bị người ta lừa đi bệnh viện kiểm tra lần nữa, biết rõ chuyện trên giường của chúng ta vẫn một mực giấu diếm, đối với anh và em cũng không tốt.”

Minh Thành Hữu nói đạo lý rõ ràng, vòng đi vòng lại, cuối cùng, dù sao cũng là vì tốt cho Phó Nhiễm.

Cô kéo qua chiếc chăn đắp ở trên thân hai người, Minh Thành Hữu bị lộ ra trên người vẫn chưa mặc gì. Cũng không còn cảm thấy thẹn thùng gì nữa, Phó Nhiễm nắm chặt đầu ngón tay, cất tiếng nói dường như vô vọng.

“Anh không cần phải làm thủ đoạn hèn hạ như vậy.”

“Anh nói muốn sống thật tốt cùng em, em chịu tin không?”

Cánh tay Minh Thành Hữu đưa tới ôm bả vai Phó Nhiễm.

“Tốt lắm, tới đây làm lại một lần nữa.”

Cô dùng sức vươn ra khỏi tay hắn, vội vàng xuống giường nhặt lên quần áo tán loạn ở bên chân, Minh Thành Hữu kéo áo choàng tẩm bên cạnh, xuống giường đi đến trước mặt cô.

Phó Nhiễm mới mặc xong áo ngực, lại mặc luôn áo lông, lúc đứng người lên chân mềm nhũn xuống, cô thấy Minh Thành Hữu chặn đường của mình,

“Nhường một chút.”

“Có uất ức như vậy sao?”

Lông mày hắn hếch lên vẻ khinh thường. Hắn làm vậy với phụ nữ đã nhiều, đương nhiên là không sao cả.

Phó Nhiễm đẩy hắn ra.

“Minh Thành Hữu, anh không đi diễn trò thì thật đáng tiếc, nói sau cùng, thực sự anh cho là tôi sẽ còn bị người ta lừa gạt đi bệnh viện sao?”

“Đã nghe nói qua phải đề phòng ngộ nhỡ sao? Lần sau bọn họ mà nói sau lưng anh, anh trực tiếp đem giấy tờ mang thai của em đập vào mặt họ!”

Phó Nhiễm tức giận, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Tôi sẽ không sinh con cho anh!”

Minh Thành Hữu lơ đãng, hắn cũng không còn nghĩ tới hướng xa như vậy.

“Anh và em đã lên giường, còn sợ lấy không ra giấy tờ giả?”

Thì ra là như vậy.

Tâm tình Phó Nhiễm trầm hẳn xuống, lại đột nhiên nghĩ là có gì không thích hợp ở đây, tự nhiên cô phản ứng lại, khuôn mặt cô bởi vì tức giận mà đỏ bừng.

“Anh muốn lấy giấy tờ giả tùy thời tùy chỗ cũng có thể, vì cái gì lại làm thật trên giường?”

Minh Thành Hữu không nghĩ tới lúc này lại tự quẩn mình thành một vòng đi vào, trên mặt thoáng hiện lên vẻ mất tự nhiên sau khi bị vạch trần. Da mặt hắn dù dày cũng không thể thừa nhận là vào lúc đó hắn muốn làm chuyện đó với cô, không có lý do nào khác.

“Hiện tại dù em nghĩ thế nào thì chúng ta cũng đã lên giường một lần rồi.”

Ánh mắt Phó Nhiễm liếc sang bên cạnh, ở giữa giường là một màu đỏ thẫm, cô xoay người muốn rời đi.

Minh Thành Hữu đã trước một bước giữ chặt cổ tay cô: “Đi đâu?”

“Đi ra ngoài!”

Tình hình như vậy là lần đầu tiên Minh Thành Hữu gặp phải, không nói đến Phó Nhiễm tối hôm qua là không tình nguyện đến cỡ nào, chỉ cần nói hành động lúc này sau khi cô tỉnh lại, hắn sống đến 24 năm qua chưa từng gặp cô gái nào không thức thối như vậy.

Nói cho cùng, trong lòng cô chính là không có hắn, cho nên cảm thấy quan hệ này là bị khuất phục, nên muốn rời khỏi đây.

“Tốt, cô muốn đi phải không? Bây giờ cô liền đi ngay cho tôi, đi.” Ngay sau đó Minh Thành Hữu kéo lấy Phó Nhiễm kéo ra bên ngoài, hai người đều đeo dép, Phó Nhiễm đi theo sau lưng Minh Thành Hữu lảo đảo đi xuống lầu.

Tiêu quản gia nhìn thấy hai người, còn chưa kịp mở miệng, chỉ thấy mặt Minh Thành Hữu có vẻ tức tối đẩy Phó Nhiễm ra ngoài cửa chính.

“Đầu óc nóng lên cái gì, tôi cho cô đứng bên ngoài suy nghĩ thật kỹ!”

Hắn xoay người đóng cửa chính lại, hướng mấy người đứng cách đó không xa quát: “Không được ai mở cửa cho cô ta!”

Trong lúc đó, Phó Nhiễm đứng ở ngoài cửa, lại lần nữa bị người khác vứt bỏ.

Minh Thành Hữu sải bước lên lầu, đóng cửa phòng ngủ đánh rầm, có cảm giác như cả ngôi biệt thự đều rung mình một cái.

30. Chương 30: Bị Đuổi Ra Cửa

Tại phòng Minh Thành Hữu vừa tắm rửa xong, mặc một bộ đồ khô mát, sau đó dạo bước đi ra sân thượng, hơi nghiêng người ngó qua liền thấy Phó Nhiễm vẫn đứng ở ngoài cửa không nhúc nhích.

Trong lúc đó ánh mặt trời lười biếng nghiêng chen vào qua các kẽ ngón tay xanh xao, một bàn tay cô đặt trên đỉnh đầu.

Nỗi tức giận trong lòng Minh Thành Hữu như không có cách nào xua tan được, hắn nắm chặt bàn tay lại.

Phó Nhiễm cũng không ngẩng đầu lên, sau lưng là cửa lớn vẫn đóng chặt, hắn đứng đó được một lúc lâu, lúc này mới bước rời đi.

Minh Thành Hữu trở lại phòng ngủ, ở giữa chiếc giường lớn là một màu đỏ thẫm chói mắt kinh người. Hắn ở trong phòng vòng đi vòng lại, đi tới hướng ghế sofa nhật lên chiếc máy chơi game bị ném ở một bên.

Tiêu quản gia đứng ở bên ngoài, cất tiếng gọi dè dặt.

“Tam thiếu, cơm trưa đã chuẩn bị xong.”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu ngó qua hướng ngoài cửa sổ, vốn là cửa kính nhìn xuyên thấu chẳng biết hơi nước đã kết lại từ lúc nào, lại nhìn thấy bầu trời đen tối mù mịt đã bắt đầu mưa tí tách.

Hắn đặt đồ trong tay xuống, bước tới kéo cửa phòng lao ra.

Tiêu quản gia theo sát hắn mà bước tới, nhưng bất luận thế nào cũng không theo kịp bước chân hắn.

Minh Thành Hữu mở cửa chính ra, hương vị bùn đất cỏ cây hỗn hợp chạm vào mặt, bóng dáng to cao đứng trước trụ La Mã, ánh mắt nhìn qua một vòng cũng không phát hiện ra Phó Nhiễm.

Minh Thành Hữu đội mưa đi vào vườn hoa đưa mắt tìm kiếm, những loại hoa cỏ quý giá trong vườn kia do chính người trong nghề làm vườn bài trí, có thể nhìn một cái là thấy vẻ hài hòa đẹp mắt.

Tiêu quản gia cầm lấy cây dù vội vàng đi đến bên cạnh hắn. “Tam thiếu, mưa lớn như vậy, trở về đi.”

“Cô ấy đâu?”

Lúc Phó Nhiễm bị hắn túm ra khỏi phòng, trên người không mang cái gì cả, có thể đi đâu chứ?

“Thiếu phu nhân sao?”

Ánh mắt Tiêu quản gia khó hiểu nhìn về phía Minh Thành Hữu “Sớm đã đi rồi, nhìn thấy thời tiết không tốt, thiếu phu nhân hỏi tôi lấy cái ô nói là đi làm.”

Ai lại ngốc thế chứ? Hắn không cho ai được cho cô ấy vào cửa, chẳng lẽ lại ngoan ngoãn thật sự sẽ đứng ở đây gặp mưa? Cho là chuyện đùa giỡn, diễn trò khổ sở.

“Đi sao?” Minh Thành Hữu nhăn lông mày lại.

Tiêu quân gia vội vàng biện luận. “Tôi chưa mở cửa cho thiếu phu nhân, cái ô là đưa từ trong cửa sổ đưa ra.”

Trong lòng Minh Thành Hữu tức giận mất bình tĩnh, nâng chân lên đá bay một chậu hoa, chiếc chậu gốm sứ bùm bùm rơi ra khỏi bậc thang, trông như hành lễ phủ phục trên mặt đất, bùn đất màu nâu sẫm bị nước mưa trôi đi.

“Tam thiếu!”

Minh Thành Hữu phát tay ra đẩy cây dù Tiêu quân gia đưa tới, tâm tình không hiểu tại sao khó chịu, chỉ muốn tìm người để trút giận.

Không bao lâu sau khi Phó Nhiễm đi ra khỏi Tôn Vân Thủ Phủ, cái ô cầm ở trong tay kịp thời phát huy tác dụng. Cô sờ sờ túi, trống không, quần áo trên người còn xộc xệch như vậy, nhưng lúc đó bị đuổi ra quá đột ngột, cô chỉ kịp đeo mỗi dép.

Một chiếc xe màu bạch kim lướt qua nhanh như gió, Phó Nhiễm lùi lại hai bước tránh ra, lại thấy nó nhanh chóng chuyển lái lùi về bên cạnh cô, cửa sổ xe bên trái hạ xuống, lộ ra gương mặt tuần tú quen thuộc “Tiểu Nhiễm.”

Cô khẽ khom lưng, lúc này mới nhìn rõ mặt người đó “Đại ca.”

Sắc mặt hần lạnh lùng trầm tĩnh, vẫn bất động một lúc chưa mở miệng ngay.

“Như thế nào em lại ở đây? Đi đâu, anh đưa em đi.”

“Không cần đâu.”

“Lên xe đi, nói không chừng chung quanh đây có ký giả.”

Phó Nhiễm biết rõ lúc này cô không có lựa chọn nào khác, chẳng lẽ lại nói là cô muốn đi bộ đi đến phòng làm việc?

Chiếc xe năm chỗ ngồi lúc này không lao nhanh giống như vừa rồi, Minh Tranh từ sau tay lái cầm chiếc khăn lông còn mới đưa cho cô.

“Làm sao lại trở thành bộ dạng như vậy?”

Môi Phó Nhiễm như tự giễu nhếch lên, ánh mắt lướt qua chiếc dép màu lam nhạt trên chân. “Tôi bị đuổi ra ngoài.”

“Vì cái gì?”

Đầu tóc Phó Nhiễm vẫn dính ướt, thấy cần gạt nước đẩy ra từng dấu vết nước mưa lưu lại thành từng hàng. Trên phố có đám người muôn hình muôn vẻ vội vàng qua lại, bỗng nhiên cô xuất thần, kinh ngạc mở miệng nói.

“Có một lần cũng là lúc trời mưa như vậy, tôi cũng như những người bên ngoài kia giống như mất hồn chạy trong mưa, tôi lớn tiếng kêu với bầu trời kia, tất cả là vì cái gì, có thể cho tới tận hôm nay, tôi cũng không có được đáp án.”

Minh Tranh cầm tay lái chặt hơn, hần hạ cửa sổ xe xuống thành một khe hở rất nhỏ, ngẫu nhiên có vô số hạt mưa hắt vào gương mặt, cảm giác ướt lạnh đập tắt xúc động trong cơ thể hắn.

Chỉ trong chớp mắt, người đàn ông này lại khôi phục thành dáng vẻ lạnh lùng như bình thường.

Ánh mắt hần lướt qua kính chiếu hậu dừng lại ở trên cổ Phó Nhiễm, cô không tự biết, chỗ kia lưu lại một vết hôn hồng hồng sau một đêm chưa tan ra, lúc này đã hiện ra bầm tím.

Ánh mắt Minh Tranh chìm dần, không gian nhỏ hẹp yên tĩnh không có tiếng động, lại là loại cảm giác gần như hít thở không thông. Phó Nhiễm hít một hơi dài, vô dụng, trong lòng cô muốn hỏi ra chuyện năm đó, có thể hiển nhiên hẳn không muốn đề cập tới, càng nghĩ đến lại càng sớm quên mất.

Cảm giác không còn sức lực chạy khắp toàn thân, Phó Nhiễm xuất thần nhìn chằm chằm bóng người ngoài cửa sổ càng lúc càng xa, khuỷu tay tì vào cửa chống cằm lên.

Tiếng nói như ám chỉ, giờ phút này cô đứng như một chiếc thuyền nhỏ trôi nổi tại mặt biển, trừ đi cảm giác sợ hãi ra không còn gì khác nữa. “Ca ca”

Tiếng cô khẽ gọi, trí nhớ như từng một đoạn phim ngắn phát ra, trong lòng tràn đầy chua xót khó nhin. “Đây là một lần cuối cùng tôi hỏi anh, anh không muốn nói, tôi cũng không miễn cưỡng.”

Bàn tay trái đặt ở trên đầu gối bị một bàn tay ấm áp kéo qua, sau đó nắm chặt lại trên đùi Minh Tranh.

Chóp mũi Phó Nhiễm đau xót, cô không quay đầu lại, con mắt vẫn nhìn chằm chằm hướng ngoài cửa sổ.

Xe chạy nhanh về con đường phía trước, có thể Phó Nhiễm tìm không được con đường phía trước của cô ở đâu.

Mưa dần dần ngớt, mặt đất lại bởi vì trận mưa này mà hoàn toàn ẩm ướt. Hàng cây xanh bên đường dần lộ ra, Phó Nhiễm vẫn mặc cho hẳn cầm tay, cô chờ hẳn mở miệng.

Minh Tranh vẫn có thể nhếch môi mỏng lên nhưng vẫn không nói lời nào.

Người vốn là như vậy, trước khi chưa từ bỏ ý định, cõi lòng đầy hi vọng.

Có chuyện Phó Nhiễm nhiều lần lên tới trên cổ họng, do dự hết lần này đến lần khác, cô cũng chỉ biết lấy hết dũng khí ra.

“Ca ca...”

Chiếc xe phanh gấp, bánh xe hẳn vết trên mặt đường, Minh Tranh mở cửa xe, đồng thời thu hồi bàn tay đang cầm tay Phó Nhiễm. “Anh còn có việc, chỉ có thể đưa em đến đây.”

Hắn móc ra ví da, tùy ý rút ra một xấp tiền đưa về phía Phó Nhiễm, “Cầm lấy.”

Bàn tay cô vẫn còn lưu lại hơi ấm của tay hắn. Lúc này tim Phó Nhiễm đang đập mạnh và loạn nhịp, cô ngẩng đầu, ánh mắt Minh Tranh bình tĩnh xaxăm, cô tự giễu mình, yếu ớt cười rút ra từ trong tay hắn một đồng một trăm. “Cầm ơn.”

Lúc Phó Nhiễm đẩy cửa rời đi cũng chưa quay đầu lại.

Nói cho cùng, là cô tự ảo tưởng, hẳn từ trước đến nay đều hiểu đúng mực, chỉ có thể như thế này.

Tầm mắt Minh Tranh vẫn đặt trên bóng dáng của Phó Nhiễm, thấy cô càng chạy càng xa, cuối cùng biến mất trong màn mưa, cũng biến mất luôn ở trong mắt hắn.

Hắn lấy ra điều thuốc đốt, chỉ hít sâu một hơi, miệng mất hết hào hứng hút hơi thứ hai.

Phó Nhiễm che dù đến đến bên công viên, bởi vì có mưa nên không gặp người nào. Đúng là gặp loại thời tiết như hôm nay còn có ai lại giống như cô đến đi dạo công viên?

Chiếc ghế gỗ dài được sơn qua loa cũng không ngồi được.

Cô đành phải tiếp tục đi lên phía trước, suy đoán trên người chỉ có một trăm đồng, có thể làm những thứ gì?

Sắc trời dần dần chìm xuống, không đến chạng vạng 5 giờ, bên ngoài đêm đen tiến tới gần, trong phòng khách ở Tôn Vân Thủ Phủ sáng như ban ngày, một bóng người đứng ở trước cửa sổ, Minh Thành Hữu bóp tắt thuốc lá trong tay, hai đầu lông mày khẽ nhíu, khuôn mặt u sầu.

Suy nghĩ kỹ ngược lại thấy tức giận thêm, hẳn nóng nảy đem ném cô ra bên ngoài, ngược lại cô lại phải ôm một cái, trực tiếp đi luôn. Chỉ là trên người cô không mang tiền, lúc này đường đi ra ngoài còn khó, bộ dạng cô lúc đó chật vật, cũng không thể có khả năng trở về Phó gia.

Tiêu quản gia thấy hắn đứng giữa trời ở đó, nhìn thời gian suy nghĩ một lúc, thiếu gia này buổi trưa không có ăn cơm. Để thực sự đói bụng có thể bà đảm đương không nổi trọng trách của mình “Tam thiếu” Bà hết sức coi chừng mở miệng “Ăn cơm tối đi.”

Minh Thành Hữu xoay người, ánh mắt lạnh đậm liếc về hướng Tiêu quản gia, bà cho là hắn lại sắp nổi giận, hù dọa bà làm cổ co rụt lại.

“Thiếu phu nhân đến bây giờ không có trở lại, nếu không tôi cho người đi ra ngoài tìm xem?”

“Không cần, cửa vẫn mở, cái này chẳng lẽ cô ấy ngay cả đường về nhà đều không tìm được?”

Tiêu quản gia thấy vậy, đành phải trở lại phòng ăn.

Không bao lâu, bà thấy Minh Thành Hữu lên lầu thay đổi bộ quần áo vội vàng đi ra ngoài.

Đền sau xe Maybach nhanh chóng biến mất tại đoạn cuối con đường.

31. Chương 31: Dục Vọng Uyên Ương

Phó Nhiễm đi vào một tiệm thuốc, cầm chai nước khoáng trong lành nuốt xuống một viên thuốc tránh thai khẩn cấp, trên trán có dính nước mưa lấm tấm giọt xuống bên cạnh gương mặt xinh đẹp.

Cô đưa tay lau đi, cầm lấy cây dù đi ra ngoài.

“Chị?”

Một tiếng nói nghe không rõ như hoà lẫn gió thổi đến, Phó Nhiễm xoay người, nhìn thấy từ trong tiệm thuốc có một cô gái đáng người mảnh mai lao nhanh ra.

“Chị, đúng thật là chị, vừa rồi là em gọi chị.”

“Vưu Dữu, làm sao em lại ở đây?”

” Em đi mua thuốc ẹ em”

Cánh tay Vưu Dữu khoác vào tay Phó Nhiễm. “Chị, em nhớ chị muốn chết, hai ngày trước đến tìm chị ở phòng làm việc, chị không có ở đó.”

Phó Nhiễm cầm dù bật lên che cho hai người. “Gần đây chị có việc, có phải tím bị bệnh không?”

“Đều là do thời tiết, cả nhà em đều bị cảm mạo. Chị, em cùng chị Nhụy Nhụy không chơi được với nhau, chị ấy cũng không thích em. Mẹ luôn nhắc tới chị, chị theo em cùng nhau về nhà đi.”

Phó Nhiễm chơi cùng Vưu Dữu từ nhỏ cho đến lớn, quan hệ tất nhiên là thân mật khăng khít. Cô nghĩ là mấy tháng cũng không có đến đó, vừa vặn lúc này giống như dân du mục, dứt khoát gặt đầu.

Đi mua chút trái cây bên ngoài, Vưu Dữu tính tình trong sáng, mặc dù mới 19 tuổi, nhưng tương đối hiểu chuyện, cùng Phó Nhiễm đặc biệt hợp ý.

“Chị, vừa rồi em gọi điện thoại ẹ, trong nhà đang làm vằn thắn đấy.” Vưu Dữu khoác cánh tay Phó Nhiễm cùng nhau đi lên phía trước.

Mới bước qua đường, đã thấy một chiếc xe BMW màu đen đi tới, chắn ngang ngăn cản hai người lại, cửa xe lập tức mở ra, bước xuống xe là một thanh niên khoảng chừng bằng tuổi với Vưu Dữu.

“Anh gọi điện thoại cho em vì sao lại không nhận? Tại sao lại trốn tránh anh?”

“Lý Sâm, lần trước tôi đã nói rất rõ ràng cho anh rồi, hiện tại tôi muốn học tập...”

“Anh sẽ không gây trở ngại cho em.”

“Anh đã gây trở ngại đến tôi, tôi không thích anh, nghe rõ không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vưu Dữu lạnh lùng, hai gò má không biết là bị đông cứng vì rét hay vì tức giận, trông trắng như tờ giấy trong suốt.” Chị, chúng ta đi.”

Người thanh niên sau lưng như vô lực tựa bên cạnh cửa sổ xe, đợi đi được một đoạn xa Phó Nhiễm mới lên tiếng. “Chuyện gì xảy ra?”

“Chị, con tiểu bạch thỏ em đây bị vị công tử nhà giàu này quấy rầy, ba mẹ em mà nhìn thấy không chừng cho là giữa em và hắn thật sự có gì, không thể không đánh chết em.”

Gương mặt Vưu Dữu lộ vẻ u sầu, Phó Nhiễm xoa nhẹ đỉnh đầu cô, chỉ 19 tuổi mà đã hiểu biết được như vậy, không trách được đám thanh niên theo đuổi nhiều như vậy.

” Vưu Dữu của chúng ta thật là biết điều, bây giờ nên dừng việc học là chính, những chuyện ngổn ngang không cần phải nghĩ nhiều nữa.”

Vưu gia cách tiệm thuốc không xa, sau khi đi bộ một phút đồng hồ, Phó Nhiễm thấy chú Vưu đang đứng ở đầu hành lang chờ, cô nhanh bước chân tiến lên “Chú.”

“Tiểu Nhiễm, làm sao lại đeo đôi dép lê đi ra ngoài, mau, thím con sáng nay còn nói về con đấy.”

Tính tình chú thím ôn hòa, một người không thích nói chuyện, một người khác lại không mở miệng thì không được.

“Tiểu Nhiễm, ăn nhiều một chút, nhìn gần đây con gầy đấy, ăn đi, đây là cải trắng muối, còn có cái này, nấm hương, đậu rang...”

“Thím, đủ rồi, con không ăn được nhiều như vậy.”

Vưu Dữu ở bên cạnh che miệng lại cười trộm, giúp Phó Nhiễm lấy thêm gia vị, “Mẹ, chị Nhụy Nhụy lại không thân thiện được như vậy, khẳng định là mẹ cùng con giống nhau, đều thích chị Tiểu Nhiễm.”

Thím Vưu cười, tiếp tục lấy thêm sủi cho Phó Nhiễm. “Tiểu Nhiễm, ở bên kia đều đã quen đi?”

Phó Nhiễm không biết thím nói đến Phó gia hay là Minh gia, miệng cô cắn sủi cỏ, nói lướt qua “Rất tốt.” Cô có thói quen không nói nhiều, cười cũng có thể tùy thời điểm, tuyệt đối không lãng phí một giọt nước mắt.

Ăn cơm xong, chú ngâm ổi người một ly trà, bốn người ngồi trong phòng khách không rộng lớn lắm, ở bên cạnh là TV phát hình 29’ tùy lúc cũng có thể phát ra tin tức, không có bất kỳ phương tiện sưởi ấm nào, nhưng bốn bề vách tường ngăn cản gió lạnh bên ngoài rất tốt.

Cầm lấy chén trà, Phó Nhiễm cảm thấy hơi ấm từ bàn tay như thấm vào đến toàn thân.

Minh Thành Hữu diên khùng lái xe bên ngoài tìm một vòng, cuối cùng còn viện cớ gọi điện thoại đến Phó gia, điện thoại là do người làm nghe máy, nói Phó Nhiễm từ sau hôm sinh nhật không có trở về nữa.

Bóng đêm bao trùm nồng đậm mà hắc ám tràn đến hai bên cửa sổ xe, xe Maybach màu đen đỗ ở dưới ánh đèn đường mờ nhạt, phía trước đường như có bóng đen âm u khiến cho xe mất nhận biết phương hướng. Từ xa Minh Thành Hữu nhìn lại, lại không thấy một bóng lưng thuộc về Phó Nhiễm.

Lúc Tiêu quần gia gọi điện thoại tới, âm thanh trong không gian yên tĩnh có vẻ là nghe rất chói tai.

“Alô, Tam thiếu, thiếu phu nhân đã trở lại rồi!”

Minh Thành Hữu nhanh chóng quay đầu xe, lúc lái vào vườn hoa, hắn vô thức ngẩng đầu, thấy đèn ở phòng ngủ chính trên lầu hai cũng chưa mở.

Hắn qua loa ngừng xe, bước nhanh tiến vào phòng khách, vứt giày da sang một bên, có một chiếc bị hắn đá văng ra tới cửa.

“Người đâu?”

Tiêu quần gia lên tiếng. “Thiếu phu nhân ở trong phòng.”

Minh Thành Hữu đi lên trên lầu, hần đẩy cửa đi vào phòng ngủ, mở đèn lên, cũng không thấy Phó Nhiễm đâu.

Trong toilet có ánh sáng, Minh Thành Hữu tới gần sát cánh cửa, bên trong cực kỳ yên lặng, nhưng vịn một cái không mở được cửa, là khóa trái.

Hần đi tìm cái chìa khóa dự bị, đẩy cửa bước vào, trong nháy mắt hơi nước mờ mịt đập vào mặt, trong nháy mắt cảm giác như lạnh thêm.

Bồn tắm mát xa vòi phun nước nhất định là vẫn mở, bởi vì Minh Thành Hữu nghe được tiếng nước chảy ồ ồ như khe nước.

Đến gần hần mới phát hiện đầu gối Phó Nhiễm vắt dọc theo hướng thành bồn tắm, hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ say.

Đáy nước hắt lên ánh đèn làm da thịt cô trông càng trắng nõn, nếu không phải là một tầng bọt biển, lúc này toàn thân Phó Nhiễm sẽ trông như cảnh tượng đáng sợ là trên người không còn một giọt máu.

Cô ở bên ngoài đi khắp nơi không có mục đích đã hơn nửa ngày, chỉ muốn tắm một cái thật thoải mái, lại không nghĩ sẽ ngủ quên.

Đột nhiên thân thể giống như nghiêng đi về phía trước, cô sợ hãi mở mắt ra, trông thấy bọt biển nhỏ vụn dày đặc chảy xuống bồn tắm thật nhanh.

Trong nháy mắt phần lưng tiếp xúc đến một lồng ngực nóng hổi giống như bàn ủi. Cô quay đầu lại, đối diện gương mặt tuấn tú cao ngạo của người đàn ông.

Cô há to miệng, đơn giản chỉ nuốt tiếng kinh hô trở về, Phó Nhiễm nhớ tới là Minh Thành Hữu có chìa khóa dự phòng.

“Tôi tắm xong rồi.”

Bàn tay mới tiếp xúc đến thành bồn tắm, nửa người trên còn chưa kịp đứng lên, một sức mạnh mãnh liệt túm lại bên hông cô.

Lòng bàn chân Phó Nhiễm bị trượt ngã ngồi vào trên đùi hần, Minh Thành Hữu nâng chân nhón nhạo ở trên mặt nước nghịch.

“Tính đùa giỡn cho ai xem đây? Nếu đã đi thì quay lại làm gì?”

“Tôi đã đói bụng, dù sao vẫn phải tìm một chỗ để ăn cơm, không phải anh nói để cho tôi đứng bên ngoài suy nghĩ thật kỹ sao?”

Cái cằm trơn bóng của Minh Thành Hữu dán vào hươu cổ Phó Nhiễm, chọc cho cô nhột một hồi, “Thế đã nghĩ được chưa?”

Phó Nhiễm gạt đầu trả lời qua loa. Bàn tay Minh Thành Hữu vòng ra trước ngực cô, khuỷu tay to lớn càng lúc càng thu chặt lại. Hai cánh tay Phó Nhiễm bị hần ghì giữ áp chặt trước ngực, đơn giản chỉ cần nặn ra một đường rãnh sâu mập mờ, mặt cô đột nhiên đỏ hồng lên. Cô dùng sức cố gắng giãy giụa, Minh Thành Hữu lại không muốn buông tay chút nào “Nói một chút, muốn ra khỏi những thứ gì?”

“Anh buông ra trước.”

Minh Thành Hữu nhìn thấy sắc mặt cô “Có cái gì phải xin lỗi? Còn biết cúi kính nữa, tối hôm qua ra sức chính là anh, ra ngoài đi tìm em một vòng cũng là anh, đến bây giờ cũng không được nghỉ ngơi tốt, đến đây, tắm rửa xong anh dẫn em đi ngủ.”

“Anh tự tắm rửa đi.” Tay Phó Nhiễm nắm chặt lấy cánh tay Minh Thành Hữu nghĩ đẩy hần ra.

“Lừa mình dối người cái gì? Còn muốn nói tối hôm qua là uống rượu say, tự mình lừa gạt là không cùng anh lên giường ư? Hôm nay ngủ trễ, trước tiên cho em học tập thêm, một lần cùng một trăm lần dù sao cũng không có khác biệt.”

Phó Nhiễm không cần quay đầu lại cũng có thể đoán được, bộ dạng hần bây giờ nhất định là một bộ mặt du côn háo sắc, đủ tiêu chuẩn công tử phóng đảng, hình tượng Minh Tam thiếu chuyên làm chuyện xấu xa!

“Đối với tôi mà nói thì lại khác, tối hôm qua tôi không có ý thức, tôi có thể không có phát sinh.”

Phó Nhiễm biết rõ lừa mình dối người, nhưng gặp phải người như vậy, dùng những chiêu khác đều vô dụng.

“A, tối hôm qua đúng là bên trong em có anh, bên ngoài anh có em, em và anh còn có thể phân chia rõ ràng được như vậy sao?”

32. Chương 32: Cam Lòng Buông Tha

Phó Nhiễm cắn khước miệng, phòng ngừa lúc này nó thật sự run rẩy.

Đến nước này thì không còn mặt mũi nào nữa, thực sự Minh Thành Hữu lấn át người quá đáng.

Bàn tay Phó Nhiễm nâng lên, đem bọt biển có chứa nước ấm dùng sức vung vào hần. Nghe thấy hần thấp giọng mắng, một tay đang kèm ở bên eo Phó Nhiễm buông lỏng, tay kia đưa lên lau hai mắt của mình.

Phó Nhiễm nhân cơ hội đứng dậy, cầm lấy khăn tắm quần trước ngực, lưng dán chặt vào mặt tường cảnh giác nhìn về phía Minh Thành Hữu tắm.

Bộ dạng này cô không ra ngoài được, đầu tóc, thậm chí là cả toàn thân đều có bọt, cô càng không có hứng thú đứng đó nhìn Minh Thành Hữu tắm.

Minh Thành Hữu rửa mặt, con mắt có chút hồng, hần ngẩng đầu lên, một tầm mắt giăng co trên người Phó Nhiễm.

Bởi vì cuống cuống đứng dậy, ngay cả dép cô cũng không đeo, hai tay Phó Nhiễm nắm chặt khăn tắm. Minh Thành Hữu mở vòi hoa sen ra, thân thể, da thịt lộ ra trước mặt người khác. Đặc biệt hần tắm rửa rất chậm, toàn bộ động tác toát lên vẻ lười biếng. Phó Nhiễm đứng lâu đến nỗi hai chân tê dại, tóc dài ướt đầm xỏa ra trên phần lưng mười phần khó chịu.

Đến khi Phó Nhiễm tắm rửa xong đi ra ngoài, Minh Thành Hữu đã sấy khô đầu tóc xong, nhàn nhã ngồi ở mép giường. Hai hần chân vắt lên nhau, hai tay tì xuống giường chống người lên, ngón tay không rõ tiết tấu đang gõ nhẹ.

Phó Nhiễm mặc một bộ đồ ngủ thật chỉnh tề có quần đi về hướng bên giường, bước chân có chút miễn cưỡng.

“Này” Minh Thành Hữu gọi cô. “Anh đi ra ngoài tìm em.”

“Ừ.” Phó Nhiễm đáp nhẹ, vòng qua cuối giường đi vào, đối diện Minh Thành Hữu, cô mệt mỏi buồn ngủ, nhưng không dám ngủ, đành phải mạnh mẽ giữ vững tinh thần.

“Ừ cái gì mà ừ, anh nói chuyện em không nghe thấy?”

Minh Thành Hữu xoay người cất cao giọng làm cô kinh ngạc hoàn toàn không thấy buồn ngủ nữa. “Rốt cuộc là anh muốn nói cái gì?”

Hần lại im miệng, trong lồng ngực như tức đến mức một hơi cũng không có chỗ phát tiết, hần xoay người nằm dài trên giường, nâng chiếc chăn tơ tằm đem ném về phía lưng Phó Nhiễm.

Sau lưng truyền đến tiếng hít thở đều đều của Minh Thành Hữu, Phó Nhiễm tắt đèn, động tác hết sức nhẹ nhàng, chăn mền chỉ có một cái, cô co lại đến gần mép giường, đem thân thể dè dặt chui vào chăn.

Lần đầu tiên thật khó chịu, sau khi tắm xong mới hoàn toàn xua tan cảm giác đó.

Cô không biết Minh Thành Hữu dùng bao nhiêu lực mà làm cô đau như vậy, mệt mỏi như vậy.

Cảm giác mệt mỏi lại lần nữa kéo đến, bên tai lại truyền đến tiếng sột soạt khả nghi, khung cảnh trong hoa viên ánh đèn sáng lạn. Chùm tia sáng màu sắc khác lạ xuyên qua cửa sổ ngăn cách, soi sáng trước giường, Phó Nhiễm thấy một bóng đen đè xuống, hương vị nước cạo râu đàn ông nhẹ nhàng khoan khoái thấm vào cánh mũi.

Lúc này cô rất tỉnh táo, tay vừa vùng lên lại bị Minh Thành Hữu phản ứng lại, áp lên đỉnh đầu.

Hô hấp mập mờ quyến luyến, hần mạnh mẽ cởi quần ngủ của Phó Nhiễm ra, đầu gối ghì chặt hai chân cô, thì ra là đàn ông cùng phụ nữ sức lực khác xa có thể hiểu nhất trong là tình huống này.

Cô đang nghĩ quát một câu làm cho hần cú ra. Bàn tay Minh Thành Hữu nhấc vạt áo ngủ của cô lên, nhân cơ hội chui vào. “Thời điểm anh đi ra ngoài tìm em, có gặp đại ca.”

Da thịt Phó Nhiễm ở phần eo đã bắt đầu khấn trương, ngón tay có chứa lửa nóng không nhanh không chậm trêu chọc thăm dò.

Đêm lạnh như nước, Minh Thành Hữu nhìn không rõ lắm thần sắc gương mặt cô “Đại ca nói, không mấy ngày nữa anh ấy sẽ phải đính hôn cùng La Văn Anh, còn hỏi anh thấy tinh thần thế nào mà nhìn có vẻ không được tốt, em đoán lúc ấy anh đã nói gì?”

Phó Nhiễm quay mặt bên cạnh, tránh đi từng đợt hô hấp nóng bỏng của Minh Thành Hữu phả vào cổ, trong miệng hần có thể nói ra được lời tốt đẹp nào đây?

“Anh nói với Đại ca, là có phụ nữ ngủ cùng khác với lúc không có phụ nữ ngủ bên cạnh, tinh thần anh không tốt tất cả đều là do Phó Nhiễm ép khô, nha - -” Minh Thành Hữu suy nghĩ, lại tiếp tục thêm một câu. “Anh còn nói, mới nếm thử mùi vị phụ nữ rất mê hoặc, luôn luôn không đủ...”

Hai chân cô vì bị đè nặng nên đành phải buông lỏng.

“Anh thực nhàm chán.”

Đâu chỉ là nhàm chán, nếu muốn bôi nhọ mình thì chính mình tự tìm chảo nhuộm lớn nhảy vào đi, cần gì phải dắt theo cô? Diễn hình kéo cô vào làm đệm lưng.

“Anh đã nói qua với em, một lần cùng một trăm lần không có gì khác nhau. Sau cùng, em cùng anh ngày ngày nằm chung một cái giường, cho dù thật sự là trong sạch không có gì, ở trong mắt người khác cũng không thể rửa sạch.”

Giọng Minh Thành Hữu càng nói càng khàn khàn, mấy chữ ngẫu nhiên đứt quãng che bên tai Phó Nhiễm.

Cả căn phòng như đặt trong lò lửa, rừng rực nhảy lên thiêu đốt từng nơi hẻo lánh một, giọng người đàn ông thâm trầm say đắm, Phó Nhiễm nghe từ trên môi Minh Thành Hữu bật ra tiếng cười yếu ớt, mang theo giọng điệu cực phẩm nói sau nhíp điệu.

“Quả nhiên, lúc làm vận động không thể nói chuyện.”

Hần có chút thở gấp.

Phó Nhiễm bị bức ép tới mức khó chịu, cô cùng Minh Tranh trước kia cũng không phải là ở cùng một chỗ. Bốn năm, cô ôm một phần hi vọng thậm chí là tưởng niệm, nếu như trước đó có gặp nhau trước thì còn có thể có cơ hội cùng nhau, hiện tại thì đã hoàn toàn trở thành hai đường thẳng song song.

Hần muốn sống cuộc tốt sống của riêng hần, cô cũng nên thực tế một chút.

Hần cũng chưa từng để cho cô dấu hiệu nào là cần cô chờ hần cả.

Hiện tại Phó Nhiễm quên đi cũng không quá muộn.

Động tác của Minh Thành Hữu đột nhiên trở nên kịch liệt, thân thể cô lắc lư, đầu càng thấy đau, Phó Nhiễm duỗi hai tay ra đẩy trước ngực Minh Thành Hữu. “Khoan đã, anh không làm gì để phòng sao?”

“Làm cái gì?!”

Đột nhiên bị ngắt quãng, hần phát tay Phó Nhiễm xuống, ý muốn xâm nhập.

“Tôi không muốn mang thai.”

“Làm sao em phiền như vậy? Đang trên giường mà lảm chuyện!” Minh Thành Hữu tiếp tục động tác.
“Không thể nào trùng hợp như vậy.”

Hai tay Phó Nhiễm nắm hướng thắt lưng hắn, đẩy thân thể hắn hạ thấp xuống.

“Trong nhà của anh chẳng lẽ ngay cả ‘mũ’ cũng không có sao?”

“Ta thêm vào.” Minh Thành Hữu nhin không được khê nguyên rửa. “Đất này chưa từng có phụ nữ tới, anh muốn đồ chơi kia làm cái gì, con mẹ nó, khinh anh là đứa trẻ ba tuổi thôi bóng chơi đây?”

“...”

Phó Nhiễm dọa hắn. “Đúng lúc hôm nay là giai đoạn nguy hiểm, nhờ đầu trứng thưởng làm sao bây giờ?”

Quả nhiên Minh Thành Hữu dừng lại, lòng bàn tay Phó Nhiễm vẫn cầm vào làn da nóng hổi kinh người dừng ở nửa chừng, cô cũng cảm thấy có chút khó chịu, hiện tại như không trên không dưới hành hạ.

“Chúng ta tối hôm qua đã làm, em có uống thuốc không?”

Phó Nhiễm không nghi ngờ gì, gật đầu. “Có.”

Minh Thành Hữu buông

lông “Vậy không có việc gì, lúc này được tính vẫn còn.”

Đây là nguy hiểm gì chứ?

Trước ngực Phó Nhiễm bị đè nặng, mắt tiếng thét chói tai. “Không được!”

“Câm miệng, anh đều tiến vào.”

Mặt trời lên cao, ánh mặt trời xa xa xuyên qua giữa không trung, Phó Nhiễm ngồi ở trước bàn trang điểm, đánh một lớp phấn lót không hài lòng, lại bổ sung thêm một lớp.

Minh Thành Hữu đã tỉnh, còn chưa rời giường, đầu gối cánh tay ở bên cạnh nhìn qua cô “Ui, cách ăn mặc thành bộ dạng hiền thực đoàn trang này là cho ai xem đây?”

Phó Nhiễm không thèm nhìn, người đàn ông này đang âm dương bát quái mưu mô nhiều lắm.

Cô luôn nghĩ Minh Thành Hữu nói ra sẽ không đứng đắn, khéo mắt Phó Nhiễm xuyên qua gương liếc về hướng người đàn ông trên giường.

Mà sẽ có một ngày, cô nhớ lại lúc quang cảnh như thế này, cảm giác lại tốt đẹp như vậy. Lúc này Minh Tam thiếu phong lưu phóng khoáng, còn có sức sống, bây giờ bất luận như thế nào cô cũng không nghĩ ra, tương lai hắn sẽ biến thành một người như thế...

“Em là độc lập mở phòng vũ đạo làm việc đi?”

“Ừ.”

Minh Thành Hữu vén chăn lên đứng dậy, vừa đi vừa nói chuyện. “Huống Tử gần đây có đơn hàng, em sẽ nhận sao? Hạng mục không lớn, nhưng được tính là thuận lợi, không có trở ngại.”

Phó Nhiễm hiển nhiên sẽ có hứng thú.

“Tôi có thể thử xem, lợi nhuận có thể được bao nhiêu?”

Minh Thành Hữu chọn áo sơ mi ngắn tay mặc một nửa, sau đó đến bên cạnh Phó Nhiễm.

“Chừng mười vạn, làm tốt mà nói còn có cơ hội được thưởng thêm.”

Mười vạn, đủ nhiều. Ánh mắt Phó Nhiễm lóe lên.

“Đem yêu cầu cụ thể cùng bố trí sân khấu gửi vào hòm thư của tôi đi.”

“Ngày đó anh cũng sẽ đi.”

Bàn tay Minh Thành Hữu tự nhiên hạ xuống trên vai Phó Nhiễm, hần nghiêng người, mặt ghé vào cổ Phó Nhiễm.

“Em sẽ khiêu vũ sao?”

Cổ Phó Nhiễm nhột một hồi, cô không chút do dự lắc đầu.

“Tôi không biết.”

Trong gương, khóe miệng hần giật ra như giữ kín nụ cười, môi mỏng mân thành đường thẳng tắp, con mắt thâm thúy ma mị, một bên khóe miệng lại khê nhếch lên làm cho Phó Nhiễm có linh cảm xấu.

Chỉ cần nhìn nụ cười một cách đơn thuần này, trong lòng hần sẽ không có chủ ý gì tốt cả. Minh Thành Hữu vỗ vỗ vai Phó Nhiễm.

“Đến lúc đó em theo anh nhảy một đường đi.”

33. Chương 33: Quy Tắc Trò Chơi

Phó Nhiễm làm công việc phụ trách của phòng làm việc, trang phục cũng không lỏng lẻo, tùy ý mặc trên người một bộ trang phục là một mối ở trên tạp chí thời trang nổi tiếng hiện nay.

Trước đó Minh Thành Hữu gọi điện thoại cho cô, nói muốn trở về qua Tôn Vân biệt thự đón cô, nhưng khi đó Phó Nhiễm đã dẫn theo mấy người đến làm công việc chuẩn bị. Dù sao đây là lần đầu tiên đón đơn hàng lớn như vậy nên tất cả đều cố gắng hoàn thành thật tốt.

Những vũ sư ở đây mời về phần lớn chính là những người nổi danh trong nước. Lần này, Phó Nhiễm hi vọng bọn họ có thể thể hiện được tài năng của mình.

Chỗ Huống Tử chuẩn bị hoạt động là một club tư nhân, trước tiên nói về khoản lợi nhuận thì được coi là dễ dàng, cùng lắm là vũ điệu mở màn chừng hơn 10 phút là xong. Nhưng trong công việc Phó Nhiễm luôn cố gắng đạt tới độ hoàn mỹ, cô dẫn người đi vào sớm một chút để làm quen với khung cảnh.

Sau khi bắt đầu hoạt động được nửa giờ, lúc này Minh Thành Hữu mới khoan thai bước đến. Hần như tỏa sáng ngồi ngời bước vào đại sảnh, bộ tây trang là thiết kế của nhà tạo mẫu nổi tiếng người Italy, hần nâng đồng hồ lên, đầu ngón tay thon dài đẩy ống tay áo ra, gương mặt tinh xảo luôn làm hần trông thật nổi bật.

Vài người hướng dẫn Phó Nhiễm mời đến làm việc đang chuẩn bị rời đi,

thấy Huống Tử đang ra sức giữ lại. Minh Thành Hữu bước tiến lên, từ góc độ lúc nghiêng người có thể thấy khóe miệng Phó Nhiễm khê kéo thành hình cung nhả nhận từ chối.

Huống Tử đứng đối diện hướng hần, thấy hần đi tới liền dừng lời. Bàn tay Minh Thành Hữu hướng tới thắt lưng Phó Nhiễm, nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong lòng.

“Không phải nói sẽ ở chỗ này chờ anh sao? Còn không chơi đã trở về?”

Tất cả tiệc rượu lớn nhỏ mà Phạm Nhân dẫn theo, cô đã tham gia không ít nhưng luôn không thích vì cảm thấy thật gò bó. Phó Nhiễm cũng đã có lần

nghe được Phạm Nhân ngầm nói vụng trộm với Phó Tụng Đình, từ nhỏ đã được nuôi nấng ở nơi đó, khí chất bất đồng không có đáng về thiên kim gì cả, rốt cuộc là không sửa được .

Cho nên đối với những trò ăn chơi của giới thượng lưu này, từ trước đến nay Phó Nhiễm luôn bài xích.

“Tôi muốn đi về nghỉ ngơi, tôi hơi mệt.”

“Vui đùa một chút đi, bảo đảm đợi tí nữa em sẽ thấy sáng khoái tinh thần.”

Giọng điệu Minh Thành Hữu như thể hiện tính cách hần, vô cùng tinh tế, cô không thể từ chối. Phó Nhiễm bị hần ôm đi vào trong, cô đành phải nói với vài người hướng dẫn đi cùng, bảo họ đi về trước.

Huống Tử theo sát phía sau, giúp Minh Thành Hữu mở thang máy ra đi vào.

“Sân bãi thanh lý tốt lắm?”

“Đã sớm chuẩn bị, yên tâm, nơi này tuyệt đối riêng tư, sẽ không để cho người khác nhìn thấy...”

“Ngu ngốc”

Minh Thành Hữu mắng hần.

“Sao ta lại không nhận ra người làm chuyện này.”

Tất cả giống như đang làm cho tình báo, bàn tay để ngang thất lưng Phó Nhiễm bị cô không để lại dấu vết đẩy ra, sắc lang ở bên, phải hết sức coi chừng.

Minh Thành Hữu ra khỏi thang máy, tay phải lại lần nữa nắm lấy bả vai Phó Nhiễm.

“Huống Tử nói những người dạy khiêu vũ ở phòng làm việc của em không ít, có thể biết một chút, như thế nào tự mình lại không biết?”

“Tôi chỉ trông nom kiếm được tiền là tốt rồi, anh cũng là ông chủ, có thể anh sẽ tới cửa đi làm bảo vệ sao?”

“...”

Mặt Huống Tử mâu thuẫn đến mức đỏ bừng, thiếu chút nữa công phá, tay trái Minh Thành Hữu hạ xuống chạm nhẹ chóp mũi.

“Thật sự em sẽ không?”

Hết lần này đến lần khác hần xác nhận, chuông báo động trong lòng Phó Nhiễm như vang lên, phòng bị lắng đầu.

“Không biết.”

Bàn tay Minh Thành Hữu ở vai cô vỗ nhẹ, hài lòng ôm lấy cô đi đến hành lang. Phó Nhiễm đến mới biết được, trong miệng bọn hần nói nơi này đúng

là sàn nhảy rộng rãi, bốn phía bức tường đều có kính chạm đất, cả khối

phân cách, hai bên sắp xếp vài ghế sofa không theo quy tắc cân xứng dựa vào khán đài A hướng nam đang có nhân viên phục vụ. Ngọn đèn hiệu quả phát ra ánh sáng vô cùng tốt, trong lúc mập mờ vô tình tạo thành hương vị tự nhiên tô đậm đến cực điểm.

Mọi người thấy bọn họ tiến đến, rối rít đứng dậy.

“Tam thiếu.”

Xong lại quay sang chào hỏi Phó Nhiễm.

“Chị dâu.”

Sắc mặt Phó Nhiễm thiếu chút nữa sụp xuống, xưng hô này... Lúc này cô mới 24 tuổi, xen lẫn ở trong đây chỉ có thể coi là ít tuổi nhất. Bước chân cô cứng ngắc theo sát bên cạnh Minh Thành Hữu, thấy người ở gần đó đem

vị trí nhường lại, hần cũng không khách khí, ôm Phó Nhiễm ngồi vào chỗ.

“Tất cả đều ở đây, đại sảnh không đợi, toàn bộ lại chạy tới đây.”

“Hi! Ở đó buồn bực cực kỳ, nếu không đi tìm một chút việc vui không phải là buồn chết sao?”

“Tam thiếu, chị dâu, uống rượu.”

Minh Thành Hữu buông tay ra, nửa người trên tựa vào thành ghế, sau đó hai tay cởi bỏ khuy tay áo, thông thả ung dung vén tay áo lên.

“Nói đi, hôm nay chơi như thế nào, vẫn quy củ cũ sao?”

“Tam thiếu, quy củ này tất nhiên là do cậu ấn định.”

Huống Tử ôm người đẹp ở bên vào trong lòng.

“Nhưng chuyện này cứ nói rõ trước, chân tay tớ phối hợp tính ra là quá kém, nhưng tớ không tham gia.”

Phó Nhiễm nghe thấy thế cũng có thể đoán được đại khái, trong ngoài đều đồn đại kỹ thuật nhảy của Minh Thành Hữu rất nổi tiếng, truyền thông đã từng phỏng vấn qua minh tinh nổi danh may mắn được nhảy cùng hắn, đối phương sử dụng “Lạc Thần phú” trong hai câu để hình dung: vùn vụt như nhận mưa, uyển chuyển như rồng bay.

Có điều tin tức lần này điều còn bị dẫn thành một đoạn chệch cười, truyền thông lấy tổ chất văn chương vị minh tinh kia rõ ràng dùng từ để hình dung cô gái đi áp đặt ở trên người Minh Tam thiếu. Nhưng chỉ cần tận mắt thấy Minh Thành Hữu khiêu vũ cũng biết hình dung như vậy, đúng là không bì kịp.

Phó Nhiễm ghé mắt, thấy thần thái Minh Thành Hữu sáng láng đang trêu chọc với Huống Tử, đáy mắt hắn như có một loại ngọc lưu ly sáng bóng, bất luận là để ở chỗ nào đều thấy đẹp.

“Tam thiếu, ngài xem chúng ta đều đem thân gia thường cho ngài, trở về sợ là chỉ có thể coi chừng đầu giường vợ lạnh đặt gần lò sưởi uống Tây Bắc phong, nếu không như vậy đi, hôm nay chúng ta chơi trò mới như thế nào?”

Hai ngón tay Minh Thành Hữu bưng chén rượu lên, chất lỏng màu nâu nhạt dọc theo ly thủy tinh nhìn kinh hãi, thấy một đợt diêm dúa trộn lẫn mát lạnh.

“Quy tắc mới như thế nào?”

Người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở bên trái Huống Tử tiến lên phía trước nói.

“Chúng tôi so với ngài chỉ có thể thấy là không bằng được, so đến kiếp sau đều là kết quả giống nhau, tôi xem như vậy, làm cho từng người bạn gái ra lực, trừ đi quy tắc cũ mỗi lần năm mươi vạn tiền đặt cược, tôi còn muốn thêm quy tắc nữa.”

“Lộn cái nút, mau nói.”

Có người ở bên cạnh thúc giục.

“Tôi thấy chị dâu cũng là lần đầu tiên đến chơi, về lý thì nên chiếu cố, như vậy đi, chị dâu là người cuối cùng xuất hiện, để cho người khác so tài trước, thắng được đối phương đến phiên trận chung kết sẽ cùng chị dâu so tài.”

Người đàn ông cười cười, nhưng trong lời nói coi như tôn kính, miệng không dám ăn đậu hủ.

“Lúc này đặt cược tiền sao... Phụ nữ nào thua, để cho đàn ông nhà mình cởi sạch y phục, như thế nào?”

“Ha ha ha - - ”

”Lý Tử, khốn kiếp thực mẹ nó tổn hại, cậu muốn nhìn vũ điệu thoát y sắp diễn lên rồi.”

Mọi người cười ầm lên, nhưng hơn một nửa cảm thấy hứng thú đối với đề nghị này. Minh Thành Hữu uống ngụm rượu, con mắt sâu không lường tới ngó qua hướng Phó Nhiễm bên cạnh.

Hắn vốn là muốn mang cô tới vui đùa một chút, thuận tiện có dịp lãng mạn, còn có thể có cơ hội dạy cô khiêu vũ, không có nghĩ rằng thằng bạn này cố tình muốn vạch trần hắn.

“Chị dâu, chị là thiên kim tiểu thư Phó gia, khẳng định là khiêu vũ cũng rất giỏi, chúng ta thật sự là thua hận không thể thở nổi đi, hôm nay dù là có một phần vạn cơ hội chị cũng phải cho chúng ta được chiêm ngưỡng.”

Phó Nhiễm nhú mày, cô không muốn tham dự loại trò chơi nhảm chán này, đem chén rượu Huống Tử đưa tới thả lại khay trà, cô hướng Minh Thành Hữu nói: “Anh cứ ở đây chơi đi, tôi đi về trước.”

“Chơi đã rồi mới đi.”

Minh Thành Hữu bị mọi người túm tụm đã quen, bên ngoài, cũng quen Thẩm Ninh giống như vậy, luôn biết nghe lời, hần nâng chân trái lên, trong lời nói như khẳng định, mà không phải là hỏi ngược lại.

Ngoài sàn nhảy, nghe thấy tiếng bước chân đi qua, Minh Tranh dừng bước, cùng người bên cạnh rí tai vài câu sau đó đi vào.

“Náo nhiệt như vậy, tôi đang nghĩ như thế nào mà ở đại sảnh không thấy mấy người.”

Bạn chơi của Minh Thành Hữu lần lượt đứng dậy cung kính chào hỏi.

Minh Thành Hữu vẫn lười nhác như cũ, khẽ gọi tiếng đại ca. Phó Nhiễm thì cúi đầu nhìn về phía bên cạnh, theo Minh Thành Hữu gọi một tiếng, xem như chào hỏi qua loa.

Người đàn ông vừa rồi đưa cho Minh Tranh thuốc lá, cũng đem quy tắc trò chơi sắp bắt đầu nói cho hần biết.

Minh Tranh chứa ý cười, ánh mắt xuyên qua mọi người hạ xuống trên người Phó Nhiễm, chạm đến bộ mặt lúng túng cùng vẻ không vui của Phó Nhiễm. Hần có chút hăng hái.

“Cái này thì có cái gì là vui, tôi ột đề nghị, như thế nào?”

“Ngài nói.”

“Muốn xem vũ điệu thoát y tự nhiên là có đôi có cặp mới phải nhìn, có thể nào thiếu đàn ông?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu, trong con mắt có vẻ không che dấu được kinh ngạc

nhảy ra, ở trong trí nhớ của cô, Minh Tranh là dạng người luôn trầm tĩnh mà kín kẽ, cô quen thuộc hần, cũng không phải là người có thể cùng những người này trà trộn.

Phó Nhiễm trong lòng như bị một vết đâm, cứ như thế xé ra sau khi làm người khác vui vẻ, bên cạnh cô là hai người đàn ông, lại không có một người nào, không có một người nào trong lòng còn có thương tiếc cô.

Bên tai truyền đến tiếng mọi người cùng nhau vỗ tay, Minh Thành Hữu đoán rằng Minh Tranh biết rõ Phó Nhiễm không biết khiêu vũ, nếu hần mang theo cô, không thể nghi ngờ là sẽ thua.

Muốn nhìn chuyện cười của hần sao?

“Tôi còn có một đề nghị tốt hơn, muốn nghe sao?”

Cánh tay Minh Thành Hữu vòng qua thắt lưng Phó Nhiễm, thuận thế rồi hần lại đẩy cô ra.

“Thời điểm trận chung kết, chúng ta trao đổi bạn nhảy, bằng không theo thực lực của hai chúng ta, các người thua chắc.”

Tính đến dạng này, đều vì không thể mất thể diện của mình, cũng sẽ dốc toàn lực, nói cho cùng hoàn toàn là trận đấu của Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm .

“Thành Hữu”

Phó Nhiễm đặt mình trong hoàn cảnh như vậy, không thể nói đi là đi.

“Tôi làm bạn nhảy của anh được không?”

Nói đùa gì vậy.

Minh Thành Hữu đưa tay nhẹ nhéo bên má cô.

“Ngoan ngoan, nhảy thật tốt.”

Minh Tranh nghe xong, không thể nghe thấy tiếng cười yếu ớt, mắt hần lộ ra thâm ý, bởi vì có việc không thể chờ lâu liền vội vã đi ra.

Phó Nhiễm lời nói đến tới cổ họng vẫn phải cứng rắn nuốt trở về, cô chăm chăm Minh Thành Hữu nhìn một hồi lâu, ngược lại cũng không biết có bao nhiêu thất vọng.

Lòng người đều là ích kỷ, chỉ là nếu cô thật mất mặt mà nói, Minh Thành Hữu còn có thể có nhiều mặt mũi hay sao?

Kỳ thật cô muốn Minh Thành Hữu nói, cô sẽ khiêu vũ, nhưng việc đã đến nước này, cô dứt khoát im lặng tiếp nhận quy tắc trò chơi lần này.

34. Chương 34: Điệu Nhảy Tuyệt Vời

Ở đây có không ít người tham gia, ngọn đèn trong vũ trường lung linh huyền ảo, hiệu quả sân khấu thật tốt, những tia ánh sáng nhấp nháy như có như không lướt quá đỉnh đầu, đem ẩn giấu những phần lộ liễu.

Dáng vẻ Minh Thành Hữu đào hoa mê hoặc, đang bình tĩnh ung dung dựa trong ghế sofa như vương giả, nơi này là vương quốc của hắn, là địa bàn hắn đã xưng vương, đảm bảo người khác có cố hết sức tránh né cũng không kịp, chỉ có thể sa vào trong lòng bàn tay hắn như một con mồi.

Trò chơi này Huống Tử còn chưa nói không chơi, chỉ cần nghe lời nói của hắn, liền biết sức lực mình bao nhiêu.

Hôm nay Huống Tử mang bạn gái đến, lại là người mới đoạt giải cao trên vũ đài quốc tế, thấy Huống Tử chủ động rút lui, tự nhiên cô gái đó cũng phải

vui vẻ đứng sang một bên làm người cổ vũ.

Phó Nhiễm ngồi ngay ngắn ở bên cạnh Minh Thành Hữu, thực lực có cách xa hay không nhìn một cái là có thể thấy, không ít người cũng là nghiệp dư. Minh Thành Hữu giống như cô, ngồi ở bên cạnh không phải đầu ngay, đợi

sau khi xác nhận được người thắng cuộc ngoài kia, lúc này hắn mới đứng dậy nâng tay bạn nhảy lên mang theo.

“Em nghỉ ngơi.”

Một cô gái khuôn mặt ửng đỏ, đơn giản chỉ cần chen đến giữa chỗ Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu.

“Tam thiếu, nghe nói anh nhảy thật tốt, đợi tí nữa anh có thể mang theo em nha.”

Minh Thành Hữu mỉm cười không nói, bàn tay vỗ nhẹ mu bàn tay đối phương tạo thành một ám hiệu mập mờ.

Người đàn ông thắng trận vừa rồi cùng người thua cuộc bên cạnh cười cười, sau đó đi về hướng Phó Nhiễm. Tiếng nói của hắn dịu dàng, tướng mạo cũng được coi là đẹp trai.

“Cô am hiểu về khiêu vũ?”

Minh Thành Hữu chưa quay đầu lại nhìn nhưng Phó Nhiễm đã thoáng nhìn thấy khóe miệng hắn nâng lên vui vẻ, cô ngẩng đầu lên chống lại ánh

mắt chờ đợi của người đàn ông đó.

“Thực xin lỗi, tôi không biết khiêu vũ.”

Người đàn ông giật mình, che dấu không chút nào lộ ra vẻ khác thường, một lát sau lại mỉm cười nói.

“Chị dâu thật sự rất khiêm tốn.”

“Tôi giống như ít tuổi hơn so với anh đi.”

Phó Nhiễm không thích xưng hô này, lời nói cũng không nể mặt hắn.

Người đàn ông liếm mi cười nhẹ, cầm lấy chén rượu trên bàn khẽ nhấp một hơi. Trong lời nói của Phó Nhiễm có mùi thuốc súng không phải là hắn nghe không hiểu,

“Dầu gì cũng phải phối hợp với không khí ở đây nhảy một bản, tôi lớn như vậy còn không có thoát y trước mặt mọi người đâu.”

Phó Nhiễm nhìn chằm chằm chén rượu trong tay người đàn ông đến xuất thần, Minh Tranh biết rõ là cô sẽ khiêu vũ, một câu nói của hắn đem tất cả đẩy vào cảnh lúng túng như thế. Hắn lại dựa vào cái gì bởi vì cô mà có thể thắng được Minh Thành Hữu?

Nửa giờ sau khi nghỉ ngơi, Minh Thành Hữu mang theo bạn gái đứng dậy đi vào sàn nhảy. Phó Nhiễm cũng không phải là quá cố chấp, nhảy một vũ điệu thôi, cần gì khiến cho tất cả không được tự nhiên, về sau gặp lại giống như kẻ thù.

“Tôi muốn đi đổi bộ quần áo.”

“Tôi dẫn cô tới phòng thay quần áo.”

Bên trong phòng, các loại váy khiêu vũ đa dạng dày đặc, mà các loại đều có đủ cỡ lớn nhỏ, sau khi Phó Nhiễm thay quần áo xong, đi ra khỏi phòng thay quần áo, cô dựa lưng vào tường mà đứng.

Cách nhau một mặt tường, trong vũ trường tiếng huýt sáo cùng với âm nhạc đầy nhiệt tình bên tai không dứt, đỉnh đầu có bóng đèn xẹt qua, cô thu hồi thần sắc, thấy người đàn ông tựa vào khung cửa bên cạnh cô.

“Cô không thích chỗ như thế này?”

Phó Nhiễm đối với người xa lạ có rất nhiều phòng ngự, cô cúi đầu nhìn về phía đôi giày nhảy ánh vàng rực rỡ trên chân, cũng không đáp lại.

“Kỳ thật tôi cũng không thích như vậy”

Người đàn ông móc ra bao thuốc lá, chiếc bật lửa đã tiến đến bên miệng, hắn ngẩng nhìn Phó Nhiễm, cuối cùng vẫn thu vào.

“Nhưng lại không có biện pháp khác, muốn dựa vào người khác để ăn cơm, dù sao vẫn phải làm cho người ta vui vẻ, có chán ghét thì thế nào? Tự cho là thanh cao lại không thay đổi được bằng miếng ăn.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn về phía người đàn ông, tuổi của hắn không lớn lắm, cùng lắm là tầm 28 tuổi, khóe mắt toát lên vẻ kiên quyết, nhưng mà phải cùng những người kia lấy lòng Minh Thành Hữu.

Phó Nhiễm nói không nên lời cảm giác trong lòng như thế nào. Nhìn lại một chút, Minh Tam thiếu thân thể hiển hách, tuổi còn trẻ mà ngay cả cô cùng đi ra ngoài cũng có thể nghe một tiếng chị dâu.

Phó Nhiễm nghe thấy bên trong truyền đến tiếng trầm trồ khen ngợi, nghe tiếng âm nhạc là đã đến thời điểm kết thúc.

“Đi thôi.”

Minh Thành Hữu vẫn mặc bộ tây trang từ lúc đến tối giờ, cũng chỉ có hắn

không cần thay đổi vũ phục nên có thể phóng túng tự nhiên.

Huống Tử nói đám người đã ở đó ăn mừng trước, các cô gái đã vây một vòng để xem. Phó Nhiễm chọn váy nhảy nghiêng vai, màu hoàng yến xinh đẹp chói mắt, là màu sắc phối hợp tốt nhất với ánh đèn, Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn ra, thật là có hứng làm chuyện như vậy.

Dù bận tâm nhưng hắn vẫn ung dung ngồi, tiếp nhận chén rượu bạn gái bên

cạnh đưa tới, hoàn tất một vũ khúc, lúc này chỗ thái dương sẽ rịn mồ hôi thành từng đám, nổi bật lên góc cạnh gương mặt hắn nhìn thấy rõ ràng.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm lúc Phó Nhiễm xoay người lộ ra sau lưng

quyến rũ, cô thật đúng là dám lộ ra, không biết nhảy ngoan ngoãn nói ra là được. Chẳng lẽ hẳn thật sự là có thể làm cho cô cởi quần áo trước mặt mọi người sao? Một bàn tay mảnh khảnh bên cạnh đưa tới, bạn nhảy vừa rồi ôm hẳn khiêu vũ đang công khai lau mồ hôi cho hắn. Minh Thành Hữu gạt tay của cô ta ra.

“Đi ra.”

Vũ khúc Phó Nhiễm chọn chính là bản nhạc hoàn toàn nhẹ nhàng, nhưng chú trọng bước nhảy cùng động tác cánh tay hết sức khó, khi cô trượt ra kết hợp bước chân, động tác Minh Thành Hữu cầm chén rượu thả lại khay trà ngừng giữa không trung, sản nhảy lúc trước huyền ảo cũng thay đổi thành lặng ngắt như tờ.

Kỹ thuật nhảy của Phó Nhiễm vô cùng có sức dẫn, lúc xoay người, váy nhảy xoè ra bốn phía làm thêm đẹp điệu nhảy.

Cô có dáng người khiêu vũ tốt, hai chân khít khao trắng nõn dựa nhẹ nhàng tự nhiên, xương hông cùng cái hông bày ra một đường như thêm mười phần sức mạnh. Bạn nhảy bên cạnh kinh ngạc vì mái tóc của cô vung lên, diêm dúa thướt tha tư thái mềm mại như loại rắn nước uyển chuyển nhất.

Minh Thành Hữu thậm chí hoài nghi, thất lưỡng đây một nắm tay kia có thể vì vận vẹo mà bẻ gãy không? Một lần nữa hắn nhớ tới câu nói kia của Phó Nhiễm: “Tôi không biết khiêu vũ.”

Cánh môi hắn phát ra tiếng cười lạnh, cô đối với hắn mà ngay cả chuyện sẽ khiêu vũ đều muốn giữ lại như vậy.

Bạn gái Huống Tử bên cạnh nửa đùa nửa thật nói ra.

“Tam thiếu, anh gặp nguy hiểm nha.”

Huống Tử cũng chen miệng vào cười.

“Muốn nhìn thân thể Tam thiếu sao? Ngàn năm khó có được cơ hội!”

Minh Thành Hữu không nói lời nào, chỉ là hơi nhếch môi, hắn thấy tư thế của Phó Nhiễm gợi cảm diêm dúa bên cạnh người khác, trong ngực như nở rộ, thấy một đôi mắt lộ ra nhìn hắn tuyệt đẹp. Lúc thu điệu nhảy, Phó Nhiễm nhu mì xoay người, trên nửa đoạn phối hợp đều tốt, người đàn ông này lại sai lầm, buông tay của cô quá nhanh. Phó Nhiễm kinh hoảng, may mà không chế tốt, tầm mắt Minh Thành Hữu không khỏi rơi xuống chân cô.

“Dừng nhảy nữa.”

Tiếng nói người đàn ông trầm trầm đột ngột phá tan tiếng âm ĩ trong sàn nhảy, lời nói của hắn không nặng không nhẹ, nhưng lại có thể làm từng người một đều nghe thấy. Bạn nhảy nam đang duỗi tay ra do dự, có thể cô gái trong sàn nhảy lại giống như một con thiên nga trắng cao ngạo mà cô lập.

Hai mắt cô căng ra, thậm chí không nhìn sang bạn nhảy bên cạnh. Bước chân đột nhiên hoàn toàn chỉ đơn giản theo tiết tấu âm nhạc biến ảo. Minh Thành Hữu thấy cô càng nhảy càng tệ, hắn biết rõ Phó Nhiễm nghĩ thế nào, người không hiểu sẽ tự nhiên nhìn không ra, vừa rồi cái kia là sai lầm cực kỳ

nhỏ nhưng chân của cô nhất định là rất đau.

Minh Thành Hữu nhất chén rượu trên bàn lên ném về hướng sàn nhảy, ai cũng không rõ là đã phát sinh chuyện gì. Thủy tinh vỡ tan văng ra bốn phía, lúc này Phó Nhiễm mới dừng lại.

Giọng nói hắn lạnh lùng mà mỉa mai.

“Cô liều mạng nhảy cho ai xem đây, hi vọng thắng tôi như vậy, để cho tôi phải lột sạch y phục đứng ở nơi này sao?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ngay cả Huống Tử cũng không dám chen

miệng vào.

Minh Thành Hữu đứng dậy sải bước vòng qua bàn trà gỗ lim thấp, ba bước vọt tới bên cạnh Phó Nhiễm, bàn tay hắn mới vịn lấy eo của cô, lại bị cô dùng hết sức lực đẩy ra. Phó Nhiễm cũng bất chấp chưa thay quần áo, sau khi thoát khỏi tay của Minh Thành Hữu giống như chạy trốn lao ra ngoài.

35. Chương 35: Bảo Vệ Em

Dáng vẻ Phó Nhiễm vội vã lao ra khỏi sàn nhảy, cô bước đến chỗ thang máy. Khóe mắt cô liếc thoáng qua nhìn thấy bóng Minh Thành Hữu cũng đi ra ngoài đuổi theo, thang máy từ từ khép lại, đem khoảng cách ngăn lại khuôn mặt người đàn ông ở bên ngoài.

Minh Thành Hữu bị kém một bước, hai tay hấn dùng sức gõ vào cửa kim loại. “Phó Nhiễm, mở ra!”

Trên đèn, con số đang biểu hiện đi xuống, bàn tay Phó Nhiễm che mắt, sức lực toàn thân giống như bị rút đi, trong nháy mắt cảm giác vô lực thấm vào khắp cơ thể, cô mệt chỉ sợ là ngay cả sức lực để nói chuyện cũng bị mất đi.

Thang máy dừng ở chính giữa, sau tiếng ‘ding’, cửa mở ra.

Cô cho rằng đến tầng dưới cùng, nâng bước chân định đi ra ngoài. Trong tầm mắt bỗng thông đột nhiên nhìn thấy một đôi chân thon dài đứng ở cửa, người đàn ông nhìn thấy cô, trong mắt thoáng hiện lên một nét kinh ngạc, hấn đi vào thang máy, ngón tay theo hướng ấn phím. “Đây là lầu 5.”

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc, lúc này Phó Nhiễm mới ngẩng đầu lên, ánh

mắt tiếp xúc đến đôi mắt người đàn ông thâm thúy như hồ sâu. Bước chân cô như không muốn nghe sự sai khiến của cơ thể, rúc vào trong góc. Tầm mắt Minh Tranh nhìn toàn thân cô, cảm thấy bất khoan, hấn mới vươn tay đã thấy đáy mắt cô như có phòng bị.

Minh Tranh rùng mình, tiến lên cầm tay Phó Nhiễm kéo cô về hướng mình, cô giãy giụa nhưng không có kết quả, bị hấn vững vàng ôm vào trong ngực. Trong cánh mũi lúc đó ngửi thấy hương vị trong trẻo nhưng lạnh lùng xen lẫn một chút mùi thuốc lá mê loạn.

Bàn tay Minh Tranh nắm lấy sau gáy Phó Nhiễm, không để cho cô giãy giụa. “Tiểu Nhiễm.”

Mặt Phó Nhiễm tì vào trước ngực người đàn ông.

“Anh không sợ bị người khác nhìn thấy sao?”

“Anh biết rõ em đang ở đây trách anh.”

Cánh tay Minh Tranh quấn chặt, trong lời nói có chút mệt mỏi.

“Anh vốn thực sự không muốn làm cho em cuốn vào chuyện này, anh cho rằng thoát thác hôn ước với em là vì muốn tốt cho em, Tiểu Nhiễm, một khi em lún vào, anh sẽ trở nên bó tay bó chân, cho nên rất nhiều chuyện em đừng trách anh.”

“Anh muốn làm gì?”

Phó Nhiễm định đứng dậy, lại bị Minh Tranh càng dùng sức ôm chặt hơn. Cho đến lúc thang máy dừng ở tầng dưới cùng, lúc này hấn mới buông tay, người cũng tránh ra một bên nhưng cũng không có ý đi ra.

Phó Nhiễm nghiêng đầu nhìn sang, giữa khoảng cách cửa thang máy mở ra,

bộ mặt người đàn ông đó đã khôi phục thành thần sắc quen thuộc. Nếu như vậy, lời nói thì thào phẳng phất trước đó hấn chưa từng nói qua.

Phó Nhiễm quay người đi ra ngoài, nghe từ phía sau truyền đến tiếng cửa từ từ khép lại.

Đi qua đại sảnh, không ít người nhìn cô chỉ chỉ trỏ trỏ, Phó Nhiễm nhìn thẳng qua nơi thượng lưu vàng son lộng lẫy như hoàng cung, một trận gió

cuối mùa thu đặc biệt mang theo hiu quạnh cùng lạnh lùng trong nháy mắt cuốn tới.

Hai tay cô vòng ở bả vai, bóng dáng trong đêm lạnh cô đơn chiếu bóng

chiếu thẳng trên đường dài.

“Phó Nhiễm!”

Chẳng biết lúc nào, Minh Thành Hữu đã không hề gọi cô là cầu kết nữa.

Phó Nhiễm cũng không quay đầu, lại chạy về phía trước, tiếng bước chân

theo sát sau lưng. Cánh tay Minh Thành Hữu nắm lấy eo cô chặn lại. “Đừng chạy, lại không muốn bàn chân này nữa sao?”

Nghe hần nhắc nhở, lúc này Phó Nhiễm mới cúi đầu mắt nhìn, mắt cá chân bên phải quả nhiên sưng to, càng lúc càng đau. Cô nhón chân lên, đẩy tay Minh Thành Hữu ra.

“Anh ra ngoài đuổi theo tôi không phải là muốn nói cho tôi biết, tôi thua.”

Cô quật cường ngẩng đầu lên nhìn hần, hai đầu lông mày Minh Thành Hữu khê nhú lại, giọng nói trầm xuống. “Tính tình em thực kém.”

“Anh dẫn tôi đến nơi này, chính là muốn nhìn tôi bị chê cười?”

Phó Nhiễm không hề chớp mắt nhìn chằm chằm mặt Minh Thành Hữu.

“Tôi cho rằng mọi chuyện cho tới bây giờ, dù là anh không che chở tôi nhưng cũng không làm ọi chuyện khấp nơi sẽ nhằm vào tôi như thế.”

Phó Nhiễm nhớ tới ở trong sách từng đọc qua một câu nói: “Khát vọng cả đời tôi bị người thích sưu tầm, sắp đặt thích đáng, bảo tồn tỉ mỉ. Thoát tôi

kinh, thoát tôi khổ, thoát tôi mọi nơi lưu ly, thoát tôi không cảnh có thể theo.

Thế nhưng người, tôi biết, tôi luôn biết, hần vĩnh viễn sẽ không tới.”

Phó Nhiễm khập khiễng tiếp tục đi, đầu vai nóng lên vì chiếc áo tây trang màu đen có lưu hơi ẩm bao trùm trên người cô.

Bóng dáng hai người đi về phía trước, chiếc giày khiêu vũ đập lên mặt đất phát ra âm thanh lạnh nhạt, Minh Thành Hữu đuổi theo vài bước, ngực giống như bị bông chặn lại, buồn bực mà vô lực.

“Phó Nhiễm, anh chỉ là muốn em phục lần này.”

Cô chưa dừng chân, tiếng nói trống rỗng kinh ngạc.

“Minh Thành Hữu, thế giới của anh với tôi rất cuộc không giống nhau, anh quen khổng chế, thích thao túng người khác.”

Đột nhiên cô dừng bước, thân hình gầy gò như lung lay ở dưới đèn đường làm người ta thương cảm.

“Thật chẳng lẽ anh không nhìn ra được sao? Tôi buộc chính mình chấp nhận anh, tôi nghĩ có thể tìm được một cuộc sống yên ổn, há gì tôi lại như anh phải nhún nhường, anh không cần phải đối với tôi như vậy, thật sự.”

Phó Nhiễm nhớ tới ngôi nhà đã từng ở kia, cái ngõ cô đi 20 năm.

Ở bên trong cô nhìn thấy hết tang thương, nhìn thấy hết thực tế cùng dơ bẩn,

nhưng bây giờ chính bản thân cô lại tình nguyện sinh tiếp tục sống ở nơi kia

chưa từng ra khỏi đó. Tất cả mọi người đều theo đuổi cái vong luân quần

của mình mà không biết, cái mà mình liên tục theo đuổi đó càng lúc càng xa thậm chí không được tốt như hiện tại.

Bọn họ đứng cách nhau vền vền một tấc, Minh Thành Hữu lại cảm giác ánh mắt Phó Nhiễm từ rất xa nhìn sang, hần nói lại ý vừa nãy,

”Anh thật sự sẽ không để em mất mặt trước mặt mọi người, bọn Huống Tử

cũng chỉ là nói giỡn một chút thôi.”

“Cười giỡn?”

Cánh môi Phó Nhiễm gương nhẹ, hiển thị rõ ràng chút trào phúng.

”Nhưng người khác vì nịnh nọt anh, cũng sẽ thật sự cười giỡn, lúc ấy thật sự anh không nhìn ra được sao? Kỹ thuật nhảy của người đó thành thạo, động

tác đơn giản như vậy tại sao lại sai? Đến tột cùng là một người không làm thật tâm, hay là vì giữ thể diện của anh mà cố ý buông tay?”

Tất nhiên là Minh Thành Hữu biết rõ, chỉ là không nói toạc ra.

Phó Nhiễm nhẹ lắc đầu, cô nhớ tới người bạn nhảy kêu cô là chị dâu kia, cứ việc có khí chất không giống như người khác, nhưng vẫn là không thoát khỏi quy luật tự nhiên.

Cô không trách người khác, cô phụ thuộc vào người đàn ông có thể lực đủ mức làm người khác phải tôn thờ, có phải cô nên cảm thấy may mắn mới đúng?

Phó Nhiễm khép lại áo khoác của Minh Thành Hữu quay người muốn đi,

Minh Thành Hữu giữ chặt tay của cô lại, sau đó đem hai tay để trên vai cô, hai bóng dáng ôm nhau hiện ra ảo giác thân mật. Hắn đưa tay đẩy sợi tóc rơi xuống gò má Phó Nhiễm.

“Rõ ràng em đã nói qua là mình không biết khiêu vũ, nếu sáng nay nói thật với anh thì chuyện ngày hôm nay sẽ không phát sinh.”

Vừa rồi lúc ra ngoài bị lạnh, trong cổ họng phát ra tiếng khàn khàn, Phó Nhiễm sợ hãi, cô cẩn thận nói không sai lời về vấn đề này.

“Không có vài người biết rõ tôi biết khiêu vũ, sau khi trở lại Phó gia đã tham gia không ít tiệc rượu, tôi không muốn nhảy, cho nên liền nói dối là không biết, mấy lần trước anh hỏi tôi, tôi cũng chỉ có thể trả lời như vậy, không có suy nghĩ sâu xa.”

Cô khó khăn kiên nhẫn giải thích, tự nhiên ôn hòa, nơi nào đó trong lòng Minh Thành Hữu dịu xuống. Bàn tay hắn mơn trớn bên tai cô, cổ định phía sau cổ Phó Nhiễm.

“Nói cho anh biết, bây giờ nguyện vọng lớn nhất của em là gì?”

“Minh Thành Hữu?”

“Ừ?” Hắn nhíu mi, hiểu rõ ý cô, cười một tiếng.

“Em có thể đổi loại xưng hô được không?”

Phó Nhiễm định mở miệng lại trầm xuống, ánh mắt cô óng ánh trong suốt, một vẻ trong sáng mà chân thật đó thẩm vào trong mắt cô.

“Mặc kệ bây giờ hoặc là tương lai anh có tình cảm với em hay không, chỉ cần em ở Minh gia một ngày anh cần phải nhớ thời điểm này đó là nhà chúng ta, anh đừng quên em là vị hôn thê của anh.”

“Yên tâm, anh không quên, mỗi đêm trời tối anh đều về nhà ngủ mà?”

Minh gia, có thể nói là một dòng nước xoáy sâu không thấy đáy, cô chỉ đứng ở bên cạnh nhìn một cái đã cảm thấy choáng váng như buồn phiền trong đầu.

Nói cho cùng, cũng chỉ có mấy chữ, Phó Nhiễm mượn ánh sáng mờ lung

nhón chân lên, cầu mong khoảng cách cùng Minh Thành Hữu gần hơn chút ít. “Bảo vệ em, có thể chứ?”

Minh Thành Hữu thu hồi bàn tay đặt ở trên vai Phó Nhiễm, hắn dặt tay của cô trở về, ước chừng đi được vài chục bước, lúc này hắn mới siết chặt bàn tay Phó Nhiễm.

“Có thể. Chỉ cần em ở bên một ngày, anh có thể chịu trách nhiệm cam đoan với em, ít nhất sẽ không để cho những phụ nữ khác tìm đến cửa, anh sẽ cho em một cuộc sống yên tĩnh bình lặng.”

36. Chương 36: Phân Rõ Quan Hệ

Thẩm Ninh sau khi tỉnh lại ở phòng bệnh nặng, nhờ có Minh Thành Hữu vận dụng các mối quan hệ nên đã cho cô chuyển vào trong phòng bệnh Vip. Theo như cha mẹ của cô nói, câu đầu tiên cô nói khi mở mắt chính là tên Minh Thành Hữu.

Kinh nghiệm có được sau tin kiện tin tức lần trước, Minh Thành Hữu đối với phương diện này phá lệ đề phòng, hẳn không muốn cùng Thẩm Ninh dây dưa không rõ. Bất chấp Phó Nhiễm cự tuyệt, mang theo cô đến bệnh viện.

Phó Nhiễm đi theo sau Minh Thành Hữu tiến vào trong phòng bệnh, nơi này đều đầy đủ tất cả tiện nghi, có thể nói giống như được ở trong khách sạn.

Hệ thống sưởi hồng ngoại trong phòng biết ý thích người dùng, thật thoải mái, đưa thân vào đây hoàn toàn quên đó là một nơi dưỡng bệnh.

Trong phòng bệnh chỉ có Thẩm Ninh cùng mẹ Thẩm, gọt trái cây đến một nửa mẹ Thẩm mới nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc. “Các người là...?”

Lại nghĩ đến hai gương mặt này bà đã đều thấy trong TV.

“Minh Thành Hữu.”

Người đàn ông ngắn gọn nói ra họ tên, gương mặt mẹ Thẩm khẽ cứng ngắc, dao gọt trái cây thiếu chút nữa gọt tới đầu ngón tay.

Tay trái Thẩm Ninh đeo băng, mắt đỏ đục ngầu, bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ,

“Mẹ, mẹ giúp con đem giường dao động đứng lên.”

Phó Nhiễm đem hoa tươi cùng giỏ trái cây mang đến đặt lên bàn, bầu không khí này vô cùng lúng túng, hết lần này tới lần khác cô lại là người không nên xuất hiện ở nơi này nhất.

Cô kéo nhẹ ống tay áo Minh Thành Hữu. “Em ở bên ngoài chờ anh.”

Mũi chân mới chuyển bước, Minh Thành Hữu lại quay ra nắm chặt cổ tay cô, hẳn dắt tay Phó Nhiễm đi đến trước giường bệnh. “Thẩm Ninh, chúng ta tới thăm em một chút.”

Tầm mắt Thẩm Ninh rủ xuống nhìn trên tay hai người, máu tụ trên gương mặt còn chưa kịp tan biến, cô còn chưa mở miệng lại bị ho đến thiếu chút nữa thở không nổi.

Mẹ Thẩm vội vàng tiến lên phía trước đứng sau lưng cô vỗ nhẹ, tay kia cầm lấy chén nước trên tủ đầu giường.

“Đừng nóng vội, uống miếng nước.”

Thật vất vả mới ngừng ho, sau lưng cô kê cái gối dựa, ánh mắt sâu kín lại lần nữa nhìn về phía hai người. Sau thời gian dài trầm

mặc khó xử, Thẩm Ninh lên tiếng đánh vỡ cục diện bế tắc “Thực xin lỗi.”

Phó Nhiễm nhin không được gương mặt lên, lúc đứng trước phòng bệnh, cô đã nghĩ đến dự định xấu nhất, cô cho rằng dù là Thẩm Ninh suy yếu không

còn sức lực náo loạn, người của Thẩm gia cũng sẽ khinh thường không buông tha Minh Thành Hữu.

Như thế nào cô cũng không nghĩ tới đối mặt lại là một cảnh tượng như thế này.

Không khí yên tĩnh đến quỷ dị, mẹ Thẩm đứng ở cửa sổ, mu bàn tay gạt nước mắt lại không nói câu nào.

”Em chỉ nhớ rõ đêm đó uống không ít rượu, nhưng cảnh sát nói em là uống

độc giá, em nhớ không nổi khi nào thì chạm qua loại này, càng không nghĩ sẽ lái xe đi đụng anh.”

“Anh biết rõ.”

Minh Thành Hữu phun châu nhả ngọc ra, ngó qua hướng gương mặt tái nhợt của Thẩm Ninh.

“Em ở đây an tâm dưỡng bệnh, về chuyện tiền chữa trị không cần phải cân nhắc, sau khi rời khỏi đây có thể sẽ gặp gỡ ký giả, nên nói như thế nào chắc là không cần anh dạy cho em.”

Phó Nhiễm kinh ngạc, không nghĩ tới lúc này Minh Thành Hữu còn có thể tỉnh táo như vậy, không, gần như là tàn nhẫn.

Vành mắt Thẩm Ninh vẫn đỏ, cố gắng nén lại mới không khóc lên, cô ra sức gật gật đầu. “Em biết rõ.”

Ánh mắt Thẩm Ninh lướt về phía Phó Nhiễm, bình tĩnh nhìn qua cô.

Lời nói của người đàn ông này thật sự là không thể tin, lời lúc Minh Thành Hữu đính hôn cùng Phó Nhiễm đã nói, trong ký ức hãy còn như mới, lúc này mới được bao lâu?

Hắn lại ở trước mặt cô chính thức thừa nhận Phó Nhiễm.

“Căn nhà ở quảng trường Vanda kia, thời điểm trước khi mua là đứng tên của em.”

Lúc này Minh Thành Hữu mới buông tay Phó Nhiễm ra, từ trong bóp da lấy ra một thẻ ngân hàng màu kem đặt trên tủ đầu giường.

“Ở đây có một khoản tiền, em cầm lấy.”

Thẩm Ninh theo tay của người đàn ông nhìn lại, chằm chằm nhìn chiếc thẻ ngân hàng một hồi lâu, trong ánh mắt toát lên vẻ bi thương đau khổ. Nắng ấm đầu mùa đông chiếu qua cửa chớp mặc dù phân cách thành từng đường, nhưng vẫn gặp ánh sắc bén chói mắt.

“Thành Hữu, là anh muốn cùng em kết thúc phải không?”

Tính tình Minh Thành Hữu từ trước đến nay không phải là loại ướm át uy mị.

“Ừ.”

Hốc mắt Thẩm Ninh chứa đầy nước mắt lúc này mới không nhịn được nữa chảy xuống. “Có thể nói cho em biết trong thẻ có bao nhiêu tiền sao?”

“Em có thể kiểm tra, nếu như không hài lòng, anh có thể cho thêm.”

Phó Nhiễm nghe thế, ý thức mãnh liệt thúc giục cô vội vàng rời đi, Minh

Thành Hữu cảm giác được cô sắp lui bước, càng dùng sức nắm chặt tay của cô.

“Bé, chúng ta không phải cần đến tiền của hắn, con đáp ứng mẹ về sau không làm chuyện điên rồ nữa, chúng ta không thích tiền này!”

Mẹ Thẩm này giờ ần nhẫn rốt cục không nhịn được mở miệng. Thẩm Ninh đưa tay lau nước mắt, tiếng nói nghẹn ngào, cô cố gắng lấy lại bình tĩnh mở miệng nói.

”Vì cái gì lại không cần đây? Nói không chừng có thể cả đời này con đều

không thể đứng dậy, mẹ, về sau con còn phải lập gia đình, cần phải có rất nhiều tiền.”

Lúc đi ra phòng bệnh, trong chớp mắt Phó Nhiễm nhẹ nhàng thở dài, cuộc sống không phải là tiểu thuyết, cũng không phải là tất cả phụ nữ cũng sẽ có tâm địa độc ác tàn nhẫn như trong tiểu thuyết.

Ít nhất từ lúc cô cùng Thẩm Ninh giằng co đến nay, trong lời nói của Thẩm Ninh cứ việc hùng hổ dọa người, nhưng sự thực thì cũng như lời nói của cô, cô từ trước tới giờ không nghĩ qua sẽ làm tổn thương người khác.

Minh Thành Hữu đi ở phía trước, một lúc lâu không thấy Phó Nhiễm đuổi kịp, hắn đứng ở trước cửa bệnh viện, dừng bước giống như đang đợi cô.

“Em mềm lòng?”

Đợi cô cùng hắn đứng sóng vai, Minh Thành Hữu nghiêng đầu hỏi cô.

Phó Nhiễm lắc lắc đầu,

“Không có.”

Hắn lại lần nữa dắt tay Phó Nhiễm đi về phía trước, cửa bệnh viện có không ít người bán hàng rong. Phần lớn bán mấy đồ chơi trẻ con, Minh Thành Hữu đi đến trước quán khinh khí cầu.

“Bao nhiêu tiền một cái?”

“Năm đồng.”

Có rất nhiều loại khinh khí cầu, đều là nhân vật phim hoạt hình, có khi hạ đứng đầu Hỉ Dương Dương, Mini, bọt biển cực cứng chờ.

Hắn chọn lấy cái khinh khí cầu in hình đầu Bụi Thái Lang đưa cho Phó Nhiễm. Cô lại đem mu bàn tay giấu ra phía sau. “Đây là đồ trẻ con chơi.”

“Khi em còn bé khẳng định không có người nào mua cho em đi?”

Chính xác, đừng nói là không có những vật này, cho dù là búp bê tầm thường nhất cũng chỉ có thể nhặt ở nhà người thân không cần đến.

Thẩm Tố Phân thấy cô rất thích có được liền mua ột cái, sau khi trở về lại bị Vu Chiêu Phúc mắng mỏ, đến bây giờ cô vẫn nhớ rõ.

Phó Nhiễm đưa tay tiếp nhận dây nhỏ, khoe miệng không tự giác mỉm cười vui vẻ, cô ngẩng đầu nhìn về phía Minh Thành Hữu đang trả tiền, lúc đó ánh mặt trời lại tốt đẹp như vậy, góc độ nghiêng đầu có thể nhìn thấy rõ ràng gương mặt người đàn ông, mà ngay cả những cọng lông tơ cực kỳ nhỏ cũng như được phủ lên trên một lớp màu vàng kim.

Phó Nhiễm đem thắt khinh khí cầu ở trên kiếng chiếu hậu, dừng ở trước đèn đỏ, trong xe bên cạnh nghe thấy tiếng trẻ con truyền tới.

“Mẹ, mẹ, là Bụi Thái Lang.”

“Đúng nha, Bụi Thái Lang thích nhất là làm cái gì?”

“Thích nhất Hồng Thái Lang cầm cái chảo đánh hắn!”

Người mẹ trẻ tuổi bật cười, Bụi Thái Lang không phải là thích bắt Hỉ Dương Dương nhất sao?

Phó Nhiễm buồn cười, tay bị kéo qua đặt trên đùi người đàn ông, cô cũng

không quay đầu lại, vẫn xuất thần nhìn chăm chăm khinh khí cầu huyền ảo ở giữa không trung.

Trở lại Y Vân Thủ Phủ, Phó Nhiễm lại đem nó buộc ở đầu giường.

Đối với việc này Minh Thành Hữu đã một lần kháng nghị, ai lại hi vọng lúc lên giường, trên đỉnh đầu có ánh mắt không có lúc nào là không nhìn chăm chăm em?

Tính tình Phó Nhiễm vẫn quá trẻ con.

37. Chương 37

Chương 37: Ảnh chụp

Ngày cuối tuần, Minh Thành Hữu từ sáng sớm đã ra khỏi cửa, Phó Nhiễm ngủ đến gần 9 giờ mới rời giường, cô tùy tiện thay bộ quần áo ở nhà đi xuống dưới lầu chuẩn bị dùng bữa sáng.

Vừa đến phòng khách, ánh mắt bất ngờ nhìn thấy một bóng người, cô giật mình nhìn lại, thấy Lý Vận Linh đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế salon hướng nam đang liếc nhìn tờ báo trong tay.

“Mẹ?”

Phó Nhiễm nhìn sang bốn phía, thấy Tiêu quản gia ở trong phòng ăn đang phân phó người thu xếp bữa sáng. Phó Nhiễm xuyên qua lối đi rộng rãi đi vào ngồi đối diện Lý Vận Linh.

“Mẹ đến đây lúc nào, như thế nào lại không để cho Tiêu quản gia đánh thức con?”

Ánh mắt Lý Vận Linh chuyên chú đến tờ báo ngày hôm nay, bà cũng không ngẩng đầu lên.

“Mẹ chỉ tới đây ngồi một chút, dù sao con cũng ngủ không được ngon giấc, mẹ cũng không có chuyện gì lớn.”

Bà lật xem vài lượt, lại đem tờ báo ném về phía khay trà.

“Tiểu Nhiễm, gần đây có trở lại nhà sao?”

Ánh mắt Phó Nhiễm tránh đi, khước miệng gượng ép lộ ra nét cười.

“Không có.”

“Hôm nào về nhà một chuyến đi, để mẹ cho Tiêu quản gia chuẩn bị chút ít thuốc bổ thượng hạng, có một việc nhỏ cần cha con ra tay, công việc cụ thể vài ngày trước Thành Hữu đã cùng ông ấy nói qua. Dù sao con vẫn chưa chính thức đến Minh gia, cũng không nên không thường xuyên quay về.”

Lý Vận Linh hơi hột dạn dò, chuyện ở tiệc sinh nhật Phó Nhiễm bà có nghe qua, nhưng lúc trước hai nhà đám hỏi chính là vì lợi ích của đôi bên.

“Vâng”

Phó Nhiễm đáp ứng, trong cổ họng như đang có gì nghèn nghẹn.

“Tiểu Nhiễm, chuyện của Thẩm Ninh cũng đã giải quyết xong?”

Lý Vận Linh biết thông tin này quả nhiên là mau, việc riêng này chắc là Minh Thành Hữu sẽ không nói cho bà biết, có thể nghĩ rằng mỗi ngày bọn họ đều sinh hoạt tại một nơi không hề có cảm giác an toàn.

“Giải quyết tốt lắm.”

“Như vậy là tốt nhất.”

Lý Vận Linh cầm lấy túi xách bên cạnh đứng lên.

“Mẹ hẹn vài người bạn đánh bài, nhanh đi ăn một chút gì đi, cũng đừng để đói bụng.”

Tiến Lý Vận Linh xong, trở lại phòng ăn, Phó Nhiễm không muốn ăn chút nào dù trong dạ dày trống rỗng khó chịu, nhưng cũng không ăn vào được một món nào.

Gần kề đến buổi trưa, cô ra ô-tô chuẩn bị tới chỗ hẹn Tần Mộ Mộ cùng Tổng Chức ăn cơm bên ngoài. Xe Audi màu đỏ đi ra không lâu, một chiếc xe màu đen hào nhoáng chậm rãi theo sát, Phó Nhiễm mở danh bạ điện thoại ra, thấy đèn đỏ, cô đang bắt đầu muốn bấm.

Ngoài cửa xe truyền đến động tĩnh vỗ vỗ, cô nghiêng đầu nhìn lại, thấy lướt qua một bóng dáng cao lớn đứng ở bên cạnh xe cô, cô chăm chú nhìn kỹ mới phát hiện là Minh Tranh.

Thấy cô bất động Minh Tranh dứt khoát mở cửa xe ra.

“Tiểu Nhiễm, anh có việc muốn nói cùng em.”

Một tay Phó Nhiễm siết chặt điện thoại di động, một tay cầm cửa xe.

“Tôi với anh không có lời gì để nói.”

“Đừng làm ồn, xuống xe.”book

Phó Nhiễm định đóng cửa, Minh Tranh nhanh tay cầm chặt cổ tay cô cưỡng chế kéo cô xuống xe.

Hắn đem Phó Nhiễm nhét vào trong chiếc xe gần sát đó còn mình thì vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái.

Phó Nhiễm có cảm giác như trên nệm lót có đồ vật gì đó, cô rút ra nhìn, là một túi hồ sơ không niêm phong, cô định đặt nó vào chỗ ngồi phía sau.

Nhưng chưa kịp đặt xuống, trong nháy mắt văn kiện bên trong tuột xuống rơi ra, ngẩng đầu nhìn thấy trên đó một dòng chữ rõ ràng viết ba chữ: Minh Vân Phong. Là báo cáo kết quả kiểm tra sức khỏe.

Cô định nhìn kỹ, Minh Tranh lại đưa tay đoạt lấy, đem báo cáo nhét vào túi hồ sơ sau đó vứt xuống chỗ ngồi phía sau.

Phó Nhiễm cũng không suy nghĩ, đã nghe Minh Thành Hữu giải thích rõ là gần đây thân thể Minh Vân Phong không được tốt, có thể là lúc trong quân ngũ còn để lại bệnh cũ.

Hơn nữa Minh Tranh là con trai lớn, hẳn tự mình đi bệnh viện lấy báo cáo cũng chẳng có gì là lạ.

“Có chuyện gì sao?”

Phó Nhiễm ngồi nghiêm chỉnh. Một tay Minh Tranh hạ xuống chỗ tay lái,

không gian trong xe cũng đủ làm hai bắp chân dài của hắn phải duỗi thẳng, nhưng Phó Nhiễm nhìn ra được toàn thân hắn cứng đờ, lúc nào cũng ở trong trạng thái tỉnh táo tự bảo vệ mình.

“Tiểu Nhiễm, em chờ anh một tháng, nhiều lắm là một tháng.”

“Chờ anh làm gì?”

“Anh sẽ không cùng La Văn Anh đính hôn, sau một tháng, anh sẽ dẫn em trở về chỗ trước kia, chúng ta sẽ cùng nhau làm lại tất cả.”

Phó Nhiễm không biết lúc này cô nên cười hay nên khóc, cô đau khổ đợi vài năm, sớm đã biết rằng bọn họ là không thể. Vào lúc đó hắn lại dứt khoát rời xa như thế.

“Ca ca, chúng ta bây giờ không phải là nên cùng nhau chấm dứt sạch sẽ chuyện trước kia sao?”

“Em muốn chấm dứt?”

Dù là một loại đau nhức, như mất đi cánh tay khiến cho tê tâm liệt phế.

Dù là có một loại đau nhức, như khoét thịt róc xương, giống như sống không bằng chết.

Dù là có một loại đau nhức...

Như cầm trên tay một lưỡi dao từng tác lạng trì.

Nhưng đau nhức, vẫn chính là đau đớn.

Trong mắt Phó Nhiễm, Minh Tranh đã không còn là người của năm đó...

Bốn phía cửa sổ xe đóng chặt, cửa kính thủy tinh màu trà che giấu hai người rất tốt, hệ thống sưởi phụ trợ thêm không khí yên lặng buồn bực trong mắt Phó Nhiễm như thừa thốt nẩy mầm phát sinh.

“Ca ca, chúng ta cần phải dứt khoát. Biết rõ là sai lầm còn muốn tiếp

tục, loại tương lai như này thì chúng ta chỉ có thể tự mình gánh chịu hậu quả.

Nếu đã không xác định là quay lại không biết có thể tốt hay không, sao không để mỗi người một đường đi tiếp lên phía trước?”

Khuôn mặt lạnh lùng của Minh Tranh đột nhiên căng thẳng.

“Em yêu Minh Thành Hữu rồi sao?”

Phó Nhiễm không chút do dự lắc đầu.

“Không liên quan đến việc đó, chẳng qua là tôi cảm thấy giữa chúng ta là không thể nào.”

“Tiểu Nhiễm, em thay đổi rồi.”

“Có thể là do thời gian trôi quá nhanh.”

Minh Tranh giữ chặt bàn tay Phó Nhiễm đang muốn đẩy cửa xe ra.

“Anh sẽ tìm cơ hội để kéo dài thời gian tổ chức lễ đính hôn, sau đó... Hủy bỏ.”

Phó Nhiễm thoát ra, con đường này những chiếc xe lui tới rất ít, xe Audi của cô dừng ở đầu đường, ngay cả chìa khóa cũng còn chưa rút ra.

Cô nặng nề kéo cửa xe ra, vùi mặt vào tay lái, cô nên cảm thấy may mắn, không phải sao?

May mắn là mình có thể giữ cho đầu óc tỉnh táo, may mắn là chính mình không hề u mê như còn nhỏ tuổi, biết rõ đúng chừng mực.

Lý Vận Linh một lần nữa đi vào Tôn Vân Thủ Phủ, Phó Nhiễm còn chưa về. Minh Thành Hữu đang bước xuống lầu, Lý Vận Linh ngoắc tay ý bảo.

“Con đến xem những vật này một chút!”

Tiện tay ném ra ngoài một xấp hình, đều là hình ảnh Minh Tranh cùng Phó Nhiễm tại đường cái đang lôi kéo nhau.

“Nếu có thể, đừng nói cho ta biết là trong lúc đó bọn họ có gì thật.”

Minh Thành Hữu mới tắm rửa qua, tóc còn chưa khô hết, hấn khom lưng nhặt lên, cầm trong tay tường tận xem xét.

“Góc độ rất tốt, mẹ, mẹ phải tốn số tiền rất lớn đi?”

“Chuyện này con mặc kệ?”

Sắc mặt Lý Vận Linh trở lên khó coi chỉ vào những hình kia nói không ra lời. Minh Thành Hữu tiện tay vứt xuống bàn, sau đó vào phòng bếp cầm

chén nước, lúc quay ra vừa đi vừa nói.

“Nếu đã như thế, mẹ định làm như thế nào? Trực tiếp giao cho cha sao?”

“Chuyện này không thể để cho cha con biết rõ, theo cái tính tình nóng nảy kia, sẽ chỉ làm cho lão Đại mau chóng cùng La gia đính hôn!”

“Mẹ, đến uống ngụm nước giảm nhiệt.”

“Thành Hữu, con tự mình cũng phải biết kiềm chế tâm tư, ai mà biết trong lòng Lão Đại đánh chủ ý quỷ quái gì? Lúc này con cũng đem tính tình

nhìn đi một chút, hạng mục Đông Hải còn phải dựa vào Phó Tụng Đình, muốn ồn ào cũng phải để về sau, biết không?”

Sắc mặt Lý Vận Linh cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng khuôn mặt sớm đã khó coi vì tức giận. Tầm mắt Minh Thành Hữu lướt qua ảnh chụp tán loạn trên mặt đất, có cảnh hai người lôi kéo, cũng có cảnh Minh Tranh nửa ôm Phó Nhiễm đem nhét vào trong xe.

Ánh mắt hấn bỗng nhiên chuyển lạnh, như một ngọn lửa tại đáy mắt sâu không lường được đang không ngừng thiêu đốt.

Lý Vận Linh uống qua nước, phần nộ dần dần dịu xuống.

“Mẹ phải đem những hình này hủy đi, không thể để cho cha con trông thấy.”

“Mẹ, để con.”

Minh Thành Hữu giả vờ đi nhật, hần nửa ngồi xuống đưa lưng về phía Lý Vận Linh, thừa dịp khoảng cách bà không chú ý, đem ảnh chụp lúc hai

người giống như xô đẩy ôm chặt nhau lặng lẽ nhét vào dưới khay trà.

Mà những ảnh còn lại kia thì Minh Thành Hữu thiêu hủy toàn bộ ở ngay trước mặt Lý Vận Linh.

38. Chương 38

Chương 38: Giam giữ thật sâu

Phó Nhiễm ở bên ngoài không có mục đích đi khắp nơi dạo suốt một vòng. Mới đầu nghĩ hẹn Tần Mộ Mộ cùng Tống Chức, nhưng trải qua chuyện náo loạn cùng Minh Tranh như vậy, tâm tình đó cũng bị xua tan mất.

Tối gần tới, lúc này xe Audi màu đỏ mới thông thả trở lại Tôn Vân Thủ Phủ, cô đi từ gara ra, không để ý đi lên phía trước. Lúc sau cô vô thức ngẩng đầu, thấy người đứng ở trong hoa viên là Minh Thành Hữu.

Hành lang có kiến trúc xây dựng hiện đại, hai bên căn xứng có tám hình dáng các loại hoa khắc trên cửa gỗ, hướng bao trùm trên đỉnh đầu là cây Tử Đằng, lúc này đã gần đến mùa đông nên không thể mở rộng tâm mắt, cây lá xanh tươi rộng rãi xòe ra.

Nếu vào đúng lúc như tình cảnh này mà có hoa Tử Đằng rủ xuống nhất định có thể mê loạn mắt người.

Trên người Minh Thành Hữu mặc một bộ tây trang màu trắng sạch tinh khiết, lóa mắt, sáng chói lưu ly. Giữa lông mày như có lưu một ánh chiều tà hắt vào, Phó Nhiễm đứng ở trên con đường nhỏ, thấy hần quay đầu lại, cảm giác người đàn ông trước mặt chân thật như vậy, không có chút nào là đang lấy lòng mọi người.

“Em đi đâu?”

Cô nghiêng đầu bị gió thổi loạn sợi tóc.

“Đi ra ngoài đi dạo một vòng.”

Minh Thành Hữu nhắc chân lên đi đến bên cạnh Phó Nhiễm.

“Với ai?”

Cô cố che dấu, giữ nét mặt vẻ tự nhiên. “Oh, vốn là định hẹn Mộ Mộ cùng Xèo Xèo, nhưng bọn họ cũng không tới, em chỉ có đi một mình.”

Ánh chiều tà phía tây hừng hực khí thế trông dày đặc như máu, Phó Nhiễm đi vài bước lại dừng lại, tay phải đặt ở trên trán, giống như đang lằm bằm lằm bằm.

“Cũng không biết khi nào thì có thể kết thành tuyết?”

Minh Thành Hữu vòng qua bả vai cô, mang theo cô cùng đi lên phía trước.

“Dựa vào loại ngày như thế này, năm nay có thể có không biết bao nhiêu tuyết.”

Minh Thành Hữu thu hồi ánh tà mị trong mắt, im lặng ôm Phó Nhiễm trở về đến trong phòng. Khoảng cách hai người nằm ở trên giường không hề gần cách một tay, trong chiếc chụp đèn trong suốt, ánh sáng như vung cánh hồ điệp bao phủ lên hai người.

Minh Thành Hữu nghiêng người, cánh tay đưa tới, trong nháy mắt Phó Nhiễm như đã đề phòng trước, cô xoay người đem phần lưng quay về phía hần.

Minh Thành Hữu chống nửa người lên trên, bàn tay dán sát vào bên eo cô vuốt ve nhiều lần. Phó Nhiễm không khỏi bực bội hất tay của hần ra.

“Có phải tính em lãnh đạm không?”

Giọng người đàn ông không ngăn được ảo não.

Phó Nhiễm đắp chăn co lại hướng thành giường, chẳng lẽ tình dục thật sự có thể cùng tình yêu tách ra sao?

Thân thể của cô đã tiếp nhận Minh Thành Hữu hai lần, lần đầu tiên là sau khi ở trong trạng thái hoàn toàn say rượu không tỉnh táo, có thể lần thứ hai, ngay cả mỗi bước hấn đi vào, bất kể là cô muốn quên nhưng trong ký ức vẫn còn như mới.

Cô không phải là không có rung động, cho nên mới sợ hãi.

“Em mệt rồi.”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhắm lại, giấu gương mặt buồn bực vào chăn mền.

Ban ngày Minh Tranh làm một việc không khác gì ném vào cuộc sống thật vất vả mới yên tĩnh của cô một đòn trí mạng. Giật mình, những rung động vẫn gợn sóng như cũ, cô không ôm hy vọng xa vời, nhưng cũng không có nghĩa là thật sự cô không mong muốn điều gì.

Bên cạnh không có động tĩnh, một lát sau, Phó Nhiễm nghe được tiếng tắt đèn.

Lúc nhận được điện thoại Lý Vận Linh gọi tới, đúng lúc Phó Nhiễm đang ở phòng làm việc, giọng điệu đầu điện thoại bên kia cứng nhắc.

Ngoại trừ nói cô lập tức về nhà một chuyến, ngoài ra những lời khác không có nói nhiều. Trực giác Phó Nhiễm không rõ lắm, lúc lên xe gọi cho Minh Thành Hữu, lại phát hiện bên kia không người nào nghe máy.

Xe đi vào biệt thự Nam Đường, Phó Nhiễm đem đồ tốt đã mua lấy ra từ phía sau cốp xe, cô vội vàng đi về hướng phòng khách.

Chân phải mới bước vào, liếc mắt liền thấy Minh Tranh ngồi đưa lưng về phía cô.

Đối diện còn lại là Lý Vận Linh sắc mặt rất khó coi cùng với Minh Vân Phong. Trong lòng Phó Nhiễm lộp bộp hạ xuống, bước chân đi qua đại sảnh phát ra âm thanh không khỏi đơn độc, cô mang thứ đó để ở một bên.

“Cha, mẹ.”

Nhưng hai người lại ngó cũng không thèm ngó lấy một cái, Lý Vận Linh đưa tay chỉ sang một cái ghế sa lon bên cạnh.

“Con đến ngồi chỗ này.”

Phó Nhiễm thấp thỏm ngồi xuống, ánh mắt trông thấy thần sắc Minh Tranh lãnh đạm, trong lòng lúc này mới thoáng nhẹ nhõm.

Bảo mẫu mang cho cô cùng Minh Tranh mỗi người một chén trà ngâm thượng hạng. Từ trên ghế salon, Minh Vân Phong rút ra từ trong phong thư một tấm hình ném qua, tấm ảnh ngã lên rơi tới hướng khay trà, còn có cả một tờ giấy A4.

“Đây là bị ký giả nào đó chụp ảnh gửi đến, đối phương nói muốn giải quyết phải cam lòng chi tiền, may mắn là hấn cần tiền. Chuyện này một khi cho lên báo, Minh gia chúng ta bày mặt ở kia sao? Lão Đại, nói một chút!”

Minh Tranh đưa tay với lấy tấm ảnh cầm ở trong tay, Phó Nhiễm liếc nhìn, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch.

Bất luận là từ góc độ nào nhìn xem, ít nhất chỉ bằng nhìn vào việc bọn họ há miệng là đã không thể nào nói rõ.

Ngón tay Lý Vận Linh nhiều lần vuốt phẳng dây vòng ngọc đeo ở cổ tay trái, gương mặt bà không rõ thần sắc nhìn về phía Phó Nhiễm. Lúc này có Minh Vân Phong ở đây, bà không tiện nói nhiều.

Minh Tranh đặt tấm hình trở về chỗ cũ, lại trầm mặc như trước.

Minh Vân Phong hừ lạnh, không khí ngược lại hạ xuống, trong phòng khách lớn tĩnh lặng, ngay cả tiếng của một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Lời kế tiếp của Minh Vân Phong quả thực lại như mặt đất bằng phẳng nghe một tiếng sấm sét.

“Tiểu Nhiễm là em dâu tương lai con, con có biết hay không? Nếu như con thực sự cố ý, lúc trước đám hỏi cho con cùng Phó gia, thời điểm đó con ở đâu?”

“Cha...”

“Ông xã, đừng tức giận ảnh hưởng tới thân thể, để nghe hai đứa từ từ nói.”

“Lão Đại, đến tột cùng thì hiện tại con có chủ ý gì?”

Trong lời nói của Minh Vân Phong hiển thị nghi ngờ. Minh Tranh suy nghĩ hết lần này đến lần khác đề phòng Minh Vân Phong sẽ sinh lòng nghi kỵ, hấn ngẩng đầu lên, không nhanh không chậm nói ra.

“Chính xác là con cùng Tiểu Nhiễm vào mấy năm trước đã biết nhau, về sau con ra nước ngoài, mất liên lạc một cách tự nhiên, thời điểm cha có ý tác hợp cho chúng con, con cũng không biết cô ấy là con gái của Phó gia.”

“Lão Đại, ý của con là trong lòng con còn có Tiểu Nhiễm?”

Giọng nói Lý Vận Linh không khỏi khản trương, trực tiếp bức Phó Nhiễm không thể có đường để lui.

Phó Nhiễm đặt hai tay trên đầu gối, lại lặng lẽ nắm chặt, trong lòng lại như có hai âm thanh lôi kéo cô, một bên bảo cô che lỗ tai đừng nghe, một bên khác cũng đang nói, nghe một chút cũng có làm sao?

Chẳng lẽ lời nói ngày đó ở trên xe không được cô tin sao?

Cô đặt bản thân mình ở nơi đây, nhưng lại không có quyền không nghe.

“Lão Đại”

Tiếng Minh Vân Phong dịu xuống.

“Con là nghĩ sẽ lui thời gian hôn sự cùng La gia?”

Minh Tranh ngồi ở chỗ bên trái Phó Nhiễm, khoảng cách rất gần, nhưng trong tiếng nói của hắn như có cách sau một lớp nào đó, cảm giác mơ hồ nghe vào trong tai lại không chân thực như vậy.

“Cha, mẹ, ảnh chụp chỉ là mượn góc độ mà thôi, chuyện con cùng Tiểu Nhiễm sớm đã qua, hai người yên tâm, con hiểu được mọi chuyện.”

Cũng không phải là như vậy sao?

Từ trước đến nay hắn đem hai chữ đúng mực đo lường cho thỏa đáng.

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn thẳng, cảm thấy trong hốc mắt có chút ẩm ướt mông lung, đợi một lúc chăm chú nhìn kỹ mới phát hiện ánh mắt của mình dừng lại ở trên giá sách bày một mâm hoa lan.

Sắc trắng ưu nhã trong sạch, không có chút dơ bẩn.

“Vậy chuyện con cùng La Văn Anh phải mau chóng thu xếp, đề phòng mọi người bên ngoài đồn đại không hay.”

Đúng như Lý Vận Linh lúc đó đã lường trước, phương pháp chặn lại lời đồn đại tốt nhất là nếu nó tự sụp đổ.

Mười ngón tay Minh Tranh đan cài đặt tại đầu gối, lúc hắn giương mắt lên, tầm mắt giả vờ như lơ đãng liếc về hướng Phó Nhiễm.

“Cha, con biết rõ.”

Minh Vân Phong dứt khoát nhân cơ hội này làm chủ.

“Nửa tháng sau, ta sẽ sắp đặt xong cho hai đứa.”

Lần đầu tiên Phó Nhiễm thấy ánh dương xuyên qua phòng khách trông như là sắc tối, chiếu lên trên người không hề cảm thấy nhiệt độ, là ai nói nơi nào có ánh mặt trời nơi đó sẽ có ấm áp?

“Vâng”

Tầm mắt Minh Tranh rũ xuống, gật đầu.

Minh Vân Phong từ đầu đến cuối chưa nói Phó Nhiễm một câu, nhưng mỗi lần trong lời nói lại nói bóng nói gió. Cô buồn bực khó chịu, định hít một hơi thật sâu, bất đắc dĩ lồng ngực như không ngăn được chua xót lấp đầy.

Cô không thể rơi lệ ở đây, chỉ có thể tiếp tục ở vào cảnh lúng túng như thế, giống như bị người khác lột sạch y phục ở trước mặt mọi người.

Lúc này, cô nghĩ đến nhiều nhất là có người mang cô rời đi, dù là cho cô một chút sức lực, để không đến mức làm cô không còn chỗ nương tựa. Cho nên, khi cô nhìn thấy bóng dáng Minh Thành Hữu thành linh xuất hiện ở cửa, chớp mũi Phó Nhiễm không nhận được đau xót, nước mắt tựa như lao ra.

Cô không phải là không có thời điểm yếu đuối, lớp ngực trang cổ nén bị vỡ ra, điều cô cần so với người khác lại càng nhiều.

Mà người có thể giúp cô vén ra mây mù, cánh tay có thể đem cô ra từ góc tối hít thở không thông, có lẽ, đúng là chỉ có cánh tay mỗi ngày cô đều có cơ hội nắm lấy kia.

39. Chương 39

Chương 39: Vung muối vào miệng vết thương

Bóng dáng Minh Thành Hữu phản chiếu ánh sáng tối, cất bước đi về hướng phòng khách, đi theo sau là một thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, là La Văn Anh.

“Mẹ, có chuyện gì không mà gọi đến phòng làm việc của con, con đang họp.”

Minh Thành Hữu đi thẳng về hướng Phó Nhiễm, để La Văn Anh ở sau lưng.

“Vừa lúc ở trên đường gặp được chị dâu, như thế nào, định mở hội nghị gia đình đây?”

Tiếng nói hần mang giọng điệu đùa giỡn ngồi vào bên cạnh Phó Nhiễm, Lý Vận Linh không để lại dấu vết đưa mắt trừng hần, sắc mặt tối tăm dọa người.

Minh Thành Hữu lừa gạt được người khác, nhưng không thể lừa được bà, những tấm ảnh kia rõ ràng là sau khi bà mang đến Tôn Văn Thủ Phủ đáng lẽ đã bị thiêu hủy. Ở góc độ này cùng thời gian, bà chỉ cần liếc mắt nhìn là liền thấy sáng tỏ.

“Bác trai, bác gái, mấy ngày trước đây con đi Văn Nam làm việc mang theo một chút đặc sản về, nghĩ là mấy ngày nữa trời giá rét, vừa lúc đi ngang qua đây nói chuyện, con liền mang đến.”

Tiêu quân gia tiến lên đưa tay tiếp nhận, Lý Vận Linh cũng đứng dậy dẫn cô tới bên cạnh Minh Tranh. Sắc mặt Minh Vân Phong lúc này mới dịu đi chút ít.

“Văn Anh, cha mẹ con gần đây có khỏe không?”

“Cảm ơn bác trai đã quan tâm, cha mẹ con rất khỏe.”

Minh Tranh thấy cô đi tới, tự nhiên đưa tay dẫn cô đến cạnh mình, La Văn Anh thuận thể dán sát vào cánh tay của hần.

“Lúc tới đây như thế nào mà không gọi điện thoại trước?”

Giọng điệu Minh Tranh trước sau như một, đều trong trẻo nhưng lạnh lùng. Lúc Lý Vận Linh trở lại chỗ ngồi hướng Minh Thành Hữu ngồi đối diện nháy mắt, ý bảo hần nhắc tới chuyện ảnh chụp.

Đúng lúc La Văn Anh ở đây, làm gì có cô gái nào lại chịu được tình huống kiểu này?

Minh Thành Hữu lại làm như không thấy, đưa tay xoa nhẹ đầu Phó Nhiễm.

“Làm sao em lại ở đây?”

Không đợi cô mở miệng, Lý Vận Linh cướp lời nói trước.

“Cha con tìm Minh Tranh cùng Tiểu Nhiễm, có chuyện muốn hỏi rõ ràng.”,

Tầm mắt La Văn Anh nhìn lên gò má Minh Tranh anh tuấn lạnh lùng, gương mặt lộ vẻ nghi hoặc, trong lúc đó tuy là bản khoản chuyện giữa Phó Nhiễm cùng Minh Tranh nhưng cô cũng không mở miệng hỏi.

Minh Tranh đem tay của cô đặt vào lòng bàn tay nắm chặt.

Minh Vân Phong mượn cơ hội này nói sang chuyện khác, Minh Thành Hữu thừa dịp khoảng cách La Văn Anh cùng mọi người nói chuyện đem tấm ảnh trên bàn trà cất đi. Cầm cả phong thư cùng tờ giấy A4 nhét vào trong tay Phó Nhiễm.

“Đồ của mình cất kỹ đi.”

Minh Vân Phong âm thầm suy nghĩ, cảm thấy kỳ quái, tiểu tử này đổi tính rồi sao? Thấy ảnh chụp như vậy còn có thể giữ được bình tĩnh, trông hẳn còn có vẻ vui mừng, quả nhiên là thành thực, khó có thể hiểu hết.

Phó Nhiễm siết chặt phong thư trong tay, móng tay làm giấy cứng thành nếp uốn.

“Văn Anh, vừa rồi ta đã bàn cùng Minh Tranh, nghĩ làm lễ đính hôn trước cho hai đứa, con xem thế nào?”

Mái tóc La Văn Anh cắt ngắn gọn gàng, nhuộm thành màu nâu, tính tình cô ôn hòa, rất ít khi nghe thấy cô nói chuyện lớn tiếng.

“Bác trai, con nghe Minh Tranh.”

“Vậy thì ấn định vào nửa tháng sau.”

Tư thế Minh Thành Hữu nhàn nhã khom lưng ghé đến trước bàn trà, bọn họ bàn chuyện hẳn không thích tham dự, cầm viên kẹo cho vào trong miệng, liếc mắt trông thấy Phó Nhiễm giật mình không nói gì.

Hắn đem nửa viên kẹo đưa tới trên môi cô.

“Há mồm.”

Cô chưa nghĩ gì thêm, môi trái tim hé mở nhấp nhẹ. Minh Thành Hữu nhân cơ hội nhét vào trong miệng cô.

La Văn Anh cười, ánh mắt Minh Tranh bỗng giật mình, nhưng vẫn không đem tầm mắt hướng tới đó.

Lúc này Phó Nhiễm mới hoàn hồn, nhưng trong cổ họng có nửa viên kẹo có cảm giác không thể nuốt xuống.

Không bao lâu Minh Tranh đứng dậy nói là có việc, dẫn theo La Văn Anh cùng rời đi.

Trước khi tới gần gara, Minh Tranh bỏ tay ra khỏi tay La Văn Anh.

“Công ty của anh còn có việc, em tự lái xe trở về đi.”

“Anh cứ đi đi.”

La Văn Anh mở cửa xe, cũng không đợi Minh Tranh, một mình lái ô tô rời đi.

Minh Vân Phong thấy mọi việc chuyện chấm dứt, bên ngoài có một bữa tiệc vào buổi trưa nên cũng không ở nhà lâu.

Sau khi đám người liên quan đi hết, trong phòng khách chỉ còn lại ba người.

Lý Vận Linh đưa ngón tay chỉ thẳng hướng Minh Thành Hữu, tức tối nói không ra lời.

“Mẹ, có phải tay mẹ bị chuột rút rồi không?”

“Con, tên nhóc đáng chết.”

Lý Vận Linh đang khẽ vỗ ngực định thần.

“Vừa rồi La Văn Anh ở đây, con đem chuyện này náo loạn một phen, chuyện cưới hỏi này nhất định là không làm được.”

“Mẹ”

Sắc mặt Minh Thành Hữu đã có vẻ không kiên nhẫn.

“Phá hỏng chuyện tốt của lão Đại, mẹ muốn cho cha đánh chết con sao?”

“Đừng làm ta rối, việc này con cũng là người bị hại, dù là con có náo loạn như thế nào đều là đúng, chẳng lẽ con có lòng thành toàn cho lão Đại hay sao?”

Lý Vận Linh nói xong, ý tứ đã quá rõ ràng, nhưng cũng không đem chuyện lai lịch tấm ảnh nói toạc ra ngay trước mặt.

Tay Phó Nhiễm cầm phong thư rơi xuống bên cạnh chân, lại cầm lên, từ từ đem phong thư ra phía sau lưng.

Cô bị tù túng giam hãm quá sâu, Lý Vận Linh cũng không để ý điều đó cùng cảm nhận của cô. Minh Thành Hữu bị nói phiền phức, đem viên kẹo bóc được một nửa ném về phía khay trà, nước tràn ra như bức tranh phiêu tán rơi rụng xuống từng làn mây.

“Mẹ, lúc trước để cho con cùng Phó gia đính hôn là chủ ý của mẹ, chuyện này mà ồn ào thì người đầu tiên khó chịu còn không phải là Phó Nhiễm, cô ấy khó chịu chính là con khó chịu, cô ấy bị lăng nhục, mặt mũi này còn có thể vừa được trên người con hay sao?”

Sắc mặt Lý Vận Linh xanh mét. “Con – - “

“Mẹ”

Phó Nhiễm đang im lặng ở bên vội mở miệng.

“Mẹ đừng nóng giận, chuyện của con cùng đại ca sớm đã qua rồi, hôm đó quả thật là bị người chụp ảnh mượn góc độ, con bảo đảm sau này sẽ không có chuyện như vậy lại xảy ra.”

Ngắn ngủi có mấy tháng, lúc này lại như vợ chồng son dần dần ăn ý.

Khó thấy được Minh Thành Hữu lại chịu hỗ trợ như vậy, Lý Vận Linh như giảm một nửa sự tức giận, cuối cùng cũng có thể yên tâm một chút.

“Tiểu Nhiễm, cố gắng cùng Thành Hữu sống thật tốt, có đôi khi mẹ nói chuyện gấp gáp, nhưng đều là tốt cho các con.”

“Mẹ, con hiểu.”

Lúc Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu rời đi, Lý Vận Linh tiễn họ ra tới cửa, thừa dịp Phó Nhiễm chưa chuẩn bị xong, tay Lý Vận Linh véo nhẹ cánh tay của con trai.

“Có phải cấp cho con một trăm vạn làm phí ém miệng không, Minh đại ký giả?”

“Ai u. ” Minh Thành Hữu đẩy bà hướng vào trong phòng khách.

“Nghe mẹ đùa giỡn kìa, đi vào đi, nữ Bao công.”

Phó Nhiễm đi đến nửa đường, sau đó lại thấy mẹ với con vui vẻ dạt dào.

Lý Vận Linh dí tay vào trán con trai không biết đang nói gì, Minh Thành Hữu để bà đứng lại đó sau đó bước đến.

Hắn cùng cô đứng sóng vai, lấy chìa khoá xe từ trong tay cô vứt xuống mui xe.

“Em ngồi xe của anh trở về.”

“Không được, em còn muốn đi làm.”

Minh Thành Hữu đã kéo cánh tay Phó Nhiễm đem cô nhét vào ghế lái phụ.

“Buổi chiều anh sẽ cho người lái xe đem xe về Tôn Văn Thủ Phủ cho em.”

Minh Thành Hữu đeo kính râm màu trà lên, thấy trong tay Phó Nhiễm còn vê món đồ kia, hần tiện tay rút lại, đem phong thư xé nát sau đó ném ra ngoài cửa sổ, mặt giấy màu trắng như tuyết giương nhẹ, tựa như đầu ngón tay đưa ra nhưng không thể cầm lại được, theo gió lạnh hiu quạnh dần dần mang tất cả đi xa.

“Cha mẹ biết rõ chuyện của em cùng đại ca?”

Trán Phó Nhiễm nhíu chặt, ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

“Đừng mang vẻ mặt này xem anh như thần, chuyện hư hỏng này của các người anh còn không đoán được sao? Ở trên giường em viết xuống hai chữ ca ca, thời điểm đó anh liền có hoài nghi, nhìn cục diện lúc đó là chính miệng đại ca nói ra sao?”

Phó Nhiễm gật đầu. “Ừ.”

“A” Minh Thành Hữu cười lạnh, bên trong nhìn thấy chứa đựng bao nhiêu hương vị hả hê.

“Lúc trước loại xưng hô này em cũng nói không đúng, ca ca, ca ca, nói rõ ra là loạn luân! Nhìn em về sau còn dám nhớ thương không? Em muốn trở lại tâm tư đó, chính là trộm chồng người khác.”

Ca ca thành Đại ca, mở quạ đen Minh Thành Hữu mở miệng nói ra có thể không phải là sự thật sao?

“Anh thích vung muối vào miệng vết thương của người khác phải không?”

Nếu Phó Nhiễm nói là không đau, chuyện đó tất nhiên là giả, tầm mắt cô bỏ qua một bên nhìn về phía ngoài xe.

Cánh môi Minh Thành Hữu nhếch lên vui vẻ, tâm tình thật tốt đưa tay mở nhạc ra.

“Có thương tích miệng sao? Ở chỗ nào? Để lúc trở về ca ca tốt này sẽ kiểm tra cho em một chút?”

40. Chương 40

Chương 40: Đau long

Trở lại Y Vân Thủ Phủ, Minh Thành Hữu đi vào phòng tắm tắm rửa, Phó Nhiễm thì đẩy cánh cửa ngoài đi ra sân thượng.

Gió đêm hiu quạnh vô vị như đang lướt qua hồ bơi khổng lồ xanh thẳm, ở trên mặt như rơi xuống một vị mặn. Trong lồng ngực buồn bực như bị một hơi chặn lại, đến nay vẫn không có cách nào thoát ra.

Cô cuộn mình trên ghế sofa, lúc tiếng chuông điện thoại di động vang lên, tiếng rung ma sát chấn động trên mặt bàn trà thủy tinh phát ra tiếng động vô cùng chói tai.

Phó Nhiễm giật mình kêu to một tiếng, cảm lấy di động thấy là một số lạ, cô do dự, sau đó nghe máy.

“Alo”

Một khoảng cách yên tĩnh không có tiếng động. Cô đem di động đưa đến trước mặt, thấy trên máy vẫn hiển thị là đang trò chuyện.

“Ai đây?”

Đêm trống vắng, chỉ có thể nghe được tiếng Phó Nhiễm nói, cô không lên tiếng nữa, tựa như dĩ nhiên là đã đoán được đối phương là ai.

Trầm mặc thật lâu, Phó Nhiễm cảm thấy gió lạnh xâm nhập vào cơ thể, cô nâng đầu gối lên, đưa lưng dựa vào ghế sofa, hai người giằng co cũng không ai nói chuyện.

Cô thấy Minh Thành Hữu từ phòng tắm đi ra, lười biếng mặc một chiếc áo choàng tắm lên người. Phó Nhiễm nắm chặt chiếc điện thoại di động, giống như nói chuyện cùng không khí.

“Ca ca, thật sự anh muốn đính hôn phải không?”

Bên kia truyền đến tiếng thở dài rất nhỏ.

Rất nhạt, rất khẽ, nếu không cẩn thận lắng nghe thì rất dễ dàng không biết điều đó.

Ngón tay Phó Nhiễm nắm chặt, không biết được đáp án, cô đem điện thoại từ bên tai lấy ra, tắt máy..

Vừa lúc Minh Thành Hữu đẩy cửa đi ra.

“Gọi điện thoại với ai?”

Trong mắt Phó Nhiễm nén xuống một tia nhìn tức tối.

“Gọi nhầm số.”

“Phải không?”

Chân Minh Thành Hữu hơi cong đến ngồi trên ghế sofa, một tay vỗ vỗ chân Phó Nhiễm ý bảo cô dựa vào bên trong.

“Vừa rồi cha gọi điện thoại đến, lễ đính hôn của lão Đại để cho chúng ta lo liệu.”

“Ừ.”

Phó Nhiễm đáp nhẹ, trong cánh mũi phát ra âm thanh rất khẽ. Minh Thành Hữu tiến đến áp hướng Phó Nhiễm.

“Dứt khoát đáp ứng như vậy sao? Trong lòng đang ghen điều gì xấu đây?”

Phó Nhiễm nghĩ định vươn ra trước mặt hắn, cô dứt khoát cuộn mình ôm bả vai quay lưng về phía Minh Thành Hữu.

“Nhưng tôi không có tâm tư như anh.”

Nơi bả vai bỗng nhiên bị siết chặt, Minh Thành Hữu dùng sức ghì cô xuống. Phó Nhiễm không thoát ra được đành phải nằm lại trên ghế sa lon.

“Anh biết rõ trong lòng em khó chịu, anh đang suy nghĩ... Có phải là có cảm giác chết cả cõi lòng hay không? Còn muốn trở mặt nhìn anh ta đính hôn, nói không chừng trong lúc đó chính là lúc toàn bộ những kỷ ức tốt đẹp nhất của hai người sẽ bị phá vỡ đi?”

“...”

Khuỷu tay Phó Nhiễm tỳ vào thắt lưng, chống nửa người lên trên.

“Minh Thành Hữu, tôi cầu nguyện một ngày nào đó anh cũng sẽ gặp phải chuyện như vậy.”

“Anh muốn gặp, muốn thấy, anh khẳng định là sẽ không nói hai lời đoạt lại, em dám sao?”

Cô nổi cáu.

“Như thế nào lại không dám, dầu gì tôi cũng là con gái Phó gia, mặc dù không có quyền thế bằng La gia nhưng ở Nghênh An thị cũng có thể một mình đảm đương một góc, anh đều nói hai chúng tôi có tình ý, thực sự đến lúc đó tôi không tin là anh ấy sẽ không đi theo tôi.

Phút chốc Phó Nhiễm thấy khóe miệng Thành Hữu đang vui vẻ dần kết thành từng mảng băng lạnh lẽo. Cô cũng là tức giận mới có thể bật thốt lên như vậy, chỉ trách Minh Thành Hữu làm chuyện bóc vết sẹo của người khác ra.

Thông minh như Phó Nhiễm, đầu óc xoay chuyển nhanh chóng, còn không đợi Minh Thành Hữu nổi giận, cô sớm đã nhẹ nhàng chịu thua.

“Minh Thành Hữu, những lời này về sau anh đừng nói nữa được không? Anh đã đáp ứng là sẽ chăm sóc em, chuyện quá khứ của anh em cũng không có mở miệng hỏi lại anh, trong tim em là có khó chịu. Dù là khi đó là mơ mộng không hiểu hay là yêu, nhưng vết sẹo dù có tốt hay là không tốt đi chăng nữa thì cũng không thể quên được đâu...”

Phó Nhiễm cảm thấy cô thực sự là một diễn viên tiềm lực.

Chỉ năm chữ mộng không hiểu là yêu đã làm khó chịu trong lòng Minh Thành Hữu tan mất.

Chính hắn cũng không ý thức được vì sao lúc trước đó nghe Phó Nhiễm nói lời nói đó, không hiểu tại sao lại cảm thấy phiền lòng nóng nảy, lo nghĩ không yên.

Hắn giống như là có Phó Nhiễm ở bên cạnh đã thành một thói quen, thói quen mỗi lần về nhà thấy chụp đèn trong phòng ngủ chính kia sáng lên.

Hắn vui vẻ bỏ qua phiền muộn, kéo tay Phó Nhiễm.

“Đi, ngủ đi.”

Từ sau hôm nghe điện thoại muộn đó, Phó Nhiễm không nhận thêm bất cứ cuộc gọi nào tương tự.

Minh gia cùng La gia bắt đầu công khai chuẩn bị lễ đính hôn, mấy lần Minh Tranh mang theo La Văn Anh xuất hiện trước công chúng.

Phó Nhiễm đến Minh gia có gặp qua bọn họ mấy lần, La Văn Anh không thích nói chuyện, còn Minh Tranh thì nhìn thấy cô cũng chỉ là tự nhiên lên tiếng chào hỏi, không nói nhiều hơn.

Nửa tháng sau, cuối cùng lễ đính hôn ấn định tổ chức tại nơi lúc trước Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm đính hôn.

Lý Vận Linh bận bịu lo mọi việc.. Việc thu xếp đều phải tự làm, hiện tại Phó Nhiễm cảm thấy thật khâm phục bà.

Bà ngẫm vụng trộm phản đối hôn sự này không chỉ một lần, giờ lại duy trì hình tượng mẹ hiền cảm động lòng người trước việc tận tâm lo công việc. Ngay cả vị trí bày đặt bóng bay đều muốn bà xác nhận qua, thậm chí so với lễ đính hôn của con trai ruột còn không muốn bận tâm.

Phó Nhiễm tới đây giúp đỡ, có thể ở bên cạnh Lý Vận Linh thì nơi đó có phần việc cho cô nhúng tay.

Cô đứng ở giữa sân đang bố trí hoàn toàn mới, ngẩng đầu nhìn về phía hai quả bóng bay lên ở giữa không trung, mùi hương hoa hồng thơm ngào ngạt mà lãng mạn từ giữa không trung lướt đến.

Phó Nhiễm thấy chói mắt, dụi tí nữa nơi đây lại là nơi cử hành đám hỏi rộn ràng.

“Tiểu Nhiễm, con cũng trở về Tôn Vân Thủ Phủ đi, ở đây cũng không còn chuyện gì, buổi tối đi cùng Thành Hữu tới đây.”

Lý Vận Linh thấy Minh Tranh dừng xe đi tới hướng này, dứt khoát đuổi Phó Nhiễm đi.

“Vâng.”

Vốn dĩ là cô không muốn đến, chậm rãi thở dài như trút được gánh nặng, xoay người mới đi được vài bước lại chạm mặt Minh Tranh.

Phó Nhiễm nghĩ trước nghĩ sau, hay là mở miệng kêu.

“Đại ca.”

“Ừ.”

Hắn gật đầu đáp lại, cũng không liếc mắt nhìn cô, sải bước qua đi bên người Phó Nhiễm đi vào trước mặt Lý Vận Linh.

“Mẹ, mẹ hao tâm tổn trí rồi.”

Bóng lưng Phó Nhiễm cứng đờ, vẫn duy trì tư thế cũ đưa lưng về phía hai người. Hắn coi cô như không khí bình thường, ngay cả đứng lại nói một câu cũng thấy cảm giác dư thừa.

Khoảng cách giữa lúc Minh Tranh cùng Lý Vận Linh nói chuyện, hắn liếc qua trông thấy bóng dáng Phó Nhiễm đi ra, đôi mắt khẽ nhú lại, đi theo Lý Vận Linh bước vào đại sảnh.

Minh Thành Hữu trở lại Tôn Văn Thủ Phủ, lật khắp nơi, toàn bộ lầu trên lầu dưới cũng không tìm được Phó Nhiễm, hỏi qua Tiêu quản gia, bà chỉ nói là cô đã trở lại một lần nhưng rất nhanh sau đó lại đi ra ngoài.

Lúc hần lái xe chạy tới chỗ tổ chức lễ đính hôn của Minh Tranh đã là 8 giờ tối.

Ở trên xe Minh Thành Hữu gọi cho bạn bè Phó Nhiễm cùng bên nhà, tất cả đều nói không nhìn thấy cô.

Hắn lại đi phòng làm việc của cô tìm một vòng, cùng với nơi khả năng cô có thể đi tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng cô đâu.

Minh Thành Hữu vội tới hội trường lễ đính hôn, ở trong đại sảnh đang ăn uống linh đình, không ít người nhìn thấy hần đều nâng chén lên chào hỏi.

“Tam thiếu...”

Hắn lại hoàn toàn làm như không nhìn thấy, cho đến lúc gặp Lý Vận Linh.

“Mẹ, Phó Nhiễm đã tới sao?”

“Nó không phải là đi cùng con sao?”

Lý Vận Linh thấy có gì đó không đúng, vội vàng kéo Minh Thành Hữu.

“Làm cái gì thế, thật là làm cho người ta mất bình tĩnh.”

“Mẹ, mẹ mặc kệ con.”

Minh Thành Hữu vội vàng bỏ qua một bên, sau đó ở đại sảnh lo lắng tìm, hần đem Minh Tranh đang xã giao kéo đến bên cạnh.

“Phó Nhiễm ở đâu?”

Thần sắc Minh Tranh lạnh lùng, không để lại dấu vết đẩy tay Minh Thành Hữu ra.

“Cô ấy là vị hôn thê của cậu, như thế nào mà ngược lại lại tới hỏi tôi?”

“Đừng nói cái gì bí hiểm với tôi, thật sự coi người khác là không biết chuyện của các người? Đến giờ cũng không thấy cô ấy đâu, chẳng lẽ anh không lo lắng sao?”

Vẻ lãnh đạm trên gương mặt Minh Tranh như bị vò nát, trong mắt tiết lộ ra vẻ lo sợ.

“Có thể đi tới nhà bạn không?”

“Tôi đều đã tìm rồi.”

“Minh Tranh – -”

Cách đó không xa, La Văn Anh ở đó ngoác tay. Minh Tranh bừng tỉnh chợt nhớ tới điều gì, hần nói địa chỉ cho Minh Thành Hữu.

“Nhưng tôi không xác định cô ấy có ở đó hay không.”

Minh Thành Hữu đi ô tô chạy tới chỗ Minh Tranh nói tới, hần đem cửa sổ ở trên mui xe mở ra, cánh tay trái vươn dài ra ngoài cửa sổ. Gió lạnh thổi tới làm mỗi lỗ chân lông hần đều đang kịch liệt co rút lại.

Tâm tình của hần khó chịu, người phụ nữ này!

Minh Thành Hữu vừa nóng vừa giận, nhưng lại có kiểu chân tình khác thường đồng thời quanh quẩn tiến đến trái tim.

Phó Nhiễm lạnh nhạt mà kiên cường như vậy, lại cũng không tình nguyện đối mặt chuyện mình muốn trốn tránh.

Chỉ là thật sự muốn trốn tránh sao?

Không hiểu sao hần lại sinh ra cảm giác đau lòng khó kìm nén.

41. Chương 41

Chương 41: Rơi vào cảnh nhìn lên

Chỗ Minh Tranh nói tới là một khu nhà ở bên cạnh một trường trung học trong thị trấn Nghênh An.

Vào tầm thời gian như thế này học sinh đều phải ở lớp tự học buổi tối, nhà trọ cách trường học bên cạnh cũng gần mà giá cả lại rẻ, thành nơi chung sống tốt nhất của không ít cặp tình nhân nhỏ.

Minh Thành Hữu thuận đường đi ô tô về phía trước, thấy đỗ ở dưới đèn đường cách đó không xa là một chiếc Audi màu đỏ, nhìn lại biển số xe, sao có thể không phải là Phó Nhiễm

Bên trong đường bị hai bên quán nhỏ chiếm đi không ít diện tích, căn bản là không thể đi vào. Minh Thành Hữu ngừng xe xong, hỏi đường mới biết được cụ thể nơi cần đến.

Hắn bước vào con đường trong ngõ, ánh sáng ngọn đèn tiêu điều run rẩy phản chiếu không rõ thân sắc người đàn ông trong lúc này, bên tai chỉ nghe tiếng bước chân bình tĩnh vang lên.

Minh Thành Hữu suy đoán, khả năng trước kia Phó Nhiễm cùng Minh Tranh đã từng ở đây, nếu không sẽ không vào ngày hắn đính hôn lại chạy đến nơi này.

Mặc dù biết hiện tại Phó Nhiễm cùng Minh Tranh không thể như trước nữa, nhưng khi nghĩ đến điều này trong lòng Minh Thành Hữu lại không tránh khỏi khó chịu.

Hắn đi lên lầu, tìm biển số nhà trong bóng đêm. Trong tầng lầu ấn chuông đủ kiểu, rồi đưa tay gõ cửa, lại không thấy người nào trả lời.

Minh Thành Hữu chưa từ bỏ ý định, đem cánh cửa gõ rung lên loảng xoảng.

“Mở cửa!”

Thấy đợi mãi không có người, hắn giơ chân lên.

“Minh Thành Hữu.”

Một giọng nói như có như không bay tới, hắn nhìn chung quanh, chỉ thấy bên cửa sổ cuối hành lang thò ra một cái đầu.

Cảm giác này, không thể không thấy kinh hãi.

Hắn bước qua hướng phía Phó Nhiễm.

“Mở cửa cho anh!”

“Em không có chìa khóa.”

Phó Nhiễm hinh nhiên thấp giọng xuống chứ không lớn tiếng như Minh Thành Hữu.

“Vậy sao em vào được?”

Phó Nhiễm chỉ chỉ phía trước cửa sổ chỗ Minh Thành Hữu đứng, nhà cũ đều sẽ cố gắng lợi dụng từng khoảng trống, nhưng ở chỗ này không thể, hai cái cửa sổ nối liền thành một chuỗi, còn có thể bày được một ít hoa cỏ cùng bồn thông.

“Em bò vào.”

“...”

“Vậy sao em vẫn chưa quay lại?”

“Làm sao anh tìm được chỗ này?”

Phó Nhiễm mặc chiếc áo len cao cổ màu trắng làm nổi bật lên một khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn cô không rời.

“Đại ca nói cho anh biết.”

“Anh về đi, em sẽ ở lại đây.”

Phó Nhiễm mới xoay người liền nghe thấy một tiếng ‘két’, Minh Thành Hữu nhảy lên bệ cửa sổ, hướng trên lan can bên cạnh vừa bò vừa nói.

“Em thật là có khả năng, cũng không sợ rơi xuống đó té ngã thành người què?”

Phó Nhiễm đưa tay giữ chặt hần, Minh Thành Hữu tung người nhảy vào ban công.

“Buổi tối chớ để cho người ta nghĩ mình là ăn trộm.”

“Anh bớt nói đi.”

Phó Nhiễm trừng hần.

“Anh quên anh là mỏ quạ đen rồi sao? Việc tốt thì không linh, việc xấu thì lại linh.”

Hừ, có khoa trương như vậy sao?

Nếu như thực sự hần có thể nói đúng được như thế, hần chỉ cần nói em hãy đem chuyện suy nghĩ trong đầu về Minh Tranh quên đi cho anh, sao còn phải cần tới buổi tối đêm khuya chạy tới đây chịu lạnh làm gì?

Xem ra Phó Nhiễm đã đứng ở nơi này một hồi lâu, cô giương mắt nhìn hướng trường học rộng khoảng ngoài hai trăm thước, trong các lớp học đèn điện sáng trưng.

Cô đem hai tay đã lạnh cóng đến đỡ bưng tới bên miệng hà hơi, Minh Thành Hữu cầm lấy tay của cô sau đó nhét vào trong túi áo gió vải nỉ.

Phó Nhiễm cứ mặc hần cầm tay như vậy.

“Anh không cần phải đến đây tìm, đợi tí nữa em sẽ tự trở về.”

“Em cùng Đại ca biết nhau mấy năm?”

Phó Nhiễm lại trả lời không cùng chủ đề.

“Chỗ này là ngày học cấp ba em cùng Mộ Mộ và Xèo Xèo mướn chung, bởi vì ký túc xá có quy định thời gian tắt điện, sau nửa học kỳ cấp ba rồi ký túc xá ra đây ở, ca ca...”

Phó Nhiễm ngừng lại, thay đổi cách xưng hô.

“Đại ca đã tới một lần.”

Cô hơi hột nói qua, Minh Thành Hữu lại không cho rằng chuyện đơn giản đúng như trong lời nói của Phó Nhiễm.

“Em cùng Đại ca tại sao biết nhau?”

“Năm ấy...”

Gương mặt Phó Nhiễm lạnh nhạt, nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt, xa xôi như vậy, nhưng khi đề cập tới một lần nữa lại luôn giống như đang ở trước mắt.

“Xèo Xèo cùng bạn trai cô ấy gây họa, cùng một nam sinh học trường khác đánh nhau, lúc em cùng Mộ Mộ đến đó thấy bọn Xèo Xèo đang bị một đám người vây quanh không thoát ra được. Khi đó bọn em đều còn trẻ, bị nguyên một đám hù dọa ngay cả khóc cũng quên mất. Sau đó, một chiếc xe con đột nhiên xông đến, một người bước xuống... Công khai đem bọn em lên xe.”

Phó Nhiễm còn nhớ rõ lúc đó cô ngồi ở vị trí kế bên chỗ tài xế, người đàn ông bên cạnh giống như không thích nói chuyện.

Xèo Xèo ôm lấy bạn trai bị đánh rách nát đầu gào khóc thảm thiết, lúc lái xe người đàn ông lạnh lùng bỏ lại câu: “Không có bản lãnh có thể làm gì? Chết ở bên ngoài còn muốn người khác thay mình nhặt xác.”

Lúc ấy Xèo Xèo tức thiếu chút nữa hụt hơi, nhưng không có cách nào, ai bảo người ta cứu mạng của bọn họ.

Đứng trên ban công ở nhiệt độ gần dưới 0 độ nói mát, Minh Thành Hữu hoài nghi đầu óc hẳn khẳng định là có vấn đề.

Điện thoại trong túi không chỉ vang lên một lần, hẳn không nghe cũng có thể biết là Lý Vận Linh. Lúc này chỉ sợ là đang ở lễ đính hôn nóng bỏng.

“Ai u, nghe nói đêm nay có mưa, lão Vương, hoa của ông tôi chuyển đến trong hành lang cho ông nha, chớ để cho chết úng...”

Minh Thành Hữu nghe thấy tiếng nói chuyện, vội vàng ôm bả vai Phó Nhiễm lùi lại bên cạnh.

Một người phụ nữ trung niên đang đem cửa sổ để ngang bệ đóng lại, Phó Nhiễm muốn đi tới, lại bị Minh Thành Hữu giữ chặt tay.

“Em muốn người khác nói chúng ta ăn trộm sao?”

“VẬY ĐỢI TÍ NỮA CHÚNG TA ĐI RA NGOÀI NHƯ THẾ NÀO?”

Minh Thành Hữu thò người ra, thấy người phụ nữ đi xa rồi mới lên tiếng.

“Cửa bày ra ở đó, em không nên làm Spider Man?”

Phó Nhiễm nổi cáu, nghĩ thầm cũng thấy theo lẽ thường thì Đại thiếu gia này đương nhiên sẽ nhiều chuyện hơn đi.

Cô đẩy Minh Thành Hữu tới trước cửa sân thượng.

“Nếu không phải là bị khóa trái, em phải dùng tới anh leo cửa sổ hộ cho sao?”

Minh Thành Hữu bỏ tay Phó Nhiễm ra, bước đến trước bệ cửa sổ, xong đời, cửa đã bị khóa trái, trừ phi có thể thổi bay vách tường, bằng không chỉ có thể ở lại nơi này.

Nhưng Minh Tam thiếu lại là người chết cũng không chịu thừa nhận sai lầm, hẳn nghiêng đầu hướng Phó Nhiễm đang tức giận tới mức giậm chân.

“Cho em thêm nhiều thời gian để em nhớ lại quá khứ không phải là tốt hơn sao? Em nên cảm kích anh.”

“Linh linh linh – - “

Xa xa, truyền đến tiếng chuông kết thúc giờ học muộn.

Tâm tình Phó Nhiễm vốn đang nặng nề lại bị quấy rối lên thành một mớ, cô khóc cũng không được mà cười cũng không xong.

Minh Thành Hữu thấy cô xoay quanh như kiến bò trên chảo nóng, lúc này tâm tình thật tốt.

“Không thấy qua lá gan em nhỏ như vậy nha?”

Trong thang lầu rất nhanh truyền đến từng tiếng bước chân đi tới, Phó Nhiễm kéo Minh Thành Hữu co lại ngồi xuống bên dưới cọc treo đồ, mới đầu Minh Thành Hữu không chịu, chuyện này thật mất mặt.

Nhưng Phó Nhiễm đầu thềm để ý hẳn, so với chuyện bị người ta nghi ngờ là ăn trộm thì như thế lại tốt hơn.

Cửa cùm cụp một tiếng, tiếng nói nữ sinh khoan khoái dứt khoát.

“Cuối cùng kết thúc rồi sao, ghét nhất là tự học, bảo chuyển ra bên ngoài anh còn không đi.”

“Thành tích em thật vất vả mới có được, nhất định phải kiên trì.”

Nói chuyện chính là một nam sinh.

“Ông xã...”

Phó Nhiễm không được tự nhiên ôm chặt bả vai, lúc này như trẻ con mới lớn, Minh Thành Hữu nhìn phía bên trong thăm dò, một tay Phó Nhiễm tóm lấy hắn trở lại.

“Làm cái gì đấy?”

“Nói không chừng có ảnh cấm.”

“ ... ”

Rõ ràng là nhìn lên?

“Ông xã, em đã nói với anh, Mỹ Mỹ ngồi ở phía trước em thật đáng ghét, không phải chỉ mua áo khoác ngoài ONLY sao? Hôm nay trước mặt nữ sinh cả lớp lên mặt một vòng, còn nói quần áo của đều là hàng rẻ tiền nữa, tức chết đi được...”

Tuổi còn trẻ rồi cuộc thật tốt, mặc dù có chút chuyện phiền não nhưng tất cả đều là chuyện đơn giản.

Nam sinh ở bên cạnh cười.

“Không có việc gì, chờ ông xã có tiền sẽ mua cho em LV, đến lúc đó em hẹn cô ta ra rồi lên mặt trở về.”

Cô gái cười, hôn lướt qua trên môi hắn.

“Được, em đi thu y phục trước.”

Nói xong, bỏ tay ra tung tăng bước tới.

Ngón tay Phó Nhiễm nhéo cánh tay Minh Thành Hữu, tiếng nói gấp gáp đến độ biến giọng.

“Làm sao bây giờ?”

Sẽ không cho là bọn họ là hai người toàn đi nhìn lên chứ?

42. Chương 42

Chương 42: Khổ sở cùng cô

“Cạch – - “

Cửa ban công đẩy ra.

Cô gái bật đèn sáng lên, nhưng lại thấy ở chỗ cọc treo đồ có hai người khác. Mắt cô tròn tròn, miệng há thật to, thừa dịp cô nữ sinh chưa kịp phản ứng, Minh Thành Hữu đã nhanh tay móc tiền mặt từ trong ví da đưa tới trước mặt cô gái.

“Cho cô, đi mua LV đi.”

Phó Nhiễm hoàn toàn bị một màn này làm cho giật mình kinh ngạc, hiển nhiên là cô gái kia cũng không kịp có phản ứng. Cô gái ngơ ngác nhìn qua hai người, rống to lên một hồi như sư tử Hà Đông.

“Ông xã, ông xã ahh – - “

“Làm sao vậy?”

Nam sinh ở bên trong nghe được tiếng kêu to, vội vàng đeo dép chạy đến ban công.

Phó Nhiễm nhẹ nhàng bước đến sau lưng Minh Thành Hữu, da mặt hắn dày hơn so với cô, cũng đủ để ngăn cản.

“Các người là ai, tại sao lại ở đây?”

Nam sinh vội vàng đem bạn gái ôm vào trong ngực.

Minh Thành Hữu bực mình vẫy vẫy tiền mặt trong tay.

“Chúng tôi mượn ban công của hai người đứng tạm một lúc, số tiền này đã đủ chưa?”

Đôi tiểu tình nhân hai mặt nhìn nhau, cô gái thò đầu ra từ trong ngực bạn trai, vẻ không tin.

“Tiền này không phải là tiền giả chứ?”

Phó Nhiễm ngửa đầu lên, từ góc độ như vậy vừa lúc nhìn thấy khoe miệng Minh Thành Hữu hình như hơi run rẩy, dùng tiền giả sao?

Hắn?

“Nếu đã có tiền như vậy tại sao phải đến ban công này? Khách sạn bên ngoài có nhiều, rất nhiều.”

Suy nghĩ của nam sinh xoay chuyển thật nhanh, lập tức nói ra nghi vấn.

Minh Thành Hữu thu hồi tiền trong tay, hắn nhìn về phía bên cạnh, lại không thấy bóng dáng Phó Nhiễm, hắn quay lại lấy tay kia ôm bả vai cô kéo cô đến bên cạnh. Minh Thành Hữu dùng mắt có ý bảo Phó Nhiễm giải thích.

Phó Nhiễm vội vàng rũ đầu xuống, lúc này cô muốn trốn tránh.

“Bà xã, mau đi xem một chút xem có thiếu vật gì đó không?”

Nữ sinh từ trong ngực hắn đi ra, mới đi hai bước lại bước ngược trở lại.

“Cửa khóa trái bọn họ không vào được, nói cho cùng toàn bộ đồ đáng giá em đều mang ở trên người.”

Minh Thành Hữu thấy người phụ nữ bên cạnh mình là không trông cậy vào được.

“Hai chúng ta trước kia cũng học ở đây, trùng hợp là nhà này khi đó đã thuê qua, mặc dù hiện tại đã kết hôn nhưng còn muốn trở về để xem một chút, cho nên...”

Nghe một chút, tâm trạng gì đây?

“Hi hi, là một đôi tình nhân đi.”

Nữ sinh kia nói ra một câu không đúng lúc.

Minh Thành Hữu lại đem toàn bộ tiền mặt trong ví móc ra.

“Mượn cửa đi qua, tiền này cho cô.”

Cái gì mà tình nhân, sắc mặt hắn bỗng nhiên khó coi, bọn họ là một đôi đã đính hôn, mà lại nằm chung một cái giường đã có tiếng cũng có miếng.

“Ông xã...”

Cô gái nhón chân lên, bàn tay khép lại thành hình quạt tiến đến bên tai bạn trai.

“Là LV nha.”

“Cái này không được đâu.”

“Cắt.”

Cô gái đã tiếp nhận tiền trong tay Minh Thành Hữu.

“Đi thôi, nếu không phải là nhìn thấy anh cao lớn đẹp trai thì tôi sớm đã báo cảnh sát.”

Phó Nhiễm bước đi cũng như chạy trốn chạy ra khỏi khu chung cư, quá mất mặt, thật mất thể diện.

Minh Thành Hữu ba bước đuổi theo sát.

“Chạy cái gì mà chạy, không trách được châm ngôn nói tại vạ tự chạy đến nơi của mình.”

“Em phát hiện ra anh chính là mỏ quạ đen, tốt thì không linh, hỏng thì lại linh.”

Vốn là một mình cô ở đây rất tốt, không phải hắn là chui vào tham gia thêm phần náo nhiệt.

Nơi tổ chức đính hôn.

Sau khi mọi chuyện xong xuôi, người lớn hai nhà đang bận việc xã giao. Minh Tranh tiếp nhận chén rượu từ chỗ phục vụ, hẩn buông lỏng cà vạt một chút, hai chân bước xuống thềm đá đi ra trước bể phun nước giữa quảng trường.

Nước phun lên lạnh lẽo, vài giọt nước thuận theo gió rơi xuống bắn lên trên mặt, gương mặt Minh Tranh dưới ánh trăng có vẻ tối tăm không nhìn rõ, hẩn ngửa đầu đem chén rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, trong nháy mắt cảm giác khổ sở mà lạnh băng lướt qua cổ họng.

Minh Thành Hữu đến giờ vẫn không về, cũng không gọi điện thoại đến, xem ra hẩn là đã tìm được Phó Nhiễm.

Hẩn luôn tin tưởng chính mình, mỗi bước quân cờ đều phải trải qua quá trình suy tính kỹ càng, cũng không đi nhầm. Hẩn cần một thời cơ, cơ hội khả thi lại chậm chạp không thấy đến, cuối cùng nhất định phải kéo dài tới đám hỏi giữa hẩn và La gia.

Hai tay Phó Nhiễm cắm vào trong túi quần, cô đơn chiếc bóng đi lên phía trước.

“Còn muốn trở về lễ đính hôn sao? Nếu không anh cùng em đến đoạt cưới?”

Phó Nhiễm quay đầu lại.

“Nói chuyện không cần phải kẹp thương đeo gậy, nhưng em không có tâm tư kia như anh.”

Lúc trước còn cố ý làm cho Thẩm Ninh ở lễ đính hôn náo loạn như vậy.

Đôi mắt Minh Thành Hữu hẹp dài đào hoa tràn đầy vui vẻ, dần dần, nét thoáng cười kia gần như khó có thể tự dè nén, hẩn giơ tay lên chỉ chỉ Phó Nhiễm.

“Lặp lại lần nữa.”

“Cái gì đó.”

Tâm tình cô vốn là bực bội.

“Súng gì, gậy gì nha, Phó Nhiễm, tư tưởng em không thuần khiết.”

Cô chăm chú nhìn thấy hẩn cười mờ ám, hoàn toàn tỉnh táo, gương mặt đỏ bừng, nhắc chân lên đạp hẩn.

Minh Thành Hữu kịp thời né tránh, Phó Nhiễm tức giận xoay người rời đi.

Cô vốn định tĩnh tâm lại một lúc cho tốt, lại không nghĩ hẩn làm rối tung lên, bất ngờ phá hủy toàn bộ tâm tình của cô .

Nhưng không thể không thừa nhận, trong lòng cô đã không có khó chịu như lúc trước khi đến đây.

Đi được một nửa đường, Phó Nhiễm nghe thấy tiếng bước chân phía sau rất gần, Minh Thành Hữu đuổi theo Phó Nhiễm tới một chỗ dưới đèn đường, cánh tay dài ôm lấy thắt lưng Phó Nhiễm.

Trong lúc nhất thời, cũng không ai nói lời nào.

Tiếng đập rộn ràng của trái tim người đàn ông cách lớp vải hơi mỏng như tiếng trống đập loạn vào lưng Phó Nhiễm. Có một số học sinh học về muện lục đục đi qua, Minh Thành Hữu nghiêng đầu đến gần cổ Phó Nhiễm.

“Lúc tâm tình em không tốt thích chơi cái gì?”

Cô an tâm vui mặt trong ngực hẩn, toàn thân thư giãn.

“Công viên trò chơi, bên trong đó không phải là có ngựa gỗ có thể cưỡi sao?”

“Ngây thơ.”

Người đàn ông cười cô.

Tiếp theo, trong nháy mắt cánh tay ôm cô eo lại dùng sức ôm chặt lấy Phó Nhiễm. Phó Nhiễm bị Minh Thành Hữu quay vòng như bay lên không trung, hù dọa cô thất thanh hét lên chói tai.

“A – - thả em ra, chóng mặt.”

Hắn ôm cô tại chỗ quay thêm tầm vài vòng nữa, lúc hạ xuống đất Phó Nhiễm chỉ cảm thấy văng đầu hoa mắt, vô thức bầu vú vai Minh Thành Hữu.

Cánh mũi cùng trán có mồ hôi rịn ra, đầu lông mày cô như có vẻ cười, lại nhắm mắt lại vỗ ngực.

“Thật choáng váng.”

Minh Thành Hữu cúi người hôn, lưỡi linh hoạt cạy hàm răng Phó Nhiễm ra, mí mắt cô khẽ run rẩy, cuối cùng vẫn không mở mắt ra.

Đầu lưỡi giao nhau triển miên hôn tỉ mỉ, Minh Thành Hữu giữ chặt gáy Phó Nhiễm, hơi thở như lửa nóng mà mập mờ càng ngày càng dồn dập. Bên cạnh có học sinh đi qua, vài bé trai huýt sáo.

Phó Nhiễm lùi bước, dĩ nhiên là Minh Thành Hữu không quan tâm ngó ngang, ghì chặt phần lưng cô. Đôi tay hận không thể đem cô vĩnh viễn giam cầm vào trong ngực. Tay Phó Nhiễm rũ xuống dưới thắt lưng hắn cũng không chịu ôm lưng Minh Thành Hữu.

Ăn xong cơm tối bên ngoài, Phó Nhiễm mệt mỏi không chịu nổi. Minh Thành Hữu gọi điện thoại cho lái xe tới đây đem xe của cô trở về. Hắn để Phó Nhiễm nằm trên ghế lái phụ xe của mình, điều chỉnh góc độ thoải mái nhất, lại đem áo gió đắp lên trên người cô.

Lúc lên ô-tô rời đi, liếc nhìn thời gian trời đã sắp rạng sáng. Phó Nhiễm đang ngủ say, đầu rũ sụp xuống không tìm được tư thế ngủ thích hợp, Minh Thành Hữu đem đầu của cô thả tới vai hắn, lúc này mới lái xe nhanh chóng đi về phía trước.

La Văn Anh phải đi giày cao gót một ngày dài, hai bàn chân vô cùng đau đớn, cô ngồi ngay ngắn ở bên cạnh Minh Tranh. Từ lúc lên xe đến giờ hai người chưa nói qua với nhau một câu.

Hướng đối diện có một chiếc xe chạy qua, Minh Tranh nhận ra là Minh Thành Hữu, hắn ngay lập tức quay đầu xe, tăng tốc đuổi theo.

Tầm mắt Minh Thành Hữu từ sau xe kính thu hồi, hắn đem xe dừng lại bên đường chờ Minh Tranh.

Đồng thời hạ cửa sổ xe xuống, xe của Minh Tranh vững vàng dừng lại bên cạnh.

“Đại ca, chị dâu.”

Minh Thành Hữu chào hỏi trước.

“Còn chưa kịp nói với hai người tiếng chúc mừng, hi vọng sẽ không quá muộn.”

“Cảm ơn.”

La Văn Anh nhẹ gật đầu.

Minh Tranh không nói lời nào, lại liếc nhìn tới Phó Nhiễm ở trên ghế lái phụ, cô khoác áo của Minh Thành Hữu, lúc này đang nằm ở trên người hắn ngủ say.

43. Chương 43

Chương 43: Tâm địa mờ ám

“Tìm được cô ấy ở đâu?”

Minh Tranh hoàn toàn coi La Văn Anh ở bên cạnh là không khí.

“Ở phòng làm việc cô ấy, cả đêm sắp xếp công việc chắc là mệt muốn chết rồi.”

Minh Thành Hữu nói qua loa, trong mắt Minh Tranh chợt lóe lên vẻ cô đơn.

“Đại ca, anh cũng mau đưa chị dâu trở về đi, ngày mai gặp lại.”

Cho đến khi đuôi chiếc xe màu đen biến mất giữa màn đêm tĩnh mịch u ám, lúc này Minh Tranh mới lái ô-tô rời đi.

La Văn Anh rất yên lặng, từ lần đầu tiên gặp cũng thấy cô không phải là loại người thích nói chuyện, tướng mạo không thể nói là xinh đẹp nhưng thanh tú có thừa.

Dù sao cô cũng là từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh tốt, tự nhiên khí chất cũng thuộc đẳng cấp cao. Cô đối với Minh Tranh cũng không biểu hiện thân thiện trước. Không có việc gì thì cô cũng không chủ động gọi điện thoại cho hắn.

Kể cả vừa rồi rõ ràng Minh Tranh quan tâm Phó Nhiễm như vậy, cô cũng sẽ không hỏi nhiều.

Trở lại La gia, Minh Tranh xuống xe mở cửa cho cô.

“Cảm ơn.”

La Văn Anh chuẩn bị rời đi.

“Chờ chút, buổi sáng 8 giờ anh tới đón em đến nhà anh ăn điểm tâm sau đó lại đưa em về nhà.”

“Được.”

Minh Tranh đi qua người La Văn Anh, ánh trăng nhạt đi, cô không hợp với vẻ của cô gái xinh đẹp diễm lệ, phần lưng cô thẳng tắp, đứng một ngày trên đôi giày cao gót 9cm khẳng định là rất khó chịu.

Nhưng Minh Tranh không quan tâm những điều này, hắn nhận ra được là La Văn Anh cũng không thân mật đối với hắn.

Nhìn chiếc xe đã lái qua cửa chính, lúc này La Văn Anh mới ngồi xổm người xuống xoa nhẹ mắt cá chân, hơi thở dần ông trong trẻo nhưng lạnh lùng vẫn còn quanh quẩn chưa tan hết, đây sẽ là người đàn ông sống cùng cô cả đời sao?

Về bề ngoài cứ coi là được đi nhưng lúc nào cũng quá lạnh lùng, rất khó bước vào trong lòng của hắn được.

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu trở lại Tôn Vân Thủ Phủ, không ngoài dự tính, đã thấy Lý Vận Linh ngồi ở phòng khách. Minh Thành Hữu biết rõ nhất định là Lý Vận Linh vì chuyện hai người họ không tham dự lễ đính hôn.

Hắn đem Phó Nhiễm lên lầu trước, không để cô lâm vào biển lửa.

Ước chừng nửa giờ sau, Phó Nhiễm đứng ở trên ban công thấy Lý Vận Linh lên xe rời đi. Cô trở lại phòng ngủ, nhất thời không ngủ được, quyết định mở ti vi ra xem.

Minh Thành Hữu tắm rửa xong nằm dài trên giường, thấy CCTV đang phát lại tiết mục tiểu phẩm cuối năm, hắn đoạt lấy điều khiển từ xa trong tay Phó Nhiễm.

“Cái này có gì hay mà xem?”

“Cái anh thích em cũng vậy, không thích xem!”

“Vậy cũng phải nghe anh.”

Thái độ Minh Thành Hữu ngang ngạnh.

Hai người giống như là hai đứa trẻ đang tranh đoạt kẹo.

“Dựa vào cái gì?”

“Dựa vào anh là người đàn ông của em!”

Minh Thành Hữu tùy ý chuyển kênh, sau đó đem điều khiển từ xa ném ra xa.

Nhưng hắn thề, thật sự hắn có thể dùng hình tượng Minh Tam thiếu chói lọi của hắn đến để thề, hắn tuyệt đối không có ý chuyển đến kênh người lớn.

“Um – a – – “

“A – – “

Sắc mặt Phó Nhiễm đỏ bừng, trên màn hình là hình ảnh hai người đang triền miên ôm nhau chặt chẽ không rời, ánh sáng mập mờ phối hợp với âm thanh lọt thẳng vào trong tai.

Ánh mắt của cô nhìn về phía Minh Thành Hữu, hẳn tự mình cũng hiểu là hẳn có nhảy đến Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

“Em làm gì mà dùng loại ánh mắt này nhìn anh?”

“Nếu anh không có ý xấu, em mới bất chợt nhìn anh một cái tại sao anh lại chột dạ?”

Thừa dịp đó Phó Nhiễm bắt ngờ cuốn chăn mềm đem bao bọc vây quanh mình.

Bộ dáng như vậy, sao có thể không phải giống như coi hẳn là sắc lang phải đề phòng?

Nếu thật sự hẳn làm chuyện ngược lại cũng không sao, chẳng trách Minh Thành Hữu lại là người không chịu nổi oan uổng, hẳn lao tới đem áp Phó Nhiễm dưới người mình.

“Nói rõ ràng, anh có tâm tư gì rồi?”

Phó Nhiễm đang buồn bực trong đầu, nói chuyện mơ hồ không rõ.

“Chính anh biết rõ.”

Hai tay cô bị giữ chặt dọc theo người, lại mãi không thấy Minh Thành Hữu có phản ứng tiếp theo, Phó Nhiễm yên tâm đem chăn mềm từ trước mặt lấy ra, thấy gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, trán gần như là chạm nhau.

Minh Thành Hữu nhanh hơn, đè lại chăn mềm, nóng bỏng hôn vào gò má Phó Nhiễm.

“A – – ”

Cô hét to.

Ở đại sảnh dưới lầu, Tiêu quản gia đã tự mình dọn dẹp xong chén trà Lý Vận Linh dùng qua rồi mới chịu về phòng, nghe được một tiếng kêu từ lầu hai vọng đến. Bà khẽ vỗ ngực, lồm bồm lồm bồm.

“Quá kịch liệt.”

Hợp thời hợp thế, hợp với tình hình còn có âm thanh trong TV làm chất phụ gia, Minh Tam thiếu lúc này còn có thể nhẫn nhịn thì hẳn cũng không phải là đàn ông!

Nhưng Phó Nhiễm lại không như vậy, hai tay cô đẩy lồng ngực Minh Thành Hữu ra.

“Em không có tâm tình này.”

“Lúc em cùng Thẩm Ninh tại quán cà phê đem bán đứng anh còn lớn tiếng phách lối, còn nói em có ảnh của anh lúc cao trào, Phó Nhiễm, hai lần trước chúng ta làm đều tắt đèn, lần này anh đem toàn bộ đèn bật sáng lên, cho em nhìn xem đến cuối cùng thì bộ dạng gần như cực hạn của anh là gì, em có hứng thú sao?”

Có thể đem loại lời nói này thành một loại nghệ thuật thì đây tuyệt đối là mở rộng tầm hiểu biết. Hôm nay xem như Phó Nhiễm đã học được.

Ở khía cạnh nào đấy, để so sánh hơn kém về khí lực thì đàn ông vĩnh viễn ở vào thế thượng phong.

Quả nhiên hẳn bật toàn bộ đèn trong phòng ngủ lên. Cảm giác được hình ảnh rõ ràng theo động tác Minh Thành Hữu phập phồng kịch liệt cùng vận động nguyên thủy, từng cái một hiện ra trước mắt Phó Nhiễm.

Giác quan con người luôn chân thật hơn so với đại não, sau lúc tiến vào như xé rách, nơi thâm kín được đáp lại triền miên. Động tác cũng càng lúc càng không bị cản trở, mồ hôi thấm qua chăn đơn bằng lụa, khí thể hùng hực mập mờ, cảnh xuân giống như sắc tường vi hồng đua tranh nở rộ, run rẩy sinh tình.

Va chạm nơi thâm kín kích tình như ma sát tại mép giường, mu bàn tay Phó Nhiễm che kín mặt, tiếng nói khàn khàn như có khả năng khóc lên.

“Ngừng đi... Em tin, em tin là được chứ gì?”

Ít nhất, trước kia cô chưa từng thấy bộ dạng hần như vậy bao giờ. Không khí trong lồng ngực Phó Nhiễm giống như bị đảo ngược ra, hết sức khó chịu.

Minh Thành Hữu đẩy tay của cô ra, nghiêng mặt đến trước mặt cô.

“Nhìn thật kỹ cho anh.”

Nhưng không ngờ, trong lúc đó hần có vẻ chưa chuẩn bị nhưng bởi vì không chịu nổi mà bộc phát trước một bước.

Minh Thành Hữu nhanh chóng cầm lấy điện thoại di động trên tủ đầu giường mở khóa. Phó Nhiễm sợ hãi thân thể kịch liệt co rúc lại, đứng dậy muốn đoạt lại.

Dòng tinh dịch như hóa thành dòng nước ấm rót vào nơi sâu nhất của cô.

Một tay Minh Thành Hữu ôm Phó Nhiễm, tay kia đem ảnh chụp lưu vào tập tin bí mật. Phó Nhiễm đoạt lại điện thoại di động từ trong tay hần.

“Anh thật biến thái!”

“Anh xóa rồi.”

Chỉ có quỷ mới tin hần.

Phó Nhiễm tìm khắp tất cả tập tin, cô vừa giận vừa hờn.

“Ở đâu?”

“Xóa thật rồi!”

Cô tìm lại một lượt.

“Anh thề đi.”

Minh Thành Hữu bắt đầu trợn mắt nói dối.

“Anh thề.”

Phó Nhiễm bán tín bán nghi, cơn giận còn sót lại không trôi.

“Đề tiện.”

Dù sao mắng thêm một câu lại cũng sẽ không rơi thêm khối thịt nào.

Cô vén chăn lên muốn đi tắm rửa, đột nhiên phát hiện đôi chân của mình vẫn còn ở thất lưng Minh Thành Hữu. Cô lập tức tỉnh táo, trước nhìn xuống bồn khoả, sau đó nhìn lên mặt Minh Thành Hữu.

“Anh lại quên đề phòng rồi?”

“Phó Nhiễm, em có thể cân nhắc có đứa bé.”

Minh Thành Hữu thấy Phó Nhiễm quay lưng để rút gối đầu ra, hần đánh đòn phủ đầu xoay người lại đem cô áp xuống một lần nữa.

“Anh biết rõ ngày mai em muốn uống thuốc, vì để cho thuốc phát huy đến hiệu quả tốt nhất, chúng ta cần phải nghỉ thêm chút ít trở ngại nữa.”

Nói đường hoàng, đổi câu nói tiếng người, chính là nghỉ làm tiếp mấy lần nữa.

44. Chương 44

Chương 44: Vị hôn thê không thể khinh thường

Không khí trong phòng ăn Minh gia có điều lạ thường. Minh Tranh cùng La Văn Anh là đến đầu tiên, Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm cũng không chậm trễ đến ngay.

Lý Vận Linh đang tự mình thu xếp bữa sáng trong phòng bếp, Minh Thành Hữu thấy bà bận rộn, khóe miệng bất ngờ nhếch lên vẻ trào phúng.

Kiểu chuyện như thế này ở Minh gia cũng chỉ có Lý Vận Linh làm được.

Lý Vận Linh thân mật kéo tay La Văn Anh qua.

“Văn Anh à, tối hôm qua có ngủ được không?”

“Mẹ, con ngủ rất ngon.”

“Thay đổi nơi ở mới có thể sẽ không quen, nhưng không chừng vài ngày sau có thể sẽ tốt hơn.”

Trong ngôn ngữ của Lý Vận Linh có ý thử dò xét, Minh Tranh đang cùng Minh Văn Phong ở bên cạnh bàn bạc công việc, nghe thấy thế ngẩng đầu lên giải vây cho La Văn Anh.

“Mẹ, tối hôm qua Văn Anh nói có nhiều thứ còn chưa sửa soạn xong, muốn hôm nay mới có thể chuyển đến.”

“Như vậy à, vậy cũng tốt.”

Minh Thành Hữu cười lạnh, chen vào nói.

“Mẹ, mẹ cho rằng người khác đều giống như con cùng Phó Nhiễm, không thể chờ đợi được muốn chuyển ngay đến ở cùng nhau hay sao?”

Nói cho cùng, lúc trước còn không phải là do Lý Vận Linh bức bách mới làm như vậy?

“Tên nhóc đáng chết, nói chuyện không có đứng đắn, không phải là chính con không kìm nén được, nói muốn đem Tiểu Nhiễm sớm chuyển đến ở cùng sao?”

Lý Vận Linh vừa nói dứt lời liền nhìn hướng Minh Thành Hữu trừng mắt, phải, dù sao danh tiếng của hắc bà ở kia, lại bị giới thêm bồn nước bẩn cũng không có gì uất ức.

Phó Nhiễm ngồi ở bên cạnh không nói lời nào, dù là Minh Thành Hữu đem cô làm trò cười cô cũng phải ngoảnh mặt làm ngơ.

Minh Văn Phong thấy tinh thần cô không tốt, không thể không mở miệng quan tâm.

“Tiểu Nhiễm, tối hôm qua không thấy con ở lễ đính hôn, mẹ con trở lại nói phòng làm việc của con quá bận rộn. Có sự nghiệp của mình là tốt, nhưng phải chú ý đến thân thể, biết không?”

Phó Nhiễm nghe vậy ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua mọi người nhìn về phía Minh Văn Phong.

Ông là chủ của một gia đình danh gia vọng tộc, ngay cả Minh Thành Hữu cũng phải sợ ông chớ nói chi là Phó Nhiễm.

Nhưng buổi nói chuyện vừa rồi lại làm cô có cảm giác đầy đủ ấm áp, trong mắt nhìn thấy vẻ nghiêm khắc thường ngày không ngờ cũng có phần nào hiền lành.

Lý Vận Linh bắt đầu mời mọi người vào ăn điểm tâm, sau khi ngồi vào chỗ của mình mới thấy Minh Văn từ ngoài cửa đi vào.

“Mẹ, mẹ thiên vị, cũng không đợi con.”

“Nói vậy còn không biết xấu hổ, từ nhỏ con chính là người luôn lè mề, tìm con dâu ẹ nhanh lên để còn đến trừng trị con.”

Có thể thấy Lý Vận Linh đối với Minh Văn là yêu quý thật, dù sao thân phận hắc cũng không khó xử giống như Minh Tranh, thương yêu hay mắng mỏ hắc đều không cần phải lo lắng che giấu.

“Mẹ...”

Minh Vành không chịu nổi, ý giận dỗi.

“Con muốn tự do yêu đương!”

Phó Nhiễm nhận chén cháo loãng từ tay người giúp việc đưa tới, La Văn Anh ngồi ở phía đối diện đem chút thức ăn đưa sang.

“Tiểu Nhiễm, ném thử cái này đi.”

Phó Nhiễm đưa tay tiếp nhận.

“Cảm ơn.”

Minh Tranh đem bảy phần trứng rán quen thuộc thả vào trong đĩa của La Văn Anh, cô ngẩng nhìn một lúc, tay không khỏi nắm chặt dao nĩa. Nhưng dưới ánh mắt chăm chú của hắn lại vẫn đưa trứng lên ăn, dù sao trước mặt mọi người cần phải ăn ý duy trì về hạnh phúc với hắn. Nếu như cô nói trắng ra là cô không thể ăn sẽ không tránh khỏi những lời nói phiền toái.

Tính tình Minh Vành cùng Minh Tranh khác một trời một vực, lời nói rất nhiều. Phó Nhiễm không muốn tham dự, chuyên chú vùi đầu ứng phó với bữa sáng.

Một tiếng dao nĩa rơi xuống đất, tiếp theo là vài tiếng thét kinh hãi đột nhiên vang lên chói tai. Lúc Phó Nhiễm ngẩng đầu, Minh Thành Hữu lướt qua bàn ăn thật nhanh đi tới bên cạnh Minh Văn Phong.

“Cha!”

Thần sắc Lý Vận Linh hoảng hốt hướng ra gọi.

“Ông xã, ông xã.”

“Không có... chuyện gì...”

Sắc mặt Minh Văn Phong tái nhợt như tờ giấy, đôi môi hiện ra một màu xám xịt, đôi mắt từ trước đến nay tinh anh lúc này lại thấy ảm đạm không tinh tường nữa, ông run run cầm tay Lý Vận Linh.

“Thuốc của tôi...”

“Được rồi, ông đừng nói chuyện, tôi... Tôi lập tức đi lấy.”

Lý Vận Linh nhanh chóng lao tới giá sách, tay chân luống cuống lấy ra hộp thuốc từ trong ngăn kéo. Phó Nhiễm chưa bao giờ thấy bà sợ hãi như vậy, cô đi tới giúp Lý Vận Linh mở hộp thuốc ra, lấy ra một loại thuốc duy nhất bên trong.

“Là loại này sao?”

“Đúng!”

Minh Văn Phong uống nước nuốt viên thuốc vào, Lý Vận Linh không ngừng xoa nhẹ ngực ông.

Ước chừng sau một phút đồng hồ tình huống mới chuyển biến tốt, sắc mặt ông cũng chậm chậm khôi phục lại.

“Cha, cha không sao chứ?”

“Cha, con đưa người đi bệnh viện.”

Minh Văn Phong khoát tay, thân thể suy yếu dựa vào thành ghế, ba người con trai lo lắng vây xung quanh, bàn tay ông đè ngực lại.

“Là bệnh cũ, sớm muộn gì thì cũng có ngày ta sẽ chết tại đây.”

“Không cho phép ông nói vậy.”

Lý Vận Linh ở bên cạnh mắt đỏ lên.

“Đợi khi tìm được trái tim thích hợp thì bệnh viện quân khu đến sẽ thông báo trước.”

“Được rồi, được rồi, ta không sao, đều trở về chỗ ngồi đi.”

Phó Nhiễm theo Minh Thành Hữu ngồi lại trước bàn ăn. Đối với việc này, người của Minh gia giấu giếm thật tốt, nếu không phải là hôm nay cô không tận mắt thấy Minh Vân Phong phát bệnh thì cô cũng không biết trái tim của ông có vấn đề.

Sắc mặt Minh Thành Hữu thâm trầm, mơ hồ lộ ra lo lắng mông lung rơi vào trong mắt Phó Nhiễm.

Tâm tình cô theo đó cũng thấy nặng nề, mỗi người đang ngồi đây vẫn cứ miễn cưỡng nói cười, nhưng trong phòng ăn vẫn luôn bao phủ một loại lo lắng không xua tan đi được.

Dùng xong bữa sáng, Minh Vành nhanh chóng rời đi trước, Minh Tranh ngồi một lúc sau cũng mang theo La Văn Anh trở về.

Lý Vận Linh vừa dìu Minh Vân Phong lên lầu nghỉ ngơi, không khí ở Minh gia vừa rồi còn vui vẻ, lúc này đều tan biến không để lại dấu vết.

Vành mắt Lý Vận Linh liên tục đỏ lên, Minh Thành Hữu thì nắm chặt tay Phó Nhiễm ngồi ở trên ghế sofa.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, bác sĩ Uông đang tới đây.”

Lý Vận Linh như không còn chút sức lực.

“Ba con uống thuốc xong sẽ không xảy ra chuyện gì lớn, mỗi lần kiểm tra sức khỏe đều là tốt khoe xấu che. Thật không biết ông ấy còn có thể chống đỡ vài năm nữa không? Thành Hữu, con ở công ty phải lưu ý kỹ từng giờ từng phút đề phòng Minh Tranh, đối với hắn, ta luôn không yên tâm.”

Minh Thành Hữu gật đầu đang muốn nói chuyện, quản gia trong nhà dẫn theo hai người đi vào trong sảnh.

“Phu nhân, có khách đến.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt giống như đã từng quen thuộc đập vào trong mắt, ngẫm nghĩ một lát, đây không phải là Vương Như Đình tại tiệc sinh nhật đã quảng cho cô một cái tát sao?

“Phu nhân, Tam thiếu, Minh lão tướng quân có ở nhà không?”

Vương Tạ mang theo con gái đến trước mặt mọi người.

Lý Vận Linh thu hồi thần sắc khôi phục lại như lúc trước.

Minh Thành Hữu cười lạnh nói.

“Cha tôi hình như chỉ lớn hơn ông vài tuổi, lại già như vậy sao?”

Lý Vận Linh bưng nước trái cây trong tay lên uống cho cổ họng mát một chút, ánh mắt dừng lại trên tay Vương Như Đình.

“Cô gái này bộ dạng được, tới đây để cho ta nhìn kỹ một chút.”

Vương Như Đình nghe vậy vui vẻ đi tới, vốn dĩ đang lo lắng là Minh gia sẽ canh cánh trong lòng chuyện xảy ra với Phó Nhiễm. Xem ra rõ ràng ở Minh gia cô ta lại chỉ là không khí.

“Phu nhân khỏe chứ ạ, bác gọi tên con Như Đình là được rồi.”

Lý Vận Linh kéo tay Vương Như Đình qua, cũng không ngẩng đầu lên xem mặt của cô, nhìn chăm chăm vào vòng ngọc trên tay Vương Như Đình xem xét.

“Chất lượng tốt vô cùng, vừa nhìn đã biết chính là ngọc lâu đời, giá cả hẳn là rất đắt?”

“Ánh mắt phu nhân thật tinh tường, đây là chiếc vòng mà hai ngày trước cha con có được tại một buổi đấu giá.”

Lý Vận Linh có chút thờ dãi chỉ chỉ vào vòng ngọc của bà.

“Chỉ là chiếc của ta so với chiếc này kém rất nhiều.”

“Đó là...”

Vương Như Đình vội vàng phụ họa, không đợi cô nói chuyện, Lý Vận Linh ngẩng đầu nhìn về phía Phó Nhiễm.

“Đúng rồi, Tiểu Nhiễm, mẹ đưa cho con vòng tay, thế nào lại không thấy con mang, là con không vui sao? Chất lượng của chiếc kia có thể coi là tốt hơn so với chiếc này không chỉ một lần.”

Phó Nhiễm nghe vậy trong lòng sợ hãi, không khỏi đưa tay ra phía sau lưng.

“Con...”

Minh Thành Hữu thông thả ung dung uống một ngụm trà, chân trái nhàn nhã vắt lên, thừa dịp lúc nghiêng người ghé vào bên tai Phó Nhiễm.

“Em thật sự nghĩ rằng mẹ anh cái gì cũng không biết sao? Những chuyện kia đã sớm truyền ra hết rồi.”

Bất luận lời nói của hắn là thật hay giả thì chuyện này không thể nói dối được.

“Mẹ, con thực xin lỗi.”

Thần sắc Phó Nhiễm áy náy, tiếng nói gần như run rẩy. Minh Thành Hữu hướng cô liếc xéo, thật là có thể giả bộ.

“Ngày đó sinh nhật con cùng Vương tiểu thư phát sinh tranh chấp, về sau cô ấy ra tay đẩy con, lúc ấy vòng tay liền bị vỡ, con liên tục giấu diếm không dám nói cùng mẹ.”

“Không phải thế... Không phải như vậy...”

Vương Như Đình khẩn trương.

Lý Vận Linh bỗng dưng buông tay Vương Như Đình ra, lúc đứng dậy ánh mắt ngó qua thấy mặt Vương Như Đình tái nhợt, góc độ ánh mắt đúng là cực kỳ bén nhọn.

“Cô cũng đã biết vòng tay kia đúng là đồ gia truyền của Minh gia chúng tôi, Vương tiểu thư, cô thực sự có can đảm!”

Nói xong, Lý Vận Linh rời đi, bất chấp Vương Tạ đang lúng túng.

Trong lòng Phó Nhiễm vẫn còn sợ hãi, mười phần thấy áy náy.

“Khẳng định là mẹ rất tức giận.”

“Mẹ không nói vòng tay đó là một đôi sao? Hôm nào em sẽ đem một chiếc khác đến gạt mẹ.”

Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm nâng lên.

“Tam thiếu, tôi muốn gặp Minh lão tướng quân quả thật là có việc gấp cần ông ấy giúp đỡ, hôm qua đã hẹn, thời gian này cũng là ông ấy định ra.”

“Hừ.”

Ngôn ngữ của Minh Thành Hữu không thể thiếu vẻ châm chọc khiêu khích.

“Tất vợ tôi rồi còn dám nói là có việc cầu cạnh? Giúp đỡ? Sao không tránh xa đi, lúc này có muốn để tôi đưa mặt bên kia đưa cho các người tát nữa không?”

Tính tình này...

Phó Nhiễm ngạc nhiên, thật là cũng không để cho người ta còn một chút mặt mũi.

45. Chương 45

Chương 45: Hạnh phúc bị tráo đổi

Sau khi Minh Tranh đưa La Văn Anh về đến nhà liền đi thẳng tới công ty.

Đợi sau khi tan việc đến La gia, mới biết cô vào bệnh viện bởi vì dị ứng. Cũng may La Văn Anh chỉ nói là mình không cẩn thận ăn phải đồ hư chứ không hề nói đến chuyện ở Minh gia.

Lúc đó Minh Tranh mới biết, cô bị dị ứng với trứng gà..

Hôm nay là ngày lễ Giáng sinh, Minh Thành Hữu ra khỏi phòng làm việc liền gọi điện thoại cho Phó Nhiễm bảo cô ở nhà chờ, nhất định hẳn sẽ chuẩn bị phòng ăn tốt rồi về nhà đón cô.

Thời tiết thật thích hợp với ngày này, lúc Minh Thành Hữu lái ô-tô đi qua quảng trường Vanda, bầu trời bay lên tuyết mịn, đây là trận tuyết đầu năm nay. Khi hẳn tìm được chỗ đậu xe thời gian chỉ là năm phút, tuyết rơi vào đầu vai cũng đã biến thành cùng cỡ như lông ngỗng.

Minh Thành Hữu đối với chung quanh đây rất quen thuộc. Thời gian hẳn còn giữ mối quan hệ với Thẩm Ninh thường hay tới đây, hẳn nâng tay lên xem đồng hồ. Lúc này vẫn còn sớm, còn đủ thời gian đi chuẩn bị quà tặng cho Phó Nhiễm.

Vưu Ứng Nhụy từ trong tiệm sơn móng tay xong ra đi ngoài, ngày mai là sinh nhật một người bạn, cô cố ý đắp lại móng tay thật đẹp. Lúc ra khỏi cửa vẫn còn đang chú ý thưởng thức, nhưng không biết thiếu chút nữa đụng vào một thanh niên đi qua.

“A, đây không phải là đại tiểu thư của Phó gia sao?”

Vưu Ứng Nhụy ngẩng đầu nhìn lên, là mấy tên thanh niên ở cùng ngõ, bình thường thì có dây dưa qua với cô, cô đều là trốn tránh tiếp xúc.

Vưu Ứng Nhụy siết chặt túi xách trong tay bước qua mấy người đó, nhưng không nghĩ bọn họ nhất quyết không tha, nhìn chằm chằm.

Minh Thành Hữu không mang ô, nhưng cũng không giống cảnh tượng những người đi đường bên cạnh vội vã như vậy, đưa mắt, vẻ mặt tràn đầy khí thế bừng sáng và cao quý thuần túy thu hút sự chú ý của mọi người.

Bước chân hẳn mạnh mẽ vững vàng, lúc đi tới chỗ hành lang trước một cửa hàng thì đầu vai đã thấy một lớp tuyết trắng.

“Các người muốn làm gì?”

Vưu Ứng Nhụy bị hai người khác chặn lại, đành phải ôm sát túi xách trong ngực để phòng.

“A, vẫn còn coi mình chính là đại tiểu thư? Trong cái túi rách này của cô có thể có bao nhiêu tiền? Chẳng qua là tôi lớn như vậy mà chưa được sờ vào tay của thiên kim tiểu thư, dù sao cô cũng sống tốt ở Phó gia được 20 năm, nghe nói các phu nhân và tiểu thư trong xã hội thượng lưu đến tắm cũng dùng sữa tươi tắm, phải vậy không?”

Lời trêu chọc của người thanh niên đáng vẻ lưu manh làm ấy người bên cạnh cười ầm lên không dứt. Minh Thành Hữu đứng ở cách đó không xa, Phó gia hai chữ này nghe có vẻ cực kỳ chói tai.

Vưu Ứng Nhụy chưa bao giờ gặp phải trường hợp này, nhưng cũng rất bình tĩnh.

“Tránh ra cho tôi, không thì tôi báo cảnh sát.”

Nói xong cô móc điện thoại di động Iphone 4 từ trong túi ra.

“Còn có cả điện thoại quả táo nữa, đó không phải là hàng nhái chứ, đưa cho tôi xem một chút.”

Vưu Ứng Nhụy né tránh bàn tay đang duỗi ra.

“Các người là những tên lưu manh, rút ra cho tôi!”

“Cô với Vưu Nhiễm ngược lại tính tình lại rất giống nhau, trước kia cô ta cũng không bao giờ cho tôi đụng vào tay mình, nhưng hiện tại thì cô ta tốt rồi, là thiên kim tiểu thư thật sự, còn cô thì là gì?”

Từ nhỏ gia cảnh Minh Thành Hữu rất tốt, tự nhiên không thể biết được trước kia Phó Nhiễm đã phải trải qua những chuyện gì. Hắn nghĩ đến bóng dáng thon gầy mà kiên cường kia. Mỗi ngày ngoài chăm chỉ học hành ra còn phải đối diện với mấy tên vô lại quấy rầy như thế này.

Vưu Ứng Nhụy thừa dịp mấy người trước mặt không đề phòng, lao ra phá vòng vây sau đó chạy như bay về phía trước, cô nghe thấy tiếng bước chân sau lưng chân càng lúc càng tới gần. Đột nhiên nhìn thấy bóng dáng Minh Thành Hữu, cô không chút nghĩ ngợi đưa tay nắm lấy vạt áo hắn, bởi vì cô vội vàng chạy trốn nên lúc này chỉ có thể khom lưng thở dốc kịch liệt.

Mấy người kia theo sát tới, tên thanh niên cầm đầu nhìn thấy Minh Thành Hữu quen quen, cũng không lập tức tiến lên.

Hồ hấp Vưu Ứng Nhụy dần dần bình thường, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, cô đứng thẳng lên dùng ngón tay chỉ chỉ Minh Thành Hữu.

“Các người mới vừa nói tới Vưu Nhiễm, chính là vị hôn thê của Minh Tam Thiếu.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu sắc bén lướt tới, cũng không nói chuyện, đối phương cũng chỉ là muốn trêu chọc nên không muốn làm lớn chuyện. Người thanh niên kia hướng mấy người bên cạnh nháy mắt, bước nhanh rời đi.

Vưu Ứng Nhụy vẫn khẩn trương cầm áo Minh Thành Hữu, bàn tay hắn đẩy cô ra không để lại dấu vết.

“Vị hôn thê của tôi tên là Phó Nhiễm, trên đời này không có người nào tên là Vưu Nhiễm.”

Cô thấy bóng dáng của hắn lướt qua trên vai cô bước về phía trước, Vưu Ứng Nhụy nhìn bóng lưng cao lớn của người đàn ông, cô đuổi theo trước một bước, mở miệng nói giọng lạnh nhạt.

“Có phải các người đều nghĩ câu chuyện kỳ quái kia là lỗi tại tôi? Nhưng tôi không cố ý làm sai, đúng thế, tôi ở Phó gia sống an nhàn sung sướng 20 năm. Thế nhưng không phải là tôi cố ý ăn cắp, nếu tôi biết sớm sẽ có một ngày bị phát hiện thân phận thật, tôi tình nguyện chưa từng sống ở Phó gia. Các người chỉ nghĩ Phó Nhiễm là người bị hại, cũng làm như tôi ăn trộm hạnh phúc của cô ấy, nhưng từ đầu đến cuối cũng không có ai hỏi tôi một câu.”

Minh Thành Hữu dừng chân ở cửa tiệm trang sức, ánh đèn màu trắng đặc biệt đem bóng dáng của hắn kéo dài hơn, hắn giữ kín như bưng thần sắc, chỉ lưỡi biếng mở miệng nói.

“Hôm nay không phải lễ Giáng Sinh sao, thế nào mà muộn như vậy vẫn còn ở bên ngoài?”

“Ở chỗ chúng tôi, có ai sẽ có ngày lễ này?”

Không giống như trước kia ở Phó gia, cô có thể gọi bạn bè đến cổ động ăn mừng, cô đã sớm không còn chất tư bản trong tiêu xài.

“Đi, vào tiệm giúp tôi chọn một món quà.”

Vưu Ứng Nhụy đi theo Minh Thành Hữu đi tới tiệm đá quý, đích thân quản lý tiếp đãi, hắn đưa Vưu Ứng Nhụy tới trước quầy.

“Cô tự chọn ình một cái đi, rồi chọn giúp tôi một cái cho Phó Nhiễm.”

“Tại sao lại tặng quà cho tôi?”

Minh Thành Hữu khiến quản lý không cần chú ý bọn họ, hắn tự mình ngồi xuống.

“Chưa từng nghe qua gặp người có phần sao? Lại nói, tôi tin tưởng ánh mắt của cô đối với những thứ này.”

Khóe miệng Vưu Ứng Nhụy nâng lên vẻ giễu cợt.

“Tam Thiếu thật là rộng lượng.”

Cô đang nói với người phục vụ chọn cho Phó Nhiễm chọn một cái lắc tay tốt nhất, lại tự chọn ình một chiếc khác biệt, giá tiền chênh lệch không tới 2000.

Chiếc của Phó Nhiễm mặc dù rất đắt, nhưng kiểu dáng lại hơi bình thường đại trà. Điều đó không phải là Vưu Ứng Nhụy không hiểu, tự chọn ình về kiểu dáng mặc dù có vẻ đơn giản nhưng lại là kiểu kinh điển không dễ hết mốt.

“Được rồi.”

Cô đem hộp đá quý đẩy tới trước mặt Minh Thành Hữu.

Hắn cầm ở trong tay mở ra suy nghĩ.

“Không tệ.”

Sau khi xem xét xong, Minh Thành Hữu lấy qua chiếc hộp trang sức trong tay Vưu Ứng Nhụy.

“Tôi xem cái này dường như thích hợp với Phó Nhiễm, cô lấy một cái khác đi.”

Vưu Ứng Nhụy nhận lấy hộp trang sức trong tay hắn, giờ giờ lên trước mặt Minh Thành Hữu.

“Tóm lại, cảm ơn quà tặng của anh.”

Cho đến khi bóng dáng của Minh Thành Hữu biến mất ở trước cửa tiệm, lúc này Vưu Ứng Nhụy mới cười lạnh, đây được coi là gì? Thay Phó Nhiễm trút giận sao?

Có phải để cho cô xem trọng cái nào đó, về sau cũng sẽ thay đổi cho Phó Nhiễm?

Vưu Ứng Nhụy đem hộp trang sức đặt trên quầy.

“Giúp tôi đổi chiếc này lấy chiếc vừa này đã lấy, tôi muốn giống nhau như đúc.”

Cô giờ tay lên, lúc này mới phát hiện ra sơn móng tay bên tay trái rớt một mảng, tìm lại bên trong tiệm cùng trên hành lang đều không tìm được, có lẽ bị rơi mất từ lúc kéo Minh Thành Hữu.

Minh Thành Hữu trở lại Tôn Vân Thủ Phủ, Phó Nhiễm đã thay quần áo xong đang ngồi ở phòng khách đợi hắn. Trong TV phát bộ phim truyền hình gần đây đang thịnh hành, cô chán nản đuổi người một cái, thấy Minh Thành Hữu cất bước đi tới.

“Sao bây giờ anh mới trở về?”

Hắn ngồi vào chỗ bên cạnh Phó Nhiễm, từ trong túi áo móc ra một hộp vải nhung, sau khi mở ra lấy lắc tay đeo lên cho cô, cảm giác lạnh như băng trong nháy mắt như kích thích toàn thân lỗ chân lông dựng đứng lên. Phó Nhiễm giờ cổ tay lên nhìn kỹ dưới ánh đèn.

“Thích không?”

“Anh mua?”

“Không phải là anh mua còn có thể là anh giành được sao?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn về người đàn ông bên cạnh.

“Mà em chưa chuẩn bị quà tặng gì cho anh.”

Phó Nhiễm đem hộp trang sức Minh Thành Hữu đưa cho cô đặt vào bên cạnh, giờ chiếc lắc trong tay lên.

“Không phải anh cũng sẽ ua cho phụ nữ khác đồ giống nhau như đúc đó chứ?”

Cô thuận miệng hỏi, thật ra thì cũng không nghĩ nghiêm túc thật.

Minh Thành Hữu cười lạnh.

“Coi anh như kẻ trộm hoa, thật sự nghĩ là anh muốn cả hoa đẹp cùng cỏ đuôi chó đúng không?”

46. Chương 46

Chương 46: Món quà đầu tiên

Nhà hàng Italy ở sau phố nổi tiếng trong thị trấn Nghênh An, phong cách ưu nhã mà lại nồng đậm phong tình nước khác, các bàn ăn không thể nói là chật ních nhưng những người đã từng tới nơi này thì tuyệt đối sẽ đến lần thứ hai.

Hoàn cảnh giống như con người luôn luôn có chỗ độc đáo riêng.

Minh Thành Hữu đã đặt chỗ trước từ sáng, toàn bộ không gian trong phòng đều thông thoáng, chỉ vãn vãn có vài cây trụ mang kiến trúc La Mã.

Phó Nhiễm thích vị trí gần cửa sổ, xuyên cửa sổ rất lớn có thể thấy vô vàn tuyết trắng tinh bên ngoài.

Cô chống tay nâng cằm lên, đang thấy buồn chán tự nhiên nghe được một tiếng đàn dương cầm giống như tên bắn truyền đến, cô theo âm thanh nhìn lại, thấy trên khoảng không không có tường ngăn cách trên lầu hai có đặt một chiếc Piano màu đen, một người đàn ông cùng một cô gái đang ngồi kề bên nhau.

Phím màu trắng tinh khiết cùng chỉ âm màu đen có thể hợp nhau như thế lại càng tăng thêm sức mạnh.

Phó Nhiễm dần dần ngồi thẳng lưng lên, thấy tay trái cô gái cùng tay phải người đàn ông phối hợp rất nhịp nhàng, làn điệu đang mượt mà toát ra từ đầu ngón tay hai người truyền đến. Trước lúc tiết tấu thông thả trượt ra, Phó Nhiễm nhận ra đây là một khúc Giống như tình yêu của Tiêu Á Hiên.

Giai điệu có nỗi buồn bã không rõ, ngược gió tràn ngập cả nhà hàng, rất nhiều người dừng động tác trong tay, tĩnh tâm thưởng thức.

Khúc nhạc kết thúc, nghe vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn.

Người đàn ông dắt cô gái đứng dậy, hai người bước xuống theo cầu thang hình tròn, lúc này Phó Nhiễm mới nhìn thấy rõ ràng mặt hai người.

Gương mặt, thân hình người đàn ông dáng vẻ gợi cảm, tóc ngắn màu đen gọn gàng, đầu lông mày sắc bén giấu vào trong lọn tóc, cô gái để tóc dài xõa sau lưng, làn da trắng nõn, dáng người thật là đẹp, vừa nhìn đã thấy thật hoàn mỹ.

Trùng hợp là vị trí của bọn họ ở ngay bên cạnh.

Lúc ngồi xuống, ánh mắt người đàn ông chú ý tới Phó Nhiễm, tầm mắt đưa tới gần như bình tĩnh, sau đó nhìn thấy Minh Thành Hữu, khẽ gợn tay có ý chỉ chén rượu bên cạnh.

Minh Thành Hữu cũng nhấp nhẹ ngụm rượu đáp lễ. Phó Nhiễm hạ thấp giọng hỏi.

“Anh biết bọn họ?”

“Không tính là biết.”

Phó Nhiễm nhìn về phía bên cạnh, trông thấy người đàn ông đó đem cắt nhỏ miếng bò bí-tết đưa cho cô gái, tự đáy lòng cô thấy thật hâm mộ.

“Xem đi, người đàn ông đó thật tốt.”

Khoảng cách cô gái đưa tay ra, vòng tay bạch kim ở cổ tay phải trượt xuống, bởi vì khoảng cách rất gần nên Phó Nhiễm nhìn thấy rõ ràng một vết sẹo xấu xí dữ tợn kéo dài hết phần cổ tay cô ấy.

Ánh mắt khó nén được giật mình, lúng túng sợ bắt gặp, cô nâng chén rượu bên cạnh lên uống một hớp.

“Tôn, anh biết bọn họ sao?”

Cô gái ngồi cạnh cũng hỏi một câu giống nhau.

“Em đã quên, có một lần ở trên đường thiếu chút nữa hấn đụng vào chúng ta, em đã không nói bộ dạng hấn đẹp mắt phải không?”

Duật Tôn khẽ nhấp môi mỏng.

“Ồ thị trấn Nghênh An người nào lại không biết rõ Minh Tam thiếu? Về sau, sẽ luôn có cơ hội giao thiệp.”

Mạch Sinh Tiêu câu hiểu câu không gật đầu, từ trước đến nay cô rất ít trông nom chuyện của hần.

“Cuối cùng cũng xem đủ rồi, em nhìn người ta cũng thật chăm chú.”

Phó Nhiễm quay lại nói hần một câu.

“Trai tài gái sắc ai lại không muốn xem?”

“Em ăn à?”

Sắc nữ!

Duật Tôn cùng Mạch Sinh Tiêu rời khỏi nhà hàng trước, Phó Nhiễm lơ đãng nhắc tới.

“Anh biết đánh đàn sao?”

Minh Thành Hữu lười biếng dựa lưng về phía sau.

“Vậy thì có cái gì khó? Em không biết sao?”

Phó Nhiễm thành thật đáp lại.

“Em không biết.”

Ở Vương gia hai mươi năm, đừng nói là được học Piano mà ngay cả muốn tới gần để sờ một chút cũng là xa xỉ.

“Em xem vừa nãy hai người họ đánh đàn hay thật, nhất định là từ nhỏ đã bắt đầu học tập, em không thấy anh chơi đàn bao giờ, anh chơi tới cấp mấy rồi?”

Tự nhiên Phó Nhiễm tìm đề tài tán gẫu, Minh Thành Hữu lại vô tình lảng tránh.

“Đại ca biết rõ em biết khiêu vũ phải không?”

Hần đột nhiên chuyển đề tài nói chuyện đến Minh Tranh. Kiểu này thì tính tư duy của một người bình thường đúng là khó đuổi kịp, Phó Nhiễm không vui để dao nĩa trong tay xuống.

“Anh muốn nói cái gì?”

“Chỉ là đột nhiên anh nghĩ đến lời nói của anh ta trong đêm khiêu vũ đó, người này chuyện gì cũng biết, làm cho người ta đoán không ra.”

Phó Nhiễm có cảm giác cuống họng hơi nhột, có thể do nguyên nhân là nơi này để nhiệt độ quá cao.

“Anh không thích anh ấy là sao?”

“Vậy em thích Vương Ứng Nhụy?”

Thần sắc Minh Thành Hữu lạnh nhạt mà nghiêm túc nhìn về phía cô, tim Phó Nhiễm cứng lại, cũng không muốn nghe đến cái tên này.

“Anh ấy cùng cô ta không giống nhau.”

“Như thế nào mà không giống nhau? Hần là con ngoài giá thú, lại công khai xuất hiện ở trước mặt chúng ta, anh còn phải gọi một tiếng đại ca với hần? Thật sự là nực cười!”

Thường ngày hần là hần giấu giếm tâm tư rất tốt, Phó Nhiễm cũng chưa bao giờ thấy ở trước mặt Minh Tranh hần có lời nói gì quá khích, cô đuổi tay ra nắm chặt bàn tay Minh Thành Hữu.

“Được rồi, chúng ta không nói tới chuyện này nữa.”

Tâm tình Minh Thành Hữu rất nhanh khôi phục lại như cũ, hần cũng nắm tay Phó Nhiễm, đề tài này quá nhạy cảm.

Dùng bữa ăn xong, Phó Nhiễm đứng ở cửa chờ Minh Thành Hữu tính tiền, mới quá hai tiếng mà đưa mắt nhìn mặt đất đã kết thành từng lớp băng mỏng manh màu trắng. Minh Thành Hữu bước đến bên cạnh cô, giúp cô khép chặt khăn quàng cổ lại sau đó ôm bả vai Phó Nhiễm đi lên phía trước.

Động tác này bây giờ đã tự nhiên vô cùng.

Bọn họ đi đường dành riêng cho người đi bộ chọn quà cho người lớn hai bên gia đình, lúc trở về đến xe nhìn thời gian đã là 10 giờ.

Xe đi qua đầu phố, Phó Nhiễm vội vàng hô dừng xe.

Hạ cửa xe xuống, bên ngoài có một quán nhỏ bán khoai nướng. Phó Nhiễm đẩy tay đang Minh Thành Hữu đưa tiền tới, cô chọn củ khoai lang lớn nhất, sau khi dùng giấy dầu màu vàng nâu bao trùm kín đáo đưa cho Minh Thành Hữu.

” nĐây là quà Giáng Sinh cho anh.”

“Cái gì? Em cũng tặng quà?”

“Không có câu nói quà nhẹ nhưng tình nặng sao?”

“Em làm việc buôn bán, không phải là tên gian thương thì khẳng định là lãng phí nhân tài.”

Phó Nhiễm không so đo chút nào, dù sao người đàn ông này lời nói ác độc, bản lãnh nghe lời trước sau như một. Luôn là không có độc nhất, chỉ có độc hơn.

Hệ thống sưởi trên xe vừa đủ, trong không gian rộng rãi vốn là mùi nước hoa nhẹ hoàn toàn bị hương vị khoai nướng che lấp. Minh Thành Hữu đem một nửa phần khoai lang đưa cho Phó Nhiễm.

“Mau ăn đi, ăn xong về nhà.”

Lần đầu tiên hắn ném thử, ăn một miếng, phát hiện cũng không thấy ghét.

Ít nhất nó không giống bề ngoài khó coi như vậy. Hơn nữa Minh Thành Hữu vẫn sẽ luôn nhớ rõ, món quà đặc biệt mà Phó Nhiễm tặng là nửa củ khoai nướng, hay là bán còn dư lại.

Trở lại Tôn Vân Thủ Phủ, Tiêu quản gia chờ ở phòng khách như thường lệ, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đem từng món quà mang vào. Tất nhiên là Tiêu quản gia cũng có phần.

Ở góc phòng khách bày một chiếc Piano, chỉ là chưa thấy ai chơi đàn bao giờ. Phó Nhiễm cao hứng, lôi kéo Minh Thành Hữu đến trước chiếc dương cầm.

“Khúc nhạc vừa rồi thật là dễ nghe, đây là một khúc Giống như tình yêu của Tiêu Á Hiên, không cảm bản nhạc anh sẽ chơi được sao?”

“Tam thiếu muốn đánh đàn sao?”

Tiêu quản gia cầm món quà của mình bước đến sau lưng hai người. Trên mặt Minh Thành Hữu có chút không vui, không nhin được quay người lại nói.

“Tiêu quản gia, ở đây không có chuyện của bà, đi ngủ đi.”

“Được, tôi đi đây.”

Tiêu quản gia có chút nhin cười rồi đi, kỳ quái, hôm nay Tam Thiếu lại đánh đàn?

Phó Nhiễm mở nắp đàn ra ngồi xuống bên cạnh. Minh Thành Hữu thấy thế đành phải tiếp tục, ngón tay Phó Nhiễm lướt qua hàng phím đen trắng gõ lộn xộn.

Hắn vuốt ve tay của cô, quả thực là chà đạp âm nhạc.

Ngón tay Minh Thành Hữu khẽ ấn xuống.

“Đồ – rê – pha – son...”

Có hai lần như thế, Phó Nhiễm gật đầu.

“Tiếp tục.”

“Đồ – rê – pha – son...”

Đánh đoạn nhạc là muốn luyện tay trước một chút.

“Mau đánh đi.”

“Đồ – rê – pha – son...”

“...”

Khóe miệng Phó Nhiễm cứng lại.

“Minh Thành Hữu, anh có thể đừng nói cho em, anh chỉ biết đánh mấy nốt nhạc đó thôi chứ? “

Một câu đàm chính diện, là ai có thể quy định hẳn phải biết đánh Piano?

giMinh Thành Hữu nặng nề khép lại nắp Piano, người có khẩu khí lừa người mà còn mạnh miệng như vậy, cũng chỉ có hẳn là làm được.

“Anh là người có tiền, nếu như muốn nghe Piano anh có thể mời cả dàn nhạc tới đây, cần gì phải tự mình đánh đàn?”

Điều này có thể vợ đưa cả nắm sao?

Phó Nhiễm đứng dậy trước.

“Anh giống như nhà giàu mới nổi vậy.”

47. Chương 47

Chương 47: Những phụ nữ khác cũng có thể được

Bởi vì một câu nói của cô mà đến gần sáng mà vẫn bị Minh Thành Hữu giày vò. Phó Nhiễm chỉ hận là mình không đi luyện Taekwondo, cô úp mặt vào gối đầu không dậy nổi, ánh mặt trời khe hắt lên đôi tay trắng như ngọc.

Minh Thành Hữu nằm ở trên người cô, cứ coi như là nơi mềm mại hơn cả nệm giường, làm Phó Nhiễm liên tục thở dốc không ngừng.

Hắn thích khe cắn sau lưng trắng nõn của cô, từ trên cổ đến xương quai xanh cũng không bỏ sót một nơi nào.

Đôi mắt Phó Nhiễm khe nhấp nháy, nghe được tiếng Minh Thành Hữu xoay người rời giường mặc quần áo xột xoạt. Cô lười phải mở mắt.

Một bộ âu phục ném tới.

“Giao cho Tiêu quản gia giặt khô cho anh.”

Phó Nhiễm tiện tay đem bộ quần áo ném ra bên cạnh, cô lật người nằm thẳng. Có cảm giác trước ngực lộ ra bên ngoài có cảm giác nóng rực khác hẳn với nhiệt độ trong phòng, cô vội vàng mở mắt, thấy một ánh mắt màu đen đang có ý đồ bất chính.

Cô kéo chăn mềm phủ lên đôi vai.

“Còn không đi công ty?”

Minh Thành Hữu cúi người chăm chú hôn trên trán cô.

“Buổi tối hôn phía dưới nên ban ngày chỉ có thể hôn lên mặt là sao?”

May mắn là hần tránh né kịp thời, bằng không chiếc gối trong tay Phó Nhiễm chắc chắn xác định hạ cánh trên mặt hần.

Cả ngày hôm nay Phó Nhiễm đều không có việc.

Sau khi rời giường xuống ăn sáng xong lại ở trong phòng lên mạng Internet.

Lúc Tiêu quần gia tới phòng lấy đồ cô mới nhớ chuyện Minh Thành Hữu giao phó. Phó Nhiễm cầm lấy bộ tây phục, lấy từng thứ linh tinh hần bỏ sót lại trong túi ra. Bất ngờ sờ thấy một dị vật, vừa lấy ra nhìn là một miếng móng tay giả đẹp tinh xảo.

“Thiếu phu nhân?”

“Vâng.”

Phó Nhiễm nắm chặt bàn tay lại, đưa quần áo cho Tiêu quần gia.

“Thiếu phu nhân, cô có gì muốn phân phó cứ bảo tôi.”

“Được.”

Phó Nhiễm không yên lòng, đưa mắt nhìn Tiêu quần gia rời phòng, cô vô thức đem miếng móng tay kia bóp chặt, lúc mở tay ra có thể thấy lòng bàn tay bị hần lên một đường trắng lười lười.

Tin tình cảm bên ngoài về Minh Thành Hữu mấy ngày này cũng vui đi không ít, mỗi ngày cũng coi như hần về nhà đúng giờ. Thực sự Phó Nhiễm đã cho là hần đã thay đổi, bản tính phong lưu đã bớt phóng túng.

Cô ngồi ở trên ghế sofa, sau đó lại đứng dậy đi ra ban công, có trốn tránh đến chỗ nào đi chăng nữa cũng không thoát khỏi lạnh lẽo.

Trong nháy mắt có cảm giác không biết theo ai, giống như lúc mỗi người phụ nữ lần đầu tiên phát hiện ra chồng của mình có người khác vậy, mờ mịt, luống cuống.

Có thể Phó Nhiễm biết rõ cô không thuộc về loại đó, nhưng cảm giác vô lực mãnh liệt như là đem cô giam cầm trong bức tường không thoát ra được.

Cô trở lại phòng ngủ, đem miếng móng tay giả trong tay ném vào thùng rác.

Minh Thành Hữu có cuộc họp quan trọng kéo dài cho tới trưa mới nghỉ, hần giờ tay lên nhìn thời gian, đã 12 giờ.

Tay phải cởi bỏ chiếc cúc áo thứ nhất, tùy ý đem cà vạt kéo ra hai bên, hần cảm thấy mệt mỏi ngồi vào trong ghế da.

Nhớ tới Phó Nhiễm hôm nay không cần đi làm, hần vừa bấm số điện thoại của cô, vừa dùng ngón cái cùng ngón trỏ đặt nhẹ giữa lông mi.

“Alô?”

Tiếng nói truyền đến có chút bực dọc.

Minh Thành Hữu bật cười, mệt mỏi toàn thân tan hết, hần nhấc hai chân để lên trên bàn làm việc, cả người lười biếng giống như con báo ngủ đông, ưu nhã mà có tính công kích.

“Như thế nào, còn chưa ngủ được sao? Thể lực em thật sự là yếu quá đấy!”

“Có chuyện gì sao?”

Phó Nhiễm không còn hơi sức hỏi.

Đầu lông mày Minh Thành Hữu không khỏi nhíu chặt. ,

“Không có việc gì thì không thể gọi điện thoại cho em sao?”

Hần cơm trưa đều chẳng quan tâm ăn một miếng, vô thức muốn nghe thấy giọng nói của cô, không nghĩ là Phó Nhiễm không bình tĩnh như thế.

“Không có việc gì em cúp máy.”

Đủ trực tiếp rồi.

“Không cho phép cúp máy!”

“Vậy có chuyện gì nói đi.”

“Em xảy ra chuyện gì, tối hôm qua như vậy không tốt à?”

Tiếng nói Minh Thành Hữu không khỏi cất cao, tâm tình phụ nữ như kim dưới đáy biển, lời này một chút cũng không sai.

“Hiện tại em đang cùng anh nói chuyện rất tốt.”

Phó Nhiễm đáp lại hần một câu.

Hai người đang giằng co, đột nhiên cửa chính phòng làm việc bị mở ra.

Cô gái ghé đầu vào, giọng nói ngọt ngào dễ nghe.

“Tam thiếu, muốn ăn cơm sao.”

Khóe miệng Minh Thành Hữu thiếu chút nữa co quắp, Phó Nhiễm nghe vậy chỉ bỏ lại hai chữ đơn giản.

“Cúp máy.”

Không còn là hỏi thăm, mà là dứt khoát cắt đứt gọn gàng.

Cô gái là chỗ quản lý hành chính mới đưa tới, trong ngày thường Minh Thành Hữu cũng chưa hề gặp qua. Hôm nay họp xong, thư ký cũng không biết bận việc chạy đi đâu, mới có thể làm cho con cá nhỏ lọt đến như vậy.

Minh Thành Hữu cầm di động chỉ hướng tiểu trợ lý không rõ ý tưởng.

“Có thể nói chuyện bình thường hay không? Về cái giọng điệu quái dị đó là muốn sắc chết người phải không? Nếu như thực sự không biết nói chuyện, tôi cho bỏ lại từ trong bụng mẹ một lần nữa ra để học!”

“Ô ô ô - -”

Tiểu trợ lý kia bị trút giận như vậy, bùm mặt chạy thẳng ra ngoài cửa.

Người đàn ông này tướng mạo đường hoàng, như thế nào mà lại nói ra được lời nói có thể độc chết người đây?

Phó Nhiễm ở nhà tùy tiện ăn một chút đồ, không muốn buồn bực liền đi ra ngoài một chút.

Cô muốn mua sắm cũng không nhiều, bình thường đều là thấy thích mới có thể mua.

Bước chậm đi qua một cửa hàng mỹ phẩm, lại đụng phải Vụ Ứng Nhụy từ bên trong bước ra ngoài.

Đạp vào ánh mắt Phó Nhiễm chính là món đồ trên người Vụ Ứng Nhụy.

Chiếc váy dài lông dê màu đỏ là phong cách mới của hãng Dior. Chiếc LV trong tay ngược lại, là mẫu lưu hành từ mấy năm trước, đầu tóc uốn thành gợn sóng lớn màu nâu, từ đầu đến chân, không có chỗ nào mà không phải là hàng hiệu.

“Hi! Tiểu Nhiễm.”

Nhìn thấy cô, Vụ Ứng Nhụy chào hỏi trước.

Phó Nhiễm khép lại áo choàng.

“Xin chào.”

“Khách sáo như thế.”

Vụ Ứng Nhụy thấy cô lãnh đạm, lơ đãng giơ tay lên đem má tóc gậy ra hương sau tai, cũng chính động tác này làm cho Phó Nhiễm thấy rõ chiếc lắc tay cùng với một chiếc móng tay sửa lại thật khéo.

Trong lòng cô có một chút hụt hẫng, tầm mắt lại kinh ngạc dừng lại ở trên tay của Vưu Ứng Nhụy khó có thể dời đi.

Vưu Ứng Nhụy đến gần trước mặt Phó Nhiễm, ánh mắt hai người nhìn chăm chú vào cổ tay của nhau.

“Chiếc lắc này xem ra cô thích thật, lúc ấy Tam thiếu để cho tôi chọn lựa hộ, tôi nghĩ thầm kiểu dáng đơn giản này cùng khí chất của cô cũng phù hợp. Mới đầu anh ta không tin, cô xem, vẫn phải là tin tưởng ánh mắt của phụ nữ đi?”

Vưu Ứng Nhụy thấy cô không nói lời nào, lại giương tay lên lần nữa.

“Ồ, cô đừng hiểu lầm, đây là vì Tam Thiếu cảm ơn tôi đã giúp chọn lựa quà cho cô mới tặng cho tôi. Tôi là nhờ hồng phúc của cô đây.”

“Cô suy nghĩ nhiều rồi.”

Bàn tay Phó Nhiễm giữ lấy chiếc vòng tay.

“Anh ấy xem tiền bạc giống như giấy trắng vậy, cùng lắm là sợi lắc tay mà thôi. Tôi cũng là người thích đồ mới mẻ, không thể nói là có thích hay không, mang cái này hai ngày còn không biết khi nào anh ấy lại phải đổi kiểu dáng khác cho tôi, rất phiền phức.”

Đối mặt với Vưu Ứng Nhụy, cô luôn khó có thể bình tâm hòa nhã, chớ nói chi là cư xử khéo léo cho tốt.

Từ nhỏ hoàn cảnh sinh hoạt đã nói cho Phó Nhiễm biết, làm chuyện gì đều phải ăn miếng trả miếng, nếu nhẫn nhịn quá đôi khi không thể giải quyết vấn đề, chỉ có thể bộc phát như vậy.

Phó Nhiễm xoay người rời đi, cũng không để ý tới sắc mặt Vưu Ứng Nhụy lúc này thật khó coi.

Minh Thành Hữu nhận thấy Phó Nhiễm có điểm gì đó không đúng, liền kết thúc chuyện của công ty sớm hơn, sau đó trở về Tôn Văn Thủ Phủ, chỉ là Phó Nhiễm còn muộn trở về muộn hơn so với hắn.

Cô thay xong dép lên tới lầu hai, Minh Thành Hữu lấy máy tính xách tay ra đặt lên đầu gối, hắn phát tay ý bảo Phó Nhiễm qua đó.

Cô cũng không đi về hướng hắn, mà là đi thẳng vào bên thành giường, Phó Nhiễm tháo lắc tay ra thả lên tủ đầu giường, Minh Thành Hữu đứng dậy đi về hướng cô.

“Em đi đâu?”

“Ra ngoài tùy tiện đi dạo.”

Hắn chú ý tới sợi lắc tay kia.

“Làm sao vậy, không vui sao?”

“Ừ.”

Trên mặt hắn thoáng chau lại, tối hôm qua lúc đeo lên cho cô, cũng không phải là tâm trạng bức bối này.

“Minh Thành Hữu, về sau phụ nữ của anh là ai cũng có thể được, nhưng duy nhất không thể là Vưu Ứng Nhụy.”

“Vì cái gì không thể là...” Đợi chút!

Cái gì gọi là ai cũng có thể được?

Rốt cuộc lại diên khùng cái gì đây?

48. Chương 48

Chương 48: Lời thề

“Vì sao lại không thể là cô ta?”

Nửa người trên của Minh Thành Hữu nằm im trong giường lớn, giọng nói như cười như không, gối cánh tay lên nhìn về phía Phó Nhiễm.

Cô mím chặt môi không nói lời nào, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Em có thù hằn với cô ta nhưng không có nghĩa là anh cùng cô ta cũng như vậy.”

Lúc này Phó Nhiễm mới đưa ánh mắt nhìn hấn.

“Anh sai rồi, em với cô ta không có thù.”

“Phó Nhiễm, trước kia em đã trải qua hai mươi năm như thế nào chỉ có mình em biết rõ, sau đó trở lại Phó gia, căn cứ vào chuyện cha mẹ em thương yêu Vưu Ứng Nhụy, em có cảm giác cha mẹ không thương yêu mình, giống như em chỉ là bóng dáng thay thế Vưu Ứng Nhụy. Nếu như trên đời này có một người em không muốn đối mặt, vậy trừ cô ta ra, liệu còn ai bên cạnh nữa đây?”

Minh Thành Hữu chống hai tay đỡ người dậy, một bóng tối che khuất nửa bên mặt Phó Nhiễm.

Hấn nói hoàn toàn đúng, nếu như Phó Nhiễm có lời nói ác độc, cô sẽ hi vọng Vưu Ứng Nhụy biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Tầm mắt cô dừng lại trên tủ đầu giường, bất ngờ đụng vào sợi lắc tay kia.

Trong ánh mắt hiện lên một tia bi thương, Minh Thành Hữu thấy ánh mắt đó của cô trong lòng đột nhiên không đành lòng, tựa như là cầm vật gì đó nặng nề làm tổn thương cô.

“Anh đồng ý với em.”

Phó Nhiễm ghé mắt.

“Anh thề.”

Quả nhiên hấn giơ tay lên.

“Anh thề.”

Phó Nhiễm nhìn tới đáy mắt hấn, thấy từng lớp vui vẻ đang dần dần hiện lên. Minh Thành Hữu duỗi ngón tay ra chỉ vào cô.

“Đàn ông nói thề liền thề luôn, thật sự em sẽ tin sao? Nếu anh dễ dàng làm trái lời, em có thể làm cách nào để giữ anh?”

“Minh Thành Hữu, anh hãy sớm quên đi, sớm muộn rồi cũng có người cần anh.”

Cô nghĩ như vậy, lại nói ra.

Minh Thành Hữu ở bên tai cô cười lớn thành tiếng, ánh mắt nhìn cô chăm chăm giống như cô quá ngây thơ.

“Người phụ nữ của anh bây giờ là em, sẽ không đi tìm người khác.”

Hấn nửa đùa nửa thật, Phó Nhiễm đã quen nhìn thấy dáng vẻ lưu manh của hấn trong ngày thường, lúc này cũng không phân biệt thật giả.

Cánh tay Minh Thành Hữu lướt qua trước ngực Phó Nhiễm, ngón tay nhặt lên chiếc vòng bạch kim kia.

“Thật sự không vui sao?”

“Ừ.”

Cô không muốn cùng Vưu Ứng Nhụy có một đồ vật giống nhau.

“Được rồi, anh lại mua cho em cái khác.”

Vừa mới dứt lời, chiếc lắc đã sớm rơi vào trong thùng rác, Phó Nhiễm chưa kịp lên tiếng ngăn cản, lại vô thức vươn tay ra, nhưng vẫn là muộn một bước nên chỉ bắt được cổ tay Minh Thành Hữu.

“Anh ném đi làm gì thế?”

Phó Nhiễm bỏ tay ra đi đến bên cạnh thùng rác, đem giấy vụn bên trong đổ ra. Minh Thành Hữu ngồi ở mép giường, nâng chân trái theo thói quen.

“Làm gì vậy, đi theo anh lại phải cần em lật đồ bỏ đi sống qua ngày sao?”

Phó Nhiễm không thèm nhìn hắn.

“Dù là em không thích, cũng có thể đổi được chút tiền, lãng phí!”

Hắn biết rõ cô đang nói nhảm, Minh Thành Hữu đứng dậy đi đến trước mặt Phó Nhiễm, hai đầu gối khễ ngồi xổm xuống cùng Phó Nhiễm nhìn nhau, hắn cầm bàn tay cô đang cầm dây chuyền, vẻ mặt chưa bao giờ nghiêm túc như thế.

“Cần gì phải miễn cưỡng? Nếu quả thật là không thích, nên khiến nó biến mất, chẳng lẽ còn muốn giữ lại để ngày ngày nó khiến em khó chịu sao?”

Hắn mở tay Phó Nhiễm ra, lấy chiếc vòng từ trong lòng bàn tay cô, tiện tay ném vào thùng rác. Ánh mắt Phó Nhiễm bình tĩnh nhìn qua, Minh Thành

Hữu đem tay của cô đặt vào trong lòng bàn tay, một chỗ tay ấm áp một chỗ đầu ngón tay lại lạnh ghê gớm.

Ánh mắt hắn gần kề sát bên nhìn về phía Phó Nhiễm, cô lại có cảm giác giống như là bị phỏng, nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Từ lúc nào, bọn họ có thể bình tĩnh ngồi cùng một chỗ như vậy.

Minh Thành Hữu đi ra lấy chén rượu, khoanh chân ngồi ở trên ghế sofa. Phó Nhiễm đi tới đoạt lấy chén rượu chưa uống ngụm nào trong tay hắn, ngửa đầu uống một hơi.

Hắn liền tới gần Phó Nhiễm lấy ly trong tay uống một hớp, hai người rất nhanh chóng xử lý nửa bình rượu.

Cánh tay Minh Thành Hữu đặt trên bả vai Phó Nhiễm kéo cô vào trong ngực, trong miệng mùi rượu tinh khiết và thơm đang xuyên qua tiếng hô hấp gấp gáp lưu luyến trong cánh mũi Phó Nhiễm. Hắn duỗi tay ra chỉ lên môi của cô, trong mắt mập mờ không rõ.

“Em không sợ lại say rượu mất lý trí sao?”

Phó Nhiễm nhớ tới buổi đầu tiên đó, rốt cuộc đến nay vẫn hận không thể tát Minh Thành Hữu hai tát.

“Em tự kiểm soát rất tốt.”

Hắn nhin không được phá lên cười, đưa chén rượu đặt lên trên bàn trà, cũng không tính mượn rượu làm chuyện gì đó. Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm, đem ngón tay của cô dặt chơi, hắn giống như không để ý hỏi tới.

“ Bao lâu rồi chưa trở về nhà?”

Hai chân Phó Nhiễm cuộn lên, cầm gối lên đầu gối.

“Không nhớ rõ.”

“Tháng sau là lễ mừng năm mới, năm cũ anh dẫn em trở về Phó gia, đêm 30 đến nhà cha mẹ anh. Em không nên cố ý không quay về.”

Phó Nhiễm nghĩ thâm cũng đúng, cô có thể trốn tới khi nào? Cô nghiêng đầu, nửa bên mặt dán sát vào đầu gối.

“Anh sẽ không để em tự đi phải không?”

“Sẽ không.”

Minh Thành Hữu lặp lại.

“Lần này không biết.”

Một tháng đã trôi qua, bởi vì phải về Phó gia lễ mừng năm mới nên Lý Vận Linh sớm đã tự mình giúp Phó Nhiễm chuẩn bị toàn bộ món quà tốt. Một tuần trước Minh Thành Hữu đã xuất phát đi Italy, lúc đi đã nói sẽ ở đó năm ngày rồi trở lại.

Trái lại Phó Nhiễm lại có vẻ trông mong, cho đến sau 12 giờ trưa mà không thấy bóng dáng hân đầu. Buổi sáng Phạm Nhân gọi điện thoại đến, cố ý dằn dò Phó Nhiễm sớm qua đó.

Cô thuận miệng đáp ứng nhưng trong tiềm thức cũng không muốn một mình trở lại ngôi nhà kia, điện thoại di động cách hai, ba phút lại gọi một lần, đầu bên kia chỗ Minh Thành Hữu luôn ở trong trạng thái tắt máy.

Phó Nhiễm đã ăn cơm trưa, nằm ở ghế salon ngoài ban công trên tầng hai, chưa bao giờ lo lắng chờ đợi một người như hiện tại, tâm tình tựa như cũng thay đổi.

Không hẳn là vì Minh Thành Hữu có thể mang cô trở về, giúp cô hóa giải lúng túng không cần thiết. Trong lòng có một chút lo lắng đang từ từ nảy sinh trong bóng tối, nếu như hắn có việc trì hoãn cần phải làm ngay cũng sẽ gọi điện thoại trước.

Thời gian đã gần chạng vạng, Phạm Nhân gọi điện thoại tới lần nữa.

“Tiểu Nhiễm, bên này cơm tối đã chuẩn bị xong rồi, khi nào thì con cùng Thành Hữu tới đây?”

Giọng nói Phạm Nhân dè dặt, trong ngôn ngữ giống như nhún nhường. Chỉ là Phó Nhiễm không muốn nói thẳng ra.

“Mẹ, hôm nay Thành Hữu về nước, nhưng thời gian cụ thể không xác định, con đang đợi anh ấy trở lại.”

“Được rồi, không vội, không vội.”

Phạm Nhân qua loa hỏi thăm tình hình gần đây của Phó Nhiễm, cho đến sau khi hai bên đều im lặng một lúc, lúc này bà mới áp úng lên tiếng lần nữa.

“Tiểu Nhiễm, hôm nay là hết năm cũ, Nhụy Nhụy đã ở... Con đừng mất hứng, đứa bé kia...” .

“Mẹ.”

Phó Nhiễm thông minh, thế nào lại không đoán được ngày hôm nay có thể thiếu được Vưu Ứng Nhụy kia.

“Con biết rồi, chờ Thành Hữu trở lại chúng con lập tức qua đó.”

“Được, được!”

Cuối cùng Phạm Nhân như trút được một gánh nặng.

“Mẹ đi chuẩn bị một chút.”

Cúp điện thoại, Phó Nhiễm đưa tay sờ bên trán, trời rất lạnh mà lòng bàn tay lại đầy mồ hôi. Tiêu quân gia lên lầu, hỏi Phó Nhiễm có muốn ăn vài thứ ăn lót bụng hay không.

Cô ngẩng đầu mới phát hiện là trời đã tối rồi.

Phó Nhiễm không mở đèn, ôm cái gối ngồi ở trên ghế sofa chờ Minh Thành Hữu, vô thức lại gối lên đầu gối quen thuộc ngủ mất.

Đang lúc mơ màng buồn ngủ, một tiếng bước chân xột xoạt từ cửa truyền đến, Phó Nhiễm cảm giác ghế sa lon bên cạnh lồm xồm, cô sợ hãi co người nhưng cũng chưa tỉnh lại ngay.

Bên tai có người đang gọi cô.

“Cầu kết?”

Bao lâu rồi chưa nghe thấy xưng hô như thế, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, hai chữ kia nghe vào trong tai, lại đặc biệt lưu luyến.

49. Chương 49

Chương 49: Quần lót gây tai hoạ

“Ừm”

Đầu Phó Nhiễm đang để trên đầu gối lắc nhẹ, đột nhiên bên hông rụt lại thấy lạnh cả người. Cô lạnh đến nổi tóc gáy dựng đứng, lập tức mở mắt ra.

Bởi vì trong phòng ngủ không mở đèn, sau khi nhìn chăm chú cô mới thấy rõ ràng trước mắt mơ hồ có một bóng người, chiếc cảm người đàn ông kề tiến đến gần cổ Phó Nhiễm.

“Lạnh quá, giúp anh ấm nào.”

Lòng bàn tay Minh Thành Hữu vén áo lót Phó Nhiễm lên, áp hằn vào bên eo cô.

“Sao lại lạnh như vậy?”

“Nghĩ em muốn.”

Ánh mắt đen tối của người đàn ông nhìn thẳng vào mắt Phó Nhiễm, cô nhẹ giọng ngáp lảng tránh.

“Miệng lưỡi trơn tru.”

“Anh cho là em sẽ về nhà trước.”

Trước đó Minh Thành Hữu có gọi điện thoại cho Tiêu quản gia, lúc đó mới được biết Phó Nhiễm vẫn còn ở nhà.

“Đã nói là chờ anh trở về.”

“Tối nay mới bay, anh cùng thư ký có một số việc phải xử lý, lúc nhớ tới gọi điện thoại cho em anh đã ở trên máy bay rồi.”

Phó Nhiễm hoàn toàn hết buồn ngủ, tiếng nói lộ ra vẻ trách móc.

“Mấy giờ rồi?”

“Đứng lên thay quần áo đi, đoán chắc trong nhà cũng nóng ruột chờ rồi.”

Trước khi ra cửa, Phó Nhiễm nhìn thấy sắc mặt Minh Thành Hữu mệt mỏi, cô tới gần giúp hằn sửa lại cổ áo khoác ngoài cho tốt, Minh Thành Hữu đứng yên không nhúc nhích, để mặc động tác ngón tay mảnh khảnh của cô tùy ý di chuyển.

Lúc đi ô-tô vào Phó gia, quả thật là thấy Phạm Nhân đang đứng ở cửa không ngừng nhìn quanh.

Thấy đèn pha xe từ xa chậm rãi đi tới, Phạm Nhân vui vẻ tiến lên đón.

“Tiểu Nhiễm, Thành Hữu, cuối cùng các con cũng đến.”

Trong phòng khách, trên bàn tròn chính giữa bày cả một bàn món ăn, Vương Ứng Nhụy đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi, thấy bọn họ tiến đến vội vàng đứng dậy tất đi.

Sau khi đơn giản hàn huyên vài câu, lần lượt ngồi xuống. Phạm Nhân không ngừng gấp thức ăn vào trong chén của Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu, cũng gấp cho Vương Ứng Nhụy nữa.

Trong lòng bà đối với Phó Nhiễm là có áy náy, chỉ là quan hệ càng thân mật thì có mấy lời lại càng khó nói ra khỏi miệng.

Phó Tụng Đình cùng Minh Thành Hữu thỉnh thoảng nói với nhau vài câu về chuyện làm ăn. Minh Thành Hữu tự nhiên trả lời, lúc ánh mắt lơ đãng lướt qua Vương Ứng Nhụy thấy một góc chiếc lắc tay giấu ở trong ống tay áo lộ ra.

Hắn gấp con tôm vào trong chén Phó Nhiễm, giống như vô tình nói.

“Chiếc lắc tay này của Vưu tiểu thư rất đẹp mắt, nhìn trông quen quen.”

Vưu Ứng Nhụy rơi dũa, tay phải đặt lên trên đầu gối, tay trái vội vàng sờ vào chiếc vòng, lúc trước cô đã che giấu rất tốt không muốn nó lộ ra. Nhưng cô lại dứt khoát thừa nhận như vậy.

“Hôm đó anh để cho tôi chọn giúp quà Giáng Sinh cho Tiểu Nhiễm, không phải là anh cũng cho tôi một cái sao? Sau đó tôi i với nhân viên cửa hàng tìm đổi cho tôi chiếc giống như chiếc của Tiểu Nhiễm.”

Cánh môi Minh Thành Hữu vẫn chứa ý cười.

“Xem ra thật sự là cô đã phụ ý của tôi, cô nên biết tôi tặng cho cô với tặng cho Phó Nhiễm là hai ý tứ hoàn toàn khác nhau.”

Trong chốc lát không khí lâm vào cảnh lúng túng, Phó Nhiễm nghe thấy lời của Vưu Ứng Nhụy, cũng đưa mắt nhìn sang cô.

“Tam thiếu, nếu anh muốn giải quyết chuyện này thì tự mình có thể làm chủ đi?”

“Đương nhiên.”

Minh Thành Hữu để dũa xuống, nói chuyện với Vưu Ứng Nhụy nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Phó Nhiễm bên cạnh.

“Nếu cô đã biết rõ tôi tặng đồ cho Phó Nhiễm, cô lại cố tình đổi thành giống nhau như đúc, tôi nên nói cô có gì tốt, bụng dạ khó lường sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vưu Ứng Nhụy yên lặng, Phạm Nhân ở bên cạnh thấy cô như vậy, mặc dù đau lòng nhưng cũng không tiện mở miệng nói Minh Thành Hữu.

“Dù sao tôi cùng Tiểu Nhiễm cũng được cho là có duyên, có phải tôi theo đuổi điều mình thích cũng không được?”

Hai mắt Vưu Ứng Nhụy nhìn thẳng Minh Thành Hữu, Phạm Nhân không để lại dấu vết cầm chặt tay của cô dưới đáy bàn, phát hiện lòng bàn tay cô đều là mồ hôi.

“Loại duyên phận này cô vội vàng muốn đoạt lấy, cũng phải hỏi người khác có thích như thế hay không.”

Minh Thành Hữu trẻ tuổi tràn đầy khí thế, lại không có thói quen lúc hùng hổ dọa người để cho đối phương một chút mặt mũi.

Vành mắt Vưu Ứng Nhụy ửng hồng, sau đó nhàn nhạt thoáng cười hướng phía Minh Thành Hữu gật đầu.

“Được, thực xin lỗi.”

Cô khó có thể nhẫn nhịn như vậy.

Ăn cơm tối xong, Phạm Nhân lôi kéo mấy người đánh bài, Phó Nhiễm chỉ ở lại một tiếng đồng hồ, Phó Tụng Đình biết rõ Minh Thành Hữu mới vừa từ nước ngoài về cho nên cũng không giữ bọn họ lại.

Sau khi Phạm Nhân đưa bọn họ ra cửa, đứng một lúc, lúc xoay người đi vào thấy Vưu Ứng Nhụy đứng im lặng ở trong hoa viên, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm hướng xe biến mất.

Phạm Nhân đi tới ôm bả vai con gái.

“Nhụy Nhụy.”

“Mẹ, con cũng nên về nhà rồi.”

Bàn tay Phạm Nhân đặt ở chỗ bả vai cô vô nhẹ.

“Mặc dù đối với ai con cũng không nói ra, cũng không biểu lộ trước mặt người khác nhưng mẹ lại biết rõ tâm tư của con.”

Ánh mắt cô hoảng hốt.

“Mẹ, con không hiểu mẹ đang nói cái gì.”

“Năm đó lúc con vẫn còn ở Phó gia, chúng ta đã dẫn con tham gia một buổi dạ tiệc từ thiện, mẹ nhớ được đó là lần đầu con nhìn thấy Thành Hữu. Lý Vận Linh giữ chặt tay của con nói với mẹ, cô con gái này của mẹ đáng vẻ thật tốt, bà ấy còn nói vẫn muốn tìm cho Thành Hữu một nhà môn đăng hộ đối để kết hôn. Mặc dù chỉ là một câu nói đùa, mẹ cũng không nghĩ tới về sau sẽ thật là như vậy. Nhưng không ngờ con lại có lòng, có một lần mẹ dọn dẹp phòng cho con, lúc đó tìm được không ít tin tức về Thành Hữu cùng với ảnh chụp...”

“Mẹ!”

Đột nhiên Vưu Ứng Nhụy dùng hai tay che mặt.

“Đừng nói thêm nữa.”

“Nhụy Nhụy.”

Phạm Nhân ôm chặt cô.

“Nếu con đã có thể đem nó giấu ở trong lòng nhiều năm như vậy, tại sao không thử quên đi?”

“Con giấu rất khá phải không?”

Vưu Ứng Nhụy buông tay ra, trong ánh mắt lóe lên trong suốt.

“Ít nhất trừ mẹ ra, cũng không ai nhận ra.”

Phạm Nhân thở dài một tiếng, đã là không có lời nào để nói.

Nửa bên mặt Minh Thành Hữu ẩn trong bóng tối, ngón trỏ hần nhẹ gõ vào tay lái.

“Oan uổng anh mà cũng không nói lời xin lỗi?”

“Em nghĩ oan cái gì cho anh?”

Phó Nhiễm biết rõ mà còn cố hỏi.

“Cuối cùng anh cũng biết rõ vì sao đêm đó em lại khác thường như vậy, Phó Nhiễm, em đang ghen đi?”

Trong ánh mắt Minh Thành Hữu tràn đầy vẻ chắc chắn.

“Đừng không thừa nhận, lúc đem lắc tay ném đi anh đã nhìn ra.”

“Anh rất tự tin.”

Thần sắc Phó Nhiễm rất nhanh có chút lúng túng, cô không thể không thừa nhận, sợi lắc tay kia ném đi quá sớm.

Đúng lúc đó, một cú điện thoại cắt đứt lời Minh Thành Hữu định mở miệng nói. Phó Nhiễm vội vàng tìm trong túi một lúc, cuối cùng cũng tìm được cứu tinh.

Cô không chút nghĩ ngợi bắt máy.

“Alô”

“Tiểu Nhiễm, mình là Xèo Xèo, mình chuyển phát bưu kiện đến nhà cậu đã nhận được chưa?”

“Không có, là vật gì vậy?”

“Cũng không có gì, là mình mua cho cậu món quà ở Đại Bảo, mình xem xét thời gian hẳn là đã đến rồi. Cậu nhớ ký nhận rõ, còn có, năm mới vui vẻ.”

Phó Nhiễm bỗng cười ra tiếng, kẻ mặt hướng cửa sổ xe.

“Cậu cũng vậy, năm mới vui vẻ, quà mình sẽ đưa cho cậu sau nha.”

“Mình chính là vì cậu mới chọn lựa cẩn thận, bảo đảm đến lúc đó cậu sẽ có bất ngờ ngạc nhiên thật lớn.”

Trở lại Y Vân Thủ Phủ, Tiêu quản gia đem một bưu kiện giao cho Phó Nhiễm, nói là buổi chiều có người gửi đến.

Hai người cùng nhau đi lên lầu, không phải là Minh Thành Hữu muốn nhìn một chút là vật gì, Phó Nhiễm không để cho nhìn.

“Cũng không phải là tặng cho anh, háo hức cái gì?”

“Em lại không phải là anh.”

Lại một lần nữa hắn phát huy ưu thế sức mạnh lớn hơn Phó Nhiễm, với tay đoạt lấy bưu kiện trong tay cô, cô không kịp phản ứng, chỉ có phần đứng ở bên cạnh xem.

“Không phải là quả bom hẹn giờ đi?”

Minh Thành Hữu vừa nói vừa mở ra gói quà, bên trong dùng túi to màu đen gói kín, xem ra mười phần là giữ bí mật. Hắn kéo miệng túi ra, lộ ra hình dáng đồ ở bên trong.

Phó Nhiễm ghé sát vào, hình như là một sấp vải.

Đến Minh Thành Hữu tung hoành phong lưu trắng gió nhiều năm, nhất thời nửa giờ sau cũng không thể nhận ra đây là đồ chơi gì, hắn đem sấp gì đó mở ra.

Phó Nhiễm kinh ngạc, khê nhếch miệng.

Là quần lót nam màu trắng, rất xuyên thấu, xuyên thấu giống như là không có gì. Mấu chốt là xuyên thấu rõ quá, phía trước chỗ vị trí mấu chốt đó lại còn có mũi con voi con, phải có bao nhiêu hình tượng thì liền có thể tưởng tượng ra.

Những thứ này vốn đã có thể làm người sục sôi nóng máu lên, còn có, một chút quan trọng nhất...

Mũi con voi kia lại là báo văn đấy!

Minh Thành Hữu cầm quần lót trong tay đang run rẩy, hắn nhìn về phía Phó Nhiễm bên cạnh cũng đang ngây ngốc như vậy.

“Đây rốt cuộc là tặng cho em hay là tặng cho anh?”

Phó Nhiễm nhớ tới một câu nói thịnh hành trên Internet: Cười ngất, bò dậy ngất tiếp.

50. Chương 50

Chương 50: Hắn quan tâm đến cô

Đến lấy chiếc quần lót Tống Chúc tặng, ngày hôm sau Phó Nhiễm lại không dậy nổi.

Minh Thành Hữu bắt cô đem đi giấu thật kỹ, nếu bị Tiêu quân gia hoặc Lý Vận Linh trông thấy, hắn có còn mặt mũi nữa hay không? Phó Nhiễm muốn vứt bỏ, đề phòng thấp thỏm lo sợ. Hết lần này tới lần khác vị gia gia này lại sống chết không chịu, lại muốn giả vờ thanh cao, bức Phó Nhiễm hận không thể đào ra cái hang ở trên tường.

Đêm 30, Minh gia đoàn tụ một nhà, hơn một lần Lý Vận Linh không tránh khỏi nhắc tới Minh Vành một mình cô đơn, không khí cũng coi như náo nhiệt.

La Văn Anh vẫn như trước, không nói nhiều lắm, nhưng cuối cùng lại nói chuyện với Phó Nhiễm rất hợp ý.

Lý Vận Linh đưa đĩa gấp lên miếng cá bạc trứng gà hướng vào trong chén của La Văn Anh, Minh Tranh đưa đồ ăn tới chỗ mình.

“Mẹ, cô ấy dị ứng với trứng gà.”

“Thật không?”

Lý Vận Linh giật mình.

“May mắn là lão Đại biết rõ, nếu không ta đã gây họa rồi.”

Ở trong mắt người khác, bọn họ nghiêm nhiên đã là một đôi tâm đầu ý hợp.

Phó Nhiễm ăn từng món Minh Thành Hữu đưa cho cô, chính cô cũng không phát hiện ra những món ăn hẳn đưa tới đều là món bình thường cô thích ăn.

Sau một năm, mọi người có thể buông lỏng những lo toan suy nghĩ vất vả thường ngày. Minh Vân Phong đã giao cho thư ký đặt vé máy bay, buổi sáng mừng một năm mới, người một nhà có mặt đông đủ ở sân bay cùng Minh lão gia đi nghỉ phép.

Suối nước nóng thiên nhiên ở đỉnh núi Cao Vân, đường núi khó đi không được như giẫm trên đất bằng, không có gì thì nửa giờ có thể lên đến đỉnh.

Cả nhà ăn cơm trưa tại nhà hàng phong cách Nhật rồi đều tự về phòng nghỉ ngơi, đến ba, bốn giờ mới từ trong phòng đi ra.

Phó Nhiễm thấy xa xa trong suối nước nóng, Minh Tranh cùng Minh Vành bên trái bên phải ngồi ở cạnh Minh Vân Phong, Minh Thành Hữu thì ngồi đối diện bọn họ, hai tay dang ra, đắp tấm khăn lông khô trên mặt, đầu gối để dọc theo, một bộ dạng thản nhiên tự đắc.

La Văn Anh cầm lấy hai ly rượu đỏ ở bên cạnh, một ly đưa cho Phó Nhiễm.

“Uống chút rượu sẽ giúp lỗ chân lông thư giãn, hiệu quả sẽ tốt hơn.”

“Cảm ơn.”

Phó Nhiễm cảm giác toàn thân nóng lên, tùy ý dùng khăn lông bao lấy tóc.

“Sao mẹ còn không qua đây?”

“Bà gặp lại người bạn cũ, không chừng lúc này đang tán gẫu vui vẻ.”

Phó Nhiễm không chịu được sức nóng, mới nửa giờ mà toàn thân giống như trứng tôm nấu chín. Cô đứng cạnh bờ suối phủ thêm áo choàng tắm.

“Chị dâu, em đi về trước, nơi này cực kỳ buồn bực.”

“Được, tôi sẽ về sau.”

Phó Nhiễm đeo dép mềm giẫm nát đá cuội trên đường nhỏ, rất thoải mái, giống như là đang làm đám bóp chân.

Cảnh trí bên bờ suối nước nóng rất phù hợp, khắp nơi đều là những lá thông xanh lục, cùng kiến trúc bê tông sắt thép ở cuộc sống nơi thành thị không giống nhau.

Phó Nhiễm nhận biết phương hướng không tốt, cô đi đến trước một lối nhỏ, thấy trên tấm biển viết: Không phải là nhân viên làm việc chớ vào.

Phó Nhiễm đứng ở bên ngoài nhìn vào, chỉ là khu rừng mà thôi, hai tay cô cắm vào trong túi quần, thừa dịp không có người chú ý đi vào.

Không khí tươi mát khác thường, chỉ là đi một đường sau đó từ từ có cảm giác thấy không thích hợp, đường đi tới thỉnh thoảng xen lẫn một lối nhỏ đi ra ngoài, giống như là một mê cung bí mật.

Càng nóng lòng lại càng không đi ra được. Mới vừa ngâm qua nước nóng nên không cảm thấy lạnh, nhưng dù sao nhiệt độ thời tiết bên ngoài cũng là dưới 0 độ thì hầu như toàn bộ ẩm áp không còn nữa.

Phó Nhiễm ôm hai tay trước ngực, đứng nguyên tại chỗ lạnh run cầm cập.

Cô tìm được một chiếc ghế gỗ liền ngồi xuống, thấy bầu trời trên đỉnh đầu từ từ đen tối, quang cảnh trong rừng như toàn ánh đèn sáng ngời, nhiều bụi cây giống như có ma quỷ cử động.

Trong lúc cô có cảm giác không nhận được lạnh nữa, bỗng nhiên thấy ẩm áp trên vai, một chiếc chăn phủ giường rộng thùng thình khoác lên cô. Phó Nhiễm ngẩng đầu, hai chân vô thức khép lại.

“Đại ca?”

Minh Tranh kéo tay cô.

“Đi, em muốn ở đây bị đông cứng thành người chết sao?”

Người đàn ông này, nói cái giọng cười lạnh đó thật có thể làm chết rét người. Phó Nhiễm đứng dậy đi theo hắn, lại dùng sức giãy tay ra.

“Tại sao anh lại ở đây?”

Minh Tranh đi ở trước, thấy cô bất động, dứt khoát quay đầu lại cầm tay Phó Nhiễm, lúc này sẽ đảm bảo cô có giấy giữa như thế nào cũng không buông ra.

“Đầu óc em lúc này còn nhớ rõ thời gian sao? Cha mẹ cùng Thành Hữu đi tìm em khắp nơi sắp điên lên rồi. Nếu không phải anh biết rõ em chuyên chui vào trong góc, chỉ sợ đêm nay em sẽ đông lạnh chết rét tại đây.”

Phó Nhiễm cúi đầu nhìn hướng mũi chân của mình, bị Minh Tranh kéo lên phía trước.

“Tại sao không nói chuyện?”

Ngẫu nhiên có xuyên qua rừng truyền đến tiếng gió, Phó Nhiễm không cần phải suy nghĩ nên chạy đi đâu.

“Không biết nói cái gì.”

“Không có lời nào để nói cùng anh?”

Minh Tranh dừng bước, nhất thời Phó Nhiễm không kịp dừng lại, thiếu chút nữa đụng vào trong ngực hắn. Cô vội vàng lấy tay ngăn khoảng cách giữa hai người.

Minh Tranh không mong chờ điều gì ở cô, cũng không miễn cưỡng Phó Nhiễm, tiếp tục dắt cô về phía trước.

Lúc sắp ra khỏi cánh rừng, đúng như dự đoán của Phó Nhiễm, Minh Tranh buông tay cô ra. Hai người vừa ra tới nơi, liền thấy cách đó không xa La Văn Anh đang bước đến.

“Cuối cùng cũng tìm được rồi.”

Không đến một lúc sau, Minh Thành Hữu nghe nói vậy tới ngay. Phó Nhiễm chú ý tới quần áo hắn thay xong, một gương mặt khấn trương lo lắng đi về hướng cô. Trong lúc đó ánh mắt hắn lại bắn khoắn nhìn cô cùng Minh Tranh, La Văn Anh nhanh chóng tiến lên ôm cánh tay Minh Tranh.

“Tiểu Nhiễm, may mắn là em đã trở ra từ trong rừng, bằng không Thành Hữu lại phải tìm một lúc nữa.”

Phó Nhiễm cảm kích nhìn cô cười một tiếng, La Văn Anh vỗ nhẹ tay Minh Tranh.

“Đi thôi.”

Minh Thành Hữu nghe vậy, nhưng lại nhếch cánh môi hấp dẫn, căn bản không thấy vui vẻ trong đáy mắt. Chờ hai người đi xa sau đó gương mặt tuấn tú mới khôi phục thần sắc.

“Em đi đâu?”

“Em lạc đường.”

Hắn khẽ nhíu đôi mắt đào hoa.

“Thế làm sao lại đi về được?”

Phó Nhiễm không muốn tranh cãi với hắn, chỉ ôm chặt hai tay, cô không

ngừng giậm chân vì lạnh, nâng tầm mắt tội nghiệp lên chăm chăm nhìn Minh Thành Hữu, mũi cũng đỏ bừng vì lạnh. Minh Thành Hữu nắm tay của cô.

“Em – – “

Hắn vội vàng cởi áo khoác xuống phủ thêm cho cô, thuận thế ôm chặt cô vào trong ngực. Tay chân Phó Nhiễm lạnh buốt, nói chuyện lắp bắp.

“Này... anh... khăn trương như vậy làm gì... sợ em... không về được sao?”

Minh Thành Hữu đưa tay của cô tới bên môi hà hơi.

“Anh sợ đêm nay thiếu người làm ấm giường.”

Đốt ngón tay như chạy qua một dòng ấm áp, sau đó khôi phục sự linh hoạt,

Phó Nhiễm đưa mắt lên nhìn từng động tác Minh Thành Hữu làm đi làm lại, từ nơi khác lo lắng mới chạy tới, bóng dáng này sẽ che chở cho cô. Phó Nhiễm từ nhỏ đến bây giờ, khoảng cách gần gũi quan tâm như vậy đúng là chưa bao giờ có được.

“Còn lạnh không?”

Thậm chí cô còn cười như ánh mặt trời.

“Không lạnh nữa rồi.”

“Lần sau còn dám sao?”

“Anh thật hung dữ.”

Minh Thành Hữu lại đưa tay cô lên bên môi hà hơi lần nữa. Trong mắt Phó Nhiễm đầy đắm thâm thúy từ từ mập mờ kết tụ.

“Không có, ngực của anh thật tốt.”

Một đại gia đình trở lại thị trấn Nghênh An, lúc này đã là mừng bốn.

Phó Nhiễm nhận được điện thoại của Vu Dữu gọi tới, bất luận thế nào cô cũng nên cùng Minh Thành Hữu tới nhà, chú thím đã thu xếp vài ngày nên Phó Nhiễm không tiện từ chối.

Không nghĩ được là Minh Thành Hữu sẽ vui vẻ đồng ý, cho nên hôm sau hai người chuẩn bị quà xong, hôm sau tới làm khách.

Minh Thành Hữu đem xe dừng tại trong khu nhỏ, trong mắt lướt qua một bóng xe lao ra thật nhanh, vội vàng liếc nhìn biển số thấy có chút quen thuộc.

Hắn cũng không nghĩ nhiều, dù cho thật sự thấy rõ ràng biển số xe, chủ nhân chiếc xe cũng sẽ không thể nào xuất hiện ở nơi này.

“Thành Hữu, mở cốp sau ra.”

Minh Thành Hữu hoàn hồn.

“Em gọi anh cái gì?”

Phó Nhiễm đứng ở chỗ đuôi xe, vừa thấy hắn nghiêm túc hỏi như vậy, ngược lại lại có chút thẹn thùng.

“Em kêu tên của anh.”

Minh Thành Hữu khẽ nhếch đôi môi mỏng, hắn mở cốp phía sau lấy ra, sau đó đến bên cạnh Phó Nhiễm, đưa tay phải cầm tay cô.

“Vào đi thôi.”

Phó Nhiễm quay lại cầm, động tác đã vô cùng tự nhiên.

Đứng ở cửa, Phó Nhiễm hướng chuông cửa giơ tay lên.

Cô không biết, cô duy trì tất cả vui vẻ đến nay lại sẽ bị vui tan hơn thế, thời gian cũng chỉ là nửa ngày, từ đó cuộc sống của cô hoàn toàn bị thay đổi!

51. Chương 51

Chương 51: Ngôi nhà bị phá hủy

Vưu Dữu thân thiết đón hai người đưa vào bên trong nhà, chú thím đang bận bịu trong phòng bếp, thấy Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm đến vội vàng đi ra ngoài.

“Chúc chú thím điều tốt lành.”

“Tốt, tốt, năm mới vui vẻ.”

Chú là người thật thà đàng hoàng, thím lại là người rất biết nói chuyện.

“Nhìn một chút, cầm tới nhiều đồ như vậy làm cái gì?”

Vưu Dữu khoác vào cánh tay Phó Nhiễm dẫn cô đi tới ghế sa lon.

“Anh rể, anh tự ngồi đi, ngày hôm nay chị là của em, anh cũng không thể ghen.”

“Vưu Dữu, qua hết năm là em cũng 20 tuổi rồi.”

Phó Nhiễm đem bao lì xì đã chuẩn bị cho cô, đầu tiên Vưu Dữu không nhận, nhưng không lay chuyển được Phó Nhiễm đành phải cầm trong tay.

Chú đem lá trà đặc biệt lấy ra chiêu đãi, Vưu Dữu cũng hăng hái nhét đồ ăn vặt trong tay Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu.

“Ăn nha, trước tiên lấp đầy bụng đã.”

Phó Nhiễm nói đến cô em gái này, trong lời nói tràn đầy kiêu ngạo.

“Vưu Dữu nhà chúng ta không chỉ có học hành tốt, hơn nữa rất xinh đẹp, hiện tại đúng là hoa khôi của trường, nói không chừng về sau có thể là đương kim minh tinh đấy.”

“Em lại không cần làm minh tinh.”

Trên mặt cô gái toát ra vẻ ngượng ngùng.

“Em muốn học bác sĩ, làng giải trí có cái gì đó không thực tế.”

“Ui, đứa nhỏ này có tiền đồ.”

Minh Thành Hữu cũng bị chọc cười.

“Anh rể, thật ra thì chúng ta rất có duyên, bên trong tên anh có một chữ cùng đồng âm với tên em, em đem nhũ danh bạn bè đặt cho em đưa cho anh được không?”

“Nhũ danh gì?”

Minh Thành Hữu nhướn mày, trông thấy vẻ giảo hoạt trong mắt cô gái.

“Trái bưởi nha, tiểu trái bưởi.”

“Phốc –” Đôi môi Phó Nhiễm mới vừa đụng vào mép chén, cười đến nỗi vội đẩy ly trà ra, một ngón tay chỉ hướng Minh Thành Hữu sắc mặt đang tái xanh.

“Thật là tài tình, làm sao chị lại không nghĩ tới nhỉ?”

Minh Thành Hữu vuốt ve tay của cô.

Chú ở bên nhẹ giọng quát bảo ngưng lại.

“Con nha đầu này, không có lễ phép, không cho phép nói chuyện như vậy với anh rể con.”

Nhưng giữa lúc đó mặt mày cũng là vui vẻ dạt dào.

Vưu Dữu cười đến nỗi không tự ngừng được, nửa người nằm rạp ở trên ghế sofa.

“Ai u, anh rể đừng so đo với em, em cũng không dám nữa.”

Thím đã chuẩn bị một bàn cơm trưa phong phú, bên trong phòng khách không tính là rộng rãi, mùi thơm thức ăn mê người, nóng hổi làm người ta cảm thấy cả trái tim đều là ấm áp.

Chú ôm ra một vò rượu, Phó Nhiễm vội vàng đứng dậy nói.

“Chú, chúng con đã mang rượu tới đây, để con đi lấy.”

“Cái đứa bé này, quên mùi rượu của ông chú này rồi hả? Đây là do họ hàng thân thích nhà mình chế riêng cho, có thể so sánh với rượu trắng Mao Đài kia.”

Chú chưa dứt lời, đã giúp Minh Thành Hữu rót một ít ly nhỏ.

“Đây, nếm thử một chút.”

Đầu tiên hần chỉ nhấp thử qua một ít.

“Đúng, mùi vị thật không tệ.”

Về sau, uống một hơi cạn sạch.

“Uống ít một chút.”

Phó Nhiễm vỗ nhẹ cổ tay hần.

“Rượu này tác dụng chậm rất lớn.”

“Chị đau lòng.”

“Đi, đứa bé biết cái gì?”

Phó Nhiễm dùng bàn tay dán hương cổ theo thói quen, Minh Thành Hữu biết động tác này của cô tiêu biểu cho điều gì, hần bật cười cầm bàn tay cô.

“Không có việc gì, mấy chén mà thôi.”

Hần đã nhận ra, ở nơi ngôi nhà này, chính xác là Phó Nhiễm có thể hòa nhập, chú thím nhiệt tình cũng tuyệt đối không phải bởi vì thân phận của bọn họ, tình cảm như vậy càng không phải là một sớm một chiều có thể giả vờ.

Thật đúng là bạn rượu tri kỷ ngàn chén còn thấy thiếu, chú thấy Minh Thành Hữu cũng có thể uống, lúc này càng phát ra hăng say rót thêm rượu vào ly của hần. Tuy Phó Nhiễm có lo lắng nhưng cũng không tiện ngăn cản hăng hái của bọn họ. Ăn xong bữa cơm, thấy Minh Thành Hữu còn có thể chống đỡ, lúc này cô mới coi là yên tâm.

Sau khi đi ra khỏi Vườn gia, Minh Thành Hữu chỉ chống đỡ được lúc tiễn mấy người trở về nhà, lúc này chân mới mềm nhũn, cánh tay nắm trên vai Phó Nhiễm.

“Rượu này đúng là mạnh thật, thiếu chút nữa anh bị hủy trong tay nó đi.”

“Không sao chứ?”

Cánh tay Phó Nhiễm nắm lấy hông của Minh Thành Hữu, phải cố hết sức mới đem hần nhét vào ghế lái phụ được. Hai tay hần nhẹ nhàng đè huyết thái dương, đợi Phó Nhiễm phát động động cơ xong, sau đó đem đầu đặt hướng cổ cô.

“Hôm nay em vui vẻ sao?”

“Vui vẻ.”

“Có phải vui vẻ hơn so với hai ngôi nhà lớn kia?”

Hồ hấp của hần như thiêu đốt ở cổ Phó Nhiễm, cô không chút nghĩ ngợi gật đầu một cái.

Minh Thành Hữu không nói chuyện nữa, tác dụng chậm của rượu đúng là rất lớn. Phó Nhiễm trở lại Y Vân Thủ Phủ phải gọi Tiêu quân gia, hai người mới đưa Minh Thành Hữu lên được tới lầu hai.

Cho đến giờ cơm tối, Minh Thành Hữu còn say .

Tiêu quân gia phần lại đồ ăn cho hần, Phó Nhiễm mở đèn ngủ ra xem sách. Lúc Minh Thành Hữu mở mắt cảm thấy ánh sáng trong mắt lợi hại, sáng loáng khó chịu, hần gơ tay che trên trán, thanh âm mơ hồ không rõ.

“Mấy giờ rồi?”

“Sắp đến 9 giờ rồi.”

Minh Thành Hữu vỗ nhẹ cái trán.

“Nhức đầu.”

“Để cho anh thể hiện.”

Hần lật người, cánh tay ôm eo Phó Nhiễm.

“Không phải anh thể hiện cho em xem sao? Xoa cho anh.”

Phó Nhiễm bỏ quyển sách trong tay ra, đầu ngón tay hơi lạnh ấn ấn huyệt thái dương của hần, Minh Thành Hữu thích ý nhắm mắt.

“Mau đứng lên tắm rồi ăn cơm.”

Hần lười biếng lắc đầu, trong nháy mắt tiếp theo lại đem Phó Nhiễm áp đảo ở trên giường.

“Anh lại muốn ăn em.”

“Đứng lên tắm.”

Tiếp theo lời nói là nụ hôn thân mật bao phủ, ngón tay trở Minh Thành Hữu đẩy vạt áo của cô ra. Bên hông Phó Nhiễm vô thức khấn trương, tình dục hết sức căng thẳng.

Điện thoại trên tủ đầu giường lại không hợp thời vang lên, Minh Thành Hữu nhíu mày lại, dè Phó Nhiễm mong muốn đưa tay tới lại.

“Đợi tí nữa.”

Tiếng chuông cổ tình đối nghịch với hần, liên tiếp không ngừng kêu giống như đòi mạng.

Phó Nhiễm đẩy người đàn ông đè ở trên người cô ra, vừa nhìn số đúng là thím. Trong lòng giống như gặp bất an nặng nề, cô vội vàng nghe máy.

“A lô”

“Tiểu Nhiễm, Tiểu Nhiễm ——”

Ngay cả Minh Thành Hữu ở bên cạnh cũng có thể nghe thấy đầu điện thoại bên kia tuyệt vọng đến tan nát cõi lòng.

“Đã xảy ra chuyện, Tiểu Nhiễm ——”

Phó Nhiễm vội vã thay quần áo xong, lúc ngồi lên xe cả người đều run lấy bầy, ngay cả chìa khóa xe nhắm mấy lần cũng không tìm được ổ khóa. Minh Thành Hữu theo sát đưa tay cầm lấy chìa khóa trong tay cô.

“Anh đến đây, đừng nóng vội.”

Cô ngồi ở ghế cạnh tài xế, Minh Thành Hữu cầm chặt tay của cô. Phó Nhiễm kê mặt hướng cửa sổ xe lạnh băng. Cô cắn chặt khóe môi, vẫn là ức chế không chảy nước mắt được, Minh Thành Hữu chỉ biết là có chuyện lớn xảy ra.

Hần nhanh chóng khởi động xe, chiếc xe màu đen sang trọng giống như hồn ma bay qua đường lớn, khi người ta muốn nhìn kỹ thì đã sớm không thấy bóng dáng.

Chạy tới bệnh viện, Phó Nhiễm đẩy cửa xe ra, vội vàng không kịp bị gió lạnh đánh tới. Phó Nhiễm thở cũng ra hơi lạnh, Minh Thành Hữu dừng xe xong đi tới ôm lấy cô. Nhờ sức của hần, lúc này cô mới có thể đưa tới bước chân tiến lên phía trước.

Bên ngoài phòng cấp cứu, không nghe thấy tiếng lúc trước đã nghe, Phó Nhiễm tránh lồng ngực Minh Thành Hữu ra chạy tới, chú đang ôm chặt thím lo lắng đứng ở bên ngoài phòng cấp cứu.

“Chú.”

“Tiểu Nhiễm!”

“Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng ta cũng không biết.”

Chú coi như đã bình tĩnh, nhưng trong cổ họng cũng có nghẹn ngào.

“Vưu Dữu đi ra ngoài một lúc, nói có bạn tới tìm, lúc bệnh viện báo cho chúng ta mới biết đã xảy ra chuyện.”

Cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, một vị bác sĩ mặc áo trắng từ bên trong bước ra ngoài.

“Trong số mấy người ai là người thân của bệnh nhân?”

“Bác sĩ, con gái của tôi thế nào?”

Bác sĩ nhẹ giương mắt lên, tầm mắt không gọn chút sợ hãi nhìn về mọi người.

“Đây là thông báo bệnh tình nguy kịch, ký đi.”

“Cái gì?”

Phó Nhiễm nhào qua kéo ống tay áo vị bác sĩ.

“Rất cuộc cô ấy thế nào, buổi chiều còn rất tốt, ông nói cho tôi biết ——”

Sắc mặt vị bác sĩ vô hồn, nhanh chóng nói.

“Hạ thân có vết bầm tím, màng trinh bị rách, mặt.”

Nói đến đây, giọng nói ông dần ảm đạm.

“Gương mặt bị thiêu hủy, độ cháy đã quá số % cho phép, các người mau ký vào thông báo bệnh tình nguy kịch đi, hiện tại thời gian trì hoãn lâu thêm lúc nào thì bệnh nhân cũng nguy hiểm lên nhiều phần đấy.”

52. Chương 52

Chương 52: Tai nạn

Thím không chịu nổi cú sốc đó, té xỉu ngay tại chỗ.

Sắc mặt của chú thì trắng bệch, giống như là bị mất hết cả linh hồn, mấy người ở đó chỉ có Minh Thành Hữu là giữ được bình tĩnh, hần giục chú nhanh chóng ký tên, sau khi ký tên xong lại tìm phòng bệnh cho thím.

Cuộc giải phẫu tiến hành được một nửa, Vưu Chiêu Phúc cùng Thẩm Tổ Phân mang theo Vưu Ứng Nhụy cũng vội vã chạy tới.

Ngược lại thím lại muốn kiên trì đứng ở bên ngoài phòng cấp cứu, Thẩm Tổ Phân ôm lấy bà có ý an ủi. Toàn thân Phó Nhiễm như không còn sức lực, cô miên man suy nghĩ, lúc cô cùng Minh Thành Hữu rời đi, Vưu Dữu còn đứng ở ban công không ngừng phát tay hướng tới bọn họ. 20 tuổi, thanh xuân tràn đầy, vốn nên là thời gian đẹp nhất.

Phó Nhiễm ôm chặt bả vai, tự mình nhón chân cố gắng cong người đứng lên .

Cô nhìn thấy Minh Thành Hữu tựa ở phía trước cửa sổ, vừa gọi một cuộc điện thoại, chân mày thỉnh thoảng nhíu chặt, khi thì phiền não móc bao thuốc lá ra, nhưng nơi này là bệnh viện, hẳn không thể không ném điếu thuốc vút vào trong thùng rác bên cạnh.

Chú thím chỉ có hơi sức ôm đầu khóc rống, Phó Nhiễm biết rõ lúc này phải nhờ cậy vào Minh Thành Hữu chống đỡ. Khi đồng hồ trước cửa phòng mổ chỉ hướng 1 giờ sáng thì cửa chính của hành lang bên kia đột nhiên bị mở ra, vài vị bác sĩ lần lượt đi tới.

Vị bác sĩ dẫn đầu bắt tay cùng Minh Thành Hữu, Phó Nhiễm chỉ nghe được bằng bất cứ giá nào cũng phải giữ được tính mạng của Vũ Dữ ... Mấy người không kịp nói thêm nữa liền vào phòng giải phẫu.

Minh Thành Hữu trở lại ngồi bên cạnh Phó Nhiễm, giữ lấy bàn tay cô đã lạnh như băng.

“Đừng sợ, mấy vị kia đều là bác sĩ tốt nhất của bệnh viện quân đội, bọn họ sẽ đoạt lại tính mạng cho cô ấy.”

Phó Nhiễm ghé đầu vào bờ vai hắn, cô có thói quen chuyện gì xảy ra cũng một mình xoay sở, thì ra là lúc sắp không thể gánh vác được nữa, cô còn có thể dựa vào một người.

Mức độ vết bỏng của Vũ Dữ rất nghiêm trọng, đáng sợ nhất là lây lan, cuộc giải phẫu kéo dài đến sáng sớm ngày hôm sau. Khi y tá bước ra ngoài nói trước mắt thì bệnh nhân đã tạm thời thoát khỏi nguy hiểm tính mạng thì Phó Nhiễm cảm thấy thần kinh căng thẳng giống như kéo đến cực độ, thật vất vả mới có thể thư giãn. Chỉ là sự buông lỏng này rốt cuộc cũng không nâng nổi tinh thần lên một chút.

Dù là, chỉ là tạm thời, nhưng ít nhất thì hy vọng này cũng có thể đẩy hơi thở tử vong bao phủ trên đầu họ ra.

Phó Nhiễm ngồi trên chiếc ghế màu xanh đen ở hành lang, ánh mắt cố định nhìn vào một chỗ.

“Từ nhỏ Vũ Dữ đã có dáng vẻ xinh xắn, người nhà đều nói cô gái này có dấu hiệu như vậy, về sau có thể làm Lưu Hiểu Khánh, anh cũng biết, hồi bọn em còn nhỏ đều thần tượng Lưu Hiểu Khánh, có nhiều may mắn.”

Trong mắt Phó Nhiễm là một mảnh âm áp vỡ nát.

“Nhưng Vũ Dữ thích đi học, anh đã nghe rồi đấy, nó vẫn nói muốn được đi học. Em thích nó, thậm chí lúc này nghĩ rằng không phải là số mệnh lại đùa giỡn một lần nữa? Nói không chừng nó sẽ là em gái thân thiết nhất của em. Nó đã cho em rất nhiều lần đầu tiên.”

Phó Nhiễm chưa xót, ở bờ vai Minh Thành Hữu điều chỉnh lại tư thế.

“Món đồ chơi đầu tiên của em, là Vũ Dữ cho, lúc ấy nó vẫn nhỏ mà hiểu chuyện, gạt em nói là nó không thích, về sau trong lúc vô tình thím lại nói đến, em mới biết đó là món đồ mà nó quần thím hai tháng mới được mua cho. Còn nữa, năm thứ nhất học trung học, em là tự đi một mình, kéo hành lý túi lớn túi nhỏ, gần như tất cả mọi người đều có cha mẹ đưa đi, lấy màn giúp bọn họ, giặt sạch chăn chiếu, em nhìn người thân của họ hâm mộ. Còn không kịp khó chịu, liền thấy Vũ Dữ ôm một túi táo to đứng ở cửa phòng ngủ của em, khi đó nó mới lên tiểu học.”

Có một số tình cảm, có lẽ người khác chưa từng trải nghiệm qua sẽ không thể hiểu được.

Minh Thành Hữu giống như có thể nhìn thấy được hai bóng dáng, một người bướng bỉnh mạnh mẽ, một người khác yếu đuối cũng mong muốn hy vọng vui vẻ. Hắn vòng tay ôm chặt Phó Nhiễm, cảm xúc như ảnh hưởng đến giọng nói, trong lời nói không tránh được thâm trầm.

“Rồi tất cả cũng sẽ qua đi.”

Phó Nhiễm nghe nói vậy lại khóc ra thành tiếng.

“Làm sao có thể yên tâm đây?”

Bị cưỡng bức, hơn nữa gương mặt còn bị hủy hoại, bất kể thế nào đều là đòn trí mạng.

Vũ Dữ bị đưa vào phòng cấp cứu đặc biệt, thím cũng không còn sức lực, một lần nữa bị đưa trở về phòng bệnh. Đợi sau khi bà tỉnh táo mới có hơi sức bàn chuyện kế tiếp.

Chú thím do dự, Thẩm Tổ Phân ngồi ở mép giường khuyên bảo.

“Chuyện như vậy không thể báo cảnh sát, Vưu Dữu mới 20 tuổi, sau này vẫn còn muốn đi học, đến lúc đó chuyện vỡ lở ra làm sao nó có thể tiếp nhận được?”

Hiển nhiên Vưu Chiêu Phúc cũng tán thành.

“Tổ Phân nói rất đúng, không thể để xấu mặt Vưu gia.”

Cảm xúc của Phó Nhiễm kích động, lúc này lại còn lo mất mặt?

“Nếu như không báo cảnh sát, chẳng lẽ để Vưu Dữu tổn thương một cách vô ích như vậy sao?”

“Tiểu Nhiễm.”

Vưu Ứng Nhụy đứng ở bên cạnh sắc mặt như thường, cô đi lên phía trước chen vào nói.

“Cha mẹ, nếu như không báo cảnh sát mà nói, tiền chữa bệnh cho Vưu Dữu phải làm thế nào? Về sau nếu như không có một trăm vạn thì đi phẫu thuật thẩm mỹ thế nào được?”

“Chúng ta. Mọi người có thể đóng góp một chút.”

Vưu Ứng Nhụy hừ lạnh, đóng góp?

“Cha có thể đóng góp bao nhiêu?”

Vưu Chiêu Phúc cùng Thẩm Tổ Phân nhìn nhau, Minh Thành Hữu tiến lên ôm chặt bả vai Phó Nhiễm.

“Chuyện này để vài ngày nữa rồi hãy nói, trước mắt quan trọng nhất là Vưu Dữu có thể vượt qua nguy hiểm đợt này hay không đã.”

Đây cũng chính là ý tứ của chú thím, năng lực chịu đựng trong lòng bọn họ đã gần như đến hết giới hạn, nếu như ép nữa, sợ rằng bất kỳ một cây rơm rạ không hề có sức nặng nào cũng có thể làm tinh thần của bọn họ sụp đổ.

Trong lúc Minh Thành Hữu gọi điện thoại gọi người đưa bữa sáng tới đây, Phó Nhiễm theo hắn đi ra phòng bệnh, hiện tại không có thời gian cho cô thương tâm quá độ.

“Tại sao lại không lập tức báo cảnh sát? Cảnh sát còn phải thu thập chứng cứ.”

Tâm tình cô có chút mất khống chế, hai tay Minh Thành Hữu cầm lấy bả vai cô.

“Vưu Dữu vẫn còn giãy giụa ở trên con đường tử vong, em có thể nhẫn tâm để cho nó trần truồng phơi bày ở trước mặt người khác sao? Huống chi bác sĩ nói, người cường bức dùng bao cao su giữa thai, một khi báo cảnh sát, trình tự dày đặc cũng không ứng phó được, chú thím em còn có tinh thần như vậy sao?”

Phó Nhiễm giống như con rối thất bại trong ngực hắn, hai tay vô thức vòng chặt hông của hắn.

“Vậy nên làm thế nào, em không biết nó tỉnh lại phải đối mặt như thế nào.”

“Phó Nhiễm, em lo lắng quá rồi, để anh đưa em về nghỉ ngơi.”

Phó Nhiễm vội vàng kéo tay Minh Thành Hữu.

“Em biết rõ anh có biện pháp, anh đáp ứng em, tìm được người đó giúp em.”

Minh Thành Hữu cả đêm chưa ngủ, hơn nữa tối hôm qua còn chưa kịp ăn cơm, lúc này tinh thần rất mệt mỏi, hắn đưa tay vén tóc rơi trên gò má Phó Nhiễm.

“Yên tâm đi, anh sẽ bắt hắn phải trả giá thật lớn, còn phải thảm hơn so với vào đồn cảnh sát.”

Hai ngày hai đêm sau, cuối cùng Vưu Dữu cũng bắt đầu thức tỉnh, thím từ phòng bệnh đặc biệt đi ra ngoài khác. Tình huống bây giờ của Vưu Dữu vẫn không lạc quan, Phó Nhiễm lấy cho bà một ly nước ấm.

“Thím, Vưu Dữu tỉnh chưa?”

“Lại ngủ thiếp đi rồi.”

“Nó có nói đến cái gì hay không?”

Thím đau khổ tột cùng.

“Nó nói đau chết đi được, còn hỏi ta là mặt của nó còn ở đó hay không? Tiểu Nhiễm. Ta thật sợ sau khi tỉnh lại nó sẽ không chấp nhận được.”

Minh Thành Hữu đứng ở sau lưng Phó Nhiễm, mấy ngày nay bên trong phòng bệnh thậm chí cả biệt thự Y Vân Thủ Phủ đều không ngoại lệ, không khí nặng nề cũng ép tới nỗi cả người không thở nổi.

“Còn có.”

Thím nhớ tới lời con gái vừa mới nói.

“Nó nói bị thiêu đốt đau quá, không cần. Lý Sâm không cần.”

“Lý Sâm?”

Minh Thành Hữu giật mình.

“Anh có biết không?”

Đối mặt với ánh mắt chất vấn của Phó Nhiễm, hần quả quyết lắc đầu.

Trong nháy mắt, ánh mắt của Minh Thành Hữu cũng lạnh thấu xương, hần nhớ tới lúc vội vàng cùng Phó Nhiễm đến Vụ gia, thoáng nhìn thấy biển số xe, lại nghĩ đến cái tên trong miệng Vụ Dữu nói ra, lòng hần trầm xuống, nhất thời rơi xuống đáy cốc.

53. Chương 53

Chương 53: Tội ác biến mất

Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm về Y Vân Thủ Phủ, bảo Tiêu quản gia chuẩn bị cơm tối mang đến trong phòng, nhìn cô ăn xong rồi tắm rửa qua, lúc này mới khom lưng đắp chăn kín người giúp cô.

Phó Nhiễm mệt mỏi, mắt hơi hé mở, duỗi tay ra khỏi chăn giữ chặt Minh Thành Hữu.

“Anh còn muốn đi ra ngoài sao?”

“Tạm thời công ty có việc gấp, anh xử lý xong sẽ về ngay lập tức.”

Mấy ngày nay, hần chạy ngược chạy xuôi đi quan hệ, dĩ nhiên thấy vành mắt phía dưới hiện ra sắc thâm quầng, cô bỏ ống tay áo hần ra.

“Có chuyện gì mà không thể đợi đến ngày mai hay sao? Nghỉ ngơi trước đi đã.”

“Không có chuyện gì.”

Minh Thành Hữu đem cánh tay của cô nhét lại vào trong chăn.

“Anh là làm bằng sắt, không mệt.”

Hần tắm rửa, thay bộ quần áo đi ra, ở trên xe cho gọi điện thoại cho Lý Vận Linh. Xe thể thao màu xanh ngọc tăng tốc chạy, tiếng động làm cho người đi đường phải liếc nhìn.

Hai hàng cây xanh ven đường từng hàng lùi lại trong mắt Minh Thành Hữu. Hiện tại hần lại không có tâm trạng thưởng thức, đi đến Nam Đường vội vàng đón Lý Vận Linh lên xe, lúc quay đầu xe thiếu chút nữa đụng vào tượng đá ở cổng.

“Thành Hữu, đã xảy ra chuyện gì?”

“Cha con đâu?”

“Ta nói với ông ấy là ra ngoài đánh bài, ông ấy không nghi ngờ gì.”

Xe nhanh chóng hòa vào đường chính, đi vào trong khu biệt thự nội thành.

Minh Thành Hữu cùng Lý Vận Linh đi vào trong phòng khách của một biệt thự, Lý Tắc Cần nhận được điện thoại của Lý Vận Linh đã ở đó đợi hơn nửa giờ, nhìn thấy hai người vội vàng đứng dậy đón tiếp.

“Chị, Thành Hữu, muộn như vậy rồi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Lý Sâm đâu?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn về phía lối đi lên cầu thang lầu hai.

“Có khả năng đang ở trong phòng chơi game.”

Lý Tắc Cần quay ra nháy mắt với Lý Vận Linh, thấy dáng vẻ bà có vẻ cũng không biết tình hình cụ thể.

“Gọi nó xuống.”

Minh Thành Hữu ngồi xuống ghế sofa gần đó, thấy Lý Tắc Cần đứng yên, hần ngẩng đầu lên, ngọn đèn trong phòng khách giống như ngọc lưu ly chiếu rọi vào gương mặt này vẻ kinh hãi mà lạnh lẽo.

“Không lẽ chờ náo loạn đến chết người mới đi giải quyết sao?”

Lý Tắc Cần nghe vậy, vội vàng sai người giúp việc lên lầu.

Không đến một lát sau, Lý Sâm mặc đồ ngủ đi xuống.

“Cha... Bác, anh họ, sao mọi người lại ở đây?”

Minh Thành Hữu vất chân lên, bộ dạng này của hắn, ngay cả Lý Vận Linh bên cạnh cũng không dám nhiều lời.

“Anh họ, có chuyện gì sao?”

“Cậu có quen một cô gái tên là Vu Dữ không?”

Minh Thành Hữu hỏi thẳng vào vấn đề. Thần sắc Lý Sâm thoáng hiện lên vẻ bối rối, hắn lo sợ nhìn sang Lý Tắc Cần, Lý Tắc Cần trừng mắt, nắm tay đã siết chặt.

“Nói đi!”

“Em biết, làm sao vậy?”

Lời nói vừa dứt, đã thấy bóng đen đột nhiên lao tới.

Minh Thành Hữu vùng quỳên đập trúng mặt Lý Sâm, giống như còn chưa hả giận, hắn đưa tay kẹp cổ Lý Sâm đem hắn áp lên ghế sofa. Lý Vận Linh thấy vậy nhanh nhẹn ôm lấy tay hắn đang muốn vùng quảy ngã xuống một lần nữa.

“Thành Hữu, con đừng dọa mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Có phải là phải đợi đến lúc cô bé kia tỉnh lại, kinh động tới cảnh sát cậu mới bằng lòng nói sự thật?”

Hai mắt Minh Thành Hữu đỏ ngầu, tay không ngừng kẹp chặt cổ hắn.

Lý Tắc Cần hỗ trợ kéo ra, Lý Sâm sợ hãi trốn sau ghế sofa.

“Anh họ, Vu Dữ bị làm sao vậy?”

“Bị cưỡng bức, còn bị hủy hoại gương mặt, bây giờ còn nằm ở phòng bệnh nặng chưa được ra, đầu năm là tôi nhìn thấy xe của cậu ở đó chứ? Con mẹ nó, có phải đầu óc cậu cháy hổng rồi hay không?”

“Cái gì?”

Lý Vận Linh kinh ngạc. Lý Tắc Cần lập tức bỏ tay ra, Lý Sâm không tin liên tục lắc đầu.

“Không thể nào, em không làm.”

“Xem ra là cậu chưa từ bỏ ý định, muốn đổi chất với nhau?”

“Em không có cưỡng bức cô ấy, là cô ấy tự nguyện. Còn có, mặt của cô ấy... Em, thật sự em không biết.”

Minh Thành Hữu móc bao thuốc lá ra, cái bật lửa bạch kim ở trong tay lúc đóng lúc mở. Hắn đưa thuốc lên miệng hít sâu, làn khói bật ra từ miệng người đàn ông lạnh lùng mà mỏng manh.

“Thành Hữu, chuyện này bất luận như thế nào phải sắp xếp đi, bao nhiêu tiền cũng không quan trọng, chỉ cần bọn họ không báo cảnh sát.”

Lý Vận Linh vẫn còn bình tĩnh, nếu chuyện đã xảy ra như vậy, trước tiên phải giải quyết.

“Đúng đúng, nếu như động đến cảnh sát mà nói, sau này tương lai của Sâm Tử có thể bị phá hủy.”

“Anh, thật sự em không hủy hoại mặt của cô ấy.”

Minh Thành Hữu đập cái bật lửa trong tay tới.

“Cậu cầm miệng cho tôi!”

Mặc dù hắn không thân quen với Vụ Dữ, nhưng chỉ trong nửa ngày ở chung, muốn hắn phải chọn, đương nhiên hắn lựa chọn tin tưởng Vụ Dữ.

“Thành Hữu, chuyện này phải làm sao đây?”

Trong lòng Minh Thành Hữu phiền muộn ghê gớm, hắn nghĩ tới chuyện đã đáp ứng Phó Nhiễm, thật khó khăn hắn và Phó Nhiễm mới gần gũi cạnh nhau, cô cũng đã đem trọng trách giao cho hắn. Hắn ngược mắt lên, ánh mắt lướt qua không khí hiu quạnh nhìn về hướng Lý Sâm.

“Thật may là chuyện này còn chưa tới mức không có cách nào xoay sở, con sẽ nghĩ biện pháp phong tỏa tin tức trước. Chúng ta không nên ra mặt, hiện tại Vụ gia rất cần tiền, chúng ta chỉ có thể dựa vào điểm này. Buộc bọn họ phải gật đầu. Con sẽ tìm luật sư qua bàn bạc, chỉ cần chuyện này có thể chuyển lớn hóa nhỏ, sau này tất cả chi phí hồi phục cho Vụ Dữ, con sẽ đưa đầy đủ.”

“Được, được, cứ làm như thế đi.”

Chân tay Lý Vận Linh lạnh như băng, bà cầm mẫu thuốc lá Minh Thành Hữu đã hút hết đưa cho ném vào trong thùng rác.

“Mấy ngày này không cho Sâm Tử ra cửa, Vụ Dữ chính là con gái chú của Phó Nhiễm, mặc dù không có huyết thống nhưng quan hệ rất tốt, con lo lắng chỉ sợ chuyện này không phải tiền là có thể giải quyết.”

“Phó Nhiễm?”

Lý Vận Linh cau mày.

“Cũng không phải là chú ruột, bữa tiệc đính hôn của các con Sâm Tử ra nước ngoài không tham gia, sau đó cũng không gặp mặt, nhưng dù gì nó cũng là chị dâu của Sâm Tử, chẳng lẽ đến lúc thật sự quan trọng nó sẽ giúp người ngoài sao?”

“Mẹ!”

Minh Thành Hữu ngắt lời bà, vẻ mặt không kiên nhẫn, nóng nảy phiền lòng.

Trở lại Y Vân Thủ Phủ, hắn cố gắng nhẹ nhàng bước chân vào trong phòng, mới đi mấy bước, trước mắt liền sáng lên, đèn ngủ bao phủ lên bóng dáng của Phó Nhiễm, cô ngồi ở mép giường.

“Sao bây giờ anh mới trở về?”

Minh Thành Hữu đi tới nằm chết dí bên cạnh cô.

“Anh cho là em đã ngủ.”

“Không ngủ được.”

Giọng nói Phó Nhiễm ảm đạm, Minh Thành Hữu lấy tay che mặt, không nhìn tới ánh mắt của cô.

“Em bảo Tiêu quân gia chuẩn bị đồ ăn khuya cho anh, đi ăn một chút rồi ngủ tiếp.”

Minh Thành Hữu bỏ áo khoác ra, tay áo tùy ý vén lên khuỷu tay, hẩn làm cho Phó Nhiễm nằm ngang bên cạnh hẩn.

“Anh ăn ở bên ngoài rồi.”

Phó Nhiễm gối đầu lên cánh tay của hẩn, bên trán gần sát cằm dưới của hẩn.

“Mấy ngày nay anh cũng bận rộn mệt chết rồi, chú thím bảo em gửi lời cảm ơn anh.”

Hẩn im lặng một cách đặc biệt, lúc này như không mở miệng được, Phó Nhiễm ngẩng đầu lên.

“Anh làm sao vậy?”

Trong ngực Minh Thành Hữu giống như bị vô số bàn tay dùng sức đè ép, hẩn nơm nớp lo sợ, cẩn thận, chỉ sợ nói sai một chữ vào thời điểm mấu chốt này.

“Không có gì, chính là mệt chết đi.”

Làm việc thoải mái không thể có điều ràng buộc, tác phong từ trước đến giờ đã rời bỏ hẩn.

“Thành Hữu, anh đáp ứng em một việc.”

“Chuyện gì?”

“Một khi tìm được người làm tổn thương Vụ Dữu, trước hết hãy cho em thấy mặt đã, em muốn xem một chút, đến tốt cùng là người như thế nào có thể hạ độc thủ với Vụ Dữu như vậy.”

Giọng nói Phó Nhiễm phần nộ, Minh Thành Hữu nói mang theo ý thử dò xét.

“Anh cho người điều tra chỗ xảy ra sự việc, đến nay vẫn không có tin tức nên vẫn không tìm được.”

“Không thể nào.”

Phó Nhiễm kiên quyết lắc đầu.

“Em tin Vụ Dữu có thể tỉnh táo chỉ ra là ai đã làm tổn thương nó, tội cường bức đã là khó có thể thoát khỏi tội ác, tại sao còn phải hủy gương mặt? Thật sự là em không dám tin là người có thể làm được chuyện đó.”

54. Chương 54

Chương 54: Kiên trì cùng thỏa hiệp

Phó Nhiễm không nghĩ ra, Vụ gia không nghĩ ra, mà ngay cả Minh Thành Hữu cũng không thể hiểu nổi.

Chẳng lẽ đây là vì yêu sinh hận?

Minh Thành Hữu lấy lý do công ty bận việc nên thời gian đi bệnh viện ít dần. Theo lời dặn dò của hẩn, mỗi ngày bác sĩ chính của Vụ Dữu sẽ thông báo tình hình cho hẩn đúng giờ, cũng nhờ thế mà Minh Thành Hữu biết được tình hình của cô có chuyển biến tốt, tạm thời thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Không có gì bất ngờ xảy ra, khoảng ba ngày sau có thể tỉnh lại.

Đề phòng có chuyện bất trắc xảy ra, hẩn cho Huống Tử ra mặt tìm một vị luật sư, sớm đến bệnh viện giải quyết việc này.

Sức khỏe của thím không tốt, mấy ngày nay đều ở nằm viện, Phó Nhiễm mang theo nỗi súp mà người giúp việc đã cẩn thận chuẩn bị cho đi vào phòng bệnh, bàn tay mới chạm tới cánh cửa, bên trong tiếng nói kích động truyền ra.

“Tại sao hắn không lộ diện? Hắn hại con gái của tôi thành ra như vậy, hắn lại không đến nói được một câu sao?”

“Ông đừng kích động, có lời gì nói cùng tôi cũng giống như vậy.”

Phó Nhiễm đi vào phòng bệnh, chú kéo cô đến bên cạnh nói qua loa đại khái ý tứ đối phương.

“Ông nói cho tôi biết, rốt cuộc hắn là ai?”

Thím mặc quần áo bệnh nhân ngồi ở mép giường, đối diện vị luật sư tầm 40 tuổi.

“Không thể nào, ý của chúng ta tương đối rõ ràng, tiền chữa trị cho con gái của bà, kể cả những trị liệu sau này cùng với phí tổn thất tinh thần, chúng tôi sẽ đưa cho không kém một xu. Nhưng điều kiện quan trọng nhất là các người phải bảo đảm không được tố cáo, làm chuyện này cứ thế qua đi.”

“Nói cách khác, hắn thừa nhận cưỡng bức và làm hại em gái tôi?”

Luật sư khẽ nhíu mày, giống như lơ đãng.

“Xin chú ý lời nói của cô, không phải là cưỡng bức, mà là tự nguyện phát sinh quan hệ tình dục. Các người nên biết, chuyện này cho dù báo cảnh sát cũng rất khó làm cho rõ ràng. Hiện tại vấn đề quan trọng nhất cần giải quyết chính là số tiền thuốc thang khổng lồ này. Chỗ này là 100 vạn, nếu như các người chịu cam đoan, chúng tôi sẽ đưa thêm một trăm vạn nữa.”

Thời gian không đến một tuần lễ, để lo viện phí cho Vu Dữu tiêu tốn toàn bộ tiền để dành của Vu gia. Số tiền tiếp theo phải lo rất lớn, đến bọn họ cũng không dám tưởng tượng tới.

Gương mặt Phó Nhiễm không chút thay đổi nhìn về phía tờ chi phiếu, cô cầm ở trong tay hận không thể trực tiếp nện vào mặt vị luật sư kia, chỉ có lý trí làm cô đem chi phiếu vứt trả lại.

“Chúng tôi không cần tiền, gặp nhau trên tòa án.”

“Chuyện này mà vỡ lở ra cũng không có lợi đối với các người, cho dù tòa án thật sự phán xét, cũng tuyệt đối không có khả năng có khoản bồi thường hai trăm vạn.”

“Một khi đã như vậy, làm sao ông sẽ cho rằng dễ chịu như vậy?”

“Không tin tưởng những lời này của tôi hay sao? Tôi tin là không cần phải nói thẳng ra, tôi khuyên các người hãy chọn một con đường có lợi nhất với mình đi.”

Luật sư nhặt tờ chi phiếu bị Phó Nhiễm ném xuống đất lên.

“Huống hồ điểm quan trọng nhất, bọn họ muốn giữ thanh danh, không có nghĩa là lúc này một khi đã lên tòa đấu đá thật sự thất bại, chính xác là đến lúc đó, đừng nói 200 vạn mà ngay cả 20 vạn các người đừng mơ tưởng có được!”

“Cút đi!”

Phó Nhiễm chỉ hướng cửa.

“Mở cửa đi ra ngoài!”

“...”

Phó Nhiễm đi theo sau lưng luật sư, đóng sầm cửa lại.

Quay đầu lại đi vào, chú cùng thím không nói một lời, một hồi lâu sau mới nghe thấy giọng thím khàn khàn.

“Tiểu Nhiễm, kỳ thật ông ta nói rất đúng.”

“Thím, vấn đề tiền nong không cần lo lắng.”

Phó Nhiễm lấy ra một sấp tiền từ trong túi xách.

“Chỗ này có 12 vạn, phòng làm việc của con làm ăn cũng không tệ lắm.”

Mặc dù là như muối bỏ biển, nhưng chi phí phẫu thuật thẩm mỹ sau này cũng có thể từ từ góp dần. Hiện nhiên chú thím đang do dự.

“Tiểu Nhiễm, chuyện này truyền ra... Vụ Dữu còn có thể tiếp tục sống được không?”

“Đây là việc nhất định nó phải đổi mặt, chỉ có đổi mặt mới có thể tiếp tục, chuyện này có thể che giấu, nhưng còn ý định huỷ mặt kia?”

“Nhưng ta thương con gái...”

Phó Nhiễm ra khỏi phòng bệnh, thấy Vụ Chiêu Phúc cùng Thẩm Tổ Phân mang theo Vụ Ứng Nhụy tới. Phó Nhiễm chào hỏi rồi chuẩn bị rời đi, Vụ Ứng Nhụy quay lại đóng cửa phòng bệnh, ba chân bốn cẳng chạy tới hướng Phó Nhiễm.

“Chuyện của Vụ gia không thể tưởng tượng được là cô thực sự quan tâm.”

“Nó là em gái tôi.”

Một chân Vụ Ứng Nhụy nâng lên dựa vào vách tường màu trắng.

“Chỉ sợ lúc này cô đang chạy vạy khắp nơi vay tiền đi?”

Phó Nhiễm khẽ nhếch môi.

“Chẳng lẽ cô không lo lắng cho nó sao?”

“Cô đừng quên, nó liên tục gọi cô là chị, dù là có huyết thống thực sự cũng không bù được tình cảm từ nhỏ của các người. Có thể giúp, tự nhiên tôi sẽ hỗ trợ, nhưng tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng, tình hình trong nhà cô cũng thấy đấy. Mỗi người góp một hai vạn còn có thể, nhiều hơn nữa mà nói cũng không được.”

“Tôi không đem hi vọng uỷ thác chỗ mấy người.”

Phó Nhiễm biết rõ tính tình Vụ Chiêu Phúc, dù là thực sự có tiền hẵn cũng không thể dốc túi giúp đỡ.

“Nếu như tiền thật sự có thể giải quyết vấn đề, cô cần gì làm ọi chuyện rồi ren thêm đây? Khả năng chuyện này bọn họ theo đến cùng cũng không có vấn đề gì. Nhưng có người nguyện ý làm người vung tiền như rác đưa ra, mấu chốt là phải trị hết bệnh.”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn về phía cuối hành lang.

“Cô nghe thấy người nọ nói rồi?”

“Tôi sẽ khuyên bọn họ tiếp nhận.”

Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt.

“Tôi tin tưởng Vụ Dữu sẽ đồng ý cách làm của tôi.”

Vào bệnh viện phải chi tiền như nước, hơn nữa mấy ngày nay rất tốn kém.

Phó Nhiễm chậm rãi từ trong nhà đi ra, khóe miệng không tự giác kéo nhẹ ra vẻ châm chọc, trong mắt cô hàm chứa một ánh nhìn thần nhiên.

Phạm Nhàn thấy cô rời đi.

Phó Tụng Đình từ thư phòng ra ngoài.

“Tiểu Nhiễm trở lại có việc gì thế?”

“Nó muốn mượn khoảng 10 vạn tiền.”

“Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

Sắc mặt Phó Tụng Đình căng thẳng tiến lên, Phạm Nhàn ý bảo ông đừng vội.

“Nói là con gái của thím trước kia xảy ra chuyện.”

“Không có mười vạn sao? Không có cứ mở miệng nói với nó.”

“Haizz... ” Phạm Nhân than thở.

“Không phải ông không hiểu, lúc trước Lý Vận Linh đã gọi điện thoại bảo chúng ta đừng cho Tiểu Nhiễm tiền, nguyên nhân cụ thể là gì bà ấy cũng chưa nói.”

“Ngược lại chế giễu, quản lý tới cả nhà chúng ta.”

“Ông cũng đừng nói bực bội, đi ăn cơm đi.”

Phó Tụng Đình bỏ tay Phạm Nhân qua một bên.

“Các người cứ làm vậy đi, sớm muộn cũng khiến Tiểu Nhiễm nản lòng đối với cái nhà này.”

Phó Nhiễm thừa nhận, cô nghĩ sự tình đơn giản quá mức.

Trước kia Minh Thành Hữu đã hứa hẹn với cô, bằng bất cứ giá nào cũng sẽ chữa trị cho Vu Dữu, thậm chí vì chuyện phẫu thuật thẩm mỹ sau này cũng tìm bệnh viện nổi danh nhất Hàn Quốc. Nhưng cho tới bây giờ, cô còn chưa kịp mở miệng với Minh Thành Hữu, Lý Vận Linh lại cắt đứt con đường của cô trước.

Tiêu quản gia pha thêm trà cho Lý Vận Linh.

Phó Nhiễm ngồi ở trên ghế sa lon đối diện, Lý Vận Linh nâng ly trà lên, ánh mắt lướt qua tách.

“Tiểu Nhiễm, nghe nói con gái chú con bị bệnh? Có thể giúp người khác tất nhiên là chuyện tốt, nhưng là phải có chừng có mực, Minh gia chúng ta không phải hội từ thiện. Con cũng không cần mang những chuyện nhỏ nhặt này đến làm phiền Thành Hữu, gần đây công việc của nó rất bận rộn, biết không?”

Cổ họng Phó Nhiễm giống như bị bông chặn lại, mềm nhũn không trả lời được, chỉ có thể gật đầu.

Cô xoay sở tìm tiền chữa trị cho Vu Dữu, trong lòng không yên đi ra khỏi thang máy. Đột nhiên Phó Nhiễm thấy một bóng người đứng ở cửa phòng bệnh đặc biệt.

Cô thả chậm bước chân, loáng thoáng thấy bóng lưng là dáng vẻ một thanh niên, vóc dáng rất cao, vóc người cao lớn, hần lo lắng lưỡng lự đứng ở cửa ra vào. Một bên ống quần còn có bùn bẩn trên mặt đất té qua, đi bộ có chút khập khiễng, nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, hần cuống quýt quay đầu.

Một thanh niên có gương mặt anh tuấn.

“Cậu—”

Trong trí nhớ Phó Nhiễm giống như có chút ấn tượng.

Lý Sâm không nghĩ tới sẽ đụng phải Phó Nhiễm, Minh Thành Hữu đã cố ý cho hần nhìn qua hình của Phó Nhiễm, tay chân hần luống cuống tựa vào khung cửa.

“Chị dâu.”

Chương 55: Theo đuổi tâm tư của mình

Chị dâu?

“Cậu là...”

Phó Nhiễm nhớ tới lúc cô đi cùng Vu Dữu đã gặp qua người thanh niên này, Vu Dữu nói hần là con nhà quyền thế, nhưng cụ thể tên là gì cô lại không nhớ gì cả.

Lý Sâm thấy thế, vội vàng im lặng, hần lướt qua Phó Nhiễm chuẩn bị sai bước rời đi.

“Đợi chút, cậu là em họ Thành Hữu?”

Cô đã từng gặp cậu của Minh Thành Hữu cùng với mẹ, nhưng cậu con trai trong nhà đó còn chưa kịp chạm mặt.

“À, vâng.”

Lý Sâm trả lời úp úp mở mở.

“Tôi còn có việc đi trước.”

Nói xong, bước chân khập khiễng chạy như bay hướng thang máy.

Phó Nhiễm đứng tại bên ngoài phòng bệnh hồi lâu, trong lòng dần dần thấy nghi ngờ, cuối cùng biến thành một loại lo lắng không rõ. Cô có dự cảm rất không tốt.

Lý Vận Linh họ Lý, còn có Vụ Dữ trong lúc hôn mê luôn miệng gọi tên Lý Sâm.

Người thanh niên này lại kêu cô là chị dâu?

Phó Nhiễm vỗ nhẹ ngực lại, không dám nghĩ đến nữa.

Cả ngày bận khoản lo lắng, Phó Nhiễm trở lại Y Vân Thủ Phủ, gần đây Minh Thành Hữu luôn nói công ty có việc đến rất khuya mới đến nhà.

Bên trong gian phòng không mở đèn, cô nghe thấy tiếng bước chân đi tới rất nhẹ, Minh Thành Hữu tắm xong ra ngoài, giống như hai ngày trước, vén chăn lên rón ra rón rén chui vào.

“Hôm nay ở bệnh viện em gặp em họ anh, cậu ta đến xem Vụ Dữ.”

Minh Thành Hữu hoảng hốt đột nhiên mở mắt ra, lúc này hắn không nhìn thấy thần sắc Phó Nhiễm, hết thấy trong mắt đều có vẻ hư vô mờ mịt.

“Anh tưởng là em đã ngủ rồi.”

“Thành Hữu, tên gọi em họ anh là gì?”

“Làm sao vậy? Ồ, nói không chừng cậu ta là cũng bạn học của Vụ Dữ.”

Phó Nhiễm đưa tay mở đèn trên tường ra, nhờ vậy mới thấy rõ Minh Thành Hữu tựa tại đầu giường, bàn tay phải cô chống người lên, đắp chăn ngồi vào bên cạnh hắn.

“Em muốn hỏi mượn anh ít tiền.”

Minh Thành Hữu biết rõ sớm muộn gì cô cũng mở miệng, mặc dù trước đó thái độ của Lý Vận Linh đã làm rõ, nhưng dù sao Phó Nhiễm cũng chưa nghe thấy chính miệng hắn nói ra.

Đây cũng là lựa chọn khó cả đôi đường, nhưng nếu chuyện này không hề liên quan tới Lý Sâm, không cần Phó Nhiễm nói hắn cũng sẽ lo lắng đến cùng.

Minh Thành Hữu móc điều thuốc ra đốt.

“Anh cho em 10 vạn tiền, dù sao Vụ Dữ cũng không phải em gái ruột của em, Phó Nhiễm, người của Vụ gia đều không vội, em nóng ruột cái gì? Tiền của em cho ai anh cũng không quan tâm, nhưng sau khi cầm 10 vạn tiền này, anh hi vọng em không phải lo lắng chuyện này nữa.”

Thái độ trước sau của hắn tưởng như là hai người.

Cô hỏi hắn vay tiền, mới đầu cũng chỉ là thử dò xét.

Minh Thành Hữu hút thuốc xong đứng dậy đi lấy ví tiền, Phó Nhiễm giữ bàn tay hắn lại.

“Không cần.”

Cô tắt đèn, đưa lưng về phía Minh Thành Hữu nằm dài trên giường, mùi thuốc lá chỉ là một chút nhưng tràn ngập trong phòng rất khó tản đi. Trong lúc vô tình kéo ra khoảng cách không phải muốn là có thể đến gần, hai người cũng không ai nói toạc ra, mỗi người lại theo đuổi tâm tư của riêng mình.

Vị luật sư bị đuổi ra bệnh viện mỗi ngày vẫn tới, lặp lại khuyên bảo Phó Nhiễm, chú thím cũng quyết tâm nên vì Vụ Dữ lấy lại công lý.

Luật sư không có cách nào khác, Lý Vận Linh thấy chuyện cứ tiếp tục như vậy sẽ bất lợi đối với Lý Sâm, bà tính toán nói rõ ràng ra.

Chú Vương đến phòng làm việc của Phó Nhiễm đón cô qua, Phó Nhiễm ngó ra ngoài cửa sổ, không khỏi dự đoán, rất nhiều việc sẽ có một đáp án vào hôm nay.

“Chú Vương, con trai bên nhà cậu tên là Lý Sâm chứ?”

“Đúng vậy, trước kia Sâm thiếu gia ở nước ngoài không mấy khi về, thiếu phu nhân còn chưa được gặp qua hay sao?”

Phó Nhiễm nói băng quơ.

“Quan hệ của cậu ta và Thành Hữu rất tốt sao?”

“Điều đó là khẳng định, Tam Thiếu rất thương Sâm thiếu gia, nói là tính khí giống như Tam thiếu.”

Phó Nhiễm đưa tay vén tóc rơi trên gò má ra sau tai, làm bộ che giấu bên môi nâng lên nét cười lạnh. Xe lái vào biệt thự Lý gia, Lý Vận Linh cùng vợ chồng Lý Tắc Cần đều ở phòng khách, cô cũng thấy vị thanh niên gặp được ở bệnh viện hôm đó.

“Mẹ, cậu, mợ.”

Lý Vận Linh ý bảo cô ngồi.

“Tiểu Nhiễm, chúng ta cũng rất đồng tình với chuyện của gia đình chú con, cho tới bây giờ mẹ có lời nói không thể không nói rõ với con. Con cũng biết, người trẻ tuổi dễ dàng xúc động, Lý Sâm cùng đứa bé kia là chuyện người tình ta nguyện. Nhưng sau đó lại xảy ra chuyện không tốt, con cũng đã là vì bọn họ, mẹ muốn con khuyên bọn họ nhận lấy chi phí.”

Lý Vận Linh ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn Phó Nhiễm, khuất sau nét mặt không giữ kín được cuối cùng cũng chịu lộ diện.

“Mẹ, mẹ nói chuyện Vưu Dữu cùng Lý Sâm là người tình ta nguyện?”

Phó Nhiễm giống như nghe chuyện cười lạ nhất trên đời.

Lý Vận Linh đối với giọng điệu của cô tỏ ra không vui rõ ràng.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Thành Hữu biết chuyện này sao?”

Phó Nhiễm biết rõ chuyện này nhưng vẫn hỏi.

“Đây cũng là ý của Thành Hữu.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, thấy Lý Sâm trên ghế sa lon ngồi ở một bên cúi đầu không nói lời nào, hần và Vưu Dữu mới chỉ có 20 tuổi, tinh thần phần chấn bồng bột tuổi lại bị che lấp một lớp lo lắng u ám.

“Lý Sâm?”

Hần ngẩng đầu lên, ánh mắt có điều né tránh.

“Thật sự Vưu Dữu là tự nguyện sao?”

Lý Sâm hơi nhếch môi, trên gương mặt trẻ tuổi có do dự, đúng lúc Lý Vận Linh quát bảo ngừng lại.

“Tiểu Nhiễm, cô có ý tứ gì? Ngay cả lời nói của ta cũng không tin?”

Điện thoại trong túi xách lại vang lên không đúng lúc, Phó Nhiễm lấy ra xem số, là thám.

“Alo.”

“Tiểu Nhiễm, Vưu Dữu tỉnh rồi, nó đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm!”

Lâu rồi Phó Nhiễm không có nụ cười như vậy, cô nắm chặt điện thoại.

“Được, con lập tức tới.”

Cô đem điện thoại thả lại trong túi.

“Cậu đã nói cậu cùng Vưu Dữu là tự nguyện, với lại chưa từng làm chuyện đội đầu hoả lên người nó, tốt lắm, cậu theo tôi đến bệnh viện, chúng ta gặp mặt Vưu Dữu, nghe một chút rốt cuộc là nó nói như thế nào, có phải oan uổng cho cậu hay không!”

“Không được, Sâm Tử không thể đi bệnh viện!”

Lý Tắc Cần vội vàng ngăn cản.

“Chúng ta đồng ý trả thêm tiền.”

“Cha.”

Lý Sâm lại đứng lên.

“Con cũng muốn biết rõ ràng đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, con muốn đối mặt hỏi cô ấy cho rõ.”

“Không thể được.”

“Cha, con không làm chuyện đó, tại sao chính cha cũng không tin? Trừ phi cha đem con trói lại, bằng không con cũng sẽ nhảy ban công đi ra ngoài như lần trước vậy.”

Cùng đi tới bệnh viện chính là Lý Vận Linh, Phó Nhiễm không nghĩ tới sẽ gặp Minh Thành Hữu ở ngoài phòng bệnh.

Hắn cũng ngoài ý muốn nhìn thấy Lý Sâm, Minh Thành Hữu đi lên trước kéo Lý Sâm sang một bên.

“Sâm Tử, cậu còn trẻ, có một số việc đã làm sau này có thể tự kiểm điểm, phạm sai lầm cũng không đáng sợ, đáng sợ là ngay cả chính mình cũng sợ đối mặt, tiếp tục giấu giếm.”

“Anh họ, em. Lúc ấy em quá xúc động, nhưng thật sự em không có hủy hoại mặt của Vụ Dữ.”

Phó Nhiễm đứng ở đó, thấy Minh Thành Hữu vỗ nhẹ trên vai Lý Sâm, về phần hắn đã nói những gì, bởi vì đứng cách xa nên không thể nghe thấy rõ ràng.

Đẩy cửa ra đi vào, thím đang đè nén tiếng khóc quay lại đầu tiên, thật vất vả mới có tia hy vọng một lần nữa bị dập tắt.

Vụ Dữ bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, mặt bị băng gạc che kín đến nỗi chỉ có thể nhìn thấy hai mắt. Cánh mũi Phó Nhiễm chua xót, cô đi tới khom lưng ghé xuống.

” Vụ Dữ?”

“Chị, em đau quá.”

Đây là câu nói đầu tiên cô nói với Phó Nhiễm sau khi tỉnh lại.

Ánh mắt Phó Nhiễm tràn ra vẻ ảm áp, không thể nhìn được rơi nước mắt.

” Vụ Dữ.”

Lý Sâm cũng tiến tới.

Vụ Dữ cố hết sức nhìn lại theo tiếng nói, Phó Nhiễm không thấy rõ nét mặt của cô, chỉ thấy cô dùng sức đem chăn kéo đến trên vai.

“Thật xin lỗi.”

Lý Sâm đi tới mép giường cô, Vụ Dữ chăm chú nhìn một lúc, tiếng kêu sợ hãi chợt phát ra.

“Tại sao anh ta lại ở chỗ này? Mẹ, con không muốn nhìn thấy anh ta...”

Bởi vì vết thương nghiêm trọng, lời của cô nghe vào trong tai vẫn vô lực, đọc nhấn rõ từng chữ cũng không nghe rõ, Phó Nhiễm đè lại hai vai cô kích động.

“Nói cho chị biết, có phải là nó làm hại em thành như vậy hay không?”

“Dạ! Dạ!”

Giọng nói cô gái kiên định, khắc sâu từng chữ vào lòng của Minh Thành Hữu, Lý Sâm không tin lắc đầu.

“Tôi không có, tôi không có.”

“Là anh ta cưỡng bức tôi, phải Là anh ta dùng dầu hỏa dội vào tôi, đốt bật lửa.”

Phó Nhiễm rất bi thương, thậm chí không cách nào tưởng tượng ra một màn bi thảm kia.

Cô đứng dậy, ngón tay chỉ ra hướng cửa.

“Đi ra ngoài!”

”Vưu Dữu, thật sự tôi đối với em như vậy sao?”

Thím chạy tới xô đẩy Lý Sâm, Lý Vận Linh đã rời đi trước, Phó Nhiễm mở cửa, hướng Minh Thành Hữu đứng ở bên cạnh nói.

“Mang theo cậu ta rời khỏi nơi này.”

Cô đưa ánh mắt nhìn thẳng về phía hần, đứng là xa cách mà lạnh lùng.

55. Chương 55

Chương 54: Kiên trì cùng thỏa hiệp

Phó Nhiễm không nghĩ ra, Vưu gia không nghĩ ra, mà ngay cả Minh Thành Hữu cũng không thể hiểu nổi.

Chẳng lẽ đây là vì yêu sinh hận?

Minh Thành Hữu lấy lý do công ty bận việc nên thời gian đi bệnh viện ít dần. Theo lời dặn dò của hần, mỗi ngày bác sĩ chính của Vưu Dữu sẽ thông báo tình hình cho hần đúng giờ, cũng nhờ thế mà Minh Thành Hữu biết được tình hình của cô có chuyển biến tốt, tạm thời thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Không có gì bất ngờ xảy ra, khoảng ba ngày sau có thể tỉnh lại.

Đề phòng có chuyện bất trắc xảy ra, hần cho Huống Tử ra mặt tìm một vị luật sư, sớm đến bệnh viện giải quyết việc này.

Sức khỏe của thím không tốt, mấy ngày nay đều ở nằm viện, Phó Nhiễm mang theo nôi súp mà người giúp việc đã cẩn thận chuẩn bị cho đi vào phòng bệnh, bàn tay mới chạm tới cánh cửa, bên trong tiếng nói kích động truyền ra.

“Tại sao hần không lộ diện? Hần hại con gái của tôi thành ra như vậy, hần lại không đến nói được một câu sao?”

“Ông đừng kích động, có lời gì nói cùng tôi cũng giống như vậy.”

Phó Nhiễm đi vào phòng bệnh, chú kéo cô đến bên cạnh nói qua loa đại khái ý tứ đối phương.

“Ông nói cho tôi biết, rốt cuộc hần là ai?”

Thím mặc quần áo bệnh nhân ngồi ở mép giường, đối diện vị luật sư tầm 40 tuổi.

“Không thể nào, ý của chúng ta tương đối rõ ràng, tiền chữa trị cho con gái của bà, kể cả những trị liệu sau này cùng với phí tổn thất tinh thần, chúng tôi sẽ đưa cho không kém một xu. Nhưng điều kiện quan trọng nhất là các người phải bảo đảm không được tố cáo, làm chuyện này cứ thế qua đi.”

“Nói cách khác, hần thừa nhận cưỡng bức và làm hại em gái tôi?”

Luật sư khẽ nhíu mày, giống như lơ đãng.

“Xin chú ý lời nói của cô, không phải là cưỡng bức, mà là tự nguyện phát sinh quan hệ tình dục. Các người nên biết, chuyện này cho dù báo cảnh sát cũng rất khó làm cho rõ ràng. Hiện tại vấn đề quan trọng nhất cần giải quyết chính là số tiền thuốc thang khổng lồ này. Chỗ này là 100 vạn, nếu như các người chịu cam đoan, chúng tôi sẽ đưa thêm một trăm vạn nữa.”

Thời gian không đến một tuần lễ, để lo viện phí cho Vưu Dữu tiêu tốn toàn bộ tiền để dành của Vưu gia. Số tiền tiếp theo phải lo rất lớn, đến bọn họ cũng không dám tưởng tượng tới.

Gương mặt Phó Nhiễm không chút thay đổi nhìn về phía tờ chi phiếu, cô cầm ở trong tay hận không thể trực tiếp nện vào mặt vị luật sư kia, chỉ có lý trí làm cô đem chi phiếu vứt trả lại.

“Chúng tôi không cần tiền, gặp nhau trên tòa án.”

“Chuyện này mà vỡ lở ra cũng không có lợi đối với các người, cho dù tòa án thật sự phán xét, cũng tuyệt đối không có khả năng có khoản bồi thường hai trăm vạn.”

“Một khi đã như vậy, làm sao ông sẽ cho rằng dễ chịu như vậy?”

“Không tin tưởng những lời này của tôi hay sao? Tôi tin là không cần phải nói thẳng ra, tôi khuyên các người hãy chọn một con đường có lợi nhất với mình đi.”

Luật sư nhặt tờ chi phiếu bị Phó Nhiễm ném xuống đất lên.

“Huống hồ điểm quan trọng nhất, bọn họ muốn giữ thanh danh, không có nghĩa là lúc này một khi đã lên tòa đấu đá thật sự thất bại, chính xác là đến lúc đó, đừng nói 200 vạn mà ngay cả 20 vạn các người đừng mơ tưởng có được!”

“Cút đi!”

Phó Nhiễm chỉ hướng cửa.

“Mở cửa đi ra ngoài!”

“...”

Phó Nhiễm đi theo sau lưng luật sư, đóng sầm cửa lại.

Quay đầu lại đi vào, chú cùng thím không nói một lời, một hồi lâu sau mới nghe thấy giọng thím khàn khàn.

“Tiểu Nhiễm, kỳ thật ông ta nói rất đúng.”

“Thím, vấn đề tiền nong không cần lo lắng.”

Phó Nhiễm lấy ra một sấp tiền từ trong túi xách.

“Chỗ này có 12 vạn, phòng làm việc của con làm ăn cũng không tệ lắm.”

Mặc dù là như muối bỏ biển, nhưng chi phí phẫu thuật thẩm mỹ sau này cũng có thể từ từ góp dần. Hiển nhiên chú thím đang do dự.

“Tiểu Nhiễm, chuyện này truyền ra... Vưu Dữu còn có thể tiếp tục sống được không?”

“Đây là việc nhất định nó phải đối mặt, chỉ có đối mặt mới có thể tiếp tục, chuyện này có thể che giấu, nhưng còn ý định huỷ mặt kia?”

“Nhưng ta thương con gái...”

Phó Nhiễm ra khỏi phòng bệnh, thấy Vưu Chiêu Phúc cùng Thẩm Tố Phân mang theo Vưu Ứng Nhụy tới. Phó Nhiễm chào hỏi rồi chuẩn bị rời đi, Vưu Ứng Nhụy quay lại đóng cửa phòng bệnh, ba chân bốn cẳng chạy tới hướng Phó Nhiễm.

“Chuyện của Vưu gia không thể tưởng tượng được là cô thực sự quan tâm.”

“Nó là em gái tôi.”

Một chân Vưu Ứng Nhụy nâng lên dựa vào vách tường màu trắng.

“Chỉ sợ lúc này cô đang chạy vạy khắp nơi vay tiền đi?”

Phó Nhiễm khẽ nhếch môi.

“Chẳng lẽ cô không lo lắng cho nó sao?”

“Cô đừng quên, nó liên tục gọi cô là chị, dù là có huyết thống thực sự cũng không bù được tình cảm từ nhỏ của các người. Có thể giúp, tự nhiên tôi sẽ hỗ trợ, nhưng tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng, tình hình trong nhà cô cũng thấy đấy. Mỗi người góp một hai vạn còn có thể, nhiều hơn nữa mà nói cũng không được.”

“Tôi không đem hi vọng uỷ thác chỗ mấy người.”

Phó Nhiễm biết rõ tính tình Vương Chiêu Phúc, dù là thực sự có tiền hẵn cũng không thể dốc túi giúp đỡ.

“Nếu như tiền thật sự có thể giải quyết vấn đề, cô cần gì làm ọi chuyện rồi ren thêm đây? Khả năng chuyện này bọn họ theo đến cùng cũng không có vấn đề gì. Nhưng có người nguyện ý làm người vung tiền như rác đưa ra, mấu chốt là phải trị hết bệnh.”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn về phía cuối hành lang.

“Cô nghe thấy người nợ nói rồi?”

“Tôi sẽ khuyên bọn họ tiếp nhận.”

Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt.

“Tôi tin tưởng Vương Dữu sẽ đồng ý cách làm của tôi.”

Vào bệnh viện phải chi tiền như nước, hơn nữa mấy ngày nay rất tốn kém.

Phó Nhiễm chậm rãi từ trong nhà đi ra, khoe miệng không tự giác kéo nhẹ ra vẻ châm chọc, trong mắt cô hàm chứa một ánh nhìn thần nhiên.

Phạm Nhân thấy cô rời đi.

Phó Tụng Đình từ thư phòng ra ngoài.

“Tiểu Nhiễm trở lại có việc gì thế?”

“Nó muốn mượn khoảng 10 vạn tiền.”

“Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

Sắc mặt Phó Tụng Đình căng thẳng tiến lên, Phạm Nhân ý bảo ông đừng vội.

“Nói là con gái của thím trước kia xảy ra chuyện.”

“Không có mười vạn sao? Không có cứ mở miệng nói với nó.”

“Haizz... ” Phạm Nhân than thở.

“Không phải ông không hiểu, lúc trước Lý Vận Linh đã gọi điện thoại bảo chúng ta đừng cho Tiểu Nhiễm tiền, nguyên nhân cụ thể là gì bà ấy cũng chưa nói.”

“Ngược lại chế giễu, quản lý tới cả nhà chúng ta.”

“Ông cũng đừng nói bực bội, đi ăn cơm đi.”

Phó Tụng Đình bỏ tay Phạm Nhân qua một bên.

“Các người cứ làm vậy đi, sớm muộn cũng khiến Tiểu Nhiễm nản lòng đối với cái nhà này.”

Phó Nhiễm thừa nhận, cô nghĩ sự tình đơn giản quá mức.

Trước kia Minh Thành Hữu đã hứa hẹn với cô, bằng bất cứ giá nào cũng sẽ chữa trị cho Vương Dữu, thậm chí vì chuyện phẫu thuật thẩm mỹ sau này cũng tìm bệnh viện nổi danh nhất Hàn Quốc. Nhưng cho tới bây giờ, cô còn chưa kịp mở miệng với Minh Thành Hữu, Lý Vận Linh lại cắt đứt con đường của cô trước.

Tiêu quản gia pha thêm trà cho Lý Vận Linh.

Phó Nhiễm ngồi ở trên ghế sa lon đối diện, Lý Vận Linh nâng ly trà lên, ánh mắt lướt qua tách.

“Tiểu Nhiễm, nghe nói con gái chú con bị bệnh? Có thể giúp người khác tất nhiên là chuyện tốt, nhưng là phải có chừng có mực, Minh gia chúng ta không phải hội từ thiện. Con cũng không cần mang những chuyện nhỏ nhặt này đến làm phiền Thành Hữu, gần đây công việc của nó rất bận rộn, biết không?”

Cổ họng Phó Nhiễm giống như bị bông chặn lại, mềm nhũn không trả lời được, chỉ có thể gật đầu.

Cô xoay sở tìm tiền chữa trị cho Vu Dữu, trong lòng không yên đi ra khỏi thang máy. Đột nhiên Phó Nhiễm thấy một bóng người đứng ở cửa phòng bệnh đặc biệt.

Cô thả chậm bước chân, loáng thoáng thấy bóng lưng là dáng vẻ một thanh niên, vóc dáng rất cao, vóc người cao lớn, hần lo lắng lưỡng lự đứng ở cửa ra vào. Một bên ống quần còn có bùn bẩn trên mặt đất té qua, đi bộ có chút khập khiễng, nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, hần cuống quýt quay đầu.

Một thanh niên có gương mặt anh tuấn.

“Cậu—”

Trong trí nhớ Phó Nhiễm giống như có chút ấn tượng.

Lý Sâm không nghĩ tới sẽ đụng phải Phó Nhiễm, Minh Thành Hữu đã cố ý cho hần nhìn qua hình của Phó Nhiễm, tay chân hần luống cuống tựa vào khung cửa.

“Chị dâu.”

Chương 55: Theo đuổi tâm tư của mình

Chị dâu?

“Cậu là...”

Phó Nhiễm nhớ tới lúc cô đi cùng Vu Dữu đã gặp qua người thanh niên này, Vu Dữu nói hần là con nhà quyền thế, nhưng cụ thể tên là gì cô lại không nhớ gì cả.

Lý Sâm thấy thế, vội vàng im lặng, hần lướt qua Phó Nhiễm chuẩn bị sai bước rời đi.

“Đợi chút, cậu là em họ Thành Hữu?”

Cô đã từng gặp cậu của Minh Thành Hữu cùng với mẹ, nhưng cậu con trai trong nhà đó còn chưa kịp chạm mặt.

“À, vâng.”

Lý Sâm trả lời úp úp mở mở.

“Tôi còn có việc đi trước.”

Nói xong, bước chân khập khiễng chạy như bay hướng thang máy.

Phó Nhiễm đứng tại bên ngoài phòng bệnh hồi lâu, trong lòng dần dần thấy nghi ngờ, cuối cùng biến thành một loại lo lắng không rõ. Cô có dự cảm rất không tốt.

Lý Vận Linh họ Lý, còn có Vu Dữu trong lúc hôn mê luôn miệng gọi tên Lý Sâm.

Người thanh niên này lại kêu cô là chị dâu?

Phó Nhiễm vỗ nhẹ ngực lại, không dám nghĩ đến nữa.

Cả ngày bận khoản lo lắng, Phó Nhiễm trở lại Y Vân Thủ Phủ, gần đây Minh Thành Hữu luôn nói công ty có việc đến rất khuya mới đến nhà.

Bên trong gian phòng không mở đèn, cô nghe thấy tiếng bước chân đi tới rất nhẹ, Minh Thành Hữu tắm xong ra ngoài, giống như hai ngày trước, vén chăn lên rón ra rón rén chui vào.

“Hôm nay ở bệnh viện em gặp em họ anh, cậu ta đến xem Vu Dữu.”

Minh Thành Hữu hoảng hốt đột nhiên mở mắt ra, lúc này hần không nhìn thấy thần sắc Phó Nhiễm, hết thấy trong mắt đều có vẻ hư vô mờ mịt.

“Anh tưởng là em đã ngủ rồi.”

“Thành Hữu, tên gọi em họ anh là gì?”

“Làm sao vậy? Ồ, nói không chừng cậu ta là cũng bạn học của Vưu Dữu.”

Phó Nhiễm đưa tay mở đèn trên tường ra, nhờ vậy mới thấy rõ Minh Thành Hữu tựa tại đầu giường, bàn tay phải cô chống người lên, đắp chăn ngồi vào bên cạnh hắn.

“Em muốn hỏi mượn anh ít tiền.”

Minh Thành Hữu biết rõ sớm muộn gì cô cũng mở miệng, mặc dù trước đó thái độ của Lý Vận Linh đã làm rõ, nhưng dù sao Phó Nhiễm cũng chưa nghe thấy chính miệng hắn nói ra.

Đây cũng là lựa chọn khó cả đôi đường, nhưng nếu chuyện này không hề liên quan tới Lý Sâm, không cần Phó Nhiễm nói hắn cũng sẽ lo lắng đến cùng.

Minh Thành Hữu móc điều thuốc ra đốt.

“Anh cho em 10 vạn tiền, dù sao Vưu Dữu cũng không phải em gái ruột của em, Phó Nhiễm, người của Vưu gia đều không vội, em nóng ruột cái gì? Tiền của em cho ai anh cũng không quan tâm, nhưng sau khi cầm 10 vạn tiền này, anh hi vọng em không phải lo lắng chuyện này nữa.”

Thái độ trước sau của hắn tưởng như là hai người.

Cô hỏi hắn vay tiền, mới đầu cũng chỉ là thử dò xét.

Minh Thành Hữu hút thuốc xong đứng dậy đi lấy ví tiền, Phó Nhiễm giữ bàn tay hắn lại.

“Không cần.”

Cô tắt đèn, đưa lưng về phía Minh Thành Hữu nằm dài trên giường, mùi thuốc lá chỉ là một chút nhưng tràn ngập trong phòng rất khó tản đi. Trong lúc vô tình kéo ra khoảng cách không phải muốn là có thể đến gần, hai người cũng không ai nói toạc ra, mỗi người lại theo đuổi tâm tư của riêng mình.

Vị luật sư bị đuổi ra bệnh viện mỗi ngày vẫn tới, lặp lại khuyên bảo Phó Nhiễm, chú thím cũng quyết tâm nên vì Vưu Dữu lấy lại công lý.

Luật sư không có cách nào khác, Lý Vận Linh thấy chuyện cứ tiếp tục như vậy sẽ bất lợi đối với Lý Sâm, bà tính toán nói rõ ràng ra.

Chú Vương đến phòng phòng làm việc của Phó Nhiễm đón cô qua, Phó Nhiễm ngó ra ngoài cửa sổ, không khỏi dự đoán, rất nhiều việc sẽ có một đáp án vào hôm nay.

“Chú Vương, con trai bên nhà cậu tên là Lý Sâm chứ?”

“Đúng vậy, trước kia Sâm thiếu gia ở nước ngoài không mấy khi về, thiếu phu nhân còn chưa được gặp qua hay sao?”

Phó Nhiễm nói băng quơ.

“Quan hệ của cậu ta và Thành Hữu rất tốt sao?”

“Điều đó là khẳng định, Tam Thiếu rất thương Sâm thiếu gia, nói là tính khí giống như Tam thiếu.”

Phó Nhiễm đưa tay vén tóc rơi trên gò má ra sau tai, làm bộ che giấu bên môi nâng lên nét cười lạnh. Xe lái vào biệt thự Lý gia, Lý Vận Linh cùng vợ chồng Lý Tắc Cần đều ở phòng khách, cô cũng thấy vị thanh niên gặp được ở bệnh viện hôm đó.

“Mẹ, cậu, mợ.”

Lý Vận Linh ý bảo cô ngồi.

“Tiểu Nhiễm, chúng ta cũng rất đồng tình với chuyện của gia đình chú con, cho tới bây giờ mẹ có lời nói không thể không nói rõ với con. Con cũng biết, người trẻ tuổi dễ dàng xúc động, Lý Sâm cùng đứa bé kia

là chuyện người tình ta nguyện. Nhưng sau đó lại xảy ra chuyện không tốt, con cũng đã là vì bọn họ, mẹ muốn con khuyên bọn họ nhận lấy chi phíếu.”

Lý Vận Linh ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn Phó Nhiễm, khuất sau nét mặt không giữ kín được cuối cùng cũng chịu lộ diện.

“Mẹ, mẹ nói chuyện Vụ Dữ cùng Lý Sâm là người tình ta nguyện?”

Phó Nhiễm giống như nghe chuyện cười lạ nhất trên đời.

Lý Vận Linh đối với giọng điệu của cô tỏ ra không vui rõ ràng.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Thành Hữu biết chuyện này sao?”

Phó Nhiễm biết rõ chuyện này nhưng vẫn hỏi.

“Đây cũng là ý của Thành Hữu.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, thấy Lý Sâm trên ghế sa lon ngồi ở một bên cúi đầu không nói lời nào, hần và Vụ Dữ mới chỉ có 20 tuổi, tinh thần phần chấn bông bột tuổi lại bị che lấp một lớp lo lắng u ám.

“Lý Sâm?”

Hần ngẩng đầu lên, ánh mắt có điều né tránh.

“Thật sự Vụ Dữ là tự nguyện sao?”

Lý Sâm hơi nhếch môi, trên gương mặt trẻ tuổi có do dự, đúng lúc Lý Vận Linh quát bảo ngừng lại.

“Tiểu Nhiễm, cô có ý tứ gì? Ngay cả lời nói của ta cũng không tin?”

Điện thoại trong túi xách lại vang lên không đúng lúc, Phó Nhiễm lấy ra xem số, là thím.

“Alo.”

“Tiểu Nhiễm, Vụ Dữ tỉnh rồi, nó đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm!”

Lâu rồi Phó Nhiễm không có nụ cười như vậy, cô nắm chặt điện thoại.

“Được, con lập tức tới.”

Cô đem điện thoại thả lại trong túi.

“Cậu đã nói cậu cùng Vụ Dữ là tự nguyện, với lại chưa từng làm chuyện dâm đầu hỏa lên người nó, tốt lắm, cậu theo tôi đến bệnh viện, chúng ta gặp mặt Vụ Dữ, nghe một chút rốt cuộc là nó nói như thế nào, có phải oan uổng cho cậu hay không!”

“Không được, Sâm Tử không thể đi bệnh viện!”

Lý Tắc Cần vội vàng ngăn cản.

“Chúng ta đồng ý trả thêm tiền.”

“Cha.”

Lý Sâm lại đứng lên.

“Con cũng muốn biết rõ ràng đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, con muốn đối mặt hỏi cô ấy cho rõ.”

“Không thể được.”

“Cha, con không làm chuyện đó, tại sao chính cha cũng không tin? Trừ phi cha đem con trói lại, bằng không con cũng sẽ nhảy ban công đi ra ngoài như lần trước vậy.”

Cùng đi tới bệnh viện chính là Lý Vận Linh, Phó Nhiễm không nghĩ tới sẽ gặp Minh Thành Hữu ở ngoài phòng bệnh.

Hắn cũng ngoài ý muốn nhìn thấy Lý Sâm, Minh Thành Hữu đi lên trước kéo Lý Sâm sang một bên.

“Sâm Tử, cậu còn trẻ, có một số việc đã làm sau này có thể tự kiểm điểm, phạm sai lầm cũng không đáng sợ, đáng sợ là ngay cả chính mình cũng sợ đối mặt, tiếp tục giấu giếm.”

“Anh họ, em. Lúc ấy em quá xúc động, nhưng thật sự em không có hủy hoại mặt của Vưu Dữu.”

Phó Nhiễm đứng ở đó, thấy Minh Thành Hữu vỗ nhẹ trên vai Lý Sâm, về phần hắn đã nói những gì, bởi vì đứng cách xa nên không thể nghe thấy rõ ràng.

Đẩy cửa ra đi vào, thím đang đè nén tiếng khóc quay lại đầu tiên, thật vất vả mới có tia hy vọng một lần nữa bị dập tắt.

Vưu Dữu bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, mặt bị băng gạc che kín đến nỗi chỉ có thể nhìn thấy hai mắt. Cánh mũi Phó Nhiễm chua xót, cô đi tới khom lưng ghé xuống.

” Vưu Dữu?”

“Chị, em đau quá.”

Đây là câu nói đầu tiên cô nói với Phó Nhiễm sau khi tỉnh lại.

Ánh mắt Phó Nhiễm tràn ra vẻ ảm áp, không thể nhịn được rơi nước mắt.

” Vưu Dữu.”

Lý Sâm cũng tiến tới.

Vưu Dữu cố hết sức nhìn lại theo tiếng nói, Phó Nhiễm không thấy rõ nét mặt của cô, chỉ thấy cô dùng sức đem chân kéo đến trên vai.

“Thật xin lỗi.”

Lý Sâm đi tới mép giường cô, Vưu Dữu chăm chú nhìn một lúc, tiếng kêu sợ hãi chợt phát ra.

“Tại sao anh ta lại ở chỗ này? Mẹ, con không muốn nhìn thấy anh ta...”

Bởi vì vết thương nghiêm trọng, lời của cô nghe vào trong tai vẫn vô lực, đọc nhẩm rõ từng chữ cũng không nghe rõ, Phó Nhiễm đè lại hai vai cô kích động.

“Nói cho chị biết, có phải là nó làm hại em thành như vậy hay không?”

“Dạ! Dạ!”

Giọng nói cô gái kiên định, khắc sâu từng chữ vào lòng của Minh Thành Hữu, Lý Sâm không tin lắc đầu.

“Tôi không có, tôi không có.”

“Là anh ta cưỡng bức tôi, phải Là anh ta dùng dầu hoả dội vào tôi, đốt bật lửa.”

Phó Nhiễm rất bi thương, thậm chí không cách nào tưởng tượng ra một màn bi thảm kia.

Cô đứng dậy, ngón tay chỉ ra hướng cửa.

“Đi ra ngoài!”

” Vưu Dữu, thật sự tôi đối với em như vậy sao?”

Thím chạy tới xô đẩy Lý Sâm, Lý Vận Linh đã rời đi trước, Phó Nhiễm mở cửa, hướng Minh Thành Hữu đứng ở bên cạnh nói.

“Mang theo cậu ta rời khỏi nơi này.”

Cô đưa ánh mắt nhìn thẳng về phía hắn, đúng là xa cách mà lạnh lùng.

56. Chương 56

Chương 56: Hạ mình để lấy long

Người thanh niên đứng khuất bóng, một năm với hắn mà nói với hắn, là kiếp nạn lớn nhất đời người.

Minh Thành Hữu ấn vang còi ý bảo hắn lên xe, Lý Sâm quay đầu lại nhìn về phía phòng bệnh một lúc lâu.

“Anh họ, có phải mọi người đều tin tưởng lời nói của Vưu Dữu hay không?”

“Lời của cô ấy không quan trọng, quan trọng là chính xác cậu thật sự tham dự vào chuyện này, mà Lý gia không cho phép chuyện như vậy truyền ra ngoài.”

Con mắt Minh Thành Hữu hẹp dài xuyên qua kính chiếu hậu nhìn chăm chăm gương mặt khô ngô khác thường của Lý Sâm, một chuyện đủ có thể thay đổi, làm con người ta trưởng thành hơn, lại không bàn về chuyện hắn và Vưu Dữu ai đang nói dối, trái đấng hắn này phải nuốt xuống.

“Em rất thích cô ấy.”

“Cho nên cậu có thể dùng sức mạnh?”

“Hắn là cô ấy rất hận em.”

Lý Sâm phải thừa nhận lúc ấy là mình bị dục vọng làm choáng váng đầu óc.

Minh Thành Hữu đi vào trong phòng, thấy Phó Nhiễm ngồi ở ghế sa lon bên trong ban công tra tài liệu, cô chăm chú xem nhập tâm cho nên cũng không phát hiện hắn đi tới sau lưng.

Một ly cà phê màu nâu sẫm trên khay trà bốc hơi nóng hổi, Minh Thành Hữu thấy rõ ràng cô đang thu thập tài liệu, không nói gì thêm, trực tiếp khép lại máy tính của Phó Nhiễm.

“Anh làm gì vậy?”

Giọng điệu cô không tốt.

“Anh đã sớm liên lạc với bệnh viện rất tốt.”

“Không chờ chúng tôi ký vào giấy thỏa thuận sao?”

Giọng điệu Phó Nhiễm gây sự.

Minh Thành Hữu biết mình đuối lý, hắn buông tay ngồi vào bên cạnh Phó Nhiễm, bàn tay cố ý chạm bả vai của cô.

“Lý Sâm còn ít tuổi, em để cho hắn ngồi mười năm tù cùng có được khoản tiền bồi thường kék xù, em xem cái nào tốt với Vưu Dữu hơn?”

“Cả hai đều quan trọng.”

Minh Thành Hữu khẽ cười.

“Nói cho cùng cũng chỉ là vấn đề danh dự, chuyện này không có một chút chứng cứ chỉ rõ là Lý Sâm làm, thái độ cứng rắn không ai biết?”

Phó Nhiễm vuốt ve tay của hắn.

Đổi lại hắn ôm eo Phó Nhiễm.

“Buông tay!”

“Anh không buông.”

Phó Nhiễm quay lại lạnh lùng nhìn hắn, cánh tay Minh Thành Hữu càng vòng chặt hơn.

“Tay anh ở trên người anh, anh thích để chỗ nào thì để chỗ ấy.”

Phó Nhiễm rất nhanh kéo gối đệm ở sau lưng ra, vung tay qua mặt Minh Thành Hữu.

“Tay em ở trên người em, em muốn bỏ ra liền hất ra.”

Phó Nhiễm đem gối dựa nhét vào bên cạnh, đẩy Minh Thành Hữu ra đứng dậy, cô lướt qua khay trà, quay đầu lại thấy Minh Thành Hữu bưng mặt ngã vào bên trong ghế sa lon, một bộ dạng thống khổ không chịu nổi.

Phó Nhiễm thờ ơ lạnh nhạt, bỏ lại câu nói.

“Chuyện Vụ Dữ chúng tôi sẽ tự giải quyết, một lần nữa, ai khinh ai cũng chỉ có người đã bị tổn thương mới có tư cách nói chuyện.”

Phó Nhiễm cầm cà phê lên đi về phía gian phòng, thỉnh thoảng bị cánh tay của người đàn ông ôm chặt, Minh Thành Hữu kéo cô ngồi trên chân mình.

“Em xem một chút, đôi mắt của anh đã mù.”

Phó Nhiễm ghé mắt, quả nhiên là trông thấy hốc mắt hằn đỏ bừng, nhất định là mới vừa bị gối ôm quẹt vào.

“Phụ nữ bạo lực.”

“Buông tay!”

“Em còn muốn?”

Minh Thành Hữu cất cao giọng.

“Nếu anh không buông tay tôi sẽ đem cà phê dội lên người anh, chớ cợt nhả với tôi, Minh Thành Hữu!”

Phó Nhiễm từng chữ từng chữ gắn lên tên của hắn, Minh Thành Hữu thấy chọc ghẹo không được đành phải buông tay, dù sao người phụ nữ này mà hung hăng còn lợi hại hơn so với con cọp.

Quan trọng nhất là hắn đuối lý...

Phó Nhiễm đặt mạnh ly cà phê lên bàn trà, Minh Thành Hữu thấy cô đi vào phòng ngủ chính, gương mặt tuần tú của hắn vùi sâu vào lòng bàn tay, chỉ có thể hi vọng chuyện này nhanh qua đi.

Hắn cũng hiểu lập trường của Phó Nhiễm, nhưng nếu đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ quyết định làm giống như cô.

Minh Thành Hữu ngồi bên ngoài một lúc, mắt thoải mái một chút, sau đó mới đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Phó Nhiễm khoanh chân ngồi ở mép giường lau tóc, Minh Thành Hữu qua đó cầm khăn lông trong tay cô.

“Tính khí em luôn bướng bỉnh như vậy, chẳng lẽ không nên nghe ý của chú thím một chút sao?”

“Các người là lấy tiền cùng quyền thế đè người.”

“Nhưng chuyện đã xảy ra, em nên biết đây là phương pháp giải quyết tốt nhất.”

Động tác của Minh Thành Hữu vụng về lau tóc cho cô, hắn chịu hạ địa vị cao quý của mình, một phần dĩ nhiên là cảm giác mình có lỗi, nhưng Phó Nhiễm cũng không chịu hiểu điều đó, nếu không phải cô cố ý, đến nay hắn còn xem cô là chẳng hay biết gì, cứ im lặng như vậy liền đem chuyện giải quyết xong? Bảo vệ cô cái gì? Tất nhiên điều kiện đầu tiên là ích lợi không xung đột.

Phó Nhiễm né tránh động tác của hắn, nhắc chân lên chui vào, cũng không kịp chờ tóc khô.

Minh Thành Hữu không nao núng.

“Anh sấy tóc giúp em, như vậy ngủ rất dễ cảm.”

Phó Nhiễm tiếp tục ôm chặt chẳng để ý tới.

Chuyện này xảy ra, Lý Vận Linh cũng bắt đầu lãnh đạm đối với Phó Nhiễm, bởi vì cô bên người ngoài.

Mỗi ngày Tiêu quản gia sẽ nói người giúp việc chuẩn bị xong bữa ăn dinh dưỡng, Phó Nhiễm đi bệnh viện thăm, không muốn Minh Thành Hữu cố ý muốn đi theo, cô không ngăn cản được, đành phải cứ thế đi.

Lúc chú thím nhìn thấy Minh Thành Hữu thật không có xung đột như Phó Nhiễm tưởng tượng, chỉ là thiếu thân thiện như trước, không khí có vẻ có chút lúng túng.

Phó Nhiễm đi tới trước giường bệnh, khom lưng kéo tay của cô gái.

“Vưu Dữu, hôm nay có khá hơn chút nào không?”

“Chị.”

“Còn đau không?”

Cô gái gật đầu.

“Em không nhìn thấy mặt của em, vừa đau vừa ngứa, thật khó chịu.”

Ánh mắt Phó Nhiễm lộ ra thương yêu, cô kéo cái ghế qua bên cạnh.

“Không sợ Vưu Dữu, về sau chúng ta sẽ tìm bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ tốt nhất, giúp em xinh đẹp hơn.”ch

“Có thể không?”

Mặc dù vải trắng bao lấy mặt của cô gái, nhưng Phó Nhiễm vẫn có thể thấy hi vọng trong đáy mắt cô.

“Dĩ nhiên có thể, bây giờ em phải phối hợp trị liệu.”

“Chị, chị yên tâm, em có thể gắng gượng qua đi.”

Phó Nhiễm nắm chặt tay Vưu Dữu, cô cũng kiên cường so với tưởng tượng của họ.

” Vưu Dữu, chị sẽ giúp em tìm ra sự thật, dù là khó hơn nữa, cũng phải làm cho hần trả giá đắt.”

Rõ ràng Phó Nhiễm cảm thấy Vưu Dữu rụt tay lại.

“Chị, em không muốn kiện.”

“Tại sao?”

“Em còn muốn đi học, em không muốn đồng môn cùng các bạn đều nhìn em giống như nhìn quái vật, hơn nữa căn bản là tiền chữa bệnh chúng ta không chịu nổi.”

“Chuyện tiền chị sẽ tìm biện pháp.”

“Chị, cha mẹ em nói rồi, chị đã mang không ít tiền đi, em lại không muốn tiền của chị nữa. 200 vạn không phải số tiền nhỏ, dù là em để cho hần ngồi tù thật cũng không thể có được tiền bồi thường nhiều như vậy.”

Vưu Dữu nói xong câu này, mệt mỏi thở dốc.

“Em đồng ý âm thầm giải quyết.”

“Tại sao?”

Phó Nhiễm cho là, ít nhất Vưu Dữu sẽ đứng ra kiện.

“Những khổ sở lúc đó chỉ có em hiểu rõ nhất, chẳng lẽ em muốn nhận thiệt thòi về mình sao?”

“Tiểu Nhiễm.”

Thím cũng chen vào nói.

“Đây là chúng ta quyết định sau khi suy nghĩ mấy ngày, Vưu Dữu chịu nhiều đau khổ như vậy, ta không đành lòng thấy nó cuốn vào phong ba dư luận lần nữa, ta chỉ muốn nó có thể an tâm dưỡng bệnh, nó mới 20 tuổi, không chịu được nhiều như vậy.”

Thím quay lưng lại khóc, chú đứng ở bên cạnh bất đắc dĩ lắc đầu.

“Tiểu Nhiễm, chúng ta biết con là vì tốt cho Vưu Dữu, nhưng cưỡng bức. Chuyện như vậy.”

Phó Nhiễm còn muốn nói điều gì đó, Minh Thành Hữu lại lên tiếng trước.

“Mọi người yên tâm, toàn bộ tiền thuốc thang bao gồm phí phẫu thuật thẩm mỹ sau này con sẽ lo liệu, có một căn nhà ba phòng nhỏ chờ sau khi Vưu Dữu xuất viện liền dọn đến nơi đó ở, chuyện này thực sự Lý Sâm có lỗi, tạ ơn chú thím đã cho nó cơ hội này.”

Tay phải hần nắm vai Phó Nhiễm, cô ngẩng đầu nhìn Minh Thành Hữu, năm ngón tay hần từ từ siết chặt, đưa mắt nhìn cô ý bảo, ngay cả chính người của Vưu gia cũng không truy cứu, cô vẫn còn muốn kiên trì điều gì?

57. Chương 57

Chương 57: Thay đổi lớn

Phó Nhiễm đứng ở cửa bệnh viện, cảm giác chân tay vô lực rời rưng làm cô không đi nổi nửa bước.

Thoáng qua gặp một đám người muốn hình muôn vẽ, ở chỗ bệnh viện này mọi người quen thấy sinh ly tử biệt, dù là sắc mặt cô tái nhợt giống như trang giấy cũng không có người sẽ thêm liếc mắt nhìn.

Chính xác thừa nhận, trời cao lại lấy đi một thiên sứ ở nhân gian chịu khổ thôi.

Minh Thành Hữu ý bảo cô lên xe, Phó Nhiễm nhìn chằm chằm vào cửa xe đang mở ra, hệ thống sưởi bên trong tỏa hơi ấm cuốn đi hơi lạnh bao quanh cô, cô nắm chặt túi xách trong tay, tất cả mọi người đang nói đây là biện pháp giải quyết tốt nhất, chẳng lẽ chỉ có một mình cô lại đi vào ngõ cụt hay sao?

“Em muốn đi một mình một chút.”

Phó Nhiễm đóng cửa xe, sau đó đi ra khỏi bệnh viện.

Giao thông bên ngoài bệnh viện cũng dễ dàng tạo thành hỗn loạn, Phó Nhiễm đứng ở phía dưới cột đèn xanh đèn đỏ, cô quay đầu lại nhìn thấy xe của Minh Thành Hữu đi theo ở chỗ không xa, cô thuận theo dòng người đi qua đầu đường, gửi cho hần tin nhắn.

“Để cho em một mình tĩnh lặng, em không sao.”

Khoảng ba phút sau, xa của Minh Thành Hữu biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Phó Nhiễm ngăn một chiếc xe taxi, không rõ mục đích, chỉ nói với tài xế cứ tiến về phía trước, đi qua một quảng trường không náo nhiệt lắm, lúc này cô mới xuống xe, gọi một ly trà sữa và chọn một góc vắng vẻ ngồi xuống.

Cô chống cằm nhìn về nơi xa, vừa lúc đó gặp ánh mặt trời chiếu tới, cho tới khi có người đến gần lập tức liền có một bóng tối bao phủ lên mặt. Phó Nhiễm đột nhiên bị quấy rầy có chút không vui, cô ngẩng đầu lên, lại thấy Minh Tranh đã tự ngồi vào chỗ đối diện cô.

“Tâm tình không tốt sao?”

Phó Nhiễm xưng hô cũng bớt nóng nảy.

“Làm sao anh ở chỗ này?”

Minh Tranh không trực tiếp trả lời cô...

“Chuyện nhà chú em giờ anh mới biết, đừng thương tâm, mọi chuyện luôn có biện pháp giải quyết.”

Lý gia hận không thể mang súng dao đến để vây quanh bệnh viện, vả lại từ trước đến giờ Lý Vận Linh luôn đề phòng Minh Tranh, làm thế nào mà hần dễ dàng biết được?

“Anh đến cũng là để khuyên tôi sao?”

Phó Nhiễm cầm muống nhỏ quấy bánh pút-đing chìm trong trà sữa lên, lời nói có vẻ lười biếng, hiển nhiên không muốn nhiều lời.

Phục vụ viên đưa tới cà phê Blue Mountain cho Minh Tranh, hắn cố ý tới rất gần cô, cánh tay dài đặt lên mép bàn, thân thể là ẩn vào bên trong ghế mây màu nâu.

“Anh hiểu rất rõ vấn đề ở chỗ nào, là bị chặn tiền chữa bệnh chứ gì? Nếu như em chính là Tiểu Nhiễm mà anh biết, chắc chắn sẽ không bỏ dở nửa chừng để cho người thân của mình chịu tội oan uổng, anh nói đúng không?”

Gần như không thể nghe thấy tiếng cười yếu ớt của Phó Nhiễm, đại khái có mấy phần tự giễu.

“Anh đừng đánh giá tôi quá cao, sự thật ở trước mặt ngay cả anh đều phải cúi đầu, huống chi là tôi?”

Minh Tranh sờ chiếc nhẫn đính hôn bên tay trái, đối với lời nói của Phó Nhiễm, hắn cũng không làm sao đáp lại được, Phó Nhiễm bưng chén trà sữa lên miệng uống. Dù là lúc này đã yếu đuối đến nỗi muốn tìm người để khóc một trận, cô cũng sẽ không tìm Minh Tranh.

Cô đẩy cái ghế ra, Minh Tranh gọi cô lại.

“Tiểu Nhiễm.”

Cô ngạc nhiên.

Minh Tranh đem chi phiếu trong tay đẩy hướng cô.

“Chỗ này có 200 vạn, em cứ cầm lấy đi.”

Phó Nhiễm lại ngồi xuống, nhìn chằm chằm chi tấm phiếu cầm trong tay.

“Anh có ý gì?”

“Đừng hiểu lầm, trước kia anh cũng đã gặp Vụ Dữ, chỉ là không muốn nhìn thấy cô ấy tội nghiệp.”

Phó Nhiễm nắm trong tay tấm chi phiếu giá trị lớn, nếu Minh Tranh biết Vụ Dữ gặp chuyện không may, vậy khẳng định cũng biết hiện tại tất cả đang đứng ở cục diện giằng co. Lúc này hắn lại ra tay, không thể nghi ngờ có thể đem phá vỡ tất cả mọi chuyện một lần nữa.

Cô cầm một tấm chi phiếu như nhau, nghe được âm thanh tờ giấy phát ra tiếng soàn soạt, cô đem chi phiếu đưa trả lại cho Minh Tranh.

“Số tiền này quá nhiều, tôi không có bất kỳ lý do nào thuyết phục mình có thể nhận lấy.”

Ánh mắt Minh Tranh cũng không ngờ tới.

“Em cần gì.”

“Không có con đường nào đi mà không rõ mục đích.”

Phó Nhiễm đặt tấm chi phiếu lên trên bàn.

“Cà phê của anh thì tôi xin, coi như là cảm tạ anh đã đặc biệt đưa chi phiếu cho tôi.”

“Tiểu Nhiễm, anh cho là ít nhất em có tin tưởng anh, cũng sẽ tiếp nhận sự giúp đỡ của anh.”

Cô không nói gì, mà là lựa chọn nhanh chóng rời đi.

Tầm mắt Minh Tranh thu hồi khỏi tấm chi phiếu, nhân nhặt hướng về bóng lưng Phó Nhiễm càng lúc càng xa.

Hắn mím chặt cánh môi, người khác rất khó có thể thấy rõ trong mắt người đàn ông này ẩn giấu điều gì mới có thể làm đôi mắt bí mật như vậy mà sâu không thấy đáy.

Minh Thành Hữu cho là Vụ gia khẳng khái bỏ qua, Phó Nhiễm cũng sẽ buông tha, dù là nhất thời cô có oán hận, nhưng thời gian luôn có thể xóa tan bực bội trong cô.

Lúc Minh Thành Hữu về nhà, đi vào tiệm bán hoa yêu cầu mua một bó hoa hồng gói lại tuyệt đẹp, hẩn cầm hoa đi vào phòng ngủ, thấy Phó Nhiễm đang lên mạng.

Hẩn cho là cô vừa tra tin tức bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, đến gần nhìn kỹ, gương mặt khô ngô của Minh Thành Hữu dần dần lạnh lại dưới ánh mặt trời, tay cầm bó hoa khó có thể không chế khép chặt, hẩn đi tới nặng nề đóng sập máy tính xuống.

Tay Phó Nhiễm bị kẹp, cô đẩy Minh Thành Hữu ra, mở máy tính ra lần nữa.

“Còn không hết hy vọng phải không?”

Minh Thành Hữu ném bó hoa trong tay ra ngoài, đập vào bình hoa điêu khắc cùng ly nước thủy tinh trên khay trà, Phó Nhiễm đem ảnh trước kia của Vũ Dữu lưu vào tập tin bên trong. Minh Thành Hữu đuổi lý gõ nhẹ lên bàn phím, xóa vài tập tin của cô.

Phó Nhiễm cũng không giận, chỉ thấy hẩn thu tay lại.

“Nếu em còn làm như vậy, Phó Nhiễm, tôi sẽ không khách khí đối với em.”

“Anh làm vậy cũng vô dụng, tôi cũng không chỉ dành trước những thứ này.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu gây sự, trong mắt tức giận cơ hồ khó có thể ngoại lực.

“Làm như vậy đến tốt cùng có ích lợi gì với em? Một khi cho lên mạng, em đã nghĩ sẽ tạo thành tổn thương với Vũ Dữu sao? Cô ấy đi tới đâu đều sẽ bị người ta chỉ trích. . . .”

Phó Nhiễm ôm lấy máy tính đứng lại ở trước mặt Minh Thành Hữu, cô đeo dép ở nhà, đứng ở trước mặt hẩn cũng chỉ đứng tới bên tai hẩn.

“Minh Thành Hữu, anh có khó chịu hay không?”

Hẩn lướt qua sát vai Phó Nhiễm đi về phía ban công, Phó Nhiễm lại sửa lại dữ liệu trong máy tính, cô thấy Minh Thành Hữu châm điều thuốc, nửa người trên nghiêng ra bên ngoài ban công, khắp nơi đều là cánh hoa hồng rơi.

Phó Nhiễm khom lưng nhặt lên một cánh, ngón tay lưu hương, nụ hoa chớm nở sau đó chỉ còn thân cánh.

Cô đứng trước cửa sổ, nhìn thần sắc phiền muộn của người đàn ông được một hơi thuốc lá bao phủ, mặt Phó Nhiễm đặt sát thủy tinh, rét lạnh xuyên qua da đâm vào trái tim.

Có lẽ, chú thím đã lo lắng đứng.

Có lẽ, chính xác, ngược lại cô cứ kiên trì sẽ mang đến tổn thương lớn hơn cho Vũ Dữu, hôm nay, chỉ có thể hi vọng mọi việc cũng đem tổn thương xuống đến mức thấp nhất.

Minh Thành Hữu tìm luật sư, hẹn sau hai ngày đi bệnh viện đàm phán xong, ý của chú thím cũng đồng ý giải quyết trong im lặng.

Chuyện chỉ đợi đến quyết định cuối cùng.

Minh Thành Hữu đứng ở phía trước cửa sổ tầng chót công ty, phía sau là bàn làm việc gỗ đồ lớn, bầu trời tràn ngập âm u ngọt ngào, tầng mây chất chứa giống như giăng đầy đỉnh đầu.

Hẩn nhìn điện thoại bên cạnh, nâng đồng hồ lên xem thời gian, có lẽ không sai lắm.

Giải quyết xong chuyện này, hẩn muốn cho thư ký đặt hai vé máy bay đi nước Pháp, bây giờ Phó Nhiễm còn đang nổi nóng, nói chung có thể tư tưởng không nghĩ đến việc khác.

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, vang vọng bên trong phòng làm việc nghiêm chỉnh rộng rãi trống vắng, Minh Thành Hữu nghe nửa chuông dạo đầu, lúc này mới không nhanh không chậm tiếp máy.

“Alo?”

“Tam Thiệu!”

Giọng nói luật sư dồn dập mạnh như vũ bão.

“Không xong rồi, xảy ra chuyện lớn! Lúc này thật là phiền toái!”

58. Chương 58

Chương 58: Tranh cãi

Minh Thành Hữu nhanh chóng mở mạng ra, nhìn thấy tất cả ảnh của Vụ Dữ trên trang nhất, số lượt xem cùng với số lần click càng lúc càng cao không có dấu hiệu tụt hạ, màu trên tiêu đề đỏ như máu nhấn mạnh hai từ hủy hoại gương mặt và công tử nhà giàu.

Đây là điều Minh Thành Hữu lo lắng nhất, một khi động chạm đến dư luận, chuyện này có muốn cũng không cho qua được.

Người lập topic lại bắt ngờ hành động.

Minh Thành Hữu đặt điện thoại vẫn chưa tắt máy xuống bên cạnh, hần cẩn thận xem xét từng trang một, rất rõ ràng, góc độ hình ảnh là khoảng cách rất gần, chuyện xảy ra với Vụ Dữ, trừ khi là người rất thân thiết mới có thể ra vào phòng bệnh, bàn tay hần chống trên trán, năm ngón tay từ từ thu lại thành nắm đấm.

“Tam Thiếu, Tam Thiếu...”

Hần cầm điện thoại di động lên.

“Nói đi.”

“Bây giờ có cần đi bệnh viện nữa không?”

“Không cung cấp tiền thuốc cùng viện phí nữa, ông cứ suy nghĩ đến chuyện sẽ gặp trên tòa đi, cứ như vậy.”

Minh Thành Hữu tắt điện thoại, dùng sức áp nửa người trên về phía sau, ghé ngồi làm bằng da thật lõm xuống, hần đưa ngón trỏ cùng ngón cái ra đặt nhẹ ở giữa hai lông mày.

Lúc Phó Nhiễm nhận được điện thoại của chú Vụ, cô mới ra khỏi Y Vân Thủ Phủ, nghe giọng nói của chú rất kém nhưng cũng không nói rõ là chuyện gì, bọn họ quyết định lựa chọn âm thầm giải quyết chuyện này, Phó Nhiễm cũng không muốn tham gia nữa.

Cô lái xe tới bệnh viện, chỉ thấy người đứng chật cứng ở cửa phòng bệnh, có người cầm hoa rồi giơ giỏ trái cây trong tay lên, mấy vị y tá có ý tốt khuyên bảo.

“Thật xin lỗi, hiện tại bệnh nhân cần nghỉ ngơi.”

“Cô gái, phải kiên cường vượt qua, chúng tôi ủng hộ cô kiện cáo đến cùng!”

“Đúng vậy, người quyền thế giàu có thì có gì đặc biệt hơn người?”

Phó Nhiễm xen vào đám người, mở hé cửa ra đi vào, chú đang lo lắng đi đi lại lại ở trước cửa sổ, thím thì đang ngồi khóc bên giường của Vụ Dữ, nhìn thấy Phó Nhiễm đi vào, chú lắc đầu một cái rồi thở dài, cũng chưa nói gì.

“Chuyện này là sao vậy?”

“Chị.”

“Tiểu Nhiễm, con thấy rồi đấy, lúc này con hài lòng sao?”

Giọng điệu thím tràn đầy trách cứ.

“Hiện tại chuyện của Vụ Dữ huyền não làm tất cả mọi người đều biết, những người đó đứng ở cửa giống như muốn xem quái vật, còn có cả trên ti vi, trên mạng. Tiểu Nhiễm, chúng ta đều nói sẽ không kiện tụng gì nữa, tại sao nhất định con phải làm lớn chuyện? Bây giờ thì tốt rồi, tiền thuốc thang bị ngưng

lại, chuyên gia mời từ nước ngoài cũng từ chối trở về nước, về sau phải làm thế nào? Con nói cho ta biết đi.”

Cuối cùng Phó Nhiễm cũng bị ảnh hưởng trong lời nói của thím ghen ngào không ngừng, cô liên tục lắc đầu.

“Con không có đem bất kỳ tin tức gì đưa lên mạng, mọi người muốn âm thầm giải quyết, con nhất định sẽ tôn trọng ý kiến của mọi người.”

“Chị, em tin chị mà.”

Vưu Dữu đưa tay nắm lấy tay mẹ mình.

“Mẹ, chuyện này có lẽ là do ý trời đã định.”

“Đứa nhỏ ngốc nghếch này.”

Thím xúc động gạt nước mắt.

“Rõ ràng là có người cố ý tung tin ra ngoài .”

Phó Nhiễm mở máy tính xách tay mang theo ra, không ít thông tin, từng hình ảnh của Vưu Dữu xuất hiện ngay trước mắt, làm cho cô giật mình hơn cả là một tấm ảnh của Vưu Dữu trước khi bị hủy gương mặt, đó là ảnh chụp chung cùng với Phó Nhiễm, bắt buộc Phó Nhiễm phải đương đầu với chuyện này. Vì tấm hình đó Phó Nhiễm vẫn giữ ở trong máy tính, ngay cả Vưu Dữu cũng không có.

Mới vừa rồi còn kiên trì giờ biến thành thất bại mệt mỏi, tâm trí cũng trống rỗng, lòng bàn tay Phó Nhiễm đầy mồ hôi, nhiệt độ bên trong phòng bệnh thích hợp mà chiếc áo cô đang mặc trên người lại bị thấm ướt sau đó dán chặt vào người.

Trước và sau khi bị hủy hoại gương mặt rất đối lập, cô nhìn ánh mắt Vưu Dữu trong tấm ảnh trống rỗng mà vô hồn, Phó Nhiễm tắt máy tính, ngẩng đầu, lúc này cô nhìn về ánh mắt của Vưu Dữu lại thấy tràn đầy hoang mang cùng sợ hãi, Vưu Dữu không biết sẽ còn có bao nhiêu nỗi đau đang chờ cô.

“Vưu Dữu.”

“Tiểu Nhiễm, ta biết rõ con muốn giúp chúng ta.”

Chú tựa bên cửa sổ, khuôn mặt âm đạm.

Phó Nhiễm đứng lên, một ánh mặt trời bao phủ trên vai cô, ánh mắt vẫn duy trì nét kiên cường không màng đến vật chất, cô đi tới trước giường bệnh của Vưu Dữu.

“Lúc còn rất nhỏ chị đã coi em là em gái thân thiết nhất của chị, nếu như có một phương pháp có thể làm nỗi đau của em xuống đến mức thấp nhất, dù là chị không đồng ý, nhưng tối thiểu chị sẽ không phản đối. Chuyện này nếu như là ý của em, chị sẽ làm việc nghĩa không được chùn bước, nhưng cho dù nếu như em có một chút không tình nguyện, tin tưởng chị, coi như là sai chị cũng sẽ bảo vệ em đến cùng.”

Phó Nhiễm đi ra khỏi phòng bệnh, kiên nhẫn cự tuyệt những người tốt bụng nghe tin tức đến thăm, cô đi qua hành lang đầy mùi thuốc khử trùng, nếu mỗi tế bào thần kinh trong cơ thể chết lặng thì sẽ không đau nữa, những tấm ảnh được tung trên mạng kia là tự tay cô chụp, cô nhìn một cái là có thể nhận ra.

Nói cách khác, ảnh là trong máy vi tính của cô phát ra ngoài.

Lý gia yêu cầu luật sư thất hứa, không cần phải nói, những chuyện này Minh Thành Hữu cũng đã biết.

Vưu gia bị buộc lên đầu sóng ngọn gió, thân phận đối phương lại một lần nữa bị dư luận lên án, người giàu sang rồi quyền thế... Mọi chuyện ồn ào đến bây giờ, hoàn toàn không còn là chuyện Vưu gia nói không truy xét thì sẽ không truy xét nữa.

Trên đường trở về Y Vân Thủ Phủ nhận được điện thoại của Minh Thành Hữu gọi tới, không nói gì thêm, chỉ ném lại một câu tôi ở nhà chờ em.

Phó Nhiễm liên tiếp suy nghĩ, cho đến lúc xuống xe đầu óc vẫn còn trống rỗng.

Cô đứng đối diện ở cửa trước, Tiêu quân gia đang nơm nớp lo sợ đứng ở trong phòng khách.

“Thiếu phu nhân, Tam Thiếu nói cô lên lầu.”

“Tôi biết rồi.”

Cô vịn vào lan can, bước đi khó khăn, không biết sau khi gặp Minh Thành Hữu nên mở miệng như thế nào. Chỉ cần vài tấm hình, cho dù Minh Thành Hữu nửa tin nửa ngờ nhưng phần tin là cô làm đã có thể chiếm hơn một nửa.

Phó Nhiễm đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy người đàn ông ngồi ở trước sofa đưa lưng về phía cô, mùi thuốc lá trong phòng quanh quẩn không chịu tan hết, cô đi tới, thấy chấm lửa trên đầu thuốc Minh Thành Hữu kẹp giữa ngón tay như một chấm sao nhỏ.

“Em cũng biết rồi hả?”

Người đàn ông liếc xéo, khẽ nhếch mặt lên nhìn cô chằm chằm.

Phó Nhiễm đặt máy tính trên bàn, cân nhắc xem nên nói thế nào, đã thấy Minh Thành Hữu bỗng nhiên đứng dậy, nhấc máy tính của cô lên dùng sức nện trên mặt đất.

Lời nói đến tới cổ họng lại cố gắng nuốt trở về.

“Em hài lòng sao? Phó Nhiễm, em rất có bản lĩnh!”

Phó Nhiễm nén lại tâm tình, cô biết lúc này giận dữ đối với cô không có lợi.

“Không phải là em làm.”

“Hừ.”

Minh Thành Hữu cười lạnh.

“Nhất định em phải gây ra chuyện thì mới thấy vui vẻ phải không? Hiện tại dư luận đã xôn xao huyền ảo, ngược lại tôi rất muốn thấy, mọi chuyện có phải giống như em mong muốn!”

“Em đã nói rồi, chuyện này chẳng liên quan gì tới em. “

Phó Nhiễm lướt qua Minh Thành Hữu đi về phía ghế sofa đối diện.

“Huống chi, mấy người ra điều kiện mê người như vậy, em còn có lý do gì để phản đối đây?”

Trong lời của cô có mang bao nhiêu châm chọc, không phải Minh Thành Hữu nghe không hiểu.

Hắn khẽ nhếch môi mỏng, đứng dậy tới trước mặt Phó Nhiễm, bàn tay nặng nề đặt lên vai cô.

“Em luôn luôn thông minh, tôi không nghi ngờ điều đó, nếu như em không tìm được chiêu cuối cùng sao chịu đưa ra trò này? Bây giờ mọi chuyện đang có lợi nhất với em, Phó Nhiễm, tôi khổ tâm khuyên em buông tay, thật sự em coi lời nói của tôi là gió thoảng bên tai sao?”

Phó Nhiễm mệt mỏi, chỉ lặp lại.

“Em không có.”

Minh Thành Hữu khom lưng lấy tờ báo mở ra đặt trên bàn trà, hắn rút ra một tấm hình ném đến hướng Phó Nhiễm.

“Không nghĩ tới, lúc quan trọng nhất em lại sẽ đi tìm anh ta.”

Cô nhặt lên nhìn, là tấm hình lúc cô nhận lấy chi phiếu của Minh Tranh, giờ Phó Nhiễm mới hiểu ý tứ trong lời nói kia của Minh Thành Hữu, cô vội vàng tranh cãi.

“Anh ta cho em chi phiếu, nhưng mà em lại không cầm.”

“Vậy sao?”

Thất vọng trong mắt Minh Thành Hữu theo hắn ngã vào ghế sofa lon mà không che giấu thêm.

“Hai ngày trước, trong tài khoản ngân hàng của em có gửi vào một khoản tiền 200 vạn, sau khi chuyển tiền trong bốn giờ, các tấm ảnh của Vũ Dữ bị truyền lên mạng. Phó Nhiễm, cũng chính là có số tiền kia, em mới không có sợ hãi gì, bạo gan chuẩn bị độ sức phải không?”

Nghe một chút, bao nhiêu nước chảy thành sông, chuyện này nếu nói không phải là cô làm, ngay cả ông trời cũng sẽ không tin.

59. Chương 59

Chương 59: Cho rằng cô là người tung lên mạng

Phó Nhiễm giơ tấm hình trong tay lên.

“Từ đâu anh có được?”

“Đừng cho là tôi sai người theo dõi em, đây là do mẹ tôi có được, bên mẹ có người luôn đặc biệt theo dõi Lão Đại.”

Chuyện không liên quan tới mình, đương nhiên Minh Thành Hữu sẽ phủ nhận.

“Lần trước tôi cùng anh ta bị chụp trộm ở trên đường, rồi có người mượn danh ký giả gửi ảnh tới chỗ cha, có lẽ cũng là do anh làm?”

“Em có ý gì?”

Một lời nói trúng tim đen, sắc mặt Minh Thành Hữu càng lúc càng khó coi.

Phó Nhiễm không muốn chấm dứt câu chuyện, cô tiện tay ném tấm ảnh vào thùng rác bên cạnh.

“Em chưa từng làm, chính là anh nghĩ em làm, lúc này em chỉ có thể nói như vậy.”

Đương nhiên là hai người chấm dứt trong không vui.

Phó Nhiễm đã sớm nói qua, Minh gia là một dòng nước xoáy sâu không thể nhìn thấy đáy, nếu như cô đoán không sai, ban đầu tấm hình kia cũng là ở trong tay Lý Vận Linh có được, mà Minh Thành Hữu là trực tiếp lợi dụng nó thúc đẩy chuyện đính hôn của Minh Tranh cùng La Văn Anh.

Về việc tại sao hẳn lại làm những chuyện bất lợi ỉn như vậy, Phó Nhiễm cũng không có thời gian để tìm hiểu đến cùng.

Cô chỉ nghĩ là tính tình Minh Thành Hữu ương ngạnh thẳng thắn như vậy thì tâm địa không sâu, hóa ra chính là cô đã lầm rồi.

Phó Nhiễm lo lắng tìm được Minh Tranh, cô còn chưa nói gì, đối phương cũng đã chặn đường của cô.

“Tiểu Nhiễm, anh chỉ biết chính xác lúc trước em là bởi vì tiền, cuối cùng bây giờ em cũng có thể làm chuyện em muốn làm.”

Minh Tranh ý bảo nhân viên phục vụ lấy cho Phó Nhiễm một ly nước nóng.

Cổ họng cô đau đớn khó chịu tựa như bị thiêu đốt, cô đắn đo suy nghĩ chưa kịp nói ra liền bị Minh Tranh ngắt lời, cô không khỏi cất cao giọng.

“Thật sự khoản tiền kia là của anh?”

Minh Tranh gạt đầu, không có ý giấu diếm chút nào .

“Anh biết rất rõ là em không chịu nhận, cho là anh có ý gì khác, Tiểu Nhiễm, hãy tin anh, anh chỉ là không muốn nhìn thấy em khó chịu, không muốn nhìn em lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan”

Phó Nhiễm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trước mắt, hy vọng có thể nhìn thấy chút manh mối bên trong sắc mặt lạnh lùng này, nhưng không biết có phải là thật sự hẳn không thấy có lỗi với lương tâm cho nên vẫn giấu quá kỹ hay không, cũng giống như trước kia, cô vẫn không thể hiểu nổi.

“Những tấm hình kia.”

“Thực sự, lúc anh thấy tin tức trên mạng liền muốn gọi điện thoại cho em, anh đồng ý với cách làm của em.”

Cảm xúc của Phó Nhiễm hỗn loạn, trong ngực buồn bực khó chịu, cô thở dài, cơ thể không còn chút sức lực dựa vào thành ghế.

“Anh cũng cho rằng tôi là người tung lên mạng?”

Gương mặt Minh Tranh lộ vẻ kinh ngạc.

“Chẳng lẽ không đúng là em?”

Phó Nhiễm cắn chặt cánh môi, ánh mắt tràn ngập tìm kiếm.

Minh Tranh uống cà phê, đầu lông mày khẽ nhíu lại, nói giống như không vui.

“Em vội vàng tìm anh như vậy, chẳng lẽ em cho là anh làm? Tiểu Nhiễm, Sâm Tử cũng là em họ của anh, mặc dù nó có lỗi nhưng việc tiết lộ chuyện của nó ra bên ngoài anh sẽ không làm.”

Tất cả mọi người có thể phủ tay sạch sẽ, chỉ có Phó Nhiễm là không làm được.

“Làm sao anh biết số tài khoản ngân hàng của tôi?”

“Thẻ ngân hàng Thành Hữu đưa cho em là do công ty dịch vụ quản lý, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể biết.”

Minh Tranh bình tĩnh suy nghĩ một lát, ngón trỏ gõ nhẹ trên mặt bàn, nét mặt như có như không vẻ không tập trung.

“Tiểu Nhiễm, nếu như chuyện này không phải là em làm, còn có thể là ai đây?”

“Nhưng hình ảnh truyền ra đúng là chỉ có trong máy tính của tôi mới có.”

“Vậy em phải nghĩ kỹ, người nào có cơ hội đụng vào máy tính của em nhất.”

Phó Nhiễm lấy thẻ ngân hàng từ trong ví tiền ra, Minh Tranh ngẩng đầu.

“Thế nào, thật sự khách sáo với anh thế sao?”

Động tác của Phó Nhiễm đang rút ra liền dừng lại, cô ngẫm nghĩ chốc lát, lại đem nhét về chỗ.

“Vậy đi, chuyện này là em gián tiếp cũng có phần, coi như là anh cho em mượn. “

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông phía đối diện, ánh mắt nghiêm túc.

“Ca ca, tôi nhớ anh nói cho tôi biết, chuyện tấm hình không liên quan đến anh?!”

Minh Tranh khẽ nhếch môi, hẳn gật đầu.

“Anh cho em biết, chẳng liên quan tới anh.”

Sau khi Phó Nhiễm rời khỏi nơi đó lại đi tới bệnh viện, cô đưa chiếc thẻ ngân hàng kia cho thím, bên trong phòng bệnh chật ních phóng viên, không cần phải nói, một khi chuyện đã lộ ra ngoài thì sẽ rất khó che giấu.

Tất cả mọi người tin chắc tin tức đó là do Phó Nhiễm tung ra, sau khi thím cầm tiền rồi cũng không buồn bực lo lắng nữa, trả lời phóng viên vẫn úp úp mở mở như cũ.

Sau khi Minh Vân Phong biết tất cả mọi chuyện liền giận dữ, hơn nữa còn liên tục cảnh cáo Minh Thành Hữu cùng Lý Vận Linh không được nhúng tay vào chuyện này.

Sức mạnh của Internet không thể bỏ qua, mấy ngày sau, Lý Sâm bị bắt ở nhà.

Ngay trước mặt Minh Vân Phong, Lý Vận Linh không tiện nổi giận, đợi khi ông lên lầu nghỉ ngơi, Phó Nhiễm mở miệng trước.

“Mẹ, con biết rõ mẹ muốn nói gì, nhưng thật sự chuyện tấm hình con không biết gì cả.”

“Không biết gì cả?”

Lý Vận Linh chưa giận đến nổi tím mặt, chỉ là cười lạnh nói.

“Chuyện con gái chú thím cô không có mấy người biết, nếu là do người khác tung lên, vì tăng thêm hiệu quả dư luận nhất định sẽ nói ra cả chuyện bị cưỡng bức. Chuyện này hoàn toàn lại chỉ mới nói một nửa, Tiểu Nhiễm, vừa muốn đem vạch trần chuyện này lại muốn bảo vệ danh tiếng của cô bé kia, ngoại trừ cô ra còn có ai đây?”

Phó Nhiễm bị chặn họng không trả lời được.

“Thôi, việc đã đến nước này cũng chỉ có thể mặc cho số phận, cũng đừng ai trách là người nào.”

Từ đầu tới cuối Minh Thành Hữu không xen vào một lời, hần nghiêng người đứng dậy dập tắt điều thuốc trong tay,

Phó Nhiễm thấy cổ áo người đàn ông rộng mở, hần thu hồi động tác, ánh mắt hướng sang cô.

“Nếu như thật sự Lý Sâm không làm, ai cũng không đổ oan cho cậu ta được.”

Phó Nhiễm hy vọng có một sự thật có thể thay đổi được chuyện này.

Minh Thành Hữu cầm chìa khóa xe lên đứng dậy.

“Đợi chút.”

Phó Nhiễm gọi hần.

“Vưu Dữu đã đồng ý phối hợp với cảnh sát, em hy vọng lời nói của cha. . . . Anh có thể nghe theo.”

Hần bước qua Phó Nhiễm, đi thẳng ra đại sảnh.

Phó Nhiễm ngồi trong phòng khách của Minh gia biết, rõ ràng chuyện này là muốn cô lập cô, cô nhớ tới túi xách của mình vẫn còn để quên trong phòng, mặc dù cô cùng Minh Thành Hữu chưa bao giờ tới đây ở, nhưng căn phòng đó mỗi ngày Lý Vận Linh cũng cho người quét dọn cẩn thận.

Trong lòng cô đầy băn khoăn lo lắng đi tới lầu ba, lúc cầm túi ra ngoài, đi qua phòng của Minh Vành nghe được một tiếng nói rất nhỏ truyền ra.

“Chị, làm sao bây giờ?”

Là Lý Tắc Cần.

“Anh rể cậu vừa mới ngủ, cậu nói khẽ một chút, tôi cũng không nghĩ tới chuyện Tiểu Nhiễm sẽ úp một cái sọt vào như vậy, nhưng Sâm Tử là độc đinh của Lý gia chúng ta, dù là trở mặt với anh rể cậu tôi cũng sẽ bảo vệ nó, cậu cứ yên tâm đi.”

“Chị nói em phải yên tâm thế nào đây?”

Tiếng bước chân Lý Tắc Cần không kiên nhẫn vang lên.

“Hiện tại áp lực dư luận rất lớn, sợ rằng rất khó giải quyết chuyện này, chỉ có Thành Hữu mới có thể giúp chúng ta. . . .”

“Nó sẽ không thờ ơ đứng nhìn đâu.”

Giọng điệu Lý Vận Linh chắc chắn.

Phó Nhiễm dán người vào cửa, một hồi lạnh lẽo vào đến xương sống.

“Chị, cứ cho là em không cảnh cáo trước, vừa nãy chị cũng nói cùng Thành Hữu, nếu Lão Đại đã chi tiền, vậy thì đã rõ ràng là hần có chuẩn bị từ trước. Nếu không sao dễ dàng xuất đầu lộ diện? Hạng mục ở thành

phố Hải Thiên, Thành Hữu cùng lão Đại đối đầu một mất một còn, bọn họ đều muốn em tham gia cổ vấn. Có câu châm ngôn ý nói ai tổn hại cũng được, ai hưng thịnh cũng được. Không cần Thành Hữu mở miệng em cũng sẽ giúp cháu trai của mình, nhưng mà...”

Lý Tắc Cần dừng một chút rồi mới nói.

“Nhưng nếu lão Đại có thể hết lòng giúp em đưa Sâm Tử ra”

“Cậu hồ đồ!”

Lý Vận Linh gầm lên.

“Lời như thế mà cũng nói ra được? Thành Hữu không giúp cậu thì có thể giúp ai? Yên tâm, Sâm Tử sẽ không sao, nhưng nếu một lần nữa để cho tôi nghe thấy những lời nói không suy nghĩ như vừa rồi của cậu, đừng trách tôi không khách sáo với cậu!”

“Nói cho cùng là em cũng nói sự thật, bây giờ ai có thể giúp con trai em, em liền giúp người đó.”

Phó Nhiễm khẽ lui về phía sau, cánh tay mệt mỏi đỡ vách tường đi xuống lầu.

60. Chương 60

Chương 60: Vô tội thả ra

Y Vân Thủ Phủ.

Phó Nhiễm ăn không thấy ngon miệng, gầy gầy thức ăn trong chén, cô ngẩng đầu lên thấy Tiêu quản gia đứng ở bên cạnh bàn.

“Tiêu quản gia, bà đi ăn cơm đi.”

“Vâng.”

Minh Thành Hữu mãi lo gấp thức ăn, hai người chưa nói qua với nhau một câu từ lúc ngồi xuống đến bây giờ.

Mấy ngày nay trên ti vi đều đưa tin nhà giàu có quyền thế cố ý tìm cách cản trở người muốn đâm đơn kiện.

Cục trưởng cục công an thị trấn Nghênh An cố ý để lộ tin tức, thái độ muốn làm rõ mọi chuyện, cho dù phía bên kia là có người đứng sau kiên quyết đến cỡ nào, cũng điều tra đến cùng để tìm lại công bằng cho người bị hại.

Hàng vạn ánh mắt đang dõi theo chuyện này, trong tay cảnh sát còn có lời khai của Vụ Dữ, không ít người tốt bụng tự tổ chức một hội những người đến bệnh viện chăm sóc cô.

Chuyện hình phạt Lý Sâm bị phán quyết chỉ còn là chuyện thời gian, Phó Nhiễm cũng hi vọng nỗi đau của Vụ Dữ cũng sớm qua đi.

Cô nhìn người đàn ông bên cạnh, trước sau như một, Minh Thành Hữu vẫn duy trì tướng ăn ưu nhã như cũ.

Phó Nhiễm cầm chiếc đũa trong tay.

“Sau khi vụ án này kết thúc, em muốn đưa Vụ Dữ ra nước ngoài.”

“Ừ.”

Phó Nhiễm ăn canh, không nói thêm gì nữa.

Minh Thành Hữu uống hai ngụm canh sau đó nâng mặt lên.

“Thật ra thì bây giờ em có thể đưa cô ấy đi, mỗi ngày như vậy đối với bệnh của cô ấy không tốt, em không cần phải lo lắng, đã nghe cục trưởng cục công an nói rồi sao? Không ai có thể bảo vệ được Lý Sâm trừ khi chính bản thân nó trong sạch.”

“Em không có ý này.”

“Phó Nhiễm.”

Hai tay Minh Thành Hữu đan chéo đặt ở mép bàn, hần mím chặt khóe miệng, thần sắc mê mị như gần như xa, hần vươn tay cầm lấy tay Phó Nhiễm.

“Chỉ một lần này, tôi chỉ có thể để cho em tùy hứng lần này, nếu như thật sự Lý Sâm đã làm, cũng nên để cho nó một bài học, đây là vấp vấp trên đường đời nhất định nó phải trải qua khi trưởng thành, nhưng mà. Tôi hi vọng em sẽ có chừng mực.”

Lời nói của hần không nặng không nhẹ, đúng là mang theo thỏa hiệp cùng cảnh cáo.

Phó Nhiễm quan sát thăm dò ý tứ qua nét mặt và lời nói sao có thể không hiểu, chuyện đã đến nước này, Minh Thành Hữu đã bày ra bậc thang vì cô, nếu cô không thuận th~~A~~theo xuống chẳng phải là rất quái đản sao.

“Được.”

Mặc dù quan hệ có thể khôi phục lại như trước, nhưng một cái khe không thấy đáy lại lặng lẽ hình thành, một khi cơ hội chín muồi liền muốn long trời lở đất.

Chú thím không có trách Phó Nhiễm, nhưng trong lời nói cũng giữ khoảng cách, trong một thời gian ngắn thì rất khó trở lại thân thiết như xưa.

Phó Nhiễm không thấy hổ thẹn với lương tâm, theo thường lệ cô vẫn đi bệnh viện thăm Vụ Dữ, chỉ sợ ảnh hưởng tới tâm tình của cô, Phó Nhiễm tắt TV.

“Chị, cố ý làm tổn thương người khác có phải tội rất lớn hay không?”

Phó Nhiễm chăm chú gọt quả táo.

“Chị không hiểu kiến thức về luật pháp, nhưng có lẽ bị xử tương đối nặng.”

“Chị.”

Trong lời nói của Vụ Dữ như có chút do dự.

“Sao vậy?”

“Có thể rút đơn kiện hay không? Thật sự là em không muốn kiện.”

Phó Nhiễm cầm lấy chén nước, dùng bông băng nhúng nước chấm lên môi cô cho đỡ bị khô.

“Tại sao vậy? Hần hại em thành ra như vậy, chẳng lẽ không phải là em hận hần sao?”

“Em.”

Vụ Dữ dừng lại, không nói thêm gì nữa, sau đó cô thay đổi chủ đề.

Chị, lâu rồi anh rể không có tới, em khẳng định rõ ràng là hai người đang ngầm ngầm cãi nhau, em không muốn vì em mà ảnh hưởng tới tình cảm của anh chị.”

“Em nghĩ nhiều rồi.”

Phó Nhiễm giơ tay lên sờ đầu Vụ Dữ, mái tóc đen nhánh bị một trận lửa đốt sạch, Phó Nhiễm hết sức an ủi cô.

“Phía phóng viên cũng chăm chú theo dõi chuyện này, anh ấy là anh em họ của Lý Sâm, không tiện tới bệnh viện.”

“Hai người không có việc gì là tốt rồi.”

Ánh mắt Vưu Dữu ảm đạm nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm sự nặng nề.

“Chờ làm xong thủ tục bên này chị sẽ sắp xếp ọi người ra nước ngoài, chỗ có kỹ thuật y khoa tân tiến nhất.
.....”

“Chị, em biết rồi, ở chỗ này quả thật sẽ lại suy nghĩ lung tung, em cũng muốn rời đi.”

Giữa lúc Phó Nhiễm đang nói chuyện với Vưu Dữu, không nghĩ là Minh Tranh sẽ đến.

Bọn họ cùng rời khỏi phòng bệnh, Minh Tranh thấy cô đầy tâm sự.

“Còn đang phiền lòng chuyện vụ án sao?”

“Cũng không hẳn là vậy.”

Phó Nhiễm lắc đầu, tiếng bước chân của Minh Tranh thay đổi tiến lên phía trước.

“Thuận theo ý trời đi, nhưng anh muốn nhắc nhở em không cần ôm hy vọng quá lớn, không phải còn có câu nói là mọi chuyện do người làm sao?”

Phó Nhiễm nhớ hôm đó nghe được Lý Vận Linh cùng Lý Tắc Cần nói chuyện với nhau ở Minh gia.

“Nếu như nếu đổi lại là anh, một mặt là thân thiết nhất, mặt khác lại có dính líu đến lợi ích trong đó, anh sẽ làm như thế nào?”

“Cái này còn cần anh trả lời em sao?”

Minh Tranh cười như không cười vỗ đầu Phó Nhiễm.

“Càng hi vọng lớn thất vọng mới càng lớn.”

Phó Nhiễm vội tạo khoảng cách với hắn, lúc sắp đi ra tới đại sảnh bệnh viện thì cô dừng bước nói.

“Anh đi trước đi, tôi quên còn có việc nói với Vưu Dữu, còn nữa, cảm ơn anh đã tới thăm.”

Minh Tranh cũng không nói thêm, sau khi gật đầu rời đi thẳng.

Cho đến khi xe của hắn biến mất ở cửa bệnh viện, lúc này Phó Nhiễm mới đi tới hướng bãi đậu xe. Nói không chừng, lần đầu tiên bọn họ không cẩn thận đến gần nhau cũng sẽ bị lộ dưới ống kính.

Lý gia tìm người xin bảo lãnh để chờ xét xử, nhưng bởi vì truyền thông đặc biệt chú trọng quan tâm đến tình tiết của vụ án, nên không thể thông qua.

Vốn là cô không ôm hi vọng, nhưng lời nói của Minh Thành Hữu làm cho cô an lòng một chút, không nghĩ tới lần này làm điều thừa chỉ vì chứng minh hi vọng lúc tuyệt vọng mang tới đau đớn khắc sâu như vậy.

Cảnh sát đã trắng đêm liên tiếp thăm dò thu thập chứng cứ, nghi ngờ người phạm tội là do người khác làm.

Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm đi bắt cảnh sát thì Lý Vận Linh cùng vợ chồng Lý Tắc Cần cũng đều ở đây, rõ ràng mấy ngày này Lý Sâm gây đi không ít, tính tình cũng không nông nổi giống như lúc trước, nội tâm có vẻ kín đáo và trưởng thành hơn.

Minh Thành Hữu tiến lên ôm Lý Sâm, vẽ hăng hái trong ánh mắt.

“Đi, anh đã đặt mười bàn ở Nhà Uyển Thanh Phong để giải xui cho cậu, xua tan xúi quẩy.”

Phó Nhiễm thấy bọn họ từng người một ôm Lý Sâm, ánh mắt Lý Vận Linh mỉm cười, hướng Lý Tắc Cần đứng bên cạnh nói.

“Ta đã nói rồi, sẽ không có chuyện gì, rõ ràng là trong sạch.”

Một chiếc Rolls-Royce đến bên cạnh Lý Sâm cùng mọi người, Minh Thành Hữu quay ra ngồi vào xe phát động động cơ, ánh mắt hắn xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Phó Nhiễm, sắc mặt cô vô hồn, thậm chí không có đến một câu chất vấn.

Dựa vào lời nói của người bị tình nghi bị bắt, đêm đó hắn gặp Vưu Dữu ở đầu đường đi về một mình, bởi vì sau khi uống rượu say cho nên ý thức không rõ ràng.

Hắn kéo Vưu Dữu tới một ngõ nhỏ với ý đồ cưỡng bức, không nghĩ là Vưu Dữu ra sức phản kháng và hét lên kêu cứu. Nhất thời hắn hoảng hốt vội bỏ chạy mới đi mua để cho vào bật lửa đội lên mặt Vưu Dữu rồi phóng lửa.

Lời thú tội này dẫn đến rất nhiều giả thiết cùng chất vấn, kết quả là trên Internet càng như tiếp thêm khí thế hùng hực, từng câu chính xác phê phán cơ quan chức năng bao che cho Lý Sâm, nhưng cơ quan công an đưa ra đủ chứng cứ, thái độ lại kiên quyết xác định kẻ bị tình nghi phạm tội là người khác.

Nhất thời trong lúc đó, cái từ giàu sang quyền thế này lại một lần nữa trở thành chủ đề nóng được tìm kiếm nhiều nhất.

Tất cả mọi người không tin đây là sự thật, đủ loại chê cười bao gồm hăm hại đều chỉ thẳng hướng Lý Sâm.

Dĩ nhiên Phó Nhiễm cũng không tin, nhưng cô lại không biểu hiện qua một câu, nếu không có khả năng thay đổi, không có cách nào chấp nhận cũng phải chấp nhận.

Bên trong xe, radio đang phát thông tin tài chính và kinh tế, trong đó có đưa một nội dung là chúc mừng Minh Thành Hữu đã lấy được hạng mục ở thành phố Hải Thiên, người đầu tư quan trọng nhất lại là cậu ruột.

Phó Nhiễm nghiêng đầu thấy vẻ mặt Minh Thành Hữu nhàn nhã đặt một tay lên cửa sổ xe, ngón trỏ có tiết tấu gõ nhẹ trên vô lăng, đi thẳng tới nơi đã hẹn mở tiệc là vì muốn chúc mừng Lý Sâm.

“Chúc mừng anh.”

Giọng nói Phó Nhiễm lộ ra vẻ lạnh nhạt.

Minh Thành Hữu khẽ nhủ mày kiếm, trong trí nhớ của hắn, Phó Nhiễm chưa bao giờ hỏi hắn về chuyện hạng mục.

61. Chương 61

Chương 61: Chúng ta kết hôn đi

Ngày Vưu Dữu ra khỏi nước, hôm ấy Phó Nhiễm đi tiễn.

Minh Thành Hữu ngồi ở trong xe không xuống.

Lúc Phó Nhiễm trở lại trên xe, hai mắt ửng hồng, Minh Thành Hữu nắm chặt tay của cô.

“Đi đâu ăn cơm đây?”

Tầm mắt cô giống như thoáng nhìn thấy bóng dáng người thanh niên, đang muốn nhìn kỹ hơn thì xe đã lái ra cách xa mười mét.

Lý Sâm bỏ kính râm màu trà xuống, ánh mắt hơi lạnh lẽo hiển nhiên không hợp với lứa tuổi của hắn. Vưu Dữu cứ thế đi như vậy, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm, khóe môi càng lúc càng mím chặt.

Hắn không thể ở lại nơi này lâu hơn, chỉ sợ sẽ có phóng viên đi theo tới đây, Lý gia đã sớm làm xong thủ tục cho hắn ra nước ngoài du học, lúc trước hắn vẫn chần chừ kéo dài thời gian, bây giờ xem ra chỉ có con đường này là tốt nhất.

Phó Nhiễm cảm giác bàn tay cầm tay của cô ấm áp mà khô mát, Minh Thành Hữu lại khôi phục bộ dạng ăn nói không đứng đắn như trước, nhưng rốt cuộc là có hiềm khích, Phó Nhiễm lại không muốn trả lời.

Đừng nghĩ Minh Thành Hữu hiện tại tại cột nhà như vậy, nhưng lúc hắn đập tan máy tính của cô thì vẻ hung dữ cũng là từ bên trong lộ ra.

Sau khi trải qua chuyện của Vưu Dữu, Phó Nhiễm cũng nhìn rõ rất nhiều vấn đề trong ngày thường không thể nhìn thấy hết.

Nói cho cùng thì cô cùng Minh Thành Hữu vẫn có một khoảng cách.

“Muốn ăn món gì?”

Thấy cô không nói lời nào, Minh Thành Hữu cầm tay cô dùng sức nắm thật chặt.

Phó Nhiễm khôi phục trở lại bình thường.

“Tùy ý đi.”

“Làm sao vậy, tâm sự nặng nề?”

Một tay Minh Thành Hữu đập vào tay lái, ánh mắt liếc sang Phó Nhiễm bên cạnh.

“Gần đây phòng làm việc mới nhận một hạng mục, khả năng có chút khó khăn.”

Minh Thành Hữu nghe vậy, thuận miệng nói đùa với cô.

“Còn có chuyện gì có thể làm khó em?”

“Lời này nên dùng với anh mới đúng. “

Phó Nhiễm rút tay mình ra.

“Em tin tưởng, thật sự là trên đời này không có chuyện gì có thể làm khó Minh Tam Thiếu mạnh mẽ có khí thế.”

Tất nhiên là hần hiểu được thâm ý trong lời nói của cô, gương mặt Minh Thành Hữu lộ ra vẻ không vui.

“Phó Nhiễm, chuyện của Lý Sâm anh đã nói rồi, cảnh sát đã chứng minh là nó vô tội, anh càng không có nhúng tay vào chuyện đó, em lại cứ nhất định cho rằng là liên quan tới anh sao?”

Phó Nhiễm không cãi vả, chọn cách im lặng như bình thường.

Minh Thành Hữu chọn tiệm cơm Tây, khu vực Vip có thể giữ được vẻ yên tĩnh, tao nhã lịch sự, hần cắt phần thịt bò bít tết cẩn thận cắt thành từng lát nhỏ, đưa một miếng đưa tới bên miệng Phó Nhiễm.

“Em có rồi.”

“Phó Nhiễm, chuyện kia đã trôi qua, chẳng lẽ về sau em muốn nói chuyện với anh bằng giọng quái đản đó mãi sao?”

Minh Thành Hữu thừa dịp đem miếng thịt bò bít tết nhét vào trong miệng cô.

“Hôm nào để ẹ anh chọn ngày tốt, chúng ta. Kết hôn đi.”

Hần nói xong câu đó, để dao đĩa xuống nghiêm túc nhìn cô.

Phó Nhiễm bị bất ngờ kinh ngạc sợ tới mức một miếng thịt bò bít tết nghẹn ở trong cổ họng, cô nâng ly rượu uống hai hớp.

“Kết hôn?”

Minh Thành Hữu nheo mắt, chân mày nhíu chặt.

“Chẳng lẽ em không muốn? Chúng ta đã đính hôn, sớm muộn sẽ có ngày phải kết hôn .”

Phó Nhiễm có một chút hoảng hốt, Minh Thành Hữu nói rất đúng, cô nghiêm túc suy nghĩ về người đàn ông trước mặt, phát hiện thật ra thì còn có rất nhiều mặt là cô không nghĩ tới cũng không thể hiểu, kết hôn.

.

Một từ xa xôi đến cỡ nào.

“Anh quên mẹ anh nói cái quy định bắt thành văn kia rồi hay sao?”

“Có con mới cưới?”

Minh Thành Hữu bật cười.

“Vậy anh đổi lại cách khác nói, Phó Nhiễm, chúng ta muốn có đứa bé đi!”

Chuyện cầu hôn đối với một người con gái mà nói thì không khác là việc hạnh phúc nhất, nhưng hoàn toàn cô lại không cảm thấy điều đó. Trừ bên ngoài không biết gì ra lại có một loại đau thương khó có thể diễn tả khác.

Trở lại Y Vân Thủ Phủ, Phó Nhiễm còn đang suy nghĩ chuyện này.

Minh Thành Hữu tắm xong ngồi vào bên cạnh cô, cánh tay hằn vòng qua thắt lưng Phó Nhiễm, kề sát trong ngực cô nóng bỏng như lửa.

“Đi tắm đi.”

Giọng nói khàn khàn kêu gọi truyền ra dục vọng trần trụi, cổ Phó Nhiễm cảm giác được lạnh, thấy giọt nước đang từ mái tóc đen nhọn của Minh Thành Hữu rơi xuống, cô lấy tay đẩy nhẹ hất ra.

“Đem tóc thổi khô trước đã.”

Minh Thành Hữu nghe vậy, ngoan ngoãn lấy máy sấy đi đến sô pha.

Phó Nhiễm tắm xong ra đi ngoài, hất đã thổi khô tóc nằm ở trên giường lớn, vẻ mặt thanh thản.

Cô nhận được điện thoại của Phạm Nhân gọi tới, chuyện của Vụ Dữu náo loạn như vậy, hơn nữa Lý Vận Linh thêm dầu thêm mỡ một phen, thời gian này cứ hai ba ngày là Phạm Nhân sẽ gọi điện thoại tới, thường xuyên nhắc nhở Phó Nhiễm không thể mơ hồ làm tổn thương tình cảm với Minh Thành Hữu.

Phó Nhiễm thuận miệng ứng phó mấy câu sau đó tắt máy.

Hai cánh tay Minh Thành Hữu chống lên nửa người trên, ôm cô lăn trên giường, hất đẩy chân Phó Nhiễm ra, bắt đầu cởi áo của cô.

Phó Nhiễm giữ chặt ngón tay hất.

“Đêm nay em không có hứng thú.”

“Ngao, mỗi ngày em đều qua loa dùng mấy từ này từ chối anh, em tự cho là mình đang học bài?”

Minh Thành Hữu không thể chờ được nữa, nhấc áo ngủ của Phó Nhiễm lên, bàn tay mơn trớn trong thắt lưng cô, lòng bàn tay thỏa mãn, bụng trắng nõn làm hất căng thẳng, hất khoan khoái bật ra thanh âm mập mờ, khuỷu tay chặn bả vai cô, vùi mặt vào cổ Phó Nhiễm.

“Em nói em không có hứng thú.”

“Kim nén nhiều làm hỏng của anh em có chịu trách nhiệm được không?”

Minh Thành Hữu không ngừng hôn ở bên tai cô, biết được Phó Nhiễm kháng cự, hất nâng người lên, trong nháy mắt đi vào cô.

“Chẳng lẽ em vẫn phải để cho anh chịu cảnh ‘ không cho khách vào nhà ’ như vậy.”

“Lời này của anh...”

“Tam Thiếu, thiếu phu nhân!”

Đột nhiên tiếng gõ cửa kịch liệt truyền đến.

Minh Thành Hữu bực mình khế cắn răng, trong miệng khế lầm bầm tiếng nguyên rủa, Tiêu quản gia không ngừng gõ cửa, Phó Nhiễm khế đẩy người đàn ông trên người ra.

“Có thể có việc thật.”

Dựa vào tính tình của Tiêu quản gia thì hoàn toàn không có lý do gì mà trễ như thế còn tới gõ cửa.

“Chuyện gì vậy?”

“Tam Thiếu, phu nhân cho xe tới đây, nói muốn đón cậu cùng thiếu phu nhân tới ngay lập tức.”

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu lần lượt đứng dậy, thay quần áo xong sau đó mở cửa.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Tôi cũng không biết, nhưng xem ra là có việc gấp.”

Minh Thành Hữu cầm điện thoại đặt ở bên cạnh lên, cũng không thấy Lý Vận Linh điện tới, Phó Nhiễm đi theo hắn đi ra đại sảnh, bên ngoài là bóng đêm không có một chút ánh sáng, bóng cây che phủ như quỷ dữ tợn, Phó Nhiễm thấy Minh Thành Hữu đi như bay bước về phía xe. Lúc này hắn lo âu nâng góc áo lên, trong nháy mắt Phó Nhiễm có dự cảm không tốt quanh quẩn trong lòng.

Chú Vương đứng đợi ở bên cạnh xe, mở cửa thay hắn.

Minh Thành Hữu duỗi tay hướng sau lưng, hắn kéo Phó Nhiễm nhét cô vào chỗ ngồi phía sau xe, mình thì cũng ngồi vào sát cạnh cô.

“Chú Vương, đã xảy ra chuyện gì?”

Chú Vương phát động động cơ, lại lái xe đi thật nhanh, trong thâm tâm Phó Nhiễm giật mình, thấy thoáng qua trong mắt Minh Thành Hữu cũng có phần hoảng hốt.

“Phu nhân nói tôi đến đón cậu thật nhanh qua đó.”

“Chú Vương.”

Minh Thành Hữu rùng mình.

“Có phải cha tôi.”

“Tam Thiếu.”

Chú Vương thở dài.

“Cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, tình trạng lão gia thật sự không tốt, bác sĩ nói cả nhà phải chú ý, có thể không qua được đêm nay.”

“Cái gì?”

Minh Thành Hữu cầm tay Phó Nhiễm bỗng buông lỏng, nửa người trên ngã vào thành ghế, cuối cùng như không còn hơi sức nữa.

Trong ngày thường nhìn Minh Vân Phong tinh thần sáng khoái, hóa ra trái tim bị bệnh lại là bẩm sinh. Phó Nhiễm chỉ cảm thấy tối nay sẽ có chuyện lớn xảy ra, bóng đêm ngoài cửa sổ nặng nề, xe xuyên qua đi vào trong đó giống như đưa thân vào nơi mù mịt không tìm được đường ra.

Thần sắc Minh Thành Hữu tối tăm đến cực điểm, ngay cả chú Vương cũng trở nên dè dặt.

62. Chương 62

Chương 62: Bắt ngờ đoạt quyền

Xe đi tới khu biệt thự Nam Đường, xe còn chưa dừng hẳn, Minh Thành Hữu liền đẩy cửa xe ra nhanh chóng bước tới hướng phòng khách.

Phó Nhiễm cảm giác hắn hoảng hốt, đuổi theo mấy lần đều không kịp, cô đành phải chạy mới có thể đuổi theo.

Bên trong phòng khách chật kín người giúp việc của Lý gia, sắc mặt của mọi người đều chùng xuống khác hẳn ngày thường.

Minh Thành Hữu không nói lời nào chạy lên trên lầu, lúc đẩy cửa đi vào thấy bác sĩ mới làm cấp cứu xong, Minh Vân Phong mang chụp dưỡng khí, mu bàn tay cầm đầy kim tiêm. Lý Vận Linh ở bên cạnh lo lắng đến mức đôi mắt đỏ bừng, lại không dám khóc thành tiếng, đành phải lấy tay bịt chặt miệng im lặng.

Minh Vành khom lưng vỗ nhẹ bả vai bà.

“Mẹ, đừng khóc.”

“Bác sĩ Uông.”

Minh Thành Hữu tiến lên, còn chưa hỏi câu nào đã thấy bác sĩ Uông lắc đầu.

“Có lời gì thì dặn dò thôi.”

“Ông xã.”

Lý Vận Linh cầm lấy tay Minh Vân Phong, áp mặt vào mu bàn tay ông.

“Ông không thể bỏ lại tôi như vậy, ông đã nói chờ lúc thời tiết ấm áp muốn đi du lịch cùng tôi.”

Minh Thành Hữu đi tới, trong đôi mắt cũng ướt ướt, hai tay hẩn nắm chặt bả vai Lý Vận Linh.

“Mẹ, đừng như vậy.”

Lúc này Phó Nhiễm đứng ở bên giường cũng không nhìn được, chớp mũi chua xót, nước mắt tràn mi.

Minh Vân Phong cố hết sức lấy chụp dưỡng khí xuống, Lý Vận Linh khóc nắm chặt tay của ông, giống như chỉ cần buông lỏng là sẽ vĩnh viễn mất đi.

“Vận Linh.”

“Tôi ở đây, tôi ở đây.”

“Nghe tôi, bà đừng khóc, tôi biết rõ là tôi phải đi.”

Minh Vân Phong yếu ớt thở nặng nhọc.

“Ông đừng nói lung tung !”

Minh Vân Phong khoát tay, ý bảo Lý Vận Linh nghe ông nói hết.

“Sau khi tôi đi. Đối xử với lão Đại tốt một chút, sau này bà sẽ hiểu là chúng ta thật có lỗi với nó.”

Lý Vận Linh hoàn toàn không muốn nghe thêm, liên tục gật đầu. Chợt Phó Nhiễm cảm thấy bi thương, cho dù bình thường Lý Vận Linh rất mạnh mẽ khôn khéo nhưng đối diện với số mệnh cũng không thể không cúi đầu, nên đi nên ở, cũng không thoát khỏi tay ông trời.

Minh Vân Phong kéo hai con trai đến bên cạnh, ân cần dặn dò mấy câu, Minh Thành Hữu cùng Minh Vành cúi đầu lắng nghe.

Phó Nhiễm lại không thấy gương mặt đáng vẻ cương quyết trong ngày thường của Minh Thành Hữu, cũng không đáp lại một câu.

Minh Vân phong nói dứt lời, thở dốc kịch liệt, bác sĩ Uông đeo bình dưỡng khí lên cho ông một lần nữa. Một lúc sau, nhịp tim dần dần bình thường ông đưa tay chỉ Phó Nhiễm.

“Mấy người cũng đi ra ngoài đi, ta muốn nói chuyện với một mình Tiểu Nhiễm.”

Phó Nhiễm giật mình, đám người bên cạnh Lý Vận Linh càng thêm ngạc nhiên.

Minh Thành Hữu cùng Minh Vành đỡ Lý Vận Linh đi ra ngoài, lúc sắp đi tới cửa Minh Vành nhỏ giọng nói một câu.

“Mẹ, chúng ta nên thông báo cho Đại Ca biết chứ?”

Lý Vận Linh lại làm ngơ như không nghe thấy, vừa mở cửa gấp đúng luật sư riêng của Minh Vân Phong .

Mọi người ngậm ngậm hiểu trong lòng, nhất định là vì chuyện lập di chúc.

Phó Nhiễm đi tới thành giường, ngồi xổm người xuống.

“Cha?”

“Tiểu Nhiễm.”

Minh Vân Phong thấy bên trong phòng chỉ có Phó Nhiễm cùng luật sư Tổng.

“Con gọi điện thoại cho lão Đại, làm cho nó mau chóng tới đây.”

“Vâng.”

Hiển nhiên Minh Vân Phong cũng biết ý đồ của Lý Vận Linh, Phó Nhiễm đi tới cửa sổ phía trước gọi điện thoại cho Minh Tranh, nói cho hắn biết tình hình bên này.

Không quá 20 phút sau, lầu dưới truyền đến tiếng tranh cãi. Phó Nhiễm làm theo lời của Minh Vân Phong đi tới cửa cầu thang.

“Mẹ, là cha để cho con gọi điện thoại gọi đại ca tới đây.”

Minh Tranh bước lên lầu.

Lý Vận Linh muốn theo sau, mặt Phó Nhiễm lộ vẻ khó xử nhưng lại không thể không vâng theo ý của cha.

“Mẹ, cha muốn gặp một mình đại ca.”

Minh Thành Hữu ôm Lý Vận Linh đưa bà hướng tới ghế sa lon phòng khách, lúc xoay người, ánh mắt nhìn về Phó Nhiễm tràn đầy thâm ý.

Cô đi vào phòng thấy Minh Tranh đứng ở đầu giường, Minh Vân Phong cố gắng hết sức nói chuyện với hắn, Phó Nhiễm đến gần, thấy vẻ mặt hắn lãnh đạm xa cách, dù là nhìn thấy Minh Vân Phong trong lúc này cũng không lộ một chút thương tâm.

“Lão Đại, nhiều năm như vậy là ta để cho con phải chịu uất ức.”

Minh Tranh cầm bàn tay Minh Vân Phong đuổi ra.

“Cha, con không trách qua bất kỳ ai.”

“Đứa bé này. Tâm tính quá nặng, đều tại ta, đều tại ta.”

Minh Vân Phong lặp đi lặp lại, cảm thấy câu nói kia kỳ quái, ông kéo tay Minh Tranh nói đến rất nhiều câu không liên quan. Phó Nhiễm đứng bên cạnh thấy trong mắt Minh Vân Phong có một chút ảm đạm, sinh mệnh như ánh sáng dần dần bị tản đi, sinh ra đau thương.

“Lão Đại, chăm sóc mẹ con thật tốt.”

Đây là lần đầu tiên Phó Nhiễm nghe thấy Minh Vân Phong nhắc tới mẹ đẻ của Minh Tranh.

“Ta không thể thấy bà ấy, nhưng bà ấy luôn biết rằng. Người ta yêu nhất trên đời này là bà ấy.”

Phó Nhiễm nghe vậy, còn giật mình hơn cả Minh Tranh, từ trước đến giờ cô cho là tình cảm giữa Lý Vận Linh cùng Minh Vân Phong rất tốt. Nét mặt Minh Tranh vẫn như cũ, không có bất kỳ vẻ khác thường nào.

“Cha, con biết rõ.”

Minh Tranh rời phòng, Minh Vân Phong vẫy tay ra hiệu cho Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm.”

“Cha.”

“Ta sắp quyết định một việc, có thể tất cả mọi người sẽ không tin, trong nhà này ta chỉ có thể nhờ con làm người chứng kiến.”

Luật sư Tổng đem di chúc đã chuẩn bị xong giao cho Minh Vân Phong ký tên đóng dấu, sau khi ổn thỏa mới thu hồi văn kiện đi ra khỏi phòng.

“Cha.”

“Ta biết rõ con xem cũng không hiểu, Tiểu Nhiễm, con tới đây, trong lòng ta có một bí mật chứa mấy chục năm qua, ta không muốn chết còn mang theo trong quan tài. Nhưng nhất định con phải thay ta tiếp tục giữ kín nó, nếu không, Minh gia. Minh gia.”

Phó Nhiễm tiến tới bên Minh Vân Phong.

Theo lời nói chậm chạp của ông, Phó Nhiễm trợn tròn mắt vì giật mình, cô khó có thể tin thì thầm.

“Làm sao có thể? Không thể nào!”

.

Cửa phòng nhanh chóng mở ra từ bên trong, Phó Nhiễm vội vàng xông ra.

“Cứu mạng, mau, cứu mạng!”

Bác sĩ đi lại chờ ở hành lang nhanh chóng lao vào cấp cứu, ba anh em Minh gia cùng Lý Vận Linh ở lâu dưới lo lắng lên lâu. Bác sĩ Ông tập trung tinh thần, y tá bên cạnh không ngừng phối hợp, nhưng cuối cùng cũng không còn cách nào khác.

“Thời gian tử vong , trời vừa rạng sáng lẻ năm phút.”

“Cha ...”

“Ông xã...”

Bên trong phòng giống như hỗn loạn, Phó Nhiễm đứng ở trước cửa sổ, cô che mắt khóc thảm thiết, đây là một ngày cực kỳ đen tối của Minh gia. Không ai muốn Minh Vân Phong lại đột ngột ra đi như vậy.

Lý Vận Linh không chịu nổi cú sốc đó bất tỉnh tại chỗ, Phó Nhiễm giúp y tá nâng bà trở về phòng, cả tòa biệt thự cũng đắm chìm trong lo lắng như tử vong.

Luật sư Tổng chịu trách nhiệm, nhắc nhở mọi người có muốn tuyên đọc di chúc. Lý Vận Linh cố gắng mạnh mẽ đi tới phòng khách, Phó Nhiễm cũng không ngồi xuống, cô đứng ở trước kệ sách chỗ cây thương đao, mắt nhìn về Minh Thành Hữu đang trong đau thương.

Một lần nữa nước mắt lại tràn mi, Phó Nhiễm vội vàng lau đi.

Luật sư Tổng lấy di chúc ra.

Lý Vận Linh không có tâm tư ở đây, di chúc có những nội dung gì bà cũng nên biết rõ ràng.

Luật sư Tổng đối với chuyện Minh Vân Phong qua đời bày tỏ tiếc thương trước, sau đó là một văn bản, sau đó nữa mới nói đến chính văn:

“Theo di chúc, ta đem 60% cổ phần ở Hào Khôn của ta chuyển cho con trai lớn nhất Minh Tranh, còn có phiếu công trái trong tay ta cũng đều giao do nó xử lý, cho con trai thứ hai cùng con trai út mỗi người 5% cổ phiếu, mấy chỗ bất động sản trong nhà cũng làm như thế....”

“Cái gì?”

Lý Vận Linh hét lên thất thanh.

“Việc này là không thể nào!”

Mấy người trong phòng khách nghe phần chia của di chúc như thế đều không khỏi kinh hoàng, sắc mặt Minh Tranh trước sau như một luôn lạnh lùng như vậy cũng lộ ra vẻ khó tin.

Điều này hiển nhiên mang hàm ý là Minh gia sắp đổi chủ, mà Minh Tam Thiếu luôn được nâng niu trong lòng bàn tay đương nhiên miễn cưỡng bị đoạt quyền?

63. Chương 63

Chương 63: Phó Nhiễm rời đi, Tam Thiếu thất thế

Luật sư Tổng tuyên đọc xong di chúc, Minh Vân Phong để lại mấy chỗ bất động sản cùng tiền mặt không cố định trong tay chia ra cho Minh Vành cùng Minh Thành Hữu, nhưng người sáng suốt cũng có thể so sánh được rằng, so với 60% cổ phần, những thứ này không khác nào là không bằng cả những hạt cát trong sa mạc.

Lúc này sắc mặt Lý Vận Linh trắng bệch như tờ giấy, búi tóc lỏng ra, một vài sợi tóc rơi xuống cổ, nhưng hiển nhiên là bà không để ý hình tượng.

“Luật sư Tổng, thật sự đây là ý của Vân Phong?”

“Chính xác là chính miệng Lão tướng quân nói ra.”

“Tôi không tin.”

Tay phải Lý Vận Linh đè lại ngực, bất luận như thế nào bà cũng không nghĩ tới kết quả này.

“Thành Hữu mới là con trai cả ruột thịt của Minh gia, tại sao ông ấy sẽ che chở đứa con riêng đó?”

Trong nháy mắt vẻ cố gắng duy trì hình tượng mẹ hiền trong ngày thường sụp đổ, chính tay Lý Vận Linh cởi bỏ lớp nguy trang đó, một tiếng con riêng làm Phó Nhiễm lấm lét nhìn. Minh Tranh ngẩng đầu lên, ánh mắt hắc ám sâu thẳm.

“Phu nhân, đây là ý riêng của lão tướng quân.”

Luật sư Tổng nhắc lại lần nữa.

“Tôi không tin, ai biết được có phải các người thông đồng với nhau hay không? Lúc ấy Vân Phong không tỉnh táo, không chừng là các người ép buộc ông ấy ký tên, tóm lại là không thể nào là kết quả này!”

Lý Vận Linh cầm chặt tay Minh Thành Hữu ngồi ở bên cạnh

“Luật sư Tổng.”

“Phu nhân, lúc ấy thiếu phu nhân cũng ở trong phòng, không tin bà có thể hỏi cô ấy.”

Một câu nói của luật sư Tổng làm ánh mắt của mọi người đổ dồn vào Phó Nhiễm, thoáng chốc ánh mắt tầm tối tức giận của Lý Vận Linh hiện ra tia hy vọng.

“Tiểu Nhiễm, con nói đi, có phải là bọn họ bức cha con hay không?”

Phó Nhiễm đứng im ở trước kệ sách màu đỏ sẫm, cô nhìn thấy hai tay Minh Tranh đặt ở trên đầu gối đan chéo, Minh Thành Hữu cũng nâng tầm mắt lên đang nhìn về phía cô.

Lý Vận Linh càng đặt thêm toàn bộ hi vọng vào cô, Phó Nhiễm há hốc mồm, lại không thốt nên lời.

“Tiểu Nhiễm đừng sợ, không ai dám làm gì con đâu.”

“Mẹ.”

Ánh mắt Phó Nhiễm lướt qua mọi người, tầm mắt đặt tại nơi nào đó.

“Đây đúng là ý của cha.”

“Không thể nào!”

“Phu nhân, xin bớt đau buồn.”

Những chuyện riêng trong nhà này, luật sư Tổng không tiện tham dự.

“Ta biết rồi, Tiểu Nhiễm, cô có lòng giúp đỡ lão đại có đúng không? Các người là cùng một phe?”

Lý Vận Linh liên tiếp bị đả kích, tinh thần đối mặt với suy sụp.

Minh Thành Hữu ngồi ở bên cạnh từ đầu đến cuối không nói gì đứng dậy ôm lấy bà.

“Mẹ, không liên quan đến Phó Nhiễm, nếu đây là ý của cha. . .”

“Thế nào lại không liên quan đến cô ta? Làm sao có thể không liên quan?”

Lý Vận Linh dùng sức đẩy Minh Thành Hữu ra.

“Điện thoại thông báo cho lão đại tới được không phải là cô ta gọi? Còn nữa, lúc ấy trong phòng chỉ có mấy người bọn họ. Quan hệ trước kia giữa Tiểu Nhiễm và Lão Đại không phải là con không biết chứ? Nó nói cha con muốn gặp Lão Đại, nó nói gì con cũng tin? Thái độ thường ngày của cha con đối với Lão Đại mọi người đều nhìn thấy, làm sao có thể di chúc lại cho hắn một số tài sản lớn đến như vậy, ta không tin!”

“Mẹ...”

Minh Thành Hữu đón được thân thể Lý Vận Linh mềm nhũn ngã xuống, ôm bà bước lên trên lầu.

Phó Nhiễm biết cô có nói gì Lý Vận Linh cũng sẽ không tin, nếu như nếu đổi lại là cô, cô cũng không tin.

Ánh mắt Minh Vành chứa đầy thâm ý nhìn chằm chằm Phó Nhiễm cùng Minh Tranh, sau đó mới đi theo.

Phòng khách to lớn chỉ còn lại hai người, chú Vương cùng một đám người giúp việc đến phòng ngủ chính gặp Minh Vân Phong một lần cuối. Tiếng gió như khóc ai oán lạnh lẽo bay giữa không gian. Minh Tranh vẫn duy trì tư thế như cũ, lúc này Lý Vận Linh tìm mọi cách hạ nhục hắn lại không cãi lại.

Phó Nhiễm bước qua đá cẩm thạch soi rõ bóng người, cảm thấy hơi lạnh lẽo từ lòng bàn chân đi lên, cô ngồi đối diện Minh Tranh, thấy hắn cúi đầu, bả vai cũng rũ xuống, nhưng ánh mắt lại không thể nói hết điều đó, chỉ có thể nói không hết phiền muộn mờ mịt.

“Tiểu Nhiễm, trước khi ông ấy đi có phải đã nói điều gì với em hay không?”

Đột nhiên hắn nâng tầm mắt lên làm cô không có chỗ nào che giấu cảm xúc, Phó Nhiễm né tránh ánh mắt của hắn.

“Không có.”

“Chẳng lẽ em muốn anh tin, đột nhiên lương tâm của ông ta cũng nhận ra là anh cũng là con trai ông ta hay sao?”

“Đừng nói như vậy.”

Phó Nhiễm khép hờ mi mắt.

“Chuyện cũ đã qua, tôi tin tưởng cha quyết định như vậy rất chu đáo ọi người, nhưng mình không ngờ là lúc này ông lại để tất cả những thứ quan trọng nhất cho anh phải không?”

“Chu đáo?”

Khóe miệng Minh Tranh nâng lên, vẻ châm chọc, lại không nói ra câu tiếp theo.

Hắn chịu đựng đến bây giờ, hắn đã chuẩn bị mọi việc, chỉ chờ sau khi ông nhắm mắt sẽ nổi loạn, hắn chờ Minh Vân Phong tới chấp tay nhường cho sao?

Thật ra hắn là người muốn biết mà không thể hiểu nổi nhất!

“Phần di chúc này, thật là ngoài dự tính của tất cả mọi người.”

Minh Tranh thở ra một hơi thật sâu, nửa người trên cứng ngắc vươn lên sau đó dựa vào thành ghế.

“Thật ra thì, cha đối với anh rất tốt, ít nhất là ông đã trải tốt đường lui cho anh.”

“Ông ấy đối với anh như thế nào, trong lòng anh rõ ràng nhất.”

Ngón trỏ Minh Tranh dùng sức day day ngực, thần sắc lạnh lùng khinh thường như cũ.

“Tiểu Nhiễm, cảm ơn em.”

“Không liên quan đến tôi.”

Phó Nhiễm vốn không muốn dính vào chuyện này.

“Rời Thành Hữu đi.”

Trong lòng cô hoảng hốt, nhưng lại bối rối không hiểu, khó chịu giống như bị người nói trúng tim đen. Minh Tranh bắt đầu liếc nhìn cô.

“Chẳng lẽ chuyện của Vụ Dữ vẫn không thể làm em hiểu rõ hay sao?”

“Anh cảm thấy vào lúc này thích hợp nói về đề tài kiểu này với tôi sao?”

Phó Nhiễm mở to mắt, đáy mắt không khỏi chua xót, Minh Vân Phong qua đời làm cảm xúc của cô ngổn ngang trăm mối, giống như toàn bộ thế giới cũng đã bị phá vỡ.

“Tiểu Nhiễm, lúc ấy ở trong phòng ngoại trừ luật sư Tống cùng ông ấy, chỉ có em ở đó, thật sự là em không có giúp anh.”

“Tôi.”

Đột nhiên cô bàng hoàng hiểu Minh Tranh, có một số việc quá mức dễ như trở bàn tay, có vẻ không thành thật.

Lời nói chưa kịp nói ra, cô lơ đãng ngẩng đầu đúng lúc thấy Minh Thành Hữu đang đứng ở trên cầu thang lầu hai

Bởi vì là đứng khuất bóng, hai vai hấn thậm chí là cả thân thể cũng núp ở dưới ánh sáng hiu hắt của ngọn đèn, duy chỉ có gương mặt anh tuần có vẻ lo lắng mơ hồ lúc này.

Trong lòng Phó Nhiễm hồi hộp, hướng về phía Minh Tranh đối diện kiên định nói.

“Không có, đây là ý của chính cha.”

“Tiểu Nhiễm, đi lên.”

Cô nhìn thấy trong ánh mắt của hấn chợt lóe lên ngạc nhiên nghi ngờ.

Phó Nhiễm lên tiếng trả lời, bước qua trước Minh Tranh đi lên lầu.

Minh Thành Hữu đứng ở cửa cầu thang đợi cô, đợi cô đến gần sau đó dắt tay cô đi tới hướng phòng khách.

Lý Vận Linh hôn mê bất tỉnh, hiện tại đang phải truyền nước biển, bên cạnh chỉ có Minh Vành ở cùng.ò

Sau khi Minh Thành Hữu đi vào nói Minh Vành đi nghỉ ngơi, hấn kéo qua cái ghế ngồi ở bên giường Lý Vận Linh, căn phòng bên cạnh chú Vương cùng đám người bắt đầu chuẩn bị hậu sự cho Minh Vân Phong.

Phó Nhiễm đứng ở một bên không nói lời nào.

Trong ánh mắt Minh Thành Hữu hiện đầy tia máu, hấn nằm ở bên giường Lý Vận Linh, đầu vai khẽ run không muốn tiết lộ ra đau thương.

Người này từ lúc ra đời liền được nâng ở trong lòng bàn tay danh xưng Minh Tam Thiếu, không ai không biết hấn là con trai được Minh Vân Phong cưng chiều nhất.

Nghe nói từ lúc hấn còn rất nhỏ tuổi Minh Vân Phong đã mang hấn theo tiếp xúc với việc làm ăn buôn bán của công ty, thời gian ba năm sau có thể một mình đảm đương phụ trách một phía.

Hết lòng đánh rớt nửa giang sơn, hôm nay lại dễ dàng trở thành một người khác, quan trọng nhất là quyết định của Minh Vân Phong chính là lần này nghiêng về Minh Tranh, không khác nào họa vô đơn chí.

Phó Nhiễm chưa bao giờ khó chịu như thế, bị thương mà lại không thể khóc lớn thành tiếng, cô cho là tới bây giờ Minh Thành Hữu cũng sống rất thoải mái, thì ra là bên trong nhà giàu đấu tranh gay gắt, chính xác làm cho lòng người lạnh giá.

Cô đi tới bên cửa sổ, kéo màn cửa sổ ra, mặt trời phương đông đang lặng lẽ hiện lên.

Bóng tối đi qua, bình minh bắt đầu xuất hiện.

Nhìn lại Lý Vận Linh, chỉ mấy giờ ngắn ngủn, cũng đã già nua thêm nhiều.

Trời sáng, tin tức Minh Vân Phong qua đời tất nhiên là sẽ được đưa lên trang nhất tất cả các báo. Tiêu điểm nhất là tập trung vào Minh Thành Hữu và Minh Tranh

Phó Nhiễm đi tới bên cạnh Minh Thành Hữu, lúc đặt tay xuống cảm thấy bả vai hần trầm xuống, hần không có ngẩng đầu, chỉ là né tránh bàn tay Phó Nhiễm rất nhanh.

Hạng mục thành phố Hải Thiên thành công cũng không giữ được vị trí thái tử cho hần, Phó Nhiễm nhớ tới lúc Lý Vận Linh cùng Lý Tắc Cần vụng trộm trao đổi, Lý Tắc Cần nói rất đúng, ai hưng thịnh cũng được, ai tổn hại cũng được.

Cô không thể trách Minh Thành Hữu, nhưng ít ra cũng có thể thấy rõ, bọn họ không thích hợp để đi tiếp trên cùng một con đường.

Tay Minh Thành Hữu cầm tay của cô buông lỏng một chút, hần ngẩng đầu lên, Phó Nhiễm thấy rõ trong mắt của hần một nỗi buồn bi thương, lời nói đến cửa miệng định nói ra lại bị cô cố gắng nuốt trở lại.

“Một mỗi sao? Đi vào phòng nghỉ ngơi trước.”

Tiếng nói hần khàn khàn, giống như miệng không thể nói.

Phó Nhiễm lắc đầu.

“Em tới xem, anh đi ngủ đi, ngày còn có rất nhiều chuyện phải xử lý.”

Minh Thành Hữu kéo tay của cô qua, kề mặt vào mu bàn tay Phó Nhiễm.

“Vậy em ở lại nơi này với anh, đợi sau khi mẹ tỉnh lại em trở lại phòng, mẹ sẽ không muốn nhìn thấy em một mình.”

Phó Nhiễm gật đầu.

Cô muốn tìm cái ghế, phát hiện bên trong gian phòng chỉ có chiếc ghế đơn Minh Thành Hữu đang ngồi, hần làm cho Phó Nhiễm ngồi trên đùi, sau đó hai tay vòng ra ôm hông của cô.

Trong không gian chỉ có tiếng hít thở nông sâu lần lượt thay đổi, Phó Nhiễm nhìn từng giọt từng giọt nước trong chiếc bình treo ngược theo ống dẫn truyền vào trong cơ thể Lý Vận Linh.

Cầm của Minh Thành Hữu khê dụi dụi trên cổ cô, hơi ẩm thở ra bên tai làm cô thấy nhột.

“Có phải, không thể tiếp nhận hay không?”

Phó Nhiễm thử dò xét câu trả lời.

Minh Thành Hữu cũng không trả lời, nhưng lại không muốn im lặng, bên trong gian phòng tĩnh lặng đến mức có thể làm người ta giật mình.

“Chúng ta cố gắng tìm trái tim thích hợp, cha luôn nói có thể chịu đựng được, không thấm vào đâu so với khổ cực trong thời gian làm lính. Anh không nghĩ là lại nhanh như vậy, lúc chú Vương tới nhà anh liền đoán được, trong lòng anh còn hy vọng may mắn, anh nghĩ có thể giống như phía trước hay không, cũng chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi?”

Phó Nhiễm buông lỏng phần lưng dựa vào Minh Thành Hữu, cô biết lúc này điều hần muốn là có người có thể yên lặng lắng nghe.

“Cha gọi em ở lại trong phòng, ông lập di chúc như vậy nhất định là có lý do của ông, em nói cho anh biết tại sao?”

Phó Nhiễm không trả lời được.

“Ông ấy nói muốn nói chuyện với một mình em một chút, anh không tin vô duyên vô cớ ông ấy sẽ quyết định như vậy, nhất định là có nguyên nhân gì.”

Mỗi người đều có bí mật không muốn bị người khác biết được, Minh Vân Phong lại càng vậy.

Một khi có chút sự thật bị vạch trần, thật sự sẽ là tổn thương bao nhiêu?

“Thành Hữu, cha cảm thấy ông đối xử với đại ca thiếu hụt quá nhiều, cũng là con, lúc tuổi thơ hẳn cũng thiếu hụt tình thương của cha, cha nói lúc ông đưa đại ca trở về hẳn cũng lớn như vậy rồi, nhưng mẹ không thích hẳn, thân phận của hẳn lúng túng như vậy, cho nên nghĩ bồi thường tốt cho hẳn.”

“Bồi thường?”

Giọng nói Minh Thành hữu tối tăm lộ ra ý châm biếm.

“Ông ấy công khai thừa nhận thân phận của Minh Tranh ở cái nhà này, chẳng lẽ ông ấy có thể đoán được người bị tổn thương nhiều nhất là Minh Tranh sao?”

Lông mày Lý Vận Linh được cắt tỉa rất đẹp, từ đầu đến cuối nhíu chặt.

Phó Nhiễm thở dài.

“Thành Hữu, anh cũng không phải hai bàn tay trắng, anh còn có mẹ cùng với Lý gia giúp đỡ.”

Lý Vận Linh khẽ rên rỉ thành tiếng, Phó Nhiễm biết để cho bà nhìn thấy mình chỉ thêm bị kích động, trước khi bà mở mắt, Phó Nhiễm rời khỏi phòng.

“Mẹ, mẹ đã tỉnh?”

Minh Thành Hữu tiến tới trước mặt Lý Vận Linh.

“Thành Hữu, làm sao con lại ở đây?”

Minh Thành Hữu trông thấy đáy mắt Lý Vận Linh hoảng hốt, hẳn trầm mặc không nói.

“Mẹ mới nằm mơ thấy cha con, ông ấy vẫn không biết tự chú ý thân thể mình như cũ, mẹ nằm mơ thấy bệnh tim của ông ấy lại tái phát.”

Phó Nhiễm khép hờ cửa phòng, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc bên trong truyền đến.

“Mẹ rất hi vọng đây là một giấc mơ, Thành Hữu, tại sao lại như vậy?”

Phó Nhiễm đưa tay lau nước mắt, xoay người rời đi.

Cô đã nói qua, ngày này là một ngày cực kỳ đen tối của Minh gia.

Hôm sau, phóng viên tụ tập bên ngoài Minh gia thành một nhóm lớn, tin tức không biết là truyền ra ngoài như thế nào, trang đầu các hãng truyền hình lớn bao gồm cả các tờ báo địa phương đều là tin Minh Văn Phong qua đời.

Lễ truy điệu được lập tại trong khuôn viên nghĩa trang Linh sơn lớn nhất thị trấn Nghênh An, trước đó Minh Văn Phong đã sớm tự mình mua xong huyệt hai người, chỉ đợi sau khi mất chôn cất ở nơi này, là nơi kề núi gần sông.

Nơi tổ chức bố trí toàn vòng hoa, tiếng nhạc buồn, nghe nói sau khi nghe làm người sống càng thêm bi ai.

Lý Vận Linh mặc một bộ quần áo màu đen, giống như phải dựa vào Minh Thành Hữu đỡ mới có thể đứng vững. Phó Nhiễm cùng Minh Văn ở bên cạnh đáp lễ, bởi vì thân phận của Minh Văn Phong liên quan đến, bên kia bộ đội đã tới rồi lại một nhóm người.

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đỡ Lý Vận Linh đến bên cạnh, còn chưa ngồi xuống liền nhìn thấy Minh Tranh cùng La Văn Anh ở hai bên dìu lấy một người phụ nữ trung niên phía trước. Bà mặc bộ đồ màu đen, vẻ mặt bi thương không thể nói lên lời, đứng lại ở trước nhà sau đó thất thanh khóc rống.

Lý Vận Linh vươn cánh tay, ngón tay run rẩy chỉ hướng Minh Tranh cùng người phụ nữ kia, ánh mắt bình tĩnh ban đầu tràn đầy hận ý.

“Mấy người, mấy người....Bà ta có tư cách gì để tới chỗ này?”

Minh Tranh lấy mắt kính xuống, sau lưng còn có mấy người đi theo, ánh mắt hẳn lạnh lùng không hề nhẫn nhịn nữa, vò nát chút ôn hòa cuối cùng.

“Bà là mẹ tôi, tại sao không có tư cách đứng ở chỗ này?”

“A...”

Phóng viên chờ đợi ở chỗ này trong đám người kêu lên, thân phận của Đại thiếu Minh gia từ trước đến giờ luôn là một câu hỏi, mặc dù tin đồn bên ngoài hẳn là con riêng nhưng dù sao cũng không có xác minh qua.

“Lão Đại! Hôm nay là lễ truy điệu của cha cậu, chẳng lẽ cậu để ông ấy chết không nhắm mắt sao?”

Lý Vận Linh sợ hãi kêu lên, hoàn toàn không để ý hình tượng cùng thân phận.

Minh Tranh khoác bả vai mẹ mình ở bên cạnh, bàn tay vỗ nhẹ bày tỏ an ủi.

“Để cho ông ấy chết không nhắm mắt chính là bà, trước khi chết chính miệng cha đã thừa nhận người ông ấy yêu nhất là mẹ của tôi.”

“Không, cậu nói bậy!”

Mặc dù là sự thật, nhưng công khai nói ra như vậy không khỏi tàn nhẫn quá.

Cánh môi Minh Tranh nâng lên thành đường cong, tầm mắt hẳn nhìn về Phó Nhiễm, cũng không muốn tranh cãi vào lúc này.

“Mẹ, chúng ta đi dâng hương.”

“Không cho phép đi! Tại sao các người cho hẳn dâng hương, một người là con riêng, một người là Tiểu Tam không biết xấu hổ!”

Lý Vận Linh xông tới mong muốn ngăn cản, Minh Thành Hữu trước một bước ôm lấy bà từ sau lưng.

“Mẹ, đừng náo loạn, để tốt cho cha thôi.”

Lý Vận Linh không ngừng giãy giụa ở trong lòng hẳn, Minh Tranh dẫn mẹ theo đi tới trước linh cữu, không biết bà nhớ tới cái gì, Phó Nhiễm thấy bà lau đi nước mắt, cầm hoa cúc bên cạnh lên thả vào trên quan tài của Minh Vân Phong.

Thế giới này không có công bằng tuyệt đối, dù là đến chết Minh Vân Phong cũng thừa nhận người yêu nhất là bà, nhưng bọn họ tuyệt đối không thể gặp mặt nhau nữa.

Ngược lại Lý Vận Linh, hẳn là càng phát ra đau buồn.

Minh Thành Hữu dùng sức ôm lấy Lý Vận Linh, các phóng viên hen lẫn nhau, không ai muốn mất đi tin tức trang đầu hiếm có này. Minh Tranh giao mẹ cho La Văn Anh sau đó giải thích mấy câu.

La Văn Anh gật đầu.

“Mẹ, con đưa mẹ trở về trước.”

“Biến, cút đi cho ta!”

Lý Vận Linh hận là không thể nhào tới.

Minh Tranh lạnh lùng lườm một cái, lúc đó đầu lông mày hiển thị rõ lo lắng, hẳn đi tới đối diện, đáp lễ với bạn bè cùng người thân.

Minh Thành Hữu đưa Lý Vận Linh tới bên cạnh, ý bảo Phó Nhiễm lấy cho bà chén nước. hẳn để Lý Vận Linh ngồi ở trên ghế, Minh Thành Hữu ngồi xổm người xuống, hai tay cầm chặt tay Lý Vận Linh.

“Mẹ, đừng như vậy, lời nói của hẳn một phía không tin được, cha không thể nào nói như vậy.”

Cả người Lý Vận Linh run run, tay cầm cái ly run rẩy, bà đưa tay ra nắm lấy cổ tay Phó Nhiễm, mạnh mẽ đến mức siết chặt tay cô thành một dấu đỏ.

“Tiểu Nhiễm, lúc ấy con cũng ở trong phòng, có thật con nghe được Vân Phong nói như vậy rồi, có phải hay không, con nói cho ta biết?”

Khi nói chuyện, nước mắt tràn mi.

Phó Nhiễm sao có thể nhẫn tâm thêm dầu vào lửa nữa?

Cô ngồi xổm người xuống, cầm tay Lý Vận Linh.

“Mẹ, cha chưa nói qua.”

“Thật sao?”

Lý Vận Linh đang đau thương lộ ra vui mừng. Phó Nhiễm ra sức gật đầu.

“Thật, lúc ấy con cũng ở trong phòng, mỗi câu cha nói con đều nhớ.”

“Ta biết ngay, ta biết ngay.”

Sau khi Phạm Nhân cùng Phó Tụng Đình đáp lễ xong, Phạm Nhân đi thẳng về phía Phó Nhiễm, bà kéo tay Lý Vận Linh qua nói mấy câu khách sáo, nói bà bảo trọng thân thể đừng quá thương tâm, lúc này mới kéo Phó Nhiễm đi tới bên cạnh.

“Tiểu Nhiễm, con cũng đừng quá mệt mỏi, người có họa hay phúc cũng không ai biết trước được, nếu là sợ nặng nề quá hãy về nhà ở vài ngày, ngày ngày mẹ vẫn làm cho người ta dọn dẹp phòng của con.”

“Mẹ.”

Phó Nhiễm cũng không biết là giờ phút này trong lòng quá yếu đuối hay là có điều cảm động, giọng nói cô mềm nhũn.

“Mẹ chớ lo, con không sao.”

Đi ra khỏi công viên tưởng niệm, sắc trời chìm dần dần, gần hoàng hôn.

Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm dìu lấy Lý Vận Linh đi tới bãi đậu xe, rất nhiều phóng viên đi theo phía sau, bọn họ chỉ muốn mau sớm thoát thân.

Minh Thành Hữu còn chưa đụng tay vào cửa xe, người đàn ông lúc nãy đi cùng Minh Tranh lại trước một bước vội vàng tiến lên, bàn tay đè lại động tác của Minh Thành Hữu.

Ánh mắt anh tuần của hắn lạnh lùng.

“Ông làm gì vậy?”

“Thật xin lỗi Tam Thiếu, tôi là luật sư của Minh tổng, chiếc xe này ban đầu là lấy danh nghĩa công ty mua, theo quy định, chúng tôi có quyền thu hồi, xin ngài giao chìa khóa xe ra.”

Cách đó không xa, Minh Tranh ngồi ở trong một chiếc xe dài, xuyên qua khe hở thủy tinh màu trà nhìn về bên này.

Ánh mắt Phó Nhiễm lộ vẻ giật mình, hắn lại muốn cạy tẩu ráo máng tới mức như vậy sao?

Chuyện như vậy làm phóng viên chặn thành nửa vòng tròn vây quanh mấy người, hiển nhiên người gây sự như vậy là muốn làm mất mặt Minh Thành Hữu.

“Chưa quy định nói rõ, chiếc xe này không nên thuộc về ta?”

“Tam Thiếu ngài nên biết rõ ràng, bây giờ Minh tổng có được hơn một nửa cổ phần của Hào Khôn, ngài ấy mới là người quyết định tất cả ở Hào Khôn.”

Xôn xao... vừa rồi lại là một tin tức giật mình.

Phó Nhiễm chuyển hướng nhìn người đàn ông ngồi ở trong xe cách đó không xa, nếu như Minh Vân Phong có thể tận mắt thấy tất cả lời nói ở đây, ông có thể hối hận quyết định ban đầu của mình hay không?

Minh Thành Hữu tay xuôi bên người nắm chặt thành quyền, chìa khóa xe đâm thẳng vào lòng bàn tay.

“Được, ngày mai ta sẽ đem xe ghi vào danh mục của công ty.”

“Tam Thiếu, ngài đừng làm khó dễ tôi.”

Lý Vận Linh bỏ tay Minh Thành Hữu đỡ bà ra, bà lướt qua đám người đi tới ven đường, ngoắc tay hướng bên kia.

Chú Vương lái xe tới rất nhanh.

Minh Thành Hữu nắm chặt mu bàn tay nổi lên gân xanh, nếu như giống như tính tình trước đây của hắn, nói không chừng sẽ nâng cục đá đập nát chiếc xe này. Phó Nhiễm chỉ sợ hắn gây ra một chuyện gì nữa, cô kéo nhẹ ống tay áo hắn.

“Đi thôi.”

Tay cầm chìa khóa xe chậm rãi buông ra, hắn giơ cánh tay lên, đem chìa khóa xe ném lên mui xe.

“Tam Thiệu, xin hỏi người đàn ông tự xưng là luật sư này nói có thể có căn cứ không? Hào Khôn đối xử thật sao?”

“Tam Thiệu, xin hỏi ngài người phụ nữ xuất hiện trong lễ truy điệu là thế nào, bà thật sự là tình nhân bên ngoài của cha ngài sao?”

“Tam Thiệu.”

Minh Thành Hữu nhanh chóng kéo cửa xe lên, Lý Vận Linh lấy khăn che mặt lau đi nước mắt.

“Hở lạc đồng bằng bị chó khinh!”

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đưa Lý Vận Linh về nhà trước, mọi người sức cùng lực kiệt, cho đến lúc Lý Vận Linh ngủ thật say hai người mới về trở về Y Vân Thủ Phủ.

Tiêu quản gia nói người giúp việc làm xong việc còn lại của mình thì chớ bước vào phòng chính, bà cũng cố gắng tránh đi không để cho Minh Thành Hữu nhìn thấy lại buồn phiền trong lòng.

Phó Nhiễm không ngờ lại nhận được điện thoại của Vụ Dữ, tình huống bên đó cũng không tốt. Vết thương của Vụ Dữ đau cả đêm không ngủ được, lại có lúc ngứa ngáy đau nhức như xoáy vào trong tim.

Phó Nhiễm ngồi bệt ở ban công, nói với Vụ Dữ phải kiên trì, cái hồ này chỉ có thể tự mình nhảy qua, người khác cũng không giúp được.

Tiêu quản gia cẩn thận gõ cửa ở bên ngoài.

Phó Nhiễm đi vào phòng ngủ thấy Minh Thành Hữu co rúc ở giữa giường, xem là đang ngủ thiếp đi, cô khẽ bước tới kéo cửa phòng ra.

“Thiếu phu nhân, hai người đã ăn cơm tối chưa?”

Phó Nhiễm quay đầu lại nhìn Minh Thành Hữu.

“Tiêu quản gia, bà đừng vội chuẩn bị, chờ anh ấy tỉnh ngủ rồi hãy nói.”

“Được.”

Phó Nhiễm đóng chặt cửa phòng lần nữa, cô ngồi ở mép giường, mở đèn ngủ ra.

Minh Thành Hữu ngủ rất ngon, lồng ngực phập phồng theo nhịp, tóc ngắn màu đen có chút hỗn độn rơi lên trên trán, đầu hắn gối lên trên một cánh tay, hoàn toàn không thay đổi tư thế ngủ, lại như đứa bé không có cảm giác an toàn.

Phó Nhiễm không biết nên mở miệng như thế nào, nhưng nếu không thể ở chung một chỗ, muộn không bằng sớm nói ra.

Có lẽ giống như Thẩm Ninh lúc trước, không được bao Minh Thành Hữu đã có thể buông tay, mà đó cũng là giải thoát với cô, cuộc sống mới.

Minh Thành Hữu tỉnh dậy, cánh tay thật sự nhức mỏi giống như không còn là của mình, bàn tay hắn giơ ra chỗ bên cạnh, sờ soạng khoảng trống.

Cuống quít nâng người dậy, mới phát hiện Phó Nhiễm ôm chặt đầu gối ngồi ở trên ghế sa lon đối diện, mồ hôi rịn một lớp mỏng trên trán, hắn đứng dậy đi về phía cô.

“Sao lại ngồi ở đây, không ngủ sao?”

“Không ngủ được.”

Minh Thành Hữu ngồi vào chỗ gần sát cô, cánh tay tự nhiên ôm cô.

Thất lưng Phó Nhiễm cứng ngắc, đem cặp chân để xuống.

“Đói bụng chưa? Em làm cho anh một ít thức ăn.”

“Được.”

Minh Thành Hữu đi theo Phó Nhiễm phòng ăn, hần kéo ra cái ghế thấy Phó Nhiễm buộc tạp dề, cô tìm một vòng ở trong tủ lạnh, lấy bún tàu ra.

“Vẫn là thêm cà chua trứng gà chứ?”

Lần đầu tiên cô nấu cho hần ăn chính là mì sợi, bún tàu Tiêu quán gia chuẩn bị cho Minh Vân Phong vẫn còn ở trong tủ lạnh, chỉ là.

Đôi tay Minh Thành Hữu che mặt, xuyên qua khe hở thấy bóng dáng Phó Nhiễm bận rộn ở phòng bếp. Thực sự là câu hỏi của Lý Vận Linh hần cũng không để ngoài tai, chỉ là nếu Phó Nhiễm có lòng giúp Minh Tranh, có lợi gì đối với cô?

Phó Nhiễm không yên tâm ngoi sợi mì trong nồi, bỗng dưng một lồng ngực nóng bỏng áp sau lưng, cô giật mình, đôi đũa trong tay rơi ngay bên cạnh.

Minh Thành Hữu nhặt lên sau đó đặt vào trong tay cô.

“Anh ra bên ngoài chờ đi, lập tức xong ngay.”

Minh Thành Hữu vui đầu vào cổ cô, thân thể áp sát Phó Nhiễm, tựa như là cô đi tới đâu hần theo tới đó.

“Ôm em trong lòng anh cảm thấy rất thực tế, không muốn ngồi một mình ở bên ngoài.”

Đã hai ngày liên tiếp không ăn bữa cơm thật ngon miệng, Phó Nhiễm nấu xong món ăn ngon đem ra. Cô lấy một chén nhỏ cho chính mình, nhìn tướng ăn của Minh Thành Hữu vẫn chậm chạp thư thái như cũ, Phó Nhiễm không nhịn được nói ra.

“Nếu như đói tại sao không há miệng to mà ăn, một mỗi nhiều như vậy?”

Minh Thành Hữu nghiêng mặt nhìn hướng Phó Nhiễm, nghe vậy, quả tiện tay gấp một miếng lên nhét vào trong miệng.

Phó Nhiễm đổ hơn một nửa sợi mì trong bát vào trong chén Minh Thành Hữu.

Hần đói lợi hại, Phó Nhiễm nhìn hần ăn mì trong bát xong. ㄟ

Chiếc đũa trong tay cô càng lúc càng bị nắm chặt, Phó Nhiễm cúi đầu nhìn tô mì, lại ngẩng đầu lên thấy gương mặt tiêu tụy của Minh Thành Hữu. Mấy lần muốn nói ra lại không nói được, Phó Nhiễm liên tục do dự, cắn răng nói.

“Em muốn chuyển về nhà ở.”

Minh Thành Hữu đặt đũa xuống.

“Anh đã nghe mẹ em nói rồi, cũng được, đến lúc đó anh lại đi đón em.”

Nhịp tim Phó Nhiễm đập mạnh kịch liệt, ánh mắt cô cố gắng đối diện với Minh Thành Hữu.

“Ý của em. Em muốn hủy hôn ước với anh.”

Minh Thành Hữu lại không phản ứng ngay lập tức, hần nheo mắt nhìn thẳng Phó Nhiễm, một hồi lâu sau mới không xác định được.

“Em nói, em phải hủy hôn ước?”

Vạn sự khởi đầu nan.

Phó Nhiễm kiên định gạt đầu.

“Đúng.”

“Tại sao?”

Lần này, hắn suy nghĩ giả thiết.

“Em cảm thấy chúng ta không thích hợp.”

“Em theo anh lâu như vậy, tại sao lúc này mới cố tình khẳng định nói không thích hợp?”

Minh Thành Hữu cũng không cho cô xoay chuyển con đường.

“Tại sao?”

Phó Nhiễm khẽ cắn khóe miệng.

“Đừng hỏi nhiều như vậy.”

“Là bởi vì hắn chứ?”

“Không phải.”

Minh Thành Hữu nghiêng đầu nhìn Phó Nhiễm, trong mắt không phân biệt được say đắm hay thăm dò, mới vừa rồi hắn còn tìm được một lý do, ít nhất là cô còn ở lại bên hắn không rời đi.

Ngắn ngủn chỉ là một chút thời gian trước đó.

Phó Nhiễm muốn nói rõ ràng với hắn.

“Em ở lại cùng Minh Tranh không có liên quan gì, di chúc đúng là ý của cha, cho dù chúng ta giải trừ hôn ước em cũng không thể ở cùng hắn. Em lựa chọn rời đi, chỉ là bởi vì. Em không yêu anh.”

Đúng là lý do này chứ?

Trong lòng Phó Nhiễm tự hỏi, lại không tìm được đáp án thật sự, bởi vì lúc này trong lòng đang thiếu một thứ, mà ngay cả chính cô cũng không nhận ra.

Cô.... đường đường chính chính cỡ nào, một câu không yêu hắn liền trốn tránh toàn bộ trách nhiệm.

Mắt Minh Thành Hữu đỏ ngầu, chưa từng phát hiện một phụ nữ lại cũng có thể tàn nhẫn đến mức như vậy!

Phó Nhiễm đẩy cái ghế ra đứng dậy.

Đúng lúc Minh Thành Hữu nắm chặt cổ tay của cô, năm ngón tay hắn lên đủ biết người đàn ông dùng nhiều sức như thế nào.

“Phó Nhiễm, ở bên cạnh anh đi.”

Có thể hắn chưa bao giờ nói chuyện thấp giọng khép nép như vậy với người khác.

Thời gian hắn cần cô nhất, cô lại không chút lưu tình rút tay rời đi.

Vĩnh viễn Minh Thành Hữu sẽ không bao giờ quên lúc cô kiên định dứt khoát đoạn tuyệt rời đi.

Đồ của Phó Nhiễm không nhiều lắm, quần áo trong ngăn thường Minh Thành Hữu mua cho cô cùng với Lý Vận Linh chuẩn bị sẵn cô không có lấy đi.

Cô mở tủ treo quần áo ra, lúc sắp xếp lại lật ra cái túi, bên trong là quần lót giống hình thú Tổng Chức tặng cho.

Hôm nay Phó Nhiễm nhìn thấy lại không có tâm tình buồn cười như lúc ấy, cô lần lượt đem quần áo của mình bỏ vào trong va ly, sau khi nói thẳng ra mọi chuyện, chỉ sợ ở lâu một đêm sẽ là thêm đau khổ.

Minh Thành Hữu ngồi hút thuốc lá ở trên ghế sa lon, xuyên qua làn khói lượn lờ chăm chú nhìn về phía bóng dáng Phó Nhiễm, bên trong gian phòng tràn ngập mùi vị khói thuốc, hắn bị sốc, nhất thời không khống chế được liền ho khan kịch liệt.

Thì ra là một hơi thở còn lưu lại của một người đã từng sống có thể dễ dàng xóa đi, mang đi mấy bộ quần áo, mang đi đồ cô đã từng dùng là có thể lừa mình dối người là cho tới bây giờ cô chưa từng dừng lại ở nơi này.

Toàn bộ đồ của Phó Nhiễm cộng lại, chẳng qua cũng chỉ là một va ly, một túi máy tính xách tay cùng hai túi hàng mới mua.

Minh Thành Hữu đưa tay dập tắt khói.

“Được chưa?”

“Được rồi.”

Minh Thành Hữu nhìn hành lý bên chân Phó Nhiễm.

“Muốn anh đưa em đi không?”

Lời nói ôn hòa lại giấu vẻ mãnh liệt vô cùng, Phó Nhiễm kéo va ly, một tay ôm túi.

“Không cần, tự em có thể đi.”

“Em đi ra ngoài như vậy, nếu như đụng phải phóng viên em sẽ nói thế nào?”

Bước chân Phó Nhiễm dừng lại, cũng không quay đầu lại.

“Hiện tại có rất nhiều người bởi vì bất hòa tình cảm mà ly hôn? Huống chi chúng ta mới chỉ là đính hôn.”

“Chẳng lẽ.”

Trong cái gạt tàn trên khay trà, tàn thuốc bị dập tắt vẫn tỏa ra một làn khói mỏng mờ mịt.

“Mấy ngày nay anh đối với em rất tốt, cũng không thay đổi được em ở lại bên anh lúc khó khăn nhất hay sao?”

Phó Nhiễm mở cửa phòng, một chiếc bóng bị kéo thật là dài, vì không khí trống rỗng bây giờ tăng thêm mấy phần phiền muộn.

“Em thừa nhận, chuyện của Vụ Dữ chiếm một phần rất lớn, nếu chúng ta không thẳng thắn được với nhau thì cần gì phải trối buộc nhau?”

Có lẽ người khác sẽ nói em rời khỏi anh lúc này là vì quyền thế, không sao, từ trước đến giờ em sống tương đối thực tế. Anh cũng không coi em là người quan trọng nhất, em cũng không cần phải nhẫn nhịn diễn vai nhân vật hiền từ.”

“Được, nói thật hay.”

Minh Thành Hữu cười lạnh.

“Nói cho cùng, chính là em cho rằng anh nhúng tay vào chuyện của Lý Sâm.”

“Bây giờ nói chuyện này đã không quan trọng nữa.”

Phó Nhiễm xoay người, ánh mắt ngẩng mặt lên đối diện Minh Thành Hữu.

“Nhưng lúc trước anh đã cho em được vui vẻ, em cảm ơn.”

“Phó Nhiễm, em đã từng có cảm giác đối với anh?”

Phó Nhiễm nâng hành lý lên, sau khi nghĩ ngợi một lát vẫn không biết trả lời như thế nào, dứt khoát rời đi.

Cảm giác sao?

Đèn trên tường ở cửa cầu thang hắt lên gương mặt hơi tái nhợt của cô gái, trong mắt cô có ánh sao trong suốt, chậm chậm đi qua nơi đã từng bài xích, giống như mọc rễ dưới chân. Mỗi bước đi đều rất chậm, rõ ràng nên vậy tay chào tạm biệt, vì sao lại lưu luyến?

Tiêu quân gia từ trong phòng ra ngoài nghe được động tĩnh, bà đứng yên tại cửa, tình trạng có chút hiểu không rõ.

“Thiếu phu nhân, đây là...”

Phó Nhiễm hướng bà gật đầu một cái coi như là chào hỏi xong, bước chân đi ra ngoài cửa.

Cô đứng ở đúng thẳng trước trụ La Mã, nhớ tới sáng sớm hôm đó lúc cô bị Minh Thành Hữu đẩy ra ngoài cửa, vậy mà hôm nay hần mở một cánh cửa vì cô, chính cô lại cam tâm tình nguyện đi ra.

Trước ánh sáng đèn xe thoáng hiện lên.

Chú Vương mở cửa xe cho Lý Vận Linh, Phó Nhiễm nghe được tiếng bước chân phía sau cửa truyền đến, đầu tóc Minh Thành Hữu rối bời,

cúc áo sơ mi tuột ra chiếc, vẻ mặt hần chần chừ, bước tới bên cạnh Phó Nhiễm.

“Mẹ, sao mẹ cũng tới?”

“Ta không cam lòng. Chuyện có liên quan đến lão đại ta phải trao đổi với con, Tiểu Nhiễm?”

Lý Vận Linh chú ý tới hành lý trong tay Phó Nhiễm.

“Con đang định làm gì?”

Bàn tay Phó Nhiễm nắm chặt, Minh Thành Hữu thờ ơ lạnh nhạt, Phó Nhiễm biết hần không thể nào lại giải vây cho cô.

“Con muốn hủy bỏ hôn ước cùng Thành Hữu.”

“Cái gì?”

Thần sắc Lý Vận Linh kỳ quặc, ánh mắt giật mình, nhìn hai người bắn khoăn.

“Hủy bỏ hôn ước?”

“Đúng vậy.”

Tầm mắt Lý Vận Linh vượt qua cô nhìn về phía Minh Thành Hữu, bà vốn định đi suốt đêm tới cùng bàn bạc với bọn họ, có lẽ phải nhờ đến Phó Tụng Đình giúp đỡ để không bị thua thảm như vậy, Chú Vương đứng ở một bên cũng không nhận được lắt đầu, trong mắt hiển thị vẻ khinh bỉ.

Tai vạ đến nơi đều tự bay, câu ngạn ngữ này thật đúng là đáp án.

“Cô quyết định như vậy cũng đúng, hiện giờ chúng ta không nuôi nổi con người Phượng Hoàng quý giá như vậy.”

Lý Vận Linh không nghĩ tới người mà mình tự tay chọn lựa lại cho bọn họ một cú sốc lớn như vậy, lúc quan trọng nhất lại phải tay rời đi.

“Cô quan tâm giúp lão đại nhiều như vậy, hơn nữa trước kia các người đã có tình cảm. Nếu cô tiếp tục theo Thành Hữu nữa thì mới là người ngu. Tại sao ta không nhìn ra cô là người có thể tàn nhẫn đến mức như vậy? Phó Nhiễm, cô hãy thành thật nói cho ta biết, cuối cùng thì lão đại nhờ cô giúp hần chính xác cô là người của hần, hay là tiền của hần? !”

Đôi mắt Lý Vận Linh gây sự, ngược lại Phó Nhiễm có vẻ tương đối tỉnh táo.

“Con không có bất kỳ liên quan gì đến Minh Tranh, chuyện di chúc cũng là ý của cha.”

“Ăn nói tốt lắm!”

Lý Vận Linh tiến lên, lúc bàn tay vung lên thoáng qua trước mặt Minh Thành Hữu, hần có đủ thời gian có thể ngăn lại, lúc đang phân vân do dự nghe thấy một âm thanh vang dội bên tai.

Phó Nhiễm che nửa bên mặt, khóe miệng bị rách, trên miệng đều là mùi máu tươi.

“Lúc đầu ta đúng là bị mù mắt, sớm biết là một tai họa còn không bằng chấp tay đưa cho lão đại, để cho các người bên nhau thành một đôi!”

“Cho nên bây giờ tôi rời đi, ngược lại rất tốt với các người.”

Nửa bên mặt Phó Nhiễm sưng lên, cô đem tóc kẹp ở sau tai xuống che mặt, cũng không quay đầu lại nhắc hành lý lên đi xuống thêm đá.

Ánh mắt Lý Vận Linh lạnh lùng thấy cô đi về phía nhà để xe, thấy lòng bàn tay bồng rát, bà kéo Minh Thành Hữu qua, một ngón tay chỉ bóng lưng Phó Nhiễm.

“Hiện tại chỉ có Phó Tụng Đình mới có thể giúp chúng ta, Thành Hữu.”

Cánh tay Minh Thành Hữu vòng qua vai bà, mang bà đi vào nhà.

“Thành Hữu, con đồng ý hủy hôn ước? Nó.”

“Mẹ, chúng ta vào nhà.”

Hắn dùng sức ôm sát Lý Vận Linh, gần như là kéo bà vào phòng khách.

Đừng nói là Phó Tụng Đình không chịu giúp đỡ, dù là chịu giúp đỡ cũng nhất định không thể thắng nổi La gia, ván cờ này đã phân rõ thắng thua, ai còn có thể làm cho nó hồi sinh?

Phó Nhiễm mở đèn, rút khăn ướt ra giữ kín mặt, đột nhiên lạnh như băng khiến cho cảm giác đau nhanh chóng trở lại một lần nữa.

Cô lái xe rất chậm, đột nhiên xuyên qua kính chiếu hậu thấy một chiếc xe hơi màu đen theo sát phía sau. Phó Nhiễm tăng tốc độ, hiển nhiên chiếc xe phía sau cũng tăng tốc. Cô quẹo cua, đối phương cũng quẹo cua. Phó Nhiễm cố ý đi chậm, đợi cự ly gần mới nhận ra là xe của Minh Tranh.

Cô cũng không dừng lại, ngược lại đi nhanh hơn.

Chiếc xe đi theo cô tới Phó gia, Minh Tranh đem xe dừng ở cách đó không xa, cũng không xuống xe, hắn nhìn thấy Phó Nhiễm ấn vang chuông cửa, sau đó lấy va ly trong cốp xe ra.

Má Trần đi thông báo cho Phạm Nhân cùng Phó Tụng Đình, Phó Nhiễm đứng trước cửa sắt từ từ mở rộng ra. Phòng ngủ chính trên lầu hai rất nhanh sáng lên, cô nhìn thấy hai người lần lượt từ phòng khách ra ngoài.

“Tiểu Nhiễm.”

Phạm Nhân nhận lấy hành lý trong tay cô sau đó giao á Trần.

“Sao bây giờ mới trở về? Buổi tối bên ngoài rất lạnh.”

“Mẹ.”

Phó Nhiễm đứng ở cửa không lập tức theo vào.

“Con muốn hủy hôn ước với Minh gia, con đã nói ý này cho Minh Thành Hữu biết, nếu như nhất định hai người không đồng ý con có thể ra nhà bạn ở tạm một thời gian.”

“Cái gì? Hủy hôn ước?”

Phạm Nhân giật mình không ít.

“Con.”

“Vào trong rồi hãy nói, bên ngoài lạnh lắm.”

Phó Tụng Đình ý bảo má Trần đem hành lý vào.

“Tiểu Nhiễm, đây là chuyện của chính con, suy nghĩ kỹ càng là tốt rồi.”

Quả nhiên gian phòng của cô mỗi ngày đều được dọn dẹp như lời của Phạm Nhân, trang trí cũng vẫn giống như trước khi cô đi. Phạm Nhân có ý nói chuyện với Phó Nhiễm, bà mượn cớ nói Phó Tụng Đình trở về phòng trước, thừa dịp dọn dẹp lại đồ dùng cho con gái, dò xét hỏi.

“Tiểu Nhiễm, có phải ở đó không vui hay không? Vẫn có chuyện gì khổ sở sao?”

“Không có.”

Phó Nhiễm lấy máy tính xách tay ra mở máy.

“Con không hợp với Minh Thành Hữu, không bằng nhân cơ hội này rời xa nhau.”

“Nhưng con cũng biết, bây giờ là thời điểm nhạy cảm nhất của Minh gia, hài cốt của Minh Vân Phong còn chưa lạnh mà trong nhà đã đầy mùi thuốc súng, hơn nữa lúc này con rời đi, người bên ngoài sẽ thấy thế nào?”

“Mẹ, con sẽ không quan tâm người khác nhìn con như thế nào, trên tất cả là con không hổ thẹn với lương tâm.”

“Cái đứa nhỏ này...”

Phạm Nhân lắc đầu.

“Tính tình bướng bỉnh giống như cha con.”

Lời của Lý Vận Linh nói Minh Thành Hữu tựa như không nghe lấy nửa chữ, Tiêu quân gia thấy mặt mũi Lý Vận Linh tiều tụy giống như có thể ngắt xiủ bất cứ lúc nào, bà cẩn thận tiến lên.

“Phu nhân, tối nay nghỉ ngơi ở đây chứ? Giữ sức khỏe quan trọng hơn.”

“Mẹ, con đỡ mẹ vào phòng.”

Minh Thành Hữu cầm tay Lý Vận Linh kéo bà đứng dậy, Lý Vận Linh nhìn xung quanh một vòng, tòa biệt thự được trang trí rực rỡ hôm nay lại rơi vào vẻ trống trải.

“Thành Hữu, nếu biết trước sẽ có ngày hôm nay, chắc chắn mẹ sẽ không ép con đính hôn với Phó Nhiễm, con nên tìm một cô gái thật lòng với con.”

“Mẹ, đừng nói nữa.”

Đưa Lý Vận Linh trở về phòng xong, Minh Thành Hữu dặn dò Tiêu quân gia để cho bà tìm mấy người thay nhau trực đêm. Tinh thần của Lý Vận Linh không tốt, Tiêu quân gia cũng không dám đi ngủ.

Bàn tay hần vịn vào cầu thang đi lên, mỗi một bước đi cũng có thể nghe được âm thanh bước chân lặp lại.

Minh Thành Hữu xoay người nhìn phòng khách vắng vẻ, phòng ăn cùng với phòng bếp, im lặng tĩnh mịch đến nỗi hình ảnh bận rộn vừa rồi của Phó Nhiễm như chưa từng xảy ra.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, quả bóng bay Sói xám hần mua cho Phó Nhiễm buộc ở cửa sổ bởi vì hết không khí mà quất queo, cái đầu thật to bây giờ rũ rượi buông thõng xuống tới đất.

Minh Thành Hữu tựa trước cửa sổ sát đất, bóng dáng cô đơn bị kéo thành một đường lạnh lẽo, ánh trăng chiếu lên vai.

Phó Nhiễm tắt đèn, bởi vì trong phòng kéo rèm cửa sổ nên không thấy được màn điện thoại di động đặt ở bên cạnh lên.

Ba giờ sáng.

Cô dụi dụi mắt, mắt đau nhói, lại không có cách nào ngủ được.

Trước kia cô cũng không phát hiện cô có thói quen ngủ quên giường.

Thật vất vả chịu đựng đến khi trời sáng, Phó Tụng Đình ngồi ở trước bàn ăn lật tờ báo trong tay xem, ông nói cũng không ngẩng đầu lên.

“Bây giờ con lớn nhất của Minh gia cầm quyền Hào Khôn rồi sao?”

Phó Nhiễm cắn miếng bánh mì, lời nói không rõ ràng.

“Vâng.”

“Điều này có thể sao?”

Phó Tụng Đình lắc đầu.

“Có phải Minh Vân Phong mắc bệnh hồ đồ hay không?”

“Này, ai trông nom chuyện đó chứ, dù sao Tiểu Nhiễm cũng muốn hủy hôn cùng Thành Hữu rồi. Đúng rồi, chuyện này còn phải đăng báo, phải tìm lý do thật tốt.”

Phạm Nhân đau khổ suy nghĩ.

“Chúng ta phải hành động trước đối phương mới được.”

“Mẹ.”

Giọng điệu Phó Nhiễm bắt đầu dõ.

“Con không để ý tờ báo viết về con như thế nào, hướng chỉ người muốn hủy hôn chính là con.”

“Được rồi, chuyện của bọn họ bà đừng quan tâm mù quáng.”

Phó Tụng Đình để tờ báo xuống, ý bảo Phạm Nhân phải có chừng mực.

Phó Nhiễm nghĩ tới việc có khả năng đi ra ngoài sẽ gặp phải phóng viên, nhưng không nghĩ tới là bọn họ sẽ ‘phục kích’ ở cửa nhà.

Mấy người lần lượt vây quanh xe của cô, có người còn cầm máy ghi âm lên gõ gõ vào cửa sổ xe đã khép chặt.

“Xin hỏi tại sao cô không ở Y Vân Thủ Phủ, chẳng lẽ cô có hiềm khích gì cùng Minh Tam Thiếu sao?”

“Còn nữa, có tin đồn nói là cô giúp đỡ Minh Tranh chiếm đoạt gia sản, sau đó dự tính sẽ ở bên hắn?”

“Xin hỏi, cô sẽ hủy hôn cùng Minh Tam Thiếu sao? Sẽ rời hắn đi vào lúc này sao?”

Nếu như mở miệng vào lúc này chỉ có thể ‘càng tỏ càng đen’, Phó Nhiễm không để ý bọn họ ngăn cản, đạp chân ga đi ra ngoài, lúc này mới bỏ rơi những cái đuôi kia.

Má Trần thêm cháo vào trong chén cho Phó Tụng Đình cùng Phạm Nhân, Phạm Nhân thấy cửa sắt bên ngoài từ từ khép lại, bà rút khăn ướt ra lau ngón tay.

“Không nghĩ tới là Tiểu Nhiễm có thể nhìn xa trông rộng, hiện tại Thành Hữu đã thất thế, nó rời hắn đi cũng là đúng.”

“Cái người này...”

Phó Tụng Đình có vẻ không đồng ý.

“Chẳng lẽ con gái bà là người như thế nào một chút bà cũng không hiểu? Ban đầu nó cũng không tình nguyện đính hôn, bây giờ chuyện này hơn một nửa là liên quan đến chuyện của Vương Dữu nhà chú nó bên kia.”

Phạm Nhân nghe vậy, nghĩ kỹ lại cũng cảm thấy khả năng đúng như lời của Phó Tụng Đình tương đối lớn.

Bên trong một quán lẩu, sau khi Tống Chức nghe Phó Nhiễm nói giật mình kêu to.

“Đầu cậu không lên cơn sốt chứ? Lúc này lại đi hủy hôn ước, dù gì thì ‘lạc đà gầy tốt hơn so với ngựa tốt’, dù là Minh Thành Hữu chỉ có 5% cổ phần, nhưng tài sản cùng lợi nhuận của công ty cũng có thể cho hắn ổn định sống cuộc sống giàu sang không lo ăn mặc. Huống chi, hắn cao lớn đẹp trai như vậy, sau này cậu đi đâu tìm được người đàn ông vừa có tiền lại đẹp trai như vậy đây? Tính một chút!”

Phó Nhiễm lấy khăn giấy ra đưa về phía cô.

“Xoa nước miếng của cậu đi một chút.”

“Con bé chết tiệt, mình nói với cậu là xuất phát từ trong lòng nói ra.”

Tần Mộ Mộ ngồi ở bên cạnh không hay nói chuyện cũng xen vào.

“Lần này mình tán thành với Xèo Xèo, Tiểu Nhiễm này, quyết định như vậy có phải là quá vội vàng hay không?”

“Chuyện này thì vào thời điểm Vụ Dữ ra khỏi nước mình đã nghĩ tới, dựa vào tình cảm của hắn thì không thể tốt đến mức có thể đồng cam cộng khổ cùng nhau. Hai người cũng biết, vào lúc mình cần hắn nhất thì hắn lại đẩy một cái từ sau lưng. Cuộc sống sau này chắc chắn chỉ sống trong cảnh không tin tưởng lẫn nhau. Mình chỉ là không muốn làm ình quá mệt mỗi thôi.”

Phó Nhiễm vớt ra hai miếng đậu hũ Nhật Bản chia ra bỏ vào trong chén của Tống Chúc và Tần Mộ Mộ.

“Ừ, lời này của cậu cũng đúng. “

Tống Chúc sờ sờ chiếc đũa trong tay.

“Chỉ là lúc này Minh Thành Hữu cũng đủ đáng thương, hắn chưa từng bị phụ nữ bỏ rơi bao giờ chứ? Đúng là... Tại sao sau khi hầu hết đàn ông bỏ rơi phụ nữ, chúng ta lại phải hối hận à? Tiểu Nhiễm chính là một ví dụ nói cho chúng ta biết, phụ nữ cũng có thể mạnh mẽ vượt qua!”

Hào Khôn thay đổi, có nghĩa là Minh Thành Hữu hoàn toàn bị mất quyền lực.

Trang đầu các tờ báo lớn đều là gương mặt tuần tú lạnh lùng của Minh Tranh, sau khi tranh đoạt được quyền lực trong nội bộ danh môn, hắn không khác nào một hắc mã.

Cũng trong lúc đó, Phó gia đơn phương tuyên bố hủy hôn với Minh gia.

Ngày đầu Minh Tranh đi nhậm chức chính là một cuộc giảm biên chế với quy mô lớn. Những người trước kia trung thành với Minh Thành Hữu đều không một ai may mắn thoát khỏi. Công ty như được thổi vào một luồng sinh khí mới, nghe nói đều là những người đi theo Minh Tranh mấy năm.

Việc này đủ để chứng minh lần nữa, Minh Tranh đã sớm tính trước, có chuẩn bị đến.

Minh Thành Hữu dọn dẹp đóng gói hết lại đồ trong phòng làm việc sau đó được chính thư ký mới đích thân đưa ra tới cửa. Nói ra cho oai, hắn có thể ở nhà ngồi mát ăn bát vàng, thoải mái đợi đến cuối năm được chia lợi nhuận.

Khoảng nửa tháng sau, chuyện này mới dần dần yên ắng.

Hôm nay là Chủ nhật, Phó Nhiễm cố ý thức dậy rất muộn, không muốn gặp phải Vụ Ứng Nhụy trên bàn ăn.

Phạm Nhân vẫn giữ gìn phòng cho cô ta, bình thường mỗi buổi tối thứ bảy Vụ Ứng Nhụy cũng sẽ qua đêm ở đây, ngày hôm sau sẽ ăn sáng cùng bọn họ.

Phó Nhiễm ăn mặc chỉnh tề đi ra khỏi phòng, lại thấy Vụ Ứng Nhụy hai tay ôm trước ngực, chân bắt chéo đứng cửa phòng cô, tựa như đang đợi cô ra ngoài.

“Có chuyện gì sao?”

“Phó Nhiễm, cô thật là lợi hại.”

Vụ Ứng Nhụy như cười không cười nhìn cô chằm chằm, Phó Nhiễm đóng cửa phòng.

“Chuyện này có liên quan gì tới cô? Phải cần đến cô trông coi chuyện của chúng tôi?”

“Cô cho rằng tôi thích quản chuyện của cô?”

Vụ Ứng Nhụy nghiêng người đứng thẳng dậy.

“Mẹ để tôi đi gọi cô xuống ăn điểm tâm, chỉ là tôi không muốn người thông minh như Minh Thành Hữu, rốt cuộc lại còn bị thua trong tay cô.”

Sắc mặt Phó Nhiễm lộ ra vẻ không vui, tự nhiên cô không thích Vụ Ứng Nhụy khoa tay múa chân với chuyện của cô.

“Cô không phải là tôi cũng không phải là hắn, cần gì bắt chước y chang như vậy?”

Sắc mặt Vụ Ứng Nhụy cứng ngắc, cô ta đi theo sau lưng Phó Nhiễm.

“Cô cũng không cần phải ra dáng trong lúc này, trong mắt cha mẹ chúng ta đều giống nhau.”

“Vậy cô cứ giữ vững dáng vẻ của cô.”

Phó Nhiễm đứng lại tại đầu bậc thang.

“Đi xuống lâu cũng đừng có nói bậy.”

Ánh mắt Vưu Ứng Nhụy âm thầm, nói cho cùng Phó Nhiễm không giống như cô, câu nói đầu tiên của Phó Nhiễm có thể đánh trúng làm cô ‘quân lính tan rã’, không có chỗ nào để chạy trốn. Tóm lại, còn không phải là bởi vì thân phận của các cô quá xa cách sao?

Cô cũng không nhận thức được, nếu như không phải là mỗi lần mình cố ý khiêu khích, nhất quyết Phó Nhiễm cũng sẽ không theo đuổi tận cùng như vậy.

Sau khi họ bị đẩy về chỗ cũ, có thể giả bộ vui vẻ tiếp nhận, nhưng lại cũng không ngoại lệ giữ khư khư trong lòng với nhau, cố ý so sánh.

Phó Nhiễm về muộn, ở trên đường về nhà đi qua Mê Tính. Thật ra thì cô không thuận đường, nhưng tay lại như không nghe não sai khiến rẽ phải ở đường giao nhau.

Đèn ô tô ở trước cửa Mê Tính đan xen lẫn nhau hắt ra ánh sáng, mỗi người ra vào nơi này không là tầng lớp thượng lưu thì cũng là trung lưu, tiền boa nơi này cũng là cao nhất toàn bộ thị trấn Nghênh An, cho nên không ít cô gái trẻ tuổi bon chen vào đây.

Phó Nhiễm dừng xe ở ven đường, náo nhiệt ồn ào như vậy, nhưng lại tăng thêm vài chuyện thương cảm.

Đột nhiên, một bóng người lao ra Mê Tính thật nhanh, bước chân người đó lảo đảo, chỉ trong nháy mắt đi tới bên cạnh xe Phó Nhiễm đổ dưới gốc cây. Người đàn ông dựa vào thân cây khom lưng nôn mửa, lồng ngực gập gò rắn chắc bởi vì dùng sức mà tuột ra một nút áo.

Phó Nhiễm mới phát động động cơ xe, bên ngoài nhiều ánh mắt tò mò, vừa lúc nhìn thấy người đàn ông ngẩng đầu lên.

Đúng là Minh Thành Hữu!

Phó Nhiễm nắm chặt tay lái, Minh Thành Hữu chống người lên dựa vào thân cây, gương mặt nổi bật ẩn trong bóng cây. Cô ngẩng mặt, góc độ như vậy chỉ có thể nhìn rõ bóng dáng hằn từ mũi trở xuống. Phó Nhiễm không biết nên đi, hay là tiếp tục ở lại nơi này.

Theo bản năng, cô muốn phát động xe.

Ánh mắt lại nhìn thấy bóng dáng của Minh Thành Hữu cúi xuống lần nữa, thần sắc hằn đau khổ như vậy, là uống rất nhiều rượu.

Phó Nhiễm do dự một chút, sau đó đẩy cửa xe ra đi xuống.

Trùng hợp là lúc này Huống Tử cùng mấy vị bạn chơi ngày xưa của Minh Thành Hữu đang từ trong Mê Tính đi ra ngoài. Phó Nhiễm đi tới gọi.

“Huong Tử, anh ấy uống say rồi, làm phiền anh đưa anh ấy trở về đi.”

“Này.”

Huong Tử cực kỳ cường điệu quát lên.

“Chị dâu!”

Phó Nhiễm không khỏi xấu hổ.

“Mọi người mau tới gặp chị dâu, ha ha ha ——”

“Chị dâu ——”

Mấy người bên cạnh ồn ào lên phối hợp.

Phó Nhiễm quay đầu lại nhìn Minh Thành Hữu đang cố nén khó chịu nhìn về bên này.

“Anh ấy uống rất say.”

“Chị dâu, cô cũng rời Tam Thiếu đi rồi còn quản chuyện của hần làm cái khỉ gió gì? Lại nói, không phải xe của cô dừng ở ven đường ư? Cô được yên ổn cần gì phải kéo theo chúng tôi trôi vào nước đục? Mấy anh à, chúng ta đi, chuyển địa điểm khác chơi!”

Huống Tử kêu mọi người rời đi, thậm chí không hề nhìn bên này một cái.

Thực tế tàn khốc như vậy, từ trước đến giờ luôn trọng giàu khinh nghèo.

Phó Nhiễm đứng yên tại chỗ, cô nhìn thấy bóng dáng tiêu điều của Minh Thành Hữu cách đó không xa, ánh sáng màu mè thường ngày đã sớm rời xa hần, mất đi thân phận che chở, lại cũng không có cách nào sống thoải mái.

64. Chương 64

Chương 64: Minh Thành Hữu, tự hạ thấp mình cũng đừng làm trước mặt tôi

Những người kia ai lại không biết Minh Tam Thiếu?

Trước kia, đại diện cho cái tên Tam Thiếu này là nổi tiếng cùng quyền lực rất cao. Bộ dạng này của hần, nếu là mấy tháng trước đây nhất định sẽ có không ít người tới nịnh bợ, nhưng bây giờ người khác gọi hần là Tam Thiếu, nhiều phần còn lại là nhạo báng.

Bây giờ Minh Thành Hữu cùng thái tử bị phế ngày xưa không có gì khác biệt, Huống Tử nói rất đúng, hần chính là vũng nước đục.

Hần đỡ thân cây ỏi đến nỗi hết sức mệt mỏi, mồ hôi sau lưng dán chặt vào áo, cặp chân mềm nhũn đang từ từ khụy xuống.

Thấy sắp đặt móng ngồi vào chỗ vết bẩn.

Phó Nhiễm bước nhanh đến phía trước, vịn hông của hần trước khi cánh tay hần tê liệt ngã xuống. Cô đem cánh tay trái của Minh Thành Hữu vòng qua bả vai của mình, mang hần đi về phía xe dừng ở ven đường.

Bước chân hần lảo đảo, trọng lượng hần nặng ép đến nỗi thiếu chút nữa Phó Nhiễm không thở nổi, thật vất vả mới đưa Minh Thành Hữu nhét được vào ghế lái phụ, sau đó giúp hần thắt dây an toàn.

Bàn tay hần đưa về phía Phó Nhiễm, đặt sau gáy cô, như có ý đồ muốn hôn.

Phó Nhiễm bỏ dây an toàn trong tay ra, tay đẩy lồng ngực hần.

“Nếu anh còn có thể đi, hãy tự mình thuê xe đi.”

Quả nhiên tay Minh Thành Hữu ngoan ngoãn đặt xuống bên cạnh.

Cô ngồi vào ghế lái, đầu Minh Thành Hữu gối vào thành ghế sau lưng, hai mắt nhắm chặt, đôi mắt có đầu lông mi dài khép lại thành nửa hình quạt ám ảnh, hô hấp hần gấp gáp đáng vẻ giống như rất khó chịu, Phó Nhiễm mở cửa sổ xe xuống cho gió lùa.

“Không sao chứ?”

Không có đến một câu trả lời.

Đối diện là một chiếc xe lao nhanh tới mãnh liệt, Phó Nhiễm hoảng hốt, tay lái nghiêng đi, chỉ thấy mấy chiếc xe thể thao lần lượt lướt qua từ sát bên cạnh xe cô, tốc độ kinh người, rõ ràng là đang đua xe.

Cùng lúc đó, tiếng phanh thắng gấp cùng tiếng người đàn ông bên không kìm được kêu rên.

Cô cho tốc độ xe chậm lại, lúc này mới thấy Minh Thành Hữu lấy tay che trán, mới vừa rồi cô quên không thắt lại dây an toàn cho hần.

Phó Nhiễm đem xe dừng sát ở ven đường, bánh xe mới dừng lại, đã thấy Minh Thành Hữu nhanh chóng đẩy cửa bên cạnh ra đi nôn mửa liên tục.

Thật cố gắng vất vả mới đưa được hắn trở về Y Vân Thủ Phủ, Phó Nhiễm nhấn chuông cửa một hồi lâu cũng không thấy Tiêu quản gia ra ngoài, cô không có cách nào khác, đành phải đưa tay vào túi áo bên trong của Minh Thành Hữu móc ra chìa khóa của hắn.

Cố hết sức đem hắn nửa túm nửa kéo và phòng, mới chuẩn bị đẩy hắn lên giường, bước chân Minh Thành Hữu lại xóc xếch mà đi đến phòng tắm.

Ngay sau đó Phó Nhiễm nghe được âm thanh của vòi hoa sen trong phòng tắm truyền đến, hiển nhiên là hắn đã tỉnh rượu.

Phó Nhiễm cầm lấy túi bên cạnh lên chuẩn bị rời đi.

Mới đi tới cửa, đột nhiên trong phòng tắm truyền đến mấy tiếng lách cách liên tiếp, cô vĩnh tai, ngoài tiếng nước chảy tí tách chính là im lặng mãi.

“Minh Thành Hữu?”

Cô đứng ở cửa, vỗ cửa nhẹ nhẹ.

Không thấy tiếng trả lời.

“Minh Thành Hữu!”

Phó Nhiễm dùng sức đẩy cửa, không suy nghĩ thêm, cô mở cửa nhanh chóng đi vào.

Trong phòng tắm bừa bãi, quần áo thay ra vứt đầy ra đất, tất cả đồ dùng tắm rửa cùng các loại tinh dầu cũng bị gom lại trên mặt đất.

Minh Thành Hữu cả người trần truồng nằm thẳng tắp ở nền đá cẩm thạch lạnh như băng, trên bồn rửa tay cách đó không xa, nước súc miệng cùng kem đánh răng cũng bị đổ xô rơi xuống.

Hắn là vòi hoa sen phun ra là nước lạnh, Phó Nhiễm đi tới đóng chặt van nước, nửa người trên bị nước bắn tung tóe ướt hơn một nửa. Cô lấy áo choàng tắm trong tủ áo choàng tắm đắp lên cho Minh Thành Hữu nằm dưới đất, hắn nhắm mắt không nói gì, khắp người nồng nặc mùi rượu.

Chỉ dựa vào hơi sức của cô đã rất khó có thể kéo hắn đứng dậy rồi, chứ không nói đến là đem Minh Thành Hữu ra khỏi phòng tắm. Phó Nhiễm dứt khoát đá chai lọ trên đất ra một bên, sau khi lột một chiếc khăn lông dưới lưng Minh Thành Hữu, cầm hai cánh tay của hắn kéo hắn đi ra ngoài.

Kéo một mạch tới bên giường, lại cố hết sức đưa hắn lên giường.

Phó Nhiễm bị cánh tay Minh Thành Hữu ôm lại, cô nằm ở trước ngực hắn, Minh Thành Hữu nhân thể lật người đè cô xuống, giọt nước trên mái tóc ngắn chưa khô nhỏ xuống cổ Phó Nhiễm, cô ngẩng đầu dậy, đưa hai tay ra đẩy.

Hắn có thể đổ vạ cho lý do say rượu nên không tỉnh táo, cho nên nhắm mắt lại liền có thể làm càn.

Cách một lớp vải, Phó Nhiễm cảm thấy hai tay của hắn đang sờ soạng trên người cô, hai tay giống như có lửa nóng xâm nhập vào bên trong cơ thể, đôi môi mỏng che lấp môi cô có mùi vị nước súc miệng mát mẻ. Một tay hắn giữ chặt gáy Phó Nhiễm, một tay bắt đầu vén áo của cô lên. Lưỡi lại linh hoạt tiến sâu hơn, gần gũi lưu lại hương vào từng góc trong miệng.

Trước đó hắn còn biết tắm rửa sạch sẽ, sao như chưa từng giống một người say chết?

Những trò của Minh Thành Hữu, bình thường không phải là Phó Nhiễm chưa từng lĩnh giáo. Cô thẹn quá hóa giận muốn giãy giụa, người đàn ông khi muốn làm chuyện đó đều mạnh mẽ mà kịch liệt, thậm chí có thể bất chấp tất cả. Hắn bị cô đẩy trở lại vào giữa giường mềm mại không dậy nổi, miệng lại bị bịt kín như thú bị rơi vào bẫy, giãy giụa vô ích.

Hai người giống như đang đánh nhau, cái chân gấp lại chĩnh tề không biết bị người nào gạt rơi xuống đất, Phó Nhiễm giống như sắp không hít thở nổi, vô số lần cảm giác đau đớn đánh thẳng vào trí óc.

Cuối cùng Minh Thành Hữu không hề dùng sức như vậy nữa, từ từ áp sát bên má cô hôn hường cổ.

Phó Nhiễm thở dốc, đợi đến lúc hôn xong, cô liếc về hướng bên cạnh, sau đó nói ra một lời trống rỗng.

“Minh Thành Hữu, lần đầu tiên của chúng ta là như vậy, bây giờ anh lại muốn lặp lại trò cũ sao?”

Nụ hôn bên tai cô dừng lại, chạm vào nơi nóng như lửa đốt, Minh Thành Hữu đưa tay giữ lấy cằm Phó Nhiễm, đem cô quay ra hướng mình.

Cặp mắt Minh Thành Hữu thâm thúy sâu xa, động tác ngón tay hần khiến cho cô chỉ có thể ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt không gợn lên một chút nửa phần men say, cô không khỏi cười lạnh ra thành tiếng, cũng chỉ có cô mới ngu, cô nên nhìn hần say chết ở đầu đường cũng không nên tới lo cho hần làm gì.

“Anh đã nói rồi, làm một lần với làm một trăm lần cũng không có gì khác biệt.”

Hần hoàn toàn không để ý tới từ ngữ nói ra, chớp mũi Phó Nhiễm không ngừng chua xót.

Hai người giống như con nhím ôm chặt lấy nhau trong trời đông, cũng không đem đối phương đẩy ra xa hơn.

“Vậy anh cũng phải hỏi tôi một chút là có đồng ý hay không.”

“Trí nhớ của em thật là kém.”

Minh Thành Hữu giơ tay lên vén tóc rơi trên trán cô.

“Lần đầu tiên em cũng đã nói với anh như vậy, chính là anh biết em sẽ không đồng ý, cho nên mới không muốn mở miệng hỏi em.”

Làn da Phó Nhiễm bị tay hần mơn trớn căng thẳng.

“Anh muốn làm gì? Anh đừng quên rằng chúng ta đã hủy hôn ước rồi.”

“Ai quy định nhất định là phải cưới rồi mới có thể lên giường? Vậy bằng mọi cách anh phải đính hôn? Vậy anh. sẽ bị bao nhiêu phụ nữ vứt bỏ?”

“Chuyện như vậy anh tình tôi nguyện, chưa nói tới việc người nào vứt bỏ người nào.”

Phó Nhiễm thừa dịp hần chưa chuẩn bị muốn đẩy lồng ngực đè ở trên người cô, nhưng cuối cùng bởi sức lực không đủ mà lần nữa bị đè trở lại, cô cố tự trấn tĩnh nói.

“Anh đường đường là Minh Tam Thiếu, sẽ không dùng loại thủ đoạn này chứ?”

“Đến nông nổi này em đừng dùng lời nói như vậy khích bác anh, lời này em nên đi nói với ca ca của em, hiện tại thân phận này của anh phải cường ép thì mới thật đúng.”

Minh Thành Hữu tách chân Phó Nhiễm ra, cô nhận biết được là hần không giống như đang nói đùa.

“Minh Thành Hữu!”

“Buông tôi ra!”

Tóc buộc sau gáy trong lúc giằng co bị xổ tung ra, Phó Nhiễm sợ hãi hoảng hốt.

“Tiêu quần gia, Tiêu quần gia, có ai không ...”

Minh Thành Hữu che miệng của cô, trong mắt lộ ra khổ sở khó tả.

“Từ khi nào thì như vậy, ngay cả khi anh muốn em cũng trở nên khó khăn như vậy?”

Phó Nhiễm há miệng cắn tay hần, trong nháy mắt răng nhọn đâm thủng vào da thịt, loại đau này lại không thể làm trí óc Minh Thành Hữu tỉnh táo, dòng máu ấm áp tràn ra khóe miệng, cô cảm thấy có một loại chất lỏng nồng nặc lần lượt đang chảy xuống khuôn mặt.

Có một số thứ, cuối cùng cũng mất đi sau khi kháng kháng cố giữ lấy.

Mặc dù hần dịu dàng hết mức có thể, cuối cùng những kích thích ham muốn có được khi hần ra vào cơ thể cô.

Minh Thành Hữu phát hiện ra, hóa ra cũng chỉ là hấn suy nghĩ quá đơn giản, mặc kệ tất cả, hấn là chưa bao giờ thấy trống rỗng. Như có một vật quan trọng vụt qua trong tầm tay, mặc cho hấn nắm chặt bàn tay cũng không lấy lại được.

Hấn buông tay ghì chặt thắt lưng Phó Nhiễm ra, khuôn mặt cô áp xuống gối, một lúc lâu sau không thấy động tĩnh gì.

Bên trong gian phòng tràn ngập hương vị tình dục nồng đậm, một lúc lâu sau không tiêu tan.

Minh Thành Hữu nằm bên cạnh, lấy điều thuốc ra đốt.

Hấn gặp được Phó Nhiễm trong lúc không say thật sự, chỉ là sau khi tắm nước lạnh thì lại tỉnh táo lạ thường, trong đầu tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào.

Nhưng cố tình tạo ra bộ dạng này xuống dốc này, lại là chuyện lý trí không muốn nhất.

Phó Nhiễm bò dậy, mắt không nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, cô nhặt quần áo vứt trên mặt đất lên, xoay người mặc lại từng thứ một.

Minh Thành Hữu dựa vào đầu giường nhìn Phó Nhiễm, dưới ánh đèn phản lưng trần trắng nõn của cô tạo thành một bức tranh mỹ nhân tuyệt đẹp, nhưng hấn lại không có lòng dạ nào thưởng thức.

“Phó Nhiễm?”

Cô cũng không quay đầu lại, mặc xong quần lại nhặt dây buộc tóc lên buộc lại tóc, đợi sau khi sửa sang lại gọn gàng lúc này mới cầm túi của mình lên.

Phó Nhiễm vòng qua cuối giường đi ra ngoài, hai chân dừng lại trước quây rượu cách đó không xa.

“Minh Thành Hữu, về sau nếu anh muốn tự hạ thấp mình cũng đừng làm trước mặt tôi, về sau tất cả chuyện của anh tôi sẽ không quan tâm, dù là anh chết ở trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không thương hại anh nữa.”

“Đợi đã nào...!”

Minh Thành Hữu hít điều thuốc thật sâu.

“Em đang nói đây là em thương hại tôi?”

Phó Nhiễm không muốn lãng phí thời gian cùng hấn nói về đề tài này, cô kéo cửa phòng ra nhanh chóng rời đi.

Vội vã đi tới tầng dưới cùng, nhờ ánh đèn xuyên qua từ ngoài cửa sổ, hơn nữa quen thuộc đối với nơi này nên miễn cưỡng cô cũng tìm được ra tới cửa.

Đi tới giữa đại sảnh thì ánh đèn lại đột nhiên mở ra, ánh sáng chói mắt làm cô không trốn đi đâu được, theo bản năng cô lấy tay che kín mắt đang khó chịu.

Tiêu quân gia nghe thấy động tĩnh từ phòng đi ra, nhìn thấy bộ dạng Phó Nhiễm bỗng sợ hãi.

Lý Vận Linh mặc đồ ngủ đứng ở cửa cầu thang, trong ánh mắt tràn đầy khinh bỉ cùng đùa cợt, Phó Nhiễm không nghĩ là bọn họ đều ở đây.

“Tiểu Nhiễm, thật sự là ta đã xem thường cô, mới vừa hủy hôn ước chẳng lẽ lại không bỏ được nơi này? Nếu lén lút lút lút trở lại sao không ở lại qua đêm?”

Phó Nhiễm buông tay ra, trong lời nói Lý Vận Linh cố ý làm cho cô khó chịu, sao cô có thể nghe không ra.

“Tôi nghĩ bà đã hiểu lầm, Minh Thành Hữu uống rượu say ở Mê Tính, ngã xuống ở ven đường không có một ai chịu đưa hấn trở về. Nếu hiểu được lòng người dễ thay đổi cần gì phải đi ra ngoài chuốc lấy cực khổ ỉn?”

Phó Nhiễm nói xong, bước đi ra khỏi Y Vân Thủ Phủ.

Cô lái xe luôn luôn ổn định, chưa từng đi nhanh như vậy, xe Audi màu đỏ như sao rơi chạy trên đường, nhiều lần thiếu chút nữa va chạm với xe đi ngược chiều.

Phó Nhiễm nắm chặt tay lái, đốt ngón tay lồi lên, bàn tay trắng hấn lên gân xanh chẳng chịt.

Xe đi qua cửa nhà, cô lại như không nhìn thấy, màu đen xe sang trọng dừng ở cách đó không xa thấy cô đi lao qua, vội phát động động cơ đi theo.

Người đàn ông tăng tốc, cuối cùng ngoài một km cũng ngăn lại được xe Phó Nhiễm.

Cô chưa tỉnh hẳn, chân còn đập thảng xe không buông ra.

Hai chiếc xe cách nhau chỉ là 10 cm, thiếu chút nữa sẽ đụng vào nhau.

Minh Tranh lạnh lùng từ trên xe bước xuống, một tay kéo cửa xe Phó Nhiễm ra túm cô ra khỏi ghế lái.

“Sao em lại...”

Hắn chưa hết giận, lại giật mình nhìn chăm chăm khoe miệng Phó Nhiễm, Minh Tranh luống cuống dùng ngón tay lau vết máu bên miệng cô.

“Chuyện gì xảy ra, đã xảy ra chuyện gì?”

Vết máu mặc dù đã khô lau không hết, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể phân biệt được là Phó Nhiễm không bị thương, cuối cùng Minh Tranh thở dài, bàn tay đặt lên trán cô.

Phó Nhiễm đẩy tay hắn ra.

“Tôi không sao.”

“Như vậy còn dám nói là không có việc gì?”

Cô nhìn xung quanh mới phát hiện ở đây cũng không phải trước cửa nhà mình.

“Làm sao anh ở nơi này?”

“Anh tới tìm em.”

Hai tay Minh Tranh ôm ngực, thân thể cao to nhân nhả dựa vào nắp động cơ, đùi phải cong đặt lên, hắn hăm hở, trên người tỏa ra mùi nước hoa thoang thoảng.

Phó Nhiễm rất ít khi được nhìn thấy hắn cười, hắn cười lên nhìn rất đẹp, như tràn ngập mùi vị hoa anh túc nở rộ.

“Tiểu Nhiễm, anh thấy chúng ta nên tìm một nơi uống vài chén.”

64.2

Phó Nhiễm không muốn nghe đến cái từ uống rượu này, dưới tay cô đang khép chặt lại cổ áo.

“Anh chiếm được thứ mà anh mong muốn, thật đúng là nên ăn mừng.”

“Em nói sai rồi.”

Minh Tranh nhặt lá cây cây bạch rơi xuống bên cạnh.

“Anh muốn lang thang ở bên ngoài một chút.”

Hắn duỗi tay, hướng sang Phó Nhiễm.

“Nhưng em có thể hủy hôn với Thành Hữu, anh rất vui mừng.”

Ánh mắt Phó Nhiễm ngăm nhìn bàn tay hắn mở ra, cô đút tay vào trong túi quần.

“Anh nên thấy thỏa mãn, La Văn Anh cũng không tệ.”

“Nhưng anh không yêu cô ấy.”

“Nhưng cô ấy là vị hôn thê của anh.”

Minh Tranh cười thu tay lại.

“Kết hôn còn có khả năng ly hôn, huống chi là đính hôn?”

Phó Nhiễm bình tĩnh bắt chước Minh Tranh dựa vào bên cạnh.

“Thái độ của anh đối với chuyện đính hôn có vấn đề, sớm muộn cũng có ngày hối hận.”

“Tiểu Nhiễm, anh yêu ai thì em biết rất rõ.”

Phó Nhiễm không thích mỗi lần ở gần nhau lại đối xử với nhau kiểu như vậy, mà hình như Minh Tranh lại giống như rất giỏi về chuyện này.

“Làm sao tôi biết được tâm tư của anh?”

Tâm tình Minh Tranh đang vui vẻ bật cười, hắn đưa tay kéo lấy tay Phó Nhiễm đang đút vào trong túi quần, nắm chặt trong lòng bàn tay.

“Bên ngoài đồn đại là Thiếu phu nhân của Minh Tam Thiếu là vì anh mà bỏ rơi vị hôn phu, sao chúng ta không làm lời đồn đại này trở thành sự thật?”

“Bỏ qua La gia được sao?”

“Một cuộc hôn nhân thôi mà.”

Phó Nhiễm rút tay lại.

“Ca ca, nếu tôi thật sự ở bên anh, về sau tôi không cần ra cửa nữa, nhất định sẽ bị chán ghét đến chết.”

“Em không cần để ý cái gì cả.”

Minh Tranh mặc một bộ ple mỏng khoác cùng áo sơ mi, đứng một lúc lâu trong gió thấy lạnh, hắn móc bao thuốc lá ra hút thuốc như thường lệ,

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn khóe môi hắn mím chặt.

“Cũng cho tôi một điếu đi.”

Hắn nghiêng mặt nhìn cô.

“Em nói cái gì?”

“Tôi muốn hút thuốc lá.”

Hắn giơ tay vỗ sau gáy cô một cái.

“Đây không phải là chuyện cô gái ngoan nên làm.”

“Anh không biết sao? Tôi chưa bao giờ là một cô gái ngoan.”

Minh Tranh gật đầu cười, đem nửa điếu thuốc trong tay còn dư lại đưa cho Phó Nhiễm, cô nhận lấy, sau đó học đàn ông hút lấy một hơi.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...”

Minh Tranh giơ lên tay vỗ nhẹ vào lưng cô, đem điếu thuốc trong tay cô vút đi.

“Loại này không thích hợp với em.”

Lời nói trong lòng lần lượt không giữ kín nữa, rõ ràng Minh Tranh đang nói bóng gió, nhưng vẫn như bình thường thì cũng không có ai nói toạc ra, hắn thấy tinh thần Phó Nhiễm không tốt, lại có một số việc không nhất thời nóng vội.

“Còn có thể lái xe không? Có muốn anh đưa em về hay không?”

“Không cần đâu.”

Minh Tranh trở lại biệt thự, thấy đèn trong phòng ngủ chính vẫn sáng.

Hắn kéo lỏng cà vạt sau đó lên lầu, đẩy cửa phòng ra thấy La Văn Anh đang cầm quyển sách trong tay im lặng nằm ở trên giường, nghe thấy động tĩnh, cô cũng không ngẩng đầu lên.

“Đã trở lại.”

“Ừ.”

Cuộc sống của bọn họ giống như một ly nước lọc, vô vị tẻ nhạt, hẩn về muộn, cô cũng chưa bao giờ hỏi hẩn là cuối cùng thì ở bên ngoài xã giao hay là ăn chơi lu bù.

Thậm chí có lúc Minh Tranh cảm thấy, cô im lặng như vậy quả thật coi hẩn là không khí.

Tầm xong đi ra ngoài, hẩn tới tủ rượu rót ra hai chén rượu đỏ, đem một ly trong đó đưa về phía La Văn Anh.

“Có chuyện gì đáng giá nên ăn mừng sao?”

Minh Tranh hơi nhếch môi, đưa ly rượu lên.

“Chỉ là đơn thuần muốn uống rượu mà thôi.”

Cô ngửi thấy mùi nước hoa của phụ nữ trên người hẩn, không giống như ngày hôm qua, La Văn Anh uống một hơi cạn sạch, nâng ly rượu đưa trả lại cho Minh Tranh.

Hẩn lộ ra nụ cười nhạt nhẽo.

“Phụ nữ nhân uống rượu khoác lác cũng không hay.”

Lúc này hẩn lại vui vẻ cười như thế, sợ rằng là lần đầu tiên, La Văn Anh không thể không thừa nhận diện mạo hẩn hơn người. Bởi vì tình cảm cô lạnh lùng tới bây giờ, nhưng sau khi uống ly rượu cũng không tránh khỏi say mê.

Sau khi Minh Tranh lên giường xem hết một trận bóng, cho đến rạng sáng mới thấy buồn ngủ.

“Ngủ đi.”

La Văn Anh khép sách lại, tắt đèn ngủ.

Mặc dù bọn họ ngủ chung cùng một giường lớn, nhưng chưa bao giờ Minh Tranh chạm vào cô.

Hai người không ngủ gần sát nhau bao giờ, La Văn Anh nhớ có một lần tương ngủ hẩn không tốt, khi tỉnh lại phát hiện cánh tay ôm chặt ngang hông cô, lúc ấy hai người lúng túng nhanh chóng rời ra, thế nên nhiều buổi tối đều ngủ trong nơm nớp lo sợ.

Hôm sau, Minh Tranh đồng ý đưa mẹ đi thăm mộ Minh Vân Phong, La Văn Anh không có việc gì, cũng đi cùng nhau đến.

Bọn họ không nghĩ tới vào thời gian này gặp phải Lý Vận Linh, mặc dù đã có lòng muốn tránh, nhưng vẫn là đụng độ nhau.

Lý Vận linh đứng ở lối vào, trên quần áo có sương, bà đội chiếc mũ kiểu cách sang trọng rất đẹp. Sắc mặt vốn đang nặng nề khi nhìn thấy ba người càng trở nên khó coi.

Triệu Lan đi bên cạnh Minh Tranh, không muốn đối mặt, liền vô thức liếc lui người về phía sau.

Cánh tay Minh Tranh ôm chặt hông của bà.

“Mẹ, mẹ uất ức hơn hai mươi mấy năm, hiện tại không cần hạ mình làm cái bóng của bà ta nữa.”

“Quả nhiên là thay đổi thân phận, ngay cả giọng điệu cũng thay đổi.”

“Minh Tranh, chúng ta đi thôi.”

Triệu Lan ý bảo Minh Tranh tránh sang một bên.

Lý Vận Linh khó có cơ hội này sao có thể dễ dàng chịu bỏ qua, bà nhìn La Văn Anh im lặng bên cạnh.

“Muốn nói gì thì nói, dạng người có thể sinh ra một đứa con trai như vậy

, mặc dù Vân Phong có bà ở bên ngoài, nhưng mãi mãi sẽ không thừa nhận thân phận của bà trước người khác. Còn cậu nữa, lão đại. Đừng tưởng rằng có con nhỏ Phó Nhiễm giúp cậu, cậu có thể vừa lòng thật sự. Văn Anh, nhìn một chút cho rõ ràng đi, quan hệ mập mờ của lão đại và Phó Nhiễm chắc chỉ có cô có cảm giác buồn bực trong lòng thôi.”

Lý Vận Linh thấy sắc mặt Minh Tranh càng lúc khó càng coi, sau đó bà tiến tới bên cạnh hẳn nói.

“Tối hôm qua Thành Hữu uống rượu say ở Mê Tỉnh, là Phó Nhiễm đưa nó trở lại Y Vân Thủ Phủ, bọn chúng ở trong phòng với nhau tới hơn một tiếng đồng hồ, nói không chừng là tình cũ không rủ mà tới.”

Minh Tranh không giận mà cười.

“Dựa theo tình hình hiện tại của Minh Thành Hữu, tôi muốn đối phó với hắn dễ dàng như đối phó với một con kiến vậy. Lý Vận Linh, bà có dũng khí trêu chọc tôi, tôi càng muốn làm cho con trai bà thay đổi ngày một thậm tệ hơn!”

“Cậu...”

Lý Vận Linh tức giận định đưa ra một cái tát.

Minh Tranh giữ chặt cổ tay bà.

“Đừng cho là tôi vẫn còn là đứa con riêng để mặc bà đùa giỡn trong lòng bàn tay lúc trước.”

Hắn hất tay Lý Vận Linh ra, che chở Triệu Lan ở bên cạnh.

“MXhúng ta đi.”

La Văn Anh suy nghĩ sâu xa nhìn Lý Vận Linh, giọng nói Minh Tranh vẻ không vui từ phía trước truyền đến.

“Văn Anh, còn đứng đó làm gì?”

Cô gạt đầu cùng với Lý Vận Linh coi như là chào, ba hai bước đuổi theo bước chân của Minh Tranh.

Lý Vận Linh đứng tại chỗ nhìn bóng lưng ba người cùng nhau đi ra khỏi nghĩa trang.

Chính xác, bà đoán sai rồi, bà biết Minh Tranh có tâm tư riêng nhưng không nghĩ là đứa con riêng này lại khó khả năng lớn như vậy.

La Văn Anh đứng ở trước bia mộ, Triệu Lan thấp hương cho Minh Văn Phong, bởi vì trời còn sớm nên trong nghĩa trang rất ít người.

Gương mặt Minh Tranh không chút thay đổi đứng bên ngoài, Triệu Lan nói mấy câu sau đó vẫy Minh Tranh.

“Tới đây, thấp nén hương cho cha con.”

Minh Tranh vẫn bất động.

Sắc mặt Triệu Lan dịu dàng bỗng trở nên căng thẳng.

“Minh Tranh!”

La Văn Anh thấy Minh Tranh không tình nguyện đi tới.

“Dù là trong lòng con có nhiều oán hận hơn nữa, nhưng ít ra là cuối cùng thì ông ấy vẫn cho con thứ con muốn.”

Triệu Lan đốt nén hương giao cho Minh Tranh, bà đi tới bên cạnh La Văn Anh, bàn tay vỗ nhẹ vai cô an ủi.

“Văn Anh, lời nói của Lý Vận Linh con đừng để ở trong lòng, cho tới giờ bà ấy luôn châm chọc mẹ con chúng ta. Luôn mong muốn chúng ta không xuất hiện.”

Minh Tranh thấy hết hương đứng dậy, hai người sau lưng nói.

“Đi thôi.”

Hắn không thích giải thích, hơn nữa càng cho là không cần thiết.

Phó Nhiễm ngủ thẳng đến gần 11 giờ mới dậy, trong lúc đó má Trần không chỉ một lần gọi cô xuống lầu ăn điểm tâm, nhưng thật sự cô rất mệt mỏi.

Đứng ở trước gương, miệng Phó Nhiễm đầy bọt, lúc đang đánh răng bỗng giật mình suy nghĩ lại, trí nhớ nối tiếp nhau hiện lên thành một khoảnh khắc vượt quá giới hạn, cô nhắm mắt lại, cầm cái ly lên hung hăng súc miệng.

Cô không nghĩ tới, cho dù trước kia Minh Thành Hữu vô lại khốn kiếp, cũng không làm chuyện cưỡng ép người khác.

Cô càng không nghĩ tới, có một vật nào đó, chỉ là quá sợ sẽ đánh mất, mới tưởng là nếu không từ mọi loại thủ đoạn nào sẽ giữ lại được.

Phó Nhiễm xuống dưới tầng, vừa lúc Phạm Nhân định đi gọi cô ăn cơm trưa.

“Nhanh đến đây ngồi, điểm tâm cũng không muốn ăn, đói bụng lắm sao?”

“Mẹ, con ít khi được ngủ nướng, cha đâu?”

“Hôm nay đơn vị cha con có chuyện.”

Phạm Nhân không ngừng gấp thức ăn cho Phó Nhiễm, ánh mắt tràn đầy dò xét.

“Tối hôm qua lúc nào thì trở về?”

“Ui, tạm thời ở phòng công tác bận đến rất khuya.”

Phó Nhiễm trả lời mất tự nhiên.

“Tiểu Nhiễm, nếu con quyết định hủy hôn cùng Thành Hữu, cũng đừng dây dưa không rõ nữa, ý của mẹ con có hiểu không?”

“Con không có.”

Phó Nhiễm mệt mỏi nghe Phạm Nhân nói dông dài.

“Con biết rõ mình đang làm cái gì.”

“Không có thì tốt.”

Ăn cơm xong Phó Nhiễm đi phòng làm việc, Phạm Nhân thì lên lầu thay quần áo, gọi điện thoại cho Vũ Ứng Nhụy.

Lái xe dừng xe ở đầu đường dành riêng cho người đi bộ, Vũ Ứng Nhụy khoác tay Phạm Nhân.

“Mẹ, có chuyện gì sao không đợi khi con làm việc xong, thật vất vả mới xin được hai tiếng ra ngoài.”

“Con làm ở đây tiền lương cũng không hơn được, hôm nào mẹ nhờ người tìm cho con công việc tốt hơn.”

“Thật sao?”

“Đi thôi, mua cho con hai bộ quần áo mới đi.”

Phạm Nhân đưa Vũ Ứng Nhụy đi vào một cửa hàng bán đồ phụ nữ ở hướng nam. Bà ở bên cạnh cẩn thận chọn quần áo cho Vũ Ứng Nhụy, giả vờ như là thuận miệng nói chuyện.

“Hôm nay mẹ mới vừa hỏi Tiểu Nhiễm, đứa nhỏ này cũng tốt, nói đã chấm dứt tất cả với Thành Hữu, Nhụy Nhụy à, người mà mẹ lo lắng nhất vẫn là con.”

“Mẹ, con có gì có thể làm ẹ lo lắng.”

Vũ Ứng Nhụy lơ đãng tựa vào bên cạnh.

Phạm Nhân dừng động tác trong tay lại, mắt liếc nhìn cô.

“Có câu nói phụ nữ theo đuổi đàn ông chỉ như cách một lớp vải mỏng, lúc Tiểu Nhiễm bắt đầu cùng Thành Hữu cũng không có tình cảm, đây không phải là lâu ngày sinh ra tình cảm hay sao?”

“Nếu là yêu, tại sao lúc này lại muốn rời đi?”

Phạm Nhân liền giật mình, về sau cười đưa tay dí nhẹ vào trán cô.

“Có lẽ đầu óc con không thông suốt rồi, Thành Hữu thích Tiểu Nhiễm, con cũng không nhận ra sao?”

Sắc mặt Vũ Ứng Nhụy căng thẳng.

“Con không nhận ra được!”

“Đến đây, thử cái này một chút xem như thế nào?”

Phạm Nhân ướm thử cho cô.

“Nhụy Nhụy, tình cảm cần phải có thời gian, không sợ con yêu không đúng người, chỉ sợ con không nhận ra cơ hội.”

Sau khi Minh Thành Hữu mượn rượu giải sầu cả tháng, giống như là đã vượt qua cửa ải khó khăn này, làm lại từ đầu lần nữa.

Hắn tự thành lập công ty mới, bỏ ra một số tiền vốn rất lớn vào đó, có cảm giác là được ăn cả ngã về không.

Nhưng rốt cuộc công ty lại không phải là Hào Khôn có mấy chục năm trên thương trường, thực lực hùng hậu.

Lúc bắt đầu rất khổ cực, Lý Vận Linh không tán thành cách làm của Minh Thành Hữu, nếu như ngay cả những số tiền vốn này cũng thua sạch, cũng có nghĩa mất hết tất cả.

Minh Thành Hữu có ý nghĩ đơn giản mà dứt khoát, nhưng nếu không thử sức mà đã buông tay, hắn cũng chỉ có thể làm một người ngồi ăn chờ chết ở nhà, không làm được gì.

Khi ở Hào Khôn hắn là một người quen biết rộng, nếu muốn ra ngoài tìm cơ hội chắc là cũng không khó.

Qua giữa trưa, thời tiết sáng sủa, rõ ràng còn chợt thấy hiện tượng ẩm áp, bầu trời trong vắt bao la có những đám mây tầng tầng lớp lớp di chuyển bất thường hướng phương bắc.

Vũ Ứng Nhụy cùng vài đồng nghiệp ra ngoài công ty ăn cơm ở một quán ăn gần đó, vừa nói vừa cười thông qua người gác cổng.

Đưa mắt lên nhìn, cô thấy bóng dáng cao lớn dừng lại ở cửa xoay cách đó không xa, khuôn mặt đẹp trai, giày Tây, bốt chút cương quyết cùng kiêu căng ngày xưa, quá mức đau thương cùng ung dung.

Minh Thành Hữu nhẹ nhàng hất cằm, giống như đang ngẩng đầu mắt hờn mà nhìn về bầu trời.

Trợ lý bên cạnh liến thoắng không ngừng, tay thì đảo văn kiện kẹp sang vách bên kia, dáng vẻ chứa đầy căm phẫn.

Nhưng người đàn ông kia lại bình tĩnh như giao long, hắn đứng ở trong đó, càng giống như một pho tượng khó có thể rung chuyển thần sắc.

“Mọi người về phòng làm việc trước đi, tôi gọi điện thoại.”

Vũ Ứng Nhụy nói xong giả vờ lấy điện thoại di động ra.

Thấy các đồng nghiệp lần lượt đi vào công ty, lúc này Vũ Ứng Nhụy mới đem điện thoại di động thả vào trong túi. Cô siết chặt một góc váy, bước chân không nghe sai bảo sắp đến gần, ngay sau đó cũng nghe được rõ ràng lời nói của vị trợ lý kia.

“Tam Thiếu, mấy chỗ liên tục đều là dáng vẻ này, chúng ta.”

Minh Thành Hữu phát tay ý bảo hắn đừng nói thêm nữa.

“Cũng không ngoài dự kiến của tôi, tôi có chuẩn bị tâm lý.”

Vũ Ứng Nhụy bước lên bậc, cố gắng nói thật nhẹ nhàng, cố hết sức muốn ra vẻ giống như chỉ là vô tình gặp nhau.

“Chào, Tam Thiếu.”

Minh Thành Hữu vẫn nhìn lên cao cũng không nói một lời, ánh mắt nhìn chăm chú làm cô thấy lo sợ.

Một lúc lâu, mới nghe thấy giọng nói lạnh lùng của hắn.

“Có chuyện gì sao?”

Vưu Ứng Nhụy không biết làm sao, cô chỉ chỉ đại sảnh sau lưng Minh Thành Hữu.

“Tôi, tôi làm ở đây.”

Minh Thành Hữu gật đầu coi như là đáp lại.

Trợ lý bên cạnh lại tới gần hắn nói gì đó, sắc mặt Minh Thành Hữu càng thêm nặng nề.

“Đi thôi, tìm nơi tiếp theo.”

Nói xong, hắn không để ý hỏi han Vưu Ứng Nhụy, càng không chào cô cho phải phép. Hắn đi qua sát bả vai cô, một người đàn ông đặc biệt như vậy, mùi nước hoa trên người như ẩn như hiện mãi mãi là vừa phải, không đủ đường hoàng cũng sẽ không khiếm tốn tới bụi bặm.

Cô kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn thấy bóng lưng của hắn biến mất trong xe.

Đi vào trong phòng làm việc, đám người vây một chỗ buôn chuyện, vì thời gian nghỉ trưa cho nên có thể không cần kiêng kỵ.

“Ôi! Chúng ta ăn cơm xong trở lại đụng phải Minh Tam Thiếu rồi, người thật có thể đẹp trai hơn so với trên ti vi nhiều, làn da kia đáng người kia, mình mới đi tới bên cạnh hắn đều có cảm giác không thở nổi, phải hay không, phải hay không?”

“Mê trai.”

Một người cuộn giấy A4 thành một vòng gõ vào đầu cô.

“Minh Tam Thiếu thất thế, nếu là trước kia hắn sẽ hạ mình tới loại công ty chúng ta sao?”

“Thôi đi, hắn thất thế hay không có liên quan gì tới chúng ta? Nếu là trước kia cô có thể nhìn thấy người thật sao? Lại nói, bị mất quyền lực thì thế nào, tiền vẫn ăn không hết như cũ.”

“Về điểm này trông cô có chút khả năng.”

Trong lòng Vưu Ứng Nhụy trầm xuống, tựa vào trong ghế, tinh thần không khá lên.

“Chỉ là quản lý cũng thật là, chẳng những không thấy Minh Tam Thiếu tự mình tới cửa, ngay cả hợp đồng đưa tới hợp tác đều ngăn cản, mọi người không được nhìn thấy dáng vẻ nịnh bợ của ông ta đâu, chắc chắn.”

“Không thể như vậy được sao?”

Một cô gái khác lắc đầu thở dài.

Chính mắt tôi trông thấy thư ký Vương đem hợp đồng ném vào thùng rác.”

“Không phải đâu...”

Vưu Ứng Nhụy cầm ly thủy tinh trên bàn lên hưng hăng rót mấy ngụm nước, nghe thêm nữa quả thật sẽ điên mất. Cô đứng dậy đi tới trước máy đun nước của khu làm việc, lúc khom lưng lấy nước thấy các đồng nghiệp nói về đồ vật đó.

Thừa dịp không có người chú ý, cô nhanh chóng nhặt lên.

Tiện tay lật tới lật lui, mặc dù có chút không hiểu kiến thức chuyên môn nhưng có thể nhận ra ý hợp đồng rất tinh tế cùng chu đáo, trợ lý của thư ký Vương cầm điện thoại từ trong phòng làm việc riêng đi ra.

“Nhụy Nhụy, thấy chị Vương rồi sao?”

“Không có.”

“Một phần tài liệu Lý tổng muốn lập tức đưa qua, điện thoại cô ấy cũng không có mang theo bên người.”

“Giờ này chắc chắn là đi ra ngoài ăn cơm, hôm nay tương đối trễ cô ấy mới đi.”

Vưu Ứng Nhụy xoay mặt trái hợp đồng giờ giờ lên hướng trợ lý.

“Tôi mới vừa làm xong, bây giờ vào lấy, chị đợi thêm một chút nữa, tôi đến đó cho.”

Vưu Ứng Nhụy đi vào phòng làm việc của thư ký Vương, thấy một xấp tài liệu thật chỉnh tề đặt ở bên máy tính, nói không chừng đúng là phần tài liệu Lý tổng muốn. Cô đem hợp đồng kẹp ở bên trong, tiện tay ôm lấy sau đó đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc.

Khoảng một tiếng sau, Lý tổng trong cơn giận dữ sắc mặt tái xanh chạy vào khu làm việc, hấn vung tài liệu trong tay lên.

“Ai làm vậy? Thư ký Vương, lời của tôi nói cô không nghe thấy hay là lỗi tai bị điếc! Tôi cho cô đem vật này vào sao?”

Thư ký Vương mới đi ăn cơm trở về sợ tới mức mặt trắng bệch ấp úng.

“Tôi. Không phải.”

“Còn nói không phải! Vật này ở đâu ra?”

Lý tổng tức giận, bụng bia không ngừng phập phồng, mặt trưởng thành màu gan heo xanh đen.

Các cô gái trong văn phòng hai mắt nhìn nhau, Vưu Ứng Nhụy đẩy cái ghế ra, nghe thấy giọng nói của chính mình bình thản không hoảng hốt.

“Lý tổng, là tôi kẹp ở bên trong.”

“Cô?”

Lý tổng tức giận tiện tay vứt đi, bởi vì xấp giấy tờ quá nhiều nên khi ném ra giấy A4 phân tán ra xung quanh.

“Cô...”

“Lý tổng, ông cũng không nhìn một cái xem làm sao biết không có khả năng hợp tác?”

Nữ đồng nghiệp ngồi bên cạnh kéo vạt áo người còn lại.

“Xem, Nhụy Nhụy hôm nay điên cuồng.”

“Cô dám dạy dỗ tôi? Bây giờ là thời đại à? Còn ai dám rước lấy vị Tam thiếu này, cô lại muốn quan tâm giúp đỡ, cô không là mẹ hấn cũng không là tình nhân của hấn!”

“Lý tổng, công ty chúng ta trước kia cũng nhờ Hào Khôn mà có không ít lợi ích chứ?”

“Nhụy Nhụy.”

Thư ký Vương kéo cô qua.

“Đừng nói nữa!”

“Cút đi, đừng làm cho tôi gặp lại cô nữa!”

Lý tổng mặt đỏ tới mang tai.

Vưu Ứng Nhụy bỏ thẻ nhân viên xuống ném mạnh trên mặt bàn.

“Ai mà thềm ở lại nơi này, chỉ lo ích lợi không nói đến tình người, cuối cùng một ngày nào đó sẽ phá sản, còn nữa, trả cho tôi tiền lương tháng này cùng tiền bồi thường ba tháng, nếu không tôi sẽ tới Cục lao động kiện ông!”

“Đi đi!”

Cô ôm cái thùng ra khỏi công ty, hấn sẽ không biết cô làm cái gì vì hấn, nhưng có một tình yêu, vui vẻ chịu đựng.

Vưu Ứng Nhụy quay đầu lại ngẩng nhìn, sau đó bước nhanh rời đi không hề lưu luyến.

Phó Nhiễm đóng cửa phòng làm việc, xuôi theo hành lang màu xanh nhạt tiếp nhận ánh chiều tà khẽ hắt qua cửa sổ.

Thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, sợ rằng mùa xuân có thể sẽ đến vào ngày mai.

Cánh tay cô vắt một cái áo khoác ngoài màu nâu nhạt, đi tới tầng dưới cùng thấy chiếc xe màu đen Porsche dừng trước cửa.

Minh Tranh dựa vào bên cạnh xe, nhìn thấy cô xuống, tiện tay đem mẫu thuốc lá nhét vào trong thùng rác bên cạnh.

“Mình tự làm ình còn còn muốn vất vả?”

Phó Nhiễm cảm thấy bên ngoài có chút lạnh, liền đem áo khoác ngoài mặc vào.

“Không kiếm tiền tôi sẽ chết đói.”

Minh Tranh cười yếu ớt, khoe miệng khẽ nhếch lên thành một đường cong.

“Thứ anh có chính là tiền, ít nhất có thể bảo đảm cho em không lo lắng chuyện cơm áo.”

Lời giống vậy gợn lên trong lòng ký ức muốn giấu giếm, cô nhớ trước đó Minh Thành Hữu cũng từng nói với cô như vậy, giọng điệu giống như Minh Tranh càng phát ra vẻ bá đạo mà ngời tít trên cao.

Hắn chính là người như vậy, cao ngạo không hiểu phóng túng, nhưng lúc đó thì hắn sống tương đối thoải mái.

“Tiểu Nhiễm?”

Minh Tranh gọi cô.

Phó Nhiễm hoàn hồn.

“Tôi phải về nhà.”

“Cùng nhau ăn một bữa cơm thôi mà.”

Phó Nhiễm muốn từ chối, nhưng Minh Tranh đã nhét cô vào ghế lái phụ, cô cài dây an toàn, ánh mắt dò xét nhìn xung quanh.

“Sẽ không có phóng viên chứ, nếu như chúng ta bị chụp ảnh đi chung với nhau lại có chuyện bé xé ra to.”

“Sóng gió này sớm đã qua, còn có thể ngày nào cũng theo dõi chúng ta không ăn cơm sao?”

“Cũng thể.”

Phó Nhiễm không yên lòng, Minh Tranh mở âm nhạc ra, một bài hát nổi tiếp đau thương. Dòng nước không lớn của The Well.

Bên trong không gian, cô có thể nghe tin tức về Minh Thành Hữu lại một lần nữa, tóm lại, mọi chuyện của hắn không thuận lợi.

Mấy ngày đầu mới hủy bỏ hôn ước Phó Nhiễm cũng không như vậy, tất cả các tờ báo chen nhau có những tựa đề nói về cô quá mức không thể chịu nổi, thậm chí có chuyên mục còn đặc biệt mời người sáng tác một bài viết dài kỳ, để ý một chút có thể nhận ra nhân vật chính là ám chỉ đến chính Phó Nhiễm.

“Muốn ăn món gì?”

Minh Tranh nghiêng đầu thấy cô không nói, bàn tay vỗ nhẹ sau gáy cô.

“Thế nào luôn là mất hồn, đang suy nghĩ người nào?”

“Tùy ý đi, nhưng tôi không muốn ăn cơm tây.”

Nơi Minh Tranh đưa Phó Nhiễm đến có tên là quán món cay Tứ Xuyên, gió đêm hơi lạnh, khí hậu như vậy rất thích hợp để ăn cay.

Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn lên bảng hiệu đỏ chói, Xuyên Thục nhân gia, bốn chữ lớn đủ có thể làm người khác muốn ăn, cô đi theo Minh Tranh tới đại sảnh, đứng, buồn bán thật là thịnh vượng.

Một chiếc xe hơi màu đen dừng ở ven đường.

Lái xe cẩn thận nhìn kỹ đằng sau.

Minh Thành Hữu đang ngủ say, lông mi khép chặt, áo khoác dày trên đôi vai, nữ thư ký ngồi ở ghế phụ vươn tay đẩy hần một cái.

“Tam Thiếu?”

Hần tỉnh táo mở mắt.

“Xuống xe ăn một chút gì đi.”

Hai ngón tay Minh Thành Hữu nhấn giữa hai đầu lông mày, ngẩng đầu ngoá ra ngoài cửa sổ, vừa lúc nhìn thấy đầu đường có quán ăn.

“Đi, mời mọi người đi ăn món cay Tứ Xuyên.”

Phó Nhiễm ăn cay xè nóng bỏng miệng, uống nước lạnh.

Nhân viên phục vụ đưa ba người dẫn tới trước bàn trống duy nhất, Minh Thành Hữu để cho nữ thư ký phụ trách chọn món ăn, ánh mắt lơ đãng liếc thấy bóng dáng quen thuộc, hần liếc xéo, thật đúng lúc, Phó Nhiễm cùng Minh Tranh ở ngay bên cạnh.

Phó Nhiễm đưa lưng ra phía đó, nên không phát hiện ra.

Tầm mắt Minh Tranh xuyên qua bóng dáng của nhân viên phục vụ đang chờ khách chọn món ăn hăm với ánh mắt của Minh Thành Hữu, hai người lạnh lùng nhìn nhau, cũng không ai mở miệng chào hỏi.

Minh Tranh coi như không có chuyện gì xảy ra, gấp lên một món vào trong chén của Phó Nhiễm.

Ánh mắt của Minh Thành Hữu cũng theo hần dừng lại chỗ Phó Nhiễm.

Cô ăn cay, cả người đỏ mồ hôi, bàn tay không ngừng vỗ trên môi, nhưng lại thích ăn những món này. Nụ cười Minh Tranh tràn đầy đầy mắt, rút khăn giấy ra lau khóe miệng của cô dính dầu mỡ.

Phó Nhiễm đang nhai bỗng ngừng lại, thần sắc lúng túng nhận lấy khăn giấy trong tay hần.

“Để tự tôi làm.”

Trong phút chốc ngẩng đầu, lại cảm thấy đối diện có một ánh mắt như thiêu đốt đang nhìn cô. Phó Nhiễm không kịp chuẩn bị đối mặt với Minh Thành Hữu, sợ hãi sắc ốt ở trong cổ, khom người ho khan kịch liệt.

Trong miệng thậm chí trong lỗ mũi cũng nóng bỏng như lửa, Minh Tranh vội cầm ly nước cạnh cô lên đưa cho cô.

“Uống nhanh một hớp.”

Sau đó thân thể cao lớn đứng sau lưng Phó Nhiễm, bàn tay không ngừng vỗ nhẹ vào lưng cô.

Không ít người nghe thấy động tĩnh cũng nhìn sang, Phó Nhiễm lấy tay che mặt.

“Tôi đi nhà vệ sinh một chút.”

Dùng nước lạnh súc miệng mới thấy hết tê cay trong miệng, Phó Nhiễm trở về phòng khách, vừa lúc nhân viên phục vụ đang để món ăn trên bàn bên cạnh.

Minh Thành Hữu vất một chân lên, cái bật lửa bạch kim trong tay gõ trên mặt bàn phát ra tiếng vang thùng thùng, tầm mắt hần không che giấu chút nào chăm chú nhìn về phía Phó Nhiễm, toát ra một chút tình cảm cô khó có thể biết được.

“Không sao chứ?”

Đối mặt vẻ ân cần của Minh Tranh, Phó Nhiễm lắc đầu một cái, cô lại ngồi vào chỗ của mình, Minh Tranh cười chỉ sang cô.

“Nhìn xem, sắc đến cả lỗ mũi cũng thấy đỏ.”

Cô đưa tay sờ sờ chóp mũi, dù không ngẩng đầu lên, cũng có thể cảm thấy ánh mắt kia của Minh Thành Hữu, giống như hận không thể xuyên thủng cô.

Minh Tranh tiếp tục gấp thức ăn vào trong chén cô, cô lại không còn hào hứng nữa, lòng như lửa đốt, nhạt như nước ốc.

Minh Thành Hữu nhớ lại rõ ràng trước khi đi Phó Nhiễm đã nói.

Cô nói không là bởi vì Minh Tranh, chỉ đơn giản là cô không yêu.

Nhưng lúc này mới không được bao lâu bọn họ lại ra vào có nhau, bắt đầu thăm thiết, đáy lòng vệt đau đớn, đời núi lấp biển sao có thể làm hấn lửa mình đối người.

Cuối cùng Phó Nhiễm khó có thể thấy ngon miệng, cô buông chiếc đĩa trong tay.

“Tôi ăn đủ rồi.”

“Thật sao?”

Ánh mắt Minh Tranh dò xét.

“Em không ăn được bao nhiêu.”

“Buổi chiều ở phòng làm việc tôi đã ăn Hamburg.”

Đôi đĩa trong tay Minh Tranh không ngừng đưa đi đưa lại gấp đồ ăn đầy bàn.

“Vậy em đợi một lát nữa, anh còn đói bụng.”

“Tam Thiếu, một ngày đi khắp nơi thật vất vả rồi, nhanh ăn đi, cơm trưa anh cũng không thể ăn thật ngon.” Nữ thư ký thân mật gấp thức ăn cho hấn, Minh Thành Hữu yêu cầu rượu.

Phó Nhiễm như đứng đông lửa, như ngồi đông than, đợi đến khi Minh Tranh ăn xong.

Hấn ngoắc tay gọi nhân viên phục vụ thanh toán.

Người phục vụ cầm hóa đơn trên bàn lên.

“Tổng cộng là 488.”

“Còn có bàn bên cạnh kia.”

Minh Tranh lấy ví tiền ra.

Người phục vụ đi tới nhìn thực đơn, Phó Nhiễm nhìn thấy anh ta cùng Minh Thành Hữu nói vài lời, ngay sau đó Minh Thành Hữu ngẩng đầu nhìn cô cùng Minh Tranh, ánh mắt lạnh như băng. Nhíu đầu lông mày lên có thể thấy vết thương mơ hồ.

Cô vội mở to mắt.

Người phục vụ trở lại trước bàn.

“Bọn họ nói không cần xin ngài, tự mình sẽ thanh toán.”

“Anh nói cho cậu ta biết...”

Minh Tranh dùng ngón tay chỉ vào Minh Thành Hữu.

“Tôi giúp cậu ta tiết kiệm số tiền này có thể làm cho người ta kính thêm mấy ly rượu lúc cậu ta lập quan hệ.”

Người phục vụ lúng túng đứng im tại chỗ.

Minh Tranh nói chuyện rất lớn tiếng, trợ lý cùng thư ký ngồi bên cạnh Minh Thành Hữu cũng ngẩng đầu lên cẩn thận nhìn thần sắc người đàn ông.

Minh Thành Hữu làm ngơ, chỉ nhấp ngụm rượu.

Ánh mắt Phó Nhiễm lộ ra không thể tin, có chút giật mình mà nhìn về Minh tranh, người phục vụ bắt đầu xoay người.

“Đợi chút.”

Phó Nhiễm gọi anh ta lại.

“Không cần, chỉ tính của chúng tôi thôi.”

Không đợi mọi chuyện sẽ tiếp tục, cô đã cầm áo khoác để lên trên ghế dựa bước nhanh đi ra ngoài.

Minh Tranh trả tiền xong rời đi, thấy Phó Nhiễm đứng ở trước cửa, hai người không cãi vã ở nơi công cộng, ngồi vào ghế lái phụ cài dây an toàn, Phó Nhiễm mới nặng nề mở miệng.

“Tại sao nhất định anh phải như vậy?”

“Anh thế nào?”

“Lần trước ở nghĩa trang cũng thế, chẳng lẽ công ty thật sự thiếu chiếc xe kia sao? Anh làm cho luật sư cho hấn khó xử trước mặt mọi người, cái gì thuộc về anh hay không thuộc về anh anh đều có rồi, anh còn muốn gì nữa?”

“Cái gì gọi là vật mà anh không nên có?”

Từ trước đến giờ Minh Tranh luôn bình tĩnh, giờ ánh mắt cũng dâng lên sóng ngầm.

“Tại sao lại cho rằng cái đó là hấn nên có được?”

“Nhưng ít ra, anh không nên chà đạp tôn nghiêm của hấn nữa!”

“Tiểu Nhiễm, anh sẽ không cho hấn cơ hội trở lại như ngày xưa, sẽ không ẹ con hấn có cơ hội cười lên đầu lên cổ anh nữa, em sẽ không hiểu được.”

“Bây giờ là anh là người quản lý của Hào Khôn, hấn là em trai của anh, lại nói, hấn tự lập công ty cũng không có va chạm đến anh.”

Phó Nhiễm không muốn nhìn thấy Minh Tranh cạn tài ráo máng.

“Tiểu Nhiễm, có một số việc anh không ngại nói toạc ra với em, cho dù hấn không để lại Hào Khôn cho anh, người quản lý hôm nay tự nhiên vẫn sẽ là anh. Kết quả giống nhau nhưng chỉ là hai con đường không giống nhau thôi. Nhưng nếu thật hấn có lòng, anh cần gì phải dính hôn cùng La Văn Anh. Anh có cố gắng kết quả cũng là uống phí. Em có biết, chấp tay nhường cho so với dựa vào chính mình lấy được càng làm cho anh khó có thể tiếp nhận, bởi vì việc này ý nghĩa là anh uống công mất đi em.”

Phó Nhiễm rất ít khi thấy Minh Tranh để lộ tâm tình, nghe xong lời này của hấn cô cũng không giật mình.

“Anh không phải là uống công mất đi tôi, anh có được La Văn Anh.”

Minh Tranh nghiêng đầu, như cười như không.

“Em cố ý làm anh tức chết?”

“Ca ca, đường là do chúng ta tự chọn, không ai cầm dao chống vào cổ của chúng ta.”

“Tiểu Nhiễm, em lý trí hơn anh tưởng.”

Phó Nhiễm không nói toạc ra, thật sự cô cùng Minh Tranh là không thể nào, nếu Minh Tranh cũng chưa từng phá vỡ quan hệ mộng lung kia, cô cần gì phải tự vạch trần vết sẹo.

Mặt khác, trong lòng Minh Tranh đã có tính toán khác, hiện tại vị trí của hấn vẫn chưa vững vàng, chuyện hủy hôn cần có thời gian mới nghĩ đến.

Xe của Phó Nhiễm vẫn để ở phòng làm việc nên Minh Tranh đưa cô về đó lấy. Phó Nhiễm chưa về ngay, đợi Minh Tranh đi trước rồi mới gọi hẹn Tổng Chức cùng Tần Mộ Mộ.

Tranh cãi đôi ba câu, Phó Nhiễm hẹn hai người gặp mặt ở đường dành riêng cho người đi bộ, cô lái xe hướng tiến đến chỗ kia, thấy một chiếc xe vượt qua từ phía sau, chạy song song với cô.

Phó Nhiễm không thích đua xe, cô cẩn thận đem xe nép vào bên cạnh, lại thấy đối phương dứt khoát chen lấn chung đường.

Cô chăm chú nhìn, mới phát hiện người đàn ông trên ghế lái hết sức quen thuộc, có thể không phải là Minh Thành Hữu sao?

Phó Nhiễm muốn tránh ra, sau khi đi qua một ngã tư đường, xe của hắn cố tình gần sát cô, lại không để cho cô vượt qua. Đến cuối cùng dứt khoát lái xe ngoặt sang, Phó Nhiễm hoảng hốt vội vàng nhấn chân ga, Minh Thành Hữu vung một cái, xe thay đổi phương hướng, hai chiếc xe thiếu chút nữa đụng đầu vào nhau.

Phó Nhiễm chưa hết hoảng sợ, lấy tay vỗ ngực, sợ hãi trong lòng khó có thể xua đi.

Hắn điên rồi, khẳng định là điên rồi.

Minh Thành Hữu vẫn ung dung ngồi trong xe không hề chớp mắt nhìn cô chăm chăm, hắn vẫy tay hướng Phó Nhiễm, ý bảo cô xuống xe.

Cô nhớ rõ tại quán món cay Tứ Xuyên có lẽ một mình hắn uống hết bình rượu, trừ khi đầu óc cô cũng không tỉnh táo mới có thể xuống xe.

Cô dùng sức ấn còi ô tô vang lên.

Không thấy hắn đem xe tránh ra, nhưng lại đẩy cửa xe bước xuống. Bước chân có chút không yên đi về phía cô.

65. Chương 65

Chương 65: Rơi xuống địa ngục, mất đi

Phó Nhiễm giật mình cảm giác có cái gì không đúng, vội vàng nhấn ổ khóa, khóa kín toàn bộ cửa xe.

Thân hình Minh Thành Hữu lao đảo lắc lư đi tới bên cạnh xe cô, hai tay cũng không để ý đau đớn dùng sức đập vào cửa sổ xe.

“Xuống, em xuống cho anh.”

“Tránh ra!”

Phó Nhiễm cũng cao giọng.

“Rầm rầm rầm ——”

Dứt khoát nóng lòng như muốn đập vỡ cửa sổ xe.

Phó Nhiễm không còn cách nào, không chọc nổi còn không trốn thoát sao?

Cô muốn lái xe rời đi, nhưng không nghĩ Minh Thành Hữu lại đưa tay ôm lấy kiếng chiếu hậu rất có khí khái anh hùng liều chết đánh một trận.

Phó Nhiễm không đề phòng, vội vàng tắt máy.

“Minh Thành Hữu, anh náo loạn đủ chưa?”

“Em xuống đi, anh có lời muốn nói với em.”

Phó Nhiễm mở ra một khe hở trên cửa sổ xe, có bài học thất bại trước đó cô còn dám thông cảm cho hẳn sao?

Minh Thành Hữu này giở trò lừa bịp như là cơm bữa.

“Có lời gì nói qua cửa sổ đi.”

“Anh đã nói với em.”

Hai tay hắn nắm chặt lấy cửa sổ xe, gương mặt tuần tú tiến tới, Phó Nhiễm thật sự cho là hắn muốn nói điều gì, nín thở suy nghĩ trong chốc lát, lại chợt thấy hắn dùng sức lay động cửa sổ xe, Phó Nhiễm kinh hãi.

“Dừng tay!”

Dao động nữa thì cửa sổ xe liền rớt xuống!

“Xuống cho anh, em có xuống hay không đây? Có tin là anh sẽ nhắc xe em lên không?”

Minh Thành Hữu nói xong, động tác lại liên tiếp lay lay.

Phó Nhiễm không biết có thể nói cái gì với kẻ say.

“Có chuyện thì hôm nào hãy nói.”

Minh Thành Hữu lại chỉ chuyên chú lay cửa sổ xe.

Một chiếc xe con đi qua, đi được mười mấy mét lại quay lại, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi từ trên xe bước xuống, ông đi tới gần bên ghế lái phụ.

“Cô không sao chứ, có phải gặp phiền toái không, có cần tôi báo cảnh sát không?”

Người đàn ông neho mắt lướt qua mũi xe nhìn về Minh Thành Hữu.

Phó Nhiễm nói khẽ.

“Ông đi đi.”

“Phó Nhiễm, nếu em không xuống anh tháo bánh xe của em ra, có tin hay không?”

Minh Thành Hữu nâng lên gương mặt tuần tú nhìn hướng người đàn ông trung niên.

“Mắc mớ gì tới ông, cút ngay!”

“Cậu, cậu cần ăn đòn phải không?”

Người đàn ông cũng thấy tức giận .

Phó Nhiễm lại không dám khoanh tay đứng nhìn, cô lấy điện thoại di động từ trong túi ra, mở khóa.

“Dừng rung.”

Cô không tin hẳn còn có thể ‘ăn’ luôn cả cô ở con đường lớn?

Người còn không chui ra khỏi ghế lái, liền bị Minh Thành Hữu níu lại cánh tay đem dắt cô ra ngoài.

Bước chân phó Nhiễm nhẹ nhàng, rất nhanh may mắn điều chỉnh được, Minh Thành Hữu vốn là tự mình đi còn không xong, kéo thêm cô càng không nên thân, cuối cùng lại đặt mông ngã ngòi ở trên đường.

Người đàn ông trung niên thấy thế, cũng chính là vợ chồng son buồn bực, nếu không phải là con gái mình thấy có việc tinh thần hăng hái muốn giúp đỡ, ông cũng lười không muốn xuống chen vào.

Phó Nhiễm đứng ở sau lưng hắn, thấy hai chân hắn duỗi thẳng, ống quần dính bụi cũng không quan tâm, trong lòng cô lại thấy khó chịu, khi nào thì Minh Thành Hữu nghèo túng thành ra như vậy?

Hai tay hắn chống sau lưng, cánh tay kéo đến thẳng tắp, ngón áp út tay trái mang chiếc nhẫn đính hôn của bọn họ.

“Anh muốn nói gì với tôi?”

Hắn vỗ vỗ bên cạnh.

“Ngồi đi.”

Phó Nhiễm đứng im.

Khóe miệng Minh Thành Hữu nhẹ vén lên.

“Ngại bản sao?”

“Giả say chơi rất khá đúng không?”

“Phó Nhiễm, em cố gắng mà chịu đựng đi? Có người nói thật lòng với em, một chiếc thuyền chìm còn có thể lên một cái khác. Không phải em đã nói là sẽ không đi tìm Minh Tranh sao? Vậy thì em sợ nếu không có lý do này, anh sẽ không để cho em đi sao?”

Hắn nhếch cằm dưới, gương mặt vẫn như cũ là gương mặt khô ngô lạ thường, gọi là người đẹp trai nhất thị trấn Nghênh An, thật là hoàn toàn xứng đáng.

“Em có ngu hay không, em muốn đi chẳng lẽ anh có thể miễn cưỡng giữ được em sao?”

“Anh uống nhiều rượu rồi.”

“Đúng vậy. Đúng vậy đó.”

Hắn gật đầu.

“Chính là uống nhiều quá, thế nào?”

Phó Nhiễm hết cách với hắn.

“Có phải do tôi nói là đã hủy hôn, anh mới canh cánh trong lòng như vậy?”

Minh Thành Hữu mạnh chống người lên, bàn tay vỗ nhẹ mấy cái, cảm giác xa lạ xa cách trong mắt làm Phó Nhiễm sợ hãi giật mình.

Đột nhiên hắn cười to nói ra, đường cong gò má cứng ngắc rơi vào trong mắt Phó Nhiễm, hắn là phiên muộn vô hạn.

“Tại sao anh lại chưa từ bỏ ý định?”

Hắn điên cuồng nói một câu.

Phó Nhiễm bùi ngùi thở dài.

“Tôi gọi điện thoại cho chú Vương đưa anh trở về.”

“Em phải trở về sao? Anh tiễn em về.”

Minh Thành Hữu tiến lên nắm chặt cổ tay Phó Nhiễm, tâm tình cô kích động hất ra.

“Kẻ điên, tự tôi sẽ đi về.”

“Hay là anh đưa em đi!”

Minh Thành Hữu nắm tay Phó Nhiễm lần nữa, cô sợ hãi kêu lui ra, trí nhớ về chuyện lần trước vẫn còn như mới.

“Đừng đụng vào tôi.”

Mới lui hai bước, Minh Thành Hữu đã bước nhanh đi tới trước mặt cô.

Phó Nhiễm muốn trở lại bên trong xe, nhưng hắn lại ngăn cản không chịu nhường đường, cô bàng hoàng sợ hãi, vung điện thoại trong tay lên hù dọa hắn.

“Anh còn như vậy tôi báo cảnh sát!”

“Em báo đi.”

Hai mắt Minh Thành Hữu đỏ ngầu.

“Anh là con trai cảnh sát trưởng, bắt cảnh sát là nhà anh mở, xem anh có sợ em hay không!”

Lời nói chưa dứt, người liền nhào về phía trước.

Sau đó Phó Nhiễm nhắc chân chạy, lại bị Minh Thành Hữu đè lại đặt lên trên trụ cầu, bụng cô dựa vào hòn đá, phía sau lưng đau buốt toát ra mồ hôi lạnh.

“Buông tôi ra.”

Mặt của Minh Thành Hữu vùi sau lưng Phó Nhiễm, hấn bắt ngờ hé miệng cắn vào miệng cô thật mạnh.

Phó Nhiễm hít một hơi lạnh, lúc đó thân thể hai người dán sát chặt vào nhau không thấy khe hở, cảm giác toàn thân mệt mỏi, Phó Nhiễm khẽ nghiêng mặt sang một bên.

“Tôi không nên dừng xe dù là có đụng ngã anh.”

“Lời này em cũng có thể nói được.”

Hắn phả hơi thở vào cổ phó Nhiễm, chợt đưa tay giằng lấy điện thoại di động của cô.

Phó Nhiễm giãy giụa, khiến cho va chạm càng phát ra nhay cảm, cô cảm thấy cái đó của Minh Thành Hữu nóng rực sau mông cô.

“Không phải là em muốn báo cảnh sát sao, để anh xem em làm sao báo đây!”

Nửa người dưới Phó Nhiễm bị ép tới gắt gao, cô vươn cánh tay ra mới không bị Minh Thành Hữu giành mất điện thoại, hắn đưa tay ôm lấy trước ngực cô, càng thu càng chặt.

Phó Nhiễm vội vàng ấn phím.

“Mau buông tay, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát thật sự.”

Hai tay Minh Thành Hữu đổi sang ôm eo Phó Nhiễm, mặt vùi sâu vào cổ cô, đột nhiên thấy lạnh lẽo dưới cổ áo, điện thoại di động kết nối được với đầu dây bên kia.

“Alo, ổn chứ, nơi này là.”

Phó Nhiễm dùng sức đẩy ra, thấy hắn vẫn không buông tay, động tác lại càng ngày càng xấu xa.

“Xin chào, tôi muốn báo cảnh sát.”

Cô tìm lý do.

“Ở đây có người say rượu làm loạn.”

Phía sau có rất ít người đi qua đường, chỉ có vợ chồng son mới có thể lãng mạn giữa mùa đông ôm nhau trên cầu hóng mát.

Cho đến lúc chiếc xe cảnh sát kêu vang từ xa đến gần, Phó Nhiễm mới giật mình, cô đùa quá mức rồi.

Minh Thành Hữu vẫn trong tư thế bất động như trước, hô hấp bình tĩnh, giống như là đang ngủ say.

Một cảnh sát giao thông trẻ tuổi ngắm nhìn, giống như nơi này chỉ có hai người họ, hắn có vẻ nghi ngờ.

“Xin hỏi.”

Phó Nhiễm chỉ chỉ Minh Thành Hữu phía sau lưng.

“Anh ta, anh ta say rượu.”

Một cảnh sát giao thông khác thấy có vẻ không đúng.

“Rõ ràng đêm khuya say rượu lại giả trò lưu manh?”

“Không đúng, không đúng.”

Phó Nhiễm xua tay.

“Không có giở trò lưu manh.”

“Quan hệ của hai người là thế nào?”

Cảnh sát giao thông tiến lên nắm chặt lấy bả vai Minh Thành Hữu kéo hẳn từ sau lưng Phó Nhiễm ra, hiển nhiên là người đàn ông trẻ tuổi không nhận ra hẳn .

Phó Nhiễm vội vàng giải thích.

“Chúng tôi là bạn bè.”

“Bạn trai sao?”

“Không phải, bạn bình thường.”

“Cô ấy là bà xã của tôi.”

Minh Thành Hữu chen miệng nói.

“Không phải!”

Vị cảnh sát giao thông liếc xéo Phó Nhiễm.

“Điện thoại báo cảnh sát là cô gọi chứ?”

Phó Nhiễm thành thật gật đầu.

“Vâng”

Một người cảnh sát giao thông khác lấy ra máy đo nồng độ cồn thả vào miệng Minh Thành Hữu.

“Ngậm vào, dùng sức thổi hơi.”

Hắn mím chặt môi không phối hợp, Phó Nhiễm có chút mơ hồ, nhìn vẻ này giống như là say rượu thật, nhưng không phải Minh Thành Hữu đã ngạo mạn nói bắt cảnh sát là nhà hắn mở sao? Mặc dù sa sút nhưng không đến nỗi bị điều tra thật chứ?

“Ngậm vào, dùng sức thổi hơi.”

Vị cảnh sát giao thông không kiên nhẫn lặp lại.

Minh Thành Hữu vô cùng không tình nguyện chỉ chỉ Phó Nhiễm bên cạnh, nói chuyện cố ý ra vẻ người nói ngọng.

“Việc này. Thực sự thì việc này buổi tối bà xã tôi cũng làm, anh để cô ấy thổi đi.”

Phó Nhiễm nghẹn họng trân trân đứng nhìn, hai cảnh sát giao thông trẻ tuổi nhìn nhau, gương mặt phát ra vẻ ửng hồng khả nghi .

Một người cất máy đo nồng độ cồn đi.

“Nghe người này nói chuyện cũng thấy là say rượu, nhất định là say rượu lái xe, đi thôi, mang về xử lý.”

Phó Nhiễm thấy chuyện ồn ào thật không hay, cô vội vàng ngăn cản.

“Thật xấu hổ là tôi đã đùa giỡn, tôi không báo cảnh sát nữa.”

“Cô cho là bắt cảnh sát là nhà cô? Hẳn như vậy, nhất định là có vấn đề, đợi chúng tôi về còn phải xem camera theo dõi xem có phải anh ta say rượu lái xe hay không, đi thôi.”

Hai người lôi kéo Minh Thành Hữu lên xe cảnh sát.

Phó Nhiễm nóng lòng đi theo sau.

“Vậy mấy người xử lý như thế nào?”

“Một khi là thật, thu lại và huỷ bằng lái xe, còn phải giữ lại rồi phạt tiền.”

Giam giữ?

Minh Thành Hữu cũng ngoan ngoãn, có lẽ là uống rất nhiều rượu rồi, cứ thế đi theo lên xe.

Phó Nhiễm không chút nghĩ ngợi mở cửa xe chui vào, cứ mua dây buộc mình như vậy đi theo đội cảnh sát giao thông.

Lúc hai người cúi đầu ra ngoài, kim đồng hồ đã chỉ về phía rạng sáng.

Phó Nhiễm lo lắng đi phía trước, sau một hồi não loạn Minh Thành Hữu cũng hoàn toàn tỉnh rượu, từ từ đi theo ở phía sau.

Lục lọi khắp người trừ điện thoại di động lại không tìm được một xu, Phó Nhiễm đứng ở đầu đường, sau đó đợi Minh Thành Hữu đến gần mới tức giận mở miệng.

“Có tiền sao?”

Hắn đảo lộn túi, trong người không có đồng nào.

Trề như thế cô cũng không muốn gọi ai tới đón.

“Chẳng phải chuyện gì anh cũng có thể giải quyết sao? Tôi chỉ gọi điện thoại hù dọa anh thôi, thiếu chút nữa bị ném vào bột cảnh sát thật.”

Cô tiếp tục đi về phía trước, mãi không nghe thấy tiếng bước chân đi phía sau, Phó Nhiễm ngạc nhiên nhìn về phía sau lưng, chỉ thấy Minh Thành Hữu đứng ở cách đó không xa, bóng đêm cô đơn chiếu lên hai vai khê run rẩy, ánh mắt của hắn nhìn thẳng Phó Nhiễm, một chiếc bóng thật dài kéo thẳng đến cạnh chân cô.

“Phó Nhiễm, anh nói lúc là Minh Tam Thiếu trước kia.”

Chỉ một câu nói, cô liền trút giận.

“Đi thôi, nơi chúng ta dừng xe cách đây mấy cây số đấy.”

Rốt cuộc là Phó Nhiễm không đành lòng, cách một quán nhỏ bán khoai nướng, Minh Thành Hữu đứng lại đó không chịu đi.

“Muốn tới ăn một cái sao? Bán xong tôi liền dọn quán rồi.”

Phó Nhiễm quay lại bên cạnh Minh Thành Hữu.

“Anh có tiền sao?”

Hắn lắc đầu.

Phó Nhiễm móc túi một lần nữa.

“Tôi cũng không có.”

Chủ quán thấy hai người này cũng không tiền, hăng hái lúc trước cũng hoàn toàn không có.

Minh Thành Hữu đứng đó không chịu đi.

“Còn nhớ quà tặng đầu tiên của em cho anh sao?”

Hắn kêu cô là quỷ hẹp hòi, bởi vì khi quyền lực của hắn ở đỉnh cao nhất, món quà cô tặng hắn lại là nửa củ khoai nướng.

Phó Nhiễm kéo tay Minh Thành Hữu đi về phía trước, hắn cầm lại thật chặt, cho đến lúc tay cô hắn lên vết đỏ.

“Minh Thành Hữu.”

Giọng nói Phó Nhiễm khê run, có chút bi thương không thể gọi tên thấm vào trái tim.

“Tại sao có lúc anh lại như đứa nhỏ chứ?”

Người đàn ông đi phía sau không trả lời, hai chiếc bóng một trước một sau thân mật dựa vào nhau, nhưng bóng dáng cuối cùng chỉ là bóng dáng mà thôi, tất cả không phải là thực tế.

Trước đó Tổng Chức đã gọi điện thoại thúc giục cô tới, Phó Nhiễm nhắn tin lại nói tạm thời có chuyện không đi được.

Quá nửa đêm, ở trên đường rất lạnh, đều không thấy tiếng chiếc xe nào đi qua, tiếng giày da lần lượt phát ra tiếng lộp bộp trên mặt đường, xa xa có thể nhìn thấy hai chiếc xe đối đầu vào nhau.

“Tôi gọi cho chú Vương tới đón anh về.”

“Không cần.”

“Nhưng bằng lái của anh.”

Phó Nhiễm đi tới bên cạnh xe Minh Thành Hữu, giật mình nhìn thấy cửa xe của hắn không khóa, cô kéo cửa ra vào trong, chỉ thấy bên trong bị lục lọi vô cùng bừa bãi, đừng nói là ví tiền, ngay cả hộp khăn giấy thậm chí cái gì có thể phá đều bị phá nát, ghế ngồi da thật đều bị dụng cụ sắc bén lột hết, bị cướp rồi.

“Làm sao anh lại không khóa?”

Minh Thành Hữu thờ ơ xòe tay ra nhún vai.

“Em vội vàng báo cảnh sát báo gấp gấp thế, anh xem có vẻ là chính em cũng không có khóa.”

“Vậy sao?”

Phó Nhiễm hoàn toàn không nhớ rõ có khóa cửa xe trước khi xuống hay không.

Cô vội vàng chạy đến bên xe của mình, đúng là như vậy, cửa xe còn bị mở một cái lỗ, không thể nghi ngờ, bị đối xử giống y như xe của Minh Thành Hữu.

Cô tức giận đến mức thiếu chút nữa nói tục.

Cuối cùng thì Phó Nhiễm vẫn phải gọi điện thoại cho chú Vương.

Hai người tựa vào thành cầu chờ đợi, Phó Nhiễm cũng không dám để Minh Thành Hữu một mình giữa đường.

“Về sau anh có tính toán gì?”

“Đi một bước tính một bước thôi.”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên, mắt sáng như đuốc nhìn về giữa không trung.

“Thật ra thì, quan hệ của cha anh nhiều như vậy nên vẫn còn chứ, cho dù Hào Khôn để lại cho Minh Tranh, nhưng dù sao.”

Minh Thành Hữu lạnh lùng ngắt lời cô.

“Nếu như điều em nói là sự thật, cha anh đã quyết định đem công ty lại cho Hào Khôn, anh còn muốn quan hệ của hắn làm gì?”

“Anh cần gì?”

“Chuyện của anh không phải em chắc là sẽ không xen vào nữa sao?”

Hắn nhìn xuống gương mặt lúc sáng lúc tối trong đêm của Phó Nhiễm, trong giọng nói tràn đầy tìm kiếm hi vọng.

Hai chân cô trước sau đứng thẳng, mắt nhìn về hai chiếc xe.

“Minh Thành Hữu, trái lại tôi cảm thấy tốt nhất chúng ta cứ như người lạ thì hơn.”

Chú Vương tìm được Minh Thành Hữu, trên cây cầu lớn như vậy chỉ có bóng lưng đơn độc của hắn, hắn đứng đưa lưng về phía đường lớn, hai tay vịn vào lan can lạnh như băng, cũng không biết đang nhìn cái gì, lúc đến gần chú Vương mới phát hiện ánh mắt Minh Thành Hữu không hề có mục tiêu, giống như trống rỗng hoang vu.

“Tam Thiếu?”

Hắn quay mặt lại, đôi môi mím chặt, chú Vương lo lắng lên tiếng lần nữa.

“Tam Thiếu, phu nhân đang chờ cậu ở nhà.”

“Trái với người lạ.”

Hắn bỏ lại bốn chữ, lúc này mới cất bước đi về phía xe dừng ở ven đường.

Bên trong Y Vân Thủ Phủ, từ rất xa có thể nhìn thấy đèn vẫn sáng, Lý Vận Linh đứng ở cửa chính, khoác một chiếc áo choàng màu lá phong đỏ, Tiêu quân gia bên cạnh tinh thần không tốt, tựa vào cửa như có ý buồn ngủ.

Minh Thành Hữu tiến vào phòng khách, Lý Vận Linh nói chú Vương cùng Tiêu quân gia đi nghỉ trước, bà nhìn thấy Minh Thành Hữu bước nhanh tới hướng cầu thang.

“Thành Hữu.”

“Vâng.”

“Mẹ nghe chú Vương nói điện thoại là do Phó Nhiễm gọi, tại sao con còn ở chung một chỗ với cô ta?”

Bước chân Minh Thành Hữu dừng lại, hắn không trả lời Lý Vận Linh, lại đi lên mấy bậc thang, Lý Vận Linh đuổi theo tới chân cầu thang.

“Không lẽ nhất định tro mắt nhìn bọn chúng cùng nhau làm hại con con mới không ôm hy vọng nữa. Thành Hữu, làm sao mẹ lại không phát hiện ra là con không từ bỏ được!”

“Đúng thế, là con không bỏ được!”

Minh Thành Hữu cầm áo khoác đang vắt ở cánh tay ra sức ném xuống đất.

“Cho nên đừng ai động tới con!”

“Con...”

Sau đó là tiếng bước chân dồn dập, cánh cửa lầu hai truyền đến tiếng ‘rầm’.

Có một chút hi vọng, dù là nó sẽ theo khe hở tuột ra khỏi tầm tay, nhưng lúc có thể nắm bắt được thì hắn không muốn chủ động buông ra, cho tới bây giờ thì Minh Thành Hữu cũng không phát hiện là mình không từ bỏ được một người, bắt đầu từ lúc nào, hắn hoàn toàn không nhớ rõ.

Cả đêm Lý Vận Linh không ngủ, sau khi Minh Vân Phong qua đời, tinh thần của bà trở nên rất kém, nằm trên giường thường có cảm giác sẽ nghe thấy tiếng cửa phòng bị người nào đó mở ra.

Hơn nữa đột nhiên Hào Khôn đổi chủ, mẹ con Minh Tranh ở trước truyền thông lên giọng nói không khác nào dội lên một chậu nước bẩn vào bà.

Lý Vận Linh cả đời hiếu thắng, cũng tranh giành cả đời, giọng điệu này làm sao có thể nuốt xuống được.

Đồng hồ báo thức lướt qua một giây, giống như cát chảy, bà lặn qua lộn lại không ngủ được, hơn nữa bây giờ Minh Thành Hữu hoàn toàn không lo lắng cho sự nghiệp, bà càng thêm lo lắng bất an.

Lý Vận Linh khoác áo khoác ra khỏi phòng, thấy đèn ở phòng ngủ chính vẫn sáng.

Bà đi tới cửa khẽ gõ vào cánh cửa.

“Thành Hữu?”

Không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì.

Lúc Minh Thành Hữu lên lầu Lý Vận Linh nghĩ thấy khắp người hắn toàn mùi rượu, bà đi tìm cái chìa khóa dự phòng, vừa mở ra thì cửa lại không khóa.

Trong phòng ngủ chỉ có một chiếc đèn ở ngoài ban công là sáng, xem ra là Minh Thành Hữu lần mò đi vào phòng, va vào thứ gì đó lộn xộn dưới đất, Lý Vận Linh tìm hết trong phòng cũng không thấy bóng dáng Minh Thành Hữu đâu.

“Thành Hữu, Thành Hữu?”

Giọng nói của bà lộ ra vẻ khẩn trương, tìm tới tìm lui cả phòng thay quần áo cùng phòng tắm.

Một trận gió lạnh thổi phe phẩy vào trong căn phòng ẩm áp, bức rèm tối màu trên cửa sổ bị quay phất phơ thành một vòng, phần đuôi gần như chạm vào mép giường sau đó mới nặng nề rơi xuống.

Lý Vận Linh thấy cửa đi ra ban công mở.

Tiếng bước chân bà bước qua tấm thảm, Lý Vận Linh vén rèm cửa lên đi tới ban công, tìm một lần nữa, không thấy một bóng người.

Ánh mắt bà khó nén được thất vọng.

“Rốt cuộc là ở đâu?”

Hai chân đang định quay lại, tầm mắt bất ngờ lướt qua một góc, đầu tiên là bà ngẩn người ra, về sau phải dùng tay bịt miệng lại.

Trong hốc mắt bà như bị phỏng, bóng người trở nên mơ hồ trong mắt.

Bà nhìn thấy con trai của mình thường ngày được bà nâng niu trong lòng bàn tay, lúc này lại nằm ở trong góc ban công lạnh lẽo, mặt dán bên cạnh cửa sổ sát đất, một chân duỗi thẳng, một cái chân kia cong lên.

Lý Vận Linh lau nước mắt, bà đi tới ngồi xổm người xuống.

“Thành Hữu?”

Bà ra sức lay bả vai Minh Thành Hữu, không thấy hắn có bất kỳ phản ứng gì.

“Đứa nhỏ của Minh gia chúng ta tại sao có thể biến thành như vậy?”

Đầu gối Lý Vận Linh quỳ gối bên cạnh Minh Thành Hữu, không thể nói hết đau lòng chua xót.

Ai cũng biết Minh Tam Thiếu là bảo bối trong lòng bàn tay bà, hôm nay lại bị thực tế tàn khốc hành hạ đến nỗi thương tích đầy mình.

Lúc này Tiêu quản gia mới nghe thấy động tĩnh liền đi vào phòng, giúp Lý Vận Linh dìu Minh Thành Hữu vào trong phòng.

“Tiêu quản gia, bà chuẩn bị bồn nước nóng đi.”

“Được.”

Chân tay Minh Thành Hữu lạnh như băng, mặt cũng đông lạnh thành màu xám xịt, Lý Vận Linh đắp kín chăn cho hắn, đi qua đi lại đến sau nửa đêm cũng không dám rời đi, bà cho Tiêu quản gia đi nghỉ trước, mình thì ngủ ở trên ghế sa lon.

Hôm sau Minh Thành Hữu tỉnh lại, cũng nhớ không rõ là tối hôm qua mình ngủ ở trên ban công.

Hắn mở mắt ra, đưa tay lấy điện thoại đặt trên tủ đầu giường, Lý Vận Linh nghe thấy tiếng động vội vàng đứng dậy đi tới.

“Thành Hữu, con tỉnh rồi.”

“Mẹ, sao mẹ lại ở đây?”

Minh Thành Hữu ngồi dậy vỗ nhẹ trán, thấy thần sắc Lý Vận Linh mệt mỏi.

“Mẹ ở trong phòng con cả đêm sao?”

Cả đêm Lý Vận Linh không ngủ ngon, giọng nói khàn khàn.

“Thành Hữu, thật là không từ bỏ được sao?”

Tóc Minh Thành Hữu rơi trên trán che đi vẻ mệt mỏi trong mắt hắn, Lý Vận Linh thở dài.

“Thành Hữu, lúc này so với con mẹ còn khổ sở hơn, có lẽ Minh Tranh nói đúng, người cha con yêu là bà ta, mà không phải là mẹ.”

“Mẹ!”

“Biết rõ ràng nó là con riêng bên ngoài của cha con, mẹ luôn cố gắng khoan dung tha thứ, mỗi lần nhìn thấy nó, làm sao trong lòng mẹ lại không có một cái gai đây? Nhưng mẹ nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, thế mà không phải thua bởi Minh Tranh, mà là đã thua bởi người mình yêu thương nhất.”

Giọng nói Lý Vận Linh nghẹn ngào, ngẩng mặt dè nén uất ức nhức nhĩ lại.

Minh Thành Hữu vén chăn ra xuống giường, đưa tay nắm chặt bắp vai Lý Vận Linh.

“Không có việc gì, mẹ còn có con ở đây.”

“Thành Hữu, con không thể suy sụp, nếu ngay cả con cũng cam chịu như vậy, mẹ còn có thể trông cậy vào ai đây?”

“Thật xin lỗi.”

Hắn không muốn buông tha, vô ý để lộ ra vẻ thống khổ lại làm cho người thân nhất sợ hãi.

Minh Thành Hữu che mặt khó chịu còn lại, có lẽ hắn cũng muốn học được làm người mang mặt nạ như thế nào.

“Đi rửa mặt đi, ăn điểm tâm xong chúng ta đi thăm cha con.”

Sáng sớm, Minh Vành cũng vội vàng tới, chú Vương lái xe hướng đi nghĩa trang, Lý Vận Linh nhìn hai đứa con trai bên cạnh.

“Không nên trách cha các con, mẹ luôn tin chắc chuyện di chúc không phải là ý của ông ấy.”

Minh Vành ở bên an ủi mấy câu, từ đầu đến cuối Minh Thành Hữu lại mất hồn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sáng sớm sương trong khu mộ chưa tan ra, chú Vương giúp đem đồ cúng đã chuẩn bị từ sau cốp xe lấy ra. Hôm nay sương mù rất lớn, giống như không thấy rõ mọi vật cách vài mét xung quanh, chưa đi được mấy bước, trên vai cùng tóc cũng ngưng kết sương mù. Lý Vận Linh cùng Minh Thành Hữu với Minh Vành lần lượt đi về phía phần mộ của Minh Văn Phong.

Đây là nơi phong thủy tốt mà khi còn sống Minh Văn Phong đã tự mình chọn lựa, hai người con trai đứng sau lưng Lý Vận Linh.

Bà cũng không đành lòng để cho họ nhìn thấy bị thương trong mắt mình.

Thần sắc Minh Vành trước sau như một luôn cột nhả cũng thay đổi thành nghiêm trang. Cả khu nghĩa trang rộng lớn trừ bọn họ ra thì không thấy bất kỳ bóng người nào khác, trống vắng điều tàn làm người ta sợ hãi. Nhưng người thân yêu nhất chôn ở đây, làm sao còn cảm thấy sợ hãi.

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn thẳng, bởi vì do sương mù, hắn không thấy rõ tấm ảnh trên mộ bia Minh Văn Phong, nhưng hắn có thể tưởng tượng được dáng người của cha.

So với Minh Tranh và Minh Vành, ông luôn nghiêm khắc với Minh Thành Hữu nhất.

“Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy?”

Đột nhiên Lý Vận Linh cất giọng, giọng nói bén nhọn giống như phá vỡ bầu trời bao la yên tĩnh, Minh Thành Hữu cùng Minh Vành bước nhanh đến phía trước.

“Mẹ!”

“Không thể nào, tại sao có thể như vậy?”

“Mẹ.”

Minh Thành Hữu cho là Lý Vận Linh còn đang đau khổ về chuyện phân chia tài sản.

“Đừng như vậy.”

Lý Vận Linh dùng sức đẩy Minh Thành Hữu ra, nhao về phía trước, tay bà mất khống chế đi đến đào khoét chữ phía trên phần bia, Minh Thành Hữu vừa nhìn, cả khuôn mặt xanh mét trong nháy mắt.

Nơi Minh Vân Phong được chôn cất chính là huyết hai người, phần bia mộ màu đen vốn dĩ là để trống lại bị khắc tên trước.

Vị trí này, không giống như là để cho Lý Vận Linh vào sau khi mất.

Móng tay Lý Vận Linh được chỉnh sửa gọn gàng bị tróc ra, đầu ngón tay ma sát chảy máu đỏ thẫm.

Minh Vành nhìn kỹ, trên bia mộ hẳn là khắc tên của Triệu Lan.

Tại sao có thể như vậy?”

“Rất đơn giản, đây cũng là ý của cha.”

Đột nhiên giọng nói của Minh Tranh vang lên từ phía sau.

Minh Thành Hữu quay đầu lại, thấy Minh Tranh dìu Triệu Lan đứng cách đó không xa.

Thần sắc Triệu Lan vẫn bi thương như trước, ánh mắt Minh Tranh lạnh lẽo liếc về hướng phía bia mộ kia.

“Trước khi chết ông ấy không thể ở cùng mẹ tôi, sau khi chết, tro cốt của ông để lại cho bà là bình thường.”

“Đại ca!”

Minh Vành buông tay Lý Vận Linh đang vịn ra, hần xông lên trước chất vấn.

“Làm sao anh có thể tự tiện làm như vậy? Chuyện này nhất định phải thông qua người thân đồng ý mới có thể!”

Minh Tranh cười lạnh.

“Tôi là con trai lớn của Minh gia, tôi có quyền quyết định.”

Ngón tay Lý Vận Linh đang dính máu nắm chặt lại, nhìn vết máu trên bia mộ kéo dài thành từng đường dữ tợn, bia mộ màu đen phản chiếu hốc mắt bà ửng hồng vì cố gắng nhẫn nhịn.

Minh Vành tuổi trẻ nóng nảy, túm lấy cổ áo Minh Tranh muốn vung lên nắm đấm.

“Minh Vành!”

Lý Vận Linh quay người ngăn cản hần.

“Đừng náo loạn trước mặt cha con, để cho hần đi đi, hần sẽ không thể sống yên ổn.”

“Nhưng mà, mẹ ...”

Minh Thành Hữu đứng trước bia, Lý Vận Linh bình tĩnh châm thêm hương cho Minh Vân Phong, ngón tay đau đớn nhắc nhở bà vừa nãy đã mất khống chế, đợi tất cả kết thúc, lúc này mới bà đứng dậy xoay người đi tới.

Triệu Lan đang che miệng khóc, Lý Vận Linh cố nén ảm áp trong mắt.

“Tôi chưa từng gặp qua có người không thể chờ đợi muốn tranh danh phận người chết.”

Minh Tranh vỗ vỗ vai Triệu Lan, ý bảo bà đi tới trước mộ.

Lý Vận Linh nhìn người phụ nữ yên lặng bước lên, Triệu Lan theo thói quen là thân phận của một cái bóng. Nếu không phải là Minh Tranh kiên trì thuyết phục bà, chỉ sợ ngay cả ý nghĩ được chôn cùng Minh Vân Phong cũng không dám nghĩ tới.

Lý Vận Linh hít vào một hơi không khí lạnh, đi thẳng hướng cửa lớn.

“Nếu muốn thật vừa lòng đẹp ý, còn phải bảo đảm chết trước tôi đã.”

Minh Vành phẫn uất, tay Minh Thành Hữu xuôi ở bên người cũng nắm chặt thành nắm đấm.

Lý Vận Linh đi ra khỏi tầm mắt của Minh Tranh, bước chân bà càng lúc càng nhanh, rốt cuộc không nhận được đưa tay lau nước mắt.

“Mẹ.”

Minh Vành muốn tiến lên.

Minh Thành Hữu giữ hần lại.

“Nhị ca, để mẹ đi trước đi.”

Lúc này Minh Vành mới hiểu, cố ý thả chậm bước chân.

Không phải là Lý Vận Linh không quan tâm, mà là lúc này không thể nào loạn được, bà ngồi vào sau xe, ánh mắt nhìn ra ngoài xa xa.

Cuối cùng có một ngày, bà sẽ đem phần đau gấp mười gấp trăm lần này trả lại ẹ con họ!

Công ty của Minh Thành Hữu mới bắt đầu thành lập, nếu muốn dựa vào năng lực của hần và các mối quan hệ thì làm công ty phát triển không phải là khó. Nhưng Minh Thành Hữu bị cái bóng của Hào Khôn che lấp, muốn cất đầu dậy cũng khó khăn.

Phó Nhiễm đúng hẹn đi tới một công ty đem tất cả tài liệu đã sắp xếp ổn thỏa đưa đến bộ phận lập kế hoạch. Thư ký nói cô ngồi một chỗ đợi trước đã, người của bộ phận kế hoạch đều đang đi họp, có lẽ chỉ mười phút sau sẽ kết thúc.

Cô muốn đi thăm nơi hoạt động sẽ diễn ra, Phó Nhiễm ở lại đó một lúc, sau đó nghĩ là bộ phận lập kế hoạch sẽ tan họp, lúc này cô mới vội vàng quay lại.

Đi qua phòng họp công ty, vừa lúc thấy người ở bên trong kéo rèm cửa sổ ra, Phó Nhiễm thấy vị thư ký ăn cơm cùng Minh Thành Hữu hôm trước đứng ở trước cửa sổ. Thư ký Nghê trông thấy cô tất nhiên là cũng giật mình, cô nghiêng người, tầm mắt Phó Nhiễm vụt qua vừa lúc đối diện với ánh mắt của Minh Thành Hữu.

Hần ngồi nghiêm chỉnh, giữa hai lông mày lộ ra vẻ không kiên nhẫn, thư ký Nghê ngồi vào chỗ ngồi bên tay trái Minh Thành Hữu. Ánh mắt giống như dừng lại trên gương mặt anh tuấn của hần, bọn họ nhìn nhau chằm chằm qua cánh cửa sổ thủy tinh trong suốt.

Minh Thành Hữu nhớ tới lời nói của Phó Nhiễm, trái với người lạ.

Thư ký Nghê ngẩng đầu lên, trong mắt không bình tĩnh nữa.

“Làm sao cô lại ở đây, tôi tìm cô đã lâu.”

Người thư ký vừa nãy đi tới.

“Trưởng bộ phận lập kế hoạch Vương đang đợi cô.”

“Được.”

Phó Nhiễm hoàn hồn.

Cửa phòng họp nhanh chóng mở ra, thư ký Nghê vội vàng.

“Xin hỏi, Chu tổng đã hết bận chưa?”

“Còn chưa xong đâu, mấy người chờ một chút đi.”

Giọng nói của người thư ký mang rõ vẻ qua loa lấy lệ.

Ánh mắt thư ký Nghê âm thầm, đành phải khép lại cửa lần nữa.

“Đi phía này.”

Thư ký đi phía trước dẫn đường, đi ra thật xa sau đó mới nói thầm.

“Chu tổng làm sao có thể dám đắc tội với Hào Khôn, thật là ăn no rồi việc mới uống công đợi ở đây.”

Phó Nhiễm quay đầu lại nhìn về phòng họp, ánh mặt trời rơi xuống một vẻ vắng ngắt, làm trong lòng người ta thấy lạnh lẽo.

Sau khi sắp xếp công việc xong, Phó Nhiễm lái xe rời đi. Đi qua chỗ bảo vệ ở cổng công ty, lúc quẹo cua đi ra ngoài thấy một chiếc xe chậm rãi tiến vào.

Cô chớp mắt, cũng không nhìn thấy rõ ràng biển số xe, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc.

Minh Thành Hữu uống công đợi nửa ngày, biết rõ là sẽ có kết quả này nhưng lại không thể lùi bước để bị người khác khinh thường.

Thư ký Nghê đi ra phòng họp, vị thư ký lúc này bước nhanh tới.

“Cô đi đâu?”

“Nếu Chu tổng không muốn gặp, cuối cùng thì chúng tôi cũng phải trở về thôi.”

“Chờ năm phút nữa, Chu tổng lập tức đến ngay.”

Thư ký Nghê xông vào phòng họp nhanh như chớp.

Đáy mắt Minh Thành Hữu không gợn lên điều gì, lộ ra vẻ chán ghét như ẩn như hiện làm thư ký Nghê thật vất vả trông mong lại thấy lo lắng một lần nữa.

Cũng đúng, ngày trước cô đi theo Minh Thành Hữu, đi tới đâu cũng không phải thuận lợi vui vẻ chờ người khác tặng bốc, từ khi nào muốn gặp một người lại phải chờ đợi hơn nửa ngày trời?

Cửa phòng họp mở ra, người đi tới cũng không phải là người bọn họ muốn gặp.

Minh Tranh đứng khuất bóng, dặn dò người đi cùng chờ ở ngoài cửa, hần lững thững tự tin đi vào ngồi ở chỗ ghế cao nhất.

Minh Thành Hữu để cho trợ lý cùng thư ký Nghê cũng đi ra ngoài.

Minh Tranh ngẩng đầu nhìn xung quanh, trong lời nói không phải không có châm chọc.

“Không nghĩ tới là cậu sẽ hạ mình tới công ty nhỏ như vậy.”

“Lúc đầu Hào Khôn cũng chỉ là một công ty kinh doanh nhỏ.”

Hai tay Minh Tranh vân vê mép bàn.

“Nếu tôi là cậu, tuyệt đối sẽ không chọn lựa được ăn cả ngã về không. Tài sản ông ấy để lại cho cậu cũng đủ để cậu không phải lo nghĩ miếng cơm manh áo đến hết nửa đời còn lại. Cần gì chứ, tôi sẽ làm Hào Khôn phát triển tốt hơn trước. Tiền lợi nhuận hàng năm cũng không làm mẹ con cậu đối rách.”

Minh Thành Hữu nhìn người anh cùng cha khác mẹ trước mắt.

“Từ khoảnh khắc anh bước vào Minh gia, trong lòng anh luôn tính toán tới ngày này sao?”

Minh Tranh xòe tay ra, ung dung cười.

Tại sao cậu lại giống mẹ mình như vậy chứ, cho là sớm muộn gì thì Hào Khôn cũng thuộc về cậu sao?”

Ánh mắt hần lạnh lùng liếc về hướng Minh Thành Hữu.

“Cũng bởi vì tôi là con riêng của ông ấy sao? Tôi cũng có quan hệ máu mủ với ông ấy, ít ra thì không thể phủ nhận điểm này.”

Bên trong phòng họp không rộng lắm sặc mùi thuốc súng.

Thư ký Nghê lo lắng đứng đợi ngoài hành lang.

“Dĩ nhiên, tôi chỉ có thể nói là chúng tôi đã tính toán sai, nhưng anh cho rằng khắc tên của mẹ anh trên bia mộ trước một bước, là thân phận có thể đảo ngược được sao? Anh không phải là người có thể cho bà ấy danh phận, nếu có thể chôn cất cùng một chỗ thì thế nào? Ai lại không biết nữ chủ nhân của Minh gia là mẹ tôi, mà nói về bà ấy, cũng chỉ là người thứ ba mà thôi!”

Tay phải Minh Thành Hữu vươn ra tòi tòi mà thư ký Nghê chuẩn bị cho hắn, hai người giương cung bạt kiếm, xé ra lớp nguy trang, chẳng ai thêm giả bộ thân thiết nữa.

“Không cho phép cậu nói thêm một câu như vậy!”

Là người thì ai cũng có điểm yếu.

Ngón tay Minh Thành Hữu nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, không khác nào tăng thêm phiền não cho Minh Tranh.

“Tôi khuyên anh một câu, nếu có được Hào Khôn rồi thì hãy coi chừng nó thật tốt, cái gì nên thuộc về tôi, tôi sẽ đoạt lại không kém một phần.”

Minh Thành Hữu bình tĩnh nói xong, ngón tay di tròn trên mặt bàn.

Minh Tranh đẩy ghế ra, đứng ở phía trước cửa sổ nhìn ra xa.

“Cậu có biết cho đến hôm nay tôi đã bỏ ra không ít thứ?”

Ánh mắt hắn lộ ra mơ màng trong chớp lát.

“Nếu không phải vì Hào Khôn, tôi cùng Tiểu Nhiễm nào phải đến đợi đến hôm nay?”

Minh Thành Hữu nhướng mi, đáy mắt hiển thị rõ sự sắc sảo.

“Lúc tôi biết cô ấy, cô ấy không phải là thiên kim của Phó gia, tôi cũng có cuộc sống của mình. Đột nhiên có một ngày mẹ tôi nói với tôi, muốn cho tôi trở về Minh gia, tôi không chịu, lúc ấy tôi không nghĩ tới mẹ từ trước đến giờ luôn nhu nhược sẽ đem dao kề trên cổ mình. Tôi tìm Phó Nhiễm, lại nói không lý do rời đi, cho tới lúc tôi lần lượt trở mặt nhìn cô ấy rời xa.”

Minh Tranh xoay người, ánh mắt sắc bén nhìn về Minh Thành Hữu.

“Tôi thật sự hối hận, đêm đó đã không làm gì cô ấy!”

Minh Thành Hữu cắn chặt môi, nghe như cả người căng thẳng, lại vẫn không để lộ ra tức giận, hắn mỉm cười.

“Cho nên, cuối cùng cô ấy cũng không phải là của anh, anh cũng biết sau khi bước chân vào Minh gia thì hôn nhân không phải do mình tự quyết định, Minh gia sẽ không cho phép chuyện không môn đăng hộ đối xảy ra, nếu anh lựa chọn thân phận con trai của Minh gia, cần gì trách số mệnh bất công với anh?”

Minh Tranh không thể ngờ tới là Vụ Nhiễm sẽ trở thành Phó Nhiễm.

“Cho nên, tôi muốn nắm bắt Minh gia ở trong tay, bây giờ tôi đi tìm Phó Nhiễm, trong lòng cô ấy không thay đổi với tôi, chúng tôi bắt đầu lại cũng không muộn.”

Một lý do nhân cơ hội đâm cào tìm Minh Thành Hữu, lúc Phó Nhiễm rời đi đã nói câu không yêu hắn đã thành nỗi đau trong lòng hắn, mãi không dứt.

“Từ ngày tôi bước qua cửa chính của Minh gia, tôi đã không tin tưởng bất kỳ ai. “

Giọng nói Minh Tranh nhẹ nhàng, giống như kể lại một chuyện cũ không liên quan tới mình.

“Sao tôi lại không nhìn thấy được vẻ chán ghét trong mắt Lý Vận Linh? Bà ta duy trì vẻ quan tâm tôi trước mặt mọi người nhưng sau lưng lại tìm đủ mọi cách cản đường tôi. Bà ta tận tâm thu xếp hôn sự giữa tôi và La gia, chẳng lẽ tôi không nhận ra là bà ấy không tình nguyện sao?”

“Vậy thì thế nào, thân phận con riêng của anh vốn là không giống ai trong cái nhà này.”

“Vậy sao?”

Hai tay Minh Tranh chống lên mép bàn, nghiêng nửa người trên về phía trước.

“Chúng ta là anh em, rõ ràng lại ngấm ngầm đấu đá lẫn nhau, nói cho cùng, còn không phải là bởi vì thân phận của tôi? Lý Vận Linh không chấp nhận nổi, cậu cũng không chấp nhận nổi, cho nên, nhất định phải tự chém giết lẫn nhau.”

Minh Thành Hữu cầm tài liệu bị hấn vung loạn lên, đứng dậy muốn đi.

“Đợi chút.”

Minh Tranh gọi hấn lại.

“Còn nhớ rõ Thẩm Ninh sao? Gần đây có đi thăm cô ta sao?”

Cái tên này giống như đã bị Minh Thành Hữu lãng quên, nhưng nghe qua Minh Tranh nhắc tới, càng nhớ lại rõ ràng, cơ thể Minh Thành Hữu tựa vào bàn từ từ xoay qua chỗ khác.

“Lời này của anh là có ý gì?”

Sao hấn lại vô duyên vô cớ nói đến Thẩm Ninh.

“Thành Hữu, tôi hao tâm tổn trí không ít với cậu, còn nhớ lần ấy Thẩm Ninh sử dụng ma túy sao?”

Minh Tranh nói đến nước này, làm sao Minh Thành Hữu không nghĩ đến chứ.

“Trước kia tôi chỉ nghĩ anh có ý định thâm hiểm, không nghĩ tới anh lại là loại người lòng dạ độc ác như vậy.”

Minh Thành Hữu nhú mi.

Minh Tranh lắc đầu không quan tâm.

“Tôi chỉ làm cho người ta thuận nước đẩy thuyền cho cô ta một ly rượu mà thôi, vốn cũng không nghĩ đến cô ta sẽ mất khống chế. Đêm đó người ta cũng tìm ra rồi, dù sao tình nhân của cậu hít thuốc phiện khẳng định cậu không tránh khỏi không liên quan. Không nghĩ là cô ta sẽ xảy ra tai nạn, tin tức bị phát ra lại có ảnh hưởng ngoài ý muốn.”

Minh Thành Hữu thấy ngoài cửa sổ có ánh sáng, từng đường lướt qua bên tai Minh Tranh, khiến hình dáng khôi ngô trong mắt thêm mấy phần mơ hồ, chứ không nói đến là xa lạ.

“Có phải anh quên mất là lúc ấy Phó Nhiễm đang lái xe hay không? Thẩm Ninh bị thương rất nặng, xương sườn bên trái thiếu chút nữa đâm thủng phổi, nếu thật là cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Phó Nhiễm mới là người đầu tiên chịu trách nhiệm.”

Không ngoài dự đoán của Minh Thành Hữu, gương mặt lạnh lùng của Minh Tranh trầm xuống. Minh Thành Hữu xoay người đi ra ngoài, mở cửa, trong nháy mắt một bàn chân bước ra, nghiêng người hướng bên Minh Tranh.

“Tôi quên mất, có chuyện tôi vẫn muốn nói cho anh biết.”

Minh Tranh vì lời nói vừa rồi của Minh Thành Hữu mà như bưng tỉnh.

Hấn ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm gò má Minh Thành Hữu.

“Tắm ảnh lúc trước thúc đẩy anh mau chóng đính hôn cùng La Văn Anh kia, là tự tay tôi gửi về nhà. Nếu tôi không bức anh một chút, chẳng phải là anh muốn kéo dài vô thời hạn chuyện đính hôn, làm sao Phó Nhiễm có thể hết hy vọng với anh đây?”

Ăn miếng trả miếng là vũ khí tốt nhất, Minh Thành Hữu không để ý nhìn sắc mặt của Minh Tranh, hấn sai bước rồi đi, đưa tay đóng cửa phòng làm việc lại.

Lái xe là trợ lý của Minh Thành Hữu, thư ký Nghe ngồi ở vị trí kế bên tài xế, thỉnh thoảng cô lại nghiêng người nhìn sắc mặt của Minh Thành Hữu.

Người đàn ông nghiêng đầu ngó ra ngoài cửa sổ, chỉ chừa một bên gương mặt, đường cong đẹp đẽ, hấn hơi có chút mất hồn. Thư ký Nghe lộ ra lo lắng, trước khi gặp chuyện không may ở Hào Khôn, Minh Thành Hữu chưa bao giờ chịu ngồi yên, mà bây giờ cô nhìn thấy nhiều nhất lại là vẻ mặt mất hồn của hấn.

Thư ký Nghe theo tầm mắt Minh Thành Hữu nhìn ra ngoài, bầu trời đen tối bao la, rất xa không thấy có bóng mây, ở giữa cảnh tượng đó, chiếc cằm trên gương mặt đẹp trai khác thường của người đàn ông như giương lên thành một đường cong, ánh mắt như chứa một bí mật chăm chú nhìn không chớp mắt.

Minh Tranh có không ít hoạt động để giới thiệu cho phòng làm việc của Phó Nhiễm, cô cũng không khách sáo, sớm kiếm đủ số tiền 200 vạn để trả lại cho hắn.

Cũng là nhờ hắn, gần đây phòng làm việc không ngừng nhận được hợp đồng mới, thậm chí không biết có công ty nào nghe được tin đồn, vì nịnh bộ Hào Khôn, lại không tiếc đem hợp đồng vài chục vạn tới chỗ Phó Nhiễm.

Quan hệ của cô với Minh Tranh không gần, cũng không xa, vẫn chỉ duy trì mối quan hệ như trước.

Mỗi hoạt động Phó Nhiễm đều tự mình đến, cô giáo hướng dẫn cũng vui vẻ giúp đỡ, bởi vì lương cao hơn nếu ở phòng vũ đạo.

Những người tham dự bữa tiệc đêm nay đều là giới thương nhân kinh doanh, tùy ý đưa ra một giá trị có thể hù dọa người khác, Phó Nhiễm càng không dám chậm trễ, tờ áp-phích cuốn thành hình tròn trong tay, cô lần lượt kiểm tra ánh đèn cùng hiệu quả sân khấu.

Huống Tử là đi theo cha mình tới, chào hỏi xong mấy vị chú bác liền tìm mấy người bạn chuẩn bị đi chơi, lại liếc thấy bóng dáng Phó Nhiễm bận rộn trên sân khấu.

Hắn không để ý lời nói, đi đến gần chào hỏi.

“Chị dâu, chúng ta lại gặp nhau.”

Không nghe thấy tiếng của người đã biết trước kia, phó Nhiễm mở tờ áp-phích ra, kiểm tra lại đồ dùng biểu diễn.

“Chị dâu, làm sao lại không để ý tới người khác chứ?”

Huống Tử cùng Minh Thành Hữu ‘thông đồng làm bấy’ nhiều năm, cũng luyện được bản lãnh da mặt dày.

“Làm như là tôi không tồn tại sao? Ui, đây là bất bình thay cho Tam Thiếu đấy chứ?”

Tiếng huyền não không ngừng bên tai, Phó Nhiễm xoay người nhìn về người đàn ông.

“Tôi không phải là chị dâu của anh!”

“Có câu nói tới như thế nào, cái gì một ngày cái gì cả đời chứ?”

(Ying: chắc là câu ‘một ngày làm vợ chồng thì cả đời cũng là vợ chồng’)

Phó Nhiễm khẽ nhếch môi, không mang ý giễu cợt.

“Lời này anh nên tự nói với mình chứ?”

“Chị dâu, cô có ý gì đây?”

Huống Tử khẽ nhăn mày, che giấu vẻ không vui.

“Anh có ý gì thì tôi có ý đó.”

“Cô trách tôi coi thường tình anh em?”nh

Huống Tử nhìn ly rượu trong tay người phục vụ đưa tới.

“Thật ra thì cô cũng đừng cảm thấy kỳ lạ với người bạn như tôi.”

Huống Tử nói xong dùng ngón tay chỉ một nhóm người bên cạnh.

“Chúng tôi đều là học theo cô đó, cô bứt ra nhanh như vậy, nếu chúng tôi không giữ một khoảng cách với Tam Thiếu, đó không phải là để cho người khác cười đùa sao?”

“Tôi rời đi là bởi vì. Tôi cũng không có tình cảm với anh ấy.”

“Vậy sao, lời này ai cũng sẽ nói, mẹ nó, thói đời này tiền chính là tình cảm, không có tiền lấy đâu ra phụ nữ, anh em đây? Chị dâu, rõ ràng làm cái gì sai thì tự mình sẽ phải tay, học theo như tôi, tôi sẽ đăng hoàng nói ra, giả bộ thì có gì tốt chứ?”

Huống Tử như cười như không chăm chú nhìn về phía Phó Nhiễm, khóe mắt giấu giếm thâm ý sâu xa.

Phó Nhiễm cũng không đôi co cãi nhau với hắn,

Lời này cũng không phải là lời nói khó nghe nhất cô từng nghe qua.

“Công việc của tôi đang bận, anh còn có việc gì không?”

“Gần đây công ty của tôi cũng có hoạt động, chị dâu có thấy hứng thú không?”

Phó Nhiễm xoay người đối diện Huống Tử, mặc dù việc làm ăn đưa tới cửa cũng không thấy khuôn mặt tươi cười chào đón của cô.

“Muốn hợp tác có thể nói ra, nhưng trí nhớ của anh giống như không tốt, tôi không phải chị dâu của anh.”

“Tốt lắm, được.”

Huống Tử uống rượu son môi, nửa người trên thẳng tắp tựa chỗ bên cạnh.

“Ai dà, hiện tại ai cũng muốn nịnh bợ chủ tịch mới của Hào Khôn, không có cách nào khác, trước mắt chỉ có thể đến nịnh bợ người bên cạnh hắn thôi.”

Sắc mặt Phó Nhiễm trắng bệch, thấy Huống Tử rời đi trước cô.

Một câu không tổn hại người khác, sẽ không rơi khối thịt trên người chứ?

“Tiểu Nhiễm, phòng thay quần áo ở chỗ nào?”

Hai người dạy nhảy vội vàng đi tới, lăm lét nhìn trái nhìn phải.

“Những người tới đây đêm nay phần lớn đều là ông chủ lớn nha, mới vừa rồi người kia đến gần em sao?”

Phó Nhiễm dẫn theo hai người đi tới phòng thay quần áo.

“Khiêu vũ tốt lấy tiền mới là nguyên tắc đúng đắn, hiểu không?”

Minh Thành Hữu đem thư mời trong tay đưa cho người kiểm tra ở cửa, đối phương nhìn xem xét lại tên tuổi rồi lại nhìn Minh Thành Hữu.

“Này?”

“Thế nào, có vấn đề sao?”

Thần sắc người gác cửa bỗng kỳ quặc, cuối cùng đem thư mời trả lại cho Minh Thành Hữu.

“Mời ngài vào.”

Sau khi người đàn ông tiến vào liền đem tấm giấy màu hồng ném vào trong thùng rác. Thật là nực cười, bình thường thì vật này được đưa tới hắn cũng không cầm, bây giờ phải sai người bỏ ra giá ới có thể lấy được, lòng người ễ thay đổi, điều đó giải thích rõ ngay trong trường hợp của hắn.

Tất cả mọi người đều cho rằng Minh Thành Hữu là Giao Long đã mắc cạn, không tạo nổi được sóng to gió lớn gì nữa.

Phó Nhiễm ở phòng thay quần áo kiểm tra hết trang phục dùng để diễn xuất, ra cửa quẹo trái là một hành lang nằm ngang, cô đi tới cuối, chưa kịp rẽ liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc rót vào trong tai.

“Tam Thiệu, không phải là chúng tôi không hỗ trợ, quả thật công ty chúng tôi không có quyết định này.”

“Lý tổng, lúc trước ông vẫn hứng thú với dự án nguồn năng lượng mới phát hiện, nếu như tôi nhớ không lầm, ông còn nói đây là một hạng mục mới rất có tính khả thi.”

Phó Nhiễm cẩn thận thò đầu ra nhìn, thấy Minh Thành Hữu đứng ở cửa phòng vệ sinh.

Sắc mặt Lý tổng lộ vẻ khó coi, ở đại sảnh hắn cố gắng né tránh Minh Thành Hữu, không nghĩ tới đối phương lợi dụng mọi chỗ để tìm.

“Khi đó Hào Khôn còn có Minh lão tướng quân. Gián tiếp mà nói, là cậu đang quyết định mọi thứ, chuyện này lại do chính cậu nói ra, hơn nữa tương lai có hy vọng dĩ nhiên là tôi sẽ đồng ý hợp tác.”

“Bây giờ vẫn như thế, tôi có công ty của mình.”

Giọng nói Minh Thành Hữu không kiêu ngạo cũng không tự ti.

“Rất cuộc là không giống nhau, tìm cả thị trấn Nghênh An còn có người nào có thực lực như Hào Khôn? Tam Thiếu, cậu cũng đừng làm khó tôi, nếu tôi lựa chọn mạo hiểm như vậy nhất định sẽ liên lụy cả chi nhánh của tôi, ai dè, thật xin lỗi.”

Giọng nói bên tai chợt biến mất, Phó Nhiễm nghe thấy động tĩnh lạch cạch, cô thò đầu ra lần nữa, Lý tổng đã chẳng biết đi đâu.

Minh Thành Hữu cong chân sau lên, quăng cái bật lửa trong tay đi, trong lúc đó hần nghiêng đầu, vừa lúc tầm mắt bắt gặp Phó Nhiễm đang nhìn ra ngoài.

Minh Thành Hữu hơi nhếch môi, không nói lời nào.

Phó Nhiễm bị hần chăm chú nhìn, lưng không thể không thẳng tắp đi ra ngoài.

Ánh mắt của người đàn ông cố định trên người cô, Phó Nhiễm ngẩng đầu thấy Minh Thành Hữu ở bên cạnh toilet, thì ra bây giờ mọi người chỉ lo sợ né tránh hần, duy nhất điều hần muốn nói chỉ có thể nói ra ở chỗ này.

Phó Nhiễm làm bộ như không có chuyện gì xảy ra định đi qua Minh Thành Hữu, bị tầm mắt của hần như ghim dính vào người, toàn thân cô không được tự nhiên, Minh Thành Hữu móc ra bao thuốc, lấy thuốc lá ra đốt.

Mùi thuốc lá quen thuộc quanh quẩn trong cánh mũi, Phó Nhiễm không xa lạ gì với mùi vị này, nó là thuốc về Minh Thành Hữu .

Người đàn ông ra sức hít một hơi, vô số vòng khói từ đôi môi mỏng toả khắp không gian, xuyên qua đó có thể nhìn thấy khuôn mặt tuần tú lạnh nhạt kia.

“Chào ngài.”

Nhân viên tạp vụ đi qua dừng lại trước mặt Minh Thành Hữu.

“Đây là club tư nhân, cấm chỉ hút thuốc.”

Anh ta đuổi tay hướng Minh Thành Hữu.

Minh Thành Hữu nhú mày nhìn bên cạnh, tám biển ở chỗ toilet to như vậy ngay cả người mù đều có thể nhìn nhìn thấy.

Bước chân Phó Nhiễm chậm lại, gương mặt nhân viên tạp vụ trẻ tuổi hiện ra mấy phần lợi thế. Bình thường Minh Thành Hữu có thói quen ngang ngược càn rỡ, vô thức đắc tội với nhiều người.

Nếu theo tính tình của hần lúc trước, hần có thể xua tay bỏ đi.

Nhưng Phó Nhiễm lại thấy hần nhún vai không thèm để ý chút nào, đem điếu thuốc còn dư lại giao cho nhân viên tạp vụ.

Minh Thành Hữu nhú chặt hai đầu lông mày, khóe môi mặc dù có nét cười, nhưng giống như chôn vùi tức giận và nhẫn nhịn trong cặp mắt đen kia.

Phó Nhiễm cũng có cảm giác mệt mỏi không tên, cô quay người rời đi.

Cô không thể xem chút ngạo mạn cuối cùng của Minh Thành Hữu bị phá hủy trước mặt cô. Huống chi là cô đã tận mắt nhìn thấy thời điểm đắc ý nhất của người đàn ông này. Minh Văn Phong nâng niu đưa hần lên tận mây xanh, nhưng làm cho hần ngã xuống cũng không cho hần lấy một giây một phút thời gian để thích ứng.

Phó Nhiễm giống như chạy trời chết.

Cô đứng ở đại sảnh phía sau sân khấu, mắt nhìn chăm chăm trên sân khấu, nhưng lại vẫn mất hồn.

Minh Tranh xã giao xong, đến bên cạnh Phó Nhiễm lặng yên không một tiếng động.

“Mọi chuyện không cần phải tự mình lo liệu.”

Cô giật mình, trong lòng ổn định mới trở về như cũ.

“Lấy người tiền của người ta rồi thì tự nhiên muốn nghiêm túc cố gắng, như vậy mới có thể hợp tác trở lại.”

Minh Tranh đưa cho cô ly rượu.

“Đi, dẫn em đi chơi một chút.”

“Chơi cái gì?”

“Khiêu vũ.”

Phó Nhiễm thoáng cau mày.

“Tôi không đi.”

“Không đi cũng phải đi, đã bao lâu chúng ta không cùng nhau khiêu vũ rồi hả ?”

Minh Tranh không để ý tâm tư của cô, giống như là kéo tay Phó Nhiễm đi.

Cửa thang máy tầng 3 rộng mở, giống như mỗi club tư nhân đều có phòng nhảy riêng, Phó Nhiễm đi theo bên cạnh Minh Tranh. Đập vào tầm mắt đầu tiên chính là khắp cửa sổ sát đất là biển xanh thật lớn, duy chỉ có một đáng tiếc, nếu phòng nhảy này mà ở tầng trên cùng, nhất định có thể nhìn thấy bao quát hết cả cảnh đêm thị trấn Nghênh An sáng lạn xa hoa.

“Đại Thiếu.”

“Đại Thiếu.”

Mấy người đang đánh bài bên trong đứng lên chào hỏi.

Trong miệng Huống Tử ngậm điếu thuốc, khoe miệng khê nghiêng ra có thể nhìn thấy làn khói bay ra, hần bài trong tay ra.

“Đại Thiếu cũng có hứng thú tới chỗ này.”

“Phòng nhảy tốt như vậy bị mấy người làm ra thành cái dạng chết tiệt gì rồi?”

Minh Tranh tự nhiên dắt tay Phó Nhiễm, tự nhiên cô cũng hát ra.

Hần không giận mà cười, đi tới trước sô pha.

Huống Tử kêu mấy người cùng bàn đi tới.

“Thì kỹ thuật nhảy của tôi cũng có gì tốt để thể hiện đâu, chơi cũng là mò mẫm chơi.”

Chủ yếu thích nhất là khiêu vũ nhưng sau đó những đam mê nhất thời lại tan biến, vốn là nói khoác ‘dắt ngựa đi rong’. Không am hiểu mấy, hôm nay không cần nịnh bợ tốt lại hơn.

“Hôm nay tôi lại có hứng thú, tìm mấy người khoa tay múa chân thể nào?”

“Ui, không đoán ra là đại thiếu không để lộ tài năng.”

“Trước kia chơi như thế nào? Tiền? Phụ nữ?”

Minh Tranh nhếch chân trái lên, cùng dáng vẻ của Tam Thiếu cũng không khác nhau là mấy.

Huống Tử cười nói ám muội.

“Phụ nữ ư? Làm sao dám chứ.”

Không nói đến vị hôn thê ở nhà của Minh Tranh thì ngay cả Phó Nhiễm bên cạnh cũng không ai dám động vào.

“Để Cố Diệp Thừa thi đấu cùng ngài? Hần khiêu vũ không tệ lắm, lúc trước Tam Thiếu thiếu chút nữa thua trong tay hần.”

Huống Tử nói xong vầy vầy hướng bên kia, Phó Nhiễm chú ý tới người đàn ông ngồi trước quầy bar gần cửa sổ, nghe thấy tiếng gọi nâng chén hướng bọn họ.

Là bạn nhảy lần trước của cô.

“Tốt lắm.”

Minh Tranh sảng khoái đáp ứng.

“Rất nhiều năm không nhảy, muốn tìm kỳ phùng địch thủ, nếu Thành Hữu ở đây thì đã có thể náo nhiệt rồi.”

Ánh mắt của hắn mỉm cười nhìn Huống Tử.

Huống Tử lập tức hiểu ý.

“Tam Thiệu hôm nay cũng tới, tôi mới thấy ở đại sảnh, nếu không để tôi đi gọi hắn?”

“Đồng ý, nhưng đừng miễn cưỡng.”

Huống Tử đứng dậy dập tắt thuốc.

Phó Nhiễm nhìn bóng dáng đi ra của hắn, lời nói muốn ngăn cản vọt tới cổ họng cuối cùng lại không thể phát ra, đột nhiên trong lòng nảy sinh bi thương xen lẫn khinh bỉ cùng chán ghét.

Cũng không lâu sau đó, Huống Tử cùng Minh Thành Hữu một trước một sau đi vào phòng nhảy.

“Mọi người mau vỗ tay, mời Tam Thiệu.”

Phó Nhiễm suy nghĩ, nghe tiếng vỗ tay ác ý đình tai nhức óc, ánh mắt cô lạnh lùng hướng sang Minh Tranh, chỉ thấy hắn giữ nụ cười bình tĩnh tao nhã, rõ ràng chuyện là hắn khơi lên lại có thể như không đếm xỉa đến.

Huống Tử trở lại giữa đám người, bạn gái bên cạnh vẫn là gương mặt lần trước.

Minh Thành Hữu tùy ý chọn chỗ ngồi xuống.

“Nói đi, muốn chơi cái gì?”

Tầm mắt hắn lướt qua mọi người một lượt dừng lại trên người Minh Tranh.

“Hai anh em chúng ta nói chuyện không cần phải như vậy.”

Mặc dù khéo miệng Minh Tranh chứa ý cười, nhưng Phó Nhiễm nhận ra, thần sắc hai người cũng không đẹp mắt chút nào.

Minh Thành Hữu lười biếng dựa người vào ghế sa lon, ánh mắt của hắn chạm nhau với Minh Tranh, có mấy phần quyết đấu đến tận cùng.

“Tôi cho là vẫn theo quy tắc cũ, một lần nhảy thua cuộc phải mất một trăm vạn.”

Huống Tử cầm ly rượu đặt nhẹ xuống bàn trà.

“Tam Thiệu, kỹ thuật nhảy của cậu vượt trội không chừng tối nay có thể thắng được không ít tiền, không chừng có thể tiết kiệm được tiền chi tiêu mấy tháng.”

Minh Thành Hữu nghe vậy ngược mắt lên, khéo mắt hắn hạ xuống, người nói lời này là người bạn thân của hắn, Huống Tử, hơn nữa lại là chơi với nhau từ nhỏ, lúc còn ít tuổi còn nói vợ cũng có thể chia sẻ.

Huống Tử chú ý tới ánh mắt của hắn, ho nhẹ mấy tiếng sau đó hỏi ý kiến Minh Tranh.

“Đại thiếu, ngài thấy thế nào?”

Cố Diệp Thừa ở đằng kia cầm ly rượu đi tới.

“Tôi cũng muốn tham gia náo nhiệt, Tam Thiệu, hai ta biết lâu như vậy tôi lại chưa từng thi đấu thật sự với anh. Lần này tôi muốn thi đấu hết mình.”

Nói đến ý như vậy rồi, còn ai nghe không hiểu đây?

Minh Thành Hữu ngoảnh mặt làm ngơ, căn bản không thèm nhìn những người khác.

Minh Tranh lấy thuốc lá, tay phải nhẹ chống cằm dưới lên, giống như là muốn nhìn rõ từng chút phần nộ từ người đàn ông cùng cha khác mẹ này, nhưng hiển nhiên, hắn đã học xong cách che giấu cảm xúc.

“So như thế nào?”

“Nhảy đôi đi, vừa thấy thực lực của chính mình vừa xem bạn nhảy phối hợp.”

Bạn gái của Huống Tử đề nghị.

“Được.”

“Được.”

Hai người đồng thanh.

Minh Tranh hít điều thuốc một hơi thật sâu, phồng nẩy lớn như vậy bỗng hóa thành dấu trường tàn khốc. Ánh mắt hai bên không buông tha cho nhau dù chỉ là một hạt cát. Bọn họ một bên giống như con mãnh hổ hung dữ, một bên giống như báo săn ngủ đông chờ cơ hội. Minh Tranh cười, dập tắt thuốc lá trong tay.

“Tiền đánh cược là 100 vạn cơ bản là không có tính khích lệ.”

Hắn đưa ngón trỏ chỉ hướng Minh Thành Hữu.

“Tôi cược là 5% cổ phần còn lại của Hào Khôn trong tay cậu, như thế nào?”

Minh Tranh vừa nói xong, tất cả ồ lên. Vốn là mấy người muốn tham gia náo nhiệt cũng ngoan ngoãn rút lui.

Phó Nhiễm kinh ngạc, không nghĩ tới Minh Tranh sẽ không che giấu chút nào nói ra khỏi miệng như vậy, cô liếc nhìn Minh Thành Hữu theo bản năng.

“Anh dùng số tiền đánh cược như thế nào để đổi lấy số tài sản quý giá đó của tôi?”

Minh Thành Hữu nheo mắt.

“Muốn sống yên ổn ở thị trấn Nghênh An này thêm nữa không dễ dàng đâu?”

Minh Tranh nở nụ cười chắc chắn.

“Tôi cho cậu một cơ hội làm lại từ đầu, sau khi công ty của cậu sáng lập đều gặp không ít lần khó khăn, hơn nữa, 5% cổ phần này với cậu mà nói lại coi là quý giá sao?”

Chỉ sợ là bỏ thì đáng tiếc mà thôi.

Di chúc của Minh Vân Phong, 5%, cùng 60%, so sánh với nhau, đối với Minh Thành Hữu mà nói lại là một chuyện buồn cười lớn nhất.

Phó Nhiễm định không quan tâm, đây là chuyện nhà của bọn họ.

Không nghĩ rằng Minh Thành Hữu lại chỉ tay vào Phó Nhiễm làm toàn bộ ánh mắt trong phòng đổ dồn vào cô.

“Tôi muốn Phó Nhiễm.”

Minh Tranh cau mày.

“Tôi sẽ nói nhường người này cho cậu.”

“Anh đã từng nhìn thấy Phó Nhiễm khiêu vũ sao?”

“Cậu hỏi cô ấy một chút, lần đầu tiên tiếp xúc với điệu nhảy đầu tiên là chính tay tôi dạy.”

Mọi người quay ra nhìn nhau, cũng may là không cuốn vào, xem ra minh tranh cũng là người khó đối phó.

Minh Thành Hữu vẫn không để lộ cảm xúc như cũ, hắn tới đó lâu như vậy mà ánh mắt lúc này mới nhìn về Phó Nhiễm.

“Phó Nhiễm, như thế nào?”

“Tôi không muốn tham gia.”

Phó Nhiễm dứt khoát trả lời.

“Chúng ta bàn bạc xong.”

Minh Tranh đứng dậy kéo cổ tay Phó Nhiễm, đem cô hướng tới phòng thay quần áo.

Phó Nhiễm đứng ở bên ngoài cửa phòng thay quần áo, giống như lần trước, không nói được lên nỗi lòng của mình.

Bọn họ biến tiền đánh cược thành chính bản thân cô, cũng không hỏi cô một chút là có chấp nhận hay không.

“Nếu như em giúp Minh Thành Hữu thắng trận khiêu vũ này, hắn sẽ cảm tạ em một nghìn lần.”

“Nhưng anh càng muốn có được 5% cổ phần của Hào Khôn chứ?”

Minh Tranh dựa người vào cửa sổ phía trước.

“Chúng ta không nói chuyện lợi ích, giúp hắn hoặc là giúp anh, em đã chọn xong sao?”

“Tôi có thể được lựa chọn sao?”

Phó Nhiễm nhìn ra cảnh đêm ngoài cửa sổ, ánh hoàng hôn như tơ lụa.

“Nếu hắn chọn tôi, nếu tôi không đồng ý chơi trò này hà tất là phải chơi đến cùng, bây giờ là nhìn lập trường của anh, nghĩ anh có muốn hay không?”

Phó Nhiễm không đợi Minh Tranh trả lời, rời đi trước.

Minh Tranh trở lại phòng nhảy giật mình nhìn Minh Thành Hữu phía đối diện.

“Tiểu Nhiễm, em đồng ý không?”

Phó Nhiễm không đáp lời.

“Cô ấy không có lựa chọn khác.”

Minh Thành Hữu nói.

Chỉ cần Phó Nhiễm không tham dự, hắn cũng sẽ không đánh cược.

Minh Tranh khó có thể tìm được cơ hội như vậy sao dễ dàng chịu dừng tay, nhất định sẽ trăm phương ngàn kế thuyết phục Phó Nhiễm.

“Không phải cậu sợ trước đó tôi đã bàn thật tốt với Tiểu Nhiễm, cô ấy sẽ cố ý phạm sai lầm?”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

Minh Thành Hữu lo lắng giả thiết.

“Được.”

Minh Tranh gật đầu.

“Nếu như vậy, tôi cũng không thể quá thua thiệt, ít nhất phải chọn bạn nhảy không thể kém hơn so với Tiểu Nhiễm.”

“Ngài xem tôi thế nào?”

Bạn gái Huống Tử mở miệng.

Minh Tranh nhìn một cái, gật đầu hài lòng.

“Được.”

Phó Nhiễm chỉ sợ sẽ sai lầm giống như lần trước, cô cố ý đi gọi điện thoại, nói giáo viên dạy nhảy đi cùng cô lúc trước đưa giày nhảy đến lầu 3 cho cô.

Phó Nhiễm đã từng nhìn thấy Minh Tranh khiêu vũ, không thể nghi ngờ, hơn nữa bạn gái có kỹ thuật nhảy chuyên nghiệp. Không khí bị hâm nóng đến cực điểm một lần nữa, Phó Nhiễm thay xong quần áo đứng bên cạnh Minh Thành Hữu, động tác đầu ngón tay lộ vẻ lo lắng, Minh Thành Hữu lại bình tĩnh, điển hình như Hoàng đế không vội.

“Chớ lo lắng, thua thì thua.”

“Anh có biết 5% cổ phần có giá trị gì không?”

Minh Tranh là người làm ăn há có thể không hiểu, hấn dùng cách lui một bước, một cách vô hình sẽ để cho Minh Thành Hữu đánh cược toàn bộ của cải vào đó, Phó Nhiễm thật hoài nghi đầu óc Minh Thành Hữu có phải cháy hổng rồi hay không?

“Biết chứ, có nghĩa là rất nhiều tiền.”

“Biết mà anh còn đánh cược?”

Căn bản là Phó Nhiễm không nhìn thấy bóng người trong sàn nhảy.

“Chẳng lẽ em có biện pháp? Dù sao là miệng nói một chút, em nghĩ ghi sổ sách hay sao?”

Minh Thành Hữu ra vẻ rõ ràng rất khinh thường, Phó Nhiễm không trả lời được, cô bị nhìn rất khinh bỉ.

Cô chỉ là không biết nguyên nhân Minh Thành Hữu làm như vậy, chẳng lẽ hấn đến bước đường cùng mới liều lĩnh như vậy?

“Phó Nhiễm, sau khi trở về em sống vui vẻ sao?”

Phó Nhiễm dựa lưng vào tường.

“Tại sao hỏi như vậy?”

Hai người giống như bị cách ly ở một không gian khác, bên trong vũ khúc đầy cảm xúc hoàn toàn không liên quan tới cái vòng lẩn quẩn này. Thân thể cao to của Minh Thành Hữu dựa vào một cánh tay Phó Nhiễm.

“Thuận miệng hỏi một chút.”

Đến cuối vũ khúc, trong nháy mắt tiếng vỗ tay reo hò bao phủ tâm tư Phó Nhiễm, cô nhìn thấy bạn nhảy của Minh Tranh khoác tay hấn đến.

“Xấu hổ.”

Minh Thành Hữu vỗ tay.

“Không hổ danh là người khiêu vũ chuyên nghiệp.”

So với Phó Nhiễm, từ đầu tới cuối hấn lại luôn thoải mái.

Tiết tấu đầu giống như mây trôi nước chảy, mắt Minh Thành Hữu sáng như đuốc, trong khi Phó Nhiễm lo lắng đến toàn thân cứng đờ thì hấn thừa dịp âm nhạc tiến tới bên tai cô nói giọng nói tà mị.

“Lễ phục này không thích hợp em, ngực có vẻ nhỏ.”

Cô giận dữ trừng mắt.

“Câm miệng.”

Quả nhiên hấn nghe lời im miệng lại, bạn gái nhảy của Minh Tranh ngồi trở lại bên cạnh Huống Tử, vẻ mặt chuyên chú nhìn về sàn nhảy.

Không thể không nói, khi người đàn ông này nhảy thì động tác giống như bước chân, cũng là gờ tay nhấc chân, theo xu hướng giàu tình cảm, động tác xoay tròn hông dứt khoát.

Trước khi hấn đi vào sàn nhảy đã cởi bỏ Tây phục trên người, hiện chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, hai chiếc cúc ở cổ áo tuột ra, ống tay áo kéo lên tới khuỷu tay. Làn váy Phó Nhiễm chuyển động, tua rua nâng lên chuyển động liên tục.

Đột nhiên cô không hề thấy lo lắng nữa, khiêu vũ cũng cần linh cảm, chẳng lẽ cô cũng muốn buông thả, muốn sống mơ màng trong không gian mê hoặc này sao?

Hai người phối hợp như vậy, thật không thể chê vào đâu được.

Giống như hấn sinh ra là để cho cô, cô vì hấn mà đến.

Phó Nhiễm ngẫu hứng làm một động tác xoay tròn khó, cô cố gắng hết sức, chưa bao giờ cố gắng như hôm nay.

Minh Thành Hữu thấy bước chân cô chột treọ xuống, hấn vươn cánh tay ra ôm cô vào trong ngực.

Bọn họ miễn cưỡng kết thúc.

Mạnh mẽ quyết đấu, không được phép qua loa nửa phút chớ nói chi là sơ suất.

Phó Nhiễm cố gắng nhịn đau đứng thẳng người lên, cô nhìn đôi giày nhảy khó tin, lúc này không có người khác cố ý buông tay, cô tự nhận sẽ không phạm sai lầm dù là nhỏ nhất, nhưng chuyện mới vừa xảy ra lại nên giải thích thế nào đây?

Bàn tay Minh Thành Hữu ôm chặt eo cô buông ra.

Phó Nhiễm ngậm ngùi.

“Thật xin lỗi.”

“Em không có việc gì là tốt rồi.”

Minh Tranh vỗ tay đầu tiên, ngay sau đó tiếng vỗ tay nổi thành tràng dài.

Minh Thành Hữu cũng dứt khoát.

“Chúng tôi thua, ngày mai anh cho luật sư tới Y Vân Thủ Phủ, tôi sẽ chuyển 5% cổ phần của Hào Khôn cho anh.”

Mặc dù Phó Nhiễm có chuẩn bị nhưng vẫn rất kinh ngạc.

“Các người đùa thật hay sao?”

Minh Tranh cười kéo cô tới bên cạnh.

“Chưa từng nghe qua nguyện thua cuộc sao? Nếu tôi thua tôi cũng làm như vậy.”

“Tam Thiếu.”

Huống Tử lại tới kêu.

“Còn tiếp tục chơi sao? 100 vạn, cậu không nên bỏ qua.”

Minh Thành Hữu đi tới tìm Tây phục đặt ở trên ghế sa lon.

“Không, tôi còn có việc bận.”

“Cũng đúng, thua nữa sẽ không đến mức ký sổ chứ?”

Không biếtnh người nào nói ra câu như vậy.

Phó Nhiễm không muốn tiếp tục ở nơi này, cô chạy về phòng thay quần áo, lúc đi ra xách theo giày nhảy của mình trong tay. Cô tìm một vòng không nhìn thấy bóng dáng của Minh Tranh cùng Minh Thành Hữu, đi ra cửa phòng nhảy gặp được người hướng dẫn nhảy đã đưa cho cô giày nhảy.

“Đợi tôi theo xe trở về phòng làm việc cất mấy thứ, giày để tôi giúp cô mang về.”

Phó Nhiễm không nghi ngờ gì, tiện tay đưa tới.

Cô vội vàng tiến vào thang máy.

Người phụ nữ cầm giày lên, ngắm nhìn gót giày bên phải, cô xác định sau khi Phó Nhiễm đi xa, tiện tay đem giày ném vào trong thùng rác, hôm sau cùng lắm là nói một tiếng thật xin lỗi, quên cầm theo.

Phó Nhiễm đi tới tầng dưới cùng, từ xa đã thấy Minh Thành Hữu cùng Minh Tranh đứng ở cửa ra vào.

Ánh mắt Minh Tranh hăm hở, khó kìm được nụ cười.

“Tôi đã nhắc cậu rồi, nhưng cậu lại cứ muốn đánh cược, Tiểu Nhiễm làm sao có thể thật lòng giúp cậu? Cậu thua một ván này có phải thật là đáng tiếc hay không?”

Về mặt Minh Thành Hữu không chút nào gợn sóng.

“Ít ra cô ấy đang giúp tôi là thật.”

“Nhưng sau cùng lại có một sai lầm như vậy?”

“Anh muốn nói gì?”

Minh Thành Hữu mơ hồ phát hiện ra, nhưng hoài nghi trong lòng vẫn không đủ để dao động hấn.

Minh Tranh cũng không nói rõ.

“Tôi cũng không muốn đuổi giết tận cùng như vậy, tôi mong đợi một ngày nào đó công ty của cậu có thể có chỗ đứng của mình.”

Bước chân Phó Nhiễm chậm chậm đi tới, Minh Thành Hữu nghe được động tĩnh, chăm chăm nhìn Phó Nhiễm đang chậm rãi đi tới, trong ánh mắt vô cùng phức tạp, màu đen thâm thúy làm cho người ta không có chỗ trốn chạy.

Hấn đứng dậy rời đi.

“Hai người nói gì đó?”

Cô đứng ở bên tay phải Minh Tranh.

“Anh đưa em trở về.”

Phó Nhiễm nhìn chằm chằm đuôi xe của Minh Thành Hữu lao ra ngoài nhanh như bay.

“Tôi lại làm chuyện làm cho chính mình khó xử.”

“Người trong sạch đương nhiên sẽ trong sạch, anh biết rõ là em không phải vì anh mà cố ý sai lầm. Đây chỉ là trò chơi, Tiểu Nhiễm, chớ để trong lòng.”

Minh Tranh nhìn theo tầm mắt của cô, một đôi mắt xa vời như ánh sao, hấn có được thứ hấn muốn, hoàn toàn đuổi được Lý Vận Linh cùng Minh Thành Hữu ra khỏi Hào Khôn!

Minh Thành Hữu cũng không lái xe về nhà, hấn lượn một vòng chẳng có mục đích sau đó lại không tự chủ đi tới trước cửa Phó gia, hấn bí mật dừng xe khuất bóng dưới một tán cây cổ thụ, sau đó không lâu, quả nhiên là thấy Minh Tranh đưa Phó Nhiễm trở về.

Hai người ngồi ở trong xe, Phó Nhiễm nhìn chăm chú về phía cần gạt nước không ngừng vỗ, trời mưa cũng không lớn, nhưng hai bên cửa sổ tầm mắt đã mịt mù không nhìn rõ, không khí trong xe ẩm áp làm người ta lưu luyến.

“Tôi về đây.”

“Không mời anh vào ngồi một lúc sao?”

Cô nhận ra là hôm nay tâm tình của Minh Tranh rất tốt, thật ra thì không cần phải nhìn, ngay cả người mù cũng có thể biết.

“Không, cha mẹ tôi đều ở nhà, đỡ làm cho bọn họ gặng hỏi.”

Cô có tâm tư riêng của cô, không muốn để cho Minh Tranh xông vào thế giới riêng của mình một lần nữa.

“Được rồi.”

Ngón tay Minh Tranh gõ nhẹ lên tay lái.

“Anh đưa em đến cửa.”

“Không cần, bên ngoài trời đang mưa, đỡ phải thêm một người nữa bị ướt.”

Phó Nhiễm đẩy cửa xe ra, cô dẫn đo một lát, lại ngồi trở lại ghế lái phụ, mặt nghiêm túc chân thành nói.

“Có chuyện tôi phải nói rõ ràng với anh, tôi gặp sai lầm cũng không phải là do tôi cố ý.”

Minh Tranh buồn cười gật đầu.

“Anh biết rõ.”

Cô mím chặt môi, còn muốn nhắc lại lần nữa, chỉ là lời nói đến khóe miệng lại có cảm giác dư thừa, người mà cô nên giải thích không nên là Minh Tranh.

Thôi.

Phó Nhiễm đẩy cửa ra xuống xe.

“Trở về đi, ngủ ngon.”

Mặt đường có một lớp mưa bụi ướt nhẹp, đèn ở trước cửa Phó gia chiếu sáng có thể thấy rõ hạt mưa tí tách, rõ ràng là mưa nhỏ, từng hạt lại có vẻ rất vội vàng.

Cô nghe tiếng đóng sầm cửa xe phía sau, mới xoay người, lại đụng vào một lồng ngực rắn chắc.

“Anh?”

Câu nói kế tiếp bị nuốt trở về, Phó Nhiễm sợ hãi trợn tròn mắt, Minh Tranh nâng mặt cô lên sau đó đổi sang giữ chặt eo Phó Nhiễm, ra sức ôm cô vào trong lòng, nụ hôn của hắn tràn đầy khao khát, lần đầu tiên thân mật này đến muộn bao nhiêu năm?

Trong lúc bọn họ nồng nhiệt ôm hôn nhau, từ góc độ của Minh Thành Hữu nhìn lại, có thể nhìn thấy hai người như một.

Phó Nhiễm ngây ngốc chưa kịp đẩy ra.

Điều thuốc trong tay Minh Thành Hữu cháy tới ngón tay, thế nhưng hắn lại cầm tàn thuốc dập tắt trong lòng bàn tay.

Huynh đệ tương tàn vẫn không làm hắn mấy may quan tâm, quật cường như cô, biết rõ Minh Tranh có vị hôn thê vẫn muốn như thiêu thân lao đầu vào lửa, đây chẳng lẽ là câu yêu trong miệng cô sao?

Lý Vận Linh nói hắn nhìn không rõ, ngay cả chú Vương cũng nói người mà Phó Nhiễm hướng tới là Minh Tranh

Thế nhưng hắn lại cảm thấy, có thể cùng cô khiêu vũ một điệu cũng đủ rồi.

Hắn tin tưởng tính tình Phó Nhiễm bướng bỉnh, khi yêu sẽ điên cuồng bỏ qua tất cả mọi thứ, giống như hắn.

Minh Tranh khê cần khóe miệng Phó Nhiễm, vẫn chưa thỏa mãn lui ra.

“Tiểu Nhiễm, cảm ơn em.”

Minh Thành Hữu lái xe, gió thổi đưa lời nói của Minh Tranh vào trong tai hắn, thực tế tàn khốc như vậy, ba chữ cảm ơn em đã đủ cho hắn một đòn trí mạng nhất.

Không phải là hắn không biết Minh Tranh chèn ép hắn khắp nơi, một khi nắm chặt cổ phần trong tay không buông, tất nhiên Minh Tranh sẽ không bỏ qua, hắn chỉ có thể ‘hy sinh cái nhỏ bảo vệ cái lớn’ mới có thể làm Minh Tranh không còn cảnh giác với hắn.

Hắn chấp tay nhường cho cũng là mượn tay Phó Nhiễm, cũng coi như là tác thành thứ mà cô nói là yêu.

Hắn thù đâm sâu vào tận trong lòng, như bị người khác xé trái tim ra, làm hắn máu chảy đầm đề trực tiếp lấy đi trái tim của hắn, không có thuốc hóa giải, thương chính hắn sau này nửa đêm tỉnh giấc mơ cũng sẽ giữ chặt tim.

Hắn còn có tim sao?

Minh Thành Hữu dựa vào thành ghế cười lạnh, hắn ngoảnh mặt làm ngơ nhìn bọn họ thân mật, lại chỉ có thể một mình ở trong góc liếm láp vết thương.

Mu bàn tay nắm chặt tay lái hắn lên gân xanh như có thể nứt ra, hắn phát động động cơ, xe màu đen đi mất.

Phó Nhiễm đẩy lồng ngực Minh Tranh ra.

“Ca ca, đừng như vậy.”

Cô nghe thấy tiếng xe hơi gầm rú, ngẩng đầu đang muốn nhìn kỹ thì đã sớm không thấy bóng dáng xe đâu.

Bước chân Minh Tranh nhẹ nhàng đi lên lầu, đi vào phòng ngủ thấy La Văn Anh còn chưa ngủ, hắn tiện tay đem áo khoác ném tới hướng ghế sa lon, tháo cà vạt ra.

La Văn Anh ngẩng đầu lên.

“Đã trở lại.”

“Ừ.”

Hắn đi tới trước giường, La Văn Anh bỏ sách trong tay ra, mũi cô rất nhạy cảm, có thể ngửi thấy mùi nước hoa trên người Minh Tranh. Lúc đầu hắn ngồi đưa lưng về phía cô, tâm tình giống như không tệ, lại xoay người lại.

“Tôi chiếm được 5% cổ phần trong Hào Khôn của Minh Thành Hữu rồi.”

La Văn Anh mím môi.

“Vậy sao, chúc mừng.”

“Em sẽ không hỏi làm thế nào tôi lấy được hay sao?”

La Văn Anh dựa vào đầu giường nghiêng người lên.

“Cái này cũng không kỳ quái, mặc dù chỉ có 5%, nhưng ở trong lòng an luôn luôn là một tai họa ngầm, tất nhiên là hiện tại Minh Thành Hữu đâu không lại anh, nếu không phải anh nhân cơ hội nuốt trọn cổ phần của hắn, khó tránh khỏi tương lai hắn sẽ chờ thời trở lại, tôi nghĩ là sẽ có một ngày như thế, sớm hay muộn mà thôi.”

Minh Tranh nhìn gương mặt thanh tú này, La Văn Anh có một loại khí chất không nói ra lên lời, có lúc cô chu đáo quan tâm, mười phần phong thái thiên kim tiểu thư, rồi lại có lúc tỉnh táo có thừa, thậm chí có thể suy nghĩ chuyện còn thấu đáo hơn cả đàn ông.

Minh Tranh đứng dậy đi về phía ban công, nguyện vọng nhiều năm của hắn cuối cùng thực hiện, hắn lấy thân phận con riêng hèn mọn ngồi lên chỗ ngồi người nắm quyền Minh gia, làm cho người vẫn xem thường hắn – Lý Vận Linh thất bại thảm hại, một động tác cũng đem người được Minh gia nâng niu hai mươi mấy năm kéo xuống ngựa.

Trong lòng trống rỗng lại khó có thể lấp đầy, mãi mãi thiếu một điều gì đó.

La Văn Anh cầm chén nước trên tủ đầu giường lên, đưa mắt nhìn bóng lưng Minh Tranh, dã tâm của người đàn ông này không phải là cô không biết, hôm nay Hào Khôn đổi chủ, sợ rằng.

Nước lạnh như băng chảy xuống cổ họng, hàm răng cô khê lạnh run, sợ rằng, quan hệ của hắn và cô cũng sẽ giống như Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu trước đó.

Xe thể thao giống như tia chớp xuyên qua đường thật nhanh, đầu xe hoàn toàn mất đi không chế, tiếng gầm rú như phá vỡ bầu trời đêm, những chiếc xe khác đi qua thấy thế cũng tự động tránh ra, nào dám trêu chọc.

Về sau xe dừng ở trước quán rượu, hai tay Minh Thành Hữu nắm chặt tay lái, điện thoại di động không ngừng vang lên, hẳn biết là Lý Vận Linh.

Minh Thành Hữu ra khỏi ghế lái, tiện tay ném điện thoại di động vào bên trong xe.

Hắn muốn inh cơ hội phóng túng một lần cuối cùng.

Mà quây rượu không khác là chỗ giải thoát linh hồn tốt nhất, Minh Thành Hữu từ bên trong ra ngoài, uống đến mức say như chết, hẳn lại bị treo bằng lái như cũ ở trên đường, hẳn mở cửa xe ngồi vào, say gục trên tay lái không dậy nổi.

Sau khi Vương Ứng Nhụy thôi việc nhất thời chưa tìm được công việc, cho nên tìm một số việc vặt để làm. Tan việc cô đi qua cửa quán rượu, đi qua xe của Minh Thành Hữu thì theo bản năng dừng lại, nhìn thấy rõ người đàn ông trong xe.

“Tam Thiếu?”

Cô khom lưng, sau đó lại gần thận trọng xác nhận.

Cửa xe không khóa, tay cô lay nhẹ vai hắn.

“Làm sao anh ở đây?”

Minh Thành Hữu không chút khách khí hất tay cô ra.

“Tránh ra.”

Vương Ứng Nhụy lão đảo thiếu chút nữa ngã nhào, cô vội vàng đi tới.

“Anh như vậy còn trở về thế nào?”

Vương Ứng Nhụy nhìn bầu trời đã tối, cô đứng ở ven đường thật vất vả mới gọi được xe taxi, lại mệt mỏi đỡ người Minh Thành Hữu lên.

Bọn họ ngồi gần sát nhau bên trong xe, Minh Thành Hữu say như chết, Vương Ứng Nhụy đem đầu hắn dựa vào vai mình.

“Thật ra thì không nên như vậy, bây giờ anh làm em thấy đau lòng.”

Tài xế cười đáp lời.

“Là người bạn trai cô chứ?”

“Giống vậy sao?”

“Dĩ nhiên là giống.”

Vương Ứng Nhụy thỏa mãn khẽ cười nói.

“Em nghĩ, chỉ cần anh chịu nói ra em sẽ đi theo anh, không vì tiền, không vì thân phận của anh, ít nhất sẽ không rời đi vào lúc anh cần em nhất”

Cô nghĩ lại, ánh mắt trở nên ảm đạm.

“Nhưng anh xem thường em.”

“Vậy sao?”

Một hồi lâu sau, cô nghe được cánh môi hắn bật ra hai chữ mơ hồ.

Vương Ứng Nhụy cúi đầu, thấy hai mắt hắn nhắm chặt không có dấu hiệu tỉnh lại, nghĩ là cô nghe lầm.

“Phải.”

Mặc dù là như vậy, cô vẫn lặp lại.

Coi như là hoàn thành tâm nguyện trong lòng cô, trừ Phạm Nhân thì cũng không ai biết cô thầm mến hân.

Vưu Ứng Nhụy cảm thấy trên vai có sức nặng, đây là lần đầu tiên cô cùng Minh Thành Hữu gần nhau như vậy, cô cúi đầu nhìn người đàn ông có gương mặt tuấn tú đang ngủ say, diện mạo của hân làm ọi cô gái đều thấy tự ti mặc cảm. Minh Thành Hữu không nói lời gì nữa, giống như rất say.

.....

Những câu chuyện tưởng tượng về về Minh Thành Hữu, sau đêm khiêu vũ vỡ nát, tại đêm chung kết lạnh lùng mà cô đơn.

Không chỉ là Phó Nhiễm, cả tất cả mọi người của thị trấn Nghênh An từ đó về sau cũng không gặp lại vị Minh Tam thiếu có diện mạo hạng nhất kia, giống như chỉ trong một đêm, một người cao lớn khỏe mạnh có thể biến mất mà không rõ lý do.

Có người nói, từ đó hân mê muội, lấy hết sạch tiền Minh Vân Phong để lại tiền sau đó phiêu dạt tới phương xa.

Cũng có người nói, hân đi nước ngoài, là muốn cách xa nơi đau thương này.

Thay đổi đến mức có người nói, hân đã chết.

Phó Nhiễm dừng xe ở bên ngoài Y Vân Thủ Phủ, chết? Nghĩ đến loại suy đoán này, trong lòng cô cứng lại.

Không thể nào.

Hôm nay Y Vân Thủ Phủ bỏ trống, không thấy được bóng dáng Tam Thiếu ương ngạnh mà cương quyết như trước.

Cô lái xe rời đi, lời đồn đại chỉ là lời đồn đại, mà thôi.

Một năm sau, hai năm sau, sợ rằng mọi người đã hoàn toàn quên người gọi là Minh Thành Hữu – Minh Tam Thiếu.

66. Chương 66

Chương 66: Niết Bàn trở về (cao trào)

Theo người đàn ông đã tiếp xúc với Minh Thành Hữu, hân có rời đi 20 tháng hay không?

Mỗi ngày thị trấn Nghênh An đều có báo đăng việc lớn việc nhỏ, gần hai năm gần đây, phòng làm việc của Phó Nhiễm ngày càng phát triển, một năm thu vào được hơn một trăm vạn.

Sau đó Minh Tranh cùng La Văn Anh cũng hủy hôn như Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu.

Tuyên bố hủy hôn là do La gia đăng báo, nhưng trong số rất nhiều người biết rõ sự tình, đều nói là Minh Tranh cố chấp làm theo ý mình, để cho La gia nắm giữ quyền chủ động là để cho họ chút thể diện mà thôi.

Trong thời gian đó, độ dài các trang báo đều là có liên quan đến Phó Nhiễm cùng Minh Tranh.

Có hình chụp bọn họ cùng tới dạ tiệc dưới ánh nến, cũng có hình đêm khuya Minh Tranh ra vào Phó gia, còn có tin tức hai người đơn độc ra biển du ngoạn.

Bọn họ, một người là ruồng bỏ vị hôn phu, một người khác là sau khi đạt được mục đích liền bỏ rơi vị hôn thê.

Trong thâm tâm Phó Nhiễm thấy buồn cười, họ tán ngẫu là bọn họ thành một đôi thật xứng với nhau.

Nhưng chỉ có chính cô mới rõ ràng, cánh cửa trong lòng kia đã khóa chặt, cũng không có ai mơ tưởng có thể dễ dàng bước vào.

Ngay cả vị ca ca ngày trước của cô cũng dừng nghĩ.

Đam mê ám muội theo thời gian lắng xuống, cũng theo thời gian mà tiêu tan. Khi Phó Nhiễm đối mặt với Minh Tranh, tự cô cảm thấy tình cảm của cô đối với Minh Tranh dần dần mất đi, bây giờ, lại có thể không quan tâm đến.

Có một số người, yêu lần thứ nhất đúng.

Có một số người, yêu lần thứ nhất không đúng.

Hiển nhiên là Phó Nhiễm và Minh Tranh đều không thuộc về loại thứ nhất.

Cuối mùa thu, ánh mặt trời ấm áp mơn trớn cùng làn gió đi qua rèm cửa sổ chiếu vào trong nhà. Phó Nhiễm thay quần áo xong ra khỏi phòng, má Trần đang từ trong phòng Vụ Ứng Nhụy đi ra. Phó Nhiễm đi qua ngó đầu vào xem xét, rèm cửa sổ vừa mới đổi thành mới, chăn đệm gối cũng thế, bên trong phòng sạch sẽ gọn gàng.

Phạm Nhân cũng không bởi vì Vụ Ứng Nhụy không xuất hiện mà bỏ hoang căn phòng này.

Má Trần thấy cô dừng chân, sắc mặt có chút lúng túng.

“Đại tiểu thư.”

“Mẹ tôi đâu?”

“Phu nhân ở trong phòng.”

Cô đi tới cửa phòng ngủ chính, thấy Phạm Nhân đưa lưng về phía cô đang hủy đi một hộp quà tặng.

Phó Nhiễm đẩy cửa ra bước vào.

“Mẹ?”

Phạm Nhân giật mình vội quay đầu lại.

“Tiểu, Tiểu Nhiễm?”

“Mẹ đang làm gì đấy?”

Cô đến gần vừa thấy, trên giường bày một cái hộp, dây lụa cùng giấy bọc đã cắt, Phó Nhiễm thấy bên trong hộp là một chiếc áo choàng, rất hợp với màu da, LOGO là hàng xa xỉ làm người ta yêu thích không rời tay.

“Chiếc áo choàng này con đã thấy, thị trường trong nước còn chưa có, mẹ mua từ đâu?”

“Ồ, vậy sao?”

Phạm Nhân đẩy cái hộp ra khỏi gối vào mép giường.

“Phải Một người bạn gửi tới, mẹ lại không hiểu những thứ này.”

“Mau thử một chút.”

Phó Nhiễm cẩn thận lấy áo choàng khoác lên trên người Phạm Nhân.

“Ừ, thật là đẹp mắt.”

“Vậy sao?”

“Vốn là con cũng thích cái này nghĩ sẽ mua ẹ, chỉ là xem ra có người có lòng hơn con, hôm nào con đi mua áo khoác ngoài ẹ.”

“Không cần đâu, lãng phí tiền.”

Hai tay Phó Nhiễm để sau lưng, trong lúc vô tình hỏi.

“Mẹ, giống như thật lâu Vụ Ứng Nhụy không có tới chứ?”

“Ừ, có hơn nửa năm.”

Phạm Nhân nói không chi tiết.

“Nó nói với mẹ sau này ra khỏi nước, có thể ở nước ngoài nhiều cơ hội hơn.”

“Ồ.”

“Tiểu Nhiễm, lần trước xem mắt thế nào?”

Phó Nhiễm nhức đầu cau mày.

“Mẹ, con có già như vậy sao, cứ phải gả con ra ngoài.”

“Còn có mấy tháng là 27 tuổi rồi, có chuyện mẹ không thể không nhắc nhở con, mặc dù điều kiện của Minh Tranh rất tốt nhưng quan hệ trước kia của hai đứa. . . . Con ở chung một chỗ với hắn sẽ có lời ong tiếng ve.”

Dù sao Phó gia cũng sẽ giữ thể diện.

“Mẹ, con giơ tay lên thẻ được chưa, con và hắn không có gì.”

“Như vậy là tốt nhất, di Tổng con lại giới thiệu người cho con, lần này thật không tệ, dòng dõi trong nhà có học, bản thân là sinh viên tốt nghiệp đại học Havard. . . .”

“Mẹ!”

Phó Nhiễm cầm gối lên ôm che kín mặt.

“Con muốn điên mất thôi.”

Đây chính là trạng thái cuộc sống của cô bây giờ. Một tháng tối thiểu xem mắt hai lần.

Tổng Chúc cùng Tần Mộ Mộ cũng nói, gả đi gả đi, phụ nữ sớm muộn cũng phải có gia đình.

Đồng thời Tổng Chúc lại bày tỏ hoài nghi.

“Tiểu Nhiễm, gặp qua Minh Tam Thiếu cực phẩm như vậy, trong mắt cậu còn có thể nhìn được người thường sao?”

Phó Nhiễm đem thực đơn gõ vào đầu Tổng Chúc.

“Cậu cũng làm vợ người ta nói chuyện còn nói cái giọng này.”

“So ra mình kém cậu cùng Mộ Mộ, điều kiện mình như vậy chỉ có thể tìm người bình thường.”

“Xèo Xèo, cậu sống không tốt sao?”

“Không sao cả, tốt cũng không tốt.”

Tổng Chúc tùy tiện chọn vài món ăn.

“Tiền lương hắn được 2000 một tháng, dẫn mình đi ra ngoài ăn cơm bằng xe chạy bằng điện, cái gì phải có dáng người có thân hình và có gương mặt như nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình chứ, vô nghĩa!”

Dứt lời, lại liếc mắt sang Phó Nhiễm.

“Chỉ là cũng có người bày đặt rõ ràng không cần.”

“Bình thường không gợn sóng mới là may mắn.”

Phó Nhiễm cầm hai chiếc đũa trong tay gõ vào nhau.

“Đối xử tốt với cậu mới là thật.”

Ăn cơm xong, vừa đúng lúc ông xã Tổng Chúc tan việc đi qua, dùng chiếc xe chạy bằng điện kia đón cô về.

Tần Mộ Mộ cũng tạm biệt cô để đến chỗ hẹn với bạn trai.

Phó Nhiễm ngồi vào trong xe, vẫn là chiếc Audi màu đỏ kia, cô nằm ở trên tay lái nhìn xung quanh, trừ về nhà ra lại không tìm được nơi nào khác để đi.

“Cầu kết.”

“Cầu kết.”

Bên tai Phó Nhiễm phảng phất một tiếng nói, cô không muốn trả lời, nhưng đối phương không muốn buông tha.

“Chớ gọi tôi là Vụ Nhiễm, không phải tôi!”

Cô sợ hãi tỉnh lại, mới phát hiện mình lại ngủ trên tay lái, chân tay tê cứng, rõ ràng lời nói kia ngay bên tai cô, người có thể kêu tên cô như vậy trừ Minh Thành Hữu ra thì còn có thể là ai?

Phó Nhiễm khẽ xoa khước mắt, cầm nước suối lên uống một hớp, nhìn thời gian không còn sớm, vẫn là về đi nhà ngủ thôi.

Giới truyền thông thị trấn Nghênh An yên lặng đã lâu lại có thêm một quả bom lớn.

Ban đầu công ty Thế Tụng đối đầu cùng với Hào Khôn sau mấy năm gần như phá sản, chuyện này cũng không phải là chuyện gì mới mẻ, nhưng trước đây không lâu lại đột nhiên nghênh đón ông chủ mới, toàn bộ quản lý cao cấp đều thay đổi, còn có lực lượng hùng mạnh trợ giúp phía sau, Thế Tụng cũng đổi tên là MR.

Nếu như chỉ là một chuyện như thế này, cũng không thật đáng giá để dư luận đặc biệt chú ý, dù sao công ty có thực lực cũng không hiếm thấy, không nói là xu thế mọc lên như nấm sau mưa, ít nhất cũng không thể có một công ty chân chính nào đó vĩnh viễn có thể giữ được vị trí số một.

Nhưng kì lạ là công ty sắp phá sản như vậy, lại được bốn ngân hàng lớn xem trọng, còn có Wall Street thần bí ra tay giúp đỡ, tham gia đảm nhiệm vị trí quản lý cao nhất, từ đó, chuyện hoang đường về MR chính thức bắt đầu.

Cổ phiếu MR đưa ra thị trường ngày đó, giá phát hành chỉ là 32 đô la một cổ phiếu, cuối cùng báo cáo cuối ngày đã vươn lên 145. 9 đô la, trong một ngày thị trường chứng khoán gần như điên cuồng, lúc trước tin tức trên diện rộng nói Hào Khôn cũng bị cuốn vào cơn lốc này. Người đứng đầu MR càng được giới truyền thông tôn sùng là nhân vật không tầm thường.

Phó Nhiễm xem nhưng không hiểu về giá cả thị trường chứng khoán, Phó Tụng Đình cầm trong tay tờ báo tóm tắt tất cả các nội dung có trên ti vi.

“Ta mua mấy cổ phiếu lại không bằng một sức mạnh mờ ám mới xuất hiện.”

“Cha, không chừng đối phương có âm mưu đã lâu, chỉ đợi thời cơ thôi? Nếu không làm sao có thể nắm giữ sinh mệnh của thị trấn Nghênh An trong thời gian ngắn ngủi như vậy chứ?”

“Khoanh tay nhìn hần xây nhà cao, khoanh tay nhìn hần mở tiệc đón khách, khoanh tay nhìn nhà cao của hần sụp đổ.”

Phó Nhiễm cười khẽ.

“Cha, con thích lời này.”

Lần này MR quay đầu trở lại, có sức mạnh như vũ bão, đối tượng bị đe dọa đầu tiên tất nhiên là Hào Khôn.

Nhìn quanh thị trấn Nghênh An, cũng chỉ có hai công ty này có sức mạnh kinh tế ngang nhau.

Phó Nhiễm buồn chán ngồi trong quán cà phê trang nhã, tay tùy tiện lật xem tờ tạp chí mà người phục vụ đưa cho cô, khúc nhạc Yesterday once more hơi đau thương chậm rãi truyền đến bên tai, cô chăm chú lắng nghe, hoàn toàn không chú ý tin tức trên tờ tạp chí.

“Thật xin lỗi, tôi tới trễ.”

Một giọng nói đàn ông vụt qua đỉnh đầu.

Phó Nhiễm như chưa từng có muộn phiền trong lòng, lại vội vàng giữ nét mặt như trước, cô mỉm cười để tờ tạp chí sang một bên.

“Là tôi vừa đi qua đây nên đến sớm.”

Nhìn qua người đàn ông, ước chừng 30 tuổi, dáng vẻ rất thích hợp, tinh thần sáng khoái.

“Xin chào, Ngụy Tiêu.”

“Xin chào, Phó Nhiễm.”

Phó Nhiễm vẫn ngồi yên tại chỗ.

“Nhìn qua Phó tiểu thư rất trẻ tuổi.”

Phó Nhiễm cảm thấy không nên khách sáo.

“Anh gọi tên tôi là được rồi.”

“Cô không ngại tôi gọi cô là Tiểu Nhiễm chứ?”

Hắn héch mũi lên mặt.

Phó Nhiễm cảm thấy mắt tự nhiên cười cười.

“Không ngại.”

Cô đã đếm không hết đây là lần thứ mấy cô đi xem mắt, kể từ sau khi hủy hôn với Minh Thành Hữu đều là Phạm Nhân thu xếp. Chuyện của Phó Nhiễm sớm đã huyền náo ồn ào, Phạm Nhân cũng không tiện đòi hỏi cao nhưng ít ra xuất thân và trình độ học vấn cũng phải xứng với Phó gia mới được.

“Nghe nói một mình cô mở phòng vũ đạo?”

“Đúng.”

“Thật là tuổi trẻ tài cao, với lại có tư tưởng độc lập.”

Phó Nhiễm nghĩ ngợi xem nói tiếp như thế nào.

“Anh cũng không tồi, công ty của mình làm được sinh động.”

Hai người ‘cô một câu, tôi một câu’ thổi phồng lẫn nhau, diễn hình người khoác lên vẻ đối trá.

Nhân viên phục vụ cầm thực đơn tới.

“Tiên sinh, ngài muốn ăn gì?”

Dứt lời, kín đáo đưa thực đơn cho Ngụy Tiêu.

“Cho chúng tôi hai chén Lam Sơn, còn có.”

“Tiên sinh, ngài xem đi, trên thực đơn còn có những món ăn hảo hạng.”

Nhân viên phục vụ kiên trì.

Về mặt hNgụy Tiêu không nén được tức giận.

“Tôi chọn cái gì còn cần phải nhìn sao? Chỗ này của các người cũng không phải là lần đầu tiên tôi tới!”

Phó Nhiễm nghe vậy, cũng không tức giận, chỉ đem ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Nhân viên phục vụ có vẻ kỳ quặc đem thực đơn nhét vào trong tay Ngụy Tiêu.

“Xem một chút đi.”

Người đàn ông miệng đang liến thoắng không ngừng nhìn tờ thực đơn sau đó đột nhiên im bặt, sắc mặt hắn thoát xanh thoát trắng, vẻ mặt phức tạp nhìn Phó Nhiễm,

Sau khi đấu tranh vật lộn, hắn đưa trả lại đồ vật cho người phục vụ.

“Không cần.”

Nhân viên phục vụ rời đi nhanh như chớp.

Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt.

Ngụy Tiêu mở mắt nhìn cô chăm chăm, điều kiện của Phó Nhiễm hoàn toàn phù hợp với hình tượng của một người vợ trong cảm nhận của hắn, gia cảnh tốt, người thì rất xinh đẹp, còn có thể sống bằng chính sức của mình, nhưng mà, nhưng mà.

Hắn không làm mất lòng ai chứ?

Phó Nhiễm bị hắn nhìn chăm chú trong lòng sợ hãi.

Người đào ông chợt cao giọng.

“Nếu như cô đã là tình nhân của tổng giám đốc công ty Hào Khôn tại sao còn phải ra ngoài xem mắt chứ? Cô cho là đàn ông đều dễ bị lừa gạt vậy sao? Đừng tưởng rằng cô là thiên kim tiểu thư là có thể chà đạp người khác, thiên kim thì thế nào? Phẩm chất hành vi thường ngày cô không học tốt sao?”

Tất cả mọi người trong phòng cà phê đều nhìn sang.

Từng ánh mắt chứa phức tạp trong đó.

Ngụy Tiêu cũng khó chịu, xem mắt không thành công lại trở thành oan gia.

Mới vừa rồi còn rất tốt, thế nhưng thái độ này lại thay đổi 180 độ.

“Vậy bây giờ anh vẫn ở đây để tôi mắng anh sao?”

Phó Nhiễm nổi đóa.

“Anh nên diễn phim Mặt nạ 2 đi, nói chuyện lớn tiếng như vậy đơn giản là muốn thu hút sự chú ý ở đây, à, rất đặc ý đó, không trách được đã 30 tuổi mà tìm khắp nơi không có vợ, hành vi phẩm chất thường ngày của anh tốt, tốt đến mức trước mặt mọi người sửa như chó. Đi mau, đi mau, yêu cầu về sau cũng đừng ra ngoài tìm đối tượng, hoàn mỹ vậy sao? Đến vườn trẻ tìm con nít đi, xem người ta giỏi hơn anh.”

“ ”

Đây là phụ nữ sao?

Ngụy Tiêu lau mồ hôi, mới vừa rồi còn có thể giả bộ, bây giờ bị kích động lại để lộ toàn bộ bản tính thật.

Minh Tranh đi qua phòng cà phê quẹo vào, thấy Phó Nhiễm mặt mày nắm lấy cái ly uống nước lạnh.

“Xem mắt lại thất bại?”

Phó Nhiễm để ly xuống.

“Anh nhìn có chút hả hê sao?”

“Anh nói với là em không có việc gì khác thì không nên nghe lời mẹ em đi xem mắt, em cố tình không nghe, còn có thể tìm được người có điều kiện tốt như anh sao?”

“Đúng là vậy sao? Tìm ai cũng chấp nhận, còn không bằng chấp nhận anh, ít nhất sẽ không lo lắng cơm áo đời sau.”

Trong mắt Minh Tranh ý cười không đạt đến đáy, tình cảm của hắn với Phó Nhiễm còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, thời gian lại làm cho tình cảm của Phó Nhiễm đối với hắn phai nhạt gần như không còn.

“Trước kia, nhất định lời nói này sẽ không phát ra từ miệng em.”

Phó Nhiễm vẫn chưa nguôi cơn giận.

“Ca ca, người này sẽ không phải là do anh tìm đến để cố ý chọc giận tôi chứ?”

“Anh lại tiểu nhân như vậy sao?”

Ánh mắt hắn giữ kín như bưng, giống như nhìn, lại giống như không.

“Tùy tiện đi, dù sao tôi cũng không thể trông cậy là có thể tìm được một người chồng thông qua xem mắt.”
Minh Tranh vừa muốn mở miệng nói gì đó, điện thoại trong túi lại vang lên, hắn lấy ra nghe máy.

“Này, Eve, có chuyện gì sao?”

Phó Nhiễm biết tên tiếng Anh của La Văn Anh là Eve.

Sắc mặt của Minh Tranh càng lúc càng khó coi, hắn cau mày.

“Chờ tôi trở về rồi hãy nói.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Minh Tranh đã đứng dậy.

“Có một số việc phải đi về xử lý.”

Nói xong, người đã cất bước đi ra ngoài.

Phó Nhiễm nhìn theo bóng lưng hắn lắc đầu, hắn vẫn như vậy, gặp chuyện gì đều không giấu được.

Minh Tranh bước ra từ bên trong thang máy dành riêng cho lãnh đạo, gặp người chào hỏi hắn chỉ là cấp dưới không yên lòng, đẩy cửa phòng làm việc ra, thấy La Văn Anh cùng mấy nhân viên quản lý đang vui đùa thảo luận.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Minh Tranh vòng qua bàn làm việc ngồi xuống.

“Là hai kỳ vay xảy ra vấn đề, tất cả các khâu đều chuẩn bị tốt mười phần, theo bên kia thì lúc trước vẫn còn có thể hợp tác.”

La Văn Anh mặc đồ đúng với nghề nghiệp, tóc ngắn tôn nên gương mặt nhanh nhẹn giàu kinh nghiệm. Mặc dù diện mạo của cô không đủ kinh ngạc, nhưng khí chất đặc biệt làm ấy người ở đây tuyệt đối không thể coi thường.

Trạng thái trong công việc và trong cuộc sống của cô hoàn toàn khác biệt, đã từng hưng hân đến mức có thể trách cứ cấp dưới đến thương tích đầy mình.

“Nếu còn có thể quan hệ, vấn đề ở chỗ nào? Nói điểm chính.”

Minh Tranh đan chặt tay vào nhau để lên mép bàn.

“Bị kẹt chỗ người đang giữ chức.”

“Biết kẹt thế nào mà không nghĩ biện pháp thông suốt?”

Một vị quản lý bên cạnh đứng dậy chen miệng.

“Tạ Chỗ là mới được điều tới không lâu, nghe nói dầu muối không vào, lẽ vật chúng ta chuyển tới đều bị trả lại như cũ.”

“Mấu chốt là chắc chắn hai kỳ vay bị mắc kẹt, công việc tiếp sau đó rất khó tiến hành, tối thiểu phải mất một năm.”

La Văn Anh nói ra tính nghiêm trọng của sự việc.

“Eve, cô nghĩ biện pháp hẹn thời gian ăn bữa cơm với Tạ Chỗ, tìm cách nói chuyện xem vấn đề là ở đâu.”

Minh Tranh phiền não rút điều thuốc ra, ý bảo những người khác đi ra ngoài.

“Eve, cô ở lại.”

“Có lời gì xin nói.”

Cô cho là Minh tranh giữ cô lại là vì chuyện công việc.

Người đàn ông bỏ thuốc lá trong tay qua một bên, hần trả lương cao cho La Văn Anh để giữ cô lại cũng không phải bởi vì trong lòng thấy áy náy, mà là nhìn thấy cô có thực lực hơn người.

Đầu tiên hần hiểu rõ rất ít về La Văn Anh, chỉ thấy dáng vẻ cực kỳ an tĩnh ở nhà của cô, tìm tên tuổi người được các công ty săn đón hàng đầu lại là Eve, người phụ nữ ngày ngày nằm bên cạnh hần.

Hần không tiếc số tiền lớn để thuê cô, lúc này mới có thể thấy một Eve hoàn toàn bất đồng.

“Có phải gần đây em gầy hay không?”

La Văn Anh sờ sờ chiếc cằm thon gầy của mình.

“Anh muốn cho tôi thêm tiền lương sao?”

Minh tranh bật cười.

“Không hài lòng với tiền lương của mình?”

“Ai còn có thể gây sự với tiền. “

Cô cầm tập văn kiện đặt ở bên cạnh lên.

“Tôi đi ra ngoài lo việc, đúng rồi, MR đến không có ý tốt, có thể sẽ có hành động nhằm vào Hào Khôn, anh phải coi chừng.”

Minh Tranh nghe vậy, thật vất vả dè xuống phiên não xuất hiện trong lòng một lần nữa, hần đốt thuốc lá đi tới trước cửa sổ sát đất.

Ánh mặt trời xuyên qua cánh cửa chớp toát ra tới vai hần, hần mở cửa sổ ra, từ tầng cao nhất của Hào Khôn nhìn xa ra, cả khu vực kinh tế trọng điểm của thị trấn Nghênh An thu hết vào tầm mắt. Hần thật vất vả mới có thể đi tới chỗ ngồi hôm nay, trừ khi là buông tay không đo sức một lần nữa.

MR.

Cũng tại một tầng làm việc cao nhất.

Nữ thư ký cẩn thận bưng hai chén cà phê mở cửa, mới ghé đầu vào lại quay ra ngay lập tức.

Cô hướng ra chỗ người đang muốn đưa văn kiện sau lưng bĩu môi.

“Đợi đi, đang rất bận.”

“Hiểu.”

Người đứng phía sau người hiểu ý, đưa tay ra dấu OK mập mờ.

Phòng làm việc sáng sủa sạch sẽ, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính màu xanh nhạt bị yếu thay đổi thành từng đường dáng vẽ thướt tha. Người đàn ông tựa đầu vào sau thành ghế, hai chân thẳng thơi vén lên. Trên bàn bày vô số đồ dùng, hai mắt hần khép hờ, nhưng không phải là đang ngủ, hai tay đặt trên bụng. Một ngón tay có tiết tấu gõ lên mu bàn tay khác.

Hần đang ở một hội nghị qua điện thoại, thỉnh thoảng gặp phải vấn đề khó giải quyết sẽ cau mày, một đôi tay trắng nõn mịn màng đặt nhẹ trên huyết Thái Dương của hần, nhìn thấy hai đầu lông mày của hần nín chặt, liền dùng ngón tay trở vuốt khẽ thành từng đường.

Người đàn ông giơ tay lên vỗ nhẹ sau lưng cô gái.

Hần mím chặt môi mỏng, cũng nói mấy câu, nhưng đại đa số là nghe người khác nói lại, cô gái cúi đầu nhìn mặt của hần, hai năm ngắn ngủn, thoáng qua ngón tay của cô, cô tận mắt thấy từng bước một, hần trở thành dáng vẻ như bây giờ.

Tất cả mọi người ước ao được như cô, bởi vì quả thật hần nâng niu cô trong lòng bàn tay, muốn gì được nấy.

Hội nghị xong, cô tiến tới ghé vào tai hần.

“Mệt mỗi sao? Có muốn nghỉ ngơi hay không?”

“Em nhớ nhà sao?”

Cô lắc đầu.

“Lúc mới đầu ra nước ngoài em cho là có nhớ, nhưng rồi cuộc cũng may, em đang nghĩ là em không phải động vật máu lạnh đấy.”

Người đàn ông cười đem tay cầm cô vào lòng bàn tay.

“Hình như vậy.”

“Phòng cho cha mẹ em, thư ký Lý giúp em chọn kỹ rồi, em đi xem qua cảm thấy cũng không tệ.”

“Vậy thì tốt, nhìn trúng cái gì liền mua đi.”

Cô dọn dẹp sạch sẽ phòng cho hắn.

“Nếu không anh cũng tìm cho em một công việc?”

“Nuôi em không được sao?”

Hắn đưa tay lôi cô đến bên cạnh.

“Kiếm tiền là chuyện của đàn ông, phụ nữ cố tiêu hết tiền là tốt rồi.”

“Haizz...”

Cô thở dài.

“Em sợ em như vậy sẽ vui đến quên cả trời đất, càng ngày lòng càng tham.”

“Tham đi, tin rằng em tham cũng không xong.”

Tầm mắt cô gái rơi xuống gương mặt người đàn ông, diện mạo của hắn, đi tới đâu đều trở thành tiêu điểm, nếu nói phụ nữ đẹp là hồng nhan họa thủy thì thật ra đàn ông cũng vậy.

“Cái em muốn thật sự là cái gì anh vẫn chưa rõ sao?”

Tay cô đặt nhẹ lên ngực hắn.

“Cái em muốn là ở đây.”

Hắn nắm chặt tay của cô, chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt thâm thúy không thấy rõ đáy lộ ra vẻ phức tạp, gò má cũng có vẻ cứng ngắc.

“Bên trong anh không có gì cả, là trống không, khiến em thất vọng rồi.”

Mới đầu cũng là một câu nói đùa, cô lại không nghĩ tới là sẽ thăm dò ra kết quả này.

Hắn thấy sắc mặt cô trắng bệch, hắn buông tay ra.

“Họp nửa ngày rất mệt mỏi, anh đi nghỉ ngơi đã.”

Phòng làm việc có ngăn cách, mở một cánh cửa ra chính là phòng ngủ, bên trong đầy đủ đồ, phòng thay quần áo, phòng vệ sinh, cái gì cần cũng có, cô ái bên ngoài một lúc rồi chuẩn bị rời đi.

Đi ra khỏi phòng làm việc, nữ thư ký chào hỏi.

“Vưu tiểu thư.”

“Anh ấy đang nghỉ ngơi bên trong, đừng cho người khác vào quấy rầy.”

“Được.”

Mỗi tháng Phó Nhiễm sẽ dành chút thời gian đi Vưu gia hai chuyến, cô lấy các loại trái cây đã chuẩn bị trước ra từ phía sau xe, ở cửa ngõ nhỏ có một chiếc xe dịch vụ chuyển nhà, cô không thể không nghiêng người mới có thể chen vào, đồng thời tận đáy lòng lại cảm động, lại có một nhà rời khỏi nơi này.

Cô thuận đường đi vào, thấy trước cửa Vưu gia bày đầy đồ ngổn ngang, Thẩm Tố Phân đang kéo hành lý xuống.

“Tiểu Nhiễm tới.”

“Mẹ, phải dọn nhà sao?”

Gương mặt Thẩm Tố Phân đầy ý cười, lấy tay sửa sang đầu tóc rồi bời lại, bà kéo Phó Nhiễm đến bên cạnh.

“Nhụy Nhụy ở nước ngoài làm ra tiền, mua cho chúng ta phòng ở mới, nói muốn để cho chúng ta hưởng phúc về sau, phòng là mới trang trí, mang đồ vào là có thể ở.”

Phó Nhiễm cũng vui mừng.

“Vậy thì tốt quá, không trách được thấy xe của công ty chuyển nhà ở cửa ngõ.”

Vưu Chiêu Phúc mang theo hai túi hành lý cũng vội vàng đi xuống.

“Cô ấy đâu? Không trở lại sao?”

Phó Nhiễm không thấy bóng dáng của Vưu Ứng Nhụy.

“Không có đâu, vẫn còn ở nước ngoài, phòng là cho người chuẩn bị đó.”

Thẩm Tố Phân cười đến nỗi không khép miệng lại.

“Không nghĩ tới đời này còn có thể được ở trong căn phòng lớn, Nhụy Nhụy nói ở trên tầng 15, nghĩ một chút đều sợ hãi.”

Nhân viên công ty chuyển nhà khuôn hành lý giúp. Phó Nhiễm tránh người ra, chân không cẩn thận đá phải bình gas bên cạnh, cô nhìn thấy rất nhiều đồ dùng bằng điện cũ đặt trên hành lang.

“Mẹ, nhà mới cũng dùng ống dẫn khí than, đồ này mẹ có mang theo cũng không dùng tới, lại nói phòng mới cái gì cũng có. Mẹ đem cái gì còn có thể dùng tốt sửa sang lại là được. Chờ dọn nhà xong, con dẫn hai người đi mua một số quần áo mới.”

Phó Nhiễm đi theo xe đến bên trong khu nhỏ, xem ra Vưu Ứng Nhụy ở nước ngoài làm ra tiền thật, căn hộ hình vuông 110 thước, hướng lại thích hợp, hơn nữa trang trí hoàn toàn mới, không có 2 vạn một thước vuông đừng mơ tưởng mua được.

Cô giúp một tay dọn dẹp xong, đưa Vưu Chiêu Phúc cùng Thẩm Tố Phân đi ăn cơm, căn phòng trang trí mới bày biện không ít thứ, nhất định là hai người không dùng được. Phó Nhiễm lại đi tới cửa hàng tổng hợp mua đủ đồ dùng cá nhân, sau đó mới lái xe đưa họ trở về.

Phó Nhiễm chưa bao giờ thấy Thẩm Tố Phân vui vẻ như vậy, Vưu Chiêu Phúc cũng không ngừng liến thoắng, nói đời này ông có hai cô con gái rất tốt.

Đưa bọn họ vào, Phó Nhiễm lại dạy ông sử dụng bồn tắm mát xa như thế nào, còn có chút đồ điện thường dùng cũng nói lại cẩn thận, cho đến khi hai người học được cách sử dụng, lúc này cô mới rời đi.

Đi vào trong xe, ngẩng đầu nhìn lên ánh đèn sáng của tầng 15, loáng thoáng còn có hai bóng dáng không ngừng đi lại, mặt cô giãn ra cười yếu ớt, trong lòng thấy khuây khoả.

Trên đường về nhà nhớ ra là còn mấy ngày nữa là sinh nhật Tống Chức, Phó Nhiễm đến một cửa hàng nhỏ chọn quà cho cô.

Ba ngày sau, quả nhiên nhận được điện thoại của Tống Chức nói muốn mời cô tham gia sinh nhật.

Bởi vì vợ chồng son kiếm được ít tiền, lại hợp thành một gia đình nhỏ, Tống Chức cũng không dám tiêu xài giống như trước kia, muốn mời Phó Nhiễm cùng Tần mộ mộ ăn cơm ở nhà.

Cả ba người như bạn bè mười năm mới gặp mặt, tất nhiên rất nhiều lời, lúc ăn cơm tối xong cũng là 10 giờ.

Tống Chức lấy chồng tên là Nam Bình.

Nam Bình rất thương cô, giống như cái gì cũng đều không cho Tống Chức làm, lúc này, ăn cơm tối xong dọn dẹp, rửa chén, cắt trái cây, hẳn làm rất chu đáo.

Tần Mộ Mộ nhận được điện thoại của bạn trai, nói đang ở Cinemax Đại Quang Minh đợi cô, tên này bỏ lại tất cả ngay lập tức ‘trọng sắc khinh bạn’.

Phó Nhiễm ngồi lại, đến 11 giờ mới rời đi.

Tống Chức đưa cô ra đến đầu đường, trời rất lạnh nên Phó Nhiễm nhanh chóng để cho cô đi về trước.

Cửa nhà Tống Chức chính là bãi đậu xe, xe của Phó Nhiễm dừng ở dưới đèn đường, qua ánh đèn cô nhìn thấy lớp xe trước như có vẻ khác thường, đến gần nhìn kỹ mới phát hiện lớp xe quất lại, chắc là bị ghim vào cái gì.

Cô ngồi xổm xuống sau đó lấy điện thoại di động ra soi, quả nhiên thấy một chiếc đinh sắt.

Phó Nhiễm tự nhận mình xui xẻo, may mắn là đường trở về không tính là quá xa, lại nói lớp cao lớp thấp cũng không thành vấn đề.

Cô phát động xe, giữ vững tốc độ xe ở 40 km/giờ.

Phó Nhiễm chuyên chú nhìn về phía trước, không dám chủ quan.

Điện thoại đặt ở chỗ ghế lái lại đột nhiên vang lên.

Cô bắt máy.

“Alo?”

“Này, Tiểu Nhiễm, cậu dừng ở ven đường đi, mình cùng Nam Bình thấy có một chiếc xe bắt đầu chăm chú đi phía sau cậu từ lúc ở nhà mình, lái chậm như vậy nhất định là có vấn đề.”

Phó Nhiễm nhìn về phía kính chiếu hậu, quả nhiên có chiếc xe thể thao màu xám phía sau cách cô trăm mét.

Cô vội đem xe dừng sát ven đường.

Phó Nhiễm xuống xe muốn đi coi, đột nhiên nghe được tiếng gầm rú của chiếc xe thể thao tăng tốc.

Hắn giống như một tia chớp trắng tấp xet qua thật nhanh trước mặt cô, Phó Nhiễm sợ hãi vội vàng lui về phía sau, bàn tay chống vào cửa xe, lướt qua nhau như vậy, ngay cả bên trong đang ngồi là đàn ông hay là phụ nữ cô đều không thấy rõ.

Cổ tay vì cổ hết sức nên vô cùng đau đớn.

Nam Bình dùng xe điện mang theo Tống Chức đuổi kịp rất nhanh, bánh xe còn chưa ngừng lại, Tống Chức đã nhảy xuống.

“Tiểu Nhiễm, cậu không sao chứ?”

“Mình không sao.”

Xe thể thao sớm đã mất dạng.

“Mình thấy tám phần là có kỳ quặc, nếu không làm gì mà chăm chú theo sau cậu, không phải là kẻ háo sắc nửa đêm chứ?”

“Cậu xem phim nhiều quá rồi đấy!”

Trong miệng Phó Nhiễm nói như vậy, nhưng lòng vẫn còn sợ hãi, dù sao chuyện của Vương Dữu cho cô không ít sợ hãi.

“Xe thể nào, đi chậm như vậy.”

“Bánh xe bị ghim.”

Tống Chức đi tới mở chìa khóa xe.

“Nơi này có quý, nói không chừng bánh xe là bị người vừa rồi ghim, hẳn chờ cơ hội xuống tay đấy, như vậy không được, mình không yên lòng, thuê xe trở về thôi.”

Cô khiến Nam Bình tìm một chỗ đem xe điện khóa kỹ.

Đứng ở trong gió lạnh 20 phút chờ xe đến, Phó Nhiễm nghĩ thầm như vậy cũng tốt, Tống Chúc kéo Nam Bình chui vào trong xe trước.

“Xèo Xèo, tự mình trở về là được, giờ còn lo lắng sao?”

“Không được.”

Tống Chúc khẳng khẳng.

“Đưa cậu đến nhà trước, sau đó bọn mình mới trở về, cô gái đơn độc như cậu mình không yên tâm.”

Phó Nhiễm không lay chuyển được, cô cười cười, cũng ngồi vào theo.

Giữa bạn bè, có lúc không cần khách sáo quá nhiều, Phó Nhiễm cảm thấy rất đau khổ trong lòng, nhưng nghĩ lại, người nào sẽ đi theo cô trong đêm khuya?

Thật chẳng lẽ là lưu manh giống như Tống Chúc nói.

Lưu manh lái xe thể thao?

Ánh trăng lạnh lạnh rắc vào bên trong biệt thự, màu sắc sáng tỏ mà tinh khiết bị phân cắt thành hồng, lam, mặt nước phản chiếu lên nền gạch hai bên không ngừng lóe lên, gió đêm hơi lạnh, lướt qua nơi lá cây chuối tiêu xa xa, sau đó chờ thời mà đưa theo hơi lạnh.

Tiếng nước chảy ào ào như muốn xé tan màn đêm yên tĩnh.

Vưu Ứng Nhụy ra khỏi phòng, khẽ lắc đầu thở dài.

Cô nhìn về phía đồng hồ treo trên tường, 12 giờ.

Sắc da của người đàn ông như màu đồng xuyên qua trong nước, xung quanh bể bơi ngoài trời được lát bằng gạch men màu xanh da trời, nhìn như vậy ngay cả nước cũng biến thành màu xanh rất đẹp.

Vưu Ứng Nhụy đi tới ven bể bơi, cầm khăn tắm trên ghế mây lên.

Người đàn ông đưa hai cánh tay đánh mạnh về phía trước, cô thấy động tác của hắn vậy liền nhanh nhẹn tránh trước, nước bắn tung tóe khiến cho Vưu Ứng Nhụy bị ướt dãi dép bằng vải bông màu trắng dưới chân. Đến cuối cùng, hắn dùng sức chống hai tay lên, thân thể cao lớn rời khỏi mặt nước.

Vưu Ứng Nhụy vội vàng dùng khăn tắm đặt lên trên vai hắn.

“Hơn nửa đêm còn bơi lội, đừng để bị lạnh.”

“Sao còn chưa ngủ?”

“Khuya khoắt thế này anh còn ở ngoài gây ra tiếng động lớn như vậy em còn ngủ được sao?”

Cô gái như có oán trách.

“Thành Hữu, anh không thấy mệt mỏi sao?”

“Anh không nên mệt mỏi sao?”

Vưu Ứng Nhụy không có cách gì, nâng quả đấm đấm nhẹ sau lưng hắn.

“Mắc nợ anh.”

Tất nhiên là sau khi Minh Vân Phong qua đời Lý Vận Linh vẫn ở tại biệt thự Nam Đường. Khi Minh Thành Hữu ra khỏi nước bà cũng không đi cùng, đóng cửa lại làm vườn yên lòng thanh thoi, cũng rất ít ra ngoài đánh bài xã giao.

Không phải là bà không biết rõ người bên ngoài như thế nào, bà không chịu nổi bị chê cười.

Minh Thành Hữu đưa Vưu Ứng Nhụy về nhà, vừa gặp Lý Vận Linh ở phòng bếp cùng Tiêu quản gia đang học một cái cách thức làm món ăn ngọt cho bữa điểm tâm.

“Tiêu quản gia bà thật lợi hại, nhìn dáng vẻ này một chút.”

“Phu nhân, đây chính là lúc tôi ở Y Vân Thủ Phủ học trộm của một đầu bếp, Tam Thiếu thích nhất. . . .”

“Mẹ.”

Lý Vận Linh dừng động tác trong tay, xoay người ra khỏi phòng bếp.

“Tên nhóc chết tiệt này, còn biết trở lại sao?”

Vưu Ứng Nhụy vẻ mặt tươi cười đi theo hần.

“Bác gái.”

“Trở lại bao lâu rồi? Bây giờ mới nghĩ tới ta.”

” Bác gái.”

Vưu Ứng Nhụy đem quà tặng trong tay đặt lên trên bàn, cô đi tới khoác cánh tay Lý Vận Linh.

“Mỗi ngày Thành Hữu đều nhớ tới bác, nhưng công ty mới có quá nhiều việc, anh ấy phải lo cả việc ở trong nước lẫn ở nước ngoài, hôm nay không thể, dù sao thì hôm nay có chuyện gì cũng không quan tâm để trở về thăm bác.”

“Nhìn miệng lưỡi đứa nhỏ này.”

Lý Vận Linh vỗ vỗ mu bàn tay Vưu Ứng Nhụy.

“Phòng ở Y Vân Thủ Phủ còn trống không, Tiêu quản gia theo định kỳ đều cho người đi quét dọn, lúc nào thì hai đứa chuyển về ở chứ?”

“Chuyện này. . . .”

Vưu Ứng Nhụy nhìn Minh Thành Hữu.

“Mẹ, chúng con tìm được nơi tốt rồi, lại nói chỗ này hơn người, không thích hợp với Ứng Nhụy.”

Vưu Ứng Nhụy nghe vậy, khoe miệng khê nhếch lên cười.

Lý Vận Linh nghĩ ngợi, cũng gật đầu nhẹ.

“Cũng là trước kia ta chỉ muốn môn đăng hộ đối, hai nhà Minh Phó kết thân vốn cũng là Phó Nhiễm với cao, bây giờ suy nghĩ một chút, môn đăng hộ đối thì thế nào? Còn không phải là ‘tai vạ đến nơi đều tự chạy’ sao?”

Minh Thành Hữu nhón chân trái lên, tên Phó Nhiễm lọt vào trong tai, Vưu Ứng Nhụy ngẩng đầu lên cẩn thận nhìn hần, hần khê gương cầm, hai mắt nhắm chặt, nhìn trên mặt không thấy tâm tình xao động chút nào, giống như, chỉ là nghe được cái tên không liên quan đến mình, như người xa lạ mà thôi.

Lý Vận Linh cũng có lòng riêng của mình, mặc dù thân phận hiện tại của Vưu Ứng Nhụy bình thường, nhưng ít nhất 20 năm trước đã được Phó gia giáo dục, có được tính chất đặc biệt của một thiên kim tiểu thư.

“Bác gái, chuyện không vui trước kia để cho nó qua thôi.”

“Con nói rất đúng.”

Lý Vận Linh đưa tay chỉ hướng bình hoa trên khay trà.

“Thấy bông hoa bên trong sao? Là do ta trồng, đợi hai đứa mang trở về.”

Vưu Ứng Nhụy cùng với Lý Vận Linh ra vườn ngắm hoa, đôi mắt Minh Thành Hữu đang nhắm lại lúc này mới mở ra, ánh mắt thăm thẳm không thấy một chút gợn sóng. Hiện tại hẳn có thể che giấu toàn bộ tâm tình rất tốt, người khác không thăm dò ra được.

Phó Nhiễm cầm hợp đồng Huống Tử đưa cho cô trong tay, tờ giấy mềm mà đập vào tay cũng có chút đau, hai năm qua phòng làm việc của cô kinh doanh cũng không tệ, cũng đều dựa vào quan hệ của Minh Tranh.

Phó Nhiễm đứng ở trước cửa công ty MR, cả tòa nhà cao vút trong mây, bức tường thủy tinh phản chiếu đám mây lướt qua ra phía chân trời. Cô chậm chậm đi vào trong đại sảnh, đưa tấm thẻ cho nhân viên an ninh kiểm tra.

Không có trở ngại gì, hôm nay là chủ tịch của MR lần đầu tiên ra mắt giới báo chí, bao nhiêu người tìm mọi cách để có thể xanh đi lại, không chỉ vì trang đầu ngày mai mà còn là thấy gần đây phong thái của người này được mọi người đồn thổi.

Phó Nhiễm không muốn tham gia náo nhiệt, nhưng so sánh hẳn, dù sao ngày ngày được nghe vô số từ tăng bốc được gán ghép cho hẳn, khó tránh khỏi cũng có tò mò.

Sau buổi gặp gỡ với báo chí, MR có một bữa tiệc mời khách, vũ điệu khai mạc là giao cho Phó Nhiễm phụ trách.

Sẽ không luống cuống tay chân giống như mới bước chân vào nghề, cô đã tìm được một nhóm rất chuyên nghiệp.

Phòng vũ đạo mới nhận hai người dạy mới là do Phó Nhiễm trả lương cao để thuê, chuyên môn đặc biệt để tương ứng với hoạt động lớn như thế này.

Buổi ra mắt phóng viên cử hành ở hội trường, Phó Nhiễm kiểm tra âm thanh xong sau đó men theo cửa đi tới, cô nhìn thấy mười mấy ký giả túm tụm ở phía trước, phía sau là toàn bộ ghế phủ vải nhung màu đỏ để trống.

Cô thuận cầu thang đi xuống từng bước mỠ, độ dốc nghiêng nên không thể đi mau, nếu không sẽ trượt chân.

Các ký giả đưa máy ảnh máy quay lên, tất cả chuẩn bị sẵn sàng, túm năm tụm ba nghiêng đầu ghé tai nhau. Từng chỗ ngồi trên sân khấu hội trường từng vị trí đều ghi tên tuổi chức vụ, chỗ chính giữa ghi: CEO—Lvan

“Có phải là người ngoại quốc hay không?”

“Nhất định rồi, Wall Street đưa ra nhân vật lợi hại thế, nhất định là người đàn ông trung niên người nước ngoài mắt xanh mũi lõ rồi.”

Đứng phía bên tay trái, một nữ ký giả không phục.

“Tại sao là trung niên? Nói không chừng là vừa mới 30 tuổi đấy?”

Phó Nhiễm chọn một chỗ ngồi, ngồi vào chỗ của mình, xem ra tin đồn về người đàn ông này nhiều hơn tất cả.

Trong hành lang hội trường truyền đến một loạt tiếng bước chân, đi đằng trước chính là người phụ trách bộ phận lập kế hoạch.

“Các vị ký giả, mời ngồi vào chỗ, buổi họp báo của MR lập tức bắt đầu.”

Mấy người lúc trước tụ lại một chỗ từ từ tản ra, ngồi xuống chỗ ngồi phía trước.

Phó Nhiễm thấy mấy người phía trước đều có thẻ của các tòa soạn báo, cô đứng dậy đi tới chỗ ngồi ở giữa.

Dẫn đầu đi vào hội trường quả nhiên là mấy vị người nước ngoài, xem ra mấy người nói chuyện lúc trước nói là thật. Phó Nhiễm lặng lẽ đứng dậy, muốn rời đi.

Cô xoay người muốn đi ra ngoài.

Đám người phía sau đột nhiên phát ra tiếng kinh hô, không phải chỉ một người, mà giống như là các ký giả đều đồng loạt gặp chấn động.

“Minh Tam Thiếu!”

Có người không kìm được bật thốt lên.

Phó Nhiễm giống như một pho tượng đá cứng ngắc đứng yên tại chỗ, bước chân từ từ chậm lại, trong chốc lát mất thính giác, không biết tay ai không cẩn thận đụng vào micro, trong nháy mắt, tiếng kêu ù ù kéo tâm trí của cô trở lại.

Phó Nhiễm nắm chặt tay, từ từ xoay người.

Một người đàn ông mặc bộ tây phục màu xám đang đi tới giữa đám người, tóc màu đen cắt ngắn, gương mặt giống như được tô vẽ cẩn thận, đôi môi mỏng lạnh lùng cười như có như không mang thêm vẻ châm biếm, chỉ riêng quyền thế đều có thể khiến những người hai năm trước hận không thể đối xử đoạn tuyệt với hắn lại muốn tới tiếp xúc một lần nữa.

Trong ánh mắt của hắn, tuổi trẻ ngông cuồng cùng kiêu ngạo đã chìm xuống đến tận đáy, hình ảnh bá đạo thuộc về Minh Tam Thiếu lúc trước cũng biến thành thái độ hiểu được thói đời, bóng dáng người đàn ông trong mắt Phó Nhiễm từng bước một đến chỗ vị trí thuộc về CEO., phía sau có thư ký kéo cái ghế ra cho hắn, ngón tay hắn cong lên gõ nhẹ vài ba cái lên mép bàn, về sau người như khoác lên muôn vàn vẻ vang ngạo nghễ ngồi xuống.

“Ngài là chủ tịch công ty MR Lvan?”

“Không thể giả được.”

Nụ cười người đàn ông mê mị, giữa hai lông mày như cát giấu thần bí, làm cho người ta muốn tìm kiếm nhưng cuối cùng lại không thể không chìm trong ánh mắt sâu xa.

Các ký giả từng người một ngồi xuống hàng trước, chỉ có Phó Nhiễm vẫn ngậy ngốc đứng tại chỗ.

Minh Thành Hữu không cần ngẩng đầu, ánh mắt lại có thể lướt qua tất cả.

Tầm mắt hắn nhìn ra ngoài, ngừng lại trên người Phó Nhiễm vẻn vẹn không nhiều hơn thời gia ba giây, không có vui sướng, không có giật mình, không có gì cả.

Miệng Phó Nhiễm khẽ mấp máy, cuối cùng khi thấy hắn mở to mắt thì một chữ đều không nói ra được.

“Tam Thiếu, xin hỏi ngài là khi nào ngài trở về nước vậy?”

“Tam Thiếu, xin hỏi làm sao ngài lại muốn đầu tư ở đây?”

“Tam Thiếu, ban đầu tại sao ngài muốn rời khỏi thị trấn Nghênh An?”

Từng người một hỏi ra từng vấn đề, cũng là điều Phó Nhiễm muốn biết .

Người đàn ông ngồi bên cạnh Minh Thành Hữu cầm micro lên.

“Xin từng người hỏi một.”

“Tôi chọn đầu tư ở đây, là bởi vì tôi thích mảnh đất này, một mình rời thị trấn Nghênh An đi đến Wall Street là tôi muốn ra nước ngoài học hỏi, tôi lựa chọn trở lại, là bởi vì tôi được sinh ra ở đây.”

“Tam Thiếu, mọi người đều biết công ty có tiềm năng kinh tế ngang với MR có thể kể đến Hào Khôn, đối với sản nghiệp cha ngài để lại, ngài sẽ xuống tay lưu tình hay là vẫn lấy ích lợi làm đầu?”

Đề tài này rất khó giải quyết, không dễ trả lời.

Minh Thành Hữu giống như không cần suy nghĩ, giọng điệu hắn bình lặng như nước.

“Phạm vi kinh doanh của MR cùng Hào Khôn cũng không hoàn toàn giống nhau, nếu như vậy tại sao lại nói đến cạnh tranh? Dĩ nhiên, tôi không ngoại trừ một số chi nhánh có xung đột lợi ích, cha tôi để lại Hào Khôn cho đại ca tôi. Cũng là muốn tôi ra ngoài rèn luyện kinh nghiệm, về phần Hào Khôn cùng MR, không phải có câu ngàn người nói rất hay sao? ‘Ai lo việc người đây, không ai quản trên ngôi nhà hắn có sương?’”

Câu nói này,, đến Phó Nhiệm cũng bất ngờ .

Hắn nói chuyện thật vẹn toàn, cho dù người khác có cầm Kính Viễn Vọng cũng đừng nghĩ sẽ tìm ra sơ hở, cá tính trước kia của Minh Thành Hữu đã không còn, nếu như là Minh Tam Thiếu trước kia, có thể hắn sẽ nói.

“Đây là chuyện của nhà tôi, các người quản lý được sao?”

Mặc dù đắc tội với người khác, nhưng lúc nói để lộ ra chân thật, không giống như bây giờ làm cho người ta không nắm được rõ.

Phòng làm việc tổng giám đốc Hào Khôn.

Trên Internet TV đang truyền trực tiếp buổi họp báo của công ty MR, La Văn Anh đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Minh Tranh đang ngồi trên ghế, thân thể lười biếng dựa về phía sau, giữa ngón tay hắn đang kẹp điếu xì gà, nhìn thấy La Văn Anh, ngón trỏ hắn móc ra que diêm chậm rãi xoay tròn điếu xì gà, đốt từ từ sau đó hít một hơi.

La Văn Anh đem tài liệu đặt trên bàn làm việc của hắn, liếc mắt về hình ảnh trên Internet TV, tầm mắt ngừng ở giữ trung tâm, đầu tiên là sắc mặt ngẩn ra, về sau thì giật mình.

“Thành Hữu?”

Minh Tranh chậm rãi nhả ra vòng khói thuốc, bên trong có vẻ là nói đến tại sao lại cạnh tranh.

“Biết nguyên nhân mấy ngày nay đi vay liên tiếp bị kẹt chứ?”

“Anh nói có liên quan đến Thành Hữu?”

“Hắn đến là có chuẩn bị.”

La Văn Anh đồng ý gật đầu.

“Nhưng Hào Khôn cũng không phải là ngồi không, đá chơi với đá cũng không nhất định thua thiệt, huống chi là ở thị trấn Nghênh An đều là những người tâm huyết có kinh nghiệm.”

“Eve, em sẽ toàn tâm toàn ý ở đây giúp tôi chứ?”

“Anh là ông chủ của tôi, anh cứ nói đi?”

Đây vốn là chuyện của hai anh em Minh gia, cô không có ý tham dự, nhưng nếu uy hiếp đến lợi ích của Hào Khôn, tuyệt đối cô không thể không quan tâm.

“Nói tôi muốn giúp người khác còn dựa vào người nào phát tiền lương cho tôi?”

Minh Tranh cười ra tiếng, xì gà sặc lên mũi thiếu chút nữa làm hắn không chống được.

“Quả nhiên em là nhân viên tốt.”

Ngoài trời lạnh bắt đầu có mưa nhỏ, gió thổi trên mặt như từng lưỡi dao sắc bén cắt da cắt thịt, mà tại buổi họp báo cũng là khí thế ngất trời.

Nói xong công việc, ký giả đưa chuyện rất tự nhiên dẫn đề tài hướng về chuyện riêng của Minh Thành Hữu.

“Tam Thiếu, ở bên ngoài hai năm ngài có thể đã suy nghĩ đến chuyện kết hôn? Hoặc là đã kết hôn rồi?”

Khóe miệng Minh Thành Hữu khẽ nâng lên cười nhạt, hắn đưa tay ra.

“Nhìn tôi giống như đã kết hôn sao?”

Thành công ném trả lại chủ đề.

Ký giả phát huy tinh thần bất khuất, truy hỏi sự việc đến cùng.

“Ý của ngài, tôi có thể hiểu thành ngài kết hôn rồi sao?”

“Không có.”

Vờ tha để bắt thật, hẳn không cho người khác còn chút ảo tưởng.

“Hai năm qua tôi một lòng đều đặt lên trên công việc, đàn ông một khi lo cho sự nghiệp, còn biết ai giao trái tim giao cho tôi?”

Đây là một đề tài nhạy cảm.

Lập tức có người tìm được manh mối.

“Tam Thiệu nói chính là chuyện Phó gia hủy hôn ước vào lúc ngài khó khăn nhất sao?”

Phó Nhiễm thấy ánh mắt lạnh lẽo của Minh Thành Hữu, giống như không có báo trước, tầm mắt của hắn chăm chú nhìn thẳng về phía cô đứng giữa hội trường, ánh mắt hoang vu, khiến cô không khỏi sợ hãi.

Nhưng, lại chỉ là chốc lát.

Hắn khôi phục thành thái độ bình thường.

“Không phải, Phó gia đưa ra quyết định, tôi không bình luận, cũng có thể hiểu khi đó bọn họ không yên tâm, cho nên. Chuyện hai năm trước này nên chấm dứt tại đây.”

“Tam Thiệu, nếu như hiện tại Phó gia nguyện ý hướng tới ngài lần nữa, ngài còn có thể tiếp nhận sao?”

Miệng Minh Thành Hữu kín như bưng, môi của hắn rất mỏng, động tác mím lại có thể làm một bên hơi nhếch lên, như thêm mấy phần mỉa mai hoặc quỷ quái.

Phó Nhiễm tính rời đi lần nữa, ở lại chỉ thêm nghe đề tài càng ngày càng kéo dài.

“Các người cho là Lvan nên tiếp nhận sao? Tiếp nhận có nghĩa là vĩnh viễn xóa bỏ công lao này đây.”

Người ngăn cản thay hắn chính là người đàn ông ngồi bên tay trái kia.

Lưng Phó Nhiễm cứng lại, khó chịu cùng nhục nhã theo tiếng cười của tất cả bao phủ lấy trái tim, xuyên qua micro, cô có thể nghe được rất rõ ràng tiếng cười kia thuộc về Minh Thành Hữu, đùa cợt, mỉa mai, ác độc.

Một ký giả trong đó nghiêng đầu nhìn quanh sang chỗ khác, giống như vừa nãy thấy bóng dáng của Phó Nhiễm.

Cô lặng yên lôi kéo vạt áo người chụp ảnh bên cạnh.

“Nhìn góc kia xem, cùng tôi qua đó.”

Lúc Phó Nhiễm sắp bước ra cửa thì đúng lúc bị nữ ký giả ngăn cô lại.

“Phó tiểu thư, xin hỏi tại sao cô lại xuất hiện ở buổi họp báo của công ty MR, là sớm đã nghe thấy Tam Thiệu ‘Niết Bàn trở về’ muốn xin tái hợp lại sao?”

Người phụ trách bộ phận lập kế hoạch thấy đã đến lúc rồi, hơn nữa có Phó Nhiễm chống đỡ hộ, có sao lại không làm.

“Các vị bạn bè giới truyền thông, buổi họp báo của MR hôm nay tới đây thôi, cảm ơn mọi người.”

Lời nói vừa dứt, đám người bên dưới lập tức giải tán, nhắc máy ảnh cùng cầm micro lên xông thẳng tới chỗ Phó Nhiễm.

Lúc này mà cô không rời đi thì chỉ sợ sẽ bị chết đuối trong nước bọt.

Mấy người chụp ảnh nhận ra ý đồ của cô, đi tới chặn cửa lại, nữ ký giả nhất quyết không tha đưa micro tới.

“Phó tiểu thư nói một câu đi, mới vừa rồi Tam Thiệu nói đến nay vẫn chưa cưới, cô có cảm giác mình có hi vọng hay không?”

Ánh mắt Phó Nhiễm xuyên qua đám người nhìn về Minh Thành Hữu đang đứng, hắn cúi đầu đang nói nhỏ cùng trợ lý, lúc rời khỏi hội trường thậm chí còn không đưa mắt hướng ra chỗ cô lấy một lúc.

Đối mặt người ký giả gây sự, Phó Nhiễm cười lạnh.

“Hai năm trước ngồi bút sắc bén của các người cũng không thấy lưu tình, hấn mất đi Hào Khôn, các người ngày một tệ hại thêm thất ngôn ngữ chèn ép, nóng lòng muốn hấn vì như vậy phải tìm một cái lỗ để chui vào mãi mãi không ra được. Bây giờ lại tìm mọi cách tâng bốc thì được coi là gì, tránh ra, nếu không đừng trách tôi đập đồ kiếm cơm của các người.”

Lối đi ra bên kia, toàn bộ người đã rời đi.

“Phó tiểu thư.”

Nữ ký giả dày mặt.

“Người này không phải là thẹn quá hóa giận chứ?”

Cách đó không xa nhóm ký giả vây tới đây, một số đã muốn từ bỏ.

Phó Nhiễm đoạt lấy micro trong tay nữ ký giả đập vào máy ảnh.

“Nếu không để tôi tháo máy móc của các người ra, cùng lắm là đền tiền, có tin hay không?”

Người đàn ông trẻ tuổi cầm máy ảnh tức nghẹn đỏ mặt, lại bị Phó Nhiễm đẩy mới tránh ra nhường đường.

“Chẳng lẽ đây là tính khí thiên kim tiểu thư?”

“Ai biết được!”

Nữ ký giả tức giận nhặt micro lên.

“Tư cách cũng không có chứ sao.”

Phó Nhiễm tiến vào thang máy của nhân viên làm việc MR, mới có thể bỏ lại toàn bộ ký giả sau lưng.

Hai chân cô mềm nhũn, ngoảnh mặt lại nhìn gương.

Nhìn hấn như vậy, ít nhất là cô biết hấn sống không tệ, cuộc sống này mới đúng là cuộc sống của một Minh Tam Thiếu như hấn.

Phó Nhiễm nhìn về hai bên mặt gương, góc độ phân biệt chia cô ra thành hai hình ảnh hoàn toàn bất đồng, cô không biết rõ chính là rốt cuộc Minh Thành Hữu vượt qua hai năm qua như thế nào, lần này hấn trở về, lại cho cô biết như thế nào là cuộc sống thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Người khác cô không biết, ít nhất đối với mình cô mà nói, thời gian hai năm thắm thoát trôi qua, bình tĩnh giống như một vũng nước đọng.

Phó Nhiễm ra khỏi thang máy, lại từ trong cầu thang bộ trở lại chỗ cũ.

Mấy cô giáo hướng dẫn nhảy ở phòng làm việc của Phó Nhiễm nhìn thấy cô vậy tay.

“Tìm khắp nơi cũng không thấy cô đâu, đi đâu vậy?”

Phó Nhiễm thấy các cô thay xong quần áo, xem ra hoạt động sẽ cử hành ngay lập tức.

“Không phải là tôi đúng giờ sẽ chạy đến sao?”

Quản lý Lý phụ trách hoạt động này tới đây cùng cô làm xác nhận cuối cùng.

“Không thành vấn đề chứ?”

Phó Nhiễm giơ động tác OK.

Vũ điệu mở màn vui vẻ dâng tràn, âm nhạc xuyên qua không gian truyền ra ngoài, nhân viên MR phân chia rõ ràng theo từng chi nhánh, sân khấu bày ra hoa tươi cùng đồ ăn thức uống, đại đa số nhân viên đã an vị, đang đợi mở màn.

“Đợi chút.”

Phó Nhiễm mới cho các cô ra sân khấu, một giọng nam lạnh nhạt ngang ngược xuyên qua phòng khách rộng truyền đến bên tai đáng người Minh Thành Hữu cao lớn hùng hồn đi tới trước mặt mọi người, đi theo bên cạnh là thư ký cùng trợ lý.

“Xin hỏi ai là người phụ trách vũ điệu?”

Lúc đầu Phó Nhiệm muốn trả lời, lời đến khóe miệng, ánh mắt kịp chạm đến gò má người đàn ông vẫn là nuốt trở vào.

Âm nhạc chợt ngừng, mấy người đang nhảy cũng thu hồi động tác quay ra nhìn nhau.

Quản lý Lý nơm nớp lo sợ đáp lời.

“Tôi xem qua tài liệu, phòng làm việc của FU đều có những người nhảy giỏi đã từng đạt giải thưởng lớn, hơn nữa mấy năm gần đây FU làm việc cũng không tồi, tất cả hoạt động lớn nhỏ cũng có kinh nghiệm.”

“FU?”

Minh Thành Hữu cau mày, dường như muốn đem từ đặt ở trong miệng nghiền ngẫm.

“Cô coi MR là nơi nào? Bằng mấy tiết mục không hề danh tiếng được khen mấy câu là có thể tùy tiện đưa vào? Cô đã thấy quy mô của FU sao?”

Quản lý Lý bị hỏi há miệng không trả lời được, mấy người trên sân khấu cũng định đi xuống.

Phó Nhiệm không nghĩ tới Minh Thành Hữu sẽ không nể mặt như vậy, cô nắm chặt bàn tay căn cứ vào lý lẽ mà bảo vệ quyền lợi của mình.

“Có thể xem chuyện chúng tôi đã hoàn thành là biết rõ cuộc quy mô phòng làm việc lớn hay nhỏ? Anh còn chưa từng xem họ biểu diễn tại sao có thể kết luận bừa bãi như vậy?”

“Tôi không cần nhìn.”

Minh Thành Hữu nhìn xuống, tầm mắt cuối cùng cùng ánh mắt chạm nhau. Khoảng cách gần như vậy mà nói, lại làm cô sợ hãi.

“Chỉ dựa vào tôi cho là không đủ tư cách, điểm này là đủ rồi.”

Mùi vị nước hoa trên người hắn cũng không còn như lúc trước nữa, mùi thuốc lá nhàn nhạt lưu luyến nơi cánh mũi, hắn hờ hững thoáng nhìn, đứng gần nhau như thế có tác dụng gì?

Trái tim của hắn đã sớm đem cô cách xa ngàn dặm, từ ánh mắt của hắn, lúc đó cô có thể đọc lên, cô cho hắn thành người xa lạ.

Cũng là.

Giống như người lạ, bắt đầu là cô nói ra.

“Nhưng bây giờ anh xem phải làm thế nào? Tìm người khác nhất định là không còn kịp nữa”

Quản lý Lý vội vàng lau mồ hôi.

“Loại trình độ này thà rằng không cần, MR không cần chấp nhận!”

“Này.”

Công chuyện là việc của công chuyện, chuyện riêng là việc của chuyện riêng, Phó Nhiệm thấy hoạt động lần này sẽ thất bại.

“Lý tổng, ngài đừng quên là chúng ta đã ký qua hợp đồng.”

Máu chốt là còn chưa bắt đầu đã bị đuổi ra ngoài, về sau còn ai dám tìm FU nữa?

Quản lý Lý bị mắc kẹt ở giữa khó xử.

“Bồi thường theo hợp đồng, chớ thiếu họ một xu.”

Minh Thành Hữu bỏ lại câu nói, nhanh chóng rời đi.

“Đúng, đúng.”

“Chờ một chút!”

Phó Nhiễm bước đuổi theo.

“Nói cho rõ ràng, tôi không muốn các người bồi thường.”

Bước chân Phó Nhiễm xốc xếch chạy tới hướng thang máy, lúc cô nhào qua vừa lúc cửa thang máy dành riêng cho tổng giám đốc khép lại, thư ký của Minh Thành Hữu đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt.

Phó Nhiễm thấy đối phương nhìn quen mắt, cô nhớ lại là thư ký Nghê lúc Minh Thành Hữu thất thế vẫn đi theo hắn.

Ngày đó Phó Nhiễm cùng Minh Tranh ở quán món cay Tứ Xuyên có gặp qua cô.

Phó Nhiễm đi về phía thang máy dành cho nhân viên, chuẩn bị đi vào.

Thư ký Nghê tiến lên đoạt lấy thẻ đi lại trong tay cô.

“Nếu MR hủy hợp đồng với cô rồi, Lvan cũng nói tiền sẽ trả cô sẽ không kém một phần, dây dưa nữa có ích lợi gì?”

“Tôi tình nguyện không cần thù lao, nhưng chuyện như vậy truyền đi, về sau FU dựa vào cái gì đi thuyết phục công ty khác?”

Phó Nhiễm nhìn về thang máy, nhất định phải có mã vạch trên thẻ đi lại quét mới có thể vào trong đó.

Thư ký Nghê giơ giơ thẻ đi lại trong tay lên, tay kia chỉ hướng cầu thang bộ bên kia.

“Còn có biện pháp khác, đi lên từ nơi này, tốt bụng nhắc nhở cô một câu, phòng làm việc của Lvan ở tầng 33.”

Không để ý Phó Nhiễm sẽ quyết định như thế nào, thư ký Nghê ấn thang máy tự động đi lên.

Cô đứng ở trong hành lang trống trải chừng 20 phút.

Mấy lần nghĩ tới rồi đi, cô đi tới cửa thấy cô nhân viên đổi quần áo ra về, trong lòng Phó Nhiễm khó chịu một hồi, cô cũng không quay đầu lại đẩy cửa cầu thang ra.

Trời cuối mùa thu, vốn là lạnh cóng đến run lấy bẫy, Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn thấy con số màu đỏ biểu hiện 20.

Cô khom lưng, tay vịn vào cầu thang, không khí trong ngực hoàn toàn bị đảo ngược không còn sức lực, trái tim đau tới chết lặng, đợi đến lúc cô thật vất vả mới bò đến tầng 33, ngay cả áo lông phía ngoài cũng ướt, phần lưng chán ghét khó chịu.

Hai chân Phó Nhiễm run lên, dựa vào vách tường đứng một lúc, lúc này mới lau mồ hôi đi vào khu làm việc.

Thư ký Nghê cầm một ly cà phê nóng trong tay, hôm nay có thể lười biếng, cô tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào máy tính, phim bom tấn mới ra của Mỹ quả nhiên kích thích, máy điều hòa không khí trong phòng làm việc đang vận hành, ấm áp xông tới mặt làm Phó Nhiễm càng thấy không thoải mái.

Cô đi thẳng về phía cửa phòng làm việc CEO.

“Đứng lại!”

Thư ký Nghê đang cầm cà phê đứng dậy.

“Cô muốn làm gì?”

“Tôi muốn gặp Minh Thành Hữu.”

“Lvan không có ở đây.”

Thư ký Nghê giơ cổ tay nhìn đồng hồ.

“Hai phút trước, hắn đi vào thang máy. Bây giờ cô đuổi theo có thể còn không kịp.”

Phó Nhiễm vén một lọn tóc bị mồ hôi thấm ướt dán chặt vào gò má ra.

“Cô nói hắn không có ở đây?”

Thư ký Nghê ý đứng ở trước bàn làm việc, vẻ mặt thanh thản uống cà phê.

“Đúng.”

Cô ra sức vỗ vỗ cửa, cũng không thấy bên trong có động tĩnh.

“Mời rời đi cho, đây là khu làm việc tổng tài, cô còn như vậy tôi sẽ gọi an ninh tới đây.”

Phó Nhiễm làm ngơ.

“Minh Thành Hữu, tôi biết rõ anh ở trong đây.”

“Cô tin chắc là Lvan ở bên trong, cô cứ chậm chậm gõ xem có người mở cửa cho cô hay không.”

Bên trong phòng làm việc.

Vén vén cách một cánh cửa nặng nề.

Vưu Ứng Nhụy đang day day huyết Thái Dương cho hần, hần thoải mái nhắm mắt, bên tay là một ly trà xanh, lá trà theo dòng nước va vào nhau. Giọng thư ký Nghê từ bên ngoài truyền đến.

“Cô thật không đi? Tầng 33 cũng không phải là bất luận kẻ nào cũng có thể đi vào, đến lúc đó ngộ nhờ có cơ mật không cẩn thận bị tiết lộ ra ngoài cô gánh được trách nhiệm này sao?”

“Cô cũng đừng nói chuyện nghiêm trọng như thế.”

Phó Nhiễm thu tay lại, ngẩng nhìn cửa trước mặt một lúc lâu.

“Nếu như có thể dễ dàng tiết lộ ra ngoài như vậy, chẳng qua MR cũng chỉ như thế.”

Ngay sau đó một loạt tiếng bước chân xa dần.

Thư ký Nghê gõ cửa.

Vưu Ứng Nhụy buông hai tay đang xoa bóp cho Minh Thành Hữu ra.

“Nhìn coi, bản lãnh chính là như vậy luyện ra được.”

Phó Nhiễm thuận cầu thang lại đi xuống tầng dưới cùng, Lý tổng trả gấp đôi tiền bồi thường theo hợp đồng, mấy người cùng nhau ra ngoài buồn buồn không vui.

“Tình huống như thế vẫn là lần đầu tiên gặp phải, ai u, mắc cỡ chết đi.”

“Đúng là vậy ư? Sau này vẫn còn có ai sẽ tìm thêm chúng ta nha?”

Một người trong đó đi theo học hỏi Phó Nhiễm đã lâu ý bảo họ đừng nhiều lời nữa.

“Người ta không hài lòng cũng không có cách nào, được rồi, được rồi.”

Cả người Phó Nhiễm đổ mồ hôi nên thấy khó chịu, đôi chân lại như mềm nhũn ra, cô móc chìa khóa ra đi về phía bãi đậu xe.

“Mấy chị em chớ buồn, không phải là vì tiền sao? Tôi lại không thiếu tiền, đi ăn lẩu đi.”

“Bà chủ mời khách đó nha.”

“Nhiều lời, lên xe đi!”

Vưu Ứng Nhụy đi ra khỏi phòng làm việc tiện tay đóng cửa, thư ký Nghê đóng cửa sổ nhỏ lại, ra sức vỗ tay với cô.

“Này! Ứng Nhụy.”

Cô nhẹ nhàng đi tới.

“Đi rồi?”

Thư ký Nghê gật đầu.

“Đi rồi.”

Cô có chút hả hê cười nói.

“Tôi để cho cô ta bò 33 tầng lầu, không để cô ta mệt mỗi gần chết cũng là dễ dàng cho cô ta rồi.”

“Cô đó!”

Vưu Ứng Nhụy đưa ngón trỏ ra dí vào trán thư ký Nghê, một tay kia chỉ chỉ cửa phòng làm việc khép chặt.

“Đừng làm quá mức, có một số việc chúng ta không tham dự là tốt nhất.”

“Nhưng tôi chỉ là bất đắc dĩ thôi.”

Thư ký Nghê đang cầm chén cà phê đậm chân một cái.

“Về sau nếu tôi gặp lại cô ta, tôi còn muốn cho cô ta bài học!”

“Không được!”

Vưu Ứng Nhụy thu lại nụ cười, gương mặt nghiêm nghị, giọng điệu cô nghiêm túc, cầm chén cà phê từ trong tay thư ký Nghê đặt lên trên bàn.

“Đây là một lần cuối cùng, cũng là vì tốt cho tôi, biết không?”

“Được rồi.”

Thư ký Nghê miễn cưỡng gật đầu.

“Cô cũng không ghen sao?”

Vưu Ứng Nhụy cầm túi bên cạnh lên, gương mặt trang điểm kỹ càng bật cười.

“Ở MR trừ cô ra thì không ai biết quan hệ của chúng tôi, nếu bị truyền ra bên ngoài tôi hỏi tội cô.”

“Biết rồi! Tôi là cục giữ bí mật”

Tư tưởng Phó Nhiễm không tập trung cùng mấy người ăn cơm xong, trong mắt cô trừ vể xa lạ ra Minh Thành Hữu như còn có ý đồ nào đó mà cô không thể hiểu, làm cho người ta sợ hãi.

Ăn cơm xong, mọi người cũng biết tâm tình cô không được tốt, cho nên tất cả đều tự giải tán.

Lúc Minh Tranh gọi điện thoại cho cô, cô đang đi lòng vòng chẳng có mục đích ở trên đường,

Phó Nhiễm tìm được phòng trà nơi hẹn, liếc nhìn thấy Minh Tranh ngồi ở gần cửa sổ.

Vì chuyện gì, cô có thể đoán được vài phần.

Mùi trà Phổ Nhĩ thơm ngát mê người, mùi thơm thấm vào cánh mũi, Phó Nhiễm kéo ghế ra ngồi xuống.

(Ying: Trà Phổ Nhĩ là một loại trà được sản xuất tại vùng Vân Nam – Trung Quốc, được ép thành từng bánh)

“Người bận rộn, thế nào lại có thời gian rảnh rỗi mời tôi uống trà?”

“CEO của MR, đã gặp mặt rồi sao?”

Phó Nhiễm nhẹ nhàng uống trà.

“Anh cũng thấy rồi đấy?”

“Thật là một chuyện vừa vui vừa không vui.”

Minh Tranh rót đầy ly trà cho Phó Nhiễm, tay phải cô chống cằm lên.

“Vốn là hoạt động quảng bá của MR hôm nay là do tôi nhận, nhưng mà... “

Cô khẽ nhún vai.

“Thất bại rồi.”

“Tại sao?”

Minh Tranh nhú mảy.

“Thấy hấn phát huy tính thất thường rồi hả?”

“Là hấn nhìn thấy tôi, trực tiếp đuổi tôi ra ngoài.”

“Xem ra lần này hấn trở về là hướng về phía hai chúng ta, hấn cũng đang nghĩ tới là làm sao có thể đuổi anh ra đây.”

Áo khoác tây trang của Minh Tranh khoác lên ghế dựa, áo sơ mi màu lam đậm làm người này càng thêm trầm ổn và lạnh lùng kiên quyết.

“Chuyện của các người tôi không thấy hứng thú.”

Phó Nhiễm dừng một chút.

“Hơn nữa là nhằm vào anh, có liên quan gì tới tôi?”

“Chẳng lẽ trong lòng hấn sẽ không nghĩ rằng chúng ta là cùng nhau sao?”

Phó Nhiễm á khẩu không trả lời được, nghĩ một lúc rồi nói.

“Nhiều lắm là công việc sau này không nhận được thêm hợp đồng, giờ trở về học lại là tốt rồi, vấn đề có thể giải quyết tôi cũng không băn khoăn.”

“Thật ra cũng không gay go như vậy.”

Minh Tranh cười cười thêm trà cho cô, dù sao Hồ Khôn giàu có cũng bày ra đó, MR có mạnh hơn đi chăng nữa cũng phải thắng Hồ Khôn trước mới có thể nói tới.

Mà hai hổ đánh nhau, tất nhiên sẽ có một bị thương.

Phó Nhiễm nhìn thời tiết âm u ngoài cửa sổ, lời nói của Minh Văn Phong bên tai cô trước khi chết đến nay cô vẫn không quên một câu, ông ở trên trời không phải là chỉ có thể trở mắt nhìn hai đứa con trai đấu đến mức một mất một còn sao?

“Ca ca, dừng tay lại không được sao?”

“Em đã nói chuyện của chúng ta em không thấy hứng thú.”

Minh Tranh giương mắt nhìn cô, ánh mắt lạnh nhạt.

“Huống chi là bây giờ hấn muốn đấu đến cùng.”

Tâm trạng Phó Nhiễm nặng nề đi ra khỏi phòng trà, cô nhìn thấy La Văn Anh ở trong xe chờ Minh Tranh, lúc nhận được một cuộc điện thoại Minh Tranh vội vàng rời đi, nói muốn đi gặp khách hàng.

Phòng làm việc cũng không có chuyện gì quan trọng, Phó Nhiễm muốn trở về nhà.

Phó Tụng Đình cùng Phạm Nhân đều không ở nhà, má Trần nói bọn họ đi tới một bữa tiệc, phải tới khuya mới trở về. Phó Nhiễm lên phòng tắm xong ngồi ở mép giường, cô mở ngăn kéo lấy ra một hộp trang sức, bên trong có không ít đồ ngày xưa Minh Thành Hữu tặng cho cô.

Hấn là thiếu gia phong lưu đương nhiên là hiểu được một cô gái sẽ đòi hỏi thứ gì, Phó Nhiễm giữ lại vài thứ bên người, những thứ đáng giá đều để lại Y Vân Thủ Phủ.

Đầu ngón tay cô vuốt ve một hộp trang sức, lúc đó Minh Thành Hữu.

Phó Nhiễm lắc đầu, đem đồ vật để lại chỗ cũ, mỗi người sẽ trở nên thay đổi.

Đến đôi chân vẫn nhức mỏi, cô đặt chân lên trên giường nhẹ nhàng xoa, ngoại trừ chua xót trong lòng ra, còn có uất ức không thể nói ra. Không phải là vấn đề kiếm được nhiều tiền hay ít, cũng không phải vấn đề uy tín của phòng làm việc bị tổn hại. Cô chỉ nghĩ tới cái ngày dưới ánh trăng lạnh lùng đó, hấn đồng ý bảo vệ cô.

Giống như người lạ, cho nên cũng có thể ném lại bốn chữ này sau lưng.

Phó Nhiễm ngủ mê man, má Trần gọi cô đi ăn cơm tối cô cũng không nghe thấy, cho đến lúc chợt đèn trong phòng mở ra, Phạm Nhân đi vào gọi cô.

“Tiểu Nhiễm, sao lại không ăn cơm tối?”

Cô lật người, ý thức mơ màng khó chịu.

“Mẹ, con không ăn được.”

Phó Nhiễm khó chịu vùi đầu vào gối, ù tai nghẹt mũi, Phạm Nhân lại cho là cô ngủ không muốn dậy.

“Tiểu Nhiễm, đã xem tin tức hôm nay sao?”

“Làm sao vậy?”

“Thành Hữu.”

Lời Phạm Nhân mắc ở cổ họng, Phó Nhiễm không đợi bà nói hết câu, liền nâng đầu lên.

Trên người Phạm Nhân mặc mặc bộ sườn xám màu xanh lá cây, dây chuyền ngọc trai vây hai vòng ở trước ngực, sau khi kết thúc dạ tiệc còn chưa thay quần áo.

“Hai năm trước tất cả các bữa tiệc lớn nhỏ Lý Vận Linh đều một mực không tham gia, hôm nay là lần đầu tiên ta gặp, mỗi động tác lại cao quý đoan trang hơn hẳn so với hai năm trước, nhưng vẫn là miệng không buông tha con người, nhất định là Phó gia chúng ta mắc nợ bọn họ, sau này còn không biết báo chí viết như thế nào đây.”

“Mẹ, những gì báo chí đăng đều không chính xác, mẹ so đo với những lời như vậy chỉ thêm mệt mỏi cho chính mình.”

“Con đó!”

Phạm Nhân âm thầm thở dài.

“Cũng không biết tính tình của con giống ai.”

“Đương nhiên là giống như mẹ hoặc là cha chứ sao.”

“Mới là lạ, tính tình của con cũng không giống ai.”

Phó Nhiễm nghe vậy, suy nghĩ đột nhiên hỗn độn đau đớn kịch liệt, Phạm Nhân cũng ý thức là mình nói sai, bà đem chăn đắp kín cho Phó Nhiễm mới đứng dậy.

“Đợi chút nữa đi ra ngoài, ta sai má Trần hâm nóng thức ăn.”

“Mẹ.”

Cô vươn một cánh tay ra khỏi chăn.

“Tìm giúp con một ít thuốc cảm đi, con có chút không thoải mái.”

“Con bị cảm?”

Phạm Nhân mở đèn ngủ ra, quả nhiên thấy hai bên má Phó Nhiễm đỏ bừng, lấy tay sờ trán cô.

“Không được, lên cơn sốt, nhanh lên đi bệnh viện.”

“Không cần đâu, con uống thuốc là tốt rồi.”

Nhiệt kế đo cô sốt tới 40°.

Phạm Nhân vội gọi tài xế suốt đêm đưa Phó Nhiễm đến bệnh viện.

Vừa thử máu và nước tiểu xong, Phạm Nhân đau lòng ngồi ở bên giường có ý tự trách.

“Sao ta lại không phát hiện con bị sốt sớm một chút, lại sốt cao như vậy.”

“Mẹ, con không sao .”

“Mọi người đi về trước đi, con truyền nước xong, ngủ một giấc sáng sớm ngày mai khẳng định là không có việc gì.”

Phạm Nhân nói tài xế đưa Phó Tụng Đình trở về trước, bên trong phòng bệnh VIP có một giường phụ, Phó Nhiễm thấy bà khẳng khẳng như vậy, hơn nữa quả thật cơ thể suy yếu, nên cũng không miễn cưỡng nữa.

Cô uống nước nằm lại giường bệnh, mắt chăm chăm nhìn chai dịch nước biển truyền với tốc độ vừa phải, sức đề kháng thật là kém, cô chỉ bò có 33 tầng cầu thang lại cũng có thể bị cảm phát sốt.

“Tiểu Nhiễm, tốt hơn chưa? Thật may là không thay đổi thành viêm phổi, hù chết ta.”

“Mẹ, bác sĩ là thích hù dọa người.”

Phạm Nhân đưa cho Phó Nhiễm chén nước nóng rót đầy, bà kéo ghế ngồi ở mép giường,

“Đang khỏe mạnh thế sao lại bị sốt cao đây?”

Bệnh viện có mùi thuốc sát trùng đặc biệt làm cho người ta khủng hoảng không hề có cảm giác an toàn, Phó Nhiễm ho khan mấy tiếng,

“Mẹ, con muốn ăn quýt.”

“Được, ngoài cổng có quán nước bán hoa quả, tiện đây mẹ sẽ mua cho con một ít lê làm trơn cổ họng.”

“Vâng.”

Phó Nhiễm muốn ngủ, đầu càng thấy đau ý thức lại càng tỉnh táo, cô lăn lộn khó ngủ, không cẩn thận lôi kim tiêm đang cắm vào trong mạch máu, cô bị đau kêu lên một tiếng ngồi thẳng dậy.

Lúc người đang ngã bệnh, mỗi giác quan cũng sẽ trở nên nhạy dị thường, cô giống như nghe được tiếng cánh cửa chậm chậm mở ra, ngay sau đó, là một tiếng bước chân lặng lẽ không phát ra hơi thở đến gần.

“Mẹ?”

Phạm Nhân mới đi ra ngoài không tới 5 phút, chẳng lẽ đã trở lại?

Hoặc chính là y tá kiểm tra phòng.

Nhưng cũng không có người trả lời.

Phó Nhiễm nghĩ là mình nghe lầm, cô nằm lại trên giường, nhắm mắt lại muốn ngủ.

Bên tai lơ mơ có âm thanh huyền ảo, cô không thể hình dung, chợt mở mắt thấy một vật treo trên cửa giống như linh hồn phiêu du đi tới. Cô sợ tới mức ngực thắt lại, thiếu chút nữa trái tim giống như nhảy ra khỏi cổ họng. Vì Phạm Nhân sợ cô không ngủ được nên lúc rời đi tắt hết đèn chỉ để lại một chiếc đèn nhỏ phát ra ánh sáng yếu ớt đặt ở đầu giường.

Phó Nhiễm vội chống người dậy, đợi sau khi đồ vật này trôi tới gần, chăm chú nhìn kỹ mới phát hiện là một quả bóng bay Sói Xám.

Quả bóng bay Sói Xám thật to, đầu chĩa lên trần nhà, phần đuôi màu đỏ bằng sợi bông vẫn còn lay động giữa chùng.

Tình cảnh này không thể dùng hết từ kinh hãi để hình dung.

Phó Nhiễm đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Một hồi chuông đột nhiên theo nhau mà tới, điện thoại di động rung rung phát ra ồn ào càng làm Phó Nhiễm thêm sợ hãi, một lúc còn chưa ổn định, lại bị thêm một lần nữa, cô đưa tay cầm điện thoại di động, chỉ thấy màn hình biểu hiện có một tin nhắn, có hay không tra xét.

Phó Nhiễm nhớ tới phim kinh dị thịnh hành toàn cầu mấy năm trước ‘Hồn ma lúc nửa đêm’, tối nay cô đã bị dọa cho sợ hãi không thua gì lúc ở rạp chiếu phim lúc trước. Cô chần chừ có nên xem hay không, nhìn lại số điện thoại hiển thị trên điện thoại, là một số xa lạ.

Phó Nhiễm nghĩ thầm, sẽ không có người nhảm chán đùa dai với cô như vậy, cô đặt ngón tay vào nút YES, sau đó ấn xuống.

Là một tấm hình.

Phó Nhiễm trợn tròn mắt, cô nắm chặt điện thoại di động nhét nó vào trong chăn, không phải hình ảnh khủng bố tàn khốc trong phim, mà là tấm hình cảnh giường chiếu ướt át.

Nhưng mà nữ chính trong đó lại là cô.

Phó Nhiễm nhớ tới Minh Thành Hữu đã từng thừa dịp cô chưa chuẩn bị chụp lại tấm hình này, nhưng lúc sáng sớm đã nói rõ là xóa đi rồi.

Cô cầm điện thoại đến bên cạnh, lẩm nhẩm dòng chữ bên trên, thấy tựa đề tấm hình viết: Bộ dạng lúc cao trào đẹp như vậy, còn có người đàn ông khác nhìn qua sao?

67. Chương 67

Chương 67-68-69: Cô cũng ném đến nỗi đau như hấn

Phó Nhiễm siết chặt điện thoại di động, ném lên chiếc chăn.

Tầm mắt cô nhìn theo chiếc dây buộc quả bóng bay Sói Xám liên tục đong đưa, cô giơ tay lên ấn vào chiếc chuông báo trên đầu giường.

Không bao lâu sau, liền nghe thấy tiếng bước chân của y tá bước tới.

Cô ngẩng đầu nhìn chai truyền dịch, thấy còn đến hơn một nửa bình.

“Xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Lúc đi vào cô thấy ngoài cửa có người sao?”

Người y tá không tin nhìn về cửa theo tầm mắt của Phó Nhiễm.

“Không có ai.”

“Giúp tôi tháo kim tiêm ra.”

“Còn nửa chai mà.”

“Tôi có việc gấp, nhanh lên một chút.”

Phó Nhiễm chưa dứt lời, vén chăn sang một bên, chân đeo dép.

Người y tá không thuyết phục được cô, đành phải tiến đến rút kim tiêm ra giúp cô.

Cô vội vàng đi tới cửa, bởi vì sốt cao nên cơ thể còn rất yếu, Phó Nhiễm vịn vào vách tường di chuyển đến hành lang, bên ngoài ngoài ngoài mấy y tá thỉnh thoảng đi lại, ngay cả bóng dáng của bệnh nhân cũng không thấy một ai.

Phó Nhiễm chưa từ bỏ ý định, lại xuôi theo hành lang tìm lại một vòng.

“Cô còn bệnh nặng, không muốn sống nữa có phải không?”

Y tá đuổi theo tới thấy cô đứng ở hành lang hóng gió.

“Phải có cái tốt xấu chúng ta đảm đương nổi sao?”

“Thật là cô không có thấy có người đi vào, hấn đi qua bàn y tá trực mang theo cả bóng bay.”

“Không có, không có, đi về nhanh”

Phó Nhiễm bị y tá ép buộc đưa vào phòng bệnh, vào đến cửa, trong nháy mắt cô quay đầu lại nhìn kỹ, chẳng lẽ là gặp quỷ thật?

Phạm Nhàn mang theo trái cây đi vào phòng bệnh, đưa cho Phó Nhiễm trái lê đã rửa sạch.

“Trong phòng tại sao lại có bóng bay, từ đâu tới?”

“Con cũng không biết.”

Phó Nhiễm ngoan ngoãn nằm nửa người truyền nước biển.

Phạm Nhân đem trái cây cắt thành từng miếng nhỏ, dùng que tăm xiên rồi đưa tới khóe miệng Phó Nhiễm.

“Mẹ, mẹ mua trái cây ở quầy bên ngoài bệnh viện?”

“Đúng.”

“VẬY. Mẹ đã thấy Minh Thành Hữu rồi sao?”

“Thành Hữu? Không có.”

Phạm Nhân không che giấu được giận mình.

“Tiểu Nhiễm, tại sao nó lại xuất hiện ở chỗ này? Có phải giữa hai đứa còn có gì hay không? Con cũng đừng.”

“Mẹ.”

Phó Nhiễm ngắt lời bà.

“Không phải, mới vừa rồi con đi vệ sinh, cảm thấy ở bên trong cửa sổ thấy một bóng dáng thật giống hần.”

“VẬY sao?”

Phó Nhiễm ăn một miếng lê, chấm dứt chủ đề.

Y tá đi vào đổi chai truyền dịch, Phó Nhiễm cho cô đem bóng bay cầm ra cho người bạn nhỏ nằm viện.

Ở lại bệnh viện một buổi tối, ngày thứ hai sốt cao có hạ xuống một chút, Phó Nhiễm lấy thuốc về nhà nghỉ ngơi, cô khóa trái cửa phòng sau đó lấy điện thoại di động ra, tìm tin nhắn tối hôm qua nhận được.

Theo số điện thoại đó, cô gửi tin nhắn trả lời.

“Anh muốn như thế nào?”

Cho đến một hồi lâu vẫn không thấy đối phương trả lời.

Phó Nhiễm không cam lòng, soạn lần nữa.

“Tôi hi vọng anh có thể đem hình xóa đi, chuyện này liên quan tới vấn đề...”

Tấm hình nhạy cảm như vậy mà rơi vào tay người khác, không khác nào bị người bóp chặt cổ họng, lúc nào cũng thấy lo lắng sợ hãi.

Mà chuyện xui xẻo tiếp diễn của Phó Nhiễm không chỉ là những việc này, quả nhiên như cô suy đoán, tốt thì không linh xấu thì lại linh.

Kể từ lúc MR công khai tuyên bố thà rằng không cần nghi thức tuyên truyền cũng không chịu chấp nhận FU, nửa tháng sau đến một việc làm ăn cô cũng không đảm phán xong.

Thỉnh thoảng Minh Tranh cũng sẽ giới thiệu cho cô, nhưng trừ Hào Khôn ra, nếu không đi cũng vô ích, đã từng bị MR ghét bỏ thì còn có ai dám cần đây?

Phó Nhiễm ngồi trong ghế làm việc, phòng làm việc chừng 20 mét vuông của cô chủ yếu lấy màu xanh lam trang nhã làm chủ đạo, trên giá gỗ trưng bày giải thưởng các hạng cùng với những tấm ảnh các hoạt động FU đảm nhiệm.

Phó Nhiễm chuyển động một chiếc bút giữa ngón tay, tay kia chống cằm lên, như mất hồn mà nhìn chăm chăm vào nơi nào đó.

“Cốc cốc cốc ——”

Tiếng gõ cửa dồn dập cắt đứt suy nghĩ của cô.

Một cô giáo dạy nhảy không đợi cô mở miệng đẩy cửa ra trước.

“Tiểu Nhiễm, có mấy vị phụ huynh tới đây gây chuyện.”

“Gây chuyện?”

Phó Nhiễm vít bút, vừa cùng cô giáo đi ra ngoài vừa hỏi thăm tình hình.

“Sao có thể như vậy?”

“Ngày hôm qua có một nữ sinh viên bị trật chân lúc học nhảy ở đây, đưa đi bệnh viện xem qua cũng không có gì to tát.”

“Tôi nhớ, không phải miễn học phí học kỳ này làm tiền bồi thường sao?”

“Ngày hôm qua lúc tôi cùng Tỉnh Tử đưa cô ấy về nhà tâm trạng còn rất tốt, hôm nay lại dẫn người tới náo loạn, nói sau này ảnh hưởng tới con cái, yêu đương, tìm việc..v..v.., muốn chúng ta bồi thường tiền tổn thất tinh thần !”

“Quá đáng!”

Phó Nhiễm nổi đóa, luyện nhảy bị trật chân là chuyện thường như cơm bữa, một chuyện nhỏ chút xíu cũng làm ầm ĩ lên, phòng làm việc này của cô cũng không cần mở ra?

Đi tới phòng luyện nhảy, hay thật, có ba người đàn ông vạm vỡ cùng một người đàn bà đánh đá.

Đang là giờ học, hai giáo viên dạy nhảy khác bị dọa sợ tới mức núp ở bên cạnh không dám nói lời nào.

“Phòng vũ đạo này là cô mở chứ?”

Người đàn bà đánh đá cầm đầu xông lên trước.

“Con gái của tôi bị trật chân ở đây, cô tính thế nào? Tương lai sau này của nó tính như thế nào?”

“Vậy ý của bà là gì đây?”

“Mười vạn tiền, không thiếu một xu!”

Phó Nhiễm cười lạnh.

“Biện pháp giải quyết tốt nhất là báo cảnh sát kiểm tra vết thương.”

“Cô không có thành ý muốn nói chuyện cùng chúng tôi?”

Người đàn bà đánh đá liếc mắt nhìn bàn ghế bên cạnh, xông tới đưa tay cầm cái bàn ném trên mặt đất.

“Nếu cô không cho tôi ý kiến, hôm nay tôi sẽ đập toàn bộ nơi này của cô!”

“Tiểu Nhiễm!”

Cô giáo dạy nhảy đi theo sau Phó Nhiễm lo sợ kéo kéo ống tay áo cô.

“Làm sao đây?”

Phó Nhiễm đưa di động nhét vào trong tay cô giáo, cô đến bên cạnh người đàn bà đánh đá kia, chọn một chiếc ghế cầm lên nện xuống chỗ chiếc bàn trên mặt đất. Trong nháy mắt một cái chân của chiếc ghế bay ra ngoài.

“Lúc tôi ở trong phòng làm việc đã báo cảnh sát, tôi còn nói cho các người biết là toàn bộ phòng làm việc đều cài đặt camera, cho nên tôi khuyên các người chớ ồn ào để đỡ phải đền tôi một khoản tiền!”

Giải quyết xong chuyện xui xẻo này, Phó Nhiễm để ọi người tan việc trước, cô khóa chặt cửa rồi đi tới bãi đậu xe.

Lốp xe phía trước lại quất rồi.

Cô đếm không hết đây là lần thứ mấy, căn bản là từ điểm sửa chữa 4S ra ngoài chỉ ba ngày sau lại bị ghim.

Phó Nhiễm tức giận tung chân đá vào bánh xe, chuyện gần đây liên tiếp không thể làm cô không hoài nghi, thật ra thì không cần suy nghĩ cô cũng có thể nghi ngờ là ai làm.

Hơn nữa mới vừa náo loạn như vậy, uất ức cùng tức giận thoáng chốc bao phủ lý trí Phó Nhiễm.

Cô mở cửa xe ngồi vào, phát động động cơ sau đó lái xe hướng công ty MR.

Cửa công ty đóng chặt, có thể nhìn thấy sân trong rộng rãi cùng tòa nhà thẳng tắp lên mây. Phó Nhiễm dừng xe ở ven đường, mới đi về phía phòng bảo vệ, đằng sau một tiếng gầm rú nhanh chóng lao tới, lúc cô xoay người, một chiếc xe Bugatti Veyron Hermes thể thao lao tới cửa.

Đường nét thân xe màu đen như một nửa là siêu xe thể thao dáng vẻ mạnh mẽ, một nửa lại giống như đá cuội trên bãi biển tròn trĩnh, cho dù người khác nhìn qua một lần đều không có cách nào di chuyển tầm mắt.

Người đàn ông hạ cửa xe xuống, ý bảo người gác cổng cho qua.

Phó Nhiễm đi tới, kính râm màu trà chiếu ra bóng dáng mảnh mai của cô.

“Minh Thành Hữu, tôi muốn nói chuyện với anh một chút.”

Cánh tay trái của Minh Thành Hữu đặt ngang cửa sổ xe vượt ra ngoài, xuyên qua kính chắn gió phía trước thấy cánh cửa mở ra, hắn cầm tay lái, chuẩn bị đạp chân ga đi về phía trước.

Hắn coi cô không tồn tại, lời nói của cô hắn coi là không khí.

Phó Nhiễm thà bị đối xử như vậy lại tốt hơn, ít nhất cuộc sống của cô sẽ bình thản giống như nước chứ không như bây giờ, chuyện xui xẻo liên tiếp tìm tới.

Phó Nhiễm đưa tay qua, lại trở mắt nhìn cánh cửa thủy tinh dâng lên, cho đến lúc trong mắt cô không thấy rõ mặt của Minh Thành Hữu.

Tiếng gầm rú đình tai nhức óc cho thấy xe sắp tăng tốc, Phó Nhiễm bước qua thân xe chắn đằng trước, hai tay cô chống lên nắp động cơ, ánh mắt quật cường nghị lực quen thuộc Minh Thành Hữu đã từng thấy, hắn tức giận, lại hạ cửa xe xuống.

“Cô muốn nói chuyện gì?”

“Có thể tìm chỗ khác không?”

“Tôi không muốn lãng phí thời gian, có chuyện nói đi.”

Minh Thành Hữu nói ít lời mà ý lại nhiều sâu xa, hắn lấy kính râm xuống, trời chiều hừng hực khí thế nung đỏ nửa bầu trời, xe thể thao màu đen phát ra màu đỏ đẹp đến kinh ngạc.

Người đàn ông ngồi ở bên trong càng thêm đẹp lạ thường. Ánh mắt hắn như mũi nhọn không vui liếc sang cô, ánh mắt không cần dừng lại, ánh mắt càng thêm lạnh nhạt như băng.

“Mấy ngày trước tôi nằm viện, có người đêm hôm khuya khoắt vút vào trong phòng bệnh của tôi một quả bóng bay hình Sói Xám, sau đó điện thoại di động của tôi nhận được một tấm hình, còn có, bánh xe của tôi ba bữa năm ngày lại bị ghim, những chuyện này có phải đều có liên quan đến anh hay không?”

Cánh môi mỏng của Minh Thành Hữu hiện ra nét cười lạnh, tầm mắt hắn nhìn thẳng phía trước, ngón tay khẽ gảy trên tay lái.

“Nói xong rồi hả?”

“Tôi muốn biết vì sao?”

“Cô muốn bao nhiêu tiền?”

Sau khi Phó Nhiễm kịp phản ứng liền cất giọng.

“Anh có ý gì?”

“Nếu không cô tìm tôi làm gì?”

Minh Thành Hữu nghiêng đầu, một ánh mắt lạnh nhạt lạnh lẽo bao phủ lấy Phó Nhiễm, vừa giống như lướt qua trên gò má cô nhìn về nơi nào đó.

Ánh mắt mơ hồ, rồi lại xa lạ.

“Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, anh không cần phải đối phó với tôi như vậy.”

Hừ.

Cánh mũi Minh Thành Hữu hừ lạnh, cái giọng này là rất khinh thường, cuối cùng ánh mắt nhìn vào Phó Nhiễm.

“Đối phó? Cô?”

Một sợi tóc màu đen rơi xuống thái dương người đàn ông, gương mặt đẹp bình tĩnh ung dung.

“Phó Nhiễm.”

Đây là lần đầu tiên sau hai năm qua hắn gọi tên Phó Nhiễm.

“Chỉ bằng cô bây giờ cũng đủ làm tôi có ý định này sao? Có phải cô quá coi trọng mình rồi hay không hả? Bóng bay? Ghim bánh xe, nực cười!”

Phó Nhiễm ngẩng người ra, ở trong trí nhớ của cô, Minh Thành Hữu vẫn thường có thể nói chuyện như vậy, nhưng chưa bao giờ sẽ đối với cô như vậy, gương mặt đỏ bừng bị thương, chớp mũi phát ra chua xót liên lụy đến khóe mắt, lập tức hốc mắt ướt át mờ mịt.

“Được, nếu như vậy tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô muốn đưa tôi vào bất cảnh sát...”

Minh Thành Hữu nói tiếp.

“Tôi không có thời gian dây dưa với cô, không chừng là người nào muốn theo đuổi cô mới sử dụng phương pháp này.”

Hắn lắc lắc đầu cười, đem kính râm đeo lên lần nữa.

Phó Nhiễm nhìn chằm chằm kỹ càng người đàn ông trước mặt, xuyên qua cửa sổ xe chỉ còn lộ ra một nửa, vẫn là gương mặt này, cũng không là người này nữa.

Cánh cửa mở ra hoàn toàn, Minh Thành Hữu đơn độc phát động động cơ.

Phó Nhiễm như nhớ ra cái gì đó, trước khi hắn tăng tốc cuống quýt kéo lấy ống tay áo Minh Thành Hữu.

“Hình, trả tấm hình cho tôi.”

Tầm mắt Minh Thành Hữu nhìn xuống hai tay Phó Nhiễm, hắn cười lạnh không để lộ ra điều gì khác, nụ cười kiêu căng độc ác.

“Hình gì?”

Trong ánh mắt không rõ ràng, Phó Nhiễm buông tay ra.

“Anh biết rõ nhất.”

“Hoặc là nói cho rõ ràng, hoặc là tránh đường ra.”

“Là ở trên giường. Anh chụp hình tôi.”

Phó Nhiễm hạ quyết tâm.

Minh Thành Hữu giống như đang suy nghĩ, một lát sau nói như không đếm xỉa tới.

“Điện thoại di động của tôi bị mất từ lâu, hiện tại thì không biết đang ở trong tay ai.”

“Cái gì?”

Giọng nói Phó Nhiễm lạnh nhạt.

“Thật ra ban đầu hình không có xóa?”

“Có thể thôi.”

“Anh...”

Phó Nhiễm không thể tưởng tượng tấm hình bị truyền đi như vậy.

Nhưng ngoại trừ Minh Thành Hữu thì ai sẽ nói cho cô biết?

Kiên trì nữa cũng không hỏi ra được nguyên nhân, Phó Nhiễm nhận ra là Minh Thành Hữu không hề kiên nhẫn nữa, cô lùi ba bước về phía sau.

Minh Thành Hữu rút tay đặt lên ngoài cửa xe lại, hấn dẫm chân ga lái xe vào MR.

Phó Nhiễm ngơ ngác nhìn chằm chằm đuôi xe từ từ biến mất trong mắt, cũng nhìn cảnh cửa từ từ đóng lại ngăn cô ở bên ngoài.

Minh Thành Hữu đi vào phòng làm việc trên tầng 33, bước chân hần như không nghe sai bảo đi tới trước cửa sổ sát đất, hấn tự tay kéo rèm cửa sổ, Phó Nhiễm còn chưa đi, nhìn xe Audi màu đỏ ở trong mắt chỉ là một điểm chấm không lớn không nhỏ, chớ nói chi là bóng dáng cô đứng ở bên cạnh.

Hắn muốn dò xét đến cùng, lại không thấy rõ vẻ mặt của cô lúc này.

Trợ lý của Minh Thành Hữu tiến tới gần, nhìn về cửa sổ theo tầm mắt của hắn, giống như không thấy có gì đặc biệt, rất ít khi hắn thấy được lúc người đàn ông này mất hồn, trong ấn tượng của hắn, Minh Thành Hữu làm việc quyết đoán mạnh mẽ, cũng sẽ không lãng phí thời gian vào việc mất hồn như vậy.

“Lvan?”

“Chuyện gì vậy?”

“Hôm nay Hào Khôn hẹn được trưởng phòng Tạ nói về chuyện hai kỳ vay, Minh Tranh cùng Eve sẽ đích thân tới.”

Minh Thành Hữu gần như không kìm được bật ra tiếng cười yếu ớt, hấn tiện tay khép rèm cửa sổ lại, bước trở lại trước bàn làm việc.

“Hàn Tuyền, ngày đó Minh Tranh cố ý muốn hủy bỏ hôn sự cùng La gia, cậu nói đi, còn có thể có nguyên nhân nào sẽ làm Eve cam tâm ở lại Hào Khôn?”

“Nghe nói, khi Minh Tranh lấy cô đã bỏ ra không ít tâm huyết.”

“Vậy sao?”

Minh Thành Hữu đưa tay vỗ vỗ thành ghế.

“Nhưng rốt cuộc là có hiềm khích, một ngày Hào Khôn có Eve ở đây, là hơn một ngày khó đối phó, Hàn Tuyền, cậu có thể làm cho cô ấy chuyển nơi làm việc không?”

“Anh muốn cô ấy?”

“Có gì là không thể, chỉ cần cô ấy đưa ra được ý tưởng đáng giá.”

Hàn Tuyền dựa vào bàn làm việc.

“Sợ là người ta không chịu, nói cũng không chừng chung sống cùng nhau sẽ xảy ra tình cảm đó.”

Trong lời nói của Minh Thành Hữu chứa vẻ chế nhạo.

“Ngày trước nằm chung một cái giường cũng không có tình cảm, lúc này mặc quần áo vào cũng có thể chung sống sao?”

“Miệng lưỡi này của anh!”

Minh Thành Hữu cũng không nhịn được cười, từ trước đến giờ hắn được công nhận là miệng độc, nhưng hắn đã học được tài năng giấu giếm, thời gian 2 năm đã làm cho tính cách của hắn trở nên khôn khéo hơn, thật ra thì trong lòng sẽ có lúc vô tình để lộ ra cảm xúc.

“Thương trường như chiến trường.”

Hàn Tuyền không khỏi ca thán.

“Mệt mỗi chứ?”

Minh Thành Hữu đi về phía trước cửa sổ lần nữa.

“Tôi cho là mùi máu tươi sẽ làm cậu càng thêm hưng phấn.”

“Thôi đi, nói giống như tôi là quỷ hút máu người không bằng.”

Minh Thành Hữu đưa tay mở rèm cửa sổ, xuyên qua nơi không lớn đó trông thấy Phó Nhiễm từ từ lái xe rời đi, ngoài trời đen tối, chỉ có một chấm nhỏ màu đỏ rơi vào trong tầm mắt.

La Văn Anh đứng ở trước ghế lô, thần sắc tự nhiên lạnh lùng, thật vất vả mới mới được trưởng phòng Tạ đến, không nghĩ đến Minh Tranh lại tới trễ.

Gọi không dưới mười cuộc điện thoại thúc giục, như thế mới nhìn thấy người.

La Văn Anh tiến lên đón.

“Tôi để Tiểu Chu ứng phó trước, đợi lát nữa anh cũng không đến trưởng phòng Tạ sẽ rời đi.”

Minh Tranh đẩy cửa phòng ra đi vào, thấy hai người ngồi trên sofa, một vị là trợ lý của La Văn Anh, vị kia là trưởng phòng Tạ.

“Không nghĩ là trưởng phòng Tạ còn trẻ như vậy.”

Tạ Hồng chỉ khoảng 28 tuổi, tóc ngắn màu nâu nhạt hờ hững xòa lên đầu vai, ánh mắt của cô ta dừng lại trên gương mặt anh tuấn của Minh Tranh, vốn là định nói qua loa cho có lệ lại cố gắng nuốt trở về.

“Tôi cũng vậy, không nghĩ là Minh tổng không chỉ có trẻ tuổi, hơn nữa diện mạo lại hơn người.”

Tiểu Chu vụng trộm hướng La Văn Anh làm ra động tác nôn mửa, dứt khoát nói chuyện như vậy, xem ra Lão Đại có thể sử dụng Mỹ Nam Kế.

Gương mặt La Văn Anh không nhìn ra vẻ mặt khác, cô căn dặn người phục vụ mang thức ăn lên, Tạ Hồng tự chọn chỗ ngồi gần kề Minh Tranh.

“Minh tổng, thật sự là ngại quá, chuyện hai kỳ vay không phải là do tôi không chịu giúp một tay, đó cũng là ý của cấp trên.”

“Trưởng phòng Tạ khiêm tốn rồi, ai cũng biết trưởng phòng Tạ quản lý chuyện cho vay.”

La Văn Anh lấy hộp quà từ trong túi ra, đẩy đến trước mặt cô ta.

“Đây là một chút thành kính.”

“Cái này thì không dám.”

Bàn tay sơn móng tay đỏ chói đem hộp quà đẩy về bên tay Minh Tranh, thấy hắn bất động, lại cầm bàn tay của hắn nhét hộp quà vào.

“Là vấn đề nguyên tắc, nếu như có thể nói giúp thì còn cần mấy người phải tới đây sao?”

“Chẳng lẽ có người ngăn cản?”

Tạ Hồng cũng không trực tiếp trả lời, cô ta khoanh tay, khuỷu tay chạm vào khuỷu tay Minh Tranh, ánh mắt nhìn Minh Tranh lạnh lùng.

“Là thủ tục của mấy người không đầy đủ.”

La Văn Anh uống rượu, chen miệng đúng lúc.

“Tôi có việc muốn căn dặn Tiểu Chu đi làm, Tiểu Chu, cô đi ra ngoài theo tôi.”

“A, có chuyện gì?”

Trợ lý không rõ lý do.

“Đi.”

Tiểu Chu đi theo La Văn Anh ra tới bên ngoài ghế lô.

“Eve, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Cô đi mua bao thuốc lá.”

Nét mặt Tiểu Chu do dự.

“Mua thuốc lá?”

“Đi đi, muốn nhãn hiệu mà Minh tổng thường dùng đó.”

“Oh, được rồi.”

La Văn Anh dựa lưng vào cửa, cô cao 1m66 lại đeo thêm giày cao gót càng để lộ thân hình cao gầy, cô không yên lòng nhón chân lên, gót giày đập trên nền gạch lạnh lẽo phát ra tiếng vang đều đều.

Xuyên qua khe cửa khép hờ có thể nhìn thấy Tạ Hồng mong muốn quán lấy Minh Tranh, hần đều rành mạch đầy tay của cô ta ra, cái gì có thể tránh đều tránh.

Nhưng ánh mắt thâm thúy giống như không kiên nhẫn thêm được nữa.

“Minh tổng, nếu tôi giúp anh thì chính tôi sẽ nắm lấy nguy hiểm rất lớn, anh cũng biết hiện tại cạnh tranh kịch liệt như vậy muốn giữ được chén cơm có rất nhiều khó khăn, phải không?”

La Văn Anh thấy Tạ Hồng không thể kiên nhẫn chờ đợi được nữa.

Cô lấy điện thoại di động ra, chọn góc độ thích hợp liền chụp lại.

Tiểu Chu trở lại rất nhanh, La Văn Anh gõ cửa, lúc đi vào thấy Tạ Hồng miễn cưỡng rời Minh Tranh ra, cô đi tới rót rượu cho cô ta, Tạ Hồng thấy La Văn Anh ngồi trở lại bên cạnh Minh Tranh.

“Cô chính là Eve mà Minh tổng trọng dụng trả lương cao sao?”

“Không nghĩ là trưởng phòng Tạ lại có hứng thú với những tin tức này.”

“Tôi cũng chỉ là nghe nói vậy, không lâu mới tiếp nhận người làm được việc, công ty Hào Khôn lớn như vậy lại quan tâm đến cả việc riêng tư.”

Minh Tranh nhìn ra được Tạ Hồng cố ý nhằm vào La Văn Anh, mấy chén rượu Ngũ Lương* vừa xuống bụng, Tiểu Chu vội vàng vỗ nhẹ lưng cho La Văn Anh.

(Ying: Rượu Ngũ Lương là một loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ Xuyên được làm bằng năm loại lương thực)

“Eve, không sao chứ?”

“Không việc gì.”

La Văn Anh ngà ngà say, gương mặt ửng hồng, giống như có một phen phong tình.

“Thật là tôi không uống được rượu.”

Tạ Hồng cười lộ vẻ đắc ý, Minh Tranh thấy dáng vẻ La Văn Anh khó chịu, hơn nữa một bữa cơm kéo dài hơn hai giờ đồng hồ lại không hề có tiến triển gì.

“Như vậy đi, hôm nào tôi lại gặp trưởng phòng Tạ.”

“Cũng được.”

Tạ Hồng lấy tấm danh thiếp ra đưa cho Minh Tranh.

“Không chừng lần sau, tôi có thể tìm được kế hoạch hai bên cùng hợp tác.”

Tiểu Chu đỡ La Văn Anh ra khỏi khách sạn, Tạ Hồng quán bên cạnh Minh Tranh chưa chịu rời đi.

“Sắc nữ này, ánh mắt hận không lột được quần áo của Lão Đại ra, tôi thật sự nghĩ cô ta ngông cuồng, cái gì mà lần sau hai bên cùng hợp tác, nói rõ là muốn ăn đậu hũ của lão Đại lần nữa.”

Minh Tranh xua đuổi Tạ Hồng đi, đỡ La Văn Anh vào xe.

“Tôi đưa Eve trở về.”

Tiểu Chu vội vàng đánh xe rời đi, cũng không biết một trận mưa lớn là từ khi nào thì bắt đầu. La Văn Anh ngồi ở ghế lái phụ, Minh Tranh sợ cô khó chịu, cầm bình nước suối từ ghế sau đưa cho cô.

“Uống nước, không uống được rượu lần sau đừng thể hiện.”

La Văn Anh nhắm mắt lại mở ra, nhưng lại không có nửa phần say, sau khi cô nhận lấy nước uống hai hớp, thẳng lưng lên phần chấn tinh thần.

“Kỷ lục tốt nhất của tôi là có thể uống một hai lít rượu Ngũ Lương 56°, chỉ bằng cô ta mà muốn rót cho tôi?”

Minh Tranh nhú hai đầu lông mày lại.

“Em giả say?”

Ngón trỏ La Văn Anh sờ sờ cổ tay.

“Có dụng ý khác, bữa cơm này Tạ Hồng ăn đến sang năm cũng không ra kết quả, để cho anh hẹn riêng cơ hội của cô ta không phải tốt hơn sao?”

Minh Tranh bật cười, ngón tay hất nói lỏng cà vạt, cởi nút áo sơ mi thứ nhất ra, phần lưng dựa về phía sau.

“Người phụ nữ này có thể còn khó đối phó hơn so với đàn ông, từ chối ngược lại lại như nhau.”

“Không vội, luôn có biện pháp trị cô ta.”

Minh Tranh nghiêng đầu, uống vài ly rượu thần sắc cũng không lãnh đạm giống trong ngày thường, ánh mắt hiện lên mấy phần lười biếng.

“Em có biện pháp trị cô ta?”

La Văn Anh cười cười theo hấn, ngón trỏ lắc nhẹ trước mặt hấn.

“Vừa vào thương trường sâu như biển, từ đó dân thường là gian nhân.”

Minh Tranh cười ra tiếng, tiến tới cài dây an toàn cho cô, trong nháy mắt lui lại, gò má lướt cánh môi mềm mại của cô, La Văn Anh giấu ý cười, lúng túng đưa ánh mắt hướng ra ngoài cửa.

Trừ nụ hôn trong bữa tiệc đính hôn ra, đây coi như là động tác thân mật nhất giữa bọn họ.

Bên trong không gian chật chội nhiệt độ chợt dâng lên, Minh Tranh ho nhẹ một tiếng, phát động động cơ sau đó lái xe rời đi.

Phó Nhiễm vừa lái xe vừa suy nghĩ mọi chuyện, cần gạt nước gạt nước bắn tung tóe, đường phố trước mặt đã tối mịt từ lâu, cô nghe nhạc ngẩn ngơ, nghĩ đến tấm ảnh chụp có phải thật sự đã ở trong tay người khác không?

Bỗng nhiên cảm thấy được có cái gì đó không đúng, vội vàng đạp phanh lại, thiếu chút nữa đụng vào chiếc xe đang chờ đèn xanh trước mặt.

Phó Nhiễm chưa hoàn hồn, cơ thể mềm nhũn nằm ở trong ghế.

Lúc này đang là giờ cao điểm tan tầm, hơn nữa trời lại mưa, số lượng xe chạy nhiều hơn so với bình thường, đèn vàng tối, cô chuẩn bị tăng tốc, lại phát hiện xe lại bất động.

Cô thử mấy lần không có kết quả, tiếng còi phía sau vang lên một hồi.

Có người thò đầu ra.

“Chuyện gì xảy ra vậy, có biết lái xe hay không?”

Phó Nhiễm cũng không biết là chỗ nào có vấn đề, bên cạnh xe cũng đông nghịt, tài xế phía sau càng tỏ ra không kiên nhẫn.

“Mẹ kiếp, nói mãi không đi, không xuất phát à?”

Phó Nhiễm đẩy cửa xe ra, những hạt mưa đập vào mặt làm cô không mở mắt ra được, nước mưa chảy vào hốc mắt, cô bị đau, lấy tay lau đi.

Cô đi tới sau xe, hướng những tài xế xếp hàng phía sau nói thật xin lỗi.

Phó Nhiễm cố gắng đẩy xe ra, nhưng sức của một người lại quá nhỏ, bốn bánh xe vẫn ì trên mặt đất không chịu xô dịch, xe ở phía sau thấy là xe hỏng đành phải tự nhận là mình xui xẻo, mắng mấy câu, giao thông phía sau bởi vì một chiếc xe chậm trễ này cũng bắt đầu hỗn loạn.

Áo khoác ngoài bằng len ngấm nước dính chặt vào người, toàn thân Phó Nhiễm lạnh như băng, cảm giác lạnh từ bàn chân lên tới đỉnh đầu, nước cũng vào trong giày, quần jean dính sát vào chân.

Như vậy không phải cách giải quyết vấn đề, cô muốn vào trong xe gọi xe tải.

Phó Nhiễm vội vàng vàng chạy về phía trước, lại trượt chân ngã xuống đất, đầu đập vào mặt đường làm cô thấy đau, cô chống tay nâng nửa người lên, hai tay bị rách toạc, có thể nhìn thấy vết máu hòa tan vào trong nước mưa.

Từng chiếc xe một đi qua bên cạnh cô, làm nước mưa bắn lên người cô không chút thương tiếc.

Cô chật vật đến tận cùng.

Nước đọng màu vàng nâu rơi đầy mặt, trên đầu và cổ, lạnh đến nỗi hơi sức bỏ dẫy cũng không có.

Một chiếc xe con đi qua, cô gái ngồi ở ghế lái phụ tỏ vẻ khinh thường, giọng nói khinh bỉ.

“Còn trẻ như vậy mà đã có Audi, không phải Tiểu Tam cũng là người giàu, bị ngã rất đáng đời, cho nếm thử mùi vị một chút.”

Phó Nhiễm nâng tay áo lên lau mặt, mặc dù biết là càng bôi càng bẩn.

Trước kia ở Vụ gia cô nghèo như vậy ngay cả xe bình điện cũng không có nổi, còn không có ý nghĩ giàu có như thế này, quả nhiên là hạng người gì cũng có trời buộc.

Chiếc xe chợt tăng tốc, bắn lên nước bắn, thậm chí bắn lên cả trên mũ xe Audi.

Phó Nhiễm đứng lên, thấy đèn vàng phía trước nhanh chóng chuyển thành đèn đỏ.

Một chiếc xe Hermes thể thao màu đen lao đến.

Cửa sổ xe khép chặt, nhưng không thể nghi ngờ gì, cả thị trấn Nghênh An chỉ có một chiếc xe duy nhất, nó thuộc về người nắm quyền công ty MR.

Xuyên qua kính xe màu đậm Phó Nhiễm có thể nhìn thấy bóng dáng người ngồi ở bên trong, người đàn ông giống như cũng nghiêng đầu qua, từ góc độ của hắn nhìn ra ngoài, cô cực kỳ nhếch nhác rõ ràng phơi bày trước mắt, bàn tay cùng cơ thể đau đớn cũng không sánh bằng thấy hắn khoanh tay đứng nhìn.

Phó Nhiễm cảm giác trong hốc mắt rất nóng, giống như có vật gì đó đang chảy ra, xe thể thao xa hoa ngăn cách hắn bên trong, bên trong có thiết bị sưởi ấm thoải mái, âm nhạc Âu Mỹ.

Cô bất động đứng đó.

Trước đèn đỏ một vài giây, vốn là không kiên nhẫn chờ đợi nên thời gian trở nên quý giá.

10, 9, 8, 7.

Xe thể thao truyền đến tiếng gầm rú, chuẩn bị tăng tốc.

Đèn vàng.

Đèn xanh.

Phó Nhiễm cũng trông thấy đường nét tuyệt đẹp của xe thể thao lúc rời đi, nhưng lại không thấy nó dừng lại lấy một giây, nhanh như một tia chớp.

Cô né tránh nước bắn bắn tới theo bản năng.

Nhưng chợt thân thể lạnh lẽo lại không tránh được tốc độ của nó.

Lúc cô ngẩng đầu nhìn lại, ngay cả hình ảnh mờ nhạt của đèn sau cũng không thấy.

Phó Nhiễm cắn chặt răng, yếu đuối sụp mắt xuống, mặc cho nước mắt tuôn ra, thì ra là vào lúc một người cần người khác nhất, hần rút tay rời đi, lại là một loại hủy diệt đến tuyệt vọng.

Cô dựa vào cửa xe, từ từ trượt người xuống.

Sau khi trên đường thông suốt có rất ít xe đi qua, chợt cô nghe thấy một tiếng thắng xe ở bên cạnh.

Phó Nhiễm vội vàng ngẩng đầu, đồng thời giọng nói lo lắng lọt vào tai.

“Tiểu Nhiễm, em sao vậy?”

Cô mở mắt, tầm mắt mơ hồ đến nỗi không thấy rõ bóng người, Minh Tranh xuống xe mở ô, giơ ô cao tới đỉnh đầu Phó Nhiễm, một tay khác níu lại cánh tay của cô, La Văn Anh ở trong chỗ ghế lái phụ cũng xuống giúp một tay.

“Sao lại bị ướt như vậy?”

“Ca ca, tôi lạnh quá.”

Hầm rằng Phó Nhiễm run lên.

Minh Tranh cởi áo khoác ra trùm lên vai cô.

“Sao lại dừng xe ở đây?”

“Hổng.”

“Không phải hổng thì em sẽ ngồi trên xe gọi điện thoại sao?”

Minh Tranh cầm bàn tay cô lạnh như băng.

“Biến thành dáng vẻ gì nữa!”

La Văn Anh rút khăn giấy ra lau mặt cho cô, thấy mắt cô đỏ bừng biết là cô đã khóc.

“Cám ơn.”

Minh Tranh ôm chặt bả vai cô đem cô hướng tới chỗ xe của mình, La Văn Anh đi tới lấy túi đặt ở trên ghế xe.

“Tôi sẽ tự tìm xe trở về, anh mau đưa Tiểu Nhiễm về nhà, tôi nghĩ cô ấy có thể bị cảm.”

“Dù sao cũng tiện đường, thời tiết không tốt để thuê xe, dù sao em lại uống nhiều rượu như vậy.”

“Được rồi.”

La Văn Anh cũng không khách sáo, chỉ là kéo cửa phía sau xe ra ngồi.

Một bài hát tiếng Anh vui nhộn trong xe, ba người cũng không ai nói lời nào, riêng Phó Nhiễm suy nghĩ về tâm tình của mình nên cũng không muốn mở miệng, định nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Rất nhanh đã đến La gia, đợi sau khi La Văn Anh xuống xe đi vào rồi Minh Tranh mới lên tiếng.

“Tiểu Nhiễm, rốt cuộc là thế nào?”

“Thật là không có việc gì.”

Cô không muốn nói nhiều.

“Sau khi Thành Hữu trở lại em rất khác thường.”

Phó Nhiễm đang nhắm mắt liền mở ra.

“Không liên quan tới hần.”

Thấy Minh Tranh không nói lời nào cũng không phát động xe, lúc này Phó Nhiễm mới rầu rĩ mở miệng.

“Cuối cùng tới bây giờ tôi mới biết vào lúc một người sa sút chật vật nhất, một cánh tay vươn ra giúp đỡ có tầm quan trọng như thế nào, cho dù nó không có sức lực lớn, không thể kéo người đó ra khỏi hoàn cảnh khó khăn đó.”

Thần sắc Minh Tranh trở nên lạnh băng mà đoán không ra, ngón trở hần mơn trớn môi mỏng, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy đôi mắt hẹp dài của mình híp lại thành một đường cong nguy hiểm.

“Tiểu Nhiễm, em hối hận lúc trước đã rời bỏ hần?”

Cô không mở miệng ngay lập tức, Minh Tranh cho là cô đang do dự.

“Em suy nghĩ một chút, tại sao lúc trước em phải rời bỏ hần.”

Cũng thế.

Phó Nhiễm mệt mỏi lấy tay che mặt.

“Tôi không có hối hận.”

“Tiểu Nhiễm, em chung sống cùng Thành Hữu trong thời gian dài như vậy, sợ rằng không chỉ là dựa vào lý do đơn giản như vậy, em yêu hần sao?”

Phó Nhiễm nhắm mắt lại dựa má vào thành ghế.

“Tôi mệt quá.”

“Chuyện hai kỳ vay của Hào Khôn vẫn chưa xong, anh biết rõ bên trong có người phá rối, Tiểu Nhiễm, nếu như ngày nào đó thật sự bọn anh đấu đến một mất một còn, em sẽ giúp ai?”

Phó Nhiễm vẫn trả lời câu nói cũ.

“Là ai tôi cũng không giúp.”

Minh Tranh phát động động cơ, lái xe rất chậm, đi ngang qua tiệm trà sữa mua cho Phó Nhiễm ly trà sữa nóng để cô cầm trong tay, cô đã khóc, người sáng suốt đều có thể nhìn thấy được, cô nói làm hần không khỏi liên tưởng đến Minh Thành Hữu, ánh mắt Minh Tranh hướng về đêm tối phía trước.

“Tiểu Nhiễm, còn nhớ rõ lần trước khóc là lúc nào sao?”

Phó Nhiễm vội vàng dùng tay che giấu đôi mắt, lời nói úp mở.

“Không nhớ rõ.”

“Vậy thì hãy quên cảm giác khóc đi hoàn toàn.”

Minh Tranh ngửi thấy trên người nồng nặc mùi nước hoa, nhúu mày, người, dù là đứng được ở nơi cao hơn nữa vẫn sẽ có lúc đơn độc.

“Cố gắng một lần, hoặc dựa vào vai anh một chút?”

Phó Nhiễm khẽ nhắm mắt, dựa đầu vào vai Minh Tranh.

Nhìn hần giống như chuyên tâm lái xe, ánh mắt lại xuyên qua kính chiếu hậu nhìn chằm chằm gương mặt tiêu tụy của Phó Nhiễm, giữa ánh mắt thương yêu lại hóa thành một loại tối tăm mê hoặc, kéo dài không dứt.

Xe thể thao Bugatti Veyron Hermes màu đen đi tới đâu gây sự chú ý tới đó, thiết kế đặc biệt theo sở thích của chủ nhân. Nó sử dụng 8 bánh xe bằng hợp kim nhôm bóng, trên logo xe và trên chìa khóa có in chữ “H”, tốc độ kinh người như vậy không lấy ra để đua xe thì thật sự lãng phí.

Từ xa, bên trong biệt thự có thể nghe thấy tiếng gầm rú phô trương thuộc về nó, Vưu Ứng Nhụy đem từng món ăn đã chuẩn bị sẵn cho bữa ăn tối mang lên bàn, xe thể thao lái vào tòa nhà, không bao lâu, một người đàn ông đi vào.

Vưu Ứng Nhụy cười tiến lên đón tiếp.

“Huống Tử, lại mang nó đi ra ngoài thử tốc độ đi?”

“Ôi, lời nói này, tôi là thử nghiệm tốc độ của nó, biết vì sao nói tình cảm mãnh liệt không?”

Huống Tử tiện tay đem chiếc chìa khóa trong tay vứt cho Vưu Ứng Nhụy.

“Dĩ nhiên là tôi biết, nhưng mà tôi không chơi nổi loại trò chơi kích thích này, sợ chết khiếp.”

“Tam Thiếu ở đâu?”

“Lầu hai.”

Sau khi Vưu Ứng Nhụy đem chìa khóa thả vào khay trà, đi vào phòng bếp ý bảo người làm đem canh hầm cách thủy mang lên bàn.

“Huống Tử, hôm nay coi như là anh có lộc ăn.”

“Thật sao?”

Huống Tử không khách sáo kéo chiếc ghế ra.

“Vậy tôi phải phát huy bản lĩnh thùng cơm mới được.”

Đang nói chuyện, Minh Thành Hữu mặc một bộ quần áo ở nhà thông thả đi xuống lầu.

“Lại tới đây ăn chực sao?”

“Lời nói sao có thể khó nghe như vậy chứ.”

Huống Tử búng ngón tay nâng chân lên.

“Trước kia tôi khổ cực phối hợp diễn trò với cậu như vậy, không cho thù lao không nói, lại còn bị người ta mắng là tiểu nhân bội bạc, dễ dàng cho tôi sao?”

“Là không dễ dàng.”

Vưu Ứng Nhụy rót đầy rượu cho hắn.

“Nhưng miệng anh chiếm được không ít tiện nghi chứ? Được tiện nghi còn ra về.”

“Hai người này...”

Huống Tử dùng ngón tay chỉ hai người.

“Trời sinh một cặp.”

Minh Thành Hữu ngồi vào chỗ đối diện Huống Tử, cả người lười biếng dựa vào thành ghế. Không khí náo nhiệt mà thoải mái, Huống Tử ngẩng đầu lên nhìn hắn, lại phát hiện hắn cũng chưa hòa nhập với không khí, ánh mắt mơ hồ lạnh lùng không thấy rõ.

“Tam Thiếu?”

Vưu Ứng Nhụy ngồi bên tay trái Minh Thành Hữu, cô cầm cái bao tay duy nhất bóc tôm cho Minh Thành Hữu, Huống Tử đưa cái đĩa tới.

“Cũng cho ca ca ăn với?”

Minh Thành Hữu nghe được hai chữ ca ca, bàn tay cầm đũa cứng đờ, Vưu Ứng Nhụy nhếch miệng.

“Muốn ăn thì về nhà để cho hồng nhan tri kỷ của anh bóc đi.”

“Cắt.”

Huống Tử ăn hai món ăn, đột nhiên như nhớ tới điều gì đó, hần có vẻ thần bí nói.

“Nói cho hai người biết một chuyện vui thú vử bảo đảm nghe xong sẽ thổ huyết gà.”

Vưu Ứng Nhụy cau mày.

“Ví dụ cái kiểu gì vậy?”

“Hai người đoán ra hôm nay trên đường về tôi đụng phải người nào sao?”

Minh Thành Hữu không diên khùng cùng hần, Vưu Ứng Nhụy phối hợp hỏi.

“Người nào?”

Nhưng hứng thú cũng không cao.

Huống Tử tiến tới gần, làm không khí trở nên u ám.

“Phó Nhiễm!”

Tay Vưu Ứng Nhụy đang bóc tôm liền dừng lại, ánh mắt nhìn sang Minh Thành Hữu bên cạnh, ngược lại hần lại hồ hững, giống như nghe được tên của một người không quen biết.

“Xe của cô ta có thể là bị hỏng, dừng ở ven đường, ai u, hai người không nhìn thấy bộ dạng đáng thương kia, cả người cũng ướt đầm, nhìn thấy xe của tôi cô ta liền đứng trân trân ở đó, nhìn qua là đang khóc, có thể là đang mong chờ tôi có thể chìa tay giúp đỡ, cô ta cho rằng người khác cũng có thể làm Quan Thế Âm chuyển thế đấy. Tôi lái xe tăng tốc, làm cho nước bắn tung tóe lên mặt cô ta, thật con mẹ nó thoải mái!”

Huống Tử nói xong vênh váo đắc ý, chiếc đĩa trong tay còn không ngừng gõ vào chén.

“Người phụ nữ này lúc lòng dạ ác độc, thế nào cũng không nghĩ tới mình cũng sẽ có ngày hôm nay đây?”

Vưu Ứng Nhụy không bình luận gì, cũng không mở miệng.

Minh Thành Hữu khê nhếch môi mỏng cười.

“T nhiều như vậy cũng không đủ để cho vào mồm cậu.”

“Chuyện hả hê trong lòng bao nhiêu, đáng để ăn mừng.”

Huống Tử gơ ly rượu lên, lại thấy hai người kia không có cử động.

Minh Thành Hữu rút khăn ướt ra lau ngón tay, không chút để ý mở miệng.

“Gặp ở đâu vậy?”

“Đường Ngân Đô giao nhau với Nam Đường.”

Vưu Ứng Nhụy trông thấy ánh mắt Minh Thành Hữu thâm trầm.

Sau khi Huống Tử rời đi, Minh Thành Hữu cầm chiếc chìa khóa trên khay trà đi lên lầu hai thay quần áo.

Vưu Ứng Nhụy đi theo phía sau hần.

“Trễ như thế rồi còn phải ra ngoài sao?”

“Ừ.”

Hần thuận miệng đáp lại.

“Em đi ngủ trước đi, anh đi một chút rồi trở về.”

Vưu Ứng Nhụy cũng không hỏi nhiều, cô cũng biết Minh Thành Hữu sẽ đi đâu, sau khi cô nhìn hần lái xe rời khỏi biệt thự, lúc này mới quay trở lại phòng.

Mưa lạnh cùng với tốc độ nhanh như bay, có thể nói vang dội như sấm sét, nước đục bắn tung tóe lên làm người đi đường liên tiếp chửi thề, chân Minh Thành Hữu máy móc dẫm chân ga, trong nháy mắt phong cảnh trên đường dần dần lướt qua tầm mắt.

Chuyện của Phó Nhiễm cũng không còn liên quan tới hắn nữa, dù là người hôm nay ngồi ở trong xe không phải Huống Tử mà là chính bản thân hắn, hắn cũng sẽ không xuống xe.

Minh Thành Hữu lái xe đến Mê Tính, nơi này là nơi xa hoa trụy lạc, chỉ cần trong tay có một số tiền lớn, không sợ không mua được vui vẻ cùng say mê.

Phó Nhiễm về đến nhà, mở nước nóng nằm trong bồn tắm mát xa, cô giọt hai giọt tinh dầu, hơi nóng mờ mờ bay lên như sương, làm cho từng tế bào toàn thân cũng thư giãn, cô vắt khô khăn lông đắp trên mặt, đột nhiên lại có cảm giác thấp thỏm lo âu tiến tới.

Trên người vẫn nước mưa lạnh thấu xương như cũ, lòng bàn chân cồng đến mức đỏ lên tê cứng, cô run rẩy vịn thêm nước nóng, lạnh trong cơ thể lại thua kém trong lòng. Hắn an nhiên ngồi ở trong ghế lái, lạnh lùng quay đầu lại nhìn, đắm vào cô thương tích đầy mình.

Phó Nhiễm thấy đáy mắt đau nhức, cô lấy khăn lông từ trên mặt xuống.

“Không sao, người xa lạ mà thôi.”

Một người xa lạ sẽ không đưa tay, cho nên không cần vì thế mà cảm thấy quá khổ sở.

Cô mặc áo ngủ rồi đi ra khỏi phòng tắm, trong phòng mở máy sưởi, toàn thân rét lạnh cuối cùng cũng tan hết, vừa lúc Phạm Nhân đi vào.

“Tiểu Nhiễm, ta và cha con trở về sao không thấy xe của con?”

“Ôi, bị hỏng ngang đường, để công ty xe tải 4S kéo đi sửa chữa.”

Phó Nhiễm rót ly nước rễ bả lam, cô cũng không muốn huyền não như lần trước nữa.

“Tại sao lại hỏng, lúc trước bánh xe luôn bị ghim, sao không báo cảnh sát?”

“Báo.”

Mũi Phó Nhiễm có chút khó chịu, suy nghĩ một chút cũng thấy, Minh Thành Hữu sẽ không còn làm ra chuyện đến mức như vậy nữa.

“Thời gian cũng không sớm, mau nghỉ ngơi đi, ngày mai khiến tài xế đưa con đến phòng làm việc.”

Phạm Nhân nhìn Phó Nhiễm lên giường, kéo chăn lại giúp cô, lúc này mới tắt đèn ra khỏi phòng.

Phó Nhiễm nhớ tới có chuyện muốn nói với Phạm Nhân, cô đeo dép cùng đi ra ngoài, mở cửa thấy Phạm Nhân đang nghe điện thoại, bà vừa đi về phía trước vừa nói chuyện cùng đầu điện thoại bên kia.

Phó Nhiễm loáng thoáng nghe được.

“Tiểu Nhiễm ở nhà, có chuyện gì sao.”

Lời nói này, cô cũng không coi là quan trọng. Phó Nhiễm đóng cửa lại trở về phòng.

Vưu Ứng Nhụy mặc áo lông mỏng ngồi ở ghế mây bên cạnh hồ bơi, cô khẽ nhón chân, đợi chờ cũng là thói quen, trong tay cầm chiếc điện thoại di động màu đen, lúc hắn đi ra ngoài, bất kể là đi đâu cô đều sẽ không gọi điện thoại cho hắn.

Hắn nói trong ngực hắn không có gì, thật ra thì trống rỗng cũng tốt, hắn sẽ giả bộ không cho người phụ nữ khác tiến vào.

Ngoài hoa viên truyền đến tiếng còi, cô khép chặt áo choàng lại đứng dậy, đi qua một lối nhỏ bên trong vườn đứng ở chỗ cũ chờ Minh Thành Hữu tới.

Người đàn ông mặc áo khoác ngoài Armani bằng vải nỉ mỏng, hắn đến cạnh Vưu Ứng Nhụy nắm chặt vai cô.

“Tại sao lại không ngủ?”

“Anh không trở lại em không yên lòng.”

Cô không nói rõ, cũng sẽ không hỏi, thật ra thì Minh Thành Hữu biết rõ suy nghĩ trong lòng cô.

Trên người hắn còn lưu lại mùi vị rượu hạng sang của Mê Tính, Vưu Ứng Nhụy như trút được gánh nặng trong lòng, mặt không khỏi giãn ra.

“Biết anh là vì sao đi ra ngoài không?”

Trong lòng cô như nặng trĩu một lần nữa, lắc đầu .

“Không biết.”

“Mấy ngày nữa em phải đi Italy xếp lớp đại học XX, thời gian bên kia bất đồng cùng bên này.”

Minh Thành Hữu đem hộp quà trong tay đưa cho Vưu Ứng Nhụy, hắn lấy bên trong ra một hộp màu đỏ, sau khi mở ra là một đồ trang sức phiên bản số lượng có hạn.

Minh Thành Hữu vén ống tay áo Vưu Ứng Nhụy lên, đeo lên giúp cô.

Cảm giác lạnh như băng làm cô tỉnh táo, chỉ cần hắn muốn thật tốt với một người, nhất định là cô có niềm hạnh phúc lớn nhất. Lúc ở trên bàn ăn Huống Tử nói ra chuyện đó thì cô đã cho là Minh Thành Hữu đi ra ngoài là vì Phó Nhiễm

Vưu Ứng Nhụy nhón chân lên hôn lên mặt hắn.

“Thành Hữu, cảm ơn anh.”

Hai kỳ vay của Hào Khôn lại mãi không có động tĩnh.

Mỗi bữa cơm mời Tạ Hồng cũng không có gì thay đổi, mỗi lần gặp cô ta lại muốn tự Minh Tranh ra mặt.

La Văn Anh đi vào phòng làm việc đưa tài liệu, không nghĩ là Minh Tranh không có ở đây, cô vừa đem tập tài liệu để trên bàn làm việc.

Cửa phía sau bị đẩy ra, La Văn Anh xoay người nhìn lại, cô cũng chưa từng gặp bộ dạng này của Minh Tranh, hắn phiến nào nói lỏng cà vạt, ném chìa khóa xe cùng điện thoại di động trong tay về phía bàn làm việc.

Không cần hỏi cũng biết, người nào đó lại bán rẻ nhan sắc.

Tay cô chạm nhẹ lên mũi.

“Trưởng phòng Tạ là đối tác lớn, tiếp đãi ăn uống thật tốt, việc này không phải là lúc trước anh dạy cho chúng tôi sao?”

“Eve.”

Tâm tình của hắn kém đến cực điểm.

“Có biện pháp khác để vay được hay không? Hoặc là tìm ngân hàng khác.”

“Anh ở đây nói đùa sao?”

La Văn Anh cười khoanh hai tay trước ngực, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung dựa vào bàn làm việc.

“Nếu như có biện pháp khác còn phải cần anh mặc áo giáp ra trận sao?”

Minh Tranh phiến nào thả người vào trong ghế.

“Đi ra ngoài đi, để anh giảm nhiệt.”

La Văn Anh đứng dậy, cầm tài liệu đặt trước mặt hắn lên.

“Phần tài liệu này rất quan trọng, anh mau xem một chút.”

Cô đi ra ngoài hai bước, lại xoay người, như cười như không mở miệng.

“Lão đại, nếu như tôi giúp anh xóa bỏ chứng ngại vật này, có cho tôi tiền thưởng không?”

Ánh mắt Minh Tranh đang khép chặt liền mở ra.

“Em muốn vận dụng quan hệ của cha em?”

Suy nghĩ một chút, khả năng lại giống như không nhiều, từ trước tới giờ La Văn Anh luôn phân biệt rõ ràng giữa tư và công, lại giấu thân phận rất tốt, hẳn là sẽ không chủ động công khai.

Cô cười cười, giữ kín như bưng.

“Chuẩn bị phí bịt miệng đi thôi.”

“Bịt miệng của ai?”

La Văn Anh mở cửa phòng làm việc ra.

“Quá trình Lão đại tự mình ‘xuống biển’ tôi cùng Tiểu Chu đều thấy rõ, tự giải quyết cho tốt.”

Cô rời đi như một làn khói.

Khóe môi Minh Tranh bất giác nâng lên, nếu như La Văn Anh có thể ra tay, dĩ nhiên là tốt nhất.

Tạ Hồng ăn mặc tỉ mỉ sau đó lại đến khách sạn, tiến vào phòng mới phát hiện người đến là La Văn Anh, cô ta tức giận ngồi xuống.

“Là vì chuyện vay? Tôi đã nói rồi, nếu ở trong phạm vi chức trách của tôi, tôi cũng có thể giúp.”

“Trưởng phòng Tạ, tôi tự thấy tài liệu nên chuẩn bị tôi đã chuẩn bị đầy đủ không thiếu thứ gì, đến tột cùng là chỗ nào có vấn đề xin ngài hãy nói ra.”

“Hừ, đó là cô tự nhận.”

Tạ Hồng khinh thường.

Sắc mặt La Văn Anh hơi trầm xuống, ánh mắt lộ ra tia nhìn lạnh lẽo, nhất định kinh nghiệm thương trường này không ai có được.

Nhân viên phục vụ đẩy cửa phòng đi vào.

“Xin hỏi vẫn là theo tiêu chuẩn lần trước sao?”

“Không cần.”

La Văn Anh cầm túi bên cạnh lên.

“Cho một bình trà xanh, thuận tiện đóng cửa dùm.”

Về mặt Tạ Hồng không nhịn được.

“Nếu như vậy, lần sau để Minh tổng tìm tôi.”

“Thân thể Minh tổng không tốt lắm, đang nằm viện.”

“A, làm sao lại như vậy?”

“Phản ứng buồn nôn.”

“ ”

Tạ Hồng dừng một chút, phản ứng trong nháy mắt.

“Cô...”

“Thật sự, hai ngày nay hẳn ăn phải đồ hư...”

La Văn Anh hời hợt băng quơ.

“Trưởng phòng Tạ, chúng ta nói chuyện chính đi thôi.”

“Tôi với cô không có gì để nói.”

Cái bóng đứng lên bao phủ nửa đầu vai La Văn Anh, La Văn Anh không nóng vội, tiếp tục nói.

“Trưởng phòng Tạ có thể ở đây cũng là có không ít quan hệ chứ? Có thể ngồi vững vàng chỗ ngồi này không dễ dàng, bao nhiêu đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô, hai ngày trước tôi cùng cha nói tới, đúng lúc, ông và chủ tịch ngân hàng được cho là có chút giao tình.”

“Cha cô là?”

La Văn Anh nói tên.

Tạ Hồng đứng lên lại ngồi xuống trở lại.

“Thì ra là cô chính là thiên kim tiểu thư La gia bị Minh Tranh từ hôn.”

“Nhưng bây giờ tôi còn phải dựa vào hấn để kiếm cơm, hiểu không?”

Tạ Hồng nhìn gương mặt không chút xao động của La Văn Anh, không thấy được cô hy vọng nôn nóng.

“Cô muốn thế nào?”

“Trưởng phòng Tạ, bình tĩnh mà xem xét hết tài liệu đầy đủ của Hào Khôn đi?”

“A”

Tạ Hồng cười lạnh.

“Cô muốn sử dụng mối quan hệ của cha cô? Nghe danh tiếng Eve đã lâu, vốn cho rằng cô là dựa vào thực lực của chính mình mới đi tới được hôm nay, không ngờ.”

“Trưởng phòng Tạ chớ tăng bốc tôi như vậy, có câu ngạn ngữ nói thật hay, ‘gặp thần sát thần, gặp phật sát phật’. Nếu Hào Khôn không bị người cố ý gây khó khăn, chuyện hai kỳ vay này sớm đã giải quyết xong. Nếu đã có người lạm dụng chức quyền, tôi không cần uống phí mối quan hệ trong tay tôi, để lại cũng lãng phí.”

Giọng nói La Văn Anh đều lợi hại đầu vào đấy, cô lấy điện thoại di động ra, mở album ảnh ra.

“Theo bộ dạng này của cô cùng Minh tổng mà bị người khác nhìn thấy, cô có miệng dài lên tới đỉnh đầu cũng không nói rõ được chứ?”

Tạ Hồng liếc nhìn, sắc mặt chợt thay đổi.

“Cô lại có thể ngấm ngấm làm vậy sau lưng tôi?”

“Chúng ta có chuyện làm trao đổi tốt nhất, Trưởng phòng Tạ, Hào Khôn không đáng giá để cô tổn tâm tư, lại càng không đáng giá để cô mất đi tương lai của mình.”

Nhân viên phục vụ bưng nước trà đi vào, vừa gặp La Văn Anh mở cửa muốn đi ra ngoài.

“Để đó đi, tôi đi thanh toán tiền trước.”

Cô đi trên hành lang giữa ánh đèn sáng, bức tranh trừu tượng hai bên phác họa chân dung lạnh lùng. La Văn Anh có được hôm nay cũng không phải bởi vì liên quan đến thân phận tiểu thư La gia, khiến cho bản lĩnh không ai biết, quan trọng là tự mình cũng không muốn xem, đám người Tạ Hồng này ở trong mắt cô không khác nào tôm tép nhãi nhép chưa đủ để lo lắng, muốn đối phó, hai ba câu nói là có thể ghen chết họ.

La Văn Anh đưa tay che mặt, bất giác khẽ nhếch miệng, cô ở nhà rất im lặng, vợ chồng La gia vẫn sợ lúc làm việc cô bị người khác coi thường, nếu nhìn thấy bộ dạng này của cô, nói không chừng mất kiếng cũng có thể rất xuống.

Sau khi Phó Nhiệm báo cảnh sát, cảnh sát rất nhanh tham gia điều tra chuyện này.

Không tới hai ngày, xe của cô dừng ở bãi đậu xe, liền bắt được một người đàn ông trẻ đang ra tay một lần nữa, cảnh sát điều tra lấy khẩu cung thì cho thấy mấy lần bánh xe bị ghim lần trước đều là do một người làm.

Lý do nói ra rất bình thường, nói nhìn thấy Phó Nhiễm còn trẻ tuổi mà đã mua được xe Audi. Hẳn là Tiểu Bạch Linh ở văn phòng bên cạnh, nhưng không phải là người địa phương, tiền lương một tháng dùng cho sinh hoạt không dư lại được bao nhiêu. Áp lực công việc cộng thêm trong lòng thấy bất công, nên hẳn mới ghim bánh xe để trút giận.

La Văn Anh giải quyết chuyện hai kỳ vay xong, Minh Tranh cho người tổ chức một lễ ăn mừng nhỏ cho cô, tiền thưởng năm đó tăng thêm gấp đôi.

Hàn Tuyền nói tin tức này cho Minh Thành Hữu, hẳn cũng không nhìn ra trên mặt người đàn ông này có chút nào giật mình hay không vui, thần sắc hẳn rõ ràng, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Hào Khôn chuẩn bị tốt tài liệu, lại nói đồng thời cũng vay xong, chỉ bằng Tạ Hồng lại có thể ép được hai kỳ sao? Tôi chỉ là muốn xem khả năng của Eve một chút, cô ta vì Minh Tranh mà dùng đến mối quan hệ trong nhà, điều này khiến cho tôi có chút giật mình.”

“Eve trong lúc này, cũng không kém so với bất kỳ người đàn ông nào.”

Minh Thành Hữu có chút hứng thú nhìn chằm chằm ra bức tường thủy tinh bên ngoài, số lần hẳn và La Văn Anh gặp mặt không nhiều lắm, ấn tượng duy nhất cũng là khắc sâu nhất chính là lúc cô kéo cánh tay Minh Tranh. Phỏng đoán cô nhiều lắm là chỉ có thể coi là một đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, nào có thể nghĩ rằng cô có thể bộc lộ tài năng cạnh tranh trên thương trường cá lớn nuốt cá bé này?

Thường thì Vưu Dữu sẽ gọi điện thoại cho Phó Nhiễm, hai năm qua cô bình phục rất tốt, qua một loạt tất cả lớn nhỏ phẫu thuật cắt bỏ vết sẹo và chườm da, Phó Nhiễm biết cô phải chịu đau khổ rất lớn, nhất là ở tuổi của cô rất khó gắng gượng vượt qua. Sau đó cô đến Quảng Châu tiếp tục điều trị, đổi lại là hoàn cảnh cũng tốt, chủ thím mời bác sĩ tâm lý cho cô. Khoảng nửa tháng sau, cả nhà phải trở về thị trấn Nghênh An.

Năm đó một vụ án huyền ảo ồn ào, hôm nay không biết được đặt ở góc nào, tấm hình trên web cũng đã bị gỡ bỏ.

Nhưng Phó Nhiễm sẽ không quên, cái gai kia Minh Thành Hữu cho cô vẫn còn cắm ở trong lòng đến nay, cũng không bắt động, cứ nhức nhích là toàn thân đau nhức.

Cô tìm chỗ dừng xe xong, ngẩng đầu nhìn lên mấy chữ chạm khắc Đảo Cà Phê, trong lòng bất đắc dĩ, ‘gặp sao hay vậy’.

Phạm Nhân cũng là thật lòng lo lắng cho cô, mới có thể giới thiệu đối tượng cho cô không yên.

Hôm nay Phó Nhiễm biết người muốn gặp, cô cùng hẳn còn nhảy qua một điệu nhảy, sau lại chủ động trò chuyện trong tiệc rượu nhà hẳn, Phạm Nhân cũng cảm thấy diện mạo và điều kiện của Cố Diệp Thừa cũng không tệ, ngoại trừ gia thế không bằng Phó gia.

Nhưng sau chuyện hôn ước của Phó Nhiễm vỡ lở ra, Phó gia cũng không so đo nhiều như vậy.

Phó Nhiễm không tập trung đi tới một phòng trang nhã, vẻn vẹn cách một bức rèm che, cô đưa ánh mắt tìm kiếm, thế nhưng lại thấy Minh Thành Hữu ngồi ở cửa sổ.

Phó Nhiễm dừng chân theo bản năng, chăm chú nhìn kỹ, cũng không phải là hẳn sao?

Cô xoay người rời đi.

“Phó Nhiễm!”

Đầu bên kia, Cố Diệp Thừa tinh mắt thấy cô, đứng lên gọi.

Phó Nhiễm không thể không xoay người, Minh Thành Hữu bởi vì Cố Diệp Thừa kêu như vậy mà khẽ ngẩng đầu lên, con mắt như ngọc lưu ly sáng chói nhuộm một lớp đen sẫm trắng lẹ, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, cũng không kịp nhìn kỹ, Minh Thành Hữu chẳng hề chú ý, hẳn kịp thời thu hồi tầm mắt.

Phó Nhiễm suy nghĩ một chút cũng thấy, cô không cần phải tránh hẳn.

Cố Diệp Thừa đứng dậy kéo chiếc ghế ra cho cô, cô gọi ly Cappuccino cùng bánh ngọt hương vị việt quất.

“Thật xin lỗi, đã tới chậm.”

Khoảng cách giữa hai chỗ ngồi rất gần, cách có mỗi bức rèm che, cô nhìn thấy rõ cô gái ngồi cùng một hướng với cô đúng là La Văn Anh.

“Không sao, tôi cũng mới đến không được bao lâu, gần đây phòng làm việc bận không?”

“Tạm được.”

Trên căn bản là không nhận được hoạt động bên ngoài, Cố Diệp Thừa nói mấy câu với cô, phát hiện Phó Nhiễm chỉ lo khuấy lyau cà phê trong tay.

“Sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Hắn nhận ra là Phó Nhiễm không mấy nhiệt tình.

“Phó Nhiễm, tôi biết rõ là còn quá sớm để nói chuyện kết hôn với cô, nhưng xã hội này còn có bao nhiêu tình yêu được coi trọng đây? Lúc tôi lớn hơn cô vài tuổi, mấy năm nay vì một mình tạo dựng công ty ngay cả bạn gái cũng chưa nghĩ tới. Hiện tại cũng nên là lúc lập gia đình rồi, chúng ta cũng đều không còn trẻ nữa, nếu như tôi có thể bảo đảm sẽ đối xử tốt với cô, cô có bằng lòng thử sống cùng tôi hay không?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, Cố Diệp Thừa cũng không nhiều tuổi lắm, vậy mà lại không tin vào tình yêu, cô có chút sợ, có thể một ngày nào đó cô cũng sẽ không quan tâm đến hay không, cái gì mà tình yêu chứ, hai người sống qua ngày là được.

Cuộc sống kia tuyệt đối là một bi kịch.

La Văn Anh nghe được lời nói của người đàn ông này, kìm nén để không quay đầu lại nhìn.

Minh Thành Hữu đang cùng thư ký Nghê bên cạnh đang mãi miết nói gì đó, ánh mắt thư ký Nghê xuyên qua bức rèm nhìn Phó Nhiễm, khóe miệng hơi cong lên.

“Ngay cả tình yêu cũng không có, anh sẽ dùng cái gì để bảo đảm là sẽ tốt với tôi?”

“Trách nhiệm.”

Phó Nhiễm không còn hào hứng để nói tiếp.

“Anh nói một chút đi, gần đây công việc thuận lợi không?”

Bên kia, Minh Thành Hữu xé túi đường ra đặt vào tay La Văn Anh.

“Chị dâu, không nghĩ là hai năm ngắn ngủn chị đã thành trợ thủ đắc lực của Hào Khôn?”

“Thành Hữu, tôi với đại ca của cậu đã sớm hủy hôn ước từ lâu.”

“Hai người rất xứng đôi, hủy hôn ước rất đáng tiếc.”

“Hôm nay cậu cố ý hẹn tôi ra đây là có chuyện gì sao?”

La Văn Anh đi thẳng vào vấn đề.

“Nói chuyện cũ thôi mà, đừng căng thẳng.”

Minh Thành Hữu nhích lại gần, ánh mắt hắn ngó ra ngoài cửa sổ, bên cạnh thư ký Nghê hiểu ý, từ chỗ ngồi cầm tập tài liệu lên đẩy hướng La Văn Anh.

Phó Nhiễm cùng Cố Diệp Thừa nói chuyện câu được câu không, ánh mắt liếc về Minh Thành Hữu mất hồn, không biết hắn đang nhìn cái gì, gương mặt sa sầm.

Cố Diệp Thừa chú ý tới cô.

“Lần này Tam Thiếu trở về, sợ rằng thị trấn Nghênh An sẽ có không ít phiền toái.”

Đương nhiên là câu nói này hạ thấp giọng nói.

“Tại sao?”

“Hai hổ đánh nhau.”

Thư ký Nghệ và La Văn Anh nói chuyện không ít, nhưng đều nói nhỏ như nhau, một lúc lâu sau Phó Nhiễm thấy La Văn Anh lắc đầu.

“Tôi đã ký kết với Hào Khôn rồi, với lại tôi cũng không muốn đến công ty khác bắt đầu lại từ đầu.”

“Eve, người tìm chỗ à đi, MR có thực lực để cho cô phát triển tốt hơn.”

“Ai trọng ai khinh tự tôi có tính toán.”

“Thấy không?”

Cố Diệp Thừa nháy mắt ý bảo Phó Nhiễm.

“Đã phát triển đến mức ‘chọc gậy bánh xe’ lẫn nhau rồi.”

Hiển nhiên là La Văn Anh không đồng ý, cũng không ở lại lâu, sau khi chào liền rời đi thẳng.

Thư ký Nghệ ngồi vào chỗ của La Văn Anh vừa ngồi, Minh Thành Hữu vẫn duy trì tư thế như lúc trước, trong chốc lát hai bên đều không nói chuyện, không khí trầm xuống đến mức có thể nghe rõ tiếng thư ký Nghệ sắp xếp lại tài liệu.

“Phó Nhiễm, sau khi ăn tối chúng ta đi xem phim chứ?”

“Có phim gì hay sao?”

Bình thường Cố Diệp Thừa cũng không đến nơi đó.

“Đến đó rồi hãy nói.”

Minh Thành Hữu cùng thư ký Nghệ đứng dậy rời đi.

Cũng không lâu sau, Phó Nhiễm cũng tìm cơ nói tạm thời phòng làm việc có chuyện phải về ngay.

Cố Diệp Thừa vẫy vẫy tay, nhân viên phục vụ đi tới trước bàn nói.

“Vị mới vừa rồi ngồi sát vách với bàn của ngài đã trả tiền rồi.”

Thư ký Nghệ ngồi cùng Minh Thành Hữu ở ghế sau, cô nghĩ trăm cách mà vẫn không có cách giải.

“Lvan, anh đã sớm biết kết quả như thế đi? Tại sao còn uống công vô ích như vậy?”

Hàn Tuyền ngồi ở vị trí kế bên tài xế cười cô.

“Rốt cuộc là tiểu cô nương chưa từng trải, đích thân Lvan tìm Eve nói chuyện, sau này chuyện như vậy truyền ra mới có độ tin cậy, hiểu không? Dùng một câu thông dụng để nói, không chiếm được, vậy thì ly gián.”

Thư ký Nghệ bừng tỉnh hiểu ra.

“Tuyệt tình đó nha.”

“Cho nên nói cô vẫn phải học tập rất nhiều.”

Hàn Tuyền vỗ vào thành ghế lái xe ý bảo hấn lái xe.

“Nếu không phải hai năm trước cô không chê đi theo Lvan, hôm nay chỗ ngồi này sao có thể đến lượt cô, đầu óc quá nhỏ.”

Thư ký Nghệ đem tài liệu đánh tới.

“Hàn Tuyền, anh đáng đánh đòn đúng không?”

Cho đến lúc Phó Nhiễm ngồi vào bên trong xe, tim vẫn còn buồn bực khó chịu, cũng không phải thời gian có thể làm phai nhạt một số việc. Lúc trước, vào lúc hấn chán nản nhất, Minh Tranh làm cho hấn nhục nhã ở tiệm cơm, giờ hấn cũng dùng phương thức như thế trả lại cho cô.

La Văn Anh biết thương trường như chiến trường, nhưng không nghĩ tới là Minh Thành Hữu lại công kích mãnh liệt như vậy.

Phương án của nhóm do cô phụ trách làm tài liệu bị tiết lộ ra ngoài nên tổn thất không thể lường được, mặc dù cố hết sức cứu vãn nhưng vẫn không thể đền bù. Tin đồn bên ngoài là Eve làm việc cho MR đã sớm không phải là một hay hai ngày, lại thêm qua báo chí thêm dầu thêm mỡ nói cô cùng Minh Thành Hữu đã từng bí mật gặp mặt, mà chuyện này lại xảy ra sau khi gặp mặt.

Cả Hào Khôn đều đang điều tra người tiết lộ bí mật.

Phòng làm việc bất kể là thư ký hay quản lý cao cấp cũng trở nên cẩn thận, La Văn Anh ở phòng làm việc tầng chót cùng Minh Tranh tranh cãi âm ỉ một trận sau đó đóng sầm cửa rời đi.

Phó Nhiễm nghe chuyện này, thấy Minh Tranh nhú chặt đầu lông mày, cô dùng chiếc đũa gõ vào tay của hấn.

“Chị dâu không thể nào làm chuyện như vậy, ngày đó chị ấy cùng người của công ty MR gặp mặt tôi thấy được, chị ấy không chút do dự cự tuyệt điều kiện đối phương đưa ra, cho nên anh đừng nghĩ oan cho chị ấy.”

“Ai là chị dâu của em?”

Minh Tranh không vui đốt điếu thuốc.

“Tóm lại, chuyện chị ấy bán bí mật công ty, khả năng không lớn.”

“Trước mặt mọi người cự tuyệt không có nghĩa là sau lưng không có tiếp xúc, ban đầu anh cũng là tổn một số tiền khá lớn mới mới được cô ấy, ai sẽ không đi theo tiền?”

Minh Tranh xuyên qua làn khói trắng nhìn Phó Nhiễm.

“Anh không tin chị ấy?”

Dầu sao cũng là quan hệ hợp tác thân mật.

“Anh không tin ai.”

Minh Tranh nhả vòng khói thuốc.

“Anh chỉ tin vào bản thân.”

Phó Nhiễm không phản bác được.

Tay Minh Tranh chống gò má nhìn Phó Nhiễm đang vui đầu ăn cơm, hấn không nói lời nói thật với cô, hấn cũng không phải là không tin ai, Phó Nhiễm vẫn không đoán ra tình cảm của Minh Tranh đối với mình, thật ra thì cũng không ai thấy rõ.

Rõ ràng hấn thích cô như vậy, nhưng mà sau khi Phó Nhiễm hủy hôn với Minh Thành Hữu lại không đi tranh giành. Mỗi lần cơ hội của hấn chỉ thiếu chút xíu nữa, lời của hấn đến miệng, nhưng bởi vì một câu của Phó Nhiễm “Ca ca, tôi rơi vào tình trạng này rồi, nhất định anh cùng chị dâu phải hạnh phúc” mà không thể không nuốt trở về.

Hấn cũng thử nói qua, hai người bọn họ dứt khoát qua thôi.

Nhưng Phó Nhiễm lại đem lời này như là nói đùa, cá tính của cô chính là như vậy, đã cho rằng Minh Tranh không còn là của cô, liền dễ dàng bỏ qua.

“Ca ca?”

Cô phất tay một cái trước mặt hấn.

Minh Tranh đột nhiên cảm thấy trong lòng phiền não, trước kia hai chữ ca ca nghe vào trong tai tốt đẹp mà lưu luyến, nhưng bây giờ thành một loại trói buộc không tránh thoát.

Minh Thành Hữu lái xe trở lại biệt thự Nam Đường, theo thường lệ Lý Vận Linh đang ở vườn loay hoay với các loài hoa của bà, sau khi Minh Vân Phong qua đời, bà đem thời gian nhàn hạ để làm những việc này.

Dem cành hoa đã cắt tỉa xong bỏ vào bình hoa, Lý Vận Linh tháo bao tay ra đi rửa tay.

“Thành Hữu, Nhụy Nhụy có khỏe không?”

“Vâng, rất tốt, có người sẽ phụ trách cuộc sống thường ngày của cô ấy.”

“Chuyến đi này phải hơn nửa năm chứ?”

Minh Thành Hữu ngồi chỗ ô che nắng, một tay nghịch ngợm cành hoa trong bình.

“Vâng.”

Lý Vận Linh ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Mẹ nghe cậu con nói, Sâm Tử một mực hỏi thăm chuyện của Vưu gia.”

“Làm gì chứ?”

“Sâm Tử trước kia trẻ tuổi, nhưng thực chất bên trong rất giống với con. Chuyện kia là một vết thương trong cuộc đời nó, con cũng biết lời khai của cô con gái Vưu gia kia làm hại nó bao nhiêu. Thành Hữu, mẹ thấy chắc là Sâm Tử sẽ không dừng tay như vậy.”

Lý Vận Linh nhận lấy hai ly trà từ tay Tiêu quần gia bưng tới, sau đó đưa một ly tới bên tay Minh Thành Hữu.

“Nó còn muốn như thế nào? Còn nghĩ gây chuyện không đủ hay sao? Nó nên thấy may mắn là lúc trước Vưu gia không kiện nó tội cường bức đến cùng!”

“Thành Hữu, hai năm trước Vưu gia một mực chắc chắn chuyện hủy gương mặt là do Sâm Tử gây nên, nói cho cùng còn không phải là vì khoản tiền bồi thường sao? Loại gia đình vong ơn bội nghĩa này có cái gì tốt để đồng tình chứ?”

Lý Vận Linh cảm hận không thôi, chuyện oan uổng này cho đến lúc cảnh sát tuyên bố đã bắt được nghi phạm mà vẫn không thể trôi qua, bởi vì không ai tin tưởng đây là sự thật.

“Mẹ, mẹ cũng khuyên nhủ cậu đừng nên làm chuyện gì.”

Minh Thành Hữu không kiên nhẫn đứng dậy.

Gương mặt Lý Vận Linh vẫn bình tĩnh như trước, chuyện này mặc dù đã qua được hai năm, nhưng lại không một người nào của Lý gia có thể quên, tương lai của Lý Sâm thiếu chút nữa bị hủy trong tay Vưu Dữu, cả nhà bọn họ lại có thể dễ dàng chạy trốn ra nước ngoài.

Thời gian cứ ngày ngày trôi qua, cuối mùa thu qua đi, đầu mùa đông vẫn là trời đông giá rét, chỉ biết là một ngày trước đó trời đang lạnh lại giảm được vài độ.

Phó Nhiễm thay quần áo xong đứng ở trước gương, chọn đồ trang sức trang nhã, cô không che giấu được tâm tình xúc động, đặc biệt chọn chiếc áo khoác ngoài màu vàng nhạt trong tủ quần áo, đi tới phòng khách, Phạm Nhân gọi cô ăn cơm.

“Mẹ, không, con có việc đi ra ngoài.”

“Cũng đã trễ thế này còn đi đâu?”

Phạm Nhân chỉ vào những món ăn bày đầy trên bàn.

“Dầu sao thì ăn cơm xong rồi đi.”

Phó Nhiễm buộc lại khăn quàng cổ đi tới bên cạnh Phạm Nhân, cô cúi người xuống, hai tay đặt lên bàn.

“Vưu Dữu từ Quảng Châu đã trở lại, con muốn tới sân bay đón nó.”

“Vưu Dữu?”

Phạm Nhân suy nghĩ một chút.

“Chính là người hai năm trước bị tạt axit đó?”

“Đúng.”

Sắc mặt Phạm Nhân dần dần trầm xuống.

“Tiểu Nhiễm, dù sao bọn họ cũng không phải chú thím ruột của con, khoảng cách xa gần đã rõ, lại nói mẹ thấy Vụ gia thật biết gây chuyện, vẫn là ít tới thì tốt hơn.”

“Mẹ, chú thím vẫn đối xử rất tốt với con.”

Phó Nhiễm giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ.

“Không còn kịp rồi, con đi ra ngoài trước.”

Đi tới sân bay, thật ra thì vẫn còn dư thời gian.

Phó Nhiễm mua đồ uống ngồi ở bên trong phòng chờ, cô nhón chân lên đếm, lại đứng dậy đi tới đằng trước, đi tới đi lui mấy vòng, cuối cùng cũng thấy bóng dáng của chú thím.

Vụ Dữ chen chúc giữa bọn họ, một chiếc khăn quàng cổ lớn bao trùm hết mặt, chỉ lộ ra đôi mắt đen láy.

Phó Nhiễm chạy tới, cô muốn ôm Vụ Dữ, nhưng đến trước mặt bước chân lại không khỏi ngập ngừng, giọng nói có vẻ mất tự nhiên.

“Chú, thím.”

Chuyện tẩm hình bị truyền trên mạng, cô nghĩ, bọn họ không nói ra oán giận nhưng mãi mãi vẫn cho là cô làm.

Thím đi tới ôm lấy Phó Nhiễm đầu tiên.

“Tiểu Nhiễm, chúng ta cùng Vụ Dữ cũng rất nhớ con.”

“Chị.”

Vụ Dữ cũng tiến lên ôm cô.

Phó Nhiễm nước mắt tràn mi, thật lâu tâm tình mới bình phục lại.

“Đi thôi, trong nhà con đã gọi người quét dọn sạch sẽ rồi.”

Phó Nhiễm giúp đỡ chú đem hành lý thả vào cốp sau, trở lại khu nhỏ đã từng quen thuộc, thím không nhận được đau lòng rơi nước mắt. Đến đầu hành lang, không ít hàng xóm thấy bọn họ trở lại cũng nhiệt tình tiến lên hỏi thăm và giúp một tay, Vụ Dữ không nói lời nào, từ đầu tới cuối đều bịt mặt.

Đến nhà, Phó Nhiễm đặt đồ ăn bên ngoài trước đó cũng đúng lúc đưa tới đây, trong nhà quét dọn rất sạch sẽ, bày biện vẫn như cũ, ngay cả nơi này vẫn không dịch chuyển.

“Tiểu Nhiễm, nghỉ ngơi một chút, chuyện sửa sang lại không vội.”

Thím rửa sạch bát xong đi ra.

“Lấp đầy bụng trước đã.”

Vụ Dữ ngồi ở trên ghế hướng Bắc, Phó Nhiễm xới cơm xong đưa đến cạnh tay cô.

“Vụ Dữ, bỏ khăn quàng cổ xuống đi, ăn cơm.”

Vụ Dữ lấy tay che mặt.

“Mọi người cứ ăn trước đi.”

Thím đi sang, đặt tay lên một đầu khăn quàng cổ.

“Vụ Dữ, đừng như vậy, bây giờ con đã rất đẹp, huống chi Tiểu Nhiễm không phải người ngoài.”

“Con không muốn.”

Vưu Dữu đẩy chiếc ghế ra.

Phó Nhiễm ý bảo chú thím cứ ăn cơm trước, cô kéo tay Vưu Dữu vào phòng, vách tường quét vôi ve thành màu hồng mười phần là vẽ, dán hình nhân vật phim hoạt hình đáng yêu còn có đủ loại kiểu dáng trang trí nhỏ tinh xảo. Trên giường 1m5 phối hợp trọn bộ phong cách đồ dùng nông thôn, Vưu Dữu đi vào ngồi ở trước bàn đọc sách, cô đẩy cửa sổ ra, trên bàn vẫn còn bày sách của cô, Phó Nhiễm kéo ghế ngồi vào bên cạnh cô.

“Vưu Dữu, về nhà vui vẻ sao?”

“Chị, em vẫn luôn muốn nhà, nhưng lại sợ trở về.”

“Sợ cái gì?”

Phó Nhiễm không thấy được thần sắc Vưu Dữu, chỉ có thể xuyên qua đôi mắt thấy ánh mắt cô đang trốn tránh.

“Chỉ là em rất sợ. v”

Đôi tay Vưu Dữu đặt ở mép bàn, cả khuôn mặt vùi sâu vào khuỷu tay.

Bàn tay Phó Nhiễm đặt lên vai Vưu Dữu, cũng không cưỡng ép cô, chỉ lại gần sau đó giọng nói mềm nhũn.

“Đừng sợ, hai năm cũng đều đã qua, em khôi phục rất tốt, điều chúng ta cần bây giờ chỉ là thời gian mà thôi.”

Vưu Dữu do dự một chút, lúc này mới nâng mặt lên.

“Chị, bộ dạng của em chị mà nhìn thấy được nhất định sẽ sợ hãi.”

“Sẽ không đâu.”

Phó Nhiễm nói chắc chắn.

“Ở trong mắt chị, Vưu Dữu vĩnh viễn là hoa khôi của trường.”

Vưu Dữu đặt tay lên đầu, Phó Nhiễm cầm tay của cô.

“Để chị.”

Cô cởi khăn quàng cổ quấn ở trên đầu Vưu Dữu ra từng lớp một, đầu tiên thấy là đầu, bởi vì gần nửa năm lại phải giải phẫu một lần, tóc Vưu Dữu không thể để dài, bây giờ chỉ còn dài đến bằng nửa ngón tay. Phó Nhiễm ngừng thở, từ từ thấy mặt của Vưu Dữu dần lộ ra. Cô nắm chặt chiếc khăn quàng cổ ở trong tay, thật ra thì, so với suy nghĩ trong lòng cô lại tốt hơn nhiều.

Mặc dù trên mặt vẫn còn có nhiều chỗ sưng đỏ, nhưng phần lớn diện tích vẫn là màu da, vòng quanh mí mắt cùng gò má gần như là hoàn hảo. Vưu Dữu thấy cô nhìn chằm chằm, vội nghiêng mặt sang một bên.

“Chị, dọa chị sợ rồi.”

“Không có.”

Phó Nhiễm kéo cô qua nhìn đối diện.

“Tin tưởng chị, em khôi phục rất tốt, chỉ cần phối hợp trị liệu thật tốt, rồi cũng sẽ tốt thôi.”

Vưu Dữu cắn môi, trên mặt lúc này mới có nụ cười.

“Chị, bác sĩ trị liệu cho em cũng nói, ông ấy sẽ làm em trở nên đẹp giống như trước kia, còn có thể để cho em trở về đi học.”

“Đúng, chúng ta phải tin tưởng lời của bác sĩ.”

“Chị, chị cũng không biết làm sao em qua được hai năm này.”

Vưu Dữu đưa tay ôm lấy Phó Nhiễm, giọng nói nghẹn ngào mang theo tiếng khóc nức nở.

“Mỗi ngày vết thương vừa đau lại vừa ngứa, lúc mẹ bôi thuốc cho em, em đã khóc chết đi sống lại, nếu là không khôi phục được đáng vẽ trước kia, em sẽ không muốn sống nữa.”

“Nói ngốc gì đây?”

Phó Nhiễm đưa tay vỗ nhẹ phần lưng Vưu Dữu.

“Càng như vậy mới càng phải sống cho tốt.”

“Chị, tại sao chị muốn hủy hôn ước với anh rể?”

Đột nhiên cô thay đổi đề tài, Phó Nhiễm buông Vưu Dữu ra.

“Chuyện này, em còn nhỏ sẽ không hiểu.”

“Sao em không hiểu, có phải bởi vì chuyện của em hay không?”

“Không hoàn toàn như thế.”

Vưu Dữu cúi đầu, hai tay lo lắng đặt ở trên đầu gối, cô đứng dậy bước tới mở cửa, qua khe hở thấy cha mẹ ở bên ngoài đang bận rộn dọn dẹp phòng khách, cô đóng cửa lại đi tới trước mặt Phó Nhiễm.

“Chị.”

“Làm sao vậy?”

Phó Nhiễm thấy đáy mắt Vưu Dữu sợ hãi cùng bất an.

“Rốt cuộc thế nào?”

“Chị.”

Vưu Dữu lên tiếng, đem tay che mặt, âm thanh xuyên qua khe hở rầu rĩ.

“Chuyện kia. . . Là em lừa chị, vốn là em muốn nói cho chị, nhưng sau đó sự việc xảy ra lại phức tạp đến thế nên em đành đâm lao phải theo lao. Cha mẹ nói nếu em không nói như vậy, trong nhà ngay cả tiền chữa bệnh cũng không chi trả nổi.”

Trong nháy mắt Phó Nhiễm cảm thấy đầu óc trống rỗng, cô u mê mà lắc đầu.

” Vưu Dữu, em nói rõ ràng đi, chẳng lẽ người cưỡng bức em không phải là Lý Sâm?”

Đầu vai Vưu Dữu khẽ run, Phó Nhiễm vội kéo tay của cô.

“Đừng khóc, đối với vết thương không tốt.”

“Chị, còn nhớ rõ ngày em xảy ra chuyện là ngày nào sao?”

“Nhớ, buổi tối đầu năm.”

Chuyện cách đây hai năm, giờ Vưu Dữu mới dám nhớ lại tình hình sự việc đêm đó.

“Đầu năm đó, lúc gần tối, em nhận được điện thoại, là Lý Sâm gọi tới.”

68. Chương 68

Chương 67-68-69: Cô cũng ném đến nỗi đau như hấn

Phó Nhiễm siết chặt điện thoại di động, ném lên chiếc chăn.

Tầm mắt cô nhìn theo chiếc dây buộc quả bóng bay Sói Xám liên tục dong đưa, cô giơ tay lên ấn vào chiếc chuông báo trên đầu giường.

Không bao lâu sau, liền nghe thấy tiếng bước chân của y tá bước tới.

Cô ngẩng đầu nhìn chai truyền dịch, thấy còn đến hơn một nửa bình.

“Xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Lúc đi vào cô thấy ngoài cửa có người sao?”

Người y tá không tin nhìn về cửa theo tầm mắt của Phó Nhiễm.

“Không có ai.”

“Giúp tôi tháo kim tiêm ra.”

“Còn nửa chai mà.”

“Tôi có việc gấp, nhanh lên một chút.”

Phó Nhiễm chưa dứt lời, vén chăn sang một bên, chân đeo dép.

Người y tá không thuyết phục được cô, đành phải tiến đến rút kim tiêm ra giúp cô.

Cô vội vàng đi tới cửa, bởi vì sốt cao nên cơ thể còn rất yếu, Phó Nhiễm vịn vào vách tường di chuyển đến hành lang, bên ngoài ngoài mấy y tá thỉnh thoảng đi lại, ngay cả bóng dáng của bệnh nhân cũng không thấy một ai.

Phó Nhiễm chưa từ bỏ ý định, lại xuôi theo hành lang tìm lại một vòng.

“Cô còn bệnh nặng, không muốn sống nữa có phải không?”

Y tá đuổi theo tới thấy cô đứng ở hành lang hóng gió.

“Phải có cái tốt xấu chúng ta đảm đương nổi sao?”

“Thật là cô không có thấy có người đi vào, hẳn đi qua bàn y tá trực mang theo cả bóng bay.”

“Không có, không có, đi về nhanh”

Phó Nhiễm bị y tá ép buộc đưa vào phòng bệnh, vào đến cửa, trong nháy mắt cô quay đầu lại nhìn kỹ, chẳng lẽ là gặp quỷ thật?

Phạm Nhân mang theo trái cây đi vào phòng bệnh, đưa cho Phó Nhiễm trái lê đã rửa sạch.

“Trong phòng tại sao lại có bóng bay, từ đâu tới?”

“Con cũng không biết.”

Phó Nhiễm ngoan ngoãn nằm nửa người truyền nước biển.

Phạm Nhân đem trái cây cắt thành từng miếng nhỏ, dùng que tăm xiên rồi đưa tới khóe miệng Phó Nhiễm.

“Mẹ, mẹ mua trái cây ở quầy bên ngoài bệnh viện?”

“Đúng.”

“Vậy. Mẹ đã thấy Minh Thành Hữu rồi sao?”

“Thành Hữu? Không có.”

Phạm Nhân không che giấu được giận mình.

“Tiểu Nhiễm, tại sao nó lại xuất hiện ở chỗ này? Có phải giữa hai đứa còn có gì hay không? Con cũng đừng.”

“Mẹ.”

Phó Nhiễm ngắt lời bà.

“Không phải, mới vừa rồi con đi vệ sinh, cảm thấy ở bên trong cửa sổ thấy một bóng dáng thật giống hẳn.”

“Vậy sao?”

Phó Nhiễm ăn một miếng lê, chấm dứt chủ đề.

Y tá đi vào đổi chai truyền dịch, Phó Nhiễm cho cô đem bóng bay cầm ra cho người bạn nhỏ nằm viện.

Ở lại bệnh viện một buổi tối, ngày thứ hai sốt cao có hạ xuống một chút, Phó Nhiễm lấy thuốc về nhà nghỉ ngơi, cô khóa trái cửa phòng sau đó lấy điện thoại di động ra, tìm tin nhắn tối hôm qua nhận được.

Theo số điện thoại đó, cô gửi tin nhắn trả lời.

“Anh muốn như thế nào?”

Cho đến một hồi lâu vẫn không thấy đối phương trả lời.

Phó Nhiễm không cam lòng, soạn lần nữa.

“Tôi hi vọng anh có thể đem hình xóa đi, chuyện này liên quan tới vấn đề...”

Tấm hình nhạy cảm như vậy mà rơi vào tay người khác, không khác nào bị người bóp chặt cổ họng, lúc nào cũng thấy lo lắng sợ hãi.

Mà chuyện xui xẻo tiếp diễn của Phó Nhiễm không chỉ là những việc này, quả nhiên như cô suy đoán, tốt thì không linh xấu thì lại linh.

Kể từ lúc MR công khai tuyên bố thà rằng không cần nghi thức tuyên truyền cũng không chịu chấp nhận FU, nửa tháng sau đến một việc làm ăn cô cũng không đảm phán xong.

Thỉnh thoảng Minh Tranh cũng sẽ giới thiệu cho cô, nhưng trừ Hào Khôn ra, nếu không đi cũng vô ích, đã từng bị MR ghét bỏ thì còn có ai dám cần đây?

Phó Nhiễm ngồi trong ghế làm việc, phòng làm việc chừng 20 mét vuông của cô chủ yếu lấy màu xanh lam trang nhã làm chủ đạo, trên giá gỗ trưng bày giải thưởng các hạng cùng với những tấm ảnh các hoạt động FU đảm nhiệm.

Phó Nhiễm chuyển động một chiếc bút giữa ngón tay, tay kia chống cằm lên, như mất hồn mà nhìn chăm chăm vào nơi nào đó.

“Cốc cốc cốc ——”

Tiếng gõ cửa dồn dập cắt đứt suy nghĩ của cô.

Một cô giáo dạy nhảy không đợi cô mở miệng đẩy cửa ra trước.

“Tiểu Nhiễm, có mấy vị phụ huynh tới đây gây chuyện.”

“Gây chuyện?”

Phó Nhiễm vứt bút, vừa cùng cô giáo đi ra ngoài vừa hỏi thăm tình hình.

“Sao có thể như vậy?”

“Ngày hôm qua có một nữ sinh viên bị trật chân lúc học nhảy ở đây, đưa đi bệnh viện xem qua cũng không có gì to tát.”

“Tôi nhớ, không phải miễn học phí học kỳ này làm tiền bồi thường sao?”

“Ngày hôm qua lúc tôi cùng Tỉnh Tử đưa cô ấy về nhà tâm trạng còn rất tốt, hôm nay lại dẫn người tới náo loạn, nói sau này ảnh hưởng tới con cái, yêu đương, tìm việc..v..v.., muốn chúng ta bồi thường tiền tổn thất tinh thần !”

“Quá đáng!”

Phó Nhiễm nổi đóa, luyện nhảy bị trật chân là chuyện thường như cơm bữa, một chuyện nhỏ chút xíu cũng làm âm ỉ lên, phòng làm việc này của cô cũng không cần mở ra?

Đi tới phòng luyện nhảy, hay thật, có ba người đàn ông vạm vỡ cùng một người đàn bà danh đá.

Đang là giờ học, hai giáo viên dạy nhảy khác bị dọa sợ tới mức núp ở bên cạnh không dám nói lời nào.

“Phòng vũ đạo này là cô mở chứ?”

Người đàn bà đánh đá cầm đầu xông lên trước.

“Con gái của tôi bị trật chân ở đây, cô tính thế nào? Tương lai sau này của nó tính như thế nào?”

“Vậy ý của bà là gì đây?”

“Mười vạn tiền, không thiếu một xu!”

Phó Nhiễm cười lạnh.

“Biện pháp giải quyết tốt nhất là báo cảnh sát kiểm tra vết thương.”

“Cô không có thành ý muốn nói chuyện cùng chúng tôi?”

Người đàn bà đánh đá liếc mắt nhìn bàn ghế bên cạnh, xông tới đưa tay cầm cái bàn ném trên mặt đất.

“Nếu cô không cho tôi ý kiến, hôm nay tôi sẽ đập toàn bộ nơi này của cô!”

“Tiểu Nhiễm!”

Cô giáo dạy nhảy đi theo sau Phó Nhiễm lo sợ kéo kéo ống tay áo cô.

“Làm sao đây?”

Phó Nhiễm đưa di động nhét vào trong tay cô giáo, cô đến bên cạnh người đàn bà đánh đá kia, chọn một chiếc ghế cầm lên nện xuống chỗ chiếc bàn trên mặt đất. Trong nháy mắt một cái chân của chiếc ghế bay ra ngoài.

“Lúc tôi ở trong phòng làm việc đã báo cảnh sát, tôi còn nói cho các người biết là toàn bộ phòng làm việc đều cài đặt camera, cho nên tôi khuyên các người chớ ồn ào để đỡ phải đền tôi một khoản tiền!”

Giải quyết xong chuyện xui xẻo này, Phó Nhiễm để ọi người tan việc trước, cô khóa chặt cửa rồi đi tới bãi đậu xe.

Lốp xe phía trước lại quất rồi.

Cô đếm không hết đây là lần thứ mấy, căn bản là từ điểm sửa chữa 4S ra ngoài chỉ ba ngày sau lại bị ghim.

Phó Nhiễm tức giận tung chân đá vào bánh xe, chuyện gần đây liên tiếp không thể làm cô không hoài nghi, thật ra thì không cần suy nghĩ cô cũng có thể nghi ngờ là ai làm.

Hơn nữa mới vừa náo loạn như vậy, uất ức cùng tức giận thoáng chốc bao phủ lý trí Phó Nhiễm.

Cô mở cửa xe ngồi vào, phát động động cơ sau đó lái xe hướng công ty MR.

Cửa công ty đóng chặt, có thể nhìn thấy sân trong rộng rãi cùng tòa nhà thẳng tắp lên mây. Phó Nhiễm dừng xe ở ven đường, mới đi về phía phòng bảo vệ, đằng sau một tiếng gầm rú nhanh chóng lao tới, lúc cô xoay người, một chiếc xe Bugatti Veyron Hermes thể thao lao tới cửa.

Đường nét thân xe màu đen như một nửa là siêu xe thể thao đáng vẻ mạnh mẽ, một nửa lại giống như đá cuội trên bãi biển tròn trĩnh, cho dù người khác nhìn qua một lần đều không có cách nào di chuyển tầm mắt.

Người đàn ông hạ cửa xe xuống, ý bảo người gác cổng cho qua.

Phó Nhiễm đi tới, kính râm màu trà chiếu ra bóng dáng mảnh mai của cô.

“Minh Thành Hữu, tôi muốn nói chuyện với anh một chút.”

Cánh tay trái của Minh Thành Hữu đặt ngang cửa sổ xe vượt ra ngoài, xuyên qua kính chắn gió phía trước thấy cánh cửa mở ra, hần cầm tay lái, chuẩn bị đạp chân ga đi về phía trước.

Hần coi cô không tồn tại, lời nói của cô hần coi là không khí.

Phó Nhiễm thà bị đối xử như vậy lại tốt hơn, ít nhất cuộc sống của cô sẽ bình thản giống như nước chứ không như bây giờ, chuyện xui xẻo liên tiếp tìm tới.

Phó Nhiễm đưa tay qua, lại trở mắt nhìn cánh cửa thủy tinh dâng lên, cho đến lúc trong mắt cô không thấy rõ mặt của Minh Thành Hữu.

Tiếng gầm rú đỉnh tai nhức óc cho thấy xe sắp tăng tốc, Phó Nhiễm bước qua thân xe chắn đường trước, hai tay cô chống lên nắp động cơ, ánh mắt quật cường nghị lực quen thuộc Minh Thành Hữu đã từng thấy, hấn tức giận, lại hạ cửa xe xuống.

“Cô muốn nói chuyện gì?”

“Có thể tìm chỗ khác không?”

“Tôi không muốn lãng phí thời gian, có chuyện nói đi.”

Minh Thành Hữu nói ít lời mà ý lại nhiều sâu xa, hấn lấy kính râm xuống, trời chiều hừng hực khí thế nung đỏ nửa bầu trời, xe thể thao màu đen phát ra màu đỏ đẹp đến kinh ngạc.

Người đàn ông ở bên trong càng thêm đẹp lạ thường. Ánh mắt hấn như mũi nhọn không vui liếc sang cô, ánh mắt không cần dừng lại, ánh mắt càng thêm lạnh nhạt như băng.

“Mấy ngày trước tôi nằm viện, có người đêm hôm khuya khoắt vút vào trong phòng bệnh của tôi một quả bóng bay hình Sói Xám, sau đó điện thoại di động của tôi nhận được một tấm hình, còn có, bánh xe của tôi ba bữa năm ngày lại bị ghim, những chuyện này có phải đều có liên quan đến anh hay không?”

Cánh môi mỏng của Minh Thành Hữu hiện ra nét cười lạnh, tầm mắt hấn nhìn thẳng phía trước, ngón tay khẽ gảy trên tay lái.

“Nói xong rồi hả?”

“Tôi muốn biết vì sao?”

“Cô muốn bao nhiêu tiền?”

Sau khi Phó Nhiễm kịp phản ứng liền cất giọng.

“Anh có ý gì?”

“Nếu không cô tìm tôi làm gì?”

Minh Thành Hữu nghiêng đầu, một ánh mắt lạnh nhạt lạnh lẽo bao phủ lấy Phó Nhiễm, vừa giống như lướt qua trên gò má cô nhìn về nơi nào đó.

Ánh mắt mơ hồ, rồi lại xa lạ.

“Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, anh không cần phải đối phó với tôi như vậy.”

Hừ.

Cánh mũi Minh Thành Hữu hừ lạnh, cái giọng này là rất khinh thường, cuối cùng ánh mắt nhìn vào Phó Nhiễm.

“Đối phó? Cô?”

Một sợi tóc màu đen rơi xuống thái dương người đàn ông, gương mặt đẹp bình tĩnh ung dung.

“Phó Nhiễm.”

Đây là lần đầu tiên sau hai năm qua hấn gọi tên Phó Nhiễm.

“Chỉ bằng cô bây giờ cũng đủ làm tôi có ý định này sao? Có phải cô quá coi trọng mình rồi hay không hả? Bóng bay? Ghim bánh xe, nực cười!”

Phó Nhiễm ngẩng người ra, ở trong trí nhớ của cô, Minh Thành Hữu vẫn thường có thể nói chuyện như vậy, nhưng chưa bao giờ sẽ đối với cô như vậy, gương mặt đỏ bừng bi thương, chớp mũi phát ra chua xót liên lụy đến khóe mắt, lập tức hốc mắt ướt át mờ mịt.

“Được, nếu như vậy tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô muốn đưa tôi vào bất cảnh sát...”

Minh Thành Hữu nói tiếp.

“Tôi không có thời gian dây dưa với cô, không chừng là người nào muốn theo đuổi cô mới sử dụng phương pháp này”

Hắn lắc đầu cười, đem kính râm đeo lên lần nữa.

Phó Nhiễm nhìn chằm chằm kỹ càng người đàn ông trước mặt, xuyên qua cửa sổ xe chỉ còn lộ ra một nửa, vẫn là gương mặt này, cũng không là người này nữa.

Cánh cửa mở ra hoàn toàn, Minh Thành Hữu đơn độc phát động động cơ.

Phó Nhiễm như nhớ ra cái gì đó, trước khi hắn tăng tốc cuống quýt kéo lấy ống tay áo Minh Thành Hữu.

“Hình, trả tấm hình cho tôi.”

Tầm mắt Minh Thành Hữu nhìn xuống hai tay Phó Nhiễm, hắn cười lạnh không để lộ ra điều gì khác, nụ cười kiên cường độc ác.

“Hình gì?”

Trong ánh mắt không rõ ràng, Phó Nhiễm buông tay ra.

“Anh biết rõ nhất.”

“Hoặc là nói cho rõ ràng, hoặc là tránh đường ra.”

“Là ở trên giường. Anh chụp hình tôi.”

Phó Nhiễm hạ quyết tâm.

Minh Thành Hữu giống như đang suy nghĩ, một lát sau nói như không đếm xỉa tới.

“Điện thoại di động của tôi bị mất từ lâu, hiện tại thì không biết đang ở trong tay ai.”

“Cái gì?”

Giọng nói Phó Nhiễm lạnh nhạt.

“Thật ra ban đầu hình không có xóa?”

“Có thể thôi.”

“Anh...”

Phó Nhiễm không thể tưởng tượng tấm hình bị truyền đi như vậy.

Nhưng ngoại trừ Minh Thành Hữu thì ai sẽ nói cho cô biết?

Kiên trì nữa cũng không hỏi ra được nguyên nhân, Phó Nhiễm nhận ra là Minh Thành Hữu không hề kiên nhẫn nữa, cô lùi ba bước về phía sau.

Minh Thành Hữu rút tay đặt lên ngoài cửa xe lại, hắn dẫm chân ga lái xe vào MR.

Phó Nhiễm ngơ ngác nhìn chằm chằm đuôi xe từ từ biến mất trong mắt, cũng nhìn cảnh cửa từ từ đóng lại ngăn cô ở bên ngoài.

Minh Thành Hữu đi vào phòng làm việc trên tầng 33, bước chân hắn như không nghe sai bảo đi tới trước cửa sổ sát đất, hắn tự tay kéo rèm cửa sổ, Phó Nhiễm còn chưa đi, nhìn xe Audi màu đỏ ở trong mắt chỉ là một điểm chấm không lớn không nhỏ, chớ nói chi là bóng dáng cô đứng ở bên cạnh.

Hắn muốn dò xét đến cùng, lại không thấy rõ vẻ mặt của cô lúc này.

Trợ lý của Minh Thành Hữu tiến tới gần, nhìn về cửa sổ theo tầm mắt của hắn, giống như không thấy có gì đặc biệt, rất ít khi hắn thấy được lúc người đàn ông này mất hồn, trong ấn tượng của hắn, Minh Thành Hữu làm việc quyết đoán mạnh mẽ, cũng sẽ không lãng phí thời gian vào việc mất hồn như vậy.

“Lvan?”

“Chuyện gì vậy?”

“Hôm nay Hào Khôn hẹn được trưởng phòng Tạ nói về chuyện hai kỳ vay, Minh Tranh cùng Eve sẽ đích thân tới.”

Minh Thành Hữu gần như không kìm được bật ra tiếng cười yếu ớt, hần tiện tay khép rèm cửa sổ lại, bước trở lại trước bàn làm việc.

“Hàn Tuyền, ngày đó Minh Tranh cố ý muốn hủy bỏ hôn sự cùng La gia, cậu nói đi, còn có thể có nguyên nhân nào sẽ làm Eve cam tâm ở lại Hào Khôn?”

“Nghe nói, khi Minh Tranh lấy cô đã bỏ ra không ít tâm huyết.”

“Vậy sao?”

Minh Thành Hữu đưa tay vỗ vỗ thành ghế.

“Nhưng rốt cuộc là có hiềm khích, một ngày Hào Khôn có Eve ở đây, là hơn một ngày khó đối phó, Hàn Tuyền, cậu có thể làm cho cô ấy chuyển nơi làm việc không?”

“Anh muốn cô ấy?”

“Có gì là không thể, chỉ cần cô ấy đưa ra được ý tưởng đáng giá.”

Hàn Tuyền dựa vào bàn làm việc.

“Sợ là người ta không chịu, nói cũng không chừng chung sống cùng nhau sẽ xảy ra tình cảm đó.”

Trong lời nói của Minh Thành Hữu chứa vẻ chế nhạo.

“Ngày trước nằm chung một cái giường cũng không có tình cảm, lúc này mặc quần áo vào cũng có thể chung sống sao?”

“Miệng lưỡi này của anh!”

Minh Thành Hữu cũng không nhịn được cười, từ trước đến giờ hần được công nhận là miệng độc, nhưng hần đã học được tài năng giấu giếm, thời gian 2 năm đã làm cho tính cách của hần trở nên khôn khéo hơn, thật ra thì trong lòng sẽ có lúc vô tình để lộ ra cảm xúc.

“Thương trường như chiến trường.”

Hàn Tuyền không khỏi ca thán.

“Mệt mỏi chứ?”

Minh Thành Hữu đi về phía trước cửa sổ lần nữa.

“Tôi cho là mùi máu tươi sẽ làm cậu càng thêm hưng phấn.”

“Thôi đi, nói giống như tôi là quỷ hút máu người không bằng.”

Minh Thành Hữu đưa tay mở rèm cửa sổ, xuyên qua nơi không lớn đó trông thấy Phó Nhiễm từ từ lái xe rời đi, ngoài trời đen tối, chỉ có một chấm nhỏ màu đỏ rơi vào trong tầm mắt.

La Văn Anh đứng ở trước ghế lô, thần sắc tự nhiên lạnh lùng, thật vất vả mới mới được trưởng phòng Tạ đến, không nghĩ đến Minh Tranh lại tới trễ.

Gọi không dưới mười cuộc điện thoại thúc giục, như thế mới nhìn thấy người.

La Văn Anh tiến lên đón.

“Tôi để Tiểu Chu ứng phó trước, đợi lát nữa anh cũng không đến trưởng phòng Tạ sẽ rời đi.”

Minh Tranh đẩy cửa phòng ra đi vào, thấy hai người ngồi trên sofa, một vị là trợ lý của La Văn Anh, vị kia là trưởng phòng Tạ.

“Không nghĩ là trưởng phòng Tạ còn trẻ như vậy.”

Tạ Hồng chỉ khoảng 28 tuổi, tóc quăn màu nâu nhạt hờ hững xòa lên đầu vai, ánh mắt của cô ta dừng lại trên gương mặt anh tuấn của Minh Tranh, vốn là định nói qua loa cho có lệ lại cố gắng nuốt trở về.

“Tôi cũng vậy, không nghĩ là Minh tổng không chỉ có trẻ tuổi, hơn nữa diện mạo lại hơn người.”

Tiểu Chu vụng trộm hướng La Văn Anh làm ra động tác nôn mửa, dứt khoát nói chuyện như vậy, xem ra Lão Đại có thể sử dụng Mỹ Nam Kế.

Gương mặt La Văn Anh không nhìn ra vẻ mặt khác, cô căn dặn người phục vụ mang thức ăn lên, Tạ Hồng tự chọn chỗ ngồi gần kề Minh Tranh.

“Minh tổng, thật sự là ngại quá, chuyện hai kỳ vay không phải là do tôi không chịu giúp một tay, đó cũng là ý của cấp trên.”

“Trưởng phòng Tạ khiêm tốn rồi, ai cũng biết trưởng phòng Tạ quản lý chuyện cho vay.”

La Văn Anh lấy hộp quà từ trong túi ra, đẩy đến trước mặt cô ta.

“Đây là một chút thành kính.”

“Cái này thì không dám.”

Bàn tay sơn móng tay đỏ chói đem hộp quà đẩy về bên tay Minh Tranh, thấy hắn bất động, lại cầm bàn tay của hắn nhét hộp quà vào.

“Là vấn đề nguyên tắc, nếu như có thể nói giúp thì còn cần mấy người phải tới đây sao?”

“Chẳng lẽ có người ngăn cản?”

Tạ Hồng cũng không trực tiếp trả lời, cô ta khoanh tay, khuỷu tay chạm vào khuỷu tay Minh Tranh, ánh mắt nhìn Minh Tranh lạnh lùng.

“Là thủ tục của mấy người không đầy đủ.”

La Văn Anh uống rượu, chen miệng đúng lúc.

“Tôi có việc muốn căn dặn Tiểu Chu đi làm, Tiểu Chu, cô đi ra ngoài theo tôi.”

“A, có chuyện gì?”

Trợ lý không rõ lý do.

“Đi.”

Tiểu Chu đi theo La Văn Anh ra tới bên ngoài ghế lô.

“Eve, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Cô đi mua bao thuốc lá.”

Nét mặt Tiểu Chu do dự.

“Mua thuốc lá?”

“Đi đi, muốn nhân hiệu mà Minh tổng thường dùng đó.”

“Oh, được rồi.”

La Văn Anh dựa lưng vào cửa, cô cao 1m66 lại đeo thêm giày cao gót càng để lộ thân hình cao gầy, cô không yên lòng nhón chân lên, gót giày đập trên nền gạch lạnh lẽo phát ra tiếng vang đều đều.

Xuyên qua khe cửa khép hờ có thể nhìn thấy Tạ Hồng mong muốn quán lấy Minh Tranh, hắn đều rành mạch đẩy tay của cô ta ra, cái gì có thể tránh đều tránh.

Nhưng ánh mắt thâm thúy giống như không kiên nhẫn thêm được nữa.

“Minh tổng, nếu tôi giúp anh thì chính tôi sẽ nắm lấy nguy hiểm rất lớn, anh cũng biết hiện tại cạnh tranh kịch liệt như vậy muốn giữ được chén cơm có rất nhiều khó khăn, phải không?”

La Văn Anh thấy Tạ Hồng không thể kiên nhẫn chờ đợi được nữa.

Cô lấy điện thoại di động ra, chọn góc độ thích hợp liền chụp lại.

Tiểu Chu trở lại rất nhanh, La Văn Anh gõ cửa, lúc đi vào thấy Tạ Hồng miễn cưỡng rời Minh Tranh ra, cô đi tới rót rượu cho cô ta, Tạ Hồng thấy La Văn Anh ngồi trở lại bên cạnh Minh Tranh.

“Cô chính là Eve mà Minh tổng trọng dụng trả lương cao sao?”

“Không nghĩ là trưởng phòng Tạ lại có hứng thú với những tin tức này.”

“Tôi cũng chỉ là nghe nói vậy, không lâu mới tiếp nhận người làm được việc, công ty Hào Khôn lớn như vậy lại quan tâm đến cả việc riêng tư.”

Minh Tranh nhìn ra được Tạ Hồng cố ý nhằm vào La Văn Anh, mấy chén rượu Ngũ Lương* vừa xuống bụng, Tiểu Chu vội vàng vỗ nhẹ lưng cho La Văn Anh.

(Ying: Rượu Ngũ Lương là một loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ Xuyên được làm bằng năm loại lương thực)

“Eve, không sao chứ?”

“Không việc gì.”

La Văn Anh ngà ngà say, gương mặt ửng hồng, giống như có một phen phong tình.

“Thật là tôi không uống được rượu.”

Tạ Hồng cười lộ vẻ đắc ý, Minh Tranh thấy đáng vẻ La Văn Anh khó chịu, hơn nữa một bữa cơm kéo dài hơn hai giờ đồng hồ lại không hề có tiến triển gì.

“Như vậy đi, hôm nào tôi lại gặp trưởng phòng Tạ.”

“Cũng được.”

Tạ Hồng lấy tấm danh thiếp ra đưa cho Minh Tranh.

“Không chừng lần sau, tôi có thể tìm được kế hoạch hai bên cùng hợp tác.”

Tiểu Chu đỡ La Văn Anh ra khỏi khách sạn, Tạ Hồng quán bên cạnh Minh Tranh chưa chịu rời đi.

“Sắc nữ này, ánh mắt hận không lột được quần áo của Lão Đại ra, tôi thật sự nghĩ cô ta ngông cuồng, cái gì mà lần sau hai bên cùng hợp tác, nói rõ là muốn ăn đậu hũ của lão Đại lần nữa.”

Minh Tranh xua đuổi Tạ Hồng đi, đỡ La Văn Anh vào xe.

“Tôi đưa Eve trở về.”

Tiểu Chu vội vàng đánh xe rời đi, cũng không biết một trận mưa lớn là từ khi nào thì bắt đầu. La Văn Anh ngồi ở ghế lái phụ, Minh Tranh sợ cô khó chịu, cầm bình nước suối từ ghế sau đưa cho cô.

“Uống nước, không uống được rượu lần sau đừng thể hiện.”

La Văn Anh nhắm mắt lại mở ra, nhưng lại không có nửa phần say, sau khi cô nhận lấy nước uống hai hớp, thẳng lưng lên phần chân tĩnh thần.

“Kỷ lục tốt nhất của tôi là có thể uống một hai lít rượu Ngũ Lương 56°, chỉ bằng cô ta mà muốn rót cho tôi?”

Minh Tranh nhú hai đầu lông mày lại.

“Em giả say?”

Ngón trở La Văn Anh sờ sờ cổ tay.

“Có dụng ý khác, bữa cơm này Tạ Hồng ăn đến sang năm cũng không ra kết quả, để cho anh hẹn riêng cơ hội của cô ta không phải tốt hơn sao?”

Minh Tranh bật cười, ngón tay hần nói lỏng cà vạt, cởi nút áo sơ mi thứ nhất ra, phần lưng dựa về phía sau.

“Người phụ nữ này có thể còn khó đối phó hơn so với đàn ông, từ chối ngược lại lại như nhau.”

“Không vội, luôn có biện pháp trị cô ta.”

Minh Tranh nghiêng đầu, uống vài ly rượu thần sắc cũng không lãnh đạm giống trong ngày thường, ánh mắt hiện lên mấy phần lười biếng.

“Em có biện pháp trị cô ta?”

La Văn Anh cười cười theo hần, ngón trỏ lắc nhẹ trước mặt hần.

“Vừa vào thương trường sâu như biển, từ đó dân thường là gian nhân.”

Minh Tranh cười ra tiếng, tiến tới cài dây an toàn cho cô, trong nháy mắt lui lại, gò má lướt cánh môi mềm mại của cô, La Văn Anh giấu ý cười, lúng túng đưa ánh mắt hướng ra ngoài cửa.

Trừ nụ hôn trong bữa tiệc đính hôn ra, đây coi như là động tác thân mật nhất giữa bọn họ.

Bên trong không gian chật chội nhiệt độ chợt dâng lên, Minh Tranh ho nhẹ một tiếng, phát động động cơ sau đó lái xe rời đi.

Phó Nhiễm vừa lái xe vừa suy nghĩ mọi chuyện, cần gạt nước gạt nước bắn tung tóe, đường phố trước mặt đã tối mịt từ lâu, cô nghe nhạc ngẩn ngơ, nghĩ đến tấm ảnh chụp có phải thật sự đã ở trong tay người khác không?

Bỗng nhiên cảm thấy được có cái gì đó không đúng, vội vàng đạp phanh lại, thiếu chút nữa đụng vào chiếc xe đang chờ đèn xanh trước mặt.

Phó Nhiễm chưa hoàn hồn, cơ thể mềm nhũn nằm ở trong ghế.

Lúc này đang là giờ cao điểm tan tầm, hơn nữa trời lại mưa, số lượng xe chạy nhiều hơn so với bình thường, đèn vàng tới, cô chuẩn bị tăng tốc, lại phát hiện xe lại bất động.

Cô thử mấy lần không có kết quả, tiếng còi phía sau vang lên một hồi.

Có người thò đầu ra.

“Chuyện gì xảy ra vậy, có biết lái xe hay không?”

Phó Nhiễm cũng không biết là chỗ nào có vấn đề, bên cạnh xe cũng đông nghịt, tài xế phía sau càng tỏ ra không kiên nhẫn.

“Mẹ kiếp, nói mãi không đi, không xuất phát à?”

Phó Nhiễm đẩy cửa xe ra, những hạt mưa đập vào mặt làm cô không mở mắt ra được, nước mưa chảy vào hốc mắt, cô bị đau, lấy tay lau đi.

Cô đi tới sau xe, hướng những tài xế xếp hàng phía sau nói thật xin lỗi.

Phó Nhiễm cố gắng đẩy xe ra, nhưng sức của một người lại quá nhỏ, bốn bánh xe vẫn ì trên mặt đất không chịu xê dịch, xe ở phía sau thấy là xe hỏng đành phải tự nhận là mình xui xẻo, mắng mấy câu, giao thông phía sau bởi vì một chiếc xe chậm trễ này cũng bắt đầu hỗn loạn.

Áo khoác ngoài bằng len ngấm nước dính chặt vào người, toàn thân Phó Nhiễm lạnh như băng, cảm giác lạnh từ bàn chân lên tới đỉnh đầu, nước cũng vào trong giày, quần jean dính sát vào chân.

Như vậy không phải cách giải quyết vấn đề, cô muốn vào trong xe gọi xe tải.

Phó Nhiễm vội vội vàng vàng chạy về phía trước, lại trượt chân ngã xuống đất, đầu đập vào mặt đường làm cô thấy đau, cô chống tay nâng nửa người lên, hai tay bị rách toạc, có thể nhìn thấy vết máu hòa tan vào trong nước mưa.

Từng chiếc xe một đi qua bên cạnh cô, làm nước mưa bắn lên người cô không chút thương tiếc.

Cô chật vật đến tột cùng.

Nước đọng màu vàng nâu rơi đầy mặt, trên đầu và cổ, lạnh đến nỗi hơi sức bỏ dẫy cũng không có.

Một chiếc xe con đi qua, cô gái ngồi ở ghế lái phụ tỏ vẻ khinh thường, giọng nói khinh bỉ.

“Còn trẻ như vậy mà đã có Audi, không phải Tiểu Tam cũng là người giàu, bị ngã rất đáng đời, cho ném thử mùi vị một chút.”

Phó Nhiễm nâng tay áo lên lau mặt, mặc dù biết là càng bôi càng bẩn.

Trước kia ở Vườn gia cô nghèo như vậy ngay cả xe bình điện cũng không có nổi, còn không có ý nghĩ giàu có như thế này, quả nhiên là hạng người gì cũng có trời buộc.

Chiếc xe chợt tăng tốc, bắn lên nước bắn, thậm chí bắn lên cả trên mũ xe Audi.

Phó Nhiễm đứng lên, thấy đèn vàng phía trước nhanh chóng chuyển thành đèn đỏ.

Một chiếc xe Hermes thể thao màu đen lao đến.

Cửa sổ xe khép chặt, nhưng không thể nghi ngờ gì, cả thị trấn Nghênh An chỉ có một chiếc xe duy nhất, nó thuộc về người nắm quyền công ty MR.

Xuyên qua kính xe màu đậm Phó Nhiễm có thể nhìn thấy bóng dáng người ngồi ở bên trong, người đàn ông giống như cũng nghiêng đầu qua, từ góc độ của hắn nhìn ra ngoài, cô cực kỳ nhếch nhác rõ ràng phơi bày trước mắt, bàn tay cùng cơ thể đau đớn cũng không sánh bằng thấy hắn khoanh tay đứng nhìn.

Phó Nhiễm cảm giác trong hốc mắt rất nóng, giống như có vật gì đó đang chảy ra, xe thể thao xa hoa ngăn cách hắn bên trong, bên trong có thiết bị sưởi ấm thoải mái, âm nhạc Âu Mỹ.

Cô bất động đứng đó.

Trước đèn đỏ một vài giây, vốn là không kiên nhẫn chờ đợi nên thời gian trở nên quý giá.

10, 9, 8, 7.

Xe thể thao truyền đến tiếng gầm rú, chuẩn bị tăng tốc.

Đèn vàng.

Đèn xanh.

Phó Nhiễm cũng trông thấy đường nét tuyệt đẹp của xe thể thao lúc rời đi, nhưng lại không thấy nó dừng lại lấy một giây, nhanh như một tia chớp.

Cô né tránh nước bắn bắn tới theo bản năng.

Nhưng chợt thân thể lạnh lẽo lại không tránh được tốc độ của nó.

Lúc cô ngẩng đầu nhìn lại, ngay cả hình ảnh mờ nhạt của đèn sau cũng không thấy.

Phó Nhiễm cắn chặt răng, yếu đuối sụp mắt xuống, mặc cho nước mắt tuôn ra, thì ra là vào lúc một người cần người khác nhất, hắn rút tay rời đi, lại là một loại hủy diệt đến tuyệt vọng.

Cô dựa vào cửa xe, từ từ trượt người xuống.

Sau khi trên đường thông suốt có rất ít xe đi qua, chợt cô nghe thấy một tiếng thắng xe ở bên cạnh.

Phó Nhiễm vội vàng ngẩng đầu, đồng thời giọng nói lo lắng lọt vào tai.

“Tiểu Nhiễm, em sao vậy?”

Cô mở mắt, tầm mắt mơ hồ đến nỗi không thấy rõ bóng người, Minh Tranh xuống xe mở ô, giờ ô cao tới đỉnh đầu Phó Nhiễm, một tay khác níu lại cánh tay của cô, La Văn Anh ở trong chỗ ghế lái phụ cũng xuống giúp một tay.

“Sao lại bị ướt như vậy?”

“Ca ca, tôi lạnh quá.”

Hàm răng Phó Nhiễm run lên.

Minh Tranh cởi áo khoác ra trùm lên vai cô.

“Sao lại dừng xe ở đây?”

“Hổng.”

“Không phải hổng thì em sẽ ngồi trên xe gọi điện thoại sao?”

Minh Tranh cầm bàn tay cô lạnh như băng.

“Biến thành dáng vẻ gì nữa!”

La Văn Anh rút khăn giấy ra lau mặt cho cô, thấy mắt cô đỏ bừng biết là cô đã khóc.

“Cám ơn.”

Minh Tranh ôm chặt bả vai cô đem cô hướng tới chỗ xe của mình, La Văn Anh đi tới lấy túi đặt ở trên ghế xe.

“Tôi sẽ tự tìm xe trở về, anh mau đưa Tiểu Nhiễm về nhà, tôi nghĩ cô ấy có thể bị cảm.”

“Dù sao cũng tiện đường, thời tiết không tốt để thuê xe, dù sao em lại uống nhiều rượu như vậy.”

“Được rồi.”

La Văn Anh cũng không khách sáo, chỉ là kéo cửa phía sau xe ra ngồi.

Một bài hát tiếng Anh vui nhộn trong xe, ba người cũng không ai nói lời nào, riêng Phó Nhiễm suy nghĩ về tâm tình của mình nên cũng không muốn mở miệng, định nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Rất nhanh đã đến La gia, đợi sau khi La Văn Anh xuống xe đi vào rồi Minh Tranh mới lên tiếng.

“Tiểu Nhiễm, rốt cuộc là thế nào?”

“Thật là không có việc gì.”

Cô không muốn nói nhiều.

“Sau khi Thành Hữu trở lại em rất khác thường.”

Phó Nhiễm đang nhắm mắt liền mở ra.

“Không liên quan tới hần.”

Thấy Minh Tranh không nói lời nào cũng không phát động xe, lúc này Phó Nhiễm mới rầu rĩ mở miệng.

“Cuối cùng tới bây giờ tôi mới biết vào lúc một người sa sút chặt vật nhất, một cánh tay vươn ra giúp đỡ có tầm quan trọng như thế nào, cho dù nó không có sức lực lớn, không thể kéo người đó ra khỏi hoàn cảnh khó khăn đó.”

Thần sắc Minh Tranh trở nên lạnh băng mà đoán không ra, ngón trở hần mơn trớn môi mỏng, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy đôi mắt hẹp dài của mình híp lại thành một đường cong nguy hiểm.

“Tiểu Nhiễm, em hối hận lúc trước đã rời bỏ hần?”

Cô không mở miệng ngay lập tức, Minh Tranh cho là cô đang do dự.

“Em suy nghĩ một chút, tại sao lúc trước em phải rời bỏ hần.”

Cũng thế.

Phó Nhiễm mệt mỏi lấy tay che mặt.

“Tôi không có hối hận.”

“Tiểu Nhiễm, em chung sống cùng Thành Hữu trong thời gian dài như vậy, sợ rằng không chỉ là dựa vào lý do đơn giản như vậy, em yêu hắn sao?”

Phó Nhiễm nhắm mắt lại dựa má vào thành ghế.

“Tôi mệt quá.”

“Chuyện hai kỳ vay của Hào Khôn vẫn chưa xong, anh biết rõ bên trong có người phá rối, Tiểu Nhiễm, nếu như ngày nào đó thật sự bọn anh đấu đến một mất một còn, em sẽ giúp ai?”

Phó Nhiễm vẫn trả lời câu nói cũ.

“Là ai tôi cũng không giúp.”

Minh Tranh phát động động cơ, lái xe rất chậm, đi ngang qua tiệm trà sữa mua cho Phó Nhiễm ly trà sữa nóng để cô cầm trong tay, cô đã khóc, người sáng suốt đều có thể nhìn thấy được, cô nói làm hắn không khỏi liên tưởng đến Minh Thành Hữu, ánh mắt Minh Tranh hướng về đêm tối phía trước.

“Tiểu Nhiễm, còn nhớ rõ lần trước khóc là lúc nào sao?”

Phó Nhiễm vội vàng dùng tay che giấu đôi mắt, lời nói úp mở.

“Không nhớ rõ.”

“Vậy thì hãy quên cảm giác khóc đi hoàn toàn.”

Minh Tranh ngửi thấy trên người nồng nặc mùi nước hoa, nhú mào, người, dù là đứng được ở nơi cao hơn nữa vẫn sẽ có lúc đơn độc.

“Cố gắng một lần, hoặc dựa vào vai anh một chút?”

Phó Nhiễm khẽ nhắm mắt, dựa đầu vào vai Minh Tranh.

Nhìn hắn giống như chuyên tâm lái xe, ánh mắt lại xuyên qua kính chiếu hậu nhìn chằm chằm gương mặt tiêu tụy của Phó Nhiễm, giữa ánh mắt thương yêu lại hóa thành một loại tối tăm mê hoặc, kéo dài không dứt.

Xe thể thao Bugatti Veyron Hermes màu đen đi tới đâu gây sự chú ý tới đó, thiết kế đặc biệt theo sở thích của chủ nhân. Nó sử dụng 8 bánh xe bằng hợp kim nhôm bóng, trên logo xe và trên chìa khóa có in chữ “H”, tốc độ kinh người như vậy không lấy ra để đua xe thì thật sự lãng phí.

Từ xa, bên trong biệt thự có thể nghe thấy tiếng gầm rú phô trương thuộc về nó, Vụ Ứng Nhụy đem từng món ăn đã chuẩn bị sẵn cho bữa ăn tối mang lên bàn, xe thể thao lái vào tòa nhà, không bao lâu, một người đàn ông đi vào.

Vụ Ứng Nhụy cười tiến lên đón tiếp.

“Huống Tử, lại mang nó đi ra ngoài thử tốc độ đi?”

“Ôi, lời nói này, tôi là thử nghiệm tốc độ của nó, biết vì sao nói tình cảm mãnh liệt không?”

Huống Tử tiện tay đem chiếc chìa khóa trong tay vứt cho Vụ Ứng Nhụy.

“Dĩ nhiên là tôi biết, nhưng mà tôi không chơi nổi loại trò chơi kích thích này, sợ chết khiếp.”

“Tam Thiếu ở đâu?”

“Lầu hai.”

Sau khi Vụ Ứng Nhụy đem chìa khóa thả vào khay trà, đi vào phòng bếp ý bảo người làm đem canh hầm cách thủy mang lên bàn.

“Huống Tử, hôm nay coi như là anh có lộc ăn.”

“Thật sao?”

Huống Tử không khách sáo kéo chiếc ghế ra.

“Vậy tôi phải phát huy bản lĩnh thùng cơm mới được.”

Đang nói chuyện, Minh Thành Hữu mặc một bộ quần áo ở nhà thông thả đi xuống lầu.

“Lại tới đây ăn chực sao?”

“Lời nói sao có thể khó nghe như vậy chứ.”

Huống Tử bằng nhắng nâng chân lên.

“Trước kia tôi khổ cực phối hợp diễn trò với cậu như vậy, không cho thù lao không nói, lại còn bị người ta mắng là tiểu nhân bội bạc, dễ dàng cho tôi sao?”

“Là không dễ dàng.”

Vưu Ứng Nhụy rót đầy rượu cho hần.

“Nhưng miệng anh chiếm được không ít tiện nghi chứ? Được tiện nghi còn ra về.”

“Hai người này...”

Huống Tử dùng ngón tay chỉ hai người.

“Trời sinh một cặp.”

Minh Thành Hữu ngồi vào chỗ đối diện Huống Tử, cả người lười biếng dựa vào thành ghế. Không khí náo nhiệt mà thoải mái, Huống Tử ngẩng đầu lên nhìn hần, lại phát hiện hần cũng chưa hòa nhập với không khí, ánh mắt mơ hồ lạnh lùng không thấy rõ.

“Tam Thiếu?”

Vưu Ứng Nhụy ngồi bên tay trái Minh Thành Hữu, cô cầm cái bao tay duy nhất bóc tôm cho Minh Thành Hữu, Huống Tử đưa cái đĩa tới.

“Cũng cho ca ca ăn với?”

Minh Thành Hữu nghe được hai chữ ca ca, bàn tay cầm đũa cứng đờ, Vưu Ứng Nhụy nhếch miệng.

“Muốn ăn thì về nhà để cho hồng nhan tri kỷ của anh bóc đi.”

“Cắt.”

Huống Tử ăn hai món ăn, đột nhiên như nhớ tới điều gì đó, hần có vẻ thần bí nói.

“Nói cho hai người biết một chuyện vui thú vớ bảo đảm nghe xong sẽ thổ huyết gà.”

Vưu Ứng Nhụy cau mày.

“Ví dụ cái kiểu gì vậy?”

“Hai người đoán ra hôm nay trên đường về tôi đụng phải người nào sao?”

Minh Thành Hữu không diên khùng cùng hần, Vưu Ứng Nhụy phối hợp hỏi.

“Người nào?”

Nhưng hứng thú cũng không cao.

Huống Tử tiến tới gần, làm không khí trở nên u ám.

“Phó Nhiễm!”

Tay Vưu Ứng Nhụy đang bóc tôm liền dừng lại, ánh mắt nhìn sang Minh Thành Hữu bên cạnh, ngược lại hần lại hồ hững, giống như nghe được tên của một người không quen biết.

“Xe của cô ta có thể là bị hỏng, dừng ở ven đường, ai u, hai người không nhìn thấy bộ dạng đáng thương kia, cả người cũng ướt đầm, nhìn thấy xe của tôi cô ta liền đứng trân trân ở đó, nhìn qua là đang khóc, có thể là đang mong chờ tôi có thể chìa tay giúp đỡ, cô ta cho rằng người khác cũng có thể làm Quan Thế Âm chuyển thế đấy. Tôi lái xe tăng tốc, làm cho nước bắn tung tóe lên mặt cô ta, thật con mẹ nó thoải mái!”

Huống Tử nói xong vênh váo đắc ý, chiếc đũa trong tay còn không ngừng gõ vào chén.

“Người phụ nữ này lúc lòng dạ ác độc, thế nào cũng không nghĩ tới mình cũng sẽ có ngày hôm nay đây?”

Vưu Ứng Nhụy không bình luận gì, cũng không mở miệng.

Minh Thành Hữu khẽ nhếch môi mỉm cười.

“T nhiều như vậy cũng không đủ để cho vào mồm cậu.”

“Chuyện hả hê trong lòng bao nhiêu, đáng để ăn mừng.”

Huống Tử giơ ly rượu lên, lại thấy hai người kia không có cử động.

Minh Thành Hữu rút khăn ướt ra lau ngón tay, không chút để ý mở miệng.

“Gặp ở đâu vậy?”

“Đường Ngân Đô giao nhau với Nam Đường.”

Vưu Ứng Nhụy trông thấy ánh mắt Minh Thành Hữu thâm trầm.

Sau khi Huống Tử rời đi, Minh Thành Hữu cầm chiếc chìa khóa trên khay trà đi lên lầu hai thay quần áo.

Vưu Ứng Nhụy đi theo phía sau hắn.

“Trẻ như thế rồi còn phải ra ngoài sao?”

“Ừ.”

Hắn thuận miệng đáp lại.

“Em đi ngủ trước đi, anh đi một chút rồi trở về.”

Vưu Ứng Nhụy cũng không hỏi nhiều, cô cũng biết Minh Thành Hữu sẽ đi đâu, sau khi cô nhìn hắn lái xe rời khỏi biệt thự, lúc này mới quay trở lại phòng.

Mưa lạnh cùng với tốc độ nhanh như bay, có thể nói vang dội như sấm sét, nước đục bắn tung tóe lên làm người đi đường liên tiếp chửi thề, chân Minh Thành Hữu máy móc dẫm chân ga, trong nháy mắt phong cảnh trên đường dần dần lướt qua tầm mắt.

Chuyện của Phó Nhiễm cũng không còn liên quan tới hắn nữa, dù là người hôm nay ngồi ở trong xe không phải Huống Tử mà là chính bản thân hắn, hắn cũng sẽ không xuống xe.

Minh Thành Hữu lái xe đến Mê Tính, nơi này là nơi xa hoa trụy lạc, chỉ cần trong tay có một số tiền lớn, không sợ không mua được vui vẻ cùng say mê.

Phó Nhiễm về đến nhà, mở nước nóng nằm trong bồn tắm mát xa, cô giọt hai giọt tinh dầu, hơi nóng mờ mờ bay lên như sương, làm cho từng tế bào toàn thân cũng thư giãn, cô vắt khô khăn lông đắp trên mặt, đột nhiên lại có cảm giác thấp thỏm lo âu tiến tới.

Trên người vẫn nước mưa lạnh thấu xương như cũ, lòng bàn chân cồng đến mức đỏ lên tê cứng, cô run rẩy vẩy thêm nước nóng, lạnh trong cơ thể lại thua kém trong lòng. Hắn an nhiên ngồi ở trong ghế lái, lạnh lùng quay đầu lại nhìn, đắm vào cô thương tích đầy mình.

Phó Nhiễm thấy đáy mắt đau nhức, cô lấy khăn lông từ trên mặt xuống.

“Không sao, người xa lạ mà thôi.”

Một người xa lạ sẽ không đưa tay, cho nên không cần vì thế mà cảm thấy quá khổ sở.

Cô mặc áo ngủ rồi đi ra khỏi phòng tắm, trong phòng mở máy sưởi, toàn thân rét lạnh cuối cùng cũng tan hết, vừa lúc Phạm Nhân đi vào.

“Tiểu Nhiễm, ta và cha con trở về sao không thấy xe của con?”

“Ôi, bị hỏng ngang đường, để công ty xe tải 4S kéo đi sửa chữa.”

Phó Nhiễm rót ly nước rế bản lam, cô cũng không muốn huyền não như lần trước nữa.

“Tại sao lại hỏng, lúc trước bánh xe luôn bị ghim, sao không báo cảnh sát?”

“Báo.”

Mũi Phó Nhiễm có chút khó chịu, suy nghĩ một chút cũng thấy, Minh Thành Hữu sẽ không còn làm ra chuyện đến mức như vậy nữa.

“Thời gian cũng không sớm, mau nghỉ ngơi đi, ngày mai khiến tài xế đưa con đến phòng làm việc.”

Phạm Nhân nhìn Phó Nhiễm lên giường, kéo chăn lại giúp cô, lúc này mới tắt đèn ra khỏi phòng.

Phó Nhiễm nhớ tới có chuyện muốn nói với Phạm Nhân, cô đeo dép cùng đi ra ngoài, mở cửa thấy Phạm Nhân đang nghe điện thoại, bà vừa đi về phía trước vừa nói chuyện cùng đầu điện thoại bên kia.

Phó Nhiễm loáng thoáng nghe được.

“Tiểu Nhiễm ở nhà, có chuyện gì sao.”

Lời nói này, cô cũng không coi là quan trọng. Phó Nhiễm đóng cửa lại trở về phòng.

Vưu Ứng Nhụy mặc áo lông mỏng ngồi ở ghế mây bên cạnh hồ bơi, cô khẽ nhón chân, đợi chờ cũng là thói quen, trong tay cầm chiếc điện thoại di động màu đen, lúc hần đi ra ngoài, bất kể là đi đâu cô đều sẽ không gọi điện thoại cho hần.

Hần nói trong ngực hần không có gì, thật ra thì trống rỗng cũng tốt, hần sẽ giả bộ không cho người phụ nữ khác tiến vào.

Ngoài hoa viên truyền đến tiếng còi, cô khép chặt áo choàng lại đứng dậy, đi qua một lối nhỏ bên trong vườn đứng ở chỗ cũ chờ Minh Thành Hữu tới.

Người đàn ông mặc áo khoác ngoài Armani bằng vải nỉ mỏng, hần đến cạnh Vưu Ứng Nhụy nắm chặt vai cô.

“Tại sao lại không ngủ?”

“Anh không trở lại em không yên lòng.”

Cô không nói rõ, cũng sẽ không hỏi, thật ra thì Minh Thành Hữu biết rõ suy nghĩ trong lòng cô.

Trên người hần còn lưu lại mùi vị rượu hạng sang của Mê Tính, Vưu Ứng Nhụy như trút được gánh nặng trong lòng, mặt không khỏi giãn ra.

“Biết anh là vì sao đi ra ngoài không?”

Trong lòng cô như nặng trĩu một lần nữa, lắc đầu .

“Không biết.”

“Mấy ngày nữa em phải đi Italy xếp lớp đại học XX, thời gian bên kia bất đồng cùng bên này.”

Minh Thành Hữu đem hộp quà trong tay đưa cho Vưu Ứng Nhụy, hần lấy bên trong ra một hộp màu đỏ, sau khi mở ra là một đồ trang sức phiên bản số lượng có hạn.

Minh Thành Hữu vén ống tay áo Vưu Ứng Nhụy lên, đeo lên giúp cô.

Cảm giác lạnh như băng làm cô tỉnh táo, chỉ cần hần muốn thật tốt với một người, nhất định là cô có niềm hạnh phúc lớn nhất. Lúc ở trên bàn ăn Huống Tử nói ra chuyện đó thì cô đã cho là Minh Thành Hữu đi ra ngoài là vì Phó Nhiễm

Vưu Ứng Nhụy nhón chân lên hôn lên mặt hần.

“Thành Hữu, cảm ơn anh.”

Hai kỳ vay của Hào Khôn lại mãi không có động tĩnh.

Mỗi bữa cơm mời Tạ Hồng cũng không có gì thay đổi, mỗi lần gặp cô ta lại muốn tự Minh Tranh ra mặt.

La Văn Anh đi vào phòng làm việc đưa tài liệu, không nghĩ là Minh Tranh không có ở đây, cô vừa đem tập tài liệu để trên bàn làm việc.

Cửa phía sau bị đẩy ra, La Văn Anh xoay người nhìn lại, cô cũng chưa từng gặp bộ dạng này của Minh Tranh, hần phiến não nói lỏng cà vạt, ném chìa khóa xe cùng điện thoại di động trong tay về phía bàn làm việc.

Không cần hỏi cũng biết, người nào đó lại bán rẻ nhan sắc.

Tay cô chạm nhẹ lên mũi.

“Trưởng phòng Tạ là đối tác lớn, tiếp đãi ăn uống thật tốt, việc này không phải là lúc trước anh dạy cho chúng tôi sao?”

“Eve.”

Tâm tình của hần kém đến cực điểm.

“Có biện pháp khác để vay được hay không? Hoặc là tìm ngân hàng khác.”

“Anh ở đây nói đùa sao?”

La Văn Anh cười khoanh hai tay trước ngực, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung dựa vào bàn làm việc.

“Nếu như có biện pháp khác còn phải cần anh mặc áo giáp ra trận sao?”

Minh Tranh phiến não thả người vào trong ghế.

“Đi ra ngoài đi, để anh giảm nhiệt.”

La Văn Anh đứng dậy, cầm tài liệu đặt trước mặt hần lên.

“Phần tài liệu này rất quan trọng, anh mau xem một chút.”

Cô đi ra ngoài hai bước, lại xoay người, như cười như không mở miệng.

“Lão đại, nếu như tôi giúp anh xóa bỏ chứng ngại vật này, có cho tôi tiền thưởng không?”

Ánh mắt Minh Tranh đang khép chặt liền mở ra.

“Em muốn vận dụng quan hệ của cha em?”

Suy nghĩ một chút, khả năng lại giống như không nhiều, từ trước tới giờ La Văn Anh luôn phân biệt rõ ràng giữa tư và công, lại giấu thân phận rất tốt, hần là sẽ không chủ động công khai.

Cô cười cười, giữ kín như bưng.

“Chuẩn bị phí bịt miệng đi thôi.”

“Bịt miệng của ai?”

La Văn Anh mở cửa phòng làm việc ra.

“Quá trình Lão đại tự mình ‘xuống biển’ tôi cùng Tiểu Chu đều thấy rõ, tự giải quyết cho tốt.”

Cô rời đi như một làn khói.

Khóe môi Minh Tranh bất giác nâng lên, nếu như La Văn Anh có thể ra tay, dĩ nhiên là tốt nhất.

Tạ Hồng ăn mặc tỉ mỉ sau đó lại đến khách sạn, tiến vào phòng mới phát hiện người đến là La Văn Anh, cô ta tức giận ngồi xuống.

“Là vì chuyện vay? Tôi đã nói rồi, nếu ở trong phạm vi chức trách của tôi, tôi cũng có thể giúp.”

“Trưởng phòng Tạ, tôi tự thấy tài liệu nên chuẩn bị tôi đã chuẩn bị đầy đủ không thiếu thứ gì, đến tột cùng là chỗ nào có vấn đề xin ngài hãy nói ra.”

“Hừ, đó là cô tự nhận.”

Tạ Hồng khinh thường.

Sắc mặt La Văn Anh hơi trầm xuống, ánh mắt lộ ra tia nhìn lạnh lẽo, nhất định kinh nghiệm thương trường này không ai có được.

Nhân viên phục vụ đẩy cửa phòng đi vào.

“Xin hỏi vẫn là theo tiêu chuẩn lần trước sao?”

“Không cần.”

La Văn Anh cầm túi bên cạnh lên.

“Cho một bình trà xanh, thuận tiện đóng cửa dùm.”

Về mặt Tạ Hồng không nhận được.

“Nếu như vậy, lần sau để Minh tổng tìm tôi.”

“Thân thể Minh tổng không tốt lắm, đang nằm viện.”

“A, làm sao lại như vậy?”

“Phản ứng buồn nôn.”

“ ”

Tạ Hồng dừng một chút, phản ứng trong nháy mắt.

“Cô...”

“Thật sự, hai ngày nay hần ăn phải đồ hư...”

La Văn Anh hơi hột băng quơ.

“Trưởng phòng Tạ, chúng ta nói chuyện chính đi thôi.”

“Tôi với cô không có gì để nói.”

Cái bóng đứng lên bao phủ nửa đầu vai La Văn Anh, La Văn Anh không nóng vội, tiếp tục nói.

“Trưởng phòng Tạ có thể ở đây cũng là có không ít quan hệ chứ? Có thể ngồi vững vàng chỗ ngồi này không dễ dàng, bao nhiêu đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô, hai ngày trước tôi cùng cha nói tới, đúng lúc, ông và chủ tịch ngân hàng được cho là có chút giao tình.”

“Cha cô là?”

La Văn Anh nói tên.

Tạ Hồng đứng lên lại ngồi xuống trở lại.

“Thì ra là cô chính là thiên kim tiểu thư La gia bị Minh Tranh từ hôn.”

“Nhưng bây giờ tôi còn phải dựa vào hần để kiếm cơm, hiểu không?”

Tạ Hồng nhìn gương mặt không chút xao động của La Văn Anh, không thấy được cô hy vọng nôn nóng.

“Cô muốn thế nào?”

“Trưởng phòng Tạ, bình tĩnh mà xem xét hết tài liệu đầy đủ của Hào Khôn đi?”

“A”

Tạ Hồng cười lạnh.

“Cô muốn sử dụng mối quan hệ của cha cô? Nghe danh tiếng Eve đã lâu, vốn cho rằng cô là dựa vào thực lực của chính mình mới đi tới được hôm nay, không ngờ.”

“Trưởng phòng Tạ chớ tăng bốc tôi như vậy, có câu ngạn ngữ nói thật hay, ‘gặp thần sát thần, gặp phật sát phật’. Nếu Hào Khôn không bị người cố ý gây khó khăn, chuyện hai kỳ vay này sớm đã giải quyết xong.

Nếu đã có người lạm dụng chức quyền, tôi không cần uống phí mối quan hệ trong tay tôi, để lại cũng lãng phí.”

Giọng nói La Văn Anh đều lợi hại dẫu vào đây, cô lấy điện thoại di động ra, mở album ảnh ra.

“Theo bộ dạng này của cô cùng Minh tổng mà bị người khác nhìn thấy, cô có miệng dài lên tới đỉnh đầu cũng không nói rõ được chứ?”

Tạ Hồng liếc nhìn, sắc mặt chợt thay đổi.

“Cô lại có thể ngấm ngấm làm vậy sau lưng tôi?”

“Chúng ta có chuyện làm trao đổi tốt nhất, Trưởng phòng Tạ, Hào Khôn không đáng giá để cô tổn tâm tư, lại càng không đáng giá để cô mất đi tương lai của mình.”

Nhân viên phục vụ bưng nước trà đi vào, vừa gặp La Văn Anh mở cửa muốn đi ra ngoài.

“Để đó đi, tôi đi thanh toán tiền trước.”

Cô đi trên hành lang giữa ánh đèn sáng, bức tranh trừu tượng hai bên phác họa chân dung lạnh lùng. La Văn Anh có được hôm nay cũng không phải bởi vì liên quan đến thân phận tiểu thư La gia, khiến cho bản lĩnh không ai biết, quan trọng là tự mình cũng không muốn xem, đám người Tạ Hồng này ở trong mắt cô không khác nào tôm tép nhãi nhép chưa đủ để lo lắng, muốn đối phó, hai ba câu nói là có thể ghen chết họ.

La Văn Anh đưa tay che mặt, bất giác khê nhếch miệng, cô ở nhà rất im lặng, vợ chồng La gia vẫn sợ lúc làm việc cô bị người khác coi thường, nếu nhìn thấy bộ dạng này của cô, nói không chừng mất kiếng cũng có thể rất xuống.

Sau khi Phó Nhiễm báo cảnh sát, cảnh sát rất nhanh tham gia điều tra chuyện này.

Không tới hai ngày, xe của cô dừng ở bãi đậu xe, liền bắt được một người đàn ông trẻ đang ra tay một lần nữa, cảnh sát điều tra lấy khẩu cung thì cho thấy mấy lần bánh xe bị ghim lần trước đều là do một người làm.

Lý do nói ra rất bình thường, nói nhìn thấy Phó Nhiễm còn trẻ tuổi mà đã mua được xe Audi. Hẳn là Tiểu Bạch Linh ở văn phòng bên cạnh, nhưng không phải là người địa phương, tiền lương một tháng dùng cho sinh hoạt không dư lại được bao nhiêu. Áp lực công việc cộng thêm trong lòng thấy bất công, nên hẳn mới ghim bánh xe để trút giận.

La Văn Anh giải quyết chuyện hai kỳ vay xong, Minh Tranh cho người tổ chức một lễ ăn mừng nhỏ cho cô, tiền thưởng năm đó tăng thêm gấp đôi.

Hàn Tuyển nói tin tức này cho Minh Thành Hữu, hẳn cũng không nhìn ra trên mặt người đàn ông này có chút nào giật mình hay không vui, thần sắc hẳn rõ ràng, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Hào Khôn chuẩn bị tốt tài liệu, lại nói đồng thời cũng vay xong, chỉ bằng Tạ Hồng lại có thể ép được hai kỳ sao? Tôi chỉ là muốn xem khả năng của Eve một chút, cô ta vì Minh Tranh mà dùng đến mối quan hệ trong nhà, điều này khiến cho tôi có chút giật mình.”

“Eve trong lúc này, cũng không kém so với bất kỳ người đàn ông nào.”

Minh Thành Hữu có chút hứng thú nhìn chăm chăm ra bức tường thủy tinh bên ngoài, số lần hẳn và La Văn Anh gặp mặt không nhiều lắm, ấn tượng duy nhất cũng là khắc sâu nhất chính là lúc cô kéo cánh tay Minh Tranh. Phỏng đoán cô nhiều lắm là chỉ có thể coi là một đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, nào có thể nghĩ rằng cô có thể bộc lộ tài năng cạnh tranh trên thương trường cá lớn nuốt cá bé này?

Thường thì Vu Dữu sẽ gọi điện thoại cho Phó Nhiễm, hai năm qua cô bình phục rất tốt, qua một loạt tất cả lớn nhỏ phẫu thuật cắt bỏ vết sẹo và chườm da, Phó Nhiễm biết cô phải chịu đau khổ rất lớn, nhất là ở tuổi của cô rất khó gắng gượng vượt qua. Sau đó cô đến Quảng Châu tiếp tục điều trị, đổi lại là hoàn cảnh cũng tốt, chú thím mời bác sĩ tâm lý cho cô. Khoảng nửa tháng sau, cả nhà phải trở về thị trấn Nghênh An.

Năm đó một vụ án huyền não ồn ào, hôm nay không biết được đặt ở góc nào, tấm hình trên web cũng đã bị gỡ bỏ.

Nhưng Phó Nhiễm sẽ không quên, cái gai kia Minh Thành Hữu cho cô vẫn còn cắm ở trong lòng đến nay, cũng không bắt động, cứ nhức nhích là toàn thân đau nhức.

Cô tìm chỗ dừng xe xong, ngẩng đầu nhìn lên mấy chữ chạm khắc Đảo Cà Phê, trong lòng bất đắc dĩ, ‘gặp sao hay vậy’.

Phạm Nhân cũng là thật lòng lo lắng cho cô, mới có thể giới thiệu đối tượng cho cô không yên.

Hôm nay Phó Nhiễm biết người muốn gặp, cô cùng hắn còn nhảy qua một điệu nhảy, sau lại chủ động trò chuyện trong tiệc rượu nhà hắn, Phạm Nhân cũng cảm thấy diện mạo và điều kiện của Cố Diệp Thừa cũng không tệ, ngoại trừ gia thế không bằng Phó gia.

Nhưng sau chuyện hôn ước của Phó Nhiễm vỡ lở ra, Phó gia cũng không so đo nhiều như vậy.

Phó Nhiễm không tập trung đi tới một phòng trang nhã, vẻn vẹn cách một bức rèm che, cô đưa ánh mắt tìm kiếm, thế nhưng lại thấy Minh Thành Hữu ngồi ở cửa sổ.

Phó Nhiễm dừng chân theo bản năng, chăm chú nhìn kỹ, cũng không phải là hắn sao?

Cô xoay người rời đi.

“Phó Nhiễm!”

Đầu bên kia, Cố Diệp Thừa tinh mắt thấy cô, đứng lên gọi.

Phó Nhiễm không thể không xoay người, Minh Thành Hữu bởi vì Cố Diệp Thừa kêu như vậy mà khẽ ngẩng đầu lên, con mắt như ngọc lưu ly sáng chói nhuộm một lớp đen sẫm trắng lợt, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, cũng không kịp nhìn kỹ, Minh Thành Hữu chẳng hề chú ý, hắn kịp thời thu hồi tầm mắt.

Phó Nhiễm suy nghĩ một chút cũng thấy, cô không cần phải tránh hắn.

Cố Diệp Thừa đứng dậy kéo chiếc ghế ra cho cô, cô gọi ly Cappuccino cùng bánh ngọt hương vị việt quất.

“Thật xin lỗi, đã tới chậm.”

Khoảng cách giữa hai chỗ ngồi rất gần, cách có mỗi bức rèm che, cô nhìn thấy rõ cô gái ngồi cùng một hướng với cô đúng là La Văn Anh.

“Không sao, tôi cũng mới đến không được bao lâu, gần đây phòng làm việc bận không?”

“Tạm được.”

Trên căn bản là không nhận được hoạt động bên ngoài, Cố Diệp Thừa nói mấy câu với cô, phát hiện Phó Nhiễm chỉ lo khuấy lyau cà phê trong tay.

“Sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Hắn nhận ra là Phó Nhiễm không mấy nhiệt tình.

“Phó Nhiễm, tôi biết rõ là còn quá sớm để nói chuyện kết hôn với cô, nhưng xã hội này còn có bao nhiêu tình yêu được coi trọng đây? Lúc tôi lớn hơn cô vài tuổi, mấy năm nay vì một mình tạo dựng công ty ngay cả bạn gái cũng chưa nghĩ tới. Hiện tại cũng nên là lúc lập gia đình rồi, chúng ta cũng đều không còn trẻ nữa, nếu như tôi có thể bảo đảm sẽ đối xử tốt với cô, cô có bằng lòng thử sống cùng tôi hay không?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, Cố Diệp Thừa cũng không nhiều tuổi lắm, vậy mà lại không tin vào tình yêu, cô có chút sợ, có thể một ngày nào đó cô cũng sẽ không quan tâm đến hay không, cái gì mà tình yêu chứ, hai người sống qua ngày là được.

Cuộc sống kia tuyệt đối là một bi kịch.

La Văn Anh nghe được lời nói của người đàn ông này, kìm nén để không quay đầu lại nhìn.

Minh Thành Hữu đang cùng thư ký Nghệ bên cạnh đang mãi miết nói gì đó, ánh mắt thư ký Nghệ xuyên qua bức rèm nhìn Phó Nhiễm, khóe miệng hơi cong lên.

“Ngay cả tình yêu cũng không có, anh sẽ dùng cái gì để bảo đảm là sẽ tốt với tôi?”

“Trách nhiệm.”

Phó Nhiễm không còn hào hứng để nói tiếp.

“Anh nói một chút đi, gần đây công việc thuận lợi không?”

Bên kia, Minh Thành Hữu xé túi đường ra đặt vào tay La Văn Anh.

“Chị dâu, không nghĩ là hai năm gần gũi chị đã thành trợ thủ đắc lực của Hào Khôn.”

“Thành Hữu, tôi với đại ca của cậu đã sớm hủy hôn ước từ lâu.”

“Hai người rất xứng đôi, hủy hôn ước rất đáng tiếc.”

“Hôm nay cậu cố ý hẹn tôi ra đây là có chuyện gì sao?”

La Văn Anh đi thẳng vào vấn đề.

“Nói chuyện cũ thôi mà, đừng căng thẳng.”

Minh Thành Hữu nhích lại gần, ánh mắt hần ngó ra ngoài cửa sổ, bên cạnh thư ký Nghệ hiểu ý, từ chỗ ngồi cầm tập tài liệu lên đẩy hướng La Văn Anh.

Phó Nhiễm cùng Cố Diệp Thừa nói chuyện câu được câu không, ánh mắt liếc về Minh Thành Hữu mất hồn, không biết hần đang nhìn cái gì, gương mặt sa sầm.

Cố Diệp Thừa chú ý tới cô.

“Lần này Tam Thiếu trở về, sợ rằng thị trấn Nghênh An sẽ có không ít phiền toái.”

Đương nhiên là câu nói này hạ thấp giọng nói.

“Tại sao?”

“Hai hổ đánh nhau.”

Thư ký Nghệ và La Văn Anh nói chuyện không ít, nhưng đều nói nhỏ như nhau, một lúc lâu sau Phó Nhiễm thấy La Văn Anh lắc đầu.

“Tôi đã ký kết với Hào Khôn rồi, với lại tôi cũng không muốn đến công ty khác bắt đầu lại từ đầu.”

“Eve, người tìm chỗ à đi, MR có thực lực để cho cô phát triển tốt hơn.”

“Ai trọng ai khinh tự tôi có tính toán.”

“Thấy không?”

Cố Diệp Thừa nháy mắt ý bảo Phó Nhiễm.

“Đã phát triển đến mức ‘chọc gậy bánh xe’ lẫn nhau rồi.”

Hiển nhiên là La Văn Anh không đồng ý, cũng không ở lại lâu, sau khi chào liên rồi đi thẳng.

Thư ký Nghệ ngồi vào chỗ của La Văn Anh vừa ngồi, Minh Thành Hữu vẫn duy trì tư thế như lúc trước, trong chốc lát hai bên đều không nói chuyện, không khí trầm xuống đến mức có thể nghe rõ tiếng thư ký Nghệ sắp xếp lại tài liệu.

“Phó Nhiễm, sau khi ăn tối chúng ta đi xem phim chứ?”

“Có phim gì hay sao?”

Bình thường Cố Diệp Thừa cũng không đến nơi đó.

“Đến đó rồi hãy nói.”

Minh Thành Hữu cùng thư ký Nghê đứng dậy rời đi.

Cũng không lâu sau, Phó Nhiệm cũng tìm cơ nói tạm thời phòng làm việc có chuyện phải về ngay.

Cố Diệp Thừa vẫy vẫy tay, nhân viên phục vụ đi tới trước bàn nói.

“Vị mới vừa rồi ngồi sát vách với bàn của ngài đã trả tiền rồi.”

Thư ký Nghê ngồi cùng Minh Thành Hữu ở ghế sau, cô nghĩ trăm cách mà vẫn không có cách giải.

“Lvan, anh đã sớm biết kết quả như thế đi? Tại sao còn uống công vô ích như vậy?”

Hàn Tuyền ngồi ở vị trí kế bên tài xế cười cô.

“Rốt cuộc là tiểu cô nương chưa từng trải, đích thân Lvan tìm Eve nói chuyện, sau này chuyện như vậy truyền ra mới có độ tin cậy, hiểu không? Dùng một câu thông dụng để nói, không chiếm được, vậy thì ly gián.”

Thư ký Nghê bừng tỉnh hiểu ra.

“Tuyệt tình đó nha.”

“Cho nên nói cô vẫn phải học tập rất nhiều.”

Hàn Tuyền vỗ vào thành ghế lái xe ý bảo hấn lái xe.

“Nếu không phải hai năm trước cô không chê đi theo Lvan, hôm nay chỗ ngồi này sao có thể đến lượt cô, đầu óc quá nhỏ.”

Thư ký Nghê đem tài liệu đánh tới.

“Hàn Tuyền, anh đáng đánh đòn đúng không?”

Cho đến lúc Phó Nhiệm ngồi vào bên trong xe, tim vẫn còn buồn bực khó chịu, cũng không phải thời gian có thể làm phai nhạt một số việc. Lúc trước, vào lúc hấn chán nản nhất, Minh Tranh làm cho hấn nhục nhã ở tiệm cơm, giờ hấn cũng dùng phương thức như thế trả lại cho cô.

La Văn Anh biết thương trường như chiến trường, nhưng không nghĩ tới là Minh Thành Hữu lại công kích mãnh liệt như vậy.

Phương án của nhóm do cô phụ trách làm tài liệu bị tiết lộ ra ngoài nên tổn thất không thể lường được, mặc dù cố hết sức cứu vãn nhưng vẫn không thể đền bù. Tin đồn bên ngoài là Eve làm việc cho MR đã sớm không phải là một hay hai ngày, lại thêm qua báo chí thêm dầu thêm mỡ nói cô cùng Minh Thành Hữu đã từng bí mật gặp mặt, mà chuyện này lại xảy ra sau khi gặp mặt.

Cả Hào Khôn đều đang điều tra người tiết lộ bí mật.

Phòng làm việc bất kể là thư ký hay quản lý cao cấp cũng trở nên cẩn thận, La Văn Anh ở phòng làm việc tầng chót cùng Minh Tranh tranh cãi âm ỉ một trận sau đó đóng sầm cửa rời đi.

Phó Nhiệm nghe chuyện này, thấy Minh Tranh nhú chặt đầu lông mày, cô dùng chiếc đũa gõ vào tay của hấn.

“Chị dâu không thể nào làm chuyện như vậy, ngày đó chị ấy cùng người của công ty MR gặp mặt tôi thấy được, chị ấy không chút do dự cự tuyệt điều kiện đối phương đưa ra, cho nên anh đừng nghĩ oan cho chị ấy.”

“Ai là chị dâu của em?”

Minh Tranh không vui đốt điều thuốc.

“Tóm lại, chuyện chị ấy bán bí mật công ty, khả năng không lớn.”

“Trước mặt mọi người cự tuyệt không có nghĩa là sau lưng không có tiếp xúc, ban đầu anh cũng là tổn một số tiền khá lớn mới mời được cô ấy, ai sẽ không đi theo tiền?”

Minh Tranh xuyên qua làn khói trắng nhìn Phó Nhiệm.

“Anh không tin chị ấy?”

Dầu sao cũng là quan hệ hợp tác thân mật.

“Anh không tin ai.”

Minh Tranh nhả vòng khói thuốc.

“Anh chỉ tin vào bản thân.”

Phó Nhiễm không phản bác được.

Tay Minh Tranh chống gò má nhìn Phó Nhiễm đang vùi đầu ăn cơm, hắn không nói lời nói thật với cô, hắn cũng không phải là không tin ai, Phó Nhiễm vẫn không đoán ra tình cảm của Minh Tranh đối với mình, thật ra thì cũng không ai thấy rõ.

Rõ ràng hắn thích cô như vậy, nhưng mà sau khi Phó Nhiễm hủy hôn với Minh Thành Hữu lại không đi tranh giành. Mỗi lần cơ hội của hắn chỉ thiếu chút xíu nữa, lời của hắn đến miệng, nhưng bởi vì một câu của Phó Nhiễm “Ca ca, tôi rơi vào tình trạng này rồi, nhất định anh cùng chị dâu phải hạnh phúc” mà không thể không nuốt trở về.

Hắn cũng thử nói qua, hai người bọn họ dứt khoát qua thôi.

Nhưng Phó Nhiễm lại đem lời này như là nói đùa, cá tính của cô chính là như vậy, đã cho rằng Minh Tranh không còn là của cô, liền dễ dàng bỏ qua.

“Ca ca?”

Cô phất tay một cái trước mặt hắn.

Minh Tranh đột nhiên cảm thấy trong lòng phiền não, trước kia hai chữ ca ca nghe vào trong tai tốt đẹp mà lưu luyến, nhưng bây giờ thành một loại trói buộc không tránh thoát.

Minh Thành Hữu lái xe trở lại biệt thự Nam Đường, theo thường lệ Lý Vận Linh đang ở vườn loay hoay với các loài hoa của bà, sau khi Minh Vân Phong qua đời, bà đem thời gian nhàn hạ để làm những việc này.

Đem cành hoa đã cắt tỉa xong bỏ vào bình hoa, Lý Vận Linh tháo bao tay ra đi rửa tay.

“Thành Hữu, Nhụy Nhụy có khỏe không?”

“Vâng, rất tốt, có người sẽ phụ trách cuộc sống thường ngày của cô ấy.”

“Chuyến đi này phải hơn nửa năm chứ?”

Minh Thành Hữu ngồi chỗ ô che nắng, một tay nghịch ngợm cành hoa trong bình.

“Vâng.”

Lý Vận Linh ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Mẹ nghe cậu con nói, Sâm Tử một mực hỏi thăm chuyện của Vụ gia.”

“Làm gì chứ?”

“Sâm Tử trước kia trẻ tuổi, nhưng thực chất bên trong rất giống với con. Chuyện kia là một vết thương trong cuộc đời nó, con cũng biết lời khai của cô con gái Vụ gia kia làm hại nó bao nhiêu. Thành Hữu, mẹ thấy chắc là Sâm Tử sẽ không dừng tay như vậy.”

Lý Vận Linh nhận lấy hai ly trà từ tay Tiêu quân gia bưng tới, sau đó đưa một ly tới bên tay Minh Thành Hữu.

“Nó còn muốn như thế nào? Còn nghĩ gây chuyện không đủ hay sao? Nó nên thấy may mắn là lúc trước Vụ gia không kiện nó tội cường bức đến cùng!”

“Thành Hữu, hai năm trước Vụ gia một mực chắc chắn chuyện hủy gương mặt là do Sâm Tử gây nên, nói cho cùng còn không phải là vì khoản tiền bồi thường sao? Loại gia đình vong ơn bội nghĩa này có cái gì tốt để đồng tình chứ?”

Lý Vận Linh cảm hận không thôi, chuyện oan uổng này cho đến lúc cảnh sát tuyên bố đã bắt được nghi phạm mà vẫn không thể trôi qua, bởi vì không ai tin tưởng đây là sự thật.

“Mẹ, mẹ cũng khuyên nhủ cậu đừng nên làm chuyện gì.”

Minh Thành Hữu không kiên nhẫn đứng dậy.

Gương mặt Lý Vận Linh vẫn bình tĩnh như trước, chuyện này mặc dù đã qua được hai năm, nhưng lại không một người nào của Lý gia có thể quên, tương lai của Lý Sâm thiếu chút nữa bị hủy trong tay Vu Dữu, cả nhà bọn họ lại có thể dễ dàng chạy trốn ra nước ngoài.

Thời gian cứ ngày ngày trôi qua, cuối mùa thu qua đi, đầu mùa đông vẫn là trời đông giá rét, chỉ biết là một ngày trước đó trời đang lạnh lại giảm được vài độ.

Phó Nhiễm thay quần áo xong đứng ở trước gương, chọn đồ trang sức trang nhã, cô không che giấu được tâm tình xúc động, đặc biệt chọn chiếc áo khoác ngoài màu vàng nhạt trong tủ quần áo, đi tới phòng khách, Phạm Nhân gọi cô ăn cơm.

“Mẹ, không, con có việc đi ra ngoài.”

“Cũng đã trễ thế này còn đi đâu?”

Phạm Nhân chỉ vào những món ăn bày đầy trên bàn.

“Dầu sao thì ăn cơm xong rồi đi.”

Phó Nhiễm buộc lại khăn quàng cổ đi tới bên cạnh Phạm Nhân, cô cúi người xuống, hai tay đặt lên bàn.

“Vu Dữu từ Quảng Châu đã trở lại, con muốn tới sân bay đón nó.”

“Vu Dữu?”

Phạm Nhân suy nghĩ một chút.

“Chính là người hai năm trước bị tạt axit đó?”

“Đúng.”

Sắc mặt Phạm Nhân dần dần trầm xuống.

“Tiểu Nhiễm, dù sao bọn họ cũng không phải chú thím ruột của con, khoảng cách xa gần đã rõ, lại nói mẹ thấy Vu gia thật biết gây chuyện, vẫn là ít tới thì tốt hơn.”

“Mẹ, chú thím vẫn đối xử rất tốt với con.”

Phó Nhiễm giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ.

“Không còn kịp rồi, con đi ra ngoài trước.”

Đi tới sân bay, thật ra thì vẫn còn dư thời gian.

Phó Nhiễm mua đồ uống ngồi ở bên trong phòng chờ, cô nhón chân lên đếm, lại đứng dậy đi tới đằng trước, đi tới đi lui mấy vòng, cuối cùng cũng thấy bóng dáng của chú thím.

Vu Dữu chen chúc giữa bọn họ, một chiếc khăn quàng cổ lớn bao trùm hết mặt, chỉ lộ ra đôi mắt đen lầy.

Phó Nhiễm chạy tới, cô muốn ôm Vu Dữu, nhưng đến trước mặt bước chân lại không khỏi ngập ngừng, giọng nói có vẻ mất tự nhiên.

“Chú, thím.”

Chuyện tẩm hình bị truyền trên mạng, cô nghĩ, bọn họ không nói ra oán giận nhưng mãi mãi vẫn cho là cô làm.

Thím đi tới ôm lấy Phó Nhiễm đầu tiên.

“Tiểu Nhiễm, chúng ta cùng Vu Dữu cũng rất nhớ con.”

“Chị.”

Vưu Dữu cũng tiến lên ôm cô.

Phó Nhiễm nước mắt tràn mi, thật lâu tâm tình mới bình phục lại.

“Đi thôi, trong nhà con đã gọi người quét dọn sạch sẽ rồi.”

Phó Nhiễm giúp đỡ chú đem hành lý thả vào cốp sau, trở lại khu nhỏ đã từng quen thuộc, thím không nhận được đau lòng rơi nước mắt. Đến đầu hành lang, không ít hàng xóm thấy bọn họ trở lại cũng nhiệt tình tiến lên hỏi thăm và giúp một tay, Vưu Dữu không nói lời nào, từ đầu tới cuối đều bặm mặt.

Đến nhà, Phó Nhiễm đặt đồ ăn bên ngoài trước đó cũng đúng lúc đưa tới đây, trong nhà quét dọn rất sạch sẽ, bày biện vẫn như cũ, ngay cả nơi này vẫn không dịch chuyển.

“Tiểu Nhiễm, nghỉ ngơi một chút, chuyện sửa sang lại không vội.”

Thím rửa sạch bát xong đi ra.

“Lắp đầy bụng trước đã.”

Vưu Dữu ngồi ở trên ghế hướng Bắc, Phó Nhiễm xới cơm xong đưa đến cạnh tay cô.

“Vưu Dữu, bỏ khăn quàng cổ xuống đi, ăn cơm.”

Vưu Dữu lấy tay che mặt.

“Mọi người cứ ăn trước đi.”

Thím đi sang, đặt tay lên một đầu khăn quàng cổ.

“Vưu Dữu, đừng như vậy, bây giờ con đã rất đẹp, huống chi Tiểu Nhiễm không phải người ngoài.”

“Con không muốn.”

Vưu Dữu đẩy chiếc ghế ra.

Phó Nhiễm ý bảo chú thím cứ ăn cơm trước, cô kéo tay Vưu Dữu vào phòng, vách tường quét vôi ve thành màu hồng mười phần là vẽ, dán hình nhân vật phim hoạt hình đáng yêu còn có đủ loại kiểu dáng trang trí nhỏ tinh xảo. Trên giường 1m5 phối hợp trọn bộ phong cách đồ dùng nông thôn, Vưu Dữu đi vào ngồi ở trước bàn đọc sách, cô đẩy cửa sổ ra, trên bàn vẫn còn bày sách của cô, Phó Nhiễm kéo ghế ngồi vào bên cạnh cô.

“Vưu Dữu, về nhà vui vẻ sao?”

“Chị, em vẫn luôn muốn nhà, nhưng lại sợ trở về.”

“Sợ cái gì?”

Phó Nhiễm không thấy được thần sắc Vưu Dữu, chỉ có thể xuyên qua đôi mắt thấy ánh mắt cô đang trốn tránh.

“Chỉ là em rất sợ. v”

Đôi tay Vưu Dữu đặt ở mép bàn, cả khuôn mặt vùi sâu vào khuỷu tay.

Bàn tay Phó Nhiễm đặt lên vai Vưu Dữu, cũng không cưỡng ép cô, chỉ lại gần sau đó giọng nói mềm nhũn.

“Đừng sợ, hai năm cũng đều đã qua, em khôi phục rất tốt, điều chúng ta cần bây giờ chỉ là thời gian mà thôi.”

Vưu Dữu do dự một chút, lúc này mới nâng mặt lên.

“Chị, bộ dạng của em chị mà nhìn thấy được nhất định sẽ sợ hãi.”

“Sẽ không đâu.”

Phó Nhiễm nói chắc chắn.

“Ồ trong mắt chị, Vưu Dữu vĩnh viễn là hoa khôi của trường.”

Vưu Dữu đặt tay lên đầu, Phó Nhiễm cầm tay của cô.

“Để chị.”

Cô cởi khăn quàng cổ quấn ở trên đầu Vưu Dữu ra từng lớp một, đầu tiên thấy là đầu, bởi vì gần nửa năm lại phải giải phẫu một lần, tóc Vưu Dữu không thể để dài, bây giờ chỉ còn dài đến bằng nửa ngón tay. Phó Nhiễm ngừng thở, từ từ thấy mặt của Vưu Dữu dần lộ ra. Cô nắm chặt chiếc khăn quàng cổ ở trong tay, thật ra thì, so với suy nghĩ trong lòng cô lại tốt hơn nhiều.

Mặc dù trên mặt vẫn còn có nhiều chỗ sưng đỏ, nhưng phần lớn diện tích vẫn là màu da, vòng quanh mí mắt cùng gò má gần như là hoàn hảo. Vưu Dữu thấy cô nhìn chăm chăm, vội nghiêng mặt sang một bên.

“Chị, dọa chị sợ rồi.”

“Không có.”

Phó Nhiễm kéo cô qua nhìn đối diện.

“Tin tưởng chị, em khôi phục rất tốt, chỉ cần phối hợp trị liệu thật tốt, rồi cũng sẽ tốt thôi.”

Vưu Dữu cắn môi, trên mặt lúc này mới có nụ cười.

“Chị, bác sĩ trị liệu cho em cũng nói, ông ấy sẽ làm em trở nên đẹp giống như trước kia, còn có thể để cho em trở về đi học.”

“Đúng, chúng ta phải tin tưởng lời của bác sĩ.”

“Chị, chị cũng không biết làm sao em qua được hai năm này.”

Vưu Dữu đưa tay ôm lấy Phó Nhiễm, giọng nói nghẹn ngào mang theo tiếng khóc nức nở.

“Mỗi ngày vết thương vừa đau lại vừa ngứa, lúc mẹ bôi thuốc cho em, em đã khóc chết đi sống lại, nếu là không khôi phục được đáng vẽ trước kia, em sẽ không muốn sống nữa.”

“Nói ngốc gì đây?”

Phó Nhiễm đưa tay vỗ nhẹ phần lưng Vưu Dữu.

“Càng như vậy mới càng phải sống cho tốt.”

“Chị, tại sao chị muốn hủy hôn ước với anh rể?”

Đột nhiên cô thay đổi đề tài, Phó Nhiễm buông Vưu Dữu ra.

“Chuyện này, em còn nhỏ sẽ không hiểu.”

“Sao em không hiểu, có phải bởi vì chuyện của em hay không?”

“Không hoàn toàn như thế.”

Vưu Dữu cúi đầu, hai tay lo lắng đặt ở trên đầu gối, cô đứng dậy bước tới mở cửa, qua khe hở thấy cha mẹ ở bên ngoài đang bận rộn dọn dẹp phòng khách, cô đóng cửa lại đi tới trước mặt Phó Nhiễm.

“Chị.”

“Làm sao vậy?”

Phó Nhiễm thấy đáy mắt Vưu Dữu sợ hãi cùng bất an.

“Rốt cuộc thế nào?”

“Chị.”

Vưu Dữu lên tiếng, đem tay che mặt, âm thanh xuyên qua khe hở rầu rĩ.

“Chuyện kia. . . Là em lừa chị, vốn là em muốn nói cho chị, nhưng sau đó sự việc xảy ra lại phức tạp đến thế nên em đành đâm lao phải theo lao. Cha mẹ nói nếu em không nói như vậy, trong nhà ngay cả tiền chữa bệnh cũng không chi trả nổi.”

Trong nháy mắt Phó Nhiễm cảm thấy đầu óc trống rỗng, cô u mê mà lắc đầu.

” Vưu Dữu, em nói rõ ràng đi, chẳng lẽ người cường bức em không phải là Lý Sâm?”

Đầu vai Vưu Dữu khẽ run, Phó Nhiễm vội kéo tay của cô.

“Đừng khóc, đối với vết thương không tốt.”

“Chị, còn nhớ rõ ngày em xảy ra chuyện là ngày nào sao?”

“Nhớ, buổi tối đầu năm.”

Chuyện cách đây hai năm, giờ Vưu Dữu mới dám nhớ lại tình hình sự việc đêm đó.

“Đầu năm đó, lúc gần tối, em nhận được điện thoại, là Lý Sâm gọi tới.”

69. Chương 69

Chương 67-68-69: Cô cũng ném đến nỗi đau như hấn

Phó Nhiễm siết chặt điện thoại di động, ném lên chiếc chăn.

Tầm mắt cô nhìn theo chiếc dây buộc quả bóng bay Sói Xám liên tục đong đưa, cô gơ tay lên ấn vào chiếc chuông báo trên đầu giường.

Không bao lâu sau, liền nghe thấy tiếng bước chân của y tá bước tới.

Cô ngẩng đầu nhìn chai truyền dịch, thấy còn đến hơn một nửa bình.

“Xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Lúc đi vào cô thấy ngoài cửa có người sao?”

Người y tá không tin nhìn về cửa theo tầm mắt của Phó Nhiễm.

“Không có ai.”

“Giúp tôi tháo kim tiêm ra.”

“Còn nửa chai mà.”

“Tôi có việc gấp, nhanh lên một chút.”

Phó Nhiễm chưa dứt lời, vén chăn sang một bên, chân đeo dép.

Người y tá không thuyết phục được cô, đành phải tiến đến rút kim tiêm ra giúp cô.

Cô vội vàng đi tới cửa, bởi vì sốt cao nên cơ thể còn rất yếu, Phó Nhiễm vịn vào vách tường di chuyển đến hành lang, bên ngoài ngoài mấy y tá thỉnh thoảng đi lại, ngay cả bóng dáng của bệnh nhân cũng không thấy một ai.

Phó Nhiễm chưa từ bỏ ý định, lại xuôi theo hành lang tìm lại một vòng.

“Cô còn bệnh nặng, không muốn sống nữa có phải không?”

Y tá đuổi theo tới thấy cô đứng ở hành lang hóng gió.

“Phải có cái tốt xấu chúng ta đảm đương nổi sao?”

“Thật là cô không có thấy có người đi vào, hấn đi qua bàn y tá trực mang theo cả bóng bay.”

“Không có, không có, đi về nhanh”

Phó Nhiễm bị y tá ép buộc đưa vào phòng bệnh, vào đến cửa, trong nháy mắt cô quay đầu lại nhìn kỹ, chẳng lẽ là gặp quỷ thật?

Phạm Nhân mang trái cây đi vào phòng bệnh, đưa cho Phó Nhiễm trái lê đã rửa sạch.

“Trong phòng tại sao lại có bóng bay, từ đâu tới?”

“Con cũng không biết.”

Phó Nhiễm ngoan ngoãn nằm nửa người truyền nước biển.

Phạm Nhân đem trái cây cắt thành từng miếng nhỏ, dùng que tăm xiên rồi đưa tới khóe miệng Phó Nhiễm.

“Mẹ, mẹ mua trái cây ở quầy bên ngoài bệnh viện?”

“Đúng.”

“Vây. Mẹ đã thấy Minh Thành Hữu rồi sao?”

“Thành Hữu? Không có.”

Phạm Nhân không che giấu được giật mình.

“Tiểu Nhiễm, tại sao nó lại xuất hiện ở chỗ này? Có phải giữa hai đứa còn có gì hay không? Con cũng đừng.”

“Mẹ.”

Phó Nhiễm ngắt lời bà.

“Không phải, mới vừa rồi con đi vệ sinh, cảm thấy ở bên trong cửa sổ thấy một bóng dáng thật giống hần.”

“Vây sao?”

Phó Nhiễm ăn một miếng lê, chấm dứt chủ đề.

Y tá đi vào đổi chai truyền dịch, Phó Nhiễm cho cô đem bóng bay cầm ra cho người bạn nhỏ nằm viện.

Ở lại bệnh viện một buổi tối, ngày thứ hai sốt cao có hạ xuống một chút, Phó Nhiễm lấy thuốc về nhà nghỉ ngơi, cô khóa trái cửa phòng sau đó lấy điện thoại di động ra, tìm tin nhắn tối hôm qua nhận được.

Theo số điện thoại đó, cô gửi tin nhắn trả lời.

“Anh muốn như thế nào?”

Cho đến một hồi lâu vẫn không thấy đối phương trả lời.

Phó Nhiễm không cam lòng, soạn lần nữa.

“Tôi hi vọng anh có thể đem hình xóa đi, chuyện này liên quan tới vấn đề...”

Tấm hình nhạy cảm như vậy mà rơi vào tay người khác, không khác nào bị người bóp chặt cổ họng, lúc nào cũng thấy lo lắng sợ hãi.

Mà chuyện xui xẻo tiếp diễn của Phó Nhiễm không chỉ là những việc này, quả nhiên như cô suy đoán, tốt thì không linh xấu thì lại linh.

Kể từ lúc MR công khai tuyên bố thà rằng không cần nghi thức tuyên truyền cũng không chịu chấp nhận FU, nửa tháng sau đến một việc làm ăn cô cũng không đảm phán xong.

Thỉnh thoảng Minh Tranh cũng sẽ giới thiệu cho cô, nhưng trừ Hào Khôn ra, nếu không đi cũng vô ích, đã từng bị MR ghét bỏ thì còn có ai dám cần đây?

Phó Nhiễm ngồi trong ghế làm việc, phòng làm việc chừng 20 mét vuông của cô chủ yếu lấy màu xanh lam trang nhã làm chủ đạo, trên giá gỗ trưng bày giải thưởng các hạng cùng với những tấm ảnh các hoạt động FU đảm nhiệm.

Phó Nhiễm chuyển động một chiếc bút giữa ngón tay, tay kia chống cằm lên, như mất hồn mà nhìn chăm chăm vào nơi nào đó.

“Cốc cốc cốc ——”

Tiếng gõ cửa dồn dập cắt đứt suy nghĩ của cô.

Một cô giáo dạy nhảy không đợi cô mở miệng đẩy cửa ra trước.

“Tiểu Nhiễm, có mấy vị phụ huynh tới đây gây chuyện.”

“Gây chuyện?”

Phó Nhiễm vứt bút, vừa cùng cô giáo đi ra ngoài vừa hỏi thăm tình hình.

“Sao có thể như vậy?”

“Ngày hôm qua có một nữ sinh viên bị trật chân lúc học nhảy ở đây, đưa đi bệnh viện xem qua cũng không có gì to tát.”

“Tôi nhớ, không phải miễn học phí học kỳ này làm tiền bồi thường sao?”

“Ngày hôm qua lúc tôi cùng Tỉnh Tử đưa cô ấy về nhà tâm trạng còn rất tốt, hôm nay lại dẫn người tới náo loạn, nói sau này ảnh hưởng tới con cái, yêu đương, tìm việc..v..v.., muốn chúng ta bồi thường tiền tổn thất tinh thần !”

“Quá đáng!”

Phó Nhiễm nổi đóa, luyện nhảy bị trật chân là chuyện thường như cơm bữa, một chuyện nhỏ chút xíu cũng làm ầm ĩ lên, phòng làm việc này của cô cũng không cần mở ra?

Đi tới phòng luyện nhảy, hay thật, có ba người đàn ông vạm vỡ cùng một người đàn bà đánh đá.

Đang là giờ học, hai giáo viên dạy nhảy khác bị dọa sợ tới mức núp ở bên cạnh không dám nói lời nào.

“Phòng vũ đạo này là cô mở chứ?”

Người đàn bà đánh đá cầm đầu xông lên trước.

“Con gái của tôi bị trật chân ở đây, cô tính thế nào? Tương lai sau này của nó tính như thế nào?”

“Vậy ý của bà là gì đây?”

“Mười vạn tiền, không thiếu một xu!”

Phó Nhiễm cười lạnh.

“Biện pháp giải quyết tốt nhất là báo cảnh sát kiểm tra vết thương.”

“Cô không có thành ý muốn nói chuyện cùng chúng tôi?”

Người đàn bà đánh đá liếc mắt nhìn bàn ghế bên cạnh, xông tới đưa tay cầm cái bàn ném trên mặt đất.

“Nếu cô không cho tôi ý kiến, hôm nay tôi sẽ đập toàn bộ nơi này của cô!”

“Tiểu Nhiễm!”

Cô giáo dạy nhảy đi theo sau Phó Nhiễm lo sợ kéo kéo ống tay áo cô.

“Làm sao đây?”

Phó Nhiễm đưa di động nhét vào trong tay cô giáo, cô đến bên cạnh người đàn bà đánh đá kia, chọn một chiếc ghế cầm lên nện xuống chỗ chiếc bàn trên mặt đất. Trong nháy mắt một cái chân của chiếc ghế bay ra ngoài.

“Lúc tôi ở trong phòng làm việc đã báo cảnh sát, tôi còn nói cho các người biết là toàn bộ phòng làm việc đều cài đặt camera, cho nên tôi khuyên các người chớ ồn ào để đỡ phải đền tôi một khoản tiền!”

Giải quyết xong chuyện xui xẻo này, Phó Nhiễm để ọi người tan việc trước, cô khóa chặt cửa rồi đi tới bãi đậu xe.

Lốp xe phía trước lại quất rồi.

Cô đếm không hết đây là lần thứ mấy, căn bản là từ điểm sửa chữa 4S ra ngoài chỉ ba ngày sau lại bị ghim.

Phó Nhiễm tức giận tung chân đá vào bánh xe, chuyện gần đây liên tiếp không thể làm cô không hoài nghi, thật ra thì không cần suy nghĩ cô cũng có thể nghi ngờ là ai làm.

Hơn nữa mới vừa náo loạn như vậy, uất ức cùng tức giận thoáng chốc bao phủ lý trí Phó Nhiễm.

Cô mở cửa xe ngồi vào, phát động động cơ sau đó lái xe hướng công ty MR.

Cửa công ty đóng chặt, có thể nhìn thấy sân trong rộng rãi cùng tòa nhà thẳng tắp lên mây. Phó Nhiễm dừng xe ở ven đường, mới đi về phía phòng bảo vệ, đằng sau một tiếng gầm rú nhanh chóng lao tới, lúc cô xoay người, một chiếc xe Bugatti Veyron Hermes thể thao lao tới cửa.

Đường nét thân xe màu đen như một nửa là siêu xe thể thao đáng vẻ mạnh mẽ, một nửa lại giống như đá cuội trên bãi biển tròn trĩnh, cho dù người khác nhìn qua một lần đều không có cách nào di chuyển tầm mắt.

Người đàn ông hạ cửa xe xuống, ý bảo người gác cổng cho qua.

Phó Nhiễm đi tới, kính râm màu trà chiếu ra bóng dáng mảnh mai của cô.

“Minh Thành Hữu, tôi muốn nói chuyện với anh một chút.”

Cánh tay trái của Minh Thành Hữu đặt ngang cửa sổ xe vượt ra ngoài, xuyên qua kính chắn gió phía trước thấy cánh cửa mở ra, hắn cầm tay lái, chuẩn bị đạp chân ga đi về phía trước.

Hắn coi cô không tồn tại, lời nói của cô hắn coi là không khí.

Phó Nhiễm thà bị đối xử như vậy lại tốt hơn, ít nhất cuộc sống của cô sẽ bình thản giống như nước chứ không như bây giờ, chuyện xui xẻo liên tiếp tìm tới.

Phó Nhiễm đưa tay qua, lại trở mắt nhìn cánh cửa thủy tinh dâng lên, cho đến lúc trong mắt cô không thấy rõ mặt của Minh Thành Hữu.

Tiếng gầm rú đình tai nhức óc cho thấy xe sắp tăng tốc, Phó Nhiễm bước qua thân xe chắn đằng trước, hai tay cô chống lên nắp động cơ, ánh mắt quật cường nghị lực quen thuộc Minh Thành Hữu đã từng thấy, hắn tức giận, lại hạ cửa xe xuống.

“Cô muốn nói chuyện gì?”

“Có thể tìm chỗ khác không?”

“Tôi không muốn lãng phí thời gian, có chuyện nói đi.”

Minh Thành Hữu nói ít lời mà ý lại nhiều sâu xa, hắn lấy kính râm xuống, trời chiều hừng hực khí thế nung đỏ nửa bầu trời, xe thể thao màu đen phát ra màu đỏ đẹp đến kinh ngạc.

Người đàn ông ngồi ở bên trong càng thêm đẹp lạ thường. Ánh mắt hắn như mũi nhọn không vui liếc sang cô, ánh mắt không cần dừng lại, ánh mắt càng thêm lạnh nhạt như băng.

“Mấy ngày trước tôi nằm viện, có người đêm hôm khuya khoắt vút vào trong phòng bệnh của tôi một quả bóng bay hình Sói Xám, sau đó điện thoại di động của tôi nhận được một tấm hình, còn có, bánh xe của tôi ba bữa năm ngày lại bị ghim, những chuyện này có phải đều có liên quan đến anh hay không?”

Cánh môi mỏng của Minh Thành Hữu hiện ra nét cười lạnh, tầm mắt hắn nhìn thẳng phía trước, ngón tay khẽ gảy trên tay lái.

“Nói xong rồi hả?”

“Tôi muốn biết vì sao?”

“Cô muốn bao nhiêu tiền?”

Sau khi Phó Nhiễm kịp phản ứng liền cất giọng.

“Anh có ý gì?”

“Nếu không cô tìm tôi làm gì?”

Minh Thành Hữu nghiêng đầu, một ánh mắt lạnh nhạt lạnh lẽo bao phủ lấy Phó Nhiễm, vừa giống như lướt qua trên gò má cô nhìn về nơi nào đó.

Ánh mắt mơ hồ, rồi lại xa lạ.

“Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, anh không cần phải đối phó với tôi như vậy.”

Hừ.

Cánh mũi Minh Thành Hữu hừ lạnh, cái giọng này là rất khinh thường, cuối cùng ánh mắt nhìn vào Phó Nhiễm.

“Đối phó? Cô?”

Một sợi tóc màu đen rơi xuống thái dương người đàn ông, gương mặt đẹp bình tĩnh ung dung.

“Phó Nhiễm.”

Đây là lần đầu tiên sau hai năm qua hắn gọi tên Phó Nhiễm.

“Chỉ bằng cô bây giờ cũng đủ làm tôi có ý định này sao? Có phải cô quá coi trọng mình rồi hay không hả? Bóng bay? Ghim bánh xe, nực cười!”

Phó Nhiễm ngẩng người ra, ở trong trí nhớ của cô, Minh Thành Hữu vẫn thường có thể nói chuyện như vậy, nhưng chưa bao giờ sẽ đối với cô như vậy, gương mặt đỏ bừng bị thương, chớp mũi phát ra chua xót liên lụy đến khóe mắt, lập tức hốc mắt ướt át mờ mịt.

“Được, nếu như vậy tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô muốn đưa tôi vào bất cảnh sát...”

Minh Thành Hữu nói tiếp.

“Tôi không có thời gian dây dưa với cô, không chừng là người nào muốn theo đuổi cô mới sử dụng phương pháp này.”

Hắn lắc lắc đầu cười, đem kính râm đeo lên lần nữa.

Phó Nhiễm nhìn chằm chằm kỹ càng người đàn ông trước mặt, xuyên qua cửa sổ xe chỉ còn lộ ra một nửa, vẫn là gương mặt này, cũng không là người này nữa.

Cánh cửa mở ra hoàn toàn, Minh Thành Hữu đơn độc phát động động cơ.

Phó Nhiễm như nhớ ra cái gì đó, trước khi hắn tăng tốc cuống quýt kéo lấy ống tay áo Minh Thành Hữu.

“Hình, trả tấm hình cho tôi.”

Tầm mắt Minh Thành Hữu nhìn xuống hai tay Phó Nhiễm, hắn cười lạnh không để lộ ra điều gì khác, nụ cười kiêu căng độc ác.

“Hình gì?”

Trong ánh mắt không rõ ràng, Phó Nhiễm buông tay ra.

“Anh biết rõ nhất.”

“Hoặc là nói cho rõ ràng, hoặc là tránh đường ra.”

“Là ở trên giường. Anh chụp hình tôi.”

Phó Nhiễm hạ quyết tâm.

Minh Thành Hữu giống như đang suy nghĩ, một lát sau nói như không đếm xỉa tới.

“Điện thoại di động của tôi bị mất từ lâu, hiện tại thì không biết đang ở trong tay ai.”

“Cái gì?”

Giọng nói Phó Nhiễm lạnh nhạt.

“Thật ra ban đầu hình không có xóa?”

“Có thể thôi.”

“Anh...”

Phó Nhiễm không thể tưởng tượng tấm hình bị truyền đi như vậy.

Nhưng ngoại trừ Minh Thành Hữu thì ai sẽ nói cho cô biết?

Kiên trì nữa cũng không hỏi ra được nguyên nhân, Phó Nhiễm nhận ra là Minh Thành Hữu không hề kiên nhẫn nữa, cô lùi ba bước về phía sau.

Minh Thành Hữu rút tay đặt lên ngoài cửa xe lại, hần dẫm chân ga lái xe vào MR.

Phó Nhiễm ngơ ngác nhìn chằm chằm đuôi xe từ từ biến mất trong mắt, cũng nhìn cảnh cửa từ từ đóng lại ngăn cô ở bên ngoài.

Minh Thành Hữu đi vào phòng làm việc trên tầng 33, bước chân hần như không nghe sai bảo đi tới trước cửa sổ sát đất, hần tự tay kéo rèm cửa sổ, Phó Nhiễm còn chưa đi, nhìn xe Audi màu đỏ ở trong mắt chỉ là một điểm chấm không lớn không nhỏ, chớ nói chi là bóng dáng cô đứng ở bên cạnh.

Hần muốn dò xét đến cùng, lại không thấy rõ vẻ mặt của cô lúc này.

Trợ lý của Minh Thành Hữu tiến tới gần, nhìn về cửa sổ theo tầm mắt của hần, giống như không thấy có gì đặc biệt, rất ít khi hần thấy được lúc người đàn ông này mất hồn, trong ấn tượng của hần, Minh Thành Hữu làm việc quyết đoán mạnh mẽ, cũng sẽ không lãng phí thời gian vào việc mất hồn như vậy.

“Lvan?”

“Chuyện gì vậy?”

“Hôm nay Hào Khôn hẹn được trưởng phòng Tạ nói về chuyện hai kỳ vay, Minh Tranh cùng Eve sẽ đích thân tới.”

Minh Thành Hữu gần như không kìm được bật ra tiếng cười yếu ớt, hần tiện tay khép rèm cửa sổ lại, bước trở lại trước bàn làm việc.

“Hàn Tuyển, ngày đó Minh Tranh cố ý muốn hủy bỏ hôn sự cùng La gia, cậu nói đi, còn có thể có nguyên nhân nào sẽ làm Eve cam tâm ở lại Hào Khôn?”

“Nghe nói, khi Minh Tranh lấy cô đã bỏ ra không ít tâm huyết.”

“Vậy sao?”

Minh Thành Hữu đưa tay vỗ vỗ thành ghế.

“Nhưng rốt cuộc là có hiềm khích, một ngày Hào Khôn có Eve ở đây, là hơn một ngày khó đối phó, Hàn Tuyển, cậu có thể làm cho cô ấy chuyển nơi làm việc không?”

“Anh muốn cô ấy?”

“Có gì là không thể, chỉ cần cô ấy đưa ra được ý tưởng đáng giá.”

Hàn Tuyển dựa vào bàn làm việc.

“Sợ là người ta không chịu, nói cũng không chừng chung sống cùng nhau sẽ xảy ra tình cảm đó.”

Trong lời nói của Minh Thành Hữu chứa vẻ chế nhạo.

“Ngày trước nằm chung một cái giường cũng không có tình cảm, lúc này mặc quần áo vào cũng có thể chung sống sao?”

“Miệng lưỡi này của anh!”

Minh Thành Hữu cũng không nhịn được cười, từ trước đến giờ hắn được công nhận là miệng độc, nhưng hắn đã học được tài năng giấu giếm, thời gian 2 năm đã làm cho tính cách của hắn trở nên khôn khéo hơn, thật ra thì trong lòng sẽ có lúc vô tình để lộ ra cảm xúc.

“Thương trường như chiến trường.”

Hàn Tuyền không khỏi ca thán.

“Mệt mỗi chứ?”

Minh Thành Hữu đi về phía trước cửa sổ lần nữa.

“Tôi cho là mùi máu tươi sẽ làm cậu càng thêm hưng phấn.”

“Thôi đi, nói giống như tôi là quỷ hút máu người không bằng.”

Minh Thành Hữu đưa tay mở rèm cửa sổ, xuyên qua nơi không lớn đó trông thấy Phó Nhiễm từ từ lái xe rời đi, ngoài trời đen tối, chỉ có một chấm nhỏ màu đỏ rơi vào trong tầm mắt.

La Văn Anh đứng ở trước ghế lô, thần sắc tự nhiên lạnh lùng, thật vất vả mới mới được trưởng phòng Tạ đến, không nghĩ đến Minh Tranh lại tới trễ.

Gọi không dưới mười cuộc điện thoại thúc giục, như thế mới nhìn thấy người.

La Văn Anh tiến lên đón.

“Tôi để Tiểu Chu ứng phó trước, đợi lát nữa anh cũng không đến trưởng phòng Tạ sẽ rời đi.”

Minh Tranh đẩy cửa phòng ra đi vào, thấy hai người ngồi trên sofa, một vị là trợ lý của La Văn Anh, vị kia là trưởng phòng Tạ.

“Không nghĩ là trưởng phòng Tạ còn trẻ như vậy.”

Tạ Hồng chỉ khoảng 28 tuổi, tóc ngắn màu nâu nhạt hờ hững xòa lên đầu vai, ánh mắt của cô ta dừng lại trên gương mặt anh tuấn của Minh Tranh, vốn là định nói qua loa cho có lệ lại cố gắng nuốt trở về.

“Tôi cũng vậy, không nghĩ là Minh tổng không chỉ có trẻ tuổi, hơn nữa diện mạo lại hơn người.”

Tiểu Chu vụng trộm hướng La Văn Anh làm ra động tác nôn mửa, dứt khoát nói chuyện như vậy, xem ra Lão Đại có thể sử dụng Mỹ Nam Kế.

Gương mặt La Văn Anh không nhìn ra vẻ mặt khác, cô căn dặn người phục vụ mang thức ăn lên, Tạ Hồng tự chọn chỗ ngồi gần kề Minh Tranh.

“Minh tổng, thật sự là ngại quá, chuyện hai kỳ vay không phải là do tôi không chịu giúp một tay, đó cũng là ý của cấp trên.”

“Trưởng phòng Tạ khiêm tốn rồi, ai cũng biết trưởng phòng Tạ quản lý chuyện cho vay.”

La Văn Anh lấy hộp quà từ trong túi ra, đẩy đến trước mặt cô ta.

“Đây là một chút thành kính.”

“Cái này thì không dám.”

Bàn tay sơn móng tay đỏ chói đem hộp quà đẩy về bên tay Minh Tranh, thấy hắn bất động, lại cầm bàn tay của hắn nhét hộp quà vào.

“Là vấn đề nguyên tắc, nếu như có thể nói giúp thì còn cần mấy người phải tới đây sao?”

“Chẳng lẽ có người ngăn cản?”

Tạ Hồng cũng không trực tiếp trả lời, cô ta khoanh tay, khuỷu tay chạm vào khuỷu tay Minh Tranh, ánh mắt nhìn Minh Tranh lạnh lùng.

“Là thủ tục của mấy người không đầy đủ.”

La Văn Anh uống rượu, chen miệng đúng lúc.

“Tôi có việc muốn căn dặn Tiểu Chu đi làm, Tiểu Chu, cô đi ra ngoài theo tôi.”

“A, có chuyện gì?”

Trợ lý không rõ lý do.

“Đi.”

Tiểu Chu đi theo La Văn Anh ra tới bên ngoài ghế lô.

“Eve, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Cô đi mua bao thuốc lá.”

Nét mặt Tiểu Chu do dự.

“Mua thuốc lá?”

“Đi đi, muốn nhân hiệu mà Minh tổng thường dùng đó.”

“Oh, được rồi.”

La Văn Anh dựa lưng vào cửa, cô cao 1m66 lại đeo thêm giày cao gót càng để lộ thân hình cao gầy, cô không yên lòng nhón chân lên, gót giày đập trên nền gạch lạnh lẽo phát ra tiếng vang đều đều.

Xuyên qua khe cửa khép hờ có thể nhìn thấy Tạ Hồng mong muốn quán lấy Minh Tranh, hần đều rành mạch đầy tay của cô ta ra, cái gì có thể tránh đều tránh.

Nhưng ánh mắt thâm thúy giống như không kiên nhẫn thêm được nữa.

“Minh tổng, nếu tôi giúp anh thì chính tôi sẽ nắm lấy nguy hiểm rất lớn, anh cũng biết hiện tại cạnh tranh kịch liệt như vậy muốn giữ được chén cơm có rất nhiều khó khăn, phải không?”

La Văn Anh thấy Tạ Hồng không thể kiên nhẫn chờ đợi được nữa.

Cô lấy điện thoại di động ra, chọn góc độ thích hợp liền chụp lại.

Tiểu Chu trở lại rất nhanh, La Văn Anh gõ cửa, lúc đi vào thấy Tạ Hồng miễn cưỡng rời Minh Tranh ra, cô đi tới rót rượu cho cô ta, Tạ Hồng thấy La Văn Anh ngồi trở lại bên cạnh Minh Tranh.

“Cô chính là Eve mà Minh tổng trọng dụng trả lương cao sao?”

“Không nghĩ là trưởng phòng Tạ lại có hứng thú với những tin tức này.”

“Tôi cũng chỉ là nghe nói vậy, không lâu mới tiếp nhận người làm được việc, công ty Hào Khôn lớn như vậy lại quan tâm đến cả việc riêng tư.”

Minh Tranh nhìn ra được Tạ Hồng cố ý nhằm vào La Văn Anh, mấy chén rượu Ngũ Lương* vừa xuống bụng, Tiểu Chu vội vàng vỗ nhẹ lưng cho La Văn Anh.

(Ying: Rượu Ngũ Lương là một loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ Xuyên được làm bằng năm loại lương thực)

“Eve, không sao chứ?”

“Không việc gì.”

La Văn Anh ngà ngà say, gương mặt ửng hồng, giống như có một phen phong tình.

“Thật là tôi không uống được rượu.”

Tạ Hồng cười lộ vẻ đắc ý, Minh Tranh thấy đáng vẻ La Văn Anh khó chịu, hơn nữa một bữa cơm kéo dài hơn hai giờ đồng hồ lại không hề có tiến triển gì.

“Như vậy đi, hôm nào tôi lại gặp trưởng phòng Tạ.”

“Cũng được.”

Tạ Hồng lấy tấm danh thiếp ra đưa cho Minh Tranh.

“Không chừng lần sau, tôi có thể tìm được kế hoạch hai bên cùng hợp tác.”

Tiểu Chu đỡ La Văn Anh ra khỏi khách sạn, Tạ Hồng quần bên cạnh Minh Tranh chưa chịu rời đi.

“Sắc nữ này, ánh mắt hận không lột được quần áo của Lão Đại ra, tôi thật sự nghĩ cô ta ngông cuồng, cái gì mà lần sau hai bên cùng hợp tác, nói rõ là muốn ăn đậu hũ của lão Đại lần nữa.”

Minh Tranh xua đuổi Tạ Hồng đi, đỡ La Văn Anh vào xe.

“Tôi đưa Eve trở về.”

Tiểu Chu vội vàng đánh xe rời đi, cũng không biết một trận mưa lớn là từ khi nào thì bắt đầu. La Văn Anh ngồi ở ghế lái phụ, Minh Tranh sợ cô khó chịu, cầm bình nước suối từ ghế sau đưa cho cô.

“Uống nước, không uống được rượu lần sau đừng thể hiện.”

La Văn Anh nhắm mắt lại mở ra, nhưng lại không có nửa phần say, sau khi cô nhận lấy nước uống hai hớp, thẳng lưng lên phần chấn tinh thần.

“Kỷ lục tốt nhất của tôi là có thể uống một hai lít rượu Ngũ Lương 56°, chỉ bằng cô ta mà muốn rót cho tôi?”

Minh Tranh nhú hai đầu lông mày lại.

“Em giả say?”

Ngón trỏ La Văn Anh sờ sờ cổ tay.

“Có dụng ý khác, bữa cơm này Tạ Hồng ăn đến sang năm cũng không ra kết quả, để cho anh hẹn riêng cơ hội của cô ta không phải tốt hơn sao?”

Minh Tranh bật cười, ngón tay hần nói lỏng cà vạt, cởi nút áo sơ mi thứ nhất ra, phần lưng dựa về phía sau.

“Người phụ nữ này có thể còn khó đối phó hơn so với đàn ông, từ chối ngược lại lại như nhau.”

“Không vội, luôn có biện pháp trị cô ta.”

Minh Tranh nghiêng đầu, uống vài ly rượu thần sắc cũng không lãnh đạm giống trong ngày thường, ánh mắt hiện lên mấy phần lười biếng.

“Em có biện pháp trị cô ta?”

La Văn Anh cười cười theo hần, ngón trỏ lắc nhẹ trước mặt hần.

“Vừa vào thương trường sâu như biển, từ đó dân thường là gian nhân.”

Minh Tranh cười ra tiếng, tiến tới cài dây an toàn cho cô, trong nháy mắt lui lại, gò má lướt cánh môi mềm mại của cô, La Văn Anh giấu ý cười, lúng túng đưa ánh mắt hướng ra ngoài cửa.

Trừ nụ hôn trong bữa tiệc đính hôn ra, đây coi như là động tác thân mật nhất giữa bọn họ.

Bên trong không gian chật chội nhiệt độ chợt dâng lên, Minh Tranh ho nhẹ một tiếng, phát động động cơ sau đó lái xe rời đi.

Phó Nhiễm vừa lái xe vừa suy nghĩ mọi chuyện, cần gạt nước gạt nước bắn tung tóe, đường phố trước mặt đã tối mịt từ lâu, cô nghe nhạc ngẩn ngơ, nghĩ đến tấm ảnh chụp có phải thật sự đã ở trong tay người khác không?

Bỗng nhiên cảm thấy được có cái gì đó không đúng, vội vàng đạp phanh lại, thiếu chút nữa đụng vào chiếc xe đang chờ đèn xanh trước mặt.

Phó Nhiễm chưa hoàn hồn, cơ thể mềm nhũn nằm ở trong ghế.

Lúc này đang là giờ cao điểm tan tầm, hơn nữa trời lại mưa, số lượng xe chạy nhiều hơn so với bình thường, đèn vàng tới, cô chuẩn bị tăng tốc, lại phát hiện xe lại bất động.

Cô thử mấy lần không có kết quả, tiếng còi phía sau vang lên một hồi.

Có người thò đầu ra.

“Chuyện gì xảy ra vậy, có biết lái xe hay không?”

Phó Nhiễm cũng không biết là chỗ nào có vấn đề, bên cạnh xe cũng đông nghịt, tài xế phía sau càng tỏ ra không kiên nhẫn.

“Mẹ kiếp, nói mãi không đi, không xuất phát à?”

Phó Nhiễm đẩy cửa xe ra, những hạt mưa đập vào mặt làm cô không mở mắt ra được, nước mưa chảy vào hốc mắt, cô bị đau, lấy tay lau đi.

Cô đi tới sau xe, hướng những tài xế xếp hàng phía sau nói thật xin lỗi.

Phó Nhiễm cố gắng đẩy xe ra, nhưng sức của một người lại quá nhỏ, bốn bánh xe vẫn ì trên mặt đất không chịu xê dịch, xe ở phía sau thấy là xe hỏng đành phải tự nhận là mình xui xẻo, mắng mấy câu, giao thông phía sau bởi vì một chiếc xe chậm trễ này cũng bắt đầu hỗn loạn.

Áo khoác ngoài bằng len ngấm nước dính chặt vào người, toàn thân Phó Nhiễm lạnh như băng, cảm giác lạnh từ bàn chân lên tới đỉnh đầu, nước cũng vào trong giày, quần jean dính sát vào chân.

Như vậy không phải cách giải quyết vấn đề, cô muốn vào trong xe gọi xe tải.

Phó Nhiễm vội vàng vàng chạy về phía trước, lại trượt chân ngã xuống đất, đầu đập vào mặt đường làm cô thấy đau, cô chống tay nâng nửa người lên, hai tay bị rách toạc, có thể nhìn thấy vết máu hòa tan vào trong nước mưa.

Từng chiếc xe một đi qua bên cạnh cô, làm nước mưa bắn lên người cô không chút thương tiếc.

Cô chật vật đến tột cùng.

Nước đọng màu vàng nâu rơi đầy mặt, trên đầu và cổ, lạnh đến nỗi hơi sức bỏ dẫy cũng không có.

Một chiếc xe con đi qua, cô gái ngồi ở ghế lái phụ tỏ vẻ khinh thường, giọng nói khinh bỉ.

“Còn trẻ như vậy mà đã có Audi, không phải Tiểu Tam cũng là người giàu, bị ngã rất đáng đời, cho nếm thử mùi vị một chút.”

Phó Nhiễm nâng tay áo lên lau mặt, mặc dù biết là càng bôi càng bẩn.

Trước kia ở Vụ gia cô nghèo như vậy ngay cả xe bình điện cũng không có nổi, còn không có ý nghĩ giàu có như thế này, quả nhiên là hạng người gì cũng có trời buộc.

Chiếc xe chợt tăng tốc, bắn lên nước bắn, thậm chí bắn lên cả trên mũ xe Audi.

Phó Nhiễm đứng lên, thấy đèn vàng phía trước nhanh chóng chuyển thành đèn đỏ.

Một chiếc xe Hermes thể thao màu đen lao đến.

Cửa sổ xe khép chặt, nhưng không thể nghi ngờ gì, cả thị trấn Nghênh An chỉ có một chiếc xe duy nhất, nó thuộc về người nắm quyền công ty MR.

Xuyên qua kính xe màu đậm Phó Nhiễm có thể nhìn thấy bóng dáng người ngồi ở bên trong, người đàn ông giống như cũng nghiêng đầu qua, từ góc độ của hắn nhìn ra ngoài, cô cực kỳ nhếch nhác rõ ràng phơi bày trước mắt, bàn tay cùng cơ thể đau đớn cũng không sánh bằng thấy hắn khoanh tay đứng nhìn.

Phó Nhiễm cảm giác trong hốc mắt rất nóng, giống như có vật gì đó đang chảy ra, xe thể thao xa hoa ngăn cách hắn bên trong, bên trong có thiết bị sưởi ấm thoải mái, âm nhạc Âu Mỹ.

Cô bất động đứng đó.

Trước đèn đỏ một vài giây, vốn là không kiên nhẫn chờ đợi nên thời gian trở nên quý giá.

10, 9, 8, 7.

Xe thể thao truyền đến tiếng gầm rú, chuẩn bị tăng tốc.

Đèn vàng.

Đèn xanh.

Phó Nhiễm cũng trông thấy đường nét tuyệt đẹp của xe thể thao lúc rời đi, nhưng lại không thấy nó dừng lại lấy một giây, nhanh như một tia chớp.

Cô né tránh nước bắn bắn tới theo bản năng.

Nhưng chợt thân thể lạnh lẽo lại không tránh được tốc độ của nó.

Lúc cô ngẩng đầu nhìn lại, ngay cả hình ảnh mờ nhạt của đèn sau cũng không thấy.

Phó Nhiễm cắn chặt răng, yếu đuối sụp mắt xuống, mặc cho nước mắt tuôn ra, thì ra là vào lúc một người cần người khác nhất, hần rút tay rời đi, lại là một loại hủy diệt đến tuyệt vọng.

Cô dựa vào cửa xe, từ từ trượt người xuống.

Sau khi trên đường thông suốt có rất ít xe đi qua, chợt cô nghe thấy một tiếng thắng xe ở bên cạnh.

Phó Nhiễm vội vàng ngẩng đầu, đồng thời giọng nói lo lắng lọt vào tai.

“Tiểu Nhiễm, em sao vậy?”

Cô mở mắt, tầm mắt mơ hồ đến nỗi không thấy rõ bóng người, Minh Tranh xuống xe mở ô, giơ ô cao tới đỉnh đầu Phó Nhiễm, một tay khác níu lại cánh tay của cô, La Văn Anh ở trong chỗ ghế lái phụ cũng xuống giúp một tay.

“Sao lại bị ướt như vậy?”

“Ca ca, tôi lạnh quá.”

Hàm răng Phó Nhiễm run lên.

Minh Tranh cởi áo khoác ra trùm lên vai cô.

“Sao lại dừng xe ở đây?”

“Hổng.”

“Không phải hổng thì em sẽ ngồi trên xe gọi điện thoại sao?”

Minh Tranh cầm bàn tay cô lạnh như băng.

“Biến thành đáng vẽ gì nữa!”

La Văn Anh rút khăn giấy ra lau mặt cho cô, thấy mắt cô đỏ bừng biết là cô đã khóc.

“Cảm ơn.”

Minh Tranh ôm chặt bả vai cô đem cô hướng tới chỗ xe của mình, La Văn Anh đi tới lấy túi đặt ở trên ghế xe.

“Tôi sẽ tự tìm xe trở về, anh mau đưa Tiểu Nhiễm về nhà, tôi nghĩ cô ấy có thể bị cảm.”

“Dù sao cũng tiện đường, thời tiết không tốt để thuê xe, dù sao em lại uống nhiều rượu như vậy.”

“Được rồi.”

La Văn Anh cũng không khách sáo, chỉ là kéo cửa phía sau xe ra ngồi.

Một bài hát tiếng Anh vui nhộn trong xe, ba người cũng không ai nói lời nào, riêng Phó Nhiễm suy nghĩ về tâm tình của mình nên cũng không muốn mở miệng, định nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Rất nhanh đã đến La gia, đợi sau khi La Văn Anh xuống xe đi vào rồi Minh Tranh mới lên tiếng.

“Tiểu Nhiễm, rốt cuộc là thế nào?”

“Thật là không có việc gì.”

Cô không muốn nói nhiều.

“Sau khi Thành Hữu trở lại em rất khác thường.”

Phó Nhiễm đang nhắm mắt liền mở ra.

“Không liên quan tới hần.”

Thấy Minh Tranh không nói lời nào cũng không phát động xe, lúc này Phó Nhiễm mới rầu rĩ mở miệng.

“Cuối cùng tới bây giờ tôi mới biết vào lúc một người sa sút chật vật nhất, một cánh tay vươn ra giúp đỡ có tầm quan trọng như thế nào, cho dù nó không có sức lực lớn, không thể kéo người đó ra khỏi hoàn cảnh khó khăn đó.”

Thần sắc Minh Tranh trở nên lạnh băng mà đoán không ra, ngón trở hần mơn trớn môi mỏng, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy đôi mắt hẹp dài của mình híp lại thành một đường cong nguy hiểm.

“Tiểu Nhiễm, em hối hận lúc trước đã rời bỏ hần?”

Cô không mở miệng ngay lập tức, Minh Tranh cho là cô đang do dự.

“Em suy nghĩ một chút, tại sao lúc trước em phải rời bỏ hần.”

Cũng thế.

Phó Nhiễm mệt mỏi lấy tay che mặt.

“Tôi không có hối hận.”

“Tiểu Nhiễm, em chung sống cùng Thành Hữu trong thời gian dài như vậy, sợ rằng không chỉ là dựa vào lý do đơn giản như vậy, em yêu hần sao?”

Phó Nhiễm nhắm mắt lại dựa má vào thành ghế.

“Tôi mệt quá.”

“Chuyện hai kỳ vay của Hào Khôn vẫn chưa xong, anh biết rõ bên trong có người phá rối, Tiểu Nhiễm, nếu như ngày nào đó thật sự bọn anh đấu đến một mất một còn, em sẽ giúp ai?”

Phó Nhiễm vẫn trả lời câu nói cũ.

“Là ai tôi cũng không giúp.”

Minh Tranh phát động động cơ, lái xe rất chậm, đi ngang qua tiệm trà sữa mua cho Phó Nhiễm ly trà sữa nóng để cô cầm trong tay, cô đã khóc, người sáng suốt đều có thể nhìn thấy được, cô nói làm hần không khỏi liên tưởng đến Minh Thành Hữu, ánh mắt Minh Tranh hướng về đêm tối phía trước.

“Tiểu Nhiễm, còn nhớ rõ lần trước khóc là lúc nào sao?”

Phó Nhiễm vội vàng dùng tay che giấu đôi mắt, lời nói úp mở.

“Không nhớ rõ.”

“Vậy thì hãy quên cảm giác khóc đi hoàn toàn.”

Minh Tranh ngửi thấy trên người nồng nặc mùi nước hoa, nhứ mảy, người, dù là đứng được ở nơi cao hơn nữa vẫn sẽ có lúc đơn độc.

“Cố gắng một lần, hoặc dựa vào vai anh một chút?”

Phó Nhiễm khẽ nhắm mắt, dựa đầu vào vai Minh Tranh.

Nhìn hần giống như chuyên tâm lái xe, ánh mắt lại xuyên qua kính chiếu hậu nhìn chăm chăm gương mặt tiêu tụy của Phó Nhiễm, giữa ánh mắt thương yêu lại hóa thành một loại tối tăm mê hoặc, kéo dài không dứt.

Xe thể thao Bugatti Veyron Hermes màu đen đi tới đâu gây sự chú ý tới đó, thiết kế đặc biệt theo sở thích của chủ nhân. Nó sử dụng 8 bánh xe bằng hợp kim nhôm bóng, trên logo xe và trên chìa khóa có in chữ “H”, tốc độ kinh người như vậy không lấy ra để đua xe thì thật sự lãng phí.

Từ xa, bên trong biệt thự có thể nghe thấy tiếng gầm rú phô trương thuộc về nó, Vưu Ứng Nhụy đem từng món ăn đã chuẩn bị sẵn cho bữa ăn tối mang lên bàn, xe thể thao lái vào tòa nhà, không bao lâu, một người đàn ông đi vào.

Vưu Ứng Nhụy cười tiến lên đón tiếp.

“Huống Tử, lại mang nó đi ra ngoài thử tốc độ đi?”

“Ôi, lời nói này, tôi là thử nghiệm tốc độ của nó, biết vì sao nói tình cảm mãnh liệt không?”

Huống Tử tiện tay đem chiếc chìa khóa trong tay vứt cho Vưu Ứng Nhụy.

“Dĩ nhiên là tôi biết, nhưng mà tôi không chơi nổi loại trò chơi kích thích này, sợ chết khiếp.”

“Tam Thiếu ở đâu?”

“Lầu hai.”

Sau khi Vưu Ứng Nhụy đem chìa khóa thả vào khay trà, đi vào phòng bếp ý bảo người làm đem canh hầm cách thủy mang lên bàn.

“Huống Tử, hôm nay coi như là anh có lộc ăn.”

“Thật sao?”

Huống Tử không khách sáo kéo chiếc ghế ra.

“Vậy tôi phải phát huy bản lĩnh thùng cơm mới được.”

Đang nói chuyện, Minh Thành Hữu mặc một bộ quần áo ở nhà thông thả đi xuống lầu.

“Lại tới đây ăn chực sao?”

“Lời nói sao có thể khó nghe như vậy chứ.”

Huống Tử bằng nhắng nâng chân lên.

“Trước kia tôi khổ cực phối hợp diễn trò với cậu như vậy, không cho thù lao không nói, lại còn bị người ta mắng là tiểu nhân bội bạc, dễ dàng cho tôi sao?”

“Là không dễ dàng.”

Vưu Ứng Nhụy rót đầy rượu cho hần.

“Nhưng miệng anh chiếm được không ít tiện nghi chứ? Được tiện nghi còn ra về.”

“Hai người này...”

Huống Tử dùng ngón tay chỉ hai người.

“Trời sinh một cặp.”

Minh Thành Hữu ngồi vào chỗ đối diện Huống Tử, cả người lười biếng dựa vào thành ghế. Không khí náo nhiệt mà thoải mái, Huống Tử ngẩng đầu lên nhìn hần, lại phát hiện hần cũng chưa hòa nhập với không khí, ánh mắt mơ hồ lạnh lùng không thấy rõ.

“Tam Thiếu?”

Vưu Ứng Nhụy ngồi bên tay trái Minh Thành Hữu, cô cầm cái bao tay duy nhất bóc tôm cho Minh Thành Hữu, Huống Tử đưa cái đĩa tới.

“Cũng cho ca ca ăn với?”

Minh Thành Hữu nghe được hai chữ ca ca, bàn tay cầm đĩa cứng đờ, Vưu Ứng Nhụy nhếch miệng.

“Muốn ăn thì về nhà để cho hồng nhan tri kỷ của anh bóc đi.”

“Cắt.”

Huống Tử ăn hai món ăn, đột nhiên như nhớ tới điều gì đó, hần có vẻ thần bí nói.

“Nói cho hai người biết một chuyện vui thú vử bảo đảm nghe xong sẽ thổ huyết gà.”

Vưu Ứng Nhụy cau mày.

“Ví dụ cái kiểu gì vậy?”

“Hai người đoán ra hôm nay trên đường về tôi đụng phải người nào sao?”

Minh Thành Hữu không diên khùng cùng hần, Vưu Ứng Nhụy phối hợp hỏi.

“Người nào?”

Nhưng hứng thú cũng không cao.

Huống Tử tiến tới gần, làm không khí trở nên u ám.

“Phó Nhiễm!”

Tay Vưu Ứng Nhụy đang bóc tôm liền dừng lại, ánh mắt nhìn sang Minh Thành Hữu bên cạnh, ngược lại hần lại hồ hững, giống như nghe được tên của một người không quen biết.

“Xe của cô ta có thể là bị hỏng, dừng ở ven đường, ai u, hai người không nhìn thấy bộ dạng đáng thương kia, cả người cũng ướt đầm, nhìn thấy xe của tôi cô ta liền đứng trân trân ở đó, nhìn qua là đang khóc, có thể là đang mong chờ tôi có thể chìa tay giúp đỡ, cô ta cho rằng người khác cũng có thể làm Quan Thế Âm chuyển thế đấy. Tôi lái xe tăng tốc, làm cho nước bắn tung tóe lên mặt cô ta, thật con mẹ nó thoải mái!”

Huống Tử nói xong vênh váo đắc ý, chiếc đĩa trong tay còn không ngừng gõ vào chén.

“Người phụ nữ này lúc lòng dạ ác độc, thế nào cũng không nghĩ tới mình cũng sẽ có ngày hôm nay đây?”

Vưu Ứng Nhụy không bình luận gì, cũng không mở miệng.

Minh Thành Hữu khẽ nhếch môi mỏng cười.

“T nhiều như vậy cũng không đủ để cho vào mồm cậu.”

“Chuyện hả hê trong lòng bao nhiêu, đáng để ăn mừng.”

Huống Tử gơ ly rượu lên, lại thấy hai người kia không có cử động.

Minh Thành Hữu rút khăn ướt ra lau ngón tay, không chút để ý mở miệng.

“Gặp ở đâu vậy?”

“Đường Ngân Đô giao nhau với Nam Đường.”

Vưu Ứng Nhụy trông thấy ánh mắt Minh Thành Hữu thâm trầm.

Sau khi Huống Tử rời đi, Minh Thành Hữu cầm chiếc chìa khóa trên khay trà đi lên lầu hai thay quần áo.

Vưu Ứng Nhụy đi theo phía sau hần.

“Trẻ như thế rồi còn phải ra ngoài sao?”

“Ừ.”

Hần thuận miệng đáp lại.

“Em đi ngủ trước đi, anh đi một chút rồi trở về.”

Vưu Ứng Nhụy cũng không hỏi nhiều, cô cũng biết Minh Thành Hữu sẽ đi đâu, sau khi cô nhìn hắt lái xe rời khỏi biệt thự, lúc này mới quay trở lại phòng.

Mưa lạnh cùng với tốc độ nhanh như bay, có thể nói vang dội như sấm sét, nước đục bắn tung tóe lên làm người đi đường liên tiếp chửi thề, chân Minh Thành Hữu máy móc dẫm chân ga, trong nháy mắt phong cảnh trên đường dần dần lướt qua tầm mắt.

Chuyện của Phó Nhiễm cũng không còn liên quan tới hắt nữa, dù là người hôm nay ngồi ở trong xe không phải Huống Tử mà là chính bản thân hắt, hắt cũng sẽ không xuống xe.

Minh Thành Hữu lái xe đến Mê Tịch, nơi này là nơi xa hoa trụy lạc, chỉ cần trong tay có một số tiền lớn, không sợ không mua được vui vẻ cùng say mê.

Phó Nhiễm về đến nhà, mở nước nóng nằm trong bồn tắm mát xa, cô giọt hai giọt tinh dầu, hơi nóng mờ mịt bay lên như sương, làm cho từng tế bào toàn thân cũng thư giãn, cô vắt khô khăn lông đắp trên mặt, đột nhiên lại có cảm giác thấp thỏm lo âu tiến tới.

Trên người vẫn nước mưa lạnh thấu xương như cũ, lòng bàn chân cồng đến mức đỏ lên tê cứng, cô run rẩy vẩy thêm nước nóng, lạnh trong cơ thể lại thua kém trong lòng. Hắt an nhiên ngồi ở trong ghế lái, lạnh lùng quay đầu lại nhìn, đắm vào cô thương tích đầy mình.

Phó Nhiễm thấy đáy mắt đau nhức, cô lấy khăn lông từ trên mặt xuống.

“Không sao, người xa lạ mà thôi.”

Một người xa lạ sẽ không đưa tay, cho nên không cần vì thế mà cảm thấy quá khổ sở.

Cô mặc áo ngủ rồi đi ra khỏi phòng tắm, trong phòng mở máy sưởi, toàn thân rét lạnh cuối cùng cũng tan hết, vừa lúc Phạm Nhân đi vào.

“Tiểu Nhiễm, ta và cha con trở về sao không thấy xe của con?”

“Ôi, bị hỏng ngang đường, để công ty xe tải 4S kéo đi sửa chữa.”

Phó Nhiễm rót ly nước rễ bần lam, cô cũng không muốn huyền não như lần trước nữa.

“Tại sao lại hỏng, lúc trước bánh xe luôn bị ghim, sao không báo cảnh sát?”

“Báo.”

Mũi Phó Nhiễm có chút khó chịu, suy nghĩ một chút cũng thấy, Minh Thành Hữu sẽ không còn làm ra chuyện đến mức như vậy nữa.

“Thời gian cũng không sớm, mau nghỉ ngơi đi, ngày mai khiến tài xế đưa con đến phòng làm việc.”

Phạm Nhân nhìn Phó Nhiễm lên giường, kéo chăn lại giúp cô, lúc này mới tắt đèn ra khỏi phòng.

Phó Nhiễm nhớ tới có chuyện muốn nói với Phạm Nhân, cô đeo dép cùng đi ra ngoài, mở cửa thấy Phạm Nhân đang nghe điện thoại, bà vừa đi về phía trước vừa nói chuyện cùng đầu điện thoại bên kia.

Phó Nhiễm loáng thoáng nghe được.

“Tiểu Nhiễm ở nhà, có chuyện gì sao.”

Lời nói này, cô cũng không coi là quan trọng. Phó Nhiễm đóng cửa lại trở về phòng.

Vưu Ứng Nhụy mặc áo lông mỏng ngồi ở ghế mây bên cạnh hồ bơi, cô khẽ nhón chân, đợi chờ cũng là thói quen, trong tay cầm chiếc điện thoại di động màu đen, lúc hắt đi ra ngoài, bất kể là đi đâu cô đều sẽ không gọi điện thoại cho hắt.

Hắt nói trong ngực hắt không có gì, thật ra thì trống rỗng cũng tốt, hắt sẽ giả bộ không cho người phụ nữ khác tiến vào.

Ngoài hoa viên truyền đến tiếng còi, cô khép chặt áo choàng lại đứng dậy, đi qua một lối nhỏ bên trong vườn đứng ở chỗ cũ chờ Minh Thành Hữu tới.

Người đàn ông mặc áo khoác ngoài Armani bằng vải nỉ mỏng, hần đến cạnh Vưu Ứng Nhụy nắm chặt vai cô.

“Tại sao lại không ngủ?”

“Anh không trở lại em không yên lòng.”

Cô không nói rõ, cũng sẽ không hỏi, thật ra thì Minh Thành Hữu biết rõ suy nghĩ trong lòng cô.

Trên người hần còn lưu lại mùi vị rượu hạng sang của Mê Tính, Vưu Ứng Nhụy như trút được gánh nặng trong lòng, mặt không khỏi giãn ra.

“Biết anh là vì sao đi ra ngoài không?”

Trong lòng cô như nặng trĩu một lần nữa, lắc đầu .

“Không biết.”

“Mấy ngày nữa em phải đi Italy xếp lớp đại học XX, thời gian bên kia bắt đồng cùng bên này.”

Minh Thành Hữu đem hộp quà trong tay đưa cho Vưu Ứng Nhụy, hần lấy bên trong ra một hộp màu đỏ, sau khi mở ra là một đồ trang sức phiên bản số lượng có hạn.

Minh Thành Hữu vén ống tay áo Vưu Ứng Nhụy lên, đeo lên giúp cô.

Cảm giác lạnh như băng làm cô tỉnh táo, chỉ cần hần muốn thật tốt với một người, nhất định là cô có niềm hạnh phúc lớn nhất. Lúc ở trên bàn ăn Huống Tử nói ra chuyện đó thì cô đã cho là Minh Thành Hữu đi ra ngoài là vì Phó Nhiễm

Vưu Ứng Nhụy nhón chân lên hôn lên mặt hần.

“Thành Hữu, cảm ơn anh.”

Hai kỳ vay của Hào Khôn lại mãi không có động tĩnh.

Mỗi bữa cơm mời Tạ Hồng cũng không có gì thay đổi, mỗi lần gặp cô ta lại muốn tự Minh Tranh ra mặt.

La Văn Anh đi vào phòng làm việc đưa tài liệu, không nghĩ là Minh Tranh không có ở đây, cô vừa đem tập tài liệu để trên bàn làm việc.

Cửa phía sau bị đẩy ra, La Văn Anh xoay người nhìn lại, cô cũng chưa từng gặp bộ dạng này của Minh Tranh, hần phiên nào nói lỏng cà vạt, ném chìa khóa xe cùng điện thoại di động trong tay về phía bàn làm việc.

Không cần hỏi cũng biết, người nào đó lại bán rẻ nhan sắc.

Tay cô chạm nhẹ lên mũi.

“Trưởng phòng Tạ là đối tác lớn, tiếp đãi ăn uống thật tốt, việc này không phải là lúc trước anh dạy cho chúng tôi sao?”

“Eve.”

Tâm tình của hần kém đến cực điểm.

“Có biện pháp khác để vay được hay không? Hoặc là tìm ngân hàng khác.”

“Anh ở đây nói đùa sao?”

La Văn Anh cười khoanh hai tay trước ngực, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung dựa vào bàn làm việc.

“Nếu như có biện pháp khác còn phải cần anh mặc áo giáp ra trận sao?”

Minh Tranh phiên nào thả người vào trong ghế.

“Đi ra ngoài đi, để anh giảm nhiệt.”

La Văn Anh đứng dậy, cầm tài liệu đặt trước mặt hần lên.

“Phần tài liệu này rất quan trọng, anh mau xem một chút.”

Cô đi ra ngoài hai bước, lại xoay người, như cười như không mở miệng.

“Lão đại, nếu như tôi giúp anh xóa bỏ chứng ngại vật này, có cho tôi tiền thưởng không?”

Ánh mắt Minh Tranh đang khép chặt liền mở ra.

“Em muốn vận dụng quan hệ của cha em?”

Suy nghĩ một chút, khả năng lại giống như không nhiều, từ trước tới giờ La Văn Anh luôn phân biệt rõ ràng giữa tư và công, lại giấu thân phận rất tốt, hẳn là sẽ không chủ động công khai.

Cô cười cười, giữ kín như bưng.

“Chuẩn bị phí bịt miệng đi thôi.”

“Bịt miệng của ai?”

La Văn Anh mở cửa phòng làm việc ra.

“Quá trình Lão đại tự mình ‘xuống biển’ tôi cùng Tiểu Chu đều thấy rõ, tự giải quyết cho tốt.”

Cô rời đi như một làn khói.

Khóe môi Minh Tranh bất giác nâng lên, nếu như La Văn Anh có thể ra tay, dĩ nhiên là tốt nhất.

Tạ Hồng ăn mặc tỉ mỉ sau đó lại đến khách sạn, tiến vào phòng mới phát hiện người đến là La Văn Anh, cô ta tức giận ngồi xuống.

“Là vì chuyện vay? Tôi đã nói rồi, nếu ở trong phạm vi chức trách của tôi, tôi cũng có thể giúp.”

“Trưởng phòng Tạ, tôi tự thấy tài liệu nên chuẩn bị tôi đã chuẩn bị đầy đủ không thiếu thứ gì, đến tột cùng là chỗ nào có vấn đề xin ngài hãy nói ra.”

“Hừ, đó là cô tự nhận.”

Tạ Hồng khinh thường.

Sắc mặt La Văn Anh hơi trầm xuống, ánh mắt lộ ra tia nhìn lạnh lẽo, nhất định kinh nghiệm thương trường này không ai có được.

Nhân viên phục vụ đẩy cửa phòng đi vào.

“Xin hỏi vẫn là theo tiêu chuẩn lần trước sao?”

“Không cần.”

La Văn Anh cầm túi bên cạnh lên.

“Cho một bình trà xanh, thuận tiện đóng cửa dùm.”

Về mặt Tạ Hồng không nhận được.

“Nếu như vậy, lần sau để Minh tổng tìm tôi.”

“Thân thể Minh tổng không tốt lắm, đang nằm viện.”

“A, làm sao lại như vậy?”

“Phản ứng buồn nôn.”

“ ”

Tạ Hồng dừng một chút, phản ứng trong nháy mắt.

“Cô...”

“Thật sự, hai ngày nay hẳn ăn phải đồ hư...”

La Văn Anh hời hợt băng qua.

“Trưởng phòng Tạ, chúng ta nói chuyện chính đi thôi.”

“Tôi với cô không có gì để nói.”

Cái bóng đứng lên bao phủ nửa đầu vai La Văn Anh, La Văn Anh không nóng vội, tiếp tục nói.

“Trưởng phòng Tạ có thể ở đây cũng là có không ít quan hệ chứ? Có thể ngồi vững vàng chỗ ngồi này không dễ dàng, bao nhiêu đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô, hai ngày trước tôi cùng cha nói tới, đúng lúc, ông và chủ tịch ngân hàng được cho là có chút giao tình.”

“Cha cô là?”

La Văn Anh nói tên.

Tạ Hồng đứng lên lại ngồi xuống trở lại.

“Thì ra là cô chính là thiên kim tiểu thư La gia bị Minh Tranh từ hôn.”

“Nhưng bây giờ tôi còn phải dựa vào hấn để kiếm cơm, hiểu không?”

Tạ Hồng nhìn gương mặt không chút xao động của La Văn Anh, không thấy được cô hy vọng nôn nóng.

“Cô muốn thế nào?”

“Trưởng phòng Tạ, bình tĩnh mà xem xét hết tài liệu đầy đủ của Hào Khôn đi?”

“A”

Tạ Hồng cười lạnh.

“Cô muốn sử dụng mối quan hệ của cha cô? Nghe danh tiếng Eve đã lâu, vốn cho rằng cô là dựa vào thực lực của chính mình mới đi tới được hôm nay, không ngờ.”

“Trưởng phòng Tạ chớ tăng bốc tôi như vậy, có câu ngạn ngữ nói thật hay, ‘gặp thần sát thần, gặp phật sát phật’. Nếu Hào Khôn không bị người cố ý gây khó khăn, chuyện hai kỳ vay này sớm đã giải quyết xong. Nếu đã có người lạm dụng chức quyền, tôi không cần uống phí mối quan hệ trong tay tôi, để lại cũng lãng phí.”

Giọng nói La Văn Anh đều lợi hại đầu vào đấy, cô lấy điện thoại di động ra, mở album ảnh ra.

“Theo bộ dạng này của cô cùng Minh tổng mà bị người khác nhìn thấy, cô có miệng dài lên tới đỉnh đầu cũng không nói rõ được chứ?”

Tạ Hồng liếc nhìn, sắc mặt chợt thay đổi.

“Cô lại có thể ngấm ngầm làm vậy sau lưng tôi?”

“Chúng ta có chuyện làm trao đổi tốt nhất, Trưởng phòng Tạ, Hào Khôn không đáng giá để cô tổn tâm tư, lại càng không đáng giá để cô mất đi tương lai của mình.”

Nhân viên phục vụ bưng nước trà đi vào, vừa gặp La Văn Anh mở cửa muốn đi ra ngoài.

“Để đó đi, tôi đi thanh toán tiền trước.”

Cô đi trên hành lang giữa ánh đèn sáng, bức tranh trừu tượng hai bên phác họa chân dung lạnh lùng. La Văn Anh có được hôm nay cũng không phải bởi vì liên quan đến thân phận tiểu thư La gia, khiến cho bản lĩnh không ai biết, quan trọng là tự mình cũng không muốn xem, đám người Tạ Hồng này ở trong mắt cô không khác nào tôm tép nhãi nhép chưa đủ để lo lắng, muốn đối phó, hai ba câu nói là có thể ghen chết họ.

La Văn Anh đưa tay che mặt, bất giác khẽ nhếch miệng, cô ở nhà rất im lặng, vợ chồng La gia vẫn sợ lúc làm việc cô bị người khác coi thường, nếu nhìn thấy bộ dạng này của cô, nói không chừng mất kiếng cũng có thể rất xuống.

Sau khi Phó Nhiệm báo cảnh sát, cảnh sát rất nhanh tham gia điều tra chuyện này.

Không tới hai ngày, xe của cô dừng ở bãi đậu xe, liền bắt được một người đàn ông trẻ đang ra tay một lần nữa, cảnh sát điều tra lấy khẩu cung thì cho thấy mấy lần bánh xe bị ghim lần trước đều là do một người làm.

Lý do nói ra rất bình thường, nói nhìn thấy Phó Nhiễm còn trẻ tuổi mà đã mua được xe Audi. Hẳn là Tiểu Bạch Linh ở văn phòng bên cạnh, nhưng không phải là người địa phương, tiền lương một tháng dùng cho sinh hoạt không dư lại được bao nhiêu. Áp lực công việc cộng thêm trong lòng thấy bất công, nên hẳn mới ghim bánh xe để trút giận.

La Văn Anh giải quyết chuyện hai kỳ vay xong, Minh Tranh cho người tổ chức một lễ ăn mừng nhỏ cho cô, tiền thưởng năm đó tăng thêm gấp đôi.

Hàn Tuyền nói tin tức này cho Minh Thành Hữu, hẳn cũng không nhìn ra trên mặt người đàn ông này có chút nào giật mình hay không vui, thần sắc hẳn rõ ràng, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Hào Khôn chuẩn bị tốt tài liệu, lại nói đồng thời cũng vay xong, chỉ bằng Tạ Hồng lại có thể ép được hai kỳ sao? Tôi chỉ là muốn xem khả năng của Eve một chút, cô ta vì Minh Tranh mà dùng đến mối quan hệ trong nhà, điều này khiến cho tôi có chút giật mình.”

“Eve trong lúc này, cũng không kém so với bất kỳ người đàn ông nào.”

Minh Thành Hữu có chút hứng thú nhìn chằm chằm ra bức tường thủy tinh bên ngoài, số lần hẳn và La Văn Anh gặp mặt không nhiều lắm, ấn tượng duy nhất cũng là khắc sâu nhất chính là lúc cô kéo cánh tay Minh Tranh. Phỏng đoán cô nhiều lắm là chỉ có thể coi là một đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, nào có thể nghĩ rằng cô có thể bộc lộ tài năng cạnh tranh trên thương trường cá lớn nuốt cá bé này?

Thường thì Vưu Dữu sẽ gọi điện thoại cho Phó Nhiễm, hai năm qua cô bình phục rất tốt, qua một loạt tất cả lớn nhỏ phẫu thuật cắt bỏ vết sẹo và chườm da, Phó Nhiễm biết cô phải chịu đau khổ rất lớn, nhất là ở tuổi của cô rất khó gắng gượng vượt qua. Sau đó cô đến Quảng Châu tiếp tục điều trị, đổi lại là hoàn cảnh cũng tốt, chú thích mời bác sĩ tâm lý cho cô. Khoảng nửa tháng sau, cả nhà phải trở về thị trấn Nghênh An.

Năm đó một vụ án huyền ảo ồn ào, hôm nay không biết được đặt ở góc nào, tấm hình trên web cũng đã bị gỡ bỏ.

Nhưng Phó Nhiễm sẽ không quên, cái gai kia Minh Thành Hữu cho cô vẫn còn cắm ở trong lòng đến nay, cũng không bắt động, cứ nhức nhích là toàn thân đau nhức.

Cô tìm chỗ dừng xe xong, ngẩng đầu nhìn lên mấy chữ chạm khắc Đảo Cà Phê, trong lòng bất đắc dĩ, ‘gặp sao hay vậy’.

Phạm Nhân cũng là thật lòng lo lắng cho cô, mới có thể giới thiệu đối tượng cho cô không yên.

Hôm nay Phó Nhiễm biết người muốn gặp, cô cùng hẳn còn nhảy qua một điệu nhảy, sau lại chủ động trò chuyện trong tiệc rượu nhà hẳn, Phạm Nhân cũng cảm thấy diện mạo và điều kiện của Cố Diệp Thừa cũng không tệ, ngoại trừ gia thế không bằng Phó gia.

Nhưng sau chuyện hôn ước của Phó Nhiễm vỡ lở ra, Phó gia cũng không so đo nhiều như vậy.

Phó Nhiễm không tập trung đi tới một phòng trang nhã, vẻ vẻ cách một bức rèm che, cô đưa ánh mắt tìm kiếm, thế nhưng lại thấy Minh Thành Hữu ngồi ở cửa sổ.

Phó Nhiễm dừng chân theo bản năng, chăm chú nhìn kỹ, cũng không phải là hẳn sao?

Cô xoay người rời đi.

“Phó Nhiễm!”

Đầu bên kia, Cố Diệp Thừa tinh mắt thấy cô, đứng lên gọi.

Phó Nhiễm không thể không xoay người, Minh Thành Hữu bởi vì Cố Diệp Thừa kêu như vậy mà khẽ ngẩng đầu lên, con mắt như ngọc lưu ly sáng chói nhuộm một lớp đen sẫm trắng lẹ, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, cũng không kịp nhìn kỹ, Minh Thành Hữu chẳng hề chú ý, hẳn kịp thời thu hồi tầm mắt.

Phó Nhiễm suy nghĩ một chút cũng thấy, cô không cần phải tránh hẳn.

Cố Diệp Thừa đứng dậy kéo chiếc ghế ra cho cô, cô gọi ly Cappuccino cùng bánh ngọt hương vị việt quất.

“Thật xin lỗi, đã tới chậm.”

Khoảng cách giữa hai chỗ ngồi rất gần, cách có mỗi bức rèm che, cô nhìn thấy rõ cô gái ngồi cùng một hướng với cô đúng là La Văn Anh.

“Không sao, tôi cũng mới đến không được bao lâu, gần đây phòng làm việc bận không?”

“Tạm được.”

Trên căn bản là không nhận được hoạt động bên ngoài, Cố Diệp Thừa nói mấy câu với cô, phát hiện Phó Nhiễm chỉ lo khuấy lyau cà phê trong tay.

“Sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Hắn nhận ra là Phó Nhiễm không mấy nhiệt tình.

“Phó Nhiễm, tôi biết rõ là còn quá sớm để nói chuyện kết hôn với cô, nhưng xã hội này còn có bao nhiêu tình yêu được coi trọng đây? Lúc tôi lớn hơn cô vài tuổi, mấy năm nay vì một mình tạo dựng công ty ngay cả bạn gái cũng chưa nghĩ tới. Hiện tại cũng nên là lúc lập gia đình rồi, chúng ta cũng đều không còn trẻ nữa, nếu như tôi có thể bảo đảm sẽ đối xử tốt với cô, cô có bằng lòng thử sống cùng tôi hay không?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, Cố Diệp Thừa cũng không nhiều tuổi lắm, vậy mà lại không tin vào tình yêu, cô có chút sợ, có thể một ngày nào đó cô cũng sẽ không quan tâm đến hay không, cái gì mà tình yêu chứ, hai người sống qua ngày là được.

Cuộc sống kia tuyệt đối là một bi kịch.

La Văn Anh nghe được lời nói của người đàn ông này, kìm nén để không quay đầu lại nhìn.

Minh Thành Hữu đang cùng thư ký Nghê bên cạnh đang mãi miết nói gì đó, ánh mắt thư ký Nghê xuyên qua bức rèm nhìn Phó Nhiễm, khóe miệng hơi cong lên.

“Ngay cả tình yêu cũng không có, anh sẽ dùng cái gì để bảo đảm là sẽ tốt với tôi?”

“Trách nhiệm.”

Phó Nhiễm không còn hào hứng để nói tiếp.

“Anh nói một chút đi, gần đây công việc thuận lợi không?”

Bên kia, Minh Thành Hữu xé túi đường ra đặt vào tay La Văn Anh.

“Chị dâu, không nghĩ là hai năm ngắn ngủn chị đã thành trợ thủ đắc lực của Hào Khôn?”

“Thành Hữu, tôi với đại ca của cậu đã sớm hủy hôn ước từ lâu.”

“Hai người rất xứng đôi, hủy hôn ước rất đáng tiếc.”

“Hôm nay cậu cố ý hẹn tôi ra đây là có chuyện gì sao?”

La Văn Anh đi thẳng vào vấn đề.

“Nói chuyện cũ thôi mà, đừng căng thẳng.”

Minh Thành Hữu nhích lại gần, ánh mắt hắn ngó ra ngoài cửa sổ, bên cạnh thư ký Nghê hiểu ý, từ chỗ ngồi cầm tập tài liệu lên đẩy hướng La Văn Anh.

Phó Nhiễm cùng Cố Diệp Thừa nói chuyện câu được câu không, ánh mắt liếc về Minh Thành Hữu mất hồn, không biết hắn đang nhìn cái gì, gương mặt sa sầm.

Cố Diệp Thừa chú ý tới cô.

“Lần này Tam Thiếu trở về, sợ rằng thị trấn Nghênh An sẽ có không ít phiền toái.”

Đương nhiên là câu nói này hạ thấp giọng nói.

“Tại sao?”

“Hai hổ đánh nhau.”

Thư ký Nghệ và La Văn Anh nói chuyện không ít, nhưng đều nói nhỏ như nhau, một lúc lâu sau Phó Nhiễm thấy La Văn Anh lắc đầu.

“Tôi đã ký kết với Hào Khôn rồi, với lại tôi cũng không muốn đến công ty khác bắt đầu lại từ đầu.”

“Eve, người tìm chỗ à đi, MR có thực lực để cho cô phát triển tốt hơn.”

“Ai trọng ai khinh tự tôi có tính toán.”

“Thấy không?”

Cố Diệp Thừa nháy mắt ý bảo Phó Nhiễm.

“Đã phát triển đến mức ‘chọc gậy bánh xe’ lẫn nhau rồi.”

Hiển nhiên là La Văn Anh không đồng ý, cũng không ở lại lâu, sau khi chào liền rời đi thẳng.

Thư ký Nghệ ngồi vào chỗ của La Văn Anh vừa ngồi, Minh Thành Hữu vẫn duy trì tư thế như lúc trước, trong chốc lát hai bên đều không nói chuyện, không khí trầm xuống đến mức có thể nghe rõ tiếng thư ký Nghệ sắp xếp lại tài liệu.

“Phó Nhiễm, sau khi ăn tối chúng ta đi xem phim chứ?”

“Có phim gì hay sao?”

Bình thường Cố Diệp Thừa cũng không đến nơi đó.

“Đến đó rồi hãy nói.”

Minh Thành Hữu cùng thư ký Nghệ đứng dậy rời đi.

Cũng không lâu sau, Phó Nhiễm cũng tìm cơ nói tạm thời phòng làm việc có chuyện phải về ngay.

Cố Diệp Thừa vẫy vẫy tay, nhân viên phục vụ đi tới trước bàn nói.

“Vị mới vừa rồi ngồi sát vách với bàn của ngài đã trả tiền rồi.”

Thư ký Nghệ ngồi cùng Minh Thành Hữu ở ghế sau, cô nghĩ trăm cách mà vẫn không có cách giải.

“Lvan, anh đã sớm biết kết quả như thế đi? Tại sao còn uống công vô ích như vậy?”

Hàn Tuyền ngồi ở vị trí kế bên tài xế cười cô.

“Rốt cuộc là tiểu cô nương chưa từng trải, đích thân Lvan tìm Eve nói chuyện, sau này chuyện như vậy truyền ra mới có độ tin cậy, hiểu không? Dùng một câu thông dụng để nói, không chiếm được, vậy thì ly gián.”

Thư ký Nghệ bừng tỉnh hiểu ra.

“Tuyệt tình đó nha.”

“Cho nên nói cô vẫn phải học tập rất nhiều.”

Hàn Tuyền vỗ vào thành ghế lái xe ý bảo hấn lái xe.

“Nếu không phải hai năm trước cô không chê đi theo Lvan, hôm nay chỗ ngồi này sao có thể đến lượt cô, đầu óc quá nhỏ.”

Thư ký Nghệ đem tài liệu đánh tới.

“Hàn Tuyền, anh đáng đánh đòn đúng không?”

Cho đến lúc Phó Nhiễm ngồi vào bên trong xe, tim vẫn còn buồn bực khó chịu, cũng không phải thời gian có thể làm phai nhạt một số việc. Lúc trước, vào lúc hấn chán nản nhất, Minh Tranh làm cho hấn nhục nhã ở tiệm cơm, giờ hấn cũng dùng phương thức như thế trả lại cho cô.

La Văn Anh biết thương trường như chiến trường, nhưng không nghĩ tới là Minh Thành Hữu lại công kích mãnh liệt như vậy.

Phương án của nhóm do cô phụ trách làm tài liệu bị tiết lộ ra ngoài nên tổn thất không thể lường được, mặc dù cố hết sức cứu vãn nhưng vẫn không thể đền bù. Tin đồn bên ngoài là Eve làm việc cho MR đã sớm không phải là một hay hai ngày, lại thêm qua báo chí thêm dầu thêm mỡ nói cô cùng Minh Thành Hữu đã từng bí mật gặp mặt, mà chuyện này lại xảy ra sau khi gặp mặt.

Cả Hào Khôn đều đang điều tra người tiết lộ bí mật.

Phòng làm việc bất kể là thư ký hay quản lý cao cấp cũng trở nên cẩn thận, La Văn Anh ở phòng làm việc tầng chót cùng Minh Tranh tranh cãi âm ỉ một trận sau đó đóng sầm cửa rời đi.

Phó Nhiễm nghe chuyện này, thấy Minh Tranh nhú chặt đầu lông mày, cô dùng chiếc đũa gõ vào tay của hấn.

“Chị dâu không thể nào làm chuyện như vậy, ngày đó chị ấy cùng người của công ty MR gặp mặt tôi thấy được, chị ấy không chút do dự cự tuyệt điều kiện đối phương đưa ra, cho nên anh đừng nghĩ oan cho chị ấy.”

“Ai là chị dâu của em?”

Minh Tranh không vui đốt điếu thuốc.

“Tóm lại, chuyện chị ấy bán bí mật công ty, khả năng không lớn.”

“Trước mặt mọi người cự tuyệt không có nghĩa là sau lưng không có tiếp xúc, ban đầu anh cũng là tổn một số tiền khá lớn mới mới được cô ấy, ai sẽ không đi theo tiền?”

Minh Tranh xuyên qua làn khói trắng nhìn Phó Nhiễm.

“Anh không tin chị ấy?”

Dầu sao cũng là quan hệ hợp tác thân mật.

“Anh không tin ai.”

Minh Tranh nhả vòng khói thuốc.

“Anh chỉ tin vào bản thân.”

Phó Nhiễm không phản bác được.

Tay Minh Tranh chống gò má nhìn Phó Nhiễm đang vui đầu ăn cơm, hấn không nói lời nói thật với cô, hấn cũng không phải là không tin ai, Phó Nhiễm vẫn không đoán ra tình cảm của Minh Tranh đối với mình, thật ra thì cũng không ai thấy rõ.

Rõ ràng hấn thích cô như vậy, nhưng mà sau khi Phó Nhiễm hủy hôn với Minh Thành Hữu lại không đi tranh giành. Mỗi lần cơ hội của hấn chỉ thiếu chút xíu nữa, lời của hấn đến miệng, nhưng bởi vì một câu của Phó Nhiễm “Ca ca, tôi rơi vào tình trạng này rồi, nhất định anh cùng chị dâu phải hạnh phúc” mà không thể không nuốt trở về.

Hấn cũng thử nói qua, hai người bọn họ dứt khoát qua thôi.

Nhưng Phó Nhiễm lại đem lời này như là nói đùa, cá tính của cô chính là như vậy, đã cho rằng Minh Tranh không còn là của cô, liền dễ dàng bỏ qua.

“Ca ca?”

Cô phất tay một cái trước mặt hấn.

Minh Tranh đột nhiên cảm thấy trong lòng phiền não, trước kia hai chữ ca ca nghe vào trong tai tốt đẹp mà lưu luyến, nhưng bây giờ thành một loại trói buộc không tránh thoát.

Minh Thành Hữu lái xe trở lại biệt thự Nam Đường, theo thường lệ Lý Vận Linh đang ở vườn loay hoay với các loài hoa của bà, sau khi Minh Vân Phong qua đời, bà đem thời gian nhàn hạ để làm những việc này.

Dem cành hoa đã cắt tỉa xong bỏ vào bình hoa, Lý Vận Linh tháo bao tay ra đi rửa tay.

“Thành Hữu, Nhụy Nhụy có khỏe không?”

“Vâng, rất tốt, có người sẽ phụ trách cuộc sống thường ngày của cô ấy.”

“Chuyến đi này phải hơn nửa năm chứ?”

Minh Thành Hữu ngồi chỗ ô che nắng, một tay nghịch ngợm cành hoa trong bình.

“Vâng.”

Lý Vận Linh ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Mẹ nghe cậu con nói, Sâm Tử một mực hỏi thăm chuyện của Vưu gia.”

“Làm gì chứ?”

“Sâm Tử trước kia trẻ tuổi, nhưng thực chất bên trong rất giống với con. Chuyện kia là một vết thương trong cuộc đời nó, con cũng biết lời khai của cô con gái Vưu gia kia làm hại nó bao nhiêu. Thành Hữu, mẹ thấy chắc là Sâm Tử sẽ không dừng tay như vậy.”

Lý Vận Linh nhận lấy hai ly trà từ tay Tiêu quân gia bưng tới, sau đó đưa một ly tới bên tay Minh Thành Hữu.

“Nó còn muốn như thế nào? Còn nghĩ gây chuyện không đủ hay sao? Nó nên thấy may mắn là lúc trước Vưu gia không kiện nó tội cường bức đến cùng!”

“Thành Hữu, hai năm trước Vưu gia một mực chắc chắn chuyện hủy gương mặt là do Sâm Tử gây nên, nói cho cùng còn không phải là vì khoản tiền bồi thường sao? Loại gia đình vong ơn bội nghĩa này có cái gì tốt để đồng tình chứ?”

Lý Vận Linh cảm hận không thôi, chuyện oan uổng này cho đến lúc cảnh sát tuyên bố đã bắt được nghi phạm mà vẫn không thể trôi qua, bởi vì không ai tin tưởng đây là sự thật.

“Mẹ, mẹ cũng khuyên nhủ cậu đừng nên làm chuyện gì.”

Minh Thành Hữu không kiên nhẫn đứng dậy.

Gương mặt Lý Vận Linh vẫn bình tĩnh như trước, chuyện này mặc dù đã qua được hai năm, nhưng lại không một người nào của Lý gia có thể quên, tương lai của Lý Sâm thiếu chút nữa bị hủy trong tay Vưu Dữu, cả nhà bọn họ lại có thể dễ dàng chạy trốn ra nước ngoài.

Thời gian cứ ngày ngày trôi qua, cuối mùa thu qua đi, đầu mùa đông vẫn là trời đông giá rét, chỉ biết là một ngày trước đó trời đang lạnh lại giảm được vài độ.

Phó Nhiễm thay quần áo xong đứng ở trước gương, chọn đồ trang sức trang nhã, cô không che giấu được tâm tình xúc động, đặc biệt chọn chiếc áo khoác ngoài màu vàng nhạt trong tủ quần áo, đi tới phòng khách, Phạm Nhân gọi cô ăn cơm.

“Mẹ, không, con có việc đi ra ngoài.”

“Cũng đã trễ thế này còn đi đâu?”

Phạm Nhân chỉ vào những món ăn bày đầy trên bàn.

“Dầu sao thì ăn cơm xong rồi đi.”

Phó Nhiễm buộc lại khăn quàng cổ đi tới bên cạnh Phạm Nhân, cô cúi người xuống, hai tay đặt lên bàn.

“Vưu Dữu từ Quảng Châu đã trở lại, con muốn tới sân bay đón nó.”

“Vưu Dữu?”

Phạm Nhân suy nghĩ một chút.

“Chính là người hai năm trước bị tạt axit đó?”

“Đúng.”

Sắc mặt Phạm Nhân dần dần trầm xuống.

“Tiểu Nhiễm, dù sao bọn họ cũng không phải chú thím ruột của con, khoảng cách xa gần đã rõ, lại nói mẹ thấy Vụ gia thật biết gây chuyện, vẫn là ít tới thì tốt hơn.”

“Mẹ, chú thím vẫn đối xử rất tốt với con.”

Phó Nhiễm giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ.

“Không còn kịp rồi, con đi ra ngoài trước.”

Đi tới sân bay, thật ra thì vẫn còn dư thời gian.

Phó Nhiễm mua đồ uống ngồi ở bên trong phòng chờ, cô nhón chân lên đếm, lại đứng dậy đi tới đằng trước, đi tới đi lui mấy vòng, cuối cùng cũng thấy bóng dáng của chú thím.

Vụ Dữ chen chúc giữa bọn họ, một chiếc khăn quàng cổ lớn bao trùm hết mặt, chỉ lộ ra đôi mắt đen lầy.

Phó Nhiễm chạy tới, cô muốn ôm Vụ Dữ, nhưng đến trước mặt bước chân lại không khỏi ngập ngừng, giọng nói có vẻ mất tự nhiên.

“Chú, thím.”

Chuyện tẩm hình bị truyền trên mạng, cô nghĩ, bọn họ không nói ra oán giận nhưng mãi mãi vẫn cho là cô làm.

Thím đi tới ôm lấy Phó Nhiễm đầu tiên.

“Tiểu Nhiễm, chúng ta cùng Vụ Dữ cũng rất nhớ con.”

“Chị.”

Vụ Dữ cũng tiến lên ôm cô.

Phó Nhiễm nước mắt tràn mi, thật lâu tâm tình mới bình phục lại.

“Đi thôi, trong nhà con đã gọi người quét dọn sạch sẽ rồi.”

Phó Nhiễm giúp đỡ chú đem hành lý thả vào cốp sau, trở lại khu nhỏ đã từng quen thuộc, thím không nhận được đau lòng rơi nước mắt. Đến đầu hành lang, không ít hàng xóm thấy bọn họ trở lại cũng nhiệt tình tiến lên hỏi thăm và giúp một tay, Vụ Dữ không nói lời nào, từ đầu tới cuối đều bịt mặt.

Đến nhà, Phó Nhiễm đặt đồ ăn bên ngoài trước đó cũng đúng lúc đưa tới đây, trong nhà quét dọn rất sạch sẽ, bày biện vẫn như cũ, ngay cả nơi này vẫn không dịch chuyển.

“Tiểu Nhiễm, nghỉ ngơi một chút, chuyện sửa sang lại không vội.”

Thím rửa sạch bát xong đi ra.

“Lấp đầy bụng trước đã.”

Vụ Dữ ngồi ở trên ghế hướng Bắc, Phó Nhiễm xới cơm xong đưa đến cạnh tay cô.

“Vụ Dữ, bỏ khăn quàng cổ xuống đi, ăn cơm.”

Vụ Dữ lấy tay che mặt.

“Mọi người cứ ăn trước đi.”

Thím đi sang, đặt tay lên một đầu khăn quàng cổ.

“Vụ Dữ, đừng như vậy, bây giờ con đã rất đẹp, huống chi Tiểu Nhiễm không phải người ngoài.”

“Con không muốn.”

Vưu Dữu đẩy chiếc ghế ra.

Phó Nhiễm ý bảo chú thím cứ ăn cơm trước, cô kéo tay Vưu Dữu vào phòng, vách tường quét vôi ve thành màu hồng mười phần là vẽ, dán hình nhân vật phim hoạt hình đáng yêu còn có đủ loại kiểu dáng trang trí nhỏ tinh xảo. Trên giường 1m5 phối hợp trọn bộ phong cách đồ dùng nông thôn, Vưu Dữu đi vào ngồi ở trước bàn đọc sách, cô đẩy cửa sổ ra, trên bàn vẫn còn bày sách của cô, Phó Nhiễm kéo ghế ngồi vào bên cạnh cô.

“Vưu Dữu, về nhà vui vẻ sao?”

“Chị, em vẫn luôn muốn nhà, nhưng lại sợ trở về.”

“Sợ cái gì?”

Phó Nhiễm không thấy được thần sắc Vưu Dữu, chỉ có thể xuyên qua đôi mắt thấy ánh mắt cô đang trốn tránh.

“Chỉ là em rất sợ. v”

Đôi tay Vưu Dữu đặt ở mép bàn, cả khuôn mặt vùi sâu vào khuỷu tay.

Bàn tay Phó Nhiễm đặt lên vai Vưu Dữu, cũng không cưỡng ép cô, chỉ lại gần sau đó giọng nói mềm nhũn.

“Đừng sợ, hai năm cũng đều đã qua, em khôi phục rất tốt, điều chúng ta cần bây giờ chỉ là thời gian mà thôi.”

Vưu Dữu do dự một chút, lúc này mới nâng mặt lên.

“Chị, bộ dạng của em chị mà nhìn thấy được nhất định sẽ sợ hãi.”

“Sẽ không đâu.”

Phó Nhiễm nói chắc chắn.

“Ở trong mắt chị, Vưu Dữu vĩnh viễn là hoa khôi của trường.”

Vưu Dữu đặt tay lên đầu, Phó Nhiễm cầm tay của cô.

“Để chị.”

Cô cởi khăn quàng cổ quăn ở trên đầu Vưu Dữu ra từng lớp một, đầu tiên thấy là đầu, bởi vì gần nửa năm lại phải giải phẫu một lần, tóc Vưu Dữu không thể để dài, bây giờ chỉ còn dài đến bằng nửa ngón tay. Phó Nhiễm ngừng thở, từ từ thấy mặt của Vưu Dữu dần lộ ra. Cô nắm chặt chiếc khăn quàng cổ ở trong tay, thật ra thì, so với suy nghĩ trong lòng cô lại tốt hơn nhiều.

Mặc dù trên mặt vẫn còn có nhiều chỗ sưng đỏ, nhưng phần lớn diện tích vẫn là màu da, vòng quanh mí mắt cùng gò má gần như là hoàn hảo. Vưu Dữu thấy cô nhìn chăm chăm, vội nghiêng mặt sang một bên.

“Chị, dọa chị sợ rồi.”

“Không có.”

Phó Nhiễm kéo cô qua nhìn đối diện.

“Tin tưởng chị, em khôi phục rất tốt, chỉ cần phối hợp trị liệu thật tốt, rồi cũng sẽ tốt thôi.”

Vưu Dữu cắn môi, trên mặt lúc này mới có nụ cười.

“Chị, bác sĩ trị liệu cho em cũng nói, ông ấy sẽ làm em trở nên đẹp giống như trước kia, còn có thể để cho em trở về đi học.”

“Đúng, chúng ta phải tin tưởng lời của bác sĩ.”

“Chị, chị cũng không biết làm sao em qua được hai năm này.”

Vưu Dữu đưa tay ôm lấy Phó Nhiễm, giọng nói nghẹn ngào mang theo tiếng khóc nức nở.

“Mỗi ngày vết thương vừa đau lại vừa ngứa, lúc mẹ bôi thuốc cho em, em đã khóc chết đi sống lại, nếu là không khôi phục được đáng vẽ trước kia, em sẽ không muốn sống nữa.”

“Nói ngốc gì đây?”

Phó Nhiễm đưa tay vỗ nhẹ phần lưng Vưu Dữu.

“Càng như vậy mới càng phải sống cho tốt.”

“Chị, tại sao chị muốn hủy hôn ước với anh rể?”

Đột nhiên cô thay đổi đề tài, Phó Nhiễm buông Vưu Dữu ra.

“Chuyện này, em còn nhỏ sẽ không hiểu.”

“Sao em không hiểu, có phải bởi vì chuyện của em hay không?”

“Không hoàn toàn như thế.”

Vưu Dữu cúi đầu, hai tay lo lắng đặt ở trên đầu gối, cô đứng dậy bước tới mở cửa, qua khe hở thấy cha mẹ ở bên ngoài đang bận rộn dọn dẹp phòng khách, cô đóng cửa lại đi tới trước mặt Phó Nhiễm.

“Chị.”

“Làm sao vậy?”

Phó Nhiễm thấy đáy mắt Vưu Dữu sợ hãi cùng bất an.

“Rất cuộc thế nào?”

“Chị.”

Vưu Dữu lên tiếng, đem tay che mặt, âm thanh xuyên qua khe hở rầu rĩ.

“Chuyện kia. . . Là em lừa chị, vốn là em muốn nói cho chị, nhưng sau đó sự việc xảy ra lại phức tạp đến thế nên em đành đâm lao phải theo lao. Cha mẹ nói nếu em không nói như vậy, trong nhà ngay cả tiền chữa bệnh cũng không chi trả nổi.”

Trong nháy mắt Phó Nhiễm cảm thấy đầu óc trống rỗng, cô u mê mà lắc đầu.

” Vưu Dữu, em nói rõ ràng đi, chẳng lẽ người cưỡng bức em không phải là Lý Sâm?”

Đầu vai Vưu Dữu khẽ run, Phó Nhiễm vội kéo tay của cô.

“Đừng khóc, đối với vết thương không tốt.”

“Chị, còn nhớ rõ ngày em xảy ra chuyện là ngày nào sao?”

“Nhớ, buổi tối đầu năm.”

Chuyện cách đây hai năm, giờ Vưu Dữu mới dám nhớ lại tình hình sự việc đêm đó.

“Đầu năm đó, lúc gần tối, em nhận được điện thoại, là Lý Sâm gọi tới.”

70. Chương 70

Chương 70: Gây áp lực, cơn ác mộng bao trùm một lần nữa

Đầu năm hai năm về trước.

Sau khi Vưu Dữu tiễn Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu trở về, sau đó mới về phòng, cô làm bài tập, tới gần tối đột nhiên nhận được điện thoại.

Cô vừa nhìn màn hình, AA, đây là tên do cô sợ người khác biết mà đặc biệt đặt cho Lý Sâm.

Vưu Dữu đặt điện thoại ở bên cạnh, âm thanh rung lên chấn động lọt vào trong tai thấy thật khó chịu.

Liên tục vang lên hơn sau 10 phút, Vưu Dữu thấy điện thoại di động sắp hết chuông, lúc này mới bắt máy.

“Alo?”

“Vưu Dữu, anh ở bên ngoài khu nhà em, xuống đi.”

“Có chuyện gì sao? Tôi còn có bài tập nghỉ đông chưa hoàn thành.”

“Lần trước anh tới em có nói như thế, bây giờ vẫn như vậy, anh cho em hai lựa chọn, hoặc là xuống lầu, hoặc là anh lên đó tìm em.”

Giọng nói người thanh niên ngang ngược như thường ngày, Vưu Dữu mới định mở miệng, đầu điện thoại bên kia đã tắt máy trước.

Cô biết là Lý Sâm nói được sẽ làm được, nếu như tìm tới cửa thật thì không phải là làm cho cha mẹ không thể không tức chết sao.

Vưu Dữu tìm lý do nói nhất định trước giờ ăn cơm tối sẽ trở lại.

Cô không biết lần gặp này có ý nghĩa thế nào với cô cùng Lý Sâm, sẽ làm cho cuộc sống của hai người thay đổi như thế nào.

Vưu Dữu khoác một chiếc áo lông đi ra tới ngõ khu nhà, thấy bóng dáng của người thanh niên tựa trước xe BMW, đèn sáng chói mắt, Vưu Dữu sợ bị người quen nhìn thấy, cô bước nhanh tới.

“Có chuyện gì anh nói mau đi.”

“Lên xe.”

Lý Sâm ba hai bước lôi Vưu Dữu nhét cô vào ghế lái phụ.

“Anh dẫn tôi đi đâu?”

Hắn mới cùng mấy người bạn từ trong quán bar đi ra, Vưu Dữu hồi hộp thắt dây an toàn, cô nghiêng đầu nhìn Lý Sâm.

“Có lời gì anh có thể nói ở đây luôn đi.”

“Nói gì? Ngoài học tập ra còn có chuyện gì làm em thấy hứng thú?”

Đôi môi người thanh niên cong lên, hài hước nhìn sang Vưu Dữu.

“Nói với em đàn ông cùng phụ nữ ở chung mới là niềm vui thích, em nghe thấy hiểu sao?”

Mặt Vưu Dữu đỏ lên.

“Tôi muốn về nhà, tôi nghe cha mẹ tôi nói sau nửa giờ phải trở về.”

Lý Sâm đập tay vào vô lăng, Vưu Dữu ngửi thấy trên người hắn có mùi rượu.

“Anh lái chậm một chút, anh uống rượu phải không?”

“Vưu Dữu, em đi theo anh đi.”

Cứ như thế nói trắng ra, Vưu Dữu nghe thấy thế liền sợ hãi.

“Đừng như vậy, hiện tại tôi chỉ muốn học cho tốt, không muốn nghĩ đến những việc khác.”

“Gả cho anh, về sau em muốn học lên đại học Hoa Bắc cũng không có vấn đề gì, đến lúc đó chúng ta cùng đi ra nước ngoài du học.”

“Lý Sâm.”

Vưu Dữu cắt ngang lời của hắn.

“Tôi muốn cố gắng dựa vào chính mình.”

“Thật là có loại người ngu như vậy chứ.”

Sắc mặt Lý Sâm khinh thường.

“Anh coi trọng em, một ngày em không đáp ứng anh liền nhớ thương em thêm một ngày, thay vì em cũng nơm nớp lo sợ chẳng bằng cho anh sớm hơn một chút.”

Hơi thở Vũ Dữu gấp gáp, mặt càng thêm hồng.

“Làm sao anh có thể nói ra những lời này?”

Người thanh niên khẽ nhếch môi mỏng, đối mặt với cô đang trách cứ có một chút mất tự nhiên.

“Vũ Dữu, em là Thánh nữ đi?”

“Thả tôi xuống!”

Vũ Dữu đưa tay đẩy cửa xe, phát hiện đã bị khóa trái.

“Lý Sâm, anh uống nhiều rượu rồi, hôm nào chúng ta gặp lại.”

Lý Sâm đưa tay kéo Vũ Dữu vào trong ngực, hơi thở lại gần tỏa ra mùi rượu Vodka nóng rực, Vũ Dữu sợ hãi giãy giụa.

“Lý Sâm, anh điên rồi, đừng như vậy, bình thường anh theo đuổi rất nhiều nữ sinh, anh cần gì phải làm vậy với tôi? Cái gì tôi cũng không hiểu.”

“Em nói đúng rồi, anh không nên có tình cảm với em!”

Hắn cũng không nghĩ tới là hắn lại si mê một nữ sinh như vậy, Lý Sâm làm cho tốc độ xe chậm lại, Vũ Dữu giãy giụa trong ngực hắn không thoát ra được, cô hoảng hốt la lên.

“Cứu với...”

Lý Sâm đem xe rẽ vào một ngõ hẻm.

Vũ Dữu nhân cơ hội đó đẩy hắn ra, cô há mồm thở hổn hển.

“Lý Sâm, anh thả tôi ra đi, tôi còn có thể coi anh là bạn.”

“Bạn trai sao?”

Vũ Dữu vội vàng đến độ nước mắt ứa ra hốc mắt, cô không suy nghĩ gì cả cuống quýt gạt đầu.

“Đúng, bạn trai.”

Hiện tại, cô chỉ muốn rời khỏi không gian chật chội này, cô hối hận đã đi xuống lầu, hối hận hơn nữa là đã ngồi vào xe của Lý Sâm.

Hắn cởi dây an toàn ra, thân thể nghiêng sang, cánh tay khoác lên trên ghế dựa, không thể phủ nhận diện mạo của hắn hơn người, gia thế lại rất tốt, nhưng Vũ Dữu biết rất rõ trước mắt cô nên suy tính đến việc gì, hướng chi chuyện sau này ai có thể nói cho đúng chứ?

Lý Sâm không chút nghĩ ngợi nhào qua, hai cánh tay lần nữa ôm cô vào trong ngực.

“Nếu là nam nữ yêu nhau, có phải nên làm việc mà loại quan hệ này nên làm hay không?”

“Anh. Anh muốn như thế nào?”

Hắn duỗi ngón tay ra thoa nhẹ lên đôi môi màu hồng nhạt của Vũ Dữu, cô sợ tới mức không dám có một cử động nhỏ nào, ngực hai người dán chặt, có thể nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt của nhau. Lý Sâm cúi đầu xuống hôn, cảm thấy Vũ Dữu cứng ngắc, đầu lưỡi hắn cạy miệng của cô ra, một tay đè gáy cô lại ý muốn đi sâu vào.

Vốn chỉ là muốn đến một chút rồi thôi, nhưng không nghĩ là nơi nào đó như ngọn lửa muốn bùng phát, dục vọng căng thẳng không được tháo gỡ.

Vưu Dữu mở miệng, nước mắt rơi ra chảy xuống gương mặt, cảm thấy đầu lưỡi đối phương như đã dò tới trong cổ họng, lại ra sức mút lấy đầu lưỡi của cô, bọn họ dựa vào gần nhau như thế, đến nỗi cô có thể nhìn thấy rõ chiếc bông tai kim cương của Lý Sâm.

Không biết hấn nhấn vào cái gì, thành ghế cô đang dựa vào bỗng ngửa về phía sau, Lý Sâm đưa tay tiến vào trong cơ thể cô, đầu ngón tay như có ma lực làm cho cô liên tiếp run rẩy. Vưu Dữu quên cả giày giũa, cho đến lúc Lý Sâm cởi sạch quần của cô ra, lúc này cô mới dùng chân ra sức đạp.

“Buông tôi ra, không được...”

Lúc đó, bóng đêm đã bao phủ, đèn đường không có tác dụng giữa thời tiết mùa đông giá rét này, mọi người vội vàng trở về nhà đoàn tụ xem ti vi, trong con ngõ nhỏ này hoàn toàn không thấy bóng dáng một ai.

Xe dừng sát ở bên đường lắc lư nghiêng ngả, bên trong có âm thanh hoảng hốt sợ hãi cùng với tiếng gầm nhẹ phát ra.

Hồi lâu, một hồi lâu sau.

Bóng xe mới khôi phục yên lặng như trước.

Lý Sâm rời ra, dọn dẹp sạch sẽ sau đó tắt hệ thống sưởi trong xe.

Vưu Dữu lấy quần áo che lên trên người.

Hắn rút khăn giấy tách chân của cô ra, cô đau đến ‘tê tâm liệt phế’, cặp chân đều đang run rẩy, động tác lau sạch của hắn cô cũng không để ý ngăn cản.

Lý Sâm vui đùa ở trước ngực Vưu Dữu, trên mặt hắn có mồ hôi, càng làm cho cô thêm khó chịu.

“Vưu Dữu, em muốn đi học cũng có thể, anh chờ em, em lên trường nào anh cũng đi cùng em.”

Vưu Dữu không nói gì, mắt hắn nhìn chằm chằm ra ánh đèn màu cam chiếu vào trước kính chắn gió.

Lý Sâm vuốt ve thân thể của cô, một lúc sau, Vưu Dữu mới giật mình, cô ra sức đẩy Lý Sâm ra, chân tay luống cuống bắt đầu mặc quần áo.

“Anh giúp em.”

“Đừng. Đừng đụng vào tôi!”

Cô mặc bộ áo lông, đầu tóc rối bời rơi ra hai bên, Vưu Dữu đưa tay mở cửa xe.

“Để cho tôi xuống.”

“Anh đưa em về nhà.”

“Không, tôi không muốn ở chỗ này, thả tôi xuống!”

Vưu Dữu giống như nổi điên vỗ vào cửa sổ xe, hai bàn tay trắng nõn trong chốc lát đã thấy sưng đỏ lên, Lý Sâm mới chịu tránh ra, ăn luôn một cái tát của cô.

“Để cho tôi xuống xe!”

Cô bắt đầu sợ hãi khóc lóc.

“Không được, bây giờ đã quá muộn, anh đưa em trở về.”

“Tôi muốn xuống xe”

Vưu Dữu khẳng khái, cô sợ phải ngồi trong xe cùng Lý Sâm thêm một lúc nữa.

Hắn bất đắc dĩ mở khóa cửa xe, Vưu Dữu cầm áo lông dùng sức đẩy cửa ra, gần như sắp ngã xuống đất, đầu tiên Lý Sâm tính là tới bên cạnh cô, nhưng tâm tình Vưu Dữu kích động khác thường.

“Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh...”

Lý Sâm lấy điện thoại gọi xe taxi cho cô.

“Vưu Dữu, xe sẽ tới rất nhanh, em đừng đi.”

“Anh cút đi!”

Sau đó Vưu Dữu mới hồi hận, dù là lúc ấy cô không muốn gặp lại Lý Sâm cỡ nào, cô không nên để cho hắn rời đi.

Xe của Lý Sâm biến mất ở trong ngõ vắng lặng.

Hai tay Vưu Dữu ôm chặt đầu gối khóc thảm thiết, cô hoàn toàn không nghĩ tới sau này nên làm gì, trong lòng mọi thiếu nữ đều có một giấc mơ trong sáng thuần khiết, hy vọng có thể đem lần đầu tiên của mình giao cho người chồng trong tương lai.

Một bóng đen lảo đảo chẳng biết lúc nào đến gần cô mà cô không hay biết.

Bóng đen đó che kín nửa người Vưu Dữu.

“Ôi, em gái, tại sao phải khóc chứ?”

Vưu Dữu sợ hãi ngẩng đầu, thấy một người đàn ông say rượu đỡ vách tường đứng ở trước mặt cô, cô sợ hãi ngừng, vội vàng đứng dậy muốn rời đi.

Lý Sâm lái xe đi ra ngoài, cũng không lập tức rời đi, hắn đem xe dừng ở một con đường duy nhất có thể đi vào ngõ hẻm.

“Em gái nhỏ, đi đâu à? Giúp ca ca vui đùa một chút...”

Người hắn sắc mùi rượu mạnh phả ra làm Vưu Dữu muốn ói, cô không dám nói lời nào, ôm lấy áo khoác muốn rời khỏi đây.

“Đứng lại!”

Hắn tiến lên kéo lấy tay áo của cô đẩy cô ngã xuống đất.

“Giả bộ, giả bộ cái gì chứ? Đàn bà ở trên con đường này...ác..., đều là bán...ác..”

“Tôi muốn về nhà.”

Vưu Dữu sợ hãi tựa vào vách tường.

“Tránh ra!”

“Bao nhiêu tiền, 100 đồng?”

Vưu Dữu nhìn về đôi tay bẩn thỉu đưa tới liền liều mạng giãy giụa, cô cố gắng la lên.

“Cứu với, cứu tôi với...”

“Kêu la cái gì!”

Hắn chột dạ nhìn về bốn phía xung quanh.

“Đừng đụng vào tôi, tôi muốn về nhà, cha...chị...cứu mạng.”

“Tôi để cho cô gọi, để cho cô gọi!”

Lúc ấy Vưu Dữu chỉ cảm thấy có thứ gì đó dội lên trên mặt, mắt của cô đau đến nỗi không mở ra được, ngay sau đó một đám ánh sáng vây quanh, cô không còn để ý gì nữa, hai tay tuyệt vọng che mặt.

“A”

Người đàn ông say rượu sợ tới mức dựa vào vách tường không dám nhúc nhích, thấy bốn phía không có ai, hai chân hắn nhũn ra tựa vào vách tường như xê dịch từng bước rời đi.

Vưu Dữu ngã xuống đất, đầu rúc vào trong áo khoác như muốn thoát khỏi sức nóng bỏng rát kia.

Lý Sâm ở đầu đường một lát, cho đến khi nhìn thấy chiếc xe taxi tới, lúc này hắn mới lái xe rời đi.

Phía sau, người Vưu Dữu muốn thấy lúc này nhất lại chính là hắn.

.

[Edit: MiKa

Beta: Ying]

Phó Nhiễm nghe xong những lời vừa rồi của Vũ Dữ, cảm thấy toàn thân lạnh đến thấu xương, lúc ấy bọn họ đều không nghĩ ra lí do vì sao Lý Sâm vì sao muốn hủy hoại khuôn mặt của Vũ Dữ, thì ra ...

Vũ Dữ cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

“Chị, thật xin lỗi, luật sư của Lý gia tìm đến bệnh viện, nói là cho chúng ta hai trăm vạn tiền viện phí. Ban đầu, cha cùng mẹ cũng nói muốn tố cáo Lý Sâm, em đem chuyện phát sinh đêm đó nói cho họ biết. Cha nói, không có chút chứng cứ nào có thể chứng minh là Lý Sâm cưỡng bức em, chi phí trị liệu cùng với phẫu thuật thẩm mỹ sau này quá nhiều, căn bản là chúng ta không thể chi trả nổi, nếu Lý gia muốn giải quyết riêng, cũng chỉ có biện pháp này.”

Phó Nhiễm thở dài.

“Vì sao không nói cho chị biết sớm một chút? “

“Ban đầu, em không có mặt mũi nào nói ra sự thật, mẹ nói chuyện này chẳng ai có thể đứng ra lên tiếng, sau lại có thêm nhiều thông tin trên internet về Lý Sâm, dưới áp của dư luận, em càng không dám nói ra. Chị, thật xin lỗi, thật xin lỗi. “

Phó Nhiễm ôm lấy Vũ Dữ, trải qua những chuyện đau khổ này, cô và mọi người không thể tưởng tượng được, ý nghĩ của chú thím lúc đó thật sự ích kỉ nhưng đó lại là biện pháp duy nhất, cô càng không thể trách cứ Vũ Dữ.

Cô cùng mọi người đều giống nhau, lúc trước tin tưởng chắc chắn rằng đó không phải là chân tướng, không ngờ sự thật lại tàn khốc như vậy.

“Hai năm trước, em vẫn lo lắng đề phòng, Lý Sâm chất vấn em. Hắn nói: Vũ Dữ, thật sự anh đối xử với em như vậy sao? Chị, lúc đó em nghĩ muốn lắc đầu, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy của cha mẹ, em không muốn về sau họ vì tiền mà lo lắng, suy nghĩ. ”

“Vũ Dữ, đừng nghĩ nữa, hãy để mọi thứ trôi qua”.

Phó Nhiễm vỗ vỗ lưng Vũ Dữ trấn an.

“Không thể trách em, chuyện này mọi người đều có trách nhiệm, nhưng em là người chịu khổ nhiều nhất, thế là đủ rồi.”

Phó Nhiễm khuyên Vũ Dữ ăn cơm, sau đó thu dọn xong phòng ngủ rồi mới rời đi.

Gió lạnh mùa đông như đem lưỡi dao sắc bén cắt trên khuôn mặt mềm mại, hai tay cô khép chặt lại áo khoác ngoài, đôi mắt màu đen dài quá gối theo chủ nhân không tập trung mà bước đi có chút xóc xệch, Phó Nhiễm đem tay cắm vào trong túi quần, gió thổi nâng khăn quàng cổ của cô lên, tầm mắt cô có một chút mơ hồ.

Cô nhớ đến rất nhiều việc.

Nghĩ đến khuôn mặt trước kia của Vũ Dữ, lại nghĩ đến bộ dạng bây giờ khi cô phải chịu đựng đau đớn rét lạnh về đêm, một mối kêu thét chói tai.

Nghĩ đến lúc chú thím quỳ gối bên ngoài phòng cấp cứu để cầu xin ông trời phù hộ, nghĩ đến lúc Vũ Dữ kêu rên lên vì đau đớn và sợ hãi khuôn mặt của mình không còn lành lặn.

Lại nghĩ đến lúc Minh Thành Hữu bình tĩnh nói hắn sẽ không nhúng tay vào, cùng với lúc hắn tức giận khi biết được là cô không tin hắn.

Nghĩ đến khi Lý Sâm được phán vô tội và thả ra, về sau lại bị sức mạnh của cộng đồng internet chỉ trích mạnh mẽ.

Rồi Phó Nhiễm lại nghĩ đến lúc Minh Thành Hữu nói với cô, sắp tới để mẹ chọn ngày lành tháng tốt, chúng ta kết hôn đi?

Rất nhiều phiền muộn vây đến, vẫn là không thể nói trước được điều gì.

Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm mờ mịt, cô không trách chú thím cố ý giấu giếm cô, nhưng khát vọng trong lòng muốn được hòa nhập với gia đình này lại tối tăm bất lực, cô thấy rất mệt mỏi.

“Tiểu Nhiễm”

Cô xoay người, nhìn thấy chú đuổi tới, bước chân dồn dập, gió thổi nâng lên một góc áo khoác ngoài của ông.

Phó Nhiễm lau đi nước mắt ở đáy mắt, cô cố gắng nén lại, tiếng nói có chút nghẹn ngào.

“Chú.”

“Tiểu Nhiễm.”

Chú và cô cùng nhau đi về phía trước, cũng không ai mở miệng nói trước, sau đó tiếng bước chân lần lượt thay đổi, Phó Nhiễm sờ lên hai gò má thấy gió lạnh thấu xương.

Phó Nhiễm cảm thấy lòng mình bị đánh cho rời rạc.

Nếu nói không khó chịu, chính cô cũng không tin. Kỳ thật lúc trước cô kiên trì như vậy vì đối với chú thím mà nói, đây là nỗi đau quá lớn. d

Phó Nhiễm cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân, bọn họ thật sự nên nói cho cô biết sớm hơn.

Chú do dự mãi, vẫn là không đành lòng giấu giếm Phó Nhiễm.

“Vưu Dữu, con bé này áp lực tâm lý còn rất lớn, chuyện như vậy để trong lòng không dám nói với con. Cũng là tại ta cùng thím của con, kỳ thật hai năm trước...”

“Chú, con đã biết rồi.”

Phó Nhiễm dừng chân, ngăn cản chú, ông muốn nói rồi lại thôi, vừa lúc không biết nên mở miệng như thế nào.

“Con đã biết?”

Chú giật mình.

Nỗi buồn bức trong lòng của Phó Nhiễm mau chóng tan đi. Chuyện của Vưu Dữu cho đến nay, không ai còn có tâm tình đi trách móc người khác.

“Nói không chừng lúc đó, nếu không tìm được biện pháp nào tốt hơn, khả năng con cũng sẽ đồng ý làm như vậy, còn không bằng lúc này mới nói cho con biết.”

Cô nói xong, lại cảm thấy mệt mỏi một lần nữa. Nếu cô biết sớm hơn, có khả năng sự tình sẽ không phát triển thành như lúc này.

Cuối cùng trong lòng ông cũng truyền đến một chút nhẹ nhõm.

“Tiểu Nhiễm, con không trách chúng ta là tốt rồi, thím của con cũng hy vọng con sẽ không để bụng chuyện này. Còn hai trăm vạn kia, có phải là con mượn đến không?”

Phó Nhiễm lắc đầu.

“Chúng ta đừng để chuyện này trong lòng, chuyện tiền bạc cũng đừng có lo lắng. Là một công ty lớn ủng hộ, cho nên mọi người cũng đừng nghĩ gì, coi như bọn họ giúp cho Vưu Dữu chữa bệnh đi.”

Cô cố ý nói thật thoải mái, không muốn vì chuyện tiền bạc lại làm cho họ cảm thấy gánh nặng lần nữa.

Phó Nhiễm đứng đó nhìn bóng lưng chú đi về, thời gian hai năm, lưng của ông có chút cong rồi, hai bên tóc mai cũng đã có tóc bạc.

Cô xoay người bước về chỗ đậu xe cách đó không xa, bước chân nặng nề cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. Ít nhất tâm tình của Vưu Dữu đã tốt lên, quan trọng hơn so với tất cả mọi thứ.

Phòng làm việc FU gần đây không có thêm bất kì hoạt động nào, như vậy cũng tốt. Phó Nhiễm không cần lo lắng cho những việc đó. Mua ít hoa quả Vưu Dữu thích ăn, cô lái xe đến Vưu gia. Chú đã trở lại làm việc tại chỗ công tác trước kia ở thị trấn Nghênh An, còn thím thì chuyên tâm ở nhà chăm sóc cho Vưu Dữu.

Phó Nhiễm đưa Vưu Dữu đi phơi nắng, không ít hàng xóm đến chào hỏi thân thiết. Ban đầu, Vưu Dữu còn tỏ ra tránh né, cảm thấy tự ti.

“ Vưu Dữu, em xem, mọi người đều thật quan tâm đến em, đều hy vọng em có thể sớm vượt qua.”

Vưu Dữu kéo cánh tay Phó Nhiễm, hàng xóm đến gặp mặt chào hỏi an ủi, cô sẽ mỉm cười nói cảm ơn, con cảm thấy tốt lắm.

Những ánh nắng nhỏ xuyên qua những tán cây rừng cao ngất chiếu xuống đan xen, trên quảng trường có mấy người đánh cầu lông nên Phó Nhiễm không dám mang Vưu Dữu ra ngoài lâu.

Bọn họ về đến nhà, thím đang chuẩn bị cơm trưa, toàn bộ cửa sổ xung quanh được mở ra, Phó Nhiễm có thể ngửi được hương vị của một cuộc sống mới, yên ổn tốt lành.

Đột nhiên, một hồi chuông cửa phá vỡ sự yên tĩnh.

Vưu Dữu ngồi ở phòng khách đọc sách, Phó Nhiễm đặt số đồ ăn lấy từ trong bếp ra xuống.

“Có phải chú về không? “

“ Hôm nay sao lại về sớm như vậy? “

Thím nói thầm phía sau.

Phó Nhiễm không hề đề phòng mở cửa ra, cửa mới mở được một cánh ngay sau đó liền bị một đám người bên ngoài dùng sức đẩy ra.

Đột nhiên đối mặt với một đám người chen vào, Phó Nhiễm ngạc nhiên đứng nhìn không nói được lời nào.

“ Các người là?”

“ Vưu Dữu ở đây!”

Phóng viên dẫn đầu hô lên, ngay sau đó vài cái microphone đưa đến trước mặt Phó Nhiễm.

“ Xin hỏi Vưu Dữu trở lại Nghênh An là khi nào? Trước mất bệnh tình đã khôi phục như thế nào? “

Phó Nhiễm nhíu mi, nhìn toàn bộ đám người đứng ở phòng khách, cô miễn cưỡng nở nụ cười nhạt.

“ Thật xin lỗi, Vưu Dữu cần yên tĩnh nên trước mắt không nhận phỏng vấn, cũng cảm ơn mọi người đã quan tâm, cô ấy khôi phục rất tốt. “

Có người chụp ảnh tiến lên, thím mặc tạp dề đi đến che mặt cho Vưu Dữu.

“ Đừng chụp, chúng tôi rất tốt, các người đừng chụp.”

Vưu Dữu cuống quýt đưa lưng lại, tay chân luống cuống cầm lấy chiếc khăn quàng cổ quăn lên trên mặt.

“ Tránh ra, không được nhìn, tất cả tránh ra. “

“ Mời các người đi cho. “

Phó Nhiễm đi đến đứng bên cạnh thím.

“ Vưu Dữu muốn nghỉ ngơi.”

“ Nếu đã khôi phục tốt, vậy tại sao không dám cho chụp ảnh. Phải biết rằng mọi người đều rất quan tâm đến tình trạng của Vưu Dữu...”

Một nữ phóng viên đưa micro tới trước mặt thím.

” Chuyện xảy ra hai năm trước từng khiến dư luận xôn xao, cảnh sát cũng đã điều tra ra chân tướng. Nếu người huỷ hoại khuôn mặt của Vưu Dữu là một gã say xỉn, vì sao lúc trước các người một mực chắc chắn là do Lý Sâm gây ra?? Là bí mật gì không muốn công bố?”

Thím bị hỏi không trả lời được, hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào.

Hai năm trước rõ ràng dư luận đứng về phía Vưu Dữu. Mà hôm nay, hai năm sau bọn họ đã chuyển hướng, trực tiếp nhắm thẳng vào Vưu gia, mà không để cho gia đình này có thời gian bớt đi chút gánh nặng.

“Lúc trước Lý gia đã bồi thường hai trăm vạn, nếu người huỷ khuôn mặt Vưu Dữu không liên quan gì đến Lý Sâm, các người lấy lý do gì để nhận số tiền này?”

Càng nói càng quá đáng.

Phó Nhiễm đi qua ôm lấy Vưu Dữu, ý bảo thím đưa cô vào phòng.

“Nếu Lý Sâm không liên quan, thì vì sao lại cho chúng ta tiền? Chẳng lẽ không thấy mâu thuẫn hay sao?”

” Đó là tiền viện phí, Lý Gia biết được chuyện Vưu Dữu nói ra, sau không muốn làm to chuyện nên mới bồi thường để được giải quyết êm thấm.”

” Mời các người đi ra ngoài, tôi vẫn nói lại câu nói trước kia: Chúng ta không nhận một đồng nào từ Lý gia.”

Phó Nhiễm đẩy bọn họ đi ra ngoài.

” Các người còn như vậy tôi sẽ báo cảnh sát.”

” Nếu không phải nhận tiền của Lý gia, vậy hai năm qua viện phí của Vưu Dữu chi trả ở đâu ra? “

” Có phải các người đã sớm biết kẻ say xỉn không có lấy một xu, nhân cơ hội lấy tiền bồi thường của Lý gia?”

” Lúc ấy, hẳn còn có nhiều nhà hảo tâm quyên góp tiền ủng hộ, tổng cộng các người đã lấy được bao nhiêu?”

“”

Phó Nhiễm cố gắng hết sức đuổi bọn phóng viên ra ngoài, cuối cùng tận dụng luôn cây chổi để ở nhà bếp.

Cô bước đến trước phòng Vưu Dữu, cửa đã bị khoá trái. Thím nghe được tiếng động từ bên ngoài nên đứng dậy mở cửa.

Vưu Dữu sợ hãi chui vào trong chăn, thím cũng buồn đến độ chảy nước mắt.

” Tại sao lại như vậy? Chúng ta chỉ mới trở về, bọn họ làm thế nào lại biết được tin tức này?”

Phó Nhiễm đi đến bên giường, thấy Vưu Dữu nằm trong chăn không chịu chui ra, giọng nói nặng nề đầy áp lực.

” Vì sao không chịu buông tha cho em, về sau em phải sống như thế nào bây giờ? Em còn có thể có tương lai phía trước sao? “

” Vưu Dữu, đừng nói ngốc”.

Giọng Phó Nhiễm có chút ghen ngào, hai tay đặt lên ngực mình.

” Chuyện đau đớn hai năm trước quả thật không thể so sánh cùng hôm nay. Em đã chịu đựng đến ngày hôm nay, nỗi đau này cũng chỉ có mình em cảm nhận nhiều nhất, bọn họ muốn nói gì cứ mặc cho họ nói đi. “

Phó Nhiễm nói mãi, Vưu Dữu mới chịu buông chăn chui ra ôm lấy Phó Nhiễm.

” Chị hãy cho em ở bên cạnh chị, bằng không em không biết làm sao chịu đựng nỗi nữa. Bọn họ chỉ muốn bức em đến chết...”

Thím vừa khóc vừa đi ra phòng khách gọi điện thoại cho chú. Không bao lâu chú đã vội vã về đến nhà.

” Vì sao lại như vậy?”

Chú ngồi trên sofa, khuôn mặt đầy lo lắng hỏi, hai tay ôm lấy đầu.

Phó Nhiễm an ủi Vưu Dữu xong đi ra khỏi phòng.

” Chú, nếu ngay cả hai người đều hoảng loạn như vậy thì Vưu Dữu biết làm sao bây giờ? Đám phóng viên nói lúc trước Lý gia đã cho chúng ta hai trăm vạn, chuyện này không cần suy nghĩ cũng biết được người tung tin là ai. Lý Sâm vô tội được thả ra sau khi chú thím đưa Vưu Dữu ra nước ngoài. Cho nên bọn họ tức giận đến nay vẫn chưa nói ra được. “

” Chẳng lẽ vì tức giận mà bức chúng ta đến vậy sao?”

Vưu gia thật vất vả mới trở lại được cuộc sống yên bình, người khác chỉ cần chỉ một ngón tay là có thể làm đảo lộn tất cả.

Lý Vận Linh thản nhiên tự đắc ngồi xem tivi ở phòng khách, Tiêu quản gia đứng bên cạnh.

Trên tivi màn hình 56 inch truyền đến tin tức mới nhất. Trên bàn là đủ các món ăn vặt, một ly trà hoa nhài thơm ngát.

” Tiêu quản gia, chờ cuối tuần bà cùng chú Vương đi một chuyến đến hội từ thiện, chuẩn bị nhiều đồ ăn một chút. “

‘Phu nhân, bà thật có tấm lòng như Bồ Tát.’

Tiêu quản gia ngẩng đầu.

” Là thiếu phu nhân.”

Ánh mắt Lý Vận Linh hiện lên một tia tức giận, nét mặt vẫn không thay đổi.

” Không! Là Phó Nhiễm”.

Tiêu quản gia vội vàng sửa lại.

Tin tức đang chiếu là các phóng viên đến Vưu gia phỏng vấn đưa tin, hình ảnh Phó Nhiễm đẩy đám phóng viên ra khỏi cửa.

Lý Vận Linh nâng tách trà lên, tươi cười xen chút khinh thường.

” Nhìn một chút cũng không ra Thiên kim tiểu thư, may mà vẫn chưa cưới vào cửa Minh gia.”

“Đúng, đúng vậy.

Tiêu quản gia ở bên phụ họa.

Trong mắt Lý Vận Linh đang nghĩ đến hình ảnh người của Vưu gia lo lắng sợ hãi. Ngược lại, bà lại cảm thấy rất thoải mái.

Ác mộng của Vưu gia, giờ mới chỉ bắt đầu.

Tin tức như cơn đại thủy triều ập đến, thậm chí còn có phóng viên xuất hiện ở nơi cha của Vưu Dữu làm việc. Mẹ Vưu Dữu cũng không dám ra ngoài mua đồ ăn. Trên internet xuất hiện người tung tin thần bí, nói là chuyện hai năm trước còn có điều bí ẩn khác.

Cả ngày Vưu Dữu chỉ trốn trong phòng, ngay cả phòng khách cũng không dám bước ra một bước. Thậm chí có người trên mạng còn tìm được địa chỉ nhà Vưu Dữu, chạy đến gây náo loạn nói người Vưu gia lừa gạt lòng hảo tâm của bạn bè trên mạng, bọn họ năm đó là bị lừa...

Những từ khó nghe luôn lặp đi lặp lại.

Không đem Phó gia bức bách phá hỏng là không chịu bỏ qua.

Ai ai cũng quên mất tổn thương của Vưu Dữu không phải là giả, bọn họ đều xem nhẹ rồi bỏ qua.

Cô gái họ đã từng bảo vệ ấy ngược lại bây giờ họ lại từng bước huỷ hoại.

Phó Nhiễm đứng trong đại sảnh của tập đoàn MR, thư kí xinh đẹp vừa cúp điện thoại.

” Thật xin lỗi, không hẹn lịch trước nên cô không thể gặp mặt tổng tài”.

” Tôi thật sự có việc gấp, làm phiền cô...”

” Thật xin lỗi !!”

Khuôn mặt lạnh băng trả lời.

Phó Nhiễm chọn một chỗ trong đại sảnh ngồi xuống, thư kí Nghê cùng Hàn Tuyền đi ngang qua đại sảnh, cả hai đi đến thang máy chuẩn bị lên tầng 33.

Phó Nhiễm vừa ngẩng đầu nhìn thấy thư kí Nghê, cô không quan tâm, đứng dậy tới đó.

“Làm sao cô có thể đứng ở đây??”

Thư kí Nghê nhú mày hỏi.

” Tôi muốn gặp Minh Thành Hữu.”

“Có hẹn trước sao?? “

Phó Nhiễm cắn chặt môi.

“Không có!”

“À, vậy thật xin lỗi, cô nên trở về đi.”

Thư kí Nghê ngẩng đầu nhìn những con số đang chạy xuống.

” Tôi thật sự có việc gấp muốn gặp hần”

Hàn Tuyền đứng bên cạnh cũng không nói ra đến một câu. Thư kí Nghê nhìn qua gương của thang máy nhìn Phó Nhiễm, chỉ chỉ về phía cầu thang bộ.

” Nếu không cô đi thang bộ lên. 33 tầng cũng chẳng thể làm khó được cô !! “

” Cô không cần làm như vậy”.

Phó Nhiễm chậm rãi nói từng chữ.

” Tôi nhớ rõ tôi chưa từng đắc tội với cô. “

” Đây là trách nhiệm của tôi, cô lần trước tự tiện xông lên khu làm việc tầng 33, hại tôi bị Lvan mắng to nếu thêm một lần nữa tôi sẽ bị đuổi việc. Tôi nghĩ cô nên nhận ra, tiết kiệm chút khí lực đi, chắc ngài ấy sẽ không muốn gặp cô. “

” Ý của cô hần lần trước ở trong văn phòng??”

” Đúng vậy.”

Thư kí Nghê cười nói.

” Vậy thì như thế nào?? “

” Đi thôi.”

Hàn Tuyền thấy cửa thang máy mở ra, ý bảo thư kí Nghê vào.

Phó Nhiễm trở lại đại sảnh, vẫn ngồi đợi đến lúc 17h, nhìn thấy Minh Thành Hữu từ tầng trên đi xuống.

Hần đi từng bước chậm rãi, trên người là bộ Tây phục được cắt may tinh tế, Phó Nhiễm vội vàng đi theo. Ra tới cửa xoay của đại sảnh, nhìn thấy thân hình cao lớn của Minh Thành Hữu được bao phủ bởi ánh chiều tà cuối ngày có chút hiu quạnh, mái tóc đen cắt ngắn, thân ảnh chiều thành bóng người kéo dài tới bên chân Phó Nhiễm.

Cô nâng tầm mắt, bỏ qua suy nghĩ mà thừa lúc Minh Thành Hữu đi về phía bãi đỗ xe, cô vội vàng đuổi theo.

” Minh Thành Hữu”.

Người đàn ông không dừng lại, Phó Nhiễm chạy tới trước mặt hắn, đứng chắn trước cửa xe.

” Tam Thiếu, tôi muốn cùng anh nói chuyện một chút.”

Ánh mắt của Minh Thành Hữu hiện lên tia không kiên nhẫn một cách rõ ràng.

” Muốn nói chuyện gì??”

” Chuyện về Vụ Dữ.”

Phó Nhiễm nói thẳng vào vấn đề và cũng thấy được Minh Thành Hữu không muốn cho cô chút thời gian. Minh Thành Hữu cũng đã dự đoán được, lúc này các phương tiện truyền thông tivi & internet, mọi phía đều chia thẳng về phía Vụ Dữ.

” Không có liên quan gì đến tôi cả...”

Phó Nhiễm nghe được sự lạnh lùng trong lời nói của hắn.

” Vụ Dữ đã chịu quá nhiều tổn thương, các người có thể buông tha cho nó hay không??”

” Tôi nghe không hiểu ý của cô lắm”.

Ngón tay Minh Thành Hữu chỉ về phía Phó Nhiễm, ý muốn bảo cô tránh ra, hắn nói chậm rãi từng chữ.

” Tôi còn có tiệc xã giao”.

” Việc lúc đó ai cũng có một phần trách nhiệm...”

Minh Thành Hữu đặt bàn tay lên vai Phó Nhiễm, nắm ngón tay dùng sức, Phó Nhiễm có thể cảm nhận được đầu ngón tay đều thêm chút lực.

Phó Nhiễm ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy tay hắn muốn xuyên qua bả vai cô, nắm chặt tay lại có thể nghe được âm thanh của xương cốt. Cô chưa kịp kêu đau, Minh Thành Hữu đã trước một bước đẩy cô ra. Bước chân Phó Nhiễm lảo đảo, cô ném túi xách đang cầm trong tay ra. Hắn rất nhanh lái xe rời đi, đuôi xe thoáng cái đã cách xa cô.

Phó Nhiễm vẫn đi lên phía trước nhưng xe của người đàn ông đã ra khỏi công ty. Phó Nhiễm đi đến nhặt túi lên, lấy chìa khoá từ trong túi khởi động xe đuổi theo.

Lúc lái xe ra gặp đúng thời điểm tan sở nên không thể lái xe chạy nhanh, hiển nhiên Minh Thành Hữu đã đi cách xa cô. Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu chạy đến đoạn cao tốc, chiếc Bugatti Veyron phát huy ưu thế vô cùng nhuần nhuyễn, Phó Nhiễm phía sau tăng tốc, hai chiếc xe một trước một sau đuổi theo không từ bỏ.

Một chiếc xe đi ngang qua, Phó Nhiễm cảm thấy rõ phía sau xe như lung lay, xe Audi đã đi với tốc độ rất nhanh, nhưng cứ như vậy vẫn bị Minh Thành Hữu bỏ rơi lại phía sau không thấy rõ nữa.

Phó Nhiễm lái xe đến Y Vân Thủ Phủ, phát hiện ra biệt thự vẫn như trước kia không có gì thay đổi. Cô chạy xe đến khu Nam Đường, cho xe dừng ở góc đường, đi bộ qua nhìn thấy Lý Vận Linh cùng Tiêu quân gia đang bận rộn trong vườn.

Cô đứng đợi bên ngoài ước chừng đã được một giờ đồng hồ nhưng vẫn chưa thấy Minh Thành Hữu trở về nhà.

Phó Nhiễm thất vọng lái xe rời đi, lúc này nhận được điện thoại của chú nói buổi tối Vụ Dữ không chịu ăn gì cả.

Phó Nhiễm tắt điện thoại, gục đầu mình lên tay lái. Hiển nhiên Minh Thành Hữu còn có chỗ ở khác nhưng cô không biết chỗ đó và tìm cũng không thấy.

Cô lái xe trên đường không mục đích, cũng biết làm như thế này là phí công vô ích. Cô lái xe chạy đến Mê Tính, muốn thử xem vận may của mình có tốt hay không. Chạy xe vào bãi đỗ xe, quả nhiên nhìn thấy chiếc xe của Minh Thành Hữu đậu ở đây.

Phó Nhiễm bồn chồn đi vào bên trong, nơi này là thế giới của những người sa đọa.

Đứng ở trước cửa phòng Vip Thiên Tự, cô biết rõ Minh Thành Hữu lúc nào cũng muốn ở những chỗ tốt nhất. Phó Nhiễm lặng lẽ đẩy cửa ra, quả nhiên nhìn thấy một người đang nằm trên ghế sofa.

Cô nhẹ nhàng bước vào trong, trong phòng ngoài Minh Thành Hữu ra không có người khác. Gót giày giẫm lên thảm trên nền có cảm giác giống như đặt mình vào trong đám mây phiêu diêu mờ ảo mà không thực tế.

Trên tivi trong phòng đang phát đi phát lại một khúc nhạc ‘Đoán không ra’.

Minh Thành Hữu nằm ở đây, cánh tay phải che mắt, hai chân gác lên, hô hấp trầm ổn như đang ngủ.

[Đoán không ra.

Ở chung so với lúc xa nhau lại sẽ yên lặng

Hai người chính là được này nào hay ngày đó??

Không thể cảm nhận mỗi lần chạm vào nhau.

Là lạnh, là nóng???

Nếu như chợt xa chợt gần làm em muốn tự do.

Vậy anh tình nguyện trở lại cuộc sống một mình

Nếu như chợt nóng chợt lạnh, em thản nhiên viện cớ

Anh thà rằng chưa bao giờ nghiêm túc với em

.....

Càng là người mình quan tâm lại càng thấy hoài nghi.]

Phó Nhiễm đi qua ngồi vào ghế sofa đối diện Minh Thành Hữu, áo vest bị quăng sang một bên, chìa khóa xe cùng di động nằm lộn xộn trên bàn.

Hai năm sau, cô mới lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng này của hắn.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, phục vụ mang rượu đi vào.

“ Tam thiếu ” .

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phó Nhiễm ngồi đối diện.

Minh Thành Hữu thả tay phải xuống, chau mày ngồi ngay lại vừa nâng tầm mắt lên nhìn thấy bóng dáng Phó Nhiễm ngồi đó.

Hắn nghĩ chắc mình nhìn lầm rồi, định thần nhìn kĩ lại mới phát hiện đó không phải là cô ấy hay sao?

“ Tam thiếu, ngài muốn gọi thêm gì nữa không ạ? ” .

Phục vụ tự động khui chai rượu.

Minh Thành Hữu phất phất tay ý bảo hắn ra ngoài, môi mở ra chỉ không nói.

Phòng Vip rộng lớn như vậy, sau khi nhân viên phục vụ ra ngoài lại chỉ còn hai người ngồi đối diện nhau.

Ngón tay thon dài của Minh Thành Hữu cầm lấy ly rượu, hắn chưa uống ngay mà cầm trên tay lắc lắc, ngửi mùi hương tỏa ra rồi đưa đến bên môi.

Phó Nhiễm không hề chớp mắt, nhìn chằm chằm các động tác của hắn.

Minh Thành Hữu giữa cổ uống cạn ly rượu, hắn gác chân trái lên, cánh tay chống ở chỗ dựa lưng, theo động tác ấy bộ tây phục bó chặt cơ thể hắn, lộ ra một vóc người tỉ lệ hoàn mỹ.

Hắn không mở miệng nói chuyện với cô, lại coi cô như là không khí như lúc trước.

“ Tam thiếu, anh có thể không nói chuyện với tôi nhưng tôi hy vọng anh hãy nghe những lời tôi nói. Sự việc này nếu còn tiếp tục như vậy, cả hai bên sẽ đều không có lợi. ”

Minh Thành Hữu cầm lấy di động gọi một cuộc điện thoại. Từ đầu đến cuối chưa liếc mắt qua Phó Nhiễm.

“ Alo! Gọi thêm vài người tới đây vui vẻ, ta đã đặt phòng tốt nhất, chỗ cũ. “

Phó Nhiễm thừa biết đây không phải lúc để cô nói rõ ràng mọi thứ.

“ Tôi biết sự việc lần này là do Lý gia khơi lên. Lý Sâm không hủy hoại gương mặt của Vụ Dữ nhưng hấn cưỡng bức Vụ Dữ là chuyện có thật. Nếu không vì hành động của hấn làm Vụ Dữ mất tự chủ, cũng không thể có ngày hôm nay. “

“ Cô tin như vậy?? “.

Minh Thành Hữu bỗng nhiên cắt ngang lời cô, ánh mắt nhìn thẳng vào Phó Nhiễm.

Đột nhiên tiếp xúc với ánh mắt người đàn ông này, cô do dự nhìn tránh đi. Minh Thành Hữu cầm bao thuốc lên lấy ra một điều.

“ Cô tới đây.”

Phó Nhiễm bước đến, đôi chân tiếp xúc với mặt thảm mềm mại không làm phát ra tiếng động. Minh Thành Hữu đưa cái bật lửa bạch kim cho cô, hành động lưu loát.

“ Giúp tôi châm điều thuốc.”

Cô cầm lấy cái bật lửa, ngón tay không khỏi đung chạm với tay hấn.

Đầu ngón tay Minh Thành Hữu lạnh buốt, hấn sấp mặt mình tới gần Phó Nhiễm cho cô châm thuốc. Mùi khói thuốc bay lượn lơ quanh ngũ quan sắc bén, hấn hạ mi mắt nhìn xuống. Phó Nhiễm nhìn xuống thấy được khuôn mặt góc cạnh hoàn mỹ này, mê mị mà trầm tĩnh.

Minh Thành Hữu mân mê điều thuốc, vừa đúng lúc kéo ra khoảng cách cùng Phó Nhiễm, không gần, đương nhiên làm cả hai đều xa lánh nhau. Miệng nhả ra từng đợt khói thuốc thừa thớt khiến người ta say mê. Phó Nhiễm bị sặc, khẽ nhú mày.

Trong phòng yên lặng cắt đứt với mọi âm thanh bên ngoài, chỉ có những âm thanh cực nhỏ do Minh Thành Hữu hút thuốc tạo ra, lại giống như nhẹ nhàng mờ ảo không nắm bắt được.

Phó Nhiễm cảm trong tay cái bật lửa của Minh Thành Hữu, bật ra rồi đóng lại, nhìn thấy ánh lửa nhỏ chạm đầu ngón tay.

Dường như cô không nói tiếng nào, hấn cũng sẽ không mở miệng nói trước.

Người đàn ông này đã hiểu như thế nào là trầm ổn nội tâm, hấn có thể thờ ơ lạnh nhạt. Phó Nhiễm do dự, lo âu. Hấn đứng ở đỉnh núi cao nhất nhìn xuống, lại thích hợp gây khó dễ đúng mức.

71. Chương 71

Chương 71: Làm cho cô nhục nhã – Một trả thù một

“ Lý Sâm cùng Vụ Dữ...”

Cửa phòng Vip bị dùng sức đẩy ra, dẫn đầu là Huống Tử dẫn theo bạn gái và một đám người bước vào, lời nói cứng rắn đến khóe miệng bị Phó Nhiễm miễn cưỡng nuốt trở về.

“ A! “.

Huống Tử giống như phát hiện ra một tin tức lớn vội buông tay bạn gái ra. Hấn đi đến trước mặt hai người, giọng nói nhấn mạnh.

“Chị dâu!”

Hai chữ đủ để phá vỡ tai Phó Nhiễm.

Cô đem cái bát lửa của Minh Thành Hữu đặt lại trên bàn, đứng dậy đi qua hần bước ra ngoài.

Phó Nhiễm vừa định nói cô không phải là chị dâu của hần.

“ Ai u!”

Huống Tử làm động tác như bưng tỉnh hiểu ra, vỗ trán một cái .

“Tôi thế nào lại quên, cô đã sớm cùng Tam Thiếu phủ sạch quan hệ, sao chúng tôi phải gọi cô là chị dâu.”

Huống Tử đi tới ngồi bên cạnh Minh Thành Hữu.

“Tam Thiếu! “

Phó Nhiễm nhìn tay hai người cùng nhau cụng ly. Khi Minh Thành Hữu thất thế, Huống Tử đã cho hần nếm không ít mùi nhục nhã và chế nhạo. Phó Nhiễm lùi lại sang bên cạnh.

Huống Tử uống cạn ly rượu, để cái cốc lại trên bàn. Lúc ngẩng đầu lên nhìn về phía Phó Nhiễm.

“Ban đầu nếu như cô nghĩ đến Tam Thiếu sẽ có hôm nay, cô sẽ rời đi hần sao?”

“Chuyện của chúng tôi không liên quan đến anh.”

Chỉ có thể nói, cô cùng Huống Tử ban đầu cũng không có một chút thiện cảm với nhau.

Minh Thành Hữu đứng dậy, dập tắt diếu thuốc trong tay vào gạt tàn. Hần quay mặt sang nhìn Phó Nhiễm, nói một câu làm cho cô chưa kịp phòng bị.

“Tôi và cô còn chưa đủ đến mối quan hệ đó.”

Mọi người trong phòng liền cười ầm lên.

Vì cô tự mình đa tình.

Phó Nhiễm cô đơn lẻ loi xuyên qua sau lưng những người đó. Cô xoay người, trong nháy mắt cảm thấy tim mình từng đợt đau đớn. Đứng dậy cầm lấy túi xách cùng áo khoác rời đi.

Minh Thành Hữu lại không cho cô cơ hội để trốn tránh.

“Đợi chút.”

Tiếng nói của hần phá vỡ sự ồn ào, mấy người đang nói chuyện liền im bặt. Tầm mắt lười biếng của hần nhìn về Phó Nhiễm.

“Cô không phải là muốn nói chuyện sao? Chờ tôi ở đây. Sau khi cùng mọi người giải tán, chúng ta sẽ cùng nói chuyện.”

Phó Nhiễm thu bước chân mình lại, cô giấu mình ở một góc để mọi người không chú ý đến.

Huống Tử cùng Minh Thành Hữu cùng không thèm để ý đến cô nữa.

Hần cùng mọi người bắt đầu cuộc vui. Nhóm người từ từ bắt đầu, đàn ông ôm phụ nữ trực tiếp lăn trên ghế sa lon bắt đầu sờ mó lại hôn. Một đôi nam nữ ôm nhau nằm ngay bên cạnh Phó Nhiễm. Người phụ nữ kia không cố kỵ chút nào bắt đầu rên rỉ hừ hừ a a, thậm chí còn gối đầu lên đầu gối Phó Nhiễm.

Cô vội vàng đẩy ra, đứng dậy nhường chỗ.

Bọn họ tốt xấu cũng nghĩ đến những người ở đây, lấy tay chỉnh sửa lại trang phục rồi cả hai cùng tới uống rượu.

“ Chị dâu cũ !”

Huống Tử sợ Phó Nhiễm nhàm chán một mình.

“Nghe nói gần đây cô hay gặp Cố Diệp Thừa ? Tôi gặp hần mấy lần. Hần nói cô rụt rè quá, không cho hần đụng chạm, không cho hần ôm, hôn nhẹ cũng không được, có phải như vậy không?”

Phó Nhiễm hơi nhếch khóe môi không muốn để ý tới, cô làm sao sẽ không nhìn ra Huống Tử cố ý gây khó khăn ình.

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn Minh Thành Hữu.

“Đây là chuyện riêng của tôi. Cuối cùng tôi cũng có thể nói, việc này không liên quan đến anh!”

Huống Tử xem thường.

“Thật ra thì cô nên tìm chỗ à đi. Chị dâu cũ, thế nào lại ‘nước chảy hương chỗ thấp’?”

Minh Thành Hữu nhìn qua, đoạn đối thoại của bọn họ cũng không hẳn có mấy hứng thú.

“Huống Tử ! Uống rượu của cậu đi. “

Phó Nhiễm lấy điện thoại ra xem giờ, không còn sớm, cô vì tìm Minh Thành Hữu nên đến bây giờ vẫn chưa ăn cơm. Đói bụng đến mức ngực dán sau bụng, hơn nữa mùi thuốc lá vẩn vít nồng nặc làm cô chỉ thấy buồn nôn.

“Khiêu vũ đi ...”

Có người đề nghị.

Một người đàn ông bước ra sân khấu.

Minh Thành Hữu thờ ơ ngồi nhìn. Trong này ngoài hẳn và Phó Nhiễm, mọi người đều muốn giở trò nên đề nghị khiêu vũ. Phó Nhiễm đem tay ôm bụng. Trong phòng lúc sáng lúc tối, ánh đèn chiếu nên mặt mỗi người đều như đeo mặt nạ.

Cô nhìn Minh Thành Hữu, phát hiện hẳn giống như mặt người dạ sói.

Một bài vũ khúc xong, Huống Tử ngã người xuống ngay bên cạnh Minh Thành Hữu.

“ Tam Thiếu, sao không ra khiêu vũ? “

Minh Thành Hữu hài hước.

“ Mọi người nhảy với cậu còn có bản lĩnh ra khiêu vũ? “

“A”.

Có người la lên vẻ không phục.

“ Tam Thiếu thì sao? “

Huống Tử bắt đầu ồn ào.

Phó Nhiễm ngồi xem giờ, chỉ mong cho bọn họ mau mau kết thúc sớm một chút.

Minh Thành Hữu đột nhiên ngẩng đầu lên, ngón tay chỉ về phía Phó Nhiễm.

“ Ở đây đã có sẵn sự phục. Để cho cô ấy làm mẫu chỉ dạy các người. “

Phó Nhiễm phát hiện mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người mình. Cô không chút khách khí cự tuyệt.

“ Tôi sẽ không nhảy.”

“ Như thế nào lại không nhảy ? “

Huống Tử như bắt được cơ hội.

“5% cổ phần của Hào Khôn không phải là bị thua bởi cô sao? ”

“ Tôi không có hứng thú”.

“ Rất tốt!! “

Minh Thành Hữu không giận mà cười, giọng nói xen chút khinh thường, hẳn không hề nhìn Phó Nhiễm.

“Bây giờ tôi cũng không còn hứng thú nói chuyện của người khác nữa. Cô không cần ở đây chờ tôi.”

Phó Nhiễm đã đợi được khoảng chừng hai tiếng, cuối cùng chỉ nhận được câu nói này.

Huống Tử nhất thời im lặng, cùng bạn bè cụng ly uống rượu.

Phó Nhiễm đứng dậy bước lên sân khấu, tùy ý chọn một điệu nhảy, xoay tròn chân. Đoạn nhảy không kéo dài, nhưng động tác cuối cùng vô cùng đẹp mắt.

Không có mấy người chú ý đến cô.

“Được chưa?”

Phó Nhiễm cất giọng lạnh lùng hỏi, hướng đến Minh Thành Hữu ngồi cách đó không xa.

Lúc này hắn mới đưa tầm mắt liếc nhìn cô, rồi quay sang hỏi mọi người.

“Xem có hiểu không?”

“Không có!”

Không có ai ngoại lệ, tất cả đều lắc đầu.

Hắn không nói thêm lời nào, nhưng ý tứ rất rõ ràng, muốn cô tự hiểu.

Sau đó, Phó Nhiễm tiếp tục khiêu vũ ước chừng khoảng nửa giờ.

Minh Thành Hữu không nói thêm, cũng chẳng nói có thể. Càng không hỏi mọi người xem có hiểu hay không? Đám người chơi vui vẻ xong lần lượt rời đi.

Phó Nhiễm vừa mới ngồi xuống, Minh Thành Hữu đã đứng dậy muốn rời đi. Cô vội vàng cầm lấy túi xách đi sát bên cạnh.

Ở Mê Tịch ai ai cũng biết Minh Thành Hữu, hắn vừa mở cửa đi ra ngoài mọi người thấy đã liên tục đến chào hỏi. Phó Nhiễm bỏ qua mọi ánh mắt khác thường khi họ nhìn về phía cô nhìn chăm chú phía trước, chỉ sợ Minh Thành Hữu rời đi.

Cô xông lên trước, chặn ở trước mặt Minh Thành Hữu.

“Bây giờ anh không thể cùng tôi nói chuyện một chút sao?”

“Nói chuyện gì?”

“Tôi muốn bên Lý gia dừng tay lại!”

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn xuống qua đỉnh đầu cô.

“Tôi không biết cô đang nhắc đến chuyện gì ở đây?”

“Tôi không tin. Mấy ngày nay tin tức liên tục đưa tin về chuyện này. Gia đình Vũ Dữu là bị hại. Anh...”

“Phó Nhiễm, chớ kiêu căng lần lượt xuất hiện trước mặt tôi.”

Minh Thành Hữu đi lướt qua Phó Nhiễm hướng về chỗ đậu xe.

“Cô cho rằng chuyện này là Lý gia gây ra. Vậy cô tìm tôi được coi là thế nào?”

Cô vẫn cho rằng, chuyện này cùng với chuyện Lý Sâm đều giống nhau, đều do hắn đứng đằng sau điều khiển?

Phó Nhiễm nhìn hắn ngồi vào xe.

“Tôi cho rằng tìm anh, anh có thể ra mặt để chuyện này trở lại bình thường.”

Minh Thành Hữu cũng không trả lời lấy một câu, hắn nhếch môi cười lạnh. Ánh mắt hiện lên tia đùa cợt.

“Chuyện chẳng có liên quan đến tôi, tôi mặc kệ.”

Xe thể thao điên cuồng gào thét rời đi, bánh xe chỉ cách chân Phó Nhiễm mấy centimet, ngay cả sức lực để đuổi theo cô cũng không có.

Phó Nhiễm kinh ngạc đứng tại chỗ, cảm thấy đau đớn do dạ dày gây ra, cô chỉ có thể ngồi xổm xuống đưa hai tay đè lại bụng mới cảm thấy bớt đau hơn.

Cố Diệp Thừa gọi điện thoại tới, tiếng chuông vang lên từng hồi, Phó Nhiễm xách túi đi về hướng đậu xe. Cô không còn tâm trạng nào để ý đến chiếc điện thoại đang đổ chuông kia, đem túi xách cùng đi động ném về ghế ngồi phía sau.

Phó Nhiễm lái xe về đến nhà, Phó Tụng Đình cùng Phạm Nhân đang ăn khuya ở phòng ăn.

“Cha, mẹ.”

“Ăn cơm tối chưa?”

“Vẫn chưa ạ !”

Má Trần đem chén dưa đến cho cô, dạ dày Phó Nhiễm đang đau nên cô cũng không ăn được nhiều. Phạm Nhân nhìn thấy mấy ngày nay sắc mặt cô có vẻ không tốt.

“Tiểu Nhiễm, có phải ngày nào con cũng đến Vương gia? “

“Không phải! Con có việc nên mới về trễ.”

“Hai năm trước, mẹ đã dặn con đừng nên dính vào chuyện này. Lý gia xem con như kẻ thù, nhất là Vương Dữu cùng con không hề có quan hệ máu mủ. Con xem tin tức mấy ngày nay đưa tin con dùng cả chổi để đuổi phóng viên ra ngoài. Đáng vẻ như vậy có phải là đáng vẻ của một thiên kim đại tiểu thư? Lại nói bây giờ Minh Thành Hữu muốn quyền có quyền, con thế nào lại đi chọc vào người nhà hắn?”

Lời Phạm Nhân nói quả thực rất đúng, bà đi ra ngoài gặp không dưới mười người hỏi, có thật là con gái bà dùng chổi đuổi người không ?

“Mẹ! “

Phó Nhiễm đang bị đau dạ dày lúc này càng cảm thấy khó chịu.

” Con cùng Vương Dữu xem nhau như chị em, con sống ở Vương Gia chẳng có mấy người đối xử tốt. Chú thím năm đó không hề chê cười gia đình con nghèo, chẳng lẽ bây giờ như vậy con liền vứt bỏ không để ý đến bọn họ? “

Nghe nói như vậy, Phạm Nhân im lặng một lúc lại nghĩ đến hoàn cảnh khó khăn của Phó Nhiễm trước lúc được nhận về Phó gia, liền cảm thấy áy náy.

“Nhưng mọi việc đều có chừng mực, chỉ sợ con không giúp được bọn họ”.

Con có thể ! Chỉ cần cố gắng hết sức mình là đủ rồi”.

Phó Tụng Đình nhìn Phạm Nhân ý bảo bà đừng nói thêm nữa.

“Tiểu Nhiễm, chuyện này chỉ có biện pháp duy nhất là giải quyết riêng. Con khiến Lý gia ra mặt cùng truyền thông lên tiếng, chỉ e càng về sau sẽ càng gây ra tổn thương lớn hơn.”

“Cha! Con biết rõ.”

” Haizzz!”

Phạm Nhân thở dài.

“Thật là một người cứng đầu.”

Phó Nhiễm đến bên cạnh.

“Mẹ, dù cứng đầu nhưng cũng là con của mẹ”

“Đúng là vậy sao?”

Nét lo lắng trên mặt Phạm Nhân tan đi, bà đưa tay vỗ vỗ vai Phó Nhiễm.

” Nên bảo bố thật vất vả mới trở lại bên cạnh ta”.

Bà chưa từng nói qua những lời này với Phó Nhiễm.

Phó Nhiễm cảm thấy mũi mình chưa xót, áp lực cẩn thận đè nén bao lâu nay cũng giảm bớt đi. Trong lòng cũng cảm thấy khuây khoả hơn.

Chú xin nghỉ để ở nhà. Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, tốt hơn vẫn nên có đàn ông ở nhà.

Phó Nhiễm mang theo nhiều thứ đứng ở dưới lầu nhà Vụ gia. Đi qua cầu thang thấy trên tường dán đầy giấy A4 tờ cáo lớn nhỏ, lời nói hết sức khó nghe.

Cụ thể là nói Vụ gia không biết xấu hổ, lợi dụng sự an ủi liên lừa tiền. Ni làm việc của chú ai cũng đều biết, ngay cả trường tiểu học và trung học Vụ Dữ theo học cũng bị đào bới.

Sức mạnh của internet quả thật khó mà lường được. Phó Nhiễm tức giận đến mức hai tay run rẩy, cô nhìn thấy hộp thư bị nhét rất nhiều tờ giấy lớn nhỏ nội dung tương tự, nhiều quá không hết đến một nửa nằm cả bên ngoài.

Phó Nhiễm đi tới rút ra từng tờ, sau đó xé nát toàn bộ ném vào thùng rác.

Đến khi đã xác định thu dọn sạch sẽ, Phó Nhiễm mới mang theo tâm tình nặng nề bước lên lầu.

Đến cửa nhà Vụ gia, thấy một màn đang xảy ra tâm tình càng thấy đau như bị ai xé rách.

Sơn màu đỏ viết đầy dưới nền.

“Trả tiền lại! Đồ lừa gạt! Không biết xấu hổ.....”.

Phó Nhiễm nắm chặt bàn tay, vì đó mà túi màu trắng đựng những thứ mang đến cất bàn tay cô thành hai đường. Ở cửa dọc hành lang cũng đầy những tờ giấy giống ở lầu dưới, cô không nghĩ tới Vụ Dữ không nên gánh chịu hậu quả như thế này. Hiển nhiên là Lý gia muốn trả thù Vụ Dữ.

Phó Nhiễm đặt túi lớn túi nhỏ xuống đất, vừa định nhấn chuông đã nghe được tiếng mở cửa từ trong. Chú từ từ mở cửa ra.

“Là Tiểu Nhiễm, mau vào đi.”

“Chú! Làm sao người biết con tới đây?”

” Chú vừa lúc muốn nhìn thử có ai ngoài cửa hay không? “

Phó Nhiễm xách đồ bước vào nhà.

“Bọn họ lại tới?”

“Haiz! Mỗi ngày đều đến gây náo loạn, cũng không biết khi nào mới kết thúc. Mỗi lần đến đều ở bên ngoài chửi mắng ầm ĩ.”

” Vụ Dữ! Con ơi đừng hù dọa mẹ. Con không muốn ẹ sống hay sao?”

Trong phòng đột nhiên truyền đến thím kêu la. Phó Nhiễm cùng chú vội vàng chạy vào, thấy thím cùng Vụ Dữ cả người đều là máu. Hai mẹ con đang ôm nhau khóc.

“Sao lại thế này?”

Giọng nói của chú có chút run rẩy.

“Vụ Dữ muốn cắn lưỡi”.

Phó Nhiễm kinh hãi, chạy tới ôm lấy Vụ Dữ.

“Nói cho chị biết tại sao?”.

“Chị ! Chị nói xem em đã chịu đau đớn như vậy, phải sợ bọn hắn làm gì. Không thể thế này được. Bọn họ nói muốn làm cho em khổ sở hơn so với vết thương trên mặt. Em thật sự không sống nổi nữa....”

“Vụ Dữ, con muốn nghĩ đến tự sát. Mẹ cũng sẽ chết theo con!”

Phó Nhiễm ngồi ở mép giường an ủi, thật vất vả mới khiến cho Vụ Dữ ổn định.

” Em ở nhà đợi chị. Đến chiều chị sẽ đến đón em qua nhà chị, dù gì bên kia kín cổng cao tường sẽ an toàn hơn. Bọn họ ai dừng nghĩ sẽ vào trong được”.

“Thật không chị?”

Trên mặt Vưu Dữu đầy nước mắt.

Phó Nhiễm dùng khăn giấy lau nước mắt trên mặt Vưu Dữu.

“Thật! Chị nhất định sẽ không lừa em!”

Bên trong biệt thự, Lý Vận Linh mang bao tay tưới nước cây cỏ trong vườn. Tiêu quản gia từ cửa đi ra vườn.

“Phu nhân.”

“Chuyện gì?”

“Phó tiểu thư ở bên ngoài muốn gặp ngài.”

Lý Vận Linh không ngẩng đầu lên.

“Để cho nó đứng bên ngoài.”

Bà ở trong vườn bận rộn gần nửa ngày. Phó Nhiễm đứng trước cổng lớn, nhìn thấy Lý Vận Linh đang tưới nước trong vườn. Chân cô nhúc nhích mỗi muốn dựa vào vách tường nghỉ chân một chút.

“Tiêu quản gia! Khi nào rảnh đi tìm cây Hoa Quế. Chúng ta trồng trong vườn đến khi nó lớn khẳng định sẽ không tệ”.

” Vâng, thưa phu nhân”

Lý Vận Linh rửa tay sạch sẽ đi về phía đình nghỉ mát, ở giữa bày mười mấy khóm hoa hồng mới.

“Vẫn là hoa ở tiệm bán hoa ở ngoại ô tốt hơn, ta lại trồng không ra như vậy.”

Tiêu quản gia ngẩng đầu lên.

“Thưa phu nhân! Phó tiểu thư vẫn còn đứng đợi bên ngoài”.

Lý Vận Linh cầm kéo lên cắt mấy cây hoa.

“ Cũng làm khó cho nó đứng đợi mấy giờ đồng hồ. Để nó vào cửa đi”.

Phó Nhiễm đi theo sau Tiêu quản gia, đi vào bên trong cô không cảm thấy chút xa lạ. Lý Vận Linh nhìn qua cùng hai năm trước không có gì thay đổi, vẫn là bộ sườn xám được là ủi cẩn thận, từng hạt ngọc trong chuỗi vòng cổ trân châu rất to.

Tiêu quản gia biết ý rời đi.

“Ngài khỏe chứ??”

Lý Vận Linh không ngẩng đầu lên.

“Ngồi đi.”

Phó Nhiễm ngồi vào đối diện bà. Ban đầu không ai mở miệng nói trước. Lý Vận Linh biết mục đích cô đến đây, cũng không nói không rằng đem cát bỏ từng nhánh hoa hồng đặt cạnh bên tay.

Phó Nhiễm đến là xin làm hòa, suy nghĩ trong chốc lát mở miệng nói trước.

“ Tôi muốn cùng phu nhân nói chuyện một lúc.”

“Nói chuyện gì?”

“Về chuyện của Vưu Dữu và Lý Sâm”.

Lý Vận Linh nâng tầm mắt lên.

“Lần này lại muốn lừa gạt cái gì? Hay cảm thấy Lý Sâm không đủ oan uổng hay sao?”

“Chuyện này đã phai dần sau hai năm. Tôi cảm thấy không cần thiết đem chuyện này lật lên nữa.”

Giọng nói Phó Nhiễm khẩn cầu.

“Theo tình hình bây giờ, Lý Sâm cũng không tránh khỏi bị liên lụy.”

“Thành Hữu, sao hôm nay lại đến chào ta? “

Ánh mắt Lý Vận Linh lướt qua Phó Nhiễm nhìn về phía sau cô.

Phó Nhiễm trở nên cứng nhắc, nghe thấy tiếng bước chân lúc càng gần hơn.

Mình Thành Hữu đi lướt qua Phó Nhiễm, đến ngồi bên cạnh Lý Vận Linh.

“Không phải nói hôm nay cùng ăn tối với mẹ sao?”

“Đúng đúng! Ta đúng là đang trí.”

Giọng nói Lý Vận Linh trở nên vui vẻ.

“Mẹ sẽ bảo Tiêu quản gia chuẩn bị mấy món con thích.”

Phó Nhiễm thấy hai người như không để ý đến mình, cô không kiên nhẫn cắt đứt lời nói của Lý Vận Linh.

“Tôi hy vọng Lý phu nhân có thể suy nghĩ lời nói của tôi.”

“ Có gì đáng suy nghĩ? Ban đầu, Vụ Dữ một mực chắc chắn chính Sâm Tử hủy hoại khuôn mặt nó. Không phải cô cũng cảm thấy Thành Hữu bí mật giúp đỡ Sâm Tử hay sao? Hôm nay nó mới chịu khổ như Sâm Tử trước kia phải chịu phạt, ra cửa không dám lái xe, đi đâu cũng đều phải đeo kính che mặt. Năm đó nó cũng chỉ mới hai mươi tuổi.”

Lý Vận Linh tỏ thái độ trước sau hoàn toàn khác biệt, cầm lấy nhánh hoa hồng ném xuống đất, nhìn những cánh hoa rơi rớt xung quanh.

“ Ít nhất, Vụ Dữ là người bị hại nhiều nhất. Lý Sâm cưỡng bức con bé là sự thật. Đến cuối cùng đối với hai bên đều không có lợi.”

“ Cô nói cưỡng bức chính là cưỡng bức sao? Cô có chứng cứ không? Ta nghĩ nha đầu kia là tự nguyện mới phải, coi như đi giám định thử xem như thế nào? Chuyện hai năm trước có ai tận mắt chứng kiến không? Không biết chừng nó có bao nhiêu người đàn ông !!”

“ Bà”

Phó Nhiễm không nghĩ những lời vừa rồi là từ miệng Lý Vận Linh, một phụ nữ luôn tụng kinh niệm Phật nói ra.

“ Xin phu nhân nói chuyện hãy tôn trọng người khác một chút!”

“ Phó Nhiễm! Ta cho cô vào đây cũng coi như khách khí đối với cô. Cũng không uổng công cô ngủ bên cạnh Minh Thành Hữu mấy tháng. Dù sao lúc rời đi cũng không dễ gì tìm được chỗ tốt hơn.”

Trước khi bước vào biệt thự, Phó Nhiễm đã nghĩ đến những tình huống xấu nhất. Nhưng nhất thời những lời nói chanh chua vừa rồi của Lý Vận Linh giống như làm cho cô không thể nói lại. Cô mím chặt môi, thấy Minh Thành Hữu tỏ vẻ hồ hững, thỉnh thoảng cùng Lý Vận Linh nói vài câu.

“ Ý của các người muốn làm lớn chuyện này?”

Lý Vận Linh trả lời một câu.

“ Muốn Lý gia chúng ta dừng lại, cô đáp ứng cho tôi một điều kiện.”

“ Điều kiện gì? “

“ Cô quỳ gối ở đây một giờ đồng hồ, tôi sẽ suy nghĩ xem có nên để chuyện này trở lại bình thường không.”

Về mặt Phó Nhiễm cứng ngắc, thần sắc khó có thể tin. Minh Thành Hữu nhìn Lý Vận Linh, tựa như cũng muốn nhìn xem Phó Nhiễm có thể cuối đầu chịu nhục hay không? Khóe miệng Lý Vận Linh chứa nụ cười lạnh, nhìn chằm chằm cô.

Sắc mặt cô tái nhợt.

Bọn họ cũng muốn nhìn cô chịu khổ, nhìn cô bị giẫm đạp đầy nhục nhã. Minh Thành Hữu nhiều lần coi cô như trò đùa, Lý Vận Linh mở miệng trực tiếp muốn cô quỳ xuống.

Phó Nhiễm chỉ muốn tìm đối phương thương lượng giải quyết thỏa đáng. Nhưng rất dễ nhận thấy, bọn họ không chấp nhận.

Hai tay cô chống giữ trên bàn, lúc này mới đứng lên.

“Tôi không có khả năng ứng phó với mấy lời lật lọng của các người. Nếu không đồng ý chỉ có thể nói tiếc nuối, còn nếu là xảy ra chuyện gì thêm nữa, tôi chỉ nói trước một tiếng xin lỗi.”

Lý Vận Linh sắc mặt âm trầm nhìn bộ dáng Phó Nhiễm rời đi, bực tức ném cây kéo trong tay ra ngoài.

Nãy giờ im lặng ở bên cạnh, cuối cùng Minh Thành Hữu cũng mở miệng.

“Mẹ. con nói rồi mọi người đừng nên bận tâm vào chuyện này. Huống chi Sâm Tử vẫn còn ở nước ngoài. Mẹ cùng cậu làm ra chuyện này mới nhất định vui vẻ sao?”

“Thành Hữu, chúng ta chỉ là bực bội thôi!”

“Phó Nhiễm có nói một câu. Vụ Dữu bị biến thành như vậy vẫn là trách nhiệm của Sâm Tử.”

“Cường bức là chuyện rất khó nhận định, ai biết là sự thật hay giả chứ!”

Lý Vận Linh tỏ vẻ khinh thường. Nhưng khi nghĩ đến lúc Phó Nhiễm quyết định rời đi, vẫn không tránh khỏi lo lắng.

”Sẽ không ảnh hưởng đến Sâm Tử thật chứ?”

Minh Thành Hữu trả lời chắc chắn.

“Sẽ không! Trước mắt Vụ gia muốn một cuộc sống bình yên. Phó Nhiễm lúc này sẽ không hành động một mình nữa, cô ta còn không bảo vệ được Vụ Dữu. Hơn nữa, cô ta cũng biết rõ là chuyện cưỡng bức không có bằng chứng. Nếu hiện tại muốn kiện thì chỉ mang phiền toái đến cho Vụ gia.”

“Vậy là tốt nhất!! “

Lý Vận Linh lượn từng cánh hoa hồng lên.

”Mẹ ngược lại muốn nhìn xem Phó Nhiễm giải quyết ra sao?”

Chuyện đã đến nước này, Minh Thành Hữu cũng không nghĩ là Phó Nhiễm sẽ tìm được biện pháp giải quyết.

Ra khỏi Minh gia, Phó Nhiễm trở lại đón Vụ Dữu như lời đã hứa. Thím đã chuẩn bị xong đồ đạc bỏ vào trong va li. Lúc gần rời đi, lần nữa nhắc nhở cô để ý đến cảm xúc của con bé, sợ trong đầu nó nghĩ quẩn.

Phó Nhiễm đậu xe ở gần hành lang. Chú xuống nhìn xung quanh xác định không có ai gần đây mới lên lầu dắt Vụ Dữu xuống.

Mãi đến lúc ngồi trong xe, Vụ Dữu vẫn im lặng. Theo thường lệ, dùng khăn quàng cổ che đến trên mặt.

“Vụ Dữu đừng sợ. Chúng ta về đến nhà sẽ tốt thôi”

Đưa Vụ Dữu vào trong Phó gia. Má Trần đang chuẩn bị cơm. Phạm Nhân đang rót trà cho Phó Tụng Đình, hai người ngồi uống trà nói chuyện phiếm về tin tức. Nghe có tiếng động ngoài cửa, Phạm Nhân tay cầm ly trà ra mở cửa thiếu chút nữa làm rơi.

Phó Tụng Đình cũng ngẩn ra.

Phó Nhiễm chỉ sợ Phạm Nhân trước mặt Vụ Dữu nói lời không hay. Cô vội kéo tay Vụ Dữu đi trước.

“ Cha mẹ.”

Vưu Dữu khéo léo đứng một bên cất tiếng chào.

“ Bác trai, bác gái”

“Này. Này.”

Phạm Nhân không biết nên nói gì.

“Mẹ! Con đưa Vưu Dữu về ở nhà ta mấy ngày. Không cần chuẩn bị phòng khách, con và em sẽ ngủ cùng nhau.”

Phó Nhiễm giúp Vưu Dữu đem hành lý đặt ở cầu thang.

Vưu Dữu cúi thấp đầu không dám nói chuyện. Mặc dù không thấy được mặt, nhưng Phạm Nhân xuyên qua ánh mắt đen láy có thể cảm thấy gương mặt con bé đầy nước mắt.

“ Còn không mau vào ăn tối “.

Vưu Dữu đi phía sau theo sát Phó Nhiễm. Phó Nhiễm đi tới kia, cô cũng tới ngồi cạnh bên đó. Lúc ăn cơm, cô cẩn thận đem khăn quàng cổ vén lên. Phó Nhiễm thấy thế, đi tới đứng sau lưng Vưu Dữu.

“ Không thể che hết mặt như vậy được. Lấy khăn ra có được hay không?”

Đầu tiên Vưu Dữu do dự, lúc này nghe lời khuyên của Phó Nhiễm mới gật đầu.

Cô thấp thỏm nhìn về phía Phạm Nhân cùng Phó Tụng Đình, thấy thần sắc trong mắt họ trước sau không thay đổi. Lúc này mới yên tâm bắt đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong, Phó Nhiễm đưa Vưu Dữu lên lầu.

Phạm Nhân nhân cơ hội này kéo Phó Nhiễm lại nói riêng mấy câu.

“ Tiểu Nhiễm, con làm như vậy có được không? Không chừng nhà chúng ta cũng sẽ bị tai vạ.”

“ Mẹ, thật xin lỗi. Nhưng Vưu Dữu ở lại Vưu gia khẳng định không chịu thêm được nữa, hôm nay con bé thiếu chút nữa cắn lưỡi tự sát...”

“ Cái gì???”

Phạm Nhân thở dài.

“ Đúng là số khổ!!”

“ Mẹ! Chuyện này mấy ngày nữa sẽ trôi qua. Con sẽ nghĩ cách.”

“ Thôi.... Được rồi!”

Phó Nhiễm ngồi trước bàn trang điểm, nhìn Vưu Dữu ngủ thiếp đi. Cô chống cằm trong lòng suy nghĩ hỗn loạn, thấy Vưu Dữu nằm lẩn qua lộn lại, trong lòng cô càng thêm khó chịu.

Dưới áp lực dư luận, không phải bọn họ trốn tránh là có thể thoát ra. Cũng không phải thời gian sẽ làm chúng biến mất, những lời nói thêm phần kích động, Phó Nhiễm chỉ sợ họ sẽ ngày càng chỉ trích mạnh hơn.

Biện pháp duy nhất chính là đối mặt và thừa nhận sai lầm. Nhưng đây là một cách nguy hiểm, một khi đi nhầm sẽ....

Phó Nhiễm lo lắng, hai đầu lông mày nhíu chặt. Cô chỉ sợ truyền thông đuổi tận không tha, cô phải nghĩ biện pháp nào mới có thể một chiêu chiến thắng.

[Edit: MiKa

Beta: Ying]

Mình Thành Hữu đứng ở ban công lầu hai, cùng một bầu trời, bọn họ cũng đã phân chia thành hai nơi.

Hắn không tán thành làm lớn chuyện, mặc dù đã cùng Lý Vận Linh nói qua, nhưng sau lưng hắn bà vẫn ban bố tin tức, hơn nữa còn tìm người đến Vụ gia náo loạn.

Trong lòng Minh Thành Hữu thường nhớ tới hai năm trước Vụ Dữu xinh xắn cởi mở như vậy, cô hướng về phía hắn nói, anh rể, em đem biệt hiệu bạn bè đặt cho em là trái bưởi nhỏ đặt cho anh thôi.

Minh Thành Hữu dựa vào lan can nhìn ánh trăng đêm. Hắn vừa ăn tối với Lý Vận Linh xong. Người đã đáp ứng sẽ không làm to chuyện lên nữa. Từ ngày Minh Vân Phong qua đời, Minh Thành Hữu cũng không ở lại qua đêm. Nghĩ đến di chúc của Minh Vân Phong, hắn vẫn không thể nào trực tiếp đối diện được. Nó như đâm thẳng vào ngực hắn, vừa đau vừa sâu nặng.

Sau hai ba ngày, chuyện không dừng lại như hắn đoán. Ngược lại, ngày càng có chiều hướng nghiêm trọng hơn.

Phó Nhiễm tìm đến tập đoàn Hào Khôn. Thư kí trực tiếp đưa cô vào phòng làm việc của Minh Tranh.

Trong phòng làm việc có một chỗ mô phỏng sân Golf mini. Minh Tranh vốc người cao lớn, đứng ở phía cửa sổ đánh thẳng, gậy golf nhẹ nhàng nảy lên, trái banh nhỏ màu trắng chậm rãi lăn.

Phó Nhiễm chậm chậm bước đến, ánh mặt trời chiếu một bên vai cô.

” Thật là nhàn hạ!!”

Minh Tranh đem gậy đặt về chỗ cũ.

” Đạo này, Vụ Dữu gặp chuyện lớn, hèn em ăn cơm cũng nói không rảnh. Thế nào hôm nay lại đến Hào Khôn chơi ??”

” Ca ca! Tôi có một việc muốn nhờ anh giúp một tay”.

Minh Tranh lấy khăn lau sạch hai bàn tay mình.

” Chuyện gì ??”

” Anh yên tâm, chỉ cần nhắc tay một cái thôi mà. Tôi đảm bảo có thể đem chuyện tốt đến cho anh.”

” Có chuyện tốt gì sao??”

Phó Nhiễm không nói rõ.

Chỉ khiến cho Minh Tranh suy nghĩ điều tra chuyện tốt gì.

Phạm Nhân đứng trước cửa phòng Phó Nhiễm không nhúc nhích. Cô chủ động đi lên.

” Mẹ đứng ở đây có chuyện gì sao??”

Phạm Nhân chỉ về phía bên trong.

” Từ lúc con đi đến giờ, con bé không chịu ăn uống gì cả. Mẹ sợ con bé suy nghĩ đại đột nên đứng ở đây canh chừng.”

Vụ Dữu ngồi ở phía trước cửa sổ, mặt quần khăn quàng cổ đồng thời quần áo gấp lại gọn gàng đặt bên cạnh, hai tay Phó Nhiễm nhẹ nhàng đặt trên vai Vụ Dữu, cô nghiêng người xuống.

“Nhìn gì vậy?”

“Chị, em đang đợi tuyết rơi.”

“Tháng này nếu muốn thấy tuyết có thể vẫn còn sớm.”

“Chị, sau này chị đã từng gặp Lý Sâm sao?”

“Em hỏi chuyện này làm gì?”

Phó Nhiễm kéo ghế ngồi bên cạnh Vụ Dữu.

“Hắn xuất ngoại, hai năm qua chị đều chưa từng gặp qua.”

“Chị, em muốn về nhà.”

“Ngày mai chị sẽ dẫn em trở về.”

“Thật không?”

Vưu Dữu khó nén được vui mừng, suy nghĩ một chút, thần sắc lại ảm đạm.

“Những người đó vẫn sẽ đến nhà náo loạn, em không dám ở trong nhà.”

“Vưu Dữu, ngày mai trong nhà sẽ có rất nhiều người đến, chúng ta không buộc khăn quàng cổ, đừng cảm đối mặt có được không?”

Ánh mắt Vưu Dữu hiện ra hoảng hốt.

“Tại sao lại có thật nhiều người? Em không muốn.”

“Ngày mai đi qua, cuộc sống của chúng ta có thể khôi phục lại bình thường, em đã đáp ứng chị là sẽ không lùi bước, đến lúc đó chị ở bên cạnh em, ai cũng đừng nghĩ là làm tổn thương em.”

Phó Nhiễm thương yêu Vưu Dữu, cô đã nói, Vưu Dữu giống như là em gái ruột của cô.

Chú thím không thuyết phục được chuyện này, Vưu Dữu lại chịu nghe Phó Nhiễm, trong vô thức cô biết Phó Nhiễm đều là vì tốt cho cô, sẽ bảo vệ cô.

Sáng sớm hôm sau, Phó Nhiễm đưa Vưu Dữu trở về nhà.

Cô giúp đỡ thím quét dọn vệ sinh, trời u ám cũng không tốt, ánh mặt trời núp phía sau tầng mây đen tối không ra được, ngoài cửa sổ gió lạnh xào xạc, gió cuốn lá cây khô rơi xuống đất.

Có người tới cửa muốn phỏng vấn, Phó Nhiễm không ngăn cản nữa.

Chú thím ngồi cùng Vưu Dữu trên ghế sa lon nhỏ bên trong phòng khách, mấy nhà báo cùng ký giả đài truyền hình không nghĩ tới Phó Nhiễm sẽ chủ động mời bọn họ phỏng vấn. Vưu Dữu không hề mang khăn quàng cổ, tóc rất ngắn, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bằng bàn tay.

Ký giả đi theo Phó Nhiễm vào phòng của Vưu Dữu, trên bàn bày đầy đủ loại văn bằng, còn có một bộ ảnh nghệ thuật mà Vưu Dữu chụp trước khi gặp chuyện không may, thanh xuân rạng rỡ, lại nghĩ đến hoàn cảnh cô gặp phải hôm nay, không khỏi làm người ta thương tiếc.

Phó Nhiễm không chắc mười phần thắng, biện pháp duy nhất của cô lúc này là tỏ ra thân tình, hi vọng dư luận có thể hiểu được thống khổ của Vưu gia bây giờ, từ đó buông tha cho họ.

Trong nhà gọn gàng sạch sẽ, mặc dù là thiết bị lắp đặt đã cũ kỹ, nhưng không khó để nhìn ra cuộc sống của Vưu gia.

Phó Nhiễm nhìn về bình hoa bày trên cửa sổ, bên trong cắm hoa bách hợp trắng cô mua, cô phải nói ọi người biết, Vưu Dữu đang tích cực thoát khỏi tổn thương, từng bước một đi tới hôm nay rất gian khổ, cũng đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng chửi mắng rất lớn, phương pháp cũ, tới gây chuyện trừ mắng chửi là tên lừa gạt không biết xấu hổ thì còn có thể mắng gì nữa chứ?

Thím ôm lấy Vưu Dữu run lấy bầy, chú cũng không nhúc nhích.

Phó Nhiễm xông ra kéo cửa chính ra.

Người ở bên ngoài cửa không ngờ là cửa sẽ mở, cầm đầu là một phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi, sau phút chốc ngẩn ra, trong miệng lại bắt đầu mắng.

“Quả nhiên là ở nhà, ý tứ khá tốt trở về thị trấn Nghênh An, lừa người khác đồng tình không tính lại còn lừa tiền!”

“Muốn mắng vậy sao?”

Phó Nhiễm hướng ra một nhóm người phía ngoài vẫy vẫy.

“Đi vào uống chén nước rồi mắng tiếp.”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, Phó Nhiễm đứng ở cửa.

“Tôi mở cửa các người lại không nói, thích mắng chửi sau lưng người khác như vậy sao? Không, tôi nên đổi lại phương thức, diễn viên quần chúng từ đâu tới vậy? Một giờ được bao nhiêu tiền?”

Mấy người sắc mặt xám xịt, đi theo vào phòng.

Bên trong phòng khách chật hẹp căn bản là phải chen chúc, có mấy người phải đứng ở cửa phòng của Vụ Dữ cùng chú thím.

Phó Nhiễm đi tới trước sofa, chú đem chỗ ngồi tránh ra, Phó Nhiễm nhận lấy micro từ một ký giả trong đó đưa tới.

“Mọi người cũng nhìn thấy, phải mất hai năm Vụ Dữ mới khôi phục thành bộ dáng bây giờ, trị liệu tiếp theo lại không ai biết, may mắn, có thể khôi phục đến chín, mười phần, nhưng nếu bất hạnh, có thể sẽ tạo thành vết sẹo mãi mãi không có cách nào chữa trị.”

“Đối với chuyện của Vụ Dữ, chúng tôi bày tỏ đồng tình.”

Sau đó ký giả này nói tiếp.

“Nhưng không có nghĩa là cô ấy có thể nói dối, rất nhiều người có cảm giác mình bị lừa gạt, cho là Vụ Dữ là một người lợi dụng chuyện này lừa gạt sự đồng cảm của người khác, từ đó đạt được mục đích lừa gạt tiền thuốc thang.”

Phó Nhiễm sớm nghĩ tới bọn họ sẽ nói lên vấn đề như vậy.

“Lừa gạt sự đồng cảm sao? Xin hỏi, vết thương trên mặt Vụ Dữ vẫn là giả vờ vẽ ra hay sao? Ai cũng biết, khuôn mặt của một người con gái đôi khi là tính mạng của cô ấy.”

Phó Nhiễm lấy ra mấy tấm hình lúc Vụ Dữ đang trong thời kỳ dưỡng bệnh.

“Mỗi lần bôi thuốc, cô ấy đều đau đến chết đi sống lại, cũng nghĩ tới muốn tự sát, ai nguyện ý dùng cảnh ngộ của mình gặp phải để đổi lấy sự đồng cảm đây?”

“Nếu như vậy, về sau cảnh sát cũng tra rõ chuyện Vụ Dữ bị nạn không liên quan tới Lý gia, nhưng ban đầu vì sao Vụ Dữ một mực chắc chắn là Lý Sâm?”

Phó Nhiễm cảm thấy Vụ Dữ lo lắng, cô đưa tay tới cầm tay của cô.

“Hai ngày trước mấy người có đưa tin chuyện Lý gia từng đưa hai trăm vạn cho chúng tôi.”

“Xem ra, thật sự có chuyện này?”

“Đúng.”

Phó Nhiễm gật đầu.

Xung quanh truyền đến tiếng xôn xao.

Người phụ nữ trung niên gây chuyện chầm chọc.

“Như vậy còn nói không phải là để gạt tiền? Giả bộ gì chứ!”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh có hồn mà sắc lạnh.

“Bà ở đây nào loạn nửa ngày đơn giản là muốn nói chúng tôi cầm tiền của Lý gia, tôi thừa nhận quả thật Lý gia có phái luật sư tới để thương lượng, nhưng tôi lại xin hỏi, nếu thật sự là Lý gia không thẹn với lương tâm thì tại sao lại đưa ra hai trăm vạn? Là nhiều tiền mà không có nơi làm từ thiện sao? Nếu như các người muốn nói Lý gia là muốn dùng tiền để mua sự bình yên, hà tất không cần phải như vậy, chuyện này không thể nói rõ ra. “

Phó Nhiễm quay ra nói với một ký giả đài truyền hình trong đó.

“Anh là ký giả mục tin tức xã hội, tôi muốn hỏi, anh mỗi ngày đưa tin có liên quan đến tai nạn giao thông cũng không ít phải không? Chưa từng thấy có người cầm tiền đến nhà của người bị thương nói chớ đem chuyện công khai ra ngoài hay sao?”

Phân tích này đã rất rõ ràng, rất nhiều lý do tự nhiên đứng không vững nữa.

Nhưng thật ra truyền thông quan tâm cũng không phải là điều mà họ cho là sự thật.

“Vậy làm sao cô giải thích chuyện Vụ gia đã nhận hai trăm vạn đây?”

“Các người nghe nói tiền này là của Lý gia hay sao?”

Phó Nhiễm hỏi ngược lại.

“Theo thực tế thì Vụ gia muốn có số tiền kia quả thật rất khó”

Một ký giả khéo léo nói.

“Không!!”

Phó Nhiễm thắng thường phẩm nhận.

“Là không có khả năng như vậy.”

Cô lấy trong túi một tập hồ sơ, giọng nói hơi ảm đạm đôi chút mang theo mười phần chân thành.

“Vụ Dữu có thể được như hôm nay, người tôi muốn cảm ơn nhất chính là người đảm nhiệm vị trí giám đốc Hào Khôn ngày hôm nay, Minh Tranh.”

“À?”

“Chuyện này cùng tập đoàn Hào Khôn có liên quan sao?”

Phó Nhiễm lấy ra một bản photo .

“Đây là khoản mục Từ thiện của Hào Khôn, hàng năm Minh tổng sẽ giao cho kế toán trích một khoản để hoạt động từ thiện “.

Phó Nhiễm đưa ra tờ biên lai ghi từ hai năm trước.

“Các người có thể thấy rõ ràng thời gian nhận được số tiền này. 200 vạn, là Hào Khôn sau khi biết tin đã ủng hộ cho Vụ Dữu. Tôi vẫn nhắc lại câu nói trước kia, chúng tôi từ đầu đến cuối không nhận một xu nào của Lý gia!!”

Mọi người như bừng tỉnh hiểu ra.

Cũng có người chất vấn.

“Tin tức này chính xác sao?”

“Nếu các người không tin tưởng lời tôi nói có thể tới Hào Khôn điều tra, số tiền này hằng năm sẽ được ủng hộ cho Hội Chữ Thập Đỏ, cũng như ủng hộ giúp đỡ cá nhân Vụ Dữu vậy. Hôm nay, nếu không phải là chuyện ồn ào trở thành như thế này, tôi sẽ theo ý Minh tổng cùng giao ước là sẽ không công khai chuyện này. Vụ Dữu gặp chuyện không may đêm đó là đầu năm, vào buổi tối, con bé loáng thoáng thấy một bóng đen tạt dầu hỏa vào mặt mình, tình cảnh lúc ấy ai cũng sợ hãi. Đau đớn làm cho con bé bất tỉnh, căn bản không còn kịp nhìn kỹ mặt của đối phương. Mà Vụ Dữu ở phòng cấp cứu ICU điều trị đã hôn mê bất tỉnh thì Lý gia sớm an bài cho luật sư tới đây đàm phán, thử hỏi, nếu lâm vào tình cảnh này ai sẽ nghĩ tới còn có sự thật khác? Tôi muốn hỏi một câu, nếu Lý gia thật không thẹn với lương tâm, cần gì không để chúng tôi kháng án?”

Vụ Dữu bị cường bức, Phó Nhiễm không nói.

Cô chỉ có thể giấu chuyện này đi, Lý gia không muốn rước họa vào thân nữa thì sẽ lựa lời nói để mọi chuyện trở lại bình thường.

Phó Nhiễm giơ tờ giấy lên, không riêng gì số tài khoản của Hào Khôn còn có chữ ký của tổng tài Minh Tranh.

Tất nhiên sẽ không làm giả được.

Phó Nhiễm nói xong những lời này, miệng lưỡi đã khô đắng. Ký giả đặt câu hỏi rõ ràng không còn công kích nữa, phần lớn cũng quan tâm đến chuyện Vụ Dữ liệu điều trị.

Mấy người gây chuyện không đạt được mục đích, chỉ đành ảo não lặng lẽ rời đi.

Dưới lầu, bên trong xe Limosine màu đen, người đàn ông giơ cổ tay lên nhìn thời gian.

“Không chậm trễ lắm, lên ôi!”

La Văn Anh cùng hần lấy ra chuẩn bị xong quà tặng đã chuẩn bị trước đi lên nhà Vụ Dữ liệu. Phó Nhiễm nghe được chuông cửa, đứng dậy đi mở cửa.

“Minh tổng?”

Thanh âm tràn đầy vui mừng. Minh Tranh thiếu chút nữa cười ra tiếng, người phụ nữ này không làm diễn viên quả thật là uống phở.

“Mau vào trong nhà ngồi.”

Minh Tranh cùng La Văn Anh tiến vào phòng khách, thấy gian phòng chật ních đám ký giả, không thể không giả vờ bày ra bộ dáng giật mình. Nhân vật anh hùng xuất hiện thì đương nhiên là được đối xử đặc biệt. Toàn bộ sự chú ý ban đầu của mấy người dành cho Vụ gia bây giờ chuyển hết sang Minh Tranh.

La Văn Anh đi tới đưa quà tặng cho Vụ Dữ liệu.

“Mở ra xem một chút.”

“Cám ơn.”

Phó Nhiễm giúp Vụ Dữ liệu mở quà ra, là một quả cầu thủy tinh tuyệt đẹp, bên trong có bọt bong bóng tuyết màu trắng, nhấn chốt mở sau liền có thể thấy cảnh tuyết rơi.

“Chị, là tuyết rơi!!”

Tổng tài của Hào Khôn hạ mình trực tiếp đến thăm cô gái bị huỷ gương mặt. Hình tượng đẹp này được nhiều người cảm động.

Hơn nữa Minh Tranh xuất hiện khi lời nói dối của Vụ Dữ liệu bị vạch trần. Nếu tin tức này được công bố chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng lớn hơn.

Lý Vận Linh xem tin tức đang chiếu trên tivi, không khỏi nóng giận ném ly trà xuống đất.

” Tổng tài Hào Khôn?? Hừ, lấy tiền của Minh gia chúng ta làm người tốt không tính, còn có mặt mũi lên TV? Thành Hữu, con ra đây xem. Nếu không phải ban đầu hai đứa này thông đồng với nhau giở trò với di chúc, nói ra ai sẽ tin??”

Minh Thành Hữu ngồi ở ghế salon xem tivi, che giấu cảm xúc rất tốt. Hần nghe tin tức không ngớt lời khen tặng Minh Tranh, Phó Nhiễm lần này không chỉ nhờ truyền thông phản kích lại Lý gia mà còn quảng bá việc ủng hộ của Hào Khôn.

Một mũi tên trúng hai đích.

Hơi thở Lý Vận Linh dồn dập, đập tay trái xuống ghế salon.

” Thành Hữu! Chẳng lẽ con để cho bọn chúng phách lối vậy sao?”

” Mẹ chuyện Vụ Dữ liệu, con đã khuyên mẹ thu tay lại...”

Minh Thành Hữu không kiên nhẫn đứng dậy, đi đến trước tivi, đôi mắt đào hoa hẹp dài đầy lửa giận.

Đến chiều, toàn bộ ký giả mới rời đi, Phó Nhiễm đưa thím ra ngoài mua thức ăn bận rộn chuẩn bị tối 8h bàn đầy ắp món ăn. Chú lấy rượu ra chiêu đãi Minh Tranh và La Văn Anh.

Vưu Dữu thấy khó chịu khi ngồi ăn cơm với nhiều người.

Chú thím hết lời cảm ơn Minh Tranh. Sau giờ ăn tối, Phó Nhiễm tiễn hai người xuống nhà.

” Tôi đã nói rồi, cuộc trao đổi này sẽ có lợi với anh!!”

” Anh không nghĩ em sẽ dùng cách này. Cũng đúng, bằng chứng cụ thể tốt hơn lời đồn đại. Lý gia chi bằng há miệng cũng không thể tạo sóng gió nữa.”

Phó Nhiễm khoanh hai tay trước ngực, như thế này mới cảm thấy đỡ lạnh.

” Thật ra hôm nay tôi không nắm chắc phần thắng, chỉ sợ nói hồ đồ làm cho sự việc trở nên nghiêm trọng hơn. Gửi tin nhắn bảo anh đến là để cho ký giả không có thời gian tính toán nguồn gốc hai trăm vạn anh vừa xác nhận kia. Cũng may mọi lo lắng đều đã qua.”

Đôi mắt Minh Tranh như đang cười.

“Là em đang lợi dụng anh?”

” Không, chúng ta hỗ trợ nhau thôi mà!!”

La Văn Anh ngẩng đầu, không khỏi tò mò nhìn Phó Nhiễm.

Trong suy nghĩ của mình, Phó Nhiễm bây giờ rất thay đổi. Nhớ lại lúc hai bên gia đình gặp nhau, cô rất ít nói chuyện. Hoàn toàn ngược lại hôm nay tranh luận với ký giả.

Phó Nhiễm tiễn hai người ra xe, khi họ rời đi cô mới trở về nhà.

Chiếc xe Audi màu đỏ của cô đậu ở ven đường, Phó Nhiễm vui đầu suy nghĩ, hy vọng ngày mai thức dậy sẽ không đọc thấy tin tức gây tổn thương Vưu Dữu nữa. Cô chậm chạp lấy chìa khóa xe trong túi xách ra.

Nhanh mắt thấy một bóng dáng mờ lung, Phó Nhiễm dừng chân đứng tại chỗ. Ánh sáng đèn đường chiếu sau lưng người đàn ông này, khuôn mặt chìm trong bóng tối nhưng cô vẫn nhận ra người đã cùng cô hợp rồi tan.

Hai người nhìn nhau.

Cô không nghĩ mình sẽ gặp hắn ở đây.

Phó Nhiễm bước tới, Minh Thành Hữu nghiêng người. Đôi chân lười biếng dựa vào đầu xe màu đỏ.

Phó Nhiễm chú ý tới xe hắn đậu sát phía sau xe mình, cô giả vờ không để ý từng bước khó khăn bước tới trước cửa xe.

Lòng bàn tay khăn trương toát nhiều mồ hôi, Phó Nhiễm đưa tay mở cửa xe.

” Cầu Kết??”

Người đàn ông đột nhiên gọi, gò má hướng tới Phó Nhiễm, đôi mắt nhìn cô chằm chằm. Hai chữ Cầu Kết khắc sâu tận trong xương tủy.

Trừ hắn ra, chưa từng có giọng nói của ai lưu luyến mê hoặc gọi cô như vậy.

72. Chương 72

Chương 72: Phó Nhiễm, chúng ta làm lại từ đầu đi

Phó Nhiễm mở cửa xe ra, sau đó đứng bên cạnh cửa xe. Vẫn như trước, mỗi lần hắn xưng hô như vậy cô đều cãi lại.

“ Không được gọi tôi là Cầu Kết?”

Minh Thành Hữu không nói gì thêm, chỉ nhìn chằm chằm cô.

Phó Nhiễm ném túi xách lên ghế phụ, đóng cửa xe lại và khởi động xe. Minh Thành Hữu vẫn đứng bất động như trước, cô bấm còi nhưng hấn giả vờ như không nghe thấy. Đuôi xe Phó Nhiễm bị xe Minh Thành Hữu đậu sát nên cô không thể lùi xe được. Phó Nhiễm mở dây an toàn, bấm còi thêm mấy lần.

Minh Thành Hữu đứng thẳng người lên, gió ban đêm làm cho vài sợi tóc đen bay bay ngay trán, hai tay đặt trước ngực mà phần eo trở nên hơi cong. Phó Nhiễm vẫn ngồi ở ghế lái, không nghĩ ra mục đích hấn đứng ở đây lại không nói lời nào.

Sau mười mấy phút giằng co, Phó Nhiễm mở cửa xe bước chân trái ra ngoài.

“ Anh có việc gì sao?”

Minh Thành Hữu đứng dậy, cũng không tránh người ra mà mở cửa xe đối diện ngồi vào ghế phụ.

Phó Nhiễm ngồi lại vào trong xe, giọng nói có chút nặng nề.

“ Có việc gì sao??”

Minh Thành Hữu thuận thực bật lò sưởi, lại mở thêm nhạc, sau khi chờ đợi hấn lại tự đem chính mình đặt vào hoàn cảnh thoải mái.

Sau đó, mới quay đầu nhìn cô.

“ Phó Nhiễm “

Cô và Minh Thành Hữu nhìn nhau.

“ Chuyện Vụ Dữ, cuối cùng em có tin tưởng lúc đấy anh không hề giúp Sâm tử sao??”

Phó Nhiễm mím môi lại, không biết trả lời thế nào.

Tầm mắt Minh Thành Hữu xuyên qua kính chắn gió, ánh đèn đường màu cam bao phủ ánh mắt hắc ám của người đàn ông.

“Tại sao lại tin?”

Cổ họng Phó Nhiễm nhói đau, giống như bị lửa thiêu đốt.

Cô do dự muốn nói ra, quả thật lúc đó cũng không cần thiết phải lừa gạt.

Lúc trước Phó Nhiễm đã quyết tâm làm như vậy, nếu biết được sự thật nhất định sẽ chịu đả kích.

“ Là Vụ Dữ nói cho tôi biết”.

Minh Thành Hữu gật đầu, lúc này cả hai đều trầm mặc không nói gì. Hấn phá vỡ im lặng một lần nữa.

“ Nếu Vụ Dữ nói cho em biết sự thật sớm hơn, chắc mọi chuyện về sau sẽ không như thế này !!”

Phó Nhiễm yên lặng.

“ Sâm tử gây chuyện, là anh xử lí không tốt, nhưng cả hai bên đều không có chứng cứ. Chỉ trông chờ hai đứa nói thật nhưng ai cũng không tin tưởng. Phó Nhiễm! Hai năm trước Sâm tử bị đưa ra nước ngoài cũng coi như vì chuyện Vụ Dữ mà phải trả giá “.

Cô cùng hấn bốn mắt nhìn nhau.

“Rốt cuộc anh nói vậy là có ý gì?? Lý gia đem chuyện này gây ồn ào như vậy, cùng lắm là tôi cũng ăn miếng trả miếng. Anh cũng không cần tìm tới cửa để chất vấn tôi?”

Minh Thành Hữu nghe vậy, khóe miệng vẽ lên ý cười hài hước. Hấn bình tĩnh nhìn vào mắt Phó Nhiễm.

“ Vậy anh hỏi em, bỏ qua chuyện Vụ Dữ cùng Sâm tử đi, lúc trước còn lý do nào mà em rời khỏi anh? “

“ Anh??”

Giọng nói Phó Nhiễm trầm đục.

“ Em một mực chắc chắn chuyện Sâm tử là anh đứng sau thu xếp, kỳ thật anh có gì là chưa làm qua. Phó Nhiễm, em quá sai lầm rồi sau vẫn không nói một tiếng xin lỗi sao??”

Phó Nhiễm quá hiểu lời nói của Minh Thành Hữu. Chỉ nói hai ba câu có thể đưa cô vào việc này.

“ Chuyện này không chỉ Vương gia và Lý gia, tôi cùng anh cả hai cũng đều có trách nhiệm.”

Minh Thành Hữu không nói rõ ý kiến, cũng gật đầu.

Phó Nhiễm cảm thấy lò sưởi đã bật quá cao, mà hần cũng không có ý xuống xe. Hai tay cô đặt lên tay lái.

“ Tôi muốn về nhà!”

Minh Thành Hữu cầm lấy dây an toàn, hần rất nhanh mở khóa dây. Thừa dịp Phó Nhiễm đang giật mình, nửa người trên nhanh chóng chồm qua, chống tay trái lên lưng ghế dựa, đôi môi lạnh lẽo cơ hồ sượt qua gò má Phó Nhiễm. Hần đột nhiên bao vây cô trong không gian chật chội, hô hấp trở nên nóng bỏng.

Phó Nhiễm không nghĩ ra thái độ người đàn ông này trước sau lại khác nhau như vậy. Cô tìm tới cửa, hần ngay cả liếc nhìn cũng lười biếng. Đối với cô không là lãnh đạm thì là nhục nhã, sau lưng cô là cửa kính xe lạnh như băng, Minh Thành Hữu vòng tay qua người, ra sức ôm cô vào trong lòng.

Xông vào mũi là mùi thuốc lá vừa quen thuộc vừa xa lạ. Xen vào đó là mùi nước hoa thuộc về Minh Thành Hữu.

Hần cúi đầu hôn lên môi Phó Nhiễm, cô kinh ngạc đến mức há miệng.

Minh Thành Hữu hôn đi hôn lại cánh môi cô, hần vừa như đang cố gắng nhấn nhịn vừa như không kìm được cảm xúc, va đập làm cô cảm thấy đau, hai tay ra sức đẩy hần ra, Minh Thành Hữu đơn giản đem hai tay cô đặt sau lưng mình.

Nụ hôn của hần dần trở nên lưu luyến, hô hấp Phó Nhiễm gấp gáp, bộ ngực bị hần đè nén gắt gao. Ánh mắt Minh Thành Hữu trở nên ham muốn, hần lợi dụng ưu thế cao lớn của mình, cúi xuống nhìn cô chăm chăm.

Ánh mắt hần lạnh lùng nhưng lại không có đến một chút say mê.

Nhiệt độ bên trong xe trở nên nóng rực, Minh Thành Hữu buông cánh tay giữ cô ra. Đôi môi Phó Nhiễm vì hôn mà sưng đỏ, ngón tay hần khẽ vuốt ve vài cái.

Phó Nhiễm hồi hộp nhắm mắt lại.

Minh Thành Hữu nở nụ cười lạnh, không cho cô cơ hội chống đối. Hần mở cửa xe bước ra ngoài, trước khi đi còn giúp cô đóng cửa lại.

Phía sau truyền đến âm thanh động cơ, Phó Nhiễm lúc này mới mở mắt.

Chiếc xe màu đen như u linh mau chóng lướt qua chiếc Audi màu đỏ, Phó Nhiễm lấy tay xoa xoa đôi môi mình.

Cô không kịp giữ lại mùi hương, giống như hai năm trước đã không thấy bóng dáng Minh Thành Hữu đâu nữa.

Phó Nhiễm tắt lò sưởi, mở cửa kính xe làm cho gió lạnh thổi vào mặt mình lúc này vô cùng lo lắng bất an.

Đột nhiên chuông điện thoại reo lên, khi có ánh sáng nhấp nháy Phó Nhiễm mới cầm máy lên.

Trên màn hình di động hiển thị tên Cố Diệp Thừa.

Nếu hần không gọi điện thoại đến, Phó Nhiễm liền quên mất cô và hần đang tìm hiểu nhau.

“ Alo?”

“ Phó Nhiễm, em đang ở đâu?”

“ Đang ở bên ngoài bàn bạc công việc”.

Phó Nhiễm đem mái tóc bị Minh Thành Hữu làm rối vuốt vuốt ra sau đầu.

“ Có việc gì sao?”

“Vừa rồi tôi gọi mấy lần em đều không nghe máy, đến nhà cũng không có ở nhà. Ngày mai chúng ta có hẹn ăn cơm trưa tôi sợ em quên mất”.

“ A !!”

Phó Nhiễm không thích hấn, cũng đang tìm cơ hội muốn nói rõ ràng với Cố Diệp Thừa.

“ Được rồi. Trưa mai gặp !!”

Phó Nhiễm tắt điện thoại, hai tay đặt lên tay lái.

Trở về nhà cũng không trễ lắm, Phạm Nhân đang xem tivi ở phòng khách, trên bàn bày ra vài hộp quà.

“ Tiểu Nhiễm, Cố Diệp Thừa quả là đứa nhỏ không tồi, con mau nắm lấy cơ hội.”

Phó Nhiễm trả lời Phạm Nhân mấy câu không rõ ràng.

“ Mẹ, con biết chuyện của mình mà”.

“ Chỉ sợ con suy nghĩ không thông suốt, công ty của Cố gia chỉ mới ở giai đoạn khởi nghiệp, nhưng đứa nhỏ này mẹ thấy rất có tham vọng. Chờ hai đứa kết hôn, cha con sẽ đáp ứng giúp nó một tay.”

Phó Nhiễm không hiểu sao trong lòng cảm thấy buồn, xem ra mối quan hệ của bọn họ như loại quan hệ đặt lợi ích lên trên hết mà thôi.

Cô đáp ứng cùng Cố Diệp Thừa tìm hiểu, thứ nhất là vì Phạm Nhân, thứ hai là cô còn nhớ lần đầu gặp hấn ăn chơi trác táng với khi gặp sau này như không cùng một người.

Hơn nữa hấn và Phó Tụng Đình chỉ gặp qua vài lần, đã đem những khát vọng trong lòng nói với cha. Nên không thể nói hấn là một người đơn giản.

Phạm Nhân vẫn tiếp tục nói, Phó Nhiễm không khỏi thấy phiền chán.

” Mẹ... “

“Con có muốn hôm nào sắp xếp để hai bên gia đình gặp nhau một lần không?”

” Không cần! Con không muốn bắt đầu với hấn”.

” Cái gì?”

Phạm Nhân giật mình.

“Không phải nói chuyện rất hợp sao? Cố Diệp Thừa đối xử với con rất tốt, cũng coi như có thể tiến tới.”

” Con không có cảm giác với hấn..”

” Tiểu Nhiễm”

Phạm Nhân đi qua ngồi bên cạnh Phó Nhiễm.

” Hôn nhân không phải dựa vào việc duy trì tình cảm. Ta thật đồng ý với ý kiến sau lâu ngày chung sống sẽ nảy sinh tình cảm với nhau.”

“ Mẹ trước kia là con đáp ứng người cùng hấn xem mặt, nhưng tình cảm không thể miễn cưỡng được.”

Phạm Nhân còn muốn nói tiếp nhưng Phó Nhiễm bảo mình thấy không khỏe xin phép lên lầu.

Tại thư phòng Lý gia, Lý Tắc Cần nói chuyện trực tuyến từ nước ngoài với Lý Sâm, chuyện Vương Dữu vũ lộ ra không thể gạt được hấn. Lý Sâm nghe nói hậu quả của cha và bác gây ra không khỏi tức giận, đập vỡ chiếc điện thoại di động đang đặt bên cạnh.

“Chuyện của con không cần hai người quan tâm, trí nhớ con không kém đến mức quên chuyện hai năm trước. Nhưng con nhắc lại lần nữa là con sẽ tự mình giải quyết, ai cho hai người làm trò như vậy chứ?”

“Sâm tử!! “

Sắc mặt Lý Tắc Cần lo lắng, hoàn toàn không nghĩ tới thời gian hai năm có thể làm cho tính tình con người thay đổi như vậy.

“Bác của con không muốn để cho Vưu gia mắng con oan uổng như vậy được!”

“Tóm lại...”

Mái tóc được nhuộm màu nâu nhạt của Lý Sâm tiến sát vào màn hình, đường nét khuôn mặt tuyệt đẹp, có mấy phần giống phong thái của Minh Thành Hữu.

“Trước khi con về nước, con nhắc lại lần cuối cùng, về sau đừng để con nghe bất cứ điều gì liên quan đến chuyện này!!”

Không đợi Lý Tắc Cần mở miệng, bên kia đã gấp máy tính, không cho ông có cơ hội trả lời.

Lý Tắc Cần nổi giận, cầm ly lên nhưng không có chỗ phát tiết, chỉ đành uống ngụm nước trà trong ly.

Cửa phòng làm việc của tổng tài Hào Khôn bị ra sức mở ra, La Văn Anh đi thẳng vào.

“Anh có ý gì? Tại sao lại dừng dự án của tôi?”

Minh Tranh ngồi ở ghế da phê duyệt văn kiện, hắn không ngẩng đầu tay chỉ lên bàn làm việc.

“Mới vừa pha cà phê, uống một chút hạ hỏa đi”.

La Văn Anh đi lên trước, một tay ngăn lại không cho hắn ký tên.

“ Nói cho rõ ràng!!”

Minh Tranh đem văn kiện đặt lại bàn làm việc.

“Rất đơn giản, dự án này là do em phụ trách. Hiện tại, tin mật bị lộ làm cho MR thừa cơ tham gia, nội gián khẳng định ở trong nhóm em”.

“ Tôi có thể điều tra.”

“Eve, đừng ngây thơ, nhất thời muốn điều tra rất dễ nhưng sẽ làm rối loạn. Tôi muốn giữ lại em, đương nhiên phải t người chịu tội thay. Em chọn hay tôi chọn? Chọn người luôn bên cạnh em là Tiểu Chu đi, rất có sức thuyết phục”.

“Không được !!”

La Văn Anh không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

“Tiểu Chu là do tôi tiến cử, tôi luôn tin tưởng cô ấy.”

“Tốt lắm”.

Minh Tranh ngẩng đầu nhìn cô chăm chăm.

“Chính em chọn đi, chọn người bên cạnh em cho là vô dụng. Cho họ một khoản tiền bồi thường, chúng ta cũng có câu trả lời thỏa đáng.”

“Chẳng lẽ anh chỉ vì câu trả lời thỏa đáng sẽ phá hủy tiền đồ của một người vô tội?”

Giọng nói La Văn Anh có chút kích động.

“ Nếu vạn bất đắc dĩ một ngày nào đó, có phải anh cũng sẽ hy sinh tôi?”

“Eve. “

Minh Tranh nhúu chặt mày, cây viết trong tay hắn nặng nề gõ lên mặt bàn.

“Nên nhớ Hào Khôn không phải là nơi làm từ thiện”.

La Văn Anh hai tay chống vào góc bàn, trong người cảm thấy tức giận không khỏi sượng mặt.

“Được. Thật xin lỗi!!”

“ Có thể em nghĩ là tôi tàn nhẫn. Nhưng đây nhất định tôi phải ép em quyết định, hy sinh một người thay vì hy sinh chính mình.”

Minh Tranh cầm bút lên ký tên mình.

“ Ý đồ của MR rất đơn giản, là muốn em.”

La Văn Anh có thể đoán được.

“ Quả thật bọn họ đã nói qua với tôi”.

“ Không đạt được cho nên muốn hủy hoại em. Nhưng nếu tôi thật sự đuổi việc em, sẽ không có công ty nào dám dùng đến em.”

La Văn Anh nghĩ lúc người vô tội bị hắt đuổi việc, xã hội này làm cho con người không thể không cúi đầu. Ra khỏi phòng làm việc của hắn, vấn đề khó giải quyết đang chờ đợi cô.

Minh Tranh sẽ không ngốc đến nỗi đi gây chuyện rắc rối với người khác.

Phó Nhiễm theo đúng hẹn đi tới nhà hàng, Cố Diệp Thừa đã gọi món, chăm sóc cô chu đáo, gấp đầy ắp thức ăn vào chén cho cô. Phó Nhiễm tư tưởng không tập trung, không biết nên mở miệng thế nào.

“ Ném thử món tôm đi.”

Phó Nhiễm dùng đôi đũa khều khều vài cái, thật sự không muốn ăn.

“Cố Diệp Thừa, có chuyện tôi cần nói rõ ràng với anh.”

“ Chuyện gì vậy?”

“Chúng ta đừng nên tiếp tục nữa!”

Cố Diệp Thừa có chút kinh ngạc.

“Tại sao?”

Rất đơn giản, Phó Nhiễm đặt đũa xuống.

” Không có cảm giác !”

“ Nói chuyện rất thẳng thắn.”

Cố Diệp Thừa không tỏ ra vẻ tức giận.

“ Chưa biết chừng sau này sẽ nảy sinh tình cảm.”

“Nếu là thật, anh có thể đợi đến ngày nảy sinh tình cảm sao?”

Nói xong thấy có người đến kéo ghế ngồi, Phó Nhiễm nhìn đối diện qua thấy Minh Tranh.

Không khỏi thấy đau đầu, thật sự là thế nào có người đến góp vui.

Cố Diệp Thừa khá lịch sự, cùng Minh Tranh trò chuyện mấy câu.

“Tiểu Nhiễm, cô suy nghĩ rõ ràng rồi chứ?”

“Diệp Thừa, thật xin lỗi.”

Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.

Nếu Phó Nhiễm đã dứt khoát không muốn, Cố Diệp Thừa cũng không thể miễn cưỡng, rời đi rất có tác phong đàn ông.

Minh Tranh cầm lấy một chiếc đũa gõ lên đầu Phó Nhiễm.

“ Đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình rồi! Dù gì cũng có anh là nam chính ở đây, lúc nào lại có thêm nam phụ, nam thứ hả?”

“Ca ca” .

Phó Nhiễm đẩy tay hấn ra.

†Anh nói thật cho tôi. Mấy lần trước tôi xem mắt cũng là do anh đến phá hỏng, đúng không?”

“Có tâm tư như vậy không bằng cân nhắc anh?”

“Nói cách khác là anh thừa nhận?”

Phó Nhiễm gấp rau vào chén.

“Anh cũng thật nhàm chán!”.

Cũng đúng, mỗi lần xem mắt cô đều thất bại, và lại lúc thất bại thảm hại nhất thì Minh Tranh lại xuất hiện.

“Anh không đành lòng nhìn em tuyệt vọng”.

Trước đó vẫn đang nói đùa, Phó Nhiễm thấy Minh Tranh nhận điện thoại, nụ cười bỗng chốc biến mất, thay vào đó là ánh mắt u ám.

“ Nói lại lần nữa”.

Động tác nhai miệng của cô trở nên chậm chạp.

Sắc mặt Minh Tranh xanh mét, tay cầm điện thoại nổi cả gân xanh.

“ Chờ ở đó. Tôi lập tức tới ngay.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Phó Nhiễm vội vàng hỏi.

Minh Tranh đứng dậy cũng không trả lời liền sải bước ra ngoài, Phó Nhiễm cầm túi xách vội vàng đi theo, chỉ sợ hấn có chuyện. Cô ngồi vào ghế phụ, dọc đường đi hấn đều không nói chuyện, tay nắm thành quyền chống cằm dưới, thỉnh thoảng lái xe chạy thật nhanh.

Xe chậm rãi chạy vào khu nghĩa địa, lại chạy nhanh như điên. Phó Nhiễm mới nhận ra đây là nơi chôn cất Minh Vân Phong.

Chưa thấy người đâu, xa xa đã nghe được âm thanh.

Xe quẹo cua tới đường mòn trong rừng, Phó Nhiễm thấy Triệu Lan cùng tài xế xe Bentley màu sẫm banh đứng ở đó. Thần sắc Triệu Lan hốt hoảng hướng về phía cửa xe.

“ Van xin bà đừng như vậy. Để tôi gặp ông ấy một chút.”

Minh Tranh phóng xe tới, đột nhiên bánh xe lướt qua đường răng cửa bằng đá. Hấn thắng gấp, đẩy cửa xe sải bước đi trước, cô đi theo Minh Tranh tới bên cạnh xe Bentley.

“Mẹ, có chuyện gì?”

“ Minh Tranh, tro cốt của cha con.... Ta không thấy được ông ấy, con hãy xin bà ấy đừng đem tro cốt đi!”

Cửa kính xe tối màu chậm rãi mở, lộ ra khuôn mặt được trang điểm sắc xảo của Lý Vận Linh. Bà lấy kính mắt ra, tầm mắt nhìn mấy người đang bồn khoăn.

“ Triệu Lan, Vân Phong là chồng của tôi. Tôi muốn đưa ông ấy đi đâu không cần phải hỏi bà.”

Phó Nhiễm đứng bên cạnh Minh Tranh, thấy Lý Vận Linh vồ vồ bên cạnh. Cô cúi đầu xuống mới thấy hũ tro cốt màu đen. Triệu Lan vừa khóc vừa khom lưng muốn giành lấy, Lý Vận Linh tiện tay thả hũ tro vào hộp đưa qua bên kia.

“ Tôi sẽ đưa ông ấy đến một chỗ an tĩnh, khi còn sống bị người khác quấy rầy, sau khi chết.... Bà đừng mong gặp được ông ấy một lần!!”

“Bà....”

Hai tay Triệu Lan nắm chặt cửa sổ xe.

“ Bà vì sao muốn đưa ông ấy đi?? Nơi này là khi còn sống ông ấy đã chọn, bà không có tư cách!”

“ Tôi không có tư cách, bà có sao?”

Lý Vận Linh không giận mà cười, bà hỏi đùa ngược lại.

“Tôi dựa vào bằng chứng tôi là vợ ông ấy, vậy là đủ rồi !”

Phó Nhiễm thấy toàn thân bất giác tràn đầy một loại bi thương.

Trước khi chết, Minh Vân Phong thừa nhận yêu Triệu Lan thì sao?? Ông ấy không cho Triệu Lan một danh phận, ở đời Triệu Lan còn bị người đời phỉ nhổ là người thứ ba. Bất luận yêu nhau hay không, sau khi Minh Vân Phong qua đời, Lý Vận Linh có thể lợi dụng thân phận của mình để đoạt quyền lợi.

“Bà có nghĩ tới người làm như vậy sẽ khiến Vân Phong chết không nhắm mắt??”

“ Vân Phong là tên để bà gọi ông ấy sao??

Giọng điệu chua ngoa của Lý Vận Linh.

“ Ta đây vì muốn tốt cho ông ấy, đã chọn một mảnh đất làm nơi chôn cất riêng. Chờ trăm năm sau, tôi cũng chôn cất chung chỗ với ông ấy.”

Minh Tranh thấy Triệu Lan như khóc hết nước mắt, hướng tới cửa sổ xe đánh một cước.

“ Lý Vận Linh ! Bà đừng quá đáng !!”

“ Dựa vào cậu sao??”

Lý Vận Linh nghiêng răng nghiêng lợi.

“ Nói dễ nghe một chút chỉ là con riêng, nói khó nghe là tạp chủng!!”

Phó Nhiễm vội ôm cánh tay của Minh Tranh.

“ Ca ca, bình tĩnh đi. Anh không thể ra tay với bà ấy được”.

Lý Vận Linh lạnh lùng nhìn Phó Nhiễm.

“ Nó muốn động tay động chân đối với ta sao??”

Phó Nhiễm tự dè nén tức giận trong lòng.

“ Xin bà nhớ rõ, trong di chúc khi Minh tướng quân chết, ông ấy hi vọng bà đối đãi Minh Tranh thật tốt.”

“ Ông ấy chẳng lẽ cũng hi vọng Minh Tranh đuổi tận giết tuyệt Thành Hữu sao?? Phó Nhiễm, 5 % cổ phần Hào Khôn trong tay Thành Hữu như thế nào lại đến tay hấn. Cô rõ nhất !! “

Phó Nhiễm á khẩu không trả lời được, Lý Vận Linh nói đúng, Minh Vân Phong chỉ để lại di chúc suy tính chu toàn, lại hoàn toàn bỏ đi danh phận con riêng trên lưng Minh Tranh hai mươi mấy năm qua. Thù hận trong lòng nhất thời khó có thể chấp nhận.

“Chú Vương, lái xe, hôm nay là ngày tốt, còn phải đi chọn giờ hạ táng cho Vân Phong!”

“Dạ, phu nhân.”

Chú Vương khởi động động cơ, Triệu Lan sợ hãi nhào tới hai tay gắt gao cầm cửa sổ xe.

“ Đừng như vậy ! Tôi chưa bao giờ hy vọng điều gì xa vời, chỉ cần mỗi ngày cho tôi được gặp ông ấy là tốt rồi. Xin bà chôn cất ông ấy lại chỗ cũ, những thứ khác tôi đều không cần...”

Lý Vận Linh ý bảo chú Vương lái xe đi, cửa sổ từ từ đi lên gần kẹp vào tay Triệu Lan, Minh Tranh nhanh tay kéo bà lại.

“ Mẹ !!”

“ Trả lại cho tôi! Lý Vận Linh ——“

Xe Bentley nhanh chóng rời đi.

Phó Nhiễm đứng tại chỗ, ánh mặt trời nắng ấm, ở nơi này vẫn lạnh lẽo như cũ làm cho lòng người cũng lạnh lẽo.

Minh Vân Phong sau khi chết lần nữa không được nghỉ ngơi, không thể không nói bi ai. Phó Nhiễm nhẹ quay đầu nhìn Minh Tranh ôm lấy Triệu Lan đang kêu gào, thấy không khuyên được, tính tình trở nên tức giận.

“ Ông ấy có gì tốt mà khóc?? Nếu ông ấy thực sự yêu thương mẹ, sẽ cho người một danh phận. Như vậy là tốt nhất, con chưa bao giờ thật lòng coi ông ấy là người thân của mình!”

“ Con...”

Triệu Lan nghe vậy, sắc mặt giận đến trắng bệch. Bà hung hăng tát Minh Tranh.

“ Đứa con xấu xa !”

Phó Nhiễm không nghĩ Triệu Lan sẽ đánh, cô thấy trên mặt Minh Tranh năm dấu tay rõ ràng, trong nháy mắt sưng đỏ. Có thể thấy Triệu Lan dùng toàn bộ sức lực.

Minh Tranh sắp xếp tài xế đưa Triệu Lan về. Phó Nhiễm ngồi trong xe thấy hấn ra khỏi biệt thự, sắc mặt khó đoán, một bên mặt còn sưng.

Hấn ngồi lên xe, cũng không nhìn tới Phó Nhiễm.

“ Anh đưa em về.”

“ Tâm tình bác gái có khá hơn chút nào không?”

“ Ừ.”

Minh Tranh lái xe được một nửa đường thì dừng ở ven đường, Phó Nhiễm cùng hấn xuống xe ngồi ở ghế dài bên trong công viên, chính mắt nhìn thấy nước mắt hấn chảy xuống. Cô cũng không biết làm sao an ủi, Phó Nhiễm lấy khăn ướt hướng tới mặt Minh Tranh.

“ Anh không phải muốn khóc sao? Rất uất ức phải không??”

Minh Tranh liếc cô một cái, mặc cho cô chế nhạo.

Phó Nhiễm lấy khăn ướt vỗ vỗ mặt hấn.

“ Tự cầm đi.”

Minh Tranh chỉ quay mặt đi.

“ Đây là lần đầu tiên mẹ tát anh “.

“ Nhìn ra được lời nói kia của anh làm bà rất đau lòng”.

“ Chẳng lẽ anh nói không đúng???”

Minh Tranh nhú mày.

“ Tôi biết nhưng anh không thể nói theo cách khác sao?? Danh phận có thể là khúc mắc cả đời bà !!”

Phó Nhiễm dùng sức bấu mặt hấn.

“ Ai u!”

Minh Tranh đau, hấn nắm chặt tay Phó Nhiễm.

“ Anh không biết rốt cuộc vì cái gì mà bà lại kiên trì như vậy. Ông ấy khi sống nhiều thời gian sống chung Lý Vận Linh, sau khi chết lại rơi vào cảnh xa rời. Ngoài tiếng xấu ra thì mẹ anh còn được gì chứ?”

“ Có thể là chúng ta không hiểu. Chắc đây mới là yêu !”.

Minh Tranh không khỏi cười lạnh, hắt lắc đầu, cầm tay Phó Nhiễm đặt lên đầu gối mình. Cô cảm thấy tay Minh Tranh rất lạnh, hai người ngồi một lúc sau đó mới rời đi.

Minh Tranh vẫn cầm tay cô, Phó Nhiễm giật tay lại không được.

“ Nắm tay chút thôi, hôm nay em phải an ủi anh.”

“ Được rồi. Tối nay mời anh ăn cơm, vừa rồi nhìn anh bị đánh...”

Phó Nhiễm ngẩng đầu cười nói, vừa mới đi vài bước đột nhiên dừng bước. Minh Tranh dắt tay cô quay đầu lại.

“ Sao vậy?”

Sau xe Minh Tranh có một chiếc xe thể thao màu đen chẳng biết đỗ khi nào.

Phó Nhiễm không biết Minh Thành Hữu tới đây từ lúc nào.

Hắn mở cửa sổ xe xuống, cùi chỏ gác lên. Đôi mắt lạnh lùng nhìn bọn họ.

Minh Tranh cũng chú ý điều khác thường, hắn nắm tay Phó Nhiễm bước nhanh về phía trước.

Minh Thành Hữu lấy kính mắt xuống.

“ Phó Nhiễm”.

Cho tới giờ hắn đều gọi cả tên họ của cô như vậy, hoặc gọi cô là cầu kết, cứ phải không giống những người khác.

Minh Tranh đi qua xe Minh Thành Hữu.

“ Hôm nay không phải Minh Vân Phong hạ táng lần nữa sao? Sao cậu không ở lại đó tham gia?”

Minh Thành Hữu cười cười, ánh mắt ẩn nhẫn không tỏ ra tức giận.

Mặc dù đối với Minh Vân Phong có oán hận, nhưng dù sao tình cảm ngày xưa vẫn còn.

“ Ông ấy được chôn cất trong khuôn viên nghĩa trang của gia đình, tôi muốn gặp lúc nào cũng được”.

Minh Tranh kéo Phó Nhiễm rời đi.

“ Phó Nhiễm!!”

Minh Thành Hữu gọi cô lại.

“ Tôi có việc muốn nói với em”.

Minh Tranh kéo Phó Nhiễm lên xe mình.

Sau khi phát động động cơ rồi lái xe đi thật xa, gương mặt căng thẳng của Minh Tranh bây giờ mới tan đi.

“ Hắn tìm em có việc gì?”

“ Không biết!!”

“Tiểu Nhiễm, nước cũng không chảy ngược trở lại. “

Phó Nhiễm không yên lòng đáp một câu.

“Anh coi tôi là dòng sông sao?”

Cô nhớ Minh Thành Hữu nói có chuyện muốn nói, nhưng liên tiếp mấy ngày cũng không thấy Minh Thành Hữu đâu, Phó Nhiễm cho rằng hắn đùa giỡn.

Phòng làm việc không bận rộn nhưng cô vẫn để ý đến, dù sao so với ở nhà thì cũng không buồn tẻ như vậy. Nhiều học viên cùng cô giáo hướng dẫn liên tục rời đi.

Phó Nhiễm ngồi ở phòng làm việc sắp xếp tư liệu, tập trung làm việc trước máy tính, không để ý là đã qua 8h tối.

Phó Nhiễm tắt máy tính, lúc này mới tắt đèn ra về.

Phòng nhảy gần cách bên ngoài bằng gương, ban ngày nhìn căn phòng mênh mông ngập tràn ánh sáng, nhưng đến tối Phó Nhiễm thử dậm chân liền nhìn thấy bóng mình phản chiếu lên tường. Cô sải bước nhanh, trên sàn gỗ phát ra âm thanh nghe rất đáng sợ.

Bầu không khí này làm cô không dám đi thang máy, dù sao cũng không cao nên Phó Nhiễm lựa chọn lối thang bộ.

Đèn đường rực rỡ, xuyên qua cửa kính nhìn thấy màn đêm bên ngoài. Tự nhiên Phó Nhiễm nghĩ lại lúc ở khu nghĩa trang, Lý Vận Linh cầm hũ tro cốt của Minh tướng quân có thể cười ra tiếng.

Càng nghĩ càng sợ, cô lập tức chạy nhanh xuống.

Đến tầng trệt cô kéo cửa chạy ra, vô tình đụng phải người khác, sợ hãi thiếu chút nữa kêu ra tiếng. Cô ra sức cố gắng đẩy đối phương ra.

” Ai u...”

Nghe được tiếng kêu rên hết sức nghiêm trọng.

Phó Nhiễm thấy mình đẩy ngã đối phương, đầu tiên thấy đôi chân thon dài, chưa kịp dời mắt nhìn mặt đã bị đối phương ra sức kéo vào lòng.

Phó Nhiễm sợ hãi, nghĩ mình đã đụng phải tên lưu manh.

” Buông ra!!”

Xin cứu mạng không bằng tự cứu mình. Phó Nhiễm há miệng cắn, người này không mặc quần áo dày. Sau lớp áo sơ mi mỏng là da thịt, cô vẫn không dừng lại.

” Còn nói mình cảm tình con thỏ? Anh thấy em cảm tình hổ thì đúng hơn!!”

Phó Nhiễm nghe được giọng nói quen thuộc, buông ra không cắn nữa. Cô lùi về sau hai bước, ngẩng đầu nhìn rõ gương mặt này, là Minh Thành Hữu.

Cô quẹt miệng, động tác có vẻ ngại ngùng.

” Sao lại là anh?”

” Vậy em hy vọng là ai?”

Minh Thành Hữu đỡ ngực, một tay kia chống đầu gối, phần lưng cong lên, lại cúi đầu nhìn xuống ngực, sau đó mới liếc nhìn Phó Nhiễm.

” Thật biết chọn chỗ cắn? Chỗ này của đàn ông rất nhạy cảm!!”

Phó Nhiễm muốn rời đi.

Hắn vội vàng cầm cổ tay cô, kéo lại bên người.

” Muốn hỏi em chuyện này!”

” Chuyện gì?”

” Có phải anh đã quá nhún nhường với em hay không? Tự mình làm sai, cắn ngực anh, sau đó lại không nhận lỗi sao?”

Lưng Phó Nhiễm dán chặt lên tường, gió đêm lạnh lẽo xuyên qua quần áo.

” Anh đứng ở cửa cầu thang làm gì?”

” Muốn tìm em! Thang máy bị hư”.

Phó Nhiễm ngẩng đầu quả thấy không xa có bảng thông báo thang máy hỏng.

Cô kéo tay mình ra khỏi Minh Thành Hữu.

” Tìm tôi có việc gì?”

” Đã ăn tối chưa?”

Phó Nhiễm không đáp lại, đi thẳng về phía trước.

Minh Thành Hữu chạy theo sau nói thêm nữa, cô nghe tiếng bước chân ngày càng gần mới quay đầu lại, tay liền bị Minh Thành Hữu phía sau nắm lấy lần nữa, ngón tay hằn đạn vào khe hở ngón tay cô, nắm thật chặt trong lòng bàn tay. Không cho cô giãy giụa cũng không cho cô từ chối.

Phó Nhiễm dừng bước.

” Tôi còn nhớ anh đã nói...”

Minh Thành Hữu lộ vẻ kinh ngạc.

” Anh đã nói gì?”

” Tôi không biết cô lấy cớ gì luôn xuất hiện trước mặt tôi!”

Phó Nhiễm hất tay hằn ra, Minh Thành Hữu dùng sức nắm chặt, lại giơ hai bàn tay ra trước mặt cô.

” Anh đối với em rất tức giận! Vẫn không cho anh mượn cơ hội trút hết giận sao??”

” Minh Thành Hữu, anh có cuộc sống của anh, tôi có cuộc sống của tôi. Nếu không có chuyện liên quan xảy ra, tôi cũng không tìm anh..”

” Cho nên...?”

Minh Thành Hữu càng nắm tay cô chặt hơn.

” Cho nên giờ muốn phủi sạch quan hệ??”

” Giữa chúng ta không có quan hệ gì hết!!”

Phó Nhiễm bị hấn kéo về phía trước, dùng sức nhét vào ghế lái phụ, cô nhìn bàn tay hiện lên năm dấu tay hằn nắm. Thừa lúc Minh Thành Hữu khởi động xe, cô vội vàng thắt dây an toàn.

Quả nhiên, chiếc xe phóng như vũ bão, so với mũi tên còn nhanh hơn.

Phó Nhiễm có một cảm giác, trái tim cũng nghẹn ngào như cổ họng. Minh Thành Hữu chạy tới trước quán cơm, kéo cô xuống xe. Bên trong, nhân viên phục vụ bận rộn dọn thức ăn lên bàn cho khách. Cho đến khi cửa đóng lại, Phó Nhiễm vẫn không mở miệng.

” Không muốn nói?”

” Có thể nói gì đây?”

Phó Nhiễm kéo ghế ngồi xuống.

” Đêm đó tôi nằm viện, người đem quả bóng bay tới là anh phải không?”

” Đúng!”

Minh Thành Hữu thừa nhận.

“ Không phải em thích như vậy sao??”

Phó Nhiễm nói sang chuyện khác...

” Hình của tôi....”

” Hình gì??”

” Anh đừng giả bộ. Trong lòng anh biết rõ!”

” Thật sự không liên quan đến anh. Di động bị mất, không hiểu sao hình lại đến tay người khác...”

” Anh nói người khác?? Vì sao lại cố tình gửi cho tôi ?”

” Lúc đó trong tin nhắn đã viết tên em. Hơn nữa bàn phím số 1 là số di động của em...”

Phó Nhiễm không biết phản ứng ra sao, toàn thân thấy rất khó chịu, giống như bị lột sạch quần áo đứng trước mặt mọi người. Cô đập bàn.

” Anh nên làm sao bây giờ? Lúc đó, tôi đã nói anh xoá đi!!”

Minh Thành Hữu thấy cô tức giận.

” Không sao đâu!! Cùng lắm là muốn sách nhiễu em một khoản tiền...”

Phó Nhiễm buồn bực nôn nóng, Minh Thành Hữu đi tới ôm lấy cô.

” Anh nhớ rõ tấm hình kia, ngoài trừ bộ ngực nhìn rõ nhất thì khuôn mặt không rõ ràng lắm.”

Cô nghe vậy, sắc mặt không chút thay đổi nhìn hắn, xách túi muốn rời đi.

Minh Thành Hữu vội nắm lấy hông kéo cô ngồi lại lên đùi hắn.

” Chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không??”

” Anh...”

” Chuyện Vụ Dữ hãy để cho nó qua đi. Ngay cả Sâm tử cũng là không đúng, nhưng anh không muốn bị kéo vào.”

Phó Nhiễm cúi đầu nhìn vào mắt hắn, ngoài trừ sự lạnh lùng trong đó cô không thể nhìn tới đáy.

” Anh tin là chuyện di chúc tôi không giúp Minh Tranh?”

Minh Thành Hữu hơi mở mắt ra, ánh mắt trở nên âm u. Sau đó thu hồi tầm mắt, như chưa có gì xảy ra.

” Anh tin tưởng!”

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu ra khỏi quán ăn, trên đường trở về nhà cô ít khi mở miệng. Trong lòng có cảm giác rất kỳ quái không nói lên được, chỉ cảm thấy nó rất mãnh liệt. Nên khi Minh Thành Hữu đến gần, không những cô không có cảm giác thân mật như lúc trước, ngược lại toàn thân cảm giác bài xích rất kịch liệt. Đây là khả năng đã được hình thành từ nhỏ. Khi có nguy hiểm đến gần, cô đều rất cảnh giác hơn bất cứ lúc nào.

Quan trọng nhất là, mặc dù trước kia Minh Thành Hữu âm trầm nhưng trong ánh mắt không cất giấu nhiều, hắn sống tuỳ ý thẳng thắn mà cũng không giả tạo nhiều.

Phó Nhiễm đứng ở cửa chính, thấy Minh Thành Hữu lái xe rời đi.

Hắn bây giờ, từng ánh mắt, mỗi động tác nhắc tay động chân hay thậm chí giọng nói khi nói chuyện, tất cả đều thay đổi.

Mặc dù trong lời nói vẫn có tác phong lưu manh không chân chính như Minh Thành Hữu lúc trước, nhưng ngược lại lại có cảm giác xa lạ khó có thể tới gần.

Phó Nhiễm lắc đầu, hay cô quá đa nghi. Trong hai năm liệu có thể thay đổi được bao nhiêu?

Minh Thành Hữu lái xe rất nhanh trên đường. Phó Nhiễm nói không muốn bắt đầu lại, hắn cũng tra ra hai năm qua quan hệ của Phó Nhiễm cùng Minh Tranh không tiến triển mấy. Ngón trở nhẹ nhàng gõ lên tay lái, bên trong xe phát ra tiếng nhạc vui nhộn nhức tai. Cô nói không muốn bắt đầu lại nhẹ nhàng như lúc nói muốn huỷ hôn ước. Minh Thành Hữu làm sao có thể để cô thỏa ước nguyện.

Phó Nhiễm về đến nhà, không tránh khỏi bị Phạm Nhân tỏ ra nghi vấn. Cố Diệp Thừa đem chuyện hai người kể cho Phạm Nhân nghe, bà không khỏi giật mình.

“Hôm nay Diệp Thừa gọi điện tới kể chuyện hai đứa ẹ biết”.

Phó Nhiễm gạt đầu chuẩn bị lên lầu.

“Tiểu Nhiễm “

Phạm Nhân kéo tay cô.

“Trước mẹ luôn không đồng ý con cùng Minh Tranh, nhưng trong hai năm qua con cũng không qua lại với hắn. Hiện tại mẹ cũng không tham gia vào, nếu con thật sự thích hắn thì nên bắt đầu tìm hiểu đi.”

“Mẹ nói gì vậy?”

Phạm Nhân một mình tìm đối tượng kết hôn cho Phó Nhiễm đến bây giờ vẫn chưa chịu để yên.

Phó Nhiễm lên lầu đẩy cửa phòng ra, trong phòng tối đen như mực có cảm giác lạnh lẽo. Cô dựa đứng ở hành lang, sau lưng tràn ngập ánh đèn vàng.

Di động trong túi xách đổ chuông phá vỡ sự yên tĩnh, Phó Nhiễm vào phòng bật đèn lên.

Trên màn hình điện thoại là Minh Thành Hữu.

Cô không muốn nghe máy, liền ném di động xuống đầu giường.

Minh Thành Hữu đem điện thoại đang gọi đi đặt trên lan can, hắn biết Phó Nhiễm sẽ không nghe máy. Hắn châm điếu thuốc, ngon tay thon dài hơi cong, hai bên tay áo xắn tới khuỷu tay. Hắn nhìn căn biệt thự to lớn này, người giúp việc như thường lệ không ở trong nhà chính, ánh đèn chiếu xuống bể bơi màu xanh nhạt phản chiếu lại trên mặt hắn. Đến khi di động truyền đến tiếng tổng đài, hắn mới bấm nút tắt.

Phó Nhiễm tắt chuông điện thoại đi ngủ. Cả đêm ngủ không ngon giấc, đứng lên cảm thấy choáng váng khó chịu.

Cô rửa mặt thay quần áo xong rồi chuẩn bị ra cửa, theo thói quen xem qua di động một chút, truyền đến cảm giác toàn thân chấn động.

Màn hình hiển thị tin nhắn chưa đọc, số điện thoại này cô nhớ rõ, chính là số bí mật lần trước gửi tin nhắn cho cô.

Phó Nhiễm mặc dù đã nghĩ đến nội dung tin nhắn là gì nhưng ngón tay bấm mở vẫn run rẩy.

Cô nhìn thấy hình ảnh trong đó, lập tức nhắn tin trả lời.

“ Anh muốn gì?”

Lần này không giống như trước, cô rất nhanh nhận được hồi đáp.

“ Ba trăm vạn không thiếu một xu”.

“ Gặp ở đâu?”

“ Đừng nghĩ báo cảnh sát nếu như cô muốn thấy hình của mình dán trên hầu hết các phố lớn hẻm nhỏ. Cô cứ việc thử xem một chút, đại tiểu thư Phó gia!!”

Sắc mặt Phó Nhiễm khó coi, tay nắm chặt di động, bị người kia vạch trần thân phận càng khiến cô thấy lúng túng.

Phạm Nhân đột nhiên gõ cửa, cô vội đem di động giấu sau lưng.

“ Ai vậy?”

“ Tiểu Nhiễm, dậy rồi sao? Mẹ sợ con ngủ quên.”

“ A ! Mẹ, con lập tức ra ngay”.

Nghe tiếng bước chân Phạm Nhân đi xa, lòng Phó Nhiễm như lửa đốt, nghĩ cách trả lời.

“ Cho tôi thời gian kiếm tiền”.

“Đừng có đùa giỡn với tôi ! Giờ này ngày mai không thấy được tiền, tôi đảm bảo màn hình lớn tại đường dành riêng cho người đi bộ ở quảng trường sẽ phát những bức hình duyên dáng của cô cả ngày...”

Phó Nhiễm tức giận ném di động, may mắn chỉ đập lên giường. Cô suy nghĩ một chút, đành lờ đi điện thoại lên, lúc này mới ra khỏi phòng.

73. Chương 73

Chương 73: Một đêm cùng nhau

Phó Nhiễm biết đi đâu tìm ba trăm vạn ??

Huống chi tên kia dọa dẫm muốn vợ vét như vậy lại không biết là ai. Phó Nhiễm nghĩ tới báo cảnh sát, ít nhất cảnh sát sẽ bảo vệ quyền riêng tư cá nhân chứ?

Cả ngày cô không yên lòng, cơm trưa cũng không muốn ăn. Đến chiều có cảm giác đói bụng, Phó Nhiễm mới rời khỏi phòng làm việc tới quán trà sữa gọi đồ ăn.

Nhìn thấy Minh Tranh, Phó Nhiễm không giật mình lắm.

” Không cần đoán cũng biết là em ở đây!!”

Lúc trước hẳn đi tìm Phó Nhiễm, hoặc là cô ở phòng làm việc, hoặc là ra quán trà sữa gọi đồ ăn cho nhân viên.

Ánh mắt Phó Nhiễm do dự, chạm phải ánh mắt u ám của hắn, cô vội vàng tránh né. Phó Nhiễm biết đúng là hắn có tiền, nhưng ba trăm vạn không phải là con số nhỏ. Minh Tranh nhất định sẽ hỏi rõ ràng việc này, cô lại không muốn thêm người thứ tư biết tầm ảnh kia.

Trong lòng thầm tính toán, chỉ còn cách báo cảnh sát.

” Thế nào? Sao mặt mày u sầu vậy?”

Minh Tranh lấy ly trà sữa trong túi ra, cầm ống hút đưa tới trước mặt Phó Nhiễm.

Cô sờ sờ mặt, tỏ ra kinh ngạc.

” Nhìn thấy như vậy sao?”

” Tiểu Nhiễm, em có chuyện gì giấu anh sao?”

Phó Nhiễm không khỏi khâm phục ánh mắt như ‘hỏa nhãn kim tinh’ của Minh Tranh.

(Ying: ‘Hỏa nhãn kim tinh’ ý nói như mắt thần, nhìn thấy hết tất cả)

” Không có gì!! Chỉ là hôm qua mất ngủ”.

Minh Tranh nhìn cô như mất hồn, đối diện với ánh mắt sắc bén này trong lòng Phó Nhiễm sợ hãi.

” Anh gần đây rảnh rồi sao? Giờ này lại ở bên ngoài?”

” Giải quyết xong việc vay nợ, anh rảnh rồi một vài ngày. Hơn nữa ở công ty đã có Eve”.

Cô uống trà sữa, không biết đang rất nóng, vất vả nuốt xuống, vội lấy khăn giấy che miệng.

” Anh cố tình hại tôi phải không?”

Minh Tranh nhún vai, xòe hai tay.

” Nói trong lòng em đang có chuyện lại không thừa nhận, đồ nóng như vậy lại có thể nuốt trôi sao?”

Phó Nhiễm không mở miệng, tránh nói nhiều có thể sẽ sơ xuất.

Minh Tranh giương nhẹ cằm dưới, ánh mắt xẹt qua cái trán trơn nhẵn của Phó Nhiễm, cô nhìn di động đặt trên bàn suy nghĩ như mất hồn.

Minh Tranh đưa tay.

“ Để anh xem bên trong cất giấu bí mật gì??”

Phó Nhiễm vội vàng hất tay hắn ra, một tay lấy di động thả vào trong túi xách.

“Có gì đâu.”

Đôi mắt hẹp dài của Minh Tranh hơi nhúu lại, gương mặt nhu hòa tuấn tú từ từ căng thẳng.

“Tiểu Nhiễm, em đang đợi điện thoại của ai?”

Phó Nhiễm không quan tâm trả lời.

“Không có! Tôi phải về công ty đây!!”

Minh Tranh thấy cô cầm túi xách mở cửa ra ngoài, để quên trên bàn túi đóng gói vật gì đó.

Phó Nhiễm ở trong phòng làm việc đi tới đi lui bên cửa sổ, cô không bình tĩnh nổi, đầu dựa vào cửa kính, cô giật mình nhìn chằm chằm bên ngoài. Lúc ấy nếu cô kiên trì hơn, cô sớm nên nghĩ đến Minh Thành Hữu không phải là người nói lời giữ lời.

Cũng không lạ là mấy năm trước, làng giải trí bị chấn động vì xuất hiện ảnh khiêu dâm, tất cả thông tin về nữ minh tinh không có chút nào là không nơm nớp lo sợ, như bị đâm một nhát sau lưng.

Phó Nhiễm đập đập đầu lên cửa sổ, suy đi nghĩ lại chỉ có cách báo cảnh sát.

Minh Thành Hữu gọi điện đến, hôm qua hắn gọi bị cô mạnh mẽ tắt máy chỉ nghe được tiếng tổng đài. Phó Nhiễm nhìn thấy số điện thoại hiện lên, vô thức sợ hãi, lại vội vàng lấy lại tinh thần.

Chuyện này là do Minh Thành Hữu gây ra, hơn nữa hắn không chỉ xem qua ảnh chụp còn chính mắt thấy bộ dáng bên ngoài của cô. Phó Nhiễm không còn gì để che giấu, vội vàng nhận điện thoại.

“ Alo”.

“ Cuối cùng cũng nghe máy. Em cần phải...”

Phó Nhiễm cắt ngang lời hắn.

“ Anh ở đâu?”

“ Muốn gặp anh???”

Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu hẹn nơi gặp mặt, sau đó vội vàng đến.

Trong phòng trà, Minh Thành Hữu nghe Phó Nhiễm nói xong, hắn im lặng một lát sau mới mở miệng.

“ Hề dùng tiền có thể giải quyết chuyện này thì cũng không để nó xảy ra”.

Phó Nhiễm cầm ống hút.

“ Nếu có lần nữa thì làm sao? Nói không chừng hắn sẽ sao chép trước.”.

Minh Thành Hữu đưa tay tới trước mắt Phó Nhiễm.

Trong lòng cô khó chịu, đập tay hắn.

“ Làm gì vậy?”

“Không phải là hắn gợi hình cho em sao? Đưa anh xem một chút”.

Phó Nhiễm đem ống hút cắm xuống ly nước.

“ Không được”.

Minh Thành Hữu lơ đãng.

“Không phải là anh chưa từng thấy qua”.

“ Nếu đã thấy thì muốn xem gì nữa?”

Phó Nhiễm không khỏi cất cao giọng, bụng đói kêu lên mà nhìn thức ăn trên bàn trước mặt lại không có chút hứng thú.

“ Hình là anh chụp, các góc độ anh đều biết rõ, nói không chừng có kẻ photoshop. Đưa anh xem lại mới có thể quyết định nên làm gì tiếp theo.”

Phó Nhiễm bán tin bán nghi, do dự lấy di động đưa cho hắn.

“ Góc độ thật không tệ, vẻ mặt phong phú, dáng người phối hợp cũng rất tốt....”

Minh Thành Hữu mô tả chi tiết, Phó Nhiễm nhìn xung quanh, may mắn là lúc này không có nhiều người.

“ Anh xem xong chưa?”

Minh Thành Hữu nhìn chằm chằm tấm hình trong di động, nhớ tới lúc hai người thân mật, cô vừa xấu hổ vừa yêu kiều. Lúc đó, hắn cũng chỉ là không muốn nhìn dáng vẻ này như đóa hoa phù dung sớm nở chóng tàn nên mới tiện tay chụp lại.

Phó Nhiễm muốn biết nên giải quyết ra sao, nghiêng đầu nhìn Minh Thành Hữu, lại thấy hắn như mất hồn, ánh mắt thâm sâu nhìn chằm chằm di động không dời đi.

Phó Nhiễm chợt nghĩ hắn đang xem tấm hình kia, cô đưa tay đoạt lấy di động, hai bên tai đỏ ửng.

Cô lấy tay vuốt vuốt cổ, ánh mắt tránh đi.

“ Xem xong rồi chứ?”

“ Hình ảnh rõ ràng, thần thái tự nhiên. Là hình thật”.

Phó Nhiễm nắm chặt di động.

“ Tôi muốn báo cảnh sát”.

“Báo cảnh sát?”

Minh Thành Hữu khó tin cười ra tiếng.

“Em tự làm khổ mình rồi!! Muốn lấy thân thể đổi tiền, ba trăm vạn cùng mặt mũi em chọn cái nào?”

“Tôi không tin người kia.”

“Không tin cũng phải tin, nếu cha mẹ em biết chuyện này không phải là bị em làm tức chết.”

Minh Thành Hữu đưa trà lên uống, lại phát hiện hương vị không hợp khẩu vị của hắn, tiện tay đặt ly trà ra xa.

“Cảnh sát sẽ giúp tôi”.

“Nói không chừng còn không đợi cảnh sát vào cuộc, hình của em đã bị lộ ra ngoài. Phó Nhiễm, Vụ Dữ đầu khổ, em cũng muốn thử một chút sao?”

Minh Thành Hữu nói nghiêm túc.

” Không phải em nói ảnh chụp là anh đưa ra ngoài sao?”

Minh Thành Hữu rót trà vào ly cô.

“Anh nói rồi, chuyện Sâm tử và Vụ Dữ đã qua. Nếu tiền có thể giải quyết, em không muốn đi đường tắt sao?”

Minh Thành Hữu cố ý không nhắc chuyện trước kia, Phó Nhiễm cũng không suy nghĩ nhiều.

“Ý của anh là chi tiền để mua sự bình yên ???”

Hắn gật đầu.

“Tiền anh sẽ cho người khác chuẩn bị”.

” Nếu có lần sau nữa thì sao?”

“Anh sẽ nghĩ cách!! “

Vẻ mặt Minh Thành Hữu lạnh lùng

“ Em hãy hẹn thời gian địa điểm với đối phương. Tốt nhất là sớm một chút!”.

Phó Nhiễm chưa từng gặp phải loại chuyện như thế này, cũng không dám kiên trì như vụ Vụ Dữ trước kia, trước mắt chỉ có thể nghe Minh Thành Hữu.

Chuyện tiền là dễ dàng nhất giải quyết, Phó Nhiễm gọi điện cho đối phương, không dưới ba hồi chuông bên kia đã nhận máy.

“Tiền tôi đã chuẩn bị xong”.

“Quả là người có tiền”.

Nghe giọng nói đối phương có thể đoán là tuổi của hắn không lớn lắm.

“ Tôi cũng không muốn kéo dài, không cẩn thận sẽ đem hình của cô gởi nhầm qua di động của người khác. 8h tối nay, địa điểm tôi sẽ chỉ cho cô. Tôi không sợ cô báo cảnh sát, bọn chúng tới đây cũng không bắt được tôi, tốt nhất cô nên đi một mình”.

Phó Nhiễm đập máy, giọng điệu tên xảo trá đó như vẫn còn bên cạnh.

Ba phút sau, tin nhắn gửi đến.

Là địa điểm gặp mặt.

Minh Thành Hữu đọc địa chỉ.

“ Hình như chỗ này rất vắng vẻ”.

Bàn tay phó Nhiễm đè nén nơi dạ dày lại, bất đắc dĩ ăn một chút bánh ngọt để lấp đầy bụng.

Tới 8h vẫn còn sớm, cô khẽ ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sững sờ không biết đang nhìn gì.

” Anh sẽ đi cùng em”.

“Hắn muốn tôi đến một mình”.

Minh Thành Hữu không đồng ý.

“ Em thật muốn đi một mình. Ảnh chụp chưa bị lộ, nói không chừng sẽ có toàn bộ tập ảnh”.

Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt, ánh mắt mơ hồ mang theo tức giận.

“Minh Thành Hữu, anh là tên đầu sỏ gây ra chuyện này”.

“Anh không có phủ nhận !!”.

Hắn đè nén bức bối, lưng dựa ra sau.

“Cho nên anh nói anh sẽ giải quyết”.

Minh Thành Hữu sai người mang tám chi phiếu tới quán trà, cùng Phó Nhiễm tìm chỗ ăn tối mới chuẩn bị lên đường.

Bây giờ chưa tới 8h mà trời đã tối đen, Minh Thành Hữu theo hướng dẫn lái xe tới điểm hẹn, Phó Nhiễm nhớ tới cảnh tượng trong tivi không khỏi khiếp sợ. Minh Thành Hữu nắm tay cô.

“ Đừng sợ !!”.

Cô không chút do dự rút tay về.

“ Còn bao lâu nữa thì đến nơi??”

“Nửa tiếng”.

Đến nơi, Phó Nhiễm mới hiểu được ý tứ của tên kia.

Một khu dân cư, bên cạnh còn có rãnh thoát nước. Các ngôi nhà có vẻ khác thường, thỉnh thoảng còn có đủ loại người tới thuê, bình thường quản lý an ninh trật tự đã là một vấn đề. Nếu muốn tìm người ở đây đúng là không dễ dàng.

Hai người theo hướng dẫn đi về phía trước, thỉnh thoảng đi trúng gạch đá, bên trong không có đèn như ở ngõ ngoài, đối với hai người chưa biết đường xá chỉ có thể dùng di động rồi đường đi, tìm được căn nhà hai tầng, nhìn lại chỉ dẫn mới nhận ra đây là điểm hẹn.

Phó Nhiễm đẩy cửa ra.

“Không khóa.”

Cô cùng Minh Thành Hữu sờ soạn đi vào, bên trong có sân ở tầng trệt có chừng 10 phòng, Phó Nhiễm chưa nhìn rõ tốt cùng mình đang ở đâu, đã thấy một bóng đen trực tiếp dùng sức đẩy cô vào trong, Minh Thành Hữu cũng vào theo.

“Không phải chỉ mình cô tới thôi sao?”

“Tôi đi theo cô ấy cũng không tạo ra uy hiếp được”.

Minh Thành Hữu nhìn vào trong, ngoại trừ tên trẻ tuổi đứng ở ngoài còn có hai tên nữa đang ngồi, cao to lực lưỡng, ánh mắt không thể xem thường.

Phó Nhiễm uốn thẳng sống lưng.

“ Hình đâu?”

“ Tiền đâu?”

Đối phương nhìn hai người, ngay cả va li cũng không thấy.

Minh Thành Hữu lấy chi phiếu đưa tới.

“ Ai muốn thứ này, tao cần tiền mặt!”.

Người đàn ông giận dữ, giơ một tay lên, đồng bọn đứng bên cạnh lần lượt đứng dậy.

“Trêu chọc bọn tao phải không?? Để tao ra ngân hàng lấy tiền bị cảnh sát tóm?”

“ Ba trăm vạn là số tiền lớn, không thể cầm tiền mặt đi được. Huống chi mục tiêu quá rõ ràng!!”

Phó Nhiễm hoàn toàn không ngờ cô sẽ có ngày như hôm nay.

“Tao nói lại lần nữa, bọn tao muốn tiền mặt!”

Minh Thành Hữu nhú chặt chân mày.

” Được ! Tôi có biện pháp đi lấy”.

“Không được, tao không tin tụi mày!”

Hắn đi tới đẩy hai người tới căn phòng nhỏ khác.

“ Trước mắt bọn mày ở đây một đêm, bên trong có giường. Ngày mai nếu không nhận được tiền, tao cho bọn mày đẹp mặt”.

Lúc ra ngoài còn lấy di động của hai người mang đi.

Cửa gỗ trước mặt Phó Nhiễm bị khóa trái thật chặt.

Cô biết có nguy hiểm nhưng không nghĩ đến mức sẽ bị nhốt!

Phó Nhiễm tới đá cửa.

“ Thả chúng tôi ra ngoài!!”.

“ Để dành sức đi!!”.

Minh Thành Hữu tới ngồi lên giường.

“ Không có tiền chúng mày đừng nghĩ sẽ ra ngoài được”.

Giọng nói bên ngoài truyền tới, Phó Nhiễm tới bên cửa sổ. Cửa sổ bị dán kín không thấy được bên ngoài, hai tay cô giật giật cửa sổ. Minh Thành Hữu ngẩng đầu nhìn bóng lưng Phó Nhiễm, cô đột nhiên trở nên im lặng, có cảm giác làm người ta không biết nên làm thế nào.

“ Đừng sợ, không có việc gì”.

Phó Nhiễm bất động đưa lưng về phía hắn, bọn đàn ông bên ngoài ăn cơm uống rượu nói to, trong hoàn cảnh này khiến cô cảm thấy cực kỳ chới tai.

Chừng nửa tiếng sau. Minh Thành Hữu nhìn xung quanh, chỉ có mỗi một chiếc giường, tìm khắp nơi cũng không có lấy một chiếc ghế.

“ Phó Nhiễm?”

Hắn gọi, chỉ thấy cô cúi thấp đầu không lên tiếng.

Minh Thành Hữu đứng dậy đi về phía Phó Nhiễm, chiếc giường phát ra tiếng ken két. Đứng gần mới nhìn rõ thần sắc của cô. Lông mi dưới như kết một tầng nước, đáy mắt cũng có nước trong suốt. Thấy Minh Thành Hữu tới, Phó Nhiễm vội xoay người lau nước mắt.

“ Làm sao vậy? Có phải thực sự rất sợ hay không?”

Cô mím chặt môi không trả lời, lồng ngực vì bị đè nén mà kịch liệt phập phồng. Phó Nhiễm đẩy Minh Thành Hữu ra đi vào trong, vừa nói xong, toàn bộ tâm tình đã lộ ra ngoài.

“ Không có gì.”

Giọng nói run rẩy.

Minh Thành Hữu đứng ở cửa sổ, nhìn động tác cô lau nước mắt ngày càng nhanh, hắn lạnh lùng nhìn. Ánh trăng bên ngoài chiếu vào cửa sổ xuyên qua lớp báo, chiếu sáng nửa gương mặt và đường cong cực kỳ lạnh lùng.

Phó Nhiễm lau sạch sẽ nước mắt, cố gắng bình tĩnh.

Minh Thành Hữu đi tới đặt tay lên vai cô, chớp mũi Phó Nhiễm có chút hồng, cô khẽ thở dài.

“Có phải hình của tôi bị bọn họ nhìn thấy hết rồi hay không?”

Hóa ra là vì chuyện này.

Minh Thành Hữu cười vang.

“Không thể nào.”

“Làm sao lại không thể ?”

Phó Nhiễm nhớ tới ánh mắt bỉ ổi của bọn họ, toàn thân nổi da gà, ánh mắt của cô nhìn Minh Thành Hữu chăm chú, chỉ thiếu điều đem hắn mắng hơn trăm lần.

Hai người đều không nghĩ đến lúc đùa giỡn trên giường lại gây ra tình huống này. Xem ra, hình ảnh như vậy không nên đùa giỡn chụp lại.

Hai tay Minh Thành Hữu để sau lưng, vắt chân lên, Phó Nhiễm không nhìn được ghen ngào.

“Đừng sợ, sẽ không có ai khác nhìn thấy”.

Phó Nhiễm không khỏi trách móc.

“Đương nhiên là anh không sợ, đâu phải là hình của anh, lại nói anh cũng không phải phụ nữ.”

Minh Thành Hữu nghiêng người đứng dậy, ván giường phát ra tiếng ken két lần nữa.

“Phải nói người mất thể diện trước là anh, ít nhất em không trải qua tin tức.”

Phó Nhiễm ổn định tâm tình.

“ Làm sao bây giờ?”

” Chờ đi !!”.

Minh Thành Hữu cẩn thận nghe âm thanh bên ngoài.

“ Lấy được tiền bọn chúng sẽ thả mình ra ngoài”.

Phó Nhiễm không yên lòng, nghe được tiếng bọn họ ăn uống dọn dẹp xong.

Một lúc sau có tên gõ cửa.

“ Buổi tối đừng phát ra tiếng động lớn, mấy anh đều rất dễ kích động”.

“ Lưu manh!!”.

Minh Thành Hữu gối đầu lên cánh tay nhắm mắt, dường như không để ý đến lời bọn chúng, Phó Nhiễm tức giận ngồi ở mép giường. Chiếc giường rộng khoảng 1m5, hai tay cô chống bên người cúi đầu. Minh Thành Hữu nằm ở bên trong.

“ Ngủ đi. Ngày mai còn chưa biết thế nào”.

Hắn biết cô không muốn ngủ cùng giường với hắn.

Minh Thành Hữu ôm Phó Nhiễm mạnh mẽ kéo lên giường, ván giường phát ra tiếng ken két cực kỳ mờ ám. Lưng Phó Nhiễm áp vào ván giường, dưới chân là chiếc khăn bông mỏng khiến cô thấy đau. Tay hắn ôm chặt eo Phó Nhiễm, một tay kia để cô gối đầu.

Phó Nhiễm giãy giụa mấy cái, bất đắc dĩ sẽ phát ra tiếng mờ ám, cô vén hai chân, mắt chăm chú nhìn lên trần nhà.

“ Minh Thành Hữu?”

“Ừ.”

“Hai năm qua anh sống như thế nào?”

Ban đầu đôi mắt Minh Thành Hữu khép hờ, hắn vùi mặt vào cổ Phó Nhiễm, sống mũi cao che khuất ánh mắt người đàn ông thâm sâu không lường được.

“Cứ sống như vậy thôi”.

Phó Nhiễm thấy hắn không có hào hứng, cô chỉ muốn nói chuyện cho bớt lúng túng khó xử.

Phó Nhiễm không nói gì thêm.

“Còn em, sống ra sao?”

“Cũng vậy thôi!!”.

Minh Thành Hữu phì cười, cánh mũi người thấy mùi dầu gội cô vẫn hay dùng, hắn lấy ngón trỏ nghịch vài sợi tóc của cô.

“ Anh cứ nghĩ ít nhất em và Minh Tranh sẽ đến với nhau”.

Phó Nhiễm bị hắn ôm không thể cử động.

“Anh cho rằng có quá nhiều chuyện.”

“Là vì La Văn Anh sao?”

“Không biết.”

Lời cô nói là thật, quả thật không biết cô với Minh Tranh có vấn đề gì, rõ ràng từng rất quyến luyến lại cứ như vậy không đến với nhau.

Ngón tay Minh Thành Hữu ở eo cô gõ nhẹ mấy cái, biến thành vẽ vẽ, sau đó lại khẽ vuốt ve. Phó Nhiễm đưa tay ngăn lại, lại bị Minh Thành Hữu nắm lấy, mười ngón tay đan vào nhau.

Cô không có thói quen nắm tay, cảm thấy là thân mật lắm mới có thể nắm chặt mười ngón tay như vậy.

Tiếng hít thở của người đàn ông bên cạnh trở nên nặng nề, chống khuỷu tay nâng nửa người lên, đem mười ngón tay nắm chặt lên trước mặt cô.

“ Có nhớ trước kia có lúc anh thích cầm tay em thế này không?”

Động tác của hắn chợt căng thẳng, Phó Nhiễm cảm giác năm ngón tay bị nắm tới đau đớn. Cô dùng sức muốn đứng dậy, bị Minh Thành Hữu trước mặt bước đè năm xuống lại, lần nữa đem cô ôm trước người.

Cô nghĩ vừa rồi mắg lưu manh sai người.

“ Phó Nhiễm đừng trách trước kia anh đối với em lòng dạ ác độc. Anh thật sự không khống chế được mình, ban đầu phần di chúc không khác nào đưa Minh gia tới sóng to gió lớn, em lại không chút nghĩ ngợi không muốn ở bên cạnh anh nữa.”

Hắn nhíu mắt lại, trong mắt thâm sâu không thể đọc được.

Tiếng hít thở đều đều thay thế, Phó Nhiễm không lên tiếng, cô không biết nên đáp lại thế nào.

Bóng đèn trên đầu chợt tắt, không gian trở nên đen kịt.

Phó Nhiễm cảm thấy mặt mình bị tay hắn kéo qua, trên mặt có một hơi nóng áp sát, đôi môi mềm mại chạm nhau. Minh Thành Hữu đưa tay vuốt ve gáy Phó Nhiễm, chiếc cổ trắng nõn nhạy cảm từ trước tới giờ, hắn tiến tới hôn môi cô.

Phó Nhiễm cảm thấy tiếng hô hấp nặng nề của mình, có một bàn tay tiến vào trong áo cô. Đầu lưỡi Minh Thành Hữu hôn khoe miệng cô, muốn mời gọi cô, bắt đắ dĩ cô không muốn chủ động. Minh Thành Hữu không còn nhẫn nại, nặng nề cắn môi cô, thừa dịp Phó Nhiễm bị đau tiến vào hôn sâu hơn.

Đầu lưỡi khéo léo lướt nhanh không ngừng lại trong miệng cô, Phó Nhiễm nắm chặt tay Minh Thành Hữu, cũng không đẩy ra. Thân thể cô không còn bài xích mãnh liệt đối với hắn, cảm giác này chính cô cũng không nghĩ đến.

Minh Thành Hữu nằm lại bên người cô, Phó Nhiễm liền quay lưng về phía hắn, hai tay cô đặt trước ngực như muốn bảo vệ mình. Lồng ngực người đàn ông dán chặt lưng cô, bàn tay đặt lên bụng Phó Nhiễm.

Cô trở nên cẩn thận, hai vai co rúm, bàn tay hắn đặt ở bụng cô nhẹ nhàng xoa.

“ Lễ khánh thành tập đoàn MR, anh làm cho em mất mặt. Có phải lúc ấy hận không thể cắn anh rơi một miếng thịt phải không?”

“ Anh lấy việc công trả thù tư”.

Bên tai truyền đến tiếng cười.

“ Phó Nhiễm”.

Cô có chút giật mình, mơ màng gạt đầu.

“ Ừ”.

“ Lúc anh nghèo túng, anh rất hận nhiều người. Hai mươi mấy năm qua, trước mặt đưa anh lên cao, rồi bị đạp xuống mà không hề đề phòng. Anh không cầu xin ai kéo mình lên, nhưng nghĩ không đến mức bị chà đạp thê thảm đến vậy. Trên thực tế, sau khi bọn họ lần lượt chà đạp anh rồi mới bỏ mặt nạ ra, quả nhiên là lúc trước đã có dã tâm độc ác”.

Tay Minh Thành Hữu khẽ vuốt tóc Phó Nhiễm.

“ Anh nghĩ khi trở lại thị trấn Nghênh An sẽ chà đạp lại từng người một”.

Giọng nói hắn lộ ra nguy hiểm, khiến cho người khác vô cùng sợ hãi.

“ Nhưng đối với em...”

Minh Thành Hữu hôn lên đầu cô.

“ Anh không thể làm được”.

Trong lòng Phó Nhiễm không ngừng rung động, cô không trả lời. Minh Thành Hữu biết rõ những vấn hỏi.

“ Ngủ rồi?”

Phó Nhiễm giả bộ ngủ, ra vẻ không nghe thấy lời hấn.

Minh Thành Hữu ôm cô vào lòng, một cánh tay để cô gối đầu giúp cô ngủ thoải mái hơn.

Phó Nhiễm khẽ mở mắt, lo lắng trong lòng theo đó mà tan đi. Cảm thấy mệt mỏi, nghe được tiếng hít thở đều của Minh Thành Hữu, cô an tâm nhắm mắt.

Bàn tay đặt ở bụng Phó Nhiễm từ từ nắm chặt, ánh mắt hờ hững thay thế, đôi mắt càng trở nên âm u.

Chỗ này sáng sớm rất náo nhiệt, có người nói chuyện lớn tiếng cũng có âm thanh đi lấy nước lấy gạo. Minh Thành Hữu mở mắt, Phó Nhiễm vẫn ngủ, ngũ quan dịu dàng như trẻ sơ sinh, hô hấp đều đặn, sợi tóc buông tán loạn một bên gò má. Minh Thành Hữu đưa tay hất ra, cô lập tức tỉnh dậy.

Phó Nhiễm từ từ đứng dậy, cánh tay Minh Thành Hữu mất trọng lực liền thấy nhức mỏi.

Phó Nhiễm vuốt lại tóc.

“ Bây giờ rồi?”

“ Còn sớm.”

“ Tay của anh không sao chứ?”

Minh Thành Hữu đưa tay ý bảo cô kéo hấn dậy, Phó Nhiễm vịn khuỷu tay hấn. Phòng bên cạnh không có động tĩnh gì, hai người ngồi trong phòng chờ suốt một giờ đồng hồ, toàn bộ âm thanh bên ngoài đều biến mất. Có lẽ đã đi làm hết, cửa phòng lúc này bị mở ra.

“ Như thế nào, thả chúng tôi ra ngoài được chưa?”

Phó Nhiễm hỏi trước.

Hai người đàn ông vạm vỡ đứng trước cửa, tên phía sau cầm di động Phó Nhiễm đi tới.

“ Có một số điện thoại gọi từ tối qua 30 mấy cuộc. Tên hiện trên màn hình là Ca Ca”.

Phó Nhiễm vội khoát tay.

“ Tôi không có ca ca, các người cũng đã điều tra tôi là con gái duy nhất”.

Tên này nhìn hai kẻ đứng ở cửa.

“ Vậy là ai? Ca Ca?”

Hấn mập mờ nhìn Minh Thành Hữu.

“ Còn người này là ai?”

“ Các người chỉ cần lấy tiền sẽ thả chúng tôi đi. Chi phiếu đã đưa các người còn muốn gì nữa?”

“ Cầm chi phiếu tới ngân hàng quá nguy hiểm. Như vậy đi, nếu khẳng định ca ca cô cũng là người có tiền, bảo hấn cầm ba trăm vạn tiền mặt tới đây, bọn tao giao hình cho hấn cũng như nhau.”

“ Không được !!”

Phó Nhiễm không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

“ Hấn và tôi không hề có quan hệ, chuyện của tôi hấn sẽ không quan tâm”.

“ Vậy sao?”

Tên kia bán tin bán nghi.

“ Có quan tâm hay không gọi điện tới sẽ biết”.

Phó Nhiễm xông lên trước, bị tên canh ở cửa đẩy bả vai, Minh Thành Hữu ôm được thân thể cô, thuận thể đem cô ra sau lưng.

“ Tay chân không có gì làm đúng không?”

Hai tên sắc mặt trắng toát, không kẻ nào dám lên tiếng.

Cô thấy gã kia cầm điện thoại đi tới cách đó không xa, một tay cô ấn ấn bả vai đau đớn, tay kia cô đẩy Minh Thành Hữu ra.

“Với bọn người này này nên dùng bạo lực đối phó với bạo lực. Tìm người tới cướp sạch chỗ này so với tự mình ra cửa đơn giản hơn”.

Minh Thành Hữu dựa trước cửa sổ, gương mặt ma mị.

“ Anh chưa bao giờ làm chuyện phạm pháp!”

Phó Nhiễm không có tâm tư cãi lại. Cô thấy tên kia bấm di động của mình.

“ Không được!! Đã giao hẹn trước là chuyện này không để cho người khác biết”.

Tên này vừa bấm số vừa quay đầu lại, dùng nói tay chỉ Minh Thành Hữu.

“ Chính mày dẫn theo người tới đây. Nếu có tiền tao liền thả tụi mày ra ngoài”.

“Mày...”

“ Alo”.

Hắn không ngờ có người nghe máy nhanh như vậy.

“ Đừng quan tâm tao là ai? Em gái mày cùng ảnh chụp của nó đang trong tay tao. Lập tức mang ba trăm vạn tới chuộc, tao muốn tiền mặt!”.

Phó Nhiễm tức giận là không thể ngăn cản, mặc cho người đàn ông cao giọng.

“ Ảnh gì? Ảnh trên giường!! Nếu mày không muốn nó nổi tiếng nhanh, địa chỉ tao sẽ nhấn qua, cảnh cáo là đừng có giả trò, nếu không chờ thưởng thức ảnh khiêu dâm miễn phí!”.

Tên này tắt điện thoại, hướng đến hai gã kia khoát tay.

“ Hắn được lắm, liền chấp nhận mang tiền tới. Còn nói không phải Ca Ca?? Đáp ứng nhanh vậy thật tốt!”.

“ Còn ba trăm vạn trong tờ chi phiếu?”

Gã này hỏi.

Tên này lấy tấm chi phiếu ra.

“ Không có cách khác !! Tham lam quá chúng ta sẽ bị bắt, ba trăm vạn kia đang trên đường tới rồi”.

Phó Nhiễm lo lắng đi qua đi lại, không tới một giờ, Minh Tranh chạy tới đây.

Ba trăm vạn được xếp trong ba vali, Minh Tranh tiến vào bên trong. Liếc nhìn qua một căn phòng khác thấy Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu bị nhốt trong đó.

Tên này kiểm tra đơn giản vali tiền, xác định không có gì khác với lúc Minh Tranh mang tới, lúc này mới ném đi động về phía Minh Tranh.

“ Hai bên giao dịch tiền xong, phim ảnh ở bên trong, tao đảm bảo không có sao chép trước”.

Minh Tranh cười lạnh đưa tay.

“Đợi đã nào...!”

Phó Nhiễm lao ra khỏi gian phòng, hai tên đứng canh cửa không ngăn cô nữa, thấy Minh Tranh tiến lên đoạt lấy di động. Cô quay lưng lại kiểm tra, không biết ảnh chụp được đưa vào album lúc nào, vội vàng bấm phím xóa.

“Làm sao tôi tin được các người không có sao chép ảnh trước?”

“Chúng tao lấy được tiền sẽ ở lại đây luôn. Yên tâm đi! Rời khỏi thị trấn Nghênh An sẽ không quay lại nữa”.

Phó Nhiễm biết rõ không tin cũng phải tin, cô nắm chặt điện thoại di động, Minh Tranh tiến lên dùng sức nắm chặt cổ tay cô.

“Đi!”

Phó Nhiễm bị Minh Tranh dùng sức kéo ra ngoài, bước chân lảo đảo thiếu chút nữa ngã nhào. Cô thật vất vả mới theo kịp bước chân của hắn, thấy gương mặt tuấn tú căng thẳng, ánh mắt lạnh như băng. Bàn tay nắm chặt cổ tay làm Phó Nhiễm thấy đau như bị kim loại kẹp phải.

Hắn mở cửa xe, dùng sức ép cô vào.

Minh Tranh khởi động xe, nhanh chóng quay đầu bánh xe tiếp xúc với mặt đường tạo ra âm thanh lộp độp. Thân thể Phó Nhiễm cũng lắc lư theo xe, nhìn qua thấy Minh Thành Hữu lúc này mới ra khỏi cửa.

Hai tay Minh Tranh nắm chặt tay lái, đốt ngon tay vì dùng sức mà kêu răng rắc.

Phó Nhiễm mím chặt môi không lên tiếng, hai tay cầm chặt di động.

Lái xe hướng ra đường lớn, Minh Tranh bật nhạc lên mới phá vỡ không khí trầm mặc này.

“Ngày hôm qua em không yên lòng chính là vì chuyện này?”

“Ừ.”

“Tại sao phải tìm hắn?”

Giọng điệu Minh Tranh tức giận.

Lời đến khóe miệng lại bị Phó Nhiễm nuốt về.

“Ca ca, cảm ơn anh”.

Hơi thở của Minh Tranh nặng nề, giống như đang cố gắng kìm chế. Lúc sau nghe hơi thở hắn đều đều trở lại.

“Là bởi vì hình có liên quan đến hắn?”

Tâm trạng Phó Nhiễm rối loạn, chống tay lên cằm, xuyên qua kính chiếu hậu vẫn chưa thấy có xe ở đằng sau.

Sự im lặng của cô đã cho Minh Tranh câu trả lời.

“Tiểu Nhiễm, anh cho là em có chuyện ít nhất sẽ tới tìm anh.”

Hắn lái xe thật nhanh.

“Tôi không muốn anh bị liên lụy”.

Minh Tranh đập tay lên tay lái.

“Anh cũng vậy, không muốn em với hắn liên quan tới nhau. Nếu em có chuyện sao không nói anh biết. Anh sẽ giúp em giải quyết”.

Nhớ tới lúc miệng bọn hắn nói ảnh khiêu dâm, Minh Tranh có thể tưởng tượng ra nội dung, cơn tức giận còn sót lại thêm mấy phần phiền não. Tầm mắt nhìn qua chiếc di động Phó Nhiễm đang cầm.

“Xóa ảnh chụp chưa?”

“Xóa rồi.”

Minh Tranh đoạt lấy điện thoại di động trong tay cô.

“Ca ca, anh làm gì vậy?”

Minh Tranh quay kiếng xe xuống, ném điện thoại di động ra ngoài, Phó Nhiễm không nghĩ động tác của hắn nhanh như vậy.

“Tôi còn tưởng anh sẽ báo cảnh sát..”

“Sau đó để cho người khác nhìn thấy bộ dáng của em sao?”

Minh Tranh trừng mắt, ánh mắt lạnh lùng làm Phó Nhiễm cảm thấy như xa lạ.

“Ca Ca, vẫn câu nói trước. Anh có thể tới, tôi rất cảm ơn anh. Nhưng trong chuyện này không ai có thể tự chuốc khổ vào mình.”

Phó Nhiễm không muốn người ngoài nhắc nhở, cô không muốn thấy khó chịu như thế.

Minh Tranh im lặng một hồi lâu, Phó Nhiễm quay mặt ra ngoài cửa sổ.

“Để anh đưa em về”.

Hắn giống như đã thỏa thuận xong.

Phó Nhiễm về nhà, Phạm Nhân cùng Phó Tụng Đình đều ngồi đợi ở phòng khách. Nếu lại không thấy cô trở về nhất định sẽ báo cảnh sát.

Cô nói dối là cô ở nhà Tần Mộ Mộ có chút chuyện, đúng lúc không đem theo di động. Phạm Nhân liền nhắc nhở vài câu, cũng không hỏi đến cùng.

Mặc dù đã tận tay xóa nhưng Phó Nhiễm vẫn luôn cảm thấy bất an. Vài ngày trôi qua mới yên tâm hơn chút.

Minh Thành Hữu gọi điện thoại tới, mới đầu Phó Nhiễm không nghe máy. Nhưng nghĩ tới chuyện xảy ra mấy ngày trước, tốt nhất nên hẹn gặp hắn.

“Điện thoại di động của anh đâu?”

Minh Thành Hữu chìa tay ra nói.

Phó Nhiễm không giấu giếm.

“Mất rồi !!”

“Điện thoại di động là của anh mà.”

Phó Nhiễm tránh né bàn tay hắn.

“Ba trăm vạn mua điện thoại di động của anh còn chưa đủ sao?”

Minh Thành Hữu cười, thu tay lại.

“Thế nào? Làm cho hắn bỏ ra số tiền đó lại thấy đau lòng sao?”

Cô đang suy nghĩ làm sao trả món nợ này.

Hai năm trước phòng làm việc làm ăn rất tốt, thật vất vả mới để ra hai trăm vạn, mặc dù Minh Tranh kiên trì không lấy nhưng Phó Nhiễm vẫn mang đến phòng tài vụ của Hào Khôn. Hôm nay phòng làm việc kinh doanh đình trệ, lại thêm một gánh nặng đè trên vai. Phó Nhiễm uống cà phê, cô đúng là bị kịch, số phận luôn vì khoản nợ mà bận rộn.

“Anh nói bọn họ rời khỏi thị trấn Nghênh An thật sao?”

“Phải.”

Ánh mắt Phó Nhiễm bất giác nhìn về điện thoại của mình.

“Bọn họ không sợ sau khi chúng ta rời đi sẽ báo cảnh sát sao?”

Khóe miệng Minh Thành Hữu nở ra nụ cười, con ngươi dài hẹp kéo ra, đôi môi mỏng tạo thành một đường thẳng.

“Bọn họ sẽ phải nghĩ biện pháp vội vàng rồi đi, chủ yếu là biết em không dám báo cảnh sát”.

“Nhưng tôi đã hủy hình hết rồi”.

“ Nếu như quay lại thật bọn họ lại không biết sẽ chết thế nào?? Anh nghĩ trong tay bọn họ có ảnh sao chép trước”.

“Cái gì??!”

Phó Nhiễm kêu lên, cô hoàn toàn không nghĩ tới điểm này.

Minh Thành Hữu đưa tay che miệng cô.

“ Ít nhất đưa tiền cho xong chuyện. Hơn nữa cũng không có gan dám trở lại”.

Phó Nhiễm như đứng trên đồng lửa, cái gai này thật vất vả mới rút ra được lại bị đâm vào lần nữa.

“Cùng lắm là anh dám cam đoan, dù bọn họ có chuẩn bị sao chép trước cũng không dám lấy ra”.

Phó Nhiễm liếc hần một cái.

“Chẳng lẽ bọn họ nghe lời anh?”

“Gậy ông đập lưng ông, nghe qua chưa?”

Phó Nhiễm không có tâm tư suy nghĩ.

“Có ý gì?”

Minh Thành Hữu kể sát người Phó Nhiễm, giọng nói cực kỳ nhỏ.

“Khi bọn hần rời đi thị trấn Nghênh An, anh đã cho người bắt bọn họ lại.”

“Cho nên?”

“ Anh cũng bắt bọn họ chụp ảnh”.

Phó Nhiễm quay mặt sang, Minh Thành Hữu dựa vào rất gần, tới mức chóp mũi hai người có thể đụng vào nhau.

“Anh cho là ảnh nude của đàn ông sẽ làm cho họ có bao nhiêu uy hiếp chứ?”

“ Nếu như ba người đàn ông thêm một phụ nữ, hơn nữa phụ nữ là anh tốn tiền thuê tới. Lúc đó nói rất có thể bọn họ cưỡng bức cô ấy. Chỉ cần bọn họ còn dám nói chuyện ảnh chụp lần nữa, anh bảo đảm cho bọn họ ngồi trên lửa. Tốt nhất nên hiểu chuyện, cầm tiền cút đi thật xa.”

Phó Nhiễm uống một hớp cà phê vào miệng, đột nhiên nghĩ tới những hình kia đột nhiên cảm thấy buồn nôn, liền muốn ói, Minh Thành Hữu vỗ vỗ lưng cô.

“ Nuốt vào đi. Chuyện này vui đến vậy sao?”

74. Chương 74

Chương 74: Sóng gió lại xuất hiện trong bữa tiệc sinh nhật

Phó Nhiễm nhìn một hồi lâu mới nuốt cà phê xuống bụng.

Cô cẩn thận nhìn nét mặt của Minh Thành Hữu, thấy hần không giống như nói dối.

“ Không tin?”

Minh Thành Hữu định lấy di động ra.

“ Cho em xem hàng thật”.

Phó Nhiễm liền đưa tay đẩy ra, tay kia đặt lên cổ.

“Tôi không muốn nhìn”.

Minh Thành Hữu đưa điện thoại để vào túi quần.

“Em sẽ không nhân cơ hội này cầm tiền về?”

“Không nghĩ anh còn độc ác hơn tôi. Tiền tôi để cho bọn họ mang đi, 'chó gấp còn có thể nhảy tường'”

Phó Nhiễm thấy hắn đưa hai tay tới phía mình, cô cố ý kéo ra khoảng cách với hắn.

“Chuyện coi như đã qua, cũng cảm ơn anh nhiều.”

Trong lời nói nghe có chút miễn cưỡng.

Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm ra khỏi quán cà phê, cô mở cửa xe muốn rời đi, Minh Thành Hữu liền kéo cô lại.

” Đi cùng anh tới siêu thị thôi”.

“Tôi còn có chuyện.”

Phó Nhiễm đẩy tay hắn ra, nhưng Minh Thành Hữu vẫn không buông tay.

“Qua sông rút cầu à?”

“Ai rút ai không còn chưa biết được”.

Chân Phó Nhiễm đưa vào bên trong chỗ ghế lái.

“Không có chuyện gì tốt nhất chúng ta đừng nên gặp nhau. Truyền thông rất quan tâm tới anh, tôi rất dễ bị dính líu. Chuyện hai năm trước đã đủ rồi”.

Cô cảm thấy cuộc sống bây giờ rất tốt, không muốn lại bị chụp mũ là thấy Minh Thành Hữu giành lại chỗ đứng, cô liền muốn quay lại với hắn.

“Không phải em luôn không quan tâm tới truyền thông nói gì sao??”

“Hiện tại không giống vậy!! “

Phó Nhiễm khom lưng chui qua cánh tay hắn ngồi vào ghế lái.

“Hẹn gặp lại.”

Cô kéo cửa xe ý bảo hắn buông tay, Minh Thành Hữu cũng không quấy rầy, liền buông tay xuống, Phó Nhiễm rất nhanh đóng cửa xe.

Minh Thành Hữu đứng tại chỗ, nhìn đuôi xe màu đỏ không mang chút lưu luyến chạy qua ngã tư, chốc lát biến mất trong tầm mắt.

Sau khi chuyện Vụ Dữu qua, chú đi làm trở lại, trong khu nhà khôi phục bình thường như trước, thím ngày ngày đều thấp hươg xin phù hộ cho Vụ Dữu, không cho người khác tới gây náo loạn cuộc sống gia đình.

Phó Nhiễm rời phòng làm việc đi siêu thị, mua mấy loại trái cây Vụ Dữu thích mang đến Vụ gia.

Trước đó thím đã cố ý đưa chìa khóa nhà cho cô. Phó Nhiễm mở cửa đi vào, nghe được tiếng nói của Vụ Dữu.

“Không phải chỗ đó. Nên đặt ở kia.”

Phó Nhiễm khom lưng cởi giày, thấy một đôi giày da nam xuất hiện ở cửa.

Xem ra nhà có khách.

Thím đeo tạp dề bước ra từ phòng bếp.

“Tiểu Nhiễm tới!! “

Phó Nhiễm đem túi trái cây đặt trên bàn ăn.

“Thím, có khách à?”

“Ừ! “

Thần sắc của thím khác lạ, có chút xấu hổ, lại có chút không được tự nhiên.

“Trong phòng Vưu Dữu, con vào đi.”

Phó Nhiễm đến giữa cửa, cửa phòng khép hờ. Đầu tiên đập vào mắt là bóng lưng Vưu Dữu, con bé cười vui vẻ, ngón tay không ngừng gõ lên bàn phím.

“Nhìn xem tất cả thứ nà là của chúng ta..”

Phó Nhiễm đẩy cửa ra.

” Vưu Dữu “.

Người đàn ông ngồi bên cạnh nghiêng đầu, Phó Nhiễm kinh ngạc đứng ở cửa. Vưu Dữu đứng dậy đi qua bên cạnh người cô.

“ Cuối cùng chị cũng tới. Bọn em chờ chị nửa ngày rồi!!”.

Trên bàn là máy tính Macbook hiệu Apple mới cứng, vỏ hộp cùng mấy loại đĩa Software để cài đặt nằm lộn xộn bên cạnh. Vưu Dữu thấy cô không nói lời nào, cẩn thận kéo tay Phó Nhiễm tới.

“ Chị ! Là anh rể mua cho em”.

Phó Nhiễm cúi đầu thấy bộ dáng Vưu Dữu lo sợ cô giận, cô đau lòng xoa đầu cô bé.

“ Đang chơi gì vậy?”

“ Game online ạ “.

Vưu Dữu tiếp tục kéo tay cô.

“ Nhưng lần đầu tiên chơi, em với anh rể không quen tay”.

Giọng nói Phó Nhiễm bình tĩnh.

“ Vưu Dữu, hấn không phải anh rể của em”.

“ Chị! Em không muốn thấy hai người như vậy...”

“Vưu Dữu “.

Phó Nhiễm muốn giải thích, nhưng cuốivẫn nuốt lời lại.

“Em còn nhỏ chưa hiểu chuyện”.

Vưu Dữu kéo Phó Nhiễm tới trước bàn.

“ Mẹ ở ngoài nấu ăn, em ra xem tối nay ăn món gì, chút nữa nói anh rể ở lại ăn cơm”.

Vưu Dữu đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Phó Nhiễm nhìn chằm chằm trò chơi trên màn hình máy tính đang chơi được một nửa.

“Còn nhớ chuyện hôm trước nói, chuyện của Vưu Dữu bị truyền ra ngoài, sau đó tôi tìm anh xin giúp đỡ không?”

“Nhớ.”

“Thiếu chút nữa thì các người bức Vưu Dữu tự sát, Minh Thành Hữu.....”.

Phó Nhiễm nhìn ngoài cửa.

“Làm sao anh còn dám tới?”

“Anh biết rõ lúc chuyện bị vỡ lở, cho dù lúc ấy nhúng tay cũng thay đổi được cục diện. Thay vì như vậy không bằng đem tất cả sự kiện ra ánh sáng, Vụ Dữ cũng không cần giấu gán nặng trong lòng.”

“Bây giờ vì muốn tốt cho chúng tôi sao?? “.

Vụ Dữ đẩy cửa đi vào, Phó Nhiễm không lên tiếng, thấy cô bé bưng đĩa trái cây vào, Phó Nhiễm kéo đến bên cạnh.

“ Bài tập làm xong rồi?”

“Xong rồi, nếu không em đâu dám ngồi chơi!”

Vụ Dữ đối với Minh Thành Hữu không hề có khoảng cách, nhưng không phải chú thím cũng vậy, Phó Nhiễm có chút lo lắng, chỉ sợ tới lúc ăn cơm sẽ nháo lên.

“Chúng ta ra ngoài ăn đi! Hôm nào trở lại thăm Vụ Dữ”.

Phó Nhiễm nháy mắt với Minh Thành Hữu.

” Đừng anh rể !!”

Vụ Dữ kéo tay Phó Nhiễm.

“Mẹ đã chuẩn bị xong thức ăn rồi”.

” Vậy chúng ta ở lại ăn tối thôi”.

Minh Thành Hữu cũng mở miệng.

Phó Nhiễm nghe vậy nghĩ thầm, đến lúc đó hẳn bị đánh gãy tay gãy chân cô nhất định sẽ không quan tâm.

Thím bận rộn chuẩn bị cơm, cố gắng tránh phòng Vụ Dữ. Bên ngoài truyền đến giọng nói của chú, Phó Nhiễm lo lắng quan sát bên ngoài, đi theo sau Minh Thành Hữu và Vụ Dữ ra khỏi phòng.

Thấy Minh Thành Hữu, đầu tiên chú liền sững sốt, sau đó nhìn sang Phó Nhiễm.

Sắc mặt chú âm trầm, thím bên cạnh không lên tiếng, chắc ông nghĩ là cô đưa Minh Thành Hữu tới đây. Ông tức giận nhưng trước mặt Phó Nhiễm ông không tiện thể hiện ra. Vụ Dữ kêu bọn họ ngồi xuống, lại chạy làm nũng với chú.

Phó Nhiễm như ghen hòng, nhìn thức ăn ngon trên bàn nhưng ăn lại không thấy ngon.

Vụ Dữ rót rượu cho Minh Thành Hữu, lại rót đầy ly của chú.

Không khí khác thường, Minh Thành Hữu chưa động đũa, hẳn giờ chén nhận thức ăn chú gấp, lại để xuống.

” Chú thím, Vụ Dữ ! Hai năm trước gặp chuyện may đến bây giờ, mọi người vẫn không ra ngoài đối mặt, chứ nói chi nói xin lỗi. Lúc ấy cháu không chịu xử lý chuyện này, mẹ và cậu cháu vì bảo vệ Lý Sâm đã gây nhiều tổn thương cho Vụ Dữ... Cháu thay mặt mẹ mình cùng Lý gia nói với mọi người tiếng xin lỗi.”

Phó Nhiễm nhìn chằm chằm chén cơm, nghe được tiếng nước nở của Vụ Dữ.

“Anh rể.”

“Vụ Dữ, ban đầu anh nên đưa Sâm tử tới trước mặt em xin lỗi, mà không nên bao che “.

Phó Nhiễm ngồi phía bên trái Minh Thành Hữu, cô ngẩng đầu nhìn trong mắt hắn vô cùng thành thật và nghiêm túc. Chuyện hai năm trước, không riêng Vụ Dữ cùng Lý Sâm, ngay cả cô cùng Minh Thành Hữu cũng còn trẻ tuổi, không ai nghĩ lần đầu gây sai lầm sẽ gây ra hậu quả như thế này.

Theo đuổi sự thật đến cùng, cuối cùng thì Minh Thành Hữu cũng cúi thấp đầu.

Mặc dù trong lòng chú thím rất cảm hận Lý gia, nhưng Minh Thành Hữu nói lời này lại được bọn họ tha thứ. Phó Nhiễm không biết, nguyên nhân vẫn là vì cô.

Câu nói “Yêu ai yêu cả đường đi lối về” quả là lời giải thích rất đúng.

Không khí ở bàn ăn vẫn còn chút trầm lặng. Sau khi ăn xong thì tốt hơn rất nhiều, Vưu Dữu kéo Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm tới đùa giỡn. Lúc gần về cô khẳng khẳng muốn tiễn bọn họ xuống.

Theo ánh đèn mờ nhạt bên ngoài, Phó Nhiễm đi trước, Vưu Dữu lặng lẽ kéo tay áo Minh Thành Hữu, bước chân hần chạm lại, đợi cách xa Phó Nhiễm mới hỏi.

“Anh rể, em muốn hỏi anh một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Vưu Dữu cúi đầu rất thấp.

“Lý Sâm có khỏe không?” ồ

Minh Thành Hữu cùng Vưu Dữu đi về phía trước.

“Hai năm qua nó cũng không trở lại thị trấn Nghênh An, có lẽ một hai, năm nữa mới học xong. Cũng có khả năng sẽ ở lại nước ngoài làm việc.”

Vưu Dữu không khỏi thở dài, lại ngẩng đầu lên.

“Hai năm trước, em vì tiền điều trị mới nói Lý Sâm phá hủy khuôn mặt mình. Có phải mọi người thấy em cũng rất xấu xa.”

Phó Nhiễm không nghe được tiếng bước chân sau lưng, cô xoay người, thấy Minh Thành Hữu cao lớn dừng chân, hai tay hần kéo Vưu Dữu lại, không biết nói gì bên tai Vưu Dữu.

“Em là người bị hại nhiều nhất. Thật xin lỗi, anh không có khả năng bảo vệ em được tốt.”

Vưu Dữu khóc thành tiếng.

Phó Nhiễm vội vã quay lại.

Minh Thành Hữu buông tay, Vưu Dữu lấy tay lau nước mắt cười cười.

“Anh rể! Anh nhất định phải đối tốt với chị em, chăm sóc chị chu đáo”.

Hai người đều ngẩn ra.

Lời hứa bảo vệ em đã từng hứa vẫn như còn văng vẳng bên tai.

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đi tới bãi đỗ xe của khu nhà, cô nhìn thấy Minh Thành Hữu lấy chìa khóa.

“Anh thi lấy lại bằng lái rồi sao?”

Minh Thành Hữu lắc lắc chìa khóa xe.

“Không có.”

“Vậy anh còn dám lái xe?”

“Bị bắt rồi hãy nói.”

Phó Nhiễm thấy hần không mở cửa xe, mà dựa vào cửa sổ, Minh Thành Hữu móc điều thuốc.

“Rượu kia là một loại với hai năm trước ?? “

Cô đứng bên cạnh xe nhìn hần đốt thuốc lá.

” Gần đến sinh nhật em rồi?”

“Ừ.”

Phó Nhiễm nhớ tới chuyện này không khỏi nhức đầu, Phạm Nhân đã sớm ở thu xếp tiệc sinh nhật, lòng của Phó Nhiễm làm sao không nhớ rõ. Tiệc sinh nhật lúc đó lại biến thành bữa tiệc tiếp đãi các mối quan hệ xã giao, cô muốn trốn cũng không thoát.

Minh Thành Hữu cũng không hỏi nhiều, hẩn hút xong điều thuốc, Phó Nhiễm cũng mở cửa xe ngồi vào trong.

Hai chiếc xe đi hai hướng ngược nhau.

Trở lại Phó gia, Phạm Nhân hào hứng từ trong phòng đi ra.

“Tiểu Nhiễm đã về “.

“Mẹ, có chuyện gì vui sao?”

“Hai ngày nữa đến sinh nhật con, mẹ có thể không vui sao? Lễ phục mẹ đã chọn xong, ngày mai cùng con đi xem, nhanh tới thử một bộ.”

Phạm Nhân kéo tay Phó Nhiễm vào phòng.

“Không cần, con mặc đầm bình thường là được rồi.”

“Vậy sao được? Năm ngoái đã không tổ chức, năm nay nhất định phải tổ chức thật náo nhiệt, nghe lời mẹ nào!! “

Phó Nhiễm không môn làm trái ý bà.

“Mẹ rất vui, hai ngày nữa Nhụy Nhụy cũng muốn về, nó không sinh nhật ở nước ngoài. Mẹ suy nghĩ tổ chức chung cho hai con, vừa náo nhiệt vừa có thể có tình cảm hơn.”

Phạm Nhân nghĩ thấy vui sướng, thấy Phó Nhiễm không nói lời nào, bà vỗ vỗ mu bàn tay Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, con đồng ý không?”

“Mẹ.... “

Ánh mắt trong suốt của Phó Nhiễm nhìn Phạm Nhân.

“Con chỉ muốn tự tổ chức sinh nhật của mình.”

Phạm Nhân không nghĩ Phó Nhiễm có thể nói thế, vốn muốn nói tốt vào lại ghen ở cổ họng.

“À?”

“Mẹ, Vưu Ứng Nhụy lần đầu trở về khẳng định rất muốn ở nhà với cha mẹ mình. Không chừng mẹ muốn mời, cô ấy lại không tiện từ chối.”

Phạm Nhân ngẫm nghĩ.

“Cũng đúng, mẹ chỉ nghĩ tới bên này. Con nghĩ rất chu đáo.”

Nếu để Phó Nhiễm được nói, cô sinh cùng ngày còn không thích, chứ đừng nói cùng tổ chức sinh nhật với Vưu Ứng Nhụy.

Phạm Nhân tỏ ra tiếc nuối.

“Mẹ vẫn luôn hi vọng con có thể cùng Nhụy Nhụy sống với nhau như chị em”.

Phó Nhiễm gật đầu, đáng tiếc ông trời không chiều ý người.

Có vài người lần đầu tiên có thể hợp ý, có vài người thấy cả đời chỉ có thể là kẻ thù.

Hôm sau, Phó Nhiễm bị Phạm Nhân khẳng khẳng dẫn đi chọn lễ phục.

Phó gia là khách hàng thường xuyên của tiệm, tất cả lễ phục yến tiệc đều chuẩn bị ở đây, quản lý nhìn thấy hai mẹ con họ liền vui vẻ tiếp đón.

“Phó phu nhân, Phó tiểu thư, mời vào bên trong.”

Cô đem những mẫu Phạm Nhân đã chọn trước đó tới.

“Phó tiểu thư xem xem thích bộ nào?”

Phó Nhiễm đem sách đặt trên đầu gối, quản lý ở bên cạnh giới thiệu, ngoài cửa truyền tới mấy giọng nói, Phó Nhiễm chăm chú nghe quản lý giới thiệu, cho đến có người bên ngoài nói cắt đứt dòng suy nghĩ.

”Bác gái! Thật trùng hợp bác cũng ở đây.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, thấy Vương Như Đình kéo tay bạn đi cùng, đứng trước ghế sofa nhìn xuống, nụ cười mang chút châm chọc, vẫn như cũ cố tỏ ra khéo léo cùng Phạm Nhân chào hỏi.

Náo loạn tiệc sinh nhật trước kia Phạm Nhân vẫn nhớ rõ, Vương Như Đình chủ động chào hỏi, Phạm Nhân vẫn lịch sự mà không mất xa lánh gặt đầu.

“Vương tiểu thư, xin chào”.

Vương Như Đình ngồi gần bên Phạm Nhân.

“Bác gái đang chọn lễ phục giúp Nhụy Nhụy sao?”

Phó Nhiễm tỏ ra không muốn tham dự cuộc nói chuyện của họ. Phạm Nhân khéo léo trả lời.

“Không phải! Gần đến sinh nhật Tiểu Nhiễm rồi”.

“Ồ...”

Vương Như Đình như đột nhiên hiểu ra.

“Cháu nhớ là hai người họ sinh cùng ngày phải không ạ?”

Biết rõ còn cố hỏi.

Phạm Nhân không có hứng thú nói chuyện, chỉ trả lời qua loa cho xong.

“Ừ, đúng.”

Tay bà chỉ chỉ kiểu dáng trong tạp chí.

”Dáng con cao ráo, mẹ thấy bộ này không tệ, có lẽ rất hợp với con”.

Phó Nhiễm lấy tay chỉ kiểu dáng Phạm Nhân nói.

“Con cũng thích mẫu này, chỉ là hơi hở sau lưng”.

“Sợ cái gì!!”

Phạm Nhân gấp lại tờ tạp chí.

”Dáng người con mặc kiểu nào cũng dễ nhìn. Chọn mẫu này đi”.

Trong mắt Vương Như Đình thoáng qua tức giận cùng khinh thường, Phó Nhiễm kéo Phạm Nhân đứng dậy đi tới quầy đặt tiền đặt cọc. Phạm Nhân mở cuốn tạp chí ra.

“Con xem thêm đi. Mẹ thử bộ y phục của mẹ chút”.

”Được ạ”?

Thấy Phạm Nhân đi vào phòng thay đồ, Vương Như Đình mang giày cao gót tới bên người Phó Nhiễm.

”Loại Nhụy Nhụy ra khỏi Phó gia, là chuyện tốt do cô làm?”

“Thế nào, cô còn muốn cho tôi một cái tát sao?”

Vóc dáng Phó Nhiễm cao ráo, cô mang giày bệt nhưng so với Vương Như Đình phải mang giày cao gót thì cô vẫn cao hơn cô ta nửa cái đầu, sắc mặt cô lạnh lùng liếc nhìn, Vương Như Đình liền đứng ra xa một chút.

“Không còn Minh gia che chở, cô còn dám kiêu ngạo như vậy sao?”

“Dù sao thì Phó gia so sánh với Vương gia tuyệt đối cũng không thua.”

Bàn tay Vương Như Đình nắm thành quyền, trước mặt mọi người cũng không tiện nổi giận.

“Đừng đắc ý quá sớm, tiệc sinh nhật của cô có thể Nhụy Nhụy sẽ làm nhân vật chính”.

Cửa phòng thay quần áo mở ra, Phạm Nhân thử y phục xong đi ra ngoài.

“Đến lúc đó tôi sẽ bảo tài xế tới đây lấy.”

Phó Nhiễm đi tới, Phạm Nhân cài nút áo xong.

“Tiểu Nhiễm, đi thôi.”

Ở trong tiệm, Vương Như Đình dừng lại một lúc, cô ta cùng bạn gái bên cạnh đi tới trước quầy.

“Xin hỏi, chúng tôi cũng muốn đặt một bộ lễ phục kiểu dáng như vừa này có được không?”

Quản lý nở nụ cười chuyên nghiệp.

“Thật xin lỗi, chúng tôi không làm lễ phục giống nhau.”

“Phó phu nhân là khách quen của tiệm, cô con gái trước kia bà đưa tới chị cũng biết, mới vừa rồi chị cũng đã nghe rồi đấy, hai người đó cùng sinh nhật trong một ngày, đối với Phó phu nhân mà nói họ đều là con gái của mình, chị mau giúp một chút.”

“Việc này?”

“Tiền không thành vấn đề, chủ yếu là muốn cho Phó phu nhân ngạc nhiên vui mừng, thấy hai con gái đồng thời xuất hiện trước mặt, khẳng định là bà rất vui vẻ.”

Nói hơn nói thiệt đến nửa ngày, Vương Như Đình ưỡn ngực đi ra khỏi tiệm bán quần áo.

“Như Đình, cậu được lắm đấy, chỉ là lễ phục nhưng giá tiền không hề rẻ đâu đấy.”

“Nhụy Nhụy phải biết là mình đang thay cậu ta trút giận, đến mười bộ lễ phục thì cậu ta vẫn chịu chi tiền ra.”

Phó Nhiễm mời vợ chồng Tổng Chức cùng Tần Mộ Mộ, trước kia họ cũng tổ chức sinh nhật một mình cho Phó Nhiễm, lúc này Phó Nhiễm cũng muốn họ tới nhà vui vẻ một chút.

Trước bàn máy vi tính, Phó Nhiễm mang theo mắt kính màu đen chống tia khúc xạ đang lên Internet, Vương Dữu gửi tới gương mặt thần bí biểu tượng sinh nhật vui vẻ: Chị, anh rể sẽ tặng quà cho chị sao?

Tức thì ngón tay Phó Nhiễm lướt trên bàn phím hiện ra một hàng chữ: Chị đã nói rồi, anh ta không phải anh rể của em.

Tức thì một cái đầu nắm đáng yêu đung đưa sang trái sang phải: Em cùng anh rể nói chuyện phiếm ở MSN, anh ấy muốn tới tiệc sinh nhật nha.

Phó Nhiễm nâng mắt kính tròng mắt: Đều là bạn bè người quen nhà mình, chị không muốn mời những người khác.

Cửa phòng bị đẩy ra, Phạm Nhân gõ nhẹ mấy cái trên cánh cửa.

“Tiểu Nhiễm.”

Phó Nhiễm nhanh chóng gửi cho Vương Dữu một câu: Chờ chút, chị có chuyện nha.

“Mẹ.”

Trong tay Phạm Nhân cầm một hộp quà tặng đi vào, bà ngồi vào mép giường, thần sắc mang theo một chút không được tự nhiên.

“Tiểu Nhiễm, mẹ có chuyện muốn bàn với con.”

Ánh mắt Phó Nhiễm rời khỏi màn hình máy tính, trong lòng không khỏi trầm xuống.

“Chuyện gì vậy?”

“Nhụy Nhụy gọi điện thoại nói hai ngày nữa sẽ trở về Nghênh An, muốn tổ chức tiệc sinh nhật, nhân cơ hội gặp gỡ bạn bè đã lâu không gặp, diện tích trong nhà quá nhỏ, nói muốn cùng tổ chức với con cho náo nhiệt một chút.”

Phạm Nhân đem hộp quà trong tay đưa cho Phó Nhiễm.

“Đây là quà tặng nó chuẩn bị cho con.”

Lời nói đã đến nước này, Phó Nhiễm giơ cánh tay lên nặng nề nhận lấy hộp quà.

“Cám ơn cô ấy thay con.”

“Tiểu Nhiễm, thật ra thì tổ chức cùng nhau rất tốt, còn có thể kết giao với nhiều bạn bè hơn.”

Trong lời nói của Phạm Nhân mang theo giọng điệu thận trọng, bà cũng khó xử, không từ chối được Vũ Ưng Nhụy lại sợ Phó Nhiễm sẽ tức giận.

“Được rồi.”

Phó Nhiễm đem quà tặng đặt ở bên cạnh.

“Con mời thêm bạn bè, chỉ cần mình thích là tốt rồi, mẹ cũng không phản đối.”

Phó Nhiễm nhớ tới lúc vừa tới Phó gia Phạm Nhân đã nói, bạn bè trước kia có thể không tiếp xúc thì cũng đừng nên qua lại, rất nhiều thói xấu chính là học theo bọn họ, về sau con sẽ có cuộc sống mới, giới thượng lưu mới đáng để con gái Phó gia nên tiếp xúc.

Phạm Nhân ra khỏi phòng, đóng cửa.

Vũ Dữu gửi liên tiếp mấy vẽ mặt liền, QQ phát ra tiếng nhắc nhở: Chị, đi chỗ nào rồi sao?

Phó Nhiễm gửi trả lời bằng một vẽ mặt, cùng Vũ Dữu nói mấy câu sau đó tắt QQ, logout.

Đến ngày sinh nhật, Tống Chức cùng Tần Mộ Mộ ăn cơm xong liền tới Phó gia.

Ba người ngồi ở trong phòng của Phó Nhiễm, Tống Chức lăm lét nhìn trái nhìn phải.

“Đủ chủ nghĩa tư bản rồi nha.”

“Cậu đấy.”

Phó Nhiễm lấy trái cây.

“Ăn đi.”

Tần Mộ Mộ chọn mấy quả nhãn đưa cho Tống Chức.

“Cậu thích nhất loại này.”

Tống Chức lại xua xua tay.

“Không ăn.”

“Tại sao? Đổi tính à nha?”

Tống Chức tràn đầy ý cười, vô tình trong mắt chuyển thành vẻ dịu dàng.

“Mình muốn tuyên bố một chuyện lớn.”

“Cái gì chứ?”

Tần Mộ Mộ đưa tay muốn ôm cô, Tống Chức vội cẩn thận tránh ra.

“Mình sẽ làm mẹ.”

“Oa!”

“Hứ.”

Tống Chức đưa tay đè bụng.

“Cần phải ngạc nhiên đến thế sao?”

Vưu Ứng Nhụy tới Phó gia nói chuyện với Phạm Nhân trước, sau đó lại cùng Phạm Nhân đi tới phòng Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm.”

Tóc Vưu Ứng Nhụy uốn thành gợn màu nâu thật to, bộ váy dài không quá gối, trang điểm vừa phải, đã lâu không gặp, nhìn cô ta như tăng thêm mấy phần lãng lợ, tựa tại cửa ra vào chào hỏi Phó Nhiễm.

Chưa đến giờ bữa tiệc bắt đầu, Tống Chúc cùng Tần Mộ Mộ ăn mặc rất bình thường, Phó Nhiễm định thay bộ lễ phục, đang ngồi ở trước gương trang điểm, Tần Mộ Mộ chọn cho cô đôi bông tai kim cương phù hợp.

“Kết hợp với cái này rất đẹp.”

Vưu Ứng Nhụy cũng thay lễ phục xong, áo được thiết kế màu đen, cô ta gõ cửa phòng Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, xong chưa?”

Tần Mộ Mộ đang giúp Phó Nhiễm trang điểm, Phó Nhiễm xuyên qua gương trang điểm nhìn về Vưu Ứng Nhụy đang đứng ở cửa.

“Tôi chưa xong, cô đi xuống trước đi.”

“Được.”

Tống Chúc hướng ra cửa nhìn quanh.

“Cô ta thật đúng là đáng ghét, đến cả sinh nhật cũng muốn tham gia náo nhiệt.”

“Phụ nữ có thai không thể tức giận nha.”

Tần Mộ Mộ cười, hướng cô bĩu bĩu môi.

Tống Chúc vô thức ôm lấy bụng.

“Mình đi ra ngoài xem một chút, tối nay khẳng định là rất náo nhiệt.”

Tống Chúc ra khỏi phòng, đi tới cầu thang thấy bên trong phòng khách có nhiều người đứng ở đó, mỗi người một vẻ. Loáng thoáng thấy ngay chỗ ngã rẽ lầu hai xuống tầng dưới có hai người đứng, nhưng vì bị khuất tầm mắt nên không thể nhìn rõ.

Một người trong đó Tống Chúc nhìn quần áo có thể nhận ra ngay, là Vưu Ứng Nhụy.

Người còn lại mặc lễ phục màu cam chạm đất, tay cầm túi xách trắng.

“Họ sẽ tới ngay thôi, cậu chờ xem kịch hay đi!”

” Nhứ Đình, còn nhớ lần trước cậu cũng làm tan cuộc vui không?? Dù sao chúng ta cũng là khách mời”.

” Nhụy Nhụy, cậu sợ gì chứ? Yên tâm, tớ chẳng làm gì cả, chỉ là muốn cho cô ta khó chịu thôi”.

Vương Nhứ Đình vừa nói tay liền chỉ xuống phòng khách.

” Nhìn kia! Tới rồi.”

Tống Chúc lặng lẽ bước xuống hai bậc thang, cúi người liền nhìn thấy việc xảy ra dưới đại sảnh. Hai cô gái cùng nhau bước vào, một người trong đó mặc lễ phục y hệt Phó Nhiễm. Cô gái có làn da ngăm đen, hiển nhiên không hợp với bộ lễ phục này, chân đi giày cao gót đứng đưa trái phải, nhờ người đi cùng đỡ mới đi được.

” Nhìn có giống con tinh tinh không?? Làm tớ chết cười!!”

Vương Nhứ Đình che miệng.

” Cô ấy không phải....”

” Tớ học cấp hai biết nó là đứa xấu nhất. Mấy hôm trước nói muốn mời nó đến tiệc sinh nhật của cậu, nó ngu ngốc lại tỏ ra rất cao hứng. Tớ còn tặng bộ y phục này, nó còn khen tớ thật tốt. Đáng tiếc bộ y phục này trên người nó như bao rách đũng cá. Chỉ có điều là xứng với đoá hồng Phó Nhiễm thôi”.

Nhìn nụ cười Vương Như Đình có chút hả hê và cay nghiệt. Tổng Chức không nhìn thấy vẻ mặt Vương Ứng Nhụy, chỉ nghe giọng nói rất bình thản.

” Như Đình, tớ không muốn gây rắc rối, khó có thể vui vẻ trở lại như trước”.

Tổng Chức bước lên, đi vào phòng Phó Nhiễm. Tần Mộ Mộ vừa giúp Phó Nhiễm thay đồ xong, dây thắt cột sau lưng rất hợp với vóc dáng và phong cách của Phó Nhiễm.

Tổng Chức đẩy cửa phòng đi vào, vẻ mặt đầy tức giận.

” Xèo Xèo! Cậu đi đâu vậy?”

Cô đem chuyện vừa nghe được kể cho hai người nghe.

Thật tức chết mà!! Đây không phải khinh thường cậu hay sao??”

Phó Nhiễm nhìn chính mình trong gương trang điểm thật đẹp, công chúa trong mộng luôn có người không chờ được tới cướp đi.

Phạm Nhân ở dưới đại sảnh chào đón khách, thấy Phó Nhiễm ra liền hỏi.

” Sao còn chưa thay y phục??”

Bên kia có mấy người cười đùa đi ra từ phòng vệ sinh, Phạm Nhân nhìn theo ánh mắt Phó Nhiễm thấy sắc mặt khó hiểu của Vương Như Đình và y phục trên người bạn đi bên cạnh.

Chẳng mấy chốc sắc mặt Phạm Nhân lạnh nhạt chùng xuống.

” Vương Như Đình, chuyện này là sao?”

Tổng Chức hận không thể bước tới tranh cãi.

Wương Như Đình và mấy người kia đối mặt với Phạm Nhân, không thể làm gì hơn ngoài bước tới chào hỏi.

” Chào bác!”

Ánh mắt Phạm Nhân lại rơi vào bộ y phục của người bên cạnh.

” Xin hỏi, bộ y phục này cô mua ở đâu?”

“Ồ!!”

Cô gái vừa mập vừa đen nở nụ cười chân thật.

Sắc mặt Vương Như Đình không nén được hướng cô ta nháy mắt.

” Đây là Như Đình tặng cháu, đẹp không ạ? Nghe nói rất đắt tiền!”

Óc heo!

Trong lòng Vương Như Đình thầm mắng.

” Nghe nói giá cả bộ lễ phục này rất xa xỉ!!”

Trên mặt Phạm Nhân không có vẻ gì khác thường.

” Các cô chơi rất khá”.

Phạm Nhân kéo Phó Nhiễm vào phòng khách.

”Mặc bộ này không giống kiểu dáng lễ phục. Con còn phải nhờ người giới thiệu cho con.”

” Như Đình, cảm ơn cậu đã tặng tớ bộ y phục trông rất đẹp!”

Mặt Vương Như Đình lúc tím xanh, lúc trắng bệch. Nhưng nhìn lại bộ đồ trên người Phó Nhiễm cũng hết giận, mặc vậy làm sao ra ngoài tiếp khách?

Phạm Nhân suy nghĩ, tới tủ quần áo tìm bộ y phục kiểu dáng giống như lễ phục cho Phó Nhiễm thay. Ngoài cửa một nhân viên của cửa hàng trang sức và quần áo cao cấp chuyển một món quà tới.

Có người quay sang nói với bà.

” Phó phu nhân, cô ấy muốn tìm Phó tiểu thư”.

Trong tay người nhân viên là hộp quà sinh nhật rất lớn. Vương Ứng Nhụy từ lầu hai đi xuống, Vương Như Đình tới khoác tay cô.

“Xem đi, ngay cả lễ phục cô ta cũng không dám mặc.”

Phó Nhiễm ký tên xong nhận lấy hộp quà.

Phạm Nhân mở dây nơ.

” Người nào lại vô duyên vô cớ tặng quà mà không ghi tên??!”

” Con không biết”.

Phạm Nhân mở hộp ra, nhìn món quà trước mắt không nói nên lời.

” Lễ phục này do nhà thiết kế David ở Paris tự tay thiết kế. Ảnh đăng trên tạp chí cũng chỉ có một bộ duy nhất. Ai tặng quà hào phóng như vậy?”

Bên cạnh ghi chú tỉ mỉ số đo ba vòng, là của Phó Nhiễm. Trong lòng cô không khỏi nghi ngờ, bàn tay vuốt vuốt mặt vải mềm.

“Thay đồ trước đã, dạ tiệc sắp bắt đầu rồi”.

Tổng Chức và Tần Mộ Mộ theo sau Phó Nhiễm lên lầu.

Vương Ứng Nhụy nhìn Phó Nhiễm biến mất ở khúc cua, cô liền bước tới cạnh Phạm Nhân.

” Mẹ. “

Phạm Nhân kéo tay Vương Ứng Nhụy thân mật vỗ vỗ.

” Ở bên ngoài mấy ngày nhìn gầy rồi. Đồ ăn bên nước ngoài ăn không hợp khẩu vị?”

” Còn không phải là nhớ đến cha mẹ.”

” Coi miệng lưỡi con này!”

Ánh mắt Phạm Nhân liếc sau lưng Vương Ứng Nhụy thấy bạn của cô, sắc mặt bà không vui. Nhìn bộ lễ phục y hệt Phó Nhiễm mặc trên người cô gái kia càng thấy khó chịu.

” Nhụy Nhụy, về sau hãy hạn chế chơi với những người kia.”

Vương Ứng Nhụy liền biết Phạm Nhân không vui vì chuyện Phó Nhiễm. Trong lòng không khỏi khó chịu nhưng ngoài miệng vẫn vui vẻ.

” Con biết rồi ạ !!”

Trong nháy mắt ngẩng đầu lên liền thấy Phó Nhiễm đứng ở cầu thang.

Bút tích do nhà thiết kế danh tiếng có khác. Thiết kế lệch vai làm lộ xương quai xanh của Phó Nhiễm cùng đường cong đẹp mắt. Phó Nhiễm xoay người , sau lưng được thiết kế thành đôi bướm rất hấp dẫn. Lễ phục màu trắng không có sắc màu khác dính vào, người bên trong đại sảnh liền tự lại không tiếc lời khen ngợi. Tần Mộ Mộ chọn được sợi dây gắn lên trán Phó Nhiễm.

Phạm Nhân thấy cô không khỏi mừng rỡ, liền tới cầm tay Phó Nhiễm.

” Ai chọn bộ lễ phục này quả thật có con mắt rất tinh tường!”

Vương Như Đình đứng bên cạnh Vương Ứng Nhụy liền cúi mặt xuống, cảm rằng không cam chịu.

Vương Ứng Nhụy mỉm cười tán thưởng.

” Rất đẹp !!”

Phó Nhiễm bị Phạm Nhân kéo đi khắp khu vườn, con gái xinh đẹp như vậy đều muốn giới thiệu ọi người biết. Tần mộ Mộ đứng ở khu ăn uống ẩm thực.

” Oa, rất nhiều đồ ăn ngon nha! Cục cưng thật là có phúc hưởng.”

” Nhìn bộ dáng ngu ngốc của cậu kìa, không phải nói thời kì thai nghén không ăn được chứ ? Cậu còn ăn được sao? “

” Tớ và họ không giống nhau! Rõ ràng con của tớ rất khoẻ mạnh”.

” Đồ nhà quê!”

Giọng điệu Vương Như Đình khinh thường, Vương Ứng Nhụy liếc nhìn không nói lời nào, rời đi tiếp đón bạn bè của mình.

Tổng Chức và Tần Mộ Mộ đi vòng quanh đại sảnh. Tổng Chức thấy mệt liền muốn về phòng Phó Nhiễm nghỉ. Tần Mộ Mộ dìu cô lên.

Tới cầu thang trên lầu hai đúng lúc gặp mấy người Vương Như Đình đi xuống.

” Đồ nhà quê!”

Đi lướt qua vai Vương Như Đình liền đưa bộ mặt khinh thường nói. Tổng Chức chống vách tường quay người lại.

” Cô dám nói ai nhà quê??”

” Thế nào? Nói cô đấy!”

” Xèo Xèo! Đừng so đo với loại người này.”

Tần Mộ Mộ vội vàng khuyên nhủ. Mấy người bên cạnh Vương Như Đình cũng khuyên.

” Quên chuyện náo loạn lần trước rồi sao? Cậu còn làm vậy nhất định Nhụy Nhụy sẽ rất tức giận”.

” Tớ vì cậu ấy mới làm vậy, nhìn cậu ấy bị bức ép tớ chịu không được”.

” Chuyện lễ phục của Tiểu Nhiễm cũng là do cô làm? Nhìn lại bản thân mình đi, dáng người cô trông như cây đậu cô-ve ấy, lại còn chưa kết hôn chứ ? Sao bụng dạ lại nhỏ nhen như vậy?”

” Cô...”

Vương Như Đình tức không kiềm chế được.

“Tôi không phải là không dám vả nát miệng cô...”

Tần Mộ Mộ sợ có chuyện nên đứng chắn trước mặt Tổng Chức.

” Đang tiệc sinh nhật, chúng ta là bạn bè hai bên, không thể gây chuyện ở đây. Chuyện truyền ra ngoài nói chúng tôi là đồ nhà quê cũng chẳng sao, nhưng đối với các cô thật không dễ nghe”.

Cô vội đỡ Tổng Chức lên lầu.

” Dưỡng thai, dưỡng thai! Sao lại hung dữ vậy chứ ?”

Tổng Chức cười nói.

” Không hổ là con nhà gia giáo, nói chuyện hay hơn so với tớ nhiều.”

Hai người vừa đi tới hành lang, bỗng dưng có một lực đẩy Tổng Chức ngã xuống. Tần Mộ Mộ vội nắm tay vẫn không đủ sức giữ được Tổng Chức, đau đớn nhìn cô ngã xuống.

” A.....”

” Xèo xèo”

Đúng lúc Phạm Nhân lên lầu, nhìn một màn như vậy gương mặt không khỏi biến sắc. Tần Mộ Mộ cuống quýt bước xuống cầu thang.

“Xèo Xèo! Cậu sao vậy? Đừng dọa tớ.”

” Bụng của tớ! Aaaaa.....”

Vương Như Đình cùng mấy người kia đứng dựa vào tay vịn, Tần Mộ Mộ xông tới hét lên.

“Cô ấy đang mang thai!”

Phó Nhiễm nghe ồn ào, để ly rượu xuống chạy tới cầu thang. Vương Ứng Nhụy cũng chạy theo, một số người đã tập trung dưới chân cầu thang.

” Xèo Xèo!”

Phó Nhiễm không còn để ý giữ gìn sự thanh nhã nữa.

” Cậu bị sao vậy? “

Tần Mộ Mộ sợ đến mức rơi nước mắt, chỉ tay về phía Vương Như Đình.

“Là cô ta đấy Xèo xèo ngã...”

“Đồ điên!”

Mặt Vương Như Đình đỏ lên vì tức giận.

“Cô nhìn thấy tôi đấy ngã cô ta lúc nào? Rõ ràng không cẩn thận tự mình ngã còn nói tôi, muốn lừa tiền thuốc thang sao?”

Vương Ứng Nhụy nhìn về nơi xảy ra tình huống lúc này.

“Các cậu làm gì vậy?”

” Nhụy Nhụy, là tự cô ấy ngã. Sao lại đổ thừa cho tớ?”

Vương Như Đình không ngừng kêu oan.

” Xèo xèo, cậu có thể tự đi không?”

Phó Nhiễm cùng Tần Mộ Mộ muốn đỡ cô đứng dậy, Tống Chúc co người lại, vẻ mặt hết sức đau đớn.

” Không được, bụng tớ đau lắm. Con tớ không giữ được phải không?”

” Đừng nói bậy!”

Phó Nhiễm cho người gọi tài xế tới. Tần Mộ Mộ lấy tay lau nước mắt, nhìn về phía Phạm Nhân.

” Lúc ấy dì cũng có ở đây. Rõ ràng có thể nói ai là người đẩy ngã Xèo Xèo.”

Phó Nhiễm xoay người nhìn.

Vương Như Đình căng thẳng siết chặt túi. Ánh mắt chột dạ không ngừng nhìn vào mắt Vương Ứng Nhụy.

Phạm Nhân bắn khoắn nhìn mấy người. Phía sau truyền đến tiếng bàn luận của mọi người. Cuối cùng Phạm Nhân lên tiếng.

“Lúc ta đến đã nhìn thấy cô ấy nằm ở đây”.

Lúc này Vương Như Đình mới thả lỏng.

” Không thể nào!”

Tần Mộ Mộ muốn nói nhưng Tống Chúc một tay ôm bụng, một tay kéo người Tần Mộ Mộ.

Phó Nhiễm đứng dậy nhìn Phạm Nhân.

” Mẹ không nhìn thấy thật sao?”

“Tiểu Nhiễm...”

Vì lợi ích quan hệ, Phó Nhiễm có thể nhìn thấu sự bất công. Phạm Nhân bao che như vậy là vì thế lực gia đình phía sau Vương Như Đình nhiều hơn so với Tổng Chức.

Muốn đắc tội cũng chỉ nên chọn quả hồng mềm bóp chặt.

Tài xế vội vàng chạy tới, công Tổng Chức sải bước rời đi.

Phó Nhiễm kéo làn váy, tới trước mặt Phạm Nhân.

” Mẹ! Nếu có một ngày người nằm đó là con, mẹ sẽ làm thế nào?”

Ánh mắt Phó Nhiễm lướt qua Vương Ứng Nhụy, dừng lại trong chốc lát liền rời đi.

Sắc mặt Phạm Nhân trắng bệch. Bà tin Phật, cũng tin Nhân quả tuần hoàn. Nghe lời Phó Nhiễm vừa nói, bà lại có dự cảm có một ngày sẽ linh nghiệm? Bà lắc đầu, sẽ không xảy ra.

Vương Như Đình liếc nhìn đám bạn nháy mắt.

Phạm Nhân vịn tay bước lên bậc thang, lúc ngang qua Vương Như Đình dừng lại nói.

” Vương tiểu thư! So với Vương gia, Phó gia chúng tôi không thể với tới. Lần sau cũng không hoan nghênh cô tới đây”.

Vương Ứng Nhụy bỏ qua đám bạn theo lên lầu, nhìn bóng lưng Phạm Nhân lại cảm thấy bà rất khác so với trước kia. Bà bảo vệ đại cục sau sẽ không gây đắc tội với ai.

Trong lòng Vương Ứng Nhụy lo sợ, cô đang từng chút một bị mờ nhạt, từng chút một bị Phó Nhiễm thay thế.

” Mẹ! Thật xin lỗi!”

” Đứa nhỏ ngốc này, chuyện không liên quan tới con”.

Phạm Nhân đẩy cửa vào phòng.

” Nhụy Nhụy, về sau đúng là không nên để con và Phó Nhiễm tổ chức sinh nhật cùng nhau!”

Vương Ứng Nhụy nhìn cánh cửa đóng lại trước mặt mình.

Tổng Chức nằm trên giường truyền nước biển. Nam Bình vừa tan ca tới nhận được điện thoại liền chạy tới. May mắn đứa bé kiên cường nên giữ lại được, ra một chút máu nên phải ở lại bệnh viện dưỡng thai.

Phó Nhiễm đóng tiền viện phí xong trở về phòng, nghe được giọng nói của Tổng Chức.

” Làm gì mà suốt ngày muốn khóc. Con tớ rất kiên cường. Nếu Tiểu Nhiễm quay về thấy bộ dạng này, có tin tớ ra viện sẽ trị tội cậu không?”

Phó Nhiễm miễn cưỡng nở nụ cười bước vào trong.

“Trị ai vậy?”

Đôi mắt Tần Mộ Mộ sưng đỏ, vẫn còn sợ hãi ngồi ở mép giường thút thít. Bàn tay Tổng Chức đặt trên bụng, Phó Nhiễm lại gần giường.

” Xèo Xèo! Thật xin lỗi!”

” Nói ngốc gì vậy? Liên quan gì tới cậu?”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn trên bụng Tổng Chức, may mắn đứa bé không sao. Coi như trong cái rủi có cái may. Hai người ở phòng bệnh tới gần sáng. Tổng Chức thật vất vả mới đuổi họ về được.

Xe của Tần Mộ Mộ vẫn để ở Phó gia. Phó Nhiễm lái xe đưa Tần Mộ Mộ về nhà trước.

” Tiểu Nhiễm!”

Tần Mộ Mộ suy nghĩ chốc lát vẫn mở miệng.

” Mẹ cậu có đối xử tốt với cậu không?”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn chằm chú phía trước.

” Rất tốt!”

” Vậy là được rồi”.

” Mộ Mộ, tớ biết vì sao cậu lại hỏi vậy! “

Lúc ra ngoài cô vẫn mặc bộ lễ phục kia nên điều chỉnh máy sưởi trong xe cao hơn.

Tần Mộ Mộ cho là Phó Nhiễm sẽ nói tiếp câu sau nhưng chờ cả buổi vẫn không thấy cô mở miệng. Tần Mộ Mộ ngược nhìn gò má Phó Nhiễm, thấy cô mím chặt môi, mười ngón tay đặt trên tay lái hiện ra qua ánh đèn đường màu trắng.

Di động nằm ở ghế sau liên tục đổ chuông, Phó Nhiễm vờ như không nghe thấy.

Lái xe đến cửa Tần gia, đưa Tần Mộ Mộ về nhà xong, Phó Nhiễm lái xe không mục đích đi trên đường.

Nhìn những ngọn đèn kéo dài không nhìn được tên đường, từng dãy đèn như nối tiếp nhau ở không trung. Phó Nhiễm lái xe chậm lại, âm thanh tự động phát lên tiếng kính coong.

Giọng hát vang lên trong đêm vắng vẻ hiu quạnh.

Phó Nhiễm cho xe dừng lại trước một quán bar. Cô thuê một phòng, gọi hai chai rượu, Phó Nhiễm cũng không hát. Hướng tới màn hình, cô khóc lẫn át của tiếng hát của ca sĩ, nâng ly rượu.

” Sinh nhật vui vẻ!”

Không ai đáp lại Phó Nhiễm thấy rất tốt, khi nồng độ cồn chảy xuống cổ như đốt cháy lồng ngực. Phó Nhiễm che miệng, nâng cốc uống cạn ly, ánh mắt chua cay, chảy ra một dòng nước ấm áp.

Phục vụ đưa rượu vào, thần sắc quái dị nhìn cô chằm chằm. Nhìn lễ phục trên người Phó Nhiễm còn tưởng cô dâu bỏ trốn. Cửa phòng đóng lại lần nữa.

Lần trước say rượu mất đi lí trí, Phó Nhiễm từng hứa sẽ không bao giờ đụng tới rượu nữa. Nhưng trong lòng đau đớn không loại thuốc nào có thể chữa được.

Không lấy rượu để quên đi, nên dựa vào gì đây?

Nghe nhạc tình ca, uống rượu càng làm cô say nhanh hơn. Phó Nhiễm mơ màng nằm trên sofa, cô nghe có người gọi tên mình nhưng không để ý tới.

Có người vỗ vỗ mặt cô.

” Phó Nhiễm!”

Phó Nhiễm uống rượu rất kém, uống một chút liền say không biết trời đất. Loáng thoáng có một sức lực kéo người Phó Nhiễm.

“Sao lại say như vậy?”

Mơ hồ nghe tiếng mắng thăm bên tai, Phó Nhiễm vòng tay ôm cổ đối phương, mí mắt nặng nề không mở ra được.

” Minh Thành Hữu”

Bàn tay đang ôm eo Phó Nhiễm cứng đờ.

Phó Nhiễm không nhớ vì sao cô lại kêu tên hắn, nếu hỏi lại chỉ làm đầu óc cô thêm hỗn loạn. Bên tai không nghe nói gì nữa, người đàn ông ôm eo cô đứng dậy.

Phục vụ bước vào gọi Tam Thiếu.

Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm vào trong xe, thắt dây an toàn cho cô. Phó Nhiễm say mới chịu dựa đầu lên vai hắn, giống như lần trước chỉ làm cho vết thương thêm chồng chất. Trong miệng Phó Nhiễm nói gì, Minh Thành Hữu không nghe rõ. Nhìn vào gương chiếu hậu thấy cô ngủ say. Minh Thành Hữu đắp áo khoác lên người Phó Nhiễm.

Nhưng vừa tới nửa đêm, giấc mơ của cô bị đập vỡ vụn nát.

Phó Nhiễm thấy có người nhẹ nhàng ôm người cô, tay chân cô luống cuống nắm chặt quần áo đối phương.

” Đứng..... Tôi sẽ báo cảnh sát!”

Minh Thành Hữu cúi đầu nhìn người trong lòng mình.

” Chờ đến lúc báo được cảnh sát hãy nói!”

Thân thể được nằm trên giường vô cùng mềm mại, Phó Nhiễm ngửi thấy mùi hương quen thuộc. Cô ôm lấy chăn đắp hết người, chỉ lộ mỗi mặt.

Chỉnh nhiệt độ máy điều hoà ổn định. Minh Thành Hữu đi tới kéo rèm rửa sổ lại, nhìn ánh đèn chiếu lên người Phó Nhiễm, lại nhìn trên chiếc giường lớn phát ra âm thanh nhu hoà, Phó Nhiễm ngủ say, hơi thở đều đều.

Minh Thành Hữu lên giường, lấy chăn bọc người Phó Nhiễm ra. Cô muốn nắm lại nhưng thấy tay mình bị đặt lên đỉnh đầu. Thân thể vốn nằm nghiêng đối tư thế nằm thẳng lại, gối đầu trên chăn Phó Nhiễm không khỏi khó chịu nghiêng đầu lại.

Hô hấp nóng rực phả trên cổ mình, Phó Nhiễm đưa tay hất ra.

Người đàn ông kéo dây khóa bộ lễ phục trên người cô, từ từ kéo xuống đến khi nhìn thấy tấm lưng trắng nõn của Phó Nhiễm lộ ra trước mắt.

Phó Nhiễm cảm thấy sau lưng mình nóng rực, có một bàn tay đặt sau gáy cô theo đốt xương sống chạy dọc xuống xương cụt. Toàn thân Phó Nhiễm run rẩy, tay người đàn ông chạm đến chiếc quần lót của cô.

Lễ phục rộng mở ra hai bên, có thể nhìn thấy thân dưới và hình dáng bộ ngực Phó Nhiễm.

75. Chương 75

Chương 75: Nghi ngờ bản thân mình có làm hay không?

Lúc tỉnh lại, đầu đầu không chịu được, như muốn nứt tung.

Phó Nhiễm vươn tay ra khỏi chăn, lật người làm cô thoát mái, ưm. Mắt vẫn nặng trĩu, bàn tay vỗ nhẹ trán, nhú mắt từ từ mở ra. Ý thức gần như hỗn loạn, Phó Nhiễm quay trái lại quay phải nhìn xung quanh.

Phòng trang trí rất quen thuộc, trên đầu là đèn chùm bằng thủy tinh, cửa sổ sát đất và khung cảnh trước mắt. Phó Nhiễm nhìn phía tủ đầu giường, túi xách cô đặt ở đó, ngoại trừ chiếc đèn bàn này ra thì không ở đâu có chiếc thứ hai.

Phó Nhiễm mơ hồ ý thức được đây là đâu. Cảm thấy rất không thoải mái, tóc thả lộn xộn sau vai, Phó Nhiễm vươn người dậy, hít thở ngửi được mùi vị khói thuốc lá.

Minh Thành Hữu đứng trước cửa, chân trái đặt trước chân phải, hai tay khoanh trước ngực nhìn chằm chằm Phó Nhiễm. Phó Nhiễm nhìn về phía hắn.

Đúng vậy, đây chính là Y Vân phủ phủ.

” Ngủ ngon không?”

Giọng nói xen lẫn chút khàn khàn.

” Sao tôi lại ở đây?”

” Quả nhiên uống rượu không nhớ được gì !”

Minh Thành Hữu đứng thẳng người đi về phía Phó Nhiễm. Cô xốc chăn lên, mắt vẫn nhìn chằm chằm cửa sổ. Hai chân đặt xuống đất, vừa đứng lên thấy có gì khác khác. Phó Nhiễm cúi xuống nhìn thấy đôi chân trần, trên người cũng không ổn chút nào. Rõ ràng trên người mặc áo sơ mi nam, vạt áo vừa vạt chỉ che

được qua môn. Phó Nhiễm liền kéo áo xuống, thấy không khá hơn lại bò lên giường. Cô nhìn thấy lễ phục của mình nằm trên sô pha cách đó không xa. Minh Thành Hữu thấy Phó Nhiễm nhìn trái nhìn phải, liền có ý tốt nhắc nhở.

”Tiêu quần gia không có ở đây. Tối hôm qua chỉ có hai chúng ta”.

Gương mặt Phó Nhiễm liền đỏ bừng. Minh Thành Hữu đi qua xoắn chăn ra.

”Quần áo trên người cũng là anh thay giúp em”.

Lời này chỉ thêm dư thừa.

Phó Nhiễm khép hai chân lại, vì đang ngồi và vóc người cô cao nên chiếc áo không thể che hết được. Minh Thành Hữu hơi cúi đầu có thể thấy quần lót màu đen.

Theo tầm mắt hẩn nhìn xuống, hai tai Phó Nhiễm đỏ bừng như bị thiêu cháy, lại duỗi hai chân ra.

”Anh lấy bộ lễ phục qua giúp tôi...”

”Dơ rồi! Tối hôm qua em ói lên đó không chỉ một lần!”

Minh Thành Hữu ngồi ở mép giường, đặt tay qua một bên, cơ thể nằm sát chân cô. Phó Nhiễm kéo chăn che tới đùi.

”Anh có bộ đồ nào không lấy cho tôi một bộ??”

Đầu Minh Thành Hữu nằm lên đầu gối Phó Nhiễm, đưa tay che tầm mắt. Giọng nói buồn bã có chút ảm đạm.

”Lúc đi, ngay cả nội y em cũng mang theo. Làm sao có quần áo cho em mượn?”

Phó Nhiễm đẩy đầu hẩn ra muốn đứng dậy, Minh Thành Hữu liền bắt hai tay cô.

”Sao em không hỏi tối hôm qua chúng ta có làm không? Không dám hỏi?”

Phó Nhiễm dùng sức tránh ra.

”Hẩn là anh không đến nổi...”

Minh Thành Hữu cười nhạt.

”Không phải lần đầu tiên làm loạn sau khi em cũng say rượu sao?”

Hẩn nghiêng người.

”Có cảm giác hay không?”

Gương mặt thanh tú nhú mày.

”Làm hay không đều không cảm giác được? “

Hẩn làm mất đi tính nhẫn nại của Phó Nhiễm, cô cúi người xem tay và chân mình. Phó Nhiễm quay lưng vô tình kéo cổ áo trễ sâu hơn. Cả kinh thiếu chút nữa hô to. Không có mặc áo ngực, không chỉ vậy trước ngực còn có nhiều dấu vết khả nghi. Minh Thành Hữu đi qua, hai tay đặt trên vai Phó Nhiễm. Cô cố gắng nghiêng người tránh ra.

”Anh thích những trò thể này phải không?”

Hẩn cũng không cáu, dứt khoát xuống giường.

Phó Nhiễm tìm xung quanh, lật gối lục lọi, suy nghĩ càng lúc càng hỗn loạn.

Minh Thành Hữu ngồi trên ghế sofa, nhìn bộ dáng bận rộn của Phó Nhiễm. Hẩn nhàn rãi, hơi nghiêng đầu, khóe miệng như có như không mỉm cười.

Phó Nhiễm đem gối ném tới hướng giường, xoay người.

“Đồ của tôi đâu?”

“Thứ gì?”

“Anh cởi xuống anh lại không biết?”

Giọng điệu Phó Nhiễm cương quyết. Minh Thành Hữu ngồi bất động tại chỗ.

“Áo ngực? Lúc ấy kích động ném đâu anh quên mất.”

” Tôi không muốn hỏi anh bắt đầu thế nào? “

Khoé miệng đang mỉm cười của Minh Thành Hữu ngưng lại.

“Cho dù đã lên giường cũng không làm theo?”

“Đúng, đơn thuần chỉ là say rượu mất lý trí.”

Minh Thành Hữu nhớ tới lúc Phó Nhiễm rời khỏi căn phòng này nói, không hề yêu. Nguyên nhân đơn giản như vậy, hai chữ đủ để phá hủy toàn bộ.

Hai chân hần thon dài thẳng tắp, sải bước đi ra ngoài.

Phó Nhiễm đi tới chặn hần lại.

“Đưa thứ đó cho tôi.”

Người Phó Nhiễm mặc áo sơ mi trắng khiến hai đỉnh nhô ra màu đỏ rất rõ ràng. Với bộ dạng này thì cô đừng nghĩ có thể ra ngoài.

Hai tay Minh Thành Hữu hơi xoè ra.

“Không có.”

Bóng dáng cao lớn lướt qua Phó Nhiễm ra khỏi phòng. Phó Nhiễm ở trong phòng đi qua đi lại nửa ngày, phòng tắm có đồ dùng mới, cô khoác áo lông của Minh Thành Hữu, bên dưới không tìm được cái thích hợp, đành phải để lộ hai chân. Xuống lầu dưới, Minh Thành Hữu đang xem TV, chân sau gác lên nhàn nhã. Tay trái Phó Nhiễm cầm túi xách, lễ phục màu trắng để lên cánh tay phải, cô đi tới đem lễ phục thả xuống ghế sofa.

“Là anh tặng? Cảm ơn.”

Minh Thành Hữu không nói không rằng, Phó Nhiễm đi tới cửa, mang giày cao gót xong.

“Em đi đâu?”

Phó Nhiễm đẩy cửa đi ra ngoài, gió lạnh bên ngoài trong thoáng chốc khiến hai chân đỏ lên, toàn thân Phó Nhiễm run lên, bước chân xuống bậc thềm. Minh Thành Hữu ra khỏi phòng khách.

“Em định cứ như vậy ra ngoài?”

Hai tay Phó Nhiễm vòng ở trước ngực, không trả lời. Hần bước đuổi theo nắm chặt cánh tay kéo Phó Nhiễm vào nhà.

“Xe của em không ở đây, muốn đi ra ngoài ọi người nhìn miễn phí sao?”

Phó Nhiễm rút tay ra khỏi tay hần, cho dù tức giận cũng không mở miệng. Khoé môi Minh Thành Hữu khẽ nhếch lên, biết tính cô bướng bỉnh, hần vung tay.

” Tối hôm qua em say bí tỉ, chẳng lẽ anh lên giường cùng người say sao?”

Miệng nói lời cay độc, nhưng nội dung nghe vào tai lại rất vừa ý.

Phó Nhiễm đắn đo một lúc, sau đó ngoan ngoãn đi theo sau Minh Thành Hữu vào nhà. Hần ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, vừa qua mười giờ. Tím áo khoác lông có thể che tới bắp đùi, điểm mẫn cảm trên người cũng có thể che giấu, bên trong nhà nhiệt độ ổn định cũng không cảm thấy lạnh, Minh Thành Hữu chỉ tay hướng phòng bếp.

“Nấu cơm thôi.”

Chân mày Phó Nhiễm càng lúc càng nhíu chặt.

“Một bữa cơm đổi lấy món đồ này của anh, có đáng giá không?”

Minh Thành Hữu phát tay ý bảo Phó Nhiễm đứng sang một bên, che mắt tầm mắt xem TV của hắn.

“Anh có thể ra ngoài ăn.”

Một tay Minh Thành Hữu chống cằm, cùi chỏ để trên thành ghế, nghiêng người điều chỉnh tư thế cho thoải mái. Hắn cũng không để ý tới Phó Nhiễm, mua đồ ăn ngoài hay tự nấu để coi tự cô quyết định. Phó Nhiễm kéo kéo áo lông, không tình nguyện đi vào phòng bếp. Mở cửa tủ lạnh bên trong cái gì cần đều có, Phó Nhiễm lấy một miếng bún tàu, hai trái cà chua. Minh Thành Hữu không quay đầu hướng phòng bếp nói.

“Tiêu chuẩn có sáu món ăn một món canh, nếu không anh không ăn.”

Phó Nhiễm đứng trước cửa tủ lạnh đang mở, lại đem thứ vừa lấy cất lại vào trong. Sự chú ý của Minh Thành Hữu không còn trong TV nữa, hắn quay đầu thấy Phó Nhiễm bận rộn trong phòng bếp, hai tay áo xắn lên, hai chân mảnh khảnh mang dép trong nhà. Phòng bếp bị bỏ trống hai năm, lâu nay không thấy được khói lửa. Phó Nhiễm thuần thục đánh trứng tươi, đem thịt gà cắt từng miếng để trong chén ướp gia vị. Hắn đi tới cửa phòng bếp, dựa vào cửa nhìn cô bận rộn. Mái tóc dài đen nhánh theo động tác của Phó Nhiễm nhẹ lay động. Minh Thành Hữu đi tới, lấy trên đầu tủ lạnh một hộp mua bánh ngọt có cột dây ruybăng, hắn kéo tóc Phó Nhiễm giúp cô buộc thành đuôi ngựa. Dây ruybăng cột rất lỏng, khiến tóc Phó Nhiễm rũ xuống sau lưng. Phó Nhiễm cúi đầu nếm món ăn, Minh Thành Hữu kể đến cạnh tay cô.

” Anh giúp em?”

Cô để dao xuống, theo bản năng kéo cổ áo lên. Minh Thành Hữu thấy động tác này có ý giấu đầu hở đuôi.

“Anh phải lén lút nhìn em sao?”

Phó Nhiễm cúi đầu không nói, bất đắc dĩ cổ áo lại rơi xuống.

“Anh trả lại đồ kia cho tôi, mặc xong sẽ nấu cơm cho anh.”

Minh Thành Hữu cầm cà chua trong tay ước lượng, đối mặt với ánh mắt chờ mong của Phó Nhiễm, hắn đem cà chua thả lại bồn rửa, sải bước đi ra phòng bếp. Sáu món ăn cùng canh bùng lên bàn, Minh Thành Hữu bảo Phó Nhiễm ngồi chỗ đối diện, trong lúc ăn cơm hắn không ngừng gấp thức ăn cho cô. Cô say rượu nên trong dạ dày không thoải mái, nhìn thức ăn như chất thành núi lại không có chút khẩu vị. Phó Nhiễm ăn mấy hột cơm, chỗ này đã từng là nhà, hôm nay lại khiến cô thấy như đứng trên đồng lửa. Tương ăn của Minh Thành Hữu vẫn nhàn nhã như cũ, Phó Nhiễm đã từng thấy hắn ăn rất thoải mái, chính là lúc rời Y Vân phủ phủ, cô nấu cho hắn bát mì. Phó Nhiễm buông chiếc đũa, bùi ngùi thở dài.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên.

“Em không thấy sao?”

Phó Nhiễm lắc đầu.

“Anh nói rồi, muốn bắt đầu lần nữa.”

Phó Nhiễm lắc đầu lần nữa.

“Tôi cũng đã nói qua là không thể.”

“Tại sao?”

Phó Nhiễm không nói nguyên do, chuyện tồn tại giữa hai người làm cho cô không có cách nào quên được chuyện phải quên.

Trong lòng Phó Nhiễm lại có cảm giác bất an mãnh liệt giống như trước kia.

“Anh cũng đừng như vậy, tôi hiện tại rất tốt.”

“Em tình nguyện ra ngoài cùng người khác xem mắt?” Minh Thành Hữu nhíu mày.

“Gần hai năm nay vẫn thường xuyên xem mắt.”

Minh Thành Hữu vừa ăn cơm vừa gặt đầu, ăn xong không nói lại một câu. Phó Nhiễm dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, lúc đi ra không thấy Minh Thành Hữu, cô lên trên lầu tìm một vòng, đi tới ban công mới nhìn thấy hắn ngồi trước hồ bơi. Phó Nhiễm xuống lầu, đi qua hành lang tới trước hồ bơi. Minh Thành Hữu ngồi trong tư thế câu cá, Phó Nhiễm ngồi xuống bên cạnh hắn.

Cô ngắm nhìn gò má của hắn, nước trong bể bơi trong suốt, làm sao có cá?

“Anh câu cá?”

Phó Nhiễm không xác định hỏi.

Minh Thành Hữu cảm cần câu không nhúc nhích, Phó Nhiễm đứng dậy, ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn chăm chăm hồ bơi.

“Anh đã sai người chuẩn bị bộ quần áo, chút nữa sẽ mang tới đây.”

Phó Nhiễm lại ngồi trở lại, vì gió mà động dây câu, sao Phó Nhiễm lại có cảm giác là chính mình sẽ thành cá mắc phải lưỡi câu đây?

Di động trong túi xách phá vỡ sự yên lặng, Phó Nhiễm nhìn, là Phạm Nhân gọi tới.

Dáng vẻ Minh Thành Hữu bày ra mười phần như tượng, cô cũng không đến nỗi không biết xấu hổ quá rầy.

Phó Nhiễm cảm điện thoại bước sang một bên.

“Alo, mẹ.”

“Tiểu Nhiễm, con đi đâu vậy? Một ngày không nghe điện thoại, mẹ lo lắng gần chết...”

“Mẹ!”

Phó Nhiễm chần chừ mở miệng.

“Con ở bệnh viện với Tổng Chức.”

“Mẹ mới từ phòng bệnh của bạn con ra ngoài, sao lại không thấy con?”

“À, con ra ngoài mua chút đồ, mẹ đừng lo lắng, con sẽ trở về ngay.”

Lo lắng trong lòng Phạm Nhân lúc này mới bình tâm trở lại.

“Tiểu Nhiễm, chuyện khi đó con nghe mẹ giải thích, nhiều người ở đó nên mẹ không thể khiến Vương gia mất mặt được. Mẹ cũng nói Vương Như Đình sau này đừng đến nhà, cũng đã nói qua với Nhụy Nhụy là về sau không để hai con tổ chức sinh nhật chung nữa. Mẹ sợ trong lòng con khó chịu, muốn gọi điện cho con, không nghĩ vẫn không gọi được.”

Trong lòng Phó Nhiễm như được buông lỏng.

“Mẹ, con thật sự không sao”.

Cúp điện thoại xong, Phó Nhiễm bước nhẹ nhàng trở lại bên cạnh Minh Thành Hữu. Hắn ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô giãn ra.

“Vui vẻ?”

Kho miệng Phó Nhiễm mỉm cười.

“Câu được cá sao?”

Minh Thành Hữu lại đưa tầm mắt hướng tới hồ bơi lần nữa.

“Từ trước tới giờ không thấy có cá bơi qua.”

“Anh phải câu được, buổi tối tôi sẽ làm cá kho tàu cho anh”.

Hắn để cần câu qua một bên, thân thể hơi nghiêng, ánh mắt không che giấu nghiêm túc.

“Phó Nhiễm, chính xác là em rất dễ thỏa mãn.”

Ánh mắt không giấu được vết thương, rốt cuộc bị hấn nhìn thấu. Phó Nhiễm như muốn chạy trốn, cô chợt đứng dậy, Minh Thành Hữu đưa tay kéo lấy tay Phó Nhiễm, cô cố gắng hất ra, nhưng không ngờ bàn chân lại trượt nên ngã xuống bể bơi. Nước lạnh như băng bao trùm lấy hơi thở, Phó Nhiễm nhìn thấy dây câu của Minh Thành Hữu vẫn còn trôi nổi ở trên mặt nước. Lúc này cô đã thành cá mắc câu thật. Minh Thành Hữu nhảy vào trong bể bơi, thân thể Phó Nhiễm được cho thêm nguồn nhiệt ngay lập tức quay người ra, hai tay ôm lấy cổ của hấn thật chặt. Minh Thành Hữu kéo cô lên bờ, Phó Nhiễm lạnh run lấy bầy, hấn dùng khăn tắm ôm cô lên lầu.

“Buổi tối có tiệc lớn rồi”.

Phó Nhiễm tắm xong trùm chăn ngồi ở mép giường, Minh Thành Hữu đứng thẳng người vụng về sấy tóc cho cô, chốc lát trong hốc mắt Phó Nhiễm đỏ bừng, cô không ngừng hít thở, bên tai phát ra tiếng ong ong. Cô nhìn tóc mình được đầu ngón tay Minh Thành Hữu xuyên qua, Phó Nhiễm ngậy người nhìn chăm chăm mũi chân mình. Không khí yên tĩnh, chỉ có tiếng máy sấy tóc.

Lầu dưới truyền đến tiếng chuông cửa, Minh Thành Hữu xuống lầu lấy đồ. Trong túi là quần áo và giày, còn có cả bộ đồ lót. Phó Nhiễm thay xong quần áo ra khỏi phòng tắm, Minh Thành Hữu tiến lên, hai tay ôm chặt hai bên hông cô.

“Hai năm qua đến một chút cũng không thay đổi!”

Ngón trỏ hấn đặt ở lưng quần Phó Nhiễm, cô đưa tay đẩy tay hấn ra. Phó Nhiễm tìm túi xách, mang cả giày vào, sau khi thu thập xong chuẩn bị rời đi. Minh Thành Hữu chỉ chỉ bộ lễ phục nằm ở ghế sofa trong phòng khách.

“Đây là anh cố ý đặt cho em. Cầm lấy đi.”

Lễ phục của nhà thiết kế nổi tiếng nhất thế giới bị Phó Nhiễm chà đạp thành như vậy, cô cẩn thận đi tới cầm trong tay.

“Cảm ơn.”

Minh Thành Hữu đi vào phòng bếp, kéo cửa tủ lạnh.

“Đồ của em trả cho em này.”

Phó Nhiễm đi tới phía sau hấn, thấy Minh Thành Hữu lấy ra hộp bánh ngọt từ bên trong, mà áo ngực của cô bị hấn nhét vào trong hộp bánh ngọt.

Trong nháy mắt Phó Nhiễm đứng đơ ngay tại chỗ.

Ngón trỏ Minh Thành Hữu khều khều dây ngực đưa tới trước mắt Phó Nhiễm, cô tiện tay đoạt lấy nhét vào trong túi xách.

” Để anh đưa em về.”

“Không cần.”

Phó Nhiễm cầm đồ đi ra ngoài. Nghe phía sau có tiếng gọi với theo, lời nói đại loại là không làm cho hấn món cá kho tàu.

Phó Nhiễm gọi đi taxi đến quán rượu, sau đó lái xe về nhà. Xa xa thấy một chiếc xe dừng ở cửa chính Phó gia chừng 100m, Phó Nhiễm thả chậm tốc độ, nhìn thấy Minh Tranh dựa vào cửa sổ xe, sắc mặt trầm tư, nghe được tiếng động ngừng đầu lên.

Phó Nhiễm đem xe dừng ở ven đường, đẩy cửa xe xuống.

“Ca ca.”

Gương mặt Minh Tranh trầm xuống, đi thẳng đến gần Phó Nhiễm.

“Đi đâu?”

Lúc này Phó Nhiễm mới nhớ tới di động hiển thị hai mươi mấy cuộc gọi nhờ của Minh Tranh.

“À, buổi tối có chuyện nên qua đêm ở nhà bạn.”

“Anh gọi điện thoại sao không nghe máy?”

Dáng người cao ráo của Minh Tranh chiếm ưu thế, bóng đen từ từ tràn qua đỉnh đầu Phó Nhiễm.

“Tối hôm qua uống nhiều quá, bây giờ vẫn chưa tỉnh táo”.

Tầm mắt Minh Tranh lướt qua Phó Nhiễm, thấy bộ lễ phục của cô treo ở ghế lái phụ.

“Chuyện ngày hôm qua anh có nghe qua, sao không đến tìm anh?”

Phó Nhiễm khẽ nhún vai.

“Tôi đưa Xèo Xèo tới bệnh viện, ra ngoài cũng đã trễ.”

Phó gia vốn muốn mời cả Minh Tranh, nhưng Phó Nhiễm không muốn bên ngoài sẽ đồn cô cùng Minh Tranh liên quan đến nhau, nên cô khiến Phạm Nhân từ bỏ suy nghĩ đó. Minh Tranh đem món quà đã chuẩn bị trước đưa cho Phó Nhiễm.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Phó Nhiễm ngẩng nhìn, thần sắc do dự ngẩng đầu lên, Minh Tranh mở lòng bàn tay ra, là một hộp trang sức vải nhung màu đỏ, nhìn cũng biết bên trong là gì.

“Ca ca, món quà quá đắt, tôi không thể nhận.”

“Chỉ là quà sinh nhật thôi mà”.

Ngón tay Minh Tranh từ từ nắm chặt, ánh mắt làm người ta không đoán được tâm tình, Phó Nhiễm kiên quyết lắc đầu.

“Nếu như đổi thành món quà khác, tôi đều có thể nhận, nhưng là.”

“Tiểu Nhiễm!”

Phạm Nhân ra tới cửa nhìn xung quanh.

Nghe được tiếng bước chân càng lúc tới gần, Minh Tranh rút tay lại, hẩn nhét hộp quà vào túi, thần sắc trên mặt đã khôi phục như cũ. Phó Nhiễm thấy hẩn không nói gì, cô cố tỏ vẻ thoải mái nói.

“Hôm khác anh còn phải tặng lại quà cho tôi”.

“Minh tổng cũng ở đây.”

Phạm Nhân đi tới trước mặt.

“Bác gái! Bác gọi tên con là Minh Tranh được rồi.”

“Vào trong nhà ngồi chơi.”

Minh Tranh nhìn cửa chính của Phó gia rộng mở, lại nhìn sang Phó Nhiễm.

“Không, cháu còn có việc ở công ty, xin phép đi trước”.

Phó Nhiễm kéo Phạm Nhân đứng ở bên cạnh, Phạm Nhân gật đầu.

“Lần sau nhất định phải vào nhà chơi.”

“Được ạ! Hẹn gặp lại bác.”

Phạm Nhân cầm lấy bộ lễ phục của Phó Nhiễm đưa á Trần.

“Khiến Tiểu Cố tới bắt đền cửa tiệm đó đi, để quản lý bên kia xử lý chuyện này.”

Phó Nhiễm mới thay giày xong, liền nghe tiếng còi xe inh ỏi, một chiếc xe Audi màu trắng lái vào sân, tìm chỗ đậu xe xong, người trong xe đẩy cửa ra lấy ra một đồng hồ từ cốp sau.

Vưu Ứng Nhụy vẫy vẫy tay ý bảo má Trần tới giúp một tay. Những hộp quà xa xỉ cùng túi xách, từng cái một chuyển vào phòng khách Phó gia, Vưu Ứng Nhụy đem túi xách LV sản xuất với số lượng hạn chế để trên bàn trà, tay phải mang chiếc vòng kim cương đưa tay vén tóc rồi sang một bên.

“Mẹ, con mua ẹ mấy bộ y phục, còn có chút quà cho cha cùng Tiểu Nhiễm.”

Vưu Ứng Nhụy đi tới trước mặt Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, chuyện hôm qua thật thật xin lỗi, may mắn là bạn của cô không có việc gì.”

“Nhụy Nhụy, con mua nhiều đồ như vậy làm gì?”

Trong ánh mắt Phạm Nhân lại không nhìn thấy niềm vui.

”Kiếm được tiền cũng không dễ dàng gì.”

“Con muốn mua ọi người thôi.”

Vưu Ứng Nhụy kéo tay Phạm Nhân, lấy ra một hộp nằm trong túi xách.

“Mẹ, lúc ấy con mới nhìn đã thấy cái này rất hợp với mẹ.”

Phó Nhiễm ngồi trên ghế sa lon, lấy di động nhắn tin cho Tổng Chức, Phó Nhiễm rất nhanh nhận được tin nhắn trả lời là cô cùng đứa bé phục hồi rất tốt.

Vưu Ứng Nhụy kéo Phạm Nhân xem từng món một, Phó Nhiễm ngẩng đầu, trong lòng lại cợ kỳ yên tĩnh, mỗi người thích sống theo cách khác nhau, giống như cô rất ít mua đồ xa xỉ, chưa nói tới là những món đồ đó cô có thích hay không. Có lúc nhìn thấy món đồ ý, dù là đắt cũng sẽ mua, nhưng chưa bao giờ mù quáng mua, càng không dùng những thứ này để đặt thành tiêu chuẩn cuộc sống có tốt hay không. Vưu Ứng Nhụy khó khăn mới được về mấy ngày, bây giờ lại sốt ruột muốn đi ra ngoài cùng nhóm bạn. Phạm Nhân nhìn quần áo trải đầy trên bàn, bà cũng nói má Trần tới lấy. Phó Nhiễm nhìn hai chân mày Phạm Nhân lo lắng nhíu chặt.

“Mẹ, sao vậy?”

Phạm Nhân thở dài, Phó Nhiễm giúp một tay dọn dẹp từng món đồ.

“Mẹ, Vưu Ứng Nhụy ở nước ngoài học gì vậy?”

Phạm Nhân im lặng, Phó Nhiễm thấy bà không có ý trả lời, vốn chỉ thuận miệng hỏi, cô cũng không muốn tiếp tục.

“Mẹ, con lên phòng trước”.

“Tiểu Nhiễm”.

Phạm Nhân kéo tay Phó Nhiễm ý bảo cô ngồi lại cùng bà.

“Trong lòng mẹ thật thật lo lắng cho Nhụy Nhụy, trước kia luôn nghĩ để nó trở lại Vưu gia không quen cuộc sống ở đó cho nên muốn nhận nó luôn. Dù sao cũng làm con gái chúng ta hai mươi năm.. Nó nói muốn đi học nước ngoài, mẹ bắt đầu nhận được quà do nó gửi tới, mẹ nghĩ con bé có thể kiếm tiền mua những thứ này cũng bình thường. Nhưng lần này về lòng mẹ cảm thấy rất bất an, hỏi riêng con bé, nó cũng không gạt mẹ nói ở nước ngoài có bạn trai rất giàu có, cụ thể lại không chịu nói.”

“Mẹ cũng đừng suy nghĩ nhiều, cô ấy nên biết mình nên làm gì.”

Phạm Nhân nhìn những món đồ Vưu Ứng Nhụy mua lác đác.

“Mẹ sợ nó đi chệch đường, con gái không sợ là không gả được, chỉ sợ gả nhầm nơi”.

Phó Nhiễm an ủi mấy câu, Phạm Nhân vỗ vỗ tay của cô.

“Con nói Nhụy Nhụy có làm chuyện không nên làm không, trong lòng mẹ sao có thể chịu được?”

Phạm Nhân khó chịu nói, ngược lại, nhìn Phó Nhiễm bên cạnh lại rất an tâm. Đứa con gái này làm việc gì cũng hiểu chuyện, ngoại trừ việc muốn hủy hôn ước với Minh gia là chuyện ngoài dự kiến của bọn họ, còn lại là rất có chừng mực.

Vương Như Đình kéo tay Vương Ứng Nhụy đi dạo phố.

“Nhụy Nhụy, sao cậu lại mua đồ cho Phó Nhiễm mà không đem cho bọn mình, thật lãng phí.”

“Ai cho cậu gây chuyện chứ?”

Vương Ứng Nhụy đi vào tiệm nước hoa.

“Tớ không đi được không? Nếu không có cậu không biết mẹ cậu sẽ nói tớ ra sao.”

“Tớ cũng là giúp cậu hả giận thôi!”

Vương Ứng Nhụy đưa Vương Như Đình tới trước quầy.

“Phải nhờ tới cậu sao? Về sau, tự nhiên sẽ có người giúp tớ.”

“A, lời này...”

Vương Như Đình kề bên tai Vương Ứng Nhụy.

“Là bạn trai cậu sao? Nói nhanh đi, cậu giữ bí mật quá đấy, làm tớ suy nghĩ...”

“Vội gì chứ?”

Vương Ứng Nhụy vừa thở nước hoa. “Có cơ hội sẽ giới thiệu hai người với nhau.”

“Đúng rồi, còn nhớ Minh Tam Thiếu chứ?”

Vương Ứng Nhụy hơi bần thần. “Nhớ, sao thế?”

”Mấy hôm nay trên tin tức đều nhắc tới hắn, hiện tại Tam Thiếu là tổng tài của tập đoàn MR. Nghe nói dạo này Phó Nhiễm và hắn luôn ở cạnh nhau, có lời đồn là có thể bọn họ sẽ quay lại.”

Vương Như Đình nhận lấy lọ nước hoa Vương Ứng Nhụy đưa qua.

“Quay lại?”

Trong mắt Vương Ứng Nhụy đầy châm chọc.

”Ban đầu không phải rất quyết tâm ra đi sao?”

“Dĩ nhiên là cô ta muốn trèo cao, nhớ bộ lễ phục hôm qua không? Cậu nói đi ngoài Minh Tam Thiếu, ai có thể đặt được?”

Vương Ứng Nhụy hiểu ra, nở nụ cười châm chọc, ý bảo nhân viên lấy ra lọ nước hoa xa xỉ.

”Để ý nhiều như vậy làm gì? Chuyện của người khác sợ không tới lượt chúng ta lo.”

“Dù sao tớ vẫn không ưa cô ta, trước kia ỷ có chỗ dựa là Minh gia, bây giờ còn có thể đòi hơn ai? Bộ dạng thật đáng ghét!”

Vương Như Đình thấy trên quầy để một loạt lọ nước hoa, cô ta khẽ giật mình đẩy đẩy Vương Ứng Nhụy.

“Điều bộ này của cậu, rất khoa trương đi?”

“Có gì kỳ quái đâu, thích thì mua thôi.”

Vương Ứng Nhụy bảo nhân viên in hoá đơn và gói lại. Cô tiện tay lấy hai túi đưa cho Vương Như Đình.

“Tặng cậu.”

“Chính xác là cậu giàu to rồi?”

“Đi! Ra ngoài đi dạo thêm chút nữa”.

” Nhụy Nhụy, rốt cuộc người yêu cậu làm gì? Lợi hại hơn so với Minh Tâm Thiếu sao? Tớ rất không muốn thấy Phó Nhiễm vui vẻ!”

Vưu Ứng Nhụy không trả lời ngay, cô đút tay vào túi áo, khẽ giương cằm nói.

“Trên đời này, thật sự có ai có thể cười đến cuối cùng đây?”

Hôm sau Phó Nhiễm đi bệnh viện thăm Tổng Chức. Đi ở hành lang từ xa đã nghe tiếng của Tổng Chức.

” Ai u, nằm cũng không nằm được, lúc nào mới có thể về nhà đây?”

“Bác sĩ muốn em dưỡng thai thật tốt. Em nên nghe lời họ thôi.”

“Vậy không phải là làm em tức chết?”

Phó Nhiễm đẩy cửa phòng bệnh ra, thấy Nam Bình đang gọt táo.

“Có đứa bé thì nên nói ít một chút, như vậy sao có thể dưỡng thai đây?”

“Anh ...”

Nửa câu sau của Tổng Chức nghẹn ở cổ họng.

“Tiểu Nhiễm tới.”

Phó Nhiễm đem trái cây đặt trên tủ đầu giường.

“Vài ngày như vậy mà cũng không nhịn được?”

“Cậu không biết đó thôi, sẽ khiến tớ ngu dần ra mất”.

Không bao lâu sau, Tần Mộ Mộ cũng đến phòng bệnh, ba người nói câu được câu không. Phó Nhiễm nhận được cuộc gọi từ một số lạ, cô đứng dậy đi tới bên cửa sổ.

“Alo, ai vậy?”

Cúp điện thoại, cô chỉ nói phòng làm việc có chút chuyện, chào tạm biệt với ba người rồi rời khỏi bệnh viện.

Phó Nhiễm cùng đối phương hẹn ở một quán cà phê. Người hẹn với cô là Lý tổng đã tới trước cô, Phó Nhiễm nhờ sự hướng dẫn của nhân viên đi tới.

“Thật xin lỗi, khiến ngài chờ lâu.”

“Tôi cũng mới đến không bao lâu, mời ngồi.”

Lý tổng khoảng chừng 35 tuổi, nhân viên đưa cà phê lên, Phó Nhiễm đưa tài liệu trong túi xách cho Lý tổng.

“Thật hân hạnh có thể hợp tác cùng ngài, nhưng ngài cũng biết, kể từ sau khi MR huỷ hợp đồng, FU ít được nhận hợp đồng mới.”

“Lúc tôi tham gia tiệc rượu cũng thấy qua mấy lần hoạt động của FU, cá nhân tôi rất thích, tin tức vĩa hè mấy phần thật mấy phần giả không bằng tự mình kiểm chứng, tôi chỉ tin vào những gì tôi đã thấy.”

Lý tổng cầm tài liệu Phó Nhiễm đưa cho hắn ở trong tay, cũng không có ý mở xem.

Nỗi lo ban đầu của Phó Nhiễm theo như lời hắn nói lúc này đã tan thành mây khói, cô uống cà phê, hoàn toàn tin tưởng.

“Nhờ Lý tổng để mắt, như thế này nếu nói không hết ý, Lý tổng cho địa điểm cùng sân khấu, đưa tài liệu cho tôi, tới lúc đó chúng ta ký hợp đồng được không?”

“Được.”

Phó Nhiễm không nghĩ là hợp đồng được đưa tới cửa, cô vui vẻ mỉm cười, bưng ly cà phê còn chưa chạm đến khóe miệng, xa xa nhìn thấy một người đang cầm bó hoa hồng lớn trong tay bước vào quán cà phê.

Môi cô cong lên, có lẽ tiểu tử này muốn ngỏ lời với bạn gái nên mới làm như vậy. Mặc dù cách làm này không mới, nhưng đối với phụ nữ mà nói thì là trăm lần cảm động. Nhân viên giao hoa đi tới trước bàn, trong tay đang cầm hoa hồng vừa lúc che khuất tầm mắt của cô, cô bắt đầu suy nghĩ, người kia đưa bó hoa hồng cho Phó Nhiễm.

“Xin ký nhận.”

Phó Nhiễm ngẩn ra, bất đắc dĩ bó hoa quá lớn, cô nhận lấy rồi đặt ở bên cạnh chỗ ngồi. Không ít người nhìn, cặp đôi bàn kế bên càng nhìn cô chăm chăm. Cô bạn gái bĩu môi. “Coi người ta được bạn trai thương yêu, anh chỉ mua cho em một đóa hoa năm đồng, nói không chừng lại là bông hồng làm giả thôi đó.”

Phó Nhiễm cùng Lý tổng nhìn nhau, hai người không khỏi lúng túng. Sóng trước chưa qua sóng sau lại đến, liên tiếp có rất nhiều nhân viên của các tiệm khác vào tặng hoa.

Phó Nhiễm kí tên đến run tay. Trên bàn, dưới chân, hành lang, khắp nơi đều là hoa.

Cô gái bàn bên cạnh tiếp tục nhắc nhở bạn trai mình. “Thấy không, thấy không, đàn ông thế hệ mới điển hình đó, học tập chút đi.”

Lý tổng mỉm cười nói.

“Phó tiểu thư thật có phúc.”

” Đâu có!”

Phó Nhiễm liên tục gạt đầu, không nghĩ ra người nào lại tặng nhiều như vậy. Nhân viên bưng điếm tâm tới, Phó Nhiễm lộ vẻ mặt nghi ngờ.

“Chúng tôi không có gọi điếm tâm.”

Nhân viên quán cà phê đứng sang một bên.

“Quý ngài kia còn nhờ tôi nhắn quý khách một câu...”

Đột nhiên Phó Nhiễm có một linh cảm.

” Nhắn gì?”

“Anh ấy khuyên quý khách trước khi đi xem mắt nên tìm hiểu rõ bối cảnh đối phương. Đừng nên món gì cũng nuốt vào bụng, anh ấy còn nói người này không chỉ đã có vợ con, bên ngoài còn bao nuôi tình nhân 1, 2, 3. Quý ngài kia nói để cô biết nếu cô không muốn làm tình nhân thứ 4. Nói xong vội vàng rời đi”.

Nhân viên vừa dứt lời, sắc mặt quá dị nhìn Lý tổng chăm chăm. Hôm nay cô làm sứ giả đưa tin, nhìn bộ dáng Phó Nhiễm đoan chính, đừng vì được tặng mấy bó hoa mà bị lừa gạt.

Người đàn ông ở bàn bên cạnh nghe xong, liền tuyên bố với bạn gái.

“Xem đi, tặng mấy bó hoa có gì đặc biệt hơn người? Vợ hai nha, không đúng, vợ bốn, em có thích thế không?”

Trong nháy mắt sắc mặt Lý tổng bỗng xanh mét, dùng sức ném ly cà phê. Phó Nhiễm không ngờ tới sẽ có biến cố như thế này.

“Lý tổng, ngài đừng hiểu lầm.”

“Phó tiểu thư, chẳng lẽ tôi có tư tưởng xấu đối với cô sao?”

“Không có, không có, trong này nhất định là có hiểu lầm!”

“Họ Lý tôi là người từ trước đến giờ làm việc luôn đường đường chính chính, trong nhà có vợ con cũng không giấu giếm, nhưng nếu nói tôi ở bên ngoài có chuyện xấu như vậy, tôi kiên quyết không nhận!”

Xem ra là người ày lại coi trọng danh hiệu đàn ông như vậy.

Phó Nhiễm không ngừng kêu than.

“Ngài đừng nóng giận.”

“Hừ!”

Lý tổng cầm cặp tài liệu lên đẩy ghế ra.

“Phó tiểu thư, hi vọng lần sau có cơ hội hợp tác, tôi không muốn vì chuyện làm ăn mà phải gánh lấy tai tiếng này.”

Rõ ràng tai vạ là đến từ miệng.

Phó Nhiễm tức giận hận không đập bàn được, không ít người xung quanh chờ xem náo nhiệt, cô cầm túi xách lên, trước khi đi một cước đá văng bó hoa cản đường đi thẳng tới quầy phục vụ tìm nhân viên vừa rồi hỏi.

“Xin hỏi người nhờ cô nhắn lại giờ ở đâu?”

“Đang ở bên ngoài.”

Nhân viên này thấy Lý tổng tức giận ra khỏi quán.

“Phải là bạn bè của cô mới nhắc nhở vậy, hoặc chính là người thăm mếu cô?”

Phó Nhiễm cũng không có thời gian trả lời, gương mặt bình tĩnh đi ra khỏi quán cà phê. Theo trực giác, cô nghĩ tới Minh Tranh đầu tiên, dù sao lúc trước hẳn cũng làm không ít chuyện để phá hư những lần cô đi xem mắt.

Phó Nhiễm tìm vài vòng không có thấy bóng người, cơn giận còn sót lại chưa tan, đứng ở quảng trường gần 10 phút, buồn bực chuẩn bị rời đi. Móc chìa khóa xe, trông xa thấy một người đứng ở trước xe mình, đến gần mấy bước nhìn kỹ mới biết là Minh Thành Hữu.

Hai tay hất để trên đầu xe Audi màu đỏ của Phó Nhiễm, thấy cô đi tới, Minh Thành Hữu giơ tay phải lên coi như chào hỏi cùng cô, hai chân hắt thon dài, kính đen mắt màu trà giấu mất đôi mắt thu hút, khóe miệng nhếch lên như có như không.

Phó Nhiễm đi tới bên cạnh, nhìn hắn chằm chằm. Minh Thành Hữu phất tay một cái.

“Nhìn gì chứ?”

Phó Nhiễm dùng sức đẩy bàn tay ngăn trở tầm mắt của mình.

“Anh thật là nhàm chán?”

“Anh là muốn tốt cho em thôi. Em nghĩ một chút đi, người kia bao nhiêu tuổi rồi hả?”

“Anh ta là khách hàng của tôi, chẳng lẽ làm ăn còn phải kén cá chọn canh tìm đàn ông cao lớn đẹp trai mới được sao? Có phải anh ý là mình có một dáng người cân đối nên chuyện làm ăn mới có thể thuận lợi đi?”

Chỉ chút nữa là Phó Nhiễm tức giận đến nghiêng răng.

“Tôi thật vất vả mới kiếm được hợp đồng, anh muốn phá đi phải không?”

“Ui, đây là đang khen đáng đáp của anh chứ gì?”

Phó Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ đến lúc Lý tổng tức giận rồi đi, cô sợ phòng làm việc lại tiếp tục không con đường sống nữa.

Phó Nhiễm đưa tay kéo Minh Thành Hữu ra, thấy hắn vẫn đứng im tại chỗ, lại tới đẩy hắn, sao lại cản trở xe cô không chịu nhường đường.

Minh Thành Hữu nghiêng người, tay phải nhân cơ hội ôm eo Phó Nhiễm đem cô ra phía trước, ôm “ôn hương nhuyễn ngọc” vào trong ngực.

76. Chương 76

Chương 76: Ôm hôn trong thang máy

Phó Nhiễm ứng phó không kịp, trán đụng vào cằm dưới của Minh Thành Hữu. Hắn bị đau liền rên rỉ, tay Phó Nhiễm để trên trán, thân thể lui về sau bị một bàn tay giữ chặt thắt lưng, vội buông tay ra.

“Minh Thành Hữu.”

“Còn đi xem mắt sao? Em ra ngoài xem mắt một lần anh liền phá em một lần, ném mùi vị người vô tội bị hại thấy dễ chịu sao?”

Phó Nhiễm không phải là chưa gặp qua bản tính vô lại của hắn.

” Tôi là có tiếng không mà có miếng đang nói chuyện làm ăn, vừa rồi anh hại tôi bị mất hợp đồng có biết không?”

“Bao nhiêu tiền?”

Phó Nhiễm hất tay Minh Thành Hữu ra, xoay người đi. Hắn đuổi theo chặn trước mặt cô.

” Anh sẽ bồi thường cho em.”

“Được! “

Phó Nhiễm gạt đầu, cô cắn răng, chìa bàn tay phải ra.

“Mỗi lần anh phá, tôi muốn lấy một trăm vạn làm phí bồi thường.”

Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn Phó Nhiễm chằm chằm, đưa tay muốn lấy tập chi phiếu mang theo bên mình. Phó Nhiễm rút tay lại, lướt qua hắn đi về phía xe của mình.

“Lần sau đừng như vậy, tôi không có hứng thú đùa giỡn với anh.”

Minh Thành Hữu nhường đường cho cô, thấy xe của Phó Nhiễm rời đi. Phó Nhiễm không cho hắn một cơ hội, cũng không muốn hắn nhúng tay vào cuộc sống của cô. Thái độ kiên quyết, dứt khoát rời đi giống như lúc trước.

Quản lý Lý tìm đến FU thì đúng lúc nghỉ trưa, mấy cô giáo dạy nhảy của phòng làm việc đang cầm trà sữa trong tay ngồi trên sàn của phòng học nhảy khoác lác. Phó Nhiễm chen chúc giữa đám người, người cô nhẹ nhàng khoan khoái đeo đồ trang sức trang nhã, tóc buộc đuôi ngựa tùy ý, áo lông màu trắng cổ trễ xuống có thể thấy mơ hồ xương quai xanh đẹp đẽ.

“Phó tiểu thư.”

Phó Nhiễm không nhận ra là ai, mấy cô giáo quay ra nhìn nhau.

“Xin chào, tôi là quản lý Lý ở tập đoàn MR, lần trước đã gặp mặt.”

“À...”

Phó Nhiễm bỗng nhiên hiểu ra, vội đứng lên.

“Quản lý Lý, có chuyện gì sao?”

” Có chút việc muốn nói với Phó tiểu thư, chủ yếu là công việc hợp tác, MR cố ý đem toàn bộ hoạt động thương mại đều muốn giao cho FU làm, hợp đồng tôi cũng mang tới, mời Phó tiểu thư xem.”

Quản lý Lý nhìn bằng chăm chú, quả thật có thể hình dung như là hổ rình mồi.

Minh Thành Hữu lại giả trò quỷ gì đây?

Nhưng Phó Nhiễm có thể xác định, chỉ cần mọi việc bắt đầu từ hắn, khẳng định là sẽ không khá hơn chút nào.

“Thật xin lỗi, MR đã từng công khai nói chúng tôi không thích hợp, tôi nghĩ cũng không có gì để nói.”

Phó Nhiễm kiên quyết chối từ.

“Phó tiểu thư, cô nên xem lại hợp đồng rồi hãy quyết định.”

“Không cần.”

Phó Nhiễm ngồi lại chỗ cũ, cầm ly trà sữa ấm trong tay.

“Cũng xin phiền anh nhắc giúp với Minh tổng, chuyện bê đá tự đập vào chân của mình như vậy có rất ít người dám làm.”

Một cô giáo che miệng cười trộm. Quản lý Lý lúng túng, bất đắc dĩ gánh một trách nhiệm nặng nề trên vai.

“Nếu Phó tiểu thư không có hứng thú, hợp đồng có một điều khoản liên quan đến toàn thể nhân viên FU tôi phải nói rõ chi tiết cụ thể, một khi ký hợp đồng, tất cả chi phí mỗi lần hoạt động thương mại đều do MR chi trả. Nói đơn giản, chỉ cần ký hợp đồng, nhân viên ở đây ngoài tiền lương ra, mỗi tháng có thêm ít nhất một vạn trở lên.”

“Oa!” Cô giáo lúc này cười trộm giờ đứng lên.

“Anh nói thật?”

Mấy người khác cũng bắt đầu ghé đầu thì thào. Điều kiện này không thể nghi ngờ là một hấp dẫn lớn, quản lý Lý thừa dịp nói tiếp.

” Ngày nghỉ lễ, tiền thưởng, lợi nhuận được hưởng theo tiêu chuẩn nhân viên của MR.”

” Ôi trời!! Hóa ra trên trời cũng có thể làm rơi chiếc bánh xuống!”

“Còn lâu chúng ta mới có hi vọng.”

Duy nhất chỉ có đầu óc Phó Nhiễm là tỉnh táo, cô đứng lên lần nữa.

“Quản lý Lý, chúng ta vào phòng làm việc thảo luận.”

Cô mở ra bước vào, một bàn tay nít lấy ống quần của Phó Nhiễm, cô giáo trẻ tuổi nhìn cô với ánh mắt đáng thương.

“Tiểu Nhiễm! Nếu có thể chịu khuất phục một chút, thời điểm thích hợp vẫn nên cúi đầu trước nhà tư bản.”

Phó Nhiễm đưa quản lý Lý vào phòng làm việc, cô nhận lấy hợp đồng, cẩn thận lật xem, chủ yếu là thông tin Minh Thành Hữu sẽ giúp cô làm việc rất thuận lợi. Phó Nhiễm nhìn từng điều khoản, tất cả đều có lợi cho FU, đặc biệt là phương diện mang lại quyền lợi cho nhân viên.

“Cốc cốc ——”

“Mời vào.”

Cô nói nhưng cũng không ngẩng đầu lên. Một cô giáo bưng trà đi tới.

“Mời quản lý Lý uống trà.”

Cái cơ này Phó Nhiễm còn không hiểu sao, nói rõ ràng là tới thăm dò tình hình. Phó Nhiễm lật qua mỗi trang A4, cô giáo ở bên quấy rầy, thấy thật sự là không nghe được lời nào đành phải đi ra ngoài. Ngón tay Phó Nhiễm đảo qua từng điều khoản, đột nhiên chỉ vào một điều khoản trong đó.

“Đây là ý gì?”

Quản lý Lý nhận lấy, vừa lúc nhìn thấy.

“Đây là Minh tổng tự thêm vào, trong thời gian hợp đồng có hiệu lực thì cô phải đến MR làm việc. Vậy cũng là hợp lý, như vậy có thể giúp cho cô cùng bộ phận lập kế hoạch trao đổi.”

“Nơi làm việc ở đâu?”

“Cụ thể phải chờ sắp xếp”.

Quản lý Lý uống một ngụm trà.

“Phó tiểu thư, phần hợp đồng này về bất cứ mặt nào đều có lợi cho FU. Nếu quả thật cô muốn làm tốt, không nên bỏ qua cơ hội này.”

Phó Nhiễm cẩn thận xem xét lại lần nữa, không phát hiện có phương thức xử lý nào hà khắc, cũng chỉ yêu cầu bình thường, cô yên tâm hơn. Phó Nhiễm mở cửa phòng làm việc, nhìn thấy nhiều cái đầu dán sát vào cửa, thiếu chút nữa một cô giáo chúi đầu vào ngực cô.

“Các người làm gì ở đây?”

“A, không có.”

Phó Nhiễm ý bảo quản lý Lý đi trước.

“Quản lý Lý, xin mời”.

“Tiểu Nhiễm, thành công không?”

Phó Nhiễm quay người trở lại phòng làm việc. Các thầy giáo theo sát phía sau, cùi chỏ Phó Nhiễm chống lên bàn làm việc, cầm đặt trên hai tay nắm thành quyền.

“Một khi ký hợp đồng có nghĩa là lượng công việc tăng lên rất nhiều, mọi người không sợ sao?”

“Có tiền sợ gì chứ?”

“Có tiền là được.”

Phó Nhiễm nhìn từng khuôn mặt từ già tới trẻ, họ đều là những vũ sư chuyên nghiệp, nhưng trong tiệc rượu của MR lại bị Minh Thành Hữu phê bình không đúng chút nào, Phó Nhiễm cảm thấy xấu hổ với bọn họ.

“Chúng ta cần phải dùng thực lực chứng minh, FU là giỏi nhất!”

Mọi người ngẩng ra sau đó đều vui vẻ hoan hô.

“Ký hợp đồng rồi?”

“Đúng! Buổi tối tôi mời mọi người ăn cơm.”

Phó Nhiễm tắt máy tính, cầm túi lên, lấy áo khoác.

“Lần trước chúng ta bị đuổi việc, công việc sau này cũng không thấy hào hứng.”

“Thôi đi.”

Cô giáo tiến lên ôm bả vai cô.

“Nếu MR muốn bồi thường, chúng ta cũng phải vui vẻ tiếp nhận nha.”

Phó Nhiễm không nghĩ tới công việc hôm nay tới nhanh như vậy, chỉ là ba ngày, cô vẫn còn ở phòng làm việc thu xếp đồ đạc, bắt gặp quản lý Lý điện thoại tới, mời cô qua MR.

Phó Nhiễm đem tài liệu bỏ vào trong tập văn kiện, Laptop dùng hơn hai năm vẫn còn rất tốt, cô đóng cửa xe đi vào đại sảnh MR. Nhân viên lễ tân ở đại sảnh đưa cho cô thẻ nhân viên đã chuẩn bị trước đó. Phó Nhiễm đứng trước thang máy, nhìn qua kính phản chiếu hình ảnh đang đứng nghiêm người của mình.

Hắn không nghĩ rằng, cũng trong một câu nói, Phó Nhiễm đi vào thang máy, ngón tay nhấn số 33, không chậm một phút, cô bước vào lên tầng cao nhất của MR.

Quản lý Lý dẫn Phó Nhiễm vào khu làm việc, cô có không gian làm việc độc lập, rộng khoảng 20m² hợp với ý cô cần, giá sách bằng gỗ và vài món trang trí bên ngoài mỗi tầng, còn lại bị bỏ trống, phòng làm việc và phòng nhảy không mang vẻ nghiêm túc cùng cương nghị, có vẻ thoải mái tùy ý. Phó Nhiễm mở máy tính lên, thấy trên bàn bày bốn cây ‘năm tay tiên’. Điện thoại nội bộ vang lên, quản lý Lý nhân tiện nghe máy.

” Alo! Được, được.”

Hắn cúp điện thoại.

“Phó tiểu thư, Minh tổng mời cô tới phòng làm việc của ngài ấy!”

Đồ Phó Nhiễm mang tới còn để lộn xộn trên bàn, quản lý Lý đem chìa khoá phòng làm việc cho cô, xoay người rời đi trước. Phó Nhiễm ra ngoài, đi qua chỗ thư ký. Sắc mặt thư ký Nghê lạnh lùng cũng không liếc nhìn, cô đi tới khẽ gõ cửa .

“Mời vào.”

Một giọng nam nặng nề đè xuống.

Phó Nhiễm đẩy cửa đi vào, thấy Minh Thành Hữu đang cúi đầu xem tài liệu, Tây phục màu đen đắt tiền treo ở giá áo bên cạnh, tay áo sơ mi màu tím nhạt vén lên tới khuỷu tay, cánh tay màu đồng dưới ánh mặt trời làm người ta bị hoa mắt trong chớp lát.

“Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Phó Nhiễm đóng cửa lại. Minh Thành Hữu không ngẩng đầu lên, ngón tay phải chỉ vào ghế sofa đối diện mình.

“Ngồi xuống trước đã.”

Phó Nhiễm ngồi trước sofa, thấy Minh Thành Hữu ký hết văn kiện, trong tay còn một xấp cao như máy tính.

Cô tùy ý rút ra quyển tạp chí đọc giết thời gian. Cũng không lâu lắm, Minh Thành Hữu ký tên xong, hai chân thon dài vòng qua bàn làm việc hướng về phía Phó Nhiễm, nghe được tiếng bước chân, Phó Nhiễm thu hồi sự chú ý, đem tạp chí để lại trên bàn trà. Minh Thành Hữu tùy ý ngồi xuống, chen vào ghế sofa ép Phó Nhiễm vào một góc. Cánh tay dài để trên thành ghế, từ xa nhìn giống như đang ôm cô trong ngực. Phó Nhiễm ngồi không được tự nhiên.

“Tìm tôi có việc gì?”

“Đã quen việc chưa?”

“Tôi vừa tới, chưa thể nói là có quen hay không được.”

Phó Nhiễm nhân cơ hội muốn tránh khỏi hắn. Cửa phòng làm việc chợt bị đẩy ra, im lặng không một tiếng động, Phó Nhiễm căng thẳng không hay biết, Minh Thành Hữu cũng nghiêng đầu, ánh mắt hướng về cửa nhìn thư ký Nghê. Thư ký Nghê bưng ly cà phê, tầm mắt Minh Thành Hữu liếc tới có mấy phần làm người ta sợ hãi, cô sững sờ đứng nguyên tại chỗ gần người hơn mười giây sau mới nói.

“Lvan, cà phê của ngài.”

Phó Nhiễm nhân cơ hội nghiêng người ra phía trước, thân thể Minh Thành Hữu nghiêng theo hướng cô, cánh tay vẫn duy trì như cũ. Thư ký Nghê khom lưng đem cà phê để lên bàn trà. Lúc thư ký Nghê đứng dậy Minh Thành Hữu liền mở miệng.

“Ra ngoài nhớ đóng cửa, bất luận là ai cũng không cho vào.”

Thư ký Nghê liếc nhìn Phó Nhiễm, âm thầm nghĩ rằng, trong lòng nói thầm, rốt cuộc là Lvan bị cho uống thuốc gì, còn tìm cô ta trở về để làm gì không biết? Ngoài miệng lại không thể không trả lời.

“Vâng”

Thư ký Nghê trở lại trước bàn làm việc, nhìn cánh cửa chính mình đóng lại, nhớ tới mới vừa rồi xem được một màn, liền tức giận đến phát điên. Lấy điện thoại di động ra, thư ký Nghê không chút do dự bấm số di động Vụ Ứng Nhụy.

” Nhụy Nhụy! Cô đang ở đâu?”

“Chuyện gì, phải ra nước ngoài?”

Thư ký Nghê hạ thấp giọng.

“MR xảy ra chuyện lớn, Phó Nhiễm đang ở phòng làm việc Lvan, cô không tới đây quản sao?”

Bên kia mơ hồ hiểu hết.

“Sao lại nói không có chuyện gì? Cô không lo lắng sao?”

Thư ký Nghê nghĩ tới trăm lí do vẫn không thể hiểu được.

“Tôi nhìn thấy nguy hiểm.”

Cửa phòng làm việc mở ra, Phó Nhiễm bình tĩnh đi tới.

“Tôi không thêm nghe cô nói nữa, cô tự suy nghĩ đi.”

Thư ký Nghê tắt điện thoại di động. Phó Nhiễm đi theo hành lang chính trở lại phòng làm việc của mình, cô kéo ghế làm việc tới hướng cửa sổ. Phó Nhiễm có thể lựa chọn không đến MR, nhưng cô biết rõ ràng lựa chọn của mình, phòng làm việc cần cơ hội để phát triển tốt hơn.

Mặc dù cô cùng Minh Thành Hữu có mâu thuẫn, nhưng công việc là trên hết, Phó Nhiễm tự nhận mình có thể phân biệt rõ ràng. Phó Nhiễm đi đến nơi chụp ảnh xong trở lại phòng làm việc, trong đầu toàn công việc, nhân viên MR lần lượt tan việc. Phó Nhiễm tắt máy tính chuẩn bị rời đi, ánh mắt lướt qua cửa chính khép chặt của phòng làm việc CEO, trước khi đi Minh Thành Hữu nói cô tan việc gọi hân một tiếng, nói muốn cùng đi ăn cơm với cô. Phó Nhiễm tránh mọi tầm mắt, đi tới chỗ thang máy. Cô chờ thang máy từ tầng dưới cùng đi lên.

Hai ngày vừa qua rất tốt, hoạt động vừa kết thúc Phó Nhiễm lập tức trở về FU.

Cửa thang máy rộng mở, Phó Nhiễm bước vào, vừa muốn ấn phím, bất ngờ bóng dáng cao lớn thừa dịp chui vào, bàn tay Minh Thành Hữu nhấn nút tầng một, thang máy rộng rãi bởi vì có thêm người mà có vẻ chật chội, Phó Nhiễm tự giác đứng áp vào góc.

Minh Thành Hữu dựa vào tường thang máy, một tiếng động xen lẫn cố ý đè thấp âm thanh truyền đến.

“Đã từng nghe nói rất nhiều sự kiện kỳ quái cũng xảy ra ở bên trong thang máy chưa?”

Tưởng cô như những nữ sinh nhỏ, hai ba câu nói có thể dọa sợ chết khiếp.

“Ở đây trừ anh ra thì có tôi, chẳng lẽ anh giống như u linh sao?”

Minh Thành Hữu chỉ chỉ vào gương bao quanh ba mặt tường.

“Nghe nói chiếc thang máy này trước kia đã xảy ra sự cố, từ tầng 33 trực tiếp rớt xuống tầng trệt. Em cũng có cảm giác bị ai đó nhìn chăm chăm?”

Lá gan Phó Nhiễm không coi là nhỏ, huống chi bên cạnh còn có hân.

“Anh quên anh là mỏ quạ đen sao?”

Phanh ——

Đột nhiên Phó Nhiễm cảm thấy rung mạnh, đèn trong thang máy bị tắt. Ngay sau đó là mấy đợt âm thanh va chạm truyền đến, bên trong thang máy tối đen như mực, không biết là bị mắc kẹt ở tầng nào đó. Phó Nhiễm không biết cô cùng Minh Thành Hữu, ai mới là mỏ quạ đen.

Tiếng chuông của hân truyền tới tai, hiển nhiên cũng không ngờ tới sẽ xảy ra chuyện, hân mở ra điện thoại di động soi sáng, nhấn nút gọi khẩn cấp trong thang máy.

Phòng an ninh lại không có người nhận. Lúc này Phó Nhiễm mới có chút sợ, ánh đèn chiếu tới gò má Minh Thành Hữu, từ góc độ của cô nhìn thấy lạnh lùng biết bao. Phó Nhiễm không kìm được bả vai co lại, phần lưng dựa vào tường thang máy, từng chút một lạnh lẽo tiến vào.

“Thang máy hư, xem ra phải ở đây đợi.”

Minh Thành Hữu bày ra vẻ cười khổ.

“Ai cho em nói anh là mỏ quạ đen chứ?”

“Làm sao bây giờ?”

Phó Nhiễm nóng ruột dậm chân.

“Phòng an ninh của anh có thể đi ra ngoài, lập tức sẽ trở lại.”

Phó Nhiễm không núp ở góc nữa, cô đứng ở bên một cánh tay Minh Thành Hữu.

“Tôi là lần đầu tiên gặp phải trường hợp như thế này.”

Minh Thành Hữu nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Có phải bị nhốt ở trong thang máy sẽ thiếu không khí?”

Phó Nhiễm kịp chạm đến ánh mắt sâu sắc của hắn, lại phát hiện hắn mới vừa mới nói cười giờ thần sắc thoảng lại trở nên nghiêm nghị. Minh Thành Hữu mím chặt môi không mở miệng nữa, ánh đèn làm tăng thêm sắc mặt cũng đã gần như trắng bệch.

Hơn nửa giờ sau, vẫn không thấy có người tới đây.

Phó Nhiễm cảm thấy bức bách rõ ràng, bên trong không gian chật hẹp ngoại trừ tiếng hít thở nặng nề của hai người thì chính là một khoảng yên lặng. Cánh tay Minh Thành Hữu rũ xuống bên ống quần, điện thoại di động soi sáng lên trên mặt đất tạo thành một vòng tròn nhỏ. Phó Nhiễm không thấy rõ vẻ mặt hắn, hơn nữa đột nhiên trong lòng không biết tại sao lo lắng, mở miệng nói chuyện lại thở gấp.

“Nên báo cảnh sát không?”

Đột nhiên Minh Thành Hữu ngã về phía sau, sau lưng đập vào tấm kính phát ra tiếng vang to, cả người thuận thế nằm vật xuống trên mặt đất, Phó Nhiễm sợ hãi vội vàng ngồi xổm xuống.

“Anh làm sao vậy?”

Minh Thành Hữu mím chặt môi, lồng ngực lại không ngừng phập phồng. Phó Nhiễm cũng cảm thấy sắp không hô hấp được nữa, cô vội vàng gọi 120, may mắn bên trong thang máy còn có tín hiệu. Phó Nhiễm tháo cả vạt giúp Minh Thành Hữu. Sau đó giúp hắn cởi nút áo đầu tiên ra.

“Không sao chứ?”

Hắn ôm thắt lưng Phó Nhiễm, nhân tiện tựa đầu lên vai cô. Minh Thành Hữu lắc đầu, ngay cả hơi sức để nói cũng không có, sau khi hết pin điện thoại đèn liền vụt tắt. Khoảng không gian bên trong thang máy đen kịt, đưa tay còn không thấy được rõ năm ngón tay.

Phó Nhiễm vánh tai, muốn nghe âm thanh bên ngoài dù chỉ là một tiếng bước chân. Cô bị Minh Thành Hữu đưa tay vỗ vỗ lên mặt. Phó Nhiễm quay mặt đi. Cô cảm giác Minh Thành Hữu rất gần cô, bởi vì hơi thở gần sát khuôn mặt.

“Phó Nhiễm, cho anh mượn hô hấp.”

Phó Nhiễm giật mình.

Một bàn tay cố định ở sau đầu cô kéo lên trước, môi hắn có mang theo chút lạnh lẽo. Lưỡi hắn mang theo sức lực suy yếu cạy môi của cô ra, mặc dù như vậy, trời sinh ưu thế vẫn để cho hắn chiếm ưu thế, Phó Nhiễm bị hắn áp vào tường tự tìm lấy.

Từng đợt tiếng bước chân hỗn độn chạy đến liên tục, nhân viên phòng cháy chữa cháy mạnh mẽ cạy cửa thang máy ra, Phó Nhiễm lấy tay muốn đẩy hắn ra, Minh Thành Hữu giống như hít thở không thông, hắn không thể cướp lấy toàn bộ hơi thở của cô, hai tay càng lúc càng rắng sức ôm chặt cô.

Ầm, cửa mở ra, ánh đèn trong hành lang chiếu vào không gian riêng tư bên trong.

“Lvan——”

Mọi người đồng thanh la lên. Mọi người đều kinh ngạc. Nhân viên chữa cháy nhìn nhau, quá kịch liệt, quá rầy thật có tội.

Thư ký Nghê đứng ở cửa thang máy cùng Hàn Tuyển, Phó Nhiễm bị ánh sáng chiếu vào mắt, theo bản năng lui người về phía sau. Lúc này Minh Thành Hữu mới buông tay ra. Hai người được nhân viên phòng cháy chữa cháy mang ra khỏi thang máy. Minh Thành Hữu đẩy đám người ra bước chân lảo đảo đi về phía cửa sổ, hai tay hắn thả bên người, bóng lưng kiên định kéo dài trên hành lang, bả vai vì hô hấp mà run rẩy.

Phó Nhiễm dựa vách tường, ngoài cảm giác yếu đuối tất cả đều khỏe. Thư ký Nghê bước nhanh theo tới sau lưng Minh Thành Hữu.

“Lvan, ngài nên đi bệnh viện kiểm tra?”

Tay hần đè ngực hướng thư ký Nghê lắc nhẹ.

“Không cần.”

Mấy người trực ở phòng an ninh vội vã chạy tới, Hàn Tuyền, trực tiếp đuổi việc.

“Không phải hai người tan sở rồi sao?”

Minh Thành Hữu chậm chạp hỏi, sắc mặt còn hơi tái nhợt.

“Điện thoại di động của tôi quên ở phòng làm việc.”

Nghê thư ký liếc nhìn Hàn Tuyền.

“Vừa đúng gặp trợ lý Hàn.”

Hàn Tuyền mỉm cười chỉ chỉ vào khoe miệng mình.

“Ăn vụng cũng không biết chùi miệng sạch sẽ.”

Ngón trỏ Minh Thành Hữu chùi chùi, là son nước của Phó Nhiễm. Hần đi thẳng tới phía Phó Nhiễm.

“Không sao chứ?”

“Không có gì.”

Vừa nãy Minh Thành Hữu ở bên trong thang máy khác thường làm trong lòng Phó Nhiễm thấy bất an.

“Vừa rồi anh sao thế?”

“Anh có chứng sợ hãi không gian tối.”

Hần như cười như không cười liếc nhìn Phó Nhiễm.

“Thật sao?”

Hần không trả lời, sắc mặt không nhìn ra thật giả trong lời nói.

Phó Nhiễm ra khỏi MR sau đó tự lái xe về nhà, cô cùng Minh Thành Hữu ở chung một chỗ ít nhất sẽ không nói lung tung lần nữa, nếu không sợ sẽ thật không linh.

Lần đầu hợp tác với MR thành công ngoài dự đoán, Phó Nhiễm cũng được một khoản thù lao không nhỏ, vừa lúc gặp dịp MR thưởng cho nhân viên, quản lý Lý theo hợp đồng quy định, cũng tính cho toàn bộ nhân viên FU.

Ở ngoại ô thị trấn Nghênh An có một sân trượt tuyết rất lớn, mấy tháng một lần sẽ nghênh đón một lượng khách rất lớn.

Phó Nhiễm kéo hành lý cùng mấy cô giáo của phòng làm việc xuống xe, người phụ trách của tổ chức đi đầu hướng dẫn, sân trượt tuyết có kích thước rộng lớn, nơi dừng chân giải trí lớn chờ du khách tham quan.

Họ vào khách sạn cất hành lý xong, lúc này mới hợp thành đội tới sân trượt tuyết. Mọi người đều là nghiệp dư, chỉ dám ở bên cạnh bắt chước, Phó Nhiễm mặc quần áo xong cũng không dám lộn xộn, không ít người là cao thủ, đang hăng say trượt vui vẻ hết to.

Phó Nhiễm chống gậy trượt tuyết đi phía trước, ván trượt ổn định mà cơ thể như nghiêng ngã, cô cố gắng giữ thăng bằng, lại thấy cách đó không xa có một bóng dáng người mặc quần áo trượt tuyết màu đỏ lao tới nhanh chóng, cô sợ tới mức cũng không biết né tránh, đến khi ván trượt tuyết của đối phương thiếu chút nữa đụng vào cô, Phó Nhiễm vội vàng tránh ra. Phan— vừa lúc ngã xuống tuyết.

Động tác Minh Thành Hữu thành thạo trước mặt Phó Nhiễm, hần lấy mắt kiếng trượt tuyết xuống.

“Em đừng cảm vậy sao?”

Phó Nhiễm phải bông tuyết trên người, Minh Thành Hữu khom lưng kéo tay cô đứng dậy, thật vất vả Phó Nhiễm mới đứng vững, chống gậy trượt tuyết muốn vượt lên trước. Minh Thành Hữu tiến tới.

“Để anh dạy cho em?”

Phó Nhiễm trang bị đầy đủ, cô bỏ mắt kiếng xuống.

“Tôi nghe quản lý Lý nói anh sẽ không tới đây.”

“Muốn tới thì tới thôi.”

Minh Thành Hữu đứng ở bên người Phó Nhiễm xoay vài vòng, hoàn toàn không chú ý cô giống như vịt con xấu xí nửa bước cũng khó đi, Phó Nhiễm đánh bạo chống gậy, bên tai nghe Minh Thành Hữu nói cẩn thận.

Cô lại ngã xuống, trên mặt phát nhẹ lạnh như băng, chóp mũi còn lưu lại bông tuyết màu trắng, Minh Thành Hữu ngồi xổm trước mặt cô, khước miệng nhếch lên cười như có như không, Phó Nhiễm cởi bao tay ra, dùng sức lau những bông tuyết trên mặt.

“Rõ ràng như vậy còn thể hiện nỗi gì? Không làm em té chống bốn chân lên trời cũng là nhẹ.”

Cách đó không xa, ánh mắt thư ký Nghê chuyên chú nhìn qua, Hàn Tuyền chờ xuất phát.

“Cô lo lắng vớ vẩn gì chứ, có phải thăm mền Lvan rồi không?”

“Anh mới thăm mền !”

Thư ký Nghê không cam lòng hung hăng trừng mắt.

“Tôi không thích đàn ông.”

Minh Thành Hữu lần nữa đưa tay đỡ Phó Nhiễm đứng dậy, cô đeo bao tay và mắt kiếng trở lại, Minh Thành Hữu dùng gậy trượt tuyết gõ gõ bấp dùi Phó Nhiễm.

“Ai cho em đứng như vậy?”

Lại gõ đầu gối Phó Nhiễm một cái.

“Dáng đứng không đúng.”

Phó Nhiễm hơi nhếch môi không trả lời, lại làm theo Minh Thành Hữu sai khiến, nếu hạ quyết tâm học môn này thật ra không khó, mấu chốt của trượt tuyết là không sợ ngã.

Phó Nhiễm đứng ở đỉnh núi không cao lắm nhìn quanh, không ít người trượt rất vui vẻ, hiện ngang mạnh mẽ, trượt mỗi lúc một cao hơn, tiếng huýt sáo thật làm kích động lòng người. Trái tim Phó Nhiễm rung động, mới vừa rồi Minh Thành Hữu dạy cô học bước kỹ thuật đầu tiên, tựa như tay mới vừa học lái xe xong sẽ rất ngứa tay, Phó Nhiễm thấy từng bóng người xoạt xoạt lướt qua bên cạnh cô. Phó Nhiễm không nhịn được nữa. Tay cầm gậy trượt tuyết chống xuống, thuận lợi trượt ra ngoài, cô cảm nhận tốc độ mang tới kích thích, không thể không nói trượt tuyết cùng vận động khác không giống nhau, dù trong lòng là bình thản đang bay lượn trong nháy mắt có thể kích động ngay.

Phó Nhiễm trượt xuống từ đỉnh núi, Minh Thành Hữu đi theo bên cạnh cô. Phó Nhiễm cũng chỉ mới nắm giữ kỹ thuật đầu tiên nên vô thức không để ý so sánh, lúc trượt ra không suy nghĩ nhiều như vậy, quần áo trượt tuyết màu đỏ nổi bật trên nền tuyết trắng lăn xuống với tốc độ cực nhanh.

Minh Thành Hữu vươn tay ra nhưng không giữ được Phó Nhiễm, chỉ có thể trở mắt nhìn màu đỏ bất ngờ lăn đi.

Phó Nhiễm không cảm thấy bị đau, chỉ thấy đầu óc choáng váng, lăn tới giữa sườn núi mới dừng lại. Phó Nhiễm nằm không nhúc nhích tại chỗ, xuyên qua mắt kiếng trượt tuyết ngẩng đầu nhìn bầu trời trong vắt, thật ngạc nhiên là không khí rất tốt, nằm ở đây mà cũng không cảm thấy lạnh, thậm chí còn muốn bỏ qua mọi suy nghĩ nằm ngủ một giấc tại đây.

Một bóng dáng màu đỏ đậm đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt, sau đó là giọng người đàn ông khẩn trương lo lắng, chỉ có tiếng chim hót mang tới những bông tuyết trước mặt rơi xuống người Phó Nhiễm, Minh Thành Hữu giống như quỳ một gối xuống bên cạnh cô, Phó Nhiễm bị hấn cổ gắng kéo ngồi dậy.

“Phó Nhiễm?”

Hắn đưa tay lấy mũ cùng mắt kiếng xuống giúp cô, một mái tóc đen xõa ra rơi xuống vai, Minh Thành Hữu lấy bao tay xuống, tay phải vỗ nhẹ mặt Phó Nhiễm.

” Không sao chứ? Phó Nhiễm?”

Phó Nhiễm cảm thấy hai má rất lạnh, sau khi phục hồi mới phát hiện là tay Minh Thành Hữu vỗ vỗ mặt mình, cô mấp máy miệng muốn nói chuyện, ánh mắt chạm đến một ánh mắt khác rất thâm thúy gần trong gang tấc, hơi thở hai người rối loạn. Hai tay hắn nâng mặt Phó Nhiễm lên, ánh mắt vội vàng lo lắng, thấy cô nói không ra lời, Minh Thành Hữu cầm tay Phó Nhiễm lên nhìn kỹ.

“Té đau chỗ nào ?”

Dường như nhớ rõ là chưa từng có ai quan tâm cô như vậy, khi còn bé ngã nhào đau đến nỗi không bò dậy nổi, nghe được nhiều nhất lại là lời nói lạnh lùng của Vương Chiêu Phúc.

“Đứng lên! Nếu không mày nằm ở đây sỏi xám lớn ngậm mày trong mồm tha đi.”

Sau khi lớn lên, Phó Nhiễm không còn bị ngã, lại càng không có cơ hội được hưởng sự quan tâm của người khác. Phó Nhiễm giật mình, ánh mắt bình tĩnh nhìn gương mặt Minh Thành Hữu, gương mặt hắn vẫn đẹp như trước, như điêu khắc mà không thấy bất cứ dấu vết gì của hai năm đã qua.

Minh Thành Hữu cho rằng cô ngã không nhẹ, giọng nói khê run rẩy.

” Nói gì đi!”

Ánh mặt trời chiếu qua gò má hắn, Phó Nhiễm nheo mắt, giơ cánh tay lên đẩy tay của hắn ra.

“Tôi không sao.”

Hắn khê nhú mày.

“Thật sự là không sao?”

Phó Nhiễm phải bông tuyết đọng trên vai, vén mấy sợi tóc rối sang một bên.

“Thấy tôi giống có chuyện sao?”

“A ——”

Cánh tay Minh Thành Hữu cầm tay cô trực tiếp đưa hướng xuống tuyết, Phó Nhiễm bất ngờ không kịp chuẩn bị vội vàng thét chói tai.

” Anh làm gì vậy?”

Bàn tay Minh Thành Hữu kiểm tra trên cổ Phó Nhiễm.

“Không việc gì, em giả cảm giả điếc cái quái gì chứ?”

Phó Nhiễm lạnh run cảm cấp, vội vàng muốn tránh, người khác nhìn vào chắc sẽ nghĩ cô đùa giỡn. Minh Thành Hữu khom lưng bế Phó Nhiễm lên, cô ngồi ở trên mặt tuyết, khoe miệng còn dính tuyết, hai người mặc quần áo trượt tuyết dày, đôi tay Minh Thành Hữu ôm Phó Nhiễm vào trong lòng, bả vai cô bị hắn ghì chặt, chợt nghe Minh Thành Hữu thở dài.

“Làm anh sợ muốn chết.”

Đầu ngón tay cô rủ xuống mặt đất, đến một chút sức lực cũng không thể nâng lên, đành phải mặc cho Minh Thành Hữu ôm lấy.

Buổi tối, tầng dưới cùng ở khách sạn tổ chức tiệc nướng, từng bàn tròn đặt ở bên ngoài, mặc dù gió vẫn xào xạc nhưng không khí lại cực kỳ náo nhiệt, có người đứng trên sân khấu làm chủ trì, cầm micro nói nghe có chút chói tai, nhưng không ai để ý, không phải là không khí vui chơi sao?

Phó Nhiễm cùng mấy vũ sư ngồi chung một bàn, trên bàn bày nhiều loại món nướng cùng thức uống nóng và các loại trái cây. Vì ở bên ngoài khách sạn, hơn nữa lại là ban đêm, mỗi một người đều mặc áo khoác

thật dày ở đây chịu đựng. Người chủ trì sau khi đọc diễn văn đơn giản, thấy Minh Thành Hữu tâm tình cũng không tệ, liền nhân cơ hội thét ồn ào mọi người.

“Để Lvan lên hát một bài, được không mọi người?”

“Được, được.”

Hàn Tuyền cùng thư ký Nghê ở bên cạnh cũng tham gia náo nhiệt. Minh Thành Hữu chỉ cười không nói, xua xua tay, áo khoác ngoài vải nỉ trên người rất phong lưu, trong công ty có không ít trái tim thiếu nữ rung động.

Mấy người bên cạnh Phó Nhiễm cũng la lên.

“Hát nào, hát nào.”

Âm thanh bài ‘Sau khi xoay người’ từ sân khấu chính nhẹ nhàng vang lên, mọi người rất nhanh vỗ tay phối hợp, Minh Thành Hữu nhận micro từ người chủ trì đưa tới.

“Tôi không biết hát, nên thay vào đó sẽ tăng lương ọi người.”

Giọng như thế lại nói không biết hát, người chủ trì tự nhiên không chịu bỏ qua.

“Nghe nói kỹ thuật nhảy của Lvan cũng rất tuyệt, nếu không hãy cho chúng tôi mở rộng tầm mắt?”

Bàn tay thư ký Nghê đang bưng thức uống run lên, chất lỏng màu nâu tràn ra mu bàn tay, cô không khỏi không lo lắng nâng tầm mắt lên, thấy khoé miệng Minh Thành Hữu ban đầu có chút dịu đi, hần mất 5% cổ phần ở Hào Khôn không phải do khiêu vũ mà chấp tay nhường cho sao?

Người chủ trì cũng ý thức được không khí không thích hợp, Phó Nhiễm như có điều suy nghĩ nhìn về Minh Thành Hữu, bởi vì họ ngồi ở hàng sau, cô cũng không thể nhìn rõ sắc mặt của người đàn ông này.

Thư ký Nghê cùng Hàn Tuyền quay ra nhìn nhau, ánh mắt Minh Thành Hữu mất hồn trong chốc lát, mọi người cũng không dám ồn ào, không khí trở nên khó xử.

Hàn Tuyền buông ly rượu, tiến lên nhận lấy micro từ người chủ trì, hần tìm đề tài khác, mọi người cũng vui vẻ tự nhiên phối hợp. Minh Thành Hữu uống rượu, sắc mặt ở trong đêm càng phát ra vẻ đen tối. Di động trong tay Phó Nhiễm chợt vang lên, cô cầm lên vừa nhìn là tin nhắn của Minh Thành Hữu. Ngón tay nhấn mở, tin nhắn chỉ đơn giản ba chữ: đi ra ngoài.

Phó Nhiễm xóa tin nhắn, tiếp tục tham gia náo nhiệt. Phía trước có một người đột nhiên đứng lên, Minh Thành Hữu bỏ ly rượu xuống đi về phía Phó Nhiễm. Phó Nhiễm vô thức nhìn sang hướng khác. Vũ sư ngồi cùng bàn lấy cùi chỏ chạm vào tay cô.

“Hôm nay tôi thấy trai đẹp của MR dạy cô trượt tuyết.”

Mấy vũ sư đó ít nhiều cũng biết quan hệ của Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu, cô uống ly nước nóng.

“Tôi cũng thấy có một cậu nhóc cao lớn dạy cô trượt tuyết.”

“Khụ khụ ——”

Cô giáo nghiêm nghị.

“Đó là nhân viên của MR, chúng ta gọi việc này là quan hệ hữu nghị biết không?”

Minh Thành Hữu đi qua bàn Phó Nhiễm, hần dậm chân, lòng Phó Nhiễm thấp thỏm trả lời giấu vẻ lo lắng.

“Được rồi, quan hệ hữu nghị.”

Điện thoại di động đổ chuông lần nữa, ánh sáng phát ra chiếu rõ mặt Phó Nhiễm. Cô đưa mắt nhìn, vẫn là Minh Thành Hữu.

Phó Nhiễm ngay cả điện thoại cũng không động tới, chuyên chú xem tiết mục biểu diễn trên sân khấu. Một âm thanh lại vang lên lần nữa, mấy vũ sư lần lượt nhìn về hướng Phó Nhiễm.

“Ai vậy?”

Phó Nhiễm ấn phím mở, trong tin nhắn là hai chữ. Phó Nhiễm tắt chuông di động rồi để vào túi xách, nhất thời cảm thấy bả vai hơi nặng, chưa kịp quay đầu lại, bên tai nghe được giọng nói.

” Em sợ anh gì chứ?”

Bởi vì Phó Nhiễm ngồi chỗ khuất sau nên trừ những vũ sư ngồi cùng bàn, mọi người đều không thấy được bên này, nữ vũ sư nói chuyện lúc này cứng họng, đây chính là Minh Tam Thiếu đẹp trai đến nỗi thần cũng phải ghen tị sao, cuối cùng nhờ phúc có thể nhìn rõ mặt hắn ở khoảng cách gần.

Phó Nhiễm nhìn cô giáo trong bộ dạng miệng cũng không khép lại được, không khỏi làm nhiều người chú ý hơn, cô đẩy ghế ra đi ngoài theo Minh Thành Hữu.

Bên trong khách sạn có một vườn hoa, Minh Thành Hữu đi phía trước, thấy cô chậm chạp không theo tới liền đi chậm lại đợi Phó Nhiễm.

“Phó Nhiễm, tại sao em bày ra dáng vẻ kiêu kỳ như vậy? Anh chỉ là muốn bắt đầu cùng em một lần nữa, em không cần trốn tránh anh khắp nơi như vậy.”

“Tôi không tránh anh!”

Giọng điệu Phó Nhiễm bình thản.

“Thật ra thì trong lòng anh rất rõ ràng, lúc trước tôi có thể rời bỏ anh, thì lúc này càng không thể trở về với anh.”

“Anh không rõ lắm.”

Minh Thành Hữu ngắt lời cô.

“Nếu như không phải là em để ý lời của người khác, lúc trước cũng không đến mức cuồng cuồng rời đi.”

Phó Nhiễm nghe vậy sao có thể không hiểu, rốt cuộc là trong lòng hắn có oán hận.

“Tôi nghe lựa chọn trong lòng tôi.”

Cô lướt qua người Minh Thành Hữu, lại bị một tay hắn kéo về trước người.

“Vấn đề nói kia sao? Không yêu?”

Phó Nhiễm bị hắn buộc ngừng đầu lên nhìn vào ánh mắt hắn, lời nói đến khóe miệng đột nhiên bị nghẹn lại không thể nói ra.

” Buông tay được không?”

“Muốn cũng đừng nghĩ.”

Cô đã từng thấy sự cố chấp của hắn, Minh Thành Hữu ghì chặt hai vai nâng Phó Nhiễm đến trước người. Phó Nhiễm giống như kiềng đầu ngón chân lên, bỗng nhiên có tiếng chuông cùng ánh sáng nhấp nháy phá vỡ tình cảnh này. Minh Thành Hữu nghe có di động reo, bàn tay buông lỏng, đẩy Phó Nhiễm ra thật mạnh. Gót chân cô bị đẩy trúng mấy hòn đá, cả người chật vật gần như sắp ngã nhào.

Minh Thành Hữu vẫn đứng tại chỗ, trong mắt đầy áp lực đập và nồn nóng không rõ, hắn lấy di động trong túi quần ra, ngón tay bấm trên màn hình, tắt máy.

Phó Nhiễm bị hắn đẩy đến khuỷa muội, lúc trở về hội trường, đã không thấy bóng dáng ai. Phó Nhiễm ấn thang máy đi vào, thấy Minh Thành Hữu cũng theo vào .

“Không phải anh có chứng sợ hãi không gian nhỏ sao?”

“So với đi thang bộ vẫn tốt hơn.”

Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn cửa thang máy đóng lại.

“Huống chi, cho dù anh có bị choáng cũng sẽ có người hô hấp nhân tạo giúp anh.”

77. Chương 77

Chương 77: Anh chờ em ngủ cùng

Phó Nhiễm nhìn chăm chú về phía con số đi lên từng tầng một, sau khi trùng hợp trải qua mấy chuyện không tốt, cô không thể không tin là Minh Thành Hữu mà mở miệng thì tốt không linh xấu thì lại linh.

Phó Nhiễm đi tới tầng ba, thấy Minh Thành Hữu vẫn còn đi theo phía sau.

“Phòng của nhân viên MR không ở cùng tầng chúng tôi, hướng chỉ anh ở là phòng cho tổng thống, ở tầng cao nhất.”

Phó Nhiễm có ý nhắc nhở.

Minh Thành Hữu không đáp lại, đưa Phó Nhiễm đến trước cửa phòng.

Cô ấn vang chuông cửa, nửa ngày không thấy có người ra mở cửa. Phó Nhiễm nghi ngờ, ấn chuông lần nữa.

Lập đi lập lại mấy lần, cô lấy điện thoại di động ra gọi ột cô giáo trong nhóm.

“Này, Lâm Lâm, mấy người ở đâu vậy?”

“Tiểu Nhiễm, chúng tôi chuyển địa điểm đi chơi lâu rồi, nghe nói trong một câu lạc bộ đồng tính hàng đầu, tất cả đều là mỹ nam, chúng tôi đi cùng mấy người của MR, cô đừng lo lắng.”

“Cái gì?”

Phó Nhiễm rét run, dừng một chút nghĩ đến chuyện chính.

“Mấy người đặt chìa khóa ở đâu rồi hả ?”

“Tôi không cầm.”

Lâm Lâm giống như ở hỏi người bạn đi cùng.

“Ồ, Bình đang cầm trong tay, nếu không cô cũng tới đây đi?”

“Mọi người ở đâu?”

Lâm Lâm nói địa chỉ.

“Rất xa, hơn nữa cũng khó tìm.”

Phó Nhiễm ở cùng một phòng cùng cô giáo tên Bình.

Minh Thành Hữu thấy cô nhú chặt chân mày.

“Thế nào?”

“Không mang chìa khóa bên người.”

Phó Nhiễm đứng ở ngoài cửa, mãi mới lấy ví da từ trong túi xách ra, vẻ mặt thất vọng sau khi lục lọi một hồi.

“Lúc nào thì họ trở lại?”

Phó Nhiễm cúi đầu.

“Nói còn muốn chơi thêm chút nữa.”

Một đám sắc nữ, lại có thể đi quán bar đồng tính ngắm nhìn mỹ nam.

Minh Thành Hữu dựa vào vách tường.

“Phòng anh rất lớn, nếu không thì em ở lại một đêm?”

Phó Nhiễm cầm túi đi về phía trước, Minh Thành Hữu cùng cô đi đến trước quầy lễ tân, nhìn cô nếm mùi thất bại.

“Có thể giúp tôi mở cửa phòng ra không? Bạn đồng nghiệp của tôi có chuyện đi ra ngoài.”

“Xin chào, cô có thể đưa thẻ căn cước cho tôi xem không?”

Về mặt Phó Nhiễm lộ vẻ khó xử.

“Thật xin lỗi, thẻ căn cước của tôi để trong va li trong phòng rồi.”

Nhân viên lễ tân nở nụ cười chuyên nghiệp.

“Thật ngại quá, khách sạn có quy định này.”

Phó Nhiễm vịn vào quầy.

“Vậy tôi có thể đặt phòng mới không?”

“Đặt phòng mới cũng cần đưa ra thẻ căn cước.”

Phó Nhiễm giống như quả bóng bay xì hơi, cô xoay người thấy Minh Thành Hữu, ánh mắt ảm đạm thêm một lần nữa.

“Có thể mượn thân phận của anh ấy để đặt phòng không?”

Ít nhất có gian phòng, không cần chờ đến sau nửa đêm.

“Không mượn được.”

“ ”

Phó Nhiễm cũng không còn kiên trì nữa, định ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh đợi các cô.

Minh Thành Hữu móc ra thẻ căn cước đặt lên quầy, một tay kéo Phó Nhiễm lại bên người, cô nhìn thấy Minh Thành Hữu lấy thẻ căn cước cùng thẻ mở cửa phòng, cũng không đưa cho cô, chỉ lôi cô đi.

Quẹt thẻ mở cửa ra, mỗi một đồng thời kéo tới.

“Không mời anh vào ngồi một lúc sao?”

Minh Thành Hữu nói xong đã đẩy cửa phòng ra chen qua Phó Nhiễm đi vào trước.

Bên trong phòng nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi, cái gì cũng có, Minh Thành Hữu đứng ở trước tủ rượu, ngón tay lướt qua một hàng rượu ngon trưng bày ở trong quầy.

“Có muốn uống chút rượu không?”

“Không cần, tôi mệt.”

Phó Nhiễm đặt túi xách lên tủ đầu giường, ý tứ trong lời nói đã rất rõ ràng.

Minh Thành Hữu lại làm ngơ, tự chọn bình rượu đỏ.

“Em đi ngủ đi.”

Phó Nhiễm ngồi ở mép giường, suy nghĩ là không nên coi thường, cô mở ti vi ra để nâng cao tinh thần, Minh Thành Hữu bưng ly rượu ngồi vào ghế sa lon, về mặt nhân nhả, giống như đây là phòng của hắn.

Một hồi lâu sau, vẫn không thấy hắn có động tĩnh gì.

Phó Nhiễm gửi tin nhắn cho Lâm Lâm hỏi lúc nào thì mấy cô trở lại, mãi mà không thấy có hồi âm.

Minh Thành Hữu nghiêng người đứng dậy đặt ly rượu trong tay xuống, bước chân vững vàng đi tới giường, Phó Nhiễm thấy hắn đứng là đi thẳng tới chỗ mình, vô thức khép chân lại.

Minh Thành Hữu nhân tiện lần một vòng trên giường đến bên cạnh cô, cầm điều khiển ti vi lên điều chỉnh kênh.

Phó Nhiễm vụt ngồi dậy.

“Thời gian không còn sớm, anh cũng nên trở về phòng của anh đi.”

Minh Thành Hữu gối một tay sau đầu, tay kia vỗ vỗ túi quần.

“Thẻ phòng của anh cũng không mang trên người, giao cho Hàn Tuyền rồi.”

“Anh có thể cản cước, có thể mở một phòng.”

“Thẻ cản cước chỉ có thể mở một phòng, công ty có chuyên gia phụ trách đặt phòng, hiện tại anh cũng không có nơi có thể đi.”

Minh Thành Hữu trả lời với một lý do thuyết phục nhất.

“Anh có thể tìm Hàn Tuyền.”

“Ban này hỏi rồi, hần về nhà.”

Phó Nhiễm nhìn chiếc giường trong phòng lớn như vậy, cùng người đàn ông đang dang tay dang chân ra ngủ rất thoải mái, ban ngày vui chơi thỏa thích, giờ này toàn thân mệt đến nỗi mỗi khi chỉ muốn ngâm mình trong nước nóng tắm, hệ thống sưởi trong phòng lại rất ấm, đương nhiên là thoải mái hơn đại sảnh của khách sạn nhiều.

Cô đi về phía ghế sa lon, thật sự không có can đảm nói muốn đi ra ngoài chờ mọi người, người dựa vào thành ghế, ngay cả hơi sức đứng lên cũng không có.

Phó Nhiễm tựa vào chỗ để tay trên ghế sa lon, mí mắt nặng nề hạ thấp xuống, cô muốn ngủ một lát, mơ hồ hồ nghe thấy phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

Minh Thành Hữu chỉ buộc chiếc khăn tắm màu trắng bên hông, nửa người trên cao lớn có sức sống, cơ bụng sáu múi hiện rõ trước bụng, bụng thắt chặt, xuống chút nữa càng làm cho người khác suy nghĩ xa xôi.

Bước chân hần nhẹ nhàng đi về phía Phó Nhiễm, vừa rồi cô gửi tin nhắn xong để điện thoại bên cạnh, bởi vì để chế độ im lặng nên điện thoại có cuộc gọi đến cũng không phát ra âm thanh nào.

Màn hình liên tục lóe lên, Minh Thành Hữu cầm lên nhìn, là Minh Tranh.

Ngón tay hần không chút do dự ấn vào phím nhận cuộc gọi, Minh Thành Hữu đem nhét di động vào một chiếc gối dựa phía sau, hần cất giọng đánh thức Phó Nhiễm.

“Phó Nhiễm, tỉnh lại đi.”

Cô ngủ say sưa, sau khi bị Minh Thành Hữu khẽ đẩy không muốn tỉnh lại, nửa bên mặt gối lên mu bàn tay hần lên vết đỏ, cô khẽ nhú mi, bộ dáng còn buồn ngủ nên tâm tình không tốt.

“Làm gì, tôi ngủ.”

“Đi tắm rửa trước đã.”

Minh Thành Hữu nói xong túm cô đứng dậy, không cho Phó Nhiễm có thời gian kịp phản ứng.

“Anh chờ em ngủ cùng.”

Phó Nhiễm bị lời này chọc cho giật mình, cô tỉnh dậy, lấm lét nhìn trái nhìn phải.

“Anh.”

Minh Thành Hữu đưa cô tới cửa phòng tắm, dùng sức đẩy Phó Nhiễm vào, hần khép cửa nhìn xuyên qua khe hở không lớn, Phó Nhiễm đưa tay kéo lại cánh cửa.

“Sao anh còn ở đây?”

Phòng tắm cách ghế sa lon khá xa, Minh Thành Hữu thu tay lại.

“Yên tâm đi, em tắm xong ra ngoài chắc chắn là không thấy anh, lúc này anh không chia khóa dự bị.”

Phó Nhiễm đóng sầm cửa lại.

Minh Thành Hữu quay lại trước ghế sa lon, lấy ra điện thoại di động giấu ở phía sau gối dựa, vừa nhìn, cuộc trò chuyện đã kết thúc.

Hắn mới đặt trên khay trà, không ngờ Minh Tranh lại gọi tới.

Lúc này Minh Thành Hữu cũng không ấn phím nhận, cũng không tắt máy, chỉ là đem điện thoại ở chế độ im lặng bỏ vào túi xách của Phó Nhiễm, tiếp theo lại đem túi của cô treo lên móc áo, phía trước còn treo áo khoác của mình phủ lên.

Tắm rửa xong Phó Nhiễm ra ngoài, ngang qua trước sofa phát hiện Minh Thành Hữu vẫn chưa rời đi, hắn đắp tấm thảm mỏng nằm trên giường ghế Italy rộng 1m5. Phó Nhiễm khom lưng đẩy đẩy bờ vai của hắn.

“Này.”

Hô hấp Minh Thành Hữu trầm ổn, bộ dáng mệt mỏi, hai mắt có quầng thâm xanh nhạt.

Phó Nhiễm đặt tay trên vai Minh Thành Hữu có chút do dự rồi thu tay lại, cô đứng yên tại chỗ. Lúc này mới đi tới trước giường, Phó Nhiễm bật đèn hai bên đầu giường, trần trọc khó ngủ, cuối cùng không nổi cơn buồn ngủ liền mệt mỏi ngủ say.

Hai mắt Minh Thành Hữu nhắm chặt từ từ mở ra, hắn tới cạnh giường Phó Nhiễm, hai bên ánh đèn tỏa ánh sáng bao phủ hơn một nửa chiếc giường, đôi tay Phó Nhiễm nín chặt cổ áo, phòng bị như vậy trong mắt Minh Thành Hữu không khỏi châm chọc. Khỏe miệng hắn nở nụ cười nhạt, xoay người ngồi ở mép giường bên cạnh Phó Nhiễm.

Hắn không biết hai năm qua, có phải mỗi đêm Phó Nhiễm đều có thể ngủ ngon hay không, Minh Thành Hữu nhìn ánh mắt cô có chút mất hồn, hắn mang theo ánh sáng khắp người trở lại đây nơi đã từng đem hắn nâng lên trời cũng nặng nề đẩy hắn té rớt xuống – thị trấn Nghênh An.

Minh gia ở đây, người ngoài coi trọng vì hắn có năng lực lật tay làm mây úp tay làm mưa, nhưng lại không biết thành tựu của hắn hôm nay hoàn toàn cũng nổi buồn lớn nhất trong lòng hắn.

Không ai biết, hắn đã từng không ngủ không nghỉ ba ngày ba đêm, lúc uống nước có cả máu ói vào trong ly thủy tinh, lúc đó, hắn nhìn bên trong nước nhanh chóng bị nhuộm thành màu đỏ, càng không sợ hãi, miệng đầy mùi máu tươi giúp ôi giấy thần kinh của hắn cũng rõ ràng hơn.

Mọi người chỉ thấy thành công của hắn, nói sâu nữa hơn là một kỳ tích, nhưng cũng bỏ quên những gian nan sau lưng hắn.

Phó Nhiễm đối với hắn không gần gũi như cũ, không ham mê, thái độ rõ ràng của cô đối với tình cảm này khiến hắn phải xử lý theo biện pháp dây dưa, nhưng tại sao Phó Nhiễm có thể không đếm xỉa đến?

Nhớ chuyện hai năm trước, Minh Thành Hữu lạnh lùng liếc nhìn khuôn mặt đang ngủ của Phó Nhiễm. Hắn đã có thể đẩy cô ra khỏi tim mình, nhưng thái độ dứt khoát rời đi của cô càng thúc đẩy về lạnh lùng hôm nay của hắn.

Phó Nhiễm đang chìm trong giấc ngủ, bất giác lại cau mày. Hai bên chân mày nhíu lại thành mũi nhọn.

Minh Thành Hữu không có ý muốn vượt ra, hắn lạnh lùng nhìn, một lúc sau đứng lên.

Đi qua cửa sổ sát đất, trong gương là gương mặt tuần tú hờ hững, ngũ quan lạnh lùng giống như băng.

Phó Nhiễm bị tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức, cô mở mắt ra, nhịp tim bởi vì đột nhiên bị quấy rầy mà đập mạnh, cô vén chăn đứng dậy, lại không thấy bóng dáng Minh Thành Hữu.

“Ai vậy?”

Phó Nhiễm lên tiếng.

“Rầm rầm rầm ——”

Trên ban công có bóng người nhanh chóng đi tới, Phó Nhiễm chăm chú nhìn kỹ, Minh Thành Hữu đổi áo ngủ, trong tay vẫn còn nửa đoạn thuốc lá dập tắt sau đi thẳng tới cửa, Phó Nhiễm đi theo phía sau hắn, Minh Thành Hữu mở cửa phòng.

“Trần Hi!”

Đối phương mở miệng trước, đợi nhìn thấy rõ ràng có người tới sau đó kêu lên.

“Minh tổng! Ngại quá, tôi tìm nhầm phòng.”

“Cô là nhân viên MR?”

Nữ nhân viên khoảng ba mươi tuổi ngẩng đầu lên nhìn vào trong, thấy Phó Nhiễm theo sát sau lưng Minh Thành Hữu cũng mặc áo ngủ giống nhau.

“Đúng.”

Minh Thành Hữu giống như lơ đãng tùy tiện hỏi.

“Ở phòng nào?”

Trong giọng nói nữ nhân viên mặc dù hết sức che giấu lo lắng, nhưng vẫn bị lộ ra ngoài.

“Phòng thiết kế.”

“Cô tìm nhầm phòng rồi, xuống quầy lễ tân hỏi lại đi.”

” Vâng !”

Cô đi ra khỏi cửa.

” Ngại quá!! Đã quấy rầy ngài...”

Minh Thành Hữu đóng cửa phòng lại, Phó Nhiễm nhìn đồng hồ treo tường, cô suy nghĩ Lâm Lâm đã trở về, cô tìm kiếm nửa ngày mới tìm được túi mình trên tủ áo, lấy điện thoại di động ra nhìn, thậm chí có tới mười cuộc gọi nhớ của Minh Tranh.

Phó Nhiễm gọi cho Lâm Lâm, đổ chuông vài tiếng bên kia đã nhanh chóng nghe máy.

” Alo! Tiểu Nhiễm, giờ mới chịu gọi điện thoại cho tớ, cậu ở đâu? Bọn mình về rồi.”

Gánh nặng trong lòng Phó Nhiễm mau chóng được xua tan.

” Được. Tớ lập tức trở lại.”

Minh Thành Hữu thấy Phó Nhiễm cảm y phục đi vào phòng tắm, lúc đi ra đã đổi thành trang phục ban đầu, cô cầm túi xách chuẩn bị rời đi.

“Anh ngủ trên giường đi, bọn họ về rồi.”

Minh Thành Hữu gạt đầu, đưa mắt nhìn Phó Nhiễm mở cửa ra ngoài.

Nữ nhân viên gõ cửa lúc trước sau khi rời đi cũng không trở về phòng, mà tìm chỗ yên lặng không có người gọi điện thoại.

“Này Eve, tôi mới đi xem qua, quả thật bọn họ ở chung một phòng.”

“Hắn nói thế nào?”

“Hắn hỏi ti làm ở phòng nào, có thể đã nghi ngờ.”

“Được rồi.”

La Văn Anh tắt điện thoại, Hào Khôn mới mở hội nghị tầng trên cùng, cô liên tục canh 15 giờ đồng hồ, không có cảm giác buồn ngủ, tay cô chỉ một mỗi đặt nhẹ lên mi mắt, Minh Tranh ngồi trong phòng họp xử lý công việc, chốc lát yên lặng, La Văn Anh ném di động lên bàn.

“Anna là tôi vất vả bồi dưỡng nên, anh biết phòng thiết kế MR nhiều khó khăn chưa? Nhưng anh mạo hiểm khiến cô ấy bại lộ vì cái gì? Chỉ để xem bọn họ có ngủ ở cùng nhau không? Đối phó với Thành Hữu có rất nhiều khó khăn, anh vô duyên vô cớ làm tổn thất một con cờ tốt, đến tột cùng là muốn gì?”

Cuộc điện thoại vừa rồi hắn nghe được câu được câu chăng, Minh Tranh vắt tay lên trán.

“Thật xin lỗi, Eve.”

“Không cần nói xin lỗi với tôi, công ty này là của anh.”

Sắc mặt khó chịu được La Văn Anh khôn khéo giấu đi.

Minh Tranh cũng biết hẳn hành động lần này không lí trí đến cỡ nào, thế nhưng không gọi điện thoại được quả thật khiến hắn tức điên lên, hơn nữa di động Phó Nhiễm vẫn luôn không gọi được, hắn biết hôm nay là ngày ra ngoài ăn mừng hằng năm của MR.

La Văn Anh nâng tay đeo đồng hồ lên xem giờ.

“Không còn sớm, tôi phải về.”

Minh Tranh ngồi ở ghế làm việc bên trong vẫn không nhúc nhích, La Văn Anh cầm tài liệu đứng dậy.

“Suy nghĩ một chút, việc chúng ta làm ban đầu đối với MR, lần thứ nhất tôi đã nhịn đau đem nhân viên của mình đẩy ra ngoài, anh còn muốn dẫm lên vết xe đổ mấy lần?”

Minh Tranh nhìn bóng lưng cô sải bước đi ra ngoài, như có điều suy nghĩ.

Hôm sau, Phó Nhiễm bị mấy người thay nhau chọc ghẹo.

“Tối hôm qua trở lại quá muộn không kịp dùng hình phạt với cô, thành thật khai báo, cùng Tam Thiếu đi đâu? Còn nửa đêm ngủ ở chỗ nào?”

Phó Nhiễm đẩy Lâm Lâm đuổi móng vuốt đến.

“Còn có thể sao? Tự nguyện chờ mọi người tới hơn nửa đêm, nhìn trai đẹp thấy vui đến quên cả trời đất.”

“A, xem ra không dùng cực hình thì không chịu khai báo.”

Mấy người cãi nhau ầm ĩ, ra khỏi khách sạn thấy nhân viên MR cũng tụ trước cửa chờ xe, Minh Thành Hữu cùng Hàn Tuyền và thư ký Nghê đứng xa xa trên quảng trường, vóc người tiêu chuẩn mặc Tây phục màu xám cao quý và hấp dẫn, thân thể hắn đứng thẳng, đang nói gì đó với Hàn Tuyền.

Một chiếc xe vàng ươm dừng trước mặt ba người, Hàn Tuyền thay Minh Thành Hữu mở cửa xe, lúc hắn khom lưng quay đầu lại nhìn quanh, lướt qua đám người chỉ nhìn gương mặt Phó Nhiễm, một lúc sau mới ngồi vào trong xe.

Thư ký Nghê cùng Hàn Tuyền lần lượt vào theo.

Lâm Lâm kéo tay Phó Nhiễm.

“Thật hâm mộ người ngồi trong xe của Minh tổng, chúng ta mà được ngồi cùng thì thật dễ chịu biết bao.”

“Cô sướng nhé, tối hôm qua được nhìn trai đẹp.”

Phó Nhiễm hơi nhếch môi, thấy xe màu đen đi một vòng qua hồ phun nước cao hơn ba thước sau đó rời khỏi khách sạn.

Minh Thành Hữu đưa tay mở rèm.

“Tư liệu về người ở phòng thiết kế kia điều tra được chưa?”

Hàn Tuyền đẩy tài liệu lưu trong máy tính tới bên Minh Thành Hữu.

“Lý lịch trước kia vừa xem là hiểu ngay, không có làm việc ở Hào Khôn.”

“Cậu tìm cô ấy nói chuyện, tốt nhất tự mình thừa nhận, nếu không.”

“Nếu không thế nào?”

“Thà rằng giết lầm 100...”

Hàn Tuyền gấp màn hình lại.

“Nằm vùng, nhưng cũng không hẳn là thế.”

“Bất kể có thừa nhận hay không, cậu tìm lý do trục xuất cô ta ra khỏi MR, sau này cũng đừng mong cho những công ty khác thuê cô ta.”

Minh Thành Hữu nghiêng mặt ngó ra ngoài cửa sổ.

“Lvan, ngài làm thế nào mà phát hiện ra cô ấy?”

Thư ký Nghê tò mò.

“Phát hiện ra trong lúc ngủ.”

Khoé miệng Minh Thành Hữu không mang ý cười, đưa ngón trỏ ra chỉ chỉ thư ký Nghê.

“Động não một chút.”

“À?”

Sắc mặt thư ký Nghê trắng bệch, vẻ mặt chán ghét lắc đầu.

“Sắc dụ à?”

“Phụ —”

Hàn Tuyển đang uống nước suối thiếu chút nữa phun ra ngoài, sắc mặt Minh Thành Hữu xám xịt, Hàn Tuyển ôm bụng cười lăn lộn.

“Cô thật là tài tình.”

Sau khi Phó Nhiễm trở về, trước tiên cho họ một ngày nghỉ, hành lý cô cũng không đem về nhà mà đi thẳng tới công ty, không nghĩ là đi tới cửa lại thấy Minh Tranh.

Hắn đợi cả đêm, bên chân là mười mấy tàn thuốc vút bừa bãi.

Phó Nhiễm đi lên trước, nhìn thấy khuôn mặt u sầu của hắn.

“Ca ca?”

Hắn nâng tầm mắt lên, ánh mắt nhìn Phó Nhiễm chằm chằm không hề chớp.

“Tiểu Nhiễm, tối hôm qua em ở đâu?”

“Cùng nhân viên MR đi trượt tuyết.”

“Anh hỏi em ở đâu?”

Minh Tranh vứt bỏ một điếu thuốc cuối cùng trong tay, Phó Nhiễm đưa tay bịt chóp mũi, mùi thuốc lá trên người của hắn gần như làm cô cay mũi.

“Anh tại sao hỏi vậy?”

“Anh đã gọi điện thoại cho em biết không?”

Phó Nhiễm gật đầu.

“Lúc ấy tôi ngủ, di động để ở chế độ yên lặng.”

“Vậy sao?”

Cô phát hiện ra trong lời nói của Minh Tranh có gì đó không đúng.

“Sao vậy?”

Thần sắc Phó Nhiễm nghi ngờ, lúc này Minh Tranh mới nghĩ đến có thể là mình quá nóng nảy, hắn thử dò xét trong lời nói.

“Nếu lúc ấy kiên quyết rời khỏi hắn đi như vậy, anh không hy vọng em lại rơi vào nữa.”

“Anh đứng đợi ở đây chỉ vì muốn nói mấy lời này với tôi?”

Phó Nhiễm nhún vai.

“Mọi việc tôi tự biết đúng mực.”

Minh Tranh không nghĩ tới Minh Thành Hữu không cố ý khiêu khích một lần lại khiến trong lòng hắn hoàn toàn náo loạn, nhưng Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu ở chung một phòng đúng là sự thật, hắn cố gắng trấn tĩnh, bất gian còn muốn tận giường, lại nói thêm là hắn cũng không phải gì đối với cô.

“Chơi vui vẻ sao?”

“Tạm được.”

Phó Nhiễm chuẩn bị vào trong.

“Sao mới sáng sớm mà anh đã ở đây?”

Minh Tranh khẽ thở dài.

“Đi ngang qua, muốn xem em có ở đây không.”

Phó Nhiễm nói với hắn mấy câu sau đó từ từ tiến vào cửa, Minh Tranh vẫn đứng tại chỗ, khi Phó Nhiễm còn là thiếu nữ trẻ trung, cũng đã từng yêu hắn say đắm.

Phó Nhiễm từng nói là muốn dẫn Vụ Dữu ra ngoài, bởi vì phòng làm việc rất bận rộn sau khi ký hợp đồng nên mới kéo dài tới tận mấy hôm gần đây. Thím dặn đi dặn lại Phó Nhiễm phải chăm sóc tốt cô bé, Vụ Dữu nghe nói hôm nay được đi ra ngoài vui đến nỗi cả đêm không ngủ được. Phó Nhiễm giúp cô thu dọn lại đồ cô đã chuẩn bị mang đi.

“Cơm trưa sẽ ăn ở ngoài, chỗ đó có nhà hàng và khách sạn, chơi mệt có thể mở phòng thuê ngắn hạn nghỉ ngơi.”

“Chị đừng lo lắng cho em, thân thể em rất tốt.”

Nói tạm biệt với chú thím, sau đó hai người đi xuống lầu, xe của Phó Nhiễm đậu ở lầu dưới, cô cầm đồ ra, một chiếc Hummer bất ngờ lao tới, Phó Nhiễm chưa từng thấy ở khu này có người có xe như vậy, cô vội vàng tránh ra, lại thấy Vụ Dữu vui vẻ nhào qua.

“Anh rể.”

Quả nhiên là Minh Thành Hữu bước ra từ trong xe. Vụ Dữu mang khăn quàng cổ, chỉ lộ ra nửa mặt trên.

“Chị, lần trước em nói với anh rể là đàn ông đi xe Hummer rất tuần tú. Chị xem, quả nhiên là anh rể có một chiếc.”

Minh Thành Hữu đi tới nhận lấy đồ trong tay Phó Nhiễm, Vụ Dữu rất tốt đối với hắn, chuyện này không cần phải nói ra cũng biết là vì cô. Vụ Dữu cũng có tâm tư của mình, ban đầu giấu giếm chuyện hủy dung nhan khiến Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu mâu thuẫn sâu sắc cuối cùng dẫn đến chia tay, trong lòng cô vẫn cảm thấy áy náy. Mặc dù về sau thiếu chút nữa lại đối đầu cùng Lý gia trên tòa án, nhưng Minh Thành Hữu che chở Vụ Dữu mà nói thực chất có thể rất rõ ràng nhận thấy. Thậm chí Vụ Dữu cảm thấy Minh Thành Hữu bảo vệ mình và Phó Nhiễm giống nhau, đều có thể hoàn toàn hiểu được.

Vụ Dữu quần lấy Phó Nhiễm muốn lên xe Hummer, Minh Thành Hữu đem đồ cầm vào bên trong xe, cô cùng Vụ Dữu ngồi ở hàng sau, vừa gặp thời tiết đẹp, là ngày đi ra ngoài tốt.

Xe chậm rãi lái ra tiểu khu, nhìn bên ngoài thấy rất nhiều xe lướt nhanh qua, Minh Thành Hữu đành phải lái xe chậm lại. Nhìn qua kính chiếu hậu, hắn đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe có biển số quen thuộc, nếu không nhìn lầm là Lý Sâm. Chỉ là tại sao xe của Sâm tử lại ở đây? Theo sát bên trong chiếc xe, cửa sổ xe khẽ mở ra, lộ ra gương mặt anh tuấn khôi ngô khác thường của người thanh niên trẻ tuổi, nhiều lắm cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Phó Nhiễm kéo lại khăn quàng cổ cho Vụ Dữu, Minh Thành Hữu đem túi đồ ở ghế cạnh tài xế đưa ra chỗ ngồi phía sau.

“Thấy có mấy mẫu mới ra, em nhìn thử xem có thích hay không.”

Vụ Dữu đưa tay nhận lấy.

“Anh rẻ thật tốt, cảm ơn.”

Minh Thành Hữu liếc mắt nhìn về chiếc xe phía sau qua kính chiếu hậu, chiếc xe mới vừa đi theo đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Trở lại trường học có quen không?”

“Rất tốt ạ, bài tập cũng lúc trước em cũng học qua, hơn nữa đại học không thể so với trung học được.”

Tháng 6 năm nay Vũ Dữ tham gia kỳ thi vào trường cao đẳng, bởi vì tình huống đặc biệt, vừa đúng lúc cần trị liệu, cộng thêm chịu khá nhiều ảnh hưởng của vụ án hơn một năm trước, ở trường sau khi được lãnh đạo phê chuẩn cũng rất quan tâm, cho thầy giáo giám thị tới bệnh viện, Vũ Dữ mới hoàn thành kỳ thi vào trường cao đẳng. May mắn là, bình thường cô nắm vững bài tập, mặc dù là không thể đạt được nguyện vọng thi lên trường tốt hơn, nhưng cũng được coi là không tồi, vào trường sư phạm nổi tiếng nhất ở thị trấn Nghênh An.

“Chờ em tốt nghiệp xong ra ngoài lại trở thành bà cô già.”

Vì nguyên nhân thân thể mà Vũ Dữ tham gia thi tốt nghiệp trung học muộn một năm, Vũ Dữ đưa khăn quàng cổ cho Phó Nhiễm thay Minh Thành Hữu.

“Chị, nhìn có được không?”

“Rất đẹp mắt.”

Phó Nhiễm cầm lấy khăn quàng cổ của Vũ Dữ bỏ vào trong túi.

“Em là bà cô thì chẳng phải chị là lão quái vật sao?”

“Chị không giống như em, chị có anh rẻ!”

Phó Nhiễm kéo khéo miệng thấp xuống, nghiêm túc nói.

” Vũ Dữ, hấn không phải anh rẻ em.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu xuyên qua gương chiếu hậu nhìn hướng Phó Nhiễm.

“Đúng, anh đã giải trừ hôn ước với chị em rồi.”

Nụ cười trên gương mặt Vũ Dữ tan biến, cô xoa nhẹ khoe mắt, Phó Nhiễm có chút buồn phiền, cô không nên chấp nhất với Vũ Dữ về đề tài này, Phó Nhiễm lấy nước mang theo ra.

“Khát không?”

Vũ Dữ ngoan ngoãn nhận lấy, uống một hớp nhỏ.

Ngón tay Minh Thành Hữu gõ nhẹ tay lái, đem xe vững vàng đi về phía trước.

Đến nơi, Phó Nhiễm cùng Vũ Dữ đứng tại cửa ra vào, Minh Thành Hữu đi mua vé, Phó Nhiễm thấy Vũ Dữ không có hứng thú.

“Sao vậy, mới vừa rồi còn thật tốt mà.”

Vũ Dữ cúi đầu nhìn mũi chân mình.

“Chị, chị không nhận ra được sao? Anh rẻ muốn làm hòa với chị.”

“Vũ Dữ.”

Phó Nhiễm giơ tay đặt lên đỉnh đầu Vũ Dữ.

“Chuyện của bọn chị không phải như em nghĩ đâu.”

“Em đều biết, chị đừng an ủi em.”

Ánh mắt Vũ Dữ lướt qua đám người nhìn về Minh Thành Hữu.

“Vốn là tình cảm của chị cùng anh rất tốt, vừa lúc lại xảy ra chuyện như vậy, chị trách anh ấy bảo vệ Lý Sâm, nhưng. Tất cả sai lầm là em tạo ra, em nói dối với chị, hại hai người phải chia tay, nhưng nếu em có thể sớm nói thật với chị, chuyện sẽ không tới mức như hôm nay.”

“Vưu Dữu, chị sống cùng Minh Thành Hữu vẫn luôn yên ổn, cũng được đối xử rất tốt, nhưng em phải hiểu được, lúc đó là lúc không có bất kỳ khó khăn nào, rất nhiều mối liên quan không được xem xét, khi hấn cố gắng cho luật sư ra tay muốn giải quyết chuyện này không để lại dấu vết thì giữa chị và hấn đã trở nên cách xa nhau.”

Có lúc Phó Nhiễm cũng nghiêm túc nghĩ tới lúc cô cùng Minh Thành Hữu rời nhau, đúng, trong đó là có hiểu lầm lẫn nhau, nhưng quan trọng vẫn không tin tưởng nhau mới dẫn đến gây chuyện xích mích. Cô xem Vưu Dữu là người thân duy nhất, khi cô cần hấn giúp đỡ nhất, nếu hấn có thể giúp cô trong chuyện này thì có thể sẽ làm thay đổi sự lựa chọn của cô về sau, nhưng mà, hấn lại không làm thế.

Ánh mắt Vưu Dữu tỏ ra áy náy cùng đau thương.

“Nói cho cùng, đều do chuyện của em.”

“Không!”

Phó Nhiễm an ủi vỗ vỗ bả vai Vưu Dữu.

“Chị cũng đã tính là sẽ rời đi, chẳng qua là sau đêm đó quyết định rời đi mà thôi.”

“Tại sao?”

Vưu Dữu không hiểu, ngẩng đầu hỏi. Phó Nhiễm làm bộ như thoải mái cười một tiếng.

“Chị không muốn lại bị cuốn vào, nhà giàu có quyền thế tranh giành nhau, bên trong nước quá sâu.”

Vưu Dữu vẫn không hiểu, Phó Nhiễm nói thẳng thắn.

“Nói đơn giản, là bởi vì hai bên chỉ là tạo mối quan hệ, chứ không yêu nhau.”

Nếu như tình cảm đầy đủ, mọi thứ đều là trở ngại, dù là nước sâu hơn bản hơn nữa, cô đều nguyện ý bước đi cùng hấn.

Cuối cùng những lời này cũng làm Vưu Dữu hiểu hơn.

“Chị, thật sự hai người không có tình cảm sao?”

Ánh mắt cô bé sáng sủa mà thuần khiết, khiến đáy lòng Phó Nhiễm không khỏi bất an cùng hỗn loạn, người thân của cô luôn làm cô không đề phòng chút nào, lúc này mới khiến Vưu Dữu có thể tìm hiểu đến cùng.

“Chị, chính chị cũng không xác định được.”

Minh Thành Hữu cầm vé đi tới.

“Đang nói gì vậy?”

“Bí mật.”

Vưu Dữu khoác vai Phó Nhiễm thuận thế bước lên thềm đá.

Thời tiết như vậy, bên trong vườn hoa mai chỉ lộ ra các nụ hoa, nụ hoa chưa nở, gió mát lạnh mang theo hương thơm nồng, bởi vì không phải Chủ nhật, nên du khách không nhiều, Vưu Dữu hiếm khi được ra ngoài, dĩ nhiên là thấy hân hoan vô cùng.

Từ hai năm trước chú thím thường trông chừng Vưu Dữu, đừng nói chỉ là để cho cô ra ngoài một mình. Phó Nhiễm cũng chỉ sợ mệt mỏi, chơi gần nửa ngày chọn nhà hàng vào ăn cơm, tìm một chỗ yên tĩnh, gần cửa sổ có thể nhìn ra hồ nước óng ánh bên ngoài. Trên bàn bày đầy món ăn gia đình, có cá tươi, tôm, còn có rau sống. Một bàn cá chân nước sôi bùng lên bàn, màu đỏ của ớt gần như chiếm đến nửa bàn, màu sắc phối hợp làm người ta động lòng, Phó Nhiễm không cho Vưu Dữu đụng vào thức ăn cay, cô đưa tay lấy tôm đặt trước mặt Vưu Dữu.

Minh Thành Hữu gấp lên một miếng cá, cẩn thận bỏ xương cá đi, Phó Nhiễm đưa một miếng cơm vào trong miệng, Minh Thành Hữu đưa chiếc đũa tới thiếu chút nữa đụng vào miệng cô, Phó Nhiễm khẽ ngẩng đầu lên, thấy một miếng cá chồng chất giữa miếng cơm.

Ánh mắt cô cùng hắn chạm nhau, vẻ mặt hắn vẫn tự nhiên, cũng không cảm thấy có điều gì đặc biệt.

Vưu Dữu vừa ăn vừa cười.

“Anh rể, anh cũng nhặt xương cá cho em đi.”

“Không cho phép em ăn.”

Phó Nhiễm sợ cô không ăn được.

Nụ cười của Vưu Dữu càng nhiều.

“Được lắm, được lắm, chị, chị ăn nhiều một chút.”

Phó Nhiễm nhìn miếng cá trong chiếc đũa Minh Thành Hữu đưa tới, suy nghĩ một chút cũng không thấy có gì khác người, cô đưa vào trong miệng, ngay sau đó Minh Thành Hữu lại đưa tới một miếng nữa.

Phó Nhiễm nuốt, nơi cổ họng lại đau rát.

“Chính anh cũng ăn đi.”

Sau khi ăn xong, yêu cầu một bình trà xanh, Vưu Dữu muốn đi ngồi ca nô, Phó Nhiễm đứng dậy lại bị cô ấn ngồi vào chỗ.

“Đừng coi em như là đứa bé, hướng chỉ nhiều người cùng nhau ngồi như vậy cũng không có việc gì.”

Phó Nhiễm ngồi ở bên cửa sổ, xuyên qua cửa kính có thể nhìn đến chiếc ca nô bên hồ, cô nhìn thấy Vưu Dữu mặc áo phao cứu hộ vào rồi cùng vài cô gái trẻ tuổi như vậy lên ca nô.

Minh Thành Hữu rót trà cho cô, hắn có chút không tập trung, Phó Nhiễm quay đầu lại thấy nước trà tràn ra khỏi chén.

“Coi chừng.”

Cô nhận lấy bình trà trong tay Minh Thành Hữu, tay kia rút khăn giấy lau ra nước đọng.

Minh Thành Hữu như suy nghĩ có điều gì đó, ánh mắt lướt qua ngoài cửa sổ nhìn chiếc ca nô đi ra ngoài, cũng không lâu sau liền biến mất ở trong tầm mắt.

Ước chừng nửa giờ, người trên thuyền mới lần lượt trở lại bên bờ. Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu ở trong quán cơm không đợi được Vưu Dữu, cho là có thể cô còn chưa chơi đủ, đợi mãi mà không thấy bóng người, Phó Nhiễm lấy điện thoại di động ra gọi cho cô, lại phát hiện điện thoại trong tay Vưu Dữu tắt máy.

Cô nóng ruột đẩy chiếc ghế đứng dậy, bước ra khỏi quán đi tới bên hồ.

Du thuyền cập bờ dừng lại, một nhóm người lần lượt bước lên bờ.

Phó Nhiễm tìm được nhân viên lái thuyền.

“Xin hỏi có thấy một cô gái quần khăn quàng cổ màu tím nhạt nhạt không? Tóc rất ngắn.”

“À, cô ấy mới vừa lên bờ liền nhận được điện thoại, sau đó vội vàng vàng đi ra cửa chính.”

Người đàn ông chỉ chỉ nơi đó.

Phó Nhiễm giật mình, đi rồi?

Chuyện này không giống như Vưu Dữu hay làm, nếu cô có việc gấp thật cũng nên gọi điện thoại cho Phó Nhiễm, sẽ không để cho cô phải lo lắng.

Chiếc xe BMW màu đen nhanh chóng quay đầu rời đi, hai bên cửa sổ xe đều chỉ mở ra một khe hở rất nhỏ, kính màu đậm làm bên ngoài rất khó nhìn rõ người đang ngồi trong ghế lái, một nhánh mai còn chưa nở hết liền bị người đó bẻ gãy, đặt nằm ngang kính chắn gió phía sau.

Vưu Dữu căng thẳng nắm chặt vật áo, nhìn sang chiếc điện thoại của mình bị ném ở ghế sau.

Lời nói mấy lần đến khoe miệng cũng nuốt trở về, hơi ẩm bên trong xe vốn nên làm người ta ẩm áp thoải mái, cô lại cảm thấy bức bối đến mức sắp không thở được, cô co chân lên, một lúc sau lại duỗi thẳng người co rúc, xe lái với tốc độ cao, từng chiếc biển quảng cáo lướt qua tầm mắt, đôi tay cô cầm chặt dây an toàn.

“Anh, anh dẫn tôi đi đâu?”

Người thanh niên ngồi trên ghế lái không nói lời nào, đốt ngón tay nắm giữ tay lái bởi vì dùng sức mà trắng bệch, ở trong mắt cô, Lý Sâm cũng không thay đổi bao nhiêu, gương mặt anh tuần giống như càng thêm lạnh lùng, môi mỏng mím chặt, Vưu Dữu nhìn mình trong gương, xác định gương mặt đã được che kín sau đó mới thoáng yên tâm.

Lý Sâm lái xe trở về trung tâm thị trấn Nghênh An, Vưu Dữu đẩy cửa xe ra thấy là trước cửa một khách sạn, trí nhớ hai năm trước đánh thức sợ hãi trong lòng cô, thừa dịp khoảng cách Lý Sâm vòng qua đầu xe cô nhắc chân lên muốn chạy.

Lý Sâm chạy theo nứu lại cánh tay của cô, kéo cô xoay người lại.

“Nếu em còn dám chạy, tôi liền tháo khăn quàng cổ của em ra để ọi người tới xem bộ dáng bây giờ của em một chút.”

Vưu Dữu lấy tay bảo vệ mặt, giọng nói khó nén được nghẹn ngào.

“Anh muốn làm gì?”

Bàn tay Lý Sâm vỗ nhẹ tay cô, mạnh mẽ tách mười đầu ngón tay của cô ra đan chặt vào tay mình. Vưu Dữu cảm thấy sợ hãi, đứng yên tại chỗ cũng không chịu đi.

“Anh nói rõ ràng suy nghĩ của mình đi, nói ở đây thôi.”

Ngón tay Lý Sâm thắt chặt, Vưu Dữu cảm giác đốt ngón tay bị cầm như muốn trật khớp, hấn không cần nhiều sức để lôi Vưu Dữu lên phía trước, không cần thông qua quây lể tân, đi thẳng ra thang máy sau đó lấy thẻ mở cửa phòng ra đi vào phòng.

Ngón tay Vưu Dữu nắm chặt lấy khung cửa.

“Lý Sâm, anh đừng như vậy, tôi biết rõ anh là vì chuyện gì.”

Lý Sâm xoay người, cánh tay ôm Vưu Dữu trực tiếp kéo cô đi vào phòng, chân phải khẽ đá cửa lại.

Vưu Dữu tránh tay của hấn ra, đầy vẻ đề phòng.

“Lý Sâm, giữa tôi với anh huề nhau, anh đừng tới tìm tôi nữa.”

“Huề nhau?”

Hấn giống như nghe được chuyện thật đáng cười.

“Em cảm thấy có thể huề nhau sao?”

“Tôi đã bị hủy thành như vậy, còn chưa đủ có phải không?”

Bước chân Lý Sâm tiến tới gần, hấn vươn tay, Vưu Dữu vô cùng hoảng sợ tránh ra.

“Anh đi đi!”

78. Chương 78

Chương 78: Bí mật giữa Phó gia và Minh Vân Phong

“Chuyện đổ lên đầu tôi năm đó làm tôi đến nỗi không thể chịu đựng nổi, Vũ Dữu, còn không bằng chuyện truyền thông nói tôi cưỡng bức em, vậy tôi bị lên án cùng áp lực xung quanh cũng không kém so với chuyện huỷ dung nhan.”

Bước chân Vũ Dữu lui về phía sau, kề đến ghế sa lon trước mặt.

“Lúc ấy tôi không còn biện pháp nào, Lý Sâm, nếu đêm đó không phải anh dẫn tôi đi ra ngoài, tôi cũng sẽ không gặp phải tên quỷ say rượu kia, càng sẽ không bị tàn phá gương mặt.”

Lý Sâm đi tới, đưa tay nắm khăn quàng cổ của Vũ Dữu. Cô rất hoảng sợ, giữ chặt không buông tay.

“Không được, không được!”

Lý Sâm đưa tay ôm cô tới trước ngực, cánh tay ngăn chặn hai tay Vũ Dữu. Hắn tháo khăn quàng cổ ra, để toàn bộ mặt cô lộ ngay trước mắt.

“Không ——”

Những vết sẹo cực kỳ xấu xí bị vạch trần, Vũ Dữu như nổi điên giãy giụa, đôi tay cô bưng lấy mặt, lui người ra khỏi Lý Sâm ba bước.

“Không nên nhìn, đừng nhìn!”

Mặc dù khôi phục rất tốt, nhưng không thể so với gương mặt lúc trước, Lý Sâm kinh ngạc nhìn bàn tay cô không che được hết vết phồng, trong mắt lạnh lùng từng chút hóa thành đau thương, hắn biết rõ Vũ Dữu biến thành như vậy hắn cũng không tránh khỏi liên quan. Vũ Dữu ôm lấy đầu ngồi xổm trên đất, giọng nói thay đổi hoàn toàn, hai bên vai không ngừng run rẩy.

“Đừng nhìn mặt của tôi”.

Lý Sâm nhìn thân thể ỏ bé của cô co lại, bất lực gào thét, hắn không biết hai năm qua cô làm thế nào để vượt qua được, hắn bước về phía Vũ Dữu, cô nghe được động tĩnh, sợ tới mức vội vàng tránh ra.

Phó Nhiễm không ngừng lo lắng đi lại bên trong vườn, hỏi thăm không dưới hơn trăm người cũng không thấy bóng dáng của Vũ Dữu, cô nôn nóng đến mức toát mồ hôi lạnh sau lưng, hai chân khó có thể kìm chế run rẩy, Minh Thành Hữu nghĩ đến chiếc xe đi theo mang biển số kia, sắc mặt cũng càng ngày càng trầm xuống.

Phó Nhiễm chạy ra khỏi vườn, bắt đầu tìm xung quanh không mục đích.

“Làm sao đây, con bé đã đi đâu? Vũ Dữu không thể nào lại tắt di động.”

Minh Thành Hữu tiến lên, kéo tay Phó Nhiễm đi về bãi đậu xe, bước chân cô cứng nhắc mệt mỏi.

“Đi đâu?”

“Tới Lý gia.”

Đột nhiên Phó Nhiễm giật mình, cô bước đuổi theo Minh Thành Hữu.

” Anh có ý gì?”

Hắn mở cửa xe ý bảo Phó Nhiễm ngồi vào, khởi động xe rời đi, Minh Thành Hữu vừa đánh tay lái, lúc này mới mở miệng nói.

“Mới vừa rồi ở dưới khu nhà của Vũ Dữu, anh thấy chiếc xe giống như xe của Sâm tử.”

“Sâm tử, Lý Sâm?”

Phó Nhiễm cất giọng, tâm tình không khỏi kích động.

“Không phải hắn ở nước ngoài sao?”

“Anh cũng không thể khẳng định.”

Thần sắc Minh Thành Hữu lạnh dần, hắn đặt tay trái trên cửa xe, gọi di động Lý Sâm cũng tắt máy. Xe chạy thật nhanh, đi qua đường lớn đi tới cửa Lý gia. Còn chưa dừng hẳn, Phó Nhiễm gấp gấp đẩy cửa xe, bàn tay Minh Thành Hữu nắm tay cô kéo xoay người vào lại trong.

” Em ở trên xe chờ anh.”

Hai đầu chân mày Phó Nhiễm nhíu lại.

“Không tin anh?”

Cô biết nỗi lo lắng của Minh Thành Hữu, Lý gia xem cô là kẻ thù, cho dù biết chuyện gì nhất định cũng sẽ không nói cô biết. Phó Nhiễm chán nản ngồi trở lại, gật đầu.

“Được! Anh nhanh lên một chút.”

Minh Thành Hữu xuống xe, Phó Nhiễm nhìn bóng dáng của hắn nhanh chóng biến mất trong tầm mắt.

Lý Tắc Cần đang ở nhà, thấy Minh Thành Hữu hắn bỏ qua trong tay tờ báo.

“Thành Hữu. sao hôm nay lại rảnh rồi tới đây?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu bắn khoắn, nhìn chằm chằm hướng lối đi lên lầu hai, hắn tiến lên chào hỏi.

“Cậu.”

“Xem cháu giống như rất sốt ruột, có chuyện gì sao?”

Minh Thành Hữu cũng không qua loa trả lời, đi thẳng vào vấn đề.

“Cậu, có phải Sâm tử về nước không?”

“Sao cháu biết?”

Giọng nói Lý Tắc Cần lo lắng.

“Hơn nửa đêm, hai ba, giờ mới về đến nhà, cũng không chịu ngoan ngoãn ở nhà lại chạy mất dạng.”

“Cậu thật không biết nó đang ở đâu?”

Lý Tắc Cần mơ hồ nghe trong lời nói Minh Thành Hữu đầy thâm ý, sắc mặt trầm xuống.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Vưu Dữu mất tích.”

“Cái gì?”

Lý Tắc Cần cả kinh đứng lên khỏi ghế salon, ý nghĩ đầu tiên không bàn mà giống cùng Minh Thành Hữu, chuyện này tám phần có liên quan đến Lý Sâm.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Cháu đưa Vưu Dữu cùng Phó Nhiễm đi dã ngoại, cô bé mất tích trên đường đến bây giờ cũng không tìm được, điện thoại không gọi được, hơn nửa lúc ở cửa nhà Vưu Dữu cháu thấy xe của Sâm tử.”

Minh Thành Hữu đem chuyện hôm nay nói đơn giản, bất luận là Lý gia và Vưu gia đều hi vọng chuyện này sớm thành quá khứ, không ai dám gây chuyện nữa. Lý Tắc Cần lo lắng bước tới bước lui ở phòng khách, đột nhiên ông nhớ tới điều gì đó, đi tới cửa nhìn xung quanh bên ngoài.

“Phó Nhiễm cũng biết chuyện này?”

” Vâng.”

Lý Tắc Cần không kịp hỏi hai người vì sao có thể ở chung một chỗ.

“Không được, phải tìm được Sâm tử ngay lập tức, ngộ nhờ kinh động đến cảnh sát sẽ thật sự phiền phức, đứa nhỏ này sao lại hồ đồ như thế.”

“Cậu phải biết bây giờ Vụ Dữ đang mất tích, nếu đến tối Vụ gia không thấy người nhất định sẽ báo cảnh sát, cháu muốn Sâm tử ít nhất sẽ không ra khỏi Nghênh An, biện pháp duy nhất là cố gắng tìm ra nó.”

Lý Tắc Cần không phản đối, lấy áo khoác móc ở giá treo mặc chuẩn bị ra cửa. Trong xe, Phó Nhiễm lo lắng chờ đợi, cô chấp tay trước ngực hi vọng không có việc gì, thấy Minh Thành Hữu mở cửa xe ngồi vào, cô vội mở miệng hỏi.

“Thế nào rồi, Lý Sâm đâu?”

Minh Thành Hữu lắc đầu.

“Không liên lạc được.”

Về mặt Phó Nhiễm đầy hoang mang, chỉ cảm thấy nơi cổ họng khô khốc.

“Nó có thể gây bất lợi cho Vụ Dữ không?”

“Em đừng gấp gáp, hẳn là mọi chuyện sẽ không gay go giống như em nghĩ.”

“Sao lại không?”

Phó Nhiễm gần như không kìm chế được.

“Có thể hẳn sẽ lại cường bức, còn có điều gì có thể gay go hơn so với việc này?”

Hai mắt Minh Thành Hữu nhắm nhẹ, như nghĩ đến Lý Sâm có thể đi đâu, đột nhiên di động đổ chuông, Phó Nhiễm bừng tỉnh, vội vàng lấy điện thoại di động ra.

“Là thím...”

Minh Thành Hữu đưa tay cầm tay cô lại.

“Trước hết đừng làm gia đình kinh động, đỡ làm bọn họ phải lo lắng, cho dù phải báo cảnh sát thì chưa đầy 48 giờ cũng sẽ không lập án.”

Phó Nhiễm dùng sức hất tay của hắn ra, cầm dưới cô giường lên ngắm nhìn Minh Thành Hữu, lúc này mới xoay người nghe điện thoại.

“Alo, thím ạ.”

“Tiểu Nhiễm, sao di động của Vụ Dữ lại tắt máy? Các con đang ở đâu?”

Năm ngón tay Phó Nhiễm nắm chặt di động lo lắng, cô cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh.

“Thím ạ, Vụ Dữ đang ngồi ca nô, có thể tụi con ăn cơm xong mới trở về.”

” Được rồi, không có gì là tốt rồi, con nhắc Vụ Dữ, đừng để nó chơi quá đà.”

Đầu dây bên kia đã sớm tắt máy, Phó Nhiễm kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ, trong màn nhĩ lặp lại là tiếng ục ục, Minh Thành Hữu đưa tay đặt trên bả vai cô, Phó Nhiễm lại hoảng sợ hất ra, trong mắt sợ hãi cùng bị thương thấm vào trong lòng.

“Anh.”

Hắn chờ nửa câu nói sau của cô. Phó Nhiễm siết chặt di động trong lòng bàn tay, có một loại đau thương không nói nên lời tràn ngập trong lòng.

“Có phải anh lại muốn việc giống như lúc trước?”

Cô cảm giác bàn tay của hắn từ vai mình rủ xuống, lúc sau từng tác lướt qua bên người cô rồi rơi xuống thắt lưng, Minh Thành Hữu ôm lấy cô đưa tới trước người, giống như chưa từng lo lắng.

“Sẽ không.”

Phó Nhiễm nhìn vào đáy mắt hắn, giữa hai lông mày rõ ràng cất giấu nghi ngờ, Minh Thành Hữu giờ tay lên, ngón cái lướt qua mi tâm Phó Nhiễm.

“Tin tưởng anh! Anh sẽ xử lý tốt chuyện này.”

Minh Thành Hữu xích lại gần để Phó Nhiễm dựa lên bờ vai hắn,

trong nháy mắt hai người ngồi sát nhau hơn, vị trí trái tim lại gần như thế, Phó Nhiễm có thể cảm thấy nhịp tim đập mạnh mẽ của Minh Thành Hữu, bàn tay hắn mơn trớn sau gáy cô, lại nghe không được trái tim của mình muốn nhảy lên.

Đây có được tính là nỗi đau lớn nhất không?

Vưu Dữu tựa vào vách tường chen vào góc, giằng co với Lý Sâm ở cuối giường, đôi tay cô vẫn ôm lấy mặt như cũ, đôi vai co chặt.

“Để cho tôi về nhà.”

Thân thể Lý Sâm dựa trước bàn máy tính, nhìn bóng dáng run lẩy bẩy trong góc.

” Vưu Dữu! Tôi muốn em cho tôi câu trả lời rõ ràng, rốt cuộc em nghĩ về tôi như thế nào?”

Vưu Dữu lắc đầu.

“Tôi không muốn, tôi cái gì cũng không muốn, Lý Sâm, bộ dáng này của tôi sẽ còn có tương lai sao?”

Vưu Dữu khóc buột tay ra.

“Tôi hận anh, hận chết anh, hai năm qua khiến cho tôi như gặp ác mộng không phải là người châm lửa vào tôi mà là anh. Tôi vẫn không nghĩ ra vì sao anh lại đối với tôi như vậy?”

“Anh thích em.”

Lý Sâm nói không hề suy nghĩ. Lời nói trong miệng Vưu Dữu bỗng dừng lại, ngay cả tiếng khóc cũng nhỏ dần.

” Anh là người mù sao? Mặt của tôi biến thành như vậy anh còn dám nói lời này ?”

Ánh mắt của Lý Sâm trở nên phức tạp, hai năm trước, hắn bị buộc phải chạy trốn ra nước ngoài để tránh né áp lực dư luận.

Ký ức lúc hắn nhìn thấy Vưu Dữu ở phòng bệnh vẫn như mới đây, cô đau đớn kên lên.

“Là hắn! Chính hắn cưỡng bức tôi, là hắn dùng dầu hoả dội lên người tôi, dùng bật lửa đốt”.

Lúc ấy Lý Sâm chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, không ai chịu tin tưởng hắn, tất cả mọi người nói hắn tội ác ngập trời, chạy trốn ra nước ngoài hai năm, không lúc nào là hắn không nghĩ muốn được ở bên Vưu Dữu, không phải cô nói hắn cưỡng bức cô sao? Được, hắn không ngại làm thêm một lần để cho cô hiểu rõ.

Nhưng khoảnh khắc lúc hắn lấy khăn quàng cổ của Vưu Dữu xuống, oán hận trong lòng đột nhiên lại bị đau lòng cùng tức giận thay thế. Mặc dù Vưu Dữu khôi phục rất tốt, nhưng bên gò má còn có vết thương không lúc nào là không nhắc nhở chuyện hắn làm đêm đó. Hắn không nên rời đi trước, lại càng không nên kéo cô vào trong ngõ nhỏ.

Vưu Dữu thấy mệt mỏi nằm ở mép giường, Lý Sâm mang dép đi tới bên người cô, hắn ngồi xổm người xuống đưa tay giữ sau ót Vưu Dữu.

Tóc Vưu Dữu rất ngắn, nhưng gương mặt vẫn xinh đẹp làm người khác rung động như trước, hắn dè dặt ôm lấy cô đặt xuống giường, khoé mắt Vưu Dữu vẫn còn nước mắt, mặt dán xuống giường co người lại rất nhanh, Lý Sâm cúi gập người, ôm Vưu Dữu nằm trước người hắn.

Phó Nhiễm không có mục đích đi qua đi lại khắp các ngõ lớn nhỏ, thấy sắc trời dần dần tối, đèn đường bắt đầu sáng, trong lòng sợ hãi lo âu, cô đứng tại đầu đường đông người qua lại mà không biết bản thân mình nên đi đâu.

Minh Thành Hữu nói chuyện cùng Lý Tắc Cần, sau khi cúp điện thoại thấy Phó Nhiễm ngồi xổm ở đầu phố, hai tay ôm chặt lấy bắp vai.

Hắn lặng lẽ đứng nhìn sau lưng cô, tình cảm của cô đối với người khác trước sau vẫn như một, cho dù ban đầu Vưu Dữu đã nói dối cô.

Giống như chỉ có đối với hắn, cô mới cố chấp khắc nghiệt như vậy.

Minh Thành Hữu từng bước đi qua, mũi chân như dẫm lên bóng hình Phó Nhiễm bị ánh đèn kéo dài, hai bóng dáng hai người như ở chung một chỗ, hắn dừng chân chốc lát sau đó tiến lên, ngồi xổm xuống.

Phó Nhiễm cần môi dưới, loáng thoáng có thể thấy được một vòng tròn màu đỏ thắm, nhìn như tự làm khổ mình, Minh Thành Hữu đưa tay cầm lấy cằm cô, dùng sức nắm chặt gò má ép cô buông hàm răng ra.

“Không tìm được Vưu Dữu, em có cần đầu lưỡi mình cũng vô dụng.”

“Ngộ nhỡ tìm không ra thì làm thế nào?”

Phó Nhiễm nghiêng người sang, mặt dựa vào cánh tay.

“Tôi rất sợ, nói không chừng lúc này Vưu Dữu đang kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay. Hai năm trước không ai có thể ở bên nó, nhưng hôm nay nó là ở bên cạnh tôi lại bị người ta mang đi, khẳng định nó còn sợ hơn tôi, không biết bị đưa đi đâu, mà tôi lại không tìm được nó.”

“Lý Sâm đã từng nói là nó thích Vưu Dữu, anh nghĩ ít nhất nó sẽ không làm tổn thương cô bé nữa.”

Phó Nhiễm đứng dậy, nhìn trái nhìn phải sau đó bước đi. Minh Thành Hữu đuổi theo giữ chặt cổ tay của Phó Nhiễm.

“Em đi đâu? Chẳng có mục đích đi tìm tới trời sáng cũng không tìm được Vưu Dữu.”

“VẬY anh nói nên làm thế nào?”

Phó Nhiễm vẫn không tránh ra.

“Mấy người chúng ta không khác mò kim đáy biển, thím đợi không thấy chúng ta về nhất định sẽ lo lắng, lúc ấy sau cùng cũng sẽ báo cảnh sát. Chuyện cũng sẽ bị náo loạn như vậy.”

“Nếu như báo cảnh sát là biện pháp tốt nhất, đến lúc đó anh cùng em đi báo cảnh sát.”

Ánh mắt trong suốt của Phó Nhiễm lộ ra nghi ngờ.

” Thật không ?”

“Thật.”

Minh Thành Hữu mang theo Phó Nhiễm đi tới những nơi Lý Sâm có thể tới để tìm, Lý Tắc Cần cho người đi thăm dò thể tín dụng của Lý Sâm chỉ tiêu cùng những chỗ có thể có tin tức.

Phó Nhiễm đi theo Minh Thành Hữu tới trước cửa một khu nhà, hắn đứng trước cửa tìm được chìa khóa dưới mặt thảm mở cửa đi vào.

“Đây là nơi trước kia Sâm tử muốn tụ tập cùng bạn bè mà chuẩn bị.”

Phó Nhiễm vào tìm một vòng, phòng ốc hiển nhiên thật lâu không có người ở, dấu vết cũng nhìn ra được. Không biết là có bao nhiêu lần thất vọng rồi đi, Phó Nhiễm thần thờ đi ra thang máy, Minh Thành Hữu đi ở phía trước, cô chỉ nghĩ đến Vưu Dữu có thể bị tổn thương lòng liền như lửa đốt.

Đi ra khỏi khu nhà, bước chân không đi trên thềm đá, cả người té xuống đất, bàn tay cùng đầu gối lần lượt chạm đất, không bò dậy nổi. Minh Thành Hữu xoay người, thấy cô nằm trên mặt đất, hắn đi tới đỡ cô đứng dậy, bàn tay trắng nõn của Phó Nhiễm dính đầy bụi đất, có mấy chỗ bị xước chảy máu, giọt máu đỏ thẫm cùng bụi đất.

Minh Thành Hữu khom lưng giúp cô phủi chỗ bẩn trên đầu gối, tầm mắt Phó Nhiễm rũ xuống, nhìn người đang cúi xuống kia, giật mình, cảm nhận được vị chua xót ngọt ngào không nói nên lời.

Minh Thành Hữu đỡ cô đứng lên, lại rút khăn ướt ra xử lý vết thương cho cô, hắn mở bàn tay Phó Nhiễm ra, các đầu ngón tay đan vào nhau nắm chặt, thỉnh thoảng đau đớn vô cùng, cô hơi giãy giụa, đôi môi Minh Thành Hữu lại gần bàn tay cô, vừa lau lau vừa thổi nhẹ, hơi lạnh cùng hơi thở ngược lại bớt đau một chút.

Trên đường đèn sáng rực rỡ, Phó Nhiễm nhìn cái trán đầy đặn của Minh Thành Hữu, nhìn xuống, là sống mũi thẳng, môi mỏng mím chặt, một đ vòng cung đẹp đẽ giương lên, hắn buông tay Phó Nhiễm ra.

“Được rồi, đi bộ cũng không nhìn.”

“Cám ơn.”

Người đàn ông nghe vậy, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt cô.

“Đói bụng không? Đi ăn cơm tối trước”.

“Tôi không muốn ăn.”

Phó Nhiễm xem đồng hồ.

“Chúng ta tìm một chút nữa.”

Minh Thành Hữu lái xe đi qua tiệm bánh mì, xuống mua bánh bao cùng thức uống trở lại trên xe. Hắn nhét đồ vào trong tay Phó Nhiễm, chăm chú nhìn về phía trước, đi tới tất cả chỗ Lý Sâm có thể đến để tìm.

Dạ dày Phó Nhiễm đau đốn, uống hai ngụm nước. Một tay Minh Thành Hữu chống gò má, ánh mắt u ám sắc bén, thần sắc mệt mỏi, Phó Nhiễm nhớ là buổi trưa hắn cũng không ăn được nhiều, cô đưa bánh bao tới.

“Anh cũng ăn một chút gì đi”.

Thân thể Minh Thành Hữu dựa ra phía sau.

“Tại sao không ăn, không đói bụng sao?”

Phó Nhiễm lắc đầu.

Hắn không đưa tay nhận bánh bao Phó Nhiễm.

“Anh cũng không thấy đói”.

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn về phía trước, suy nghĩ một chút lại nói.

“Em xé hai cái cho anh đi, tránh dạ dày không thoải mái.”

Phó Nhiễm cũng không còn có tâm tư ngẫm nghĩ có thích hợp hay không, cô tiện tay xé một miếng đưa tới khoe miệng Minh Thành Hữu. Sau đó lại đem cốc ống hút thức uống nóng đưa qua. Minh Thành Hữu nhân tiện ăn hai cái lớp bao tử. Chiếc Hummer xuyên qua màn đêm đen kịt, mỗi lần đi là một lần hy vọng trong lòng, rồi lại mất hứng trở về.

Minh Thành Hữu muốn gọi cho Lý Tắc Cần hỏi có tiến triển không, còn chưa tới kịp gọi, điện thoại di động cũng chợt vang lên, hắn đeo tai phone nghe.

” Alo?”

Lòng Phó Nhiễm cũng lơ lửng theo.

Giữa hai lông mày Minh Thành Hữu dần dần như dẹt đi, hắn cúp điện thoại, lao ra đầu đường phía trước sau đó quay xe lại.

“Cậu tìm được Sâm tử rồi, chắc là nó và Vưu Dữu ở khách sạn.”

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu vội vàng chạy tới thì Lý Tắc Cần đang lo lắng đi tới đi lui bên trong đại sảnh khách sạn, nhìn thấy hai người tiến đến, ông giận đến gân xanh giữa trán nổi lên.

“Tên nhóc chết bầm này, không phải là ta không thể đánh chết nó.”

“Cậu.”

Minh Thành Hữu ý bảo ông đừng tức giận.

“Tìm được bọn chúng trước rồi hãy nói.”

Phó Nhiễm đi theo sau Minh Thành Hữu, ra khỏi thang máy liền vội vàng đi về phía trước tìm số phòng, Lý Tắc Cần ngẩng đầu nhìn kỹ.

“Chính là chỗ này.”

Ông ần vang chuông cửa.

Nửa phút sau không thấy động tĩnh gì, Lý Tắc Cần đưa tay đập cửa, trong cơn tức giận liền nhấc chân đạp cửa.

Cửa phòng mở ra không hề được báo trước, Lý Sâm mặc áo choàng tắm đứng ở cửa, nhìn thấy mấy người cũng không có vẻ giật mình, Lý Tắc Cần chen vào bên trong gian phòng, Phó Nhiễm cũng sải bước đi theo vào, bất ngờ một chiếc giường to xuất hiện tại trước mắt, chiếc chăn bông màu trắng bao trùm lấy một người, chỉ lộ ra mái tóc màu đen.

Phó Nhiễm nhìn cách ăn mặc của Lý Sâm, y phục của hắn xốc xếch nằm trên ghế sa lon, bên giường là giày Phó Nhiễm mua cho Vụ Dữu.

Trong mắt cô trở nên ươn ướt, khó có thể kìm chế quay ra quát Lý Sâm.

“Cậu đã làm gì Vụ Dữu rồi?”

Minh Thành Hữu nhìn bốn phía, sắc mặt tái xanh trừng mắt Lý Sâm.

“Cậu còn ngại chưa đủ phiền toái phải không? Thích dùng sức mạnh như vậy sao?”

Lý Tắc Cần giận đến độ một hồi lâu sau nói không ra lời.

Chóp mũi Phó Nhiễm chua xót, thấy khăn quàng cổ Vụ Dữu bị tháo ra vứt bỏ ở bên, tay Minh Thành Hữu mới vừa chạm lấy bả vai của cô, Phó Nhiễm nghiêng người né tránh, mắt nhìn Lý Sâm đầy băn khoăn.

Thân hình trên giường tựa quây, về sau một đôi tay đẩy chăn ra, Vụ Dữu dụi mắt ngồi dậy, đột nhiên thấy có người đứng đây bên trong phòng sợ hãi giật mình, ánh mắt kịp chạm đến Phó Nhiễm, Vụ Dữu hét thất thanh.

“Chị !”

Phó Nhiễm gần như chạy tới mép giường.

“Vụ Dữu.”

Vụ Dữu giag tay ôm lấy cô, Phó Nhiễm lui người cẩn thận kiểm tra.

“Không sao chứ, hắn có làm gì em không ?”

“Không có.”

Phó Nhiễm nhìn Vụ Dữu ăn mặc chỉnh tề, lúc này tâm tình mới bình tĩnh, Lý Tắc Cần nghe Vụ Dữu nói vậy, cuối cùng sắc mặt có chút dịu đi.

” Đoán chừng chưa về chú thím cũng sẽ lo lắng.”

Phó Nhiễm nhặt khăn quàng cổ lên quần lại cho Vụ Dữu.

“Di động không liên lạc được, em nghĩ hù chết mọi người sao?”

Vụ Dữu do dự nhìn về Lý Sâm.

“Chị, em thật sự không có việc gì, chỉ là ngủ ở đây, ngàn lần chị đừng nói cho cha mẹ, chỉ nói em ít khi được ra ngoài chơi nên chơi quên mình được không?”

Phó Nhiễm vén chăn lên thay Vụ Dữu, nhìn cô bé khom lưng mang giày.

“Ăn cơm tối rồi sao?”

“Không có!”

Người trả lời là Lý Sâm, hắn chỉ chỉ thức ăn trên bàn.

“Vụ Dữu ngủ tới bây giờ ngay cả cái gì cũng chưa ăn.”

Lý Tắc Cần trừng mắt nhìn hần. Phó Nhiễm dìu Vưu Dữu dậy, cuối cùng sợ bóng sợ gió một hồi, Lý Tắc Cần thấy con trai mình mặc đồ ngủ lại lộ ra nửa lồng ngực kiện tráng, ông rất tức giận, bọn họ nói không có xảy ra chuyện gì ông cũng không tin.

“Sâm tử, con thật là hồ đồ, chuyện hai năm trước nếu nhận định là con hủy mặt của nó, con còn tìm nó làm gì? Trên đời này nhiều phụ nữ, muốn bước vào cửa Lý gia chúng ta có vô số, chẳng lẽ con còn có thể để ý đến người mặt mũi không ra gì sao?”

“Cha !”

Lý Sâm gầm lên.

“Chuyện của con cha đừng quản!”

“Con làm ra loại chuyện hoang đường này lại còn có mặt mũi ở đây nổi giận với cha?”

Hai mắt Vưu Dữu đỏ bừng, mặc dù khăn quàng cổ vây quanh nhưng vẫn dùng đôi tay ôm lấy mặt. Trong lòng vết sẹo vốn đã làm tổn thương, bây giờ bị người khác không chút kiêng kỵ nào xé ra, càng thêm đau thương không chịu nổi. Cô rũ tầm mắt xuống, làm hơn một nửa gương mặt cũng ẩn vào bên trong khăn quàng cổ.

Lý Tắc Cần nhớ tới con trai bị uất ức, nếu không nhân cơ hội này để trút giận thì khó nén mối hận trong lòng.

“Nếu như nói thẳng là không có tiền trị liệu, đừng nói 200 vạn, nhiều tiền hơn nữa tôi cũng chi, cần gì phải hủy hoại tiền đồ người khác để làm đệm lưng?”

Da mặt Vưu Dữu mỏng, nước mắt lăn xuống ra ngoài, cô cắn nhẹ môi khóc nức nở.

“Cậu!”

Minh Thành Hữu ôn nhu xen vào.

“Chuyện ồn ào cho đến hôm nay trách nhiệm chủ yếu vẫn là Sâm tử, những lời nói đầy áp lực này còn không gánh nổi tại sao ban đầu kích động làm việc đó? Huống chi, nếu như vỡ lở thật, Sâm tử vẫn phải chịu trách nhiệm.”

“Thành Hữu.”

Lý Tắc Cần tức giận.

“Con lại có thể nói giúp người ngoài?”

Phó Nhiễm ôm bả vai Vưu Dữu ra ngoài.

“Cho dù lại ồn ào thì thế nào? Ai có thể tin là Sâm tử đã thực sự làm việc gì với cô bé?”

Lửa giận trong Phó Nhiễm bùng phát, mới muốn cãi lại, Lý Sâm đứng đối diện cũng không nhanh không chậm nói.

“Đúng! Hai năm trước là tôi cưỡng bức cô ấy, trong miệng tôi nói ra sẽ không có người không tin chứ?”

Lý Tắc Cần thấy tức cười, biết rõ tính khí con trai, ông đứng yên ở trong phòng, có tức giận cũng không dám làm loạn nữa.

Minh Thành Hữu kéo ghế ngồi xuống trước mặt Lý Sâm.

“Sâm tử, cậu nói lại cho rõ ràng, rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

Phó Nhiễm vốn định đưa Vưu Dữu rời đi, nghe được lời nói của Minh Thành Hữu, cô dừng bước xoay người cũng muốn hiểu một chút.

Lý Sâm không nói lời nào, gương mặt thanh tú tối tăm đậm lạnh, Lý Tắc Cần ở bên cạnh cũng vênh tai nghe.

“Có biết hôm nay làm như vậy hậu quả ra sao không? Nếu như không phải cậu kịp thời can cứ vào tin tức thể tín dụng tìm được cậu, rất có thể sẽ kinh động tới cảnh sát lần nữa, đây được coi là giam giữ người phi pháp, có hiểu không?”

“Anh họ, chuyện em làm, nói gì đều vô dụng.”

Lý Sâm cầm lấy bao thuốc là trên bàn, muốn hút một điếu, ngẩng đầu nhìn đến Phó Nhiễm cùng Vụ Dữ, đầu ngón tay hần gầy nhẹ, cất điếu thuốc lá đi.

“Thành Hữu, con xem thái độ nó là gì, đáng bị ăn đòn!”

Lý Tắc Cần tức giận. Ánh mắt Minh Thành Hữu liếc mắt ý bảo ông đừng nói chuyện.

“Sâm tử, có chuyện cậu nhất định phải biết rõ ràng, lúc trước cậu bị đưa ra nơi đầu sóng ngọn gió không trách được người khác.

Lúc Vụ Dữ bị thương tôi ở ngoài phòng bệnh đã nói qua với cậu, đây là cậu trẻ tuổi phạm sai lầm, phạm sai lầm cũng không đáng sợ, cậu không thể đem nó trách tội lên đầu Vụ Dữ. Chính cậu cũng thừa nhận đã làm gì cô bé, nhưng cậu cũng nhận được tha thứ, mặc dù cậu phải chịu trách nhiệm một chuyện mà cậu không phải là người gây ra, nhưng trong lòng cậu rõ ràng nhất, nếu cậu không kích động, cũng sẽ không khiến Vụ Dữ gặp kiếp nạn này. Cho nên tất cả đau khổ của Vụ Dữ đều do cậu ban tặng, nếu như có oán hận muốn tìm con bé thanh toán, thì Vụ Dữ lại nên tìm ai để thanh toán lại đây? Sâm tử, ít nhất sự trong sạch của cậu đã có người trả lại cho cậu.”

Nơi cổ họng Phó Nhiễm nghẹn ngào, buổi nói chuyện này của Minh Thành Hữu không khác gì giải thích hết về chuyện này.

Hai năm qua, nó nằm trong lòng tất cả mọi người như bí mật không thể nói ra, hoặc là che giấu khiến nó như một mầm mống tội ác không thể bừa bãi sinh ra, hoặc là dứt khoát bỏ đi, không cho nó cơ hội lan ra. Cũng chỉ thời gian hai năm, Phó Nhiễm nhìn bóng dáng của Minh Thành Hữu, hần không còn hành động thẳng thắn ngông nghênh, gặp chuyện đã có thể một câu nói trúng tim đen, mà không phải làm một cách độc đoán.

Cảm thấy bả vai Vụ Dữ đang run lên, Phó Nhiễm vỗ nhẹ nhẹ, kéo chặt hơn về phía mình.

Đôi môi mỏng của Lý Sâm khẽ nâng lên, ngẩng đầu nhìn Vụ Dữ. Cô vội vàng tránh đi, trong lúc vô tình kịp chạm đến ánh mắt chán ghét của Lý Tắc Cần, tim càng thêm đau nhói.

“Thành Hữu, lời này của con ý là tất cả sai lầm đều do Sâm tử hả? Chẳng lẽ cô ta một mực vu oan cho chúng ta là không có gì?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu lạnh lùng.

“Cậu dám nói thẳng thừng là Sâm tử không sai?”

Lý Sâm đi về phía tủ treo quần áo, lấy di động của Vụ Dữ ra từ bên trong, hần đưa trả lại cho cô. Phó Nhiễm thay Vụ Dữ đưa tay nhận lấy, xoay người dẫn cô rời đi.

Minh Thành Hữu cũng đi ra ngoài. Ba người sắp bước ra khỏi cửa, lời nói Lý Sâm từng chữ một truyền vào trong tai.

“Vụ Dữ, anh sẽ còn đi tìm em.”

Lý Tắc Cần không khỏi kích động.

“Đứa con đáng chết này, nói năng lẫn lộn gì vậy?”

Lý Sâm cởi áo ngủ ra, tay cầm y phục mặc vào từng cái một, không để ý đến lời ông, Lý Tắc Cần nóng nảy hất tay.

“Cha thấy tính tình của con cùng Thành Hữu giống nhau như một!”

Phó Nhiễm cùng Vưu Dữu ngồi vào trong xe, bởi vì trong bụng không có gì, nên định tìm quán ăn gần đây ăn chút gì đó. Vừa vặn thím gọi điện tới, Phó Nhiễm trì hoãn là chơi đến rất khuya, muộn mới về nhà, bây giờ đang ăn cơm tối.

Vưu Dữu tựa trên vai cô không nhúc nhích.

“Chị, thật xin lỗi, để cho hai người lo lắng.”

“Thật không có việc gì?”

Phó Nhiễm nghi ngờ. Vưu Dữu lắc đầu.

“Yên tâm, thật sự anh ta không làm gì, đầu tiên em cũng rất sợ. Anh ta lái xe thật nhanh lại kéo em vào trong phòng, nhưng lúc nhìn thấy mặt của em, sau đó. Em nghĩ có thể là em đã dọa hấn.”

“Đừng nghĩ bậy”.

Minh Thành Hữu nhìn hai người dựa vào nhau qua kính xe, dẫm chân ga đi tới quán cơm.

Ăn cơm xong, Phó Nhiễm từ nhà Vưu Dữu đi xuống đã tới 10 giờ.

Minh Thành Hữu dừng xe sát bên cạnh chiếc Audi màu đỏ, bước chân Phó Nhiễm có chút nặng nề, Minh Thành Hữu dựa cửa xe hút thuốc lá, thấy cô đến gần, khoe miệng hiện từng làn khói mờ như ẩn hiện mà lạnh đậm.

Phó Nhiễm lướt qua bên người hấn, Minh Thành Hữu đưa tay trái ra ngăn đường đi của cô lại.

Nhìn nhau chẳng nói gì.

Phó Nhiễm suy nghĩ một chút.

“Hôm nay cảm ơn anh.”

Giọng vẫn khách khí như cũ.

“Phó Nhiễm, hãy suy nghĩ ở chung một chỗ với anh đi.”

Cho đến khi chiếc xe dừng lại đậu ở gara, Phó Nhiễm vẫn suy nghĩ những lời nói vừa rồi của Minh Thành Hữu.

Tâm tư rối loạn, cô lên tới lầu hai, thấy Phạm Nhân từ phòng cô ra ngoài.

“Mẹ?”

Tay Phạm Nhân ôm túi đồ, thấy Phó Nhiễm trở lại bà đẩy cửa phòng bước vào lần nữa.

“Đi ngang qua hàng mua cho con ít quả táo đỏ, tại sao về trễ vậy?”

Cô thuận miệng nói một lý do, Phạm Nhân đưa đồ kia cho Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, sau khi Thành Hữu trở lại có tìm con đúng không?”

” Vâng!”ay

Phó Nhiễm đưa quả táo đỏ vào trong miệng. Phạm Nhân ngồi cùng cô ở bên giường.

“Thật ra thì cha con vẫn luôn canh cánh trong lòng với chuyện con và Thành Hữu đính hôn. Con cũng thấy đấy, căn bản ông ấy không quá thân thiết với Minh gia, mẹ nghĩ là kết thông gia, hai nhà chính là người một nhà, các con có thể hạnh phúc mới quan trọng nhất.”

Phó Nhiễm bỏ chần ra.

“Tại sao, cha không hài lòng sao?”

Động tác của cô mới làm được một nửa đột nhiên dừng lại, nhớ tới lời Minh Vân Phong từng nói với mình.

Phạm Nhân mặc đồ ngủ, giúp Phó Nhiễm thu dọn xong, bà vén chăn lên kéo con gái đến bên cạnh.

“Mẹ với con nói chuyện một chút.”

Phó Nhiễm cởi giày ra chui vào, cùng Phạm Nhân nằm rất gần nhau, cũng là lần đầu tiên thân mật như vậy, đầu giường chỉ mở một chiếc ngọn đèn nhỏ, ánh sáng mờ mờ đủ làm ấm áp.

“Mẹ, tất cả mọi người cho là con cùng Minh gia đính hôn là trời cao, tại sao cha lại canh cánh trong lòng?”

“À....”

Phạm Nhân thở dài.

“Ban đầu kết thân là ý của Lý Vận Linh, nhưng trên thực tế là Minh Vân Phong bày mưu đặt kế, ở thị trấn Nghênh An cũng không phải là không có gia đình nào không có tiếng hơn so với Phó gia, làm sao sẽ cố tình chọn đến con?”

Phó Nhiễm yên lặng, trong lòng bắt đầu có chút bất an, cô ý thức được lời kế tiếp của Phạm Nhân có thể sẽ cùng cô cùng Vũ Ưng Nhụy có liên quan.

“Minh gia cùng Phó gia cùng đứng ở trên cao thật ra thì quan hệ cũng không hài hoà, hai nhà chính vì lập trường bất đồng mặc dù không tới nỗi xung khắc như nước với lửa, mặt ngoài cũng làm bộ như là xã giao, nhưng nhiều chuyện tranh đấu rất gay gắt. Thời điểm mẹ sinh ra con, cha con mới chỉ là quan chức nhỏ, ông nội con không muốn làm cho đặc biệt, mẹ sinh con ở bệnh viện huyện. Cùng một ngày, Thẩm Tổ Phân khó sanh, lúc ấy hoàn cảnh bệnh viện không tốt như bây giờ, mẹ cũng không rõ bọn họ làm sao biết nhà chúng ta có điều kiện tốt. Ngày hôm đó, hai đứa bé ra đời, Vũ Chiêu Phúc ôm con ra khỏi phòng, bởi vì chợt dạ cuống cuống, vội vàng mà đụng phải người khác.”

Bàn tay Phạm Nhân vuốt trán, hơi mất hồn, lại có chút đau thương.

“Những chuyện này là sau khi con cùng Thành Hữu đính hôn, Thẩm Tổ Phân nói ẹ biết, bà ấy nói người Vũ Chiêu Phúc đụng vào chính là Minh Vân Phong. Có lẽ, lúc đó ông ấy có thể đã biết đứa bé bị tráo đổi. Cha con sau khi biết vẫn muốn để con trở về, là mẹ vẫn khuyên can, Minh gia khi đó ở Nghênh An có thể một tay che trời, mẹ nghĩ chỉ cần Thành Hữu đối xử tốt với con, cũng coi như là một loại bù đắp”.

Phó Nhiễm nhắm chặt mắt lại, cảm giác vô lực tay chân chảy đầy mồ hôi.

“Con cùng Thành Hữu có thể sống tốt với nhau, nhưng nếu hiện tại không có duyên, mẹ cũng không muốn tiếp tục gặt con.”

Phó Nhiễm biết Phạm Nhân sợ cô cùng Minh Thành Hữu lại trở lại với nhau.

“Mẹ, thật ra thì con đã biết chuyện này.”

“Cái gì? Con biết?”

Phạm Nhân giật mình.

“Làm sao con biết được?”

“Minh.”

Phó Nhiễm luôn suy nghĩ, thay đổi xưng hô.

“Bác Minh trước khi qua đời nói cho con biết, ông ấy nói năm đó đã tận mắt thấy con bị đổi đi, nhất thời do dự trơ mắt xem con rời đi. Hai mươi năm sau cảm thấy rất hối hận, về sau biết được con trở lại Phó gia, vì muốn bù đắp phần thiệt thời này, cho nên hết sức tác hợp con và Minh Thành Hữu, muốn dùng cuộc sống sau này để bồi thường.”

Tay chân Phạm Nhân lạnh như băng, nghe chuyện giấu giếm ở trong lòng nhưng lại từ chính miệng Phó Nhiễm nói ra, thần sắc Phó Nhiễm bình tĩnh không thay đổi.

Hốc mắt Phạm Nhân đã ướt.

“Tiểu Nhiễm.”

“Cho nên là số mạng trên cột con.”

Phạm Nhân thế nào cũng không ngờ tới Phó Nhiễm sẽ biết.

“Nếu hai năm trước Minh Vân Phong đã nói cho con biết, sao lúc con trở lại lại không hỏi mẹ ? Con nên trách chúng ta biết rõ sự thật và tình huống này còn để cho con cùng Thành Hữu đính hôn.”

Nói khác đi, là ban đầu Minh Vân Phong mắt nhắm mắt mở trực tiếp đẩy Phó Nhiễm sống hai mươi năm sống cuộc sống ở đầu đường xó chợ.

“Tiểu Nhiễm, chính vì chuyện này mà con rời khỏi Minh gia đúng không?”

Phó Nhiễm ngẫm nghĩ, không biết nên trả lời như thế nào.

Nhiều chuyện đơn giản mà nói, nếu có thể cho cô chút thời gian, để có thể quên đi, nhưng mà Vụ Dữu gặp chuyện không may cho đến Minh Vân Phong qua đời, còn có một bí mật lớn hơn nữa dồn ép cô hoảng hốt lo sợ....

Cùng bí mật trong miệng Minh Vân Phong nói ra so sánh với nhau, những chuyện này được tính là gì?

79. Chương 79

Chương 79: Minh Tam Thiếu bản tính vô lại

Hai mắt Phạm Nhân ửng hồng, không nhịn được chảy nước mắt, bà đưa tay ôm lấy Phó Nhiễm, đứa con gái này tính nết thông minh sắc xảo. Nếu không phải tối nay bà đem chuyện này nói với Phó Nhiễm sợ rằng bà vẫn để trong lòng. Phạm Nhân cho là sau khi Phó Nhiễm biết nhất định sẽ oán trách Minh Vân Phong, sẽ càng trách bà biết rõ cô sống ở ngoài hai mươi năm có mối quan hệ cùng Minh Vân Phong lại còn ngầm cho phép tiếp tục cuộc sống ở Minh gia.

Trong lòng khó nhịn đau đớn, bà vẫn cảm thấy tính tình Phó Nhiễm lãnh đạm không giống Vụ Ứng Nhụy luôn muốn sung sướng vui vẻ, đến hôm nay bà mới biết thêm Phó Nhiễm lại lo mọi chuyện chu toàn ỉn.

“Tiểu Nhiễm, mẹ thực xin lỗi con.”

Lần đầu tiên Phó Nhiễm ngủ cùng Phạm Nhân trên một giường, nhiệt độ tiếp xúc gần nhau thoải mái mà ấm áp. Đầu tiên Phó Nhiễm có chút không thoải mái, dù sao từ nhỏ đến lớn trừ ngủ cùng Minh Thành Hữu ra thì cô đều ngủ một mình. Phạm Nhân giúp cô đắp chăn lại, hai mẹ con đắp chung chăn nói không ít lời riêng tư.

Hôm sau tỉnh lại, Phó Nhiễm đưa tay ra ở bên giường còn lưu lại hơi ấm, mở mắt ra đã không thấy Phạm Nhân đâu.

Cô thay xong quần áo rửa mặt ra khỏi phòng, vì hôm nay Chủ nhật, người trong nhà đều ở đây, Phó Nhiễm thấy Phó Tụng Đình mang cặp mắt kiếng một mình bên cửa sổ ở phòng khách loay hoay bàn cờ trên bàn, nhìn thấy Phó Nhiễm xuống lầu, ngoắc ngoắc tay.

” Tiểu Nhiễm tới đây theo cha chơi đánh cờ.”

Phó Nhiễm mang dép đi tới.

” Cha, con chơi không giỏi lắm”.

Tâm tình Phó Tụng Đình cực kỳ tốt, vẻ mặt tươi cười, so với dáng vẻ nghiêm túc khác một trời một vực, Phó Nhiễm khoanh chân ngồi đối diện ông, mái tóc đen bóng lười biếng rũ xuống hai bên ngực. Cô nhập tâm nhìn chăm chăm vào bàn cờ, mỗi một bước đi đều thật cẩn thận.

Phó Tụng Đình thấy bộ dáng nghiêm túc chăm chú của cô , nét mặt ông giãn ra, Phạm Nhân đi tới bên cạnh tay đảm vai cho ông.

Hai người bên nhìn nhau cười.

Phó Nhiễm hồn nhiên chưa phát hiện ra, cầm quân cờ lên muốn hạ xuống, trong tay Phó Tụng Đình cầm cây quạt đúng lúc ngăn cản động tác của Phó Nhiễm.

“Cần phải suy xét kỹ càng, con đã đi một nước rồi thì sẽ không cho đổi ý.”

Phó Nhiễm cẩn thận suy tính, lại thu tay lại.

” Ai nha! Con không dưới ở nơi này, để cho con suy nghĩ một chút.”

Cả bàn cờ xuống, số lần Phó Nhiễm đổi ý còn nhiều hơn so với số lần thả cờ.

Thật vất vả miễn kết thúc xong một ván, cô lấy tay đẩy bàn cờ ra.

” Mất mặt quá! Con đã nói mình không giỏi trò này mà!

“Không quan trọng !”

Phó Tụng Đình bắt tay vào dọn dẹp bàn cờ.

“Cha có thể từ từ dạy con, để cho con luyện được sẽ hơn mọi người trở thành vô địch.”

Trong lòng Phạm Nhân càng lúc càng thương yêu, càng nhìn càng thấy thích, rốt cuộc là con gái ruột thịt, máu mủ tình thâm, hai mươi năm chưa từng được chăm sóc về sau sẽ bồi thường tăng gấp bội cho Phó Nhiễm.

Sau khi Tống Chức xuất viện cũng không tiện ra ngoài, ngày ngày oán trách buồn bực ở trong nhà, Phó Nhiễm thừa dịp chủ nhật, Nam Bình có ở nhà nên các cô được ra ngoài ăn cơm, Tần Mộ Mộ vội vàng hẹn hò cùng bạn trai.

Phó Nhiễm đến sớm một chút để đặt chỗ ngồi có vị trí tốt, không còn cách nào khác, tiệm này có món ăn hải sản hàng đầu có thể nói là tuyệt vời, một khi đến muộn thì chen chúc cũng không giành được chỗ ngồi.

Tống Chức ăn ngấu nghiến, thẳng thắn khen mùi vị ngon, Nam Bình ở bên thay cô lau miệng còn lo lắng nhắc nhở.

“Không thể ăn cay nhiều, sẽ có ảnh hưởng đối với bảo bối.”

“Nếu anh còn nói nhiều, về sau bảo bối ăn cay giống em cho anh thêm chết.”

Phó Nhiễm gấp thức ăn cho Tống Chức.

“Nam Bình nói rất đúng, vì bảo bối cũng nên nói cẩn thận, không phải là không cho cậu ăn, nhưng miệng không thể ăn tham vậy.”

“Được rồi.”

Mặc dù Tống Chức không tình nguyện nhưng vẫn là ngoan ngoãn đáp ứng.

Nam Bình cười nói.

” Chỉ có Phó Nhiễm có thể trị em.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, xuyên qua hơi nóng bốc lên của món cá nhìn đến cánh cửa bị nhân viên kéo ra, đột nhiên một nhóm người bước vào khiến tất cả ánh mắt của mọi người trong quán đổ dồn vào họ, những người đàn ông đẹp trai và các cô gái duyên dáng, giống như cực phẩm cùng nhau đi vào.

Đi đầu là Minh Thành Hữu, trời lạnh như vậy nhưng chỉ mặc một áo sơ mi màu hồng, Phó Nhiễm giống như lần đầu thấy hấn mặc loại màu sắc này, hợp với gương mặt tuyệt đẹp cùng đôi mắt đào hoa trắng đen rõ ràng trông rất đẹp mắt.

Bạn bè hấn chơi Phó Nhiễm cũng đều biết, Huống Tử đang bắng nhắng nói gì đó cùng quản lý, đứng bên cạnh Minh Thành Hữu là cô bạn gái khoác tay hấn, vóc người rất đẹp, bộ dáng không cần phải nói. Thật ra đám người tiến vào đều không kém, có thể so sánh với minh tinh của làng giải trí.

Ánh mắt Minh Thành Hữu lướt nhanh quanh phòng, trong ánh mắt lạnh nhạt bất ngờ nhìn thấy Phó Nhiễm. Tống Chức ngồi ở đối diện liến thoắng không ngừng nói chuyện nhưng Phó Nhiễm hoàn toàn không chú ý

nghe, ánh mắt của cô không khỏi rơi vào bàn tay khoác ở khuỷu tay của Minh Thành Hữu. Sau đó, cô tránh đi thu hồi tầm mắt.

Thần sắc Phó Nhiễm tự nhiên gấp đồ ăn, một nhóm người được quản lý tự mình tiếp đãi dẫn lên lầu hai đã được bao trước. Chỗ có không gian đặc biệt độc lập, chỉ gấp ăn bữa cơm có gì để chơi đâu, nhưng cũng có trường hợp những thiếu gia này muốn bao phòng để vui chơi cả ngày.

“Tiểu Nhiễm cậu ăn đi, nhìn gầy đến nỗi chỉ còn xương.”

Tổng Chức sau khi mang thai thủy mị đi không ít, mỗi lần nhìn thấy Phó Nhiễm cùng Tần Mộ Mộ là hận đến nỗi không thể gặm xương cốt.

Minh Thành Hữu đi vào phòng bao, những người đi chung lần lượt ngồi vào chỗ, chơi thì chơi, nhưng Minh Thành Hữu chỉ ngồi bên cạnh bạn gái, kẹp điều thuốc trong tay, mắt lạnh nhìn bạn bè uống rượu và đùa giỡn với các cô gái xinh, hấn đẹp trai mê người đôi mắt đào hoa uỷ mị, đôi tay khê chống cằm, động tác như thế lại có vẻ mê mị động lòng người.

Đám người này khi hấn thất thế lúc làm hòa cùng Huống Tử ngày ngày ăn chơi trác táng, so với người khác chê cười rất lợi hại, ngược lại Huống Tử biết điều này, Minh Thành Hữu cũng coi như cảm thấy an ủi, dù sao từ nhỏ tới lớn chỉ chơi chung với đám người này.

Huống Tử thấy hấn không hào hứng lắm, hấn đi qua.

“Sao lại không chơi?”

” Tớ cai rồi.”

Minh Thành Hữu rút điều thuốc.

Có người nghe nói vậy, cất giọng cười.

“Tam Thiệu cai thứ gì rồi hả?”

Ngón tay cầm điều thuốc của Minh Thành Hữu hơi cong, như cười như không, cũng không nhìn ra thần sắc thực giả, làn khói mờ ẩn hiện bay bay trước mặt hấn lúc sáng lúc tối, khoe miệng hấn khê mím.

” Phụ nữ! Tớ cai phụ nữ rồi.”

Mọi người cười ầm lên.

Đám phụ nữ càng thêm cười nham nhở, bạn gái kéo tay Minh Thành Hữu lúc này nũng nịu.

“Tam Thiệu, anh thật đúng là có thể chịu được hay sao, nhưng anh không hỏi xem anh em nhà mình có đồng ý không?”

Lời nói này càng làm tiếng cười to hơn.

Minh Thành Hữu cùng Huống Tử hay có thói quen cười giỡn này, Huống Tử kêu bạn đem bạn gái mang theo đi một bên, hấn ngồi bên cạnh Minh Thành Hữu nói nhỏ.

“Mặc dù những người này gương mặt vẫn vậy, nhưng cuối cùng cũng không tránh khỏi liên quan, bọn họ cũng biết nịnh bợ cậu, biết diễn kịch, tớ cũng không trông cậy vào mối quan hệ này.”

Trong mắt Minh Thành Hữu lộ vẻ mệt mỏi, thay đổi trong mắt, rồi lại che giấu rất tốt.

Phó Nhiễm còn muốn gọi thêm món ăn, Tổng Chức thấy thế dè dặt lại.

” Được rồi, tớ ăn no rồi.”

” Cậu nổi danh ăn vặt , không thì mang về để ngày mai ăn điểm tâm”.

“Không cần !! Mỗi ngày Nam Bình đều chuẩn bị.”

Phó Nhiễm cười phẩy phẩy tay cô ra đưa thX cho nhân viên.

” Cùng tớ còn khách khí vậy sao? Không giống người tham ăn như mọi khi nha.”

” Người nào tham ăn? Ai tham ăn?? Chờ sau này cậu mang thai, nhất định cũng sẽ là con heo nhỏ mập mạp.”

Phó Nhiễm gấp thức ăn bỏ vào chén cho Tổng Chức.

“Ăn đi .”

Ngẩng đầu thấy một dáng người đi xuống, quản lý quán ăn mặc đồ đồng phục đứng bên cạnh bàn cô.

” Phó tiểu thư! Tam Thiếu xin mời cô lên trên lầu dùng cơm.”

Phó Nhiễm đưa chiếc đĩa ra vẫn chưa thu lại, cô nhìn thấy Tổng Chức giật mình há miệng, thần sắc Phó Nhiễm lạnh đạm.

“Cám ơn ý tốt của hần, nhưng mà chúng tôi ăn ở đây được rồi.”

“Phó tiểu thư...” .

Quản lý mặt lộ vẻ ngượng ngùng.

” Tiểu thư xem?”

“Không có chuyện gì, anh nhấn lại câu nói vừa rồi cho hần là tốt rồi.”

Phó Nhiễm nói xong cúi đầu, Nam Bình cùng Tổng Chức nhìn nhau, không khí có chút xấu hổ, quản lý ở bên đứng hồi lâu sau mới rời đi lên lầu hai.

“Tiểu Nhiễm!”

Tổng Chức cầm chiếc đĩa.

” Hần nói Tam Thiếu là Minh Thành Hữu hả?”

“Còn có người thứ hai sao?”

Phó Nhiễm học dáng vẻ cầm đầu đĩa của Tổng Chức.

Tổng Chức do dự hồi lâu không biết mở miệng ra sao.

“Các cậu, các cậu lại đang cùng nhau?”

Phó Nhiễm tự gấp rau vào bát.

“Cậu thấy như vậy sao?”

Tổng Chức muốn nói rõ hơn.

” Tổ đang suy nghĩ sinh nhật cậu người tặng lễ phục có phải là hần không?”

Nhân viên đưa tới món bánh điểm tâm đẹp mắt lên bàn, lúc sau quản lý mới từ lầu hai xuống, Phó Nhiễm thấy hần bưng cái gì đó, đến bàn họ quản lý đặt món ăn trên tay xuống giữa bàn.

“Phó tiểu thư, Tam Thiếu nói cô thích ăn cá, đây vốn là món ăn quan trọng của nhà hàng chúng tôi, vừa rồi Tam Thiếu đã tự mình lấy sạch xương trên đầu cá.”

Lần này trong mắt Tổng Chức không còn là giật mình, quả thực rất kinh hãi.

Bên trong phòng bao, là không khí vui vẻ trên choker náo loạn cùng với mùi thuốc lá hỗn hợp và mùi rượu bao phủ. Huống Tử trợn mắt há mồm nhìn một đồng xương đầu cá bên tay Minh Thành Hữu.

” Cậu không sao chứ ?”

“Muốn nói gì nói mau, đừng úp úp mở mở .”

Huống Tử thu hồi hai con ngươi trợn trừng như muốn rớt ra ngoài.

” Cậu lại muốn trên đầu nĩa hay sao?”

Minh Thành Hữu bưng ly rượu lên, xuyên qua chất lỏng màu đỏ nhìn về Huống Tử cười.

“Khi nào thì tớ giống như đùa vậy?”

Huống Tử không trả lời chỉ cảm thấy quái dị, không nói ra được có gì đó không đúng, mặc dù hai người chơi với nhau hai mươi mấy năm, hôm nay được tận mắt thấy thế nào là chiếc mặt nạ, lộ ra không khí lạnh lẽo.

“Cốc cốc ——”

Có người gõ cửa.

” Vào đi”.

Quản lý Lý đi tới trước mặt Minh Thành Hữu, đem món ăn đặt vào trong tầm tay hắn.

“Đây là Phó tiểu thư đưa cho tôi cầm, nói là có qua có lại.”

Cái gì mà có qua có lại, nói trắng ra chính là không muốn ăn món ăn hắn trả tiền.

Trong lúc đó Phó Nhiễm đang ăn bánh sủi cảo.

“Ừ, mùi vị thật thơm.”

Tổng Chức có mấy lời không nói ra thì không vui, chỉ sợ kìm nén khó chịu.

“Tiểu Nhiễm, hắn có ý gì?”

Lấy hết toàn bộ xương cá ra, cũng không thấy Phó Nhiễm ăn.

“Hắn còn muốn tiếp tục với cậu phải không?”

“Xèo xèo.”

“Thật ra thì nhiều năm như vậy bên cạnh cậu, đàn ông cũng chỉ có Tam Thiếu có thể xứng với cậu nhất, ca ca gì đó đều là đồ vô tích sự, bày đặt chơi trò mập mờ, cũng không nhìn xem cả hai đều cũng đã lớn tuổi rồi.”

“Xèo xèo, tớ và ca ca làm sao có thể chứ, chúng tớ chỉ là bạn bè bình thường.”

Nếu có tình cảm đã sớm kéo nhau lại rồi.

“Cũng không khác biệt lắm.”

Tổng Chức mang thai muốn ăn nhiều hơn, đầu cá vừa rồi cô thích ăn, Nam Bình gấp thức ăn cho cô. Ngón tay Phó Nhiễm chống nhẹ gò má, có lúc cô thật hâm mộ Tổng Chức, có người ở bên ân cần hỏi han cưng chiều như bảo bối trong tay, khỏi phải nói là có bao nhiêu hạnh phúc.

Thấy quản lý xuống lầu, lần nữa đi về phía bên này, Phó Nhiễm làm bộ không thèm để ý, ngồi tự mình ăn, không nhận được nắm chặt đôi đũa trong tay, trong tầm mắt xuất hiện một đôi chân.

Sắc mặt quản lý lo lắng, rồi lại không dám đắc tội, hắn là lần đầu gặp gỡ chuyện như vậy, trực tiếp thành bồi bàn được rồi.

Hắn đem đĩa thủy tinh đặt lên bàn.

“Phó tiểu thư, Tam Thiếu nói mời cô nếm thử một chút mùi vị.”

Ánh mắt Tổng Chức bắn khoắn, cũng không chen vào nói, chỉ lo cùng chồng được ăn là vui rồi.

Phó Nhiễm không muốn tiếp tục, hiển nhiên phải diễn kịch, cô đặt đũa xuống.

“Làm phiền anh chuyển lời với Tam Thiếu, cảm ơn ý tốt của hắn.”

Quản lý thầm than nhẹ một hơi.

“Mời mọi người từ từ dùng.”

Nhìn bóng lưng quản lý rời đi, Tổng Chức cười hì hì ra tiếng.

“Vui chết tớ, cậu không thấy sắc mặt của quản lý kia, đoán chừng trong lòng khẳng định muốn hung hăng đánh cậu ấy chứ.”

“Chuyện đó đâu liên quan gì tới tớ?”

Phó Nhiễm khó hiểu.

Chỉ là chưa tới năm phút đồng hồ, quản lý lại trở lại.

Hai tay hắn để sau lưng đi tới đứng thẳng bên cạnh bàn, Phó Nhiễm như ngồi trên đồng lửa, cũng có mấy phần tức giận.

“Bây giờ thì thế nào?”

Quản lý sắc mặt sợ hãi, một hồi lâu sau mới trả lời được một câu.

“Tam Thiếu sai tôi ở bên cạnh nhìn tiểu thư dùng xong món cá với nước tương, nếu không nói rõ mùi vị quán ăn chúng tôi không ngon, cả một người khách cũng không giữ được.”

Như vậy thật giống như chuyện hắn đã làm, Minh Thành Hữu đã từng bắt người ta mở ra bàn ăn ở đại sảnh, kêu bạn bè tới đó, kết quả bắt cô nhét no bụng, ăn đến nỗi thiếu chút nữa ói ra.

Phó Nhiễm không biết nên nói tiếp thế nào.

Tổng Chức cũng đặt đôi đũa trong tay xuống, như vậy làm sao nuốt xuống được nữa.

“Tiểu Nhiễm, tớ no rồi.”

Nam Bình lấy bóp da ra muốn trả tiền.

“Chúng ta về đi.”

Cũng không muốn khiến Phó Nhiễm ở đây phải khó chịu thêm nữa.

Phó Nhiễm giữ lại bóp da của Nam Bình.

” Lần này là tớ mời mà.”

Quản lý Lý khom lưng nói một câu.

“Hóa đơn Tam Thiếu ký hết rồi ạ”.

Phó Nhiễm oh một tiếng, để ví lại trong túi xách, cô chỉ chỉ thức ăn chưa hết trên bàn.

“Gói lại toàn bộ cho tôi, như vậy anh có thể nói lại với hắn, tôi đều ăn xong rồi.”

Phó Nhiễm cùng Nam Bình cầm túi lớn túi nhỏ ra khỏi quán ăn, sau khi Tổng Chức mang thai bọn họ ra cửa không hề đi xe bình điện nữa. Nam Bình đau lòng vợ, đi xe buýt không cho Tổng Chức ngồi, bọn họ muốn đi dọc đường đón taxi, Phó Nhiễm đi thẳng về phía bãi đậu xe.

“Còn bắt taxi gì nữa! Để tớ tiễn hai người về.”

Cô đem đồ bỏ vào bên trong xe, trên cửa sổ lầu hai, người đàn ông đứng hóng gió, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc đang cháy, vì có gió nên thiêu đốt tốc độ rất nhanh, ngón tay hắn thon dài bên người, chân hơi cong, lưng dựa vào đỡ tử rượu màu đỏ sậm, từ góc độ này nhìn đúng phương hướng bãi đậu xe.

Nam Bình cẩn thận dìu Tổng Chức vào trong xe, Phó Nhiễm vòng qua cốp sau ngồi vào ghế lái.

Tay cô mới mở cửa xe ra, di động trong túi xách liền đổ chuông.

Minh Thành Hữu thấy cô vội đầu tìm kiếm, Phó Nhiễm lấy di động ra, thấy màn ảnh hiện thị tên hắn gọi tới.

Phó Nhiễm lăm lét nhìn trái phải, xác định Minh Thành Hữu không có ở tầm mắt, hắn đứng xa không thấy được gương mặt do dự của Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm?”

Tổng Chức cất giọng.

“Oh.”

Phó Nhiễm không bấm tắt, càng không nghe máy, cô để di động lại túi xách .

Bóng đêm như mực che giấu chiếc xe Audi màu đỏ đẹp mắt, xe lái ra khỏi quán ăn, sau đó nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Minh Thành Hữu.

Hắn để điện thoại trên cửa sổ, gọi lại liên tục mấy lần, Phó Nhiễm vẫn không nhận.

Huống Tử gọi hắn vào chơi, Minh Thành Hữu không còn hào hứng, trên bàn đầy sơn hào hải vị, duy chỉ có một món ăn không hợp với các món còn lại, nó đặt trước mặt chỗ Minh Thành Hữu ngồi, ai cũng không động tới.

Quản lý thật vất vả tiễn Phó Nhiễm ra khỏi quán, đi vào phòng bao muốn báo cáo.

Minh Thành Hữu nhặt chiếc đĩa lên, gấp một miếng đưa vào miệng, thật ra thì mùi vị khẳng định không tệ dù sao cũng là quán cũ hay đến, nhưng nghĩ tới hành động liên tiếp vừa rồi của Phó Nhiễm, Minh Thành Hữu nổi nóng ném chiếc đĩa.

“Cái quái gì chứ, quả nhiên là người nào vật nấy.”

Quản lý đứng bên cạnh, càng không dám nói lời nào.

Mọi người thấy tâm tình Minh Thành Hữu không tốt, làm sao còn dám chơi, Huống Tử muốn chuyển chỗ khác, Minh Thành Hữu đẩy cánh tay, đi thẳng rời khỏi quán rượu.

Phó Nhiễm đưa vợ chồng Tống Chúc về nhà, cũng không lên nhà ngồi nữa, muốn tới tiệm sách mua vài thứ.

Cô dừng xe ở bên ngoài nhà sách Tân Hoa.

Lúc Phó Nhiễm có thời gian nhàn rỗi cũng sẽ tới đây, bình thường ở đây phát ra âm nhạc êm dịu rất thần kinh sau một ngày căng thẳng được thả lỏng, ghế sa lon da mềm khổng lồ bên cửa sổ sát đất, ngồi ở phía trên đọc sách, bên ngoài là khu phố buôn bán phồn hoa, ánh đèn ne-on nhiều màu sắc phát ra qua thủy tinh trong suốt, có thể đem trang sách màu trắng đơn điệu nổi bật sáng lạn rực rỡ.

Phó Nhiễm chọn một quyển rồi ngồi bên cạnh cửa sổ, nhạc nền là bài Mưa bề Giang Nam của Hà Đồ.

Bài hát này thường nghe được ở đây, đặc biệt là bài hát rất trầm tĩnh cùng với đau thương. Phó Nhiễm rất thích, nhưng không nghe nhiều. Lần đầu tiên nghe được liền không chịu nổi, nước mắt lã lã rơi xuống.

Cô lật xem mấy trang mới xuất hiện đã đọc rồi, tính đi đổi quyển khác.

Từng kệ sách bằng gỗ chất đầy sách tỏa ra mùi vị đặc biệt, Phó Nhiễm đến gần thấy một quyển tiểu thuyết bìa trắng tinh xuất hiện trong tầm mắt, hấp dẫn nhất còn là tên sách “ Duyên tới cầu kết”.

Cô đưa tay rút ra, bất ngờ thấy người đối diện.

Khoảng cách một quyển sách, chỉ có thể nhìn thấy khoe miệng người đàn ông, môi rất mỏng, khe vĩnh lên, nhìn rất mỉm hoặc. Con người ai cũng có lòng hiếu kỳ, Phó Nhiễm vươn tay rút quyển sách ra, khuôn mặt người đàn ông rất rõ ràng, sau khi rút ba quyển sách ra, là ánh sáng được mở ra hấp dẫn cùng thần sắc tuyệt đẹp giống như khiến Phó Nhiễm không thể ngăn cản.

Bởi vì người đứng đối diện kia là Minh Thành Hữu.

Cũng coi như cô may mắn, có thể tùy thích nhìn đến đệ nhất mỹ nam ở thị trấn Nghênh An.

Phó Nhiễm kinh ngạc trong chốc lát, sau đó đem một quyển trả về kệ sách.

Trong tay cô đang cầm quyển “ Duyên tới cầu kết” bước nhanh về phía cửa sổ, giờ này có nhiều người đến, có thể có vị trí kia cũng không dễ dàng.

Phó Nhiễm mở sách, thỉnh thoảng nhìn bàn tay đưa qua, nâng quyển sách trong tay cô lên.

“Duyên tới cầu kết?”

Ngay sau đó Minh Thành Hữu chen đến bên cạnh cô, ban đầu ghế salon chỉ dùng một người nên khi cả người hắn ngồi xuống, Phó Nhiễm bị chen lấn đến nỗi đau thắt lưng.

“Hữu Nhiễm, cầu kết?”

Minh Thành Hữu như có điều suy nghĩ.

Phó Nhiễm đóng quyển sách lại, dùng sức muốn đứng lên, Minh Thành Hữu nhân cơ hội đem tay ngăn Phó Nhiễm ở trước ngực, bàn tay hấn để trên tay cầm của ghế, mắt liếc Phó Nhiễm giọng nói thể hiện rõ ràng không vui.

“Anh gọi tại sao em không nghe máy?”

Hắn muốn xem xem cô tìm lí do gì.

Phó Nhiễm núp sau lưng Minh Thành Hữu, giọng nói tỏ ra bất lực.

“Tôi để chế độ im lặng, di động để ở túi xách không nghe thấy”.

“Vậy sao?”

Được!

Cô ngồi nghiêm chỉnh.

“Tìm tôi có việc gì?”

“Quản lý quán ăn lên nhấn lại như vậy là ý của em?”

Phó Nhiễm hiểu rõ trong lời nói Minh Thành Hữu có giấu giếm, cô đoán xem mở miệng ra sao.

“Đúng là đúng, không là không! Không nên do dự nhiều như vậy?”

“Đúng! Có qua có lại!”

Minh Thành Hữu thở dài, dựa người ra sau. Phó Nhiễm bị hấn ép, bất đắc dĩ cảm cô phải dựa lên vai hắn.

“Anh đều ăn hết rồi”.

Hắn không suy nghĩ nói một câu.

“Oh!”

Phó Nhiễm không biết nói tiếp ra sao, chỉ đang nghĩ làm ơn có thể đừng ép cô nữa không? Nặng quá!

Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm, cô vội vàng muốn rút lại. Hắn cầm tay Phó Nhiễm hướng tới dạ dày của mình.

“Ăn làm hỏng dạ dày rồi. Đều là do em!”

“Vậy sao?”

Phó Nhiễm nhìn tinh thần hắn tỉnh táo, chẳng lẽ vừa nói có thể phát tác liền sao.

“Anh đi tổ cáo quán ăn đi”.

Minh Thành Hữu cầm tay cô đưa ra trước người, đầu gối lên đầu gối, gò má chăm chú nhìn Phó Nhiễm.

“Nhưng cái này là em tặng cho anh ăn”.

“Nhưng ở quán tôi cũng ăn nhiều”.

“Nếu không phải là em sai nhân viên mang trả thì anh cũng không ăn quá nhiều”.

Phải! Lại đổ thừa.

Căn bản là động tác này thật sự bất nhã, hai người trẻ tuổi trong nhà sách ôm nhau. Phó Nhiễm dùng sức muốn đẩy ra, lại bị Minh Thanh Hữu kéo lại nên không thể đứng dậy.

“Sờ nơi nào?”

Một nam sinh ở đây quay đầu lại nhìn.

Mặt Phó Nhiễm đỏ bừng, nhìn khỏe mắt Minh Thành Hữu nâng lên hài hước, cô đưa tay giữ ở cổ muốn giấu đi vẻ lúng túng. Minh Thành Hữu quen thuộc với động tác nhỏ này của cô, hai chân mày hẩn giương lên, đôi môi mỏng khẽ mỉm cười.

Da mặt Phó Nhiễm mỏng, có nhiều người đi qua đi lại quay đầu lại nhìn, Minh Thành Hữu cố tình làm động tác mình mờ ám hơn, cô ngồi hẩn xuống, ghé sát hẩn nói nhỏ.

“Vậy tôi đi bệnh viện với anh”.

“Em phải chịu trách nhiệm”.

“Được.”

Phó Nhiễm lại nhìn thấy hai người đi qua vẻ mặt quái dị, cô dùng sách che mặt.

“Tôi sẽ chịu tiền thuốc”.

“Anh không thiếu tiền”.

“Vậy anh muốn thế nào?”

Phó Nhiễm có chút ảo não.

“Không thế nào”.

Ngồi chán ngắt gần mười phút, Phó Nhiễm vùng dậy cũng vù không ra. Nếu đổi lại Minh Thành Hữu là người khác sẽ rất dễ đối phó, chỉ một sắc mặt hoặc mấy câu nói nặng nề là có thể lui đi, dù sao mọi người đều có thời điểm da mặt mỏng. nhưng hẩn lại cố tình lì lợm.

Phó Nhiễm không có cách nào khác, đưa tay bấm bụng hẩn.

Nghĩ tới hẩn đau nói cô buông tay, không ngờ tới vừa bấm không có nhéo, sờ tới da thịt cứng rắn. Phó Nhiễm thế nào lại quên hẩn toàn thân bắp thịt làm gì có chỗ cho cô bấm.

“Đau đủ chưa?”

“Phó Nhiễm...”

Hẩn đổi giọng nói, không ngờ là lưu luyến mà hấp dẫn, ánh mắt lộ ra mê hoặc lòng người.

“Em đáp ứng anh một điều kiện, anh sẽ buông tay ra”.

“Điều kiện gì? “

“Hôn anh một chút!”

Ánh mắt Phó Nhiễm chìm xuống, nghĩ tới hẩn đi chung với bạn gái ở quán rượu, hôm nay Minh Tam Thiếu càng phóng túng hơn trước, đêm không hết người tự nguyện muốn hiến thân, nghĩ đến hẩn cũng không cự tuyệt ai. Còn tới đây trêu chọc cô làm gì?

“Không chịu?”

Về mặt Phó Nhiễm trầm mặc.

“Không chịu thì ngồi ở đây mãi thôi !”.

Minh Thành Hữu bắt đầu chuẩn bị ‘một mất một còn’.

Bàn tay bị hẩn cầm đến nổi chảy mồ hôi, ướt át khó chịu, Minh Thành Hữu đếm từng ngón tay Phó Nhiễm, cô rút ra một kinh nghiệm, vĩnh viễn đừng nên cùng Minh Thành Hữu so sánh sức lực, bởi vì ai cũng không phải đối thủ của hẩn.

“Được rồi.”

Hẩn nhíu mày, tựa như xem xét thử lời nói cô có thật lòng không.

Phó Nhiễm cầm quyển “Duyên tới cầu kết”. Minh Thành Hữu kéo tay cô tới trước cửa thang máy, Phó Nhiễm nửa trang giấy cũng không xem qua.

“Tôi đi trả tiền”.

Minh Thành Hữu nắm chặt tay cô cùng tối, lại kéo cô bước nhanh ra khỏi nhà sách.

Trong nháy mắt đẩy cửa ra, cơ thể ấm áp tiếp xúc với khí lạnh, không khí lạnh chui thẳng vào tim. Lúc này ngược lại Minh Thành Hữu mặc áo khoác đen, cơ thể to lớn ngăn trước mặt Phó Nhiễm, cô co bả vai cả người vô thức tránh sau thân thể to lớn của hắn.

Minh Thành Hữu thả tay ra, về sau đưa tay ra chụp lại nhưng vô ích chụp vào khoảng không.

Cho là Phó Nhiễm nhanh chân chạy mất, sắc mặt Minh Thành Hữu đen lại, xoay người nhìn thấy có người đứng sau lưng mình. Trái tim hắn bỗng nhiên như bị một đòn đau đớn, Phó Nhiễm không nghĩ tới hắn sẽ dừng bước, sờ sờ cái trán bị đụng đau.

Ngực bị đụng phải, Minh Thành Hữu cảm thấy đau nhói.

Hắn kéo áo khoác ra trùm lên bả vai Phó Nhiễm, lúc sau ôm lấy cô đi về phía trước. Phó Nhiễm cố gắng không đi gần hắn, bất đắc dĩ mặc bộ đồ kia làm sao có thể tránh ra, hai người nhanh chóng qua đường đi tới bãi đậu xe.

Phó Nhiễm đưa tay khép chặt cổ áo.

“Xe của tôi đậu bên kia”.

Minh Thành Hữu cúi đầu liếc nhìn đỉnh đầu cô, giả vờ không nghe thấy.

Hắn lấy chìa khóa xe ra, áo khoác che kín không cho Phó Nhiễm rút người ra. Minh Thành Hữu đẩy cô dựa vào thân xe ép sát trước ngực hắn, gió còn thổi không qua nên Phó Nhiễm dừng hòng giãy giụa. Hai tay cô đặt bên người, hắn muốn làm gì cô đã quá rõ ràng không đến mức ngây ngô hỏi.

Minh Thành Hữu dùng ngón trỏ của cô sờ trên môi mình, nhìn rất gợi cảm, không biết thấy qua bao nhiêu cuốn hút.

Gió lạnh thổi qua, tóc Phó Nhiễm bay lung tung, tư thế như vậy nên cô cũng không đưa tay vén ra.

“Minh Thành Hữu.”

Nói chung là hắn có thể đoán ra cô sẽ nói gì, không phải là không thể nào quay đầu lại. Minh Thành Hữu đưa tay giữ lấy gương mặt Phó Nhiễm, trong mắt có rung động đầy khao khát dục vọng, Phó Nhiễm chưa kịp hiểu thì nụ hôn cứ như vậy áp tới, đầu son môi ở mi tâm, sống mũi cùng gương mặt này ngay trước mặt cô, trần trọc lặp đi lặp lại nụ hôn muốn ngừng mà không được.

Minh Thành Hữu cô gắng cạy răng cô ra, Phó Nhiễm lại cắn chặt không chịu thả lỏng, hắn liên tục liếm mút đôi môi cô, treu chọc như vậy ai có thể chịu nổi, dù Phó Nhiễm rất lạnh đạm nhưng cũng chỉ là người bình thường, lại nói cô đã từng ném thử chút cảm giác này.

Ngọn đuốc từ từ cháy lên, đầu tiên là ngọn lửa nhỏ, bất đắc dĩ kỹ thuật của hắn thành thạo nên không bị khống chế. Mất hắn như có ngọn lửa cháy bùng lên, động tác Minh Thành Hữu vẫn như cũ, người ngoài nhìn cũng chỉ là nụ hôn bình thường.

Cho nên mới nói người đàn ông này là một yêu nghiệt, không hơn không kém.

Thừa dịp Phó Nhiễm phân tâm, hàm răng hắn cắn cắn khoe miệng Phó Nhiễm.

Dục vọng thừa dịp xông lên, cuốn lấy đầu lưỡi của cô cùng nhảy múa. Phó Nhiễm dần dần không chống đỡ nổi, cánh tay không cách nào phản kháng. Một tay Minh Thành Hữu đặt ở thắt lưng, tay kia giữ bả vai Phó Nhiễm lui về sau.

Đường đi buổi tối, hơn nữa là đường dành riêng cho người đi bộ nên không có nhiều người đến người đi. Nhiều người đi qua, thỉnh thoảng có người quay đầu lại cũng không thấy cảm giác kinh ngạc nhiều. Người trẻ tuổi, tuyệt đối là củi khô lâu ngày bốc lửa.

Đèn đường trên đỉnh đầu Phó Nhiễm chiếu sáng bao phủ chiếc xe Bugatti Veyron màu đen oai vệ giống như vua chúa áo giáp trở về.

Minh Thành Hữu tỉ mỉ hôn bên má cô, sau đó dừng lại vùi đầu vào cổ Phó Nhiễm.

Cô đè nén hô hấp rối loạn nhưng lồng ngực vẫn thở gấp gấp, thân thể hai người dán chặt. Hấn cũng cảm thấy từng rung động của Phó Nhiễm, Minh Thành Hữu kéo khéo miệng mỉm cười, duy trì tư thế bất động ban đầu.

Bên ngoài dù sao vẫn là lạnh, nhịp tim Phó Nhiễm nhanh chóng trở lại bình thường.

Hai tay cô đẩy Minh Thành Hữu ra, lấy giấy từ trong túi xách ra soi gương trang điểm lau sạch sẽ dấu son, vì hôn mãnh liệt mà dính xung quanh. Minh Thành Hữu dựa bên cạnh xe, thu hồi những động tác vừa rồi của cô vào mắt. Phó Nhiễm sửa sang xong, đem tóc lộn xộn hất ra sau gáy, cô cũng không giận, chỉ nặn ra nụ cười nhẹ.

“ Dạ dày còn đau không? Có muốn đi bệnh viện nữa không?”

Minh Thành Hữu làm như không thấy thâm ý vừa rồi của cô.

“ Một nụ hôn so với uống thuốc có tác dụng hơn. Xem ra sau này khi bị bệnh, anh nên tìm em là được.”

Phó Nhiễm ném khăn giấy vào thùng rác cách đó không xa, cô lấy chìa khóa xe từ trong túi, đi lướt qua người Minh Thành Hữu.

Hấn níu cánh tay cô lại.

“ Phó Nhiễm “.

Phó Nhiễm nghiêng đầu, ngẩng đầu lên nhìn về Minh Thành Hữu.

“ Em có phải là phụ nữ không?”

Hấn cau mày tỏ vẻ hoài nghi.

“ Chẳng lẽ không kích động sao? Cũng không có dự vọng?”

Chân mày Phó Nhiễm càng nhíu chặt.

“ Rốt cuộc là anh muốn nói gì?”

“ Phó Nhiễm, anh không bên cạnh em hai năm qua làm sao em chịu được?”

Phó Nhiễm xoay người đối mặt với Minh Thành Hữu, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn trong màn đêm càng phát ra vẻ tức giận. Gương mặt Phó Nhiễm tỉnh táo nhưng giọng nói vì tức giận không rõ còn nguyên nhân gì mà có chút run rẩy.

“ Lời này tôi nên hỏi anh mới phải. Anh đã có đám oanh oanh yến yến bên cạnh, tại sao còn không ngừng quần lấy tôi? Nói cho cùng tôi không phải phụ nữ, anh không biết sao?”

Cô bước qua bên người hấn, mở cửa xe ngồi vào trong liền lái xe rời đi.

Thần sắc Minh Thành Hữu hơi giật mình, ngẫm nghĩ trong nháy mắt chiếc Audi màu đỏ đã chạy qua thật nhanh. Người phụ nữ này càng ngày càng khó lường, còn có thể lái xe không?

Di động trong túi bất ngờ đổ chuông, hấn không cần nhìn cũng đã biết là ai gọi tới.

Nhạc chuông này cũng không giống với các nhạc chuông khác.

Minh Thành Hữu nhìn đuôi xe Phó Nhiễm biến mất khỏi tầm mắt mới nhận điện thoại.

Đôi tay Phó Nhiễm nắm chặt tay lái, sự trong sạch này cô tự biết. Hai năm qua, hấn mới là vượt qua như thế nào?

Cô lắc lắc đầu, suy nghĩ vớ vẩn, chuyện của hấn cùng cô không liên quan.

“ Alo ?”

Giọng Minh Thành Hữu vang lên.

“Thành Hữu, đang làm gì?”

Tên của cô ta, hần chỉ đặt ở trên điện thoại di động một chữ M, Minh.

Vưu Ứng Nhụy đã nói qua, cô sinh ra phải làm người của Minh gia, chết cũng phải là quỷ của Minh gia.

Hần mở cửa xe ngồi vào, vừa khởi động xe.

“ Em đang làm gì?”

Hần không muốn nói chuyện, Vưu Ứng Nhụy cũng chưa bao giờ hỏi tới.

“ Xem tivi, cực kỳ buồn chán.”

“ Rảnh rồi thì cùng bạn bè ra ngoài dạo phố, đưa thẻ tín dụng còn có thể để em nhàn chán sao?”

Khóe miệng Minh Thành Hữu mềm hơn, gương mặt đẹp đào hoa cùng đôi mắt hẹp dài sâu thẳm. Bên đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nũng nịu.

“ Anh coi em là trạm kiểm soát hả? Em muốn được ở bên cạnh anh”.

Vưu Ứng Nhụy không biết chuyện Minh Thành Hữu, nhưng thư ký Nghê cùng cô có quan hệ rất tốt, hơn nữa Lý Vận Linh cũng từng nói bóng nói gió, chỉ trừ khi cô thật khờ mới không hiểu.

“ Ứng Nhụy !”.

Minh Thành Hữu lái xe ra đầu phố.

“ Anh đã nói trước với em về chuyện này. Anh không dối gạt em những chuyện này anh nhất định phải làm”.

“ Em biết rõ !”.

Gánh nặng trong lòng Vưu Ứng Nhụy liền tan biến, như thường lệ Minh Thành Hữu không giấu giếm đối với cô.

“ Em ở trường cũng rất tốt. Anh đừng lo lắng cho em”.

Phó Nhiễm lái xe về đến nhà, còn chưa vào cửa chính từ xa đã thấy đèn phòng khách sáng. Cô đậu xe xong đi vào trong, đứng trước cửa thay dép thấy Phó Tụng Đình và Phạm Nhân đang ngồi xem tivi.

“Cha mẹ, còn chưa ngủ?”

Phạm Nhân ngoắc tay.

“ Đang chờ con về. Cha con nhất định muốn chơi với con hai ván cờ, xem tài nghệ của con có tăng lên hay không?”.

Phó Nhiễm cởi áo khoác ra móc lên giá treo, cô đi theo Phó Tụng Đình tới trước cửa sổ, rèm màu vàng nhạt được kéo qua một bên, ánh đèn màu cam chiếu xuống thật ấm áp.

Phó Nhiễm ôm gối dựa bên cửa sổ, lúc còn nhỏ cô nhớ trong sách có một câu nói.

Cho dù có người trôi giạt lưu lạc bên ngoài bao xa, cho dù có người phải chịu uất ức đến cỡ nào, trước dân tộc Hồi, chòm đèn trong nhà mãi luôn thấp sáng vì người đó.

Cho đến hôm nay, cô mới hiểu ra ý nghĩa sâu sắc này.

Phạm Nhân quan tâm mang thức ăn khuya lên, Phó Tụng Đình khi chơi cờ cũng không muốn nhân nhượng, ông nói ông muốn khiến Phó Nhiễm học thật tốt, về sau không sợ trong nhà không có ai đánh cờ cùng ông mà nhàn chán.

Cuộc sống của Phó Nhiễm vẫn bình thường như cũ, nhưng trên thực tế cũng đang hướng tới một ngã rẽ lớn.

Thỉnh thoảng Minh Thành Hữu sẽ xuất hiện trong vòng luẩn quẩn với cô, bọn họ vốn không nên ở cùng một chỗ, lần một lần hai có thể nói là ngoài ý muốn, ba lần bốn lượt thậm chí tám chín phần mười thì sao có thể chạm mặt đây? Vậy chính là có người cố ý rồi.

80. Chương 80

Chương 80: Hồi ức tốt đẹp, mà giờ mỏng manh

Chuyện Lý Sâm đi tìm mình, Vưu Dữu vẫn giấu vì sợ cha mẹ lo lắng.

Sau khi trở lại trường học cả ngày cô không yên lòng, nghĩ đến chuyện Lý Sâm chất vấn và Lý Tắc Cần khiến cô nhục nhã, thật vất vả mới học xong một tiết, đi sau đám người lần lượt ra khỏi phòng học đi xuống cầu thang.

Vưu Dữu không đi đâu, mỗi ngày đều đứng giờ về nhà. Đi học ở trường cha mẹ cô không thể yên tâm, cô ôm cặp sách tới cổng trường, định qua đường đón xe.

Vừa ngừng đầu xa xa thấy chiếc BMW dừng ở cổng lớn, không chút kiêng kỵ, dù là chỗ không cho đậu xe nhưng vẫn kiên quyết chiếm chỗ ở cổng không rời đi.

Vưu Dữu nhìn thoáng qua cũng nhận ra ngay xe của Lý Sâm.

Cô vội rụt người lại, núp ở sau cây lớn.

Vưu Dữu không nghĩ tới Lý Sâm sẽ tìm được trường học, nhân viên bảo vệ ra ngoài, lớn tiếng quát không cho phép đậu xe ở nơi này.

Người đàn ông ngồi trong ghế lái rất trẻ tuổi, cách ăn mặc khỏe khoắn nhưng đều là hàng hiệu. Đối với trường học chỉ toàn sinh viên nghèo mà nói thì tất nhiên là đều nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ. Không biết Lý Sâm nói gì với người bảo vệ, mới đầu thấy anh ta lớn tiếng quát tháo bây giờ lại khúm núm vâng vâng dạ dạ.

Ánh mắt Lý Sâm nhìn vào sân trường, Vưu Dữu sợ tới mức vội rụt người lại.

Hắn kéo một nữ sinh viên đi qua hỏi.

“Thấy Vưu Dữu rồi sao?”

Không có lấy một chút khách sáo, cứ như là chèn ép sai khiến vậy.

Đầu óc nữ sinh viên kia sớm đã bị mê hoặc choáng váng.

“Không có ! Anh tìm cô ấy có chuyện gì sao? Em biết rõ cô ấy ở đâu, để em dẫn anh đi tìm, anh là người nhà cô ấy hay sao?”

Lý Sâm liếc nhìn, ngày trước hắn và Vưu Dữu bị Internet đăng tin, chẳng lẽ ở trường học này lại hẻo lánh bị ngăn cách không biết rõ thông tin?

Cả người Vưu Dữu vội núp vào trong chỗ rẽ, lúc này mới tránh được tầm mắt Lý Sâm, nếu cửa phía Nam không đi được chỉ có thể ra ngoài từ cửa phía Tây.

Vưu Dữu vội đi tới cửa phía Tây, mới nghĩ tới nhưng không trốn được. Nhìn đến xe Lý Sâm đậu trước phòng bảo vệ, tay hắn chống ở cửa sổ xe, bận rộn nhưng vẫn ung dung nhìn Vưu Dữu trốn tới trốn lui.

Cô đứng ở sau cửa không dám bước đi, Lý Sâm ngoắc cô lại, ý bảo cô tới đây.

Bóng người thanh niên đã trở thành người đàn ông trẻ tuổi, tính tình dù vẫn còn kích động nhưng nội tâm vẫn có không ít trầm ổn. Mái tóc Lý Sâm màu nâu nhạt với chiếc bông tai bạch kim đeo bên tai trái, vóc người hắn cao lớn cùng với diện mạo xuất sắc, đi đến đâu đều trở thành tiêu điểm.

Phần lớn nữ sinh ra ngoài không nhìn được dừng chân, dù sao có một cực phẩm đứng ở sân trường. Mặc dù trường cũng có không ít hotboy nhưng sao có thể so sánh với cực phẩm này được.

Vưu Dữu gấp đến độ luống cuống tại chỗ, một chiếc xe buýt đã chạy qua, cha mẹ đợi không thấy cô về đúng giờ nhất định sẽ rất lo lắng.

Cô ôm cặp sách xoay người, thấy Lý Sâm đã đi tới phía cô.

Người bảo vệ lại không ngăn cản, Vưu Dữu hốt hoảng lui về phía sau, lấy di động ra gọi cho Phó Nhiễm.

“Chị mau tới đây, em bị ngăn ở trường học không về được”.

Phó Nhiễm không nói thêm lời nào vứt bỏ công việc trong tay, cầm chìa khóa xe rời đi.

Vưu Dữu bỗng bước chạy như điên, sách trong tay rơi xuống cũng không kịp nhặt.

Phó Nhiễm lái xe tới trường, thấy xe của Lý Sâm đậu trước cổng trường. Cô dừng xe lại, đóng sầm cửa xe chạy vào trong.

Nhân viên bảo vệ ngăn cô lại.

“Cô là giáo viên ở đây sao? Giấy chứng nhận đâu?”

“Tôi quên mang rồi!”

Phó Nhiễm nhắc chân muốn rời đi.

“Tôi có chuyện rất quan trọng phải vào trong”.

“Thật xin lỗi! Không có giấy chứng nhận thì không thể vào”.

Phó Nhiễm ghét nhất là quy định kiểu này, nếu công bằng còn chấp nhận được, lại cố tình chỉ như tượng trưng, con người thật khác thường. Cô đưa tay chỉ về xe của Lý Sâm.

“Chẳng lẽ hần cũng là giáo viên ở đây?”

“Hần có xuất trình giấy chứng nhận.”

“Em họ tôi học ở đây, nó gọi tôi tới đây. Thật sự nó có việc gấp, có thể sắp xếp cho tôi vào không?”

Nhìn thấy nhiều sinh viên ra về, bảo vệ dứt khoát không để ý tới cô nữa. Nhấn nút đóng cửa lại.

“Nếu tất cả mọi người ai cũng đòi hỏi phá lệ như cô, không phải trường học nào loạn sao?”

Phó Nhiễm cũng không có thời gian đòi co với hần, cô gọi lại cho Vưu Dữu, di động đổ chuông nhưng không nghe máy.

Nghĩ vừa nãy giọng điệu Vưu Dữu hoảng hốt gọi tới, Phó Nhiễm đứng ở cổng trường lo lắng.

Vưu Dữu chạy vào phòng học, Lý Sâm không cần chạy theo, hai chân hần thon dài, tốc độ đi cũng nhờ rèn luyện vận động dưỡng thành. Hần đi theo không nhanh không chậm, thỉnh thoảng Vưu Dữu quay đầu nhìn lại chỉ sợ chạy chậm sẽ bị cuốn vào lốc xoáy khôn cùng.

Cô đi tới bậc thang phòng học, bên trong rèm cửa sổ che lại tối đen như mực, đi vào giống như ngã xuống hố đen. Vưu Dữu không để ý nhiều, xoay người dùng sức đóng chặt cửa, cùng lúc với Lý Sâm ở bên ngoài đưa tay đẩy cửa, bàn tay Vưu Dữu liền run rẩy, nhanh hơn Lý Sâm một bước khóa trái cửa lại.

Một chút nữa thì có thể hình dung như nguy hiểm treo lơ lửng, chỉ chậm hai, ba giây cửa sẽ bị đẩy ra mất.

Lý Sâm nhỏ giọng mắng, đâm vào cửa.

“Vưu Dữu mở cửa!”

“Lý Sâm, anh đừng tới tìm tôi có được không? Tôi thật sự không muốn gặp anh”.

Vưu Dữu tựa lưng vào cánh cửa ngồi xuống, bàn tay đặt trên ngực, hơi thở gấp gáp.

“Mở ra đi, anh muốn nói vài câu trước mặt em, nói xong sau này không tìm em nữa”.

“Tôi……”

Vưu Dữu kích động đến nổi ho khụ khụ.

“Tôi không tin anh.”

Phó Nhiễm lo lắng đến mức trên mặt chảy đầy mồ hôi, ngón tay bấm qua từng tên ở danh bạ. Cô không tìm ai có thể giúp mình được, tên Minh Thành Hữu đột nhiên xuất hiện ở đầu ngón tay, lúc này Phó Nhiễm mới chợt hiểu ra, bấm gọi không chút nghĩ ngợi.

Lúc này trong tòa nhà 33 tầng của tập đoàn MR, Minh Thành Hữu vừa kết thúc cuộc hội nghị nói qua điện thoại. Hai chân hắn gác lên trên bàn, thân thể thoải mái cuộn mình trên ghế salon, tay phải chống trên mặt, cặp mắt có vẻ mệt mỏi.

Thư ký Nghe đẩy cửa vào nhìn thấy bộ dáng này của hắn, dù sao văn kiện trong tay cũng không gấp liền lặng lẽ đóng cửa ra ngoài.

Trong nháy mắt cửa nặng nề đóng lại, di động trên bàn bắt ngờ đổ chuông.

Minh Thành Hữu vất vả mở mắt ra, nghe tiếng chuông không kiên nhẫn nhăn mày. Hắn cầm di động lên nhìn, là Phó Nhiễm.

Ngón tay Minh Thành Hữu đặt nhẹ trên lông mi, đến khi mệt mỏi tan đi.

Chuông di động vang lên hồi lâu, lúc này hắn mới nghe máy.

“ Alo ?”

“Minh Thành Hữu.”

“Có chuyện gì sao? Anh đang họp, bị gián đoạn em phải chịu trách nhiệm.

“ Sẽ chịu trách nhiệm”.

Lại là chịu trách nhiệm.

Phó Nhiễm dưới tình thế cấp bách cất giọng.

“ Tôi vừa nhận được điện thoại của Vụ Dữ nói Lý Sâm tới trường học tìm nó, bảo vệ không cho tôi vào. Anh mau gọi cho Lý Sâm nói hắn không được làm loạn, tôi nghĩ bây giờ chỉ có anh mới liên lạc được với hắn”.

Minh Thành Hữu day day huyết thái dương, dựa vào ghế salon nhồm gười dậy, giọng điệu vẫn thông thả ung dung.

“ Gấp gì chứ, ở nơi đông người, Sâm tử sẽ không làm bậy đâu, lần trước ở khách sạn cũng không có làm gì”.

“Hắn có thể tìm đến trường học rồi còn nghĩ rằng cuộc sống của Vụ Dữ không đủ náo loạn sao?”

Phó Nhiễm nóng nảy đến mức dậm chân.

“Hai người bọn họ bây giờ ở trong trường, không chừng đã xảy ra chuyện”.

“Vậy anh tới đó?”

“Anh gọi di động bảo Lý Sâm ra ngoài là được”.

Phó Nhiễm lo lắng ngoảnh mặt về hướng sân trường nhìn quanh.

“Có điều kiện gì không?”

” Điều kiện gì?”

“Anh giúp em phải có điều kiện”.

Phó Nhiễm nổi đóa.

“Anh không phải là giúp tôi...”

“Oh “

Minh Thành Hữu coi thường.

“ Vậy chuyện người khác anh mặc kệ”.

“Minh Thành Hữu! Sẽ xảy ra chuyện đấy !”

Hiện tại Phó Nhiễm không thể nói cho hắn hiểu.

“ Anh cá là sẽ không xảy ra chuyện gì. Phó Nhiễm, em đừng làm quá lên như vậy”.

Minh Thành Hữu dừng lại một chút rồi nói.

“ Anh mở hội nghị ở tầng cao nhất, vừa rồi em làm lãng phí năm phút thời gian. Món nợ này coi như tính cho em?”

“ Được”.

Phó Nhiễm vội vàng không ngừng gật đầu.

“ Tính cho tôi là được !”.

“ Được rồi !”

Hắn còn có chút nghiêm túc, cũng chấp nhận.

“ Anh lập tức tới ngay”.

Minh Thành Hữu cúp điện thoại, ngón tay hắn nhẹ nhàng gõ mấy cái ở di động, lúc này mới bấm gọi cho Lý Sâm, trong lúc chờ đợi, tay hắn vuốt vuốt mái tóc đen nhánh, hai chân mày nhíu lại, sắc mặt u tối.

Đầu bên kia do dự sau đó cũng nhận máy.

“Này, Sâm tử.”

Minh Thành Hữu không mất nhiều thời gian để tới trước cổng trường học. Phó Nhiễm vẫn đứng bất động trước cửa phòng bảo vệ, hắn tới đứng ngay trước mặt cô.

Bảo vệ vẫn không cho vào như thường lệ.

“Tôi đã gọi cho hiệu trưởng của các anh”.

Minh Thành Hữu chỉ chỉ chiếc xe của hắn đậu ở kia, cụ thể thế nào Phó Nhiễm không nghe rõ.

Chỉ thấy rất hiệu quả, cổng trường đóng chặt từ từ mở ra trước mặt cô.

Cửa được mở rộng ra, cô không thể đợi thêm liền chen vào. Minh Thành Hữu đi theo bên cạnh cô, Phó Nhiễm nói có chút do dự.

“ Anh rốt cuộc nói gì với hắn? Tại sao lại cho vào?”

“ Anh nói nếu không cho anh vào có tin là anh chạy xe thẳng vào đây? Đến lúc đó anh bồi thường cho hắn”.

“”

Lời này Phó Nhiễm thật không tin.

“ Phó gia ở thị trấn Nghênh An cũng không phải gia đình nghèo, quan hệ có trong tay em còn không dùng? Trực tiếp gọi cho cha một cuộc điện thoại thử xem hắn có mở cửa hay không?”.

Phó Nhiễm nghĩ thầm, anh lại coi người khác cũng giống như anh?

Nhưng ngoài miệng lại không thể không thành thật nói.

“ Tôi chưa làm như vậy bao giờ, cho nên không nghĩ tới”.

“”

Bọn họ đi vào khu dạy học, xa xa thấy dáng người quen thuộc, Phó Nhiễm đến đón thật nhanh.

“ Vưu Dữu”.

“Chị “.

“Không sao chứ?”

Vưu Dữu ôm trong tay quyển sách đã nhặt lên. Hai mắt ửng hồng, lắc lắc đầu.

“ Không có gì cả”.

“Lý Sâm đâu ?”

Phó Nhiễm nhìn xung quanh.

“Đi rồi “.

Vưu Dữu thấy Minh Thành Hữu đi bên cạnh Phó Nhiễm, ngoan ngoãn chào hỏi.

“ Anh rể “.

Đi tới phía trước cũng không thấy bóng dáng Lý Sâm, có lẽ là đi đường khác.

Phó Nhiễm nhận lấy sách trong tay Vưu Dữu đi về hướng cổng trường, quả nhiên không thấy xe của Lý Sâm nữa.

Vưu Dữu ngẩng đầu nhìn nét mặt Phó Nhiễm.

“ Chị...”

“ Sao vậy? Không cần sợ !”

Lòng Phó Nhiễm đầy lo lắng, Lý Sâm tìm tới trường học cũng không phải chuyện tốt.

“ Đừng nói cho trong nhà biết được không? Đến lúc đó nhất định cha mẹ sẽ không cho em đi học nữa. Em không muốn ngày ngày buồn bực ở nhà như ở tù”.

Đúng lúc Minh Thành Hữu nói một câu.

“Sau khi trở về anh sẽ tìm Sâm tử nói chuyện. Tiểu tử này thật quá đáng, chắc không ai quản được nó nữa”.

Phó Nhiễm đưa Vưu Dữu ra khỏi trường, tới cạnh xe bỏ cặp sách Vưu Dữu vào trong trước, cô mở cửa ghế phụ.

Minh Thành Hữu nói.

“Cùng nhau ăn cơm tối chứ?”

Vưu Dữu vừa trải qua chuyện này còn chưa tỉnh táo, nhưng nghe đến ăn hai mắt liền tỏa sáng, vẻ mặt mong chờ nhìn Phó Nhiễm.

“ Chị dẫn em đi”.

Phó Nhiễm ý bảo Vưu Dữu vào xe.

“ Muốn ăn gì? “.

Cô vừa nói vừa vòng qua trước xe, Minh Thành Hữu đưa tay giữ cửa xe lại.

“ Qua cầu rút ván! Bản lĩnh này học được ở đâu?”

Phó Nhiễm kéo hần ra.

“ Anh mới vừa rồi nói tôi phải chịu tổn thất cho anh. Ăn cơm tối có được tính là đủ không?”

“ Đi, Lãi Viên “.

“ Được !”

Vưu Dữu mơ hồ biết đồ ăn ở Lãi Viên là món ăn của giới nhà giàu, một bàn ăn bằng cả tháng lương người bình thường. Cô đi theo Phó Nhiễm tới Lãi Viên, thường ngày đi qua thường không dám nhìn lâu.

“ Chị, không mắc quá chứ? Em muốn ăn lâu !”

Phó Nhiễm kéo tay Vưu Dữu đi vào.

“ Sợ gì chứ, tiền chỉ dùng để xài, nói rõ hơn chỉ như hoa trên thân mình”.

Lời này không biết nghe được ở đâu, cũng xem như mượn được cái cớ để chi tiêu xa xỉ.

Minh Tranh lấy áo khoác ra khỏi cửa, thấy phòng làm việc La Văn Anh vẫn sáng đèn, trừ khi trong công việc cô không tránh được phải nói chuyện với hắn, ngoài ra cũng không để ý tới hắn, sắc mặt lúc nào cũng khó chịu.

Tính tình của Eve đều có tiếng, Minh Tranh có chút nhứt đầu. Mặc dù thư ký đã ra tay cho phòng thiết kế không ít lợi ích, nhưng việc tổn thất một nhân viên thân thiết của cô không phải chuyện dễ chịu.

Minh Thành Hữu làm việc cũng rất thâm độc, lúc sa thải nhân viên gián điệp kinh tế đó đều công khai tên tuổi người đó, nếu Hào Khôn muốn nhận lại người của mình thì không khác gì lạy ông tôi ở bụi này.

Cửa chớp trên cửa sổ hạ xuống, Minh Tranh đi tới gõ cửa.

“ Vào đi !”

Giọng nói La Văn Anh dứt khoát, hắn đẩy cửa vào thấy cô đang phê duyệt văn kiện, bên cạnh máy tính đang chậm rãi phát ra bài hát nhẹ nhàng. La Văn Anh ngẩng đầu liếc mắt nhìn, lại thu hồi tầm mắt lại.

“Trễ như thế còn chưa tan ca?”

“Ừ.”

Minh Tranh ngồi vào chỗ của mình ở đối diện cô.

“Đi thôi, anh mời em ăn tối.”

“ Có gì vui sao?”

Cô nhíu mày nhìn vào con người sắc lạnh của Minh Tranh, La Văn Anh mặc bộ đồ công sở màu đen, tóc ngắn ép sát khuôn mặt. Lần đầu tiên Minh Tranh nhìn cô đầy kinh ngạc như nhìn thấy mỹ nhân, như vậy thật khiến người ta suy nghĩ lại.

“ Anh sợ em ngày ngày đi làm thế này, muốn giúp em phát tiết một chút”.

La Văn Anh cười như không cười đóng văn kiện lại.

“Anh quan tâm cả chuyện này?”

“ Không có cách khác “.

Minh Tranh xòe hai tay ra, nụ cười trong mắt như ẩn hiện.

“ Em là cách tay đắc lực của anh. Nếu đắc tội với em, chẳng khác nào anh tự tháo một cánh tay ra sao? “

La Văn Anh dọn dẹp, bút vừa dùng để vào trong hộp đựng bút hình nhân vật hoạt hình, cầm di động lên xem đồng hồ, đã đến giờ ăn cơm, không trách được bụng đói kêu vang.

“Tôi chỉ muốn nói với anh một câu”.

“ Nói đi”.

Bộ dạng Minh Tranh chăm chú lắng nghe.

“ Hào Khôn là của anh, anh khư khư cố chấp xử trí theo bản tính không ai quản được anh. Nhưng dù gì chúng ta cũng ngồi chung một thuyền, nếu có loại chuyện này xảy ra nữa, đừng trách tôi cắt dây thừng tìm đường ra”.

La Văn Anh tắt máy tính, mặc áo khoác vào.

Minh Tranh thấy cô đi ra ngoài.

“Đi đâu?”

“Không phải nói mời tôi ăn tối sao? Trong chớp mắt liền quên mất?”

Hai người lần lượt đi vào thang máy, La Văn Anh nhìn gương trong thang máy để trang điểm lại, Minh Tranh thấy cô đánh thêm lớp phấn.

“Ăn một bữa cơm thôi mà”.

La Văn Anh bậm bậm môi.

“Ngoại trừ ở nhà, ra ngoài lúc nào cũng có thể gặp đối thủ cạnh tranh, tôi phải chắc chắn là tinh thần tôi lúc nào cũng trong trạng thái tốt nhất.”

Minh Tranh càng cảm thấy bây giờ cô rất khác nhau so với hồi đính hôn, trong nhà hầu như hẳn thấy La Văn Anh để mặt mộc không trang điểm.

Nói tóm lại là lúc trước hẳn còn tưởng cô chỉ là một người điềm đạm ít nói không nóng nảy mà thôi.

“Đi đâu ăn cơm?”

“Cho em chọn !”

La Văn Anh sửa soạn xong, sửa lại cổ áo một chút, cô ngẩng đầu nhìn Minh Tranh.

“Lãi Viên thế nào?”

“Cũng thật biết chọn quán.”

Minh Tranh bước ra khỏi thang máy trước, hai người ra bãi đậu xe, một trước một sau lái xe đi tới quán.

Minh Thành Hữu chọn món ăn, tên món ăn Vưu Dữu nghe không hiểu.

Cô ăn một chút trái cây, như có chút dăm chiêu nhìn chằm chằm nơi nào đó.

“Vưu Dữu ?”

Phó Nhiễm khẽ gọi.

Vưu Dữu hoàn hồn.

Minh Thành Hữu khẽ uống ngụm trà, cảm giác mùi vị khác lạ, hẳn nói với nhân viên phục vụ.

“Đi đổi bình trà khác đi! Có biết quy củ không?”

“Vâng ạ !”

Ngón tay Minh Thành Hữu gõ từng cái trên ly trà.

“Vưu Dữu, Lý Sâm nói gì với em vậy?”

Phó Nhiễm trừng mắt nhìn hẳn, không hỏi thì không phải là không ai biết.

Vưu Dữu lắc đầu.

“Em nhốt hẳn ở bên ngoài phòng học, em không muốn nghe hẳn nói chuyện.”

Minh Thành Hữu không nói gì nữa, đưa mắt nhìn Phó Nhiễm, trong mắt thâm thúy giữ kín như bưng, hẳn muốn nói thêm nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng trầm mặc. Chuyện của Lý Sâm cùng Vưu Dữu, người khác không thể quản được, chỉ có thể nói mỗi người đều có số mệnh của mình.

Một bàn thức ăn mỹ vị trang trí đẹp mắt được bày lên, mùi thơm bốn phía, Phó Nhiễm và Vưu Dữu lần lượt động đũa, ngược lại Minh Thành Hữu ngồi đối diện lại ăn rất ít, chiếc đũa ra sức chọc vào một món thịt ngan, Phó Nhiễm ngẩng đầu lên thấy hẳn không động đũa.

“Không đói bụng sao?”

Minh Thành Hữu gấp thức ăn cho cô và Vưu Dữu.

“Anh đang nhớ lại lúc em nấu cơm cho anh ăn.”

Sắc mặt Vưu Dữu quái dị nhìn hai người, ánh mắt Phó Nhiễm kịp chạm đến ánh mắt nóng rực của hẳn.

“Tôi chỉ nấu mì cho anh thôi mà.”

“Vậy cũng tốt.”

“Xì ——”

Vưu Dữ không nhịn được cười ra tiếng.

“Anh rể ! Anh thật có thể dễ cho con nít vui vẻ.”

“VẬY sao?”

Tay trái Minh Thành Hữu chống cằm nâng mặt lên.

“VẬY em xem chị em có vui vẻ không?”

“Vui vẻ nha... “

Vưu Dữ đưa ngón tay chỉ Phó Nhiễm.

“ Anh xem miệng chị ấy cũng nhếch lên đấy “.

Phó Nhiễm mắt tự nhiên dẩu tay Vưu Dữ ra.

“Không phải đói bụng hả, ăn nhanh lên một chút, ăn xong chị đưa em về”.

“Ai u, chê em là kỳ đà cản mũi đúng không?”

Không khí khó có thể hòa thuận.

Minh Tranh đi qua, vừa đúng lúc nhìn thấy Minh Thành Hữu gấp thức ăn cho Phó Nhiễm. Chiếc đĩa chỉ lên bàn.

“Muốn ăn không?”

Phó Nhiễm thấy món cá, cô nhú chặt mày.

“Không ăn, tự tôi cũng có tay.”

Tiếng nói rất nhỏ, Minh Tranh đứng ở cửa chỉ thấy cô cụp mi mắt, Vưu Dữ bên cạnh điều chỉnh không khí đúng lúc, hẳn là hòa hợp như thế.

Minh Tranh đẩy cửa ra đi vào, La Văn Anh đứng ở cửa ra vào đi theo phía sau hẳn.

Phó Nhiễm và Vưu Dữ ngồi quay lưng về phía phòng bao, ánh mắt Minh Thành Hữu phát hiện hai người đi tới đầu tiên, hẳn đặt chiếc đĩa xuống, cầm nhẹ gối lên mu bàn tay, trong mắt ảm áp dần dần biến thành u ám, đôi mắt đào hoa nheo lại.

Minh Tranh cũng không tốt hơn bao nhiêu, tiếng bước chân ầm sâu bên trong nền gạch sáng ngời, bước chân hẳn rất khẽ, Phó Nhiễm nghe tiếng giày cao gót của La Văn Anh nên quay đầu lại nhìn. Minh Tranh đứng ở ngay bên cạnh bàn, hai tay duỗi thẳng bên người. Vưu Dữ thấy hai người nên rất niềm nở.

“Anh Minh, chị La !”

Phó Nhiễm nhìn La Văn Anh gật đầu, ánh mắt chạm đến ánh mắt của Minh Tranh.

“Ca ca.”

“Tiểu Nhiễm, không nghĩ là tình cờ sẽ gặp mọi người ở đây.”

Minh Thành Hữu nghe được hai chữ “ ca ca”, đáy mắt thăm thẳm đột nhiên lạnh thấu xương, lâu nay hẳn bài xích với sự xưng hô này, dù là cách xưng hô tâm thường nhất nhưng lọt vào tai hẳn đều trở thành lúc Phó Nhiễm và Minh Tranh thân mật với nhau.

La Văn Anh đứng ở sau lưng Minh Tranh, không muốn tham gia vào màn kịch này.

” Anh Minh, anh cùng chị La cũng đến đây ăn cơm tối sao?”

Minh Tranh gật đầu.

“Ừ! Đi ngang qua cửa vừa hay nhìn thấy mọi người.”

Từ đầu đến cuối hai anh em nhà này không mở miệng chào nhau câu nào, Phó Nhiễm thấy không khí càng ngày càng khó chịu, ánh mắt Minh Tranh nhìn trên mặt Vưu Dữ.

“ Vết thương còn khó chịu không?”

“ Tốt hơn nhiều rồi ạ !”

Vưu Dữu lấy tay che trán theo bản năng, ở đây còn có vết sẹo đang chờ phẫu thuật thẩm mỹ lần cuối. Minh Tranh gật đầu, chậm rãi nói.

“ Vết sẹo có tốt cũng khó tránh đau thương, chuyện Lý gia gây ra lần đầu không tránh khỏi sẽ có lần thứ hai. Em nên tránh xa một chút, chị em cũng lựa chọn rồi đi, tốt nhất em cũng không nên nhảy vào hố lửa”.

Vưu Dữu do dự nhìn Minh Thành Hữu, gặp hai người đàn ông thế lực ngang nhau, đúng là không biết nên trả lời như thế nào.

Ánh mắt Minh Thành Hữu lạnh như băng, nhưng sau đó trong ánh mắt lại không thể nhìn ra vui buồn trong đó. Sắc mặt vẫn bình thường như cũ, sao có thể để cho người khác nhìn thấu.

Phó Nhiễm chỉ sợ Minh Tranh sẽ nói lời không hay.

“Ca ca!”

Minh Thành Hữu cười, ánh mắt rạng rỡ sáng như ngọc.

“Tiểu Nhiễm, sao em không gọi anh là ca ca?”

Như đang mập mờ cùng lưu luyến.

Phó Nhiễm không biết hẳn muốn làm gì.

“Ca ca, thời gian cũng không sớm, hai người nhanh đi ăn cơm tối đi”.

Gương mặt anh tuấn của Minh Tranh lúc này mới nhìn qua Minh Thành Hữu, bốn mắt nhìn nhau, rốt cuộc là anh em ruột thịt, thần sắc và gương mặt có mấy phần giống nhau.

“ Ca ca, là xưng hô từ xưa giữa tôi cùng Tiểu Nhiễm, cậu từng nghe qua cô ấy cũng gọi người khác như vậy sao? “

Minh Thành Hữu rót cho Phó Nhiễm ly trà Long Tĩnh* đặc biệt, lúc này mới ung dung mở miệng.

(Ying: Trà Long Tĩnh là một loại trà đặc biệt được trồng ở vùng Long Tĩnh, Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc)

“ Ngược lại thì không có! Cô ấy có nói qua, lúc còn nhỏ là con một nên vẫn muốn có anh trai để che chở. Nghĩ là tình cảm trong lòng này đã kết thúc, lúc chúng tôi đính hôn sống chung với nhau, tôi muốn cô ấy sửa cách xưng hô gọi anh thành đại ca thay cho ca ca. Cô ấy nói dù sao hai từ cũng một nghĩa như nhau, làm sao hơn được người ngủ cạnh mình mỗi đêm.”

Trời đất chứng giám, hai chân mày Phó Nhiễm nhảy dựng lên. Làm sao cô đã từng nói ra những lời này!

Nhưng lúc này tốt nhất là chọn cách im lặng.

Vưu Dữu cũng nghe được mùi thuốc súng từ hai người này, cô cũng không muốn bị lôi vào, vội vàng cúi đầu ăn.

Sắc mặt Minh Tranh xanh mét, ánh mắt như đinh đâm tới Minh Thành Hữu. Thái độ thế này quả nhiên là xung khắc như nước với lửa. Đúng lúc La Văn Anh đi đến, cô tới bên người Minh Tranh, tay cầm túi xách vỗ nhẹ vai hắn.

“ Anh có ăn cơm không đây? Khó mời ăn cơm tối còn bắt tôi đói bụng chờ anh !”

Minh Tranh nhìn Minh Thành Hữu, về sau ánh mắt lướt qua Phó Nhiễm, hắn buông tay đặt trên mép bàn xuống.

“ Đi !”

La Văn Anh chào mấy người rồi cùng Minh Tranh ra phòng bao. La Văn Anh chọn mấy món ăn, đưa thực đơn lại cho nhân viên. Minh Tranh dựa trên cửa sổ hút thuốc trong thời gian chờ món ăn lên trong phòng

đã đầy khói thuốc. Cô chau mày, phát phát tay. Minh Tranh ý thức được còn có người ở đây, vội dập tắt điếu thuốc trong tay.

” Ngại quá !”

“Không sao “

La Văn Anh uống ngụm trà nóng.

“ Tâm tình anh đang không tốt, cho phép anh phát tiết”.

Khóe miệng Minh Tranh khẽ nhếch cười, kéo ghế qua bên cạnh La Văn Anh ngồi xuống.

“ Bữa cơm này là anh bồi thường cho em !!”

Cô lắc đầu.

“ Thật ra cũng không có gì, hơn nữa anh cũng bồi thường thích đáng. Bây giờ cô ấy tìm nơi trao thân gửi phận cũng không sai.”

Ánh mắt Minh Tranh như suy nghĩ gì đó liếc về phía cửa. La Văn Anh ở bên đề nghị.

“ Trong lòng khó chịu phải không? Mở cửa ra ngoài, không nói hai lời đoạt lấy cô ấy”.

Minh Tranh nhăn mày nhìn La Văn Anh.

Nhân viên mang thức ăn lên, La Văn Anh cầm đũa tự gấp thức ăn ỉnh. Ngắc đầu nhìn ánh mắt hằn vể không tin.

“ Nhìn gì vậy? Lời em nói là thật. Nếu thật lòng yêu thương có gì tốt mà giả vờ, người nào giả vờ người đó sẽ thua thiệt”.

“ Trước kia anh không thể nào pháp hiện em như thế này. Dù gì chúng ta cũng ngủ ...”n

Minh Tranh thốt lên. Vốn là tâm tình đang phiền não bị La Văn Anh nói mấy câu liền thấy nhẹ nhõm, không còn suy nghĩ nhiều, liền trực tiếp nói ra. La Văn Anh chậm rãi nhai, Minh Tranh cũng cảm thấy lúng túng. Hắn cười cười cầm đũa lên.

“ Ăn đi !”

Trong lúc ăn cơm, tựa như không nghe thấy tiếng động. La Văn Anh cảm thấy tâm tư Minh Tranh không đặt ở đây.

“ Thật ra lúc này anh nghĩ gì mà trước mặt Phó Nhiễm lại nói như vậy?”

“Anh là ca ca của cô ấy, có lẽ hai chữ ca ca trong lòng cô ấy không có ý nghĩa đặc biệt. Rốt cuộc anh phải dùng cương vị nào để hỏi cô ấy đây?”

La Văn Anh dùng thìa uống một chút canh, tự lo ăn, không nói thêm nữa.

Bên phòng kia, không khí cũng chẳng khá hơn chút nào, Vưu Dữu ăn thêm hai miếng, ngắc đầu nhìn hai người lại cúi đầu xuống. Minh Thành Hữu đặt đũa xuống, tới giờ cũng không cầm đũa gấp thêm món nào. Hắn dựa lưng ra sau ghế, thần sắc không rõ là đang vui hay giận. Trải qua náo loạn như vậy, Phó Nhiễm cũng cảm thấy mất đi khẩu vị, cố gắng ăn mấy miếng để lấp bụng. Vưu Dữu ngoan ngoãn đặt đũa xuống.

“ Chị, em no rồi “.

Phó Nhiễm ngoác tay muốn tính tiền.

“ Không cần ! “

Minh Thành Hữu cầm di động cùng chìa khóa xe đứng dậy.

“ Anh có hóa đơn ở đây, ăn xong đứng dậy đi là được. Đi thôi !!”

“ Không được ! “

Phó Nhiễm lấy ví tiền rút thẻ tín dụng ra.

“ Đã nói bữa cơm này tôi mời !”

Chẳng phải chuyện một bữa cơm. Nếu là thường ngày cô sẽ không kiểu cách như vậy, nhưng nếu có thể dứt khoát giải quyết chuyện này thì sao phải kéo dài thêm nữa?

Minh Thành Hữu liếc nhìn nhân viên phục vụ.

“ Tính tiền “.

Phó Nhiễm nhắc lại.

Nhân viên đưa hóa đơn ra, Vũ Dữ nín thở, cảm giác tất cả cao lương mỹ vị cùng với tờ hóa đơn kia vừa ăn vào bụng đều giống nhau.

Phó Nhiễm đưa thẻ trong tay tới.

“ Em cần phải phải sạch quan hệ với anh vậy sao? Lần thứ nhất cầu xin còn có thể! Phó Nhiễm em thật nghĩ là tình cảm cũng có thể mua bán sao? Đã như vậy đây là lần cuối cùng, về sau có chuyện gì em đừng tìm tới anh nữa !! “

Nhân viên đưa tay ra giữa không trung, cũng không dám nhận. Chỉ đứng nhìn Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm. Vũ Dữ thấy không khí ngày càng nóng lên không khỏi lo lắng. Minh Thành Hữu nhìn cô cười.

“ Vũ Dữ, chuyện này không liên quan tới em. Đừng sợ !!”

Sắc mặt hần hợt rồi, so với đối xử với Phó Nhiễm như hai người khác nhau. Cuối cùng vẫn là Phó Nhiễm cất lại thẻ tín dụng vào ví, cùng Minh Thành Hữu ra khỏi nhà hàng. Tới bãi xe nhìn thấy xe Minh Tranh và La Văn Anh vẫn đậu ở đây. Phó Nhiễm và Vũ Dữ rời đi, lái xe được một đoạn Vũ Dữ mới mở miệng.

“ Chị...”

Phó Nhiễm khẽ thở dài, thật ra cũng đoán được Vũ Dữ muốn nói gì.

“ Chị cùng anh rảnh như vậy, em rất lo lắng “.

“ Em còn nhỏ lo lắng làm gì chứ? Lo học thật tốt, không phải muốn thi thạc sĩ nữa sao?”

Phó Nhiễm chăm chú nhìn về phía trước. Vũ Dữ lơ đãng nhìn qua kính chiếu hậu.

“ Chị ! Anh rảnh vẫn đi theo phía sau kìa !”

Phó Nhiễm vừa nhìn sao lại có thể như vậy, chiếc xe thể thao cố ý chậm tốc độ lại, nhắm mắt theo đuôi, Phó Nhiễm không muốn quan tâm đến nó.

” Vũ Dữ, nếu ở trường học gặp Lý Sâm, em nhớ phải né tránh hẩn, ngàn vạn lần đừng đi cùng hẩn.”

“Em biết rõ.”

Phó Nhiễm lái xe vào khu nhà Vũ Dữ, lại đưa cô lên lầu, lúc xuống cũng không nhìn thấy xe Minh Thành Hữu, nghĩ hẩn đã đi về.

Trên đường về đi qua một quán ăn nhỏ, cô xuống xe mua hai phần bánh bao hấp, Phó Tụng Đình và Phạm Nhân rất hay khen mùi vị đặc trưng của quán này, nhân bánh rất nhiều. Lúc này còn phải xếp hàng một đoạn, buôn bán thật là đắt khách.

Phó Nhiễm mua bánh xong đi về, có một người đứng trước xe cô, Minh Tranh hơi nghiêng đầu, tựa như suy nghĩ gì đó, Phó Nhiễm cầm túi đến gần.

“ Sao anh lại ở chỗ này?”

“ Đi ngang qua, anh thấy xe của em.”

Minh Tranh nói chuyện toả ra mùi rượu nồng nặc. Chóp mũi Phó Nhiễm hơi sụp xuống.

“Không sợ bị say sao? Uống nhiều rượu như vậy.”

“Ngửi mùi rất rõ ràng sao?”

Minh Tranh làm bộ giờ cánh tay lên trước mặt đưa lên mũi ngửi nhẹ.

” Sao anh không ngửi thấy nhỉ?”

Đời nào có ai tự nhận mình uống rượu say hay sao?

Phó Nhiễm mở cửa xe, Minh Tranh đưa tay ngăn lại.

“Em thật sự muốn ở cùng với hấn nữa sao?”

“Ca ca, chuyện của hai người các anh chớ kéo tôi vào, ước nguyện ban đầu của di chúc là để cho các anh không tranh đấu lẫn nhau, bỏ qua mối hận thù này đi. Hôm nay, cái gì phải lấy anh cũng đã lấy được, sao không cũng buông tha cho chính mình?”

Từ đáy lòng Phó Nhiễm nói, hai anh em Minh gia tranh đấu gay gắt cô cũng thấy, thực lực của Hào Khôn tương đương MR, cả hai đấu đá lẫn nhau kết quả sẽ không tốt.

“ Tiểu Nhiễm, không ai chịu ở thân phận hai mươi mấy năm con riêng sau còn có thể mang ơn, anh chỉ muốn hỏi em một câu, rốt cuộc hai chữ ca ca có ý nghĩa gì với em?”

Hấn chậm chậm nói, mùi rượu nồng đậm thoát ra, trong lòng rất hiểu, hấn đang mượn rượu để lấy thêm can đảm.

Từ trước đến giờ Minh Tranh luôn quyết đoán trong công việc, trong vấn đề tình cảm hấn cũng không nóng không lạnh làm người khác không thể hiểu được, thời gian dường thành lâu như vậy nên tính tình cũng có chút liên quan.

Phó Nhiễm nghe vậy, cũng cảm thấy mấy phần phiền muộn, sau mấy năm Minh Tranh rời đi không lời tạm biệt, hai chữ ca ca không khác là đau thương trong lòng cô, càng không muốn đụng phải. Nhưng hôm nay, có một số việc mà theo vài người, theo thời gian lại trở nên phai nhạt, hời hợt.

Túi bánh vẫn còn nóng trong tay Phó Nhiễm, cầm thế này vừa đúng có thể giúp cô cảm thấy đỡ rét lạnh trong màn đêm.

“Ca ca, tôi hi vọng. . . Vẫn có thể đối xử với anh như ca ca .”

Minh Tranh nghe chính miệng Phó Nhiễm nói ra, ánh mắt khó có thể tin, cố gắng tỉnh táo để che giấu.

“Ca ca? Ca ca!”

Thì ra là như vậy! May nhờ uống rượu, dù nghe được rất rõ ràng cũng giả vờ làm bộ hồ đồ để có thể giữ được mặt mũi.

Minh Tranh lảo đảo đi tới xe của mình. Phó Nhiễm đi lên trước đuổi kịp, cầm cánh tay hấn.

“Ca ca, để tôi tiễn anh về, anh uống nhiều rượu.”

Cánh tay hấn hất ra phía sau, túi xách trong tay Phó Nhiễm rơi xuống bên chân, đồ trong túi rơi đầy mặt đất.

“Tiểu Nhiễm, đừng mơ hồ dây dưa cùng hấn nữa, em không trêu chọc nổi hấn đâu, sớm muộn sẽ có ngày bị thương.”

Xe của Minh Tranh rời đi nhanh như chớp, Phó Nhiễm nhìn đồ đạc nằm bừa bãi trên mặt đất, nhất thời không khỏi có cảm giác mệt mỏi.

Không quay lại đi xếp hàng, cô ngồi vào trong ghế lái. Có lẽ là hai năm qua một mình cô đơn quá lâu, mỗi khi nhìn đến Tổng Chúc và Tần Mộ Mộ, Phó Nhiễm đều cảm thấy hâm mộ. Bao nhiêu đêm lạnh lẽo, cô vẫn nghĩ mình đang ở Y Vân phủ phủ, cánh tay hươu qua bên cạnh mới biết là trống không, mùi vị quen thuộc cùng người kia đều không có ở đây.

Phó Nhiễm khởi động xe rời đi, tốc độ rất chậm, trong tai đột nhiên như nghe thấy lời nói của Minh Thành Hữu.

“ Phó Nhiễm, chúng ta bắt đầu lần nữa đi?”

Phó Nhiễm nắm chặt tay lái, khoảnh khắc đó thấy rung động trong lòng nhưng lúc này mọi thứ đều trở nên rõ ràng.

Phó Nhiễm theo đường cũ trở về đến nhà, rất xa, cũng không thể thấy rõ ràng, loáng thoáng nhìn ở cửa Phó gia có chiếc xe xe thể thao màu đen đậu phía trước, đèn đường bao phủ sườn xe màu đen sáng bóng như một loại hoa anh túc mê hoặc.

Còn chưa thấy người ngồi ở bên trong, chỉ thấy xe mà thôi, vậy mà Phó Nhiễm cảm thấy chóp mũi chua xót, cũng không biết mình bị sao, dường như chưa bao giờ yếu ớt như vậy. Trước kia từng có người bên cạnh bầu bạn vô cùng tốt đẹp, trong nháy mắt bao phủ trong lòng cô vẫn là lý trí kiên cường.

81. Chương 81

Chương 81: Muốn ở cùng em, cho nên nhân nhượng

Phó Nhiễm do dự không biết nên xuống xe hay không? Đi ngang qua chiếc Bugatti Veyron, nhìn qua cửa sổ xe thấy bên trong không có người. Xe dừng ở đây, nhìn chiếc xe này cùng biển số xe cũng biết ở Nghênh An này chỉ có một. Phó Nhiễm không khỏi thấy phiền muộn trong lòng, cũng hơi thất vọng. Cô lái xe vào trong gara, đậu xe xong theo lối nhỏ vào trong nhà.

Đứng thay giày ở cửa, chưa thấy người nào đã nghe được tiếng. Giọng người đàn ông đặc trưng xen lẫn quen thuộc với Phó Nhiễm, truyền từ phòng khách ra. Nhất thời cô không kịp ứng phó, đứng chết trân tại chỗ, không biết làm sao cất bước.

” Tiểu thư đã về...”

Tiếng nói của má Trần di dời sự chú ý của mọi người lên Phó Nhiễm. Cô nhìn thấy Minh Thành Hữu đang ngồi ở ghế salon, ánh mắt xuyên qua bồn hoa san sát trước cửa, Phó Nhiễm đi dép màu hồng, bước chân có chút cứng ngắc mất tự nhiên.

” Cha mẹ! Con về rồi ạ!”

Phạm Nhân đang cầm ly trà, không khí trong phòng khách không khỏi có chút quái dị, sắc mặt Phó Tụng Đình lạnh lùng, Minh Thành Hữu đến nhà lúc ông đang đọc báo. Tiện tay để tờ báo lên bàn trà, má Trần đến thu dọn, Phó Nhiễm đưa luôn áo khoác ngoài cho bà. Hai tay Phó Nhiễm vuốt phẳng ống quần, ánh mắt nhìn Minh Thành Hữu.

” Sao anh lại ở đây??”

Minh Thành Hữu đưa tay về phía cô. Phạm Nhân và Phó Tụng Đình hai mắt nhìn nhau, cũng không nói gì tựa như im lặng xem kịch. Phó Nhiễm thấy hần đưa tay về phía mình cũng không hiểu được hần làm vậy là có ý gì. Hần đứng dậy kéo Phó Nhiễm ngồi cạnh bên mình.

” Cha mẹ !”

Hần xưng hô như vậy làm ọi người kinh ngạc, lời nói tiếp theo càng ngoài dự đoán.

” Con muốn cùng Phó Nhiễm bắt đầu lại lần nữa”.

Phạm Nhân giật mình, ly trà trong tay thiếu chút rơi xuống. Phó Tụng Đình đưa mắt nhìn con gái mình.

” Tiểu Nhiễm, đây cũng là ý của con...?”

Phó Nhiễm giật mình, nhưng trong lòng cô biết rõ nhất, cô lắc đầu.

” Không...”

” Cha! Con hi vọng cha mẹ đồng ý!”

Phó Nhiễm hạ thấp giọng.

” Anh gây náo loạn gì vậy?”

Lại còn vào tận nhà.

” Ta không đồng ý!”

Phó Tụng Đình dứt khoát trả lời. Câu trả lời này ngoài tưởng tượng và dự đoán của Minh Thành Hữu, hẳn cho rằng ông sẽ là người đầu tiên ở Phó gia đồng ý.

” Cha, tại sao??”

” Chúng ta không với cao nổi.”

Rốt cuộc Phó Tụng Đình cũng bỏ đi vướng mắc trong lòng. Nghĩ đến Minh Vân Phong đã qua đời, ở Minh gia nếu không ai biết chuyện năm đó, ông cũng không định đề cập tới, tránh truyền ra ngoài bị nói thành ” đá bỏ xuống giếng”, dù sao không ai có chứng cứ.

“Hơn nữa lúc này Phó Nhiễm quay về sẽ bị nói thành gì?? Người bên ngoài sẽ nói tham lam hư vinh. Lúc gặp nạn không thể cùng chịu, khi có phúc lại có thể cùng hưởng!!!”

” Chỉ cần hai chúng con biết, không cần để ý ánh mắt người ngoài.”

Giọng nói Minh Thành Hữu kiên định, Phạm Nhân từ đầu tới cuối có vẻ như khó xử. Phó Nhiễm rút tay bị hấn nắm lại.

” Anh về đi!!”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên thấy khuôn mặt lạnh lùng của cô. Đôi môi mỏng của Minh Thành Hữu mím chặt, nhìn dáng vẻ Phó Nhiễm vẫn thờ ơ như mọi khi, chợt thấy lòng rất đau, hận không thể đem cô giữ chặt trong lòng àn tay xem cô còn có thể bình tĩnh đến mức nào nữa. Hấn đến để bày tỏ quan điểm, nói xong mong muốn của mình cũng không ở lâu.

Phó Nhiễm thấy hấn đứng dậy, cũng đi ra ngoài.

“Cha mẹ, con ra tiễn “.

Nhìn hai người ra khỏi phòng khách, Phạm Nhân hộp ngum trà.

” C sao lại đến nông nổi này...”

Gương mặt Phó Tụng Đình lãnh đạm.

” Tại sao vừa rồi ông lại nói luôn những lời kia? Cũng không hỏi qua ý kiến của Tiểu Nhiễm??”

Phạm Nhân mở miệng trách cứ.

” Tiểu Nhiễm nói không! Bà cũng không phải không có ở đây..”

Phạm Nhân thu hồi tầm mắt xa xôi.

” Ông hỏi trước mặt Thành Hữu như vậy, lại nói thái độ của ông như vậy, Tiểu Nhiễm có thể nói lời thật sao?”

Phó Tụng Đình cũng tức giận lên.

” Tôi nói không là không!! Bà nói vì sao ban đầu Tiểu Nhiễm lại rời khỏi Minh gia? Cho nên bây giờ không cần thiết bắt đầu lần nữa.”

Phạm Nhân thấy không nên cãi vã nên giọng nói nhỏ nhẹ lại.

” Vậy tôi hỏi ông, tại sao hai năm qua Tiểu Nhiễm vẫn không chịu đi xem mắt??”

Phó Tụng Đình cau mày.

” Vì không gặp đúng đối tượng”.

” Lúc ấy cùng Minh Tranh gây xôn xao, tôi nghĩ hai đứa sẽ đến với nhau còn khuyên Tiểu Nhiễm cũng đã 27 tuổi rồi. Tôi thấy hai đứa có thể sống rất tốt. Nhưng cả hai lại cố tình không đến với nhau”.

Trong lòng Phạm Nhân quả thực nóng nẩy.

” Tiểu Nhiễm, đứa nhỏ này quá lạnh lùng. Tôi thấy chỉ có mỗi lần gặp gỡ Minh Thành Hữu mới có thể mất bình tĩnh, hơn nữa Minh Thành Hữu cũng đã sớm thích Tiểu Nhiễm nhà ta”.

” Nhưng chuyện Minh Vân Phong đã làm tôi không thể quên được. Càng không thể để Tiểu Nhiễm vào Minh gia lần nữa”.

” Tụng Đình...”

Phạm Nhân khẽ thở dài nói.

” Còn phải chờ ý Tiểu Nhiễm xem sao!”

Chuyện tới bây giờ không bắt buộc, đúng là Phó Nhiễm nên quyết định.

Minh Thành Hữu đi trước, hai tay Phó Nhiễm để trong túi quần, cô dẫn lên bóng lưng Minh Thành Hữu theo sát phía sau. Phó Nhiễm ngửi được mùi thuốc lá mát lạnh, người ta thường nói đàn ông dù có tắm xong thì mùi vị này vẫn còn giữ.

Phó Nhiễm hít một hơi thật sâu, thật ra không hoàn toàn chỉ là mùi thuốc lá mà có kiểu mùi đặc trưng của riêng Minh Thành Hữu, thật dễ ngửi.

Con người đen bóng giống như đêm tối có vẻ rất thanh tịnh, Phó Nhiễm nhận lúc Minh Thành Hữu xoay người liền đứng im tại chỗ.

” Tự anh ra cổng đi!”

Hắn nắm tay Phó Nhiễm, lòng bàn tay hai người đều rất lạnh, lúc này Phó Nhiễm cũng không hất ra mà mặc cho hắn dắt ra cửa. Minh Thành Hữu nghĩ cô sẽ giãy giụa nên siết rất chặt, không nghĩ tới sức lực bàn tay kia cũng thuận theo. Chốc lát hắn kinh ngạc sau đó buông lỏng thần sắc. Phó Nhiễm theo hắn ra tới cổng.

” Anh về đi! Sau này cũng đừng tới nhà nữa”.

” Tại sao?”

Phó Nhiễm đưa mắt liếc về phòng khách sáng đèn, biết rõ lí do phản đối vừa rồi của Phó Tụng Đình.

” Anh để tôi suy nghĩ thêm được không??”

Cô muốn viện cớ, muốn hắn mau chóng rút lui. Một bên vai Minh Thành Hữu được ánh trăng chiếu xuống.

” Ngày mai anh đến chỗ làm việc tìm em”.

Dường như không muốn cho Phó Nhiễm có cơ hội đổi ý. Thần sắc cô có chút chần chừ.

” Qua mấy ngày nữa”.

Phó Nhiễm đứng ở cổng nhìn Minh Thành Hữu lái xe rời đi, suy nghĩ không khỏi thấy nhức đầu. Tính tình hắn vài ba lời sao có thể thuyết phục được, xem chừng sáng mai cô đừng mong có cuộc sống yên bình. Phó Nhiễm theo lối cũ vào phòng khách, Phạm Nhân và Phó Tụng Đình vẫn còn ở đây, không khí không có gì khác thường ngày nhưng Phó Nhiễm cảm thấy rất kì lạ, dù sao người nào gặp phải Minh Thành Hữu điên cuồng này cũng sẽ gặp ác mộng.

Phạm Nhân đợi Phó Nhiễm ở trong phòng cô, biết có hỏi nửa ngày cũng không thể hỏi được.

Phó Nhiễm ở trong phòng vũ đạo xem giảng bài, cô cũng thường luyện nhảy chỉ sợ sẽ quên mất. Những tấm kính khổng lồ tạo thành những bức tường dọc phía Tây, cô cùng một vị vũ sư ở đây luyện nhảy hiện đại, đầy nhiệt tình, vòng eo nhún nhẩy theo tiếng nhạc, tóc Phó Nhiễm tán loạn, vài sợi dính ở cổ nhìn rất gợi cảm.

“Ba, ba, ba”

Ổ cửa đột nhiên truyền tới tiếng vỗ tay, Phó Nhiễm cùng bạn nhảy dừng lại động tác. Thấy Minh Thành Hữu mặc bộ tây phục dựa ở khung cửa, khoe miệng cười nhạt nhẽo lộ ra bản chất yêu nghiệt, nhìn thấy màn này các sắc nữ ở đây đều trợn tròn mắt.

Cô cầm khăn lông lau mặt, ngẫu hứng khiêu vũ nên không thay quần áo. Chiếc áo cổ lông màu sáng, hai bên xương quai xanh như ẩn như hiện, cô tới trước mặt Minh Thành Hữu.

“Đi thôi.”

” Ahhh... Đi đâuỒ đây?” Đám người sau lưng trở nên ồn ào.

” Hẹn hò chứ đi đâu??”

Đây là lần đầu tiên Minh Thành Hữu đến nơi làm việc của Phó Nhiễm, hần nghênh ngang hướng tới ghế bên bàn làm việc ngồi xuống.

” Phó Nhiễm”.

Hắn thích gọi cô bằng giọng điệu này. Phó Nhiễm rửa mặt, mặc áo khoác lại lên người.

” Nghĩ xong chưa??”

Trong lòng Phó Nhiễm nặng nề.

” Anh cảm thấy chúng ta còn có thể bên nhau sao?”

” Anh nói được là được!”

Ngón trỏ Minh Thành Hữu gõ nhẹ lên bàn.

” Phó Nhiễm, từ nhỏ tới lớn anh nghĩ có thói quen chiếm hữu những gì mình muốn có. Có lúc không chú ý đến mong muốn của người khác, nhưng lần này anh thật lòng muốn cùng em bắt đầu lần nữa”.

Lời nói hần tha thiết, nghe không có nửa phần giả dối trong lời nói. Phó Nhiễm mím chặt môi, hần đều xuất hiện trong cuộc sống của cô như vậy, bức tường ban đầu cô xây lên từ từ bị phá hủy, chính mình cũng không thể đoán trước được mức độ.

Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn Phó Nhiễm. Phó Nhiễm đi tới, cách cự ly một bàn làm việc.

” Chẳng lẽ anh không trách lúc trước tôi rời đi sao?”

Bọn họ đứng rất gần nhau, bất cứ suy nghĩ gì cũng đừng nghĩ sẽ tránh được ánh mắt đối phương, dù là trong mắt chỉ loé lên ba giây cũng không có chỗ che giấu. không

Hai con người Minh Thành Hữu rét lạnh sâu thẳm, ánh mắt cô thăm dò nhìn vào, lại bị hấp dẫn bởi bên trong sâu không lường được, hy vọng nhìn tới đáy cũng có thể nhìn đến sự chân thành của hần.

” Không trách!”

Trái tim Phó Nhiễm khê xao động, ngày đó cô buông tay quyết rời đi, chính mình cũng khó khăn để quên đi. Phó Nhiễm không nghĩ tới trong miệng Minh Thành Hữu trả lời như vậy. Cô hơi giật mình. Bàn tay chống trên bàn bị Minh Thành Hữu kéo qua, trong nháy mắt Phó Nhiễm cúi đầu, nhìn tay trái của hần mang chiếc nhẫn đính hôn của bọn họ. Trong lòng không nói lên được cảm giác, ngọt ngào mang theo chút đau đớn. Ngón cái Minh Thành Hữu vuốt ve từng chút chỗ trống trải ở ngón áp út của cô. Phó Nhiễm rút tay lại, Minh Thành Hữu tháo chiếc nhẫn ra, thử mấy lần cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng đeo vào ngón cái của Phó Nhiễm. Cô thấy buồn cười, nào có ai đeo nhẫn đính hôn lên ngón cái sao?

Phó Nhiễm cởi nhẫn ra trả lại cho Minh Thành Hữu.

Cô chưa làm xong công việc nên kéo Minh Thành Hữu đang ngồi ở ghế dậy, phòng làm việc của cô đối với hần mà nói chỉ như không gian tạm. Thật may là còn có ghế salon bên cạnh cho hần ngồi, tiện tay xem tạp chí.

” Thím lúc trước làm kế toán? “

” Đúng vậy”.

Phó Nhiễm cũng không ngẩng đầu lên.

” Thím ở nhà chăm sóc Vụ Dữ thì kinh tế ra sao?”

Minh Thành Hữu ngồi không thoải mái nên điều chỉnh nằm ngửa ra ghế salon, rất thích cảm giác tự do tự tại.

” Không có! Dựa vào tiền lương của chú”.

” Anh cũng có mấy mối quan hệ, có thể nói bên ngoài. Nói giúp một lời có thêm thu nhập cũng không thành vấn đề”.

” Vậy sao?”

Phó Nhiễm lưu hình vào máy tính.

” Vậy thật tốt, vừa có thêm thu nhập vừa có thể chăm sóc Vụ Dữ”.

Minh Thành Hữu chán ngán lật tạp chí xem, đều là tin giải trí không thực tế. Hắn ném tạp chí lên bàn.

” Khi nào đi được?”

” Anh đi đi! Em muốn tới hết giờ làm”.

Minh Thành Hữu liếc nhìn đồng hồ trên tay.

” Bây giờ mới mấy giờ? Em không phải là sếp ở đây sao?”

” Sếp cũng phải có kỉ luật”.

Phó Nhiễm sửa sang lại văn kiện, sắp xếp hình theo thứ tự thời gian, ngón tay bận rộn trên bàn phím, nghe tiếng gõ bàn phím truyền đến, Minh Thành Hữu nhắm mắt lại.

” Lúc nào đi gọi anh một tiếng, ra ngoài ăn tối”.

Phó Nhiễm không đáp lại. Cô chú tâm làm việc quên cả thời gian, các thầy giáo ở phòng làm việc khác tan ca đi ngang qua phòng kêu cô, Phó Nhiễm bảo mọi người đi trước, chỉ nói còn chừng nửa tiếng nữa mới xong việc. Một người thò đầu qua cửa nên thấy Minh Thành Hữu đang nằm ở đây, cô đóng cửa ngay lập tức, hướng người đồng nghiệp phía sau mắt, đưa tay ra hiệu Ok.

Minh Thành Hữu chỉ muốn nghỉ ngơi chút không nghĩ sẽ ngủ quên. Phó Nhiễm cho là nửa tiếng sau sẽ xong việc, nhưng lại kéo dài tới 6h. Cô tắt máy tính, định về nhà ăn cơm nhưng trong tầm mắt nhìn thấy một người. Lúc này Phó Nhiễm mới nhớ Minh Thành Hữu vẫn còn ngủ ở đây. Phó Nhiễm cầm túi xách, bước nhẹ nhàng tới trước ghế salon. Một tay Minh Thành Hữu gối sau ót, hai chân gác lên, tóc rũ lên trán, thoải mái mà lưỡi biếng, hơi thở đều đặn có vẻ như đang ngủ say. Phó Nhiễm do dự không biết có nên gọi hắn dậy không. Lại gần nhìn mới phát hiện quanh viền mắt hắn có quầng thâm, như ngày thường không được ngủ đủ giấc.

Minh Thành Hữu duy trì tư thế ngủ vừa nãy, ngay cả lật người cũng không có. Phó Nhiễm nhớ rõ tướng ngủ của hắn chưa bao giờ đàng hoàng, lần đó hai bàn tay chỉ hịn không để trên người cô. Phó Nhiễm đi qua ghế salon, đầu gối không cẩn thận đụng vào bàn phát ra tiếng động rất nhỏ.

Minh Thành Hữu hơi mở mắt, giọng nói lạnh lùng.

” Em đi đâu?”

Ngay sau đó hắn dùng sức nắm chặt cổ tay cô.

” A!”

Phó Nhiễm kêu đau, lúc này Minh Thành Hữu mới ý thức lại, buông lỏng tay một chút, cũng không cần dùng nhiều sức, một bàn tay kia liền bám vào eo ôm chặt lấy cơ thể cô.

Hắn nâng nửa người lên ngồi, hai tay ôm eo Phó Nhiễm, cầm đặt lên vai cô.

” Rất lâu rồi anh chưa được ngủ ngon thế này, luôn không ngủ được. Mới vừa rồi nằm mơ có một mục phù thủy nói cho anh biết, em là thần ngủ của anh. Em đi rồi thì anh sẽ mất ngủ, anh mở to mắt, đưa tay tóm được em.”

Phó Nhiễm nghe có chút buồn cười.

” Giấc mơ của anh thật sự rất kì quái”.

Minh Thành Hữu dùng mặt mình dụi dụi vào gò má Phó Nhiễm.

” Không phải là mơ mà là thật! Hai năm qua, chưa bao giờ anh được ngủ như vậy”.

Phó Nhiễm nghe hắn nói như vậy, giọng điệu vững vàng, đột nhiên thân mật làm tay chân cô luống cuống, Minh Thành Hữu hít một hơi sâu, mùi dầu gội đầu vẫn còn vương lại trên người cô. Ngược lại Phó Nhiễm vẫn nhớ đến chuyện cũ.

Ánh mắt hắn mở ra, u ám, ánh mắt chiếm lấy Phó Nhiễm từ phía sau. Cô đều hoài niệm đối với tất cả, chỉ đối với hắn là không.

” Đi thôi, đói bụng rồi!”

Phó Nhiễm chống tay lên đầu gối Minh Thành Hữu để đứng dậy, bàn tay hắn ôm chặt eo cô, vốn chỉ cần dùng một tay đã có thể ôm hết dáng người mảnh khảnh này. Minh Thành Hữu hôn lên mặt cô, thuận thế áp Phó Nhiễm xuống ghế salon. Cô đưa hai tay ngăn cản ở lồng ngực hắn.

“Thật sự tôi rất đói bụng”.

Ánh mắt kháng cự, Phó Nhiễm không tốn nhiều sức lực đã đẩy được Minh Thành Hữu ra, cô đứng dậy sửa sang lại tóc. Minh Thành Hữu cũng đứng dậy rời khỏi ghế salon đi theo, Phó Nhiễm tắt đèn phòng làm việc rồi cùng hắn đi ra ngoài.

Cửa thang máy khép lại, không khí lần nữa trở nên trầm mặc làm người ta không thể hít thở. Phó Nhiễm cúi thấp đầu, ánh mắt cẩn thận chú ý sắc mặt Minh Thành Hữu, chỉ sợ hắn giống lần trước đột nhiên ngã xuống. Minh Thành Hữu nâng nhẹ cằm, mắt nhìn chằm chằm trên con số thang máy. Thình thoảng vừa quay đầu lại kịp chạm với ánh mắt Phó Nhiễm, cô liền lảng tránh đi. Bên trong thang máy im lặng, có thể nghe được tiếng hít thở của nhau. Hắn dựa lưng vào tường thang máy, Phó Nhiễm nhìn về kính đối diện, Minh Thành Hữu nhìn cô chằm chằm không hề chớp mắt. Cũng chỉ có Minh Thành Hữu biết, ánh mắt lướt qua Phó Nhiễm, cũng không hề biết dừng tới đâu, đã mất hồn.

Dìng.....

Cửa thang máy mở ra, Phó Nhiễm bước qua hắn đi ra ngoài, tầng trệt là đại sảnh của toà nhà, vô cùng trống trải, nền đá cẩm thạch soi rõ bóng người. Phó Nhiễm đẩy cửa đi ra ngoài, thấy chiếc màu đen xe nhanh chóng rời đi, loáng thoáng thấy được biển số giống xe của Minh Tranh.

Minh Thành Hữu ngẩng đầu, khóe mắt cạn mị.

“Đi đâu ăn cơm?”

Nói chuyện giọng điệu vui vẻ, rất có vẻ nắm chắc phần thắng chắc. Phó Nhiễm đá đá cục đá bên chân.

“Tôi đã đồng ý với mẹ về nhà ăn cơm tối.”

“Tốt lắm, anh đi cùng em.”

Phó Nhiễm nhìn xuống mũi chân, do dự một chút.

“Đi ăn lẩu thôi.”

Minh Tranh cùng Minh Thành Hữu có khác biệt rất lớn, chỉ sợ cũng là quyết định này.

Phó Nhiễm nghĩ đến hai mươi mấy năm Minh Tranh mang thân phận con riêng, lại nhìn người đàn ông bên cạnh nổi bật này, bỗng nhiên trong lòng cô cảm thấy rất đau. Vì Minh Tranh, cũng vì Minh Thành Hữu.

Đi vào quán, không chỉ là mùi thơm bốn phía làm động lòng người, mà đập vào mặt là khí nóng càng thổi bay không khí lạnh đầu mùa đông, Phó Nhiễm cảm thấy toàn thân cũng ấm lên, cô cùng Minh Thành Hữu đi vào tìm chỗ ngồi tốt, nồi lẩu dành cho hai người được đưa lên, chờ nước sôi Phó Nhiễm bỏ toàn bộ thịt dê cùng xương rau vào nồi. Một nồi đầy, đậu hũ Nhật Bản cùng rau xà lách cho vào nồi sau đó liền có thể ăn.

Trước đó Phó Nhiễm đã gọi cho Phạm Nhân nói cho bà biết là buổi tối cô không thể về ăn cơm được. Minh Thành Hữu nhìn bộ dạng ăn ngấu nghiến của cô mà bật cười.

“Ăn ngon không?”

“Tôi thật sự đói muốn chết.”

Phó Nhiễm uống nước, lấy một miếng cải trắng trong nồi lẩu nóng gấp vào trong bát.

“Tôi thích ăn cải trắng cay.”

Minh Thành Hữu gật đầu.

“Anh biết rõ.”

Phó Nhiễm nhớ tới hai năm trước hình như cô đã nói qua những lời này với Minh Thành Hữu.

Huống Tử đi ngang qua, đúng lúc nhìn thấy Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm ngồi cạnh cửa sổ, hần xuống xe đi vào quán lẩu, Phó Nhiễm nghe được tiếng chào hỏi từ nơi xa truyền tới, đang thêm ăn lập tức giảm đi, cũng lười ngẩng đầu lên.

“Tớ nói thế nào mà tìm cậu khắp nơi không thấy, thì ra là ở đây.”

Huống tử kéo chiếc ghế bên cạnh Minh Thành Hữu ra, ánh mắt liếc nhìn một vòng xung quanh.

“Chắc chắn, nơi này không giống chỗ cậu hay thưởng thức nha, quán nhỏ thế này có gì ngon để ăn?”

Minh Thành Hữu đẩy tay hần đang để trên vai mình xuống.

“Có chuyện gì nói đi.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, không hẹn mà gấp, chạm phải ánh mắt của Huống Tử.

“Chị dâu trước cũng ở đây, tôi nhìn từ xa còn tưởng là ai”.

Huống Tử nói mang giọng điệu khinh thường.

“Tớ đã đặt hai bàn ở Lãi Viên. Thế nào, qua tham gia náo nhiệt chứ?”

Minh Thành Hữu nhìn về Phó Nhiễm, giống như muốn hỏi ý kiến của cô.

“Tôi ăn sắp no rồi.”

Phó Nhiễm dùng muỗng múc ra hai viên thịt sau đó thả vào trong chén. Thấy Minh Thành Hữu chưa hề ăn chút gì.

“Anh đi đi ! Không thích ăn lẩu cũng đừng miễn cưỡng!”

“Chị dâu trước, lời này của cô có lẽ không đúng, giống như không để cho tôi chút mặt mũi?”

Minh Thành Hữu trầm mặt, Huống Tử giống như cũng không cảm thấy.

“Tôi theo Tam Thiếu dù gì cũng như một quần hai ống, hai năm trước tôi vẫn theo bên cạnh hần chưa rời khỏi hơn nửa bước, cho tới hôm nay qua cô cũng không mời nổi sao?”

Phó Nhiễm ăn một viên thịt, cô nhai không ra tiếng, đặt đũa xuống sau đó nhìn thẳng Huống tử, nuốt thức ăn như nghẹn ở cổ họng xuống.

“Anh cũng đừng mãi kéo lấy tôi hỏi vì sao lúc đầu rời đi, tôi có quyền lựa chọn của chính mình không cần phải giải thích với anh. Hơn nữa ai vô tâm chủ động trêu chọc tới anh, không cần phải lấy tôi làm kẻ thù để chen ép khắp nơi. Còn anh nữa.”

Ánh mắt Phó Nhiễm hướng về Minh Thành Hữu.

“Chuyện bắt đầu sống chung lần nữa tôi không cần suy nghĩ, càng không muốn bị cuốn vào vòng luẩn quẩn này nữa. Anh cũng không cần nhân nhượng tôi, dù sao ở chỗ Lãi Viên đó mới là chỗ các anh nên đi.”

Phó Nhiễm nhặt chiếc đĩa lên lần nữa, mới vừa giọng nói có chút gấp gáp, tay cầm đĩa lại run, mắt cũng bị nổi lẫu nóng toả hơi nước ra càng bị mờ mịt đến mông lung, sắc mặt Huống tử bình tĩnh còn muốn mở miệng.

“Huống tử!”

Minh Thành Hữu lạnh lùng cắt lời hắn.

“Ở đây không có chuyện của cậu. Đi đi.”

Huống tử khó tin mở to hai mắt.

“Tớ thấy cậu thật hồ đồ, phụ nữ như vậy cậu còn muốn, cậu phải suy nghĩ lại hai năm trước là ai ở bên cạnh cậu.”

“Câm miệng!”

Minh Thành Hữu cầm ly rượu nặng nề ném lên bàn, tính tình mất khống chế, thật vất vả mới khống chế được.

“Còn muốn làm anh em như lời đã nói, bây giờ liền đi ngay, đây là chuyện của tớ, cậu đừng xía vào.”

Sắc mặt Huống Tử trước sau như một tên băng nhắng rút đi, vẻ mặt đầy lo lắng, Phó Nhiễm nhìn thẳng vào mắt hắn, trong mắt lạnh lùng bình tĩnh, không nóng không lạnh, cũng không có nửa phần tức giận, như không chút nào lay động được cô.

Huống Tử không cam lòng đứng dậy.

“Được, được.”

Hắn nói mấy câu.

“Ngược lại tớ muốn nhìn cậu có phải là thua bởi người phụ nữ này hay không?”

Hắn xoay người sải bước rời đi, Minh Thành Hữu ném ly rượu xuống mặt đất, mấy bàn bên cạnh có người nhỏ giọng la mắng. Phục vụ tới lần nữa đổi ly chén mới cho hắn, Phó Nhiễm trầm mặc không nói, tự lo ăn.

Đối diện có mùi thuốc lá truyền đến, Phó Nhiễm cũng không ngẩng đầu lên, đã có năm phần no bụng, Minh Thành Hữu gấp thức ăn cho cô, Phó Nhiễm cầm chén đẩy ra.

“Tôi ăn no rồi”.

Hắn hút thuốc, tay phải đang kẹp thuốc lá vươn ra bên ngoài mép bàn.

“Em không ăn bao nhiêu cả”.

“Có thể là đói lâu quá nên ngược lại không ăn được nhiều.”

Phó Nhiễm thấy nhân viên phục vụ đang khom lưng dọn dẹp ly rượu bị đập nát.

” Lời Huống Tử nói em đừng để trong lòng.”

Phó Nhiễm đặt túi xách lên trên đùi.

“Thật ra hắn nói không phải không có lý, tôi hi vọng anh cũng nên suy nghĩ kỹ càng.”

“Anh biết rõ mình đang làm gì! “

Minh Thành Hữu cầm tay cô.

“Không nên nói những lời nhân nhượng như thế, anh muốn ở chung một chỗ với em, cho nên phải nhân nhượng em anh cũng nguyện ý.”

Có lúc, nhân nhượng lại không phải là hạnh phúc. Lời của hấn làm người ta không phân biệt được thật giả, nhưng ít ra theo tâm tình Phó Nhiễm lúc này, ngoài rung động ra, còn có thể nghĩ tới điều gì khác nữa.

Minh Thành Hữu dập tắt thuốc lá.

” No thật rồi sao?”

Phó Nhiễm nhìn nồi lẩu trông như chưa được động tới, Minh Thành Hữu gấp món cô thích ăn đưa tới trong chén.

“Ăn no cũng nên ăn thêm chút nữa, coi như ăn cùng anh.”

Lúc này hấn mới bắt đầu ăn miếng đầu tiên, Phó Nhiễm thấy hấn ăn rất vội vàng, không khỏi quan tâm.

“Anh ăn từ từ, tôi cũng chưa no bụng.”

Ăn tối xong, Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm về nhà, thật ra thì chính cô cũng đi xe, nói đưa về cũng chính là đi theo phía sau nhìn cô về đến Phó gia.

Minh Thành Hữu hạ kiếng xe xuống, dừng xe cách chỗ Phó gia không xa, hấn tắt máy, móc điều thuốc hút. Đêm rồi đi hai năm trước, cũng chính là ở chỗ này hấn tận mắt thấy Phó Nhiễm cùng Minh Tranh thân mật với nhau, Minh Thành Hữu dùng sức hít một hơi thuốc lá, nhưng cũng chỉ hút một hơi, rồi lại hung hăng dập tắt.

Thực tế, hấn không được hút thuốc nữa. Trong miệng nhả ra khói mờ mờ, vương vẩn bay trên khuôn mặt anh tuấn.

Phó Nhiễm đi vào phòng khách, không nhìn thấy Phó Tụng Đình cùng Phạm Nhân ở đây, vừa nghĩ bây giờ cũng không muộn, có thể đã đi tham gia dạ tiệc.

Cô trở về phòng tắm rửa qua, bật máy tính lên, trong màn hình phát ra cảnh phim lãng mạn đang rất nổi tiếng, tình tiết ngoài dự đoán hấp dẫn long người. Phó Nhiễm đang cầm ly nước, mắt hờn gần mười phút.

Cô vuốt ve ngón cái của mình, nghĩ đến lúc Minh Thành Hữu đeo chiếc nhẫn đính hôn lên cho cô, Phó Nhiễm mở ngăn kéo ra, một hộp vải nhung bị cô nhét vào trong góc, không tìm kỹ thì căn bản sẽ không tìm được, bên trong là chiếc nhẫn còn lại.

Bạch kim sáng bóng, sau hai năm vẫn sáng chói như trước, Phó Nhiễm đeo vào ngón áp út. Vừa khít, rất xứng đôi giống như ban đầu.

Phó Nhiễm ngắm đến giật mình, trong màn hình truyền ra tiếng khóc buồn bã, nguyên nhân là nhân vật nam trong phim chết, một phút sau nhân vật nữ ở trong lòng nguyện ý dùng tính mạng đi theo người yêu của mình, một ngày nào đó mở mắt ra phát hiện không bao giờ được gặp nữa, đau đớn này tê tâm liệt phế không ai có thể chịu đựng nổi.

Tâm tình Phó Nhiễm trầm xuống theo như kịch bản phim, giống như tất cả những người khác không nhận được oán trách đạo diễn. Trên thực tế, những tình yêu không thể trọn vẹn cũng có rất nhiều, không khỏi quá mức tàn nhẫn.

Phó Nhiễm đem chiếc nhẫn đặt lại bên trong hộp trang sức, sau đó cẩn thận cất vào trong góc.

Phó Nhiễm tắt máy tính, sờ mắt, có chất lỏng chảy xuống.

Mơ hồ chìm sâu vào giấc ngủ, lúc điện thoại di động vang lên, Phó Nhiễm đang cảm giác gặp ác mộng đến mức không tỉnh dậy được, làm cô sợ tới mức muốn giãy giụa, đột nhiên mở mắt ra, thấy điện thoại trên tủ đầu giường phát sáng.

Cô lau mồ hôi, đưa tay lấy di động, vì đang nửa tỉnh nửa mê nên có chút mơ hồ, Phó Nhiễm cũng không nhìn màn hình hiển thị tên gọi tới mà trực tiếp nhấn phím nghe.

“Alo, ai vậy?”

“Là anh.”

Giọng đàn ông trầm thấp, hơi khàn khàn. Phó Nhiễm khẽ xoa mắt, lười biếng lật người, đem cánh tay rúc vào chăn.

“Có chuyện gì sao?”

” Phó Nhiễm, anh không ngủ được, em nói chuyện với anh đi.”

Phó Nhiễm lấy di động bên tai ra, xem đồng hồ, hai giờ bốn mươi phút sáng. Lời nói Phó Nhiễm mang theo chút mông lung và kiêu kỳ không nói lên được.

“Anh cũng không nhìn mấy giờ rồi sao? Mai không phải đi làm hả?”

Bên kia một hồi lâu không thấy động tĩnh, đầu Phó Nhiễm kê sát chiếc gối, rất nhanh lại muốn ngủ.

“Phó Nhiễm.”

“Ừ.”

Cô vô thức đáp nhẹ một tiếng, mí mắt nặng trĩu.

“Buồn ngủ lắm sao?”

Dù giọng nói người đàn ông rất mê hoặc gợi cảm đi chăng nữa, lúc này cũng không thu hút được Phó Nhiễm chút nào, cô chỉ muốn ngủ.

“Ừ.”

“Phó Nhiễm, nói cho anh biết hai năm trước em sống ra sao?”

Minh Thành Hữu giống như không buồn ngủ, giọng nói rõ ràng, khiến người khác thấy lạnh lẽo không đoán được.

Bên tai nghe vô số lời hằn nói, từng cơn buồn ngủ của Phó Nhiễm bị hằn bắt buộc rời đi, người sau khi mới tỉnh thì thần kinh sẽ trở nên nhạy cảm, cô ôm cái gối.

“Chính là cứ thế trôi qua.”

Thời gian như thoi đưa, cô không còn kịp quay đầu nữa, thời gian hai năm đã vội vã trôi qua.

Minh Thành Hữu cũng không nhắc tới hai năm thuộc về hằn, sau khi Phó Nhiễm đắn đo, hỏi hằn.

“Còn anh, làm sao qua được?”

Đầu bên kia có chút trầm mặc, cô không mở đèn, kéo rèm cửa sổ phòng thấy khoảng không gian đen kịt, sau một lúc lâu, mới nghe thấy người đàn ông thờ ơ cười yếu ớt.

“Căn bản là làm việc, cũng không có chuyện gì đặc biệt.”

Thỉnh thoảng Phó Nhiễm sẽ cùng hằn nói vài câu, đại đa số đều là Minh Thành Hữu nói, nhưng thời gian yên lặng lâu hơn.

Buổi sáng tỉnh lại, bả vai đau tới mỗi nhừ, đầu óc còn choáng váng hơn, vừa nhìn mới phát hiện chăn chỉ che dậy từ phần eo trở xuống, điện thoại di động còn biểu hiện trạng thái đang trò chuyện, Phó Nhiễm cầm lên tai lắng nghe, không có động tĩnh, cô đưa tay tắt máy.

Mới vén chăn lên để đứng dậy, điện thoại di động lại lập tức vang lên.

Biểu hiện người gọi tới là Minh Thành Hữu.

Phó Nhiễm xỏ dép, vừa nghe điện thoại vừa đi tới hướng phòng tắm.

“Rời giường?” t

Trong lời nói Minh Thành Hữu có vẻ mệt mỏi, Phó Nhiễm soi gương chải đầu.

“Tối hôm qua tôi ngủ thiếp đi.”

“Hôm nay là lễ Giáng Sinh, buổi tối anh tới đón em.”

Phó Nhiễm chuẩn bị muốn từ chối.

” Phó Nhiễm, muốn bắt đầu cùng em lần nữa là anh nói, em càng trốn tránh anh càng ép buộc, chờ anh ở phòng làm việc.”

Nói xong, sau đó cúp điện thoại.

Phó Nhiễm rửa mặt xong ra khỏi phòng, hôm nay cô thức dậy muộn, xuống lầu thấy Phó Tụng Đình đang ở nhà.

“Cha, sao còn chưa đi làm?”

Nét mặt Phạm Nhân đầy lo lắng, sắc mặt Phó Tụng Đình cũng nặng nề, báo mới hôm nay còn đặt ở trên bàn chưa động tới, Phó Nhiễm ngồi vào bên cạnh Phạm Nhân.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì quan trọng.”

Phạm Nhân an ủi cô.

“Con nhanh đi phòng làm việc đi.”

Phó Nhiễm nhìn về phòng ăn, bữa ăn sáng má Trần chuẩn bị xong còn nguyên, cô có cảm giác mơ hồ là có chuyện xảy ra.

“Hôm nay cha nghỉ ngơi sao?”

Đôi mắt Phạm Nhân ửng hồng.

“Tiểu Nhiễm.”

Phó Tụng Đình đứng lên, đi lên lầu hai.

“Mẹ, mẹ đừng khóc, có gì từ từ nói.”

Phó Nhiễm rút khăn giấy cho bà lau, giọng Phạm Nhân khê nghẹn ngào.

“Cha con có thể gặp phải điều phiền toái, tạm thời mấy ngày này sẽ đợi ở nhà, cụ thể không nói rõ chuyện gì, chỉ nghe bạn bè thân quen nói có liên quan tới một bức thư nặc danh. Nhưng trong giới quan chức phức tạp, chỉ một bức thư nặc danh thật sự cũng không có gì, sợ là sợ có người bỏ đá xuống giếng, hơn nữa gần đây kiểm tra cực kỳ nghiêm ngặt.”

“Mẹ.”

Phó Nhiễm lo lắng theo, nhưng cố gắng tỏ ra bình thường.

“Thanh giả tự thanh*, cứ để cho cha ở nhà nghỉ ngơi một chút, chờ sự tình điều tra rõ cũng tốt.”

(* Ying: ‘thanh giả tự thanh’- người thanh liêm sẽ luôn trong sạch)

Cả ngày Phó Nhiễm không có tâm tư ở phòng làm việc, Phó Tụng Đình làm quan chức nhiều năm, lần đầu tiên gặp chuyện như vậy.

Buổi trưa cô cố ý về qua nhà một chuyến, Phạm Nhân đắm chiêu ủ dột cả ngày, tinh thần Phó Tụng Đình cũng không khá hơn.

Phó Nhiễm tắt đèn phòng làm việc, cùng mấy vũ sư đi ra ngoài cùng nhau, trong lòng cô đầy tâm sự, hoàn toàn không nhớ ra được là Minh Thành Hữu đã hẹn với cô.

Có một vũ sư gần đây mới có bạn trai, cô vẫy tay chào hẹn gặp lại cùng các đồng nghiệp, mấy người đi xuống cầu thang vừa nói vừa cười, Phó Nhiễm đi tuốt ở đằng trước, thỉnh thoảng một chiếc xe hơi màu đen đột nhiên dừng ở trước mặt cô, tiếng thắng xe kết thúc, một người đàn ông mặc Tây phục xuống từ chỗ cạnh ghế lái.

“Phó tiểu thư.”

Phó Nhiễm cau mày.

“Có chuyện gì vậy?”

Có thể biết nơi làm việc cùng họ của cô, nghĩ đến không thể nào là tình cờ, đầu lông mày Phó Nhiễm chau lại, người đàn ông kéo cửa xe chỗ ngồi phía sau ra.

“Có người muốn gặp cô, xin mời.”

Phó Nhiễm đứng yên tại chỗ.

“Là ai?”

“Có liên quan tới việc của cha cô, nhất định cô sẽ cảm thấy hứng thú.”

Phó Nhiễm nghe vậy, cũng không dám có động tác tùy tiện, mấy người đồng nghiệp sau lưng thấy có cái gì không đúng.

“Tiểu Nhiễm, không sao chứ?”

Người đàn ông đưa một tay cầm bả vai của cô, khẽ đẩy, bước chân Phó Nhiễm khẽ lão đảo, mỉm cười hướng đồng nghiệp sau lưng.

“Lâm Lâm, có thể là có người bạn muốn gặp tớ, mọi người mau trở về đi, trên đường đi nhớ luyện thật giỏi hứng thú thứ hai của cậu nha.”

Chiếc xe màu đen đưa Phó Nhiễm đi mất.

Người bạn bên cạnh mang gương mặt khó hiểu.

“Lâm Lâm, Tiểu Nhiễm có ý gì vậy?”

Lâm Lâm thu hồi tầm mắt.

“Hứng thú của tớ là thích nhớ biển số xe.”

Lúc Minh Thành Hữu lái xe đến, chỉ thấy mấy vũ sư của phòng làm việc, cũng không nhìn thấy bóng dáng Phó Nhiễm đâu.

82. Chương 82

Chương 82: Tam Thiếu đùa giỡn phong lưu

Phó Nhiễm đi theo người đàn ông tới nơi, là một quán bar, mặc dù quy mô không so được với Mê Tính nhưng cũng tương đối nổi tiếng ở Nghênh An. Cô đứng im ở cửa do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn bước vào.

Người đàn ông đi trước gõ cửa phòng, nghe được tiếng đáp lại, lúc này mới để Phó Nhiễm đi vào. Cô nghe thấy tiếng cửa ở phía sau đóng lại, về sau, là đóng chặt nặng nề. Bên trong bao sương chỉ có một người đàn ông, Phó Nhiễm xác định cô cũng không biết người này.

“Phó tiểu thư, mời ngồi, mời ngồi.”

Đối phương tỏ thái độ nhiệt tình, ước chừng bốn mươi mấy tuổi, ngược lại mặc Tây phục rất lịch sự.

“Không cần.”

Phó Nhiễm nhã nhặn từ chối.

“Xin hỏi ông tìm tôi tới có chuyện gì sao?”

“Vẫn là ngồi nói đi, đến đây.”

“Nghe nói là có liên quan tới cha tôi sao?”

Phó Nhiễm đi thẳng vào vấn đề, sắc mặt người đàn ông ngượng ngùng không nén được giận.

“Phó tiểu thư, cô có thể gọi tôi là thư ký Sài.”

Phó Nhiễm không trả lời, chỉ chăm chú nhìn về phía hắn.

“Nếu như vậy, được, chúng ta có lời gì nói thẳng đi.”

Thư ký Sài ngồi vào ghế sa lon, ngón tay thuần thục đốt thuốc, bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, xem ra cũng là khách quen phong lưu, bề ngoài lịch sự bên trong lại là truy lạc.

“Chuyện của cha cô rất khó giải quyết, cấp trên có ý muốn điều tra kỹ, mặc dù chuyện thơ nặc danh có chút bị thổi phồng, nhưng không ít tình huống lại là thật, nhưng nếu truy cứu đến cùng, nói không chừng. . . .”

Phó Nhiễm ngồi vào chỗ của mình trên ghế sa lon đối diện thư ký Sài.

“Chẳng lẽ ngài có biện pháp?”

“Không phải tôi.”

Thư ký Sài vắt chân lên đắc ý.

“Do người khác, cô cũng biết, chuyện này nói truy cứu, nó chính là chuyện lớn, nói không truy cứu, chuyện lớn cũng không phải là cái rắc gì.”

Trong lòng Phó Nhiễm chán ghét, nhưng sắc mặt không thấy lộ rõ.

“Nếu chuyện có thể giải quyết thì thật tốt, cũng làm phiền thư ký Sài giúp một tay nói vài lời xin cho, sau này khẳng định tôi sẽ không quên ơn của ngài.”

“Này. “

Thư ký Sài lấy thuốc lá mang theo ra.

“Tôi làm sao có khả năng này, quan trọng còn phải nhìn thái độ của Phó tiểu thư nữa.”

“Tôi?”

Phó Nhiễm trợn tròn đôi mắt trong veo, không biết là không biết thật hay là giả vờ không biết.

“Đương nhiên là tôi luôn mong được bình an.”

“Vậy thì tốt.”

Thư ký Sài bưng ly rượu lên đưa cho Phó Nhiễm, cô đưa tay tiếp nhận, thư ký Sài thấy bên cạnh không có ai, hắn hạ thấp giọng nói ra một cái tên.

“Cô biết chứ?”

Phó Nhiễm có chút sợ hãi, cô đã từng nghe Phó Tụng Đình nói qua, trên các mặt báo cũng thường có bóng dáng của ông ta, chức vị của ông ta cao hơn Phó Tụng Đình một cấp, ở Nghênh An cũng là nhân vật hô phong hoán vũ.

“Ngài nói, chuyện này ông ấy có thể giúp một tay?”

“Dĩ nhiên, còn không phải chỉ là một câu nói, nhưng có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Ông ta đã gặp qua Phó tiểu thư trên tiệc rượu một lần, cô cũng biết, vợ ông ta chết bởi lý do ngoài ý muốn hai mươi năm trước đến nay vẫn không kết hôn, nhưng đối với cô chính là vừa gặp đã thương, cho nên. . . .”

Nói chuyện đến nước này, đủ rõ ràng rồi.

Phó Nhiễm lại cảm thấy mấy phần nực cười.

“Ngài nói đi.”

Thư ký Sài thấy cô đã hiểu ý.

“Một đêm mà thôi.”

Phó Nhiễm buông ly rượu trong tay.

“Làm sao tôi lại có thể tin tưởng lời nói của ngài, nói ngược lại, như thế nào mới có thể chứng minh ông là bí thư của ông ta thật, hoặc là sau đó ông ta sẽ không đổi ý?”

“Cô gọi điện thoại cho cha cô là có thể biết thật giả, một khi ông đáp ứng chuyện này, yên tâm, tuyệt đối có thể thành công.”

Thấy Phó Nhiễm không nói lời nào, thư ký Sài vội vàng nói tiếp.

“Cô suy nghĩ một chút, còn có thể có lựa chọn tốt hơn sao? Chuyện này quan hệ đến con đường làm quan của Phó gia.”

Mặc dù Phó Nhiễm không đoán được đầu đuôi chuyện này, nhưng nghĩ như thế nào cũng cảm thấy tức cười, thư ký Sài cũng buồn bực, một loại phản ứng đầu tiên hoặc là thà chết không theo khóc đến long trời lở đất, hoặc là làm bộ như uất ức nhưng cũng gật đầu đáp ứng, hẳn chưa từng gặp qua phản ứng lạnh lùng như vậy.

“Chẳng lẽ cô không lo lắng sao?”

“Tôi đều lo lắng như mọi người.”

Giọng điệu Phó Nhiễm nặng nề hơn.

“Cho nên?”

“Thư ký Sài, chúng ta nên nói trắng ra thôi.”

Thư ký Sài ngẩn ra.

“Tôi nói cô còn chưa hiểu?”

“Hiện tại chuyện này vẫn không phải lỗi của cha tôi, nhưng cũng không đến mức phải chịu trách nhiệm về bức thư nặc danh kia, thư ký Sài, ông nói lên yêu cầu như thế càng thêm buồn cười, sự kiện hoang đường kia không cần phải đắn đo, ông nói là có người bày mưu đặt kế, nếu như vậy, tôi cũng có thể trực tiếp đi tìm hắn để đối mặt để hỏi cho rõ ràng.”

Phó Nhiễm nói xong, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng về phía thư ký Sài.

Thần sắc thư ký Sài sụp xuống.

“Cô không muốn tôi cũng chỉ có thể trở về nói thật, đến lúc đó cũng đừng trách tôi không nói qua với cô.”

Phó Nhiễm nghe vậy, mặc dù có hoài nghi nhưng cũng không dám làm mất lòng, thư ký Sài đến bên cạnh, bưng ly rượu lúc trước đưa cho Phó Nhiễm lên.

“Cô cũng đừng quá khắt khe, tôi uống ly rượu để thả lỏng, tôi cũng là vì tốt cho cô.”

Phó Nhiễm nhận lấy cái ly, chỉ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Thư ký Sài đưa tay nâng ly lên, thấy mép chén áp đến khóe miệng Phó Nhiễm.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nói, ngay sau đó cửa bị dùng sức đẩy ra, Minh Thành Hữu nhìn thấy Phó Nhiễm, thần sắc buồn bã rõ ràng, hắn đưa tay đóng cửa lại sải bước đi tới.

Tự nhiên ánh mắt rơi vào chén rượu kia của Phó Nhiễm.

Thư ký Sài nhìn thấy Minh Thành Hữu, sợ hãi vội vàng đứng lên ngồi xuống, Minh Thành Hữu đoạt lấy ly rượu trong tay Phó Nhiễm.

“Người khác đưa rượu cho em em cũng dám uống, không biết không may là gì đúng không?”

Phó Nhiễm mím chặt khoe miệng, đột nhiên bừng tỉnh, nghĩ lại cũng cảm thấy sợ.

Thư ký Sài phần nộ nói.

“Nói kiểu gì vậy, chẳng lẽ cho là tôi sẽ bỏ thuốc vào trong rượu?”

Phó Nhiễm kéo nhẹ ống tay áo Minh Thành Hữu.

“Vị này là thư ký Sài.”

“Minh Thành Hữu ngồi vào bên cạnh Phó Nhiễm, cô kê bên tai hắn, nói tên.

“Đã như vậy, ly rượu này coi như tôi mời ông.”

Minh Thành Hữu nghiêng người đứng dậy, nâng ly rượu đưa về phía thư ký Sài, sắc mặt thư ký Sài lúng túng, thần sắc quái dị không nói nên lời, đáy mắt Minh Thành Hữu như hiện lên tia sáng quắc, cũng không nói thẳng, chỉ lạnh lùng lặp lại.

” Thư ký Sài?”

Ba chữ này, hắn nhấn mạnh từng chữ.

Thư ký Sài bất đắc dĩ đưa tay nhận lấy, ánh mắt Minh Thành Hữu chú ý ông ta từ từ đem chén rượu lại gần miệng, Minh Thành Hữu khẽ nhếch cằm, góc độ nhìn tới làm thư ký Sài nơm nớp lo sợ, ông ta ngửa cổ lên, liều mạng uống hết.

“Thư ký Sài, đúng không?”

Thấy ông ta uống một hơi cạn sạch, lúc này Minh Thành Hữu mới ngồi trở lại bên cạnh Phó Nhiễm.

“Đúng, đúng.”

Thư ký Sài không ngừng gật đầu.

“XX gần đây được không?”

Minh Thành Hữu nói ra tên tên tuổi vị quan chức kia.

Thư ký Sài càng tỏ ra không bình tĩnh, đưa tay ra sức lau mồ hôi.

“Rất tốt.”

“Thư ký Sài là năm nào đến công tác vậy, lúc trước tôi từng gặp ông ta ở bữa tiệc mấy lần, chưa từng thấy qua ông.”

So sánh với thư ký Sài, Minh Thành Hữu ngược lại lại có thể chèn ép ông ta, hắn móc ra điều thuốc đưa cho thư ký Sài.

“Tôi đốt thuốc giúp ông.”

“Không, không.”

Thư ký Sài nào dám để vị thiếu gia này khom lưng.

“Tự tôi có thể làm.”

Qua qua lại lại, sắc mặt Phó Nhiễm càng lúc càng trầm xuống.

Minh Thành Hữu tùy tiện nói mấy câu cùng thư ký Sài, lúc gần đi Phó Nhiễm thấy thư ký Sài đầu đầy mồ hôi, mặt sung huyết đỏ bừng, giống như một bộ dạng cấp bách khó dẫn nổi.

Cửa bị đóng sầm, trong nháy mắt người đã rời đi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ngón tay Minh Thành Hữu chỉ ra hướng cửa.

“Mới vừa rồi nếu như em uống hết chén rượu kia, anh hỏi em, lúc này em đi tìm ai để dập tắt lửa?”

Sắc mặt Phó Nhiễm trắng bệch, đột nhiên nhìn tới tức giận trong mắt Minh Thành Hữu.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không uống, chẳng lẽ ông ta còn có thể mạnh mẽ trút cho tôi hay sao?”

“Nhưng nếu ông ta trút cho em thì sao?”

Ánh mắt Phó Nhiễm lướt qua một ly chất lỏng đổ đầy trên khay trà, cô ngã về phía sau, một bóng đen đột nhiên đè xuống trước mắt, Minh Thành Hữu cắn một cái trên làn môi cô, cánh tay cũng khê ghì chặt cổ Phó Nhiễm.

“Thật sự anh nên nhìn em uống xong chén rượu kia, sau đó thì buổi tối em có thể mặc anh muốn làm gì thì làm.”

Phó Nhiễm đưa tay đẩy hấn ra.

“Biết trong rượu có thuốc anh còn khiến thư ký Sài uống?”

“Dù sao uống đồ chơi kia cũng không chết người.”

Phó Nhiễm hơi cau mày.

“Không đắc tội với một người tốt hơn so với đắc tội với một người.”

“Tại sao ông ta phải tìm đến em?”

Minh Thành Hữu đi thẳng vào chủ đề.

Phó Nhiễm đem đại khái mọi chuyện nói cho Minh Thành Hữu nghe.

Cánh tay hấn đưa tới nắm chắc bả vai Phó Nhiễm.

“Chuyện như vậy em trực tiếp tìm anh là tốt rồi, cần gì phải để người khác tiện nghi.”

Khuỷu tay Phó Nhiễm đụng vào ngực hấn.

“Ông ta nói về chuyện của cha tôi, nhất định tôi phải tới xem một chút.”

Minh Thành Hữu thu hồi nụ cười, ghì mặt cô quay sang và áp mặt sát vào mặt cô.

“Phó Nhiễm, em trở lại, tất cả chuyện của em anh đều coi là việc của anh, anh nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp em.”

“Anh muốn dùng chuyện này làm điều kiện trao đổi?”

Phó Nhiễm nhìn thẳng vào đáy mắt Minh Thành Hữu, ánh mắt hấn nghiêm túc rõ ràng hiếm thấy, Phó Nhiễm nhú chặt mi tâm, sắc mặt mơ hồ lạnh xuống.

Minh Thành Hữu nghiêng người, bàn tay bám lấy gò má, mắt vẫn đặt tại trên người Phó Nhiễm như cũ.

“Anh muốn em trở về là anh muốn bắt đầu lần nữa, không liên quan tới chuyện trao đổi.”

Không gian bên trong bao sương nhỏ hẹp, hơn nữa vừa mới trải qua chuyện như vậy, mùi thuốc lá hỗn hợp cùng mùi rượu nồng đậm, dạt đầy Phó Nhiễm bắt đầu khó chịu.

Minh Thành Hữu nhận thấy cô khó chịu, hấn kéo Phó Nhiễm đi ra ngoài, rời khỏi nơi ồn ào huyền ảo, hô hấp cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Phó Nhiễm ăn xong cơm tối cùng Minh Thành Hữu xong, Minh Thành Hữu vốn cũng sắp xếp những tiết mục khác, nhưng hai người cũng không tập trung tư tưởng, sau khi ăn cơm xong đều tự rời đi.

Xe đi rất nhanh vào khu biệt thự Nam Đường, Tiêu quản gia nghe thấy tiếng chuông liền ra mở cửa, Minh Thành Hữu bước vào, thấy Lý Vận Linh ở phòng khách đang loay hoay với cây cảnh của bà.

“Mẹ.”

Lý Vận Linh cũng không ngẩng đầu lên.

“Chú Sài con đâu?”

Minh Thành Hữu cầm chìa khóa xe ném về phía khay trà, nặng nề ngồi vào ghế sa lon.

“Quả nhiên là mẹ, ông ta cần hạ hỏa, có thể phải qua ngày mai mới tốt lên được.”

Lý Vận Linh đưa ngón tay chỉ thẳng Minh Thành Hữu.

“Nếu bị con nhận rõ mẹ cũng không có gì đáng nói, nhưng con cùng chú Sài đối đầu với nhau làm sao còn làm ông ta ra nông nổi như vậy?”

“Ông ta đã gọi điện thoại ẹ.”

Minh Thành Hữu nhận lấy ly trà Tiêu quân gia đưa tới.

Lý Vận Linh không nói không rằng, cắt bỏ cành lá dư thừa đi, về sau đem hoa cắm vào bên trong bình hoa.

“Thành Hữu, cho đến bây giờ cô ta vẫn còn giá trị để cho con tới cửa truy vấn?”

Minh Thành Hữu thổi lá trà dạt sang một bên, hai mắt sụp xuống thu lại tất cả cảm xúc.

“Mẹ, chiều này của mẹ thật sự không inh chút nào, để cho hấn giả danh thư ký Sài, dù gì thư ký của XX cũng là họ Sài, như vậy làm tổn hại tới danh dự của người khác, coi chừng sẽ tìm mẹ tính sổ.”

“Tên nhóc chết tiệt, ta đưa cô ta đi như vậy hấn sẽ không cần sao? Ta là gián tiếp vì tốt cho cô ta, hai bên đều có lợi.”

Minh Thành Hữu khê uống hớp trà, ánh mắt lại đang từ từ chuyển sang lạnh lùng, Lý Vận Linh không để ý tới, trong miệng càng ngày càng không thu lại được.

“Ta vốn định sẽ tác thành cho cô ta, dù sao cũng đã ngủ cùng, chuyện của Phó Tụng Đình nhất định hấn sẽ giúp, một công đôi việc.”

“Phanh!”

Cây kéo trong tay Lý Vận Linh lão đảo, thiếu chút nữa cắt tới tay.

Bà không thể tin nổi nhìn bên trong phòng khách bữa bãi, mảnh vụn thủy tinh vỡ vụn rơi đầy đất, nhìn lại Minh Thành Hữu ngồi đối diện, sắc mặt u ám không ngờ tới, thần sắc làm cho người ta sợ hãi, Lý Vận Linh đem cây kéo đập lên mặt bàn.

“Thành Hữu, con có ý gì?”

“Chuyện của Phó gia cũng là mẹ làm ra?”

“Ta lại hi vọng ta có khả năng đó.”

Lý Vận Linh nổi giận.

“Chuyện thư nặc danh đơn thuần là ngoài ý muốn, chẳng qua ta chỉ là thăm dò được tình hình thôi, đừng cho là ta không biết trong lòng con đang có tâm tư gì, ra ngoài huyền não ồn ào, chuyện con cùng Nhụy Nhụy con cũng cất giấu, Thành Hữu, dừng lại đi!”

“Mẹ.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu như giảm bớt sự căm kình.

“Chuyện của con mẹ có thể đừng động tới hay không?”

“Ta mặc kệ con được không? Hôm nay ta chỉ cho con nhỏ kia một chút dạy bảo, nếu con làm xằng làm bậy nữa ta cũng không thể bảo đảm chuyện sau này.”

Tâm tình Lý Vận Linh kích động, Tiêu quân gia nghe thấy động tĩnh liền ra ngoài, đứng im ở cửa cầu thang cũng không dám đến gần.

“Con nói rồi, con có chừng mực.”

“Thành Hữu, nếu mọi chuyện đã qua rồi thì cứ để nó trôi qua đi, con như vậy ta sợ con sẽ rơi vào lần nữa.”

Minh Thành Hữu khê nhếch môi cười lạnh.

“Nhưng nếu như con thật sự muốn rơi vào, mẹ đề phòng trốn tránh cũng không thể, nhưng nếu như con không nghĩ tới. . . .”

Khóe miệng hắn dần dần mím lại.

“Cho nên, mẹ cứ ở nhà làm vườn với cây cỏ của mẹ đi, đừng động tới con.”

Lý Vận Linh tức giận đến nghiêng răng.

” Nhụy Nhụy có biết không?”

Minh Thành Hữu nâng chân trái lên, xoay xoay chiếc nhẫn đính hôn bên tay trái.

“Biết.”

Lý Vận Linh giật mình cao giọng.

“Vậy nó nói thế nào?”

Minh Thành Hữu có vẻ như không kiên nhẫn, sai Tiêu quản gia đi pha thêm ly trà lần nữa.

“Con có nói qua với cô ấy, nếu không chịu được thì có thể rời đi.”

Lý Vận Linh cầm cây kéo chỉ hướng Minh Thành Hữu.

“Chúng ta đều thiếu nợ con.”

Trong lòng phần hận lại khó khăn bổ sung thêm một câu.

“Con là đời trước mắc nợ Phó Nhiễm.”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên, mắt nhìn về chiếc đèn phong cách Châu Âu trên đỉnh đầu.

“Thành Hữu, con cũng trưởng thành rồi, theo ta thì hãy để cho Nhụy Nhụy trở về Nghênh An nhanh lên một chút, sớm sinh đứa bé đi, con xem ta ở nhà cả ngày rất buồn chán. “

Lý Vận Linh bỏ cái bao tay ra, nhìn Minh Thành Hữu đáng vẻ mắt nhìn không nhịn được hỏi tiếp.

“Thành Hữu, năm qua các con là ở cùng một chỗ sao?”

Minh Thành Hữu thu hồi thần sắc, ánh mắt buồn bã, hắn bình tĩnh trở lại, cố giấu cảm xúc trong ánh mắt, có chút dở khóc dở cười.

“Mẹ, mẹ thật là ‘già mà không kính’, ngay cả chuyện như vậy cũng trông nom.”

“Ô hay.”

Lý Vận Linh cười nói.

“Đứa nhỏ chết tiệt, càng ngày càng không đứng đắn.”

Phó Nhiễm lái xe trở về Phó gia, đi vào phòng khách cũng không thấy bóng dáng Phạm Nhân, Phó Tụng Đình ngồi một mình ở phía trước cửa sổ, trên chiếc bàn thấp đang bày một bàn cờ.

Cô nhẹ nhàng đi tới, thấy Phó Tụng Đình đang đánh cờ một mình, cánh tay trái chống trước ngực, đáng vẻ đang mãi miết suy nghĩ.

Phó Nhiễm lặng yên không một tiếng động ngồi vào đối diện ông.

“Cha.”

Phó Tụng Đình ngẩng đầu lên.

“Làm ta hoảng sợ, vừa trở về sao?”

“Vâng.”

Phó Nhiễm nhìn xung quanh.

“Mẹ đâu?”

“Mẹ con thấy trong người không thoải mái, ăn xong cơm tối liền lên lầu nghỉ ngơi.”

“Đã khám bác sĩ chưa cha?”

“Bệnh cũ, trong lòng bà ấy có chuyện.”

Phó Tụng Đình thu hồi quân cờ.

“Cùng cha chơi tiếp nào.”

Phó Nhiễm không tập trung.

“Cha, sớm nghỉ ngơi một chút đi, ‘thanh giả tự thanh’, mọi chuyện nhất định sẽ qua thôi.”

Phó Nhiễm cùng Phó Tụng Đình đi lên lầu, tới phòng ngủ chính thăm Phạm Nhân, cơm tối đặt ở bên cạnh không hề động đến, Phó Nhiễm an ủi mấy câu sau đó đi ra ngoài, bây giờ chuyện đã phát triển đến mức này, chỉ có thể đi một bước tính tiếp một bước.

Phó Tụng Đình cũng nhờ vả các mối quan hệ khắp nơi, hi vọng mọi chuyện sẽ không có gì xảy ra.

Mấy ngày đi qua, vẫn không hề có tiến triển như cũ.

Phó Nhiễm từ phòng vũ đạo đi ra ngoài, trong hành lang liền nghe đến mấy tiếng chuông điện thoại, cô sờ túi, vội vàng bước nhanh đến hướng phòng làm việc. Phó Nhiễm đẩy cửa đi vào, điện thoại di động phát ra tiếng chuông chấn động, cô nhìn số điện thoại gọi tới, mới ấn phím kết nối, bên kia cũng đã cúp máy.

Hiển nhiên không đợi được cô nhận máy.

Phó Nhiễm nhìn chằm chằm trên tên Minh Thành Hữu trên màn hình, trong lòng cô có chút hi vọng, do dự một chút sau đó gọi lại.

Mãi vẫn không có người nghe máy. Trong lòng Phó Nhiễm như dây cung bị căng lên không có cách nào hồi phục, cô lo lắng lưỡng lự trong phòng làm việc, sau đó lại gọi lại cho Minh Thành Hữu, nhưng vẫn không ai nhận máy như cũ.

Gần tối, các thầy giáo của phòng làm việc cũng tan việc.

Phòng làm việc mở chiếc đèn bàn nhỏ, Phó Nhiễm cầm điện thoại trong tay, cô nằm nhoài về phía trước bàn nhưng lại ngủ mất, chuông điện thoại chột vang lên, cô thức tỉnh, thấy là Minh Thành Hữu gọi tới.

“Này, anh ở đâu?”

Đối diện giống như có tiếng cười lạnh.

“Hắn đang ở Mê Tính, cô qua đây đón hắn đi.”

Nói xong, điện thoại bị cắt đứt, không cho Phó Nhiễm thêm cơ hội mở miệng nữa.

Cô thu dọn đồ xong vội bước ra khỏi phòng làm việc.

Phó Nhiễm đi tới Mê Tính, vào phòng Vip Thiên Tự, cô đẩy cửa phòng bao ra còn chưa đi vào, mùi thuốc lá nồng nặc đập vào mặt, phòng bao to như vậy mọi người ăn uống vui vẻ xong đều rời đi, Huống Tử đứng trước sofa, nghe thấy động tĩnh liền xoay người...

Phó Nhiễm đi tới phía sau hắn, ánh mắt nhìn sắc mặt Huống Tử, lúc này mới thấy Minh Thành Hữu nằm không nhúc nhích trên ghế sofa.

“Hắn uống nhiều quá.”

Sắc mặt Huống Tử vô hồn. Điện thoại của Minh Thành Hữu cùng mấy thứ đồ nằm xốc xếch trên bàn, Huống Tử thấy Phó Nhiễm còn đứng yên.

“Tất cả đều chỉ vì chuyện của cô, hôm nay hắn mở tiệc mời không đúng người có máu mặt ở Nghênh An Thị. Tôi xem, mặt mũi to nhất không phải bọn họ mà là cô!”

Minh Thành Hữu khó chịu nhíu mày, mắt hắn khẽ động, giống như sắp tỉnh lại.

” Huống tử, con mẹ nó cậu không để cho tôi ngủ ngon? Dọn dẹp đi.”

Giọng nói như vậy cùng Minh Thành Hữu hai năm trước không có gì thay đổi. Huống Tử cũng không tức giận chút nào, hắn cũng không thèm nhìn qua Phó Nhiễm.

” Tổ đi nha.”

“Rót cho tổ ly nước.”

Minh Thành Hữu ra lệnh. Huống Tử mặc kệ không trả lời, đi ra hướng cửa . Phó Nhiễm cầm ly thủy tinh rót nước đi tới trước mặt Minh Thành Hữu.

“Uống đi.”

Hai mắt của người đàn ông vẫn khép chặt, đem đôi môi khê mở ra, chờ người khác đút cho hắn. Phó Nhiễm hạ thấp mép chén, Minh Thành Hữu quả thật khát gần chết, hắn há to miệng uống sạch nước trong ly. Phó Nhiễm nhắc nhở.

” Coi chừng sặc.”

“Khụ khụ ——”

Lời nói chưa dứt, Minh Thành Hữu chợt ngồi dậy ho kịch liệt, Phó Nhiễm thấy hắn có vẻ khó chịu, vội vàng vươn tay vỗ nhẹ sau lưng hắn. Đợi trở lại bình thường, Minh Thành Hữu mới mở mắt, tựa như còn chưa rõ tình trạng lúc này, nhìn xung quanh không có bóng người.

“Sao em ở đây ?”

“Huống Tử gọi cho tôi.”

Phó Nhiễm đặt ly nước lại trên bàn. Thân thể hắn nằm lui ra phía sau, đầu thoải mái gối lên chân Phó Nhiễm, chỉ trước kia mới có thân mật như vậy, Phó Nhiễm co quắp, lấy tay đẩy bờ vai hắn.

“Còn khát không? Tôi rót thêm cho anh ly nước”.

Minh Thành Hữu sao chịu bỏ qua chứ, hắn cầm tay Phó Nhiễm.

“Hết khát rồi, chỉ là đầu hơi choáng váng, xoa cho anh đi.”

Hắn mở mắt ra, nhìn lên cầm Phó Nhiễm, không thấy rõ thần sắc của cô. Minh Thành Hữu véo nhẹ lấy tay cô.

” Phó Nhiễm.”

“Ừ.”

Cô cúi đầu, cả khuôn mặt hòa nhập vào trong ánh mắt Minh Thành Hữu. Giống như trước kia, thời gian hai năm chưa làm khuôn mặt thay đổi bao nhiêu.

Huống Tử đi ra ngoài cũng không đóng cửa lại, lúc này mùi thuốc lá cũng bay đi không ít. Minh Thành Hữu cầm tay Phó Nhiễm, để lòng bàn tay cô dán chặt gò má của hắn.

” Chuyện cha em có chút khó giải quyết thật.”

Phó Nhiễm sợ hãi, sắc mặt biến hoá.

“Vậy sao?”

“Ừ !!”

Trên người Minh Thành Hữu tỏa ra mùi rượu.

“Chuyện thư nặc danh dù là chuyện phóng đại, nhưng có một số việc cũng là thật, ví dụ như cha em lợi dụng quan hệ trong tay đáp ứng dặt mối cho các công ty. Cũng không phải chuyện quan trọng, chỉ là thân phận cha em đặc biệt, nếu xảy ra với người khác thì không sao.”

Phó Nhiễm không mở miệng, nhú chặt mi tâm lo lắng.

“Thư nặc danh chỉ là cây kíp nổ mà thôi !”

Minh Thành Hữu chống lại tầm mắt Phó Nhiễm, nhìn thấy lo lắng trong mắt cô, hấn vỗ vỗ tay Phó Nhiễm tiếp tục nói.

“Đừng lo lắng, chuyện không lớn, ngoại trừ có một chút khó khăn bên ngoài thì không khó để giải quyết.”

Phó Nhiễm nghe vậy, gật đầu. Phó gia cần Minh Thành Hữu giúp một tay, dưới tình huống này nếu từ chối hoặc là cự tuyệt sẽ chỉ làm chuyện càng trở nên hồng bét.

“Cám ơn.”

Minh Thành Hữu nâng tay Phó Nhiễm đến bên môi.

“Ở nhà chờ tin tức của anh, cũng đừng chạy loạn khiến anh phải lo lắng.”

Hai người ngồi ở phòng bao, đợi Minh Thành Hữu cảm thấy bớt say mới đứng dậy rời khỏi mới ra phòng bao. Nhưng dù sao cũng uống nhiều rượu, bước chân khó tránh khỏi lảo đảo, Minh Thành Hữu chống vách tường, nói sau lưng Phó Nhiễm.

“Tới đây đỡ anh.”

Người lui tới Mê Tính rất nhiều, hơn phân nửa cũng có thân phận địa vị, Minh Thành Hữu vươn cánh tay gác lên bả vai Phó Nhiễm, dựa nửa người vào Phó Nhiễm. Bước đầu tiên Phó Nhiễm bước ra thiếu chút nữa ngã quỵ.

Cô gái tiếp rượu ăn mặc xinh đẹp vóc người nóng bỏng, lắc lư cái mông đi qua, chiếc váy màu đỏ cực ngắn hơi khom lưng là có thể thấy quần lót khêu gợi bên trong. Cô từ phòng bao vừa đi ra ngoài, chiếc áo lót trên người bị người đàn ông trong đó kéo lệch ra. Cô gái đứng trước cửa sửa sang lại, chằm mắt nhìn thấy Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm.

“Ui, đây không phải là Tam Thiếu sao?”

Cô nàng tiếp rượu lả lướt bước tới.

“Tam Thiếu đi đâu à?”

Ánh mắt tự nhiên hướng về Phó Nhiễm, cánh tay cô ta đặt lên vai bên kia của Minh Thành Hữu.

“Hôm nào Tam Thiếu tới Mê Tính nhất định phải ủng hộ nha, trước kia phòng bao của các anh cũng luôn chỉ đích danh em. Hiện tại chẳng lẽ là ghét bỏ em sao? Còn là.”

Cô nàng tiếp rượu chu miệng lên.

“Anh thay đổi khẩu vị rồi sao? Coi trọng gương mặt non nớt đúng không?”

Phó Nhiễm liếc nhìn khoe miệng khiêu khích của cô ta, đôi môi ướm át son nước, dây áo ngực lộ ra khỏi bả vai cũng không biết, bởi vì mặc áo tương đối xuyên thấu, liếc mắt liền có thể nhìn ra được bộ ngực đồ sộ bên trong áo ngực nhỏ kia, không cần nghĩ có thể đoán được ở bên trong phong bao đang xảy ra chuyện gì.

Thì, Mê Tính vốn là nơi hưởng lạc, vui đùa phóng túng là chuyện thường.

Phó Nhiễm nhìn lên gương mặt gần trong gang tấc này, Minh Thành Hữu đang say ngà ngà, đáy mắt như sóng nước chấp chờn với phụ nữ mà nói thì đúng là cây hoa anh túc có độc, khi giơ tay nhắc chân đem người khác phải mê mẩn vây quanh.

Phó Nhiễm nghĩ thầm, loại trò chơi này khẳng định là Minh Thành Hữu cũng chơi không ít, trong muôn hoa, có phiến lá nào không theo đạo lý dính vào thân cây?

Bàn tay đỡ thất lực hấn buông ra, tránh né ánh mắt đã cảm thấy ảm đạm.

Minh Thành Hữu thông minh không có mở miệng, mặc cho Phó Nhiễm đưa hấn ra ngoài. Hấn uống nhiều như vậy khẳng định không thể lái xe nữa, Phó Nhiễm nâng hấn vào bên trong xe, thắt dây an toàn.

“Trở về Y Vân thủ phủ sao?”

“Ừ.”

Bên trong xe yên lặng như tờ, tiếng hít thở cũng rất nhẹ, chậm rãi mà hơi buồn bã.

“Mưa bể Giang Nam” là bài hát gần đây Phó Nhiễm mới đổi, Minh Thành Hữu ngửa ra sau, đầu dựa vào thành ghế, mắt vẫn hơi nhắm. Cô nàng tiếp rượu kiêu diễm môi đỏ mọng vẫn còn quanh quẩn trong mắt Phó Nhiễm, không khỏi thấy phiền não, tới nỗi Minh Thành Hữu cầm tay của cô lại bị cô dùng sức hất ra. Tầm mắt Minh Thành Hữu khẽ nâng lên, ánh mắt nhìn gò má Phó Nhiễm chằm chằm.

“Sao vậy?”

“Tôi đang lái xe.”

Thân thể hắn nghiêng qua, đầu dựa trên bả vai Phó Nhiễm.

“Anh biết rõ em đang lái xe, đầu anh rất đau.”

“Ai bảo anh uống nhiều rượu như vậy?”

“Em cho rằng anh muốn uống rượu như cho nước lọc rót vào mồm sao?”

Trong giọng nói của hắn xen lẫn mơ hồ cùng uất ức, hơn nữa say rượu rất khó chịu, khóe mắt Phó Nhiễm vô thức dụ xuống.

“Đợi về nhà ngủ một giấc thật ngon.”

Xe rất nhanh đi tới Y Vân thủ phủ, Phó Nhiễm cởi dây an toàn ra.

” Đến rồi”.

Minh Thành Hữu giương mắt lên nhìn.

“Không phải nơi này.”

“Sao lại không phải?”

Trước kia Phó Nhiễm cũng đã từng sống ở đây, không đến mức nhận lầm. Minh Thành Hữu ngồi nửa người dậy.

“Anh không ở đây.”

“Vậy anh ở đâu vậy?”

“Trung Cảnh Hào Đình.”

Cách đây một đoạn đường rất xa.

“Lúc vừa ra Mê Tính sao anh không nói?”

Chẳng khác nào bắt đi trong một cái vòng luẩn quẩn.

“Anh uống say, không thể trách anh.”

Minh Thành Hữu có lý do chính đáng. Phó Nhiễm xem thời gian.

” Ở Y Vân thủ phủ cũng giống vậy thôi. Lần trước tôi thấy dọn dẹp rất sạch sẽ, tối nay anh ở đây đi.”

” Chỉ có lúc sinh nhật em anh mới dẫn em trở lại Y Vân thủ phủ.”

Minh Thành Hữu nhìn khu biệt thự rộng lớn xuyên qua cửa sổ xe.

” Một mình anh ở đây sẽ bị mất ngủ.”

“Chẳng lẽ ở Trung Cảnh Hào Đình không phải anh cũng ở một mình sao?”

“Không giống nhau.”

Minh Thành Hữu đem đầu gối hướng Phó Nhiễm lần nữa.

“Cuộc sống ở Y Vân thủ phủ có em bên cạnh, chỗ khác cũng không có. Anh chỉ đứng ở chỗ này, sẽ nhớ tới em, anh cũng không có biện pháp.”

Ngón tay Phó Nhiễm xiết chặt tay lái, buông đốt ngón tay ra trong sự trầm mặc, cô khởi động xe lái xe tới Trung Cảnh Hào Đình.

Nơi này không bằng phô trương như Y Vân Thủ Phủ, nhưng phong cách cùng thiết kế đều nổi trội hơn, Phó Nhiễm dừng xe trước địa chỉ Minh Thành Hữu nói khi nãy.

“Đến rồi.”

“Em không đỡ anh vào sao?”

Phó Nhiễm lắc đầu.

“Tôi sợ tôi vào trong, về sau anh lại mất ngủ ở đây.”

Minh Thành Hữu bật cười.

“Vào trong ngồi chút thôi.”

Phó Nhiễm vẫn dờ hẩn vào đến cửa, nhưng vẫn không đi vào. Minh Thành Hữu tỉnh rượu hơn phân nửa, cô thấy hẩn đi vào phòng khách, lúc này mới đóng cửa xe rời đi. Minh Thành Hữu đi ra ban công lầu hai, nhìn lại xung quanh, xa xa có thể đem nghênh cảnh đêm Nghênh An Thị thu vào trong tầm mắt, xe của Phó Nhiễm đã sớm biến mất, ánh mắt của hẩn dần dần chìm, khắp người mệt mỏi.

Hào Khôn.

La Văn Anh cắn cây viết ký tên nhìn chăm chăm vào máy tính mà mất hồn, ai nói có tiền đều quang vinh chói lọi được người người sùng bái? Trong mắt cô, tiền giống như đau khổ bức bách không thể phân chia rõ ràng.

23h.

Cô vẫn còn ở lại công ty vì theo đuổi một dự án mà hao phí tuổi thanh xuân, cả tầng chỉ có bên trong phòng làm việc của cô vẫn sáng đèn.

Minh Tranh vắt áo khoác qua cánh tay, ngang qua phòng cô thấy bên trong có ánh đèn, hẩn không gõ cửa, trực tiếp đẩy ra đi vào.

” Eve, còn đang bận sao?”

La Văn Anh cũng không ngẩng đầu lên.

” Cũng không phải giờ anh mới về sao?”

MR khí thế dào dạt, Minh Tranh không thể khinh thường đối thủ, khoảng thời gian này tăng cao nhất công ty thường xuyên bị gọi đi họp, Minh Tranh ngồi vào chỗ đối diện La Văn Anh.

“Đi thôi, mất quãng thâm cũng chịu được sao? “

“Vậy sao?”

Phụ nữ đều luôn có sự quan tâm đặc biệt đối với nhan sắc, La Văn Anh dùng ngón trỏ đặt nhẹ lên mắt.

“Bị nhà tư bản bắt chẹt thành ra như vậy.”

Minh Tranh không thể nhịn nổi cười yếu ớt, trong mắt cũng rất mệt mỏi. La Văn Anh ngẩng đầu lên, người đàn ông ngồi ở đối diện xét về diện mạo và điều kiện đều rất tốt, nhưng chút vinh quang vẫn không che giấu được cô đơn của hẩn.

“Nghe nói gần đây trong nhà Phó Nhiễm có phiền toái?”

Minh Tranh dựa vào thành ghế.

“Mấy ngày nay anh ở đây tìm mối quan hệ, chuyện Phó gia tới quá mau.” Phất đi không hết phiền não bao phủ trong lòng. “Làm sao em biết?”

“Cha tôi nói.” La Văn Anh ném bút vào ống đựng bút.” Đúng! Chuyện như vậy nhưng không thể trách, cha tôi cũng đã gặp phải, may mắn là nguy hiểm không còn nữa.”

“Oh?” Đôi tay Minh tranh áp vào bàn làm việc của La Văn Anh. “Giải quyết như thế nào?”

La Văn Anh khẽ nhún vai. “Nhờ mối quan hệ, tìm đúng người. Một phát liên trúng người muốn hại!”

Minh Tranh như có điều suy nghĩ. “Có thể làm phiền cha em giới thiệu người giúp đỡ không? Loại chuyện này thật sự đau đầu.”

La Văn Anh dọn dẹp văn kiện trên mặt bàn. “Còn nhớ lúc anh tới La gia, nói muốn từ hôn cha tôi đã nói sao không?”

“Sao lại không nhớ rõ.” Minh Tranh liên tục cười khở. “Nói nếu tiếp tục tới nhà sẽ đánh gãy chân của anh.”

“Cho nên..... “

La Văn Anh làm ra dáng vẻ thương mà không giúp được gì.

“Trừ khi anh không sợ bị đánh, tôi đã nói với anh, cha tôi luyện qua quyền đạo.”

Minh Tranh đuổi thẳng hai chân.

“Thật là cha nào con nấy.”

“Trong chuyện này quan hệ rất phức tạp, không phải là em không muốn giúp. Cho dù tôi có nói cũng vô ích, hiện tại ai cũng muốn bo bo giữ mình, dù anh có đem Hào Khôn cho tôi, nhất định ông ấy cũng không chịu giúp một tay.”

Minh Tranh đứng lên, giúp cô thu thập văn kiện xong.

“Anh biết rõ.”

Hắn cầm áo khoác mặc lên người.

“Nhưng Hào Khôn của anh như vậy không đáng tiền sao?”

“No!!”

La Văn Anh hơi nhíu mày, bộ dáng hắn là ít khi dí dỏm như vậy.

“Mỗi người theo đuổi những điều không giống nhau, ông ấy đem chức quan của mình so với mạng còn quan trọng hơn đây.”

“Ngược lại, chẳng lẽ...”

Minh Tranh ngắm nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ.

“Đi ăn khuya thôi.”

“Không đi! “

La Văn Anh cự tuyệt không chút nghĩ ngợi. “Tôi tình nguyện để bụng đói đi ngủ chứ quyết không muốn tăng cân.”

Có câu nói rất hay, giảm cân là sự nghiệp cả đời của phụ nữ.

Phó Nhiễm ra khỏi phòng làm việc, trên đường mua bánh trứng. Minh Thành Hữu không xuất hiện liên tiếp vài ngày rồi, ngay cả điện thoại cũng không có.

Cô mở máy tính ra theo thường lệ, cắm ống hút vào hộp sữa tươi, tranh thủ thời gian ăn sáng xem tin tức mới nhất.

Một tiêu đề nhảy lên, là ảnh chụp nụ hôn nóng bỏng của nữ minh tinh cấp ba Trần Lam Diễm cùng người nào đó đứng trước mặt mọi người.

Nhìn vào góc độ cực đẹp, đem nữ hình ảnh chụp góc độ nữ minh tinh hết sức rõ ràng, loáng thoáng thấy người đàn ông rất cao lớn, phần lưng to lớn, phụ đề viết rõ ràng: “Minh Tam Thiếu Nghênh An Thị đùa

giữ phong lưu”.

83. Chương 83

Chương 83: Ghen

Phó Nhiễm đang uống sữa tươi như mắc trong cổ họng, lần đầu tiên biết sữa tươi cũng giống như xương cá, khiến người uống nhịn không được phải sượng mặt khó chịu.

Bánh bột trứng cũng mất đi mùi thơm, Phó Nhiễm đem hình lại gần hơn, thật ra thì bóng lưng người đàn ông rất mơ hồ, bị tựa đề bài báo làm ảnh hưởng, mọi người cũng sẽ nghĩ đến là Minh Thành Hữu một cách tự nhiên.

Cô chán nản dựa vào thành ghế, trong lòng vô cùng buồn bã như mất đi cái gì đó, khó chịu cùng mất mát không nói ra được. Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Lâm Lâm đứng ở trước cửa.

“Tiểu Nhiễm đừng quên hôm nay phải đến MR, hoạt động cuối cùng của cuối năm hoàn thành không phải là chúng ta có thể nghỉ sao?”

Phó Nhiễm thu toàn bộ sự chú ý trước màn hình lại, cô miễn cưỡng nở nụ cười.

“Đúng! Mọi người mấy ngày nay cố gắng một chút. Kỳ nghỉ đông tôi có thể suy tính sắp xếp mấy ngày nghỉ”.

“Được, nhất định!”

Lâm Lâm vui sướng trả lời sau đó đóng cửa.

Phòng làm việc khôi phục về yên tĩnh, Phó Nhiễm ngắm nhìn tấm hình chiếm ba phần tư màn hình, cô đem con chuột chuyển hướng lên trên góc bên phải, nhanh chóng nhấn dấu màu đỏ đóng lại.

Không có hứng thú ăn uống, bụng giống như không cảm thấy đói. Phó Nhiễm đứng dậy đi về phía cửa sổ, kéo cửa chớp ra, từ lúc bắt đầu mùa đông tới nay trận tuyết lại tới chậm, như để bù đắp chờ đợi của mọi người đối với nó, tuyết đầu mùa đã đi xuống rất mãnh liệt, như là lông ngỗng khê bay lơ lửng rơi thẳng hướng cửa sổ, một đám tuyết trắng trong mắt, lướt nhẹ qua trái tim nóng ruột cùng khổ sở khác thường.

Phó Nhiễm ăn cơm xong mới tới MR, cô quẹt thẻ kiểm tra sau đó đi vào thang máy, đi lên phòng làm việc tầng 33. Thư ký Nghê từ phòng nghỉ đi ra ngoài, trong tay bưng tách cà phê đen nóng hổi, chiếc áo len cao cổ màu đen bó sát người còn bên ngoài chỉ mặc áo vest nhỏ, khoe miệng cười như có chút hả hê.

“Tối làm rồi hả?”

“Đúng.”

Phó Nhiễm mở cửa phòng làm việc ra, chân còn đứng ở ngoài cửa.

“Lvan không có ở đây.”

“Tôi biết rồi.”

Phó Nhiễm xoay người muốn đi vào. Thư ký Nghê đi theo phía sau cô, ánh mắt nhìn khắp bốn phía.

“Hoàn cảnh thật không tệ, tôi theo Lvan mấy năm cũng không được tự do vào trong giống đãi ngộ của cô. Nên không khỏi nói ngài ấy nể tình cũ.”

Phó Nhiễm đi tới, thấy trên giá sách bày xe model, sắc mặt thư ký Nghê hơi chìm xuống.

“Những thứ này đều là bảo bối của ngài ấy đấy.”

“Vậy sao?”

Phó Nhiễm cũng không ngẩng đầu lên, MR cấp cho cô laptop, cô tránh phiền toái cũng không hề mang theo. Phó Nhiễm tới bàn chữ U, ngồi vào ghế làm việc sau đó bật máy tính.

“Nếu là bảo bối của hần, cô cũng cầm cho về cho hần đi thôi.”

Thư ký Nghe uống cạn ly cà phê.

“Thật không biết điều! “

Phó Nhiễm không muốn cãi cọ với cô ta, thư ký Nghe thấy tâm tình cô không tốt, có lẽ là đã thấy được bài báo mới. Đúng thế, không những Internet mà ngay cả TV cùng báo chí cũng đầy tin tức này, thư ký Nghe nâng khoe miệng, hừ nhẹ sau đó ra khỏi phòng làm việc của Phó Nhiễm.

Một hồi lâu sau, nữ thư ký trẻ tuổi hơn bước vào, trong tay cầm hộp giấy, nơm nớp lo sợ đứng trước cửa. Nghe được tiếng gõ cửa, Phó Nhiễm ngẩng đầu lên.

“Thật ngại quá! Thư ký Nghe nói tiểu thư có đồ để tôi cầm ra ngoài”.

Phó Nhiễm ngẫm nghĩ, về sau bình tĩnh hiểu ra, cô đưa ngón tay chỉ về giá sách. Thư ký trẻ đem từng chiếc xe model phiên bản số lượng có hạn cẩn thận đặt vào trong hộp giấy. Phó Nhiễm đưa cả ly nước Minh Thành Hữu để ở phòng làm việc đưa cho cô ấy.

” Còn có cái này.”

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, cô làm việc ở MR khoảng chừng mấy ngày, hần hận không thể đem tất cả vật sở hữu của hần đưa tới.

Phó Nhiễm nhìn hai cây tiên nhân cầu trước bàn, đầu tiên lúc cô tới chỉ có một chậu, sau đó Minh Thành Hữu nói có gì đó cô đơn, nên cho thêm một cây nữa.

Thư ký khép lại cửa. 1

Phó Nhiễm đưa tay vuốt ve cây tiên nhân cầu thật nhỏ mà cứng rắn, cô rút tay về, trong miệng nỉ non.

“Xem đi, chị cũng không đành lòng để cho các em cô đơn đâu.”

Máy điều hòa không khí mở nhiệt độ ổn định cả tầng lầu. Bởi vì hơi ẩm nên mang giày da cũng không thấy quá lạnh, trong nhà ngoài nhà giống như hai thế giới khác nhau.

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, đã 5h, nhưng bên ngoài vì tuyết rơi nên vẫn giống trời sáng, buổi trưa cô ăn không thấy ngon, cầm túi xách ra khỏi phòng làm việc. Vì công việc còn chưa xong, phải đi ăn đầy bụng trước đã. Phòng ăn công ty thiết kế ở tầng dưới cùng, ba món ăn canh, mặn chay phối hợp cực ngon, còn có sữa tươi cùng trái cây tráng miệng. Phó Nhiễm ăn cơm tối xong đi vào đại sảnh, cô như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm mặt đất, ngẩng đầu lên thấy có người đi vào thang máy, Phó Nhiễm theo bản năng đuổi theo.

“Đợi đã nào...!”

Có thể tiết kiệm thời gian đương nhiên rất tốt. Thiếu chút nữa Phó Nhiễm trượt chân ngã, may mắn trong thang máy có người phản ứng mau, vốn là cửa thang máy đã sắp khép lại nhưng chậm rãi bị mở ra, Phó Nhiễm không thấy rõ mặt đối phương.

“Cám ơn, cám ơn.”

Đợi đến lúc cửa thang máy đóng lại, những bóng đèn bên trong đặc biệt soi sáng gương mặt anh tuấn đẹp trai, đầu vai Minh Thành Hữu còn có bông tuyết chưa phủ hết, hần dựa lưng vào tường thang máy, Phó Nhiễm thu hồi ánh mắt kinh ngạc, lúc này mới nhìn đến bên cạnh hần còn có một mỹ nữ, đeo mắt kính màu đậm, mái tóc gọn sóng to màu nâu lưỡi biêng rũ xuống hai bên vai. Bởi vì sáng nay mới đọc qua tin tức, nên Phó Nhiễm rất dễ dàng nhớ lại gương mặt này, chính là nữ minh tinh Trần Lam Diễm mà Minh Thành Hữu hôn mãnh liệt trên phố.

“Lvan, công ty của anh thật là lớn nha.”

Trần Lam Diễm mặc chiếc áo mỏng màu da, cặp đùi trắng tấp ló trước mắt mọi người.

Phó Nhiễm chen vào trong thang máy, cố gắng tìm một góc cách xa hai người.

Minh Thành Hữu hơi nhếch môi, trong ánh mắt bắt đầu gợn sóng, Phó Nhiễm nhìn gò má hần, như điều khắc tủa lẫm, hần rất có ưu thế, tùy ý cười cười là có thể khiến người người phải mê đắm vây quanh.

Phó Nhiễm chỉ thấy hần tiến tới bên tai Trần Lam Diễm, không biết nói qua cái gì, chọc cho giai nhân liên tục cười duyên.

Rất rõ ràng, cô đúng là dư thừa.

Cũng không biết tại sao Minh Thành Hữu lại không cần thang máy chuyên dụng, ngược lại chịu thiệt thòi đi chen chúc với nhân viên.

Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn chằm chằm từng con số đi lên.

Trước kia từng cảm phục công nghệ cao, mắt nhắm mắt mở đã đến tầng cao nhất, bây giờ lại nóng lòng chờ đợi. Hai người nói chuyện với nhau không coi ai ra gì, nghe vào trong tai người khác càng giống như liếc mắt đưa tình.

Minh Thành Hữu từ đầu đến cuối không liếc mắt nhìn cô một cái.

Ding

Cửa thang máy mở ra, cảm giác hít thở không thông cuối cùng cũng biến mất. Phó Nhiễm siết chặt túi xách trong tay đi ra ngoài.

“Đợi chút.”

Minh Thành Hữu lên tiếng gọi cô. Phó Nhiễm ngẩng đầu lên.

“Để Trần tiểu thư ra trước, quy tắc này cũng không hiểu sao?”

Trên mặt hần dần nhăn nhó, như không vui.

“Lvan, không có gì.” Lúc này Trần Lam Diễm mới mở miệng.

Phó Nhiễm miễn cưỡng thu lại bước chân, cô chỉ im lặng, hai chân lùi ra phía sau bọn họ. Minh Thành Hữu đưa tay khê ôm eo Trần Lam Diễm đi ra ngoài.

“Tối phòng làm việc trước, buổi tối chúng ta có chuyện cần nói.”

Phó Nhiễm đứng bên trong giữa thang máy, đến khi cửa thang máy muốn khép lại lần nữa, cô cuống quýt ấn phím, lúc này mới nhếch nhác ra ngoài.

Thư ký Nghê đứng trước phòng làm việc, xa xa thấy Minh Thành Hữu cùng Trần Lam Diễm liền nhiệt tình chào hỏi, cô mở cửa phòng làm việc ra, cả ba người lần lượt vào trong.

Phó Nhiễm nhìn cửa phòng làm việc bị đóng lại, ngăn cách cô bên ngoài không chút khe hở. Minh Thành Hữu dẫn đầu đi vào, thư ký Nghê vội vàng tiếp đón Trần Lam Diễm, Minh Thành Hữu cởi áo khoác ra treo lên móc, mắt liếc nhìn giá sách bằng gỗ ở phía tây, phát hiện từng chiếc xe model bị đặt về chỗ cũ.

“Đây là xảy ra chuyện gì?”

Thư ký Nghê trả lời cẩn thận.

“Là Phó tiểu thư sai tôi cầm về.”

Minh Thành Hữu cũng không hỏi tới nữa, đem toàn bộ chú ý lên người Trần Lam Diễm.

Phó Nhiễm loáng thoáng nghe được có người nói qua, mùa đông năm nay có thể là mùa đông lạnh nhất một trăm năm qua.

Cả ngày tuyết rơi vẫn chưa ngớt, đầu phố có người quét tuyết, đồng phục nhân viên môi trường đập vào mắt thật đau lòng. Phó Nhiễm dựa trên cửa sổ, ly cà phê nóng đặt trên song cửa, nhìn xa xa sân MR một góc đầy tuyết, chỉ một người đứng ở dưới quét một con đường.

Cô mất hồn trong chốc lát, lại lên tinh thần ngồi vào trước máy tính. Thật may là lượng công việc cũng không nhiều, 9h50 tối Phó Nhiễm đã làm xong.

Tắt đèn ra khỏi phòng làm việc, thấy Minh Thành Hữu đang giao phó gì đó cho thư ký Nghệ, Phó Nhiễm nhắc chân bước chuẩn bị rời đi.

“Phó Nhiễm!”

Hắn vẫn còn gọi cô.

Phó Nhiễm xoay người, thấy Trần Lam Diễm từ phòng làm việc ra ngoài, dường như Minh Thành Hữu cũng rất bận, sau khi gọi cô xong vẫn không thấy nói thêm gì nữa.

Phó Nhiễm xuống gara lấy xe, nhận được điện thoại của Tổng Chức, tán gẫu mấy câu sau đó chuẩn bị khởi động xe rời đi.

Đột nhiên một gương mặt lại gần cửa sổ xe, Minh Thành Hữu bảo cô mở cửa xe.

” Phó Nhiễm.”

Ánh mắt cô lướt qua, không thấy bóng dáng Trần Lam Diễm đâu nữa.

Phó Nhiễm thả di động vào trong túi, khởi động xe rời đi.

Xe ra khỏi bãi đậu xe chuồng di động lần nữa vang lên, Phó Nhiễm nhìn tới tên gọi đến, cô bật nhạc lên, dùng tiếng nhạc để che giấu những hốt hoảng cùng khó chịu trong lòng. Vì tuyết mới rơi, không ít nơi bị kết băng, xe lái trên đường rất chậm vì sợ bị trượt. Phó Nhiễm nhìn qua gương chiếu hậu thấy Minh Thành Hữu lái xe theo sát phía sau, hắn đạp ga vượt lên trước xe Phó Nhiễm. Bởi vì đường xá cũng không tốt, hơn nữa sàn xe Bugatti Veyron rất thấp, Phó Nhiễm nghe được một hồi âm thanh khác thường truyền đến, ngay lập tức cô đạp thắng ngay mới tránh khỏi đụng vào đuôi xe hắn. Bộ mặt Minh Thành Hữu tức giận, sau khi xuống xe hắn nặng nề đóng sầm cửa, khom lưng kiểm tra mới biết sàn xe đụng phải một vật gì đó, ban đầu còn tưởng là đóng tuyết. Phó Nhiễm thấy miệng hắn nói gì đó, nhìn chỗ bị va chạm rồi chân dùng sức đạp hai cái mới sải bước đi về phía cô. Xem ra đồ đất đỏ cũng không nhất định đều tốt.

Cô lái xe chuẩn bị rời đi. Minh Thành Hữu đi tới cửa xe phía bên phải, ngón trỏ cong lại gõ lên cửa sổ xe. Mới đi vài bước, đầu hắn cùng hai bên vai đều đã dính bông tuyết.

Hơi thở nóng như trong nháy mắt có thể kết thành băng.

Phó Nhiễm đưa tay mở khoá xe. Minh Thành Hữu không do dự một phút nào, hắn mở cửa xe nhanh chóng chui vào, mang theo rét lạnh chui vào không gian ấm áp bên trong, Minh Thành Hữu lấy tay phải nhẹ bên vai, lại tùy ý rút khăn giấy lau trán, tất cả tự nhiên giống như đang ở trong xe của mình vậy.

Phó Nhiễm nhìn chăm chú về phía trước, cũng không nói chuyện.

Minh Thành Hữu dọn dẹp xong xuôi.

“Làm sao thấy anh đến liền bỏ chạy?”

“Tôi không bỏ chạy.”

“Nếu không phải là nhìn hôm nay thời tiết lạnh giá, chỉ sợ ngay cả cửa xe em cũng không mở cho anh?” Minh Thành Hữu như nói đúng suy nghĩ của Phó Nhiễm, nhưng ngoài miệng còn giả vờ.

” Sao như thế được chứ!! “

“Bé cưng! Em thật không có lương tâm!”

Đột nhiên hắn nghiêng răng nói ra câu như vậy, cánh tay hướng tới Phó Nhiễm ghì chặt.

“Anh là vì em mà chạy trước chạy sau phục vụ người này người kia. Sau khi trở lại em không có lấy một câu an ủi anh còn chưa tính, còn để anh ăn ngân hạnh tử, thiếu chút nữa còn muốn cho anh đứng ở nơi tuyết rơi nhiều chịu lạnh. Đúng là người phụ nữ không có lương tâm.”

Phó Nhiễm đưa tay dùng sức đẩy hắn ra.

“Vậy sao? Ôm ‘ôn hương nhuyễn ngọc’ trong ngực còn cần người khác phải an ủi sao?”

Cánh tay Minh Thành Hữu khoác lên trên ghế dựa sau lưng Phó Nhiễm, làm ra vẻ mặt đau khổ. Hắn như bình tĩnh hẳn ra, sau đó mặt mày liền tươi cười.

” Em cũng xem tin tức?”

“Không có.”

Phó Nhiễm lại chuẩn bị lái xe rời đi. Minh Thành Hữu cầm tay của cô.

” Mấy ngày nay Trần Lam Diễm đều ở Hàn Quốc quay phim. Anh cố ý đến tìm cô ấy.”

Thần kinh Phó Nhiễm căng thẳng.

“Anh nói cho tôi biết làm gì?”

“Đừng khẩn trương! “

Đầu ngón tay Minh Thành Hữu khẽ vuốt sau lưng cô.

“Bóng lưng trên tin tức kia không phải là anh, phải nói rằng giải trí quả là một nơi đầy rắc rối, muốn anh bước chân vào làm gì?”

Hắn nói ra vẻ rất uất ức.

“Rõ ràng là tổ diễn kịch cố ý làm vậy, đem ảnh trong phim kia tiết lộ trước. Sao có thể tùy tiện có nụ hôn nóng bỏng với cô ấy liền có thể nhắc tên anh?”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn hắn, Minh Thành Hữu bị cô nhìn chăm chú đến khổ sở.

“Không tin?”

“Tin.”

Phó Nhiễm rút tay về.

” Vậy là anh muốn tôi đưa về sao? Anh cũng có xe của mình mà.”

“Aizz...” Bộ dáng hắn thở dài. c

“Phó nhiêm...”

Đầu Minh Thành Hữu gối lên bả vai cô.

“Mệt quá.”

Phó Nhiễm nghe ra trong lời nói của hắn đầy mệt mỏi.

” Đưa anh về nhà nghỉ ngơi đi”.

Minh Thành Hữu tự giải thích với cô.

” Sai người tìm mối quan hệ, mới biết một nữ minh tinh hạng ba lại được người khác chống lưng hơn nửa giang sơn.”

Hắn tìm tư thế dễ chịu, mơ hồ Phó Nhiễm nghe ra bí mật trong lời nói.

“Anh nói là Trần Lam Diễm?”

“Ừ! “

Minh Thành Hữu nhắm mắt lại.

“Chỉ cần có thể giải quyết hắn, chuyện của cha em lập tức có thể dàn xếp. Mà duy nhất có thể làm được người của hắn, chính là Trần Lam Diễm.”

Phó Nhiễm nghe giọng nói liên tục bên tai, thật là nhẹ nhàng chậm chạp động lòng người. Những tâm tình ban đầu chen chúc trong tim biến mất toàn bộ, trong lòng thấy cảm động khác thường.

Cô để mặc cho Minh Thành Hữu gối lên, lời nói đến cổ họng nhưng không biết nên nói những gì.

Hai đầu lông mày Minh Thành Hữu bị che khuất bởi mái tóc đen nhú lại.

“Người thua thiệt nhất lại là anh.”

Tuyết lại tiếp tục rơi không chút kiêng kỵ, đem từng nhánh cây ven đường biến thành hình cong, bông tuyết rơi xuống không ngừng phủ lên bên ngoài nắp động cơ.

“Em xem anh phải chịu nhiều tiếng xấu như vậy.”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên, cùng Phó Nhiễm nhìn thẳng vào mắt nhau.

“Từ trước đến giờ anh đều coi trọng danh tiếng nhất.”

Cô giương môi, nụ cười đập vào mắt.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Em hãy thành thật nói cho anh biết, bóng lưng trong hình kia có thật giống anh không?”

” Rất giống.”

Phó Nhiễm gật đầu đáp lại. Ngón trỏ Minh Thành Hữu trên không chỉ trỏ hướng cô.

“Cho nên khi thấy anh mới có thể đối xử hờ hững như vậy?”

Phó Nhiễm muốn hất tay hấn ra, lại bị Minh Thành Hữu cầm vào lòng bàn tay.

“Anh muốn chào em một tiếng nhưng hiển nhiên lúc đó không thích hợp.”

“Cũng đúng! Không cần “mỹ nam kế” sao có thể làm Trần Lam Diễm gật đầu đây?”

Phó Nhiễm nghe vậy, nụ cười trên môi dần dần biến mất. Minh Thành Hữu cười, vỗ nhẹ sau đầu cô.

“Anh tài trợ tiền giúp cô ấy một tay. Mỹ Nam Kế ngược lại nhìn không khả thi lắm, còn tiền mới là cần thật sự, đáng tin hơn so với đàn ông “.

Phó Nhiễm lái xe ngang qua siêu thị, Minh Thành Hữu xem đồng hồ.

“Có thể siêu thị chưa đóng cửa, có chút việc nên anh vẫn chưa ăn cơm tối. Đi mua chút đồ ăn chứ?”

“Anh biết làm?”

Phó Nhiễm nhìn chằm chằm phía trước không chớp mắt, tuyết lớn như vậy cô không dám chậm trễ.

“Không biết.”

“Vậy có gì dễ ăn không?”

Cách đó có quán ăn vặt, mua cho hấn một phần bánh trứng.

“Ăn lót bụng trước đi, sau đó dẫn anh đi nhà hàng. Tôi mời.”

Khó nén được thất vọng, Minh Thành Hữu nói thẳm trong miệng.

“Em sẽ không cho anh trở thành hình dáng giống đồ ăn đấy chứ?”

Ngoại trừ mì cà chua trứng gà, hoặc là dùng khoai nướng cùng bánh trứng xua đuổi hấn.

“Đi nhà hàng sẽ nhanh hơn.”

Minh Thành Hữu đem hộp bánh trứng đặt ở bên cạnh, thân thể hấn ngửa ra sau, đem điều chỉnh góc độ chỗ ngồi thoải mái.

“Anh chớp mắt một lát, tới nơi thì gọi anh.”

Không còn kịp điều chỉnh sự chênh lệch về thời gian, lúc này mệt mỏi kéo tới, người làm bằng sắt cũng không chống được.

Tầm mắt Phó Nhiễm rơi vào gương mặt hần, Minh Thành Hữu khoanh tay ôm ở trước ngực, hô hấp trầm ổn đầy sức sống, chỉ này một thời gian ngắn hần liền ngủ mất, rất gọn gàng, không giống như vài người râu ria xồm xàm sau khi thức đêm.

Nhạc nhẹ từ từ tăng thêm tác dụng thôi miên, Phó Nhiễm cũng cảm thấy tâm hồn sáng khoái hiếm thấy, trong lòng rơi vào an nhàn bình tĩnh.

Mấy ngày lại trôi qua, lại là một buổi sáng sớm...

Phó Nhiễm xuống lầu thấy Phó Tụng Đình đang mang giày Tây, Phạm Nhân cười nói chuẩn bị xong cặp công văn cho ông.

“Ăn điểm tâm trước đi, thời gian vẫn còn sớm đấy.”

“Cha! “

Giọng nói Phó Nhiễm trong veo.

“Hôm nay đi sớm vậy?”

Sắc mặt Phạm Nhân không còn lo lắng như mấy ngày qua.

“Cha con muốn đi làm, có thể không sớm sao được?”

Phó Nhiễm kinh ngạc với hiệu suất xử lý chuyện của Minh thành Hữu, mặt không biến sắc đi tới trước mặt hai người.

“Con đã nói rõ là thanh giả tự thanh rồi mà, cha mẹ còn lo lắng.”

Má Trần chuẩn bị bữa ăn sáng cũng phong phú hơn so với ngày thường, Phó Nhiễm cột tóc lên đi vào phòng ăn .

“Tiểu nhiễm.”

Phạm Nhân kêu cô.

“Dạ ?”

Phó Nhiễm kéo ghế ra chuẩn bị ngồi xuống.

“Tối mai kêu Thành Hữu tới nhà ăn cơm, chuyện này khiến nó phải bỏ tiền cùng công sức. Trong lòng chúng ta đều biết.”

“Cha mẹ ! Sao hai người biết?”

“Nếu nó không chịu giúp, cũng không thể khiến cho người ta chìa tay ra giúp đỡ. Tự con biết lại giả bộ hồ đồ đi?”

Phạm Nhân đem quả trứng gà đưa cho Phó Nhiễm.

” Chuyện cha con may mắn thoát qua nguy hiểm qua đi. Nếu không mẹ cũng không biết khóc với ai”.

Phó Nhiễm mang ý tứ của cha mẹ nói lại cho Minh Thành Hữu nghe, không nghĩ tới hần vui mừng đồng ý.

“Anh không thể giả vờ khách khí sao?”

Minh Thành Hữu mang ý cười.

“Người trong nhà không nói hai lời.”

Phó Nhiễm rời khỏi phòng làm việc, Minh Thành Hữu nhìn lên giá sách một hàng xe model, hần cầm điện thoại ấn vào đường dây nội bộ.

“Thư ký Nghê vào đây”.

“Lvan, có chuyện gì sao?”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên, mắt lạnh lùng liếc về phía thư ký Nghê, hần đẫy ghé làm việc đứng dậy đo tới trước kệ sách.

“Giải thích cho tôi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Thư ký Nghê lơ đãng, Minh Thành Hữu lại nói trước lại nói.

” Không chịu nói thật sao? Ngày mai bắt đầu ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày. Thư ký Nghê , tôi xem như là cô bắt đầu rảnh rồi phải không ?”

Thư ký Nghê uất ức hai mắt đỏ bừng, đứng ở trước kệ sách không nói lời nào.

“Đừng cho rằng tôi giữ cô lại thì chuyện gì cô cũng có thể làm theo ý mình.”

Giọng nói Minh Thành Hữu lãnh đạm.

” Có gì không muốn thấy thì cùng lắm là hãy giấu hết trong lòng cho tôi. Hoặc là ở lại làm việc giả như người mù, hoặc là đi khỏi đây.”

“Lvan?”

Minh Thành Hữu chưa bao giờ có giọng điệu nói nặng lời với cô như vậy.

“Đi ra ngoài.”

Phó Nhiễm cầm tài liệu tới trước bàn thư ký, vừa hay nhìn thấy thư ký Nghê từ phòng làm việc ra ngoài, cô ta lau mắt, thấy Phó Nhiễm liền trừng mắt.

” Thư ký Nghê, đây là tài liệu.”

Thư ký Nghê đưa tay dùng sức đoạt lấy, cũng không dám nổi giận như trước.

“Có gì tốt mà nhìn?”

Giọng nói khàn khàn, nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống. Phó Nhiễm cùng cô ta cũng không có giao tình gì, hỏi cũng vô ích. Cô liền xoay người đi vào phòng làm việc của mình.

Sau khi tan việc, Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm cùng nhau về Phó gia. Phàm Nhân và Phó Tụng Đình đều ở đây, nhìn thấy Minh Thành Hữu, Phó Tụng Đình cũng không còn lãnh đạm như trước, thừa lúc chuẩn bị cơm tối mời Minh Thành Hữu ngồi vào bàn cơm. Kỳ phùng địch thủ, Phó Nhiễm đứng ở bên cạnh chỉ thấy dư thừa. Cô tự tay rót trà ngon bưng cho Minh Thành Hữu cùng Phó Tụng Đình. Mấy ngày này cô theo Phó Tụng Đình chơi cờ cũng có chút phát triển, thấy con cờ trong tay Minh Thành Hữu muốn đánh xuống, Phó Nhiễm vội kêu lên.

“Đừng.”

Lúc này, cô đã sớm đem lời nói ‘quân tử đánh cờ không nói chuyện’ ném ra đằng sau, Phó Nhiễm chỉ bàn cờ.

“Đặt ở đây.”

Về mặt Minh Thành Hữu nghi ngờ, thu hồi quân cờ đang hạ được một nửa lại.

“Thật hay giả?”

“Nghe tôi đi, không sai.”

Phó Nhiễm đã tính trước.

“Hơn nữa người đứng xem bên ngoài cũng sáng suốt hơn.”

Phó Tụng Đình thấy hai người thảo luận. “Trao đổi xong rồi?”

Phó Nhiễm đã tính trước. “Tốt rồi .”

“Được lắm. ” Minh Thành Hữu quyết định hạ xuống.

“Thua cảm thấy quái lạ.”

“Được!”

Phó Tụng Đình vui vẻ, đầu lông mày khê nhếch lên.

“Chiều tướng!”

Phó Nhiễm đứng ở bên cạnh chỉ có thể có lợi cho đối thủ.

“Có thể là tôi nhìn lầm.”

Minh Thành Hữu thẳng thắn khen kỳ nghệ Phó Tụng Đình cao siêu, hướng Phó Nhiễm trừng mắt, còn nói người đứng xem sáng suốt hơn người trong cuộc cơ đấy. Còn một chút nữa là ăn cơm tối, Minh Thành Hữu đã tới Phó gia mấy lần, nhưng cũng chưa từng lên lầu. Hắn đi theo sau Phó Nhiễm, hành lang lầu hai treo đầy tranh chữ, Minh Thành Hữu đi qua một căn phòng, thấy bảo mẫu từ bên trong ra ngoài. Ánh mắt liếc qua, là phòng của phụ nữ.

Hắn đứng ở cửa.

” Đây là phòng ngủ của em phải không? Anh vào xem một chút.”

Nói xong, tay đã muốn mở cửa ra.

Phó Nhiễm đi trước, nghe được động tĩnh liền xoay người, cô sải bước tới bên cạnh Minh Thành hữu , giữ tay hắn lại.

“Phòng của tôi ở bên trong, phòng này không phải.”

“Vậy là phòng của ai?”

Phó Nhiễm kéo khép lại cửa phòng, Phạm Nhân có một thói quen, bà cũng nói qua với Phó Nhiễm. Dù sao phòng này cũng từng của con gái sống bên cạnh hai mươi năm, như một ký ức tốt đẹp để nhớ lại, dù không có người ở cũng không muốn bỏ không căn phòng này.

“Vưu Ứng Nhụy.”

Cô nhẹ nhàng nói ra cái tên này.

Minh Thành Hữu như có điều suy nghĩ gật đầu.

“Chính là người bị nhận sai từ nhỏ với em phải không ?”

“Ừ.”

Chỉ cần là đề tài dính đến Vưu Ứng Nhụy, Phó Nhiễm đều không muốn nói nhiều.

Minh Thành Hữu không che giấu được tò mò. “Hình như vẫn chưa từng thấy qua cô ấy. Hiện tại cô ấy sống ở đâu ?”

Phó Nhiễm nhớ tới lo lắng Phạm Nhân từng nói qua.

“Hình như rất tốt. Cô ấy sống ở nước ngoài.”

“Vậy sao?”

Phó Nhiễm cũng không nói này nói nọ ở sau lưng người khác, nên chuyện Vưu Ứng Nhụy có khả năng được bao nuôi cô càng nói năng thận trọng, không bôi xấu danh dự người khác.

Minh Thành Hữu đi theo Phó Nhiễm vào phòng của cô, điển hình là phòng phụ nữ. Phong cách khác với phòng ngủ chính của bọn họ ở Y Vân thủ phủ một trời một vực, cửa sổ hướng Nam, ánh mặt trời cực đẹp. Phòng ngủ gọn gàng sạch sẽ, trên cửa kiếng treo đầy những đồ vật nhỏ linh tinh. Sàn nhà màu đỏ sậm, tấm thảm phủ lên trên, cửa sổ bên bàn sách có mấy quyển sách, Minh Thành Hữu đi vào, thấy Phó Nhiễm chạy thật nhanh đến phía trước cửa sổ, động tác lưu loát gấp lại chắn. Cô hơi lúng túng đỏ mặt.

“Sáng sớm dậy hơi vội.”

Gian phòng của cô đều do chính cô dọn dẹp, không có thói quen để người khác vào.

Minh Thành Hữu cười cười, đứng tại cửa ra vào, thân thể thẳng tắp đi vào.

“Ngủ một mình có ngon không?”

Phó Nhiễm sớm đã có thói quen Minh Thành Hữu có bản lãnh đột nhiên làm nghẹn chết người.

” Rất tốt.”

Hắn ngắm nhìn bốn phía, đi tới phía trước cửa sổ, tiện tay cầm quyển sách lên, quả đúng là quyển “Duyên tới cầu kết” mà Phó Nhiễm mua ở nhà sách Tân Hoa.

Kéo cửa sổ ra, gió lạnh liên tiếp thổi vào. Minh Thành Hữu đứng trong phòng không được tính là căn phòng lớn của Phó Nhiễm, sau đó ngồi ở mép giường.

“Trước kia ở thời điểm hai chúng ta rất tốt, sao anh lại không nghĩ tới đây ở lại đây một đêm?”

Phó Nhiễm kéo rèm cửa sổ, Minh Thành Hữu thấy trên rèm cửa sổ thêu từng chú gấu nhỏ đáng điệu ngây thơ, xen lẫn với những ô vuông màu xanh.

Thân thể hắn từ từ ngã ra phía sau, thoải mái than nhẹ.

Phó Nhiễm ngồi trước bàn, rút ra một quyển tiểu thuyết, tiện tay bật đèn bàn lên.

Minh Thành Hữu nằm cảm thấy rất thoải mái, trong đầu chỉ muốn ngủ, hai tay hắn chống lên người, thấy phía trước có một chỗ sáng ngời, vốn cả căn phòng mờ tối duy chỉ có thể nhìn thấy thân hình hấp dẫn của Phó Nhiễm. Ánh đèn toả ra ấm áp, bao phủ cả bóng dáng bé nhỏ. Bước chân hắn vô cùng nhẹ nhàng mà bước tới, Phó Nhiễm đọc đến xuất thần, Minh Thành Hữu đi tới phía sau cô, những lọn tóc đen bóng rũ xuống hai bên vai, từ trên nhìn xuống chỉ có thể nhìn rõ một nửa khuôn mặt. Có chút lạnh, Minh Thành Hữu tiện tay kéo cửa sổ lên.

“Không lạnh sao?”

Phó Nhiễm sợ hết hồn.

“Tôi quên mở cửa sổ ra, nhất thời không chú ý.”

Minh Thành Hữu đưa tay nhận lấy sách trong tay cô, chạm đến năm đầu ngón tay lạnh như băng. Hắn đem ngón tay Phó Nhiễm nắm vào lòng bàn tay mình, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Tiểu Nhiễm, Thành Hữu! Cơm tối đã chuẩn bị xong.”

“Oh.”

Phó Nhiễm rút tay về.

“Đi thôi.”

Trên bàn cơm không khí hoà hợp, Phó Tụng Đình sau một hồi được Phạm Nhân khuyên giải. Hơn nữa lần này được Minh Thành Hữu giúp một tay tự nhiên cũng bớt khách khí.

Càng ngày càng tới gần ngày đó, trong lòng Phó Nhiễm cảm thấy bức bách phức tạp không nói ra được.

Ngày 25 tháng 12 Âm lịch. Cách giao thừa còn có năm ngày.

Phó Nhiễm tranh thủ thời gian nghỉ ngơi buổi trưa đi dạo quanh trung tâm thương mại. Mấy ngày trước tết âm lịch, cũng muốn mua nhiều thứ, cô đi tới quầy phụ kiện dành cho nam, chọn cho Minh Tranh một cái bóp da.

Ngày 25 tháng 12 là sinh nhật Minh Tranh.

Nhân viên thấy cô không có ý rời đi.

“Tiểu thư! Tôi có thể giúp gì thêm cho tiểu thư?”

Phó Nhiễm bước tới quầy bên kia, thấy bên trong là đồng hồ đeo tay dành cho nam. Cô quẹt thẻ xong ra khỏi trung tâm thương mại, hai tay cầm hai hộp quà có chút bâng hoàng.

Nhận được điện thoại của Minh Tranh gọi tới, Phó Nhiễm có chút do dự, nhưng vẫn nhận điện thoại.

” Alo!”

“Tiểu Nhiễm, buổi tối có rảnh không ? Anh muốn mời em ăn bữa cơm.”

Phó Nhiễm nhìn chằm chằm mũi chân, ngón tay nắm chặt di động đến nỗi lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi ướt át, cô nghe được giọng nói mờ ảo như có như không của mình.

“Ca ca, thật xin lỗi, tôi muốn hoàn thành cho xong hoạt động của năm trước. Đêm nay tôi phải làm thêm giờ.”

“Anh có thể chờ em.” Giọng điệu Minh Tranh cố chấp.

Trong lòng Phó Nhiễm càng cảm thấy áy náy, nhưng vẫn cự tuyệt.

“Không cần, tôi thật sự có việc phải thức rất khuya.”

“Vây cũng được.” Trong lời nói Minh Tranh cố gắng giấu giếm mất mát.

Phó Nhiễm ngắt máy, mở danh bạ di động.

Minh Thành Hữu không nghĩ tới Phó Nhiễm sẽ chủ động gọi điện thoại cho hắn.

“Buổi tối có rảnh không ? Cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Hắn dịch người tới gần máy tính. “Sao vô duyên vô cớ lại muốn mời anh ăn cơm?”

“Không rảnh sao? Vây quên đi.”

“Đừng” Giọng nói Minh Thành Hữu hung dữ truyền đến.

“Em dám đổi ý thì phải chịu hậu quả đấy.”

Phó Nhiễm cùng hắn hẹn xong thời gian địa điểm, cô cầm đồ lên xe. Khởi động xe xong cũng không lập tức rời đi, Phó Nhiễm nhìn dòng người tấp nập bên ngoài cửa sổ, cô có thể tưởng tượng được Minh Tranh thất vọng đến dường nào.

Phó Nhiễm cầm hộp quà có bóp da bên trong.

“Ca ca “

Dừng một chút, cô lại nói tiếp.

“Thật xin lỗi.”

Cô nghĩ đến chuyện trước khi chết Minh Vân Phong đã nói với cô. Từng câu một giống như thần chú không thoát ra được, trói buộc cô, cũng trói buộc bọn họ.

Phó Nhiễm tới trước chỗ hẹn chọn được bàn ăn có vị trí tốt, cô đem hộp đựng đồng hồ đeo tay đặt trên bàn. Một tay chống cằm dưới nhìn ra ngoài cửa sổ, ở góc đường đầu người nhốn nháo, xuyên qua một lớp kính dù thế nào cũng chỉ là một bóng người mà thôi. Phó Nhiễm không muốn ngồi trong phòng bao, bàn ăn hình chữ nhật không đến nỗi giống bàn tròn có vẻ ngồi cách xa nhau khá xa, trong tay cô đang cầm ly trà nóng.

Minh Thành Hữu nghiêng người ngồi vào chỗ đối diện.

” Em tới lúc nào vậy?”

“Vừa tới không lâu.”

Hắn tiện tay đặt chìa khóa xe trên bàn, mở thực đơn, mở miệng không chút để ý.

“Nghĩ thế nào lại mời anh ăn cơm?”

Phó Nhiễm tùy tiện tìm lý do.

“Chuyện của cha tôi nhờ có anh giúp đỡ, cho nên muốn chính thức cảm ơn.”

Minh Thành Hữu lướt qua thực đơn nhìn Phó Nhiễm, như có hoài nghi.

“Thật? Không phải cũng đã mời về nhà rồi sao?”

“Anh có muốn ăn hay không?”

Tầm mắt Minh Thành Hữu nhìn xuống thực đơn lần nữa.

” Ăn, ăn, được chưa.”

Trong lúc chờ mang thức ăn lên, cùi chỏ Minh Thành Hữu đụng phải hộp quà bên cạnh , ánh mắt hắn nhìn sang, sắc mặt trầm xuống rõ ràng.

” Hôm nay là sinh nhật Minh Tranh?”

“Thì ra là anh cũng nhớ.”

Hai đầu lông mày Minh Thành Hữu dần nhíu lại.

” Phó Nhiễm, em có ý gì?”

Cô đẩy hộp quà trong tay tới bên Minh Thành Hữu.

“Đây là đưa cho anh.”

“Cho anh?”

Về mặt Minh Thành Hữu kinh ngạc, Phó Nhiễm chỉ sợ hắn nghi ngờ.

” Tôi biết rõ chuyện của cha tôi, nếu anh giúp không ít việc, cho nên.”

Minh Thành Hữu mở hộp ra, đem đồng hồ đeo lên tay.

“Em chọn hay sao?”

“Ừ .”

Hắn tháo đồng hồ đeo tay ban đầu, đem tay vươn tới trước mặt Phó Nhiễm.

” Giúp anh đeo lên.”

Mới chạm vào dây đồng hồ bạch kim, có cảm giác lạnh lẽo đến tận xương, chiếc đồng hồ đeo tay dành cho đàn ông này rất lớn.

Phó Nhiễm nhìn chiếc đồng hồ Minh Thành Hữu vừa tháo xuống, tựa như rất đắt giá rất nhiều so với chiếc cô mua.

“Thích không?”

Minh Thành Hữu vung cánh tay, lại đưa đến trước mắt.

” Thích.”

Từng món ăn ngon được bưng lên bàn, Phó Nhiễm nhìn chiếc đồng hồ chói mắt đeo trên tay Minh Thành Hữu. Tâm tình của hắn lập tức tốt lên vừa gấp thức ăn cho cô vừa nói chuyện, cô lại ăn món ngon trong khi có khó chịu không nói lên lời.

Minh Thành Hữu ăn cũng không ít, ánh mắt hắn nhìn đến chiếc đồng hồ trên tay, mặt đồng hồ sáng chói phản chiếu qua mặt thấy đôi mắt đào hoa mang ý cười.

Minh Tranh lái xe vào bãi đậu xe, La Văn Anh biết hôm nay là sinh nhật của hắn, nhưng Minh Tranh cũng không nói rõ, chỉ muốn cùng nhau ăn bữa cơm.

Tay mới vừa đóng cửa xe, trong ánh mắt bất ngờ đụng vào một bóng dáng quen thuộc, hắn thấy Phó Nhiễm ngồi bên cửa sổ, mặc dù có bồn hoa che khuất, nhưng mỗi cái nhăn mày hay một nụ cười đều được hắn thu hết vào mắt. Minh Tranh thấy người ngồi đối diện đang gấp thức ăn cho cô, nhìn kỹ lại lần nữa, chính là Minh Thành Hữu.

La Văn Anh cũng đã xuống xe, thấy hắn đứng tại chỗ.

“Sao vậy ?”

Minh Tranh lắc đầu.

“Không có gì, đổi nhà hàng khác thôi.”

Nói xong, kéo cửa xe ngồi trở lại.

La Văn Anh nhìn theo hướng ánh mắt hắn nhìn chăm chú, thần sắc cô hơi thay đổi, cũng không nói gì, rồi đi theo Minh Tranh.

Sau bữa ăn, nhân viên mang lên bánh tráng miệng trang trí rất đẹp, Minh Thành Hữu xua tay ý nói không cần, Phó Nhiễm dùng đĩa cắt ra một phần bánh ngọt dâu tây nhỏ.

“Ăn chút đi”

Hắn cau mày.

“Em biết anh không thích ăn những món này.”

“Một miếng thôi.”

“Một miếng cũng không.”

Minh Thành Hữu tương đối bài xích, ngoại trừ ngọt đến phát ngán thì hắn vẫn không tìm được từ khác để hình dung.

Phó Nhiễm cúi thấp đầu, dùng dao đĩa cắt từng miếng bánh ngọt, quả thật thê thảm không nỡ nhìn.

Minh Thành Hữu véo chặt mi tâm, càng véo càng chặt.

“Được rồi, anh ăn một miếng.”

Hắn nhận lấy một miếng từ tay Phó Nhiễm, gắng gượng đưa một miếng vào trong miệng.

Phó Nhiễm nhìn động tác nhai nuốt của hắn, trong lòng lẩm nhẩm một câu.

“Minh Thành Hữu, sinh nhật vui vẻ.”

84. Chương 84

Chương 84: Đừng nói hắn là con riêng

Bánh ngọt dâu tây trôi từ cổ họng xuống dạ dày, Minh Thành Hữu trả đĩa lại cho Phó Nhiễm, rút khăn ướt lau lại khoé miệng.

“Vẫn là rất khó ăn!”

“Đâu có để cho anh ăn nhiều”.

Hắn nhìn đồng hồ ở cổ tay trái, thỉnh linh thốt lên một câu.

” Phó Nhiễm, ngày trước em đọc được tin tức nói anh với Trần Lam Diễm đứng ở ngoài đường hôn nhau. Có phải em ghen không?”

Ánh mắt hắn như đuốc,, chăm chú nhìn thẳng vào mắt cô không cho cô có cơ hội trốn tránh. Phó Nhiễm đẩy đĩa ra, hai tay đặt ở mép bàn.

” Anh nhìn thấy tôi đang ghen sao?”

Ánh mắt cô bình tĩnh, nếu lúc ban đầu sau khi thấy tin tức này Minh Thành Hữu lại hỏi những lời này, chắc chắn cô sẽ bị hắn nói trúng tim đen, nhưng có đầy đủ thời gian để giảm bớt, Minh Thành Hữu có dò xét thế nào cũng không nhìn ra suy nghĩ ngày đó của Phó Nhiễm.

“Lúc ở trong thang máy ánh mắt em nhìn anh và Trần Lam Diễm như hận không thể ăn tươi nuốt sống được vậy”.

Phó Nhiễm nín cười.

“Tôi lại không chú ý, đi thang máy hay có thói quen tập trung tinh thần, anh nhìn trộm tôi làm gì?”

Minh Thành Hữu bật cười, lắc đầu.

“Ăn nói khá hay, không đấu lại em.”

Phó Nhiễm lấy điện thoại di động ra xem đồng hồ.

“Chúng ta trở về đi thôi?”

Quà tặng cho Minh Tranh vẫn còn trong tay, nghĩ đến giọng nói thất vọng của hắn trong điện thoại, trong lòng Phó Nhiễm liền thấy áy náy.

Minh Thành Hữu nhìn Phó Nhiễm mất hồn, trong lòng tự nhiên nghĩ là có liên quan tới Minh Tranh.

Hôm nay là sinh nhật Minh Tranh.

“Chúng ta đi xem phim chứ?”

“Hôm khác đi”.

Phó Nhiễm cầm túi xách lên, bàn tay sờ đến món quà mua tặng Minh Tranh đặt ở bên trong. Bây giờ không chừng hắn đang ăn tối cùng Triệu Lan. Khoé Minh Thành Hữu đang nâng lên chậm rãi hạ xuống, tặng quà cho hắn, cùng lắm cũng chỉ vì lòng cảm kích, cô đứng ngồi không yên, không phải vì lo lắng đã bỏ qua sinh nhật của Minh Tranh sao.

“Phó Nhiễm.”

Hắn khẽ gọi cô. Cô đã đứng dậy muốn đi.

“Chờ tới sinh nhật anh, em cũng sẽ lo lắng cho anh như vậy phải không? Anh nhất định dành thời gian cả ngày để đi chơi với em.”

Gương mặt tuần tú của Minh Thành Hữu nâng lên, Phó Nhiễm đứng lại ở trước bàn, ánh mắt kịp chạm đến đáy mắt chờ đợi của hắn.

Tim bỗng dưng mềm xuống, không nói ra được buồn bã, thế nào cô lại quên hôm nay mới là sinh nhật Minh Thành Hữu? Là một ngày nên thuộc về hắn, lần đầu tiên Minh Thành Hữu có thể có sinh nhật đúng ngày.

Tay Phó Nhiễm nắm túi xách chậm rãi buông ra, cô như đang giãy giụa.

“Trước 11h tối, tôi phải về nhà.”

” Được”!

Ánh mắt Minh Thành Hữu như một đám lửa, đôi mắt đào hoa khẽ giương lên. Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu tới rạp chiếu bóng, cô đi mua bắp rang bơ và Coca cola, đây là lần đầu cô cùng Minh Thành Hữu tới chỗ thế này.

Trước kia cô luôn cho rằng đi xem phim chỉ dành cho những đôi tình nhân yêu nhau, hơn nữa ở Y Vân thủ phủ có rạp chiếu phim nhỏ, chưa từng nghĩ bọn họ cũng có ngày chen vào đây tham gia náo nhiệt.

Minh Thành Hữu mua vé xong đi tới, nhận lấy đồ trong tay Phó Nhiễm, tìm chỗ ngồi mới biết là Minh Thành Hữu mua vé VIP. Chỗ ngồi có ngăn cách, mà ngay tầm mắt.

Trong phòng bao ở Lãi Viên.

La Văn Anh giật mình nhìn món ăn đầy trên bàn, nhân viên phục vụ đặt sừng món ăn lên trên bàn, lại nói tên từng món ăn. Minh Tranh phát tay, ý bảo người nhân viên phục vụ ra ngoài. La Văn Anh cầm chiếc đũa lên gõ vào cái chén.

“Chỉ có hai chúng ta?”

Minh Tranh dựa vào thành ghế, gương mặt toát lên vẻ cô đơn.

“Đúng.”

“Nếu là sinh nhật của anh, sao không đi cùng mẹ?”

Minh Tranh liếc nhìn la Văn Anh.

“Thì ra là em biết.”

Có lòng nhớ tới thì cũng chỉ là ngày sinh nhật mà thôi, nhưng nếu vô tâm thì chỉ là con số không hề có chút ý nghĩa nào.

La Văn Anh lấy ra một hộp quà từ trong túi đưa cho hắn.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Minh Tranh cũng không đưa tay ra nhận ngay lập tức, hắn ngắm nhìn La Văn Anh thật lâu.

“Buổi trưa mẹ có gọi anh về nhà ăn cơm, bà nói buổi tối anh sẽ có hẹn, không chiếm lấy thời gian của anh.”

La Văn Anh tự nhiên cũng có thể nghĩ đến cuộc hẹn với ai.

Minh Tranh không muốn sinh nhật chỉ có một mình. Cho nên mới mời cô.

Ăn được một nửa, La Văn Anh đi ra ngoài.

Trở lại thấy Minh Tranh mở hộp quà ra hướng tới cô giờ giờ lên, khoe miệng vẽ lên nụ cười.

“Cám ơn.”

Là cà vạt, dù sao từng sống chung với nhau, điều hắn thích ít nhiều cô cũng hiểu. La Văn Anh ngồi lại vào chỗ cũ.

” Ăn cơm đi, ngày ngày không ăn cơm đúng giờ quả thật là một bi kịch.”

Minh Tranh hiển nhiên không có khẩu vị, nhân viên phục vụ thỉnh thoảng mang thức ăn vào, không ít món được đưa lên trước mặt, đĩa còn chưa kịp gấp, còn nguyên đĩa đã bị bưng ra.

La Văn Anh thở dài nói

“Lãng phí.”

“Không nghĩ tới thiên kim tiểu thư La gia còn có bản chất tiết kiệm.”

Minh Tranh đẩy món ăn vừa được bưng lên đến trước mặt La Văn Anh.

“Lần trước thấy em rất ưa thích, nếu không động đĩa đã có thể bị bưng đi rồi.”

La Văn Anh nhặt chiếc đĩa, gấp một miếng bỏ vào trong chén của Minh Tranh.

“Không cần phải như vậy, nếu chỉ có một người, sinh nhật vẫn là muốn trôi qua thật vui vẻ.”

Minh Tranh nhếch chân lên, thân thể lười biếng dựa ra sau.

“Eve.”

Lời nói kế tiếp biến mất ở bên trong khoe miệng, suy nghĩ một chút lại nói.

“La Văn Anh, cái tên này rất dễ nghe.”

La Văn Anh hiểu rõ cười cười.

“Nhưng chỉ sợ anh có thói quen gọi tôi là Eve.”

Rạp phim đương nhiên phải chiếu những bộ phim đang nổi tiếng lúc bấy giờ.

Có cảm giác có chút trong sáng ‘33 ngày thất tình’

Phó Nhiễm thoải mái dựa vào ghế sa lon.

“Tôi nghĩ là anh sẽ chọn phim Âu Mỹ.”

“Ban ngày đủ áp lực rồi, không muốn xem xong rồi buổi tối còn không ngủ yên.”

Minh Thành Hữu đưa bắp rang bơ và coca cho cô. Phó Nhiễm đưa Coca lên môi hút, tiện tay để bắp rang lên khay bên cạnh. Mới ăn cơm tối xong, no đến nỗi không thể ăn thêm bất cứ gì.

Nửa đoạn đầu của phim tình tiết luôn chậm chạp mà nhẹ nhàng, Phó Nhiễm xem đồng hồ, nghĩ sau khi kết thúc cũng không kịp tặng quà cho Minh Thành Hữu nữa. Minh Thành Hữu chống một tay lên cằm dưới, nhìn ra không có bao nhiêu hứng thú.

Không gian trong rạp đen kịt, thỉnh thoảng do trong màn hình phát ra ánh sáng soi trên mặt. Phó Nhiễm xem đến nhập tâm, thân thể Minh Thành Hữu lần lần xích lại gần tới cô, cánh tay có thể cảm thấy hơi ấm của nhau.

” Phó Nhiễm?”

“Hả?”

Phó Nhiễm tập trung sự chú ý trên màn ảnh, hoàn toàn không tập trung trả lời hắn.

Gương mặt Minh Thành Hữu tiến tới trước mặt Phó Nhiễm cản trở tầm mắt của cô. Phó Nhiễm ngửa ra sau. “Sao nào?”

“Hôm nay là sinh nhật của hắn.”

Mặc dù ánh sáng không đủ, Phó Nhiễm vẫn có thể nhìn tới đáy mắt giống như bóng đêm của Minh Thành Hữu, cô chờ hắn nói xong nửa câu sau, lại chậm chạp không thấy Minh Thành Hữu mở miệng.

” Đúng, hôm nay là sinh nhật của hắn.”

Cô nói lại câu này. Minh Thành Hữu nhìn cô chằm chằm một hồi lâu.

“Em nói nhất định trước 11h phải về nhà, cũng là vì hắn sao?”

“Quà tặng cho anh ấy vẫn còn ở đây, tôi muốn tới tặng quà sinh nhật cho anh ấy”.

Gương mặt Minh Thành Hữu từ từ hạ xuống, gần đến nỗi chóp mũi hai người gần như đụng vào nhau, Phó Nhiễm nghĩ là hắn lại muốn nói ra những lời khó nghe, không nghĩ gương mặt tuấn tú đột nhiên ở ngay trước mắt.

Minh Thành Hữu ra sức hôn cô, đầu lưỡi hung hăng cạy môi cô ra.

Rạp chiếu phim vốn là nơi tối như bưng nên dễ dàng xảy ra..., hơn nữa lại là không gian riêng tư, hai người ở nhà hàng cũng đã uống rượu, mùi rượu đặc biệt lưu luyến. Minh Thành Hữu cầm tay Phó Nhiễm để cô ôm lấy bên hông mình, thân thể lại ráng sức đè cô vào bên trong ghế sa lon.

Rốt cuộc Phó Nhiễm vẫn tỉnh táo, cố gắng đẩy nụ hôn nóng bỏng kia ra, hai tay hắn lại giữ lấy mặt cô, đầu ngón tay lần lượt phác thảo lên đôi môi Phó Nhiễm.

Trái tim vỡ nát không được hàn gắn kia lại đập mạnh mẽ khác thường, giống như được thay máu mới, mỗi lần đập đều hận không thể đụng vào trái tim của Minh Thành Hữu.

Phó Nhiễm chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hai tay cô cầm lấy cổ tay Minh Thành Hữu, nói ra tiếng thở dốc cũng thấy hơi khàn khàn. Cô chăm chú nhìn vào màn ảnh một lần nữa, nhưng vì đoạn giữa đã qua một đoạn, cảm giác toàn thân thấy mệt mỏi vô vị, cuối cùng Phó Nhiễm đánh liều, mấy lần đầu chạm vào bả vai của Minh Thành Hữu.

Hắn đưa tay nắm lấy mặt của cô, để cho cô gồi đầu lên vai.

“Ngủ đi thôi.”

“Lúc nào phim kết thúc nhất định phải đánh thức tôi.”

Cô nhắm mắt, lời nói đã mơ hồ không rõ.

Minh Thành Hữu cũng không trả lời, ngón tay khẽ gõ vào ghế sa lon.

Đến lúc món ăn cuối cùng được bưng lên, sau khi nhân viên phục vụ rời khỏi đây lại quay trở lại. Đèn nhiên đèn trong phòng đèn đều bị tắt.

Minh Tranh buông chiếc đĩa trong tay ra.

“Chuyện gì xảy ra?”

Trong lời nói đã thấy có vẻ không vui.

Một chiếc xe chở bánh ngọt được đẩy vào trong phòng, La Văn Anh đi tới nhận lấy xe từ trong tay nhân viên phục vụ, sau khi cửa bị đóng lại, cô liền hắng giọng hát.

“Hap—py—birth—day—to—you, hap—py—birth—day—to—you.”

Minh Tranh chậm rãi đứng lên từ chỗ ngồi. La Văn Anh đẩy bánh ngọt đến cạnh bên hắn, giọng nói mềm mại.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Trong lòng cô có một cảm giác không nói lên lời, hai mươi mấy năm qua của Minh Tranh, sợ rằng số lần sinh nhật thật sự vui vẻ cũng không nhiều.

Một người có thân phận con riêng như thế, từ khi hắn ra đời đến nay, chưa từng có một lần sinh nhật ý nghĩa được người khác tổ chức ăn mừng cho hắn?

Nến vụt sáng và âm nhạc âm nhạc rộn ràng, Minh Tranh xuyên qua ánh lửa màu lam nhìn về phía La Văn Anh đứng đối diện.

“Cám ơn em.”

La Văn Anh lấy cây kéo ra cắt sợi dây ở giữa, cũng tiện tay mở đèn ra. Đột nhiên ánh sáng tới chói mắt, cũng chẳng qua là mới tắt đèn một thời gian ngắn, vậy mà cũng không thấy quen. Cô đem dao cắt bánh ngọt đưa cho hắn, từ đầu đến cuối Minh Tranh hơi nhếch môi, về sau, điên cuồng uống rất nhiều rượu.

La Văn Anh đỡ Minh Tranh lảo đảo nghiêng ngả đi ra khỏi Lãi Viên, gió đêm tê lạnh vô cùng, dội thẳng vào cổ áo, một tay ôm lấy thắt lưng Minh Tranh, lòng bàn tay chạm đến eo của hắn, bỗng có cảm giác mặt đỏ bừng.

“Sớm biết như vậy sẽ để một mình anh đi ra ngoài, nhân viên phục vụ gặp anh say thành ra như vậy, nói không chừng nghĩ anh là kẻ lang thang không chứa chấp.”

“Nói xấu sau lưng người khác cũng không hay.”

Minh Tranh ngẩng đầu lên, hơi thở nóng rực phả vào cổ La Văn Anh, hắn chỉ là uống nhiều, cũng không đến nỗi uống rượu say.

“Chỉ là muốn đem bộ dáng này của anh mà rơi vào diễn đàn của công ty khẳng định là rất phấn khích, những cô gái trẻ hay tám chuyện nhìn thấy anh như vậy, nói sao có thể nhìn thấy anh như vậy chứ? Còn không phải là điên rồi.”

La Văn Anh cảm giác lực bắt tòng tâm, một người đàn ông lúc nào cũng từ tốn, lại cứ chỉ trích châm biếm cô như vậy.

“Nói rõ ràng một chút.”

Giọng nói Minh Tranh không rõ ràng.

“Hiện tại anh không đứng đắn ở chỗ nào hả?”

“Tôi chỉ nói trong ngày thường anh quá nghiêm chỉnh thôi.”

La Văn Anh đưa Minh Tranh ra hướng bãi đậu xe.

“Lão đại, anh còn có thể lái xe sao?”

“Thử xem đã.”

La Văn Anh đi tới trước xe của mình, cũng không dám để Minh Tranh thử thật.

“Tôi đưa anh trở về, nhanh lên xe.”

Minh Tranh nhào người nằm ở mui xe, La Văn Anh mở cửa xe muốn ngồi vào.

“Ồ đó làm gì, đi mau!”

Hắn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

La Văn Anh trở lại bên cạnh Minh Tranh, ghé vào nhìn kỹ, hoàn toàn bất ngờ.

Như vậy mà cũng có thể ngủ?

Gương mặt tuần tú dán vào mui xe lạnh như băng, khoanh hai tay lại, tướng ngủ thật trái ngược.

Hai mắt hắn nhắm chặt, La Văn Anh vươn tay vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Minh Tranh, đi thôi!”

Thân thể hắn hơi nghiêng, hướng sang bên cạnh, hắn đang cho là trên giường lớn ở nhà đây.

La Văn Anh kêu lên, không chút nghĩ ngợi liền đưa tay ôm lấy hông của hắn, bước chân chuyển qua phía sau hắn, như vậy mới coi là miễn cưỡng ôm hắn vững chắc,

Minh Tranh giống như đem sức nặng toàn thân áp đến trên người cô, cô mở cửa xe, cố gắng hết sức đem hắn nhét vào ghế lái phụ.

Trong lúc mơ hồ Phó Nhiễm mở mắt ra xem, thấy trong màn ảnh phát hình đoạn phim như lúc trước.

Minh Thành Hữu vỗ vỗ mặt của cô ý bảo cô tiếp tục ngủ ra

Cô đã ngủ rất lâu, tỉnh lại phát hiện thấy hắn vẫn đang xem bộ phim kia, cô khẽ xoa khóe mắt, cầm lấy Coca trên bàn nhấp một hớp.

“Ngủ sao? Đi ngủ tiếp thôi.”

Nghỉ ngơi một hồi quả nhiên tinh thần thấy phấn chấn.

“Mấy giờ rồi?”

“Còn sớm.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn chằm chằm vào màn ảnh, Phó Nhiễm nhìn lại theo tầm mắt của hắn, nhìn sau nửa phút, loáng thoáng cảm thấy đoạn này rất quen thuộc, cô đã xem qua.

Phó Nhiễm bỏ lon coca trong tay ra, đưa tay lấy điện thoại di động ra từ trong túi.

Rạng sáng, 12h 20’.

Đôi lông mày nhỏ nhắn nhíu chặt, tựa như sợ nhìn sai, lại nhìn hướng đồng hồ treo trong rạp chiếu bóng.

Vẫn là 12h 20’.

Đầu óc nhanh chóng tỉnh táo, cũng có thể hiểu là chuyện gì đã xảy ra.

Phó Nhiễm gì đó nhét vào trong túi, cũng không thèm nhìn tới Minh Thành Hữu lấy một cái, đứng dậy muốn rời đi.

Minh Thành Hữu giữ chặt cổ tay cô.

“Đi đâu?”

“Trở về!”

Cô vung tay một cái, vung tay Minh Thành Hữu đang lôi kéo, Phó Nhiễm chống tay, đôi chân đi ra ngoài không chút chậm trễ.

Minh Thành Hữu chạy đuổi theo ngay sau đó.

Bọn họ giống như là lồi lồi kéo kéo ra khỏi rạp chiếu bóng, xe của Phó Nhiễm còn dừng ở nhà hàng ăn cơm tối kia, cô đi về phía đầu đường muốn đi đón xe.

Minh Thành Hữu nín lại cánh tay của cô.

“Anh đưa em về nhà.”

“Tôi không phải là về nhà!”

Phó Nhiễm chợt cất giọng, trong lời nói gay gắt khiến Minh Thành Hữu hơi giật mình, cũng không nghĩ là sẽ cô phát hỏa như vậy.

“Em làm sao vậy?”

Hắn nhú chặt mi tâm, mặt cũng bắt đầu hiện đầy âm u.

“Minh Thành Hữu, anh làm như vậy không phải là muốn cho tôi bỏ qua thời gian, có hứng thú như vậy sao? Nói cho cùng cũng chỉ là phần quà tặng mà thôi, phải cần tới anh hao tổn tâm tư sao?”

“Em cũng nói không có ý nghĩa, vậy em để ý như vậy làm gì?”

Phó Nhiễm cắn chặt thịt môi, đau đớn nhắc nhở lý trí của cô, cô chán nản mệt mỏi, đứng tại chỗ.

“Hắn là.”

Phó Nhiễm dừng một chút, nói tiếp.

“Ca ca của anh!”

“Phó Nhiễm, hắn không từng coi anh là em trai, anh cũng chưa từng coi hắn là anh trai của anh.”

Minh Thành Hữu đứng khuất bóng, không nhìn rõ gương mặt lúc sáng lúc tối.

Phó Nhiễm thở dài, hai mươi mấy năm trôi qua lạnh nhạt cùng đối đầu, Lý Vận Linh đứng ở giữa, thường xuyên khiến Minh Thành Hữu nhớ kỹ Minh Tranh bụng dạ khó lường, chính là đem hai người có thể coi nhau là anh em đẩy ra xa.

Cô cầm túi muốn đi.

Giọng nói Minh Thành Hữu như bí mật mang theo một loại rầu rĩ bi thương đến kịch liệt.

“Phó Nhiễm, em có nghĩ tới sinh nhật của hắn có ý nghĩa với anh như thế nào hay không?”

Bước chân cô chạy ra ngoài chậm dần, cuối cùng đứng lại giữa quảng trường cách hắn không xa.

“Sinh nhật của Lão đại chỉ chênh lệch với anh 20 ngày, nói cách khác, mẹ anh cùng Triệu Lan là đồng thời mang thai.”

Minh Thành Hữu khó khăn đi từng bước, giờ phút nặng nề này cũng là nỗi niềm chất chứa hai mươi mấy năm của hắn giờ mới có thể bùng phát, hắn đi tới sau lưng Phó Nhiễm, một bóng đen vòng qua đứng ở trước mặt cô.

“Anh biết lúc đó, anh thấy được trong ánh mắt mẹ nén nước mắt, vẫn muốn giữ vững nụ cười như cũ nói với cha anh, được, ông đem lão đại trở về đi, dù nói thế nào hắn cũng là con trai của Minh gia. Nhưng mà anh lại thấy mẹ hận không cần rơi được một miếng thịt của Triệu Lan, anh cũng cảm thấy bà mệt chết đi, phải giả bộ quá mệt mỏi!”

Dĩ nhiên là Phó Nhiễm có thể hiểu tâm tình của Lý Vận Linh khi đó, làm phụ nữ, cũng không ai tiếp nhận nỗi tàn nhẫn như vậy.

“Phó Nhiễm, em còn muốn đi sinh nhật cho hắn? Hắn dựa vào cái gì, hắn chỉ là một đứa con riêng mà thôi, quá khứ không được người khác thừa nhận, hắn cho là nắm giữ Hào Khôn là có thể danh chính ngôn thuận? Vĩnh viễn không thể nào, cha anh đem Hào Khôn giao cho lão đại, anh cũng không sao, nhưng anh không nghĩ ra, tại sao ông ấy đơn độc thiên vị với một đứa con riêng như vậy?”

Trên trán Minh Thành Hữu nổi lên gân xanh, trong mắt nhuộm thành đỏ thẫm.

Ba chữ đưa con riêng giống như một thanh kiếm bén nhọn nhất, đánh thẳng vào trái tim Phó Nhiễm.

“Minh Thành Hữu.”

Bàn tay Phó Nhiễm rũ xuống từ từ nắm thành quyền, Minh Thành Hữu nghe được giọng nói của cô từ từ chuyển thành lạnh lùng.

“Đừng nói hấn như vậy.”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Minh Thành Hữu nhú mày, bỗng nhiên lạnh lùng nói.

“Phó Nhiễm, đây là bí mật mọi người đều biết, em muốn che giấu cho hấn tới khi nào?”

“Không, đừng làm cho tôi nghe đến ba chữ kia, anh không thể nói hấn như vậy!”

Giọng nói gay gắt của Phó Nhiễm làm người ta thấy kinh ngạc, ngay cả chính cô cũng bị giật mình. Tầm mắt cô nhìn ra ngoài môn lung, trong hốc mắt nóng bỏng, trong lòng mặc niệm từng lần một, Minh Thành Hữu, đừng nói hấn như vậy, cô chỉ sợ là có một ngày trong tương lai Minh Thành Hữu sẽ không chịu nổi, cô hi vọng hấn để lại một con đường sống.

Nghe cô trách cứ mà Minh Thành Hữu nghe vào trong tai, lại hoàn toàn là bởi vì thiên vị với Minh Tranh.

“Phó Nhiễm?” Minh Thành Hữu khó có thể tin nhìn về phía cô.

Phó Nhiễm đưa tay lau nước mắt, nhưng nếu một ngày kia sự thật đặt ở trước mặt Minh Thành Hữu, hấn có thể chấp nhận quá khứ sao?

Nước mắt cô càng chảy càng nhanh, không ngừng được ghen ngào đứng tại chỗ.

Minh Thành Hữu có thói quen được người khác nâng ở trong lòng bàn tay, dù là lúc trước thất thế, nhưng vẫn còn có Minh gia cùng Lý gia làm nền tảng ở đây.

Phó Nhiễm thấy bóng dáng của Minh Thành Hữu từ từ mờ hồ ở trong mắt cô, trong lòng bị thương không xua đuổi được, bí mật trước khi chết của Minh Văn Phong ép cô không thở nổi một lần nữa.

Cô ra sức lau nước mắt, lướt qua bên Minh Thành Hữu đi ra hướng đầu đường.

“Không cho phép em đi!”

Minh Thành Hữu ôm lấy eo Phó Nhiễm từ phía sau.

“Sinh nhật của hấn đã qua, bây giờ em đi còn có ý nghĩa gì?”

“Buông tôi ra!”

Bả vai Phó Nhiễm cố gắng giãy giụa, lùi lại sau đó hất tay Minh Thành Hữu ra.

“Chuyện của tôi không cần anh quan tâm.”

Cô chạy đi thẳng, một chiếc xe taxi trùng hợp đi qua.

Phó Nhiễm mở cửa xe ngồi vào không chút do dự.

Cô lấy di động gọi cho Minh Tranh, La Văn Anh nhắc nhở hấn có điện thoại, Minh Tranh sờ soạn tìm mãi mới nghe máy.

“Alo, ca ca, anh đang ở đâu?”

Minh Tranh liếc mắt nhìn La Văn Anh đang chăm chú lái xe.

“Anh gần về đến nhà rồi”.

“Được! Vậy anh đứng ở cửa chờ tôi một chút. Tôi cũng lập tức tới ngay.”

Ngắt di động, Minh Tranh quay mặt ra cửa sổ, cực kỳ tỉnh táo, hần yên lặng không nói, tay đang nắm chặt lại thả lỏng như trước.

La Văn Anh mở miệng thử dò xét.

“Là Tiểu Nhiễm?”

Hần không nói lời nào, gật đầu.

“Nếu không em cho anh xuống ở đây, anh tự gọi taxi về?”

Minh Tranh sau khi quay mặt ra ngoài cuối cùng quay sang nhìn La Văn Anh, ánh mắt nghiêm túc không giải thích được.

“Tại sao?”

“Bây giờ trở về có thể sẽ phải đổi mặt.”

Minh Tranh cười yếu ớt, giọng nói tràn đầy chế giễu.

“Sao lại cần phải như vậy, em không muốn thấy sao?”

La Văn Anh trừng mắt với hần.

“Tôi là vì muốn tốt cho anh thôi.”

“Không cần.”

Minh Tranh mệt mỏi đưa hai tay khẽ day huyệt Thái Dương.

“Tiểu Nhiễm nhìn thấy hay không cũng thế. Không cần để ý tới điều đó.”

Phó Nhiễm tới trước cửa nhà Minh Tranh, bên ngoài biệt thự có đèn đường sáng trưng. Mặc dù là rạng sáng nhưng đứng ở đây cũng không thấy sợ. Cô bước qua bước lại một hồi, tựa hồ có đầy tâm sự, gót giày đập lên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Một chiếc xe đi tới, ánh đèn chói chiếu vào mặt, Phó Nhiễm lấy tay che trên trán theo bản năng. Xe dừng hẳn, La Văn Anh xoay người cầm áo khoác phía sau chỗ ngồi đưa cho Minh Tranh.

“Chào Tiểu Nhiễm giúp tôi. Tôi sẽ không xuống xe đâu”.

Minh Tranh đưa tay nhận lấy, cửa xe liền đóng lại. La Văn Anh quay xe rời đi.

Phó Nhiễm đi tới gần Minh Tranh từng bước một tới, trong lòng áy náy băn khoăn, Minh Tranh không được trải qua số mệnh vốn thuộc về hần, thật may là nhiều lời đồn đại nhưng không làm hần gục ngã. Gương mặt của hần ẩn hiện dưới bóng cây từ từ rõ ràng, Phó Nhiễm thấy hần đứng ngay trước mặt.

“Ca ca, sinh nhật vui về.”

Khoẻ miệng Minh Tranh khẽ mím lại, Phó Nhiễm lấy hộp quà từ trong túi ra đưa cho hần.

“Thật xin lỗi! “

Cô xem đồng hồ.

“Qua một tiếng năm phút.”

“Anh cho là em đã quên mất.”

Minh Tranh nhận lấy món quà.

“Anh nghĩ là trí nhớ tôi kém như vậy sao?”

Phó Nhiễm thấy hần mở chiếc hộp ra.

“Thích không?”

“Thích.”

“Hôm nào bồi thường cho anh.”

Phó Nhiễm đưa tay làm động tác.

“Bồi thường cho anh một tô mì trường thọ to như vậy”.

Minh Tranh giương mắt lên, ánh mắt sắc bén nhìn cô chăm chăm.

“Tiểu Nhiễm, tối nay rất bận sao? Hiện tại mới ra khỏi từ phòng làm việc?”

Phó Nhiễm không giải nói dối, cô tránh tầm mắt của Minh Tranh.

“Oh, sắp nghỉ đông nhưng tôi không nghĩ bước sang năm mới rồi mà còn phải làm thêm giờ.”

Đáy mắt Minh Tranh dấy lên một nỗi buồn phiền bao phủ, không thể không nhớ tới hình ảnh đã thấy ở bên trong phòng ăn..

“Ca ca, tôi thấy hình như Văn Anh đưa anh về? Sinh nhật trôi qua rất vui vẻ sao?”

Cô giương nhẹ cằm, hai mắt lại nhìn ra có chút hồng. Trái tim Minh Tranh như bị dao cắt.

“Bọn anh ra ngoài ăn bữa cơm.”

“Oh.. “

Phó Nhiễm gật đầu.

“Không còn sớm nữa, mẹ tôi cũng sẽ gọi bảo về sớm. Tôi về đây”.

“Để anh tiễn em.”

Hắn sờ túi quần, lúc này mới nhớ là đã không lái xe về, hắn xoay người muốn vào gara lấy chiếc xe nữa.

“Không cần.”

Phó Nhiễm ngửi thấy được mùi rượu trên người hắn.

“Tôi đã bảo tài xế taxi chờ rồi, còn phải đi xe của họ trở về nữa. Anh mau vào nghỉ ngơi đi.”

Minh Tranh nhân tiện nhìn lại, quả nhiên thấy đèn sau của chiếc xe cách đó không xa mới biết là xe taxi.

Phó Nhiễm chúc nhau ngủ ngon cùng hắn, vừa vẫy tay vừa đi, Minh Tranh thấy bóng dáng cô ở trong mắt chỉ còn một chút rồi nhanh chóng mất hút. Phó Nhiễm mở cửa xe ngồi vào ghế phía sau, vừa lúc Phạm Nhân gọi đến. Cô lấy đại lý do làm thêm giờ nên về muộn muộn, Phạm Nhân dặn cô lái xe cẩn thận xong mới cúp điện thoại. Taxi đưa Phó Nhiễm về lại nhà hàng, cũng đến gần hai giờ sáng.

Nửa đêm đầu đường lạnh tới thấu xương, gió lạnh bắt đầu xâm nhập vào cơ thể, mỗi lỗ chân lông lạnh đến nổi mất cả cảm giác. Nhà hàng cũng đã đóng cửa, trừ đi thỉnh thoảng có vài quán bar và nhà hàng mở cửa phục vụ 24h, cả thị trấn Nghê An đã sớm ở trong trạng thái chìm trong bóng đêm.

Phó Nhiễm trả tiền xong xuống xe, xa xa thấy xe Audi của mình để trợ trợ bãi trong đậu xe. Phó Nhiễm khép lại cổ áo khoác bước nhanh tới, mũi nhạy cảm ngửi được mùi thuốc lá nồng đậm, sau khi đến gần mới phát hiện trước xe có một bóng người ngồi, Minh Thành Hữu nghe được tiếng bước chân, điều thuốc lá kẹp trong tay đã cháy được một nửa.

“Sao anh ở đây?”

Phó Nhiễm chú ý tới mấy tàn thuốc nằm ngổn ngang bên chân Minh Thành Hữu.

“Anh đang đợi em.”

“Xe của anh đâu?”

Minh Thành Hữu đưa ngón tay chỉ cách đó không xa.

“Không còn sớm, mau trở về đi.”

Phó Nhiễm mở cửa xe, Minh Thành Hữu vứt bỏ nửa điều thuốc lá trong tay, khoe miệng thối ra làn khói mỏng làm mặt hắn mờ mịt không rõ, mím chặt môi, cắn hận nhìn cô chăm chăm. Phó Nhiễm muốn bước, Minh Thành Hữu nhanh chóng bước tới ngăn trước cửa xe.

“Gặp hắn chưa?”

“Rồi.”

Minh Thành Hữu đứng bên cạnh lại không nói lời nào, Phó Nhiễm đẩy tay hắn ra.

“Tôi muốn đi về.”

“Ngày mai em tới MR một chuyến.”

“Có chuyện gì sao?”

“Chuyện công việc.”

Phó Nhiễm lướt qua hắn.

“Ngày kia là FU bắt đầu nghỉ, lại nói MR cũng nghỉ hai ngày nay, còn có thể làm chuyện công việc gì?”

“Bảo em tới em cứ tới.”

“Được.”

Phó Nhiễm ngồi vào ghế lái, Minh Thành Hữu khom lưng tiến tới ghé sát vào vành tai cô.

“Ngày 15 tháng 1 là sinh nhật của anh. Đặt lịch với em trước một ngày nhé.”

Phó Nhiễm xoay người, gương mặt gần sát cánh môi mềm mại của người đàn ông, cô lui về phía sau một chút.

“Sinh nhật của anh lại không thiếu người tham gia cùng anh.”

Cô biết hôm nay mới là sinh nhật Minh Thành Hữu, cẩn thận bên hắn qua hết ngày này.

Người khác cũng không biết ngày vốn là ngày nên thuộc về Minh Thành Hữu, tâm tình Phó Nhiễm phức tạp, cô không muốn gánh trách nhiệm nặng nề thế này lần thứ hai.

Minh Thành Hữu đưa gương mặt tới gần trong gang tấc.

“Anh không cần người khác đến vì anh.”

Phó Nhiễm biết hắn so sánh không rõ ràng.

“Đến lúc đó hãy nói có được không? Tôi sẽ cố gắng.”

“Không, anh muốn phải chắc chắn.”

Minh Thành Hữu kiên quyết.

“Giống như em đáp ứng Minh Tranh vậy.”

Phó Nhiễm đang rất mệt mỏi, hơn nữa tâm tình không tốt, nghe Minh Thành Hữu nói vậy tâm tình lập tức cáu kỉnh.

“Tôi đáp ứng hắn gì chứ? Sinh nhật của hắn lại đi cùng với anh. Vậy còn muốn thế nào nữa? Minh Thành Hữu, anh còn muốn tôi phải làm thế nào?”

Phó Nhiễm dùng sức đưa tay đẩy Minh Thành Hữu ra, cũng không để ý tới hắn, lão đảo mở cửa xe đạp chân ga rồi đi.

Minh Thành Hữu không bao giờ nghĩ tới Phó Nhiễm sẽ cáu kỉnh như vậy, hắn là mềm mỏng mới chờ cô ở đây, không nghĩ tới lại ồn ào chia tay trong không vui.

Phó Nhiễm ra sức nắm chặt tay lái, nước mắt chảy xuống. Đây là buồn phiền do cô tự chuốc lấy, nên làm gì cũng không biết, sinh nhật của Minh Tranh cùng nên qua ngày nào thì cứ qua.

Phó Nhiễm lau mắt, trong lòng phiền muộn không nói lên lời, cô dùng sức nắm chặt tay đấm vào tay lái.

Tiếng động ồn ào khiến cô tỉnh táo lại rất nhanh. Phó Nhiễm rút khăn giấy lau nhẹ khóe mắt, cổ họng nghẹn ngào ức chế không nén được. Nhưng chung quy lại là không đành lòng.

Cô không thể mắt nhắm mắt mở, lại thừa nhận cô không thể làm thay đổi mọi chuyện theo chiều hướng tốt đẹp.

Giống như lần này, cô không cố ý coi thường thất vọng của Minh Tranh, chính là chỉ vì muốn cùng Minh Thành Hữu trải qua sinh nhật đúng nghĩa.

Hôm sau tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt ra.

Phó Nhiễm cố gắng tới phòng làm việc, có chút công việc phải làm cho xong, cô cũng không tới MR, biết Minh Thành Hữu cố ý, Phó Nhiễm lười phải tự mình tới cửa cho hấn tiêu khiển.

Lâm Lâm đứng bên ngoài gõ cửa phòng làm việc.

“Vào đi”.

“Tiểu Nhiễm, có người tặng hoa .”

Lâm Lâm dẫn theo người ở tiệm bán hoa bước vào phòng làm việc. Đêm qua Phó Nhiễm về nhà muộn nên bây giờ người đang thấy khó chịu.

“Phó tiểu thư! Hoa của cô”.

Hoa bách hợp trắng, kiêu diễm ướt át, mùi hoa nhẹ nhàng, Phó Nhiễm cầm bút lên ký nhận, chỉ chỉ người ở tiệm bán hoa đặt hoa trên bàn làm việc.

“Lâm Lâm, lấy bó hoa đi, tôi cảm thấy để bó hoa ở đây hơi lãng phí.”

“Vừa đúng phòng vũ đạo thiếu hoa tươi, đặt ở đó đến hết năm nói không chừng cả gian phòng đều là hương.”

Phó Nhiễm vùi đầu làm việc, di động rung lên, còn phát ra tiếng chuông chói tai, cô cầm trong tay nhìn là Minh Thành Hữu. Mấy lần bị ngắt, hấn vẫn gọi tiếp không bỏ cuộc.

Phó Nhiễm đưa di động đến bên tai.

“Alo ?”

“Sao em không tới phòng làm việc?”

“Tôi đang ở phòng làm việc.”

Phó Nhiễm cầm bút ký tên trên giấy A4, kéo lê từng nét bút màu đen.

“Có chuyện gì sao?”

Đầu kia truyền đến tiếng cửa mở.

” Anh không có thấy?”

Phó Nhiễm nhẹt mũi, nói chuyện nặng nề.

“Mới sáng sớm anh cho người tới tới FU tặng hoa, không phải là biết tôi không đến MR sao?”

Diễn trò còn rất thú vị, tự biên tự diễn.

Một lúc lâu Minh Thành Hữu không mở miệng, Phó Nhiễm nghe được tiếng đóng cửa truyền đến, giọng đàn ông tỉnh táo mà lạnh đạm.

“Anh không cho người tới tặng hoa cho em!!”.

Khóe mắt Phó Nhiễm liếc tới thiệp nhỏ trên bàn, cô nghĩ chắc hấn là Minh Thành Hữu, mấy ngày trước hấn cũng cho người đem hoa tới, Phó Nhiễm mở thiệp ra, thấy ghi tên Minh Tranh. Cô tròn tròn mắt, nhất thời không tránh được lúng túng.

“Đi MR có chuyện gì sao?”

Minh Thành Hữu im lặng một hồi lâu, Phó Nhiễm muốn nói nữa thì nghe được tiếng ngắt máy truyền đến. Cô để điện thoại về chỗ cũ, vốn là bị cảm nên thấy khó chịu, nào có tâm tư quan tâm chuyện khác. Ăn cơm xong, nhận được điện thoại của quản lý Lý ở MR.

Phó Nhiễm lái xe dẫn theo mấy người, một người khác vừa mua chiếc xe Quân Uy mới, sau khi đến MR bọn họ đi phòng tài vụ trước. Nếu Phó Nhiễm đến đây thì cũng chỉ là lên lầu lấy chút tài liệu.

Thư ký Nghê chuẩn bị nghỉ trưa, vừa hát vừa thu xếp đồ đạc ở phòng làm việc, nhìn thấy Phó Nhiễm, đầu tiên là xị mặt xuống, giống như tất cả tâm tình đang vui vẻ đều bị cô phá hỏng.

Phó Nhiễm gật đầu coi như là chào hỏi, ở những nơi không muốn đến cũng không cần cố ý miễn cưỡng lấy lòng. Cô lấy chìa khoá phòng làm việc từ trong túi xách ra, lúc vào mới phát hiện là cửa không khoá. Phó Nhiễm đẩy cửa đi vào, thấy Minh Thành Hữu đang ngồi trên ghế làm việc của cô.

Hắn quay lưng về phía cửa, toàn bộ rèm cửa sổ hướng Bắc được kéo lên, phòng làm việc vốn là sáng sủa, thư ký Nghê ngó vào, Phó Nhiễm xoay người đóng cửa lại. Minh Thành Hữu vẫn duy trì tư thế ban đầu. Phó Nhiễm bước tới giá sách, lúc trước đã bảo thư ký Nghê mang đi, giờ lại thấy từng chiếc model xe được bày trở lại, chính cô ta để tài liệu nên rất rõ ràng, Phó Nhiễm đi tới phía đứng hàng giá sách khác, ánh mắt người đàn ông nhìn theo ngay sau đó.

Phó Nhiễm tìm được tài liệu đang cần, liền rút ra, xoay người, thấy Minh Thành Hữu liếc nhìn mình không chớp mắt.

85. Chương 85

Chương 85: Phá vỡ thân thiết

Phó Nhiễm ôm khư khư tài liệu ở trước ngực, cô liếc qua ánh mắt Minh Thành Hữu.

“Đợi chút.”

Thấy cô muốn đi, Minh Thành Hữu lên tiếng gọi lại. Phó Nhiễm dừng lại.

“Có chuyện gì muốn căn dặn đây?”

Minh Thành Hữu đứng dậy, nhặt một túi văn kiện trên bàn đưa cho cô.

“Đây là công ty thưởng cho em, du lịch Maldives trong bảy ngày.”

“Tôi không cần.”

Sắc mặt Phó Nhiễm bình tĩnh không thấy chút mừng rỡ nào.

“Tôi muốn đón lễ mừng năm mới ở nhà. Không muốn đi đâu cả, anh tặng phần thưởng này cho người khác đi, cho tôi cũng chỉ lãng phí.”

“Anh đi cùng với em.”

Nếu như vậy thì cô càng không thể đón nhận. Phó Nhiễm đẩy tay Minh Thành Hữu ra.

” Thật sự là tôi không muốn đi, chỉ muốn được ở nhà nghỉ ngơi.”

Hắn cũng không miễn cưỡng nữa.

“Đợi chút nữa anh với em đi mua sắm, mua cho Vưu Dữu chút đồ vật cần thiết mừng năm mới.”

“Không cần, tự tôi có thể mua.”

Cô lướt qua người hắn đi về phía trước, Minh Thành Hữu đưa tay giữ cánh tay cô lại.

“Em tức giận?”

“Giống vậy sao?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn hấn chăm chăm. Minh Thành Hữu như cười như không, sau khi suy nghĩ xong nói.

“Rất giống.”

“Tôi không có gì phải tức giận.”

Minh Thành Hữu ngăn cản Phó Nhiễm.

“Cũng chỉ là bỏ lỡ sinh nhật hấn thôi mà”.

” Anh ấy và anh là quan hệ cùng cha khác mẹ thôi. Nói cho cùng vẫn là anh em với nhau”.

Nụ cười của Minh Thành Hữu dần dần biến mất.

“Nếu hấn không đuổi cùng giết tận, anh cũng không cần phải ép hấn. Trước đây hấn không cho anh cơ hội, vì sao giờ anh phải quan tâm tới hấn?”

Nói cho cùng, cục diện hôm nay cũng không thể nói là lỗi của ai.

Phó Nhiễm không muốn tham dự, lúc đầu cũng không ngờ là bị cuốn vào trong đó, cô cầm văn kiện sẵn bước ra khỏi phòng làm việc.

Lâm Lâm đứng đợi dưới lầu, nhìn thấy Phó Nhiễm tất cả liền ôm chặt lấy cô, nhất thời không thể chối từ tình cảm nồng nhiệt như vậy, Phó Nhiễm có chút mơ hồ.

“Làm gì đấy?”

” MR không hổ là đại công ty tốt khiến cho người ta thét chói tai. Tiểu Nhiễm, nhờ cô có con mắt tinh đời, phòng của tôi vay tiền mua

xe có thể được hỗ trợ sao.”

Phó Nhiễm cười đẩy mấy người ra.

“Tôi cứ tưởng là chuyện gì chứ, như vậy sang năm phải làm việc nghiêm túc hơn.”

“Thôi đi. “

Giọng điệu kéo dài mang theo tiếng cười nháo nhiệt.

“Nếu Tiểu Nhiễm mất hứng thật, đáng về ông chủ lột da.”

Đoàn người trở lại phòng làm việc, sau khi dọn dẹp xong, không tới ba giờ đã xuống lầu dưới, chính thức nghỉ đông.

Thời gian đặt mua hàng tết vẫn còn, Phó Nhiễm rời phòng làm việc về thẳng nhà. Ở trong phòng nghe âm nhạc xem TV, gần tới cơm tối mới xuống lầu. Mặc bộ đồ công sở lịch sự, Phạm Nhân đứng trước bàn ăn dọn bát đĩa, Phó Tụng Đình bỏ tờ báo trong tay ra, Phó Nhiễm tiến đến.

“Mẹ, để con giúp.”

“Con ngồi đi.”

Phạm Nhân bảo má Trần mang thức ăn lên.

Ngoài cửa sổ tiếng gió xào xạc, không khí bên trong cửa sổ vui vẻ hòa thuận. Phó Nhiễm rót cho Phó Tụng Đình nửa ly rượu trắng, khí trời chuyển lạnh, vào buổi tối ăn cơm ông đã có thói quen uống nửa ly.

“Tiểu Nhiễm, con cũng uống một ly đi?”

“Con không uống.”

Phó Nhiễm vội xua xua tay.

“Uống chút rượu không sao cả.”

Tâm tình Phó Tụng Đình rất tốt.

“Má Trần, lấy thêm cái ly.”

“Con gái sao có thể uống rượu chứ?”

Phạm Nhân lên tiếng ngăn cản.

“Ông tự uống một mình đi, hai ba ngày bữa có tiệc. Tiểu Nhiễm của chúng ta không thể uống rượu.”

“Mẹ, không sao ạ!”

Phó Nhiễm nhận lấy cái ly má Trần đưa tới.

” Con uống một chút cũng sẽ không say.”

Phó Tụng Đình không để ý sắc mặt của Phạm Nhân, đứng dậy rót rượu cho Phó Nhiễm. Tay cũng có chùng mực, nhiều lắm chỉ là rót nửa ly.

“Tiểu Nhiễm chính là giống tính của tôi, nếu như từ lúc nhỏ đã ở bên cạnh tôi thì tôi khẳng định sẽ nuôi dưỡng nó như con trai.”

Phạm Nhân nghe chua xót trong lòng.

” Xem ông kìa, uống nhiều rượu nên nói cũng nhiều.”

Phó Tụng Đình nhấp một ngụm rượu.

” Không phải bà nói Nhụy Nhụy muốn về nước sao? Lúc nào thì đến?”

“Cũng chỉ một hai ngày nữa.”

Phạm Nhân gấp rau vào chén Phó Nhiễm.

“Uống rượu ít thôi. Để ăn nhiều đồ ăn.”

“Con biết rồi mẹ”.

Một hồi lâu Phó Tụng Đình không lên tiếng, Phạm Nhân nhắc tới nội dung hôm nay mới nói qua điện thoại cùng Vưu Ứng Nhụy.

“Nhụy Nhụy vẫn hi vọng được mừng năm mới ở nhà chúng ta.”

“Hừ.”

Trước khi Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, Phó Tụng Đình lên tiếng hừ lạnh.

“Lại muốn phá hỏng không khí trong nhà sao? Tiệc sinh nhật lần trước đã thành ra cái gì, còn có bạn bè của nó nữa.”

Phạm Nhân cũng nghĩ đến chuyện này.

“Cho nên lúc ấy tôi không đáp ứng nó.”

“Vưu gia không phải là nhà của nó sao? Sau khi về nước, lễ mừng năm mới cũng muốn tới đây để cho người khác nhìn vào sẽ nói sao đây?”

Phó Tụng Đình càng nói càng bực bội.

“Vậy là bà dạy nó có vấn đề, con bé muốn đến trong nhà bà cũng nên nói với nó. Ở nước ngoài nó đã làm ra chuyện gì, luôn cho rằng người khác không biết sao?”

Phạm Nhân cũng tức giận.

“Tôi có thể nói được gì? Hiện tại nó cũng không phải là con gái của tôi, tôi làm sao có thể quản được?”

“Cha mẹ, đừng tranh cãi nữa. Mỗi người đều phải tự đi trên con đường mình đã chọn.”

Cơn giận của Phó Tụng Đình còn sót lại chưa biến mất, mỗi ngày ông thường mắt nhắm mắt mở hoàn toàn giống như tâm tình của Phạm Nhân, dù sao Vũ Ứng Nhụy đã trở về Vũ gia, làm sao bọn họ quản được?

“Dù gì cũng sống ở nhà này hơn hai mươi năm, tất cả quy củ đều bỏ sau lưng. Bà xem mỗi lần nó về đều mua đồ gì, còn có căn hộ mới của Vũ gia.”

Phó Tụng Đình khó có thể mở miệng nói câu tiếp theo, suy nghĩ mọi người không bàn mà giống nhau. Nếu như không phải hư hỏng thì làm thế nào có thể xa xỉ như vậy?

Dù sao tài năng của Vũ Ứng Nhụy như thế nào bọn họ đều biết rõ, nếu nói cô ta ra nước ngoài làm nên trò trống gì đó, nói ra đến cũng quỷ không tin. Khi Vũ Ứng Nhụy mới trở lại Vũ gia, Phạm Nhân lại không bỏ rơi được, thường len lén nhét chút tiền cho cô, ăn mặc cũng tận tụy lo lắng, chỉ sợ cô không chịu nổi mức sống chênh lệch này.

Hiện tại đã thay đổi.

Đề tài này khiến trong lòng Phạm Nhân rất khó chịu, ánh mắt bà hướng về Phó Nhiễm đang ngồi bên cạnh im lặng dùng bữa. Càng nhìn, trong lòng càng vui mừng, con gái của bà luôn có thể cho bà sự an ủi.

Không ở trong lời nói đối với người khác không ‘giấu đồ bìm leo’, cũng sẽ không quá nhiệt tình tham dự trong đó.

Phạm Nhân gấp thịt cho Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, gần đây con cùng Thành Hữu thế nào?”

Cô đem miếng thịt bỏ vào trong miệng, đột nhiên nghe được câu hỏi của Phạm Nhân hoảng sợ cuống quýt nuốt xuống.

“Mẹ?”

Thật may miếng thịt không lớn, chỉ ở cổ họng rồi trôi xuống, cổ họng bị đau, Phó Nhiễm kìm nén xấu hổ nói.

“Không phải mẹ sẽ nghĩ lời của hấn là thật chứ?”

“Mẹ nghĩ nó nói là thật.”

Phó Tụng Đình uống rượu, cũng không nói chuyện. Phó Nhiễm nâng ly lên, nuốt ngụm rượu trắng xuống bụng nóng người để tiếp thêm nghị lực.

“Mẹ.”

“Mẹ nhìn ra, hai đứa đều còn quan tâm đến nhau.”

Phó Nhiễm kinh ngạc, khi nào thì cô biểu hiện qua ý nghĩ này? Từ đầu tới cuối ngay cả chính cô cũng không biết.

“Sau khi Thành Hữu trở lại, tính cách con rất khác, tinh thần xem ra cũng rất tốt. Thật ra giữa hai đứa không có gì to tát, chuyện của đời trước không nên li kéo các con. Mấy ngày nữa con cũng qua 27 tuổi rồi, ban đầu hai đứa đính hôn chính là duyên phận, nếu không phải mọi chuyện đều tốt thì bây giờ có khi mẹ đã có cháu ngoại bằng”.

“Chuyện không còn đơn giản như vậy.”

Phó Tụng Đình nói xen vào.

“Truyền thông rất quan tâm tới Thành Hữu. Nếu nó cùng Tiểu Nhiễm lại có thêm gì nữa, tôi sợ nó sẽ là người đầu tiên không chịu nổi áp lực dư luận. Bà xem lúc trước khi Tiểu Nhiễm rời khỏi Minh Thành Hữu đã bị nói rất nhiều lời khó nghe”.

“Là có người nhiều chuyện nói xấu sau lưng.”

Phạm Nhân khẽ liếc mắt trừng Phó Tụng Đình.

“Hai đứa trẻ tuổi có lòng ai cũng không ngăn được, tính tình của ông, chuyện gì cũng không chịu quan tâm, ngược lại mọi việc đều trung lập cũng không đắc tội ai “.

“Sao lại đẩy vấn đề cho tôi?”

Thấy hai người lại muốn chiến tranh, Phó Nhiễm cười hòa giải hai người.

“Xem cha mẹ kìa! Mẹ, mẹ ra ngoài không phải đều muốn giữ mặt mũi cho cha sao?”

Phạm Nhân gương cảm lên.

” Đây đang ở trong nhà, phải nói chuyện thật sự.”

“Được được được”.

Gương mặt từ trước giờ nghiêm túc của Phó Tụng Đình lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

“Tôi không nói, không nói nữa”.

Thật ra có lúc giữa vợ chồng cãi vã cũng là một loại niềm vui, Phó Nhiễm khẽ cắn chiếc dũa, Phạm Nhân thấy bộ dáng này của cô cũng không nhịn được bật cười.

“Đứa nhỏ này, chắc tám phần là đã uống nhiều quá, nhìn cười khúc khích.”

Ngược lại uống rượu không nhiều lắm, có thể lần đầu tiên uống rượu đã có tác dụng, Phó Nhiễm cảm giác người không thăng bằng, nhất định đã say.

Di động đặt trong phòng, khi cô lên lầu mới nhìn thấy cuộc gọi nhờ của Minh Thành Hữu. Cô vừa bỏ xuống, trên màn hình di động liền hiện lên. Là một tin nhắn của hắn, phó nhiễm mở ra thấy nội dung: “Anh đang ở dưới cửa nhà em. Anh đi vào hay em ra ngoài?”

Cô đứng dậy vào phòng vệ sinh rửa tay, mở nước lạnh rửa mặt, cảm giác nóng rực tản đi chút ít, lúc này mới đi xuống lầu ra ngoài. Nhìn xung quanh, quả nhiên là có chiếc xe đậu đối diện cửa, một bóng dáng đứng dựa bên cạnh, ngẩng đầu thấy cô liền vẫy vẫy. Phó Nhiễm đi ra cửa chính, Minh Thành Hữu đang ngậm điều thuốc trong miệng, chỉ là chưa đốt, hàm răng hắn khẽ cắn cắn, hơi thở trong miệng hắt ra, bề ngoài mang giày Tây lịch sự nhưng che giấu bản tính lưu manh không nghi ngờ gì bên trong.

“Tìm tôi có chuyện gì?”

Phó Nhiễm đứng cách hắn ba bước chân. Minh Thành Hữu liếc nhìn cô, gò má trắng nõn của Phó Nhiễm ửng hồng và hơi đỏ ửng hết sức khả nghi, ánh mắt mờ mịt. Tóm lại không giống bộ dáng thường ngày.

Minh Thành Hữu đưa tay lấy điều thuốc trong miệng xuống.

“Em uống rượu?”

“A.”

Phó Nhiễm thở ra mùi rượu trắng tinh khiết đặc trưng, cô dậm chân một cái đây chính là được uống rượu thật là tốt, dù đứng bên ngoài rét lạnh nhưng cơ thể vẫn cảm thấy ấm áp.

Minh Thành Hữu đưa tay sờ sờ mặt cô, quả nhiên rất nóng.

“Em được lắm nha, uống trộm hả?”

Phó Nhiễm liền nhanh nhẹn tránh bàn tay hắn ra.

“Muộn như vậy rồi anh còn đến tìm tôi rốt cuộc là có chuyện gì?”

Minh Thành Hữu mở cửa xe, lấy túi văn kiện từ bên trong ghế lái phụ đưa cho cô.

“Em ra khỏi MR không tới phòng tài vụ. Đây là tiền thưởng và tiền phúc lợi cuối năm.”

Cái gọi là phúc lợi, nghe Lâm Lâm nói là phiếu mua hàng giảm giá mấy ngàn siêu thị. Mỗi năm phòng tài vụ không nghĩ ra cái gì khác.

Phó Nhiễm đưa tay nhận lấy.

“Gọi điện thoại để tự tôi đến công ty lấy là được.”

“Em hôm nay rời đi vội vàng vàng, chẳng lẽ còn muốn người ở phòng tài vụ đặc biệt chờ em tới lấy?”

“Được rồi!”

Phó Nhiễm nắm trong tay, cũng không mở ra nhìn kỹ.

“Cám ơn.”

“Tối mai theo anh dự một bữa tiệc.”

Đối với yêu cầu quái lạ này, Phó Nhiễm từ chối không chút nghĩ ngợi.

“Tôi còn có chuyện.”

“Mấy ngày trước Cục trưởng Tống đã lo lắng giúp không ít cho chuyện của cha em. Ông ấy chủ động nói tối mai gặp mặt. Lúc trước anh muốn nhờ ông ấy giúp một tay nên mới nói quan hệ của chúng ta, ông ấy mới chịu đáp ứng. Bây giờ nói gì cũng đều muốn gặp mặt em.”

Phó Nhiễm nghe vậy, chân mày nhíu lại không có chút tình nguyện nào, nhưng dù sao cũng được giúp qua. Nếu không phải dựa vào các mối quan hệ của Minh Thành Hữu, sợ rằng cô muốn gặp những người này còn không gặp được, cô nghĩ tới câu nói trong miệng Minh Thành Hữu.

“Quan hệ của chúng ta?”

Hắn đốt điếu thuốc lá đốt đang kẹp trong tay.

“Dĩ nhiên là nói vậy mới càng có cơ hội. “

Minh Thành Hữu cười cười.

“Chủ ý tìm Trần Lam Diễm chính là Tống cục nghĩ tới.”

Đã đến nước này, Phó Nhiễm có bất kỳ lý do nào cũng không ổn.

” Được rồi.”

“Tối mai anh tới đón em.”

Phó Nhiễm suy nghĩ một chút.

“Hẹn gặp ở đó luôn đi, tôi không muốn bị cha mẹ thấy.”

Minh Thành Hữu gật đầu.

“Được.”

Phó Nhiễm thấy hắn còn chưa muốn đi.

” Anh mau về đi.”

Minh Thành Hữu vỗ vỗ bên cạnh.

“Đứng với anh một lúc.”

Đứng trước cửa chịu cái rét của mùa đông, Phó Nhiễm cũng không muốn tự làm khổ mình, cô đưa tay lên môi hà hơi.

” Tôi vào đây”.

Cô xoay người, đi được vài bước, quay đầu lại thấy Minh Thành Hữu nhìn mình thật sâu, ánh mắt phức tạp mà u ám, nhất thời Phó Nhiễm đứng ngây người tại chỗ, cách xa như vậy còn thấy được đáy mắt Minh Thành Hữu đầy ảm đạm đau thương.

Cô không biết hình dung thế nào, giống như hai chữ đau thương vẫn chưa thể diễn tả được loại cảm giác này.

Bàn tay Minh Thành Hữu đang kẹp thuốc lá rũ xuống bên chân.

Hai năm trước, cô cũng rút tay rời đi như thế này, không mang theo chút quyền uy nào.

Phó Nhiễm thu lại tầm mắt mất hồn, cô cầm hai tay vào trong túi quần sải bước vào nhà.

Vào phòng ngủ, tắm xong mặc đồ ngủ ra phòng rửa tay, Phó Nhiễm đẩy cửa phòng ra đi tới trước cửa sổ, nhìn xung quanh, xe của Minh Thành Hữu đã rời đi rồi. Cô đứng ở cửa sổ một lúc, cảm thấy rất lạnh mới lật đặt đóng cửa sổ lại.

Phó Nhiễm nghĩ thầm dù sao cũng chính thức gặp mặt, cô không thể ăn mặc quá tùy tiện. Quần áo hàng hiệu trong tủ quần áo không phải là không có, Phó Nhiễm lấy chiếc đầm phía trên lông màu tím nhạt, lúc trước đi dạo phố chọn được, cũng không để ý giá tiền đắt chủ yếu là thích liền mua. Cổ áo là thiết kế chữ V kinh điển, đầm bó sát người yêu cầu người mặc phải có vóc người cao ráo, vạt đầm cách đầu gối khoảng 10 cm, đuôi váy vểnh lên, bụng phẳng, mặc dù gầy nhưng vòng một lại đầy đặn. Phó Nhiễm kết hợp với chiếc vòng bạch kim rủ xuống, cô sửa sang lại rồi nhìn mình trong gương suy nghĩ, thật sự cũng cảm thấy không được tự nhiên, bình thường cô ăn mặc kín đáo, chưa bao giờ có ý muốn ăn mặc hở hang.

Sau khi mặc áo khoác ngoài xong, Phó Nhiễm lái xe rời khỏi Phó gia.

Đến trước cửa quán rượu hẹn trước thì thấy Minh Thành Hữu đang ở bên trong đại sảnh đợi cô, Phó Nhiễm cầm túi xách đi tới.

“Tôi không tới trễ chứ?”

Minh Thành Hữu giơ cổ tay lên, chỉ chỉ đồng hồ mấy ngày trước Phó Nhiễm tự tay đeo lên cho hắn.

“Không có trễ, nhưng em thật là đúng lúc.”

” Cục trưởng Tổng đã tới chưa?”

“Ở trên đường, khoảng gần mười phút nữa.”

Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm đi vào thang máy.

“Anh đã đặt phòng từ sớm, còn có mấy người bạn của Tổng cục cũng cùng tới.”

Phó Nhiễm đi theo sau Minh Thành Hữu đi tới bao sương, rất ấm áp, trong phòng rộng rãi, vừa nhìn chính là chỗ ngồi mà người bình thường không thể tới.

Cô cởi áo khoác ngoài ra treo lên giá áo.

Minh Thành Hữu xoay người, ánh mắt không thể tránh khỏi lướt qua trước ngực Phó Nhiễm, trong mắt của hắn căng thẳng, giống như vực nước xoáy sâu cùng ánh mắt nheo lại, dần dần trầm xuống.

“Ai cho em ăn mặc như vậy chứ?”

Ngược lại, Phó Nhiễm lại không thấy có gì đó khác thường.

“Thế nào?”

Sắc mặt Minh Thành Hữu âm u.

“Cho em đến đây ăn cơm chứ không phải để cho em tiếp rượu.”

“Anh có ý gì?”

Phó Nhiễm cất cao giọng.

“Đừng nói chuyện kiểu chọc ngoáy như vậy, tôi mặc như thế nào không liên quan tới anh!”

Minh Thành Hữu nhấc áo khoác trên giá áo choàng lên trên vai cô, dùng sức khẹp chặt lại rồi ôm cô vào trong lòng.

“Mặc lại đi.”

“Minh Thành Hữu, anh quá khô hài đấy?”

Phó Nhiễm khẽ giãy bả vai ra.

“Quần áo mua được là để mặc cho chính tôi thưởng thức.”

Bàn tay Minh Thành Hữu siết chặt vai Phó Nhiễm không buông ra.

“Anh là vì tốt cho em thôi, em cũng không nhìn một chút, đợi đám người kia tới, một đám người đều là dân ăn chơi phong lưu nhiều năm, em mặc thành bộ dạng này không bị ăn sống nuốt tươi mới là lạ, em cho rằng người khác cũng đều kiên nhẫn giống anh sao, không nghe khuyên bảo cũng đừng trách anh không nhắc nhở em.”

Minh Thành Hữu kéo một cánh tay Phó Nhiễm, mặc áo vào cho cô, cô cũng không có kiên trì nữa, ngoan ngoãn đem áo khoác ngoài mặc trở lại.

Minh Thành Hữu thấy vậy lúc này lo lắng mới tan hết, hai con người mới sáng sửa trở lại.

Chiều dài chiếc áo khoác của Phó Nhiễm vừa vặn che đi tà váy, đôi chân thon dài mang vớ rất hấp dẫn, người khác nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào.

Tổng cục dẫn theo hai người bạn, Minh Thành Hữu để Phó Nhiễm ngồi ở bên cạnh, hẩn chào hỏi sau đó gọi thức ăn lên, cũng không biết tìm ở đâu ba cô gái tiếp viên trẻ tuổi xinh đẹp tới phục vụ. Không khí bên trong phòng bao rõ ràng được tăng nhiệt, Phó Nhiễm nhìn cách ăn mặc của ba cô gái bên cạnh ngồi đối diện, nơi nào cần lộ thì lộ nơi nào cần che thì che, không nên lộ cũng trong suốt mờ mờ ảo ảo, nhìn lại mình được bao bọc giống như cái bánh chưng, càng nghĩ càng quái dị.

Minh Thành Hữu cũng không tỏ ra quá thân thiện, nhân viên ở bên cạnh rót rượu, đến phiên Phó Nhiễm thì Minh Thành Hữu liền ngăn lại ly rượu cô đưa tới miệng.

“Cô ấy không uống rượu, đổi thành nước dừa đi .”

“A... Tam Thiếu thật biết thương hoa tiếc ngọc.”

Tổng cục nhìn sang cười nhẹ nhàng. Minh Thành Hữu gác tay lên thành ghế Phó Nhiễm đang ngồi.

“Tôi khẳng định phải cùng mọi người không say không về, nhưng không lái xe được lại rất phiền toái.”

Nhân viên phục vụ mang nước dừa lên cho Phó Nhiễm theo phân phó của hẩn, nước dừa màu trắng được đổ đầy ly thủy tinh, dù sao Tổng cục cũng giúp qua, Phó Nhiễm khẽ đẩy ghế ra, cầm ly rượu lên hướng Tổng cục nói.

“Chuyện cha tôi nhờ có ngài giúp một tay, xin cảm ơn Tổng cục.”

“Nào, chút chuyện nhỏ này không là gì, lại nói tôi cũng biết rõ tính của cha cô. Thực tế tôi cũng không giúp được gì, lại nói ngẫu nhiên nghe được một vài lời đồn có liên quan tới Trần Lam Diễm, vừa vặn Tam Thiếu tìm đến tôi, chuyện này mới được toàn vẹn, cô xem, thành công.”

Minh Thành Hữu ở bên lại nói mấy câu.

“Còn là nhờ có Tổng cục giúp đỡ từ trong, nào, tôi cũng mời ngài.”

Mỹ nhân bên cạnh rót đầy rượu cho Tổng cục, rượu trắng mạnh 52 độ rót tràn đầy một ly. Tổng cục cười giờ ly lên.

“Tôi thấy tùy ý là tốt rồi.”

Hẩn nhìn tới ly rượu trong tay Phó Nhiễm.

“Cái này không thể được, hai người một ly rượu một ly nước dừa sao được đây? Rượu cảm ơn này tôi không uống được.”

Phó Nhiễm cũng cảm thấy thế, có vẻ cô thật sự không có thành ý.

“Vậy tôi cũng đổi rượu.”

Minh Thành Hữu đưa tay giữ lại ly rượu của cô lần nữa.

“Em không thể uống rượu.”

Tổng cục cũng rất tinh ý, sao có thể không nhìn ra ý tứ của Minh Thành Hữu, hẳn nói rõ không để cho Phó Nhiễm chúc rượu còn ai dám đến gần ép cô chứ.

“Như vậy đi, Tam Thiệu cùng Phó tiểu thư uống một ly, dù nói thế nào hai người cũng không thể khi dễ tôi đúng không?”

Những người bên cạnh cũng phối hợp ồn ào lên.

“Được.”

Phó Nhiễm thấy như vậy, hơn nữa áo khoác ngoài che phủ rất chặt, đầu toát đầy mồ hôi, trong lòng bàn tay cũng cảm thấy ướt át. Minh Thành Hữu từ chối.

“Da mặt cô ấy mỏng, nếu không tôi tự phạt một ly?”

“Cái này không thể được.”

Tổng cục khoát khoát tay.

“Tam Thiệu ban đầu nói rõ ràng, đây là tôi vì mặt mũi của anh. Anh nói Phó tiểu thư là người phụ nữ của anh, lời này anh không nói quá lên chứ?”

Phó Nhiễm khẽ cau mày, chỉ cảm thấy hai chữ phụ nữ từ trong miệng người khác nói ra nghe vào tai hẳn là thô tục khác thường không chịu nổi, mang theo kiểu nửa mập mờ, cợt nhả và nửa công khai.

Minh Thành Hữu thấy sắc mặt cô biến đổi, khéo miệng hẳn thoáng cười.

“Tôi đã nói qua, nhưng chuyện sau lưng lại mang lên mặt bàn. Tôi thì chẳng sao cả.”

Ngược lại Minh Thành Hữu nhìn về Phó Nhiễm.

“Vậy thì Phó tiểu thư có cho tôi chút mặt mũi không?”

Tổng cục đem vấn đề đẩy cho Phó Nhiễm một lần nữa.

“Hôm nay mời Tổng cục ngài quyết định.”

Phó Nhiễm giơ ly rượu lên đưa về phía Minh Thành Hữu.

“Dù sao uống ly rượu giao bôi vẫn tốt hơn so với rượu trắng, lại nói Tổng cục giúp chúng tôi chuyện lớn như vậy, tôi đâu có thể thoải mái ra vẻ thông minh.”

Câu trả lời thẳng thắn này khiến cho Tổng cục hồ hởi vui vẻ ra mặt, nếu Phó Nhiễm thật sự không muốn hẳn cũng chẳng dám ép. Dù sao chức vụ của Phó Tụng Đình cũng không nhỏ so với hẳn, lần này hẳn giúp một tay nhưng cũng chỉ ‘thuận nước đẩy thuyền’ thôi. Hiện tại thấy Phó Nhiễm chịu nể tình như vậy, hẳn tự nhiên cười không khép miệng được.

Minh Thành Hữu nhìn trong mắt Phó Nhiễm ẩn giấu một chút ngoài ý muốn, hẳn cười một tiếng, cánh tay khoác lên vai Phó Nhiễm, đưa ly rượu lên môi uống cạn.

“Được.”

Tổng cục ngược cổ lên, hoàn toàn quên mới vừa nói tùy ý, hẳn đem cả ly rượu nuốt xuống bụng, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu ngồi xuống. Một bữa cơm Minh Thành Hữu uống rất nhiều rượu, Phó Nhiễm thấy nhân viên lại rót đầy ly cho hẳn, không nhịn được cô nhỏ giọng nhắc nhở.

“Anh uống ít thôi.”

“Phó tiểu thư đau lòng?”

“Tôi sợ hẳn say đến choáng váng.”

Tổng cục dùng ngón tay chỉ Phó Nhiễm.

“Nơi này người tỉnh táo nhất là Phó tiểu thư, chỉ uống một ly rượu, cô phải phụ trách đưa Tam Thiệu trở về.”

Khóe miệng Phó Nhiễm khê giật giật.

“Đó là đương nhiên.”

Cánh tay Minh Thành Hữu chột đưa qua ôm lên bả vai Phó Nhiễm, không biết hấn là say thật hay là đùa bỡn giả say rượu, lại hướng mặt của cô phả ra một hơi. Phó Nhiễm bất ngờ không kịp đề phòng, bị hấn đụng phải thấy đau, nét mặt có vẻ giận cũng không tỏ ra trước mặt người khác.

“Đã nói anh đừng uống nhiều rượu như vậy.”

“Không phải là có em ở đây sao?”

Nói xong, lại phả một hơi.

Mặt Phó Nhiễm bị hấn ôm trong lòng đỏ bừng, vốn đang nóng, lúc này lại bị gã say rượu này ôm lấy càng không thể động đậy, mấy người Tổng cục đều là người từng trải, chỉ ha ha cười nói người trẻ tuổi rất cuộc vẫn tốt, muốn ra sao thì ra.

Một bữa cơm thật vất vả qua đi, không biết người nào lại nói muốn đánh mặt chược.

Phó Nhiễm cũng không tiện trên đường rời đi, đành phải ngồi vào bên cạnh Minh Thành Hữu, đánh mấy ván, Minh Thành Hữu đưa tay đẩy đẩy cô.

“Em tới đây.”

“Tôi không biết.”

Hấn đã tự động lùi lại bên cạnh.

“Anh dạy cho em.”

Minh Thành Hữu say đến nhìn không ra hình thù gì nữa, dựa vào ghế sa lon nhắm mắt nghỉ ngơi, nơi nào còn quản được cô chứ.

Phó Nhiễm lúng túng sờ bài xuất bài, cũng không biết đánh loạn những thứ gì, chờ tan cuộc tính lại, lại thua sáu con số thay lợi thế của Minh Thành Hữu. Tổng cục bọn họ dĩ nhiên là ung dung, Phó Nhiễm cũng am hiểu sâu, không phải là Minh Thành Hữu mượn tay cô đưa tiền cho bọn họ sao.

Sau khi tiễn bọn họ ra về hết, Phó Nhiễm quay đầu lại thấy Minh Thành Hữu tựa trước cửa sổ xe, đầu thấp không thấy rõ ánh mắt của hấn, đợi sau khi Phó Nhiễm đến gần, Minh Thành Hữu đưa ngón tay chỉ, ý bảo cô mở ra. Bước chân lảo đảo ngồi vào ghế lái phụ, bàn tay Minh Thành Hữu chống lên trán, Phó Nhiễm thắt dây an toàn cho hấn.

“Còn tốt đó chứ?”

“Em hãy thử xem rót đầy một chai rượu trắng xem.”

Phó Nhiễm móc chìa khóa xe ra phát động động cơ.

“Tôi đưa anh trở về.”

Trung Cảnh Hào Đình.

Vưu Ứng Nhụy chìa tay đưa cho tài xế xe taxi hai tờ 100 tệ.

“Không cần tìm, anh giúp tôi xách hành lý tới cửa thôi.”

Xe taxi công việc buổi chiều vốn là không đông khách, gặp phải người rộng rãi tự nhiên vui mừng. Vưu Ứng Nhụy ngẩng đầu nhìn về biệt thự trước mắt, bên trong khoảng không gian đen kịt, xem ra Minh Thành Hữu không có ở nhà. Cô nói với hấn là buổi sáng ngày mai mới lên máy bay, buổi tối xuất hiện ở đây cũng là định cho Minh Thành Hữu bất ngờ lớn.

Vưu Ứng Nhụy kéo hành lý đi vào bên trong vườn, cô có chìa khóa ở Trung Cảnh Hào Đình, cái chìa khóa vui sướng bay múa ở đầu ngón tay, một chuỗi chìa khóa có ý vị như thế nào với một người phụ nữ, sẽ không có người nào là không hiểu.

Vưu Ứng Nhụy đi vào cửa trước, lấy ra đôi dép lê từ trong tủ giày, cô khom lưng nhét giày vào, suy nghĩ một chút, lại đem giày lấy ra tìm một nơi kín đáo giấu đi.

Cô đã nói là muốn cho Minh Thành Hữu bất ngờ lớn.

Lấy hành lý lên lầu, Minh Thành Hữu quả nhiên còn chưa về nhà, Vưu Ứng Nhụy đem va ly nhét vào trong tủ quần áo, trong phòng chỉ có dấu vết một người ở, cô đi vào phòng tắm, thấy dao cạo râu cùng nước súc miệng của Minh Thành Hữu nằm lộn xộn. Vưu Ứng Nhụy đưa tay dọn dẹp, cũng không biết người giúp việc là mời tới để làm gì, chút chuyện nhỏ này cũng không làm được. Vưu Ứng Nhụy loay hoay một hồi trong phòng tắm, đồ dùng rửa mặt của một người, áo choàng tắm, thật may là, không có dấu vết của người khác.

Cô ở bên trong phòng cũng không mở đèn, cũng không gọi điện thoại cho Minh Thành Hữu, Vưu Ứng Nhụy đi ra ban công lầu hai, bóng đêm phủ một màu đen, trong lòng vội vàng cùng hưng phấn theo chờ đợi thời gian khá dài mà càng đồng càng nặng.

Bây giờ cô rất muốn gặp Minh Thành Hữu, dù là nghe một chút giọng nói của hắn, để cho cô nhìn cũng được.

Trong ánh mắt xuất hiện một chiếc xe con, từ xa đến gần, đến cửa Trung Cảnh Hào Đình, Vưu Ứng Nhụy cố gắng nhìn trong bóng đêm mới nhận ra là một chiếc xe màu đỏ.

Người trên xe cũng không xuống ngay.

Vưu Ứng Nhụy khẩn trương nín lấy ngực, nhịp tim càng lúc tăng, giống như có cái gì sắp xảy ra.

Phó Nhiễm cởi dây an toàn ra, sắc mặt Minh Thành Hữu trắng bệch, chân mày nhíu lại thật chặt, vốn là môi mỏng kêu gọi một mỗi măn thành đường thẳng tắp. Phó Nhiễm đưa tay đẩy hắn một cái.

“Đến rồi.”

Dạ dày Minh Thành Hữu sôi trào một hồi, chợt đẩy cửa xe Phó Nhiễm ra, hắn nhanh chóng vọt tới vỉa hè bên kia đường nôn mửa. Cũng chỉ là nôn ọe, không ói ra gì cả. Phó Nhiễm xuống xe từ cửa xe bên kia.

Thân thể Vưu Ứng Nhụy lui về phía sau co lại, mặc dù cách xa nhau khá xa nhưng cô liền có thể nhận ra Phó Nhiễm, trong lòng họ, đối phương giống như cây gai, thân phận lúng túng đương nhiên không thể chú ý. Vưu Ứng Nhụy cố gắng không rơi nước mắt, không dám để cho Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm phát hiện mình.

Phó Nhiễm sải bước tới bên cạnh Minh Thành Hữu, đưa tay vỗ nhẹ sau lưng hắn. Thấy hắn khó chịu như vậy, trong lòng Phó Nhiễm có cảm giác không nói ra được.

“Tôi đỡ anh lên lầu, uống nước sẽ dễ chịu hơn chút.”

Minh Thành Hữu khom người bất động, Phó Nhiễm kéo cánh tay hắn để hắn gác bả vai lên mình, trong mắt Minh Thành Hữu lộ ra nửa phần men say nửa phần thanh tỉnh mê ly, hắn kinh ngạc nhìn về Phó Nhiễm, làm như không xác định, nặng nề gọi.

“Cầu kết?”

Bước chân cô hơi chậm lại, mắt nhìn chằm chằm vào cửa không dám nhìn mặt Minh Thành Hữu, bàn tay đỡ thắt lưng hắn không khỏi nắm thật chặt.

Đi vào phòng khách, giày cũng không đổi, Phó Nhiễm mang Minh Thành Hữu đi tới hướng lầu hai.

Vưu Ứng Nhụy hoàn hồn nhìn bóng dáng của hai người dưới lầu, cô nhớ tới lời cảnh cáo của Minh Thành Hữu, vội vàng muốn rời đi, bước chân vừa mới trở lại phòng ngủ liền nghe được tiếng bước chân ngoài cửa truyền tới, dưới tình thế cấp bách cô trốn ra ban công lầu nữa, nhẹ nhàng kéo chặt toàn bộ rèm cửa sổ cùng cửa sổ sát đất.

Cùng lúc đó, Phó Nhiễm đẩy cửa đi vào, cô cố hết sức mới đưa Minh Thành Hữu tới được bên giường, bật đèn đầu giường, đưa cho hắn ly nước.

“Uống đi.”

Minh Thành Hữu cầm lấy ly nước, ngoan ngoãn uống hết. Phó Nhiễm thấy rất nhức đầu, hơi thở mệt mỏi nặng nề. Minh Thành Hữu ngược mặt lên, trong ánh mắt sống động dần dần chuyển thành mờ ám.

“Hiện tại không có người khác, nếu em nóng có thể cởi áo khoác”.

Phó Nhiễm thấy hần tỉnh rạo một chút.

“Anh nghỉ ngơi sớm một chút, tôi về trước đây.”

“Tôi nay ở lại đây đi”.

Phó Nhiễm hoảng hốt, không nghĩ tới Minh Thành Hữu sẽ đưa ra yêu cầu như vậy. Thấy sắc mặt cô mất tự nhiên, Minh Thành Hữu cười đưa hai tay chống bên người.

“Anh nói đã rất khuya rồi, trở về không an toàn, rất nhiều phòng trống, em có thể tùy tiện chọn.”

Thấy trong mắt cô có vẻ đề phòng từ từ thối lui, lúc này hần mới nói thêm một câu.

“Khẩn trương gì vậy? Anh không nói để em ngủ trên giường lớn cùng anh.”

Bên ngoài ban công, Vưu Ứng Nhụy núp trong góc, cô đều nghe được từng chữ Minh Thành Hữu nói cùng Phó Nhiễm ở trong phòng.

Vưu Ứng Nhụy cắn chặt môi, nghĩ đến hai năm qua, Minh Thành Hữu chưa từng nói chuyện với cô như vậy.

Giọng điệu hần mang theo nhạo báng, cũng khó được nhẹ nhàng.

Hần nói với Phó Nhiễm, để cô ở lại?

Là muốn tiến hành từng bước kia rồi sao? Nhanh như vậy.

Vưu Ứng Nhụy cẩn thận thò đầu ra, xuyên qua cửa sổ không kéo rèm nhìn toàn bộ bên trong căn phòng.

“Tự tôi lái xe về không cần phải lo lắng.”

Phó Nhiễm vẫn như cũ, khuôn mặt xinh đẹp nhưng sắc mặt lại lạnh lùng.

“Tôi về đây”.

Cô xoay người đi tới tủ đầu giường cầm lấy túi xách. Minh Thành Hữu đưa một tay kéo cô đến bên cạnh, cánh tay kia vòng qua bụng đem áp cả người cô xuống giường, hai tay hần chống bên hai tai cô, bày ra tư thế “nam trên nữ dưới”.

Trong lòng Vưu Ứng Nhụy chợt đau, tầm mắt cũng bắt đầu mơ hồ.

Tóc Phó Nhiễm xoa ra, một lọn tóc đen nhánh xoa dọc trên giường, cô nghiêm túc ngay cả chớp mũi cũng khẽ nhần lại.

“Anh lại muốn làm gì?”

” Phó Nhiễm, anh muốn em trả lời thật một câu.”

Phó Nhiễm mím môi không nói lời nào.

“Em nói cho anh biết. Em thật không yêu anh, từ lúc chúng ta đính hôn đến giờ, một chút em cũng chưa từng động lòng sao?”

Gương mặt tuấn tú của Minh Thành Hữu ép sát mặt Phó Nhiễm, ánh mắt tàn khốc không cho cô có cơ hội chạy trốn.

Phó Nhiễm nhớ tới lúc hần là Minh Tam Thiếu như trước kia.

Hần từng nói với người coi thường cô, đưa bàn tay ra tát bà xã ta còn dám nói có chuyện tới cửa cầu xin giúp đỡ?

Có xa lắm không hay là rất xa.

Trong ký ức sâu đậm nhất của cô, vĩnh viễn là câu nói của Minh Thành Hữu.

” Phó Nhiễm, chúng ta kết hôn đi”.

Trong mắt mờ mịt, Phó Nhiễm mắt hồn nhìn Minh Thành Hữu chăm chăm, bọn họ rất gần nhau, có thể cảm nhận được hơi thở lẫn của nhau. Minh Thành Hữu nhìn vào đáy mắt cô, đôi mắt đen láy như muốn kéo hẳn vào trầm luân, hẳn thử giã giũa nhưng vô lực, đôi môi Minh Thành Hữu liến hôn môi cô thật sâu, hai tay cùng cô sít sao ôm chặt nhau, dùng hết sức lực, hận không thể đem cô nhập vào trong cơ thể mình.

Vưu Ứng Nhụy đưa tay che miệng, chớp mũi chua xót, cô cuống quýt lấy di động từ trong túi xách ra, bấm phím gọi tới di động của Minh Thành Hữu.

Tiếng chuông di động chói tai truyền đến, Minh Thành Hữu mở to mắt, đáy mắt mê man cùng buồn bã phút chốc tan hết, Phó Nhiễm cũng đưa tay khê đẩy đẩy lồng ngực hẳn. Thân thể Minh Thành Hữu rời đi, đưa tay kéo Phó Nhiễm ở trên giường xuống, cô đứng bên giường sửa sang lại quần áo, không chút do dự cầm túi xách lên.

“Anh nghỉ ngơi đi.”

Nói xong gần như chạy trời chết.

Chuông điện thoại di động vẫn kéo dài, Minh Thành Hữu giương mắt nhìn Phó Nhiễm rời đi.

Vưu Ứng Nhụy lùi hai chân lại, ánh mắt xuyên qua cửa sổ sát đất bình tĩnh nhìn Minh Thành Hữu.

Điện thoại của cô, hẳn lại không nhận.

86. Chương 86

Chương 86: Muốn một tờ giấy đăng ký kết hôn

Tiếng chuông điện thoại không ngừng reo, đêm lạnh bao phủ mà thê lương. Vưu Ứng Nhụy dựa lưng lên cửa sổ sát đất, giương mắt lên xuyên qua tay vịn thấy bóng dáng Phó Nhiễm đi ra, cô lên xe, tăng ga thật nhanh, giống như đi trốn nhanh chóng biến khỏi tầm mắt.

Một tay Minh Thành Hữu gối sau đầu, hẳn nằm trên giường hơi xuất thần nhìn chăm chăm đèn chùm mang phong cách Châu Âu tuyệt đẹp trên đỉnh đầu.

Bàn tay Vưu Ứng Nhụy xoa nhẹ mắt cá chân mỗi như tê dại, ánh mắt cô liếc về gò má Minh Thành Hữu, chỉ nhìn thấy ngọn đèn toả ra ánh sáng khúc khuỷu, nhìn không rõ vẻ mặt người đàn ông lúc này. Di động của hẳn ném trên tủ đầu giường, Minh Thành Hữu cũng không muốn đưa tay cầm.

Vưu Ứng Nhụy đứng tại ban công, gió đêm không kiêng nể gì luồn vào trong cổ áo cô, vốn ăn mặc đơn giản nên toàn thân run lên vì lạnh. Cô âm thầm tự nói với mình không có việc gì, gặp dịp chơi mà thôi.

Nhưng vừa rời núp ở sân thượng thấy rõ ràng, các hành động kia thật sự có thể giải thích được sao?

Vưu Ứng Nhụy đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực, cặp chân mềm nhũn như muốn khụy xuống.

Minh Thành Hữu xuất thần ngay cả cô núp ngoài ban công cũng không biết. Vưu Ứng Nhụy giơ tay lên lau khóe mắt, điều chỉnh tâm tình xong, bàn tay hướng cửa sổ sát đất.

Minh Thành Hữu nghe được động tĩnh truyền đến cách đó không xa, hẳn ngẩng đầu nhìn lại, Vưu Ứng Nhụy từng bước một từ ngoài ban công đi tới, trong mắt hẳn yên lặng dần chuyển thành giạt mình, đầu gối Vưu Ứng Nhụy giống như đụng phải mép giường, lúc này mới dừng bước.

“Thành Hữu.”

Minh Thành Hữu dựa vào đầu giường như cũ, ánh mắt tràn trề tìm kiếm nhìn sang phía Vưu Ứng Nhụy.

“Không phải là ngày mai mới bay về sao?”

Khoé miệng Vưu Ứng Nhụy khê run, bật thốt ra, giọng nói mệt mỏi khàn khàn.

“Em muốn cho anh bắt ngủ nên mới trở về sớm.”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên, ánh mắt đen tối, sắc mặt cũng không lúng túng hay hoảng loạn, Vưu Ứng Nhụy chống lại ánh mắt của hắn.

“Thành Hữu, có phải em nên gọi trước cho anh, để anh nói cho em biết hôm nay có nên trở về?”

Lông mày Minh Thành Hữu dần dần nhăn lại, sắc mặt trở nên âm trầm, hàm răng Vưu Ứng Nhụy cắn chặt môi dưới, đau đớn truyền đến cũng không nhả ra.

Nếu đổi lại là người khác, khả năng hắn đã sớm hất tay rời đi. Minh Thành Hữu ngồi dậy, ngọn đèn màu mật ong ở đầu giường chiếu thẳng sau lưng rắn chắc của hắn, ánh mắt hắn không hề chớp mắt nhìn Vưu Ứng Nhụy chằm chằm.

“Đều đã thấy?”

Hai vành mắt cô đỏ bừng, nhất định là đã khóc, đôi mắt vốn được trang điểm kỹ càng bị nhoèn hết, phía dưới mắt là màu đen lem nhem, Vưu Ứng Nhụy không trả lời chỉ đứng bất động tại chỗ.

Minh Thành Hữu đưa tay móc bao thuốc lá ra.

“Hành lý của em đâu?”

Không nghe được trả lời, Minh Thành Hữu đã thấy bức bối, trời sinh đã không phải loại người sẽ tùy ý nhường nhịn người khác, hắn khoát khoát tay.

“Đi nghỉ ngơi đi, có việc để hôm sau hãy nói.”

Vưu Ứng Nhụy vẫn không cử động như cũ, khói trong tay Minh Thành Hữu nhen nhóm, chỉ hít một hơi, mùi thuốc lá nhàn nhạt liền tràn ngập cả căn phòng.

Vưu Ứng Nhụy muốn nói gì đó nhưng thấy sắc mặt Minh Thành Hữu như vậy nên lời muốn nói chỉ có thể cố gắng nuốt trở về.

“Đêm nay em ở lại đây đi, ngày mai anh sẽ sắp xếp chỗ ở cho em”.

“Anh sợ em cùng Phó Nhiễm gặp nhau sao?”

Vưu Ứng Nhụy không chút nghĩ ngợi liền nói. Minh Thành Hữu gảy tàn thuốc vào trong gạt tàn.

” Ứng Nhụy, rốt cuộc là em muốn gì?”

Vưu Ứng Nhụy gấp gáp đến nỗi không thể chờ liền trả lời.

“Em muốn gì thật sự anh không biết sao?”

Minh Thành Hữu không nói lời nào, Vưu Ứng Nhụy lo lắng, giọng nói lúc này mới hòa hoãn chút ít.

” Em ở bên cạnh anh hai năm, em muốn tình yêu của anh, anh lại nói tình yêu của anh đã sớm không còn. Vậy em muốn cơ thể của anh? Anh có thể cho em sao?”

Hai đôi mắt Minh Thành Hữu khê nheo lại, đáy mắt như khó có thể tin, hắn duỗi tay ra chỉ vào mình.

” Em muốn anh?”

Vưu Ứng Nhụy thấy thần sắc này của hắn, đã biết hắn có ý gì, những ẩn nhẫn trước kia tới ngày hôm nay cô đều muốn dứt khoát nói ra toàn bộ.

” Đúng.”

Đột nhiên Minh Thành Hữu cười to, đôi mắt cũng đang chuyển lạnh.

“Em muốn cùng anh lên giường sao?”

Hắn nói thẳng ra, đôi mắt thẳng tắp ngạo nghễ nhìn Vưu Ứng Nhụy.

Khuôn mặt Vưu Ứng Nhụy đỏ bừng, dù sao mặt đối mặt nói ra vấn đề như vậy căn bản là ngoài ý muốn với cô, thấy hấn vẫn còn cười, cô khấn trương nắm chặt vạt áo.

Minh Thành Hữu vậy vậy, ý bảo cô tới gần. Bước chân cứng ngắc mà mong đợi vòng qua cuối giường, Vưu Ứng Nhụy đứng ở trước mặt Minh Thành Hữu. Hấn duy trì tư thế ngồi ở mép giường, ngẩng đầu nhìn vào đáy mắt Vưu Ứng Nhụy.

“Em từng có người đàn ông khác sao?”

Vưu Ứng Nhụy ngẩn ra, không nghĩ tới Minh Thành Hữu sẽ hỏi vấn đề như vậy. Cô đỏ mặt lắc lắc đầu. Minh Thành Hữu giống như là đã hiểu, hấn gật đầu.

” Thân thể của người đàn ông, trên thế giới chỉ có một người phụ nữ có thể hoà hợp cùng hấn. Ứng Nhụy, không cần thử, anh đã có thể biết anh và em khó có thể hòa hợp với nhau”.

“Vì sao?”

Vưu Ứng Nhụy không cân nhắc nói ra.

” Chẳng lẽ trước kia anh còn thiếu phụ nữ sao?”

Hấn nâng khoe miệng, cô đi theo hấn hai năm, rốt cuộc cũng không thể chiếm được lòng hấn.

Không riêng Vưu Ứng Nhụy, có lẽ tất cả mọi người sẽ cho là hấn từng có không ít phụ nữ, Minh Thành Hữu nở nụ cười.

“Nên em cho là anh có thêm em nữa cũng không nhiều phải không?”

Lời này nghe vào tai trong mang theo chút nhục nhã, Vưu Ứng Nhụy lại không quan tâm được nhiều như vậy.

“Đúng.”

Minh Thành Hữu nhìn chăm trong mắt cô, Vưu Ứng Nhụy tiến lên, thân thể tự nhiên kề đến sau vai Minh Thành Hữu, cô duỗi hai tay ra đặt nhẹ hai bên huyệt Thái Dương của hấn.

“Thành Hữu, anh không thử một chút làm sao biết chúng ta không được?”

Minh Thành Hữu khép mắt lại, Vưu Ứng Nhụy lúc nặng lúc nhẹ xoa bóp khiến cảm xúc hấn từ từ buông lỏng, hấn không nói lời nào, khoảng chừng mười phút sau, mới nắm tay Vưu Ứng Nhụy đặt vào trong lòng bàn tay.

” Không cần thử, đương nhiên anh biết rõ thân thể của chính mình.”

Trong mắt ngập tràn bi thương cùng không cam lòng, đôi môi Vưu Ứng Nhụy giương cao như có như không cười lạnh.

Có thể hòa hợp cùng thân thể hấn, không phải là Phó Nhiễm chứ?

Vưu Ứng Nhụy không tin những thứ chuyện ma quỷ này, xã hội bây giờ, ra ngoài tùy tiện ngoắc ngoắc đầu ngón tay đều có thể tìm được tình một đêm, chỉ là hấn không đụng vào cô mà thôi. Hai năm qua, Minh Thành Hữu bận rộn nhiều việc... Sự nghiệp, bên ngoài nhất định là có không ít phong lưu, không đúng, đàn ông có thể tách giữa tình dục và tình yêu ra không?

Minh Thành Hữu cầm tay của Vưu Ứng Nhụy lôi cô ra trước người.

“Anh cho là anh không có cách nào, cái gì anh có thể cho em, em cứ việc nói.”

Trong mắt Vưu Ứng Nhụy chứa nước mắt, xem đi, đây là hạnh phúc cùng bất hạnh lớn nhất của cô.

“Được! “

Cô gật gật đầu.

“Em muốn một tờ giấy đăng ký kết hôn.”

Cô cúi thấp mặt, có thể nhìn được sống mũi cao vút của Minh Thành Hữu, hấn ngẩng đầu lên, cái trán nhẵn bóng thật đẹp mắt, thần sắc Minh Thành Hữu nghiêm túc.

” Em thật sự muốn kết hôn với anh?”

Hai tay Vưu Ứng Nhụy vòng qua bả vai hắn, nước mắt nhất thời nhịn không được, rơi xuống trên mặt Minh Thành Hữu, cô miễn cưỡng cười, nước mắt cứ như là mưa đen, khiến cho cả khuôn mặt đều nhem nhuốc, cô làm ra vẻ thoái mái.

“Chẳng phải em đã nói rồi sao. Em sinh ra là người Minh gia, chết là quỷ Minh gia”.

“Việc này anh sẽ đáp ứng em .”

Minh Thành Hữu khẽ lui người lại, bàn tay với lấy bao thuốc lá trên tủ đầu giường. Hai chân Vưu Ứng Nhụy nặng nề đi tới ghế salon đối diện, cô cúi đầu xuống, hoạt bát và vui vẻ trước kia thoáng qua đều biến mất.

Minh Thành Hữu rút ra điếu thuốc, ánh mắt xuyên qua làn khói lượn lờ nhìn về phía cô đang ngồi ngay ngắn, cô ở bên cạnh hắn hai năm, quả thật cũng không dễ, ngày hắn cực kỳ gian nan, quả thật cũng chỉ có Vưu Ứng Nhụy.

Có lẽ cũng chính bởi vì có cô, hắn ở trong những ngày như thế mới không thấy đau lòng tới chết.

Có thể đối với người khác mà nói, Vưu Ứng Nhụy đi theo hắn cho dù lúc hắn nghèo túng nhưng trong tay vẫn có khả năng hưởng thụ cuộc sống, cho nên, không coi là gì cả.

Nhưng chỉ có bản thân Minh Thành Hữu biết ý nghĩa sâu xa, hai năm trước, người người đều tránh mặt hắn, Vưu Ứng Nhụy chủ động gần gũi đối với Minh Thành Hữu mà nói không thể nghi ngờ là an ủi tốt nhất.

” Vưu Ứng Nhụy.”

Cô nâng ánh mắt sững đờ lên nhìn về phía hắn.

“Trước khi đăng ký kết hôn, chúng ta làm một phần thủ tục công chứng tài sản trước hôn nhân.”

Minh Thành Hữu chau mày.

“Thời điểm em đi theo anh là bàn tay trắng, kết hôn cũng là hai bàn tay trắng, em không muốn tiền của anh, tựa như lúc đầu em đã nói với anh, dù là anh không có gì em vẫn sẽ chọn anh, cho nên, công chứng tài sản là bằng chứng tốt nhất.”

Vưu Ứng Nhụy nói liền một mạch.

Minh Thành Hữu dùng sức mân điếu thuốc, nhìn thuốc lá cháy hết ở đầu ngón tay, hắn đứng dậy.

“Hành lý của em ở trong phòng sao?”

Vưu Ứng Nhụy đi tới trước tủ treo quần áo, lấy va ly từ bên trong tủ ra.

Minh Thành Hữu nhận lấy từ trong tay cô, cầm va ly lên đi ra ngoài, Vưu Ứng Nhụy đi theo hắn tới một phòng ngủ khác, Minh Thành Hữu móc chìa khóa mở ra, bên trong bày biện vẫn giống như trước khi cô đi như dục, mỗi ngày người giúp việc đều sẽ quét dọn, đi ra ngoài thời điểm cũng nhớ phải khóa cửa thật tốt như Minh Thành Hữu đã căn dặn.

Hắn đặt va ly của Vưu Ứng Nhụy vào trong sofa, cô đứng tại trong phòng ngủ, mắt nhìn phần lưng Minh Thành Hữu chầm chầm.

“Nghỉ ngơi trước đi, có một số việc sau này hãy nói.”

Minh Thành Hữu đóng cửa phòng lại, mới về đến phòng ngủ chính, điện thoại di động hiển thị một tin nhắn đến.

Là Vưu Ứng Nhụy.

Nội dung tin nhắn rất đơn giản, ngắn ngủn mấy chữ, chuyện giấy đăng ký kết hôn, hãy coi như em chưa nói.

Ngón tay cái của Minh Thành Hữu lướt qua dòng chữ trên màn hình, hần nhấn xóa, sau đó tiện tay ném điện thoại di động về phía tủ đầu giường.

Vưu Ứng Nhụy ở trong phòng chần chờ, điện thoại trong lòng bàn tay càng lúc càng nắm chặt, cô kê mặt hướng mặt tường lạnh như băng, mắt nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua trên màn hình chầm chầm.

Minh Thành Hữu không trả lời.

Phó Nhiễm lái xe với tốc độ rất chậm, trong miệng lưu lại mùi rượu thuộc về Minh Thành Hữu, lưu luyến khó phai.

Trở lại Phó gia, Phó Tụng Đình và Phạm Nhân đã ngủ, phòng khách rộng lớn vắng vẻ, Phó Nhiễm cố gắng nhẹ nhàng trở lại phòng mình, không nghĩ là lại quấy rầy đến Phạm Nhân. Cô vào phòng không bao lâu, nghe có tiếng gõ cửa. Phạm Nhân mặc đồ ngủ đẩy cửa ra.

“Tiểu Nhiễm vừa về hả ?”

Phó Nhiễm đem túi xách treo lên giá áo.

“Sao mẹ còn chưa ngủ?”

“Thấy con không về nhà trong lòng mẹ không yên tâm! “

Phạm Nhân nói xong đóng cửa lại.

“Ngày mai theo mẹ ra ngoài mua vài món đồ, mau ngủ sớm đi.”

Phó Nhiễm vui vẻ đồng ý, cởi áo khoác ra nhìn váy lông bên trong, tiếc ặc đẹp phong cách như vậy, đi ra ngoài một chuyến phải giấu kín như thế, phỏng đoán nhà thiết kế nổi tiếng trên tạp chí kia biết tác phẩm của mình bị người này làm lãng phí như vậy, không phải là tức tối đến mức không thể chạy đến Trung Quốc.

Hôm sau, bởi vì thời tiết lạnh quá mức, Phạm Nhân và Phó Nhiễm ăn xong cơm trưa mới ra ngoài. Phạm Nhân gọi lái xe không để cho Phó Nhiễm lái xe, chuyện chuẩn bị tết không cần bà phải tự mình quan tâm, đi ra ngoài chủ yếu là đặt mua vài bộ lễ phục và trang sức, dù sao lễ mừng năm mới phải đi xã giao nhiều.

Vưu Chiêu Phúc và Thẩm Tố Phân đứng ở cửa hàng thời trang nhìn xung quanh, Vưu Ứng Nhụy đậu xe xong đi tới.

“Vào thôi.”

“Nhụy Nhụy...”

Thẩm Tố Phân dè dặt lôi kéo ống tay áo cô.

“Y phục ở đây rất mắc?”

“Mẹ đừng xem giá tiền, nhìn thấy thích mua là được.”

Vưu Ứng Nhụy lơ đãng, nhân viên kéo cửa ra.

“Xin chào quý khách .”

Trong cửa hàng phân chia khu y phục của nam và nữ, nhân viên dẫn Vưu Chiêu Phúc tới chỗ quần áo nam, Vưu Ứng Nhụy đưa tay chỉ Thẩm Tố Phân, hướng tới nhân viên phục vụ khác.

“Giúp mẹ tôi chọn vài bộ thật đẹp.”

Nói xong, đi tới chỗ khác để thử y phục.

Thẩm Tố Phân giống như Già Lưu vào thăm khu vườn lớn lộng lẫy, tay chân cũng không biết nên làm thế nào, nhân viên giới thiệu kiểu dáng cho bà, một câu bà nghe đều không hiểu. Thấy ma-na-canh trong tủ kính trên cổ choàng khăn quàng cổ, Thẩm Tố Phân cũng không thử mang, có thói quen là lật mác xem giá tiền đầu tiên.

“U, một chiếc khăn quàng cổ này mà 288 tệ, quá mắc!!.”

Nhân viên đứng ở bên cạnh ngăn ra, về sau là phì cười.

“Là 2880 tệ.”

“Cái gì?”

Thẩm Tố Phân giật mình, giọng nói cao lên.

“Trong siêu thị mua một cái 80 tệ cũng có thể mang nhiều năm.”

“Mẹ!”

Sắc mặt Vưu Ứng Nhụy không vui đi đến trước mặt bà.

“Không phải nói mẹ xem y phục sao?”

Thẩm Tố Phân rút cuộc thấy đau lòng cho đứa con gái này.

“Nhụy Nhụy!”

Trước mặt nhân viên thẹn thùng, bà kéo Vưu Ứng Nhụy tới bên cạnh.

“Một chiếc khăn quàng cổ 2880 tệ, y phục kia không phải mắc hơn sao? Mẹ với cha con không cần phải mặc đồ mắc tiền như vậy. Khu trang phục Carrefour cũng không tệ, hay chúng ta là tới chỗ đó đi.”

“Mẹ!”

Hai đầu chân mày Vưu Ứng Nhụy đã không kiên nhẫn.

“Mẹ thích gì liền mua, đừng xem giá cả, trước giờ mẹ không được mặc quần áo tử tế, năm mới họ hàng thân thích đều muốn đến nhà chúng ta chơi, mẹ ăn mặc già như vậy dám cho ai nhìn đây?”

Mơ hồ nghe thấy trong lời nói Vưu Ứng Nhụy có chút mất hứng, Thẩm Tố Phân cũng không dám khẳng định nữa. Khách quan mà nói, Vưu Chiêu Phúc lại không nghĩ như Thẩm Tố Phân. Nếu Vưu Ứng Nhụy có thể mua được nhà, khẳng định sẽ chi ra số tiền này.

Nhân viên chọn cho Thẩm Tố Phân hai bộ quần áo, Thẩm Tố Phân thấy làm sao ăn mặc như vậy mà đi ra ngoài.

” Không được không được, đổi bộ khác đi.”

Vưu Ứng Nhụy liếc mắt nhìn, lại đưa y phục lại cho nhân viên.

“Mẹ, rất đẹp mắt, mẹ mặc thử xem, không tốt chúng ta đổi cái khác.”

Thẩm Tố Phân không được tự nhiên một hồi lâu, cuối cùng ồm ừ vào phòng thay quần áo. Vưu Ứng Nhụy khẽ lắc đầu.

” Bản tính không đổi, quê mùa.”

Lời này đúng lúc truyền vào trong tai hai người đang đẩy cửa tiến vào, tay Phó Nhiễm kéo Phạm Nhân, ánh mắt nhìn đến Vưu Ứng Nhụy.

“Mẹ!”

Vưu Ứng Nhụy ném y phục trong tay xuống bước chạy tới, cũng không để ý Phó Nhiễm ở bên, trực tiếp ôm lấy cổ Phạm Nhân.

Bất đắc dĩ, Phó Nhiễm đành phải buông tay ra.

“Nhụy Nhụy, con trở về lúc nào?”

Vưu Ứng Nhụy buông tay ra, ánh mắt mang đầy ý tứ ngó qua Phó Nhiễm.

“Trở về từ tối hôm qua, vốn định đi dạo phố xong sẽ tới thăm mẹ, không nghĩ là sẽ gặp mẹ ở đây”.

Phạm Nhân vỗ nhẹ tay Vưu Ứng Nhụy.

” Mẹ cũng nghỉ khoảng hai ngày nữa con trở về”.

Đang nói chuyện, nhân viên đưa Thẩm Tố Phân ra.

“Y phục được thay xong rồi ạ”.

Ánh mắt ba người đồng loạt nhìn lại, Thẩm Tố Phân thật sự chưa từng mặc loại y phục như thế này, cả người đều không được tự nhiên, hơn nữa số đo không được chọn chuẩn, đầm rộng thùng thình, eo thon cũng rộng ra một vòng, nhãn hiệu nổi tiếng của Italy bị mặc thành cái bao to, sắc mặt Vương Ứng Nhụy dần dần trầm xuống.

Thẩm Tố Phân không quen nên dùng sức kéo làn váy xuống dưới, trên chân vẫn còn mang một đôi giày da màu đen cũ kĩ. Hết lần này tới lần khác nói giọng nói vẫn lớn tiếng.

“Nhụy Nhụy, mẹ không mặc được. Đây đều là người có tiền mới có thể mặc. Mẹ thấy còn không bằng đồ ở chợ đêm.”

Sắc mặt nhân viên đứng ở bên cạnh cũng thay đổi.

“Mẹ!”

Vương Ứng Nhụy lên tiếng.

Ánh mắt Thẩm Tố Phân từ trong gương thu hồi, nhìn thấy Phó Nhiễm đứng cùng Phạm Nhân cách đó không xa.

“Mẹ.”

Phó Nhiễm mở miệng chào hỏi.

“Tiểu Nhiễm !! “

Thẩm Tố Phân đi lên trước, ánh mắt mất tự nhiên nhìn đến Phạm Nhân.

” Phó phu nhân.”

Phạm Nhân chỉ gật đầu coi như chào hỏi, chuyện hai mươi mấy năm trước tới nay bà vẫn khó có thể tha thứ cho Vương gia, bình thường luôn cố gắng tránh đi, dù sao vốn là không cùng một giai cấp.

Phó Nhiễm nhìn qua chiếc đầm trên người Thẩm Tố Phân, hiển nhiên Vương Ứng Nhụy lấy phong cách của Phạm Nhân áp đặt cách ăn mặc lên cho Thẩm Tố Phân, không riêng chính cô nhìn không quen, mà ngay cả người bên cạnh nhìn đều thấy kỳ quái.

Vương Ứng Nhụy kéo cánh tay Phạm Nhân, bộ dáng rất thân mật.

“Mẹ, nhân viên cửa hàng nói không ít mẫu mới nhập về, con với mẹ xem một chút đi.”

Ngược lại, Phạm Nhân lúng túng nhìn về phía Thẩm Tố Phân, Vương Ứng Nhụy dường như không muốn chọn cho bà một lần nữa, sắc mặt nhân viên cũng vậy.

“Mẹ!”

Phó Nhiễm hướng Phạm Nhân nói.

“Mẹ hãy đi xem trước, con tới sau.”

Nói xong, đưa Thẩm Tố Phân đi qua bên kia. Khoé miệng Phạm Nhân mỉm cười, chứng kiến Phó Nhiễm trong bộ dạng khoa chân múa tay không ngừng cầm từng món quần áo ướm lên người Thẩm Tố Phân.

“Lúc trước hình như nhỏ hơn một size.”

Phó Nhiễm nói với nhân viên đứng bên cạnh.

” Lấy màu này đi.”

Quần dài màu đồng với chiếc áo lụa có đường may đặc sắc, Thẩm Tố Phân thay xong đứng trước gương soi.

“Bộ này không tệ, mẹ cũng rất thích màu này. Những thứ y phục kia mẹ không thể mặc đến được.”

Phó Nhiễm lại chọn thêm hai bộ thích hợp, cô đem y phục giao cho nhân viên phục vụ, lấy thẻ ngân hàng từ trong ví da đưa tới.

“Đợi tí nữa cùng nhau thanh toán.”

“Được.”

“Tiểu Nhiễm, con đừng tốn kém.”

Thẩm Tố Phân tại Phạm Nhân trước mặt càng phát ra thẹn thùng hoa Phó Nhiễm tiền. Vợ Ứng Nhụy đứng ở thử đồ trước gương, hai tay bầu vú Phạm Nhân bả vai,

“Mẹ, bộ này thật là đẹp mắt, mẹ vốn là trẻ hơn so với tuổi, huống chi vóc người lại đẹp, lấy bộ này đi.”

Thẩm Tố Phân nhìn Vợ Ứng Nhụy đang tỏ ra vô cùng thân mật, lại nhìn Phạm Nhân một chút, bà tự ti mặc cảm đứng ở một bên, Vợ Ứng Nhụy nói bà là đồ nhà quê bà lại không thể không nghe thấy, dù sao thiếu thốn tình cảm mẹ con hai mươi năm, rõ ràng Phạm Nhân tốt như vậy mới có thể xứng là mẹ của cô đi?

Phó Nhiễm nhìn thấy Thẩm Tố Phân hơi buồn, hỏi xin nhân viên ly nước trái cây.

” Mẹ, thử y phục rất mệt, mẹ nghỉ ngơi đi ạ”.

Thẩm Tố Phân ngẩng đầu lên ngắm nhìn đứa con gái này, Phó Nhiễm sống cùng khi còn bé, mặt mày lãnh đạm, chưa bao giờ quá thân mật với bà, nhưng vẫn luôn quan tâm chăm sóc.

Vợ Ứng Nhụy bảo nhân viên bỏ hai bộ quần áo Phạm Nhân thử qua gói lại vào túi, Phó Nhiễm đứng ở trước quầy.

” Để tôi thanh toán!! “

Ở khu trang phục nam, Vợ Chiêu Phúc cũng lấy y phục tới chuẩn bị thanh toán. Vợ Ứng Nhụy mở bóp da ra, cô đưa thẻ vàng cho nhân viên thu ngân, nghiêng đầu nhìn Phó Nhiễm nói.

” Không cần, vài bộ quần áo thôi mà”.

Phó Nhiễm thấy vậy, cũng không cần tranh cãi về vấn đề này. Nhân viên trả lại thẻ cho Phó Nhiễm.

“Phó tiểu thư làm việc ở MR sao?”

“Ừ.”

Phó Nhiễm tiện tay tiếp nhận, đây là Minh Thành Hữu đưa nói là phúc lợi cuối năm , nghe nói có thể được chiết khấu không ít trong cửa hàng.

“Phó tiểu thư nhất định là làm ở công ty cao tầng, đây thẻ kim cương được chiết khấu của cửa hàng chúng tôi. Nếu chi tiêu trực tiếp sẽ không bị trừ đi, mà số tiền còn lại sẽ được thẻ của MR trả trực tiếp”.

Phó Nhiễm không hiểu những thứ này, ban đầu còn tưởng là chiết khấu bình thường.

“Vậy số tiền kia cứ để cho tôi thanh toán đi.”

Sắc mặt Vợ Ứng Nhụy tối lại, hai chữ MR lọt vào trong tai, cô quay mặt qua chỗ khác nhìn nhân viên, nhưng lời nói lại hướng phía Phó Nhiễm nói.

“Không cần.”

Đã như vậy, Phó Nhiễm dứt khoát rời quầy. Phạm Nhân cùng vợ chồng Vợ gia ngồi chỗ ghế salon nghỉ ngơi, Vợ Ứng Nhụy xách túi đồ đi tới.

“Mẹ.”

“Được rồi?”

Thẩm Tố Phân không ý thức đáp một câu. Nhưng Vợ Ứng Nhụy lại trực tiếp đi đến bên cạnh Phạm Nhân.

” Mẹ, sẽ đón giao thừa ở đâu? Đã nghỉ được chưa?”

Phạm Nhân uống ngụm cà phê.

“Chắc là tại nhà, lễ tết truyền thống nhất định phải ở nhà.”

Vưu Ứng Nhụy tán thành nhẹ gật đầu, tựa hồ mở miệng muốn nói thêm, Phạm Nhân trước một bước nói ra.

“À, con hiếm khi được trở lại, năm nay có thể mới trở về bên cạnh ba mẹ con. Qua hết năm lại đi Italy?”

Lời Vưu Ứng Nhụy muốn nói ghen ở cổ họng.

“Vâng.”

“Mấy ngày nay càng phải dẫn ba mẹ con ra ngoài đi dạo.”

” Mẹ ! Con muốn đi cùng mẹ. Nếu không lẽ giao thừa hai mẹ con ta cùng đi? Năm sau con về nhà sẽ đi cùng ba mẹ con sau.”

Thẩm Tổ Phân và Vưu Chiêu Phúc nhìn nhau, cũng không ai mở miệng. Phó Nhiễm nghe vậy, mu bàn ta đặt trên đầu gối căng thẳng, gương mặt Phạm Nhân hơi biến sắc, nụ cười cứng chiều, kéo tay Vưu Ứng Nhụy vỗ nhẹ.

” Nhụy Nhụy của chúng ta thật tốt, luôn nhớ tới tôi. “

Chợt bà chuyển chủ đề.

” Nhưng quan trọng là giao thừa cùng ngày bình thường không giống nhau. Con không ở nhà, ba mẹ con ở nhà sẽ rất vắng lạnh đấy?”

Vừa là cự tuyệt, vừa hợp tình hợp lý. Nụ cười trên khoé miệng Vưu Ứng Nhụy ngưng lại.

“Mẹ nói đúng lắm, con vẫn là suy nghĩ chưa đến nơi đến chốn”.

Nhân viên xách từng túi một đã chuẩn bị xong, Phó Nhiễm và Phạm Nhân ra khỏi cửa hàng trước trước, bà cầm túi đồ trong tay.

“Chúng ta đi dạo siêu thị một chút. Đầu năm nhất định phải tới Vưu gia chúc tết, quà lễ cũng không thể thiếu.”

“Vâng.”

Vưu Ứng Nhụy ra khỏi cửa hàng, đi sau là Thẩm Tổ Phân và Vưu Chiêu Phúc, cô nhìn hai mẹ con nắm tay nhau đi trước cách đó không xa, nhìn lại quần áo cha mẹ trong túi bên cạnh một chút, trong lòng không khỏi có cảm giác chua xót, khó chịu không hình dung ra.

Phó Nhiễm đi dạo phố về than mệt, Phạm Nhân cười đôi chân không nhiều sức chịu đựng của cô, đi thay đôi dép mềm mại liền thấy cả người thoải mái.

Đi vào phòng khách, thấy trên bàn bày nhiều hộp quà, Phạm Nhân gọi má Trần tới.

“Hôm nay có ai tới nhà sao?”

Phó Nhiễm mang theo chiến lợi phẩm đi tới trước bàn, vừa nhìn qua cửa sổ phòng sách thấy Phó Tụng Đình, cô nhìn lại một lần nữa, người đàn ông ngồi đối diện với Phó Tụng Đình ngẩng đầu lên, ánh mắt hòa cùng ánh chiều tà bên cửa sổ, ánh mắt sáng nhìn lên, giống như lóe lên vẻ u ám không nhìn rõ.

Tại sao con người gieo họa này lại ở đây?

Má Trần đưa tay chỉ chỉ, lúc này Phạm Nhân mới nhìn thấy Minh Thành Hữu.

Phó Tụng Đình thấy đối phương chậm chạp không đánh cờ, ngẩng đầu lên nhìn theo ánh mắt Minh Thành Hữu, lúc này mới thấy hai mẹ con ở trong phòng khách.

” Về rồi.”

Phó Nhiễm mở ti vi, ngồi ở ghế salon xem chương trình giải trí. Phạm Nhân đẩy cô một cái.

“Ngồi ở đây vương chân vương tay, qua ngồi chơi với cha con đi.”

Sao bà không nói thẳng ra là qua ngồi cùng với Minh Thành Hữu.

“Mẹ, con đi dạo phố hai chân nhứt mỗi chết đi được.”

“Đi, đi, đi.”

Phạm Nhàn không nói nhiều, trực tiếp đuổi.

“Châm trà đi.”

Phó Nhiễm không tình nguyện đứng dậy, má Trần đã sớm chuẩn bị nước trà,

đâu cần cô phải làm. Phó Nhiễm bước lộn xộn đi về phía cửa sổ, tình hình trên bàn cờ đang nóng ngất trời, cô đi tới bên cạnh Minh Thành Hữu, chân dừng tới bàn trà, ánh mắt liếc qua bàn cờ nhìn thấy Minh Thành Hữu muốn hạ quân cờ trong tay xuống.

“Không thể đánh nước này.”

Minh Thành Hữu tránh ánh mắt Phó Tụng Đình, ngón tay không để lại dấu vết bấm vào chân cô.

Miệng lại nghiêm túc nói.

“Vậy muốn đánh nước nào?”

87. Chương 87

Chương 87: Người tình mới, người tình cũ gặp nhau

Minh Thành Hữu dùng sức thật mạnh, hại Phó Nhiễm thiếu chút nữa giật mình nhảy dựng lên.

Phó Tụng Đình ngẩng mặt lên nhìn cô, Phó Nhiễm cười trừ.

“Con quên mất.”

Xem chơi cờ không nói mới là quân tử, xem ra cô thật không phải làm quân tử dự đoán.

Bàn tay Minh Thành Hữu còn duy trì tư thế giơ lên ban đầu, ánh mắt tựa như đang đợi cô bày mưu tính kế.

Phó Nhiễm rút tay về, lắc đầu một cái.

Sự chú ý của Minh Thành Hữu trở lại trên bàn cờ, nhanh tay hạ xuống một quân.

“Chết chắc.”

Phó Nhiễm làm bầm.

Đôi bên tranh đấu, quả nhiên là cảnh tàn sát khốc liệt giết người vô hình, thấy Minh Thành Hữu dần dần chiếm thế thượng phong, Phó Nhiễm cắn chặt khóe miệng, mắt chăm chú nhìn chính xác, sau khi suy tính quyết định đặt một quân cờ xong, Phó Tụng Đình chỉ vào Phó Nhiễm cười to.

“Con gái ta nhất định là giúp ta, mới vừa rồi may là cậu nhờ không có nghe nó, bằng không chết dưới bàn tay ta như thế nào cũng không biết.”

Phó Nhiễm xấu hổ, cha thật đúng là một chút thể diện không cho cô nha.

Phạm Nhàn bưng khay trái cây tươi đi tới, trong lời nói có trách cứ.

“Gần sang năm mới mà cứ nói sống chết gì chứ, một chút cũng không may mắn.”

“Ta nói là đánh cờ.”

“Đánh cờ cũng không thể nói lời như thế.”

Phạm Nhàn rất là kiên kỵ, lại kêu Minh Thành Hữu ăn trái cây.

Phó Nhiễm thấy hấn không có chút khách khí, hoàn toàn coi như ở trong nhà mình.

“Làm sao anh sẽ tới?”

“Sớm tới đây mang quà lễ năm mới.”

Minh Thành Hữu cầm trong tay trái quýt, sắc màu cam không cần nếm trên đầu lưỡi giống như cũng có thể cảm thấy có vẻ ngọt, ngón tay hấn thon dài lộ vỏ quýt ra, mùi thơm ngát tỏa ra làm tinh thần người ta khẽ rung lên.

Phạm Nhàn âm thầm nháy mắt đối với Phó Nhiễm, để cho cô tỏ ra thái độ nghiêm chỉnh, nào có người trả lời khách trực tiếp một câu làm sao anh sẽ tới chứ?

Động tác Minh Thành Hữu bóc trái quýt tương đối lịch sự, không, tương đối nho nhã.

“Thành Hữu, ta khiến má Trần chuẩn bị vài món ăn, hôm nay ăn xong cơm tối hãy trở về.”

Minh Thành Hữu cũng không còn ý tứ khách khí.

“Cám ơn mẹ.”

“Không, anh gọi ai là mẹ ơ?”

Phó Nhiễm nghe được Minh Thành Hữu sống chết không chịu đổi cách gọi tỏ ra buồn bực, chân mày đã khẽ chau lại.

“Nhất thời không đổi được cũng là bình thường.”

Phạm Nhàn ở bên cũng không giúp cô.

“Tiểu Nhiễm, lấy hoa quả cho Thành Hữu.”

Minh Thành Hữu cười đến đắc ý, Phó Nhiễm mắt liếc về hướng hấn.

“Mẹ, hấn sớm coi như đây là nhà mình, không cần con phải đưa cho hấn.”

“Đúng, mẹ, không cần kêu con, con không khách khí.”

Minh Thành Hữu đem chân để gần khay trà ra, bóc hết quả trong tay xong thừa dịp để đầy trong tay cô.

Ngược lại, thật sự là không khách khí.

“Hai đứa trở lại chơi tiếp?”

Phó Tụng Đình nghiêng mặt nhìn về hai người.

Phó Nhiễm đẩy Minh Thành Hữu ngăn ở trước mặt ra.

“Cha, con chơi cùng cha đi.”

“Con chơi cờ không giỏi, chơi với con lại không có tính khiêu chiến.”

Phó Tụng Đình không nề tình chút nào.

“Cha.”

Phó Nhiễm giậm chân.

“Đây chính là cha nói nha, về sau lúc không ai theo cha cũng đừng nghĩ tới kéo con chơi.”

Cô giả bộ tức giận, nhưng trong mắt cùng bên khóe miệng đều tràn đầy nụ cười, Minh Thành Hữu ngồi ở đối diện Phó Tụng Đình, nhìn đầu lông mày Phó Nhiễm, nếu nói là hai năm qua một chút cũng không thay đổi, ít nhất ở Phó gia, cô gái này đã bắt đầu từ từ hòa nhập, cô sẽ giống như người bình thường làm nũng như vậy, mà không giống như lúc mới vào Minh gia vậy, vô dụng đáng thương.

“Cha, con ở bên cạnh xem cô ấy.”

“Đồng ý.”

Phó Tụng Đình đã dọn cờ xong lần nữa, Minh Thành Hữu dựa vào hướng cửa sổ, đem chỗ ngồi phía ngoài cho Phó Nhiễm, Phó Tụng Đình nhặt con cờ lên đặt ở đầu ngón tay.

“Cái tiếng gọi cha này ở nhà kêu kêu còn chưa tỉnh, ra bên ngoài cũng đừng quên thay đổi.”

Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm đều ngẩn ra, ngẩng đầu chỉ thấy hai mắt Phó Tụng Đình lấp lánh có hồn nhìn bàn cờ chằm chằm, lời mới nói vừa rồi giống như chưa từng nói qua.

Nhưng trong nội tâm Minh Thành Hữu hiểu rất rõ ràng, lần này lời nói của Phó Tụng Đình nhẹ nhàng cảnh cáo hoàn toàn là hướng về phía hắn, dù sao Phó Nhiễm còn chưa gặt đầu, vả lại hôn ước đã hủy bỏ, khó tránh khỏi ‘danh bất chính ngôn bất thuận’.

Phó Nhiễm mới học đánh cờ không lâu, tuy có sức ‘nghe con ban đầu không sợ cọp’, nhưng dù sao rất nhiều lối đánh không tìm ra.

Minh Thành Hữu đứng lúc cầm cổ tay của cô.

“Đừng hạ ở chỗ này, như vậy em rất dễ dàng phá hỏng đường lui.”

Nếu không, sao lại nói người trong cuộc mơ hồ đây?

Phó Nhiễm say sưa hạ, thậm chí cảm giác thấy rất tốt.

“Tại sao?”

“Nghe anh là được.”

Sao nhiều tại sao như vậy.

“Tôi không tin.”

Phó Nhiễm nắm con cờ đắn đo suy nghĩ.

“Tôi cảm thấy được tôi không hạ sai chỗ.”

Phải, hoàn toàn đem lời của hắn coi thường như gió bên tai.

Phó Tụng Đình cũng không vội, chờ ‘hai người’ này, rốt cuộc là xem người nào thỏa hiệp.

Phó Nhiễm giờ giờ con cờ lên .

“Tôi hạ đây.”

Minh Thành Hữu quay mặt đi.

“Xuống đi, đợi đổi ý cũng đừng nói ra, buồn bực ở trong lòng.”

Người nào kêu chứ.

Phó Nhiễm lại là người cố chấp không chịu nghe theo, hạ con cờ xuống, nụ cười ẩn trên môi Phó Tụng Đình dần dần kéo ra.

“Thành Hữu, cậu biết đánh cờ là học của ai?”

Giọng nói Minh Thành Hữu hơi âm trầm, Phó Nhiễm cũng nghiêng đầu nhìn về hắn, hắn khẽ mở môi mồm nói.

“Cha con.”

Giật mình, Phó Nhiễm thấy tựa như đau thương trong ánh mắt hắn lan ra, cô quay mặt lại.

Phó Tụng Đình khẽ đáp một tiếng.

“Không trách được.”

“Cha.”

Phó Nhiễm dùng con cờ gõ gõ bàn cờ.

“Con nghe ra rồi, cha nói là bước cờ này con hạ sai rồi sao? Vậy con có thể đi lại không?”

Phó Tụng Đình vỗ bàn tay Phó Nhiễm đang duỗi ra xuống.

“Không được, đây là quy củ.”

“Quy củ cũng là do người đặt ra chứ sao.”

Minh Thành Hữu tới bên cạnh, nhân cơ hội kéo tay Phó Nhiễm trở về.

“Đừng mắt mặt xấu hổ ở chỗ này, nào có ai chơi cờ giống như em vậy?”

“Tôi thế nào?”

Phó Nhiễm khẽ nhếch cằm tranh cãi cùng hắn, Phó Tụng Đình vội vàng thả cờ xuống.

“Tiểu Nhiễm, đến con.”

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu nhìn chăm chú về phía bàn cờ.

Phó Tụng Đình liếc nhìn hai người tập trung tinh thần, ánh mắt dứt khoát trở về bàn cờ.

“Thực ra chơi cờ vẫn có chuyện đi lại, chỉ sợ có một số việc làm sai nhất thời không quay trở lại được, nhưng chỉ là tự mình hối hận.”

Phó Nhiễm không để ý, thậm chí có thể nói căn bản là không nghe lời nói của Phó Tụng Đình, cô đang tập trung suy nghĩ chuyện phá vòng vây như thế nào, ánh mắt Minh Thành Hữu liếc cô, nhưng không nói gì.

Phạm Nhân tới gọi bọn họ dùng cơm, Phó Nhiễm nhấc chân muốn đi.

“Cha, ăn xong cơm tối chơi lần nữa đi, thật đói.”

Phó Tụng Đình đem ly trà trong tay đưa về phía Phạm Nhân.

“Một chút nữa liền xong chuyện.”

Phó Nhiễm đã tự đứng dậy, chỉ chỉ Minh Thành Hữu.

“Sau khi ăn xong để cho hắn tiếp tục.”

Rõ ràng ném cục diện rồi rầm đẫy sang cho người khác.

Đi dạo các cửa hàng hết một buổi chiều, đòi hỏi phải có sức lực cùng sức dẻo dai của đôi bàn chân, Phó Nhiễm đã sớm đói bụng kêu vang,

Minh Thành Hữu ngồi ở bên cạnh cô thỉnh thoảng gấp thức ăn cho cô, thân phận giống như hoàn toàn đảo ngược, làm cho cô giống như là khách vậy.

“Thành Hữu, ăn nhiều một chút.”

Phạm Nhân lên tiếng kêu.

“Tiểu Nhiễm, đừng cái gì cũng chỉ chú ý đưa vào trong miệng mình, múc cho Thành Hữu một muỗng cá bạc.”

Phó Nhiễm nhìn nhìn hướng Minh Thành Hữu, ngoan ngoãn cầm cái thìa lên hướng tới trong chén của hắn.

Phạm Nhân đơn giản thăm hỏi tình hình trong nhà Minh Thành Hữu, hắn trả lời khéo léo, ít nhất bộ dạng không đứng đắn chưa bao giờ lộ ra trước mặt Phạm Nhân cùng Phó Tụng Đình, càng khiến hai người cảm thấy bản chất của Minh Thành Hữu rất cuộc là quý tộc, tin đồn bên ngoài về hắn tự nhiên đều là tô vẽ thêm.

Ăn xong cơm tối, trong lòng Phó Tụng Đình vẫn nhớ tới bàn cờ chưa hạ hết.

Minh Thành Hữu tiếp tục đánh cờ với ông, Phó Nhiễm đứng ở bên cạnh ngắm nhìn, muốn xem xem hắn chết đi sống lại như thế nào.

Lơ đãng ngẩng đầu nhìn thấy Phạm Nhân ở phòng ăn vẫy vẫy cô, Phó Nhiễm khẽ bước đi tới.

Cà phê có mùi thơm đậm đà tràn ra, Phó Nhiễm khom lưng nhìn kỹ chất lỏng màu nâu bên trong máy pha cà phê, loại cà phê pha nhanh bằng máy, không trách được mùi thơm nhanh chóng tỏa ra.

Phó Nhiễm lấy ra hai ly thủy tinh.

“Mẹ, buổi tối uống cà phê rất dễ mất ngủ.”

Cô tìm ra lá trà mà Phó Tụng Đình rất quý trọng, còn nhớ rõ chuyện Minh Thành Hữu đã từng nói buổi tối hần mất ngủ, Phó Nhiễm pha xong hai ly trà bưng qua, cho hai người đang vui đầu suy nghĩ mỗi người một ly.

Phạm Nhân nấu xong cà phê, đưa cho Phó Nhiễm một ly.

Minh Thành Hữu đưa tay muốn cầm.

“Tiểu Nhiễm nói buổi tối cậu mất ngủ, không thể uống cà phê.”

Phó Nhiễm đứng bất động bên cạnh, lời này sao nghe được lại thấy không được tự nhiên, thừa nhận là cô có quan tâm hẳn.

Ánh mắt Phó Nhiễm chống lại Minh Thành Hữu.

“Không phải tự anh nói sao?”

Vưu Ứng Nhụy xách theo túi lớn túi nhỏ đi vào phòng khách, ở cửa thấy trước tủ giày đặt một đôi giày ngắn nắp, cô ngẩng đầu lên nhìn lại, đập vào mắt là một hình ảnh hoàn toàn có thể dùng từ vui vẻ hòa thuận để hình dung.

Phó Tụng Đình đang đánh cờ cùng Minh Thành Hữu, Phạm Nhân cùng Phó Nhiễm đứng ở bên cạnh hai người, Phó Nhiễm đang cầm chén cà phê, thỉnh thoảng khom lưng tựa như đang nói gì đó với Minh Thành Hữu, thỉnh thoảng lại không nhận được, lại đưa tay ra.

Minh Thành Hữu vỗ nhẹ mu bàn tay cô.

“Nhìn nửa ván trước bị em hủy thành cái dạng gì, em lại có ý tốt quay lại tàn phá sao?”

“Anh tránh ra, tự tôi hạ đi?”

Phó Nhiễm không phục.

“Không được.”

Vưu Ứng Nhụy chỉ có thể nghe giọng nói của Minh Thành Hữu, bởi vì bị Phó Nhiễm che khuất, hoàn toàn không thể thấy mặt của Minh Thành Hữu.

Phạm Nhân cười yếu ớt, giọng nói vui vẻ.

“Tiểu Nhiễm, cha con khó gặp phải đối thủ được, con ở đây chỉ quấy rối thêm.”

Loại không khí này, ngay cả Vưu Ứng Nhụy đứng ở cửa ra vào cũng cảm thấy ao ước.

“Vưu tiểu thư.”

Má Trần đi ra từ phòng bếp nhìn thấy cô, vội chào hỏi. Phạm Nhân cùng Phó Nhiễm lần lượt ngẩng đầu, tầm mắt Minh Thành Hữu cũng nâng lên theo, chỉ lướt qua trên mặt cô, sau đó bình tĩnh né tránh.

“Ồ, Nhụy Nhụy tới.”

Phạm Nhân đặt ly cà phê trong tay xuống đi tới.

Má Trần giúp một tay đem túi đồ lớn nhỏ xách đi vào, Vưu Ứng Nhụy tiến lên thân mật khoác cánh tay Phạm Nhân.

“Mẹ, con mang quà năm mới tới đây.”

“Tới thì tới là được rồi, còn mang nhiều đồ như vậy đồ.”

Phạm Nhân lại hỏi.

“Ăm cơm tối chưa?”

“Con cùng mấy người bạn ăn ở bên ngoài rồi.”

Vưu Ứng Nhụy buông cánh tay Phạm Nhân ra, bước mấy bước đi tới cửa sổ.

“Cha.”

“Nhụy Nhụy tới.”

Phó Tụng Đình ngẩng đầu, sắc mặt cũng không thấy thay đổi bao nhiêu.

“Hi, Tiểu Nhiễm.”

Ánh mắt Vưu Ứng Nhụy vội vàng lướt qua Phó Nhiễm nhìn về phía Minh Thành Hữu.

“Tam Thiếu cũng ở đây.”

Phó Nhiễm mở miệng chào hỏi, Minh Thành Hữu thấy tình hình thật tốt thừa thắng xông lên, hấn cũng không ngẩng đầu.

“Nhìn đi, tài nghệ của em về sau cũng đừng đánh cờ nữa, mất mặt.”

Vưu Ứng Nhụy sững sốt, Phó Nhiễm ý thức được là đang nói cô.

“Mắc mớ gì tới anh.”

Từ đầu đến cuối ánh mắt Minh Thành Hữu cũng không nhìn sang cô.

Vưu Ứng Nhụy đứng ở bên cạnh Phó Tụng Đình, thấy bọn họ đánh xong một ván, Phó Tụng Đình không chịu buông qua, nói là còn phải chơi tiếp.

“Hăng hái cao độ của ba người đâu rồi.”

Phạm Nhân cũng không biết là đang nói chuyện với cô con gái nào.

“Nhìn coi, một người lớn tuổi còn so tài cùng người trẻ tuổi đấy.”

Minh Thành Hữu xê dịch vào bên trong, nháy mắt ý bảo Phó Nhiễm.

“Em tới?”

“Tới thì tới.”

Phó Nhiễm không có chỗ nào để đặt chén cà phê, thuận tay đưa cho Minh Thành Hữu.

“Cha, nhưng cha phải cho con chút mặt mũi nha.”

“Không cho.”

Phó Tụng Đình dứt khoát từ chối.

“Hai đứa đánh với một mình ta còn muốn xin khoan dung.”

Vưu Ứng Nhụy mím chặt môi lại, đang lúc hung hăng dùng sức cắn môi, cô đi tới bên cạnh Phạm Nhân.

“Mẹ, chúng ta đi lên lầu ngồi thôi.”

“Được.”

Hai người lên cầu thang đi tới trên lầu, Phạm Nhân đẩy phòng của Vưu Ứng Nhụy ra.

“Con xem một chút, mỗi ngày má Trần đều sẽ quét dọn, mẹ suy nghĩ chần chệm ga gối cái gì cũng đổi cho con, con gái, nhất định phải đi theo một mối đi.”

Vưu Ứng Nhụy đi vào, không yên lòng đi một vòng.

“Mẹ, không cần thay đổi, con ít khi được tới đây ở một đêm, huống chi qua hết năm còn muốn đi Italy, chờ con học xong rồi hãy nói.”

“Cũng tốt.”

Phạm Nhân cầm điều khiển từ xa mở máy điều hòa không khí ra.

Vưu Ứng Nhụy đi tới trước bàn đọc sách, thấy văn bằng lúc đi học cùng quyển nhật ký vẫn còn nguyên, trong tấm ảnh là một gương mặt một nữ sinh, lúc rời Phó gia cô cũng chỉ mới vừa hai mươi.

Cô vươn tay cầm khung hình lên, làm bộ như không chút để ý nói.

“Mẹ, Tam Thiếu thường tới đây sao?”

“Cũng không có, lần trước hẳn tới nhà nói muốn bắt đầu cùng Tiểu Nhiễm lần nữa, Tiểu Nhiễm cũng không cho hẳn câu trả lời chắc chắn, lần này Thành Hữu đến cũng là chúc tết.”

Phạm Nhân nói xong, đột nhiên nhớ tới Vưu Ứng Nhụy đã từng có tình cảm với Minh Thành Hữu.

” Nhụy Nhụy, con.”

Vưu Ứng Nhụy biết ý của bà.

“Mẹ, cũng là chuyện đã qua.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Trong lòng Phạm Nhân thôi lo lắng, dù sao hiện tại Vưu Ứng Nhụy cũng có cuộc sống mới, mà Minh Thành Hữu lại chỉ thích Phó Nhiễm.

Vưu Ứng Nhụy mở ngăn kéo bàn đọc sách ra, bên trong sắp xếp rất gọn gàng, cô lại sửa sang lại một lần nữa.

“Mẹ, Tam Thiếu muốn cùng Tiểu Nhiễm hợp lại mà nói, mẹ cũng đồng ý phải không?”

“Mẹ với cha con đều để Tiểu Nhiễm quyết định, dù sao chuyện của người trẻ chúng ta không nên tiếp tục tham dự.”

“Cũng đúng. “

Vưu Ứng Nhụy rút ra tấm hình lúc còn nhỏ.

“Nhưng là mẹ chưa có nghĩ qua, nếu như Tiểu Nhiễm cùng Tam Thiếu một lần nữa, sợ rằng áp lực dư luận sau này thật không nhỏ đâu đấy.”

Phạm Nhân nhăn mày lại lo lắng.

“Về điều này chúng ta đều đã từng nghĩ đến, nhưng dù sao Tiểu Nhiễm rời đi cũng là nó có nỗi khổ tâm riêng, mẹ nghĩ, không thẹn với lương tâm là được.”

“Tất cả mọi người nói Tiểu Nhiễm là bởi vì Tam Thiếu thất thế, không thể đồng cam cộng khổ lúc hoạn nạn.”

“Không phải như thế.”

Phạm Nhân ngắt lời Vưu Ứng Nhụy.

“Chuyện này muốn trách vẫn phải là trách Minh gia.”

“Tại sao?”

Vưu Ứng Nhụy bật thốt lên hỏi, thấy Phạm Nhân che giấu thần sắc, giọng nói của cô không khỏi mất mát.

“Mẹ, nếu là khổ sở thì thôi không nói nữa.”

“Thật ra thì cũng không phải là chuyện về vang gì.”

Phạm Nhân bùi ngùi thở dài.

“Vốn là chuyện này cũng có liên quan tới con, mẹ nhớ chắc là con cũng biết.”

Phạm Nhân nói rõ chuyện ngày đó Minh Vân Phong ở bệnh viện nhìn thấy họ bị tráo đổi, Vưu Ứng Nhụy giật mình khó có thể che giấu.

“Mẹ, đây là thật hay sao?”

“Là chính miệng Thẩm Tổ Phân cùng Vưu Chiêu Phúc nói ra, trước khi chết Minh Vân Phong cũng nói cho Tiểu Nhiễm biết, mẹ nghĩ, có khả năng Tiểu Nhiễm là vì nguyên nhân này mà rời khỏi Minh gia.”

Chuyện này, trước đó một chút Vưu Ứng Nhụy cũng không biết.

“Tam Thiếu biết không?”

Phạm Nhân lắc đầu .

“Hắn đã dự định cùng Tiểu Nhiễm một lần nữa, mẹ với cha con đều cho rằng không cần thiết nói ra, chuyện cũ đã qua.”

Vưu Ứng Nhụy gật đầu đồng ý.

“Đúng, có chút bí mật chôn ở đáy lòng vẫn là tốt nhất.”

Từ lâu hai xuống, ánh mắt Vưu Ứng Nhụy nhìn về chỗ ngồi phía cửa sổ, tổng thể còn chưa hạ xong, cánh tay Minh Thành Hữu ghì sau lưng Phó Nhiễm, nhìn từ đằng xa giống như là động tác ôm cô, Phó Nhiễm quay mặt sang, cũng không biết Minh Thành Hữu nên làm gì chọc phải hắn.

“Anh có phiền hay không, tôi hạ hay là anh hạ, nếu như thực bị buộc đến góc chết cũng là chuyện của tôi.”

“Em nói rồi đấy, đợi tí nữa đừng hy vọng anh đánh thay em.”

” Minh Thành Hữu, anh nói thế nào chứ.”

Phó Nhiễm đưa tay đẩy hắn.

“Thô lỗ.”

Phó Tụng Đình ngồi đối diện bực bội nhắc nhở.

“Cũng đừng có quên ván này phải hạ tiền đánh cuộc, nghĩ thật sâu tính thật kỹ nha.”

Phó Nhiễm nghe vậy quả nhiên không lên tiếng nữa, mặt vẫn như cũ hướng về phía Minh Thành Hữu.

“Vậy anh nói, hạ ở đâu?”

Bộ dáng này của Minh Thành Hữu, là Vưu Ứng Nhụy chưa từng nhìn thấy, cô âm thầm cười lạnh trong lòng, cười Phó Nhiễm không biết quý trọng, hai năm qua Minh Thành Hữu đối xử với cô thật sự có thể nói là rất mực cứng chiều, nhưng hắn chưa bao giờ từng có thái độ như vậy với cô?

Giữa bọn họ, có thể nói là thân mật nhất, nhưng bên trong lại như cách một lớp lưới thật mỏng, mặc dù có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng đối phương, nhưng vẫn khó có thể vượt qua.

Giọng nói hắn truyền đến.

“Là em hạ hay là anh hạ?”

Phó Nhiễm mím chặt môi, cầm con cờ muốn rơi, Minh Thành Hữu vẫn là không nhìn được, đưa tay nhận lấy con cờ trong tay cô, về sau kiên quyết đặt xuống.

Bước chân Vưu Ứng Nhụy cứng ngắc, đôi chân máy móc đi tới.

“Cha, con đi về trước đây.”

“Sao không ngồi một lúc nữa?”

“Không.”

Vưu Ứng Nhụy miễn cưỡng cười.

“Chờ đến hết giao thừa con lại tới.”

Ánh mắt cô nhìn về Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, Tam Thiếu. Hẹn gặp lại.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu.

“Hẹn gặp lại.”

Phạm Nhân xách theo hộp đựng thức ăn trong tay.

“Nhụy Nhụy, đây là điểm tâm má Trần mới làm, con mang về nếm thử một chút, đúng rồi, con ở đâu?”

Tầm mắt Vưu Ứng Nhụy đang nhìn Minh Thành Hữu liền quay ra.

“Con ở cùng một chỗ với cha mẹ con, dù sao cũng không ở nhà được bao lâu.”

Sau khi Vưu Ứng Nhụy rời đi, Minh Thành Hữu lại ngồi cùng với Phó Tụng Đình thêm một tiếng nữa.

Phó Nhiễm thấy thời gian không còn sớm, cô đưa tay đẩy khuỷu tay Minh Thành Hữu.

“Anh phải về.”

Phó Tụng Đình cũng không giữ lại nữa, dù sao tiếp hấn ngồi nửa ngày thực không dễ.

Phó Nhiễm thay xong giấy ở trước cửa đưa Minh Thành Hữu đi ra ngoài, Phạm Nhân cũng ột hộp đựng thức ăn, Phó Nhiễm mang theo đi ra ngoài, xe của Minh Thành Hữu dừng ở cửa lớn, cô nhét đồ vào ghế lái phụ.

“Đi đường cẩn thận.”

“Anh tới nhà em chúc tết, có phải hôm nào em cũng muốn tới nhà anh hay không?”

Vừa nghĩ tới Lý Vận linh, Phó Nhiễm chịu một cái tát đến giờ nửa bên mặt vẫn có cảm giác bỏng rát lúc đó, hấn cho đây là cái gì, gặp người lớn sao?

Còn muốn hai bên đều không quên.

“Tôi không đi.”

Minh Thành Hữu dựa vào cửa sổ xe.

“Anh nói em đi Trung Cảnh Hào Đình, mẹ anh không sống ở đó.”

“Năm mới đến gần, mấy ngày nay đều bận rộn đi đặt mua hàng tết.”

Bên ngoài trời lạnh, lúc đi ra Phó Nhiễm quên đem áo khoác mặc vào, cô dậm chân xua đuổi hơi lạnh.

“Anh mau trở về đi thôi.”

Minh Thành Hữu ngồi vào bên trong xe, Phó Nhiễm thấy hấn phát động động cơ, lúc này mới chạy vào trong nhà như một làn khói.

Xe tựa như tia chớp bay ra ngoài, sau khi đi qua một đường giao nhau, ánh mắt Minh Thành Hữu xuyên qua kính chiếu hậu thấy một chiếc xe Audi màu trắng xe theo ở phía sau, hấn thả chậm tốc độ xe thấy rõ ràng biển số xe, ngón tay Minh Thành Hữu gõ nhẹ hai cái ở tay lái, lái xe vào bên trong một công viên.

Xe Audi màu trắng vững vàng dừng ở bên cạnh xe hấn, Vưu Ứng Nhụy hạ cửa sổ xe xuống, xuyên qua không gian mở ra giống nhau nhìn về Minh Thành HỮ

“Thành Hữu.”

Gương mặt tuần tú xa cách của hấn đi tới, bởi vì gần tới lễ mừng năm mới, hơn nữa vì nguyên nhân ban đêm trời lạnh, bên trong công viên giống như không thấy một bóng người.

Nét mặt Minh Thành Hữu hơi hợt, chỉ nhìn cô chăm chăm không nói lời nào.

Vưu Ứng Nhụy âm thầm trấn tĩnh, gượng cười nói.

“Mấy ngày lễ mừng năm mới này em sẽ không tìm anh, nhưng sinh nhật của anh có thể cho em theo hay không, năm ngoài, cũng là em và anh cùng nhau trôi qua.”

Minh Thành Hữu nghe được hai chữ năm ngoài, vốn là chân mày đang giãn ra lại càng vặn chặt, tựa hồ nhớ lại đến điều gì đó, cảm thấy trái tim run rẩy từng cơn, đau đớn.

“Đến lúc đó xem đã.”

Vưu Ứng Nhụy không kiên trì nữa, cô cũng không quần quít ở trước mặt hắn, nên làm cho hắn cũng sẽ có chừng mực.

“Thành Hữu.”

Cô hạ thấp giọng gọi.

Hai người ngồi ở ghế lái bên trong ai cũng không có xuống xe, ánh mắt Minh Thành Hữu liếc qua hộp đựng thức ăn Phạm Nhân cho.

“Không còn sớm, nhanh về nhà nghỉ ngơi đi.”

Hắn chuẩn bị chuyển xe.

“Quà tặng năm mới anh sẽ để cửa hàng trực tiếp đưa đến nhà em, có cái gì không thích không?”

Vưu Ứng Nhụy duy trì im lặng cười cười.

“Anh cho em đều thích.”

“Tốt.”

Minh Thành Hữu chuyển xe, Vưu Ứng Nhụy nhìn xe của hắn dần biến mất trong tầm mắt.

Hôm sau, Phó Nhiễm xách theo quà tặng tới Vưu gia.

Đại đa số món quà đều là ngày hôm qua Phạm Nhân đi các cửa hàng chọn lựa, phương diện này hiển nhiên là bà thành thạo hơn Phó Nhiễm.

Vào trong thang máy đi tới tầng lầu chỗ Vưu gia ở, Thẩm Tố Phân nghe được chuông cửa liền ra mở cửa.

“Là Tiểu Nhiễm.”

Bà vội vàng tìm dép để Phó Nhiễm thay.

Vưu Chiêu Phúc nhận lấy các túi đồ Phó Nhiễm xách theo.

“Mẹ, Vưu Ứng Nhụy không có ở nhà sao?”

“Oh, Nhụy Nhụy đi chơi cùng bạn rồi.”

Phó Nhiễm ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, Thẩm Tố Phân rót ly nước cho cô, bộ y phục đang mặc chính là ngày hôm qua Phó Nhiễm chọn lựa cho bà ở cửa hàng đồ cao cấp.

Phó Nhiễm nhìn xung quanh một vòng, Vưu Chiêu Phúc cùng Thẩm Tố Phân lần lượt ngồi vào chỗ đối diện Phó Nhiễm.

Ánh mắt cô nhìn qua máy đun nước bên cạnh, thấy một ly thủy tinh bể để ở góc, sắc mặt Thẩm Tố Phân không tốt, vẻ mặt bộ dáng hoảng hốt.

“Mẹ, mẹ không sao chứ?”

Thẩm Tố Phân hoảng hốt lấy lại tinh thần, Vưu Chiêu Phúc ngồi bên tay trái hướng bà trừng mắt.

“Có thể tối hôm qua mẹ con không ngủ ngon.”

Phó Nhiễm đem chén nước đặt ở trên khay trà.

“Con thấy dưới lầu không ít người đang nhảy ở quảng trường, còn có các hoạt động thể thao, hai người không có việc gì có thể đi đánh cầu lông một chút.”

Thẩm Tổ Phân cười đến mắt tự nhiên.

“Những thứ kia không phải chúng ta có thể học được, cha con đi ra ngoài chơi mệt chực cả ngày, mẹ cũng chỉ xác định xem tí vi giết thời gian.”

Đầu tiên là bà muốn tìm một chút công việc, nhưng Vưu Ứng Nhụy không cho, nói ở tiểu khu cao như vậy, tiền một tháng đi làm liền cũng không đủ chi tiêu, Thẩm Tổ Phân cũng không nghĩ tới ý định này nữa.

Vưu Chiêu Phúc lấy cùi chỏ đẩy đẩy vợ ngồi bên cạnh, nháy mắt ý bảo bà mở miệng, Thẩm Tổ Phân do dự, nhìn quả cáp Phó Nhiễm mang tới, trong lòng càng cảm thấy có lỗi.

Phó Nhiễm thấy bà ấp a ấp úng.

“Mẹ, có chuyện gì sao?”

Thẩm Tổ Phân cắn chặt răng không nói lời nào.

“Tiểu Nhiễm.”

Ánh mắt Vưu Chiêu Phúc lướt qua ly thủy tinh ném vụn kia, trong mắt của ông ta lộ ra phức tạp, nhưng vẫn mở miệng.

“Thật ra thì chuyện hai mươi mấy năm trước con cùng Nhụy Nhụy bị tráo đổi, lúc đó cha mẹ chồng con cũng biết.”

Nét mặt Phó Nhiễm bình tĩnh.

“Con biết rõ.”

Bọn họ nghĩ thầm, nhất định là Phạm Nhân đã nói cho Phó Nhiễm.

Nét mặt Thẩm Tổ Phân vô ý hiện rõ vẻ do dự đấu tranh vật lộn, thấy Vưu Chiêu Phúc giống như còn có ý muốn nói tiếp, bà vội vàng dùng tay nín cánh tay của ông lại.

“Đừng nói ahhh... Ông im miệng đi, tích chút phúc đức!”

Vưu Chiêu Phúc hất tay đẩy Thẩm Tổ Phân ra.

“Tiểu Nhiễm có quyền được biết.”

Tránh ánh mắt của Thẩm Tổ Phân đang rưng rưng, Phó Nhiễm chỉ cảm thấy không khí xung quanh mình gần như ngưng trệ, cô sinh ra một cảm giác bài xích đặc biệt theo bản năng.

“Thật ra thì, cũng không phải chúng ta bị hấn vô ý bất gặp, mà là Minh Vân Phong đã bỏ tiền ra, là ông ta chỉ điểm chúng ta tráo đổi con đi.”

88. Chương 88

Chương 88: Đau đớn đoạn tuyệt tình thân

Hai mắt Phó Nhiễm tròn tròn, khó che giấu khiếp sợ trong ánh mắt, đầu óc trống rỗng, chỉ thấy miệng Vưu Chiêu Phúc khép khép mở mở. Thẩm Tổ Phân cúi đầu ngồi bên cạnh, đầu rũ xuống chỉ có thể nhìn sau ót của Phó Nhiễm.

Hướng nhà vô cùng tốt, ánh sáng chiếu thẳng vào phòng khách, ngay cả lòng bàn chân cũng có thể cảm giác được ấm áp. Vưu Chiêu Phúc nói không ít lời, văng cả nước miếng.

Phó Nhiễm nghe được giọng nói vẫn còn bình tĩnh của chính mình, cô lên tiếng cắt lời.

” Vì sao hai người không nói sớm hơn?”

Vưu Chiêu Phúc chưa nói hết lời đã bị nghẹn lại trong cổ họng, hần không được tự nhiên xoa xoa mu bàn tay.

“Chuyện như vậy là chúng ta thất đức. Làm sao còn dám nói cho con biết?”

” Không phải! Con nói là sau khi con cùng Minh gia có hôn ước, sao trước đó hai người có ý định nói sự thật cho cha mẹ con biết, cuối cùng lại bịa ra lời nói dối như vậy?”

Vưu Chiêu Phúc im lặng không nói, một lúc sau lại tiếp tục.

“Ở thị trấn Nghênh An Minh gia rất có thể lực, dù sao...”

Phó Nhiễm ngơ ngẩn ngã vào trong ghế sofa, Thẩm Tổ Phân đưa tay lau nước mắt, Vưu Chiêu Phúc tránh đi tầm mắt của cô, trong phòng khách trống trải im lặng.

“Nếu đã như vậy, chẳng phải là giấu luôn trong lòng sẽ tốt hơn sao?”

“Tiểu Nhiễm...”

Vưu Chiêu Phúc thở dài.

“Chúng ta là nghe nói gần đây con và Minh Tam thiếu lại qua lại với nhau, lúc này mới bắt đầu nói ra. Con suy nghĩ chút đi, hai mươi năm con ở ngoài là bị ai làm hại, chẳng lẽ chỉ cần hôn ước với Minh gia là Minh Vân Phong có thể chuộc tội sao?”

Phó Nhiễm nghiêng người đứng dậy, cầm lấy ly trà trên bàn, bên trong còn hơi ấm. Con mắt Phó Nhiễm gắt gao nhìn gương mặt Vưu Chiêu Phúc chằm chằm, ông ta giống như còn kích động hơn so với cô, ý thức được ánh mắt Phó Nhiễm, ông từ từ nói chậm lại, cuối cùng không nói nữa.

“Con bị ai làm hại hai mươi mấy năm, chẳng lẽ cha mẹ không rõ ràng sao?”

Bả vai Thẩm Tổ Phân run rẩy ngẩng đầu lên.

“Tiểu Nhiễm, con có ý gì?”

Vưu Chiêu Phúc nói.

“Mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân gì, lúc trước ôm con đi từ bệnh viện để đưa Vưu Ứng Nhụy vào Phó gia lại chính là hai người? Đúng, mọi người đều là ích kỷ, nhưng tình cảm như vậy cũng không thể làm người khác tổn thương. Mới đầu hai người nói Minh Vân Phong thấy hai người ra tay tráo đổi, hiện tại còn nói ông ấy giết giây. Ít nhất tay chân là của chính hai người chứ? Lúc trước nếu không phải là có tâm địa riêng, như thế nào lại để tới hôm nay mới nói?”

“Tiểu Nhiễm, đừng nói nữa.”

Thẩm Tổ Phân che mặt khóc.

“Chúng ta thực xin lỗi con.”

“Chúng ta cũng vì muốn tốt cho nó, bà khóc cái gì!”

Vưu Chiêu Phúc tức giận đâm vào chỗ ngồi.

“Trên ti vi còn nói tông phạm đi cùng thủ phạm chính, con bực tức với chúng ta làm gì?”

Phó Nhiễm nhìn qua hành động khiêu khích của ông ta chợt cảm thấy mệt mỏi, cô hy vọng có thể đối xử với bọn họ bình thường như đối đãi hiếu thuận với cha mẹ. Nhưng dù sao cũng là tình cảm sai vị trí, hơn nữa hai mươi năm dưỡng lớn lên lại xen lẫn tình cảm lạnh lùng trong đó.

Ban đầu, Phó Nhiễm cũng nghe như vậy, đến khi nghe Vưu Chiêu Phúc hùng hồn nói con suy nghĩ một chút con ở bên ngoài hơn hai mươi năm là bị người nào làm hại. Trong khoảnh khắc ấy, những thiệt thòi tủi thân giấu trong lòng gần ấy năm bùng ra.

Từ khi cô trở lại Phó gia đến nay, bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới thành thật nói chuyện với cô.

Ngày cô và Vưu Ứng Nhụy được đổi trở về, Phó Nhiễm chứng kiến Thẩm Tố Phân cùng Vưu Chiêu Phúc lần lượt ôm con gái của mình khóc la.

“Nhụy Nhụy, chúng ta thực xin lỗi con.”

Như vậy, còn cô thì sao?

Gần mấy ngày này cô mới cảm nhận được, được ở bên cạnh cha mẹ ruột thật hạnh phúc cỡ nào.

Phó Nhiễm cầm lấy túi xách trên ghế sa lon đứng dậy, bước ra tới cửa, lúc mở cửa ra nói.

” Chú, dì, hẹn gặp lại !!”

Thẩm Tố Phân ngăn ra, về sau gào thét khóc thành tiếng.

“Tiểu Nhiễm!”

Cánh cửa nhanh chóng được đóng lại.

Sắc mặt Vưu Chiêu Phúc xanh mét, Thẩm Tố Phân vọt dậy đưa tay tới chụp lấy hần.

” Cái người tham tiền này còn nói được những lời này, ông đem tiểu Nhiễm trả lại cho tôi!”

Vưu Chiêu Phúc trở tay tát lên mặt Thẩm Tố Phân một cái.

” Tôi cho bà lắm miệng sao? Nếu không bà muốn thế nào? Bà nhịn đói đi”.

Bước chân Phó Nhiễm rối loạn đi vào thang máy, cô luôn dè dặt nhận lấy loại tình cảm này, cho dù là nâng niu quý trọng cũng vô dụng, bọn họ chưa từng nghĩ tới cô.

Phó Nhiễm ra khỏi chung cư, phát hiện bầu trời đẹp thật kỳ lạ nhưng lại có tuyết, cô nhớ rõ ràng trong phòng khách Vưu gia ánh mặt trời sáng sủa, lúc này chưa được bao lâu đã thay đổi.

Cô lấy chìa khóa xe ra, mở cửa xe ngồi vào trong, có điện thoại gọi đến, Phó Nhiễm làm ngơ, đạp chân ga rời đi.

Tuyết vừa mới rơi, mặt đất bắt đầu trở nên ẩm ướt, có lẽ năm nay lại giống như tuyết đầu mùa sẽ rơi cả ngày. Phó Nhiễm không rảnh thưởng thức, chuông di động không ngừng vang lên thúc giục, cô cầm ném qua ghế phụ, mặc nó phá vỡ tận trời cũng lười xem.

Trong đầu thật sự trống rỗng, nghĩ cũng không ra được điều gì.

Cô lái xe chạy trên đường không mục đích, lúc này không muốn về nhà, thấy tuyết càng lúc càng rơi nhiều, mọi nơi đều được phủ màu trắng nhìn mê người, Phó Nhiễm nghe thấy phía sau có tiếng còi xe không ngừng vang lên, cô không nhường đường, ngó cũng không thèm ngó một cái, vẫn lái xe về phía trước.

“Cốc cốc cốc – - “

Rất nhanh, xe phía sau đã chạy chạy song song với cô, cửa sổ xe hạ xuống, người đàn ông cất giọng.

” Phó Nhiễm!”

Phó Nhiễm quay đầu qua, thấy Minh Thành Hữu đang ngoắc tay bảo cô dừng xe. Phó Nhiễm đạp chân ga tăng tốc, nhưng xe Audi không phải là đối thủ, rất nhanh đã bị xe của Minh Thành Hữu ép dừng ở ven đường, hần không che dù, trực tiếp đi về phía Phó Nhiễm, đưa tay tới gõ cửa sổ xe.

“Xuống.”

Hai tay cô vẫn duy trì tư thế nắm chặt tay lái, nghe hần nói bực mình mở cửa sổ xe xuống, Phó Nhiễm cầm lấy túi xách đẩy cửa xe đi ra ngoài.

“Em làm sao vậy, lái xe nhanh như vậy vội vàng đi đâu thai sao?”

Minh Thành Hữu vừa dứt lời, chỉ thấy người cô xuất hiện trước mắt, tay cầm túi xách đánh tới, hần vô thức lấy tay che mặt, Phó Nhiễm mãnh liệt ra sức đánh lên cánh tay hần mấy cái, lời Vưu Chiêu Phúc vừa nói không khác gì cây kim đâm vào lòng cô, vừa sâu lại vừa đau đớn. Minh Thành Hữu chống đỡ không được, đưa tay nắm giữ cổ tay cầm túi xách của Phó Nhiễm.

” Em điên rồi”.

“Tôi điên rồi, anh đi đi, đừng tới gần tôi”.

Phó Nhiễm ra sức đẩy hấn ra.

Thân thể Minh Thành Hữu tránh sang một bên, ánh mắt liếc qua mặt cô, thấy hai viền mắt Phó Nhiễm đỏ bừng, đôi môi gắt gao mím chặt, Minh Thành Hữu nhỏ giọng hỏi.

“Sao vậy?”

Phó Nhiễm không lên tiếng, bông tuyết lạnh như băng rơi vào cổ áo, sợi tóc màu đen càng phát ra vẻ mỏng manh đơn độc.

Hệ thống sưởi trong xe mạnh mẽ toả hơi, Phó Nhiễm vẫn run cầm cập như cũ, hai chân không ngừng run rẩy. Minh Thành Hữu đưa tay muốn sờ mặt cô, dường như Phó Nhiễm hốt hoảng tránh né.

“Tôi không sao.”

“Còn nói không sao, em cứ như mất hồn ấy.”

Minh Thành Hữu bóp chặt cổ tay Phó Nhiễm.

“Đi! Đi theo mua đồ giúp anh.”

Hai bên chân mày Phó Nhiễm không giãn ra.

“Tôi không có tâm trạng.”

Hấn giận tái mặt, cũng đã nhìn ra cô có gì đó là lạ. Minh Thành Hữu thấy bông tuyết lạnh leo bay theo gió lạnh rơi lên trên người Phó Nhiễm, hàng lông mi tỉ mỉ cũng dính màu trắng nhẹ nhàng, vốn là mặc không đủ ấm, lại đứng ngoài gió rét quả thực như đang tìm ngược đãi.

“Đi!”

Phó Nhiễm hất tay của hấn ra, vào ngồi ở trong ghế lái, cô mặc áo lông cổ thấp, bông tuyết đọng lại vào trong xe gặp hệ thống sưởi tan thành giọt nước lạnh như băng chảy ồ ồ trước ngực chảy xuống dưới chỗ hở, Minh Thành Hữu khom lưng, kéo vạt áo thấp xuống.

“Hôm nay em đi đâu?”

“Anh mặc kệ tôi.”

Hứ, ăn phải thuốc súng rồi?

Phó Nhiễm đưa tay muốn đóng cửa xe lại, Minh Thành Hữu lấy tay chống đỡ, mấy lần cô dùng sức đều không có kết quả, ánh mắt nhìn ra hàng cây xanh ngoài đường đã phủ tuyết trắng tinh, nước mắt Phó Nhiễm chảy qua cánh mũi, nhớ tới có phải là hai mươi mấy năm trước cũng rét lạnh như hôm nay hay không?

Đời trước ân oán, cuối cùng làm cho cô đau đớn mất đi tình thân, con mắt Phó Nhiễm đỏ bừng, dùng sức hất bàn tay Minh Thành Hữu ra.

“Chúng ta làm sao còn có thể đến với nhau, Minh Thành Hữu, lúc đầu tôi rời khỏi Minh gia, là tôi đã làm được lựa chọn tốt nhất.”

Bốn mắt đụng vào nhau, ánh mắt sâu xa của Minh Thành Hữu từ từ chuyển thành lạnh lẽo, Phó Nhiễm cắn chặt răng, nước mắt không nhận được tràn mi, giọng nói hấn lạnh lùng, cánh môi ỨC CHẾ không khỏi run rẩy.

“Em lặp lại lần nữa?”

Phó Nhiễm dùng sức kéo cửa xe, Minh Thành Hữu mạnh mẽ duỗi hai tay ra nắm chặt bả vai Phó Nhiễm lôi cô ra khỏi ghế lái.

“Anh nói em lặp lại lần nữa, em lặp lại lần nữa!”

Gương mặt hồng hào của hắn lại chuyển thành tái nhợt,

Phó Nhiễm chống lại cửa sổ xe lạnh như băng, cảm giác được ngón tay của hắn cứng rắn giống như thép như muốn xuyên qua bả vai cô, nước mắt cô rơi đầy mặt cũng không lên tiếng kêu đau.

“Thả tôi ra!”

Một chiếc xe con đi lướt qua, chẳng muốn dừng lại, nhiều lắm lại cho là tình nhân đang cãi nhau.

Từ lúc Phó Nhiễm ra khỏi Vụ gia, từ lúc cô kêu Vụ Chiêu Phúc cùng Thẩm Tố Phân là chú, dì, cô cũng đã đứng ở bên ngoài căn nhà đó.

Mặc dù cánh cửa căn nhà đó chưa bao giờ rộng mở chào đón cô, nhưng ít ra Phó Nhiễm may mắn được bọn họ nuôi dưỡng cô hai mươi năm, nếu như họ lại đem cô giao cho người khác, tuổi thơ của cô chẳng phải là lại thảm hại hơn sao.

Bọn họ tốt với cô một chút, Phó Nhiễm có thể cho là rất to lớn, nhưng là tổn thương, lựa chọn đầu tiên của cô là thu nhỏ lại, nhưng cho dù có co lại thành một lỗ kim, chỉ cần đụng phải, châm ở trong thịt kỳ thật vẫn là sẽ đau.

Ngón tay Minh Thành Hữu nắm chặt từ từ buông ra, Phó Nhiễm hoàn toàn chưa phát hiện ra, áo khoác tây trang màu đen của hắn rơi đầy bông tuyết, không hề chớp mắt nhìn cô chăm chăm trong lúc tuyết rơi ngày càng nhiều.

Phó Nhiễm biết rõ việc này không trách được Minh Thành Hữu, có thể cô thực sự cảm thấy Minh gia là một vũng nước sâu, mà lại là một màu đen, lộ ra dơ bẩn cô không thể tưởng tượng nổi, lúc trước cô thật vất vả rút tay rời đi, nhưng hôm nay lại trở mắt nhìn chính mình đứng cạnh đó.

Lui về phía sau một bước, tất nhiên là muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Cô đột nhiên bình tĩnh, cũng may mắn là bản thân kịp thời tỉnh táo.

Phó Nhiễm đẩy Minh Thành Hữu ra muốn rời đi, tuyết đọng lại trên đường kết thành băng, đột nhiên cô bị trượt mạnh về phía trước, khuỷu tay trái chống đỡ theo bản năng, cô nhanh chóng bị đau nằm dài trên mặt đất.

“Phó Nhiễm!”

Minh Thành Hữu bước đến bên cô, khom lưng ôm eo của cô đỡ cô dậy.

“Té rồi?”

Cô nhin đau đứng dậy, áo lông cùng quần dính đầy dơ bẩn, cánh tay Phó Nhiễm bởi vì chống đỡ nên bị trầy da, vết máu đỏ thẫm chảy dọc theo khuỷu tay rơi xuống đất, bên cạnh là một vết sưng lại có máu ứ đọng, nhìn thấy mà giật mình.

Ánh mắt Minh Thành Hữu khó nén được hoảng hốt trong thoáng chốc, hắn kéo lấy cánh tay Phó Nhiễm lôi cô vào trong ngực.

“Em xảy ra chuyện gì vậy, ngày hôm qua còn không phải là tốt sao? Có việc gì nói đi, ai khi dễ em hay sao?”

“Không cần anh lo!”

Cô giống như là hét lên.

Minh Thành Hữu ngẩn ra, rốt cuộc là bị cô hét to nên im lặng một hồi lâu.

Phó Nhiễm lướt qua hắn, khập khiễng đi đến hướng xe của mình. Minh Thành Hữu cầm tay của cô.

“Em bị đau thành như vậy còn muốn đi đâu?”

“Tôi nói rồi, không cần anh lo.”

Vừa rồi gào thét giống như làm cô mất hết sức lực, giọng Phó Nhiễm mềm nhũn, cánh tay bị đau giống như không còn là của mình, hiện tại cô đang rất cầu giận không có chỗ phát tiết, Minh Thành Hữu không thể nghi ngờ là đang đụng phải một kho thuốc súng.

Hắn cũng không có thời gian ở đây dây dưa cùng cô, Minh Thành Hữu kéo lấy cánh tay của cô, tay kia mở cửa ghế phụ, chỉ đơn giản đem nhét Phó Nhiễm vào trong xe.

Cô giãy giụa, bị hắn dùng bàn tay đè lại đầu vai, dây an toàn thành vũ khí hữu lực nhất để trói buộc Phó Nhiễm, không Minh Thành Hữu đóng cửa xe lại, nhanh chóng đi qua đầu xe ngồi vào trong ghế lái. Động tác lưu loát nhanh nhẹn, Phó Nhiễm chứng kiến chiếc xe Audi màu đỏ của mình nhanh chóng lùi lại trong nháy mắt.

“Túi xách của tôi còn bên trong!”

Minh Thành Hữu đạp chân ga, lái xe nhanh hơn.

Hệ thống sưởi ấm trong xe giống như dần dần thấm vào cơ thể, ấm lạnh luân chuyển, hai tay Phó Nhiễm ôm lấy bả vai, hàm răng run lên.

Bộ Tây phục trên người Minh Thành Hữu cũng đã ướt đẫm, một tay hắn đặt trên tay lái, nghiêng người với tay tìm một cái túi to ở ghế sau. Đầu ngón tay thon dài lấy ra chiếc túi tinh phẩm màu đen, ánh mắt hắn lại nhìn về phía trước một lần nữa, nhét cái túi to vào tay Phó Nhiễm.

“Choàng vào.”

Cô tiện tay mở ra, là một chiếc áo choàng, lúc đầu nhìn màu sắc chi chít làm người ta hoa mắt, nhưng thật ra là dùng mười sáu sợi tơ tằm màu sắc khác nhau lại mang phong cách độc đáo.

Phó Nhiễm rất thích loại này, trước kia cũng có một chiếc cùng loại. Hai ngày trước đi trung tâm mua sắm đặc biệt thích mua một cái, nhưng không tìm được loại yêu thích đó nữa.

Có nhiều thứ, nhìn một cái là đã thấy có thể phù hợp.

Cô lấy ra quần quanh đầu vai, nhìn qua gương chiếu hậu thấy hai xương quai xanh Phó Nhiễm như ẩn như hiện, hiện rõ tâm tình.

“Vui sao?”

Minh Thành Hữu như cười như không nhìn về phía cô. Phó Nhiễm nhăn đầu lông mày, mới muốn nói chuyện, ánh mắt liếc qua áo khoác của hắn, nước đọng chảy ra rơi xuống vào ghế ngồi bằng da, so với cô đang thấy ấm áp, cô mím môi.

“Anh mau cởi áo khoác ra đi.”

Minh Thành Hữu chuyên chú lái xe, dù sao đường xá không tốt, có nhiều chỗ đã kết thành băng rất dễ bị trượt.

“Anh không thể cởi được”.

Hắn vươn cánh tay đưa tới.

“Em cởi giúp anh đi.”

Phó Nhiễm làm bộ như không nhìn thấy.

“Anh dẫn tôi đi đâu?”

“Bệnh viện “

Minh Thành Hữu thu tay lại.

” Em cứ như vậy mà trở về chắc chắn cha mẹ em sẽ cho là anh bắt nạt em.”

Phó Nhiễm ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, khắp nơi mang màu trắng càng nổi bật khiến cho lòng người vừa mệt mỏi vừa hoang vắng.

Cánh tay bắt đầu từ từ đau trở lại, cô dựa mặt lên cửa sổ xe, tâm tình bực bội theo bông tuyết tuôn rơi xuống dần dần ổn định trở lại, ánh mắt Phó Nhiễm chăm chú nhìn ra hướng nơi nào đó, không có trọng tâm.

Kỳ thật năm đó Minh Vân Phong sai Vưu Chiêu Phúc làm như vậy, đối với Phó Nhiễm mà nói cũng không có gì khác biệt, một cử chỉ vô tình và cố ý đã không ngừng phá vỡ cuộc sống của cô, cửa sổ lạnh như băng làm tri giác cô càng thêm tỉnh táo, không riêng gì đau, còn có nhiều suy nghĩ.

Nếu như Vưu Chiêu Phúc thật sự muốn tốt cho cô, sớm nên nói ra sự thật cho Phạm Nhân biết, ông ta nói là vì sợ thể lực của Minh gia, nhưng điều đó và lời nói thật mâu thuẫn??

Còn quan trọng hơn một chút.

Trước khi Minh Vân Phong chết cũng có thể nói cho cô biết bí mật như vậy, không có lý do gì mà còn cất giấu chuyện này, mà nếu Vưu Chiêu Phúc cũng nói chuyện này cho Phạm Nhân như những lời Minh Vân Phong đã nói, Phó Nhiễm không hiểu, nếu như lúc đầu Vưu Chiêu Phúc thật sự muốn nói ra sự thật, tại sao phải đợi đến hôm nay còn dối giòng?

Ánh mắt cô bất ngờ đụng phải Minh Thành Hữu, chuyện này bị vạch trần, khả năng lớn nhất chính là muốn ngăn cản cô cùng Minh Thành Hữu bắt đầu lại lần nữa.

Giữa ánh mắt hẩn thoảng hiện do dự, Phó Nhiễm tránh đi tầm mắt của hẩn ngó ra ngoài cửa sổ.

Bệnh viện quân đội của thị trấn Nghênh An.

Minh Thành Hữu xuống xe xong mới nhớ là phải cởi áo khoác trên người ra, thân xe vẩy ra bùn bẩn, hẩn đóng cửa xe ôm bả vai Phó Nhiễm đi vào trong.

“Tự tôi có thể đi.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu chạm đến vết thương sưng đỏ của cô, hẩn bắt chập Phó Nhiễm phản đối khẳng khái ôm chặt cô. Đi vào cũng không xếp hàng đăng ký mà đi thẳng lên lầu ba, hẩn để Phó Nhiễm ngồi trên ghế trước phòng khám bệnh khoa ngoại, Minh Thành Hữu gõ cửa phòng làm việc của bác sĩ đi vào.

Xem chừng khoảng mười phút, hẩn đứng ở cửa vẩy Phó Nhiễm.

Vết thương đau dữ dội, ánh mắt một người bệnh đi ra ngoài nhìn cô chăm chăm, da mặt Phó Nhiễm mỏng, nhất định là Minh Thành Hữu cố tình chen ngang, thấy tốc độ cô chậm chạp, Minh Thành Hữu dứt khoát kéo Phó Nhiễm đi vào.

Bác sĩ mặc áo blouse trắng ngồi trên bàn làm việc, ngoài 50 tuổi, trên bàn có bảng tên có viết là chủ nhiệm khoa.

Bên cạnh còn có thực tập sinh hơn hai mươi tuổi.

Phó Nhiễm bị Minh Thành Hữu ấn ngồi xuống ghế, hẩn cẩn thận nâng bàn tay cô lên.

“Bác Tổng, tay này không sao chứ?”

Bác sĩ Tổng nâng mắt kính lên, đưa tay cảm lấy cánh tay Phó Nhiễm.

“Làm sao thành ra thế này?”

“Không cẩn thận bị ngã.”

Phó Nhiễm đáp lại.

“Phải chụp phim mới có thể biết được. “

Bác sĩ Tổng hơi dùng sức cầm khuỷu tay cô, còn chưa mở miệng liền nghe Phó Nhiễm kêu đau.

“Xem ra bị thương không nhẹ, nên đi chụp phim trước sau đó quay lại xử lý miệng vết thương.”

Phó Nhiễm tự thấy mình xúi quẩy, gần sang năm mới còn gặp phải chuyện như vậy.

Chụp phim xong bị Minh Thành Hữu đưa về phòng, phòng khám bệnh chuyên khoa của bác sĩ Tổng còn có không ít bệnh nhân đang chờ tới lượt khám.

Thực tập sinh đưa hai người vào phòng trong.

“Chuyện như vậy vốn là muốn giao cho y tá, nhưng sư phụ nói người do Tam thiếu đưa tới nên mới phá lệ, cho nên giao cho tôi xử lý miệng vết thương.”

Cậu ta quay người chuẩn bị dụng cụ, Phó Nhiễm mới nhìn thuốc sát trùng cùng cái nhíp nhỏ đã thấy rùng mình, còn chưa lau chùi, miệng vết thương đã bài xích phát sinh cảm giác đau đớn.

Minh Thành Hữu ngồi bên cạnh cười cô.

“Em lớn thế này còn không chịu được đau.”

Đến lúc thực tập sinh dùng miếng bông lau miệng vết thương, cô đau đến nỗi cắn chặt răng, gò má sung huyết đỏ bừng, khuôn mặt Minh Thành Hữu đang nói đùa dần dần khẩn trương, sau đó, đầu lông mày nhăn lại, hai tay đặt trên đầu gối nắm chặt.

Phó Nhiễm cảm thấy tay như bị rời ra, thực tập sinh siết chặt tay cô, thấy chung quanh da Phó Nhiễm trắng bệch vì cậu ta dùng sức.

Sắc mặt Minh Thành Hữu trở nên tái mét.

Phó Nhiễm cắn môi dưới, khuôn mặt trắng bệch giống như tờ giấy.

“Cô đừng cử động”. Thực tập sinh nói.

Miếng bông bị ngấm thành màu đỏ, còn có máu tươi chảy ra chưa đọng lại.

Gân xanh trên mu bàn tay Minh Thành Hữu bị kéo căng lên.

” Cô như vậy tôi không thể xử lý tốt miệng vết thương, có đau như vậy sao?”

Thực tập sinh bị một sức mạnh kéo đến bên cạnh.

“Con mẹ nó, cậu tốt nghiệp trường nào vậy?”

Phó Nhiễm kinh ngạc ngẩng đầu, dường như lần đầu tiên sau hai năm cô nghe Minh Thành Hữu nói lời thô tục.

“Có phải cậu coi là người như thi thể bị giải phẫu trong phòng thí nghiệm, không biết đau đúng không?”

“...”

Phó Nhiễm trừng mắt lên, lời nói này sao nghe không thấy thoải mái chút nào.

Minh Thành Hữu đưa tay lấy công cụ trên khay ra, kéo ghế ngồi vào chỗ đối diện Phó Nhiễm, nói với bác sĩ thực tập.

” Đi ra ngoài, vương chân vương tay.”

“Đừng....”

Phó Nhiễm nào dám làm phiền vị gia gia này, đây không phải là vùng muối lên miệng vết thương sao, cô tức giận hướng Minh Thành Hữu nói.

“Anh cũng không phải bác sĩ, cần rõ phá rối làm gì?”

Minh Thành Hữu dùng sức níu tay cô lại, gấp một miếng bông sát trùng lên, không rửa sạch ngay, hấn xích tới gần cánh tay bị thương của cô, cẩn thận thổi nhẹ, nhẹ nhàng nhưng hơi lạnh ngược lại giảm không ít cảm giác đau đớn, hấn dùng miếng bông dè dặt lau nhiều lần như thế.

Bác sĩ thực tập đứng ở bên cạnh ‘quan sát’, khóe miệng không ngừng run rẩy. Cậu ta mà học bộ dáng của Minh Thành Hữu, cô bạn gái nhỏ mới quen của cậu ta không xông thẳng vào mới là lạ.

Bằng bó vết thương xong đi ra ngoài, Minh Thành Hữu đưa phim ra, bác sĩ Tống nhìn hồi lâu không nói lời nào, ban đầu Phó Nhiễm cảm thấy chỉ là bị thương ngoài da, nhưng thấy khuôn mặt bình tĩnh của ông, trong lòng Phó Nhiễm không khỏi thấy thấp thỏm theo thần sắc biến hoá của ông.

Bác sĩ Tống nâng mắt kính lên.

“Ngược lại không có đáng ngại, nhưng cần phải nằm lại một đêm trong bệnh viện để quan sát, truyền vài bình nước giảm nhiệt.”

Phó Nhiễm giật mình.

” Nằm viện sao? Có thể truyền nước xong về nhà được không? Ngày mai lại đến cũng được.”

“Không được!”

Đừng nghĩ bác sĩ Tổng nói chuyện không nóng không lạnh, nhưng con mắt rất sắc bén, ông liếc qua thấy nét mặt Phó Nhiễm không tình nguyện.

“Đây là vì muốn tốt cho cô, nhiều cô gái xinh đẹp cũng bị như vậy nhưng bị nhiễm trùng nên phải cắt bỏ, chẳng phải tất cả trách nhiệm thuộc về tôi sao?”

Phó Nhiễm chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sao nói xong lại nghe mùi máu tanh như vậy.

“Bảo em ở thì em ở đi, không phải chỉ một đêm thôi sao?”

Minh Thành Hữu nhận lấy cuộn phim từ tay bác sĩ Tổng.

“Đi, đi làm thủ tục nhập viện.”

Phó Nhiễm cực kỳ không tình nguyện ra khỏi phòng khám, nhìn từ xa thấy có người mặc áo khoác trắng đi tới bắt tay với Minh Thành Hữu, hẳn xoay người không biết nói gì đó chỉ chỉ Phó Nhiễm, đợi khi cô đến gần, chỉ nghe được một câu nói lọt vào trong tai.

“Chúng tôi muốn ở đây một đêm, anh sắp xếp phòng.”

Phó Nhiễm trào máu, nhìn tới đáy mắt bác sĩ vui vẻ mập mờ.

“Tam thiếu mà cần, tất nhiên phải là tốt nhất.”

Trước sau cùng lắm là một phút đồng hồ, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đi vào khu phòng bệnh, cái gọi là phòng bệnh ở lầu năm, mở cửa đi vào, nếu không phải là ngửi thấy mùi sát trùng không tẩy hết được, thiếu chút nữa Phó Nhiễm cho rằng cô đi vào phòng cao cấp trong khách sạn.

Vách tường cũng không phải là màu trắng đặc trưng của bệnh viện, phòng khách, phòng ăn, toilet đầy đủ mọi thứ, Minh Thành Hữu đi vào trước ngó xem xung quanh.

“Phòng này cũng không tệ lắm, ở đây một đêm cũng không khiến em thấy khó chịu.”

“Tôi cảm thấy không cần phải nằm viện”.

Phó Nhiễm đứng ở cửa kiên trì. “Bác sĩ Tổng cứ thổi phồng sự việc đi.”

Minh Thành Hữu dẫn cô đi vào.

“Anh đã nói với em, lời này nói trước mặt anh thì không sao, bác Tổng là bạn bè nhiều năm với cha anh, lại là người có vai vế ở khoa chỉnh hình, nếu ông ấy nghe thấy em nói như vậy không phải là nổi cáu hận không thể bóp chết em.”

Bác sĩ Tổng đang ở trong phòng làm việc lắc lắc đầu, ngược lại điều ông muốn nhất là bóp chết Minh Thành Hữu.

Tiếng tắc cả đời của ông nha, là hành nghề y cứu người nha.

Phó Nhiễm ngồi ở mép giường, nhớ tới túi xách của mình còn ở trên xe.

” Anh về trước đi.”

Minh Thành Hữu mở ti vi.

“Anh ở đây với em.”

“Đợi tí nữa tôi bảo mẹ tôi đến là được.”

“Mẹ em còn không lo lắng bằng anh. Ở đây còn rất lo lắng, không có tâm tư nghĩ đến lễ mừng năm mới.”

Đang nói chuyện, phía ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Tiến vào là hai nữ y tá, một người đẩy chiếc xe, ở trên để bình nước biển cùng nhiệt kế v.v.. Người còn lại cầm một bộ quần áo bệnh nhân đi đến trước mặt Phó Nhiễm.

“Thay y phục ra chuẩn bị truyền nước biển.”

Tay trái cô bao bọc giống như cái bánh chưng, đừng nói là bộ áo lông, mà ngay cả cởi quần cũng đều là việc khó.

Y tá đem quần áo bệnh nhân thả lên trên giường cô, người còn lại đi đến bên cạnh kiểm tra thuốc.

Minh Thành Hữu đi qua, nói với hai cô y tá.

“Các người đi ra ngoài, da mặt cô ấy mỏng không thể thay quần áo trước mặt người khác.”

Phó Nhiễm gương mặt lên nhìn hắn. Minh Thành Hữu lấy bộ quần áo bệnh nhân ra.

“Anh thay giúp em.”

89. Chương 89

Chương 89: Bắt đầu một lần nữa

Minh Thành Hữu theo sát cô, Phó Nhiễm có thể cảm giác được nguồn nhiệt trong cơ thể của hắn xuyên qua cánh tay tiếp xúc với nhau truyền tới trên người mình. Hai y tá mỉm môi cười, tùm đầu lại xì xào bàn tán.

“Đi thôi.”

Một y tá cầm bình nước biển lấy tay đụng đụng người đồng nghiệp.

“Đợi chút .”

Phó Nhiễm lên tiếng.

“Treo lên đi, tôi sẽ không thay mà vẫn mặc y phục của mình.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn xuống chân của cô, vết bùn loang lổ dơ bẩn không chịu nổi, quần áo cũng không sạch sẽ chút nào, ống tay áo lông mỏng bị rơi ra, thực giống như kẻ ăn xin chuyên nghiệp trên quảng trường.

Phó Nhiễm nhìn theo tầm mắt hắn, cô chụm hai chân lại sau đó nhận lấy quần áo bệnh nhân trong tay Minh Thành Hữu.

“Tôi đi toilet.”

Minh Thành Hữu đưa tay ra, thấy cô đứng dậy sai bước rời đi, hắn lấy di động ra gọi điện thoại, tiếng Phó Nhiễm đóng cửa lọt vào trong tai, ánh mắt hắn nhìn đến chỉ thấy một cái bóng mờ hồ trên kính mờ.

Sau một hồi đi qua đi lại mới thấy cô đi ra, đầu tóc rối bời nằm trên vai, bởi vì thay đồ nên có chút vênh lên, hắn là thay bộ quần áo không dễ dàng gì, Minh Thành Hữu thấy cô thở hổn hển.

Phó Nhiễm mang dép đi đến trước giường.

”Được rồi, treo đi, xin hỏi có mấy bình?”

“Ba bình. “

Y tá bước lên chuẩn bị kim tiêm.

“Truyền thuốc giảm nhiệt, cũng có tác dụng giảm đau. Sáng mai cũng truyền ba bình nữa”.

“Nhiều như vậy.”

Phó Nhiễm nhỏ giọng lầm bầm, cô vén chăn lên ngoan ngoãn lên giường, không dám chậm chạp, thực sự miệng vết thương rất đau.

Minh Thành Hữu khoanh tay trước ngực đứng ở cuối giường, lúc ghim kim Phó Nhiễm cúi đầu, mái tóc dài che mất động tác của y tá, một tay khăn trương nắm chặt ga giường, kỳ thật không phải là sợ đau, mà trong lòng chỉ cảm thấy có một nỗi sợ hãi không tên nào đó.

Y tá vỗ vỗ tay của cô.

” Sẽ rất nhanh thôi”.

Minh Thành Hữu đi tới, nhân tiện dựa lên đầu giường Phó Nhiễm, tự nhiên hấn vòng tay qua bả vai cô, đem đầu cô áp vào ngực mình.

Trong lúc cô hơi thất thần, kim tiêm đã đâm vào mạch máu màu xanh chuẩn xác.

Y tá dùng băng dính dán cố định, ngẩng đầu mỉm cười lộ ra má lúm đồng tiền.

” Cô thật hạnh phúc, lúc đau đớn có bạn trai bên cạnh.”

Phó Nhiễm đặt tay ở trước người, rời khỏi lồng ngực của Minh Thành Hữu, hai y tá đẩy xe ra khỏi phòng. Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn bình nước biển chầm chầm, không hề chớp mắt.

Một lúc sau trong phòng đang yên tĩnh lại truyền đến tiếng đập cửa lần nữa.

“Vào đi.”

Là nhân viên cửa hàng quần áo, xách theo vài túi to hấp tấp đi vào.

Nhân viên cầm tờ giấy trong tay, Minh Thành Hữu ký tên như rồng bay phượng múa rồi đưa trả lại cho hấn, nhận lấy túi to đặt lên đầu giường Phó Nhiễm.

Minh Thành Hữu tìm túi đựng đồ nam, hấn coi như không có ai ở đây, ngón tay thon dài đã bắt đầu cởi khuy áo, sau khi ba nút áo đầu tiên được cởi ra, một lồng ngực cường tráng lộ ra, Phó Nhiễm ho nhẹ, chỉ chỉ toilet.

“Nói không chừng chút nữa sẽ có y tá vào đây.”

Khóe miệng của hấn mỉm cười, dáng vẻ không để ý chút nào, ngón tay lại lặp lại động tác lần nữa, trong mắt lại đột nhiên thoáng hiện lên bi thương không thể nói lên được, động tác đang làm cũng dừng lại theo, Minh Thành Hữu thu tay, cầm lấy túi đồ đi vào toilet.

Phó Nhiễm nghe tiếng bước chân xột xoạt liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cửa phòng vệ sinh bị đóng lại.

Lúc Minh Thành Hữu đi ra hiển nhiên là đã tắm rửa qua, tóc hơi ướt, áo sơ mi mặc lên người còn chưa cài nút, hấn dùng khăn lông khô lau đầu tóc.

“Muốn ăn chút gì không?”

Phó Nhiễm ngó ra ngoài cửa sổ, huyên não một hồi đến bây giờ mới thấy sắc trời bắt đầu âm u.

“Tôi không đói bụng.”

“Không đói thật sao?”

“Ừ, một chút cũng ăn không vào.”

Minh Thành Hữu tiến đến trước giường.

“Anh đi mua một ít thức ăn, sẵn tiện lấy túi xách cho em luôn, đưa chìa khóa xe cho anh.”

“Không phải là anh đang cầm sao?”

Vừa rồi cưỡng chế bắt y cô lên xe, còn đoạt lấy chìa khóa của cô.

Minh Thành Hữu bình tĩnh nhớ tới, hấn lấy chìa khóa ở túi áo khoác, cầm ví tiền cùng đi động muốn đi ra ngoài, suy nghĩ một chút, xoay người nói với Phó Nhiễm.

“Anh sẽ cho y tá vào kiểm tra, em mau nghỉ ngơi đi.”

“Không cần.”

Ánh mắt Phó Nhiễm đang nhìn bình nước biển dờn đi.

Minh Thành Hữu đã ra tới cửa.

Trong phòng bệnh to như vậy, hơi trống vắng và không có một chút tiếng động.

Minh Thành Hữu vòng qua vòng lại bên ngoài một hồi lâu sau mới trở lại, vào trong phòng thấy có một y tá đứng ở bên giường, Phó Nhiễm dựa lưng vào chiếc gối đặt ở đầu giường, con mắt thỉnh thoảng lại nhìn bình nước biển.

Minh Thành Hữu đem túi xách đưa cho cô, cầm thức ăn khách sạn đóng gói trong tay đi tới

” Sao lại không ngủ?”

“Tôi không mệt.”

Y tá điều chỉnh giọt chảy xuống cho Phó Nhiễm.

“Đây là chai cuối cùng, bình lớn nên thời gian sẽ lâu một chút.”

Minh Thành Hữu mở hết đồ ăn đóng gói ra, Phó Nhiễm ngửi thấy mùi vị liền nhú mồm.

“Bây giờ tôi không đói bụng, sẽ ngủ luôn.”

Suy nghĩ nhiều nên thấy rất mệt mỏi.

Minh Thành Hữu khom lưng chống tay bên cạnh Phó Nhiễm, thấy sắc mặt cô mệt mỏi vẫn còn cố gắng chịu đựng.

“Ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy hãy ăn.”

Phó Nhiễm bưng bình lắc đầu, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn hướng bình nước biển.

“Yên tâm đi, anh sẽ bên cạnh trông nom em thật tốt.”

Minh Thành Hữu nhìn thấy cô đang lo lắng, hần ngồi vào chỗ của mình ở mép giường. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Nhiễm hơi nghiêng, hai hàng mi hơi rủ xuống, đáy mắt thoáng hiện lên đau xót đang cố giấu giếm.

“Tôi truyền nước biển chưa bao giờ dám ngủ.”

Minh Thành Hữu cười chế nhạo nói.

” Là sợ mở mắt ra không thấy được ánh mặt trời ngày mai?”

Phó Nhiễm mệt mỏi không muốn nói giỡn với hắn, cô thu hồi tầm mắt, ánh mắt phảng phất nhớ lại chuyện trước kia, khóe miệng Minh Thành Hữu dần dần khép lại, hắn thấy Phó Nhiễm cúi thấp đầu, rồi lại rất nhanh mở miệng.

” Lần đầu tiên tôi truyền nước biển là lúc năm tuổi, cũng không biết gì, tôi...”

Cô dừng một chút, vẫn sử dụng xưng hô trước kia với Minh Thành Hữu.

“Mẹ tôi mang tôi tới phòng khám nhỏ để khám bệnh, bọn họ đều phải đi làm nên không có người ở bên cạnh. Mẹ tôi nói truyền nước rất nguy hiểm để tôi nhất định phải nhìn cái bình chăm chăm, thấy gần hết phải gọi bác sĩ nếu không sẽ bị chết. Đối với đứa nhỏ chỉ 5 tuổi mà nói chết đi nghĩa là vĩnh viễn không thể thấy được cha mẹ nữa. Tôi nằm trên chiếc giường nhỏ hẹp ở phòng khám bệnh, hai mắt thật sự nhìn chăm chăm không dám nháy mắt. Nhưng về sau có lẽ mệt mỏi không chịu được, đến khi nghe được tiếng y tá la lên tôi mở mắt ra thì đã thấy trong bình trống không, trong dây truyền dịch bị có máu bị trào ngược lại. Nhìn thấy một màu đỏ ghê người đã dọa tôi sợ chết khiếp, y tá cuống quýt tháo kim tiêm ra, tôi cũng không nhớ rõ là có đau hay không, chỉ thấy một đám người vây đến chỉ trở, ánh mắt tràn đầy vẻ đồng tình, tôi muốn khóc cũng chẳng khóc được”.

Đoạn trí nhớ kia khắc quá sâu, như ấn tượng đặc biệt khắc sâu trong lòng không có cách nào xóa đi được.

“Cho nên nhất định em phải tự mình nhìn sao?”

Minh Thành Hữu cao lớn liếc nhìn Phó Nhiễm qua ánh đèn trước mặt, dường như cô với hắn hoàn toàn bị ngăn cách bởi hai thế giới khác nhau.

Minh Thành Hữu còn có thể nhớ rõ mỗi khi hắn ngã bệnh, không phải là bác sĩ tới nhà mà là nằm ở phòng bệnh hạng nhất trong bệnh viện quân khu, hận không thể ra ngoài vì có cảnh vệ quân đội đứng canh.

“Đúng vậy...”

Phó Nhiễm gật đầu.

“Bởi vì mạng sống là của chính tôi. Tôi không yên tâm giao nó vào trong tay người khác.”

Cô hơi khép mắt lại, rõ ràng mệt mỏi mỗi phần, Minh Thành Hữu cởi giày ra vén chăn lên chui vào, Phó Nhiễm kinh ngạc, nửa người trên thẳng tắp. Minh Thành Hữu thấy bộ dáng của cô như mắc phải dịch bệnh mà bật cười, hắn đem gối dựa thả phía sau mình, đưa cánh tay tới ôm Phó Nhiễm, để cô gối lên ngực mình.

“Anh trông giúp em, bảo đảm sẽ không ngủ quên.”

Phó Nhiễm hơi cứng ngắc, hai mắt thỉnh thoảng vẫn nhìn lên bình nước biển, như đã thành một thói quen.

Dù có ai nói cho cô biết truyền dịch xong sẽ tháo kim tiêm cho cô, vĩnh viễn sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô vẫn sẽ tự mình trông chừng.

Lúc Phạm Nhân gọi điện thoại đến, Phó Nhiễm chỉ nói cô qua đêm ở nhà Tần Mộ Mộ, cánh tay bị đau khẳng định không gặt được, chỉ có thể để ngày mai về nhà nói sau.

Minh Thành Hữu cũng đã được lĩnh giáo bản tính bướng bỉnh của Phó Nhiễm, cho dù có hắn ở cùng nhưng hai mắt cô vẫn tròn tròn không dám buông lỏng.

Minh Thành Hữu mở ti vi, Phó Nhiễm cảm thấy hai mắt mệt mỏi, hắn điều chỉnh tư thế dễ chịu thay cô, rồi cúi đầu liếc nhìn người trong ngực, bị mặt cô dựa vào, suy nghĩ trong lòng thấy trống rỗng không thể lấp đầy.

Hắn còn không biết, đó là một loại lưu luyến thương yêu.

Minh Thành Hữu xem TV là những tin tức kinh tế buồn tẻ nhàm chán, Phó Nhiễm không có hứng thú, cô duỗi tay ra khỏi chăn, nhìn đến bình nước biển còn hơn nửa bình.

Mỗi một quá Phó Nhiễm hí mắt lại, chút an tâm trong lòng lại biến thành sợ hãi, mặt cô ở trước ngực Minh Thành Hữu động đậy, rõ ràng một nữ phát thanh viên đang đọc tin tức lại trở thành bài hát ru tốt nhất, bàn tay Minh Thành Hữu đặt lên đầu cô không tự chủ được, cúi đầu nhìn Phó Nhiễm đang ngủ say.

Phó Nhiễm ngủ rất ngon, xoay người không còn cảm giác khó chịu của bình truyền dịch, Minh TPhó Nhiễm mở mắt không thấy Minh Thành Hữu đâu, cô kinh ngạc vội vàng đứng dậy nhìn lên bình nước biển, cũng không biết đã được tháo ra khi nào, mu bàn tay dán lên một miếng băng màu trắng.

Đèn trong phòng bệnh không bật nên rất rõ ràng nhìn thấy một bóng người trong nhà ăn.

Minh Thành Hữu đứng dựa lưng về phía cô, trong không khí có mùi thơm nhàn nhạt của thức ăn, lúc này Phó Nhiễm mới cảm giác được bụng đói kêu vang, cô vén chăn lên xuống giường, mang dép vải nên tiếng bước chân rất nhẹ nhàng, tay phải Minh Thành Hữu đang không ngừng tái diễn một động tác, Phó Nhiễm liền thấy hiếu kì.

“Anh đang làm gì vậy?”

Minh Thành Hữu cũng không quay đầu lại, tay trái vươn ra sau lưng.

“Tĩnh rồi.”

Phó Nhiễm bỏ hai tay vào túi áo bệnh nhân, cô sóng vai đứng bên cạnh Minh Thành Hữu.

” Anh đang làm gì đó?”

Hắn đặt tay lên vai Phó Nhiễm.

“Không phải em nói không muốn ăn cơm sao? Anh đang nấu cháo.”

“Nấu cháo?”

Phó Nhiễm nhướn mi, tinh thần cũng tốt hơn nhiều, quả nhiên thấy Minh Thành Hữu cầm thìa trong tay đang khuấy không ngừng, tư thế ngược lại vô cùng chuyên nghiệp. Phó Nhiễm nhích sát vào nhìn kỹ, là cháo gạo kê có mùi rất thơm, không người nào là không muốn ăn, hóa đơn chính là nơi nổi tiếng.

“Đói không? Đứng bên cạnh chờ chút.”

Bàn tay Phó Nhiễm chống lên mép bàn.

” Anh đi mua ở đâu rồi về hâm nóng lại à ?”

Tâm tình Minh Thành Hữu thật tốt lại bị cô nói đả kích phá vỡ thành từng mảnh nhỏ, hắn nhúu chặt lông mày, dùng muống gỗ nhẹ vào nôi.

“Con mắt nào của em nhìn ra là anh mua? Không thấy đang khuấy cháo sao?”

Xem thường người khác không à.

“Oh.”

Phó Nhiễm đáp nhẹ, nhìn tới cái chén nhỏ bên cạnh, cô tìm đôi đũa và rửa sạch chén tới ngòi vào trước bàn ăn, chờ đợi.

Tay trái bị băng gạc dán, tay phải chống gò má, Minh Thành Hữu để áo khoác ở một bên trên ghế sofa , áo sơ mi màu trắng cùng với quần tây màu đen, màu sắc đơn giản phối hợp, hết lần này tới lần khác nhìn thấy người đàn ông này có khí chất không giống người thường.

Hắn đứng khuất bóng, chỉ thấy ánh sáng rải đầy hai bên vai, động tác tay nhẹ nhàng. Lúc này hắn không phải là Minh Tam Thiếu cường ngạnh thủ đoạn trên thương trường. Phó Nhiễm thất thần trong chốc lát, đến khi ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn lại, lúc này cô mới ra vẻ bình thường.

Phòng bệnh Vip rất tốt, trong phòng ăn cần đồ gì cũng đều có.

Minh Thành Hữu lấy thức ăn đóng gói bỏ vào lò vi sóng đun nóng, món ăn được bày hơn nửa bàn ăn, thấy Phó Nhiễm ăn nhiệt tình, hắn tranh thủ kể công.

” Ở siêu thị người ta nói cho anh biết đầu tiên phải bỏ gạo kê ngâm vào nước sôi, như vậy mới không cháy nôi. Mùi vị thế nào?”

“Cháo còn có thể có mùi gì sao?”

Phó Nhiễm giương mắt lên, thản nhiên trả lời.

Vẻ mặt của Minh Thành Hữu đang sáng láng dần tới lại, Phó Nhiễm cũng biết mình hơi vô duyên, cô nén cười.

“Được rồi, hương vị rất tốt.”

Minh Thành Hữu dùng đôi đũa trong tay gõ nhẹ chén của Phó Nhiễm.

“Nói thật, anh chưa từng thấy qua phụ nữ nào không có lương tâm giống như em.”

Cháo gạo kê thuận lợi nuốt qua cổ họng xuống bụng, Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, sắc mặt như cũ, lúc này mới chịu mở miệng nói chuyện, lại bị Minh Thành Hữu nói trước một bước.

“Phó Nhiễm, chúng ta bắt đầu lần nữa đi?”

Giọng nói vẫn bình thường nhưng rất mạnh mẽ, Minh Thành Hữu đặt đôi đũa trong tay xuống, hai mắt chăm chú nghiêm túc nhìn về phía Phó Nhiễm.

Trái ngược lại với thái độ của hắn, Phó Nhiễm căng thẳng siết chặt chiếc đũa, như có gì đó nghẹn ở cổ họng, cô cúi đầu im lặng không nói.

Mơ hồ nghe được tiếng thở dài của Minh Thành Hữu, một lúc lâu sau, hần lại tiếp tục mở miệng.

“Vậy anh đổi qua cách nói khác. Phó Nhiễm, chúng ta yêu nhau đi?”

Cũng không để ý phản ứng của Phó Nhiễm, hần nói thẳng ra.

“Hai chúng ta bắt đầu là do có hôn ước, dù sao sống cùng một chỗ cũng chưa có tình cảm với nhau. Không giống như những người khác, đầu tiên là yêu nhau sau đó mới phát triển như vậy. Phó Nhiễm, chúng ta thử bắt đầu nói về chuyện yêu nhau đi.”

Phó Nhiễm dùng muỗng khuấy cháo trong chén.

“Minh Thành Hữu, nếu anh không xuất hiện trong cuộc sống của tôi, chúng ta sẽ có thể có cuộc sống đơn giản. Thật sự, chúng ta không liên quan đến nhau, tương lai về sau có rất thứ chúng ta không muốn cũng phải đối mặt.”

“Nếu như nhất định không thoát khỏi, phải đối mặt sớm hay muộn cũng đều giống nhau.”

Chẳng lẽ cũng giống như báo ứng, không phải là không báo ứng, chỉ là thời gian chưa tới sao?

Thấy Phó Nhiễm không lên tiếng, Minh Thành Hữu cảm đùa gấp rau cho cô.

“Có phải em đang băn khoăn điều gì phải không?”

Cô như có điều suy nghĩ xuất thần, một lúc sau lại lắc đầu.

” Không phải.”

Minh Thành Hữu vẫn không ngừng truy hỏi, ăn xong cơm tối, Phó Nhiễm đứng dậy chuẩn bị thu dọn, hần đẩy tay cô.

“Để đấy đi! Chút nữa sẽ có người đến dọn dẹp .”

Hần thật đúng là khiến nơi này trở thành khách sạn nghỉ ngơi.

Phó Nhiễm vén ống tay áo lên, dùng chân mở nắp thùng rác, rất nhiều món ăn còn chưa động đũa, thật sự lãng phí. Minh Thành Hữu thấy cô đang bị đau lại phải dọn dẹp, đương nhiên không chịu được, trên mặt hần bày ra vẻ không tình nguyện, trong miệng lại nói.

” Em đi nghỉ ngơi đi, để anh dọn dẹp.”

Phó Nhiễm thấy hần vén tay áo lên, cô lùi lại bên cạnh, chỉ chỉ chén cháo đã ăn hết và vài món ăn còn dư lại.

“Những thứ này đều phải rửa sạch sẽ sau đó để về chỗ cũ.”

Minh Thành Hữu không để ý, đầu tiên là đem toàn bộ thức ăn còn dư lại bỏ vào thùng rác, Phó Nhiễm nhìn thấy hần bận rộn đi qua đi lại, cô dựa vào mép bàn, trong lòng có cảm giác bình yên cùng thỏa mãn không nói nên lời.

Nghe nói con người lúc sinh bệnh sẽ rất yếu ớt, cô lắc đầu cười khê, cô bị thể này cũng chưa thể tính ngã bệnh được.

“Em cười gì?”

Bất ngờ, giọng nói không vui của người đàn ông lọt vào trong tai.

“Nhìn bộ dáng này của anh buồn cười lắm hay sao?”

Độ cong khóe miệng cô từ từ kéo ra, đúng là cười hết sức vui vẻ.

“Tôi vốn là không muốn cười anh, thật đấy. Tại sao anh lại chột dạ?”

Minh Thành Hữu xoay người, mở nước ấm rửa bát.

“Anh có gì phải chột dạ chứ?”

Phó Nhiễm mặc dép đi đến bên người hấn, chén cùng một đồng đồ lớn bị bầy trong bồn rửa tay, Phó Nhiễm đưa ngón tay chỉ một cái chén trong đó.

“Không phải rửa như vậy”.

Ngón trỏ cô chọc lên mu bàn tay Minh Thành Hữu, muốn làm mẫu cho hấn xem, bàn tay Minh Thành Hữu thừa dịp cầm ngón tay cô, tay kia đẩy trán cô ra.

“Đi ra ngoài.”

Ngón tay dính đầy dầu mỡ .

Phó Nhiễm kêu lên.

“Mặt của tôi, anh làm gì thế này!!”

Minh Thành Hữu dọn dẹp xong nhìn xung quanh không có thấy bóng dáng Phó Nhiễm đâu, trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng nước chảy, hấn đi tới cửa, thấy Phó Nhiễm đang đưa hai tay xuống nước ấm vực nước lênh rửa mặt, nước động thuận theo cánh tay chảy vào ống tay áo trong, nửa ống tay áo đều ướt đầm.

Minh Thành Hữu nhân thế chen đến bên cạnh Phó Nhiễm.

“Làm gì vậy?”

“Bẩn chết, trên mặt đều là dầu mỡ.”

Phó Nhiễm nhắm mắt lại, lúc ngẩng đầu Minh Thành Hữu mới phát hiện trước ngực cô cũng ướt một mảng lớn.

“Em là bệnh nhân đi qua đi lại làm gì?”

Minh Thành Hữu đẩy tay của cô ra.

“Anh rửa giúp em.”

“Không cần.”

Phó Nhiễm còn nhớ rõ là tay của hấn mới vừa rửa chén xong.

“Anh đã dùng dung dịch rửa tay rửa sạch rồi.”

Minh Thành Hữu mở vòi nước, Phó Nhiễm bước bình lắc đầu, nhắm mắt lại đưa tay với khăn lông.

Minh Thành Hữu cố tình đưa hai tay ra sờ soạng hai má cô.

“Đúng không, chính em cũng cảm thấy sạch sẽ.”

” Minh Thành Hữu.”

“Gào cái gì mà gào, cứ rửa đi.”

Minh Thành Hữu cầm lấy cánh tay Phó Nhiễm kéo cô trở về bồn rửa tay, tay kia đặt nhẹ phía sau cổ cô.

“Hạ thấp xuống.”ra

Lòng bàn tay vốc nước ấm phủ lên mặt cô, Phó Nhiễm ngừng thở, động tác của Minh Thành Hữu lại dịu dàng đến không ngờ, hấn vén tóc Phó Nhiễm hướng ra sau gáy, lấy khăn lông lau sạch sẽ từng giọt nước đọng trên gương mặt cô.

Cô mở mắt ra, đưa tay nhận lấy khăn lông đi ra ngoài, lúc này trời cũng không muộn lắm, Phó Nhiễm đứng ở phía trước cửa sổ trong phòng bệnh nhìn ra ngoài, tuyết tích lại trên cửa sổ khá dày, mãi không thấy Minh Thành Hữu đâu, Phó Nhiễm kéo màn cửa sổ ra mới nghe thấy tiếng bước chân, đã thấy hấn giống như đã tắm rửa xong, thay bộ đồ ngủ vừa mua.

Sắc mặt cô hơi thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ vằn vẹo.

“Buổi tối tôi không cần phải truyền nước biển, anh có thể về đi.”

“Nơi này thoải mái giống như khách sạn ấy, nói cho cùng thì vẫn còn có tuyết rơi bên ngoài, nếu gặp sự cố em sẽ chịu trách nhiệm sao?”

Minh Thành Hữu vẩy vẩy đầu, nước đọng vẩy ra cả trên mặt Phó Nhiễm, hắn đứng ở trước cửa sổ, bông tuyết tuôn rơi xuống vẫn như cũ, che giấu huyền não cùng phồn hoa vốn có của thành thị, đem diện mạo mọi vật trở lại trạng thái như cũ.

“Vậy anh lại mở một phòng đi.”

“A...”

Dường như Minh Thành Hữu không thể nhịn cười mở miệng.

“Thật coi bệnh viện là khách sạn rồi, em yên tâm, em là bệnh nhân anh sẽ không làm gì em đâu, với lại nơi này lại không chỉ có một cái giường.”

Minh Thành Hữu đưa tay chỉ ra cửa.

“Phía ngoài phòng nghỉ còn có giường.”

Phó Nhiễm nghe vậy, đành phải thôi, có lẽ tranh luận với hắn nữa cũng không thay đổi chút nào. Truyền nước xong, cánh tay cũng không thấy đau lắm, Phó Nhiễm ngồi xem ti vi trên ghế sofa, Minh Thành Hữu cầm lấy điều khiển từ xa đổi kênh, Phó Nhiễm đưa tay lấy lại, đổi vài kênh, vừa lúc một kênh đang phát bộ phim mới Lee Jun Ki đóng sau khi xuất ngũ “Arang and the Magistrate.”

Minh Thành Hữu ngó qua một cái.

“Tên phim này có ý nghĩa gì?”

Phó Nhiễm lười phải giải thích cho hắn.

“Anh lại không thích xem phim Hàn.”

Minh Thành Hữu lấy dao ra gọt trái cây, cầm quả táo bắt đầu gọt vỏ.

“Xem phim dài tập thật đáng ghét, đổi kênh đi.”

Phó Nhiễm co hai đầu gối lại, đem điều khiển từ xa đặt sau lưng.

“Tôi là bệnh nhân.”

Hắn cũng ngoan ngoãn không nói thêm gì nữa, chỉ chăm chú ngồi bên cạnh cực kỳ nghiêm túc đối phó với trái táo trong tay, Phó Nhiễm len lén nhìn một cái, ngôn tình tiểu thuyết luôn miêu tả nam chính anh tuấn phong độ vì muốn hồng nhan cười một tiếng nên cắt được hết vỏ trái táo, còn có thể nong nân chân thành nói với nữ chính.

“Em yêu, cái này giống như tình yêu của chúng ta, sẽ từ đầu cho tới cuối.”

Nhưng ai có thể nói cho cô biết, Minh Thành Hữu lúc này là đang gọt vỏ táo hay là đang gọt hạt táo đây, hắn cúi đầu ngược lại bộ dáng rất nghiêm túc, Phó Nhiễm nhìn hắn chà đạp trái táo đến không còn ra hình dáng gì nữa, ánh mắt đồng tình cùng Minh Thành Hữu đột nhiên nâng tầm mắt lên chạm vào nhau.

Phó Nhiễm thấy hắn bỏ dao gọt trái cây trong tay ra, tay phải đưa tới.

“Cho em.”

Thật sự là không quá nhấn mạnh, cũng thật sự không phải là cô muốn nói giảm trình độ của hắn, nhưng, thật sự vẫn còn dư lại hạt táo.

Được rồi.

Phó Nhiễm nhận lấy.

“Cảm ơn.”

Vừa lúc cô ăn no bụng, có thể ăn trái cây sau khi ăn xong.

Phó Nhiễm xem ti vi, thấy từng giây từng phút thời gian trôi qua, cô bỏ Minh Thành Hữu lại quay về giường nằm, trong phòng trừ đi tiếng nói của người dẫn chương trình thể giới động vật sau khi đổi kênh ra, giống như không nghe thấy động tĩnh khác.

Phó Nhiễm cuộn chăn mền lại.

Cứ nói là tuyết rơi không có tiếng động, kỳ thật chỉ cần chú ý lắng nghe, có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi.

Cho dù trong phòng có hệ thống sưởi, nhưng lúc Minh Thành Hữu vén chăn lên chui vào Phó Nhiễm vẫn có thể có cảm giác là thân thể run lên, cô nhanh chóng mở mắt, lạnh lùng nói.

“Anh làm gì vậy?”

Minh Thành Hữu đưa tay ôm chặt cô.

“Bên ngoài lạnh quá, vẫn là trong chăn thoải mái hơn.”

“Phòng nghỉ có giường.”

“Nhưng không có người làm ấm chăn cho anh.”

Phó Nhiễm vừa nghe, bắt đầu thấy tức giận, tay phải cầm gối đầu lên đánh hấn.

“Anh coi tôi như người làm ấm chăn cho anh?”

Minh Thành Hữu đưa tay ra ngăn lại.

“Anh sai rồi.”

Hắn đoạt lấy chiếc gối Phó Nhiễm đang cầm.

“Tay em còn đau, đừng làm vậy.”

“Đi xuống.”

“Anh không đụng vào em.”

Phó Nhiễm giơ chân lên, Minh Thành Hữu trở tay không kịp thiếu chút nữa ngã từ trên giường ngã xuống, Phó Nhiễm lại duỗi cánh tay bị đau ra đẩy hắn một lần nữa.

“Đi xuống!”

Bị phụ nữ đuổi từ trên giường xuống, đây là lần đầu.

Minh Thành Hữu đành phải trở về trên ghế sofa tiếp tục xem ti vi.

Phó Nhiễm không hề tin tưởng hắn, cô mở mắt nhìn hướng trần nhà chăm chăm, mí mắt càng ngày càng trĩu xuống, thấy hắn coi như cũng thành thật, cuối cùng không chống lại được cơn buồn ngủ kéo tới.

Sau nửa đêm, lơ mơ nghe thấy tuyết vẫn còn rơi, không nghe thấy tiếng động nào bên tai, tiếng ti vi không còn, cô ngủ đến mơ hồ xem ra là Minh Thành Hữu cũng đi ngủ.

Trong lúc ngủ Phó Nhiễm luôn coi chừng cánh tay bị đau, cô lật người, cảm giác có hơi thở nóng rực phả vào cổ, cô cảnh giác mở mắt, cho dù trong phòng bệnh là một mảng tối đen, nhưng vẫn có thể cảm giác được có người nằm ở bên.

Trong lòng lại thấy nổi nóng, Phó Nhiễm đưa tay ra quả nhiên là đụng vào vai Minh Thành Hữu, hắn nằm cũng không nhúc nhích, cũng trách chính mình ngủ say như chết làm cho hắn chui vào chỗ trống.

Phó Nhiễm cất giọng gọi hắn.

“Minh Thành Hữu!”

Hô hấp của hắn trầm ổn, tựa như đang ngủ say giấc.

Đẩy đẩy lại không thấy hắn nhúc nhích, Phó Nhiễm xoay người sang một bên giường, mọi âm thanh đều vắng lặng, cô rụt hai chân lại cố gắng áp sát vào mép giường, hai người ngủ trong một tấm chăn, giữa khe

hở làm hơi ẩm trong chăn như bốc hơi hết, cô quay lưng mới nhắm mắt lại, bất ngờ phần eo bị một cánh tay ôm lấy.

Minh Thành Hữu hơi dùng sức ôm chặt Phó Nhiễm vào trong lòng, lồng ngực cường tráng cứng ngắc dán chặt sau lưng cô, thậm chí... có cái gì đó căng cứng giữa hai chân cô.

Phó Nhiễm thẹn quá hoá giận, ra sức muốn giãy giụa, hai tay Minh Thành Hữu ôm chặt cánh tay cô, hơi thở phảng phất bên tai Phó Nhiễm.

” Đừng lộn xộn, đến lúc đó bị lột da ăn vào trong bụng cũng đừng trách anh.”

“Thật buồn nôn.”

Minh Thành Hữu khẽ nhếch môi cười.

“Phó Nhiễm, chuyện lúc ăn cơm tối anh để em suy nghĩ. Anh nói thật, chúng ta quay lại đi.”

90. Chương 90

Chương 90: Cho dù biết rõ là vực sâu, tình yêu thực sự chỉ có một lần...

Phó Nhiễm không nhớ rõ là cô đáp ứng hay cự tuyệt, tỉnh dậy sớm hơn Minh Thành Hữu, bên tai cực kỳ thanh tịnh.

Trước mắt là gương mặt Minh Thành Hữu, đẹp đến từng đường nét, da mặt bóng loáng đến nỗi không thấy lỗ chân lông.

Tối hôm qua không nhìn kỹ, giờ mới phát hiện hằn mặc áo ngủ, cổ áo mở rộng, da thịt lộ ra bên ngoài. Một cái cánh tay hằn ngang nhiên đặt lên eo cô. Phó Nhiễm nhìn lồng ngực hằn phập phồng tới đờ đẫn.

Giấc ngủ của Minh Thành Hữu rất sâu, đây cũng ngoài dự đoán của hần, hần hay bị mất ngủ, mở mắt ra thấy gương mặt của Phó Nhiễm gần trong gang tấc. Minh Thành Hữu dựa cằm dụi dụi lên đỉnh đầu Phó Nhiễm, trong lòng cảm thấy mãn nguyện không nói nên lời.

“Tỉnh rồi.”

Phó Nhiễm giơ cánh tay lên xoay người, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời còn chưa sáng.

Cằm của Minh Thành Hữu để ở trong cổ cô trần trọc không yên, Phó Nhiễm đưa tay đánh lên trán hần.

“Đừng động.”

Nơi nào đó phản ứng mạnh mẽ, đừng nói với cô là chính hần còn không biết chứ.

Phó Nhiễm kẹp chặt hai chân không dám động đậy.

Y tá đi vào thấy hai người nằm trên giường, ngạc nhiên đứng yên tại chỗ, Minh Thành Hữu nghiêng đầu sang chỗ khác, giữa hai lông mày lộ ra không vui.

“Vào mà không biết gõ cửa?”

“Đúng , đúng! Thật xin lỗi, tôi quên mất.”

Y tá có thói quen vào phòng bệnh bình thường, ở đâu có quy định vào phòng bệnh phải gõ cửa.

Phó Nhiễm như bị cái đuôi đi theo quấy rầy, liền lấy cùi chỏ đụng mạnh vào bụng hần.

“Đi xuống, đi xuống.”

“Đi xuống rồi còn ai giúp em “

Minh Thành Hữu bắt lấy tay của cô.

“Bị chặt đứt có biết hay không?”

Hai người đắp chung một chiếc chăn, y tá chỉ thấy mặt chăn không ngừng phập phồng lại bị đè xuống, cô dùng chân không dám bước lên phía trước, thấy khó xử muốn mở miệng nhưng lại sợ quấy rầy Minh Thành Hữu, lại bị hắn nói là rảnh rồi đến làm phiền. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Nhiễm đỏ bừng lên, muốn cầm gối đánh lên đầu hắn.

Minh Thành Hữu vén chăn lên xuống giường, y tá ho nhẹ mấy tiếng, lấy ra một bình nước biển đi tới trước giường Phó Nhiễm.

“Hôm nay cũng ba bình, giúp giảm sốt giống như hôm qua.”

Minh Thành Hữu thấy y tá chuẩn bị chích kim tiêm, hắn xếp lại một góc chăn mỏng, thân thể nghiêng qua lấy bàn tay che mắt Phó Nhiễm.

“Ngoan, giống như hồi bé thôi. Con muỗi cắn một phát không đau.”

“Xì ——”

Y tá buồn cười.

Phó Nhiễm đưa tay đẩy Minh Thành Hữu ra, thật đúng là coi cô như đứa bé 3 tuổi mà lừa gạt, y tá kéo mu bàn tay cô qua, động tác thành thạo đưa kim vào. Minh Thành Hữu buông tay ra đứng dậy.

“Ngủ ở đây khiến eo mỗi lưng đau, giường này vẫn không thoải mái bằng ở nhà”.

Phó Nhiễm để tay ở trước ngực, hôm nay đổi kim ghim khác, y tá ra khỏi phòng bệnh, Minh Thành Hữu cũng rửa mặt và thay quần áo xong.

“Còn muốn ăn cháo sao?”

Khẩu vị đã khá hơn nhiều, Phó Nhiễm lắc đầu.

Minh Thành Hữu lấy điện thoại bàn trong phòng bệnh gọi đi, một lúc sau có xe thức ăn đẩy vào, là bữa ăn sáng của nhà ăn bệnh viện, phong phú và có dinh dưỡng.

Phó Nhiễm đói bụng, ngồi dậy mới nghĩ đến lúc này cô nhìn tới bóng lưng bận rộn của Minh Thành Hữu, trong cánh mũi Phó Nhiễm ngửi thấy mùi thơm ngát sau khi hắn rửa mặt, khiến người ta thấy tinh thần sảng khoái, cô nghiêng người trở lại.

“Anh ăn đi, tôi không ăn.”

“Mới vừa rồi nói là đói xong?”

Minh Thành Hữu mang bữa sáng chia ra đặt lên bàn.

Phó Nhiễm hơi nhếch môi, một lúc sau mới mở miệng.

“Tôi còn chưa đánh răng.”

Minh Thành Hữu bưng tỉnh hiểu ra.

“Phòng vệ sinh có nước súc miệng, anh lấy tới đây cho em.”

“Không cần! “

Phó Nhiễm đứng dậy muốn vén chăn đi.

“Anh giúp tôi cầm theo bình truyền dịch, tôi tự mình đi.”

Lời nói vừa dứt cô nhìn thấy Minh Thành Hữu đã đi về phía phòng vệ sinh, lúc đi ra trong tay cầm nước súc miệng cùng hai cái ly.

Phó Nhiễm đưa tay nhận lấy, Minh Thành Hữu rót nước súc miệng đưa cho cô, Phó Nhiễm súc miệng qua loa, Minh Thành Hữu lấy chiếc ly không để kê đến bên môi cô, Phó Nhiễm do dự ngẩng đầu ngấm nhìn Minh Thành Hữu. Cô ngoan ngoãn nhả ra, lại thấy Minh Thành Hữu lấy ly nước ấm khác súc miệng.

Minh Thành Hữu vào phòng vệ sinh rồi trở lại, thấy Phó Nhiễm đang cầm đôi đũa gấp bánh bao hấp lên đũa vào miệng, hần bước nhanh đến phía trước, đưa khăn lông trong tay lau lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Phó Nhiễm ngậm chặt miếng bánh bao hấp.

“Làm cái gì nha?”

“Bắn chết đi! Chưa rửa mặt muốn ăn cái gì.”

Phó Nhiễm nhắm mắt lại, để cho hần nghiêm túc cẩn thận lau mặt ình, Minh Thành Hữu lấy đôi đũa trong tay Phó Nhiễm ra, dùng khăn lông ẩm lau sạch sẽ từng ngón tay cho cô.

” Tay kia.”

Phó Nhiễm rất ít khi chịu nghe lời, cô đưa bàn tay cầm kim tiêm truyền nước ra.

Minh Thành Hữu tránh mu bàn tay ra, hần cúi đầu, mặt mày sáng sủa, ngũ quan nổi bật vẫn mang nét đẹp riêng như cũ. Phó Nhiễm không tự chủ được khẽ nâng khoé miệng lên, hai mươi mấy năm cứng rắn trong lòng, đang từ từ dao động.

“Ngốc! Cười cái gì?”

Đôi môi Minh Thành Hữu chứa ý cười, đưa đôi đũa tới tay Phó Nhiễm.

“Anh mới ngốc ấy .”

Phó Nhiễm không thèm nhìn hần, bắt đầu dùng cơm.

Truyền xong ba bình nước biển cũng phải hết buổi trưa, Phó Nhiễm cảm thấy chán nản dựa vào đầu giường, cô nén cười nhìn vóc dáng tuyệt đẹp của Minh Thành Hữu bận rộn. Tối hôm qua, cô nói hần tự mình làm, hần không hề sai người khác mà làm thật.

“Anh đến công ty đi, truyền nước xong tôi sẽ tự về.”,

Minh Thành Hữu đang dùng khăn lông lau tay.

“Hôm nay công ty không có việc gì, cũng không biết bác Tổng có cho em xuất viện chưa?”

Phó Nhiễm giơ tay lên.

“Nói gì thì nói tôi cũng phải về, không muốn ở đây nữa”.

Gần tới giờ khám từng phòng bệnh, bác sĩ Tống đi vào kiểm tra, đứng như tượng ở trước giường Phó Nhiễm quan sát, ông gật đầu một cái.

“Ừ, truyền xong bình này có thể xuất viện.”

Phó Nhiễm cũng không giật mình, mình cơ thể hiểu rõ của chính mình, không cần chuyện bé xé ra to.

Cơm trưa không muốn phiền toái, hơn nữa thức ăn ở bệnh viện cũng không tệ, Phó Nhiễm khẳng khẳng không chịu ra ngoài ăn. Truyền nước xong cô vào phòng vệ sinh rửa tay thay quần áo, cũng không có gì phải dọn dẹp, Minh Thành Hữu dắt tay của cô ra khỏi bệnh viện.

“Em ở đây chờ anh. Anh đi lái xe tới đây.”

Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm về đến nhà.

“Anh không vào được, tay em bị thương nhất định không gạt được, chìa khóa xe đưa cho anh, anh sẽ cho người lái xe của em về.”

“Được.”

Phó Nhiễm đứng đổi giày ở trước cửa đi vào phòng khách, trong nhà chỉ có má Trần và Phạm Nhân, Phó Nhiễm mặc áo khoác lông, cánh tay giấu bên trong cũng không nhìn ra bị thương. Phạm Nhân thấy cô về liền vậy tay.

“Tiểu Nhiễm, mẹ nhờ người mua hàng thêu Tô Tú, con xem đường kim thật là đẹp tuyệt vời.”

Phó Nhiễm bước tới, Nhậm Nhân đứng dậy nắm lấy cánh tay của cô, đúng chỗ bị thương của Phó Nhiễm. Cô bị đau kêu lên thành tiếng.

“Sao vậy?”

Phạm Nhân khẩn trương buông tay.

” Cánh tay con bị sao thế này?”

“À, đường trơn, không cẩn thận bị vấp ngã.”

Phó Nhiễm buông tay bên người, Phạm Nhân thấy tinh thần cô không tốt.

“Không phải là hôm qua tới Vụ gia chúc tết sao? Cuối cùng sao lại đến nhà bạn?”

Thật khó khăn Phó Nhiễm mới quên được lời nói đau lòng kia, Phạm Nhân tiến tới trước mặt cô, trong ánh mắt ân cần và lo lắng khiến Phó Nhiễm càng thấy khó chịu, cô đưa tay ôm lấy Phạm Nhân.

“Mẹ, có chuyện này con không biết là thật hay giả.”

“Có chuyện gì?”

Phạm Nhân đưa tay vỗ nhẹ sau lưng cô.

Phó Nhiễm gói cầm lên bả vai Phạm Nhân, lời nói nghẹn lại trong cổ họng, cuối cùng cũng có người lắng nghe chuyện cô giấu trong lòng. Phó Nhiễm nói lúc đến Vụ gia, đem chuyện Vụ Chiêu Phúc nói với cô thuật lại cho Phạm Nhân nghe.

Phạm Nhân nắm lấy cánh tay Phó Nhiễm lui người lại, trong mắt bà dường như là khó có thể tin nổi.

“Chuyện năm đó, là Minh Vân Phong sai khiến sao?”

“Bọn họ nói vậy.”

Nét mặt Phạm Nhân trầm xuống, tranh thêu bày ra trên bàn trà chính là tấm tranh thêu thêu hai đường nổi tiếng của Tô Châu, ánh mắt bà lướt qua Phó Nhiễm nhìn về nơi xa.

“Nhưng trước khi chết, Minh Vân Phong lại nói với con ngày đó ông ấy là chỉ là tình cờ nhìn thấy.”

Phó Nhiễm ngẫm nghĩ chốc lát, gật đầu không chút do dự.

Phạm Nhân cũng không hỏi kỹ nữa, cũng không nói thêm bất cứ câu gì về chuyện này, bà vỗ vỗ vai Phó Nhiễm.

” Lời nói của Vụ Chiêu Phúc mười câu thì có đến chín câu là không đúng sự thật. Con đừng để ý những lời đó khiến mình bị ói chết nha. A, nghe mẹ nó chứ, với lại vô tình hay cố ý còn có thể thay đổi gì đây? Không cần phải nghĩ tới những chuyện này khiến ình thêm ngột ngạt.”

Bà đáp lại một câu đơn giản, lại khiến tâm tình nặng nề của Phó Nhiễm biến mất, cô vốn cũng không hay để tâm vào chuyện vụn vặt, sau khi hiểu rõ thì không quan tâm lắm,

“Vâng, mẹ nói đúng.”

“Ăn cơm chưa?”

“Rồi ạ.”

Phạm Nhân cẩn thận nâng cánh tay Phó Nhiễm lên xem.

“Đi khám bác sĩ chưa? Có sao không, gần sang năm mới làm gặp phải chuyện này.”

“Mẹ, không sao đâu ạ, bị thương ngoài da thôi.”

Phó Nhiễm cầm tác phẩm tranh thêu Tô Châu trên bàn trà lên.

“Thật đẹp mắt, không hổ là đồ ở Tô Châu.”

“Đây là bình phong hai mặt, chút nữa mang lên treo ở phòng con.”

Phạm Nhân nhìn đồng hồ thấy còn sớm.

“Đi nghỉ ngơi đi.”

Phó Nhiễm gật đầu, Phạm Nhân nhìn bóng dáng cô con gái đứng dậy đi lên cầu thang, đợi sau khi Phó Nhiễm vào phòng. Phạm Nhân dựa người lên ghế sa lon, lại suy nghĩ thật kỹ lời nói của Phó Nhiễm thêm một lần nữa cho rõ ràng.

Phó Nhiễm khẳng định không hiểu lý do Vũ Chiêu Phúc nói như vậy, nhưng trước giờ Phạm Nhân luôn nhạy cảm và cẩn thận hơn nhiều, bà mơ hồ cảm giác có gì đó không đúng.

Nhấn chuông cửa Vũ gia, Thẩm Tố Phân ra mở cửa, thế nào cũng không nghĩ người đến là Phạm Nhân.

Bà đứng ngây ngốc một hồi lâu mới nghĩ đến chuẩn bị dép cho Phạm Nhân thay.

“Mau vào mau vào.”

Phạm Nhân vào phòng khách, tất cả đều được sửa sang mới, thật có thể dùng từ trắng lạng để hình dung, Thẩm Tố Phân dẫn bà tới trước ghế sa lon.

” Mời ngồi.”

“Nhụy Nhụy không có nhà?”

“Vâng, con bé ra ngoài với bạn bè. Bình thường không hay ở nhà.”

Thẩm Tố Phân dọn dẹp định pha trà, Vũ Chiêu Phúc lại ra ngoài chơi mạt chược, trong nhà chỉ có một mình bà ở nhà cả ngày không biết nên làm gì.

“Bà đừng vội, cũng ngồi xuống đi.”

Phạm Nhân chỉ chỉ ghế sa lon đối diện, Thẩm Tố Phân ngấm nhìn cách ăn mặc quần áo của Phạm Nhân, bà hơi cau mày xoa xoa vạt áo. Nhìn như thế này, có vẻ như Phạm Nhân đối khách thành chủ.

” Hôm qua Tiểu Nhiễm từ nhà hai người về, không biết bị làm sao, tinh thần hoảng hốt thế nào mà còn khiến tay bị thương .”

Thẩm Tố Phân mới vừa ngồi xuống ghế sa lon lại giật mình đứng lên.

” Hả ? Tiểu Nhiễm không sao chứ? Có nặng lắm không?”

Phạm Nhân giương mắt lên nhìn bà.

“Tay cũng không bị nặng lắm, nhưng trong lòng khó chịu, cả ngày tinh thần không tốt, tôi nhìn thấy con gái mình như vậy liền cảm thấy rất đau lòng.”

Thẩm Tố Phân nơm nớp lo sợ đứng yên tại chỗ, bà từ từ ngồi trở lại ghế sa lon.

“Đứa nhỏ này, sao lại phải lo lắng như vậy.”

Phạm Nhân không cho Thẩm Tố Phân thời gian suy nghĩ.

” Khẳng định là hai người cũng có nghe nói, gần đây Tiểu Nhiễm và Thành Hữu hay qua lại với nhau”.

Phạm Nhân không chớp mắt nhìn Thẩm Tố Phân chằm chằm, muốn nhìn ra chút đầu mối từ trên nét mặt bà.

“Nhưng trong lúc mấu chốt này, tôi không hiểu hai người xen vào như vậy là có ý gì?”

Đối mặt với Phạm Nhân, Thẩm Tố Phân làm sao có thể chống đỡ được.

” Không phải, chúng tôi cũng là muốn tốt cho Tiểu Nhiễm. Con bé nên biết Minh Văn Phong là người như thế nào.”

Thẩm Tố Phân chuẩn bị kỹ càng, lại nghe được Phạm Nhân than nhẹ một tiếng.

” Tiểu Nhiễm thật ngốc, mới vừa trở lại Phó gia tôi liền yêu cầu con bé không được qua lại với các người, đối với hành động năm đó của các người, chúng tôi không truy cứu đã là ân nghĩa lớn nhất rồi. Nhưng con

bé không nghe theo, còn nói hai người có công nuôi dưỡng. Thật sự mà nói, con gái tôi phải chịu uất ức hai mươi năm, tôi sẽ không tha thứ cho các người”.

Giọng nói Phạm Nhân không khỏi kích động.

“Vậy mà tại sao bây giờ các người lại tới muốn tước đoạt hạnh phúc của nó?”

“Tôi...Chúng tôi không có.”

Thẩm Tố Phân cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, tầm mắt vội tránh đi.

“Tôi có thể hiểu lời nói của các người. Cứ coi như chuyện năm đó là Minh Vân Phong sai khiến thật, nhưng chuyện này cùng Tiểu Nhiễm và Thành Hữu là hai chuyện khác nhau.”

Phạm Nhân nghĩ lúc Phó Nhiễm ôm bà nói, có chuyện không biết là thật hay giả, có lúc thật mờ mịt, trong lòng bà liền thấy đau nhói một hồi.

“Các người nói như vậy, là có nguyên nhân sao?”

Thẩm Tố Phân cắn chặt môi dưới, trong mắt đã ứa ra nước mắt.

Phạm Nhân thấy thần sắc Thẩm Tố Phân lúc này, suy đoán trong lòng dường như đã rõ ràng hơn, bà cảm thấy đau lòng.

” Chuyện Minh Vân Phong đã thấy, không có mấy người biết rõ. Lúc Nhụy Nhụy tới nhà tôi, trong lúc vô tình tôi đã để lộ cho nó biết.”

Đáy mắt Thẩm Tố Phân thoáng qua kinh hoảng.

” Chuyện này không liên quan tới Nhụy Nhụy.”

Giọng nói Phạm Nhân mềm nhũn.

” Hai đứa con gái trong mắt các người, thật sự là đối xử giống nhau??”

Đối phương kinh ngạc nói không ra lời.

” Hôm nay tôi không ngại nói rõ lòng mình cho bà biết. Mặc dù, hành vi của các người năm đó khiến tôi khinh thường, nhưng sau khi Nhụy Nhụy trở về nhà các người, tôi vẫn luôn đối xử với nó như con ruột của mình. Chưa bao giờ quên cho tiền tiêu vặt, thậm chí có mấy lần vì nó mà khiến Tiểu Nhiễm bị tổn thương. Nhưng còn bà thì sao?”

Thẩm Tố Phân che mặt khóc, có lẽ không biết nên giải thích thế nào.

“Tôi vẫn luôn xem Tiểu Nhiễm là con ruột mình. Tôi không có lừa bà...”

“Tốt lắm!”

Phạm Nhân mở to mắt, thấy trên tường treo ảnh chân dung lớn của Vương Ứng Nhụy.

“Tôi cũng nên hỏi bà, nếu hạnh phúc của hai đứa con gái ruột thịt này cùng là một người. Bà sẽ thành toàn cho đứa nào?”

Thẩm Tố Phân buông tay che mặt ra, ánh mắt bà trợn tròn nhìn Phạm Nhân.

“Bà, bà cũng biết rồi hả?”

Chân mày Phạm Nhân càng lúc càng nhíu chặt.

” Giấy không gói được lửa.”

Trong mắt Thẩm Tố Phân kinh hoảng quá mức.

“Không thể trách Nhụy Nhụy, không thể trách nó”

Vương Ứng Nhụy mở cửa đi vào, thấy Phạm Nhân ngồi ở ghế sofa lon lộn liền ngăn ra, lại thấy bộ dạng của Thẩm Tố Phân, cô liền sợ hãi .

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Cô đi giày cao gót đi vào, ngay cả dép cũng không thay.

Lời nói của Thẩm Tố Phân đến khóe miệng cứng rắn nghẹn trở về, Vũ Ưng Nhụy tới ngồi bên cạnh Phạm Nhân.

“Mẹ tới đây cũng không nói cho con biết một tiếng.”

“Mẹ không phải muốn cho con bất ngờ vui mừng sao?”

Phạm Nhân vỗ nhẹ mu bàn tay Vũ Ưng Nhụy.

“Mới vừa với mẹ con nói chuyện phiếm về con. À không, vừa mới nói con sắp về rồi.”

“Vậy sao?”

Thần sắc Vũ Ưng Nhụy khó hiểu nhìn về Thẩm Tố Phân.

“Không biết hai người đã nói những gì?”

Phạm Nhân chỉ cười không trả lời, ánh mắt dứt khoát nhìn Thẩm Tố Phân chằm chằm.

Trong lòng Vũ Ưng Nhụy thấy một hồi khẩn trương.

“Không phải là nói xấu gì con đấy chứ?”

Thẩm Tố Phân nghe vậy, tầm mắt càng hạ thấp xuống.

Phạm Nhân cầm túi xách tay đặt trên bàn lên.

“Mẹ phải trở về rồi. Nhụy Nhụy, con đưa mẹ ra ngoài đi.”

Trong lòng Vũ Ưng Nhụy vẫn hồi hộp, ánh mắt quét về phía Thẩm Tố Phân vẫn đang cúi đầu như cũ.

Phạm Nhân và Vũ Ưng Nhụy ra khỏi nhà. Vũ Ưng Nhụy liền kéo tay Phạm Nhân, thấy xe của ở Phó gia dừng cách đó không xa.

“Mẹ, con với mẹ đi dạo một chút thôi.”

“Không cần!! “

Phạm Nhân dừng bước lại, ánh mắt nhìn về phía trước.

“Nhụy Nhụy.”

Lòng Ưng Nhụy trầm xuống một lần nữa, thấp thỏm mở miệng.

“Mẹ?”

“Con còn thích Thành Hữu chứ?”

Sắc mặt Vũ Ưng Nhụy sợ hãi, cô không biết đến tột cùng thì Thẩm Tố Phân cùng Phạm Nhân nói được bao nhiêu.

“Mẹ, lời này có ý gì?”

“Cha mẹ con nói chuyện cùng Tiểu Nhiễm, đừng nói với ta là con không có liên quan. Con lúc nào cũng nói buông tình cảm này xuống, tại sao tới bây giờ còn làm ra như vậy? Nhụy Nhụy, bây giờ cuộc sống của con cũng rất tốt, như vậy không đáng làm tổn thương người khác.”

Ngón tay được sơn vẽ của Vũ Ưng Nhụy cong lên, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay.

” Mẹ.”

Trong lòng cô liền thấy khó chịu, trước kia Phạm Nhân chỉ biết bà nói cô là bảo bối của bà. Bây giờ vì chuyện của Phó Nhiễm, bà lại nói chính cô khiến trong lòng bà thấy đau?

Trong lòng Phạm Nhân còn có đứa con gái này sao?

Nghe lời bà nói, hẳn là Phạm Nhân đã biết.

Vưu Ứng Nhụy thấy Phạm Nhân bước xuống thêm đá, cô đuổi theo cầm được tay Phạm Nhân.

“Mẹ, con sai rồi, con sai rồi. Mẹ tha thứ cho con đi, con không có tâm tư khác, càng không muốn cố ý phá hoại. Con thậm chí hận nhiều năm như vậy, chỉ là. Chỉ là trong lòng thủy chung không cách nào buông tay. Tiểu Nhiễm ban đầu dễ dàng rời hẳn đi, hôm nay vẫn còn có thể ngang nhiên hưởng thụ sự đối đãi tốt của hẳn. Con thật sự không có tâm tư khác... Mẹ con nhất thời bị ma quỷ ám ảnh mà thôi, đừng trách con.”

Vưu Ứng Nhụy dùng sức lôi cổ tay Phạm Nhân, hận không thể quỳ xuống ngoài đường phố. Phạm Nhân nghĩ đến cô nhiều năm qua vẫn không thay đổi với phần tình cảm này, trong lòng bà liền mềm xuống. Một tay đỡ Vưu Ứng Nhụy đứng dậy.

“Nhụy Nhụy, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.”

“Mẹ, con hiểu biết rõ. Con với Thành Hữu thật sự buông xuống rồi, là con bị ma quỷ ám ảnh. Con sai lầm rồi, về sau sẽ không bao giờ nữa có chuyện như vậy xảy ra nữa. Con thề !! “

Phạm Nhân giơ tay lên khẽ vuốt tóc Vưu Ứng Nhụy.

“Con hãy thành thật nói cho ta biết, có phải bên nhau không vui?”

Vưu Ứng Nhụy ra sức lắc đầu.

“Mẹ, hẳn đối với con rất rất tốt. Nhưng vẫn là trong lòng không hề yêu thương. Bây giờ nghĩ lại càng thêm cảm thấy có lỗi với hẳn. Mẹ yên tâm, con thật sự rất hạnh phúc.”

Dù sao ở bên cạnh hai mươi năm, không phải ruột thịt cũng coi là một phần con gái.

Phạm Nhân hoàn toàn không còn lại khí thế như mới vừa đối với Thẩm Tổ Phân, giọng nói bà nhẹ nhàng.

” Nhụy Nhụy, ta tin tưởng không phải là con cố ý. Chuyện này đến đây chấm dứt, ta hi vọng con cùng Tiểu Nhiễm đều có thể tìm được hạnh phúc của mình.”

Vưu Ứng Nhụy đưa Phạm Nhân ngồi vào bên trong xe, nhìn tài xế lái xe ra khỏi khu nhà.

Chiếc xe Mercedes màu đen trong mắt cô từ từ đi xa, Vưu Ứng Nhụy lau nước mắt, trong lòng hướng tới Phạm Nhân vừa rời khỏi hỏi – Mẹ, nếu như hạnh phúc của con cùng Phó Nhiễm đều cùng là một người đàn ông thì sao đây?

Cô vào trong nhà, Thẩm Tổ Phân lo lắng đi tới.

“Nhụy Nhụy không sao chứ? Mẹ..”

Vưu Ứng Nhụy liếc bà một cái, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

“Không được việc lại còn thất bại.”

Thẩm Tổ Phân mở miệng giải thích.

” Mẹ cũng không nó cái gì i, thật đấy”.

“Bà chưa nói?”

Vưu Ứng Nhụy trầm giọng hỏi ngược lại.

“Bà chưa nói làm sao mẹ tôi biết? Bà cũng không nhìn một chút nơi này là ai mua cho bà, thiếu chút nữa bà làm hư chuyện của tôi rồi biết không?”

Cô mở miệng một tiếng mẹ tôi, Thẩm Tổ Phân uất ức khóc ra thành tiếng, rốt cuộc ai mới là mẹ ruột của nó?

Phó Nhiễm rời giường, cô ngồi ở trước bàn đọc sách, kéo ngăn kéo ra tìm hộp trang sức đặt trong góc. Nghĩ đến điều tối hôm qua Minh Thành Hữu nói, quả thật là bọn họ trực tiếp đến với nhau chứ không qua quá trình tiếp xúc yêu đương.

Cô lấy chiếc nhẫn đính hôn bên trong hộp trang sức ra, Phó Nhiễm gổi mặt lên cánh tay, đưa chiếc nhẫn trong tay giơ cao tới cửa sổ, ánh mặt trời làm chiếc nhẫn chói sáng đẹp mắt, Phó Nhiễm nhếch khóe miệng mỉm cười, cô còn chưa chính thức nói qua lời yêu, nói không nghĩ thơ mong ước thì nhất định là giả.

Phạm Nhân đẩy cửa đi vào, nhìn thấy con gái ngơ ngác nhìn chiếc nhẫn mỉm cười, bà đi tới trước mặt Phó Nhiễm, thừa dịp cô không chú ý cầm lấy chiếc nhẫn trong tay cô.

“Đây không phải là nhẫn đính hôn của con với Thành Hữu sao?”

“Mẹ!!”

Sắc mặt Phó Nhiễm ửng hồng trở lại bình thường.

” Để mẹ xem một chút .”

Phạm Nhân kéo tay Phó Nhiễm, đeo nhẫn vào ngón áp út của cô.

“Mẹ hy vọng có thể thấy ngày này nhanh một chút .”

Phó Nhiễm nhìn chiếc nhẫn trên tay, Phạm Nhân kéo ghế ngồi cạnh bên người cô.

“Có phải đang suy nghĩ kỹ không?”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy?”

Phó Nhiễm cong ngón tay lên, đột nhiên cảm giác ngón giữa lạnh lẽo.

Phạm Nhân chỉ cười không nói, một lúc sau nắm chặt tay Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, sao không thử một chút? Dù là ngã nhào lần nữa, té rất đau nhưng ít ra lại không thấy hối hận.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu, đáy mắt tràn ngập mơ màng và do dự, đầu ngón tay Phạm Nhân vuốt ve chiếc nhẫn của cô.

” Coi như thử yêu một lần. Không cần quan tâm tới người khác, cũng không cần nghĩ tới mấy chuyện Minh Vân Phong đã làm. Hai đứa yêu nhau thật đơn giản”.

Hai mắt Phó Nhiễm từ từ ửng hồng, hai cánh mũi không khỏi chua xót.

“Con chỉ cần một mình hă, có thể không?”

Có thể không cần thế lực không cần gia đình, không cần biết bí mật Minh Vân Phong nói cho cô sao?

“Có thể.”

Phạm Nhân cười đứng dậy đẩy cửa sổ ra.

” Tiểu Nhiễm, nếu con không có tình cảm với Thành Hữu, mẹ cũng sẽ không thuyết phục con. Chỉ là con không có dũng khí mà thôi.”

Phó Nhiễm chống cằm dưới nhìn ra ngoài cửa sổ, Phạm Nhân ra tới cửa dừng lại, lúc ra ngoài nói với Phó Nhiễm.

” Lời Vưu Chiêu Phúc nói cũng chỉ là muốn gây cho con hoảng loạn. Hôm nay mẹ đã đi tìm Thẩm Tổ Phân, bọn họ nói chỉ vì muốn tốt cho con, cho rằng như vậy có thể để con dừng qua lại với Minh gia nữa. Bọn họ muốn mẹ nhắc lại con để dừng để trong lòng.”

Phạm Nhân nói xong, ra khỏi phòng.

Phó Nhiễm mở máy tính lên, trên trang QQ* phát ra một bài hát của Đinh Đăng “Đoán không ra”

(* trang mạng xã hội phổ biến của Trung Quốc)

Bài hát này, trước đây Minh Thành Hựu cũng đã từng bật lúc ở trong Mê Tỉnh, sau khi trở về, có một thời gian, Phó Nhiễm nghiên bài hát này, cô tìm giấy bút ra, đeo tai phone, bài hát du dương lặp đi lặp lại bên tai, ngồi bút lướt theo tâm trạng, viết hết cả một trang giấy.

[

Nhìn không thấu được
 Lạnh lòng sâu xa nơi ánh mắt anh
 Tựa như một hồ nước xoáy không thấy đáy
 Cố gắng tìm hiểu cũng không rõ nông sâu

Nhìn không thấu được
 Bờ môi mỏng tà mị của anh
 Tựa như một tấm gương mỏng lung huyền ảo
 Nhìn mãi cũng không tài nào hiểu hết được

Nếu như anh quả thật lạnh lòng hờ hững
 Em tình nguyện chưa bao giờ hiểu được anh
 Nếu như kết quả của sự hội ngộ chỉ là người xa lạ
 Em đây nhất định sẽ không xuất hiện trước mặt anh

Nhìn không thấu được
 Tâm tình phức tạp thoáng qua trên khuôn mặt anh
 Phảng phất một chuyện gì đó rất nghiêm trọng không tưởng
 Đường như không ai có thể chạm đến được

Nhìn không thấu được
 Sự thân thiết dịu dàng gợi tình của anh
 Giống như một câu niệm chú ma quái
 Làm người ta không khỏi lạc vào trầm luân
 ...

Ngay cả sự phản kháng bèn bỉ kia
 Cũng không thể thắng nổi sự mềm yếu của trái tim
 Dĩ vãng tốt đẹp che mất đi lý trí

Nếu như bắt đầu lần nữa là tình cảm chân thật của anh
 Vậy em nguyện ý thử một lần
 Chỉ vì tình cảm trong lòng mình không tránh khỏi rung động
 Có lẽ đây chính cảm giác thành thật nhất của em

Bất luận cảm giác này là đúng hay sai

Em cũng không muốn tìm hiểu đến cùng
Bởi vì ngay cả chính em cũng càng ngày càng nhìn không thấu bản thân mình

.

Cứ để trôi theo cảm giác đi
Tình yêu mới chỉ là lần thứ nhất
Cho dù biết rõ là vực sâu, tình yêu thực sự chỉ có một lần

.

Cuộc sống con người chỉ là một cuộc lưu lạc
Chỉ vì tìm kiếm cuộc sống thích hợp nhất ỉnh...

]

Đến cuối, Phó Nhiễm viết đi viết lại: Cho dù biết rõ là vực sâu...

Khóe mắt liên cảm giác được ẩm áp, nước mắt lướt qua khuôn mặt rơi từng giọt xuống trang giấy, cô thấy dòng chữ màu đen bị nhòe đi, hóa ra là giữ lại làm người ta hoảng sợ như vậy.

Tay cô nắm chặt cây bút, cũng không biết tại sao, không khỏi muốn khóc, ngực bị rót vào men say ngọt ngào, rồi lại xen lẫn đau đớn, Phó Nhiễm nằm ở trên cánh tay, nước mắt thấm ướt ống tay áo, cô gạt giấy bút sang một bên.

Trận này tuyết đã ngừng lại, hôm sau đẩy cửa sổ ra nhìn ra ngoài, nơi nơi vẫn là màu trắng chói mắt, nhất thời lại có chút thích ứng.

Phó Nhiễm khẽ xoa khóe mắt, điện thoại đặt trên bàn giống như là có cảm ứng vang lên đúng lúc, cô cầm lên mở ra, là một tin nhắn của Minh Thành Hữu, hai chữ đơn giản: đi xuống.

Phó Nhiễm còn mặc đồ ngủ, cô nắm chặt điện thoại di động sai bước đi ra khỏi phòng, về sau lại bước nhanh đẩy cửa thư phòng ra, cô nhẹ nhàng bước đi tới phía trước cửa sổ, quả nhiên, xe của Minh Thành Hữu đã ngang nhiên dừng ở trước cửa lớn Phó gia.

91. Chương 91

Chương 91: Lần đầu tiên yêu thương

Bởi vì cách xa, Phó Nhiễm không thể nhìn thấy bóng dáng của Minh Thành Hữu.

Cô vội trở lại phòng mình thay quần áo, chọn tới chọn lui không chọn được một bộ thích hợp. Ánh mắt nhìn qua chiếc đầm lông mặc lần trước đi ăn cơm cùng cục trưởng Tổng. Phó Nhiễm lấy chiếc áo ra, sau đó vào toilet thay.

Minh Thành Hữu cho là cô lại giả câm giả điếc nên nhấn một lần mấy tin nhắn ra lệnh: Xuống! Nếu không xuống anh sẽ vào.

Nhanh lên, đừng giả vờ không nhìn thấy.

Phó Nhiễm thay xong quần áo ra ngoài, đúng lúc nghe âm báo tin nhắn một lần nữa của di động, cô cầm trong tay vừa nhìn, ngón tay nhanh chóng trả lời.

“Đừng có ầm ĩ.”

Chỉ đơn giản bốn chữ, không nghĩ sẽ có tác dụng như vậy. Minh Thành Hữu không còn nhấn tin quấy rầy tới nữa. Phó Nhiễm tìm chiếc khăn choàng hần tặng, khoác qua vai bước xuống lầu.

Phó Tụng Đình và Phạm Nhân không có ở nhà, trong phòng khách chỉ có má Trần và cô giúp việc khác đang quét dọn, không khí nằm mới tới gần nên đương nhiên là phải dọn dẹp cho sạch sẽ thơm mát. Phó Nhiễm tới tủ giày tìm đôi giày thay. Má Trần liền hỏi.

” Tiểu thư muốn ra ngoài?”

” Ừ !!”

Phó Nhiễm trả lời, người đã ra khỏi cửa.

” Tiểu thư, bữa sáng...”

Thoáng chốc má Trần đã không thấy bóng dáng cô đâu nữa.

” Nhanh như vậy....”

Tuyết rơi rất lạnh, con đường bên trong hoa viên Phó gia được quét sạch sẽ, Phó Nhiễm thấy tuyết lạnh cóng cả hai bên chân, đôi giày màu đen đạp qua những bông tuyết đang rơi xuống đi về phía trước. Phó Nhiễm ra tới cổng lớn, xe của Minh Thành Hữu dừng ở bên ngoài, nhìn một lượt lại không thấy bóng dáng hấn đâu.

Phó Nhiễm lấy di động ra chuẩn bị gọi cho hấn, ánh mắt đụng phải một bóng dáng, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy Minh Thành Hữu đang ngồi xổm bên cạnh con sư tử bằng đá ở bên trái cửa lớn Phó gia. Phó Nhiễm rón rén đi đến, Minh Thành Hữu đang chuyên chú lấy tay đắp hai người tuyết, không cao lắm, đắp như người bình thường. Trong đó một người tuyết được quần quanh cổ chiếc khăn quàng màu nâu sẫm.

Bóng dáng Phó Nhiễm kéo dài đến bên chân Minh Thành Hữu, hấn ngẩng đầu lên vẫy cô.

“Tới đây.”

Cô đi tới vài bước, Minh Thành Hữu đưa tay kéo lấy khăn quàng áo của cô xuống.

“Lấy xuống.”

“Làm gì?”

Phó Nhiễm lôi kéo với hấn.

Minh Thành Hữu đứng dậy chỉ chỉ chính mình và hai người tuyết.

“Khăn quàng cổ của anh đã quàng để giữ ấm, em muốn để người tuyết của mình chết rét sao?”

“Tôi cầu cho anh thật sự chết rét.”

Minh Thành Hữu đưa tay ôm Phó Nhiễm. “Có phải không muốn hay không?”

Cô đẩy tay hấn ra.”Anh hay có thói quen tùy tiện ôm người khác sao?”

“Em là người khác sao?”

Minh Thành Hữu lơ đãng.

“Anh lại không bao giờ tùy tiện với người khác.”

Phó Nhiễm đi tới trước hai người tuyết.

“Sớm như vậy, tìm tôi có việc gì sao?”

“Tay bị thương có khá hơn chút nào không?”

” Ừ! ” Cô quay qua gật đầu với Minh Thành Hữu. “Khá hơn nhiều.”

“Theo giúp anh đi ra ngoài mua đồ đi.”

Minh Thành Hữu đến bên cạnh cô.

“Trong nhà anh không phải có Tiêu quần gia sao? Đồ dùng tết bà ấy sẽ đặt mua.”

Phó Nhiễm nhìn chăm chăm hai người tuyết, nhìn một lượt rồi cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, cô nhặt chiếc lá rụng trên mặt đất khắc lên, làm mất miệng trên gương mặt tròn trịa của hai bọn họ.

“Anh muốn đi cùng với em. Có nhiều thứ Tiêu quân gia không biết.”

Phó Nhiễm ngồi xổm xuống tiếp tục làm.”Tôi còn chưa ăn điểm tâm đây này.”

“Vừa đúng lúc anh cũng chưa ăn.”

Minh Thành Hữu đi tới kéo Phó Nhiễm dậy, cô ngẩng đầu thấy cổ hần bị lộ ra bên ngoài. Hôm nay Minh Thành Hữu mặc bộ quần áo đơn giản nhàn nhã, quần dài vải ka-ki càng lộ rõ đôi chân thon dài, Phó Nhiễm khom lưng cầm lấy khăn quàng cổ đang vây quanh cổ người tuyết, cô phải tuyết dính chuẩn bị choàng lại cho hần.

Minh Thành Hữu liền mở miệng.

“Hôm nay mẹ anh tới, bà không cho anh ra khỏi nhà nếu không choàng nó. Anh lại không thích những thứ này.”

Phó Nhiễm không nói gì nhón chân lên, làm sao cô phải nghe theo lời hần. Cô thắt hai đầu khăn quàng cổ lại, sau đó quấn quanh cổ Minh Thành Hữu hai vòng. Ngón tay trắng nõn tạo hình dáng quái dị cho hần, Phó Nhiễm nhìn kiệt tác của mình.

“A, rất đẹp mắt.”

Minh Thành Hữu cúi đầu, ánh mắt vô tư nhìn xuống ngực Phó Nhiễm, cô giơ cánh tay lên khiến cho khăn choàng bị kéo lên theo, trước ngực lộ ra đường rãnh mập mờ, Phó Nhiễm chăm chú động tác trong tay, không nghĩ cảnh xuân bị lộ ra ngoài.

“Em lại mặc áo này.”

Giọng nói không nặng không nhẹ, cũng khó nghe ra giận hay vui, Phó Nhiễm tức giận thu tay lại.

“Mắc mớ gì tới anh.”

Minh Thành Hữu thấy khó chịu, thấy Phó Nhiễm xị mặt xuống, hần cười đi tới gần.

“Rất đẹp mắt, đặc biệt là khi mặc ột mình anh ngắm.”

Có thể tự hào về mình như vậy sao?

Phó Nhiễm kéo khăn quàng cổ lên, Minh Thành Hữu dắt tay cô đi tới xe.

“Chúng ta đi ăn cho đầy bụng trước đã”.

Phó Nhiễm đi bên hần, nhưng lại không hất tay hần ra, Minh Thành Hữu cũng không nhận ra ngay là hôm nay Phó Nhiễm có chút khác lạ, mỗi lần hần cầm tay cô đều sẽ bị cô giật lại. Nên lần này hần dứt khoát cầm thật chặt không cho cô cơ hội.Minh Tranh

Minh Tam thiếu này, có một thói quen không sửa được, bữa cơm đơn giản cũng sẽ tìm một nhà hàng thật tốt, Phó Nhiễm ngồi ở cửa sổ lầu hai, xung quanh là những trung tâm thương mại lớn. Đây gọi là một nơi hiếm thấy, cô dùng muỗng khuấy chén cháo tổ yến, Minh Thành Hữu ngồi đối diện lại đang ăn rất nồng nhiệt.

“Tổ yến chính là nước miếng của chim yến đi?”

“Khụ – -”

Minh Thành Hữu quay mặt, nhanh chóng rút khăn giấy trên bàn che lại khóe miệng, con ngươi hẹp dài của hần nhìn Phó Nhiễm, có lẽ thật sự bị sắc, khuôn mặt đỏ ửng. Phó Nhiễm múc một muỗng cho vào miệng.

“Tại sao phản ứng dữ vậy, tôi đâu có nói không thể ăn.”

Minh Thành Hữu ho nhẹ vài tiếng, buông chiếc muỗng trong tay ra, hai tay để lên mép bàn.

“Gọi là tổ yến vì cái này là nước bọt ngưng tụ cùng lông chim yến vàng kết vào nhau mà tạo thành chỗ ẩn thân, sau đó lấy ổ của chúng xuống chế biến lại ...”

Minh Thành Hữu cười cười xem xét sắc mặt Phó Nhiễm. “Em thật không thấy buồn nôn à?”

“Không phải là bổ dưỡng sao?”

Phó Nhiễm chỉ chỉ chén cháo tổ yến bên cạnh hắn.

“Anh nghĩ rằng tôi và anh giống nhau. Nếu đã ăn vào trong miệng còn quan tâm được tạo thành từ cái gì, nếu thật sự muốn tìm hiểu, không có mấy thứ có thể ăn.”

Minh Thành Hữu gọi cho cô mấy món, ăn xong điểm tâm hai người ra khỏi nhà hàng. Phó Nhiễm bị hắn nắm tay, cả hai đi đường dành riêng cho người đi bộ. Giờ cũng đã hơn 9 giờ, lúc này hai người xuất phát hơi muộn.

Bọn họ đi dạo không mục đích khắp nơi, Phó Nhiễm cảm giác được mồ hôi ở lòng bàn tay. Chẳng biết tại sao có chút khẩn trương, điểm khởi đầu lần này thật không giống như lần trước.

Có ảnh hưởng tâm lý như vậy, trong lòng thấy nháy nhót không thể gọi tên. Minh Thành Hữu thỉnh thoảng nói gì đó với cô, đi lẫn trong đám người đông đúc qua lại, thật giống như một đôi tình nhân bình thường.

Đi qua một tiệm kim hoàn, những ngày cuối năm chuẩn lễ mừng năm mới làm ăn thật tốt, đông như lễ hội. Phó Nhiễm lơ đãng nhìn, ánh mắt nhìn thấy Triệu Lan đang cùng Minh Tranh đi tới.

Trong tay hắn mang theo túi đựng hộp trang sức rất to, bên ngoài in tên cửa hàng cao cấp màu vàng. Nhận thấy Phó Nhiễm đang đi rất chậm lại, Minh Thành Hữu cũng dừng bước theo, quay đầu lại đựng vào tầm mắt Minh Tranh đang nhìn tới.

Minh Tranh nhìn hai người họ đang nắm tay nhau, Phó Nhiễm nhìn về phía Triệu Lan đang đứng ở bên cạnh hắn. Cô gặp Triệu Lan tổng cộng được hai lần, một lần ở lễ tang của Minh Vân Phong, lần khác là ngày Lý Vận Linh mang tro cốt của Minh Vân Phong đi...

Mới có mấy tháng ngắn ngủi, một người có thể trở nên gầy gò như vậy, dù đã mặc áo lông nhưng vẫn không che giấu được. Xương hai bên gò má lộ lên rõ ràng, hai bên tóc mai đã thấy bạc trắng.

Phó Nhiễm không kìm lòng được nắm chặt tay Minh Thành Hữu, cô ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái.

Minh Thành Hữu tự nhiên thấy cô không giãy giụa, hắn cũng cười một tiếng với Phó Nhiễm. Hai bên đường như đang giằng co, cuối cùng vẫn là Triệu Lan phá vỡ tình hình căng thẳng này.

“Thành Hữu, hai đứa cũng đi dạo phố sao?”

Hai đỉnh chân mày Minh Thành Hữu dần dần nhíu lại, ánh mắt chỉ lạnh lùng liếc qua bà, không muốn mở miệng, đáy mắt khinh thường cùng căm hận lan tràn trên gương mặt tuần tú.

Phó Nhiễm khó nén được đau lòng, cô rút tay ra, cánh môi nhẹ mở.

“Bác gái ra ngoài đặt mua hàng tết sao?”

“Ừ.”

Triệu Lan đối với biểu hiện lãnh đạm của Minh Thành Hữu giống như đã luyện thành thói quen.

“Minh Tranh khó có được ngày rảnh rỗi đi cùng ta.”

“Cũng đúng.”

Lúc này Minh Thành Hữu lại chen vào một câu.

“Ăn một mạch thành người mập mập cũng không sợ nghẹn họng.”

Tầm mắt Minh Tranh từ trên mặt Phó Nhiễm thu hồi.

“Đó là đương nhiên!! Thực lực của mình như thế nào chính mình rõ nhất.”

Triệu Lan đưa tay kéo Minh Tranh, ý bảo hắn đừng nói qua nói lại với Minh Thành Hữu. Thần sắc bà lúc này tràn đầy do dự, Minh Thành Hữu có nhìn cũng không muốn nhìn thấy hai người. Triệu Lan khấn trượng hai tay nắm chặt vạt áo.

” Thành Hữu, ta biết mẹ con chúng ta thật có lỗi với hai người. Ta cũng không muốn nhiều lời, chỉ hi vọng con có thể nói cho ta biết cha con được chôn cất ở đâu. Ta muốn lễ mừng năm mới được tới thăm ông ấy. Ta có thể đảm bảo một năm chỉ tới thăm một lần có được không?”

Minh Thành Hữu hơi nhếch cằm, nhìn từ cao xuống, ánh mắt càng lúc càng khinh thường.

” Bà? Bà dựa vào cái gì? Bà lấy thân phận gì để đi thăm cha tôi?”

Ở ngoài đường phố hắn không nói toạc ra là đã coi như nể mặt mũi rồi.

Ngày ngày Triệu Lan buồn bực không vui, bị gầy gò như vậy cũng là do nguyên nhân này. Phó Nhiễm khẽ nâng cằm dưới lên nhìn Minh Thành Hữu, giọng nói Minh Tranh tức giận, một tay kéo cánh tay Triệu Lan qua.

“Mẹ hỏi hắn chỉ vô ích.”

“Thành Hữu, con hãy nói cho ta biết đi!”

Lý Vận Linh có đánh chết cũng sẽ không nói, đối với Minh gia mà nói bà chỉ có thể gửi hy vọng ở Thành Hữu.

Thần sắc Minh Thành Hữu kiêu ngạo, nổi khổ riêng giấu thật sâu trong đáy mắt. Nếu có thể hắn hy vọng Minh Tranh và Triệu Lan vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt hắn nữa.

Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm đi về phía trước, bước chân hắn đi rất nhanh, khiến Phó Nhiễm cũng không thể theo sát, cách hai người kia chừng 50m, lúc này Phó Nhiễm mới tránh ra.

“Anh làm gì vậy?”

Tầm mắt Minh Tranh nhìn theo hai người, cho đến khi Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu hoà mình trong đám người. Đáy mắt hắn lạnh lùng che giấu hung ác nham hiểm, xoay người nói với Triệu Lan.

“Mẹ không sai, tại sao mẹ phải ăn nói khép nép như vậy trước mặt hắn?”

Triệu Lan ngập ngừng không biết nên trả lời như thế nào.

“Minh Tranh. Thành Hữu, Thành Hữu là con trai của Lý Vận Linh”.

“Là con trai của bà ấy thì thế nào?”

Minh Tranh không khỏi cao giọng, giọng nói ẩn chứa tàn khốc.

“Chúng ta mãi mãi là kẻ hèn mọn”.

Minh Tranh cắn chặt hàm răng, đến nỗi quai hàm như siết chặt, từng bông tuyết nhỏ xuyên qua bầu trời vàng óng ánh phát từng chút một lên gương mặt anh tuấn khác thường của Minh Tranh. Hắn siết chặt túi đang rách trong tay.

“Mẹ, cho tới bây giờ đều là mẹ cố gắng. Con cùng Minh Thành Hữu không giống nhau, nói con là con riêng. Nếu như vậy lúc trước vì điều gì không muốn cho con trở lại Minh gia?”

“Bởi vì con cũng là con trai của Minh Vân Phong.”

Triệu Lan nhấn mạnh,

Minh Tranh hiểu ra mà cười, khóe miệng có chút khổ sở.

“Mẹ đã biết con cũng là con trai ông ấy, liền nhận thấy con không sao.”

Phó Nhiễm chỉ cúi đầu đi về phía trước, Minh Thành Hữu đuổi theo kéo cổ tay cô.

“Anh là không thể nào nói chỗ chôn cất cha cho bà ấy biết. Phó Nhiễm, em vì chuyện này mà tức giận với anh, có phải thấy đồng tình rồi không?”

“Chuyện nhà các anh, tôi không xen vào!”

Phó Nhiễm cảm thấy mệt mỏi, cô từ từ dừng bước.

” Nhưng nếu bỏ qua thân phận của bà ấy sang một bên không nói đến. Thành Hữu, chúng ta xem bà ấy như bề trên kính trọng có được không?”

Sắc mặt Minh Thành Hữu sa sầm lại, cuối cùng lạnh lùng trong mắt từ từ tan biến bởi vì Phó Nhiễm gọi hai chữ Thành Hữu. Hắn đưa tay kéo Phó Nhiễm qua.

“Hôm nay em theo anh một ngày, anh sẽ liền đáp ứng.”

“Tôi đang nói chuyện nghiêm chỉnh với anh.”

Trong đầu Phó Nhiễm xuất hiện lại gương mặt thon gầy và thần sắc tiêu tụy của Triệu Lan.

Minh Thành Hữu ôm cô đi đến phía trước.

“Hiện tại anh cũng đang rất nghiêm chỉnh nha, vô cùng đứng đắn nha.”

Đi dạo một lúc, Minh Thành Hữu nhìn ra Phó Nhiễm không yên lòng. Hắn để cô ngồi xuống ghế dài trên đường dành riêng cho người đi bộ, ngón tay vòng quanh đuôi tóc cô.

“Còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi?”

“Có phải anh rất khó tiếp nhận Triệu Lan hay không? Nhưng mà cha anh. . .”

Bàn tay Minh Thành Hữu đặt ở sau lưng Phó Nhiễm.

” Không có, nhưng bà ấy là người thứ ba, đây là sự thật không thể thay đổi được.”

“Nhưng. . . . Có thể bọn họ không thể kết hôn là có nỗi khổ tâm .”

“Phó Nhiễm”.

Tầm mắt Minh Thành Hữu khê hạ xuống.

“Nhưng đây là sự thật, không thể thay đổi.”

Phó Nhiễm há hốc miệng, chỉ có thể thấy tức cười, đúng là vậy ư?

Bất kể là có tình cảm hay không, không được luật pháp bảo vệ nên nhất định phải đeo tiếng xấu đi phá hoại gia đình người khác trên lưng.

Giữa hai đầu lông mày Minh Thành Hữu lộ vẻ không vui, tựa như rất có ác cảm với đề tài này. Phó Nhiễm đi hơi mệt một chút, đúng lúc vừa được nghỉ ngơi, cô buồn bã mất hồn, mím chặt môi muốn đem điều bí mật này chôn lại ở trong lòng.

Tâm tư rối loạn, tới nỗi mỗi lần nhìn thấy Minh Tranh cũng sẽ có cảm giác tội lỗi, cô giấu diếm lại là làm một người khác tổn thương. Phó Nhiễm khép mắt lại, sau đó ngửa mặt lên trời.

Ánh mặt trời chiếu thẳng vào mặt, cô đang nghĩ đến chuyện này, đột nhiên cảm giác được làn môi mềm mại, cảm giác đôi môi ấm áp lướt qua lướt lại trên đôi môi mình. Phó Nhiễm mở mắt ra, trong mắt là gương mặt của người đàn ông đẹp như vẽ phác thảo tỉ mỉ.

Hắn cạy ra môi cô ra muốn xâm nhập vào, lúc này Phó Nhiễm mới nghĩ tới chỗ này là nơi đông người qua lại. Cô đưa tay đẩy Minh Thành Hữu ra, ngồi dậy quả nhiên trông thấy có người che miệng đi qua, Phó Nhiễm gơ tay lên nhẹ lau, hung hăng liếc nhìn Minh Thành Hữu.

Hắn lơ đãng cười cười, lồng ngực phập phồng.

“Anh nghĩ em nhắm mắt lại là để anh hôn em.”

“Tự ỉnh đúng.”

Hai người đi dạo phố đúng là mò mẫm đi dạo, mới 11h trưa Phó Nhiễm lại bị Minh Thành Hữu kéo đi ăn cơm trưa.

Cô cảm thấy hần chính là cái thùng cơm.

Ngồi ở phòng bao bên trong nhà hàng, Minh Thành Hữu để Phó Nhiễm chọn món ăn, cô không thấy đói bụng nên tùy tiện chọn vài món. Minh Thành Hữu đợi món ăn đem lên hết xong, mang một đôi bao tay bắt đầu bóc tôm.

“Phó Nhiễm.”

“Hả?”

Cô uống nước nóng, thờ ơ đáp.

“Chuyện anh nói em suy nghĩ, đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Phó Nhiễm nắm chặt chiếc ly trong tay.

“Anh nói muốn sống cùng tôi một lần nữa”.

Minh Thành Hữu bóc tôm bỏ vào chén của Phó Nhiễm.

“Đúng.”

Cô giương mắt nhìn hần.

“Được rồi.”

Động tác trong tay Minh Thành Hữu chậm lại, không thể tin nổi ngẩng đầu lên, Phó Nhiễm thấy do dự trong đáy mắt hần, cô gấp tôm lên đưa vào trong miệng.

“Anh cũng nói thử yêu một lần, hợp hay không còn phải ở chung xem sao.”

Minh Thành Hữu bật cười, trong mắt có một chút nghiêm túc.

“Anh cho là em sẽ không đáp ứng. Hoặc là còn phải thử thách anh hơn nửa năm.”

” Có gì đâu mà thử thách? Gật đầu hay lắc đầu chỉ khác nhau một chữ, lựa chọn không khó khăn như vậy”.

Phó Nhiễm cố ra vẻ thoải mái vùi đầu vào chén ăn, cũng chỉ chính cô mới biết rõ nhất, đi tới bước này đối với cô mà nói là có rất nhiều khó khăn, cô tự hỏi đã suy nghĩ kỹ chưa? Con đường phía trước cô chưa nghĩ tới, nhưng một khi đã lựa chọn, cũng không có gì đáng phải hối hận.

Tính tình cô đơn giản, cho dù là ngã đau đến mức đầu rơi máu chảy, cùng lắm là nói một câu, được rồi, oán trách chính mình.

Phó Nhiễm uống nước, những chuyện này cũng chỉ là tính toán xấu nhất mà thôi.

Minh Thành Hữu đến bên cạnh cô, cởi đôi bao tay ra, hần đặt tay lên mu bàn tay Phó Nhiễm. Từ trước đến giờ là người có da mặt dày lại có những lúc không nói nên lời, có lẽ do Phó Nhiễm quá thẳng thắn khiến hần không kịp trở tay.

“Minh Thành Hữu.”

Phó Nhiễm đối xứng hô, ánh mắt hết sức chân thành nhìn hần.

“Hai năm qua, đến tận mấy ngày trước ý nghĩ của em vẫn luôn không thay đổi. Đêm đó rời khỏi Minh gia em không có ý nghĩ sẽ trở về.”

Minh Thành Hữu nghiêng nửa người trên tới gần, lắng nghe cô nói.

Nghĩ lại buổi tối hai năm trước, cô cầm hành lý dứt khoát đi ra cửa chính, thậm chí còn bị Lý Vận Linh tát một cái. Minh Thành Hữu nghĩ đến nhiều việc, đoạn ký ức này mãi mãi quanh quẩn trong đầu hần, không có cách nào có thể quên được.

Hần khẽ khếp mi lại, như bị ánh nắng ngoài cửa sổ làm chói mắt.

Khi bình tĩnh trở lại đã bỏ lỡ những lời Phó Nhiễm vừa nói, Minh Thành Hữu nhìn gương mặt cô chăm chăm, thấy Phó Nhiễm không hề chớp mắt như muốn nhấn chìm hần vào trong đáy mắt.

“Bây giờ anh lại nói muốn bắt đầu lần nữa, Minh Thành Hữu, em đã đi đến bước này chính là nghiêm túc. Cũng hi vọng thái độ của anh cũng giống em.”

Khoé môi Minh Thành Hữu trở nên thẳng tắp, nghe lời của cô, nặng nề gật đầu.

Động tác lúc này cũng cứng ngắt mà vô lực.

Hắn dày công giăng một chiếc lưới khổng lồ muốn Phó Nhiễm bước từng bước một đi vào trong đó, thấy cô chân chữ đi vào lỗ hổng, Minh Thành Hữu lại giật mình mất đi hơi sức thu lưới, chưa bao giờ thấy một mối ùn ùn kéo tới như vậy, hắn đưa tay ôm Phó Nhiễm vào trong ngực.

“Lúc này không phải là nói chuyện thoải mái như vậy sao?”

Minh Thành Hữu để cằm lên đỉnh đầu cô.

“Em có biết, từ trước đến giờ anh luôn một lòng.”

“Em không biết.”

Giọng điệu cô mang theo vẻ nũng nịu, phụ nữ mà rơi vào tình yêu mà nói rất cuộc là đều giống nhau.

Ăn cơm xong hai người ra khỏi nhà hàng, Phó Nhiễm đưa Minh Thành Hữu đi tới trung tâm mua sắm, lễ mừng năm mới nhất định phải tới nhà Vụ Dữu chúc tết. Minh Thành Hữu chỉ vào một chiếc TV 56 inch.

“Mua cái này đi, để ở phòng khách xem ti vi cũng không tệ.”

Phó Nhiễm kéo hắn đi.

“Phòng khách nhà chú làm gì có chỗ để chiếc TV này?”

Hướng chi, dù sao Vụ Dữu vẫn là sinh viên, theo ý của Phó Nhiễm, không thể nuông chiều quá, cô muốn đi mua cho Vụ Dữu chiếc đồng hồ đeo tay, lần trước đi dạo phố Vụ Dữu đã nói là thích, chỉ ngại giá tiền quá đắt nên miễn cưỡng kéo Phó Nhiễm rời cửa hàng.

Minh Thành Hữu đứng ở bên cạnh cùng Phó Nhiễm chọn đồng hồ, ngẩng đầu lên thấy Vụ Ứng Nhụy đi qua, hiển nhiên là cô cũng chú ý tới bên này, ánh mắt sa sầm nhìn chằm chằm hai người trong cửa hàng.

Ánh mắt Minh Thành Hữu lạnh lùng, nhìn cô cũng giống như nhìn thấy người không quen biết, nhìn sang một bên là Vương Như Đình ở bên cạnh, đang nói chuyện cùng Vụ Ứng Nhụy, thấy hai người trong cửa hàng, bước chân cô ta chợt dừng lại, đưa tay kéo ống tay áo Vụ Ứng Nhụy.

“Nhìn kìa!”

“Đi thôi.”

Vụ Ứng Nhụy thu hồi thần sắc, kéo Vương Như Đình tiếp tục hướng về phía trước.

“Nhụy Nhụy, tớ nghĩ đến tớ thiếu một chiếc đồng hồ đeo tay, lần trước ở chỗ này thấy thích một chiếc, đi, theo tớ vào xem một chút.”

Vụ Ứng Nhụy nhún mày.

“Đừng, chúng ta đi mua quần áo trước thôi.”

Người đã bị Vương Như Đình lôi vào trong cửa hàng, Phó Nhiễm nghe thấy tiếng động hơi ngẩng đầu, vẻ mặt hồ hững, cũng không chào hỏi, chỉ cúi đầu tiếp tục chọn lựa.

“Ui, còn rất ngang ngược.”

Vương Như Đình khẽ giọng nói bên tai Vụ Ứng Nhụy.

“Như Đình, chúng ta đi thôi.”

Vụ Ứng Nhụy cầm tay Vương Như Đình muốn kéo cô ta ra ngoài, dù sao cũng không phải là cô không biết tính khí của Vương Như Đình.

“Nhụy Nhụy, tớ tới để mua đồng hồ đeo tay, cậu kéo tớ làm gì?”

Vương Như Đình đi tới bên cạnh Phó Nhiễm, thấy cô đang chọn lựa một cái kiếu dáng nữ.

“Cái này hình thức không tệ, cũng lấy cho tôi xem.”

“Được, chờ chút.”

Nhân viên phục vụ cầm chiếc giồng hệt chiếc Phó Nhiễm đang cầm trong tay đưa cho Vương Như Đình.

Phó Nhiễm cầm lên một chiếc khác giao cho nhân viên phục vụ.

“Là chiếc này.”

“Cũng lấy chiếc này cho tôi xem một chút.”

Vưu Ứng Nhụy giận tái mặt.

“Như Đình, cậu làm cái gì đấy?”

“Tớ mua đồng hồ mà, Nhụy Nhụy, cậu xem đi, chiếc này không tệ chứ?”

Minh Thành Hữu thuận thế đưa tay ôm eo Phó Nhiễm.

“Em ở đây đợi một lát, anh đi tính tiền.”

“Không cần.”

Phó Nhiễm nhận lấy hóa đơn nhân viên phục vụ đưa tới.

“Đây là em chọn cho Vưu Dữu.”

Minh Thành Hữu đưa tay đẩy ra ngoài.

“Đợi em chọn chiếc khác, anh đỡ phải nghĩ nên mua cái gì.”

Đột nhiên Vương Như Đình ở bên phát ra một câu.

“Giả bộ.”

Minh Thành Hữu cúi đầu nói mấy câu cùng Phó Nhiễm, ánh mắt liếc sang, cũng chỉ là tùy ý lướt qua, đột nhiên đẩy mắt tràn đầy vẻ âm u, làm cho người ta có cảm giác sợ hãi, Vưu Ứng Nhụy vội vàng nháy mắt ý bảo Vương Như Đình đừng mở miệng nữa.

Minh Thành Hữu ký hết hóa đơn chuẩn bị rời đi, Vương Như Đình cao giọng.

“Tam Thiếu, Phó tiểu thư, mắt của tôi thật tồi, lúc này mới nhận ra hai người.”

Minh Thành Hữu như cười như không.

“Hóa ra là Vương tiểu thư.”

“Các người cũng tới mua đồ, đồng hồ ở cửa hàng này kiếu dáng rất đẹp, tôi rất thích.”

Phó Nhiễm nhận lấy chiếc túi nhân viên phục vụ đưa tới.

“Đi thôi.”

Minh Thành Hữu gạt đầu, ôm cô đi ra ngoài, đi qua trước mặt Vương Như Đình thì Phó Nhiễm dừng lại, cầm túi lên khẽ giơ giơ trước mặt cô ta.

“Lần tới nhìn trúng đồ phải thừa dịp mua sớm, mất vụng về thì không sao, nhanh tay là được.”

Vương Như Đình tức giận mặt đỏ bừng, đưa tay chỉ chỉ hai bóng lưng rời đi, Vưu Ứng Nhụy đánh vào tay của Vương Như Đình, xoay người đi sang phương hướng khác.

“Nhụy Nhụy.”

Vương Như Đình đuổi theo Vưu Ứng Nhụy.

“Cậu làm gì thế, làm tay tớ đau chết.”

“Như Đình, là cậu cố ý, một hai lần còn chưa tính.”

Vưu Ứng Nhụy khoanh tay trước ngực.

“Cậu rõ ràng muốn trút giận cho tớ, nhưng bây giờ đang tính toán chuyện gì? Cậu hãy thành thật nói cho tớ biết, có phải chính cậu thích Tam Thiếu hay không?”

“Cậu nói cái gì vậy? “

Vương Như Đình dứt khoát dậm chân.

“Cậu. Nhụy Nhụy, làm sao cậu nói chuyện kiểu đó chứ?”

“Nếu không tớ rất khó tìm được lý do hợp lý để giải thích cho hành động như vậy của cậu.”

“Nhụy Nhụy?”

Vương Như Đình khó có thể tin nổi nhìn cô chằm chằm.

“Tớ không vì cậu thì vì ai?”

“Ai biết được.”

Vương Như Đình tức tối vung tay ra.

“Nếu nói như vậy thì coi như không có gì, coi như tớ ăn no rồi việc đi.”

Vưu Ứng Nhụy thấy Vương Như Đình tức giận, cô xoay người đi về phía bên kia, bước chân không khỏi tăng nhanh, trong lòng cảm thấy bị đè nén nặng nề tới thở không nổi.

Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm đi đến đứng ở trước thang máy, Minh Thành Hữu như cười như không, ngón trỏ chỉ chỉ cô.

“Để làm gì?”

“Miệng lưỡi rất lợi hại nha.”

Vưu Ứng Nhụy thấy Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm vừa nói vừa cười lên đến lầu ba, cô đứng ở cửa cầu thang, bước đi khó khăn, mãi không thể bước tiếp.

“Này, thật ngại, xin nhường nhường.”

Giọng nói có vẻ không kiên nhẫn truyền đến từ phía sau.

Vưu Ứng Nhụy lùi lại một bước, hai bóng người đã biến mất không thấy trong tầm mắt nữa.

92. Chương 92

Chương 92: Nói với cô ba chữ

Vưu Ứng Nhụy không có can đảm đi tới nữa, cô cũng không có dũng khí nhìn Phó Nhiễm thân mật cùng Minh Thành Hữu, làm cho Vương Như Đình tức giận rồi đi càng là bất đắc dĩ, dựa vào tính khí của Vương Như Đình thì không chừng cô ta còn có thể gây ra chuyện gì nữa, nhưng nếu thật là như thế, vậy thì Minh Thành Hữu làm sao có thể bỏ qua cho cô.

Vưu Ứng Nhụy đứng yên tại chỗ, không có biết bao nhiêu người đi qua đi lại, cô đưa tay vào bên trong túi xách, đầu ngón tay trượt trên màn hình, ngón tay cái đặt tại phím call lại chậm chạp không dám ấn xuống, cảm thấy phiền lòng ghê gớm, cô đứng yên tại chỗ chần chừ không tiến lên phía trước.

Trong cửa hàng, người qua lại càng lúc càng nhiều, lướt qua vai cô, có người đụng vào làm cô lảo đảo.

Vưu Ứng Nhụy lơ đãng ngẩng đầu nhìn về lầu ba, thấy Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm đứng ở trước một cửa tiệm, hần tự nhiên ôm Phó Nhiễm vào trong ngực, cho dù cách một khoảng cách khá xa, cũng có thể cảm thấy rất tình cảm, người phụ nữ kia là người hần thật lòng muốn che chở.

Minh Thành Hữu nói tim của hần trống rỗng, khoe miệng Vưu Ứng Nhụy khẽ nhếch lên nụ cười lạnh, có lẽ là lúc đối mặt với cô mới trống rỗng?

Vưu Ứng Nhụy lái xe tới Trung Cảnh Hào Đình, cô lấy từ sau cốp xe vài thứ xách ra ngoài, đi vào phòng bếp rồi để vào trong tủ lạnh.

Suy nghĩ đã đến lúc, cô gửi một tin nhắn cho Minh Thành Hữu, nói cho hần biết là cô đang ở Trung Cảnh Hào Đình, phá hư chuyện của hần cô không dám làm. Vưu Ứng Nhụy chỉ sợ Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm đến, nhưng nếu là vô tình thì không sao, lỡ đụng mặt nhau, khó tránh khỏi sẽ cho là cô cố ý.

Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm về nhà, hai người tuyệt trước cổng lớn Phó gia đã chảy thành một vũng nước đá. Một cảnh hơi thương cảm nhưng không ảnh hưởng đến tâm tình của hai người.

Phó Nhiễm xách túi đồ chuẩn bị đi vào, Minh Thành Hữu đưa tay hơi dùng sức kéo cô sát vào trong ngực mình.

“Cứ như vậy mà đi?”

“Chẳng lẽ anh còn muốn vào trong nhà ngồi một chút?”

“Hôm nay không vào!! “

Minh Thành Hữu đặt hai tay lên bả vai Phó Nhiễm.

“Nhưng em phải nói với ba mẹ, chúng ta lại yêu nhau.”

Phó Nhiễm cúi thấp đầu, đúng lúc tầm mắt nhìn vào cổ Minh Thành Hữu, bởi vì đang nói chuyện mà yết hầu hần khẽ lên xuống mang theo nét hấp dẫn đặc trưng của đàn ông. Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Minh Thành Hữu.

“Biết rồi.”

Khoe miệng hần thoáng cười, cúi đầu hôn nhẹ lên gò má cô.

Phó Nhiễm mỉm cười, thấy Minh Thành Hữu đặt ngón tay lên chỉ chỉ vào khoe miệng mình, cô hiểu ý, nhón chân lên lại gần.

Sau khi nhìn Phó Nhiễm đã đi vào cửa chính, Minh Thành Hữu lấy di động ra, trên màn hình có hiển thị tin nhắn chưa đọc.

Hần đóng cửa xe rời đi, tay phải căng thẳng đặt trên tay lái, hạ thấp cửa sổ xe xuống một chút, gió lạnh thấu xương mãnh liệt thổi vào qua khe hở nhanh như tia chớp, khiến mái tóc ngắn của Minh Thành Hữu bay bay. Kính chiếu hậu bên trong phản chiếu con người sắc bén u ám, nhìn không tới đáy.

Minh Thành Hữu lái xe vào trong gara, đóng sầm cửa sau đó bước ra.

Ở trước cửa, hần không thấy giày của Vưu Ứng Nhụy, Minh Thành Hữu kéo tủ giày ra, lúc này mới phát hiện ra là cô giấu giày của mình đi.

Cố gắng kìm nén cơn thịnh nộ trong lòng, Minh Thành Hữu thay dép, bên trong phòng khách tràn ngập mùi thức ăn mê người. Hần đi tới trước bàn ăn, thấy năm món ăn đầy đủ hương vị được dọn trên bàn, xuyên qua cửa kéo của phòng bếp, mơ hồ có thể thấy bóng dáng đang bận rộn qua lớp kính mờ.

Vưu Ứng Nhụy kéo cửa đi ra, trên người mặc tạp dề, tay phải cầm một đĩa thủy tinh tôm rang bóc vỏ.

“Thành Hữu, anh đã về, còn món canh nữa, có thể ăn cơm rồi.”

Minh Thành Hữu kéo ghế ra ngồi xuống, ánh mắt nhìn qua sáu món ăn trên bàn.

Vưu Ứng Nhụy không biết làm nhiều món, nhưng đối với Minh Thành Hữu mà nói sáu món này lại có ý nghĩa rất lớn.

Những tức giận trong lòng khi này chùng xuống, Vưu Ứng Nhụy cầm chén đĩa đưa cho Minh Thành Hữu.

” Ném thử một chút, xem tài nghệ nấu nướng của em đã tốt chưa?”

Cô căn bản là sống trong an nhàn sung sướng, trở về Vưu gia mặc dù điều kiện không bằng Phó gia, nhưng cha mẹ Vưu coi cô như báu vật đều hết sức cưng chiều, đừng nói là xuống bếp, ngay cả chuyện rửa chén cũng sẽ không cho Vưu Ứng Nhụy nhúng tay vào.

Ngày mới ra nước ngoài kia, Minh Thành Hữu không muốn nhớ lại. Nhưng mấy món ăn này của Vưu Ứng Nhụy lại không thể không có ý nghĩa đối với hắn.

Khi đó hắn bận rộn chuyện làm ăn, tình cảm bị tổn thương khiến tính khí nóng nảy, động một chút là ném bát hay đập bàn là chuyện thường xảy ra.

Người giúp việc trong nhà bình thường không quá ba ngày cũng sẽ bỏ của chạy lấy người, Vưu Ứng Nhụy ở cùng hắn, hắn đập thứ gì thì cô ở bên cạnh dọn dẹp cái đó. Minh Thành Hữu không nghe thấy tiếng động trong phòng khách, có một lần xuống lầu nghe được động tĩnh trong phòng bếp, còn tưởng rằng người giúp việc mới tới, hắn giận không kiềm chế được kéo cửa phòng bếp ra.

Nghe Vưu Ứng Nhụy nói, đó là lần đầu tiên cô xuống bếp.

Có thể là đã quen với cuộc sống có cơm đến tận miệng, lúc đầu sôi không biết để ráo nước mới cho vào chảo, nên bị dầu sôi bắn tung tóe ra đầy hai cánh tay cô, trong trí nhớ của Minh Thành Hữu vẫn còn như mới, tất cả khoảng chừng hai mươi vết nước phỏng trên tay nhìn thấy mà ghê, Vưu Ứng Nhụy sợ tới mức lấy tay che mặt, bị đau đứng im ở phòng bếp.

Minh Thành Hữu cảm giác được bóng dáng trong đáy mắt, nhìn thấy bộ dạng Vưu Ứng Nhụy thét chói tai khổ sở, mới phát hiện người phụ nữ bên cạnh hắn trước đó vốn có cuộc sống như tiên.

Sau đó Vưu Ứng Nhụy mua sách dạy nấu ăn rồi tới lớp học nấu ăn do người Hoa dạy, từ một người không biết thái rau biến thành một người có thể nấu ăn ngon đạt tiêu chuẩn, đầu tiên

Minh Thành Hữu không hề kiêng nể, bởi vì giữa hai người họ, người vĩnh viễn phải nhân nhượng là Vưu Ứng Nhụy.

Mới bắt đầu cô làm không tốt lắm, dầu muối tương dấm đều cho hết vào, bận nửa ngày nấu mấy món ăn chỉ chờ Minh Thành Hữu nói dù là một câu có tiến bộ. Nhưng hắn lười phải nói chuyện cùng cô, bình thường chỉ vung tay hất khăn trải bàn lên.

“Có phải trong nhà nghèo đến mức không có tiền để tìm người giúp việc?”

Vưu Ứng Nhụy để đĩa xuống, yên lặng ngồi xổm người xuống dọn dẹp bữa bãi dưới nền nhà.

Dần dần, Minh Thành Hữu thay đổi thái độ đối với cô, đầu tiên là không bài xích, sau đó lại là cưng chiều, cuối cùng phát triển trở thành vô cùng cưng chiều, hắn không hề keo kiệt vật chất đối với cô, thậm chí hi vọng cô tiêu xài tự nhiên.

Vưu Ứng Nhụy bưng nồi canh từ phòng bếp để lên trên bàn, lại tới xới cơm cho Minh Thành Hữu, hắn cầm chiếc đĩa bằng bạc gấp tôm nõn bỏ vào trong chén của Vưu Ứng Nhụy.

“Chúng ta có thể đi ra ngoài ăn, em đỡ phải bận rộn trong bếp nửa ngày.”

Vưu Ứng Nhụy khẽ nhếch cằm lên.

“Ăn ở bên ngoài lại không thể bằng ở nhà được .”

Thấy dáng vẻ hắn như có điều suy nghĩ , Vưu Ứng Nhụy nuốt cơm xuống.

“Thành Hữu, chuyện ngày hôm nay thật xin lỗi. Tính khí Như Đình là như vậy, em cũng đã nói qua với cô ấy. Bọn em là bạn bè nhiều năm, em biết rõ cô ấy không có ý xấu.”

Nhớ tới Vương Như Đình nhiều lần gây hắn, hai đầu lông mày Minh Thành Hữu nhíu lại có chút không vui.

“Ứng Nhụy, có vài người là ít tiếp xúc một chút, nói không chừng ngày nào đó đầu óc em cũng sẽ bị dạy hư.”

Vưu Ứng Nhụy không che giấu được nụ cười trên khóe miệng.

“Anh nói cái gì đấy?”

“Em mới về không được bao lâu, mấy ngày này ở nhà bên cạnh cha mẹ em nhiều một chút, đi ra ngoài du lịch cũng được.”

Sao Vưu Ứng Nhụy nghe lại không hiểu ý tứ của Minh Thành Hữu, cô cầm đũa khều nhẹ thức ăn.

“Thành Hữu, em ở lại qua 15 tháng Giêng rồi lại đi. Hôm đó sinh nhật anh em có thể ở cùng với anh không?”

Minh Thành Hữu nhìn chăm chú về phía cô không chớp mắt, theo quan hệ bây giờ của hắn và Phó Nhiễm, không thể nào có thể có lý do thoái thác trong sinh nhật được.

“Không được.”

Minh Thành Hữu không hề tránh ánh mắt của Vưu Ứng Nhụy, ánh mắt cô dần dần ảm đạm, mệt mỏi nhếch miệng.

” Được! Em biết rồi.”

Đứng dậy lấy cho Minh Thành Hữu chén canh, Vưu Ứng Nhụy ngược mặt lên nhìn động tác nhai của Minh Thành Hữu, hắn ngẩng đầu lên bốn mắt đụng vào nhau, đáy mắt cô buồn bã tránh không khỏi ánh mắt của Minh Thành Hữu, hắn khẽ nhếch môi.

“Sang năm đi, sang năm sinh nhật anh sẽ cho em tham dự.”

Ánh mắt Vưu Ứng Nhụy sáng lên, gương mặt tươi tắn ngay lập tức.

“Được.”

Cô không ngừng gặt đầu, Minh Thành Hữu thuận miệng nói một câu cũng là có ý, khóe mắt Vưu Ứng Nhụy khẽ nhú lại, nhiều lắm là còn có một năm, nhất định có thể hắn đã đoạn tuyệt sạch sẽ với Phó Nhiễm.

Vưu Ứng Nhụy gấp thức ăn cho hắn, sáu món ăn hôm nay đều là những món Minh Thành Hữu thích. Thời gian ở nước ngoài Vưu Ứng Nhụy vì khẩu vị của hắn nên thường xuyên tập nấu mấy món này. Hôm nay những thứ này đã thành chuyên môn của cô.

Ăn cơm xong, Vưu Ứng Nhụy dọn dẹp qua loa, việc rửa chén không cần cô phải làm, ở nhà Minh Thành Hữu có người giúp việc.

Cô ở Trung Cảnh Hào Đình không bao lâu thì đi về.

Minh Thành Hữu lên lầu tắm rửa qua, thay quần áo đi vào phòng tập thể hình, máy chạy bộ ở phía sau nhưng hắn lại không tới chạy. Minh Thành Hữu cầm di động đi tới cửa sổ, đưa tay kéo rèm cửa sổ ra, những cột đèn bên trong vườn không ngừng biến đổi màu sắc đan xen chiếu lên gương mặt hắn, càng làm đôi mắt u ám thêm nổi bật.

Hắn bấm số di động của Phó Nhiễm, đầu bên kia rất nhanh đã nghe máy.

“Alo?”

Minh Thành Hữu nghe thấy có giọng nói truyền đến, bên cạnh hơi ồn ào.

” Em ở đâu?”

“Em ở nhà.”

Dường như Phó Nhiễm đi qua một bên.

“Có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì thì không thể gọi cho em sao?”

Một cánh tay Minh Thành Hữu ôm ở trước ngực, bả vai dựa lên vách tường.

“Chuyện của chúng ta, em đã nói với cha mẹ chưa?”

Phó Nhiễm ập ứng.

“A, ừ.”

“Là Thành Hữu hả? Tiểu Nhiễm, bảo Thành Hữu tới nhà đón giao thừa.”

Là giọng nói của Phạm Nhân truyền đến, Phó Nhiễm càng tỏ ra không được tự nhiên, giống như Phạm Nhân đang ở bên cạnh cô.

“Mẹ đừng nói vậy? Sao có thể tới nhà chúng ta đón giao thừa được chứ, anh ấy luôn đón giao thừa với người nhà.”

Cũng đúng, nếu Minh Thành Hữu đáp ứng mà nói, không phải là Từ Hy Thái hậu không thể đánh chết hắn. Phạm Nhân cũng không kiên trì nữa.

” Vậy thì qua năm mới tới đây. Đúng rồi, không phải là con cũng phải tới Minh gia sao?? Chuyện đó.....”

Giọng nói phía sau rất nhỏ, có lẽ là kéo Phó Nhiễm tới bên cạnh nói.

Cô không biết nên làm sao giờ cỡ đầu hàng.

“Mẹ, lúc này thì chưa đâu, chuyện mới bắt đầu mà, mẹ đừng nói vậy.”

Phó Nhiễm nói xong liền đi ra ngoài chỗ yên tĩnh, gió lạnh ban đêm khẽ thổi lùa vào gáy lại không cảm thấy lạnh, sau khi về nhà cô liền lên lầu thay đồ mặc ở nhà, khoác áo lông ngắn màu trắng bên ngoài, Phó Nhiễm đút tay vào túi áo.

“Ăn cơm tối xong rồi hả?”

“Ăn rồi.”

Giọng Minh Thành Hữu rất nhỏ.

Cô tiện tay kéo cành hoa xuống, da tay cô trắng nõn nà như mây liễu. Phó Nhiễm muốn ngắt bông hoa xuống nhưng nhìn bông hoa đang nở rất đẹp lại không đành lòng.

Minh Thành Hữu đặt một tay lên song cửa sổ, nửa người trên nghiêng ra ngoài cửa sổ.

“Đêm giao thừa anh phải ở nhà cùng mẹ.”

“Em biết rồi. “

Tay Phó Nhiễm dính đầy mùi hoa.

“Đúng rồi, mẹ đối với chuyện của chúng ta?”

“Anh sẽ nói với mẹ sau.”

“Vậy anh nói thật tốt vào.”

Trong lòng Phó Nhiễm không khỏi lo lắng, sợ rằng Lý Vận Linh sẽ không dễ dàng đồng ý chuyện của bọn họ.

“Mấy ngày mừng năm mới, em muốn đi theo cha mẹ tới nhà họ hàng chúc tết. Thời gian ở nhà cũng không nhiều.”

Trong điện thoại di động truyền đến tiếng cười yếu ớt của hắn.

“Là sợ anh nhớ em đúng không?”

Phó Nhiễm cười không trả lời ngay.

“Đi nghỉ ngơi đi! Cha em vẫn đang chờ em đánh cờ đấy.”

Minh Thành Hữu tắt điện thoại, ánh mắt nhìn về bầu trời đêm xa xăm.

Đến đêm giao thừa Minh Thành Hữu mới trở về Minh gia, vừa vào nhà liền nghe tiếng nói cười bên trong phòng khách. Vưu Ứng Nhụy mua đồ tới chúc tết, Minh Vành cũng ở đây, Lý Vận Linh nắm tay Vưu Ứng Nhụy không biết nói những gì khiến ấy người cười vui vẻ.

Khác với Triệu Lan, ở phương diện này thì Lý Vận Linh đều biết tự điều chỉnh, gương mặt được chăm chút cẩn thận không khác gì so với hai năm trước. Minh Thành Hữu đi vào, Minh Vành từ trên ghế salon đứng dậy ôm lấy hắn.

” Có em dâu mới cũng không nói với anh một tiếng”.

Minh Thành Hữu lui người lại.

” Nói bậy gì đó?”

“Còn không thừa nhận?”

Minh Vành cợt nhả nhìn về Lý Vận Linh.

” Ngay cả mẹ cũng đã tiếp nhận nàng dâu này rồi. Thành Hữu, bản lãnh che giấu của cậu ngày càng tăng nữa nha?”

Minh Thành Hữu đi tới trước ghế sa lon, Vưu Ứng Nhụy then thùng cúi đầu, hắn ngồi vào bên cạnh Lý Vận Linh, nụ cười trong mắt từ từ thu lại, lời nói nghiêm nghị.

“Nhị ca, chuyện này không có mấy người biết. Nhưng nếu truyền ra ngoài em sẽ trách anh đầu tiên. Hơn nữa, hiện tại em cũng có người yêu, anh cũng biết, là Phó Nhiễm.”

Lý Vận Linh nắm chặt tay Vưu Ứng Nhụy, có mấy phần hận ‘rèn sắt không thành thép’ tức giận.

“Nhị ca con tới ta đã nói qua với nó. Thành Hữu, những lời này con nói sau lưng còn chưa tính, tại sao có thể nói trước mặt Nhụy Nhụy?”

“Bác gái, con không sao.”

“Thành Hữu, cậu yên tâm!”

Mặc dù Minh Vành không biết chuyện bên trong, nhưng cách sinh tồn trong ngôi nhà này hắn biết rất rõ ràng.

“Anh trở về chỉ là hỏi thăm sức khỏe mẹ. Hai ngày sẽ trở về.”

“Đứa nhỏ chết tiệt này, sống ở ngoài hai năm tính tình không thay đổi, càng ngày càng không dạy dỗ được “.

Ngón trỏ Lý Vận Linh chỉ vào Minh Thành Hữu.

Hắn làm ngơ, con người đen tối liếc nhìn Vưu Ứng Nhụy.

Lý Vận Linh mở hộp trang sức đặt trên bàn ra, bên trong có một vòng ngọc màu xanh biếc. Vưu Ứng Nhụy hiểu được ý của bà, cuống quýt xua tay.

“Bác gái, cái này không thể được, quá quý giá.”

“Chiếc vòng tay này ban đầu là có một đôi, một chiếc ta đã cho Phó Nhiễm, nhưng mà đã bị vỡ.”

Lý Vận Linh kéo tay Vưu Ứng Nhụy lại, đeo vòng vào tay cho cô.

Minh Thành Hữu cảm thấy như có thứ gì đó đâm vào mắt, hắn không hề nghĩ là Lý Vận Linh chịu đem vậy quý trọng như vậy đưa cho Vưu Ứng Nhụy. Thật ra Vưu Ứng Nhụy chỉ cần thích gì, hắn cũng có thể mua, nhưng liên quan đến ý nghĩa quan trọng

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn sang hướng khác, giữa hai đầu lông mày nhíu lại thành hình chữ xuyên (chữ 川), Minh Vành cũng nhận ra mấy người này có chút quái dị, hắn chọn cách im lặng ngồi bên cạnh.

Vưu Ứng Nhụy khẽ vuốt chiếc vòng ngọc trên tay, vui mừng nói.

” Cảm ơn bác gái.”

Buổi tối giao thừa, Vưu Ứng Nhụy trở về nhà, mặc dù Lý Vận Linh có giữ lại nhưng cô kiên trì rời đi, nói ở nhà chỉ có cha mẹ, bọn họ cần có người làm bạn.

” Nhụy Nhụy rất hiếu thảo!!”.

Lý Vận Linh khẽ nói một câu, Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên nhìn giá sách, hình Minh Vân Phong đặt ở chính giữa, vẫn nghiêm trang như trước.

Ăn cơm tất niên xong, Phó Nhiễm cùng Phạm Nhân và Phó Tụng Đình ở trong phòng khách xem tiết mục cuối năm, di động liên tục nhận được tin nhắn chúc mừng năm mới, đều là những từ lặp đi lặp lại, không biết là do ai nghĩ ra, Phó Nhiễm cũng chọn một câu chúc ngắn gửi đi một loạt.

Phạm Nhân cầm ly trà ướp hoa trong tay đưa cho cô, Phó Nhiễm dần dần có chút không yên lòng, màn hình di động vẫn không có nhắc nhở nhắc nhở tin nhắn tới, cô nhét di động vào miếng đệm dựa phía sau lưng, ánh mắt nhìn đồng hồ treo trên tường chằm chằm.

Cô do dự không biết có nên gọi cho Minh Thành Hữu hay không??

Màn hình TV chiếu tiểu phẩm hài làm Phạm Nhân cùng Phó Tụng Đình cười vui vẻ, Phó Nhiễm cầm di động lên, giống như là màn hình cảm ứng đột nhiên rung lên, số điện thoại hiển thị là Minh Thành Hữu gọi tới.

Phó Nhiễm vừa nhìn thời gian, đã gần bước qua rạng sáng.

Cô bấm phím trả lời.

“Alo?”

Đầu dây bên Minh Thành Hữu rất yên tĩnh, giọng nói người đàn ông lạnh nhạt mà đanh thép.

“Đến thư phòng đi.”

Phó Nhiễm ngẩn ra, không hiểu ý của hắn.

“Nhanh lên một chút.”

Minh Thành Hữu lên tiếng thúc giục.

Phó Nhiễm đang ngồi trên ghế sa lon liền đứng dậy, mang dép đi lên lầu, cô bước vào bên trong thư phòng, lộ ra tiếng thở phì phì.

“A... “

Minh Thành Hữu buồn cười.

“Giống như để cho em chạy đuổi theo người lên lầu vậy?”

“Minh Thành Hữu!”

Phó Nhiễm kéo rèm cửa sổ, đẩy cửa sổ ra.

“Còn trơ tráo như vậy không cần thận em sẽ trị anh.”

Trước cửa lớn, người đàn ông đẹp trai tuấn lãng như Atula cầm bó hoa trong tay hướng tới phía Phó Nhiễm vậy vậy, cô đặt một tay trên bệ cửa sổ, trong mắt mờ mịt như sương mù.

” Làm sao anh biết thư phòng ở nhà em có cửa sổ hướng về phía cửa?”

“Anh điều tra khắp nhà em.”

Minh Thành Hữu đem hoa đặt ở mui xe màu đen, thân thể lười biếng dựa lên cửa sổ xe, đôi chân dài đan vào nhau.

“Đang làm gì vậy?”

“Đang xem ti vi. “

Phó Nhiễm học theo bộ dáng của hắn, cũng bắt đầu đan hai chân.

“Muốn vào trong ngồi một chút không?”

“Không. “

Minh Thành Hữu thấy mình thở ra hơi ấm trong không khí lạnh giá.

“Anh tới là muốn nói chuyện với em như thế này.”

“Được rồi.”

Trong nhà Phó Nhiễm đang mở máy điều hòa không khí, cô đứng ngoài cửa sổ cảm thấy lạnh, tiện tay với chiếc áo khoác ban ngày đặt ở trên bàn sách.

“Anh lạnh không?”

“Em xuống sưởi ấm cho anh sao?”

Phó Nhiễm có thể đoán được hần càng nói càng không đứng đắn.

“Anh sợ lạnh thì chui vào trong xe đi.”

Minh Thành Hữu lui người ra để Phó Nhiễm thấy cửa sổ xe mở rộng.

“Bên trong đang mở điều hoà, anh dựa vào như vậy không cảm thấy lạnh.”

“Hôm nay anh đã làm những gì?”

“Ăn cơm, ngủ.”

Minh Thành Hữu suy nghĩ một chút.

“Lái xe.”

Phó Nhiễm không kìm được bật cười.

“Em kể cho anh nghe câu chuyện cười nhé.”

Minh Thành Hữu gật đầu.

Bởi vì cách xa Phó Nhiễm không thể nhìn được, thấy hần không nói lời nào, cô quay người lại chuẩn bị đi xuống.

” Là trước kia ở ngôi chùa trên ngọn núi có vị hoà thượng sao?”

Minh Thành Hữu nghĩ cái chuyện cười như vậy, khoe miệng không nhịn được co quắp.

“Không phải! “

Phó Nhiễm mở miệng nói.

“Anh về ngủ đi.”

“Oh?”

Hiển nhiên hứng thú của Minh Thành Hữu dâng cao.

“Lại nghĩ lung tung gì thế??”

Phó Nhiễm nghiêm nghị.

“Em bắt đầu nói nha, có một tên ký giả đến phỏng vấn một đám chim cánh cụt. Cô ấy hỏi, bình thường cậu hay làm gì? Chim cánh cụt thứ nhất nói: ăn cơm, ngủ, đánh Đậu Đậu, con thứ hai cũng là trả lời như vậy, mãi cho đến con cuối cùng, chim cánh cụt nhỏ nói: ăn cơm, ngủ. Ký giả cảm thấy rất kỳ quái liền hỏi: làm sao cậu không đánh Đậu Đậu? Tiểu chim cánh cụt lệ rơi đầy mặt nói: bởi vì tôi chính là Đậu Đậu à.”

Minh Thành Hữu khó có thể kiềm chế, giọng nói Phó Nhiễm trong trẻo.

“Như thế nào, cười đã chứ?”

“Từ trước tới giờ chưa từng nghe qua.”

Minh Thành Hữu lấy bao thuốc lá từ trong túi quần ra.

“Lần đầu tiên em nghe khẳng định là không thấy buồn cười chứ?”

“Đúng vậy, em cười rất ít.”

“Xem ra em và ký giả này ngu ngốc giống như nhau, nghe được câu trả lời không cần hỏi cũng có thể biết nó gọi là Đậu Đậu.”

“ ”

Phó Nhiễm thấy người đàn ông có động tác nâng một tay lên.

” Anh hút thuốc sao?”

Cô nhớ hai năm trước Minh Thành Hữu cũng có hút, nhưng cũng không đến mức nghiện.

“Ít hút thuốc thôi, không tốt với thân thể.”

Ngón tay Minh Thành Hữu dừng lại, hắn đem thuốc lá ngậm trong miệng, nhưng vẫn chưa châm lửa.

“Được rồi.”

Phó Nhiễm nhón chân lên nghiêng người ra bên ngoài xem.

“Mấy ngày nay có việc gì không?”

“Ở nhà với mẹ anh, bà hay nói anh không bên cạnh bà nhiều lắm. Ngày mai còn muốn đi viếng mộ cha.”

Phản ứng đầu tiên của Phó Nhiễm nghĩ đến Triệu Lan, giọng điệu cô mềm nhũn thử dò xét

“Cha anh... ông ấy được chôn cất ở đâu?”

“Thanh Sơn.”

“Thanh Sơn?”

Phó Nhiễm giật mình.

“Xa như vậy?”

“Địa điểm là mẹ anh chọn, gần sông kề núi. Anh cũng có xem qua, coi như là một nơi rất tốt để trở về sau trăm năm.”

Trong lòng Phó Nhiễm có trách nhiệm nặng nề không xua đi được, con người khi còn sống đâu có quyền thế cao tới tận trời đi chăng nữa, vậy mà sau khi chết ngay cả nơi mai táng cũng không thể tự quyết định, xác thực câu châm ngôn ‘sống không mang được, chết cũng không thể mang theo’

“Phó Nhiễm?”

Cô nghe thấy đầu điện thoại bên kia Minh Thành Hữu đang kêu mình.

“Sao?”

Cô khẽ đáp, lấy lại tinh thần.

“Anh muốn nói với em ba chữ.”

Giọng nói Minh Thành Hữu lưu luyến mà mềm mại, giống như thì thào nhỏ nhẹ khiến người khác tê dại. Phó Nhiễm hoàn toàn theo không kịp vẫn đề hắn sắp nói ra, giống như phụ nữ khó có thể cự tuyệt hoa tươi, người nào nghe được ba chữ sẽ không tưởng tượng lan man đây?

Phó Nhiễm cũng là người bình thường, cho nên, có lẽ đã bị Minh Thành Hữu yêu nghiệt này dẫn dắt rồi, tình cảnh này, không thể phủ nhận là bầu không khí rất tốt đẹp.

Bàn tay trái cô nắm lại, hết sức khẩn trương, giữa ngón tay chảy đầy mồ hôi. Phó Nhiễm nghe được tiếng tim mình tới đập thình thịch tới cổ họng.

“Ba chữ gì??”

Minh Thành Hữu thấy hứng thú với thái độ của cô, hấn giơ tay lấy điều thuốc chưa đốt đang ngậm trong miệng xuống.

“Anh thích cảm giác ở cùng một chỗ với em!”

“Không có?”

“Không rồi.”

“Minh Thành Hữu, đây là ba chữ sao?”

Hấn cười khê cúi đầu.

“Anh nhớ lắm.”

Trong miệng hấn lại khê lẩm nhẩm lời nói vừa rồi không thành tiếng.

“Là mười một chữ, nói không chừng còn phải tính cả dấu chấm than.”

Phó Nhiễm nhoài người về phía trước nên thấy mệt, lúc đứng dậy, khoe mắt vì lời nói Minh Thành Hữu mà kéo giãn ra, mặt mày cô trong sáng. Bởi vì đây chính là cảm giác yêu thương, giống như là tơ vò, mùi vị ngọt ngào nhẹ nhàng thấm vào trái tim cô.

“Em cho là kia ba chữ gì?” Giọng nói Minh Thành Hữu như mê hoặc.

Ngón tay Phó Nhiễm gõ nhẹ lên vách tường.

“Em rất ngu, em rất dần, hoặc là.”

Ngón tay Minh Thành Hữu xoa giữa hai đầu lông mày.

” Có như cần tự thừa nhận mình như vậy không ?”

“Đây không phải đều là anh thích nói sao?”

“A, xem ra ấn tượng của em đối với anh rất kém.”

“Tiểu Nhiễm!” Giọng nói Phạm Nhân từ cửa phòng ngủ truyền đến, Phó Nhiễm bỏ di động từ bên tai ra.

“Mẹ, con ở thư phòng.”

Cô để di động lại bên tai, Minh Thành Hữu chế nhạo nói.

“Giống như vụng trộm yêu đương không bằng.”

Phạm Nhân mở cửa thư phòng ra thấy cô đang nói chuyện điện thoại, bà cười một tiếng, hướng Phó Nhiễm ra dấu không có chuyện gì sau đó tự giác đóng cửa lại.

“Phó Nhiễm! Năm mới vui vẻ.”

Kim đồng hồ vừa đúng chỉ qua 12h, Phó Nhiễm thấp giọng trả lời.

“Anh cũng thế, năm mới vui vẻ.”

Minh Thành Hữu lấy bó hoa hồng trên mui xe cắm lên bên trong cửa sắt Phó gia.

” Đây là tự tay mẹ anh trồng, nghe nói rất khó sống, nên anh hái mang tới.”

“Anh không sợ sau khi bà biết sẽ xử lí anh sao?”

Phó Nhiễm mới vừa nói xong câu đó, liền nhìn thấy dưới lầu có người đang bước trên nền đá đi ra ngoài, định thần nhìn lại là Phạm Nhân.

“Mẹ em tới đấy.”

“Anh thấy rồi”.

Minh Thành Hữu tắt di động, Phạm Nhân đi tới cửa nói gì đó với Minh Thành Hữu, Phó Nhiễm ở cách xa không nghe được. Chỉ thấy một lát sau Minh Thành Hữu cầm bó hoa đi theo sau Phạm Nhân vào nhà, hẳn giờ cầm bó hoa nở rộ trong tay lên vẫy cô.

Phó Nhiễm kéo cửa sổ, khép chặt lại cổ áo sải bước xuống lầu.

Minh Thành Hữu đứng bên trong phòng khách, Phó Nhiễm nhận lấy bó hoa trong tay hắn.

“Mẹ, hơn nửa đêm còn cho anh ấy vào nhà làm gì? ” Phó Nhiễm nhìn hắn bĩu môi. “Anh về đi thôi.”

“Tiểu Nhiễm!!”

Phạm Nhân giống như không vui đi tìm bình hoa tới.

” Con để Thành Hữu đứng ngoài cửa tuyết rơi nhiều, những lời này truyền ra ngoài người ta còn tưởng Phó gia chúng ta không hiếu khách.”

“Mẹ!!”

Phó Nhiễm bị uất ức.

“Là chính anh ấy nói không muốn vào.”

“Đúng, mẹ, con cứ tới đây.”

“Người ta khách khí là may mắn của con, đứa nhỏ này thật ngốc.”

Minh Thành Hữu mỉm cười nhìn Phó Nhiễm nếu không sao lại có câu châm ngôn nói cha mẹ vợ nhìn con rể càng xem càng thích chứ,

Phó Tụng Đình vẫn còn đang xem tiết mục cuối năm, Phó Nhiễm dứt khoát đưa Minh Thành Hữu đi lên lầu ngồi, nếu cô đuổi hắn đi ngay lập tức không chừng sẽ bị Phạm Nhân nói là ngược đãi hắn.

Bên trong gian phòng rất ấm, Phó Nhiễm pha ly trà nóng cho Minh Thành Hữu.

“Mùi vị tương đối nhạt, không đến nỗi buổi tối không ngủ được.”

Minh Thành Hữu thấy máy tính của Phó Nhiễm đặt ở trên bàn sách, đang phát ra một bản nhạc nhẹ, ngón tay Minh Thành Hữu mơn trớn bàn phím.

“Anh nhớ là hai năm trước chính là cái này, sao lại không đổi cái mới?”

“Oh, còn có thể dùng, em vẫn thường xuyên tới tiệm hút bụi cùng cài lại hệ điều hành, các mẫu Notebook mới tốc độ quá nhanh, không nhất thiết phải đi theo trào lưu.”

Minh Thành Hữu ngồi vào chỗ của mình ở trên ghế, ngón tay mơn trớn bàn phím. “Anh đói bụng, có chút đồ ăn nhẹ không?”

“Lầu dưới có.” Phó Nhiễm bỏ sách trong tay xuống.

“Em đi làm cho anh ăn.”

Minh Thành Hữu gật đầu.”Anh tìm một chút tài liệu.”

Tiếng đóng cửa từ sau lưng truyền đến, Minh Thành Hữu nhanh chóng đăng nhập vào một tài khoản, đây là một chương trình do hắn tìm người chuyên môn về công nghệ thông tin soạn thảo, ngón tay thon dài nhanh chóng như con thoi trên bàn phím, hai năm trước hình của Vụ Dữu bị công bố ra ngoài, đầu tiên hắn cũng cho là Phó Nhiễm, nhưng cuối cùng lại cảm thấy chuyện có vẻ kỳ hoặc, Minh Thành Hữu nhớ lúc ấy hình của Vụ Dữu chính là được lưu ở đây.

Số liệu trở lại độ chính xác như cũ, Minh Thành Hữu nhập vào thời gian đại khái, chuỗi con số lướt trên màn hình máy vi tính, cuối cùng chậm lại sau khi được xác định.

Địa chỉ IP, địa chỉ gửi đi cùng thời gian công bố hiện ra từng nội dung chi tiết.

Hình là bị truyền ra ngoài từ bên trong phòng làm việc của Phó Nhiễm.

Ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, Minh Thành Hữu nhẹ nhàng thoát ra, Phó Nhiễm bưng món ăn do má Trần chuẩn bị sẵn.

“Sa Kỳ mã, em đã ăn qua, không coi là quá ngọt.”

Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm.

“Mấy vũ sư ở phòng làm việc của em đi theo em cũng mấy năm rồi, khẳng định là quan hệ với em không tệ?”

93. Chương 93

Chương 93: Thiếu chút nữa là bị vạch trần

Phó Nhiễm cho là Minh Thành Hữu chỉ là hỏi như vậy, cô đem chiếc đĩa đựng Sa Kỳ mã đặt ở bên cạnh.

“Đúng, lúc trước công việc không nhiều lắm nên em để họ đi, nhưng về sau lại ký hợp đồng với MR, em lại tìm họ trở lại.

Minh Thành Hữu như suy nghĩ điều gì đó gật đầu.

“Anh cũng đã thấy thực lực của FU không tầm thường đi, vả lại quan hệ của họ với em tương đối tốt.”

“Tốt đến có thể tùy ý ra vào phòng làm việc của em?”

“Đúng.”

Phó Nhiễm kéo chiếc ghế ngồi vào bên cạnh Minh Thành Hữu, cô khẽ nhíu mày.

“Sao đột nhiên lại nói như vậy?”

“Không có gì.”

Minh Thành Hữu tìm bài hát tiếng Anh làm nhạc nền.

“Anh đi qua phòng làm việc của em, đã gặp họ ra ra vào vào.”

Hắn lại nói sang chuyện khác.

“FU, có nghĩa là Phó phải không?”

“Ừ, đi đường đây biển hiệu tên tiếng Anh, em cũng muốn đi theo trào lưu thôi nha, FU, có nhiều ý nghĩa.”

“Ban đầu tại sao lại không gọi là UFO chứ?”

Minh Thành Hữu chế nhạo.

Cô trừng mắt nhìn hắn.

“Tại sao công ty của anh không gọi là UFO?”

Minh Thành Hữu cười kéo tay của cô.

“MR, chẳng lẽ ý nghĩa bên trong còn chưa đủ sao?”

MR.

Phó Nhiễm lẩm nhẩm trong miệng, lúc cô mới nghe lại chưa bao giờ suy nghĩ đến, hôm nay nhờ hắn nhắc nhở, mới bừng tỉnh hiểu ra.

“Minh Nhiễm?”*

(– Minh ; – Nhiễm)

“Họ của anh, tên của em.”

Lúc mới bắt đầu đổi tên, Vưu Ứng Nhụy lại là người có phản ứng đầu tiên, cô mừng rỡ kéo cánh tay Minh Thành Hữu.

“MR, Minh Nhụy sao? Thành Hữu, em thích cái tên này.”

Trong lòng Minh Thành Hữu hoảng hốt, dự tính ban đầu của hắn là sẽ không có mấy người có thể nghĩ tới điều đó, giống như Phó Nhiễm, hắn nhắc tới, cô mới có thể nghĩ tới ý nghĩa kia.

Phó Nhiễm dựa vào bên cạnh Minh Thành Hữu.

“MR, thì ra là còn có ý nghĩa như vậy.”

Hắn giang tay ôm hai vai Phó Nhiễm.

“Lúc trước đã là như vậy, con mắt em đặt trên đỉnh đầu à?”

Minh Thành Hữu liếc nhìn thời gian, dù sao cũng là nửa đêm, lại không danh chính ngôn thuận giống như trước kia, ở trong phòng lâu cũng không tốt, Phó Nhiễm cũng không giữ lại, đưa hắn xuống lầu.

Phó Tụng Đình vẫn còn đang xem ti vi, Phạm Nhân đã không thức nổi, dựa vào bả vai Phó Tụng Đình ngủ gật, trên người khoác một chiếc áo khoác ngoài, Phó Nhiễm mỉm cười, kéo Minh Thành Hữu đi thẳng ra ngoài.

“Đợi lát nữa em sẽ nói một tiếng với bọn họ, lúc này chúng ta cũng đừng tới quấy rầy.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu xuyên qua phòng khách, rơi vào hai người đang ngồi bên nhau, khó tránh khỏi buồn rầu trong lòng.

Phó Nhiễm và hắn cùng nhau đi ra cửa chính Phó gia, Minh Thành Hữu bắt đầu khởi động xe rồi đi, Phó Nhiễm gơ tay lên gõ gõ cửa sổ xe.

Hắn từ từ hạ cửa sổ xe xuống, lộ ra cái mũi thẳng trên gương mặt anh tuấn, Minh Thành Hữu lấy ánh mắt hỏi.

Phó Nhiễm khom lưng.

“Thành Hữu, chớ trở về Trung Cảnh Hào Đình, tới nhà mẹ anh đi, gần sang năm mới đừng để trong nhà quá vắng vẻ.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu lướt qua một bên gò má Phó Nhiễm, trong đầu bất ngờ nhớ tới lúc mới đến Phó gia, hắn kéo tay Phó Nhiễm đến bên khoe miệng khê hôn, tiếng động tức cười.

“Được, anh biết rồi.”

Phó Nhiễm xòe năm ngón tay, đan vào tay hắn.

“Trở về đi thôi, lái xe trên đường cẩn thận.”

Minh Thành Hữu nhìn bóng dáng Phó Nhiễm ở trong kính chiếu hậu từ từ biến thành một chấm đen, cho đến khi biến mất không nhìn thấy gì nữa, hắn đạp chân ga, tiếng gầm rú của chiếc xe thể thao phá tan sự im lặng vắng vẻ của màn đêm.

Hắn trở lại Minh gia rất nhanh, Minh Thành Hữu mở cửa chính ra đi vào, ánh đèn trong vườn như ngăn cách màn đêm bên ngoài làm người ta sợ hãi.

Hắn mơ hồ thấy bên trong phòng khách có ánh sáng lóe lên, Minh Thành Hữu đi tới, chiếc ti vi lớn bên trong phòng khách vẫn đang mở, âm thanh rất vang, giống như muốn mượn tiếng động lớn này xua tan không khí lạnh lẽo mà đáng lẽ ra phải rất náo nhiệt như bao gia đình khác trong lễ mừng năm mới.

Lý Vận Linh ngồi bên trong ghế sa lon, nửa người trên nghiêng lệch sang một bên có lẽ là ngủ thiếp đi, Minh Thành Hữu đi tới rất khẽ, cầm tấm thảm mỏng bên cạnh lên đặt vào trên đầu gối bà.

Đột nhiên Lý Vận Linh mở mắt, đưa tay nắm được cổ tay Minh Thành Hữu, có thể đang mơ ngủ, vẻ mặt mơ màng không nói lên lời, đợi sau khi nhìn thấy người trước mặt rõ ràng, bàn tay đang nắm chặt lúc này mới từ từ buông ra.

“Thành Hữu, không phải con nói là phải về Trung Cảnh Hào Đình sao?”

“Mẹ, sao trong nhà lại chỉ có một mình mẹ?”

Lý Vận Linh giơ tay lên vuốt xem búi tóc có rối hay không.

“Mỗi khi đến lễ mừng năm mới đều là một mình ta, Tiêu quân gia cùng các người giúp việc khác cũng muốn về nhà. Minh Vành kia tính tình bay nhảy như đứa nhỏ, xem chừng lại cùng bạn bè đi chơi rồi, hiện tại cha con cũng đi rồi.”

Minh Thành Hữu ngồi vào bên cạnh Lý Vận Linh, cầm lấy chiếc điều khiển ti vi điều chỉnh âm thanh nhỏ đi.

“Mẹ, thật xin lỗi, mấy năm nay con ở bên ngoài lại bỏ quên cảm nhận của mẹ.”

Lý Vận Linh vỗ nhẹ mu bàn tay con trai.

“Hôm nay nhìn con có thể trở lại như ngày xưa, còn có điều gì có thể làm ta vui mừng hơn đây, Thành Hữu, con là đứa con trai quang minh chính đại của Minh gia ta, hi vọng đời này của mẹ đều đặt cả vào con, con khỏe, ta mới có thể tốt được.”

Minh Thành Hữu đưa tay kéo Lý Vận Linh lại gần.

“Mẹ, mẹ hận cha sao?”

Mãi lâu sau Lý Vận Linh vẫn không mở miệng, ánh mắt Minh Thành Hữu lướt nhanh về phía tấm hình của Minh Vân Phong bày trên giá sách, Lý Vận Linh thở dài.

“Có gì mà hận hay không chứ?”

Rốt cuộc là yêu quá nhiều hận một chút, hay là hận quá nhiều yêu một chút, chính bà cũng không thể phân chia rõ ràng.

“Dù sao hai mươi mấy năm đã qua, ông ấy thật lòng thương yêu nâng niu con trong lòng bàn tay, Thành Hữu, về điểm này ta rất vui mừng, bởi vì con là con trai của ta.”

Nhưng nếu nói không oán không trách, vậy cũng là giả.

Lý Vận Linh chỉ có lý do duy nhất có thể tự thuyết phục mình, chỉ có lý do này, đứa con Minh Vân Phong yêu nhất, mãi mãi là con trai của bà!

“Mẹ, lên lầu nghỉ ngơi đi.” nhìn

“Thành Hữu, con ở lại hay phải trở về?”

Lý Vận Linh kéo cái mền đang đắp đầu gối ra chuẩn bị đứng dậy.

“Không, mấy ngày này con sẽ ở nhà cùng mẹ.”

Minh Thành Hữu đỡ Lý Vận Linh đứng dậy, hắt đi tới mở đèn, sau đó tắt TV. Hai mẹ con đi qua trước kệ sách, cả hai đều nhìn về tấm hình của Minh Vân Phong, Lý Vận Linh dừng bước.

“Thành Hữu, ta biết rõ trong lòng con vẫn có oán trách, chuyện di chúc đừng trách cha con, chuyện này nhất định là Lão Đại gây ra.”

Sau khi Minh Vân Phong qua đời, Lý Vận Linh hết lần này tới lần khác hướng Minh Thành Hữu nhấn mạnh, mọi chuyện đều không liên quan tới Minh Vân Phong, muốn trách thì trách Minh Tranh.

Minh Thành Hữu đỡ bà lên lầu, chuẩn bị cho bà một ly sữa nóng, sau khi thấy Lý Vận Linh đã ngủ, hắt đắp lại góc chăn cho bà sau đó đứng ở bên giường. Đâu chỉ riêng Triệu Lan, hai năm qua Lý Vận Linh lại có chỗ nào tốt hơn chứ?

Trước kia Minh Vân Phong chưa bao giờ từng thừa nhận thân phận con riêng của Minh Tranh với bên ngoài, trong nhà còn có người con nuôi Minh Vành, cho nên bên ngoài đối với Minh Tranh nhiều nhất cũng chỉ là có suy đoán mà thôi.

Cho đến lúc ở lễ truy điệu của Minh Vân Phong, Minh Tranh công khai mang theo Triệu Lan đến thăm viếng, lúc này sự thật mới được coi là bị vạch trần.

Hai năm qua Lý Vận Linh không ngoài ra xã giao mang danh nghĩa là là tu thân dưỡng tính, thật ra chỉ là đang tránh né áp lực dư luận.

Sinh ra ở danh gia vọng tộc, điều lo lắng nhất không phải là danh dự bị tổn thương sao?

Mấy ngày lễ mừng năm mới Minh Thành Hữu vẫn ở nhà cùng Lý Vận Linh, Minh Vành tới đây rất ít, Vưu Ứng Nhụy đã tới từ hai ngày trước nên cũng theo ý của Minh Thành Hữu không tới Minh gia nữa.

Ngày đầu năm mới lại có thời gian rảnh rỗi, Minh Thành Hữu tới Phó gia đón Phó Nhiễm, tối hôm qua đã nói với chú thím Vưu là hôm nay sẽ tới, Phó Nhiễm ôm quà tặng đã chuẩn bị cho Vưu Dữu lên xe.

Mới đến tiểu khu, từ xa đã nhìn thấy Vưu Dữu mặc chiếc áo lông dài tới đầu gối, vừa dậm chân vừa để tay ở trên môi hà hơi giống như đang đợi bọn họ, thấy xe của Minh Thành Hữu, Vưu Dữu vui sướng ngoắc.

“Này chứ. Tầm chiếc TXT kế tiếp chạy một trăm km nhanh như tên bắn giống như trong quảng cáo nữa.”

Phó Nhiễm mở cửa xe, cô cùng Vưu Dữu đi vào chỗ ngồi phía sau xe.

“Chúng ta cũng không phải là không biết đường, sao lại còn ra đón?”

“Em chờ không nổi.”

Vưu Dữu đưa tay nắm lấy thành ghế nhào người lên phía trước.

“Anh rể!”

Tiếng xưng hô này vang dội vô cùng, sức mạnh tràn đầy.

Minh Thành Hữu lấy túi quà đã chuẩn bị từ trước đưa cho cô.

“Năm mới vui vẻ.”

“Cám ơn anh rể.”

Chú thím bận rộn nấu ăn, thím bảo chú đi ra ngoài tiếp đón, bên trong phòng khách nhỏ đầy náo nhiệt, trên khay trà bày đầy các loại trái cây hạt dưa, Phó Nhiễm đem từng hộp quà xách vào phòng của chú thím.

“Tiểu Nhiễm, các con đây là được rồi, còn mang nhiều như vậy đồ.”

Mỗi lần tới cũng làm cho bọn họ tốn kém, chú thật sự rất ngại, ông lấy ra từ bên trong tủ bát hai hộp quà tặng hạng sang.

“Chỗ này là lá trà, trong đơn vị ta phát, lát nữa hai đứa mang về.”

Minh Thành Hữu liếc nhìn.

“Đơn vị của chú còn có phúc lợi tốt như vậy?”

“Đúng, đúng.”

Phó Nhiễm đập vào mu bàn tay của Minh Thành Hữu, nhìn một cái cũng biết là chú cố ý đi mua, cô ý bảo Minh Thành Hữu đừng nói toạc ra.

“Cám ơn chú.”

Sau khi ăn xong, thím bưng mấy ly trà tới đây, cho Phó Nhiễm cùng Vưu Dữu mỗi người một ly trà hương bưởi mật ong tự pha, trong phòng khách gần chỗ ra ban công có bày một chiếc bàn, chú đề nghị chơi mật chược, sau giữa trưa ánh mặt trời hắt vào, Phó Nhiễm từ chối nói không, Minh Thành Hữu ở bên dạy cho cô, thấy chú thím hào hứng bưng bưng cô cũng không muốn làm mất hứng của họ.

Vưu Dữu mang ghế đến ngồi ngoài xem, bốn người ngoại trừ Phó Nhiễm ra đều là các cao thủ, tự nhiên Vưu Dữu phải làm hậu thuẫn kiên cường cho cô.

Minh Thành Hữu ở cửa trên của Phó Nhiễm, cô lại là thế bài chậm nhất, may mắn là lần tiếp cục trưởng Tống bọn họ đã đánh qua nên có biết một chút quy tắc, chỉ là phản ứng không nhanh bằng cao thủ, cũng thường xuyên bị sai bài.

Vưu Dữu mưa dầm thấm đất, nhưng không chơi nên tài nghệ cũng giống như nhau, Minh Thành Hữu lại gần nhìn bài của Phó Nhiễm, cô đưa tay đẩy hẳn ra.

“Làm gì vậy?”

“Anh giữ cửa giúp em.”

“Không được, muốn chơi thì phải nghiêm túc.”

Phó Nhiễm đung khuỷu tay vào Minh Thành Hữu ý bảo hẳn ngồi về chỗ của mình đợi.

“Đến lượt anh xuất bài rồi.”

Đi đi, cô đang vùng lên thì ai cũng phải đứng sang một bên.

Phó Nhiễm do dự chần chừ đánh ra đồng cá số hai.

“Xong rồi !”

Thím hưng phấn đem bài xếp chồng chất chỉnh tề đẩy về phía trước.

“Ai u, bài này chính là đúng lúc mẹ đang cần.”

Vưu Dữu không khỏi tiếc nuối cất cao giọng.

“Chúng ta sẽ chờ âm thầm vào ván bài tới là có thể xong rồi, mẹ, mẹ thật là có thể chọn thời cơ.”

“Đó là đương nhiên.”

Thím đặc ý uống chút nước.

“Giờ phút này không ra tay thì đợi đến bao giờ nha.”

Minh Thành Hữu ngồi ở bên cạnh không lên tiếng, mấy ván sau Phó Nhiễm ra bài đều làm cho người khác xong bài, thật sự Minh Thành Hữu không nhìn được.

“Ánh mắt anh cứ ngó ngó sang, tự xem bài của mình trước khi đánh rõ xem có thể chạy tới tay người khác hay không?”

“Đương nhiên là anh nghĩ cái nào nên đánh cái nào không.”

Minh Thành Hữu chỉ chỉ một con bài mình vừa đánh ra.

“Anh vừa đánh một cái, chú lần lượt đánh ra hai cái, nếu trong tay em cũng có mà nói, tỷ lệ loại bài này đến nữa tương đối nhỏ, hiểu không?”

Phó Nhiễm gật đầu như hiểu như không.

“Rốt cuộc hiểu chưa?”

“Đã hiểu, đã hiểu.”

Phó Nhiễm xếp bài, sờ bài, Minh Thành Hữu lại tới bên cạnh, ngược lại cô không đẩy hẳn ra nữa, mấy vòng sau Minh Thành Hữu đánh ra tờ năm đồng, Phó Nhiễm trầm nghĩ trong lòng mình thiếu bài, vừa nhìn thấy năm đồng mắt liền tỏa sáng, kích động đẩy bài trong tay.

“Xong rồi, xong rồi !”

Đẩy mấy lần mới đẩy ngã hoàn toàn, cô đưa tay cầm lấy bài Minh Thành Hữu vừa đánh ra.

“Bốn đồng, sáu đồng, vừa đúng thiếu cá năm đồng, đúng không?”

Chú thím lại gần nhìn.

“Đúng, là xong rồi.”

Vưu Dữ đang cầm trà mật ong, ở bên cạnh gạt gù đắc ý.

“Chị, ngay cả chị cũng đừng muốn thắng tiền của anh rể, hai người là cá trong một nôi, hiểu không? Lấy thực lực của chị ra lấy hết ví tiền của cha mẹ em mới là thật.”

“Con nhóc này, uống công ta nuôi lớn rồi.”

Phó Nhiễm lấy ra một tờ năm đồng bên trong xấp tiền của Minh Thành Hữu, Minh Thành Hữu nở nụ cười.

“Nhìn điểm này có triển vọng.”

Trong ánh mắt, từ đầu tới cuối là cưng chiều.

Phó Nhiễm thắng lần đầu tiên nhưng sao có thể tiếp tục thắng các ván khác, nhưng cô vẫn hết sức phát huy một câu nói, của anh chính là của em, của em thì vẫn là của em.

Ai cũng có thể nhận ra được là Minh Thành Hữu có ý cho cô, mặt được chơi một lần lại dễ dàng nghiền, Phó Nhiễm dựa theo Minh Thành Hữu dạy cô, buổi chiều cũng dễ dàng xong được mấy ván bài.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại đặt ở trong túi quần vang lên, phá vỡ không khí yên tĩnh của buổi chiều, sắc mặt Minh Thành Hữu khẽ thay đổi, nhưng lại không nhận.

“Ai vậy?”

Phó Nhiễm không chút để ý hỏi.

Chú thím cũng đưa mắt hướng Minh Thành Hữu, hần hờ nén tức giận sờ lá bài.

“Một kiểu quấy rầy chào mua điện thoại gọi tới đều là tiếng chuông này.”

“Bán điện thoại rất là phiền, hai ngày trước còn có người hỏi trong nhà ta có muốn mua bảo hiểm.” Chú vừa đánh bài vừa nói.

Phó Nhiễm không để ý tới, tập trung sự chú ý trên bài của mình.

Trước khi ra khỏi cửa, Vưu Ứng Nhụy tìm chiếc khăn quàng cổ lớn cùng chiếc áo khoác rộng khoác lên người, cô nhìn điện thoại di động chăm chăm một hồi lâu, hiển nhiên là Minh Thành Hữu không có ý muốn nhận điện thoại của cô.

Cô bước ra khỏi tiểu khu, đưa tay cản xe taxi ở ngoài cửa ngõ.

Mấy ngày trước Minh Thành Hữu có nói sau này cô mà muốn tới Trung Cảnh Hào Đình thì đừng lái xe, truyền thông vẫn có thói quen nhòm ngó hần không buông tha như trước, đối với cuộc sống riêng của hần càng hận không thể dò xét đến cùng.

“Tiểu thư, xin hỏi cô đi đâu?”

“Trung Cảnh Hào Đình.”

Vưu Ứng Nhụy mặc vào chiếc áo khoác dài tới mắt cá chân, sau khi đến nơi, cô mang cái mũ ở trong xe xong, một chiếc khăn quàng cổ bao trùm hết mặt mũi, cô đi tới trước cổng biệt thự bắt đầu nhấn chuông cửa.

Một hồi lâu sau không thấy động tĩnh, cô móc chìa khóa mở cửa ra đi vào.

Đúng lúc đó, cô nghe thấy được một chuỗi tiếng bước chân từ xa đến gần, Vưu Ứng Nhụy quay đầu lại, nhìn thấy có không ít người xông về phía cô, có người cầm camera, cũng có người giơ microphone lên.

“Nhìn đi, ở đó!”

Vưu Ứng Nhụy muốn rời đi cũng không còn kịp, cô cuống quýt đóng cửa lại, giống như chạy trốn vào biệt thự.

Ánh mặt trời chiếu ánh nắng ấm áp vào trong phòng khách của Vụ gia, Phó Nhiễm quay lưng ra ban công, trên vai trần đầy ánh vàng, vẻ mặt cô tập trung, khóe miệng hơi nhếch lên đang nghĩ xem nên ra bài như thế nào, lông mi dày chỉ chuốt một lớp mascara đen trước khi ra khỏi nhà, cong tự nhiên, Minh Thành Hữu tới gần.

“Em cần bài gì?”

Phó Nhiễm sao lại không biết hắn luôn cố ý để bài cho cô, chân cô ở dưới bàn đá qua.

“Nghiêm túc một chút, đừng coi thường khả năng của em.”

“Ai u.” Vụ Dữ kêu lên. “Chị, chị cùng anh rể liếc mắt đưa tình còn chưa tính, nhưng chị lại đạp vào chân của em.”

Phó Nhiễm đỏ mặt.

“Thật xin lỗi Vụ Dữ.”

Minh Thành Hữu nhón chân lên đưa ra một tờ hồng ở bên trong.

“Có muốn không?”

Phó Nhiễm mới vừa nói muốn thể hiện thực lực của mình, lúc này tuyệt đối không thể ‘buông đao đầu hàng’, vẫn đánh mặt chược tới lúc mặt trời lặn ở phía tây mới kết thúc, thím để chú ở lại dọn dẹp, vừa đi vừa đeo tạp dề vào phòng bếp chuẩn bị cơm tối.

Phó Nhiễm đem 10 đồng đánh thắng giao cho Minh Thành Hữu.

“Cầm đi, đây là thành quả một buổi chiều của em.”

Cô đẩy Vụ Dữ đi vào phòng, Minh Thành Hữu ở lại phòng khách giúp chú thu lại bài mặt chược, Phó Nhiễm ngấm nhìn phòng của Vụ Dữ, chăn gấp đặt gọn gàng, đệm giường sạch sẽ làm cho người ta thấy tâm tình thật tốt.

“Vụ Dữ, gần đây Lý Sâm không còn tới tìm em chứ?”

“Không có.”

Sắc mặt Vụ Dữ có chút do dự.

“Đầu tiên là tới một, hai lần, nhưng em nói vì điều gì đi chẳng nữa cũng không muốn nhìn thấy hắn, có thể hắn không kiên nhẫn nữa.”

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu ăn xong cơm tối mới rời khỏi Vụ gia, Minh Thành Hữu đưa cô về tới cửa, ánh mắt Phó Nhiễm có chút mệt mỏi.

“Mau trở về nghỉ ngơi đi, hôm nay huyền não cả một buổi chiều thật mệt mỏi.”

Cô thấy Minh Thành Hữu lái xe đi ra ngoài, lúc này mới đi vào bên trong biệt thự.

Up2

Xe chạy được khoảng gần một trăm mét, Minh Thành Hữu lấy di động ra định gọi đi, nhưng có cuộc gọi tới lần nữa khiến màn hình di động sáng lên, hắn nghe máy không chút do dự.

“Alo, Ứng Nhựt.”

“Thành Hữu, anh đang ở đâu, mau trở lại đi.... “

Giọng nói của Vụ Ứng Nhựt hoảng loạn, lời nói không mạch lạc.

“Em ở Trung Cảnh Hào Đình. Em không biết có phải bị người ta theo dõi hay không, bên ngoài có rất nhiều ký giả, làm thế nào bây giờ?”

“Em ở trong nhà đừng đi ra, anh sẽ đến liền.”

Minh Thành Hữu tắt máy, tiện tay ném di động qua ghế phụ, xe tăng tốc nhanh như chớp, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Nhân viên an ninh tới trước cửa Trung Cảnh Hào Đình, tới đuổi đám ký giả đang hỗn loạn, xe của Minh Thành Hữu đi qua hệ thống tự động cảm ứng tiến vào cửa chính, có ký giả bên ngoài la ầm lên.

“Tam Thiệu, xin hỏi người mới vừa tiến vào trong nhà anh là ai? Bạn gái của anh sao? Nhưng anh vẫn tuyên bố với bên ngoài vẫn chưa có tình yêu mới.”

Bàn tay Minh Thành Hữu dùng sức đánh tay lái, hấn đi vào phía sau biệt thự ở tầng dưới cùng tìm một vòng lại không hề thấy bóng dáng của Vu Ứng Nhụy, Minh Thành Hữu đi lên lầu, sắc mặt xám xịt, Vu Ứng Nhụy nghe thấy tiếng bước chân đi ra từ phòng ngủ.

“Thành Hữu, cuối cùng anh cũng về.”

“Có chuyện gì xảy ra?”

Vu Ứng Nhụy mặc áo đầm đi theo sau Minh Thành Hữu, hấn đi tới trước cửa sổ sát đất, bàn tay tách rèm cửa sổ ra, hai con ngươi lạnh lẽo nhìn về cửa chính. Cô đứng im tại chỗ giữa phòng ngủ.

“Em cũng không biết, em nhận được tin nhắn bảo em tới Trung Cảnh Hào Đình. Mặc dù có hoài nghi nhưng gọi điện thoại cho anh anh lại không nghe máy, em lo lắng là có chuyện, nghĩ là sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, em không nghĩ tới là có nhiều ký giả canh giữ ở đây như vậy.”

“Tin nhắn?”

Hai đầu chân mày Minh Thành Hữu nhíu chặt, đôi mắt lạnh lùng mơ hồ dần chuyển sang thịnh nộ, hấn chìa tay ra.

“Đưa di động cho anh.”

Vu Ứng Nhụy vội vàng tìm di động trong túi ra, tìm tin nhắn vừa rồi đưa cho Minh Thành Hữu, nội dung tin nhắn rất đơn giản: nhanh tới Trung Cảnh Hào Đình, có chuyện không thể tưởng tượng đang xảy ra, bỏ qua đường hồi hận!

Không có ký tên, số di động xa lạ.

Minh Thành Hữu vung tay lên, cầm di động giơ giơ lên trước mặt Vu Ứng Nhụy.

“Em cho rằng sẽ có chuyện gì không thể tưởng tượng được? Anh lên giường với Phó Nhiễm sao?”

Hai mắt Vu Ứng Nhụy đỏ bừng.

“Không phải, em lo lắng cho anh, nên.”

Minh Thành Hữu ném di động của cô ra ngoài, đập vào trong ghế salon cách đó không xa.

“Ứng Nhụy, đi theo anh hai năm em nên là người biết rõ nhất, lời nói thật khẳng định tốt sẽ hơn so với giấu giếm.”

Vu Ứng Nhụy khẽ cắn môi dưới, ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông, khoảng cách gần như thế, nhưng cô không thể nhìn tới đáy mắt của hắn.

“Thật xin lỗi!! Lúc đó em nhất thời nóng vội, là có ý nghĩ này.”

Minh Thành Hữu đứng khuất bóng, sắc mặt lại dịu đi một chút, ánh mắt hắn nhìn đến áo khoác cùng khăn quàng cổ trên giường.

Vu Ứng Nhụy vội giải thích.

“Lúc ấy em đọc tin nhắn không thấy ký tên cũng có hoài nghi, em bắt xe taxi tới đây, mặc áo khoác này và che mặt, cho dù bọn họ có chụp được hình cũng không thể nhận ra em.”

Minh Thành Hữu bước tới bên cửa sổ lần nữa, nhân viên an ninh đang xua đuổi, đám người từ từ tản đi, nhưng bản lãnh chói sáng từ trước tới giờ lại phi thường, nếu bọn họ biết có phụ nữ đi vào Trung Cảnh Hào Đình, sao chịu bỏ qua tin tức lớn như vậy?

Hắn khoanh tay trước ngực, đầu ngón tay gõ nhẹ cánh tay, Vưu Ứng Nhụy đứng bên cạnh không dám quấy rầy, cũng biết lúc này có bao nhiêu phiền toái.

Minh Thành Hữu đi tới trước tủ rượu rót ly rượu, Vưu Ứng Nhụy im lặng khom lưng dọn dẹp phòng cho hắn. Ánh mắt hắn nhìn trên bóng lưng bận rộn của Vưu Ứng Nhụy, Minh Thành Hữu suy nghĩ một lát, lấy di động ra nhấn một số điện thoại.

” Alo, Huống Tử, tớ đang gặp một việc khó giải quyết. Thế này, cậu tìm thêm vài người tới đây, tốt nhất là không quen biết. Dĩ nhiên là phiền toái mới gọi cho cậu. Như vậy.....”

Minh Thành Hữu nhỏ giọng thu xếp, Vưu Ứng Nhụy giúp hắn sắp xếp tạp chí lại một chỗ, cô đóng hai lỗ tai lên, vừa lo lắng vừa buồn phiền trong lòng.

Minh Thành Hữu mới cúp máy, Phó Nhiễm liền gọi tới.

Hắn coi như không có ai ở đây liền nghe máy.

“Alo.”

“Về đến nhà chưa?”

Phó Nhiễm mới tắm rửa xong, dùng khăn lông lau tóc.

“Về nhà rồi.”

Minh Thành Hữu ngồi ở cạnh mép giường.

“Đừng lo lắng, không có gì.”

“Cũng đã nói anh lái xe không thể uống rượu.”

Giọng nói bên kia như có trách móc.

“Uống chút rượu cũng không làm sao mà. “

Ánh mắt Minh Thành Hữu dịu xuống, ánh mắt lơ đãng ngẩng lên nhìn đến Vưu Ứng Nhụy đang ngồi xổm dọn dẹp lại bàn trà.

“Tắm rửa đi, nhớ sấy tóc khô rồi hãy ngủ.”

” Em biết rồi, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Minh Thành Hữu cúp điện thoại, nói với Vưu Ứng Nhụy.

“Ngồi đi, đừng dọn dẹp nữa.”

“Thành Hữu, thật xin lỗi.”

Minh Thành Hữu đứng lên.

“Em ở trong nhà đừng đi ra, Huống tử đang tìm người, sẽ đến ngay thôi.”

Nhân viên bảo vệ gọi điện thoại tới di động của hắn, Minh Thành Hữu nói.

“Họ đều là bạn bè của tôi, cho bọn họ vào.”

Bên trong vườn truyền đến tiếng cười, Minh Thành Hữu đứng dậy đi tới ban công, thấy Huống tử vẫy tay với hắn. Huống tử cũng thật biết tìm, bên trong Trung Cảnh Hào Đình đậu đầy xe sang trọng, không hề khoa trương khi nói có khoảng gần một trăm người tiến vào.

Huống tử kêu đám bạn đi vào đại sảnh, hắn mang theo hai chiếc túi to đi lên lầu hai, nhìn thấy Minh Thành Hữu, hắn đưa đồ trong tay cho Minh Thành Hữu .

“Tớ mang đồ cậu dặn tìm đến đây.”

Minh Thành Hữu đưa ngón tay chỉ chỉ Vưu Ứng Nhụy.

“Cho cô ấy.”

Huống tử xen ngang.

“Che giấu làm gì đấy, tìm nơi vụng trộm còn bị người ta theo dõi.”

“Chớ nói nhảm.”

Minh Thành Hữu lên tiếng ngắt lời Huống tử, hắn cầm điện thoại của Vưu Ứng Nhụy đưa cho Huống tử.

“Số điện thoại này, điều tra cho tớ.”

“Hơn phân nửa là số giấu tên, rất khó khăn.”

Vưu Ứng Nhụy lấy y phục ra, thấy là một bộ trang phục cổ trang, màu đỏ chót lạ thường giống hệt như trong cửa hàng áo cưới, hình dạng thì có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, còn có mái tóc giả xoắn cùng chiếc mũ.

“Đây là?”

“Thay đi.”

Huống tử cũng không quay đầu lại.

“Lầu dưới đang có vũ hội hóa trang, nói không chừng là toàn hình dạng này đi qua đi lại đấy.”

Minh Thành Hữu ngồi vào chỗ của mình ở trên ghế sofa.

“Chớ đập phá nhà tớ ra là được.”

“Phá cũng là đáng đời cậu.”

Huống tử chế nhạo, móc ra điều thuốc đưa cho Minh Thành Hữu, hắn xua xua tay.

“Cậu bớt hút một chút, không tốt đối với thân thể.”

“Ôi, bạn thân đổi tính.”

Vũ hội hóa trang này âm ỉ đến quá nửa đêm, đầu óc Minh Thành Hữu giật đùng đùng, Huống tử xuống dưới lầu làm không khí thêm sôi động, hắn tắt hết đèn đi, âm thanh đinh tai nhức óc truyền ra từ bên trong.

Minh Thành Hữu đem điện thoại đưa trả lại cho Vưu Ứng Nhụy.

“Tối đây em cùng đừng tới nhà anh hay Trung Cảnh Hào Đình, có chuyện muốn nói anh sẽ tìm em.”

“Được.”

Vưu Ứng Nhụy nhận lấy điện thoại di động, đầu ngón tay từ từ nắm chặt.

Minh Thành Hữu mở cửa phòng ngủ ra ý bảo cô đi ra ngoài, Vưu Ứng Nhụy mò mẫm đi xuống lầu, mỗi một bước cũng nặng nề khác thường, trong lòng đè nén tràn đầy uất ức, bàn tay cô nắm chặt cầu thang, thừa dịp liền bí mật đi vào trong đám người.

Huống tử kêu mọi người rời đi, Vưu Ứng Nhụy cũng đi theo ra khỏi Trung Cảnh Hào Đình, vừa ra cửa chính, quả nhiên toàn bộ ký giả ký giả phục kích ở trong bóng tối chạy ra, cũng thật khó cho bọn họ là trời lạnh như vậy lại túc trực ở đây đến hơn nửa đêm.

Đèn flash lại không biết nên hướng về phía người nào, từng người một mặc y phục tham gia vũ hội hóa trang, trên mặt còn phối hợp chiếc mặt nạ, các ký giả hoàn toàn bối rối, tìm tới tìm lui sao không thể nhìn thấy người phụ nữ mặc áo khoác lông lúc này?

Huống tử mở cửa xe ngồi vào chỗ phía sau, Vưu Ứng Nhụy cũng khom lưng đi vào.

Từng chiếc xe hạng sang lái ra khỏi nhà rẽ theo mọi ngã, có vài người ngay cả Huống tử cũng không quen biết, cũng chính là bạn bè của bạn bè, hoặc là bạn bè của bạn bè – bạn bè, tóm lại là quan hệ kéo dài.

Huống tử đặt cánh tay ra ngoài cửa sổ, ngón giữa kẹp điều thuốc, hắn càng nghĩ càng không nhận được bật cười.

“Tôi đã nói với cô, biện pháp như thế cũng chỉ có Tam Thiếu nghĩ ra, mới vừa rồi cô không nhìn thấy mặt của những ký giả kia, toàn bộ thành màu gan heo.”

Vưu Ứng Nhụy lấy mặt nạ xuống, dường như không thấy hứng thú, cô nhìn bộ dáng của mình trong kính chiếu hậu, trông như một diễn viên hài kịch, nhìn rất tức cười.

Huống tử chú ý thấy cô có điều gì đó không đúng.

“Thế nào?”

“Huống tử, anh là bạn từ nhỏ của Thành Hữu. Chắc hiểu rõ anh ấy lắm phải không?”

Huống tử ra sức hút điếu thuốc, trong tay còn dư lại nửa đoạn tro thuốc lá bắn ra, đến khắp nơi đều vấy ra tia lửa, hần đóng cửa sổ xe lại, ánh mắt sâu xa nhìn Vưu Ứng Nhụy, thần sắc trên gương mặt hơi thay đổi.

“Cô muốn hỏi cái gì?”

“Anh xem anh ấy có yêu tôi không?”

Vưu Ứng Nhụy trực tiếp hỏi, không chút quanh co lòng vòng. Ánh mắt Huống tử xuyên qua kính chiếu hậu nhìn cô chằm chằm.

“Ứng Nhụy, hai năm nay ở bên cạnh Tam Thiếu chỉ có mình cô”.

Ánh mắt Vưu Ứng Nhụy buồn bã đau thương.

“Tôi hy vọng đến đường nào có ngày anh có thể nói với tôi, Thành Hữu chỉ yêu mình tôi”.

Huống tử là người thẳng thắn, nếu là hần gạt người khác thì bất kể thế nào cũng không nói ra, đừng nói chi là gạt phụ nữ. Minh Thành Hữu đối với Vưu Ứng Nhụy là cưng chiều, đầu tiên hần cũng cho là nhất định có cảm tình, dần ông mà, đâu có quy định chỉ được yêu duy nhất một người?

Lần ở trong nhà hàng nhìn thấy Minh Thành Hữu ăn cơm với Phó Nhiễm, Minh Thành Hữu còn vì cô ấy mà thiếu chút nữa trở mặt với bạn thân. Lúc đó, hần hận không thể đánh cho cậu ta một trận để dừng lại. Nếu nói là cậu ta diễn trò, Huống tử thật chỉ lo rằng Thành Hữu sẽ giả mà thành thật.

“Ứng Nhụy, Tam Thiếu cùng Phó Nhiễm không thể đến với nhau”.

Ánh mắt hần nhìn về phía trước.

“Thành Hữu đã thoát chết một lần, đã vượt qua, ban đầu Phó Nhiễm rời đi lại là một hành động đã làm cho cậu ấy không thở nổi. Trong mắt chúng ta còn không muốn nhớ tới chuyện này, tôi xem đối với cậu ấy mà nói, thật khó.”

Vưu Ứng Nhụy rút khăn ướt ra khế lau khóe mắt.

“Tôi còn có thể làm gì? Hai năm cũng đã qua, đường nào cũng chỉ có thể tiếp tục chờ”.

Lời nói cô bất đắc dĩ, Huống tử cầm chai nước bên cạnh ghé lái đưa cho cô.

“Uống chút đi”.

“Cảm ơn.”

Minh Thành Hữu xuống lầu, thấy bên trong phòng khách bữa bãi nhú mây hần đá một cước làm cái lon văng ra, mùi thuốc lá nồng nặc hòa lẫn mùi rượu, hần nhay bén ngửi được còn có một loại mùi vị khác.

Minh Thành Hữu kéo cửa phòng bếp ra, liếc nhìn chén canh để trên bàn bếp, phía trên cũng là dùng nắp đậy lại, hần đưa tay thử mở ra, hoàn toàn đã lạnh thấu.

Cầm chén canh lên, là món canh sủi trường của Vưu Ứng Nhụy, cũng là bình thường hần thích uống.

Minh Thành Hữu nhìn đến mất hồn, lại đậy nắp lại. Hần xoay người đi lên lầu hai.

Vưu Ứng Nhụy đứng dưới nhà chào tạm biệt Huống Tử.

“Cảm ơn anh, Huống Tử. Đi đường lái xe cẩn thận”.

“ Còn khách khí với tôi như vậy.”

Huống tử phát tay.

“ Đi nha!!”

Cô xoay người đi lên nhà, di động trong túi xách đồ chuông, là tiếng chuông cô cài đặt riêng cho Minh Thành Hữu, tay phải Vưu Ứng Nhụy lục trong túi xách, một lúc sau mới tìm được.

“ Alo?”

“ Ứng Nhụy...”

Giọng đàn ông tràn đầy nhẹ nhàng, đơn giản là một tiếng gọi trong nháy mắt lại khiến tâm tình cô đang luống cuống lo lắng hơn nửa ngày bỗng dịu lại.

Giọng điệu cô mềm nhũn. “ Thành Hữu, có chuyện gì sao?”

“Đến nhà chưa?”

Minh Thành Hữu cầm ly rượu đi về phía ban công, gió đêm như kim châm nhẹ nhàng ghim vào da thịt, hần khê uống một hợp nhỏ, chất lỏng màu đỏ nhạt chạy dọc xuống cổ họng.

Vưu Ứng Nhụy bước chậm chậm đi về phía trước.

“ Ủ !! Huống Tử vừa đưa em về đến nhà”.

“Chuyện ngày hôm nay em cũng đừng để trong lòng, nghỉ ngơi thật tốt đi.”

“ Được!”.

Vưu Ứng Nhụy quét thẻ bước vào trong nhà.

“ Thành Hữu, trong bếp có nồi canh em nấu sẵn, anh hâm lại rồi uống. Còn nữa, uống ít rượu một chút”.

“ Anh biết rõ “.

Ngón tay Minh Thành Hữu khê nâng lên, nhìn ly rượu màu đỏ rót vào trong miệng.

“ Anh cúp máy đây”.

“Ừ.”

Minh Thành Hữu thu hồi tầm mắt ở nơi xa xăm, hần đưa ly lên khoe môi, cạn sạch một hơi. Không ngoài dự đoán, đội chó săn chết tiệt khó bắt được cơ hội tốt như vậy, lại đúng dịp Vưu Ứng Nhụy xuất hiện, tự nhiên muốn đem chuyện này thêm mắm thêm muối một phen. Minh Thành Hữu mở máy tính ra, tựa đề màu đen nổi bật: cô nàng thần bí nửa đêm tới Trung Cảnh Hào Đình, Tam Thiếu phong lưu khó khăn chống đỡ hương dụ dàng.

Ngón tay Minh Thành Hữu đặt lên hai đầu chân mày, vô cùng nhức đầu, Tam Thiếu phong lưu?? Hần nở nụ cười trào phúng, ngay cả tựa đề cũng chẳng có gì mới.

Không thể nghi ngờ là ảnh bị chụp sẽ được đăng lên, đúng vào thời gian Vưu Ứng Nhụy vào Trung Cảnh Hào Đình. Nhưng quả thật theo như lời cô ấy nói, ngoại trừ áo khoác nhung màu đen và khăn choàng cổ bên ngoài, đừng nói là gương mặt, ngay cả thân hình cũng khó phân biệt.

Phía dưới còn có không ít ảnh người khác, nhưng tại vì là lễ hội hóa trang hơn nữa ánh đèn mờ mờ, dường như tất cả đều không thấy rõ mặt.

Hiển nhiên ký giả cũng hiểu đây là mưa kếp ‘ve sầu thoát xác’ của Minh Tam Thiếu, bài báo đưa tin rất dài, lời văn mập mờ khiến người khác tưởng tượng xa xôi.

Di động đặt trên bàn vang lên, tầm mắt Minh Thành Hữu vẫn nhìn chăm chăm vào máy vi tính, hần tiện tay mở ra, là Phó Nhiễm. Tối hôm qua nhận được điện thoại của Vưu Ứng Nhụy là tính toán xấu nhất của hần, ngón tay Minh Thành Hữu bấm vào nút nghe máy.

“ Alo, Phó Nhiễm?”

“Rời giường rồi sao?”

Giọng nói Phó Nhiễm còn ngái ngủ, có lẽ là chưa tỉnh ngủ. Ngón tay Minh Thành Hữu kéo xuống, tìm mấy tin liên tiếp, cuối cùng cũng không nhìn được bóng dáng của Vũ Ứng Nhụy rõ ràng.

“Từ lúc sớm.”

Minh Thành Hữu tắt máy tính, đứng dậy đi tới ban công.

“Phó Nhiễm?”

“Sao?”

Khóe miệng Minh Thành Hữu mím chặt, không chắc Phó Nhiễm có thấy tin tức hay không? Nhưng bên ngoài quá chú ý tới hắn, chỉ sợ là không giấu được tới buổi trưa. Hắn chợt cảm thấy nhức đầu, ngón tay thon dài xoa nhẹ ở huyệt thái dương, nhưng vẫn quyết định là ‘không đánh mà khai’.

Không phải là nói thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị sao?

Nhưng.

Trong lòng luôn có chỗ thấp thỏm, dù sao có phụ nữ đi vào Trung Cảnh Hào Đình là thật.

“Phó Nhiễm, em dậy thay quần áo đi. Anh tới đón em”.

94. Chương 94

Chương 94: Căn phòng thần bí bị khóa lại

Minh Thành Hữu thay xong quần áo đi xuống dưới lầu, thấy người giúp việc đang bận rộn dọn dẹp, hắn nhú mào, tay đang dứt vào áo khoác.

“Tam Thiếu muốn đi ra ngoài sao?”

“Ừ.”

Minh Thành Hữu đi qua phòng khách.

“Tam Thiếu, những thứ đồ này nên xử lý như thế nào?”

Người giúp việc chỉ vào không ít quần áo trên ghế sa lon, có vài người tham gia vũ hội hóa trang xong đều vứt quần áo mặc tới ở đây, nét mặt Minh Thành Hữu tỏ vẻ ghét bỏ.

“Vứt đi.”

“Vâng”

Phó Nhiễm đang đánh răng ở phòng vệ sinh thì nhận được điện thoại của Tần Mộ Mộ gọi tới, cô đáp ứng ở bên đầu kia nửa ngày sau mới hỏi Phó Nhiễm có xem qua tin tức hôm nay chưa.

Phó Nhiễm vừa đánh răng vừa mơ hồ không rõ nói.

“Không có.”

Tần Mộ Mộ trầm mặc một hồi lâu, giọng điệu nặng nề.

“Cậu mở máy tính ra xem đi, cũng có thể chỉ là lãng xê, không có gì thật.”

Phó Nhiễm tắt di động sau đó nhanh chóng rửa mặt, không kịp lau sạch nước trên mặt, muốn tìm tin tức mà Tần Mộ Mộ nói đến không khó, Phó Nhiễm đưa tay vỗ nhẹ hai bên má, vừa nhìn thấy tin tức về Minh Thành Hữu.

Minh Thành Hữu dừng xe trước cửa Phó gia, hắn gọi cho Phó Nhiễm, cô cũng không nghe máy.

Ngón tay hần gõ nhẹ từng cái lên tay lái, không nhanh không chậm, lúc nặng lúc nhẹ, trong mắt tinh sáng xuyên qua kính chắn gió nhìn về nơi nào đó.

Ngẩng đầu nhìn thấy Phó Nhiễm đã đi tới cửa, cô mở cửa xe ngồi vào, Minh Thành Hữu thu hồi tầm mắt.

“Còn chưa ăn điểm tâm phải không?”

“Ừ.”

Phó Nhiễm chỉnh lại đuôi tóc lộn xộn trước ngực, cô tiện tay vén ra sau tai, động tác tự nhiên, mùi nước hoa sơn chỉ dịu dịu theo động tác mà tỏa ra, tay Phó Nhiễm cầm túi xách đặt trên đầu gối, quay đầu qua nói với Minh Thành Hữu.

“Chuyện gì mà tới đón em gấp như vậy?”

Minh Thành Hữu khởi động xe, khoé mắt cười nâng lên là đôi mắt đào hoa điển hình. Phó Nhiễm nghe âm nhạc êm dịu bên trong xe, Minh Thành Hữu cầm lấy tay cô.

Lòng bàn tay lạnh như băng, Phó Nhiễm nhú mày.

“Anh lạnh không?”

“Không lạnh.”

Môi mỏng của hần bật ra hai chữ.

“Nghe tin tức đài FM đi”.

Phó Nhiễm đưa tay muốn chuyển kênh, Minh Thành Hữu giữ tay cô trong lòng bàn tay lần nữa.

“Nghe nhạc đi, những bài hát này là anh mới đổi, em nghe thử đi.”

Nói không chừng, sợ đài phát thanh đưa tin tức tối ngày hôm qua.

Phó Nhiễm để mặc hần cầm chặt tay, Minh Thành Hữu không yên lòng lái xe, ngón cái ấn mạnh lên mu bàn tay Phó Nhiễm một cái, cô ngẩng đầu liếc nhìn gò má của hần.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hần quay lại nhìn Phó Nhiễm.

“Rời giường xong xem qua tin tức chưa?”

Phó Nhiễm lắc đầu.

“Không có, nhận được điện thoại của anh em liền vội vàng rửa mặt, có tin tức gì quan trọng sao?”

Đôi môi Minh Thành Hữu vốn mỏng, bĩu môi như vậy, càng vô cùng hấp dẫn.

“Hay là đi ăn điểm tâm trước đã.”

Đi ngang qua một quán ăn nhỏ, Phó Nhiễm bảo hần dừng xe.

“Dừng tới nhà hàng, ăn ở quán này được rồi.”

“Được.”

Nhưng bởi vì quán nhỏ ở ven đường nên không có chỗ đậu xe, Phó Nhiễm đẩy cửa xe ra nói đi xuống trước xếp hàng, để Minh Thành Hữu tìm chỗ đậu xe.

Hần dừng xe xong đi vào quán, nhìn qua cũng biết là quán bình dân, ra vào đều là người bình thường với mức lương thấp. Phó Nhiễm cầm đĩa ở chỗ không xa vậy tay về phía hần, có vài người còn phải vội vàng đi làm, cho nên sốt sắng ăn.

Minh Thành Hữu ngồi đối diện Phó Nhiễm, là chiếc bàn đơn sơ với băng ghế dài, Phó Nhiễm nghe được người ta gọi số 28, cô lôi Minh Thành Hữu cùng tới quầy phục vụ.

“Không phải bọn họ nên mang tới sao?”

“Dân có nhiều nhân viên như vậy chứ!!”

Phó Nhiễm bưng khay trở về chỗ cũ, gọi cũng không ít món ăn, mì hoành thánh, rau sống, nắm gạo nếp, canh.

” Đây là qua năm mới nên không có nhiều người đi làm. Bình thường muốn ăn ở đây sợ là còn phải đợi lâu”.

Phó Nhiễm bưng một chén mì hoành thánh cho Minh Thành Hữu, trong tay cầm chiếc đũa cùng thìa đưa cho hắn.

Ăn ở đây cũng có cái hay, mỗi người vội vàng ăn xong đi kiếm tiền, không có mấy người thật sự quan tâm bàn tán chuyện thiên hạ.

Phó Nhiễm chăm chú ăn chén mì hoành thánh, Minh Thành Hữu ngược mắt nhìn đỉnh đầu cô. Trong quán ăn hơi ồn ào, hắn hơi nghiêng người sang nói với cô.

” Anh có chuyện muốn nói với em.”

Cô cũng không ngẩng đầu lên.

“Nói đi”.

“Tối hôm qua anh đưa em về, lúc về nhà phóng viên đến đưa tin có người vào nhà anh. Hiện tại, đoán không chừng trang đầu các báo đều đã đăng tin tức này.”

Cuối cùng Phó Nhiễm cũng ngược mặt lên nhìn Minh Thành Hữu, cô nuốt đồ ăn xuống cổ, thần sắc càng thấy nghiêm nghị. Minh Thành Hữu thấy dáng vẻ này của cô, định buông thìa trong tay xuống, hai tay hắn đặt ở mép bàn.

“Là ở ngoài cửa nhà anh hay ở trong nhà ?”

Minh Thành Hữu ngẩn ra, nghĩ thầm câu hỏi này liên tưởng đến ý nghĩ kia.

“Bên trong.....nhà.”

Hai hàng lông mày được cắt tỉa tỉ mỉ của Phó Nhiễm giống như nhú lại thành một hàng.

” Sao cô gái kia lại vào trong nhà anh được?”

“Dùng chìa khóa vào.”

“Là mẹ anh sao?”

Sắc mặt Minh Thành Hữu tối sầm.

“Không phải.”

Phó Nhiễm oh một tiếng, lại cúi đầu chăm chú ăn bữa sáng, Minh Thành Hữu chuyển qua ngồi bên cạnh Phó Nhiễm, kéo tay cô nắm trong lòng bàn tay.

“Tối hôm qua Huống tử nói muốn tổ chức lễ hội hoá trang ở Trung Cảnh Hào Đình, hắn bận rộn liên lạc với nhiều người nên để cho bạn gái hắn tới bố trí ở Trung Cảnh Hào Đình trước. So với anh thì truyền thông không quan tâm tới hắn, vì để ngăn phiền toái không cần thiết, bạn gái hắn che kĩ nhưng vẫn bị theo dõi tới đó. Hôm nay tựa đề của trang đầu là Tam Thiếu phong lưu khó khăn chống đỡ ‘ôn hương nhuyễn ngọc’.”

Phó Nhiễm rút khăn giấy trên bàn lau khóe miệng, cô chỉ chỉ vào tô hoành thánh bên tay Minh Thành Hữu.

” Tại sao không ăn?”

“Anh không muốn ăn.”

Minh Thành Hữu liếc nhìn chăm chú sắc mặt của Phó Nhiễm.

“Em không tin?”

Mặc dù hắn đã thu xếp ổn thỏa mọi chuyện, nhưng tin hay không tin dù sao vẫn còn trong suy nghĩ của Phó Nhiễm, nói không chừng cô cũng cho là việc xấu của hắn chất đầy, danh hiệu Tam Thiếu phong lưu này là không sai.

“Em tin. “

Giọng nói Phó Nhiễm bình thản, trong ánh mắt không thấy dao động.

“Sáng sớm hôm nay em nhận được điện thoại của Mộ Mộ, chuyện anh nói em đã xem qua tin tức rồi.”

Minh Thành Hữu nheo khốe mắt.

“Thật sự tin tưởng?”

“Ừ!”

Phó Nhiễm lơ đãng.

“Em chỉ tin những gì mắt em trông thấy.”

“Có ý gì?”

Lời nói Minh Thành Hữu do dự.

“Muốn nghe thật sao?”

Minh Thành Hữu gật đầu.

Phó Nhiễm dừng động tác trong tay, nhìn chăm chú về phía Minh Thành Hữu không hề chớp mắt.

“Đầu tiên, nếu thật muốn nói anh vui chơi thác loạn, đại khái có thể tìm khách sạn, ở đó có đủ hết các điều kiện bảo an kín đáo thỏa đáng hơn tốt hơn so với đưa về nhà chơi. Tiếp theo, thời gian cô gái kia đi vào Trung Cảnh Hào Đình, anh đang ở cùng em. Tin tức đã đưa cũng có thời gian, em tính đại khái thời gian anh trở về Trung Cảnh Hào Đình đến đợt người thứ hai đi vào, tổng cộng trước sau tối 40 phút.”

Minh Thành Hữu nghĩ kỹ lại, đợi Phó Nhiễm nói xong.

Cô lấy đĩa gấp chiếc bánh bao hấp, liếc thấy Minh Thành Hữu nhìn gò má mình, Phó Nhiễm nói một câu.

“Không phải rõ ràng lắm sao?”

“Cho nên em tin vậy sao?”

Nói thật, hắn cũng không nghĩ tới các lý do khác.

Phó Nhiễm đem bánh bao hấp trong tay thả vào bên trong chén trước mặt Minh Thành Hữu.

” Nói cách khác cụ thể hơn, nếu như hai người muốn vụng trộm yêu đương, chỉ có thời gian 40 phút, coi như là cô ấy chuẩn bị kỹ để chờ anh, nói như vậy anh còn phải tắm, tổng cộng 20 phút luôn đi, còn lại 20 phút.”

Phó Nhiễm dừng lại đúng lúc, ánh mắt nhìn về bản khoản trên mặt Minh Thành Hữu.

“Đúng không?”

Minh Thành Hữu thốn thức, mới vừa rồi tư tưởng hắn thật sự là thuần khiết trong sáng nha, không nghĩ tới người bên cạnh lại đúng là người không thuần khiết.

Hắn gồi mặt lên cánh tay, từ từ cười đến mức khó có thể kiềm chế, hai vai rung lên dữ dội.

Phó Nhiễm cắn chiếc đĩa, chân ở dưới bàn đá qua.

“Cười cái gì!”

Minh Thành Hữu đưa tay vỗ vỗ đùi Phó Nhiễm, gương mặt tuần tú tuyệt đẹp ngẩng lên, sáng hiện rõ trong đáy mắt.

“Thì ra là em còn nhớ rõ năng lực của anh, thật may là đã thử qua, bằng không em thật cho rằng năng lực của anh chỉ có thể làm xong chuyện đó trong 20 phút.”

Phó Nhiễm không để lại dấu vết đẩy tay hắn ra.

“Đây là lập luận của em.”

Da mặt Minh Thành Hữu tương đối dày, cánh tay hắn vòng qua thắt lưng Phó Nhiễm ôm lấy cô.

“Lúc anh đọc được tin tức, nghĩ là không biết nên nói như thế nào với em. Chỉ có thể là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch. Người khác nhìn anh như thế nào cũng không quan trọng, dù sao tai tiếng của anh cũng nhiều, thêm một lần hay bớt một lần cũng không có khác biệt mấy”.

Phó Nhiễm nghe giọng điệu của hắn, trong lòng mơ hồ có cảm giác đau lòng. “Mỗi lần như vậy anh không giải thích, mặc cho bọn họ viết gì thì viết?”

“Không phải có câu ‘càng tô càng đen sao’?”

Minh Thành Hữu cảm thấy không sao cả, từ lúc hắn sinh ra ở Minh gia, truyền thông đã bắt đầu theo dõi hắn từ lúc trưởng thành tới lúc nắm quyền. Tất cả mọi người đều có thiên hướng nhìn hắn từ mặt trái.

Thời gian đầu chưa biết gì, hắn bắt đầu bị nói là có tiềm năng phong lưu.

Cho tới sau khi trưởng thành, giới truyền thông vẫn theo sát không nghỉ, hận không thể trực tiếp đem hai chữ đào hoa ghi trên đầu hắn.

“Về sau anh cũng không cần cố giải thích với em!!”

Giọng nói Phó Nhiễm mềm mại, nét mặt sinh động diễm lệ.

” Em có thể tự mình suy nghĩ phán đoán đúng sai. “

Cô dừng một chút, lại thay đổi giọng điệu nói tiếp.

“Chỉ có điều là nên giải thích thì anh phải nói rõ ràng với em, nếu không em sẽ không bỏ qua cho anh .”

Giọng nói vừa giống như nũng nịu vừa có chút trách mắng.

Minh Thành Hữu thăm dò nhìn vào đáy mắt Phó Nhiễm, ánh mắt cô mang theo vẻ mê mị thu hút, thành khẩn, nghiêm túc. Trong cổ họng của hắn khẽ thay đổi, giống như có gai đâm, Minh Thành Hữu cầm chặt tay Phó Nhiễm, che giấu vẻ mặt, đặt tay cô trên đùi.

“Chuyện không nên nói và nên nói, anh đều sẽ nói cho em biết.”

Ở chung cùng Phó Nhiễm, sẽ không cảm thấy mệt mỏi, mặc dù tính tình cô lãnh đạm nhưng luôn rất lý trí, chẳng sợ phiền não, nhiều lắm cũng chỉ kích động hơn nửa giờ, rất nhiều việc có thể tự mình suy nghĩ thông suốt.

Minh Thành Hữu không biết là có nên cảm thấy may mắn hay không, vốn là gánh nặng trong lòng hắn được giải quyết, nhưng càng nghĩ càng có một sức ép như ngọn núi lớn ép hắn không thở nổi. Hắn nắm tay Phó Nhiễm càng lúc càng chặt nhưng bất giác lại không nhận ra.

“Sao vậy?”

Phó Nhiễm mở miệng hỏi.

Minh Thành Hữu âm thầm buông tay.

“Còn muốn ăn gì không? Anh đi mua.”

“Không cần. “

” Anh chưa ăn chút gì cả, ăn không hợp sao?”

Một tay Minh Thành Hữu cầm tay Phó Nhiễm, một tay cầm thìa lên.

“Nếu em muốn, về sau chúng ta hãy thường xuyên tới đây.”

Đồ ăn ở đây không quá đắt, hai người ăn điểm tâm chỉ mất có 30 tệ, đối với cuộc sống của Phó Nhiễm ở Vụ gia trước kia mà nói, coi như là một lần xa xỉ nho nhỏ, nhưng đối với Minh Thành Hữu ngày ngày hạn không được dùng vậy cá súc miệng mà nói, thật sự là chút lòng thành.

Phó Nhiễm bị Minh Thành Hữu nắm tay đi xuyên qua đường, quán nhỏ này buôn bán lại rất tốt, ven đường đậu đầy xe hơi cùng xe bình điện, Phó Nhiễm đi theo bên cạnh Minh Thành Hữu.

“Xe của anh ở đây thì sao?”

“Phía trước có công viên.”

Đạp lên nền gạch trắng xen lẫn hồng đi về phía trước, hai người đan xen mười ngón tay, Phó Nhiễm đeo giày đi tuyết màu nâu sẫm, chiếc quần màu đen như phác hoạ ra một đôi chân đẹp cân xứng thon dài, nửa người trên là khóa chiếc áo cánh dơi.

Hai người đi thật chậm, giống như đang cố ý cho hết thời gian.

Phó Nhiễm tự nhiên cầm cánh tay Minh Thành Hữu.

“Giờ đi đâu?”

“Đi xem phim đi.”

Cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

“Không phải là anh sợ bị người ta vây xung quanh ở rạp chiếu bóng?”

“Trung Cảnh Hào Đình có phòng chiếu phim điện ảnh, chúng ta cùng đi mua mấy bộ phim về xem.”

“Cũng được.”

Phó Nhiễm rút một tay trong túi quần, lúc này không coi là quá sớm, nhưng bởi vì thỉnh thoảng mới có xe qua lại trên đường, bọn họ rất nhanh đi tới cửa công viên.

“Xe đâu?”

Minh Thành Hữu chỉ chỉ bên trong.

Bên ngoài bãi đậu xe không còn chỗ trống, Minh Thành Hữu đi tới mua vé ở quầy, lúc này mới lái xe ra khỏi đó.

Phó Nhiễm ngồi vào ghế phụ.

“Vé vào cửa bao nhiêu?”

“100 tệ.”

Đi vào dừng xe lấy xe chẳng phải là vô ích lãng phí hai trăm sao? Cô cười thắt dây an toàn.

“Đây không được tính là đi cứu nước sao?”

Minh Thành Hữu lái xe đến rạp chiếu phim, điện thoại trong túi quần vang lên, hắn bảo Phó Nhiễm vào trong đợi hắn trước.

Là Huống tử gọi tới.

“Alo.”

“Tam Thiệu, tớ đã nói trước là không tra được, loại số điện thoại này mua bên ngoài căn bản không cần phải dùng thẻ chứng minh để đăng kí, chỉ biết người sử dụng là dân ở đây, tớ nghĩ tin này cũng không khác biệt lắm.”

Câu trả lời cũng không ngoài dự đoán. Ánh mắt Minh Thành Hữu xuyên qua kính chiếu hậu nhìn mình chằm chằm, đầu hắn gối vào hướng thành ghế, sắc mặt vô hồn.

“Chỉ có thể khẳng định một điều là.... “

Giọng nói Huống tử khác hẳn với kiểu cà lơ phất phơ thường ngày.

“Đối phương có thể gửi tin nhắn cho Ứng Nhụy, như vậy khẳng định là biết chuyện của các cậu, tớ nghĩ tới nghĩ lui mà không thấy được người nào hoài nghi.”

Minh Thành Hữu nhúu chặt chân mày không nói lời nào.

“Có phải là lão đại nhà cậu hay không?”

Minh Thành Hữu lắc đầu không chút nghĩ ngợi.

“Nếu như hần biết, sao còn có thể lừa gạt được Phó Nhiễm chứ? Hần hoàn toàn không biết chuyện này.”

“Tam Thiếu, có mấy lời tớ vẫn muốn khuyên cậu, nên sớm thu tay lại, sau này chuyện này mà vỡ lở ra đối với người nào cũng không tốt, như vậy đối với Ứng Nhụy càng không công bằng.”

“Huống tử!”

Minh Thành Hữu không nhịn được cắt đứt lời hần.

“Được, được, được!! Tớ cũng chẳng muốn quản chuyện của các cậu.”

Huống Tử oán hận nói, dừng một chút lại cất giọng.

” Tớ nói, tớ khuyên cậu như vậy, không phải cậu sẽ hoài nghi là tớ làm ra chứ?”

Có lúc Huống Tử om sòm thật khiến người khác nhức đầu.

“Chơi phụ nữ của cậu đi.”

“Mẹ nó, cậu...”

Giọng nói Huống Tử giống như lật tung mui xe của Minh Thành Hữu lên.

“Con mẹ nó cậu ăn nói thô tục, mẹ nó!”

Minh Thành Hữu đem bỏ ra điện thoại từ bên tai, đúng lúc cắt đứt.

Cùng Phó Nhiễm chọn mấy đĩa phim sau đó trở lại Trung Cảnh Hào Đình, nhân viên an ninh tăng cường tuần tra, nhưng lại không hề thấy bóng dáng ký giả đâu nữa.

Phó Nhiễm thay xong dép đi vào phòng khách, bên trong đã quét sạch sẽ, người giúp việc cũng không ở lại, Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm lên lầu ba.

Cuộc sống bình thường của Minh gia thật khiến người khác thẩn thức, có thể mở phòng chiếu phim được chừng hai mươi người xem cùng đủ mọi công cụ chiếu phim.

Những thứ đồ này, lúc trước Phó Nhiễm sống ở Y Vân Thủ Phủ cũng đã thấy qua.

Dường như là tình cảm chân thành của Lý Vận Linh .

Phó Nhiễm ngồi ở hàng thứ nhất, chọn toàn đĩa phim hài, dù sao cũng gần sang năm mới. Sau khi Minh Thành Hữu chuẩn bị xong trở lại ngồi bên cạnh Phó Nhiễm, hoàn toàn là phim hài, vừa mở màn là đã có thể khiến người xem ôm bụng cười lăn lộn.

Bọn họ giống như những đôi khác đi xem phim ở rạp, một lát sau đã ôm hôn nhau, Phó Nhiễm không còn mâu thuẫn nữa, cô thử đáp lại, hai tay vòng qua ôm chặt thắt lưng Thành Hữu.

Tới bộ phim thứ hai lại không thú vị, phải nói là một bộ phim nghệ thuật, Minh Thành Hữu dựa lên bả vai Phó Nhiễm nhắm mắt dưỡng thần, từ trước đến giờ cô xem phim rất chăm chú, Minh Thành Hữu hơi mở mắt, xuyên qua tai Phó Nhiễm nhìn thấy đôi nam nữ trên màn ảnh đang hôn nhau tiếp.

Tình cảnh tốt đẹp này, sao có thể thành hồi ức.

Hần tới gần, môi mỏng khe mở, đầu lưỡi khéo léo quấn lấy vành tai trắng nõn của Phó Nhiễm, cô bị đánh lén bất ngờ, Minh Thành Hữu thấy làn da trắng trẻo mềm người ở sau tai cô ửng hồng, Phó Nhiễm cuống quýt muốn đẩy ra, trong nháy mắt cánh tay hần ôm eo Phó Nhiễm khiến cô không thể động đậy.

Minh Thành Hữu làm sao quên được đây là chỗ nhạy cảm của cô.

Hô hấp bên tai ngày càng nặng nề, một tay hắt giữ ót Phó Nhiễm, khoe miệng dừng lại ở môi cô muốn xâm nhập, Minh Thành Hữu kéo cánh tay Phó Nhiễm qua để cô ôm chặt cổ hắt.

Đĩa phim này coi như lãng phí, Phó Nhiễm theo Minh Thành Hữu ra khỏi phòng chiếu phim, mặt còn đỏ bừng, đôi môi hơi sưng, trên trán đầy mồ hôi rịn, nhìn thế nào cũng làm người ta có ý nghĩ kỳ quái.

Nếu không phải là đói bụng vì đã qua thời gian ăn cơm, Minh Thành Hữu cũng không chịu để cô đi.

Hai người nắm tay nhau chuẩn bị đi ăn cơm trưa, đúng lúc Phạm Nhân gọi điện thoại tới bảo Phó Nhiễm đưa Minh Thành Hữu về nhà.

Xe mới lái ra cửa chính Trung Cảnh Hào Đình, không nghĩ tới còn có ký giả chưa từ bỏ ý định, cải trang giả bộ có thể lẫn đi vào thật không dễ dàng, camera nhắm ngay vào xe, nữ ký giả giơ micro lên nói, một tay kia nắm chặt kính chiếu hậu, rất có tinh thần anh mà lái xe đi là tôi giữ xe lại.

Minh Thành Hữu nhúc đầu nhú chặt chân mày, sắc mặt tái xanh, Phó Nhiễm nhìn nhìn, nghĩ thầm nếu mình là những ký giả kia thì sẽ vội vàng nhượng bộ đối phương để giữ được mạng nhỏ quan trọng hơn.

“Thiên kim Phó gia! Là cô ấy!”

Camera ngừng đầu xe quay vào Phó Nhiễm đang ngồi ở ghế phụ, nữ phóng viên bên cạnh nghe nói càng thêm phấn khích, bàn tay gõ cửa sổ xe.

“Phó tiểu thư, xin hỏi ngày hôm qua người phụ nữ bí mật ra vào Trung Cảnh Hào đình là cô sao? Về chuyện mà bên ngoài bàn tán về Tam Thiệu, cô có điều gì có thể làm sáng tỏ cho anh ấy sao?”

Phó Nhiễm gật đầu, hướng tới Minh Thành Hữu bỏ tay ra. Minh Thành Hữu ngồi ở ghế lái, tình thế lâm vào thế giằng co.

Có người bắt đầu chạy tới chụp hình.

Minh Thành Hữu mở khoá xe, Phó Nhiễm vội vàng kéo cánh tay hắt.

“Anh đừng kích động.”

“Nhìn anh rất giống đang kích động?”

Phó Nhiễm liếc nhìn gương mặt tuấn tú của Minh Thành Hữu, từ từ buông tay ra.

Hắt đẩy cửa xe ra đi ra ngoài.

“Làm phiền mấy người tránh ra, không đi theo nữa quay về đi.”

Nữ phóng viên giơ micro lên tới gần Minh Thành Hữu nói.

“Tam Thiệu, xin hỏi anh cùng Phó tiểu thư đã bắt đầu nói lại tình cũ? Lúc trước lúc anh nghèo túng cô ấy đã rời đi, một chút lời oán hận anh cũng không có sao? Hay còn có ẩn tình gì trong chuyện này, có thể nói cho chúng tôi biết một chút không?”

Minh Thành Hữu nghiêng mặt qua một bên, ánh mắt thâm thúy nhìn tới Phó Nhiễm ngồi ở ghế phụ bên trong.

“Không thể trả lời.”

Ký giả phát huy tinh thần không đánh chết không buông, cố gắng theo đuổi mới có cơm ăn.

“Như vậy xin hỏi, bây giờ anh cùng Phó tiểu thư là quan hệ gì? Tối hôm qua người phụ nữ thần bí chính là cô ấy sao?”

Minh Thành Hữu lấy tay đẩy micro trong tay ký giả của một Đài Truyền Hình ra, hắt bước vòng qua đầu xe, m xe phía ghế lái phụ ra, Phó Nhiễm thấy thế, cũng muốn bước ra ngoài.

Trong lòng cô cũng đoán được, nhân cơ hội này thừa nhận tối hôm qua người đi vào là mình, có thể làm cho tin tức này bớt xôn xao.

Nữ phóng viên đứng ở bên cạnh tình ý, nắm cơ hội liền chạy tới chụp ảnh.

Minh Thành Hữu không còn bình tĩnh, giận tím mặt.

“Không phải.”

“Người phụ nữ thần bí kia cũng không phải là Phó tiểu thư?”

“Ừ.”

Phó Nhiễm che giấu thần sắc, khẽ nâng cằm dưới lên, góc độ gương nhẹ chỉ thấy khoé miệng người đàn ông này kiên quyết.

“Tối hôm qua là lễ hội hóa trang, người mà mọi người nói tới chỉ là đến trước để bố trí mà thôi. “

Minh Thành Hữu đưa tay cầm tay Phó Nhiễm, đan xen mười ngón lạ với nhau, hình ảnh hiện ra ở trước mắt mọi người.

“Như mọi người đã thấy, tôi và Phó Nhiễm lại bên nhau một lần nữa, nếu không ngoài dự kiến, chúng tôi sẽ suy nghĩ đến chuyện kết hôn.”

Phó Nhiễm bị nắm chặt tay ức chế không run lên được, cô dựa vào bên người Minh Thành Hữu, nguồn nhiệt trong cơ thể người đàn ông xuyên qua lớp vải truyền tới cô, có người kêu lên, cũng có người vội vàng chụp hình ghi âm trực tiếp.

“Chúc mừng hai người!! “

Nữ phóng viên còn muốn đào móc sâu hơn.

“Là nguyên nhân gì thúc đẩy hai người bắt đầu lại lần nữa?”

“Vì thích ở cùng nhau.”

Minh Thành Hữu trả lời hời hợt.

“Chúng tôi còn có việc, xin mọi người tránh đường ra, nếu không tôi sẽ gọi an ninh tới đây nữa.”

Nói xong, Minh Thành Hữu ôm bả vai Phó Nhiễm đưa cô tới trước cửa xe đã mở sẵn, hẩn ý bảo Phó Nhiễm ngồi vào, sau đó chính mình đi vòng qua xe trở lại chỗ ngồi.

Tin tức này vô cùng giật gân, không thể nghi ngờ so với hình chụp tối hôm qua mơ hồ không thấy được rõ mặt lại có giá trị hơn rất nhiều. Nữ phóng viên nhìn chiếc xe thể thao màu đen biến mất, hưng phấn nói với đồng nghiệp.

“Tôi đã nghĩ canh giữ ở đây có lẽ không nghĩ tới có thu hoạch lớn, thật không uống phí gần sang năm mới tôi còn tự nguyện hít gió lạnh.”

Phó Nhiễm cài dây an toàn, thu hồi tầm mắt trong kính chiếu hậu.

“Bây giờ ồn ào lớn rồi, làm sao anh lại thừa nhận quan hệ của chúng ta rồi hả?”

“Theo tinh thần sẵn đuổi của họ, sớm hay muộn đều bị phát hiện, hai chúng ta lại không phải là trẻ con làm chuyện mà không dám nhận, cái này gọi là thẳng thắn được khoan hồng.”

Minh Thành Hữu bực bội lái xe, Phó Nhiễm cũng biết là không trước thì sau, nhưng bị vạch trần không hề có sự chuẩn bị như vậy, rốt cuộc trong lòng có chút phản ứng.

“Nếu bọn họ hỏi anh chuyện tối ngày hôm qua, sao anh không thẳng thắn nói là em, cơ hội thật tốt có thể chặn miệng của bọn họ.”

Minh Thành Hữu đập tay vào tay lái.

“Như vậy không phải là để em chịu tiếng xấu cho người khác sao? Không thấy tin tức viết rất nhiều từ khó nghe sao, nếu anh liều mạng bại hoại danh tiếng của em, không phải là cha mẹ em lột anh một lớp da.”

Phó Nhiễm mỉm cười.

“Có hiểu biết.”

Cô cười quay kiếng xe xuống, giữa trưa ánh mặt trời rất ấm áp, khẽ lướt qua gò má như bàn tay nhỏ bé mịn màng tràn đầy sức sống của trẻ con, Phó Nhiễm đưa cánh tay đặt lên trên cửa sổ xe, đầu lộ ra ngoài gần một nửa.

Minh Thành Hữu kéo cô trở lại, giọng nói nghiêm nghị, mơ hồ mang theo tức giận.

“Nguy hiểm, có biết hay không?”

Cô sờ sờ lỗ mũi, ngoan ngoãn dang cửa sổ xe lên.

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đi tới Phó gia. Phó Tụng Đình đang xem TV, nhìn thấy Minh Thành Hữu dẫn hân tới cửa sổ đánh hai ván theo thường lệ. Phó Nhiễm đi tới phòng bếp, thấy má Trần cùng Phạm Nhân đang bận rộn chuẩn bị cơm trưa.

“Mẹ.”

“Tiểu Nhiễm về rồi.”

Phạm Nhân vẫy cô qua.

“Mẹ, mẹ làm món ngon gì đây?”

Tài nấu nướng của Phạm Nhân rất tuyệt, má Trần ở bên phụ trách món thịt nguội, Phạm Nhân cầm muôi, để Phó Nhiễm đứng ở bên cạnh.

“Ta dạy cho con mấy đường cơ bản.”

Phó Nhiễm cũng biết làm món ăn, nhưng nhiều lắm cũng chỉ coi như là ăn được, không biết nhiều lắm.

“Mẹ, sao lại nghĩ tới dạy con làm món ăn?”

“Muốn có trái tim của người đàn ông, trước hết phải chiếm được dạ dày của người đó.”

Má Trần đem món ăn đã chọn đặt ở bên cạnh, Phạm Nhân tìm chiếc tạp dề cho Phó Nhiễm mặc, chờ làm xong toàn bộ món ăn, đồng hồ đã lướt qua 12 giờ.

Minh Thành Hữu cùng Phó Tụng Đình vừa lúc hạ hết quân cờ, Phó Tụng Đình lấy rượu trắng ra, Phó Nhiễm thấy Minh Thành Hữu không có ý từ chối.

“Cha, Thành Hữu phải lái xe, vẫn là uống một chút thôi.”

“Đúng đúng.”

Phó Tụng Đình chợt giật mình, bảo má Trần chuẩn bị mấy chiếc ly.

“Coi trí nhớ của ta này, Tiểu Nhiễm của chúng ta đau lòng.”

“Gì chứ?”

Phó Nhiễm kéo chiếc ghế ra ngồi ở bên cạnh Minh Thành Hữu, bàn tay cô che khóe miệng.

“Hôm nay có mấy món ăn là em làm.”

“Vậy anh phải ăn nhiều một chút.”

Phó Nhiễm cũng không có tâm trí học, toàn bộ món ăn mang lên bàn dường như không phân biệt rõ món nào là cô làm, nhưng khẩu vị của Minh Thành Hữu cùng món ăn ưa thích nói chung cô có thể còn nhớ rõ, Phó Nhiễm gấp miếng thịt đông lên thả vào trong chén của hân.

“Như thế nào?”

Minh Thành Hữu ăn qua một miếng.

“Ừ, có phong thái tiểu đầu bếp.”

Phạm Nhân cười cởi tạp dề xuống giao á Trần.

“Không phải là ta khen con gái mình, nếu Tiểu Nhiễm cố gắng hết sức, hôm nay có thể nấu ngon như đầu bếp.”

Phó Nhiễm vui mừng, lời nói khích lệ luôn là sự thoải mái nhất.

“Còn có bánh gạo này cũng là em làm.”

Cô đứng dậy gấp cho Phó Tụng Đình một miếng.

Phạm Nhân rót rượu cho Phó Tụng Đình, sắc mặt như thường, giọng nói hòa nhã thừa dịp không khí vui vẻ hòa thuận nói.

“Thành Hữu, chuyện giữa cậu và Tiểu Nhiễm, Phó gia chúng ta nhất định là đồng ý, hai đứa muốn ở cùng nhau tự nhiên cũng hi vọng nhận được lời chúc phúc của người lớn hai bên, mẹ cậu bên kia. . . .”

Đúng lúc đó bà dừng lại.

Minh Thành Hữu hiểu ý tứ trong lời nói của bà.

“Mẹ yên tâm, mẹ con tôn trọng sự lựa chọn của con.”

Phạm Nhân gạt đầu, thu lại thần sắc không tiếp tục đề tài này nữa, bà cầm đũa lên cho gấp thức ăn Minh Thành Hữu.

“Ăn nhiều một chút.”

Sau giữa trưa, thừa dịp lúc Phạm Nhân đi vào phòng ăn pha trà, Phó Nhiễm đi cùng, nhỏ giọng nói.

“Mẹ, có phải mẹ có chuyện muốn nói với con hay không?”

“Đứa bé này...”

Phạm Nhân luôn nói Phó Nhiễm không minh bạch lợi, quả nhiên có chuyện không gạt được cô.

“Cũng không phải là chuyện gì lớn, hôm nay ta cùng mấy người bạn đi ra ngoài gặp phải Lý Vận Linh, vốn muốn đi qua chào hỏi, nhưng bà ấy nhìn thấy ta thì thần sắc rất khó coi, ta không đến gần bà ấy nữa, rồi đi thẳng. Mẹ lo lắng bà ấy còn canh cánh trong lòng đối với chuyện hai năm trước.”

“Mẹ.”

Phó Nhiễm đưa tay nắm chắc bắp vai Phạm Nhân, cầm đặt trên vai bà.

“Có lẽ bà ấy chưa biết đâu, mẹ chớ để ở trong lòng.”

“Cũng có khả năng này.”

Phạm Nhân đem ấm trà ngon đã pha đưa cho Phó Nhiễm.

“Bưng ra đi.”

Cô bước thật chậm đi về phía phòng khách, theo như lời nói của Phạm Nhân cũng chính là lo lắng trong lòng Phó Nhiễm, mặc dù trong miệng Minh Thành Hữu nói không có việc gì, nhưng hai người muốn công khai ở chung một chỗ, Lý Vận Linh này vẫn là cửa ải phải qua.

Tin tức cô gái thần bí tiến vào Trung Cảnh Hào Đình sang ngày thứ hai liền bị bao trùm bởi một tin tức khác ừn ừn kéo đến.

Hai nhà Minh Phó có hi vọng kết thân lần nữa, tin tức này đủ bùng nổ rồi.

Lúc Phó Tụng Đình bị hỏi chuyện, chỉ trả lời qua loa, chỉ nói đây là chuyện người trẻ tuổi, người lớn không can thiệp nữa.

Phó Nhiễm lái xe chuẩn bị đi ra ngoài thì gặp Minh Tranh chờ đã lâu ở ngoài cửa, chỉ sợ đứng ở đây lại có thêm xì căng đan vào thời kỳ cực kỳ nhạy cảm này, Phó Nhiễm mời hân vào trong nhà.

Phó Tụng Đình cùng Phạm Nhân cũng đã đi ra ngoài, má Trần rót ly trà cho Minh Tranh.

Khuỷu tay người đàn ông đặt trên đầu gối, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Phó Nhiễm.

“Định bắt đầu lần nữa với hấn, phải không?”

“Tôi muốn thử một chút.”

Phó Nhiễm đem một chiếc gối ôm kê vào sau lưng.

Hai mắt Minh Tranh hiện lên đầy tia máu, chiếc cằm thon có râu mọc lún phún, gương mặt đầy vẻ mệt mỏi, Phó Nhiễm cẩn thận hỏi.

“Ca ca, không phải là công ty đang nghỉ đông sao? Làm sao anh lại biến thành như vậy?”

“Mẹ anh nhập viện rồi.”

Minh Tranh nói tiếng khàn khàn.

Phó Nhiễm giật mình, giọng nói không nhịn được run rẩy.

“Nằm viện, ngã bệnh ư, có nghiêm trọng không?”

“Cả ngày tâm tình bà không tốt, thầy thuốc nói có khuynh hướng mắc chứng u uất, mấy ngày gần đây một miếng cơm cũng không ăn, thân thể gầy gò không nói, khỏe mạnh cũng thành một vấn đề.”

Minh Tranh cố gắng hời hợt, nhưng giữa hai lông mày tụ lại vẻ lo lắng cùng thần sắc lại tiết lộ lo âu của hấn trong lúc này.

Tâm tình của Phó Nhiễm cũng rơi vào trong đáy cốc, Minh Tranh giương mắt nhìn lá trà màu xanh nhạt trong ly.

“Tiểu Nhiễm, trước khi ông ấy đi có nói với anh là người ông ấy yêu thương mãi mãi là mẹ anh, em cũng đã nghe thấy, không phải sao?”

Phó Nhiễm cắn chặt môi, gật đầu.

“Nhưng hiện tại mẹ anh muốn gặp ông ấy cũng khó như vậy, bà nói, chết cũng có thể giải thoát, cũng có thể nhìn thấy được ông ấy.”

Minh Tranh nâng ánh mắt đỏ ngầu nhìn về Phó Nhiễm.

“Hấn giấu ở đâu, em cũng biết có đúng hay không?”

Hai tay Phó Nhiễm đặt ở trên đầu gối nắm chặt, về sau lại từ từ buông ra.

“Ca ca, anh trở về nói với bác gái để cho bác yên tâm, đợi khi nào thân thể khá hơn một chút tôi mới có thể nói cho bác biết.”

Minh Tranh nâng tầm mắt lên vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú về phía Phó Nhiễm, cuối cùng cũng không nói ra điều gì.

Phó Nhiễm đưa Minh Tranh ra khỏi Phó gia.

“Bác gái ở bệnh viện nào?”

“Nhị viện.”

Phó Nhiễm gật đầu, thần sắc hơi thấy nặng nề.

Buổi chiều Minh Thành Hữu tới Phó gia đưa Phó Nhiễm đi đến Trung Cảnh Hào Đình, ban ngày không cần đi làm nên rất nhàn nhã, Phó Nhiễm đối với Trung Cảnh Hào Đình không được tính là quen thuộc, dù sao số lần đã tới cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Minh Thành Hữu để cho cô tùy ý xem, còn mình thì tới phòng ăn pha cà phê.

Phó Nhiễm bước mười bước đi tới lầu hai, cửa phòng của Minh Thành Hữu mở ra, cô đi vào đi thăm một lát sau đó ra ngoài, mở cửa phòng bên cạnh ra, thấy là thư phòng.

Ở biệt thự tốt nhất là điểm này, xây rất nhiều phòng, bên trong mỗi một cánh cửa đều là một không gian riêng biệt.

Minh Thành Hữu ở dưới lầu hô cô, Phó Nhiễm cũng không nghe thấy, cô men theo hành lang, ngón tay lơ đãng lướt qua một cánh cửa.

Cầm vào nắm đấm mở cửa, lại là bị khóa .

Phó Nhiễm lại thử lại, thật sự là bị khóa .

Đây cũng là căn phòng duy nhất bị khóa bên trong biệt thự.

Bước chân của Minh Thành Hữu từ xa đến gần, Phó Nhiễm đứng yên tại cửa, xoay mặt nói.

“Thành Hữu, đây là phòng của người nào, lại bị khóa rồi.”

Trong đáy mắt Minh Thành Hữu thoáng qua một tia nhìn mát tự nhiên, bước chân hắn nhanh chóng đi tới bên cạnh Phó Nhiễm.

95. Chương 95

Chương 95: Cố ý tặng quà sinh nhật giống nhau

“Cà phê pha xong rồi, xuống dưới ngồi đi.”

Tay phải Phó Nhiễm còn đặt ở tay cầm của cánh cửa.

” Em đi xem một vòng, giống như chỉ có phòng này bị khóa lại đây.”

Bàn tay Minh Thành Hữu chống cánh cửa, đây rốt cuộc là phòng của người nào, trong lòng hắn rõ ràng nhất.

“Người ở bên trong đối với anh mà nói có rất nhiều ý nghĩa.”

Phó Nhiễm o một tiếng, cụp tầm mắt xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm trước ngực Minh Thành Hữu, thấy cô im lặng không nói, Minh Thành Hữu âm thầm bật cười, hắn lấy chìa khoá ở thư phòng trong phòng nhét vào tay Phó Nhiễm.

“Mở ra đi, tránh để em nói anh có Kim Ốc Tàng Kiều.”

Phó Nhiễm nắm chặt chiếc chìa khoá, ai cũng có lúc vô cùng hiếu kỳ, càng che giấu càng vô cùng khó chịu như bị mèo cào, cô cũng chưa nói những câu đại loại như em tin tưởng anh ... Lời nói khách sáo, dù sao muốn nhìn qua, cần gì phải tìm lý do ỉn.

“Vậy em mở ra nha.”

Minh Thành Hữu dán chặt lồng ngực sau lưng Phó Nhiễm, hai tay đặt trên bả vai Phó Nhiễm, cô cúi đầu, cầm chìa khoá đút vào ổ khóa, sau đó giống như mở ra chiếc hộp Pandora ma quái từ từ chuyển động.

Cánh cửa dày cộm nặng nề bị đẩy ra, dù sao không phải phim kinh dị, sẽ không truyền ra những âm thanh kinh dị như dây đàn căng lên bị kéo đứt, Phó Nhiễm mở ra bước chân đi vào.

Ánh mắt Minh Thành Hữu lướt qua khắp phòng, Vụ Ứng Nhụy ở đây dọn dẹp rất sạch sẽ, thậm chí rèm cửa sổ, ga giường hay vỏ chăn ban đầu đều là sáng màu cũng được thay thành màu tối, bên trong phòng bày biện rất ít, một chiếc giường lớn, một tủ sách cùng bàn làm việc.

Nền nhà cao cấp sáng bóng cùng mùi thơm, Phó Nhiễm đi vào phòng, thấy một chiếc kiếm dài nằm trên bàn làm việc, không cần đoán cô cũng biết đây là đồ vật của Minh Văn Phong.

Đến gần vừa nhìn, bên cạnh chiếc kiếm dài là một tấm hình.

Phó Nhiễm đứng trước bàn làm việc, không đành lòng, giọng nói tràn đầy buồn bã.

“Thành Hữu, ban đầu em cứ nghĩ anh sẽ không chịu tha thứ cho cha.”

Quyết định của Minh Vân Phong ngày đó, có lẽ không một ai có thể hiểu được.

Minh Thành Hữu ôm Phó Nhiễm từ đằng sau.

“Ông ấy là cha anh, ngay cả mẹ anh cũng ở đây nói, cuối cùng người ông ấy thích chính là con trai của bà. Anh còn điều gì để oán trách sao?”

Phó Nhiễm nghe vậy, dánh về sợ hãi kinh ngạc, sắc mặt liền tái nhợt, hai tay cô đề lên bàn tay Minh Thành Hữu đặt trước bụng cô nắm chặt, thân thể Phó Nhiễm ngã ra sau, nhìn hai người vô cùng thân mật.

“Đúng!! Người ông ấy thích nhất mãi mãi chính là anh. Chuyện cũ đã qua, chúng ta để cho ông ấy yên lòng đi thôi.”

Minh Thành Hữu sát gần gương mặt Phó Nhiễm, ánh mắt giống như đêm tối nhìn chăm chú về phía tấm hình trên bàn.

Phó Nhiễm cảm nhận được hơi thở bình thản của người đàn ông, ánh mắt sắc bén của Minh Vân Phong trong tấm ảnh đâm vào trong lòng cô từng đợt hoang mang, cô nhớ tới đoạn đối thoại của Minh Vân Phong với Minh Tranh trước khi chết, lại nghĩ đến bí mật mà ông ấy nói với mình, Phó Nhiễm khép mắt lại, cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Cô biết Minh Thành Hữu sẽ không đáp ứng, những lời nói này, Phó Nhiễm không muốn nói trước di ảnh của Minh Vân Phong.

Cô buông tay ra, bước đi về phía giá sách, đều là sách mà Minh Vân Phong đọc khi còn sống cùng những huy chương, ở chỗ này còn bày chiếc hộp bút bằng da.

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn lại Phó Nhiễm, hần lấy chiếc hộp ra đưa tới tay cô.

“Đây là mẹ anh sửa sang lại di vật cho anh.”

Phó Nhiễm tiện tay mở ra, bên trong là văn bằng và hình của Minh Thành Hữu từ nhỏ đến lớn, còn có tuý bút của Minh Vân Phong, đại khái ghi lại thời gian Minh Thành Hữu nhận bằng khen, nét chữ nhìn rất mạnh mẽ đầy sức sống, cũng đủ để nhìn ra phần tình thương của người cha này được diễn tả đến cỡ nào.

Phó Nhiễm cầm tấm hình lên, lúc đó Minh Thành Hữu nhiều lắm là ba bốn tuổi, mặc quân trang nhỏ cưỡi trên một con ngựa, trong tay còn cầm dây roi vùng ngựa.

Trông rất lanh lợi, đôi mắt tròn giống như quả nho, ngón tay Phó Nhiễm mơn trớn.

“Thật đáng yêu.”

Bàn tay Minh Thành Hữu phủ lên, ý bảo cô lật về phía sau, đôi tay Phó Nhiễm cầm tấm hình như đang cầm báu vật.

“Rất lanh lợi, Thành Hữu, thì ra là lúc nhỏ anh cao như vậy?”

Phó Nhiễm chỉ chỉ vào lông mày của hần.

“Ai trang điểm cho anh vậy, giống như một cô gái nhỏ.”

“Chẳng lẽ em không có chụp qua?”

Minh Thành Hữu khịt mũi coi thường.

“Đây là trào lưu của những năm đó, cái gì mà tiểu cô nương.”

Phó Nhiễm đứng là không có chụp qua, 10 đồng , đối với Vụ gia mà nói cũng coi như là xa xỉ.

Cô im lặng không lên tiếng lui về phía sau, Minh Thành Hữu nhận ra được sự khác thường của cô, hần vòng hai tay qua thắt lưng Phó Nhiễm ôm lấy cô.

“Hôm nào anh dẫn em đi chụp.”

“Ai muốn chụp!!”

Trong lời nói Phó Nhiễm chứa ý cười, phía sau đều là những hình của Minh Thành Hữu đã lớn hơn chút, bộ dáng vẫn rất non nớt như cũ.

” Từ mấy tuổi anh bắt đầu đổi thành như bây giờ?”

“Anh nào biết.”

Minh Thành Hữu sờ sờ gò má của mình, Phó Nhiễm tìm lại tấm hình tiểu tướng quân.

“Cho em tấm này đi, đáng yêu muốn chết.”

“Em.”

Hắn lấy lại quyển nhật ký trong tay Phó Nhiễm.

“Thích thì cầm đi, nhưng em không được cho người khác xem đâu đấy.”

Phó Nhiễm cẩn thận đem cất tấm hình vào trong túi, ánh mắt quét qua căn phòng này, rất dễ nhận thấy, đây cũng là khoảng trống mà Minh Thành Hữu đặc biệt dành riêng cho Minh Vân Phong, bất kể đi hán tới đâu, trong lòng dù có oán giận nhưng ít ra biết lưu lại một nơi cho Minh Vân Phong, chỉ riêng điều này, cũng đủ khiến người khác cảm thấy vui mừng.

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu ra khỏi phòng, cô đứng sau lưng nhìn hắn khóa cửa, khoảng cách rất gần, Phó Nhiễm nhìn đồ vật bên trong gian phòng rồi từ từ dừng lại trên chiếc giường kia, căn phòng này, phương hướng cũng là nơi tốt nhất.

Minh Thành Hữu đóng cửa lại.

“Không khóa sao?”

Phó Nhiễm ở bên cạnh nhắc nhở.

Minh Thành Hữu nắm chiếc chìa khóa trong tay.

“Không khóa, dù sao mỗi ngày người giúp việc đều vào quét dọn, lúc trước sợ đồ bị lộn xộn, nhưng người mới tới tay chân cũng khá nhanh nhẹn.”

Minh Thành Hữu như có điều suy nghĩ ôm lấy Phó Nhiễm đi qua hành lang, gian phòng kia là nơi Vương Ứng Nhụy sẽ ở sau khi trở về.

Mỗi lần trở về cô đều không khoá, cô đi rồi, thế nhưng hắn lại đem khoá nó lại theo thói quen.

Mới đến cầu thang, bốn phía thơm nồng mùi cà phê, mùi vị đặc biệt xông vào cánh mũi, Minh Thành Hữu chuẩn bị xong ly cà phê để trên khay trà chuẩn bị đưa cho Phó Nhiễm.

Cô mở ti vi, nghĩ ngợi không biết nói chuyện của Triệu Lan với Minh Thành Hữu như thế nào.

“Thành Hữu?”

Minh Thành Hữu cầm điều khiển ti vi lên chuyển kênh, Phó Nhiễm không hề chú ý trên ti vi, cho nên không giống như bình thường nói chuyện cùng hắn, Minh Thành Hữu uống một ngụm cà phê, đầu lông mày khẽ nhú lại.

“Chuyện gì?”

“Anh không hề trách cha anh chứ?”

Phó Nhiễm cẩn thận tỉ mỉ xem thần sắc của hắn.

Hai mắt Minh Thành Hữu liếc nhìn cô, mùi vị cà phê lưu lại ở cổ họng, hắn mím chặt môi dưới, một động tác thật nhỏ lại vô cùng hấp dẫn và tinh tế.

“Anh không trách ông ấy, có lẽ chuyện đúng như lời mẹ anh nói, chuyện di chúc là do Lão Đại làm.”

“Không!!”

Phó Nhiễm bật thốt lên.

“Di chúc là ý của cha, không có liên quan tới Minh Tranh.”

Dưới tình thế cấp bách, cô tiếp tục dùng xưng hô trước kia với Minh Vân Phong.

Đôi môi Minh Thành Hữu gần như mằn thành một đường thẳng tắp, ánh mắt hẩn nhìn Phó Nhiễm chăm chăm.

“Vậy em nói, tại sao cha anh lại sắp đặt như thế.”

Ánh mắt Phó Nhiễm thành khẩn.

” Minh Tranh đeo thân phận con riêng trên lưng hai mươi mấy năm, bất kể đời trước như thế nào, thật ra hẩn luôn vô tội. Cha nói ông nghĩ muốn bồi thường cho hẩn.”

“Bồi thường?”

Minh Thành Hữu giống như nghe được chuyện cười của thiên hạ liền nhếch miệng.

“Anh rất hiểu rõ cha, ông cũng không giống như vì đơn giản bồi thường có thể đem cả sự nghiệp lớn chấp tay nhường cho người khác.”

Về tình về lý, mẹ con Lý Vận Linh xem ra đều không thể hiểu nổi.

Minh Thành Hữu kể đến bên cạnh Phó Nhiễm, hẩn nâng tay cô giữ trong lòng bàn tay.

“Gần sang năm mới nói những chuyện này nhất định sẽ mất hứng, cha cũng đã qua đời lâu như vậy. Quên đi...”

Phó Nhiễm dùng sức cầm bàn tay Minh Thành Hữu.

“Em nghe nói, bác Triệu ngã bệnh.”

“Bác Triệu?”

Thần sắc Minh Thành Hữu có một chút mờ mịt trong chốc lát.

“Ai là bác Triệu?”

Phó Nhiễm giương ánh mắt lên, hai mắt nhìn nhau cùng hẩn.

” Là Triệu Lan.”

Giọng điệu Minh Thành Hữu lạnh nhạt như thế, trong vô thức, có thể cũng không muốn nghĩ tới Triệu Lan.

“Bà ấy ngã bệnh, bệnh gì chứ?”

Minh Thành Hữu cầm ly cà phê lên, ánh mắt rõ ràng lạnh nhạt như thế, dù sao cũng là người xa lạ, thậm chí có nhiều oán hận hơn so với người xa lạ.

“Anh cũng đã nhìn thấy, bây giờ tình trạng thân thể bà ấy cũng không tốt, bác sĩ nói có khuynh hướng mắc hội chứng u uất.”

Mỗi câu Phó Nhiễm nói ra, đều giống như có mũi dao đâm vào ngực từng đợt. Đầu tiên còn dùng sức rất ít, nói đến mấy chữ sau, quả thật có thể hình dung như bị khoét vào tim.

” Chứng u uất?”

Minh Thành Hữu lơ đãng, môi mỏng đúng lúc nói ra.

“Vậy thì thế nào, là bà ta tự chuốc phiền phức, ban đầu tìm lấy một người khác thì đâu nổi đến luân lạc như hôm nay?”

Minh Thành Hữu giống như còn muốn nói tiếp, ánh mắt liếc nhìn sắc mặt của Phó Nhiễm hẩn liền dừng miệng, Phó Nhiễm đang cầm ly cà phê nóng đến mất hồn, Minh Vân Phong nói vì tốt cho hẩn, cô đứng trước giường Minh Vân Phong đã từng thề, cũng chỉ vì muốn tốt cho Minh Thành Hữu.

Nhưng điều mà họ gọi là tốt, không thể không khiến cho người khác bị tổn thương.

“Phó Nhiễm?”

Minh Thành Hữu khẽ gọi.

Lời Phó Nhiễm đến khóe miệng, vẫn còn đắn đo.

“Thành Hữu, anh cũng đã nói cha qua đời lâu như vậy cũng nên thôi đi. Bất kể trong lòng nghĩ không muốn tiếp nhận, yêu cầu của Triệu Lan cũng là hợp tình hợp lý, bà ấy cũng chỉ muốn được đến thăm viếng cha anh mà thôi.”

Thật ra mà nói, người chết cũng đã chết rồi, không còn điều gì để tranh cãi nữa. Minh Vân Phong cũng sẽ không hi vọng sau khi chết mà ngay cả Triệu Lan cùng Minh Tranh cũng không được gặp.

Nếu nói an tâm, cũng chỉ có Lý Vận Linh là muốn bản thân mình an lòng mà thôi.

Minh Thành Hữu gác một chân lên, không khí trầm mặc thật lâu, ly cà phê đã lạnh, ném vào trong miệng đã mất đi mùi vị vốn có, ngón tay thon dài của Minh Thành Hữu đặt xuống đầu gối, ngón trở gồ nhẹ không hề có tiết tấu.

Phó Nhiễm nghiêng đầu nhìn lại, ánh nắng xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu lên mặt Minh Thành Hữu lộ ra vẻ đen tối không rõ. Hắn đột nhiên quay mặt hướng sang nhìn Phó Nhiễm.

” Vậy em nói một chút, hai người bọn họ còn khắc tên tuổi Triệu Lan trên bia mộ là có ý gì? Nếu như không phải có vết xe đổ, mẹ anh cần gì phải làm quyết liệt như vậy? Dù sao... “

Lòng ngực Minh Thành Hữu kịch liệt phập phồng.

“Mồ yên mả đẹp, ai lại muốn đi quấy rầy vong linh?”

Phó Nhiễm chống lại tầm mắt của Minh Thành Hữu.

“Ngay từ đầu chuyện này là Minh Tranh đã sai rồi, anh đến tôi đi chỉ càng làm tổn thương hơn cho nhau. Thành Hữu, cho hai người đó một cơ hội nữa, hoặc là quy định cũng được, dù là một tháng hoặc là ba tháng tới viếng mộ một lần?”

“Không thể nào!!”

Minh Thành Hữu không chút do dự cắt đứt lời nói Phó Nhiễm.

“Đây là ý của mẹ anh, mục đích dời mộ đúng là không muốn cho cha anh gặp lại hai mẹ con họ. Nếu ban đầu Triệu Lan chấp nhận cách làm của Minh Tranh, sau này mới có thể bị tổn thương phải trả giá thật lớn!”

“Hiện tại bà ấy đã trả giá rất nhiều rồi. Thành Hữu, anh gạt đầu một cái là có thể giúp bà ấy, cha anh cũng không hi vọng.”

“Phó Nhiễm!”

Minh Thành Hữu lạnh lùng ngắt lời cô, trong nháy mắt không khí bỗng lạnh như băng.

” Chúng ta không cần làm chút chuyện nhỏ này trở nên âm ỉ.”

Phó Nhiễm nhìn đầy mắt hấn hiện lên nước mắt, cô đã biết là không thể nào thuyết phục hắn, đôi tay Phó Nhiễm cắm vào trong túi quần, ngón tay chạm vào tấm hình đặt ở bên trong, trước mắt như thoáng hiện lên hình ảnh cậu bé có đôi mắt hồn nhiên và trong sáng kia.

Quan điểm của hai người bất đồng, dĩ nhiên là chia tay trong không vui.

Phó Nhiễm ở cửa trước thay giày, ánh mắt Minh Thành Hữu xuyên qua tấm bình phong bằng pha lê nhìn bóng dáng cô chầm chầm, Phó Nhiễm khom lưng kéo cửa.

” Để anh đưa em về.”

Minh Thành Hữu nói, một chân bước xuống đất, tay phải Phó Nhiễm đã mở cánh cửa ra.

“Không cần, em tự bắt xe về.”

Sải bước ra cửa, ánh mặt trời ấm áp có thừa, nhưng thừa lại cũng không đủ, bước chân cô trống rỗng bước từng bước một xuống thêm đá, tầm mắt Minh Thành Hữu nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ nhìn ra bóng dáng càng lúc càng xa của Phó Nhiễm, hần nghĩ một hồi lâu, cầm chìa khóa xe lên chạy ra đuổi theo.

Vừa đi đến cửa, nhìn thấy Phó Nhiễm vẫy xe taxi đi mất.

Chú tài xế thu hồi tầm mắt từ sau kính chiếu hậu.

“Cãi nhau với chồng sao?”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn ông, tài xế xe taxi rất có năng lực trò chuyện, vả lại rất có tài quan sát.

“Oh, vợ chồng son đầu giường đánh nhau cuối giường làm hòa, hai ngày trước con gái với con rể của tôi cũng gây gỗ cũng la hét đòi về nhà, lúc chờ tôi tan việc đi đón nó, sớm đã bị con rể tôi dụ dỗ cười nói thật vui vẻ rồi.”

Chú tài xế cười lại nói tiếp.

“Các người trẻ tuổi nha, cô xem, chồng cô mới vừa đuổi theo ra tới tôi đều thấy được, tiểu cô nương tính cách nóng nảy nhưng lại dễ hấp tấp chứ?”

Phó Nhiễm bắt đầu dĩ nhiên miệng cười, mặc dù chú tài xế nói nhiều, nhưng tương đối thân thiết, Phó Nhiễm nhìn mặt mình bên trong kính chiếu hậu, cô giống như người hấp tấp nóng nảy sao?

“Chú à, phiền chú tới quảng trường Nam Sinh.”

“Đi mua quà tặng cho chồng sao?”

Có thể nhìn ra sao? Phó Nhiễm không khỏi kinh ngạc, học qua tâm lý học ?

Còn mấy ngày nữa là tới ngày 15 rồi, mặc dù cũng không phải ngày sinh nhật thật sự của Minh Thành Hữu, nhưng cô vẫn muốn cùng hắn trải qua ngày đó trước, không muốn thêm ai khác biết nữa.

Huống chi Minh Thành Hữu đã nói từ trước, là tới ngày sinh nhật cô phải trải qua cùng hắn.

Vưu Ứng Nhụy ngồi trên xe taxi vẫn chờ đợi ở bên ngoài Trung Cảnh Hào Đình, sau hôm đó Minh Thành Hữu không để cô tự do ra vào, vừa không có cơ hội gặp mặt khác, cô vốn định thừa dịp không ai chú ý sẽ đi vào, không nghĩ tới nhìn thấy Phó Nhiễm sải bước từ bên trong ra.

Vưu Ứng Nhụy vội bảo tài xế đi theo Phó Nhiễm tới quảng trường Nam Sinh.

Phó Nhiễm không biết nên mua món quà gì để tặng cho Minh Thành Hữu, cô đi qua một cửa hàng, bước chân thoáng thả đi vào, người nhân viên nhiệt tình chào hỏi.

“Xin hỏi quý khách cần giúp gì ạ?”

Phó Nhiễm nhìn xung quanh cửa hàng thời trang nam.

“Tôi muốn mua quà sinh nhật.”

“Xin hỏi mua cho ai ạ? Cha? Bạn trai? Hay đồng nghiệp?”

Phó Nhiễm nói ra hai chữ bạn trai, vẫn cảm thấy không được tự nhiên, người nhân viên thấy đã thành thói quen.

“Nếu là bạn trai, tôi nghĩ quý khách nên mua thắt lưng sẽ rất phù hợp.”

Phó Nhiễm đi theo nhân viên tới quầy Hermes vô cùng đặc biệt, đây cũng là thương hiệu Minh Thành Hữu thường dùng. Đường như hắn vô cùng yêu thích nhãn hiệu này, xe thể thao trong nhà cũng là Bugatti Veyron Hermes.

Nhân viên đeo găng tay màu, lấy ra hàng mẫu từ bên trong tủ kính, giọng nói dịu dàng thân thiết.

“Tặng thắt lưng cho bạn trai ý nghĩa rất đặc biệt, trói chặt hạnh phúc thuộc về mình.”

Ý muốn nói rất có ý nghĩa, lời này Tổng Chức đã từng nói, chỉ là hàm ý hơi sâu xa hơn một chút.

“Trói chặt nửa người dưới người đàn ông, để cho hắn không dám vui chơi tìm hoa bên ngoài.”

Đường nét màu đen linh hoạt, nút cài dây lưng bằng bạch kim phát sáng, có một số thứ vừa xem đã ưng ý không cần phải chọn lựa kỹ càng nữa.

“Lấy cái này đi.”

“Quý khách thật là có ánh mắt tinh tường, xin mời theo tôi đến quầy tính tiền.”

Phó Nhiễm vừa đi ra, Vũ Ứng Nhụy từ quầy mỹ phẩm bên cạnh ra ngoài, cô đi vào bên trong cửa hàng.

” Người vừa rồi mua cái gì? Lấy cho tôi một cái y như vậy!”

Nhân viên bán hàng ra tiếp cô lại là người lúc nãy phục vụ cho Phó Nhiễm.

“Xin chào quý khách, xin hỏi quý khách là mua cho.”

“Ít nói nhảm, cô ta mua cái gì?”

“Là thắt lưng dành cho nam.”

Vũ Ứng Nhụy lấy thẻ ra đặt trên quầy.

“Giống như đực.”

Nhân viên đi lấy tặng phẩm cho Vũ Ứng Nhụy, mặc dù là bán hàng đã lâu, nhưng cũng hi vọng món đồ mình giới thiệu sẽ mang đến cảm giác hạnh phúc vui vẻ cho khách hàng, nhân viên nữ buồn buồn không vui xoay người, khách hàng như vậy là lần đầu tiên gặp phải, hoàn toàn đem chọn lựa tặng phẩm trở thành giao dịch tiền bạc.

Tầm thường, tầm thường không chịu được.

Trong lòng cô mắng thầm, có tiền là được sao?

Phó Nhiễm tìm được một cửa hàng, đưa thắt lưng mới mua cho nhân viên.

“Phiền anh khắc giúp tôi hai chữ.”

Nhân viên đưa tay nhận lấy.

“Chữ gì ạ?”

Phó Nhiễm ngẫm nghĩ, lúc sau mở miệng nói.

“MR.”

Chờ một lúc sau, Phó Nhiễm nhận lại chiếc thắt lưng, hai chữ MR nằm trên dây da, hơn nữa là màu đen kinh điển, không nhìn kỹ rất khó phát hiện, dấu vết mờ nhạt, dùng ngón tay mới có thể nhận ra.

Phó Nhiễm ra khỏi cửa tiệm, xuống lầu bắt taxi rời đi.

Vũ Ứng Nhụy xách món đồ đi ra ngoài, trong lòng mơ hồ đoán được Phó Nhiễm mua vốn định làm quà sinh nhật cho Minh Thành Hữu, cô đi vào một quầy hàng đồ nam khác, nếu tặng giống nhau, thế nào còn phải chọn nữa.

Phờ phạc rồi về đến nhà, Phạm Nhân thấy trong tay Phó Nhiễm cầm vật gì đó.

“Đi ra ngoài dạo phố hả?”

“Dạ, mấy ngày nữa là tới sinh nhật Thành Hữu”.

“Thế nào lại trông không có tinh thần vậy?”

Phạm Nhân nhận lấy túi trong tay Phó Nhiễm.

“Quà tặng chọn rất tốt nha.”

“Đi dạo một chút ạ.”

Phó Nhiễm nhìn bên trong phòng bếp.

“Mẹ, mẹ làm điểm tâm hả?”

“Bánh trứng, mới làm xong, thừa lúc còn nóng con ăn đi.”

Phó Nhiễm lấy lại túi từ trong tay Phạm Nhân.

“Không cần! Mẹ, con muốn lên phòng nghỉ ngơi chút.”

Di động trong túi xách không vang lên, Phó Nhiễm lấy túi xách cất vào trong tủ quần áo, mặc dù trong lòng biết rõ, Phó Nhiễm vẫn lấy di động ra, mở màn hình, đừng nói là cuộc gọi đến ngay cả tin nhắn cũng không có. Phó Nhiễm soạn tin nhắn chúc mừng gửi cho Tổng Chức, tin nhắn di động gửi đi cũng không nhận lại gì khác.

Phó Nhiễm cảm thấy mắt mát mát đem di động vứt xuống giường, cô cũng nằm xuống.

Chưa tới nửa phút, có âm báo tin nhắn tới, Phó Nhiễm vội vàng lấy di động mở ra, chính là tin nhắn của Tổng Chức: giữ lại một xu mua kẹo cho con tớ ăn, lãng phí.

Phó Nhiễm khẽ cong khóe miệng, lại đem di động đặt lại trên tủ đầu giường.

Một buổi chiều buồn chán trôi qua, cô cuốn mình trong chăn ngủ, Phạm Nhân ở ngoài cửa kêu cô rời giường, đầu có chút đau, Phó Nhiễm tiện tay lấy di động xem, vẫn không có tin nhắn đến.

Xác định quan hệ yêu đương, ngược lại, lại có cảm giác lo được lo mất. Nhưng nếu đây là giống như trước kia, cũng không cảm thấy có chỗ nào không bình thường.

Đợi cả đêm, vẫn không có điện thoại của Minh Thành Hữu.

Xuống lầu ăn điểm tâm, Phạm Nhân nhắc đến sinh nhật của Minh Thành Hữu.

“Là tổ chức bình thường hay phô trương? Thành Hữu có nói gì đến việc lúc nào để cho con tới gặp lại Lý Vận Linh không?”

“Mẹ !”

Phó Nhiễm đang ăn cháo.

“Thành Hữu nói trước mắt không cần người lớn can thiệp, chuyện gặp người lớn hãy nói sau.”

Phó Tụng Đình đang đọc báo, ông lấy mắt kiếng xuống.

“Tiểu Nhiễm, các con không giống những đôi khác. Dù sao trước kia đã từng có hôn ước, nếu muốn bắt đầu lại, Lý Vận Linh vẫn là cửa ải sớm hay muộn phải vượt qua.”

Nói cho cùng, vẫn là lo lắng thái độ của Lý Vận Linh.

Phó Nhiễm nói không rõ ràng, ăn qua điểm tâm rồi lên lầu.

Tần Mộ Mộ gọi điện thoại tới nói muốn tụ họp gặp mặt, Phó Nhiễm lái xe đi ra ngoài, vừa đi được mười mấy thước ra ngoài đã chạm mặt chiếc xe thể thao màu đen.

Minh Thành Hữu ấn vang còi xe ý bảo cô dừng xe bên đường, Phó Nhiễm vốn lái xe với tốc độ cũng không nhanh, cô khẽ nhấn ga.

Mở cửa sổ, nhìn bóng người phản chiếu bên trong kính chiếu hậu từ từ phóng đại, Minh Thành Hữu kéo cửa xe bên kia ngồi vào, thân xe rõ ràng bị lung lay.

Hai tay Phó Nhiễm duỗi thẳng đặt trên tay lái.

“Có chuyện gì sao?”

Trong nháy mắt, xoay mặt qua, Minh Thành Hữu đột nhiên nhào tới, cô bất ngờ không kịp chuẩn bị có cảm giác giống như đối diện một con sói xám lớn ép tới khiến cô không thể nhúc nhích, đầu đụng vào cửa sổ xe ở phía sau, cái miệng nhỏ nhắn bị đau khê nhếch lên, cũng chính là giúp cho hấn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Trong không gian chật hẹp chỉ có hai người cùng tiếng thở dốc mập mờ không rõ, Phó Nhiễm lợi dụng cơ hội ra sức cắn, Minh Thành Hữu liền che miệng lùi lại.

Không có khả năng khống chế, Minh Thành Hữu mở bàn tay ra, nhìn thấy màu đỏ thẫm.

Phó Nhiễm nhìn hấn bị cắn rách khóe miệng, cô kéo kính chiếu hậu xuống sửa sang lại tóc.

Minh Thành Hữu lại gấp gương lên, cánh tay thon dài vươn ra trực tiếp ôm Phó Nhiễm vào trong ngực.

“Em khá lắm nha, anh không gọi điện thoại cho em, em sẽ cắn chết anh đúng không? So với anh, người nào hơi một tý là nóng nảy chứ?”

Phó Nhiễm tức giận trả lời.

“Em không có nóng nảy.”

Lòng ngực rắn chắc nghị lực ôm chặt khiến cô cảm thấy đau, Phó Nhiễm đưa tay dấm nhẹ, giọng điệu Minh Thành Hữu đã dịu xuống.

“Tính khí của em gả cho người khác chắc chẳng có ai cưới. Chỉ có anh mới không ngại, đừng tức giận nữa. Chuyện này sau anh suy nghĩ lại cũng chẳng có gì, không đáng!”

“Em không có tức giận.”

Phó Nhiễm nói rõ.

“Vậy sao mấy ngày nay em không cho điện thoại anh?”

Cô khẽ đẩy Minh Thành Hữu ra.

“Mộ Mộ hẹn em ăn cơm, anh muốn cùng đi không?”

Minh Thành Hữu cài dây an toàn. ” Đi thôi.”

Phó Nhiễm lái xe đi vào bãi đậu xe đã thấy xe Tần Mộ Mộ sớm đậu ở kia, cô cùng Minh Thành Hữu đi vào chỗ quây tiếp tân, nói tên xong sau đó được nhân viên lễ tân đưa thẳng vào phòng bao trên lầu hai.

Tổng Chức và Nam Bình đến sớm nhất, vì Tần Mộ Mộ biết cô mang thai đi đứng bất tiện nên cố ý chọn nhà hàng gần đây. Phó Nhiễm đẩy cửa đi vào, Tổng Chức la hét muốn phạt rượu bọn họ.

“Tiểu Nhiễm, cậu không có suy nghĩ, cho cậu mang theo người nhà cậu nói Tam Thiếu bận rộn. Bây giờ lại lên lút mang theo.” Tần Mộ Mộ cười trêu ghẹo.

Phó Nhiễm nhìn về Minh Thành Hữu.

“Là anh ấy tự muốn đi, bình thường thì lúc có lúc không rảnh.”

Tổng Chức và Tần Mộ Mộ nghe vậy, càng thêm lời kéo Minh Thành Hữu, nhất định là để cho hấn tự phạt ba ly.

Thế nào gọi là bị người trong nhà đẩy vào hố lửa, hấn chính là ví dụ điển hình.

Bạn trai Tần Mộ Mộ là Cố Lỗi, nghe nói gia cảnh cũng không tồi. Phó Nhiễm ngồi vào bên cạnh Tổng Chức, đưa tay qua vuốt bụng cô.

“Thành hình rồi à, mau mau ra đời thôi.”

” Đâu có nhanh như vậy! “

Khóe miệng Tổng Chức mềm xuống.

“Ngày ngày tớ cũng đều mong đợi, muốn nhìn xem bảo bối trông như thế nào.”

“Được nha, kích động chúng ta không hiền hậu biết không?”

Tần Mộ Mộ bảo nhân viên mang thức ăn lên.

“Cậu cũng sinh đi nha, cha của đứa bé cũng không phải là không có ai để chọn!”

Tổng Chức nghiêng đầu nói với Phó Nhiễm.

“Cậu cũng thế.”

Ánh mắt lơ đãng liếc nhìn khoé miệng Minh Thành Hữu.

“Tiểu Nhiễm, cậu chưa đủ kịch liệt đó nha. Chưa bao giờ biết tính tình cậu buồn bực khó chịu cũng có thể làm chuyện long trời lở đất như vậy.”

“Khụ khụ ——”

Phó Nhiễm đang uống nước dứa thiếu chút nữa phun ra ngoài.

Ngón cái Minh Thành Hữu để trên khoé miệng, mơ hồ rất đau.

“Tớ rất buồn bực khó chịu sao?” Phó Nhiễm không phục.

“Thôi đi, ai không biết trong ba chúng ta cậu là người rối nhất. Đừng thấy tớ nói nhiều được kêu là tính tình không hiểu biết, cậu mà buồn bực khó chịu một chút, ngồi bên cạnh một hồi lâu không lên tiếng, xong rồi thì nói luôn có thể ghen chết người khác.”

“Đây là tự cậu nói mình chứ?”

Tổng Chức che bụng, hướng Minh Thành Hữu nói.

“Quản lý phụ nữ nhà anh, tôi còn là phụ nữ có thai mà, không thể chịu được người kích động như vậy nha.”

Cánh tay Minh Thành Hữu đặt qua bả vai Phó Nhiễm.

“Thật không phải là vì bị cô ấy cắn.”

Phó Nhiễm rụt cổ lại, những lời này nghe cũng biết là sẽ bị Tổng Chức bắt được nhược điểm.

Quả nhiên.

“Ui, thế này thì khẳng định là chiến đấu rất kịch liệt, thế nào lại xảy ra như vậy nha?”

Nam Bình nhức đầu mà lắc lắc đầu, nhân lúc món ăn còn nóng, vội vàng lấy thức ăn cho Tổng Chức. Minh Thành Hữu lắc lắc bả vai Phó Nhiễm.

“Làm sao vậy?”

Cô đang uống nước.

“Em đâu biết.”

Cổ Lỗi đứng lên rót rượu cho Minh Thành Hữu, đối mặt Tổng Chức đang rất hiếu kỳ, Minh Thành Hữu cười tiến tới bên tai Phó Nhiễm.

“Bị cô ấy dùng răng cắn.”

Thật may là lúc này cô đã nuốt nước dứa xuống cổ họng.

Tổng Chức bị làm phiền nửa vòng sau mới kịp phản ứng, Tần Mộ Mộ và Phó Nhiễm che miệng cười, Nam Bình cũng không nhịn được.

“Xem em hỏi nói cái gì vậy, người trừ miệng ra thì còn có nơi nào có thể cắn người chứ?”

Dựa vào, bị tên yêu nghiệt này làm cho rung rinh.

Tổng Chức ôm hận, cắn chiếc đũa trừng mắt nhìn Phó Nhiễm.

Bởi vì ba người là bạn thân nhiều năm, bên cạnh nhau có nhiều chuyện để nói, không khí tất nhiên là rất vui .

Nam Bình rất ít tham dự vào chuyện của bọn họ, nhiều lắm là chỉ ngồi gắp thức ăn cho Tổng Chức.

Khác với Nam Bình, Cổ Lỗi tỏ ra thân thiện hơn rất nhiều, dù sao ở Nghênh An Thị ai lại không biết rõ danh tiếng của Minh Tam Thiếu.

Sau khi ăn xong, trước tiên là Phó Nhiễm đưa Tống Chức về nhà, Minh Thành Hữu uống một chút rượu nên Phó Nhiễm trực tiếp lái xe về Trung Cảnh Hào Đình.

Tần Mộ Mộ ra khỏi nhà hàng, Cố Lỗi ở phía sau kêu cô.

“Mộ Mộ, sao đi vội như vậy làm gì?”

Về mặt Tần Mộ Mộ không vui, đưa tay hất tay hấn ra.

“Đây không phải là nơi để anh xã giao, em và Tiểu Nhiễm là bạn thân nhiều năm. Anh muốn nhờ Tam Thiếu giúp đỡ có thể tự tìm đến nói chuyện.”

“Mộ Mộ, em đừng tức giận.”

“Cố Lỗi, ý em là không hy vọng anh lại phải khúm núm ở trước mặt người khác, biết không?”

Cố Lỗi ôm cô trở lại xe, đỗ dành một hồi lâu mới khiến Tần Mộ Mộ hết giận.

Lại qua mấy ngày, trong nháy mắt đã là đến ngày 14 tháng Giêng.

Tầng cao nhất ở MR bắt đầu đi làm lại, Minh Thành Hữu thỉnh thoảng mới tới công ty, vô cùng nhàn rỗi.

Phó Nhiễm đang nghĩ tới ngày mai nên tổ chức sinh nhật cho Minh Thành Hữu như thế nào, bất ngờ điện thoại di động vang lên, thấy tên cuộc gọi đến là Minh Tranh.

Cô không chút nghĩ ngợi nghe máy.

“Alo, ca ca.”

“Ừ, Tiểu Nhiễm phải không?”

Đầu bên kia truyền đến một giọng nữ.

Trong lòng Phó Nhiễm hồi hộp.

“Bác là. . . . Là bác gái sao?”

” Ừ! Tiểu Nhiễm, bác muốn làm phiền con một việc có được không? Mặc dù ta biết sẽ làm khó con, nhưng ta thật sự không có cách nào. Đứa nhỏ Minh Tranh này không cho ta xuất viện, hỏi nó thì nó lại kéo dài, nó nói chờ thân thể ta tốt lên rồi con sẽ nói cho ta biết Vân Phong được chôn cất ở đâu.”

Đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng khóc lóc.

“Tiểu Nhiễm, ta muốn đi gặp Vân Phong. Bây giờ ta lập tức xuất viện, con nói cho ta biết ông ấy được chôn cất ở đâu, ta đi tìm ông ấy.”

“Bác gái...”

Phó Nhiễm lo lắng đứng dậy, một tay cầm túi xách lên.

“Bác đừng gấp, bây giờ con lập tức tới bệnh viện, bác chờ con một chút.”

“Tiểu Nhiễm, Minh Tranh đã đi ra ngoài, ta không muốn cho nó biết.”

“Được, được.”

Phó Nhiễm đáp ứng, cúp điện thoại di động.

Cô mở cửa phòng đi ra ngoài, bước chân cũng càng lúc càng nặng nề.

96. Chương 96

Chương 96: Giấu hẩn đi nghĩa trang

Phó Nhiễm lái xe tới đến bệnh viện, ở chốt bảo vệ đi đến phòng bệnh của Triệu Lan, cô xách theo giỏ trái cây cùng hoa tươi mua ở cửa ra vào đi về phía thang máy.

Minh Tranh rất hiếu thảo với Triệu Lan, đương nhiên cũng chọn phòng bệnh chăm sóc đặc biệt. Phó Nhiễm đi tới cửa, cửa phòng bệnh mở rộng ra, ánh mặt trời sau giữa trưa lười biếng tản mát, Triệu Lan thay xong quần áo đứng ở cửa sổ, tóc mai hai bên hoa râm bị chiếu sáng vàng óng ánh, bà như đang nhìn tới nơi nào đó đến gần người, hoàn toàn thoát khỏi cuộc sống thực tế.

So với lần trước nhìn thấy, bà càng gầy thêm.

Vẫn là mặc chiếc áo khoác nhung lần trước, bả vai rộng thùng thình, mặc dù không nhìn thấy eo nhưng Phó Nhiễm biết bà đã gầy tới mức không bình thường.

Phó Nhiễm không đành quấy rầy giờ phút yên bình này, cô khẽ bước tới, giấy bọc bó hoa đụng qua cánh cửa phát ra tiếng động khiến Triệu Lan xoay người.

“Tiểu Nhiễm.”

Cô và Triệu Lan chưa từng gặp mặt riêng, cũng chưa từng trò chuyện nhiều với nhau. Phó Nhiễm đem đồ mang tới đặt trên tủ đầu giường.

“Bác gái.”

Bởi vì có quan hệ với người nào đó, Phó Nhiễm cảm thấy bà vô cùng thân thiết, cũng không hề lúng túng mất tự nhiên.

” Bác gái, thân thể người không tốt, nên ở bệnh viện dưỡng bệnh.”

“Tiểu Nhiễm, hai ngày qua ta thấy tốt hơn nhiều, bác sĩ cũng nói có thể xuất viện.”

Triệu Lan chỉ sợ cô thay đổi chủ ý.

” Nhưng nếu không được tới thăm Vân Phong, ta cũng không có tâm tình ở đây dưỡng bệnh”.

” Bác gái, nhưng tình trạng sức khỏe bác như vậy?”

“Ta thật sự không sao.”

Nụ cười của Triệu Lan yếu ớt, bà nhắc chân đi tới trước mặt Phó Nhiễm.

“Minh Tranh nói ra ngoài có chuyện, ta lên cầm di động của nó gọi cho con. Lúc sau nó sẽ quay lại đây.”

Phó Nhiễm nhìn sắc mặt của Triệu Lan, biết rõ là đã đến bước này thì không thể ngăn cản được bà.

“Vây cũng tốt, con sẽ nói địa chỉ nói cho bác, nhưng con chỉ biết ở nghĩa trang đó. Cụ thể, Thành Hữu không nói qua, con sẽ gọi điện thoại bảo Ca Ca trở lại, để hẩn đưa bác đi.”

“Không được, Tiểu Nhiễm. “

Triệu Lan vội giữ động tác của Phó Nhiễm lại.

“Không thể để Minh Tranh biết, ta như vậy. Chắc chắn là nó sẽ không đồng ý để ta xuất viện, huống chi nó luôn có oán trách với Vân Phong. Càng không có khả năng sẽ dẫn ta đi, Tiểu Nhiễm, nếu không thì con nói chỗ đó cho ta, tự ta tìm tới.”

Phó Nhiễm cảm thấy đau tay, Triệu Lan dùng sức nắm chặt.

” Bác gái, một mình bác không thể.”

“Ta có thể! “

Hai tay Triệu Lan gầy như que củi nắm chặt cánh tay Phó Nhiễm không buông ra, cô suy nghĩ một chút, mềm lòng nói.

“Như vậy đi, con lái xe đưa bác đi, trên đường cũng có thể giúp bác.”

“Có thật không?? Cảm ơn con, Tiểu Nhiễm.”

Trước khi đi ra bệnh viện, Phó Nhiễm dìu Triệu Lan.

” Bác gái, chúng ta đem di động của Ca Ca gửi ở chỗ nhân viên phục vụ đi. Lỡ anh ấy có trở về, sẽ là làm đề lỡ chuyện làm ăn, có thể không xong việc.”

Triệu Lan không nghi ngờ gì. “Cũng đúng.”

Phó Nhiễm lấy qua di động đi về phía quầy phục vụ.

“Đây là người thân của phòng bệnh 501 gửi lại, lát nữa anh ấy sẽ quay lại đây lấy.”

Ánh mắt của y tá có chút do dự.

“Hai người không phải người nhà hoặc bạn của hấn sao?”

Phó Nhiễm lắc đầu nói. “Không phải.”

Đưa Triệu Lan ra khỏi bệnh viện, Phó Nhiễm đi lấy xe, cô ngồi ở bên trong ghế lái gửi một tin nhắn cho Minh Tranh, xong lại đặt di động vào trong túi xách, lúc này mới khởi động xe rời đi.

Dọc theo đường đi Phó Nhiễm lái xe với tốc độ cũng không nhanh, Triệu Lan yên lặng ngồi ở cạnh cô, dường như chỉ có nín thở mới có thể nghe thấy được hơi thở yếu ớt của bà.

Phó Nhiễm đặt hai tay trên tay lái nắm chặt lại, Triệu Lan nhìn ngoài cửa sổ mắt hờn, sắc mặt trong suốt như tờ giấy. Phó Nhiễm mở nhạc lên.

” Bác gái, bác cùng bác trai quen biết như thế nào?”

Nói đến Minh Vân Phong, trong mắt Triệu Lan không hề có thần thái chột sáng lên, bà xoay mặt qua nói.

“Tiểu Nhiễm, cảm ơn con.”

Phó Nhiễm liên giạt mình, không biết ý trong lời nói của Triệu Lan như thế nào.

“Ta đã nghe qua rất nhiều lời khó nghe, nhiều nhất là hỏi ta, ta là vì cái gì mà đi theo Vân Phong. Tại sao mọi người phải nhục mạ người thứ ba.”

Trong mắt Triệu Lan lắng đọng bi thương, ánh mắt nhìn Phó Nhiễm chằm chằm.

“Chưa từng có người nào hỏi như con. Hỏi ta với ông ấy quen biết nhau như thế nào!!”

“Bác gái, đời người mà được sống phóng túng là quan trọng nhất, nếu người khác rảnh rỗi nói chuyện linh tinh nhưng chính mình cũng có thể nhìn ra, cũng không làm mình sợ hãi.”

Triệu Lan gồi đầu hướng tới thành ghế, cũng không đáp lại lời nói của Phó Nhiễm. Hai mắt xuyên qua kính chắn gió, hơi nheo lại thấy mờ mịt, dường như đang nhớ lại một kỷ niệm mà bụi đã phủ đầy.

“Ta đi theo Vân Phong, lúc sinh con còn chưa kết hôn. Thật ra chuyện xưa cũng coi như cũ, sau khi ta sinh không lâu thì cha ta qua đời vì bệnh tật, sau đó gia cảnh sa sút. Minh gia chọn Lý gia ở thị trấn Nghênh An, bất kể lúc nào, tiếng tăm của Lý gia vẫn nổi tiếng là danh môn vọng tộc. Ta cùng Vân Phong thật lòng yêu nhau, cuối cùng lại không được hai bên gia đình cho kết thân, ta dứt khoát kiên quyết đi theo hấn. Sau khi biết chuyện, mẹ ta đuổi ta ra khỏi nhà, nhưng ta không hối hận, cho đến tận hôm nay, ta cũng không hối hận.”

Phó Nhiễm cầm lấy khăn giấy đưa cho Triệu Lan, trong lòng run rẩy tựa như đau thương.

“Minh Tranh cho người khắc tên ta lên bia mộ của ông ấy, ta biết rõ làm như vậy là không tốt, nhưng ta cũng có lòng riêng. Khi còn sống ta không thể danh chính ngôn thuận gả cho ông ấy một lần, sau khi chết, ta muốn có một danh phận lại khó khăn đến vậy sao?”

Phó Nhiễm cảm giác trong hốc mắt ươn ướt, cô tiện tay lau lau.

“Bác gái, trước kia Ca Ca sống cũng không tốt?”

Giọng nói của Triệu Lan nghẹn ngào.

“Đeo thân phận như vậy trên lưng, làm sao có thể sống tốt chứ?”

Lồng ngực giống như bị tảng đá lớn đè lên khiến người ta thở nổi. Phó Nhiễm do dự hết lần này tới lần khác.

“Bác gái! Bác đừng trách Thành Hữu, trời sanh hẩm tính tình như vậy, thật ra thì cũng không ác ý.”

Triệu Lan hé mắt, Phó Nhiễm liếc nhìn thần sắc của bà, trên nét mặt của Triệu Lan không như Lý Vận Linh ra vẻ chán ghét và khinh thường đối với Minh Tranh. Khoé miệng bà như cười.

“Đứa bé đó, đáng đáp thật đẹp, Vân Phong đưa cho ta không ít hình. Ông ấy nói với ta, đây cũng là con hắc, là con trai hắc thích nhất! Nhiều lần Minh Tranh cũng ở cùng chỗ, nhưng ta không để cho nó tránh đi. Ta cũng nghĩ Minh Tranh sẽ hiểu, dù sao chúng ta vẫn là danh bất chính ngôn bất thuận, thật ra thì từ nhỏ Minh Tranh rất đáng thương, vừa sinh ra, ngay cả giọt sữa cũng không được uống liền bị người khác ôm đi. Vân Phong nói nó bị viêm phổi, đến lúc trở lại bên cạnh ta, đã qua hai mươi ngày.”

Phó Nhiễm sợ nghe nữa sẽ đau lòng, tim của mình sẽ bị cắt thành từng mảnh thật sự. Tính tình Minh Tranh trở nên như hôm nay hoàn toàn là có nguyên do, thử nghĩ lúc đó hắc còn là đứa bé không hiểu chuyện. Minh Vân Phong nói rõ Thành Hữu là con trai ông thích nhất, đơn giản cũng là muốn nói cho Triệu Lan nghe. Nhưng lúc tất cả mọi người chẳng hay biết gì, những lời này của ông không thể nghi ngờ như vũ khí đâm người khác bị thương tốt nhất.

Phó Nhiễm có thể tưởng tượng được, khi Minh Tranh còn là một đứa bé, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của cha và nghe cha nói lời thương yêu với đứa con khác... Không khí bên trong xe như ngưng trệ, ngay cả muốn nói cũng cảm thấy khó khăn.

“Bác gái, trước khi bác trai chết, ít nhất cũng đã bồi thường cho Ca Ca.”

Triệu Lan cảm thấy vui mừng, Phó Nhiễm cảm bình nước suối cho bà.

“Thanh Sơn cách đây hơi xa, ít nhất nửa tiếng đi xe.”

“Lý Vận Linh chôn cất ông ấy ở Thanh Sơn?”

“Dạ! Con nghe Thành Hữu nói.”

Phó Nhiễm nhắn tin cho Minh Tranh, cũng không biết hắc đã trở lại bệnh viện hay chưa.

“Thanh Sơn?”

Giọng nói Triệu Lan có chút khàn khàn.

” Chắc là một nơi tốt.”

“Bác gái, bác không thể cứ tiếp tục như vậy. Huống chi bác trai ra đi cũng được hai năm rồi.”

Tình trạng của Triệu Lan thật khiến người khác lo lắng.

“Các con không cần lo lắng, bác sĩ chỉ nói quá bệnh tình của ta lên mà thôi. Thân thể của ta chính ta hiểu rõ nhất.”

Phó Nhiễm vẫn duy trì tốc độ lái xe chậm rãi đi trên đường, ban đầu Triệu Lan còn nói chuyện với cô, sau có thể đã mệt, nhắm mắt dựa ra phía sau ghế.

Cô cố ý không đi đường chính ngay, đến gần quốc lộ, xa xa nhìn thấy xe của Minh Tranh dừng ở đây.

Phó Nhiễm đạp chân ga, Minh Tranh nhìn thấy xe của cô, tự động đuổi theo.

Đi chừng hai tiếng trên đường, Phó Nhiễm đưa Triệu Lan tới dưới chân núi Thanh Sơn .

Triệu Lan nhìn đi thấy đầu đường Thanh Sơn chật kín xe.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Bác gái, nói không chừng Ca Ca có thể đến đây, hãy để anh ấy đưa bác đi?”

“Làm sao nó biết?”

“Thật xin lỗi, con cảm thấy không nên gạt anh ấy.”

Phó Nhiễm thành thật đáp lại.

“Tiểu Nhiễm, chúng ta đã đến dưới chân núi rồi, con dẫn ta lên đi, tìm được mộ của Vân Phong rồi ta mới chắc chắn là Minh Tranh sẽ để cho ta ở lại. Ta không muốn hi vọng rồi thất vọng.”

Triệu Lan nắm cổ tay phải của Phó Nhiễm, ánh mắt bà tràn ngập khẩn cầu. Phó Nhiễm không đành lòng cự tuyệt.

“Được rồi.”

Thăm mộ xong rồi trở lại thị trấn, cũng không tính là quá muộn.

Phó Nhiễm xuống xe xem xét tình hình, xe của Minh Tranh theo xa xa ở phía sau. Nhân viên quản lý dưới chân núi nói mấy ngày nay bão tuyết làm đường đi lên Thanh Sơn rất khó đi, đưa ra đề nghị xe phải đi đến mượn một bộ chống trơn bánh xe.

Phó Nhiễm gật đầu đáp ứng, đợi bánh xe lắp bộ chống trơn xong mới chậm rãi đi lên núi.

Khác với trong thành thị, đoạn đường này quả nhiên là rất khó đi, thời điểm lái đến giữa sườn núi thì bầu trời đột ngột âm u, lác đác có bông tuyết rơi xuống, dù là bộ chống trơn, nhưng có vài chỗ vẫn dễ bị trượt, tuyết gom lại hai bên thành đồng tuyết cao đến nửa người.

Triệu Lan ngẩng mặt lên ngó ra ngoài cửa sổ.

“Nhất định là Vân Phong biết ta tới thăm ông ấy rồi.”

Phó Nhiễm chăm chú lái xe, chưa bao giờ gặp đường khó đi như vậy. Lên Thanh Sơn cũng dễ tìm, khu vực đỉnh núi có nhiều khu mộ nên khó tìm, Phó Nhiễm thuận đường chạy qua, rất nhanh tìm được nơi chôn cất riêng của Minh gia.

Cô tìm chỗ dừng xe, Triệu Lan đã không thể chờ đợi đẩy cửa xe chạy ra ngoài. Lúc Phó Nhiễm đi tới chỉ thấy người phụ trách trông coi nơi này đang đuổi bà ra ngoài.

“Đây là nơi chôn cất riêng, không cho phép bái tế.”

Triệu Lan bị đẩy đến mức lão đảo, Phó Nhiễm đỡ được bà đúng lúc.

” Bác gái, bác đừng nóng vội.”

Người trông coi nghĩa trang khoảng chừng 50 tuổi thò mặt ra, ông ta lấy giấy bút ra đưa cho Triệu Lan.

“Bà ghi tên trước đi.”

“Được, được.”

Triệu Lan không ngừng gật đầu, nhận lấy giấy bút trong tay ông ta.

Phó Nhiễm giơ tay lên ngăn cản động tác của Triệu Lan, sợ rằng bà vừa ghi tên xong, nếu muốn vào còn khó hơn so với đi lên trời.

“Chúng tôi là họ hàng của Minh gia, vừa lúc đi qua Thanh Sơn muốn tới đây thăm viếng, châm chước đi.”

“Không được, đây là quy định của phu nhân, tôi chỉ là người làm công, không quyết định được.”

Triệu Lan cũng mơ hồ nhận thấy được mục đích mà Phó Nhiễm ngăn cản tay của bà, bà buông bút trong tay ra.

“Ông xem.”

Phó Nhiễm tới gần người trông coi.

“Ông không nói, chúng tôi cũng không nói, làm sao phu nhân sẽ biết được, lại nói nếu không có quan hệ họ hàng này, thời tiết này chúng tôi còn đến Thanh Sơn làm gì?”

Phó Nhiễm móc mấy tờ 100 tệ từ trong ví ra nhét vào trong tay ông ta.

“Đăng ký cũng được mà không đăng ký cũng được, chúng tôi mà có lòng lừa ông thì viết tên giả chẳng phải là được hay sao?”

“Này.”

Ông ta nắm chặt tiền giấy trong tay, mặc dù không có đếm, nhưng cũng phải tới gần một ngàn tệ.

Phó Nhiễm lại rút mấy tờ nữa ra đưa cho ông ta.

“Dàn xếp đi.”

“Được rồi.” Cũng coi như trả lời dứt khoát. “Lúc đi ra các người thông báo cho ta một tiếng, ta muốn đi vào dọn dẹp.”

Hắn cũng coi như phúc hậu, từ bên trong căn nhà nhỏ lấy ra hương cùng cây nến đưa cho Phó Nhiễm.

“Mỗi khi phu nhân cùng Tam Thiếu trở lại, ta đều chuẩn bị.”

“Cám ơn.”

Phó Nhiễm đưa tay nhận lấy, dìu Triệu Lan tiến vào nghĩa trang.

Quy định của người nào chứ, tiền đến trước mặt chẳng phải nói toạc ra là phá vỡ ngay sao.

Hai bên đường trồng cây bách xanh ngát, Phó Nhiễm bước qua các viên đá được mài dũa cẩn thận trải dài thành một đường đi nhỏ, mộ của Minh Vân Phong được tìm thấy rất nhanh, đi qua một con đường, là huyết mộ hai người được đặt song song, tấm bia đá khổng lồ đối diện phương hướng họ đi vào.

Triệu Lan không khổng chế được cảm xúc nhào qua, Phó Nhiễm thắp hương và nến. Lúc đi quá vội vàng, thật may là có mua bó hoa dưới chân núi.

“Vân Phong!”

Bầu trời âm u, làm lòng người cực kỳ khó chịu, không khỏi đè nén, cảm giác bị thương đặt ở một giới hạn, lúc nào cũng có thể bộc phát ra.

Tiếng khóc Triệu Lan thê lương vô cùng, Phó Nhiễm tin bà và Minh Vân Phong là yêu nhau thật lòng, tình cảm lưu luyến như thế lại không được làm bạn cả đời bên au. Triệu Lan quỳ gối trước bia mộ, Phó Nhiễm đi tới yên lặng thắp nhang đèn.

Cô lui về phía sau ba bước, bông tuyết càng rơi càng lớn, Phó Nhiễm đưa tay ra, nhìn bông tuyết rơi vào lòng bàn tay về sau bị nhiệt độ của cơ thể hòa tan nhanh chóng.

Cô không đành lòng đứng quấy rầy, di ảnh trên bia mộ Minh Vân Phong trước sau đều một thần sắc nghiêm nghị, trang trọng.

Bàn tay Triệu Lan như lưu luyến phủ trên bia mộ.

“Vân Phong, tôi tới thăm ông rồi.”

Phó Nhiễm mím chặt khóe miệng, thậm chí có chút hồ hững nhìn di ảnh trên bia mộ Minh Vân Phong. Hai người phụ nữ vì ông mà cam tâm tình nguyện chịu đủ uất ức, thế nhưng ông ấy lại ích kỷ vì yêu mà tự tay lật nghiêng cuộc đời của hai người. Tiếng khóc Triệu Lan nghe vào trong tai giống hỗn loạn vang lên mà không có tiếng vọng lại, bị thương như kêu gào thảm thiết.

Nhang thắp trước mộ còn một chút nữa là cháy hết, nhang đèn cũng bị gió thổi tắt. Tuyết càng rơi càng lớn, dường như không thấy đường. Triệu Lan mặc áo khoác nhưng nhanh chóng bị bông tuyết phủ lên thành màu trắng. Phó Nhiễm đi tới đứng ở bên người bà.

“Bác gái, chúng ta đi thôi. Sau này trở lại thăm nữa.”

“Một lát nữa thôi! Tiểu Nhiễm, chỉ một lát.”

Hai tay Triệu Lan ôm lấy bia mộ.

” Vân Phong, thời gian trôi qua quá nhanh. Tôi đưa tay thế nào cũng không bắt được?”

Phó Nhiễm cảm thấy lạnh, cô liền lấy mũ áo khoác đội lên đầu.

“Vân Phong, ông từng nói với tôi, làm cho tôi mặc kệ Thành Hữu nói gì hay làm chuyện gì tôi cũng không muốn trách nó. Tôi một chút cũng không trách nó, ông chôn cất ở nơi này vẫn là nó nói cho Tiểu Nhiễm biết. Nếu như có thể nói, tôi hi vọng Minh Tranh và Thành Hữu có thể thật sự trở thành anh em. Đây cũng là hy vọng của ông phải không?”

Triệu Lan kẻ sát mặt trên tấm bia đá lạnh như băng.

“Tôi không cảm thấy uất ức, cũng sẽ không thường nói tôi cảm thấy bất công nữa. Có thể gặp lại ông lần nữa, lòng tôi đã rất mãn nguyện. Thật đấy!”

Phó Nhiễm không biết, một tình yêu như thế nào mới có thể chịu đựng như thế. Hai năm cũng như một ngày, mà không suy nghĩ đến danh phận cùng được hay mất.

Cô thậm chí có chút khâm phục người phụ nữ gầy yếu trước mặt này. Triệu Lan còn chưa muốn đi, đến khi Minh Tranh gọi điện đến.

“Bác gái, Ca Ca ở bên ngoài.”

Triệu Lan lau sạch nước mắt, biết tính tình Minh Tranh, ngộ nhỡ làm loạn lên sẽ bị Lý Vận Linh biết, về sau có muốn đi vào bái tế nữa cũng không còn dễ dàng như vậy. Phó Nhiễm phủi bông tuyết trên vai mình, dìu Triệu Lan đi ra ngoài. Xe của Minh Tranh dừng trước cổng khu nghĩa trang, cần gạt nước liên tục đọng đưa qua lại quét kính chắn gió, nhìn thấy hai người ra ngoài, hắn liền cầm ô xuống xe. Người bảo vệ nghĩa trang đã thấp giọng so với lúc này khá nhiều.

“Bái tế xong rồi?”

“Đúng vậy.” Phó Nhiễm hướng hắn gật đầu.

Sắc mặt Minh Tranh xám xịt kéo bả vai Triệu Lan. “Mẹ!”

Nhìn Triệu Lan khóc đến hai mắt sưng đỏ, cuối cùng lời nói trong miệng bị hắn nuốt trở về. Phó Nhiễm lạnh đứng dậm chân, hai tay đặt ở bên môi hà hơi.

“Sao hai người lại chọn thời tiết như vậy lên núi?”

Người đàn ông trung niên mặc áo khoác màu xanh lá cây bên ngoài.

“Hai ngày trước tuyết ở Thanh Sơn đã rơi xuống không ngừng, mới vừa rồi trong radio còn thông báo tuyết sẽ rơi nhiều hơn. Hơn nữa, ban ngày liên tục có mấy tai nạn xe cộ liên tiếp, nên bây giờ mọi tuyến đường đều bị cấm.”

“Cái gì?”

Động tác cứng ngắc của Phó Nhiễm dừng lại.

“Chú nói đường nào bị cấm?”

“Đường xuống núi.”

Người đàn ông trung niên cầm ly trà nóng trong tay.

” Đừng quá lo lắng, trên núi quán rượu, nhà trọ cần gì cũng đều có. Theo tôi thấy thời tiết này, nhất định ngày mai mọi người cũng không thể xuống núi.”

Mắt Phó Nhiễm tròn tròn, bông tuyết thành từng mảnh rơi vào trong mắt biến thành màu trắng chói mắt. Chiếc ô trong tay Minh Tranh che lên đỉnh đầu cô.

“Tiểu Nhiễm, đã như vậy chúng ta ở nơi này dừng chân một đêm thôi.”

“Không thể!”

Phó Nhiễm cự tuyệt không chút nghĩ ngợi, cô lướt qua Minh Tranh đi về phía trước.

“Nói không chừng đường mới phong toả, con nói có việc gấp bọn họ sẽ có thể để con xuống núi.”

“Cô gái, hiện tại cô xuống núi thật rất nguy hiểm. Huống chi đường đã bị phong toả hết, tuyệt đối không có khả năng để cho cô đi qua.”

Người đàn ông trung niên cũng rất tốt bụng, lại không khác gì là dội chậu nước lạnh lên đầu Phó Nhiễm. Minh Tranh đưa chiếc ô trong tay cho Triệu Lan, hần sải bước đuổi theo, Phó Nhiễm quay kiếng xe xuống, người còn chưa ngồi vào ghế lái đã bị Minh Tranh kéo ra ngoài.

“Em điên rồi phải không? Liều mạng sao? Không phải đã ở chân núi cả một buổi chiều sao?”

“Anh đừng cản tôi!”

Phó Nhiễm giãy giụa muốn đẩy Minh Tranh ra, bất đắc dĩ sức lực giữa nam và nữ chênh lệch quá xa.

“Có muộn nhất định tôi cũng phải trở về thị trấn Nghênh An.”

“Em có việc gấp sao?”

“Có!” Phó Nhiễm cất cao giọng nói. “Ca ca, anh buông tôi ra.”

“Có chuyện gì còn quan trọng hơn sự an toàn sao?”

Minh Tranh đóng sầm cửa xe.

“Huống chi là cho dù em vội chết cũng không được, đường sớm đã bị phong toả.”

“Tôi.”

Ánh mắt Phó Nhiễm tràn đầy vẻ lo âu.

“Ngày mai là sinh nhật Thành Hữu. Tôi đã nói sẽ ở bên cạnh anh ấy.”

Mặc dù sinh nhật của hắn đã qua, nhưng Minh Thành Hữu đã dự định trước là sẽ ở cùng cô. Hôm nay gọi điện thoại hắn còn nói bóng nói gió nhắc nhở cô.

Minh Tranh nghe vậy liền ngẩn ra, sức lực trong tay buông lỏng một chút, nhưng sau đó dùng lực cầm chặt.

“Vì hắn mà mạng sống cũng không cần?”

“Không phải như vậy.”

Cách đó không xa, Triệu Lan nghĩ hai người cãi vả tất cả là đều vì mình, bà vội vàng chạy chậm đến.

“Minh Tranh đừng trách Tiểu Nhiễm, là mẹ muốn con bé dẫn mẹ tới.”

Triệu Lan ngăn ở trước mặt Minh Tranh, lại mạnh mẽ tách tay hắn đang cầm chặt tay Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, thật xin lỗi! Làm hại con không thể kịp xuống núi. Nếu không ở lại trên núi ở một đêm đi? Con trở về như vậy ta cũng không yên lòng.”

Giọng nói Phó Nhiễm mềm nhũn.

“Bác gái, chuyện này không liên quan tới bác.”

Triệu Lan lôi tay Phó Nhiễm đi về phía trước, người đàn ông trung niên chỉ chỉ cách đó không xa.

“Mọi người đi bộ đi, nhiều lắm là khoảng gần hai mươi phút sẽ thấy khách sạn.”

Minh Tranh rút hết chìa khóa xe, đi theo sau lưng hai người. Phó Nhiễm cúi thấp đầu, mặt đường có tuyết đọng, giày giẫm ở phía trên phát ra tiếng vang kè kệt, cảm giác lạnh lẽo xuyên qua giày da truyền vào lòng bàn chân.

Triệu Lan thấy tinh thần cô không có hứng thú.

“Tiểu Nhiễm, thật xin lỗi.”

“Bác gái, không có việc gì.”

Phó Nhiễm bắt đầu dĩ cười một tiếng.

“Ngày mai là sinh nhật Thành Hữu hả?”

“Bác biết?”

“Ta nhớ được.”

Hai mắt Triệu Lan đỏ bừng, nhưng tâm tình rõ ràng khá hơn nhiều.

“Nó sinh sau Minh Tranh 20 ngày.”

“Đúng vậy.”

Phó Nhiễm lên tiếng, cẩn thận nhìn sắc mặt của Triệu Lan. Dù sao chuyện đó thật sự khó tiếp nhận đối với người phụ nữ này.

“Hi vọng buổi tối thì trận tuyết này có thể ngừng, nếu để con không đến chỗ Thành Hữu được. Ta sẽ gây tội lỗi lớn.”

Minh Tranh lẳng lặng theo ở phía sau, hần không che dù, Triệu Lan quay đầu lại nhìn vào mắt hần. Vì Minh Tranh ra ngoài bàn chuyện hợp tác nên trên người mặc Tây phục, màu đen thuần túy rất nổi bật ở nơi toàn màu trắng này.

Trong mắt Triệu Lan liền khó chịu, cảm thấy đau lòng.

Ở bên trong khách sạn sắp xếp phòng xong thì đã gần tối, phòng của Phó Nhiễm sát vách phòng của Triệu Lan. Nghe được tiếng chuông cửa, cô đi tới mở cửa. Minh Tranh theo sau cô tiến vào trong phòng.

“Đói bụng sao?”

Phó Nhiễm lắc đầu, đi thẳng về phía ban công.

“Bác gái đâu?”

“Bà mệt mỏi nên anh để bà ngủ trước rồi.”

Minh Tranh đứng bên cạnh Phó Nhiễm.

“Đợi bà tỉnh ngủ, chúng ta xuống dưới ăn cơm.”

“Dù sao tôi cũng không đói bụng.”

Hai tay Phó Nhiễm để lên trên lan can, khuôn mặt nhỏ nhắn vô hồn, đầu rũ cụp nhìn về phong cảnh dưới chân núi.

“Xem ra em thật sự rất quan tâm hần.”

Minh Tranh móc điều thuốc ra, nghe âm thanh lạch cạch của bật lửa, cánh mũi liền ngửi được mùi thuốc lá quanh quẩn, không xua đi được. Phó Nhiễm nghiêng mặt nhìn hần.

“Lúc sinh nhật của anh em cũng không căng thẳng như thế.”

Hần hút điều thuốc, như cười như không nhìn chằm chằm về phía Phó Nhiễm.

“Ai nói? Lúc ấy tôi có việc thật, mặc dù đã trễ nhưng chưa tới rạng sáng cũng đã tặng quà cho anh rồi, không phải sao?”

Tất nhiên cô sẽ không nói là bị Minh Thành Hữu cố ý phá hư. Phó Nhiễm nghĩ tới, trong lòng vừa trầm xuống, đến sinh nhật Minh Thành Hữu, cô lại bị ở đỉnh núi cùng một chỗ với Minh Tranh.

Đây được coi là chuyện gì?

Minh Tranh cũng không nói trắng ra chuyện lúc đó hần đã nhìn thấy Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu ở nhà hàng.

“Cho nên em cũng đừng để ở trong lòng, nhiều lắm là sau khi xuống núi đến bên cạnh hần.”

Giấy không thể gói được lửa, nhưng nếu Minh Thành Hữu biết cô cùng Minh Tranh ở chung một chỗ, còn mang Triệu Lan đi Thanh Sơn.

Trong lòng Phó Nhiễm phiền não, không dám nghĩ tiếp. Minh Tranh hít từng hơi thuốc lá, Phó Nhiễm nghe mùi vị càng ngày càng đậm. Di động cô đặt ở bên cạnh, sóng điện thoại ở trên núi lúc có lúc không, Phó Nhiễm nhìn màn hình điện thoại hoàn toàn không có tín hiệu.

“Tiểu Nhiễm, anh không nghĩ là hai người còn có thể ở cùng một chỗ.”

Phó Nhiễm nhìn đám người bên trong vườn hoa dưới tầng chót.

“Tôi cũng không nghĩ qua.”

“Đã nghĩ được chưa?”

Minh Tranh hít sâu điều thuốc, con người lộ ra sâu thẳm mê ly. Hắn hút xong điều thuốc, trở về phòng nhìn Triệu Lan đã tỉnh dậy hay chưa. Phó Nhiễm che kín áo khoác đứng ở trên ban công, chuông di động thỉnh thoảng vang lên. Cô bỗng nhiên kinh hãi, ngón tay mở ra màn hình thấy số di động của Minh Thành Hữu. Phó Nhiễm cố trấn an, ngón tay nhấn nút nghe.

“Phó Nhiễm, em không có ở nhà sao? Tần Mộ Mộ và Tổng Chức cũng không có tin tức của em. Em đi đâu?”

Cô còn chưa mở miệng, bên đầu điện thoại kia đã sớm giành phần nói trước ngay lúc vừa nghe máy. Bàn tay Phó Nhiễm ngăn ở khóe miệng.

“Thành Hữu, em không có ở thị trấn Nghênh An.”

Minh Thành Hữu nhanh chóng hỏi ngược lại.

“Vậy em ở đâu?”

Phó Nhiễm ngược mắt nhìn khách sạn, đèn ne-on sáng chói khắp bốn phía. Nếu cô nói thật nhất định Minh Thành Hữu sẽ tức giận.

“Em nói cho anh, anh phải hứa không được tức giận.”

Minh Thành Hữu nghe giọng điệu cô có gì đó không đúng.

“Rốt cuộc ở đâu?”

Phó Nhiễm khẽ cắn môi.

“Em ở Thanh Sơn.”

Đầu dây kia trầm mặc một hồi lâu, chỉ nghe được tiếng hít thở của người đàn ông càng lúc càng dồn dập mạnh mẽ. Phó Nhiễm nói một tiếng, Minh Thành Hữu âm trầm nói.

“Đi Thanh Sơn làm gì?”

Ngón tay Phó Nhiễm nắm chặt thanh lan can. Minh Thành Hữu không nghe được câu trả lời, giọng điệu vẫn cứng nhắc.

“Thế nào vẫn chưa trở lại?”

Phó Nhiễm có chút uất ức thấp giọng nói, giọng nói mềm mại nghe như đang làm nũng.

“Xuống núi gặp bão tuyết, mọi tuyến đường đều bị phong tỏa. Không biết ngày mai có thể trở về không nữa!!”

Cô tựa hồ có thể nghe được tiếng hô hấp căng thẳng đầu dây bên kia. Câu thật xin lỗi Phó Nhiễm còn chưa nói ra khỏi miệng, liền nghe đến giọng nói tức giận của Minh Thành Hữu, như muốn bật tung hết nóc nhà.

“Phó Nhiễm, em thật là có triển vọng!”

“Thành Hữu!”

“Tút TUT TUT ——”

Phó Nhiễm lấy điện thoại bên tai xuống, nhìn màn hình di động suy nghĩ mất hồn.

Minh Tranh ở ngoài cửa kêu cô đi ra ngoài ăn cơm. Trên bàn ăn Phó Nhiễm không yên lòng dường như không động đũa, Triệu Lan kéo cô qua nói chuyện, Minh Tranh giục bà về phòng ngủ. Lúc này Triệu Lan mới chịu buông tay Phó Nhiễm.

Đồng hồ báo đã chuyển sang tám giờ.

Phó Nhiễm ở trong phòng lo lắng, gọi lại cho Minh Thành Hữu nhưng hắn vẫn không nhận.

Thực sự tức giận lớn rồi.

Phó Nhiễm ngồi ở mép giường, nhất định là Minh Thành Hữu đoán được cô và Minh Tranh cùng với Triệu Lan ở chung một chỗ. Phó Nhiễm để di động lên tủ đầu giường rồi đi vào phòng vệ sinh tắm rửa. Ở một nơi xa lạ, trên chiếc giường xa lạ, hơn nữa còn gần khu nghĩa trang, Phó Nhiễm quần chăn lăn lộn khó ngủ, ánh mắt nhìn trần nhà chằm chằm. Cô không thấy chút mệt mỏi, trong phòng đèn cũng bật sáng như ban ngày.

Phó Nhiễm nhìn đồng hồ đã qua mười hai giờ, mí mắt bắt đầu nặng trĩu, cô đem chăn phủ qua đỉnh đầu. Giấc ngủ chập chờn, chỉ thấy ác mộng ngắn linh tinh.

Đúng lúc, di động vang lên khiến Phó Nhiễm kinh sợ thiếu chút nữa la hét chói tai, còn tưởng rằng là hung linh đêm khuya.

Mu bàn tay sờ lên trán đều là mồ hôi lạnh. Cô mở mắt nhìn màn hình, khoảng chừng mười giây mới phản ứng được là Minh Thành Hữu gọi tới. Phó Nhiễm vội vàng nghe máy.

“Alo?”

“Em ở đâu?”

Giọng nói đầu dây bên kia có chút thở gấp.

“Em ở Thanh Sơn.”

Phó Nhiễm nhỏ giọng nói.

“Anh...” Minh Thành Hữu đi bộ mệt chết đi được, từng tiếng hít thở truyền đến tai Phó Nhiễm từng đợt đau đớn.

“Anh hỏi em ở Thanh Sơn là ở đâu?”

Phó Nhiễm nói tên khách sạn.

“Anh đang ở đây?”

Phó Nhiễm còn nghe được tiếng đi bộ dẫm lên tuyết truyền ra, trong di động còn có tiếng gió lạnh gào thét thổi qua, cô sợ hãi ngồi thẳng nửa người lên.

“Anh cũng tới Thanh Sơn rồi?”

Minh Thành Hữu tức giận nói.

“Cuối cùng anh lại phải tới đây thử xem em có nói thật hay không? Quả nhiên mọi tuyến đường đều bị chặn.”

Ánh mắt Phó Nhiễm liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, đã tới hai giờ sáng!

97. Chương 97

Chương 97: Hung hăng đánh một cái

Cô vội vàng vén chăn lên, cầm y phục trên ghế sa lon.

“Anh ở yên tại chỗ chờ em!”

Nói xong, lần này cô cúp điện thoại trước. Phó Nhiễm chưa bao giờ gấp gấp mặc y phục như vậy, cô vừa đi ra khỏi phòng vừa cầm giày vừa giơ chân lên mang, chân phải để không chạy thẳng đến cửa thang máy. Sau khi vào bên trong thang máy mới dựa vào mặt tường bắt đầu mang chiếc giày còn lại. Phó Nhiễm vội vã chạy ra đại sảnh, vào thời gian này người sống bên trong khách sạn vốn không nhiều. Cô siết chặt di động trong lòng bàn tay chạy ra tới đường.

Minh Tranh ở trên sân thượng nhìn ra xa thấy bóng dáng của Phó Nhiễm đang chạy, chân mày hấn nhứ lại, thấy Phó Nhiễm càng chạy càng nhanh, hấn vội vàng dập tắt điều thuốc lá trong tay, trở về phòng lấy áo khoác trên móc áo rồi sải bước đuổi chạy theo. Gió thổi vào tận xương, đặc biệt là lúc rạng sáng, thổi vào da mặt như từng lưỡi dao sắc bén cắt qua da thịt thành từng mảnh, không chảy máu, nhưng đau gần chết. Con đường kết băng đi nửa bước còn thấy khó đi, bóng dáng Phó Nhiễm theo ánh đèn đường bị kéo dài. Bởi vì trên núi nên ngay cả chiếc xe cũng không thấy được, Phó Nhiễm đi rất vội, có mấy lần bước chân trượt, cô hồn nhiên không hay, hận không thể chắp cánh bay ra ngoài.

Minh Tranh rất nhanh nhìn thấy bóng lưng Phó Nhiễm, hấn đi theo phía sau, luôn giữ khoảng cách 50m.

Bên trong Thanh Sơn đều là người có tiền có thế mới chôn cất ở nghĩa trang này. Minh Văn Phong khi còn sống không muốn phá hỏng danh tiếng của mình, sau khi chết lại được Lý Vận Linh mang đến Thanh Sơn. Bốn phía yên tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng hô hấp của chính mình, bước chân giẫm vào tuyết đọng tạo ra âm thanh nghe càng thêm có vẻ quỷ dị mà vang lên. Hai bên đều là đỉnh núi giống như xòe năm ngón tay ra là tùy lúc có thể nhốt con người vào bên trong đó.

Phó Nhiễm dừng bước, lấy di động ra gọi cho Minh Thành Hữu.

Bóng dáng cô đơn của Minh Tranh hướng tới nơi xa, cũng ngừng lại.

Tín hiệu rất kém, hoàn toàn không gọi được. Phó Nhiễm thở dài, hơi nước màu trắng mờ mờ tầm mắt, cô nhét di động vào trong túi áo, chỉ cần đi theo con đường này nhất định có thể gặp Minh Thành Hữu.

Trên trán rỉ mồ hôi, nếu nói là không sợ hãi tất nhiên là giả, ánh đèn mờ mờ cùng đỉnh núi tĩnh lặng, lại thêm là gần nghĩa trang, đều có thể là yếu tố tạo thành phim kinh dị ghê rợn nhất.

Phó Nhiễm dứt khoát chạy đi, hận không thể che mắt bịt lỗ tai lại.

Ước chừng nửa tiếng sau, đi ngang qua nơi chôn cất của Minh gia tầm khoảng 200m, trong mắt cô đột nhiên xuất hiện một điểm trắng. Vốn là bốn phía xung quanh đều là màu trắng, chỉ vì bóng đêm tạo thành tờ giấy đen khổng lồ nên có điểm màu trắng nhìn thấy càng sáng chói.

Phó Nhiễm hét chói tai.

“Thành Hữu... Thành Hữu!”

Thành Hữu...

Ở giữa núi rừng có tiếng vọng lại không ngừng, đương nhiên truyền vào tai Minh Tranh ở phía sau, hấn yên lặng dừng bước.

Phó Nhiễm sống qua hai mươi mấy năm, có lẽ chưa từng mất không chế như thế này. Cô liều mạng chạy tới, người đối diện tựa hồ nghe đến tiếng la, hoặc là mệt mỏi cực độ, hai tay chống đầu gối, khẽ nâng lên cầm dưới nhìn Phó Nhiễm đang chạy tới.

20m, mười mét, năm mét.

Không phải chính là Minh Thành Hữu sao?

Hấn cũng biết lên núi sẽ lạnh, mặc một chiếc áo lông màu trắng tinh thất eo. Trong lòng Phó Nhiễm vui mừng và kích động không nói được lên lời, cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông có khả năng tạo ra điểm khác biệt trong một màu sắc như vậy, màu trắng chói mắt khiến cho từng đường nét trên khuôn mặt Minh Thành Hữu càng thêm tinh xảo.

Tàng mỗ hôi mịn thuận theo sống mũi cao của hắn chảy xuống.

Phó Nhiễm đứng trước Minh Thành Hữu, hai người đều thở gấp kịch liệt, tựa như ai cũng không thể mở miệng nói trước được.

Hắn chống hông từ từ đứng thẳng người lên, ánh đèn rơi qua bên lưng Minh Thành Hữu, hai bên gương mặt dần lộ ra ngoài ánh sáng yếu ớt.

Phó Nhiễm xông lên trước một bước, hai chân nhón lên tay ôm vòng qua cổ Minh Thành Hữu. Động tác dồn dập mạnh mẽ đụng vào Minh Thành Hữu khiến hắn lui về phía sau mấy bước. Ngực dán chặt vào nhau cô có thể cảm nhận được trái tim trong lồng ngực của Minh Thành Hữu giống như muốn nhảy ra, nhịp đập rối loạn.

Phó Nhiễm hung hăng dùng sức, buộc chặt cánh tay.

Tiếng hít thở dồn dập của Minh Thành Hữu ở bên tai, hắn ôm lấy thắt lưng Phó Nhiễm, một bàn tay đưa xuống dưới phát vào cặp mông đầy đặn của Phó Nhiễm. Cô bị đau, liền rút người lại. Minh Thành Hữu liền đánh ba cái, mặt Phó Nhiễm đỏ bừng.

Mặc dù bốn phía không có người thứ ba, nhưng âm thanh phát ra vô cùng mờ ám, lại rất đau.

“Xem sau này em còn dám nữa không?”

Bàn tay Minh Thành Hữu lại nâng lên rồi phát xuống, Phó rúc vào trong lòng hắn chặt hơn, xuống tay thật hung ác cũng không phải là nói giỡn.

“Nói đi!”

Môi Phó Nhiễm ghé sát vào bên tai Minh Thành Hữu.

“Không dám... Thật không dám nữa.”

Minh Thành Hữu suy nghĩ một chút liền vô cùng tức giận.

“Thật đúng là biết làm chuyện như vậy, biết thế anh sớm đã lột da em rồi.”

Phó Nhiễm nhón chân lên một lúc thấy đau, ôm Minh Thành Hữu nhìn về phía sau lưng hắn, ánh mắt lại sáng như ngọc lưu ly, cô khẽ nhếch môi, hai tay đặt ở phần lưng của Minh Thành Hữu ra sức giữ chặt.

“Biết đau?”

Cô ra sức gật đầu.

Bất ngờ một bàn tay đặt vào cái mông của cô khẽ xoa, Phó Nhiễm sợ tới mức vội lui lại. “Anh làm gì vậy?”

“Xoa xoa cho em.”

Minh Thành Hữu đứng ở trước mặt cô, thần sắc mang theo một chút lưu manh vô lại.

“Không thích xoa à, vậy tới đây, anh vốn là muốn hung hăng đánh em một cái!”

Minh Tranh ẩn mình ở trong bóng tối, ánh mắt lạnh lùng càng lúc càng chìm, từ đầu tới cuối ánh mắt hắn đặt ở trên người hai người, hai chân cũng đang lui về phía sau từng bước một, bất ngờ đạp phải đồng tuyết lớn, hắn ổn định bước chân, sau đó xoay người sải bước rời đi.

Phó Nhiễm cảm giác được cái mông đau rát.

“Thật ra thì em cũng không sai.”

Minh Thành Hữu hếch lên mày nhìn cô, cũng không nói chuyện, định dùng ánh mắt giày vò, phó nhiễm vốn lại là một yêu đánh nhau.

“Là không có lỗi, nhưng không thể dự liệu được thời tiết thay đổi, là lỗi của em.”

“Nếu không sẽ có thể ‘thần không biết quỷ không hay’ che giấu tội này đúng không?”

Minh Thành Hữu như cười như không, nhếch nửa bên khóe miệng lên, đem bản chất ma quái phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Phó Nhiễm bắt chước kiểu dáng của hắn, không nói lời nào.

“Cùng đi Thanh Sơn với ai?”

Minh Thành Hữu khoanh tay ôm ở trước ngực, đem đề tài nói chuyện về chủ đề chính.

Phó Nhiễm đi đi mũi chân, đập bông tuyết phát ra tiếng xạt xạt, cô cúi đầu.

“Không phải là anh cũng đoán ra được sao?”

Một hồi lâu không thấy hắn đáp lại, Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, nhìn thấy Minh Thành Hữu vẫn duy trì động tác như cũ.

“Tại sao anh có thể đoán được?”

Phó Nhiễm híp mắt cười yếu ớt, đôi tay đặt ở bên môi hà hơi.

“Lạnh quá.”

Khóe mắt Minh Thành Hữu hơi dao động, gió lạnh lùa vào cổ áo nhắc nhở hắn lúc này đã đến gần ba giờ sáng, hắn đưa tay phải ra ngoắc ngoắc hướng Phó Nhiễm.

Hơi lạnh thuận theo đáy giày di chuyển lên toàn thân, Phó Nhiễm đi tới hai bước, Minh Thành Hữu cầm chắc bả vai cô kéo cô vào trong ngực.

Đột nhiên đôi môi bị chiếm lấy, hơi thở ấm áp mang theo dè nén khó có thể nhẫn nại, hai tay Minh Thành Hữu siết chặt Phó Nhiễm, cô khẽ nhếch cằm dưới lên phối hợp hoàn hảo cùng hắn.

Đầu lưỡi Minh Thành Hữu như vẽ bờ môi Phó Nhiễm từng tầng một, cũng không vội vàng xâm nhập, đầu tiên là hôn, về sau trần trọc gặm, cắn, cuối cùng mới cạy cánh môi Phó Nhiễm ra.

Bọn họ ôm nhau giữa trời Thanh Sơn trắng xóa bông tuyết, Minh Thành Hữu mở mắt ra, ngắm nhìn Phó Nhiễm khó kìm nổi thần sắc.

Thời điểm này, hắn cảm thấy trái tim của hắn đang nhảy nhót không ngừng, trong lồng ngực không phải là trống không, hơn nữa rất có sức sống, có phải hay không, sinh mạng cũng có thể lấy bệnh?

Phó Nhiễm mở mắt, lại phát hiện người đàn ông này đang nhìn cô không hề chớp mắt, chớp mũi chạm vào nhau, ánh mắt giống như ánh ngọc đen sâu thẳm làm người ta mê muội, cô hơi nhú mày, đôi tay để trước ngực hắn khẽ đẩy, lời nói mơ hồ không rõ.

“Anh, anh không tập trung.”

Khóe miệng Minh Thành Hữu kéo ra một đường cong, hắn lúi người ra, đôi môi mỏng lại bắt đầu di chuyển trên mặt Phó Nhiễm, cô bị hắn làm cho không thể không nhắm mắt lại lần thứ hai.

“Được, chúng ta tới làm chuyện tập trung.”

Sau một lúc lâu, Phó Nhiễm ghé vào đầu vai Minh Thành Hữu, hơi thở ra gặp không khí lạnh giống như muốn kết thành băng ngay lập tức, cô giống như dùng giọng điệu trình trọng ghé vào lỗ tai hắn nói.

“Thành Hữu, chúng ta như vậy có phải bất kính đối với người chết hay không nha?”

Giọng điệu rất giống như nữ quỷ.

Minh Thành Hữu giơ tay chuẩn bị đánh vào mông cô, thấy Phó Nhiễm ra sức dậm chân, liền kéo tay của cô đi về phía trước.

Tiếng bước chân xen lẫn mà như hòa cùng nhau, ban đầu đi tới đường cũng không thấy rất khó đi rồi, Phó Nhiễm ôm chặt cánh tay bên phải của Minh Thành Hữu, tuyết đọng phía trên có thể thấy rõ ràng những bước chân kéo dài, nhiều lắm là lúc trước đi tới nghĩa trang Minh gia sau đó lộn trở về.

Phó Nhiễm không suy nghĩ nhiều, đi theo Minh Thành Hữu dừng lại trước nghĩa trang riêng của Minh gia, hần nâng ngón trở lên dí một cái vào chóp mũi cô.

“Bất kính đối với người chết sao, hôm nay em đưa người nào tới, đừng thật cho là anh không biết.”

Đôi tay nhỏ bé của Phó Nhiễm sờ hướng lỗ mũi, ngập ngừng mở miệng.

“Em không nói là anh không biết.”

Minh Thành Hữu nhìn chăm chăm đỉnh đầu cô khẽ rũ xuống, giọng điệu như vậy, vừa mang theo nhận sai cùng làm nũng.

Làm nũng?

Ánh mắt u ám của Minh Thành Hữu bị ánh đèn lác đác chiếu sáng, một dòng nước ẩm xông tới phá toàn thân đang đóng băng, sau một lúc thì lại cứng ngắc, xâm nhập vào tàn thân trong nháy mắt, hần cũng nhớ lại, từ trước tới giờ chưa bao giờ Phó Nhiễm biết làm nũng.

Bọn họ đan mười ngón tay vào nhau tiếp tục hướng lên phía trước, con đường rất trơn, thật may là nâng đỡ lẫn nhau, cho nên không bị té ngã.

Xa xa đã thấy đèn nê ông ở khách sạn chiếu sáng, hai người chợt cảm thấy như ẩm áp đang rút vào, cuối cùng thì Minh Thành Hữu cũng không đi được nữa, dựa vào gốc cây tùng bách cao lớn thở không ra hơi.

“Em công anh đi.”

Phó Nhiễm thấy hần khom lưng chống đỡ đầu gối, cô vén lên ống tay áo lên.

“Được.”

Minh Thành Hữu đẩy cô ra, đi tới dắt cô tiếp tục đi về phía trước.

Thật vất vả mới đi tới cửa khách sạn, Minh Tranh đứng ở trên ban công, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người đang vừa nói vừa cười tiến vào, hần hung hăng hút thuốc một hơi dài, giống như ruột gan trong lòng cảm thấy rất đau,

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu cũng không ai chú ý tới trên ban công có người.

Minh Thành Hữu khẳng khẳng muốn ở cùng phòng với Phó Nhiễm, hần mạnh mẽ lôi kéo Phó Nhiễm tiến vào trong thang máy.

“Vậy anh ngủ phòng của em, em sang phòng bên cạnh.”

“Ai ở phòng bên cạnh với em?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, làm ngơ mà nhìn chăm chăm vào con số biểu hiện đi lên.

Sau khi vào phòng, Minh Thành Hữu không nói hai lời nhào lên trên giường không chịu đứng dậy, hần thật sự mệt mỏi đến sắp mệt lả, Phó Nhiễm đi tới cởi áo lông xuống thay cho hần.

“Đứng lên, đi ngâm nước nóng tắm đã.”

Minh Thành Hữu gối mặt lên cánh tay, mắt lại nhắm lại, hô hấp trầm ổn giống như là đã ngủ thiếp đi.

Phó Nhiễm tới gần, tiếp cận gần như vậy, trên mặt hần giống như không thấy được lỗ chân lông, nhẵn nhụi giống như tre con mới sinh, Phó Nhiễm lắc đầu, yêu nghiệt, là yêu nghiệt nha.

Cô hạ thấp giọng nói, giọng lưu loát.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Mí mắt người đàn ông trước mặt đột nhiên giật giật, một cánh tay vòng ngang qua trước ngực Phó Nhiễm đè cô lên trên giường. NgayT sau đó đem cô vây ở trong lồng ngực, bàn tay hần lạnh như băng vuốt ve thắt lưng Phó Nhiễm, đợi sau khi cô thấy quen, bàn tay nhân lúc yếu đuối liền tiến vào.

Đến mức, cô bối vì lạnh mà làn da căng lên, bàn tay Minh Thành Hữu vuốt làn da lưng nhẵn nhụi của Phó Nhiễm, lòng bàn tay hần đảo quanh một chỗ, hai ngón tay thành thạo cởi ra móc áo lót của cô.

Phó Nhiễm khom lưng đứng dậy, Minh Thành Hữu lướt qua đường cong trên ngực cô, bàn tay khẽ run áp sát chỗ đó.

Gương mặt tuần mỹ của hần hôn dọc theo bên gò má Phó Nhiễm hôn tới bên khóe miệng, Minh Thành Hữu ở trên cổ cô như ‘quạt gió thổi lửa’, kéo áo lông che mặt ra tiến vào trước ngực Phó Nhiễm.

Cô nhìn thấy bùn bẩn nơi thái dương Minh Thành Hữu, không biết là cọ vào ở nơi nào.

Phó Nhiễm gơ tay lên đè lại bả vai Minh Thành Hữu .

“Đi tắm trước đi, xem anh bẩn chết đi.”

Trong mắt của hần lộ ra vẻ do dự, Phó Nhiễm kéo tay Minh Thành Hữu hướng tới nơi thái dương hần, quả nhiên là thật.

Hai cánh tay Minh Thành Hữu chống bên tai Phó Nhiễm.

“Em chờ anh ra ngoài.”

Cô nháy mắt, vô cùng chân thành. “Ừ.”

Minh Thành Hữu leo núi nên toàn thân đầy mồ hôi, lúc này cũng cảm thấy rất khó chịu, nghĩ tới bộ dáng đàng hoàng hôm nay của Phó Nhiễm, hần chống người lên đứng ở mép giường.

“Đừng đi.”

Cô xòe hai tay nhún vai.

“Đây là gian phòng của em, em còn có thể đi được hay sao?”

Minh Thành Hữu gật đầu, lúc này mới đi vào phòng tắm.

Xoay người khép cửa lại, hần chưa từng quên khóa trái cửa.

Quần áo lúc trước là không thể mặc nữa rồi, Minh Thành Hữu vội vàng đi ra ngoài cũng không nhớ đến là phải tắm rửa, hần trực tiếp khoác áo choàng tắm đi ra ngoài, bên trong rộng tuếch, mở cửa phòng tắm ra tìm trong phòng một vòng, lại không nhìn thấy bóng dáng Phó Nhiễm đâu.

Trên tủ đầu giường có một ly sữa bò, Minh Thành Hữu cầm trong tay, vẫn còn ấm.

Không cần đoán, Phó Nhiễm sớm đã chạy mất dạng.

Minh Thành Hữu uống sữa tươi xong ngồi ở mép giường, cầm điện thoại di động lên nhấn tin cho Phó Nhiễm.

“Trở lại cho anh!”

Giống như không phải đợi trong bao lâu, rất nhanh nhận được hồi âm.

“Thật xin lỗi, tín hiệu không tốt, em không nhận được.”

Trong khóe mắt Minh Thành Hữu tỏa ra nụ cười, ly thủy tinh trong tay còn một chút hơi ấm, hần nhìn xung quanh bốn phía, thấy áo khoác của Phó Nhiễm còn treo ở trên giá áo, Minh Thành Hữu xuyen một tay qua bả vai, lòng bàn tay mơn trớn bên nách.

Trong mắt bỗng rùng mình, bàn tay chậm rãi hạ xuống.

Minh Thành Hữu ngủ rất say, buổi tối khuya đi trong băng tuyết ngập trời mấy giờ liền, toàn thân gần như tê liệt.

Phó Nhiễm nhìn thấy thời gian sắp đến gần 9 giờ, cô mang theo hai chiếc túi mở cửa phòng ra.

Minh Thành Hữu nghe được tiếng động, mí mắt lười biếng khẽ mở ra, hần đang ngủ nằm sấp, một cánh tay dựa vào bên ngoài mép giường, ánh mắt khẽ nhú lại nhìn về phía Phó Nhiễm chăm chú.

“Ngủ dậy rồi?”

“Em đừng tới đây, anh không có mặc y phục.” Minh Thành Hữu tức giận nói.

Phó Nhiễm cười, giờ giờ túi trong tay lên.

“Em đi mua về giúp anh, ở gần đây thôi, mặc tạm đi.”

Minh Thành Hữu nghiêng người, người vẫn nằm trên giường.

“Anh còn không có quần lót.”

Bàn tay Phó Nhiễm giữ hương gáy, đem túi ném về phía tủ đầu giường, giọng nói hạ thấp xuống.

“Bên trong có.”

“Giặt rồi sao?”

“Giặt sạch cũng không kịp để cho anh mặc, vậy anh đừng mặc nữa.”

Minh Thành Hữu đưa tay kéo lấy Phó Nhiễm đến bên giường trước mặt mình.

“Em thích anh không mặc phải không?”

“Dù sao bên ngoài còn có bao nhiêu người, anh cũng không dám không mặc gì mà đi ra ngoài.”

Minh Thành Hữu làm ra vẻ muốn đánh vào mông cô, Phó Nhiễm đẩy tay của hắn ra.

“Mau thay quần áo xong rồi đi ra ngoài ăn điểm tâm.”

Hai tay hắn nhân thể ôm hông của cô.

“Mệt quá, anh muốn ngủ ở đây một ngày.”

“Có thể.”

Phó Nhiễm lại hướng hắn nói tiếp.

“Dù sao hôm nay là sinh nhật anh, ở lại nơi này ngủ một giấc cũng rất tốt.”

Minh Thành Hữu cầm lấy chiếc túi đi về phía phòng tắm.

Phó Nhiễm đi tới ban công, nhìn ra xa, bên ngoài vẫn là màu trắng mênh mông trước mặt, tuyết vẫn còn lác đác rơi, xem ra hôm nay nếu muốn trở lại thị trấn cũng là không thể nào.

Cô chống cằm, như có điều suy nghĩ.

Minh Thành Hữu thay quần áo xong sau đó đi ra ngoài, ở Thanh Sơn không giống như trong nội thành, có thể có cửa hiệu mở ở nơi này đã được coi là vô cùng may mắn, Phó Nhiễm mua cho hắn áo sơ mi cùng quần jean màu lam đậm, giày trên chân cũng là mới mua, đi cả đêm có thể ngâm qua nước tuyết.

Minh Thành Hữu vén tay áo lên, vải dày màu trắng, hắn nhìn thấy giày đặt ở trên khay trà, đi tới cầm lên nhìn.

“Em cũng biết cả số giày của anh là bao nhiêu, còn có áo sơ mi cùng quần nữa, có phải là em lén lút ôm anh đo qua hay không?”

Phó Nhiễm từ bên ngoài ban công đi vào.

“Dù sao chúng ta đã từng ở chung một chỗ, em mặc số đo nào không phải là anh cũng biết sao?”

Một câu nói bật thốt ra, dường như Minh Thành Hữu có đã có mấy đời buồn bã, hắn lấy vớ ở trong túi ra.

“Ăn điểm tâm rồi sao?”

“Không có.”

Phó Nhiễm ngồi vào chỗ đối diện hắn.

“Chờ anh cùng nhau đi đây.”

Minh Thành Hữu thu dọn xong theo Phó Nhiễm ra khỏi phòng, nhanh chóng mở cửa, ánh mắt nhìn thấy Triệu Lan đang đứng bên ngoài.

“Bác gái, không phải bác ăn điểm tâm ở dưới lầu sao?”

Phó Nhiễm đứng bên cạnh Minh Thành Hữu nhìn ra ngoài.

“Ta thấy hai đứa còn chưa xuống, ta tới xem một chút.”

Ánh mắt Triệu Lan chạm phải Minh Thành Hữu.

“Thành Hữu.”

Minh Thành Hữu ‘hừ’ một tiếng, hai hàng lông mày giống như nhú chặt hàng một hàng.

“Là bà khiến Phó Nhiễm dẫn bà tới Thanh Sơn?”

Ánh mắt Triệu Lan rụt lại, thân thể yếu đuối núp mình trong hành lang, Phó Nhiễm ra sức kéo cánh tay Minh Thành Hữu lại.

“Không liên quan tới bác gái.”

Minh Thành Hữu hoàn toàn không nghe lọt tai lời cô nói.

“Nếu muốn để cho cha tôi được chôn cất ổn định, cũng đừng đi quấy rầy ông ấy nữa, nếu thật sự bị mẹ tôi biết, về sau có thể là bà muốn gặp cũng không thấy được.”

Sắc mặt Triệu Lan trắng bệch, phần lưng chống vào vách tường tựa như tùy lúc là có thể ngã quy, từ trước đến giờ Minh Thành Hữu đối với Triệu Lan là nhìn thấy gai mắt.

Ánh mắt hắn nhìn hướng trần nhà, Phó Nhiễm nghe vậy, trong mắt toát ra vẻ phức tạp khó tả nổi, Minh Tranh từ chỗ cách đó không xa đi tới, ánh mắt bắn khoả nhìn mấy người.

“Mẹ, điểm tâm đã chuẩn bị xong, mẹ lên lầu làm gì vậy?”

Triệu Lan miễn cưỡng kìm nén, ngoái đầu nhìn lại.

“Ta xem bọn Tiểu Nhiễm chuẩn bị xong chưa.”

Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm.

“Anh thấy em chính là ăn no không có việc gì làm, làm tất cả mọi việc không liên quan tới mình cho thêm phiền toái.”

“Thành Hữu, anh đừng nói như vậy!”

Phó Nhiễm vừa đi vừa nói bị Minh Thành Hữu kéo cô đi về phía trước nên cách rất xa, hai người đi tới cửa thang máy, Minh Thành Hữu đưa tay đẩy mạnh Phó Nhiễm vào.

“Đợi bọn họ một chút.”

Phó Nhiễm vừa dứt lời, ngón tay Minh Thành Hữu đã nhấn nút khóa, Phó Nhiễm thấy bóng dáng của Triệu Lan cùng Minh Tranh bị bỏ lại ở ngoài cửa.

“Thành Hữu, anh cần gì phải như vậy?”

“Phó Nhiễm, cả đời này anh cũng không thể tiếp nhận thân phận của bọn họ, em cũng đừng tranh cãi với anh, làm chuyện như vậy không có ý nghĩa gì, tổn thương bọn họ gây ra đối với anh cùng mẹ anh vĩnh viễn em không thể nổi.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu không hề chớp mắt nhìn thẳng nhìn về phía trước.

Phó Nhiễm mệt mỏi, hai chân mềm nhũn, người dựa vào hướng mặt tường.

Ăn điểm tâm xong, Minh Thành Hữu đứng ở trước bậc thang của khách sạn, con đường đi qua quảng trường lớn hiu quạnh chỉ cần quét là có thể đi lại dễ dàng, tuyết đã ngừng rơi, nhưng xem ra hôm nay vẫn phải ở lại trên núi.

Hắn khẽ nâng mặt lên, lo lắng nhìn bầu trời.

Phó Nhiễm đi tới bên cạnh hắn, đưa tay cầm lòng bàn tay Minh Thành Hữu.

“Thật xin lỗi, không thể cho anh một sinh nhật thật ý nghĩa.”

Đầu tiên, cô cho là sau khi hẳn biết sẽ rất giận dữ.

Minh Thành Hữu hào hứng thu hồi tầm mắt, cầm tay Phó Nhiễm chặt hơn.

“Vừa đúng có em ở cùng anh.”

Tối hôm qua quá mệt mỏi, hơn nữa xung quanh đều là nghĩa trang nên không có chỗ để đi, ban ngày, hai người ở lại trong phòng, một người lên net, một người xem tivi.

Đến thời gian ăn cơm tối, Phó Nhiễm đi ra ngoài một vòng, lúc quay lại lôi kéo Minh Thành Hữu đi xuống lầu dưới, hẳn thấy Minh Tranh cùng Triệu Lan ngồi ở chỗ ngồi gần cửa sổ, Phó Nhiễm dẫn hẳn qua đó.

Minh Thành Hữu dừng bước. “Em đi đâu?”

“Tối nay phải nghe lời em.”

Phó Nhiễm buông tay của hẳn ra, đôi tay đặt sau lưng hẳn đẩy đẩy.

Triệu Lan ân cần đứng dậy chào hỏi, cũng khiến Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm cùng ngồi.

Minh Tranh thờ ơ lạnh nhạt, lười phải phản ứng lại.

“Thành Hữu, hôm nay là sinh nhật con, Tiểu Nhiễm nói để cho ta cùng Minh Tranh tham gia cho vui, con đừng để ý.”

Triệu Lan ôn tồn kéo cái ghế ra cho hai người.

Phó Nhiễm vội kéo bà ngồi xuống. “Bác gái chờ vội, ngồi trước đi.”

Phó Nhiễm ngồi vào chỗ của mình bên cạnh Minh Thành Hữu, nhân viên phục vụ thu xếp mang thức ăn lên, không khí trong bữa tiệc quái dị, căn bản chỉ có Triệu Lan nói chuyện cùng Phó Nhiễm, Minh Thành Hữu tập trung đối phó với đĩa tôm lớn, bóc vỏ xong sau đó bỏ vào trong chén của Phó Nhiễm, hẳn nhìn hướng gò má cô, nghĩ thầm, tôm lớn như vậy cũng không nhét được miệng của cô ngừng lại.

Trong lời nói của Triệu Lan nghe ra được là có ý lấy lòng, nhưng tính tình này của Minh Thành Hữu cũng không phải là một hay hai ngày dưỡng thành, không cần phải nói nhiều, có ép buộc hẳn cũng vô dụng.

Bánh sinh nhật được đưa tới, Minh Thành Hữu liếc nhìn, hôm nay tâm tình thật sự không thích hợp để chúc mừng.

Triệu Lan cùng Phó Nhiễm đánh nhịp hát cho hẳn bài hát sinh nhật, Minh Thành Hữu đưa tay đỡ trán, nếu không phải bởi vì Phó Nhiễm, hẳn đã sớm lật bàn rời đi.

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn chăm chú về phía hai người đàn ông ngồi ở chỗ đối diện này, cô đem bánh ngọt đã cắt đưa đến bên tay Minh Tranh, khuỷu tay Triệu Lan khẽ thúc vào con trai.

“Hôm nay là sinh nhật Thành Hữu.”

Phó Nhiễm nhìn ba người có thần sắc khác nhau, trong lòng dâng lên một loại đau đớn run rẩy, trường hợp làm người ta khó chịu không nói ra được như vậy, chẳng qua là giấu trong một lớp hư vô bên ngoài mà thôi.

Minh Tranh cầm cái thìa lên, gắng gượng ăn một miếng.

Giống như là chỉ đặt vào khóe miệng, liền bỏ cái thìa qua một bên.

“Thành Hữu, chúc con sinh nhật vui vẻ.” Triệu Lan nói tự đáy lòng.

Minh Thành Hữu cười lạnh, nghĩ thầm, cũng không thể nghĩ lại lúc tôi sinh ra anh đang ở trong tháng.

Trong bốn người, chỉ có tâm tình của Phó Nhiễm là tốt nhất, vốn là bị vây ở chỗ như thế này khó tránh khỏi làm lòng người phiền muộn nôn nóng, nhưng thật may là, cũng là trùng hợp trùng hợp, thật ra thì vào ngày không phải là sinh nhật Minh Thành Hữu, có Triệu Lan ở đây.

Phó Nhiễm thấy khóe miệng Minh Tranh dính miếng bánh ngọt, đôi môi không khỏi nhếch lên.

Minh Thành Hữu tự lo ăn cơm giống như không mở miệng, cố nén tức giận trở về phòng, Phó Nhiễm cũng không đi quan tâm đến hắn, muốn cho hắn từ từ nguôi giận.

Minh Thành Hữu đi vào phòng tắm, Phó Nhiễm thì kéo cửa sổ sát đất ra đi tới ban công.

Lúc trước nói chuyện cùng Phạm Nhân khi bà gọi điện thoại tới, cô tìm lý do nói cho bà biết hai ngày nay không thể quay về.

Bên trong phòng đột nhiên truyền đến chuông điện thoại di động, rất đặc biệt, lúc trước Phó Nhiễm cũng đã từng nghe qua.

Minh Thành Hữu đóng chặt phòng tắm lại giống như hoàn toàn không nghe thấy, Phó Nhiễm đi vào trong phòng gọi.

“Thành Hữu, điện thoại.”

Bên trong phòng tắm truyền đến nước chảy, Phó Nhiễm mở ti vi ngồi vào chỗ của mình trên ghế sofa, tiếng chuông kéo dài vang lên ba lần, mà vẫn còn đang tiếp tục kêu.

Phó Nhiễm ôm gối ôm xem TV, nghĩ thầm có phải là Lý Vận Linh hoặc là công ty có chuyện gấp hay không, cô đi tới cầm điện thoại của Minh Thành Hữu lên, màn hình hiển thị người gọi tới: Minh.

Có thể là trong nhà.

Phó Nhiễm để điện thoại trở về chỗ cũ, tiếng chuông vừa dứt, lúc cô xoay người lại tiếp tục vang lên.

Phó Nhiễm nghĩ tới cô có thể nói để cho đối phương đợi một chút, ngón tay do dự ẩn hướng phím gọi, cô để điện thoại đến bên cạnh tai.

“Alo?”

“Thành...” Là một giọng nữ, hai người giống như đồng thời cùng nói ra.

Phó Nhiễm khẽ giật mình, người ở đầu dây bên kia đỏ mắt lên ngay lập tức .

98. Chương 98

Chương 98: Ý nghĩa của tình yêu cũng cần có quan hệ thân xác

Hai giọng nói vang lên cùng lúc, đầu chân mày Phó Nhiễm nhíu lại, nghe không rõ đối phương là ai.

Móng tay được sơn vẽ tinh xảo của Vương Ứng Nhụy nắm chặt đầm vào lòng bàn tay, cô đương nhiên có thể nghĩ đến là Phó Nhiễm. Tối hôm qua gọi điện thoại đến lúc nửa đêm, Minh Thành Hữu chỉ nghe mấy lần thứ nhất, nói cho cô biết là có chuyện đi ra ngoài.

Minh Thành Hữu cũng nói qua hôm nay sinh nhật hắn không thể ở cùng với cô, Vương Ứng Nhụy thuyết phục chính bản thân mình tự hiểu. Nhưng lúc này đã là buổi tối, đề nén uất ức cùng bất bình đã lâu sắp tuôn ra, cô há hốc mồm, cuối cùng vẫn là không dám mở miệng.

Nếu cô liều mạng như vậy, Vương Ứng Nhụy cũng biết là Minh Thành Hữu sẽ không giữ cô ở lại bên cạnh hắn nữa.

Bàn tay che miệng lại, Phó Nhiễm cũng không mở miệng nữa, khoảng cách xa, chỉ bằng tiếng hít thở nhỏ nên rất khó nhận ra đối phương là ai. Vương Ứng Nhụy hừ một tiếng, cúp điện thoại.

Minh Thành Hữu mặc áo choàng tắm, dùng khăn lông lau tóc vừa đi ra khỏi phòng tắm. Phó Nhiễm cảm di động đặt xuống.

“Có người gọi đến.”

Minh Thành Hữu ngồi xuống ghế sa lon trước mặt.

“Ai vậy?”

“Không biết, trên màn hình tên là Minh.”

Động tác lau tóc của người đàn ông ngừng lại, nhưng chỉ nhìn bằng mắt bình thường sẽ không nhận ra sự khác biệt, gương mặt Minh Thành Hữu biến mất bên trong những sợi tóc màu đen rũ xuống. Phó Nhiễm đứng trước giường, càng không nhìn thấy trong mắt người đàn ông này đang suy nghĩ gì.

“Ừ, cô ấy nói gì?”

Trong mắt Phó Nhiễm như có tia sáng vụt qua, thuận miệng nói.

“Cô ấy hỏi anh đang ở đâu?”

Gương mặt Minh Thành Hữu đang rũ xuống từ từ nâng lên, đèn trên tường chiếu ánh sáng muôn màu muôn vẻ phản chiếu gương mặt liếc nhìn Phó Nhiễm.

“Em nói chúng ta ở Thanh Sơn cho cô ấy biết rồi sao?”

Phó Nhiễm không phải là người giỏi nói dối, ít nhất, lúc này cô không biết nên dùng lời nói dối để giấu giếm một người.

Cô đi tới đưa di động cho Minh Thành Hữu. “Không có.”

Hắn tiện tay nhận lấy, mở nhật kí cuộc gọi ra xem, thời gian nói chuyện cũng không lâu.

Minh Thành Hữu là ai chứ, đây chính người từ nhỏ đã tinh ranh, lúc trước Minh Văn Phong giáo dục bằng cách dùng roi vọt từ.

“Là mẹ anh, em đã nói thật cho bà biết chúng ta ở đâu hả? Đoán không chừng ngày mai cả khu Thanh Sơn này sẽ bị bà lật tung lên.”

Phó Nhiễm nghe vậy, không nghi ngờ gì, nghĩ thầm tên Minh kia dĩ nhiên là người trong nhà Minh Thành Hữu, hướng chỉ đối phương không chút do dự cắt đứt di động, hành động như vậy không khỏi nghi ngờ là Lý Vận Linh.

“Sau khi trở về, anh đừng nhắc tới chuyện Thanh Sơn cùng bà có được không?”

Nghe lời nói của Phó Nhiễm, Minh Thành Hữu thấy thật may mắn khi cô với Vưu Ứng Nhụy chưa nói chuyện với nhau. Nhưng đồng thời trong lòng lại phiền não, hắn là Minh Tam Thiểu từ trước đến giờ luôn quang minh lỗi lạc, về vấn đề đối xử với phụ nữ càng chưa bao giờ dài dòng dây dưa.

Hôm nay lại phải che giấu, thường xuyên lo lắng chuyện Vưu Ứng Nhụy sẽ bị lộ ra.

Từ trước nay chưa từng có cảm giác mệt mỏi dồn nén, hắn dựa ra phía sau, cả người lười biếng dựa vào ghế sa lon.

Cốc cốc ——

Một loạt tiếng gõ cửa đúng lúc phá vỡ tình hình căng thẳng trong phòng. Phó Nhiễm đứng dậy đi mở cửa.

Cô không nghĩ tới Triệu Lan sẽ đứng ở ngoài cửa, Phó Nhiễm quay đầu lại nhìn Minh Thành Hữu đang đưa lưng về phía cửa, cô nhanh chóng đi ra ngoài và đóng cửa lại.

” Bác gái, đây là...?”

Triệu Lan bưng một tô mì lớn trước mặt.

“Đây là ta bảo khách sạn cố ý nấu, vừa rồi thấy Thành Hữu không chịu ăn gì cả, hơn nữa sinh nhật nên ăn mì. Ta không hợp thời với những thứ đồ kia.”

“Bác gái... “

Trong lòng Phó Nhiễm liền cảm thấy ảm áp.

“Bác thật có lòng.”

“Mỗi lần tới ngày sinh nhật của Minh Tranh, ta đều đích thân nấu cho nó tô mì. Tiểu Nhiễm, con cầm vào đi, đừng nói là ta mang tới nếu không nó lại không chịu ăn.”

Phó Nhiễm nhận lấy tô mì từ trong tay Triệu Lan, rất nóng, hơn nữa còn là một tô đầy.

“Bác nên cầm cái khay, nhiều như vậy sẽ rất nóng.”

Triệu Lan đưa đôi đũa và thìa cho Phó Nhiễm.

“Không phiền toái bọn họ, ta thấy mình có thể bưng được.”

“Cám ơn bác gái.”

Triệu Lan phất tay ý bảo cô đi vào, còn bà liền xoay người đi vào trong phòng nghỉ.

Phó Nhiễm nhìn bà từ phía sau lưng, nhìn Triệu Lan có vẻ rất gầy nhưng tinh thần lại không tệ. Chỉ là tới Thanh Sơn một chuyến, lại có tác dụng nhiều hơn so với ngày ngày truyền những loại chất dinh dưỡng đắt tiền ở trong bệnh viện như vậy.

Phó Nhiễm xoay người, dùng chân khê đá mở cửa phòng đi vào.

Triệu Lan trở về phòng, thấy Minh Tranh từ trong phòng của hắn ra ngoài, bóng dáng cao to kéo dài dưới ánh đèn, vẫn là ánh mắt lạnh lùng như trước. “Mẹ.”

Triệu Lan đi tới, Minh Tranh đứng trước bà mở miệng hỏi trước.

“Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?”

“Ta bảo khách sạn nấu tô mì.”

“Tại sao?”

Minh Tranh bật thốt lên, hoàn toàn không biết là Triệu Lan suy nghĩ kì công như vậy, hắn cố gắng chịu đựng nhưng bị thương trong mắt vẫn phát ra.

“Không phải mẹ lại muốn nói, bởi vì chúng ta là người họ không muốn nhận hay sao? Dù hắn có chán ghét mà vứt bỏ đến cỡ nào, không muốn nhìn mẹ một chút, mẹ vẫn phải nịnh bợ mẹ con hắn?”

“Minh Tranh?”

Triệu Lan lắc đầu.

“Mẹ chỉ muốn cho tình cảm anh em các con tốt hơn một chút.”

“Con nói một lần cuối, hắn không phải là em của con!”

Minh Tranh đưa tay đẩy cửa phòng rồi đóng sầm lại.

Sao Triệu Lan lại không biết con mình chịu uất ức, nhưng khi Minh Vân Phong còn sống bà đã đáp ứng ông ấy, bất luận là như thế nào, chúng ta cũng đều muốn đem Minh Thành Hữu và Minh Tranh trở thành con trai của mình.

Minh Thành Hữu lau khô tóc xong, đem khăn lông ném qua một bên, cũng không quay đầu lại nói.

“Ai vậy?”

Phó Nhiễm cẩn thận bưng tô mì đi vào phòng.

” Em thấy buổi tối dường như anh không ăn bao nhiêu nên sai nhân viên nấu cho anh tô mì.”

“Chính vì em muốn tới đó ăn chung để anh và bọn họ ngồi ăn cùng nhau.”

Phó Nhiễm đặt tô mì trên bàn.

“Đừng hẹp hòi, mau tới đây ăn mì đi, ăn xong trường thọ nha.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn tô mì nóng hổi trước mặt, trong mắt như có hoảng hốt, Phó Nhiễm đưa đôi đũa cho hắn, Minh Thành Hữu không yên lòng vớt sợi mì, ánh mắt nhìn hai quả trứng trong chén.

“Thật sự có thể trường thọ?”

“Đúng đúng đúng...”

Phó Nhiễm trả lời qua loa, cô khoanh chân ngồi trên nệm, hai tay ôm gối để lên mu bàn tay.

“Ăn đi.”

Hắn thật sự rất đói, đói mặt với Minh Tranh và Triệu Lan làm sao có thể nuốt trôi cơm. Minh Thành Hữu dùng thìa xoắn sợi mì, ăn vài miếng lập tức cảm thấy dạ dày thoải mái không ít.

“Muốn ăn sao?”

Phó Nhiễm lắc đầu.

“Buổi tối em ăn cơm no rồi.”

Minh Thành Hữu bưng tô mì đưa tới gần miệng Phó Nhiễm.

“Uống chút nước mì đi.”

Phó Nhiễm đẩy tay hắn ra, tay phải chống cằm dưới.

“Ăn ngon không?”

“Tạm tạm thôi.”

Minh Thành Hữu không ngẩng đầu lên nói.

Phó Nhiễm đi tới trước cửa sổ sát đất, xem ra có lẽ ngày mai mới có thể xuống núi.

Minh Thành Hữu đặt tô mì xuống, lấy áo khoác trên giá áo mặc thêm cho cô.

“Thành Hữu, thật xin lỗi! Quà tặng cho anh, em để ở nhà.”

“Ai da...” Minh Thành Hữu than nhẹ.”Vậy làm sao bây giờ?”

“Ngày mai sau khi xuống núi liền đưa cho anh.”

Ánh mắt Phó Nhiễm vẫn nhìn chăm chú ngoài cửa sổ như cũ.

“Không được! “

Hai tay Minh Thành Hữu ôm vòng qua thắt lưng Phó Nhiễm.

“Em làm hỏng ngày tốt của anh, bồi thường cho anh.”

Nghe lời này, giống như đứa bé muốn cô bật cho xem Hồng Miêu vậy.

Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm đi ra ngoài, một tay cô giữ chặt khung cửa.

“Trễ như thế lại đi đâu?”

“Đi tặng quà cho anh.”

“Oh.”

Phó Nhiễm không tình nguyện đáp một tiếng, mặc cho Minh Thành Hữu dắt tay mình đi tới cửa thang máy.

Hai người đi ra cửa xoay, Minh Thành Hữu đứng trước bồn hoa khổng lồ, đôi tay Phó Nhiễm đặt ở bên môi hà hơi.

“Chung quanh đây lại có cửa hàng, nhưng đồ tốt không nhiều lắm. Anh muốn tặng cái gì em đi mua trước cho anh?”

Minh Thành Hữu nghiêng tầm mắt nhìn cô.

Tay Phó Nhiễm vừa sờ túi.

“Quên mang ví tiền rồi, em đi lấy trước đã.”

Minh Thành Hữu ôm hông cô.

” Mua cái gì để chơi đây? Chung quanh đây tất cả đều là nghĩa trang.”

Tiếng bước chân đạp thêm đá đi xuống, quảng trường rộng lớn bị từng đồng bông tuyết phủ trắng xoá. Phó Nhiễm lão đảo đi theo phía sau hắn, Minh Thành Hữu nhìn thấy đường chính không đi, nhấc chân lên muốn đi trên tuyết.

Phó Nhiễm vội vàng kéo hắn.

“Uống say rượu, đi không nhìn đường.”

Minh Thành Hữu không nói hai lời dắt cô đi vào chỗ tuyết, hắn buông tay Phó Nhiễm ra sau đó khom lưng ngồi xổm người xuống, hai tay đang cầm bông tuyết bắt đầu bố trí tạo hình.

Phó Nhiễm tò mò tới gần.

“Làm cái gì đấy?”

Minh Thành Hữu cũng không quay đầu lại nói.

“Tôi giúp một tay, làm bánh sinh nhật cho anh.”

“Không sợ lạnh à?”

Minh Thành Hữu hết sức tập trung nâng một đồng tuyết lên, vỗ vỗ đập đập. Phó Nhiễm thấy bộ dáng hắn hết sức chăm chú, cũng học theo hắn. Một chiếc bánh sinh nhật khổng lồ rất nhanh được làm xong. Phó Nhiễm cầm tuyết trong lòng bàn tay.

“Bánh ngọt phải có nến! Em sẽ làm cho anh mấy cây đẹp mắt.”

Minh Thành Hữu nghiêng đầu nhìn cô, thở ra hơi nóng che mắt hai người. Phó Nhiễm nặn mấy cây bằng tuyết gọi là nến, lớn có nhỏ có, hình dáng cũng không giống nhau.

Minh Thành Hữu tìm đến cành cây đưa cho cô, Phó Nhiễm liền nhận lấy, viết chữ thật to ở giữa chiếc bánh sinh nhật: Minh Thành Hữu, sinh nhật vui vẻ!!

Hai tay bàn tay lạnh cóng đến đỏ bừng, nhưng lại mơ hồ có loại cảm giác hừng hực nóng bỏng. Phó Nhiễm lui khỏi trong vòng bánh ngọt, Minh Thành Hữu cũng đã làm xong đường viền. Hắn hài lòng trở lại bên cạnh Phó Nhiễm.

“Có thể cái này tốt hơn nhiều so với cái vừa rồi.”

“Anh cầu nguyện đi.”

Minh Thành Hữu lại cũng làm bộ dáng nhắm mắt lại cầu nguyện.

Phó Nhiễm tiến tới.

” Anh cầu nguyện gì vậy?”

“Không thể nói được.”

Minh Thành Hữu ít khi thực sự nghiêm túc.

“Thật nhỏ mọn.”

Phó Nhiễm nhặt cành cây bên cạnh vẽ loạn lên, Minh Thành Hữu cười nói với cô.

“Anh cầu nguyện, hy vọng có thể sống lâu trăm tuổi.”

Phó Nhiễm bật cười khúc khích.

“Thật tầm thường.”

“Anh mời em ăn bánh ngọt thôi.”

Minh Thành Hữu ngồi xổm người xuống, nắm một nắm tuyết đưa đến khóe miệng Phó Nhiễm. Cô cúi đầu nhìn một cái, mới chịu mở miệng, nắm tuyết được nắm chặt cuối cùng lại đặt trên mặt hần, chỉ dùng sức nhẹ, đột nhiên cảm giác lạnh lẽo khiến cho lỗ chân lông vô thức co rút lại, trong miệng còn nếm đến mùi vị lạnh như băng.

Nửa nắm tuyết lăn xuống trước ngực, Phó Nhiễm nắm lấy ném thẳng lên trên trán Minh Thành Hữu.

“Đáng ghét!”

Cô kìm nén nửa ngày mới nói ra hai chữ như vậy.

Triệu Lan đi vào phòng Minh Tranh, tìm một vòng mới thấy bóng dáng của con trai đang đứng ở ban công. Ngón tay Minh Tranh đang kẹp điếu thuốc, một ly rượu đỏ bên cạnh đã trông thấy đáy, chỉ thấy lưu lại chất lỏng màu đỏ thẫm.

Bà nhìn theo tầm mắt Minh Tranh thấy Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu đang chơi đùa dưới quảng trường. Triệu Lan tới gần bên cạnh Minh Tranh.

“Tiểu Nhiễm là cô gái con thích trước khi con về Minh gia phải không?”

Minh Tranh hít sâu điếu thuốc, coi như bên cạnh không có ai mà nhìn chằm chằm vào bóng dáng của hai người.

Triệu Lan đau lòng đặt tay lên bả vai Minh Tranh.

“Mẹ thực xin lỗi con, từ khi sinh con ra đến giờ đều là mẹ ích kỷ muốn để con hòa hợp với Minh gia nhưng lại không quan tâm đến cảm giác của con.”

Trong mắt Minh Tranh hơi chuyển động, rốt cuộc là không đành lòng, hần bắt đầu dĩ nhiên.

“Mẹ, đều đã qua rồi.”

Xuyên qua làn khói lượn lờ, hần nhìn thấy hai người dưới lầu đang ôm hôn nhau thật chặt.

Chỉ trong khoảng cách mở mắt nhắm mắt, lại giống như xa đến cuối thế giới, mặc cho hần vươn tay cũng không với tới được.

Phó Nhiễm dựa lên bả vai Minh Thành Hữu, chưa bao giờ niềm hạnh phúc thuộc về cô khiến trong lòng cô nhảy nhót như vậy. Ánh mắt cô nhìn ra chiếc bánh sinh nhật khổng lồ, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Nhân viên bảo vệ của khách sạn xông tới, nói bọn họ làm cho đường đi mới quét dọn sạch sẽ rồi tình rồi mù lên. Phó Nhiễm vội vàng nói xin lỗi, hôm nay Minh Tam Thiếu tâm tình tốt liền lấy tiền cho, hần vội vàng dọn dẹp.

“Chớ phá hỏng bánh ngọt của tôi, bằng không anh cứ chờ xem.”

Phó Nhiễm dắt hần đi tới cửa chính.

“Đừng lúc nào cũng lấy tiền ra nói chuyện, hiểu không?”

“Như vậy là cách giải quyết chuyện nhanh nhất.”

Minh Thành Hữu chỉ vào nhân viên đang quét dọn đường, Phó Nhiễm để hần ở bên trong đại sảnh đợi mình, cô cầm cây chổi tới giúp một tay.

Phó Nhiễm này, có lúc cố chấp làm người khác phải đau đầu. Minh Thành Hữu không khỏi có ý cười, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng lưng cô đang nghiêm túc quét tuyết.

Hần đi tới, tranh giành muốn giúp cô.

Sắc mặt nhân viên đang đứng bên cạnh tối đen, người này rõ ràng bày ra giờ lại đến tranh giành dọn, trong lòng có cảm giác mệt mỏi.

Phó Nhiễm vội vàng mang theo Minh Thành Hữu gieo họa rời đi.

Đến khuya là phiền lòng nhất, Phó Nhiễm cũng biết sớm muộn cũng phải đến bước này. Cô giữ bàn tay đang muốn làm gì đó của Minh Thành Hữu lại.

“Anh nói muốn nghiêm túc nói chuyện yêu đương cùng em, vài ba lời lại muốn đem người ta lên giường. Có phải lúc trước anh nói yêu thương đều như vậy không?”

Minh Thành Hữu bật cười vùi mặt vào cổ Phó Nhiễm, sau khi cười xong lật người nằm chết dí bên người cô, cánh tay ôm trước ngực cô không chịu thả ra.

“Anh là mối tình đầu! Thật đấy, không lừa em đâu.”

Phó Nhiễm thiếu chút nữa thì thấy tức cười, xoay lại bỗng nhiên đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Minh Thành Hữu. Lời nói đến khóe miệng bị nuốt trở về, trán Minh Thành Hữu để ở trên cổ cô.

“Ngày nào đó em chịu theo anh lên giường, nói anh biết một tiếng. Đừng làm cho anh phải chờ.”

Phì...

Phó Nhiễm nhếch môi cười.

“Anh cho là em cũng giống anh, trong đầu đủ loại tư tưởng đó.”

“Ý nghĩa chủ yếu của tình yêu cũng cần có quan hệ thân xác.”

Phó Nhiễm nằm trên giường.

“Quần nửa người dưới của anh đi. Nếu không chính anh tự mình đi qua phòng khác thôi.”

Minh Thành Hữu ngoan ngoãn ôm cô nằm bất động.

Phó Nhiễm co rúc nằm trong lòng hắn, quay người đưa lưng về phía Minh Thành Hữu rồi nhắm mắt lại.

Trong lúc đó Minh Thành Hữu lại không ngủ được, bàn tay hất vài sợi tóc loà xoà bên gò má Phó Nhiễm ra liền nhìn thấy rõ gò má của cô, đôi môi của hắn liền tiến gần lại khẽ hôn lên má Phó Nhiễm, ôm chặt cô hơn nữa.

Lòng ngực Minh Thành Hữu dán chặt sau lưng Phó Nhiễm, lúc trở về thị trấn Nghênh An tràn đầy oán trách cùng hận ý, nhưng trong lúc vô thức lại bắt đầu phai nhạt.

Hắn để tay lên ngực tự hỏi trong lòng, có phải cảm giác khi yêu một người, người ta sẽ trở nên khoan dung?

Cô rút tay rời đi, nhấn tâm của cô, từng chút từng chút đụng đến sẽ rất đau. Vì sao không ngăn được một câu dịu dàng mềm giọng nũng nịu của cô hôm nay?

Minh Thành Hữu là như thế.

Người khác nhắc nhở hắn một trăm lần một vạn lần hắn cũng không cần, nếu có thể hắn nhìn thấy, liền thật sự là đã nhìn thấy. Nhưng nếu hắn muốn rơi vào, mặc cho ai cũng không kéo hắn lại nổi.

Up2

Hôm sau, kéo rèm cửa sổ ra nhìn về đỉnh núi phía xa, quả nhiên tuyệt không còn rơi xuống nữa.

Minh Tranh ở ngoài cửa phòng Triệu Lan ấn chuông cửa vang lên, cửa phòng rất nhanh được mở ra.

“Mẹ đi xuống ăn điểm tâm thôi.”

Minh Tranh thuận miệng hỏi thêm một câu.

“Tiểu Nhiễm đâu?”

Sắc mặt Triệu Lan do dự.

“Tối hôm qua Tiểu Nhiễm ở lại phòng của mình.”

Hai người đang nói chuyện, cửa phòng Phó Nhiễm bất ngờ mở ra. Minh Thành Hữu mang theo Phó Nhiễm đi ra ngoài, hiển nhiên Phó Nhiễm còn mang sắc mặt mới ngủ dậy, vừa đi vừa đưa tay dụi mắt.

Ánh mắt Minh Tranh lạnh lẽo, cũng rất mau thu lại tâm tình nói với Triệu Lan.”Đi thôi.”

Ước chừng sau hai giờ chiều, mới truyền đến tin tức có thể xuống núi.

Nhóm người bị mắc kẹt ở bên trong khách sạn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, Phó Nhiễm đưa Minh Thành Hữu đi tới nơi cô đậu xe. Triệu Lan dặn dò bọn họ lái xe cẩn thận, Minh Thành Hữu không nhận được mở cửa phía ghế lái ra, nhận lấy chìa khoá xe từ trong tay Phó Nhiễm, sau đó liền đạp chân ga quay đầu xe.

“Chậm một chút! “

Phó Nhiễm cài dây an toàn.

“Coi chừng đường trơn.”

“Phó Nhiễm, về sau đừng để cho anh biết những chuyện em làm như vậy nữa.”

Cô xoay người, ánh mắt nhìn gò má Minh Thành Hữu chằm chằm.

“Bây giờ bác Triệu đã biết nơi chôn cất ở Thanh Sơn, sau này sẽ không phiền tới em nữa. Chỉ là chuyện nhỏ này, anh cũng đừng nói ẹ anh biết.”

Minh Thành Hữu không thể nghe nổi hừ nhẹ.

“Anh muốn em chớ dính vào, em kéo người khác vào làm cái gì?”

“Anh nghĩ nha, nếu lại bị mẹ anh biết sẽ kéo tới phiền toái không cần thiết. Thật vất vả chuyện mới trở nên bình thường.”

Minh Thành Hữu thả chậm tốc độ, bánh xe trượt không ngừng.

“Nhưng nếu như bà ấy có thể thông qua bảo vệ để vào thăm, coi như cũng có bản lĩnh.”

Mặt Phó Nhiễm lộ ra vui vẻ, đây là chuyện nhỏ, cô dùng thủ đoạn “mua chuộc” người mà chỉ có Triệu Lan biết rõ. Rốt cuộc là lằng nhằng như bức tranh hồ lô đi?

“Đúng rồi, xe anh để lại đây thì sao?”

“Hôm qua đã gọi Hàn Tuyển lái trở về rồi.”

Minh Thành Hữu nhìn về biển hướng dẫn dọc hai bên đường. trong

“Đứng ở chân núi đã nghe qua nhạc sao?”

Phó Nhiễm chồm qua tựa đầu lên bả vai Minh Thành Hữu, đường núi rất khó đi, không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra được. Lúc ấy cô nhận được điện thoại còn tưởng rằng đang nằm mơ, Minh Thành Hữu nghiêng mặt khê hôn lên đỉnh đầu cô.

“Đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì.”

Cô uất ức dựa vào trên người hắn, nhắm mắt mặc cho âm nhạc nhẹ nhàng chậm chạp quanh quẩn bên tai.

Trở lại Phó gia cũng gần 5h chiều.

Minh Thành Hữu nói Lý Vận Linh ở nhà nhất định sẽ lo lắng, muốn trở về luôn. Phó Nhiễm cũng không giữ hẳn lại, vội vàng đi lên lầu lấy quà tặng.

Minh Thành Hữu cầm chiếc túi.

“Bên trong là gì vậy?”

“Về nhà rồi hãy mở ra xem!”

Minh Thành Hữu tiện tay đem túi đặt qua ghế bên cạnh tài xế, nhìn thấy Phó Nhiễm đi vào cửa lúc này mới khởi động xe rời đi.

Xe lái đến một nửa đường, nhận được điện thoại gọi tới.

Thật ra chỉ cần nghe thấy tiếng chuông hấn đã có thể biết là ai.

Ngón tay Minh Thành Hữu đặt nhẹ lên hai đầu chân mày, không khỏi phiền não. Hấn lấy di động ra nghe máy.

Bên đầu kia truyền đến giọng nói thận trọng của Vưu Ứng Nhụy.

“Thành Hữu.”

“Có chuyện gì sao?”

” Bây giờ gặp anh có được không?”

Vưu Ứng Nhụy chỉ sợ hấn nói ra những lời nói không muốn nghe. “Em phải lập tức đi Italy rồi, buổi tối gặp anh một lần được không? Còn có quà sinh nhật em tặng cho anh.”

Thần sắc Minh Thành Hữu bị ánh đèn đường chiếu lên đen tối không rõ.

“Em ở nhà chờ anh. Anh tới đón em.”

“Được!”

Vưu Ứng Nhụy cầm chiếc túi lên xuống dưới chung cư chờ, thấy chiếc xe Audi màu đỏ lái tới gần. Đầu tiên cô không chú ý, sau khi nhìn thấy biển số xe nhớ mang máng đó là xe của Phó Nhiễm, còn chưa kịp nhìn kỹ thì xe đã vụt vàng vờn dừng bên cạnh cô. Minh Thành Hữu sợ có ký giả theo dõi.

“Lên xe.”

Vưu Ứng Nhụy mở cửa xe ngồi vào, chân chạm phải một gói đồ. Cô cầm túi lên đóng cửa xe, nhìn một cái liền nhận ra là thất lưng mà Phó Nhiễm đã mua.

Về mặt cô không thay đổi đặt đồ xuống ghế ngồi phía sau xe.

“Thành Hữu, hai ngày nay anh đều ở Thanh Sơn? Em rất lo lắng cho anh.”

Minh Thành Hữu khởi động xe, lái xe chạy về phía trước.

“Ở Thanh Sơn nên nhất thời không về được.”

Vưu Ứng Nhụy gật đầu, thông minh nên không hỏi nhiều nữa.”>

“Ăn cơm tối rồi sao?”

“Chưa.. “

Ánh mắt Minh Thành Hữu liếc qua gương chiếu hậu, thấy đáy mắt Vưu Ứng Nhụy lóe lên hi vọng.

“Mẹ anh nói anh mau về nhà.”

Lời nói Vưu Ứng Nhụy đến khóe miệng không thể không nuốt trở về.

“Em ăn chưa?”

Vưu Ứng Nhụy gượng cười, lắc đầu.

“Đằng trước có nhà hàng cũng không tệ, anh qua mua vài món ăn cho em mang về.”

“Được.”

Đường rất gần, lái xe chỉ gần mười phút, Minh Thành Hữu để Vưu Ứng Nhụy đợi trên xe, nhìn thấy bóng dáng hấn bước vào nhà hàng. Vưu Ứng Nhụy vội vàng đem đồ trong tay để lên ghế ngồi phía sau xe, cô kéo dây kéo túi xách ra, từ một túi nhỏ từ bên trong ra, đem đồ của Phó Nhiễm rồi nhét vào trong túi xách của mình.

Trong lúc hốt hoảng làm cây son nước lặn xuống dưới ghế ngồi, cô vội vàng xoay người tìm, lại sợ Minh Thành Hữu đột nhiên trở lại, tay phải đang lục lọi nghĩ đến điều gì đó động tác liền dừng lại, về sau chậm rãi thu hồi.

Vưu Ứng Nhụy hướng tới kính chiếu hậu bên trong sửa sang lại tóc, sau đó định thần lại, ngồi ngay ngắn ở ghế lái phụ chờ Minh Thành Hữu.

Hắn trở ra rất nhanh từ bên trong khách sạn, hai tay trống trơn lên xe.

“Anh ghi lại địa chỉ nhà em rồi, đợi chút là có người đưa qua cho em.”

“Cám ơn anh, Thành Hữu.”

Minh Thành Hữu dọc theo đường cũ đưa Vưu Ứng Nhụy về trước chung cư, cô cũng không nói gì nhiều liên xuống xe.

Minh Thành Hữu nhìn bóng lưng cô đi chậm chậm từng bước một, ánh mắt nhìn về chỗ ngồi phía sau xe, là Vưu Ứng Nhụy chọn y phục và cà vạt cho hắn.

Trước cửa thang máy chung cư có một thùng rác, Vưu Ứng Nhụy thấy xung quanh vắng lặng, lấy gói quà đựng thắt lưng từ trong túi xách ra tiện tay ném vào trong thùng rác.

Cô cũng không phải không nên mua đồ giống nhau cùng Phó Nhiễm, chỉ là, hy vọng đồ của cô tặng Minh Thành Hữu có thể sử dụng ở trên người, dù là mượn danh nghĩa của người khác.

Ánh mắt Vưu Ứng Nhụy lạnh lùng nhìn túi quà trang trí tinh tế trong thùng rác. Cô thật sự rất sợ Minh Thành Hữu rơi vào nữa, rất sợ, rất sợ.

Lái xe Phó Nhiễm trở về Trung Cảnh Hào Đình, Minh Thành Hữu lấy gói quà ở chỗ ngồi phía sau xe đi vào trong biệt thự. Đứng trước cửa gọi điện thoại cho Lý Vận Linh, để sáng mai bà chuẩn bị món hân thích ăn sớm một chút.

Minh Thành Hữu lên cầu thang đi tới lầu hai, mang theo món đồ nặng trĩu trong tay, bật đèn phòng ngủ lên đi vào, bên trong căn phòng lớn như vậy lại thật lạnh lẽo.

Hắn đem mấy túi quà đặt ở trên ghế sa lon, ngón tay lướt qua thành ghế, mở ra một chiếc túi trong đó.

Bên trong là thắt lưng Phó Nhiễm mua, Minh Thành Hữu mở túi ra, là logo đặc trưng của Hermes, tôn quý và mạnh mẽ, hắn cầm thắt lưng đi tới trước giường, nghe được tiếng chuông di động trong túi áo khoác vang lên.

Minh Thành Hữu đi tới, thấy Phó Nhiễm gọi tới.

Khóe miệng không kìm được nâng lên, hắn vất chân lên tay vịn của ghế sa lon.

“Alo.”

“Đến nhà rồi?”

“Ừ, vừa tới.”

Phó Nhiễm tắm rửa xong, trên người mặc áo ngủ, đang chuẩn bị xuống lầu ăn cơm tối.

“Ở chỗ mẹ anh sao?”

Minh Thành Hữu nghe ra ý tứ xa xôi, nằm xuống.

“Không có, lười phải nghe mẹ anh cầu nhàu. Anh gọi đồ ăn ở ngoài.”

“Oh.”

Trong điện thoại có thể nghe được tiếng Phó Nhiễm đang lau tóc.

” Quà em tặng anh thích không?”

“Thích!”

Ngón tay Minh Thành Hữu khẽ lướt qua dây thắt lưng bạch kim.

“Rất thích.”

“Có thấy có gì khác không?”

Phó Nhiễm đứng ở cửa sổ, khước mắt bắt giác mềm xuống.

Cô nghĩ đến dây lưng khắc chữ nhỏ MR, đôi môi liền mở ra ý cười.

Minh Thành Hữu chỉ qua loa nhìn xuống chiếc thắt lưng phong cách.

“Có, rất đặc biệt.”

Hắn nghĩ, là cô mua, tất nhiên là không giống với người khác.

Phó Nhiễm nghe vậy, nụ cười trên miệng càng nhiều hơn.

99. Chương 99

Chương 99: Trong thế giới của cô, tràn đầy phản bội

Hôm sau Tần Mộ Mộ tới Phó gia tìm Phó Nhiễm, nói chuyện xong đi ra ngoài dạo phố, lập tức đến chỗ đặt mua mấy bộ áo liền quần. Thấy Phó Nhiễm cầm túi xách đi ra, Tần Mộ Mộ ngồi bên trong ghế lái ầm còi, đợi Phó Nhiễm mở cửa xe ngồi vào, cô khởi động xe đi rồi nói.

“Xe của cậu đâu?”

“Ngày hôm qua từ Thanh Sơn về muộn quá, tớ để Thành Hữu lái về nhà rồi.”

Khước mắt Tần Mộ Mộ liếc qua kính chiếu hậu, trong miệng không quên nói giỡn.

” Cậu nha, coi chừng hắn lái xe của cậu đi ra ngoài tìm em nào đấy.”

“Cậu thôi đi. “

Phó Nhiễm lơ đãng.

“Muốn đi ra ngoài cũng không nên đi chiếc xe nhỏ của tớ nha.”

Tần Mộ Mộ mặc một bộ áo liền quần dài màu hồng bó sát người, tóc mới uốn nhuộm lại.

“Đúng rồi, Mộ Mộ, cậu và Cố Lỗi lúc nào thì kết hôn? Không phải đều đã gặp hai bên cha mẹ sao?”

Phó Nhiễm lấy gương trang điểm ra, thời tiết rất hanh khô, cô thoa son dưỡng môi xong, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn một.

“Ai dà, đừng nói nữa.”

Tần Mộ Mộ nhúc nhích đầu nhăn hai đầu chân mày lại.

“Cha mẹ tớ không đồng ý.”

“Tại sao?”

Phó Nhiễm nâng gương trang điểm lên.

“Lúc trước không phải là đã đến bàn chuyện cưới hỏi rồi sao?”

Tần Mộ Mộ mở nhạc nhẹ bên trong xe.

Cố Lỗi dựa vào quan hệ trong nhà và tiền mở ra công ty, nhưng tình trạng kinh doanh cũng chỉ có thể coi là giống như nhau. Cha mẹ tớ nói anh ấy là dựa vào gia đình, không phải là cố gắng làm ăn dựa vào đôi

tay của chính mình, tương lai sẽ không mang tới hạnh phúc cho tớ được. Tóm lại lý do có rất nhiều, mấy ngày này còn muốn để tớ đi xem mắt đấy.”

Phó Nhiễm nghiêng đầu hướng qua một bên thành ghế.

“Thật là mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh.”

Tần Mộ Mộ không tập trung lái xe, mấy câu vọt tới khoe miệng lại bị cô nuốt trở về, Cố Lỗi đã từng nói bóng nói gió hỏi về quan hệ của cô và Phó Nhiễm. Mấy ngày nay càng hỏi nhiều hơn, để cô bất kể là như thế nào phải thuyết phục Phó Nhiễm, chỉ cần có quan hệ với Minh Thành Hữu, dù là nhạt chút canh cặn thịt thừa hàng năm cũng có thể kiếm được một khoản tiền lớn. Đến lúc đó, không lo ba mẹ cô còn có thể phản đối nữa.

Nhưng Tần Mộ Mộ không mở miệng được, lại không nói quan hệ của cô và Phó Nhiễm. Nếu như thực ngẩng mặt lên đi cầu xin Minh Thành Hữu, cô cũng không biết về sau nên đối mặt như thế nào với Phó Nhiễm.

“Mộ Mộ, cậu yêu Cố Lỗi chứ?”

“Yêu.”

“Thật ra thì tớ và Xèo Xèo đều không tìm hiểu qua Cố Lỗi, điều kiện gia đình hẳn không tồi. Điều này cha mẹ cậu nên hiểu, nếu không có gì khác biệt lắm, thì vẫn đề gia đình không sao, mà chỉ cần hẳn có lòng cầu tiến. Tớ cảm thấy dựa vào gia cảnh cũng không có gì.”

Thật ra Phó Nhiễm cũng không muốn Tần Mộ Mộ suy nghĩ quá mức phức tạp, như vậy chỉ làm tăng thêm áp lực cho bản thân.

“Ban đầu tớ cũng muốn như vậy, nhưng hai ngày nay cha mẹ tớ ép quá gấp. Cố Lỗi lại khẳng khái nói sẽ không bỏ cuộc.”

Tần Mộ Mộ phiền lòng nôn nóng, cầm lên chai nước suối bên đưa lên miệng.

“Thôi, đi dạo phố đi, ai bảo tớ không thấy dễ chịu. Hôm nay xài tiền cho hả giận.”

Lời này là học được từ trong miệng Tổng Chức.

Qua ngày 15 tháng Giêng, cuộc sống lại bắt đầu trở về quỹ đạo lần nữa.

Phó Nhiễm ở FU cũng vui đầu vào trong công việc, Minh Thành Hữu có rất nhiều công việc phải giải quyết, không thể rảnh rỗi để có thể ở chung một chỗ đến phát chán giống như trong mấy ngày lễ mừng năm mới nữa.

Chỉ cần có thời gian rảnh là hai người sẽ giống như những đôi tình nhân bình thường khác, cùng nhau đi ăn cơm đi xem phim, ngày ngày trôi qua thanh thản.

Phó Nhiễm và các vũ sư khác lục đục rời phòng làm việc đi ra khỏi FU, thấy xe Minh Thành Hữu đang nghênh ngang dừng ở cửa, cô đi tới khom lưng nhìn người đàn ông đang ngồi bên trong ghế lái.

“Lên xe.”

Minh Thành Hữu đeo kính râm màu trà, vẫn là kiểu tóc ngắn trước sau như một. Tia nhìn lạnh lẽo được che giấu rất tốt, Phó Nhiễm mở cửa xe ngồi vào, nhưng Minh Thành Hữu vẫn chưa lập tức khởi động xe rời đi.

Phó Nhiễm cài dây an toàn.

“Đi đâu?”

Tay trái Minh Thành Hữu giữ lấy tay lái, mặt nghiêng nhìn qua Phó Nhiễm.

“Mấy người Huống Tử muốn anh tới Mê Tịch, sinh nhật anh âm thầm trốn ở Thanh Sơn, bọn họ nói chưa được gặp anh.”

Minh Thành Hữu cầm tay Phó Nhiễm.

“Có được không?”

“Hỏi em làm gì?”

Phó Nhiễm kéo tay ra, lại bị Minh Thành Hữu dùng sức nắm chặt hơn.

“Anh biết rõ em và Huống Tử không thích nhau, yên tâm, có anh ở đây. Hắn cũng không thể bắt nạt em.”

Phó Nhiễm xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Không cần tới anh. Em mới là người không để người khác dễ dàng bắt nạt.”

Minh Thành Hữu cười muốn tiến tới hôn trên gò má cô.

“Vậy em đồng ý với anh?”

Phó Nhiễm sẽ không cố tình gây sự đến nước này, mặc dù cô và Huống Tử trời sinh xung khắc không phải là giả. Nhưng cũng không thể tham dự vào quyền lợi vui chơi với bạn bè của Minh Thành Hữu. Cô vẫn nên kiên trì một chút, nói chuyện muốn hợp ý thì phải thân thiết, không nói quá lên là tốt rồi.

Lái xe đến Mê Tính thì Huống Tử đã sớm hẹn mọi người ở phòng bao đang chờ hai người.

Phó Nhiễm bị Minh Thành Hữu nắm tay đi vào bên trong phòng bao, mấy bạn chơi lần lượt tới đây chào hỏi. Phó Nhiễm cảm thấy đầu ngón tay Minh Thành Hữu thật ấm áp, cô liền nắm lấy, Minh Thành Hữu nghiêng đầu sang nói với cô.

“Có phải đói bụng rồi không? Huống Tử, sai người mau mang thức ăn lên.”

Huống Tử liền đáp ứng, lúc đứng lên ánh mắt lướt qua Phó Nhiễm.

Cô ngẩng đầu, tầm mắt cùng hắn chạm nhau. Hai người cũng không ai chủ động chào hỏi, lại lần lượt dời tầm mắt.

Bên trong phòng VIP, các món ăn được mang lên rất nhanh. Minh Thành Hữu kéo Phó Nhiễm ngồi xuống chỗ ngồi chủ tọa. Hôm nay hắn chính là chủ nhân của bữa tiệc, hơn nữa bình thường cũng hay ngồi ở vị trí này.

Huống Tử rót rượu cho hắn, chất lỏng màu trắng nồng độ cao rót vào trong ly. Minh Thành Hữu đẩy tay.

“Đổi rượu đỏ đi.”

Huống Tử còn tưởng rằng mình nghe lầm.

” Không phải cậu lầm chứ? Nhưng hôm nay là ngày tốt mà.”

“Rượu trắng rất tổn hại cho sức khỏe. Bây giờ tớ bắt đầu cai rượu rồi.”

“Bạn thân, cậu có gì đó rất khác lạ.”

Huống Tử khẽ vỗ vào vai Minh Thành Hữu rồi ngồi xuống bên cạnh hắn.

Minh Thành Hữu nhận lấy ly rượu đỏ người khác rót cho hắn, khéo miệng nâng lên đường cong như có như không. Trong lời nói có ý khó đoán.

“Cậu sẽ không hiểu.”

“A, Tam Thiếu muốn bỏ rượu mạnh. Sắp tới không phải là sẽ cai cả phụ nữ sao?” Bên cạnh có người nói chen vào.

Phó Nhiễm nghe vậy, ngẩng đầu lên không khỏi liếc nhìn Minh Thành Hữu.

Minh Thành Hữu gấp một chút món ăn nóng cho cô.

“Nếu đói không được ăn quá lạnh!”

Sau khi hắn chăm sóc Phó Nhiễm xong, lúc này mới để đĩa xuống.

“Lúc trước không có phụ nữ là bởi vì tớ cai rồi. Bây giờ bên cạnh có người, tớ còn cai gì chứ?”

Huống Tử bưng ly rượu lên uống vào trong miệng, giống như uống nước lạnh.

Bên trong ánh mắt u ám làm người ta không thể đoán ra.

Ở trong mắt của Huống Tử, bây giờ Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm ra ngoài như vậy, thật sự là không công bằng đối với Vưu Ứng Nhụy.

Hắn vẫn không thể quên, ban đầu ở lại bên cạnh Minh Thành Hữu cũng không phải Phó Nhiễm.

Những người bạn khác không giống Huống Tử và Minh Thành Hữu là bạn bè thân thiết hai mươi mấy năm. Tam Thiệu lại thay phụ nữ là chuyện đương nhiên, trông nom người phụ nữ ở bên cạnh làm gì? Chỉ cần chơi được vui vẻ là tốt rồi.

Tay trái Huống Tử gác lên trên ghế dựa sau lưng Minh Thành Hữu.

“Tớ có thể hỏi, cậu là thực hay giả vậy?”

Hiển nhiên, lời nói này rất nhỏ, cách chỗ ngồi, Phó Nhiễm cố gắng cũng không nghe thấy.

Minh Thành Hữu đang uống rượu, đáy mắt nghiêm túc lướt qua ánh mắt Huống Tử.

“Cậu cứ nói đi?”

Huống Tử bị ánh mắt sâu thẳm tà mị không thể hiểu nổi của Minh Thành Hữu nhìn thật lâu. Đột nhiên vào lúc này, hắn hiểu được tại sao ngày đó Vưu Ứng Nhụy lại khùng hoảng như vậy! Minh Thành Hữu này vốn là luôn hận Phó Nhiễm đến thấu xương khi cô dứt khoát rời đi, chẳng biết lúc nào lại bị biến thành một kẻ thấp thỏm lo âu phân vân.

Càng nghĩ sâu, trong mắt hắn đã nảy sinh ra cách nghĩ khác.

“Tam Thiệu?”

Minh Thành Hữu giơ tay gõ cái ly, đôi môi thoáng cười.

“Hôm nay không phải tới ăn mừng vì tớ sao? Cạn ly.”

Trong lòng Huống Tử không khỏi thấp thỏm, cạn sạch một hơi hết hơn nửa ly rượu trắng.

Phó Nhiễm ít nói chuyện cùng đám người kia, cô muốn ăn gì liền ăn cái đó. Dựa vào quan hệ với người đàn ông bên cạnh, cô không cần phải vội tới vội lui đi mời rượu, từ trước đến giờ cô luôn chán ghét đám người trên bàn rượu này.

Ai cũng có thể nhìn ra được, Minh Thành Hữu đem Phó Nhiễm đặt ở vị trí cao nhất.

“Tam Thiệu, cứ xác định như vậy đi?”

Một người bạn thường ngày chơi được coi như không tệ tới mời rượu, ngón tay chỉ Phó Nhiễm ngồi ở bên cạnh hắn.

Minh Thành Hữu nhìn Phó Nhiễm theo động tác của hắn, cô cúi thấp đầu, đem từng chữ bạn hắn nói nghe không lọt vào trong tai, chỉ là sắc mặt giả bộ bình tĩnh lạnh nhạt.

“Tớ đều thừa nhận với bên ngoài thì còn có thể là giả sao?”

Huống Tử xoay người, thân mật ôm bạn gái rời đi.

Người đàn ông nở nụ cười.

“Chúc mừng chúc mừng.”

“Chị dâu, nể mặt uống một ly chứ?”

Lại là kiểu gọi đáng chết này, Phó Nhiễm bưng ly nước dứa trong tay lên cụng ly với hắn.

Ăn cơm xong, mấy người đàn ông vô tình kéo đề tài nói chuyện sang phương diện làm ăn, bàn tay Minh Thành Hữu đặt ở thắt lưng Phó Nhiễm.

“Em ngồi một lát. Hay là anh đưa em về?”

Có người tinh ý nhìn thấy, lập tức đến gần kéo tay Phó Nhiễm.

“Đi hát karaoke với chúng tôi đi, chuyện của đàn ông là chán nhất, khô khan muốn chết.”

Mấy người bạn gái lần lượt đem chỗ ngồi nhường lại.

Đối mặt với micro, Phó Nhiễm xoa tay.

” Tôi chỉ biết mấy bài hát, lời bài hát cũng nhớ không rõ.”

“Không có việc gì, có chữ trên màn hình. Bình thường cô thích hát bài gì?”

Phó Nhiễm đi tới trước micro, ra ngoài chơi cũng không cần tỏ ra nhu mì quá, thích chính là thích, ngón tay cô chỉ lướt qua màn hình, chọn bài hát.

Minh Thành Hữu đưa lưng về phía sân khấu, chân trái thon dài gác lên, bàn tay chống gò má, giữa hai lông mày mơ hồ che giấu vẻ mệt mỏi.

“Muốn xơi tái Hào Khôn trong một thời gian ngắn không phải là chuyện dễ dàng. Gần đây Hào Khôn cố ý giao thiệp với hội bảo vệ môi trường. Tớ mặc kệ là dùng biện pháp gì, Huống Tử, người bên kia thừa sức, đừng để tớ phải ra mặt.”

“Tam Thiệu, có chuyện tớ phải hỏi sự đồng ý của cậu. Nếu muốn Hào Khôn không phải là chuyện khó, nhưng.”

Ngón tay Huống Tử gõ ở mép chén.

“Hào Khôn cũng là tâm huyết của cậu và cha cậu, nếu bị thiệt hại nặng nề, đối với chuyện khác thì cũng không sao. Chỉ là trong lòng cậu không có trở ngại gì chứ?”

Minh Thành Hữu mới định mở miệng, chợt nghe được âm nhạc truyền đến. Mênh mông trống trải, xuyên qua phòng bao to như vậy, giống như có thể rửa sạch linh hồn của con người.

Là bài hát của Lưu Nhược Anh – “Hóa ra anh cũng ở đây”.

.....

Xin cho phép em kết thúc tất cả, dùng im lặng vùi lấp quá khứ.

Mưa gió khắp người theo em từ trên biển , mới ẩn cư ở nơi sa mạc này.

.

Minh Thành Hữu không tự chủ nhắm mắt lại, âm nhạc mang theo lời bài hát này đặc biệt buồn bã và thê lương. Lúc trước hẳn chưa từng nghe qua, nhưng giọng hát này hẳn lại rất quen thuộc.

Tại sao em cố gắng hết sức, nhưng đổi được là nửa đời nhớ lại.

Minh Thành Hữu nghe được lời như vậy, lòng dạ ác độc ngang tàng tựa như bị đau, khóe mắt khép lại, chồm đầu đón đang ẩn núp sâu dưới đáy lòng lan tràn tới toàn thân.

Bàn tay hắn nắm chặt miệng ly, thân thể cứng ngắc xoay qua chỗ khác.

Phó Nhiễm an tĩnh ngồi ngay ngắn trong góc, cả đám người bên cạnh đánh nhịp cho cô. Nét mặt Phó Nhiễm là bộ dạng nghiêm túc như thường lệ, tiết tấu phụ họa, đến đoạn ngân cao, tiếng hát cực kì hay, có lẽ là bài hát này rất có ngụ ý, Minh Thành Hữu nghe xong, có cảm giác không thể thở nổi rất nhanh, trái tim có thể co rút đau đớn bất cứ lúc nào.

Khuôn mặt Phó Nhiễm không phải là tuyệt đẹp so với những phụ nữ khác, dáng dấp cũng không đẹp như Tây Thi. Nhưng chỉ cần nhìn một lần, có thể làm cho người khác đã gặp không thể nào quên được.

Phó Nhiễm hát xong, đối diện với tiếng vỗ tay cũng không tỏ ra không thoái mái dè dặt chút nào. Cô đem micro trên tay giao cho người bên cạnh, ánh mắt di chuyển, tầm mắt cùng Minh Thành Hữu không hẹn mà gặp. Cô khẽ nhếch môi, làm động tác hít sâu.

Tạm biệt mọi người ra khỏi Mê Tỉnh, Phó Nhiễm bị Minh Thành Hữu nắm tay kéo tới bãi đậu xe.

“Lúc này ở phòng bao sao lại hát bài như vậy?”

“Thế nào? Nghe hay phải không?”

Tay phải Phó Nhiễm nhẹ xoa một bên má, che giấu cả khuôn mặt đỏ bừng.

Bàn tay Minh Thành Hữu áp lên mặt cô, lòng bàn tay hần lạnh như băng. Phó Nhiễm cầm đầu ngón tay hần.

“Thật thoải mái.”

“Không cho em uống rượu mặt cũng đỏ hồng đến như vậy.”

Minh Thành Hữu mở cửa xe thay cô.

Phó Nhiễm thuận tay đẩy hần vào ghế phụ.

“Anh uống rượu không thể lái xe. Ngồi nghỉ thôi.”

Phó Nhiễm khom lưng thắt dây an toàn thay hần, Minh Thành Hữu thuận thể giữ gáy cô lại rồi hôn cô, giữa mùi rượu thấm vào lẫn nhau.

“Khụ khụ... ngại quá, xin nhường đường được không?”

Đột nhiên truyền tới giọng đàn ông, Phó Nhiễm cả kinh vội vàng mở mắt ra. Lúc này cô mới ý thức được nửa người mình vẫn còn ở ngoài xe, Phó Nhiễm vội đẩy Minh Thành Hữu ra nói không phải với đối phương. Cô tiện tay đóng cửa xe lại, vòng qua đầu xe như chạy trốn chui vào bên trong ghế lái.

Minh Thành Hữu vẫn chưa thỏa mãn, còn tiến tới muốn hôn.

Phó Nhiễm đưa tay đẩy gương mặt hần ra.

“Ngồi bên cạnh đi.”

Thời gian rảnh rỗi của Phó Nhiễm dần trở nên nhiều hơn, phần lớn thời gian là ở cùng với Minh Thành Hữu.

Nghe Phạm Nhân nói, Vũ Ưng Nhụy đã ra nước ngoài, lúc gần đi cũng tới Phó gia, nhưng Phó Nhiễm không ở đây.

Tổng Chức và Tần Mộ Mộ đi taxi tới phòng làm việc của Phó Nhiễm, cô nhận được điện thoại liền xuống lầu.

Tổng Chức mặc áo lông rộng thùng thình, bụng đã to rõ ràng. Phó Nhiễm liền chạy đến.

“Đi thôi! Hôm nay đi đâu ăn cơm đây?”

“Không ở cùng Tam Thiếu ca ca nhà cậu à?”

“Cút ngay.”

Phó Nhiễm cười khoác cánh tay Tổng Chức.

“Mộ Mộ, xe của cậu đâu?”

“Bạn của bạn kết hôn, bị mượn xe để làm xe hoa rồi.”

Tổng Chức cẩn thận ngồi vào ghế lái phụ, lái xe đi ra ngoài một lúc sau đã la hét đói bụng.

“Trước mặt không phải có bánh bao hấp Du Long sao? Mộ Mộ đi xuống mua giúp tớ một phần.”

“Lập tức đi ăn cơm tối rồi mẹ của em bé.”

“Biến! Tớ là phụ nữ có thai. “

Bàn tay Tổng Chức xoa bụng, vẫn không quên việc dưỡng thai.

“Bảo bối, tương lai phải tìm ẹ một nàng dâu dịu dàng như mẹ.”

Phó Nhiễm dừng xe sát ven đường, Tần Mộ Mộ ngồi ở ghế sau không chịu nổi đẩy cửa xe ra đi xuống.

Bên trong không gian thu hẹp rất nhanh thơm nức mùi dầu mỡ của bánh bao, Tổng Chức ăn ngấu ăn nghiền, thỉnh thoảng lại la lên.

“Dừng xe dừng xe.”

Phó Nhiễm bị Tổng Chức hét mà run.

“Tổ tiên ơi, sao vậy?”

“Một cái bánh bao hấp rơi ở dưới ghế ngồi, mau tìm đi.”

Tần Mộ Mộ vỗ trán.

“Phục cậu rồi.”

Phó Nhiễm đem xe dừng ở ven đường lần nữa, cô mở cửa ghế phụ ra. Tổng Chức ngồi cạnh cúi người xuống dưới tìm. Phó Nhiễm vội bảo cô ấy ngồi yên.

“Cậu đang mang thai đó, coi chừng làm đau con nuôi tớ!”

Cô khom lưng, cánh tay thăm dò vào trong, rất nhanh sờ tới thứ gì.

Một lúc sau ngón tay lấy ra, là một cây son nước.

“Đây là của ai vậy?”

Tổng Chức bị hỏi đến không hiểu.

“Ồ trong xe cậu đương nhiên chính là của cậu.”

Phó Nhiễm chưa bao giờ dùng qua loại màu son này.

“Không phải của tớ.”

“Có thể là người nào ngồi xe của cậu làm rơi xuống.”

“Mấy ngày trước tớ còn đi qua cửa hàng 4S, không thể nào là của các đồng nghiệp tớ.”

Phó Nhiễm cẩn thận nhìn kỹ cây son nước trong tay.

Tổng Chức lại nói.

“Cậu có đưa xe cho người khác mượn không?”

Tần Mộ Mộ đột nhiên nhớ tới cô nói coi chừng Minh Thành Hữu lấy xe Phó Nhiễm đi ra ngoài tìm mỹ nữ chơi đùa. Khóe mắt cô khẽ nháy, nửa người trên tiến tới.

“Đưa tớ xem một chút.”

Phó Nhiễm đem son nước đưa cho cô.

“Tớ đã nói làm sao tìm không ra. Đây là của tớ, thì ra là rơi ở dưới chỗ ngồi.”

Phó Nhiễm móc ra khăn giấy lau sạch sẽ cái bánh bao hấp cho Tổng Chức.

Cũng coi như trùng hợp, trước đây Tần Mộ Mộ đều dùng son nước cũng không khác màu này nhiều.

“Đồ cậu sao lại rơi trong xe Tiểu Nhiễm hả?”

Tần Mộ Mộ nắm cây son nước ngồi lại chỗ.

“Hai ngày trước, tớ uống say ở quán rượu, phải nhờ Tiểu Nhiễm tới đón tớ.”

Phó Nhiễm dùng nước suối rửa tay sạch sẽ.

” Đúng là vậy, lại gây gổ cùng Cố Lỗi. Hơn nửa đêm còn uống rượu say một mình, bộ dạng thật không giống người.”

“Mộ Mộ, cậu và Cố Lỗi thế nào?”

Đề tài rất nhanh bị chuyển đi, một cây son nước không cẩn thận rơi cũng không ai để trong lòng.

Tần Mộ Mộ nắm chặt cây son nước mà lòng bàn tay rỉ ra mồ hôi, cơ hồ muốn rút xuống. Tay cô run run kéo dây kéo túi xách nhét cây son vào.

Ánh mắt lơ đãng liếc qua kính chiếu hậu nhìn Phó Nhiễm và Tống Chúc đang đùa giỡn, cô liền cảm thấy chột dạ, hai mắt đỏ lên lại vội cúi đầu xuống.

Thư ký Nghê nhận được điện thoại xong trực tiếp đi vào phòng làm việc Minh Thành Hữu.

“Lvan, lầu dưới có người muốn gặp ngài.”

Minh Thành Hữu cũng không ngẩng đầu lên.

“Không hiểu nguyên tắc sao?”

“Cô ấy không có hẹn trước, nhưng nói là bạn của Phó Nhiễm, nói ngài nhất định sẽ gặp cô ấy.”

Minh Thành Hữu ngẫm nghĩ, bạn của Phó Nhiễm ?? Quan hệ hẳn biết được gần đây không ai khác Tần Mộ Mộ và Tống Chúc. Hắn ký hết văn kiện trong tay.

“Để cô ấy đi lên.”

“Vâng”

Trong lòng Tần Mộ Mộ thấp thỏm bước vào thang máy đi lên tầng 33, nơi làm việc trang nghiêm nghiêm túc càng khiến cô không được tự nhiên. Thư ký Nghê dẫn cô đến trước phòng làm việc, mở cửa cho cô.

“Mời vào.”

Cô chần chừ trong chốc lát, chân phải vẫn cứng đờ bước vào.

Trước kia Minh Thành Hữu và cô đã từng gặp nhau, hẳn sai thư ký Nghê pha ly cà phê mang vào.

“Tần tiểu thư, có chuyện gì sao?”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên, đôi mắt đào hoa sắc bén hẹp dài nhìn Tần Mộ Mộ đang ngồi ở trên ghế salon. Thư ký Nghê bưng cà phê đi vào, Tần Mộ Mộ nắm chặt quai túi xách trong tay theo bản năng, Minh Thành Hữu thấy vậy biết là cô có lời muốn nói riêng với hắn.

Hắn vung tay ý bảo thư ký Nghê đi ra ngoài.

“Đóng cửa lại cho tôi.”

“Nói đi.”

Không cho Tần Mộ Mộ có cơ hội định thần lại, một tay Minh Thành Hữu để sẵn trên mặt bàn.

“Cô là bạn thân của Phó Nhiễm, có lời gì không ngại, đi thẳng vào vấn đề đi.”

Tần Mộ Mộ cúi đầu mở dây khóa túi xách ra, lấy món đồ từ bên trong ra.

Cô đứng dậy đến gần chỗ Minh Thành Hữu.

Hắn giương ánh mắt lạnh lẽo nhìn bàn tay cô, đến khi Tần Mộ Mộ đứng trước bàn làm việc lớn, mở bàn tay ra.

Một vật lặn trên mặt bàn, phát ra âm thanh va chạm.

Minh Thành Hữu nhíu mày, là một cây son nước.

“Có ý gì?”

” Đây là vật Phó Nhiễm tìm thấy ở dưới ghế phụ, cô ấy nói xe của mình không cho người khác mượn. Lúc ấy tôi thừa nhận là của mình, nhưng, Tam Thiếu, ngài biết rất rõ, vật này là do đâu mà tới.”

Ánh mắt Tần Mộ Mộ tránh khỏi cây son nước kia, dường như nhìn một cái, trong mắt cũng sẽ bị đâm vào vết thương sâu hơn.

Minh Thành Hữu đan xen mười ngón tay lại, khuỷu tay chống lên mép bàn, ánh mắt chuyển thành lạnh lẽo, cũng đoán được mục đích tới đây của cô.

“Tôi nói thật cho anh biết, tôi cũng không biết lai lịch của vật này.”

Trong mắt Tần Mộ Mộ chuyển thành giễu cợt.

“Sợ rằng Tiểu Nhiễm sẽ không tin lời của anh.”

Minh Thành Hữu đưa lưng về phía sau, cũng biết Tần Mộ Mộ không nắm chắc mười phần sẽ không tìm tới cửa, xem ra đồ vật như vậy hẳn cũng không thoát khỏi có liên quan.

Hắn dùng xe của Phó Nhiễm chỉ trong có một ngày, phụ nữ ở bên cạnh, cũng chỉ có Vưu Ứng Nhụy.

“Nói đi, cô muốn gì?”

Sắc mặt Tần Mộ Mộ quái dị, giống như đang ở vào khoảng giữa do dự và giãy giụa. Cô biết, một khi cô nói ra khỏi miệng, không chỉ là vấn đề thể diện, mà tình bạn của cô và Phó Nhiễm chắc chắn cũng sẽ bị sụp đổ hoàn toàn.

Mặc dù Minh Thành Hữu không nói, cô không nói, sẽ không ai biết.

“Đã đi đến bước này, hiện tại mới do dự không cảm thấy là quá muộn sao?”

Gương mặt Tần Mộ Mộ tái nhợt ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo bí mật giống như là bị người khác xé ra vết sẹo trần trụi khó chịu, khóe miệng cô run rẩy.

“Tôi muốn anh giúp đỡ công ty của bạn trai tôi.”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

Minh Thành Hữu xòe hai tay ra nói.

Cô lại khó khăn gật đầu một cách khác thường.

” Sao cô không trực tiếp tới nhờ Phó Nhiễm?”

” Tôi....Tôi không mở miệng được, huống chi chuyện như vậy nhờ qua Tiểu Nhiễm nói cho anh.”

“Sợ tôi chỉ làm qua loa cho xong sao?”

Minh Thành Hữu như cười như không, cánh môi mỏng nâng lên thành hình vòng cung đầy mỉa mai.

“Tần tiểu thư, cô và Tiểu Nhiễm là bạn thân khoảng gần mười năm chứ?”

Từ trung học, cho tới tận bây giờ.

Tần Mộ Mộ cố nén lại, hai mắt ửng hồng.

“Đúng.”

“Còn cô và Cố Lỗi thì sao?”

Hai tay Tần Mộ Mộ đặt bên người nắm chặt thành quyền, giọng nói không thành tiếng.

” Đừng hỏi được không? Đây là chuyện của tôi.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn tới cây son nước kia, hắn nhặt lên rồi lại đặt vào chỗ trước mặt.

“Bởi vì cô là bạn thân của Phó Nhiễm, cứ coi như cô không nắm được nhược điểm của tôi trong tay. Nếu cô mở miệng nói từ trước, tôi cũng không thể làm qua loa cho xong chuyện. Đối với MR mà nói, nếu muốn vực dậy công ty của bạn trai cô dễ như trở bàn tay. Tần tiểu thư.....”

Minh Thành Hữu ném cây son nước trong tay vào thùng rác cạnh góc tường.

“Chúc mừng cô! Cô với bạn trai cô mau đi bàn chuyện tốt sắp tới đi?”

Tần Mộ Mộ làm sao có thể chống đỡ được, nước mắt lập tức chảy xuống.

“Anh sẽ không nói cho Tiểu Nhiễm biết chứ?”

Minh Thành Hữu lắc đầu. “Không.”

Dường như nhìn cô còn chưa đủ khổ sở, Minh Thành Hữu cũng hỏi ngược lại một câu.

” Đây là giao kèo của chúng ta, cô cũng sẽ không nói cho Phó Nhiễm chứ?”

Cổ họng Tần Mộ Mộ giống như bị bông chặn lại, cô đưa tay lau nước mắt, xoay người lấy túi xách trên ghế salon đứng dậy rời đi.

“Đợi chút.”

Đúng lúc Minh Thành Hữu kêu cô lại.

Bước chân Tần Mộ Mộ đang lao đảo liền dừng lại.

“Cô nên nhớ, tôi chịu giúp cô cũng không phải bởi vì cô có vật gì đó. Phó Nhiễm đối với cô và Tổng Chức như thế nào, trong lòng cô rõ ràng nhất. Tôi hy vọng đây là lần cuối cùng.”

Tần Mộ Mộ gật đầu sau đó liền sải bước ra khỏi phòng làm việc.

Thư ký Nghê giật mình nhìn bóng dáng của Tần Mộ Mộ chạy đi, cô không khỏi tò mò, sao bạn của Phó Nhiễm lại tìm đến Lvan, cuối cùng lại khóc lóc rời đi?

Minh Thành Hữu ngồi khuất bóng ở trong ghế làm việc, hẩn điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái, nhìn cây son nước đang nằm trong thùng rác.

Cổ ý hay vô ý làm rơi trong xe của Phó Nhiễm, trong lòng hẩn rất rõ ràng.

Tần Mộ Mộ bước nhanh ra khỏi đại sảnh MR, không khí trong lồng ngực như đang bị lấy đi từng chút một. Cô nhìn thấy cửa chính phía trước, giống như dùng toàn bộ sức lực xông tới. Đến quảng trường, cảm giác khó thở mới dần tan biến.

Cổ Lỗi đợi cô trong xe, ra sức ấn còi.

Tần Mộ Mộ không khỏi phiền não. Cô lau sạch nước mắt đi tới.

“Sao rồi, Tam Thiếu đồng ý?”

Cổ Lỗi mở cửa ghế phụ ra thay cô. Tần Mộ Mộ mắt hết hào hứng nhắm mắt lại, gật đầu.

“Mộ Mộ, em giỏi lắm!!”

Cổ Lỗi giữ chặt gương mặt cô rag sức hôn một cái.

“Em yên tâm, anh chắc chắn sẽ không để cho em thất vọng. Chờ công ty đi vào quỹ đạo, chúng ta lập tức kết hôn.”

Tần Mộ Mộ hoàn toàn không nghĩ tới việc này.

“Đúng rồi, làm sao em thuyết phục được anh ta? Anh ta có kế hoạch kỹ càng không, hay là chỉ nói qua loa với chúng ta?”

Tần Mộ Mộ mở mắt, ngắt lời Cổ Lỗi.

“Đương nhiên, chủ yếu cũng là vì Tiểu Nhiễm, nhưng chuyện này vạn lần cũng đừng nhắc tới trước mặt Tiểu Nhiễm, đây cũng là ý của Tam Thiếu.”

“Yên tâm đi.”

Cổ Lỗi liền đáp ứng. Tần Mộ Mộ mệt mỏi cài dây an toàn.

“Lái xe đi, em muốn về nghỉ ngơi.”

“Yes Sir, tuân lệnh bà xã đại nhân.”

Chuyện này, đúng là đã lừa gạt Phó Nhiễm.

Từ đó Cổ Lỗi một bước lên mây, công ty có thể hình dung như thuận buồm xuôi gió. Tần gia thấy một mình Cổ Lỗi mua hơn 148 thước vuông đất, cũng đi xem qua công ty cảm thấy có tiền đồ. Lúc này mới yên tâm gả con gái bảo bối vào tay hắn.

Tần Mộ Mộ và Cổ Lỗi tổ chức hôn lễ vào ngày 20 tháng 4.

Tổng Chức bụng đã to nên không tiện chạy ngược chạy xuôi nhiều nữa, Phó Nhiễm rảnh rồi sẽ qua giúp một tay, thấy thời gian trôi thật nhanh, ngày hôn lễ Phó Nhiễm làm phù dâu nên nhất định phải đi sớm, cô dặn Minh Thành Hữu sau khi hết bận chuyện của công ty thì gọi điện thoại cho cô. Phó Nhiễm đón Tổng Chức cùng Nam Bình, đi tới hướng Tần gia.

Tần Mộ Mộ mời thợ trang điểm ở ảnh viện tới, Phó Nhiễm cùng Tổng Chức đến Tần gia thì cô đang bắt đầu trang điểm, áo cưới cùng mấy bộ lễ phục đặt ở trong tủ treo quần áo.

Phó Nhiễm đem túi đồ qua một bên, đi tới nhìn bạn tốt trong gương.

“Mộ Mộ, cậu thật xinh đẹp.”

Tần Mộ Mộ cầm tay Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm.”

“Tiểu Nhiễm.” Tổng Chức vác cái bụng bự đi tới bên cạnh hai người.

“Ba chúng ta chỉ còn lại cậu, nhanh chóng kết hôn đi, kéo dài làm gì chứ?”

Ánh mắt Tần Mộ Mộ xuyên qua gương nhìn về Phó Nhiễm, cô cầm tay Phó Nhiễm khẽ buông ra, trong lòng sắp bị áy náy chua chát lấp đầy.

“Tiểu Nhiễm, Tam Thiếu rất tốt đối với cậu sao?”

“Ừ.”

Phó Nhiễm giúp thợ trang điểm chọn lựa đồ trang sức.

“Xèo Xèo nói xong cũng đúng, liền kết hôn đi, đàn ông. . .”

Cô có lời bị mắc ở trong cổ, do dự, bồi hồi.

“Tính cách đàn ông đều chỉ ổn định sau khi kết hôn, có gia đình rồi mới có ý thức trách nhiệm.”

“Ôi... ” Tổng Chức vỗ vai Tần Mộ Mộ. “Người ta làm cô dâu mới nói chuyện không giống vậy nha.”

“Đúng là vậy ư?”

Phó Nhiễm cười, lấy đôi vòng tai từ trong hộp ra, hướng thợ trang điểm đang sửa lại tóc cho Tần Mộ Mộ nói.

“Da cô ấy trắng, dùng cái này không tệ đi.”

“Dạ.” Thợ trang điểm cười nói. “Đây là đồ tốt tôi mới sắm đấy.”

Tần Mộ Mộ thấy tâm tình Phó Nhiễm rất tốt đang nói chuyện cùng thợ trang điểm, cô mím chặt miệng, trong lòng chợt dâng lên cảm giác mệt mỏi.

Trang điểm xong, Tần Mộ Mộ mặc áo cưới đứng dậy, Tổng Chức có ý ca thán.

“Chắc chắn, rốt cuộc nhà người có tiền không giống nhau nha, nhớ ngày đó lúc tớ kết hôn nào có áo cưới cùng lễ phục đẹp như vậy?”

“Cậu tới đây.” Tần Mộ Mộ trừng mắt cô. “Áo cưới của cậu không phải là Tiểu Nhiễm thuê cho cậu sao? Còn là nhà thiết kế nổi tiếng của Italy đấy.”

“Đúng đúng đúng.” Tổng Chức khoác cánh tay lên bả vai Phó Nhiễm.

“Tớ thật vất vả muốn vỗ vỗ ngựa nịnh bợ, không nghĩ tới vỗ ngựa đá chân đi.”

Tổng Chức kéo Tần Mộ Mộ qua, mỗi tay ôm một người.

“Mộ Mộ, Tiểu Nhiễm, thật ra thì tớ chưa từng nghĩ tới chúng ta sẽ đi tới hôm nay, hai người là người ở thế giới hoàn toàn bất đồng với tớ, bất luận là thành công hay là bối cảnh gia đình, Tổng Chức tớ may mắn được trở thành chị em tốt của các cậu, là may mắn của tớ.”

Phó Nhiễm có chút xúc động, thấy Tổng Chức nói chuyện mang theo tiếng khóc nức nở.

“Làm cái gì đấy, ngày thật tốt mà.”

Mắt Tần Mộ Mộ cũng bắt đầu ửng hồng.

Ấm áp trong mắt Phó Nhiễm bị cô cố gắng kìm nén lại.

“Tớ cũng thật may mắn quen biết cậu cùng Mộ Mộ, ở giai đoạn khó khăn trong cuộc sống, tớ không có cảm giác thấy cô độc.”

“Tiểu Nhiễm, Mộ Mộ, các cậu là chị em của tớ, sau này ai dám bắt nạt các cậu tớ sẽ là người đầu tiên sẽ không bỏ qua hẳn, tớ phóng hỏa đốt nhà hẳn dùng đá đập xe hẳn, tóm lại, ba người chúng ta là vĩnh viễn bạn tốt, luôn bên nhau thật tốt!”

Tần Mộ Mộ không nhịn được, nước mắt tuôn rơi xuống.

Thợ trang điểm kêu lên.

“Cô dâu mới không thể khóc được, tôi đã trang điểm xong rồi.”

Tần Mộ Mộ trách móc Tổng Chức.

“Đều tại cậu.”

“Ai u, tớ ít khi xúc động chứ sao.”

Minh Thành Hữu kết thúc cuộc hội nghị trước thời gian dự tính, đi xuống công ty trực tiếp gọi điện thoại cho Phó Nhiễm.

Phó Nhiễm đi theo xe hoa đi đến nơi tổ chức hôn lễ, cô dặn Minh Thành Hữu tới thẳng đó, bởi vì bụng Tổng Chức to, vốn là nhiệm vụ của hai cô dâu phụ đều rơi vào Phó Nhiễm.

Minh Thành Hữu tới gần nơi tổ chức hôn lễ, Phó Nhiễm nhìn thấy bóng dáng của hẳn từ xa. Bộ Tây phục thủ công màu xám bạc làm cho thân hình người đàn ông càng thêm quyến rũ.

Hắn đang nói chuyện cùng một người đàn ông trung niên danh tiếng, Phó Nhiễm nâng làn váy lên đi tới bên cạnh hẳn.

“Có bạn?”

“Thật xin lỗi, xin phép.”

Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm đi tới một chỗ.

“Sao giờ mới đến?”

“Chờ cô dâu trang điểm xong, lại nói ở nhà còn làm ầm ĩ nửa ngày đấy.”

“Có phải cướp được tiền lì xì hay không?”

Phó Nhiễm thả làn váy bộ lễ phục màu trắng xuống đất.

“Điều đó còn cần phải nói, muốn dễ dàng cưới chị em của em đi như vậy, không có cửa đâu.”

“Nói không chừng Cố Lỗi thích leo cửa sổ đấy?”

Hắn thật muốn nói là trèo tường, nhưng chỉ sợ ngày thật tốt này bị Phó Nhiễm mạnh mẽ tách ra.

“Hừ.” Cô khẽ nhếch khóe miệng lên. “Cửa sổ cũng không có, ngay cả chuông chó cũng không có.”

Các khách mời lần lượt ngồi xuống, Tổng Chức cùng Nam Bình ngồi ở gần chỗ sân khấu, Phó Nhiễm lôi kéo Minh Thành Hữu tới gần.

Tổng Chức vừa vuốt ve bụng vừa chào hỏi cùng Minh Thành Hữu.

“Tôi đây.”

Nam Bình cũng là người đàn ông, sẽ không xen vào nịnh nọt, hẳn hướng Minh Thành Hữu gật đầu một cái coi như là chào hỏi.

Phó Nhiễm ngồi vào bên cạnh Tổng Chức.

“Thật đói, đoán chừng vẫn còn một hồi lâu mới có thể bắt đầu chứ?”

“Cho cậu đến trước ăn lót bụng còn không nghe tó, Nam Bình, đem bánh mìn thêu trong túi xách đưa cho cô ấy.”

Phó Nhiễm vội đề mu bàn tay Tổng Chức lại .

“Cũng đừng, nhìn nơi sang trọng như vậy, tớ lại lấy cái bánh bao ra gặm, truyền ra thì thật mất thể diện.”

“Ui, là mất mặt của vị kia nhà cậu chứ?”

Hôn lễ chính thức bắt đầu, Phó Nhiễm chống cằm dưới lên nhìn về người dẫn chương trình đứng trên sân khấu, hình thức cũng không có mấy loại hơn nhau, khi cô dâu hướng về phía chú rể nói ra ba chữ tôi nguyện ý thì tình cảnh vẫn luôn ấm áp cảm động như thế, dù là xem qua một trăm lần, vẫn là sẽ có cảm giác này.

Hai người yêu nhau rồi thành vợ chồng, hơn nữa bầu bạn đi hết quãng đường sau này. Còn gì có thể hạnh phúc hơn??

Các món ăn lần lượt được mang lên bàn, cô dâu chú rể hôn nhau trước mặt mọi người và nhận những lời chúc phúc của người thân, bạn bè.

Phó Nhiễm nhắc chiếc đĩa lên, thần sắc có chút hoảng hốt.

Tổng Chức và Tần Mộ Mộ nói đúng, họ đều đã lập gia đình cả rồi. Ban đầu còn tưởng Phó Nhiễm mới là người mặc áo cô dâu đầu tiên.

Nam Bình gấp thức ăn cho Tổng Chức, một bàn tay cẩn thận đặt lên bụng cô.

“Lại đang đá em, thật là nghịch ngợm.”

Minh Thành Hữu cũng đưa tay qua định tham gia thì bị Phó Nhiễm đẩy ra, ánh mắt nghiêm chỉnh ý muốn nói hẳn đứng đắn một chút.

Cô dâu kéo cánh tay chú rể qua đây mời rượu, Cố Lỗi đã uống không ít, cả khuôn mặt đỏ bừng. Phó Nhiễm nghĩ đều là bạn thân của mình, mời hết một ly còn chưa tính, nếu như thực sự phải mời từng người một xong, không phải là làm hẳn gục sao.

Nam Bình dìu Tổng Chức, còn có mấy người không quen biết cũng lần lượt đứng dậy.

Nam Bình đứng gần chỗ Cố Lỗi, lịch sự nâng ly lên lại thấy Cố Lỗi đi thẳng bỏ hẳn qua một bên đi tới chỗ Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu. Tay phải hẳn đặt lên bả vai Minh Thành Hữu.

“Tam Thiệu, làm phiền anh. Anh là ân nhân của tôi, ly rượu này tôi mời anh.”

Sắc mặt Tần Mộ Mộ chợt biến sắc, cũng đều nhờ trang điểm kĩ càng. Cô nhỏ giọng nói xin lỗi Tổng Chức rồi đi tới bên cạnh Cố Lỗi.

Phó Nhiễm bắt đầu nhứ chặt hai đầu lông mày, ánh mắt do dự nhưng vào lúc này nên cũng không hỏi gì.

“Mọi người là bạn về với Phó Nhiễm, lại nói tôi không có giúp gì gọi là đại ân với anh.”

“Tam Thiệu, ngài khách sáo rồi. . . .”

Tần Mộ Mộ ý bảo người phía sau rót đầy ly nước trái cây.

“Cố Lỗi, còn có nhiều bàn chờ anh tới mời rượu đấy.”

“Được được. “

Cố Lỗi bưng ly rượu lên.

“Mời mọi người tự nhiên.”

Phó Nhiễm ngồi lại xuống ghế.

“Trước kia anh và Cố Lỗi quen biết nhau sao?”

“Không biết!”

Tay Minh Thành Hữu cầm ly rượu buông ra.

“Trong lúc vô tình anh đã giúp đỡ hẳn một số việc, thật ra cũng không gọi là hỗ trợ gì cả.”

Đối với thái độ của Cố Lỗi, trong lòng Phó Nhiễm cảm thấy không thoải mái. Nam Bình cũng không bao giờ tỏ vẻ gì cả, cô và Tần Mộ Mộ cùng Tống Chúc từ trước đến giờ chơi với nhau rất thân, nếu bạn bè chơi với nhau mà còn để ý gia cảnh thì các cô đã không còn chơi với nhau cho tới tận bây giờ.

Phó Nhiễm âm thầm lo lắng, cảm giác Tần Mộ Mộ và Cố Lỗi trong lúc đó, hình như có chuyện gì.

Tan tiệc cưới, Phó Nhiễm đưa Tống Chúc và Nam Bình về nhà theo thường lệ.

Đến cửa nhà, Tống Chúc ý bảo Minh Thành Hữu dừng xe.

“Chúng tôi đi vào là được, bên trong không có đèn đường nên quay đầu xe rất phiền toái.”

Phó Nhiễm xuống mở cửa xe giúp cô.

“Bụng to rồi nên đi chậm một chút.”

Phó Nhiễm trở lại trong xe, xem đồng hồ.

“Đúng là không còn sớm.”

Minh Thành Hữu khởi động xe rồi đi, xe chạy ra tới đầu đường. Phó Nhiễm mang giày cao gót cả ngày nên giờ gót chân đau dữ dội. Cô cởi giày ra để ở bên chân, chân trần giẫm lên thảm bên trong xe.

“Mệt không?”

Minh Thành Hữu đưa tay qua cầm tay Phó Nhiễm.

“Ừ, thật mệt mỏi.”

Cô chồm người qua, mặt dựa lên vai Minh Thành Hữu.

“Phó Nhiễm?”

“Sao vậy?”

Thần sắc Minh Thành Hữu chuyên tâm nhìn đường phía trước chằm chằm.

“Anh thấy Cố Lỗi là người có vẻ không tốt lắm, em nên tránh tiếp xúc nhiều với hắn.”

Phó Nhiễm giơ ngón tay lên xoa huyệt thái dương.

“Hắn là Mộ Mộ chọn lựa khéo mà nhìn trúng, em thà rằng không muốn biết là hắn có tâm địa xấu gì. Chúng ta ai cũng hi vọng Mộ Mộ có thể hạnh phúc.”

“Chỉ hy vọng như thế thôi.”

Minh Thành Hữu khê nghiêng mặt sang hướng Phó Nhiễm, cùng cô dựa vào nhau. Hôm nay Phó Nhiễm dậy sớm, nên giờ mệt mỏi đến nỗi không có sức nói chuyện. Cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi, hô hấp trầm ổn khiến người khác an lòng.

Minh Thành Hữu hôn đỉnh đầu cô, Phó Nhiễm vốn là như vậy, lúc nào cũng hết mình vì người khác.

Cô cho rằng tình cảm với Tần Mộ Mộ lại trở thành động lực để Cố Lỗi bước tới thành công.

Phó Nhiễm không biết, hôn lễ của Tần Mộ Mộ mà cô ngày ngày quan tâm vất vả, giúp chọn lựa khách sạn, áo cưới, hiện trường hôn lễ để muốn tự mình đến xem qua mới là nhọc tâm.

Minh Thành Hữu lái xe đến cửa Phó gia, nghiêng đầu thấy Phó Phiễm ngủ say, hần nghiêng người qua cởi dây an toàn giúp cô.

Vì Phó Nhiễm mặc lễ phục, khó được thoải mái, tóc còn dính hoa màu trắng ở hôn lễ, Minh Thành Hữu giơ tay lên lấy từng mảnh xuống giúp cô. Mí mắt Phó Nhiễm khẽ nhúc nhích, từ từ mở mắt ra.

Minh Thành Hữu dè người xuống, đôi môi mềm mại trần trọc hôn môi Phó Nhiễm. Cô vốn đang mệt mỏi, liền nhắm mắt lại, đôi tay đưa vòng ra ôm sau lưng Minh Thành Hữu.

Ngón tay hần mơn trớn bên gò má Phó Nhiễm, gương mặt tuần tú trước mắt cô từ từ lui ra.

“Phó Nhiễm, em cũng muốn kết hôn đi?”

Ánh mắt cô lưu chuyển, có một chút phong tình, ánh mắt tình tứ nhìn Minh Thành Hữu chằm chằm.

Nếu thời gian quay ngược trở lại, quay về buổi tối hôm cô rời khỏi Y Vân thủ phủ kia, đổi lại là tình cảm lúc này nhất định Phó Nhiễm sẽ nói không chút do dự, em nguyện ý.

Dù lúc này Minh Thành Hữu mở miệng, thừa dịp có chút say, Phó Nhiễm cũng dám đáp ứng. Ngón cái hần mơn trớn hai đầu chân mày của Phó Nhiễm, cuối cùng lui người về rồi nói.

“Không còn sớm, mau vào nghỉ ngơi đi. Ngày mai không phải còn phải tới nhà Tần Mộ Mộ ăn cơm sao?”

Ánh mắt Phó Nhiễm thoáng ảm đạm, oh một tiếng, cầm túi xách đẩy cửa xe ra.

Gió đêm thổi qua, cuối tháng tư trời đã bắt đầu trở nên ẩm áp, không tính lạnh lẽo, nhưng đủ khiến đầu óc cô tỉnh táo.

Phó Nhiễm lắc đầu khẽ cười, chuyện yêu đương đâu có thể dễ dàng như thế, làm sao mà chỉ trong mấy tháng cô lại có ý nghĩ sẽ kết hôn? Nhất định vì thấy Tần Mộ Mộ cùng Tống Chức cũng đều kết hôn, nên trong lòng nảy sinh mong ước.

Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn bóng lưng Phó Nhiễm, hần móc điều thuốc lá ra, cứ nói muốn cai thuốc, nhưng vẫn không lúc nào là không mang theo.

Hần kẹp điều thuốc lá ở ngón giữa, suy nghĩ một chút, vẫn là dùng bật lửa châm.

Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu lại yêu nhau nhưng vẫn chưa đến Minh gia. Vẫn là thấp thỏm lo sợ Lý Vận Linh sẽ không chấp nhận.

Phó Tụng Đình và Phạm Nhân đã từng thúc giục mấy, Phó Nhiễm cũng cảm thấy trốn tránh không phải là biện pháp. Minh Thành Hữu thấy cô muốn vậy, từ chối một hai lần sau đó dứt khoát chủ động mời.

Bởi vì ngày hẹn lại có hội nghị cấp cao ở tầng cao nhất, Minh Thành Hữu vội vàng tức tốc chạy về Trung Cảnh Hào Đình. Phó Nhiễm đậu xe ở cửa, hần đi vào biệt thự lập tức lên lầu.

“Quà tặng cũng chuẩn bị xong, nhưng thời gian quá gấp, em sợ sẽ thất lễ.”

“Không có việc gì. “

Minh Thành Hữu vừa nói vừa tháo cà vạt ra, hần cởi khuy tay áo cởi áo ra.

“Là anh để lỡ thoải gian, mẹ anh biết gần đây công ty luôn có việc bận. Anh đi tắm trước, em tới tử treo quần áo tìm bộ quần áo giúp anh.”

“Được.”

Phó Nhiễm đi theo Minh Thành Hữu vào trong phòng, khom lưng thu dọn quần áo bị hần ném xung quanh. Cô đi vào phòng thay quần áo, lấy chiếc áo sơ mi cùng quần tây treo trước cửa phòng tắm.

Minh Thành Hữu đưa tay phải ra lấy, cầm quần áo vào phòng tắm thay.

Lúc đi ra đang cho vạt áo sơ mi vào trong quần.

“Lấy thắt lưng giúp anh, cái mà em mua tặng anh đấy.”

“Oh.”

Phó Nhiễm chạy như bay vào phòng thay quần áo, tìm được thắt lưng Hermes cô mua.

Ngón tay cô ý mơn trớn, cũng không phải cố ý xem. Phó Nhiễm mở dây thắt lưng ra nhìn vào trong, lại không phát hiện kí hiệu MR cô cố ý khắc lên ban đầu.

Bước chân hơi chậm lại, Minh Thành Hữu ngồi ở mép giường cũng không ngẩng đầu lên duỗi tay về phía cô.

“Thắt lưng.”

Ngón cái Phó Nhiễm lướt qua một lần nữa, hoàn toàn không có một chút dấu vết.

Cô đưa thắt lưng cho Minh Thành Hữu.

“Không có ai tặng quà sinh nhật cho anh giống em chứ?”

Minh Thành Hữu tập trung vào động tác của mình.

“Nói gì đó, anh có thể tùy tiện nhận dây thắt lưng của phụ nữ nào khác tặng sao? Cũng không xem là lấy ở chỗ nào sao?”

100. Chương 100

Chương 100: Tháo dây lưng trước mặt mọi người

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn động tác thành thạo của Minh Thành Hữu chậm chậm, hắn đeo dây thắt lưng, gài mặt dây thắt lưng vang lên tiếng ‘cụp’ làm cô như ở trong mộng mới tỉnh lại trợn tròn mắt.

Phó Nhiễm nhìn chiếc dây lưng này với loại cô mua giống nhau như đúc. Trong lòng cô có nghi ngờ, nhưng vẫn muốn xác định lại sau đó mới có thể mở miệng.

Minh Thành Hữu ăn mặc chỉnh tề xong thúc giục Phó Nhiễm, cô đi theo sau Minh Thành Hữu sải bước xuống lầu, lấy quà tặng ở cốp sau ra để vào xe hắn. Lúc này hai người mới lên đường tới Minh gia.

Tới biệt thự Minh gia, đã gần 11h trưa, chính là lúc ăn cơm bình thường.

Xe vừa mới dừng hắn, Phó Nhiễm liền đẩy cửa xe ra, vừa cầm đồ xuống xe.

” Giờ này mới đến, thật không có lễ phép.”

“Không có việc gì.”

Minh Thành Hữu lên tiếng an ủi, nhận lấy hộp quà trong tay Phó Nhiễm.

“Đi thôi.”

Tiêu quản gia ở trước cửa nhìn quanh, cuối cùng thấy bóng dáng của hai người.

“Phu nhân, bọn họ đã tới.”

Lý Vận Linh ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon.

“Đến thì sao?”

Nói xong, Minh Thành Hữu đã mang theo Phó Nhiễm đến cửa đại sảnh, Tiêu quản gia lấy dép cho hai người thay, lại nhận lấy hộp quà.

Trong lòng Phó Nhiễm thấp thỏm không yên, Minh Thành Hữu nắm chặt tay cô. Hai người cùng nhau đi vào phòng khách.

“Mẹ.”

Phó Nhiễm cầm bàn tay Minh Thành Hữu.

“Bác gái, người khỏe chứ?”

Ánh mắt Lý Vận Linh từ kênh ca nhạc truyền thống trên TV quay lại nhìn về Phó Nhiễm, bốn mắt đụng nhau. Thần sắc Phó Nhiễm tự nhiên, cánh môi mỉm cười không hề có chút né tránh.

Lại còn có thể cười được?

Lý Vận Linh không tránh khỏi cất giọng mỉa mai nói với cô.

“Ngại quá!! Trước kia nghe quen xưng hô kiểu mẹ con, lúc này cô gọi bác gái tôi cứ nghĩ cô đang kêu người khác.”

Sao Phó Nhiễm không nhận ra ý nghĩ sâu xa trong lời nói của bà chứ, Minh Thành Hữu cầm tay cô chặt hơn, sắc mặt đã thấy không vui.

“Mẹ.”

Phó Nhiễm không để lại dấu vết kéo lấy cánh tay Minh Thành Hữu.

“Bác gái, không sao đâu.”

Trong mắt Lý Vận Linh che giấu tàn khốc, cô ta cũng thật có thể nói tiếp được lời này?

Tiêu quản gia đứng ở bên cạnh, Minh Thành Hữu kéo Phó Nhiễm ngồi xuống, thuận miệng hỏi.

“Tiêu quản gia, cơm trưa chuẩn bị xong chưa?”

Lý Vận Linh không nghĩ là bên trong có TV có đoạn vui như thế, khẽ ngậm nga theo, Tiêu quản gia đứng cũng không được, rồi đi cũng không xong.

“Này, Tam Thiếu.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu lướt về phía phòng bếp cách đó không xa, cửa mở, lại không thấy một người giúp việc ở bên trong.

“Hôm nay mẹ ọi người về, ai muốn ở lại đây ăn cơm thì tự mình nấu đi.”

Lý Vận Linh nhìn không chớp mắt nói một câu .

“Mẹ, mẹ có ý gì? !”

Lý Vận Linh cầm điều khiển ti vi lên, hạ nhỏ âm thanh lại.

“Con tạm thời nói muốn dẫn cô ta trở lại, mẹ làm gì còn tâm tư nào để đi chuẩn bị? Lại nói, chỗ này giống như tới ra mắt sao? Con xem một chút bây giờ mấy giờ rồi, có phải muốn mẹ thu xếp xong hết chờ các người cứ thế đến ăn cơm mới lễ nghĩa sao?”

Phó Nhiễm thấy hai mẹ con nhà này chuẩn bị ngồi dậy.

“Bác gái, thật xin lỗi, là con thất lễ.”

“Công ty con có việc gấp, buổi sáng con đã gọi điện thoại trước ẹ.”

Lý Vận Linh phỉ phỉ vạt áo sườn xám được may từ gấm Tô Châu, bà tao nhã đứng dậy.

“Thành Hữu, trong lời của ta cũng không một câu có ý trách cứ Phó tiểu thư.”

Phó Nhiễm vội vàng đứng lên theo.

“Nếu hôm nay có cơ hội này, đúng dịp gần đây con học được mấy món ăn, bác gái để cho con thử làm đi.”

“Phó Nhiễm, chúng ta đi ra ngoài ăn.”

Minh Thành Hữu mở miệng ngăn lại.

“Phòng bếp ở đó. “

Lý Vận Linh liếc mắt nhìn Tiêu quán gia.

“Tiêu quán gia, bà đưa Phó tiểu thư đi.”

Cũng không phải Phó Nhiễm nhất định muốn như vậy, mà là ý tứ trong lời nói của Lý Vận Linh quá mức rõ ràng.

Cô cũng không cảm thấy có nhiều uất ức, dù sao giọng điệu này nuốt ở trong bụng Lý Vận Linh, một ngày chưa xua tan hết, cô và Minh Thành Hữu cũng sẽ không có một ngày tốt hơn.

Tiêu quán gia đưa Phó Nhiễm tới phòng bếp, bên trong bày đầy nguyên liệu tươi sống. Tiêu quán gia ở bên cạnh giúp cho cô, Minh Thành Hữu dựa người vào ghế sa lon, Lý Vận Linh cũng ngồi trở lại chỗ ban đầu.

“Mẹ?”

Lý Vận Linh cầm chiếc quạt giấy trong tay, thỉnh thoảng lại gõ một cái vào đầu gối.

“Huống Tử có nói với mẹ chuyện gần đây của con, con muốn ở bên nó đến khi nào?”

Lý Vận Linh cầm chiếc quạt giấy trong tay chỉ chỉ vào phòng bếp.

“Phụ nữ như vậy cũng muốn, con ở bên ngoài muốn chơi như thế nào mẹ đều không muốn trông nom. Nhưng hôm nay con lại còn dẫn nó về nhà? Con nói thật ra đi, con đang muốn làm gì?”

“Con cũng không có lòng tốt gì. Được chưa?”

Minh Thành Hữu không kiên nhẫn xua xua tay.

“Cũng chỉ có Nhụy Nhụy có thể nhịn con.”

Lý Vận Linh mở chiếc quạt giấy vẽ tranh thủy mặc ra sức vỗ vài cái.

“Mẹ thấy con là vui đến quên cả trời đất rồi, Phó Nhiễm này... nói rõ có lòng với con không? Đợi ăn cơm xong con nói với nó. Nếu sau khi nó biết sự thật, cũng coi như có thể trả thù ngày đó nó nhẫn tâm rút tay rồi đi. Sau đó hai đứa không ai thiếu nợ ai, đường ai nấy đi được không?”

Minh Thành Hữu từ chối không chút nghĩ ngợi.

Trong mắt tất cả đều là bóng dáng bận rộn bên trong phòng bếp của Phó Nhiễm. Cô đeo tạp dề, tóc buộc đơn giản ở sau gáy, xoay người tới bồn rửa tay. Lúc ánh mắt nhìn thấy hai người trong phòng khách, cô hơi mở khóa miệng, nụ cười rất lạnh nhạt, nhưng lại làm kẻ khác đau khổ trong lòng.

“Mẹ, mẹ đã đáp ứng không nhúng tay vào chuyện này.”

“Thành Hữu, con có muốn rút lui rồi sống thoải mái với Nhụy Nhụy không?”

Minh Thành Hữu trả lời rất kiên quyết.

“Cô ấy muốn gì, cô ấy là người thế nào, con rõ ràng hơn so với mẹ.”

Tiêu quán gia nhanh chóng cắt rau cần tây trong tay, Phó Nhiễm ở một bên xào thức ăn.

“Tiêu quán gia, khẩu vị của bác gái hai năm qua vẫn không thay đổi chứ?”

Tiêu quán gia lạnh nhạt phản ứng lại.

“Căn bản là không thay đổi.”

Lý Vận Linh thích ăn rau xanh Phó Nhiễm cũng có biết, cô mở tủ lạnh lấy trứng gà từ bên trong ra, Tiêu quán gia dừng lại động tác thái rau.

“Phó tiểu thư, lúc đó tại sao cô nhất định phải đi?”

Phó Nhiễm hỏi ngược lại.

“Bác cũng cảm thấy cháu làm sai sao?”

“Tôi chỉ biết, ngày đó là thời điểm Tam Thiếu khó khăn nhất. Ngày cậu ấy uống đến say như chết, phu nhân đau lòng cũng khóc đỏ mắt. Dù ban đầu hai người chưa có tình cảm, nhưng có cô ở đây, cho dù là cùng trò chuyện cùng cậu ấy cũng tốt. Phó tiểu thư, lòng của cô thật sự quá tàn nhẫn.”

Hoàn cảnh khác nhau nên con người khác nhau, con người luôn không tốt.

Thiếu phu nhân cùng Phó tiểu thư, nói cho cùng cũng là xưng hô khác nhau, nhưng hàm nghĩa suy cho cùng cũng là khác biệt.

Phó Nhiễm không giải thích, bắt đầu tập trung nấu ăn trong phòng bếp.

Bởi vì thời gian có hạn, cô làm mấy món ăn gia đình, tám món ăn một mớ canh, chờ bưng vào phòng ăn thì đồng hồ đã chỉ qua 12h30 trưa.

Minh Thành Hữu đói bụng, Tiêu quản gia tới mời Lý Vận Linh vào dùng cơm.

“Cũng không biết có hợp khẩu vị của bác không?”

Phó Nhiễm kéo ghế ngồi ra cho Lý Vận Linh.

Thân thể bà to lớn nhưng ánh mắt xanh xao.

“Tôi nhớ được trước kia cô ở Y Vân Thủ Thủ cũng không nấu ăn. Có phải không còn thói quen sống cuộc sống ‘quần áo đến tay cơm tới tận mồm’ rồi không?”

Phó Nhiễm không để ý nửa câu nói về sau của bà.

“Những món ăn này đều là con học được từ mẹ, bác nếm thử một chút.”

Minh Thành Hữu kéo ghế ra, giúp Phó Nhiễm cởi tạp dề xuống. Hắn tiện tay đưa cho Tiêu quản gia ở bên cạnh.

“Ngồi đi, muốn uống canh trước sao?”

“Không cần.”

Tiêu quản gia múc chén canh cho Lý Vận Linh, bà xếp chiếc quạt lại đặt bên tay, nhưng vẫn chưa động đũa ngay.

“Phó tiểu thư có lòng, còn nhớ rõ tôi thích ăn món gì.”

Minh Thành Hữu gấp thức ăn vào chén Lý Vận Linh, bà đưa tay đẩy lại.

“Nhưng mọi người đều sẽ thay đổi, đừng nói chỉ là khẩu vị. Những món ăn này sau khi Vân Phong chết ta cũng không ăn qua nữa. Huống chi vừa rồi nghĩ đến hai đứa sẽ không tới đây, ta đã ăn cùng Tiêu quản gia rồi.”

Minh Thành Hữu đặt đôi đũa xuống, ánh mắt nhìn về phía Lý Vận Linh.

“Hai đứa từ từ ăn đi.”

Lý Vận Linh không đứng dậy, vẫn ngồi tại chỗ như cũ. Phó Nhiễm như đứng trên đồng lửa, Tiêu quản gia xới cơm cho cô và Minh Thành Hữu.

“Bạn việc nửa ngày không đói bụng sao?”

Minh Thành Hữu cầm đôi đũa nhét vào trong tay cô.

“Ăn đi.”

Phó Nhiễm suy nghĩ một chút, lại cầm đôi đũa lên.

“Bác gái, lần này con là thật lòng muốn bắt đầu với Thành Hữu lần nữa.”

Lý Vận Linh nhìn Phó Nhiễm, thích thú đưa mắt nhìn sang Minh Thành Hữu. Ý nghĩ sâu xa trong mắt chỉ có hai người hiểu.

“Sao tôi còn có thể tin tưởng chứ, cô không phải bởi vì bây giờ Thành Hữu có địa vị và thành tựu mới tìm trở về hay sao?”

Đối mặt với nghi ngờ như thế, Phó Nhiễm trả lời cũng rất nhẹ nhàng, dù sao những lời này đều nằm trong dự đoán của cô.

“Thời điểm này con có nói gì đi chẳng nữa cũng đều là lời nói suông, con tin thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

“Cô sẽ không sợ, hai năm qua Thành Hữu từng có nữ nhân khác trước cô sao?”

Lý Vận Linh bật thốt lên, Minh Thành Hữu không thể ngăn cản được.

“Không sợ. “

Thái độ Phó Nhiễm thản nhiên.

“Hai năm qua con không có ở bên cạnh anh ấy, cũng không thể cố gắng tha thứ cho chính mình. Lúc đầu con rời đi nên mới xảy ra tình trạng như vậy, huống chi bây giờ đoạn đường con theo anh ấy đều ở phía sau, cho nên cũng xin bác tin tưởng.”

Lý Vận Linh nhún nhún đầu lông mày, khiến người khác không thể nhìn rõ được thần sắc của bà trong lúc này, Minh Thành Hữu nắm chặt tay Phó Nhiễm để trên đầu gối.

“Nếu như đây là ý của các người...”

Ánh mắt Lý Vận Linh nhìn hai người bắn khoản.

“Ta rất mong đợi chuyện sau này.”

Minh Thành Hữu hoàn toàn không có cảm giác không được tự nhiên, Phó Nhiễm như nghẹn ở cổ họng, đối mặt với cả một bàn ăn mà hoàn toàn không có khẩu vị, Lý Vận Linh ngồi ở đó cũng không rời đi, càng không động tới một chiếc đũa.

Từ Minh gia ra ngoài, Phó Nhiễm chào tạm biệt Lý Vận Linh, cô ngồi vào bên trong ghế phụ, toàn thân buông lỏng, thân thể dựa ra phía sau.

Minh Thành Hữu khởi động xe rời đi, lái xe chậm rãi ra khỏi biệt thự Minh gia.

“Thế nào, lúc tới là bộ dạng không sợ trời không sợ đất, bây giờ lại yên lặng rồi.”

Một tay Phó Nhiễm che kín khóe mắt, Minh Thành Hữu cho là chuyện vừa rồi.

“Tính khí mẹ anh cũng không phải là em không biết, đừng để ở trong lòng. Bà không đồng ý cũng phải đồng ý.”

Phó Nhiễm nghĩ tới, càng cảm thấy nôn nóng phiền lòng.

Tay trái Minh Thành Hữu đặt trên tay lái, gương mặt tuấn tú tiến tới bị Phó Nhiễm đưa tay đẩy ra.

“Lái xe đi.”ơ

“Sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Ánh mắt Phó Nhiễm không khỏi liếc qua dây thắt lưng của Minh Thành Hữu, ánh mắt nhìn vật đó, trong lòng khó chịu như bị lửa đốt.

Hắn chỉ cho là vì Lý Vận Linh, lúc này thần sắc cũng có chút không vui.

“Anh nói rồi, chuyện này không quan trọng, lại nói chúng ta muốn quay lại bên nhau em cần gì phải để ý lời nói của người khác như vậy. Huống chi luôn miệng nói muốn cùng anh đi chung một con đường sau này, có phải mới bước đầu tiên em đã cảm thấy khó khăn muốn rút lui?”

Phó Nhiễm nghe vậy, tức giận quay đầu sang.

“Để cho em yên tĩnh một chút, em không muốn cãi nhau với anh.”

Minh Thành Hữu lúc nào thì bị trút cơn giận không đâu như vậy chứ, nhưng rốt cuộc cũng không nổi nóng, lái xe đi thẳng trở về Trung Cảnh Hào Đình, xe của Phó Nhiễm vẫn còn ở trong ga-ra, cô lấy chìa khoá xe từ trong túi xách, một tay kia đẩy cửa xe ra.

Cánh tay Minh Thành Hữu ôm hông cô xoay người lại.

“Còn không vui sao, không được nổi giận. Nửa ngày bận rộn trong bếp cũng mệt rồi, lên lầu anh giúp em xoa bóp.”

Phó Nhiễm không có tâm trí nhàn nhã này, ngày thường đã thấy bộ dạng vô lại của Minh Thành Hữu này, bây giờ nhìn thấy, thấy hấn đứng là lưu manh nhất.

Vẫn là một kẻ giở trò lưu manh.

“Em muốn về nhà, em hơi mệt.”

Phó Nhiễm giãy giụa, Minh Thành Hữu giữ chặt cánh tay, sắc mặt biến hóa, giữa hai đầu chân mày bắt đầu u ám.

“Nói thật đi, thật không có việc gì?”

“Không có việc gì.”

Thái độ thẳng thắn quá mức của cô làm hấn càng thêm hoài nghi, Minh Thành Hữu nắm tay Phó Nhiễm.

“Con đường này là chúng ta đã nói sẽ cùng nhau bước đi, Phó Nhiễm nếu em có ý định rời đi, anh đảm bảo dù có chết anh cũng sẽ không tha thứ cho em.”

Phó Nhiễm đẩy tay hấn ra, Minh Thành Hữu lại ra sức kéo cô lại trước mặt.

“Các người đều cho rằng lúc đầu em rời đi chính là độc ác quá mức, có đúng không? Bây giờ anh muốn cùng em bắt đầu lại lần nữa, coi như kiếp trước tích đức mới được như thế này đúng không? Minh Thành Hữu, em không cần anh phải lần lượt nhắc nhở.”

Cô đẩy cửa xe ra, chồm nửa người ra ngoài. Minh Thành Hữu lại giữ chặt cánh tay Phó Nhiễm lần nữa.

“Lời nói của em có ý gì?”

Phó Nhiễm vung tay ra, đi đến trước xe của mình.

Cô mở cửa xe ngồi vào trong, sau đó đạp chân ga lái xe rời khỏi Trung Cảnh Hào Đình.

Minh Thành Hữu nhìn chằm chằm bóng dáng bên trong kính chiếu hậu đi từ từ xa dần, hấn nghĩ không ra làm sao Phó Nhiễm thay đổi giọng nói sắc mặt liên thay đổi. Lời cô nói với Lý Vận Linh ở trên bàn cơm thật sự làm đầy lòng hấn xôn xao, hấn không đuổi theo, cái giận đóng sầm cửa xe đi vào trong biệt thự.

Phó Nhiễm lái xe đi thẳng lên phía trước, trong lòng biết rõ đáp án, nhưng vẫn muốn hỏi cho rõ ràng, chỉ sợ có gì oan uổng.

Cô đi tới quảng trường Nam Sinh, đi tới cửa tiệm lần trước, họ vẫn buôn bán như bình thường, vẫn là một ông chủ duy nhất ở bên trong.

“Xin hỏi?”

Phó Nhiễm đi vào trong cửa tiệm.

Lúc này ông chủ không có khách, ánh mắt từ trên màn hình máy vi tính nâng lên, ông ngẫm nghĩ qua.

“Tôi nhớ được cô, không phải lần trước cầm chiếc dây lưng Hermes tới đây làm sao?”

“Đúng đúng, trí nhớ của ông thật tốt.”

“Thế nào, lần này lại muốn làm gì?”

Phó Nhiễm đặt túi trong tay lên trên quầy.

“Không phải, tôi muốn hỏi, dấu khắc trên đó có thể sẽ biến mất không, tôi muốn nói, mặt trong dây lưng khắc quá thời gian một chút, cũng không nhìn ra chút nào sao?”

“Tuyệt đối không có khả năng.”

Ông chủ ngồi thẳng người, xòe hai tay nhún vai.

“Mấy khắc chữ này là tôi bỏ ra số tiền lớn nhờ bạn bè ở nước ngoài mang về.”

Vì chứng minh lời nói của mình có sức thuyết phục hơn, ông lấy một chiếc mẫu ở trong quầy ra.

” Cô xem, chiếc này cũng một năm rồi, vẫn còn hoàn hảo như lúc ban đầu.”

Phó Nhiễm cầm hàng mẫu lên nhìn kỹ.

“Huống chi khắc ở mặt trong thắt lưng, da mềm ngược lại không dễ dàng mờ.”

“Được, cảm ơn ông nhiều.”

Bước chân Phó Nhiễm cứng ngắc đi ra khỏi cửa hàng, hai tay nặng trĩu để xuôi bên người. Túi xách trong tay giống như sẽ dễ dàng rơi xuống.

Đi qua cửa hàng cao cấp, nét mặt cô do dự đi vào.

“Hoan nghênh quý khách.”

Phó Nhiễm tìm một lý do.

“Chào cô, tôi muốn hỏi thắt lưng này thuộc bản số lượng có hạn sao?”

“Đúng vậy, tiểu thư cần sao?”

Phó Nhiễm cân nhắc xem nên mở miệng thế nào.

“Là thế này, mấy ngày trước tôi đã mua chiếc này, nhưng lúc sinh nhật bạn trai tôi nhận được một cái giống nhau như đúc. Vì vậy anh ấy rất không vui, nói tôi mua quà qua loa cho anh ấy. Nếu là bản số lượng có hạn, mỗi khách hàng đã mua đều có ghi lại tên chứ?”

“Đúng vậy, xin hỏi quý khách mua là ở đâu và mua vào ngày nào. Xin phiền quý khách báo tên họ của mình ạ.”

Phó Nhiễm nhớ lại thời gian, cũng nói ra tên của mình.

“Số liệu biểu hiện quý khách từng mua ở đây.”

Nhân viên mỉm cười, tầm mắt nhìn lên từ màn hình máy tính.

Trong mắt Phó Nhiễm sáng lên.

“Vậy xin hỏi, trước sau còn có ai mua qua sao?”

Nhân viên hơi khó xử.

“Thật xin lỗi, chúng tôi có quy định, không thể tiết lộ tài liệu về khách hàng.”

Phó Nhiễm không giấu được thất vọng trong đáy mắt, nhân viên lại nói.

“Chỉ là phong cách mỗi chiếc mặc dù có giống nhau, nhưng vì là bản số lượng có hạn, ở bên trong mỗi chiếc thắt lưng đều có số hiệu khác nhau, cũng giống như mỗi chúng ta đều có chứng minh nhân dân của mỗi người vậy. Tôi có thể ghi mã số vào di động của quý khách, đến lúc đó quý khách có thể nói với bạn trai mình là cô mua chiếc độc nhất vô nhị rồi.”

“Vậy sao?” Phó Nhiễm gật đầu.”Cảm ơn.”

Đi xe trở về Phó gia, Phạm Nhân thấy cô trở lại, vội đi tới hỏi.

“Thế nào? Lý Vận Linh có làm khó dễ con không?”

“Không có. “

Phó Nhiễm đứng trước cửa thay giày xong.

“Bà ấy rất tốt với con.”

“Có chuyện gì đừng gạt mẹ.”

Phạm Nhân đi theo Phó Nhiễm.

“Con là cùng Thành Hữu trở về nhà đó, nếu như thật giống như con nói, Thành Hữu nhất định sẽ tới đây. Con xem sắc mặt của con đi.”

Phó Nhiễm đưa tay sờ lên gương mặt.

“Mẹ ——”

“Mẹ và cha con cũng biết tính khí của Lý Vận Linh, nếu thật sự khó khăn chạm mặt thì chúng ta cũng không cần thiết phải chịu tính khí này.”

Hai tay Phó Nhiễm đặt lên bả vai Phạm Nhân, cảm khê đặt trên cổ bà.

“Mẹ đã suy nghĩ nhiều rồi, Thành Hữu ăn cơm trưa xong liền quay lại công ty. Gần đây tình hình công ty anh ấy có một hạng mục kinh tế, rất vội.”

“Không có việc gì là tốt.”

Tay Phạm Nhân vỗ vỗ lưng con gái.

Phó Nhiễm buồn bã ỉu xiu lên lầu, di động nhận được một tin nhắn, là nhân viên của cửa hàng cao cấp gọi tới.

Phó Nhiễm đem mặt buồn bực úp xuống gối, cũng không xem qua.

Đến lúc có cảm giác hít thở không thông, khóe mắt như có nước.

Hai người tính tình ngang bướng, ai cũng cảm thấy mình không sai. Minh Thành Hữu càng cảm thấy không thể giải thích được vì sao lúc đó Phó Nhiễm phát hỏa.

Ba ngày qua, thời gian trôi nhanh như thoi đưa.

Hai chân Minh Thành Hữu gác lên bàn làm việc, ánh mắt hẩn nhìn vào di động, để cô tự hạ mình gọi điện thoại tới trước còn khó hơn so với lên trời.

Cũng được! Thái độ của Lý Vận Linh ngày đó, nếu đổi thành người khác cũng sẽ thấy tức giận.

Hắn suy nghĩ, gọi điện thoại cho cô.

Phó Nhiễm ở phòng vũ đạo nhìn vũ công luyện nhảy, nhận được điện thoại cũng không nhìn xem ai gọi đến, trực tiếp đưa lên tai.

“Alo! Xin chào.”

Trong lòng Minh Thành Hữu đang hồi hộp, không nghĩ tới giọng điệu cô lạnh nhạt như vậy.

“Phó Nhiễm...”

Phó Nhiễm ý bảo mọi người cứ tiếp tục, cô cầm y phục lên đi ra hành lang.

“Có chuyện gì sao?”

“Còn giận sao?”

Minh Thành Hữu đang cầm cây viết ký tên vô thức viết linh tinh trên văn kiện.

“Buổi tối anh đến đón em.”

Phó Nhiễm đáp ứng ngay.

“Được.”

Có một số việc hỏi rõ ràng ngay trước mặt sẽ tốt hơn, vết thương để ở trong lòng chỉ càng ngày càng thối nát. Còn không bằng nhẫn tâm xé ra, nên cắt đi hay nên giữ lại, mới có thể giúp người ta có lựa chọn chính xác hơn.

Minh Thành Hữu tới khá sớm, gọi di động cho Phó Nhiễm nói muốn đi lên. Phó Nhiễm để hân chờ ở dưới lầu, không tới năm phút đồng hồ, cô từ trên lầu sải bước đi ra ngoài.

Mấy ngày hôm nay thời tiết trở nên ẩm áp, Phó Nhiễm mặc chiếc áo T-shirt màu trắng dài tay rộng rãi, theo bước chân của cô mà vạt áo khẽ bay bay nâng thành đường cong. Phó Nhiễm mở cửa ghế phụ ra ngồi vào trong, trong nháy mắt, mùi nước xả quần áo tươi mát tràn ngập trong xe.

Ánh mắt Minh Thành Hữu bỗng sụp xuống, cô mặc áo sơ mi màu trắng mỏng càng làm chiếc áo ngực màu đen trở nên nổi bật rõ hơn.

“Lái xe đi.”

“Muốn đi đâu ăn cơm?”

Minh Thành Hữu thu hồi tầm mắt.

Phó Nhiễm hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, thấy ven đường có quán cơm mới.

“Ăn ở đây thôi.”

Minh Thành Hữu cũng không nói gì, tìm một chỗ đậu xe. Sau đó cùng Phó Nhiễm đi vào.

Mặc dù quán cơm nhỏ nhưng thức ăn được mang lên rất nhanh, màu sắc hương vị cũng thấy ngon. Phó Nhiễm ăn hai chén cơm, Minh Thành Hữu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Còn tức giận sao?”

Phó Nhiễm để đũa xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt hân.

“Có chuyện em muốn nói rõ ràng với anh.”

“Thế nào? Sao nghiêm túc như vậy?”

“Mẹ anh có thái độ đối với em, em không hề tức giận. Đây đều là trong dự liệu nên em có chuẩn bị tâm lý.”

Minh Thành Hữu gật đầu.

“Sau đó thì sao?”

“Minh Thành Hữu, chiếc thắt lưng anh đang dùng bây giờ rốt cuộc là ai đưa cho anh?”

Phó Nhiễm xoay chuyển đề tài quá nhanh, dường như Minh Thành Hữu không thể chống đỡ. Thậm chí hân cúi đầu, tầm mắt nhìn xuống chiếc thắt lưng Hermes này.

” Không phải em tặng quà sinh nhật cho anh sao?”

Phó Nhiễm nói tiếp.

“Em đã hỏi anh, có phát hiện ra là nó có chỗ đặc biệt không? Anh trả lời có, vậy anh nói cho em biết, nó đặc biệt ở chỗ nào?”

Hân đã cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không biết rõ tình trạng trước, thật đáp lại.

“Em tặng cho anh, dĩ nhiên là không giống nhau.”

“Đúng, đúng là không giống nhau.”

Phó Nhiễm thoáng cười, chỉ là cười nhưng trong đáy mắt thì không.

Minh Thành Hữu vốn chuẩn bị lời nói chuyện dễ nghe, thấy thế lại thấy nổi giận.

“Nói cho rõ ràng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Em có cho người đặc biệt khắc hai chữ MR lên bên trong chiếc thắt lưng đó. Anh nói cho em biết, vậy hai chữ đó ở đâu?”

Đối mặt với chất vấn của Phó Nhiễm, trong lòng Minh Thành Hữu cũng có nghi ngờ. Lúc cô đưa cho hắn, hắn có sờ qua một lần, nơi nào có chữ MR?

“Anh không thấy.”

Phó Nhiễm cầm đôi đũa lên, mệt mỏi thở dài.

“Anh có thể không thấy, bởi cơ bản là vì chiếc này không phải là chiếc em đưa cho anh.”

Minh Thành Hữu quả quyết phủ nhận.

“Không thể nào, tuyệt đối không có người khác tặng qua.”

Phó Nhiễm cố gắng đè nén tức giận, cố gắng giữ giọng nói không được run rẩy.

“Em đã hỏi nơi khắc chữ, người thợ nói chữ được khắc vào không thể nào sẽ không có dấu vết, lại nói ngày đó đưa cho anh anh cũng không nhìn thấy gì cả.”

Trong đầu Minh Thành Hữu đột nhiên thoáng qua ý nghĩ lúc Tần Mộ Mộ cầm son nước chạy tới MR, hắn liền nghĩ đến Vương Ứng Nhụy.

Nhưng suy nghĩ lại, lại có chút chần chừ. Dù sao mấy ngày nay hắn cũng không gặp qua Vương Ứng Nhụy.

Phó Nhiễm không muốn cãi tiếp nữa.

“Nhân viên trong cửa hàng nói, mỗi chiếc thắt lưng đều là bản số lượng có hạn nên bên trong đều có số hiệu của riêng nó. “

Cô lấy di động từ trong túi xách ra, tìm được tin nhắn kia liền đưa di động tới trước mặt Minh Thành Hữu.

“Đây chính là em mua.”

Minh Thành Hữu cầm lên vừa nhìn, là một dãy số, mở đầu là một chữ cái tiếng Anh.

“Anh nói lại một lần nữa, đồ anh nhận được chính là của em đưa.”

Nói xong, hắn đẩy ghế ra chậm rãi đứng dậy, nhân viên bưng canh từ chỗ không xa đi tới. Minh Thành Hữu đột nhiên đưa tay cởi thắt lưng, động tác của hắn vẫn luôn tao nhã, nhưng động tác này dù làm rất rất tao nhã đi chăng nữa, nó cũng là chuyện mà người tao nhã không nên làm.

Nhân viên phục vụ khoảng tầm 20 tuổi không rõ tình hình, cánh tay nhỏ bé bưng canh hơi run rẩy, mấy người ngồi cạnh cũng có người nhìn sang cười.

Minh Thành Hữu lách cách cởi chiếc thắt lưng, động tác nhanh nhẹn rút ra, nhân viên thừa dịp đi tới, để món ăn xuống, ngay cả tên món ăn cũng không nói, đã chạy nhanh như bay đi rồi.

Hắn tiện tay đẩy mặt chiếc thắt lưng ra, quả nhiên là trông thấy một dãy số. Minh Thành Hữu cầm di động của Phó Nhiễm lên, sắc mặt chợt thay đổi. Bàn tay cầm chiếc thắt lưng khé chặt, mặt bạch kim cứng rắn đâm sâu vào trong lòng bàn tay.

Phó Nhiễm thấy thần sắc của Minh Thành Hữu, cô biết hai dãy mã số không giống nhau.

101. Chương 101

Chương 101: Biết rõ lòng dạ của Vương Ứng Nhụy

Minh Thành Hữu nâng tầm mắt lên nhìn Phó Nhiễm, trên nét mặt có chút kỳ quái không nói lên lời. Nhưng vẫn miễn cưỡng, môi mỏng càng lúc càng mím chặt hơn.

Phó Nhiễm cầm đĩa lên, không thể để bản thân và dạ dày chịu đựng được. Cô gấp miếng sườn chua ngọt vào chén, tóc lại hất ra phía trước vai, nên lúc ăn cơm không thể không dùng một tay giữ đuôi tóc.

Minh Thành Hữu ném chiếc thắt lưng trong tay lên bàn, cả người chán nản ngồi đối diện Phó Nhiễm.

Trong miệng Phó Nhiễm nhai miếng sườn, gia vị nêm vừa ăn, mùi vị cực ngon.

Đột nhiên cô nghĩ tới phim Thế giới không có trọng lực*, lúc có người nói cho nhân vật của Lưu Nhược Anh biết là nhân vật do Lưu Đức Hoa thủ vai đã chết. Lưu Nhược Anh liền ra sức ăn hết những thứ linh tinh ở trên bàn.

(Ying: Mình tìm được link phim đây: : [// .thegioiblu-ray /phim-moi/b1547.aspx](http://.thegioiblu-ray /phim-moi/b1547.aspx))

Phó Nhiễm không thấy nhân vật trong phim khóc, chính mình lại không thể khóc được. Thậm chí cảm thấy đạo diễn quá tàn nhẫn, tước đoạt cả hi vọng có kết cục tốt đẹp của mọi người.

Cô gấp rau xà lách xanh vào chén, ăn hai miếng, ánh mắt nhìn Minh Thành Hữu ngồi đối diện.

Trong lòng Minh Thành Hữu đã biết đại khái là xảy ra chuyện gì, trước sau hẳn không tiếp xúc với nhiều người. Hơn nữa lúc nhận được quà của Phó Nhiễm tặng cho hẳn xong, ngoài trừ trên đường gặp Vưu Ứng Nhụy ra, hẳn trở lại Trung Cảnh Hào Đình, sau đó càng thêm không có khả năng.

Lúc này, dù thế nào đi chăng nữa Minh Thành Hữu cũng không tìm ra biện pháp đối phó.

“Anh thật sự không biết chuyện gì xảy ra.”

Thằng thần sẽ được khoan hồng.

Phó Nhiễm cầm ly thủy tinh lên, cố ý uống nước thật chậm. Ánh mắt nhìn trên nét mặt Minh Thành Hữu, trong mắt không chút gợn sóng, lại có thể nhẫn nhịn.

“Ăn no chưa?”

Cô mở miệng hỏi hẳn.

Minh Thành Hữu từ lúc ngồi xuống đến giờ không động qua một miếng thức ăn.

Phó Nhiễm đưa tay ra. “Phục vụ, tính tiền.”

Lấy ví da trong túi xách ra, cô rút hai tờ 100 tệ đặt trên góc bàn, giờ tay cầm ly thủy tinh lên đề ở trên. Sau đó đẩy ghế ra đứng lên.

Minh Thành Hữu vội vàng đuổi theo, bước chân quay trở lại, cầm lấy chiếc thắt lưng trên bàn.

Phó Nhiễm đi rất nhanh, đã mau chóng ra tới cửa quán ăn. Minh Thành Hữu đưa tay kéo cánh tay cô lại.

“Phó Nhiễm.”

“Đừng lôi lôi kéo kéo.”

Cô vẫn không tránh ra.

“Lên xe thôi.”

Lúc này Minh Thành Hữu mới buông tay ra, cầm chìa khóa đi lấy xe, mở cửa xe quay đầu lại lại không thấy bóng dáng Phó Nhiễm đâu. Hắn nhìn bốn phía mới thấy Phó Nhiễm đang đi hướng ngược lại.

Minh Thành Hữu liền khởi động xe đuổi theo.

Phó Nhiễm vẫy xe taxi, xe còn chưa dừng hẳn, Minh Thành Hữu đã dẫm phanh bước xuống. Hắn gần như xông tới trước mặt Phó Nhiễm, không nói lời nào, dứt khoát kéo tay cô nhét vào trong ghế phụ.

Chiếc thắt lưng hắn cởi ra đặt ở ghế bên cạnh ghế tài xế, Phó Nhiễm ngồi vào đụng đến chiếc thắt lưng, cô cầm lên không thèm nhìn qua liền ném ra ngoài.

Sắc mặt căng thẳng của Minh Thành Hữu liền hòa hoãn chút ít, nhìn thấy động tác này của cô rất giống con nít, khoé mắt có ý cười.

“Anh thật sự không biết sao lại thế này. Anh thề.”

“Em nhớ được anh đã nói, không thể tin đàn ông thề hẹn. Có làm hay không ai có thể biết được?”

“Anh.”

Minh Thành Hữu thấy buồn cười, cười khổ nói.

“Trước kia chỉ nói giỡn mới nói những lời như vậy.”

Phải, bē đá tự đập vào chân mình.

“Vậy em nói rõ ràng đi, chẳng lẽ vấn đề còn có thể ở trên người anh sao? Anh đưa cho em xem qua, hướng chỉ không ai tặng giống nhau. Nói cách khác là có thể em cầm nhầm.”

Phó Nhiễm né tránh bàn tay Minh Thành Hữu đưa tới.

“Nói chuyện bình thường, đừng động tay động chân.”

“Anh thắt dây an toàn giúp em.”

Phó Nhiễm theo dõi động tác của hắn không hề chớp mắt.

“Em có tay, lại nói, em có thể tự về, không cần anh đưa về.”

Minh Thành Hữu dựa vào thành ghế, nửa giờ sau không tìm được lý do khác.

“Nói không chừng có người cầm nhầm của anh rồi.”

“Cầm nhầm?”

Phó Nhiễm nhú mày.

“Chẳng lẽ anh có thói quen tùy tiện ở đâu cũng có thể cởi quần sao?”

Minh Thành Hữu ngạc nhiên. “Không phải.”

“Thành Hữu, lúc ở Trung Cảnh Hào Đình anh nhờ em lấy dây thắt lưng giúp em đã phát hiện ra rồi, lại nói tự tay em đem ra ngoài khắc chữ vào nên em biết rất rõ. Sau khi về nhà mấy ngày, trong lòng em vốn rất tức giận, nhưng em cảm thấy có chút vấn đề hay là nói rõ ra, tránh có hiểu lầm khiến hai chúng ta đều không dễ chịu.”

Nếu đã tồn tại ở trong lòng, khúc mắc đó sẽ càng lúc càng sâu hơn.

“Nói thẳng ra, cũng chỉ là món quà giống nhau mà thôi, dù sao cũng chẳng có quy định là ai có thể mua ai không thể mua. Điều em khó chịu chính là thái độ của anh, một chuyện nhỏ mà anh lại nói dối. Vậy sau này làm sao em có thể tin anh đây?”

Trong lòng Minh Thành Hữu tự nhiên cảm thấy oan uổng, nhưng kể sách hiện giờ chỉ có im lặng ‘ngâm bồ hòn làm ngọt’ mới là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Nhưng món quà Phó Nhiễm tặng hắn, hắn làm sao có khả năng tìm về đây?

Phó Nhiễm nhìn thẳng vào hắn, Minh Thành Hữu khẳng khái nói hắn không biết chẳng phải là chuyện cười sao? Giọng điệu hắn thành khẩn, cầm tay Phó Nhiễm.

“Là anh không tốt.”

Cô chờ hắn nói tiếp.

“Em tặng thắt lưng cho anh nhưng anh lại không cẩn thận làm mất. Anh sợ em tức giận nên ra cửa hàng đó mua lại cái khác. Phó Nhiễm, là lỗi của anh.”

Minh Thành Hữu tích cực nhận lỗi, thái độ rất thành khẩn.

Khoé mắt Phó Nhiễm hơi ảm đạm.

“Như vậy là anh không quý trọng đồ của em tặng cho anh?”

“Không phải, có lần cùng bọn Huống Tử đi ra ngoài, bạn anh mở cửa hàng quần áo ở nhà, có thể lúc thử y phục làm rơi. Sau đó anh có trở lại tìm, nhưng không thấy. Phó Nhiễm, anh không nói cho em biết không phải là anh không quan tâm, vì sợ em tức giận anh mới có ý nghĩ giấu em.”

Minh Thành Hữu chồm nửa người trên qua, đưa tay muốn ôm Phó Nhiễm.

Cô lui người lại không chút dấu vết.

“Chuyện này cũng không phải việc lớn, anh cần gì phải giấu giếm?”

“Anh nói.”

“Lại là sợ em tức giận? “

Phó Nhiễm đẩy tay hắn ra, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

“Em đưa bác Triệu đi Thanh Sơn, chuyện lớn như vậy em đều thẳng thắn nói cho anh biết. Em biết rõ anh sẽ nổi trận lôi đình, nhưng em cảm thấy thay vì về sau anh biết được từ miệng người khác không bằng chính miệng em nói cho anh biết. Hoặc là em cũng giống như anh vậy, ôm chút may mắn trong lòng, em cảm thấy được không có ý nghĩa. Minh Thành Hữu, đây chỉ là yêu đương thôi mà, anh không cần mang thủ đoạn như thủ đoạn trên thương trường kia của anh vào những chuyện tình cảm.”

Hắn nghe xong bỗng giật mình, lấy lại tinh thần Phó Nhiễm đã đẩy cửa xe đi ra ngoài. Minh Thành Hữu nhanh chóng đưa tay giữ lại, nửa người trên nhẩy ra chỗ ngồi.

Phó Nhiễm ra sức rút tay về lần nữa.

“Chờ khi anh tìm được đồ em tặng anh về rồi hãy nói.”

Bị cô vung ra, bàn tay đập vào trên cửa xe.

Minh Thành Hữu đau nhứ chặt chân mày, Phó Nhiễm đi ra thật xa sau đó đứng ở đầu đường đón xe taxi.

Từ đầu đến cuối cũng không liếc nhìn qua bên này một cái.

Phụ nữ không muốn cáu giận, đừng thấy tính tình ngày thường của Phó Nhiễm dịu dàng ấm áp, chỉ là không trêu chọc vào cô mà thôi. Minh Thành Hữu xoa mu bàn tay, ánh mắt liếc qua chỗ ngồi phía sau xe, đồ vật đầu sỏ gây nên tội nằm im bên trong.

Phó Nhiễm gọi xe rồi đi rất nhanh, Minh Thành Hữu quay đầu xe đi hướng ngược lại.

Hắn lấy di động ra, tìm số điện thoại trong danh bạ.

Điện thoại được tiếp thông truyền tới giọng nữ có chút mông lung, như không thể kiềm chế vui mừng.

“Thành Hữu!”

Bên trong kính chiếu hậu phản chiếu ánh mắt u ám của Minh Thành Hữu, tay trái hắn nắm giữ tay lái, vẻ mặt chuyên chú nhưng có chút lười biếng. Vưu Ứng Nhụy không đợi hắn mở miệng, nói tiếp.

“Hôm nay em cũng định gọi cho anh rồi, nhưng lại sợ anh bận rộn.”

“Ứng Nhụy.”

Minh Thành Hữu lên tiếng ngắt lời cô.

“Dạ.”

Hắn không có ý định quanh co.

“Thất lưng trên xe anh là do em tráo đổi?”

Vưu Ứng Nhụy nghe vậy, giật mình, trong lòng tràn đầy hoang mang khiến một hồi lâu sau cô mới có phản ứng.

“Thất lưng gì, đổi cái gì?”

Minh Thành Hữu gần như không thể nghe thấy tiếng thở dài sau lời nói từ đầu bên kia truyền đến.

“Lúc anh đi đón em, ở ghế phía sau có túi quà là Phó Nhiễm tặng quà sinh nhật cho anh.”

“Em không có...”

Vưu Ứng Nhụy không chút nghĩ ngợi lên tiếng phủ nhận.

“Em tặng cho anh y phục và cà vạt, lại nói trong thời gian ngắn như vậy đi chỗ nào tìm mua chiếc giống y như đúc để đổi đây? Thành Hữu, sao anh có thể nghĩ em như vậy?”

Minh Thành Hữu dừng xe bên ven đường, sau khi mở cửa sổ xe ra thì tắt máy.

Hắn gác khuỷu tay trái ra ngoài cửa xe, Vưu Ứng Nhụy vẫn ra sức giải thích.

“Đồ độc quyền, vốn vẫn được bán ra giống nhau rất nhiều. Dựa vào điều gì lại nói em đổi đồ của cô ta? Thành Hữu, đây là ý của Tiểu Nhiễm đúng không? Có phải có gì hiểu lầm ở đây không?”

Minh Thành Hữu lấy di động từ bên tai ra, nhấn nút tắt sau lại bấm số khác gọi đi.

Dựa vào quan hệ của hắn, nếu muốn xem dữ liệu khách hàng bên trong đơn giản hơn rất nhiều so với Phó Nhiễm.

Nửa giờ sau, di động nằm trong lòng bàn tay đổ chuông.

Minh Thành Hữu nhìn, liền nghe máy. “Alo.”

“Chào ngài, Tam Thiếu? Theo mã số của sản phẩm cung cấp, tôi tra được sản phẩm này là cửa hàng ở quảng trường Nam Sinh bán đồ độc quyền. Người mua dùng thẻ của ngài thanh toán, chữ ký cũng là của ngài.”

Minh Thành Hữu nắm chặt chiếc dây thắt lưng kia trong tay, hắn không nói oan cho Vưu Ứng Nhụy.

Cúp điện thoại, Minh Thành Hữu khởi động xe rời đi, đồ vật trong tay bị ném ra ngoài cửa sổ xe, bánh xe mạnh mẽ dẫm qua, chiếc thắt lưng nằm ở giữa đường.

Vưu Ứng Nhụy thử gọi lại, nhưng vẫn không có người nào nghe máy.

Cô lo lắng đi qua đi lại trước cửa sổ, không hiểu món đồ đó giống y như đúc món đồ của Phó Nhiễm, nhưng sao Minh Thành Hữu có thể phát hiện ra?

Nếu nói ban đầu là cô cố tình chia rẽ, cô tuyệt đối không có gan làm được như vậy. Chỉ là muốn quang minh chính đại đưa cho Minh Thành Hữu, dù sao quà tặng cô chọn không ít, mặc dù giống đồ của Phó Nhiễm tặng nhưng nghe cũng có vẻ có lòng.

Trong lúc vô tình Vưu Ứng Nhụy thấy chiếc túi đó, suy nghĩ đổi món quà cũng chỉ là nghĩ ra trong nháy mắt. Sau khi nghĩ lại nếu đúng là Minh Thành Hữu sẽ dùng chiếc thắt lưng kia, tất nhiên trong lòng sẽ có chút an ủi.

Có thể nói về việc này bằng một câu: ‘người tính không bằng trời tính’.

Phó Nhiễm lên taxi đi thẳng về nhà, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, sao còn có hơi sức lái xe trở lại phòng làm việc. Nhận được điện thoại của Minh Thành Hữu cô không để ý tới, lúc này cô không muốn nói nhiều cùng hắn. Phó Nhiễm bật chế độ im lặng trong di động, nét mặt tỏ vẻ như không có việc gì, vẫn cười đùa cùng Phạm Nhân và Phó Tụng Đình theo thường lệ.

Hôm sau đi tới phòng làm việc, cửa phòng làm việc có một bó hoa. Phó Nhiễm đẩy cửa đi vào, hoàn toàn coi như không thấy.

Minh Thành Hữu liên tục gọi tới, không nghe máy, không trả lời lại tin nhắn, trực tiếp làm mặt lạnh.

Ăn cơm trưa xong, Phó Nhiễm cùng mấy vũ sư ở bên trong phòng vũ đạo luyện tập. Lâm Lâm thính tai nghe được tiếng chuông điện thoại.

“Tiểu Nhiễm, điện thoại phòng làm việc cô đổ chuông.”

Phó Nhiễm đi vào phòng làm việc nghe máy.

Là điện thoại của Lý tổng ở MR gọi tới thúc giục cô qua đó. Phó Nhiễm vốn định kéo dài hai ngày, bây giờ người ta gọi điện thoại tới phòng làm việc, cô cũng không thể kéo dài nữa.

Chỉnh sửa lại tài liệu muốn mang ra ngoài, Phó Nhiễm cầm túi xách và chìa khoá xe ra khỏi FU. Lái xe đến công ty, đi theo mấy nhân viên MR ở bên ngoài đi vào đại sảnh, đến cửa thang máy mới phát hiện không mang thẻ ra vào.

Phó Nhiễm tìm kiếm lại ở trong túi xách, nghĩ chắc đã rơi trong phòng làm việc.

Thư ký Nghê và Hàn Tuyền vừa nói vừa cười đi tới cửa thang máy, thư ký Nghê cầm thẻ cà lên, cô thấy Phó Nhiễm đứng ở bên cạnh.

“Không mang thẻ theo thì đi cầu thang bộ đi, ở đây không phải công ty nhỏ. Nếu muốn đi vào đều phải có kiểm tra thân phận.”

Phó Nhiễm không rảnh mà để ý trả lời, thang máy từ tầng cao nhất đi xuống tới tầng trệt. ‘Dinh’ một tiếng, cửa liền rộng mở.

Thư ký Nghê đẩy Hàn Tuyền.

“Đứng ở cửa làm gì?”

“Phó Nhiễm cùng vào đi?”

Hai ngón tay thư ký Nghê ra sức nhéo cánh tay Hàn Tuyền một cái, đối phương thiếu chút nữa là kêu lên.

Cửa thang máy còn chưa khép lại, một người đàn ông bước vội và đột nhiên chạy tới kéo tay Phó Nhiễm. Cô vẫn vùi đầu trong túi xách tìm thẻ, thỉnh thoảng bị Minh Thành Hữu kéo vào bên trong thang máy riêng.

“Lvan!”

Hàn Tuyền xoa xoa cánh tay.

“Em thật là hay xen vào việc của người khác.”

Cửa thang máy khép lại, thư ký Nghê liền đấm sau lưng hấn nói.

“Đều tại anh, đều tại anh!”

“Em lại làm phiền chuyện người ta làm gì?”

“Thì trách anh!”

Thư ký Nghê tức thở phì phì ấn nút đi lên tầng 33.

Phó Nhiễm thật vất vả chống tường thang máy mới đứng vững, cô tránh tay Minh Thành Hữu ra không để lại dấu vết, xuyên qua kính trên tường bóng loáng nhìn hấn. Minh Thành Hữu định bước lên trước, cô dựa lưng lên mặt tường phía sau, thân thể đứng thẳng.

“Phó Nhiễm, đừng giận nữa.”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn xuống, thấy thắt lưng đeo bên hông người đàn ông.

Minh Thành Hữu thuận theo tầm mắt cô nhìn lại.

“Cái kia anh đã vứt đi rồi.”

“Tìm được rồi sao?”

Hai tay Minh Thành Hữu chống đến bên người Phó Nhiễm, gương mặt tuần tú từ từ hạ thấp xuống, cô không chút nào tránh né, mắt nhìn thẳng gáy mắt Minh Thành Hữu, hai chóp mũi dường như đụng vào nhau, hô hấp cả hai phải xuống mặt nhau càng làm không khí có vẻ mập mờ không rõ ràng thêm.

Bàn tay Phó Nhiễm đặt trước ngực Minh Thành Hữu.

“Đến rồi.”

Nói xong, cô đẩy cánh tay Minh Thành Hữu ra, thần sắc bình tĩnh đi ra khỏi thang máy.

Thư ký Nghệ ngồi ở trước bàn thư ký sắp xếp tư liệu, ánh mắt làm bộ như lơ đãng nhưng lại đang nhìn động tác của hai người. Phó Nhiễm mở cửa phòng làm việc đi vào, cô quay người đưa tay khép lại, cũng không cho Minh Thành Hữu có cơ hội tới gần.

Đợi Minh Thành Hữu tiến vào phòng làm việc, thư ký Nghệ lấy di động ra, chuẩn bị mật báo.

Điện thoại mới vừa tiếp thông, đầu bên kia đã mơ hồ truyền đến tiếng khóc.

“Ngải Ngải.”

“Nhụy Nhụy, cô làm sao vậy, đừng dọa tôi nha.” Thư ký Nghệ hạ thấp giọng nói.

“Cô có tiền không? Có thể cho tôi mượn trước gần một vạn được không?”

“À? Không phải là Lvan.”

“Đừng nói ahhh... Có một số việc cô biết cũng không tốt với cô.”

Nét mặt thư ký Nghệ đầy cảm hận.

“Tôi biết mà, Lvan để cô đi học ở nơi xa như vậy không lo lắng. Hiện tại ngài ấy đang cùng Phó Nhiễm ở công ty ra vào một đôi, còn che chở cô ta khắp nơi. Tôi sớm đã không ưa, Nhụy Nhụy cô đừng vội, tôi lập tức đem tiền chuyển cho cô, đừng khóc.”

Cô in tư liệu ra rồi sửa sang lại xong, nghĩ sang phòng kế hoạch trước. Phó Nhiễm cầu thang xuống phòng làm việc ở tầng 30, tới phòng làm việc của trưởng phòng Cảnh hợp tác cùng cô lúc trước.

Không nghĩ tới là chỉ có 20 ngày ngắn ngủi, nhưng đã đổi người phụ trách mới.

Trưởng phòng mới là một cô gái họ Sài khoảng tầm 30 tuổi. Đơn giản duyệt qua tài liệu của Phó Nhiễm, thái độ không chút thiện cảm ném ra ngoài. “Không được.”

Phó Nhiễm nhìn giấy A4 tán loạn nằm lộn xộn trên bàn, cố nén tức giận.

“Xin hỏi có chỗ nào không được?”

Trưởng phòng Sài đưa tay giơ gương mắt kính, đáy mắt mang theo châm chọc.

“Cô không phải là chuyên nghiệp sao? Loại vấn đề này còn phải tới hỏi tôi sao?”

“Cô nói không thông qua, cuối cùng tôi phải biết cô muốn thay đổi chỗ nào để có hiệu quả.”

Trưởng phòng Sài không chút để ý lấy ra một chục tài liệu, không muốn để ý tới Phó Nhiễm nữa. Trong miệng nói thầm.

“Dựa vào quan hệ để vào công ty chính là như vậy, năng lực không đáng tin cậy, ngược lại lại tự cao tự đại ai cũng đều biết.”

Phó Nhiễm cầm tài liệu bị vứt lên, sắp xếp lại ngay ngắn sau đó trực tiếp đặt lại lên bàn trưởng phòng Sài.

“Đây là hoạt động sẽ dùng trong hai ngày tới, cô đừng quan tâm tôi vào làm việc ở đây bằng cách nào. Nếu không có thể thông qua thật, xin cô nói lên những thay đổi mà cô muốn tôi sẽ ghi nhớ cặn kẽ, tôi sẽ tôn trọng ý kiến của cô.”

Thấy Phó Nhiễm kéo cửa ra đi ra ngoài, trưởng phòng Sài cầm văn kiện lên đi đến hành lang.

” Tôi là do MR dùng một khoản tiền lớn mời ngồi vào vị trí này, chút này cô muốn tôi phải viết ra ý kiến cải tiến cho cô? Vậy MR thuê cô làm việc để làm gì?”

Trong tay cầm tài liệu đập tới, Phó Nhiễm cảm giác có người ở sau lưng lồi cô lại, cánh tay trắng kiện ngăn trước mặt Phó Nhiễm khiến tài liệu rơi lung tung trên mặt đất, hình và giấy tờ rơi tán loạn trong khu làm việc. Mấy người đang thảo luận công tác hai mặt nhìn nhau, cũng không ai dám lên tiếng.

“Lvan..”

Trưởng phòng Sài khí thế hung hăng chỉ vào Phó Nhiễm.

“Cô ta làm ở phòng nào? Một chút quy củ cũng không có.”

Sắc mặt Minh Thành Hữu u ám, lắc lắc cánh tay, khuỷu tay bị ghim sắt nện vào. Trưởng phòng Sài không nhận thấy được sắc mặt của người đàn ông xanh mét, Phó Nhiễm thấy Minh Thành Hữu rũ tay xuống. Có nhân viên lâu năm đứng bên cạnh biết quan hệ của hai người liền bấu môi nói. “Có trò hay để xem.”

“Em không sao chứ?”

Minh Thành Hữu xoay người lại nói với Phó Nhiễm.

Tay của cô còn bị hấn nắm bên trong lòng bàn tay.

Phó Nhiễm lắc đầu, thành thật mà nói người phụ nữ này thật mãnh mẽ, không hài lòng còn chưa nói, lại còn động tay động chân.

Trưởng phòng Sài vừa tới MR, tính cách lại không tốt, nên cũng không ai nói cho cô ta biết điều này.

Cô ta khoanh hai tay trước ngực, đi tới gần Minh Thành Hữu.

“Tôi là được MR coi trọng nhận vào làm, nếu sớm biết làm chung một công ty với một người như cô, dù có thế nào tôi cũng sẽ không đồng ý.”

” Hiện tại biết cũng chưa muộn.” Minh Thành Hữu buông tay Phó Nhiễm ra.

” Tôi cũng vậy, không sớm biết là trưởng phòng Sài là một người nóng tính như vậy. Giữ cô ở MR còn có khách hàng nào dám bước vào cửa chứ. Nên dọn dẹp sớm một chút, cô đi đi.”

Trưởng phòng Sài trợn mắt há mồm, một hồi lâu sau mới phản ứng lại.

“Lvan, lúc ngài đưa tôi về làm cũng không phải là nói như vậy.”

Hàn Tuyền nghe được tin liền vội vã chạy tới, hấn bảo Minh Thành Hữu đừng tức giận.

” Trưởng phòng Sài, hiểu lầm, hiểu lầm.”

Minh Thành Hữu ngồi xổm người xuống, nhặt từng tờ giấy lên thay Phó Nhiễm, hấn phủi qua, hướng tới Hàn Tuyền đang xin lỗi Sài tổng.

“Tôi thấy trưởng phòng Sài không phải nên làm việc cấp bách, mà nên tìm người đàn ông để dập lửa. Thời kì mãn kinh trước khi già rất dễ phát ra nhiều di chứng.”

“Tôi mặc kệ.”

Hàn Tuyền nhìn bóng người hung hăng quay về văn phòng lắc đầu, hấn bước đuổi theo Minh Thành Hữu đã đi tới cửa thang máy.

“Lvan, trưởng phòng Sài làm vậy tất nhiên là không đúng, nhưng anh quên ban đầu chúng ta tốn bao nhiêu tiền đưa ra lương ới mời được cô ấy tới làm việc sao?”

Phó Nhiễm đứng ở bên cạnh, không muốn nói xen vào.

“Người như vậy sớm muộn phải đuổi đi, không bằng làm sớm một chút.”

Ánh mắt Hàn Tuyền tràn ngập thâm ý liếc về hướng Phó Nhiễm.

“Anh thật muốn nâng đỡ cô ấy lên tận trời sao?”

“Tôi nguyện ý.”

Minh Thành Hữu mạnh mẽ kéo Phó Nhiễm vào trong thang máy, cũng không nói gì nữa. Hấn đưa trả lại tài liệu vào trong tay cô.

” Sau này, những việc như thế này em tự quyết định là được rồi, không cần mọi chuyện đều phải thông qua người khác.”

Phó Nhiễm tiện tay nhận lấy, chờ cửa thang máy mở ra cô bước ra ngoài.

Minh Thành Hữu nhận được điện thoại của Vương Ứng Nhụy, đã ba ngày trôi qua.

Mấy ngày nay cô nhắn tin cho hắn như đá chìm xuống biển, gọi điện thoại hắn cũng không nhận. Vưu Ứng Nhụy biết như thế không có lợi đối với mình. Minh Thành Hữu ngồi ở bên trong phòng làm việc, Vưu Ứng Nhụy nghĩ sẵn trong đầu một trăm lần. “Thành Hữu, thật xin lỗi.”

“Nói đi.”

Minh Thành Hữu đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất, lúc đó trời chạng vạng gần tối, ánh nắng chiều hừng hực khí thế nung đỏ nửa bầu trời, như một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp.

Vưu Ứng Nhụy ở bên đầu kia khóc sụt sùi.

“Là em đổi đi, lúc ấy em cũng muốn tặng món quà này cho anh. Nhưng lúc ở trên xe thấy Phó Nhiễm tặng cho anh chiếc thắt lưng, em nghĩ, đây nhất định là thứ anh sẽ mang trên người. Em không có ý khác, chỉ muốn cho anh.”

“Đồ vật đó, bây giờ đang ở đâu?”

Ngón tay Minh Thành Hữu đặt nhẹ ở hai đầu lông mày, tựa như cũng không còn kiên nhẫn nghe cô nói chuyện.

“Thành Hữu, thật xin lỗi.”

Lòng dạ con người thật sự sẽ theo thời gian mà có nhiều thay đổi.

Minh Thành Hữu nhìn chăm chú đám mây chuyển động ở phía ngoài cửa sổ đến mất hồn.

Vưu Ứng Nhụy thấy hắn không mở miệng.

” Em... Em nhét vào trong thùng rác ở khu nhà em rồi.”

Hô hấp Minh Thành Hữu hơi chậm lại.

” Anh đã nói với em bao nhiêu lần, để em ở lại bên cạnh anh thì không nên học kiểu cư xử kiểu này. Ứng Nhụy, đã ngấm vào tận xương như vậy không sửa được sao?”

“Không phải vậy, Thành Hữu, anh hãy nghe em giải thích!”

Đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng tút tút kéo dài, Vưu Ứng Nhụy suy nghĩ mất hồn, vẫn giữ nguyên động tác cầm di động đặt ở bên tai. Một cử chỉ mà cô vô tâm, lại phá hủy nhiều năm tâm huyết của cô.

Vưu Ứng Nhụy đưa tay hung hăng đập bàn tay mình xuống, xuống tay rất nặng, thậm chí cổ họng còn nghe được mùi tanh.

Đau nhức mãnh liệt khiến cô nhanh chóng tỉnh táo lại, Vưu Ứng Nhụy biết rõ mình đã làm quá nóng vội. Minh Thành Hữu cũng nói cô đừng làm chút gì mờ ám trước mặt hắn, nên bây giờ đối xử với cô vẫn tốt, ngón tay cô mơn trớn những cuốn sách chuyên ngành kia, cố nén tức giận này.

Vưu Ứng Nhụy khẽ cắn khóe miệng, đau khổ ngày hôm nay, thua thiệt liên thua thiệt cô còn chưa đủ thành thực, không hiểu được nhẫn nhịn chịu đựng!

Minh Thành Hữu cũng không tự mình ra mặt, hắn sai người đi tới Vưu gia, tìm chỗ lưu giữ những hình ảnh ở bên trong tiểu khu, xác định là bị một người thu dọn rác nhặt được trong lúc vô tình.

Đầu tiên người đó không chịu trả lại, còn định đánh nhau, Minh Thành Hữu không muốn làm lớn chuyện này, đưa ra một khoản tiền lớn mới lấy được đồ vật về từ trong tay người thu dọn rác đó.

May mắn là đóng gói tốt nên không tổn hao gì, từ lúc Minh Thành Hữu quay kiếng xe xuống nhận lấy đồ trong tay người đó cho tới bây giờ, cả người hắn ẩn bên trong ánh trăng ở ngoài tiểu khu, người đi đường đi qua đi lại không thấy được thần sắc nét mặt người đàn ông này.

Ánh sáng mờ ảo càng làm nét mặt hắn thần bí hơn.

Hắn mở túi ra, lấy dây lưng từ bên trong ra, cảm giác chất lượng rất tốt, kim loại cao sang rất hiếm có, Minh Thành Hữu cẩn thận thả chiếc túi vào ghế lái phụ, ngón cái lướt theo mặt trong của dây lưng, quả

nhân có thể cảm thấy có vết lõm của hoa văn, mở ngọn đèn nhỏ bên trong xe ra, đưa lại gần nhìn kỹ, hai chữ MR hiển thị rõ ràng ngay trước mắt.

Theo cảm giác của ngón tay, trong lòng càng thêm rung động, Minh Thành Hữu đưa ngón tay vuốt qua vuốt lại.

Nơi nào đó trong lòng kết thành băng lại dần như xuân về hoa nở tan ra từng chút từng chút một, thậm chí Minh Thành Hữu có thể nghe được tiếng từng khối băng va chạm tan ra, cảm nhận được không phải là khó chịu, mà là cảnh đẹp ý vui.

102. Chương 102

Chương 102: Minh Thành Hữu mất tích

Xe thật nhanh chạy qua hàng cây, trên đoạn đường bóng cây lần lượt thay đổi, như một máy cõ máy thời gian, khó có thể đảo ngược. Minh Thành Hữu đạp chân ga, tiếng gầm rú đặc biệt của xe thể thao khiến người đi đường phải liếc nhìn, đi nhanh như muốn đi đâu thai sao?

Lúc này đã gần 10h đêm, một nửa toà nhà ở Nghênh An Thị đã ngủ say, nhưng cũng là lúc cuộc sống về đêm bắt đầu. Tất cả bắt đầu hoạt động, ánh đèn hai bên đường chiếu sáng một hộp đêm tấp nập, mà con người lúc này không chút kiêng kỵ mà nẩy sinh dục vọng.

Xe thể thao màu đen như một lưỡi dao sắc bén, lướt như gió, trong chớp mắt đã tới trước cửa Phó gia.

Phó Nhiễm đeo kính chống bức xạ màu đen ngồi ở trước máy tính. Minh Thành Hữu gọi điện thoại đến, hai tay cô đang bận rộn gõ chữ trên bàn phím. Phó Nhiễm cầm di động lên nhìn, lại đặt về chỗ cũ.

Minh Thành Hữu nhào người ra nhìn Phó gia, bên trong phòng khách không mở đèn, chung quanh tối đen im ắng yên tĩnh. Hắn thấy Phó Nhiễm không chịu nghe điện thoại của hắn, đành gởi một tin nhắn.

“Xuống dưới đi, anh tìm lại được quà em tặng rồi.”

Phó Nhiễm liếc mắt nhìn.

Điện thoại vang lên âm báo có tin nhắn, Minh Thành Hữu mở ra thấy tin hồi âm của Phó Nhiễm: Ừ, đặt ở cửa đi.

Đầu chân mày hắn nhíu chặt lại: Đồ tặng cho anh chính là của anh. Tại sao anh phải đặt trước cửa?

Trầm mặc thật lâu, di động nằm trong lòng bàn tay động một cái cũng cảm thấy lười.

Đầu ngón tay Minh Thành Hữu khê gõ vào tay lái, ánh mắt nhìn từng giây từng phút thời gian trôi qua, lúc chạy tới tâm tình rất tốt cũng bị thay đổi thành gấp gáp. Hắn tiếp tục bấm số di động, Phó Nhiễm chuyển di động sang chế độ im lặng.

Minh Thành Hữu chưa từng đi dỗ dành người khác như vậy bao giờ, những người bên cạnh hắn không phải là lúc nào cũng xum xoe xu nịnh hắn sao? Đừng nói là nét mặt cau có, ngay cả lớn tiếng cũng không dám, thế nào mà đến lượt Phó Nhiễm cái gì cũng không được?

Ngón tay trắng ngần của Phó Nhiễm đang tra tài liệu, đột nhiên nghe được tiếng còi xe chói tai, cô nhảy dựng lên, hơn nửa đêm đến quấy phá người khác thật là không có ý thức ở nơi công cộng.

Liên tục bấm còi, sợ rằng khiến nhiều người tức giận.

Phó Nhiễm bỏ qua tài liệu trong tay đứng dậy đi vào thư phòng, đẩy cửa sổ ra thấy xe của Minh Thành Hữu đang đậu nghênh ngang ở ngay cửa chính, không phải chính là hắn gây ra ầm ĩ sao?

Phó Nhiễm cầm di động chuẩn bị xuống lầu, Phạm Nhân từ trong phòng ra ngoài, trên mặt còn đắp mặt nạ, nói chuyện giọng điệu có chút nghiêm túc.

“Tiểu Nhiễm, ai vậy?”

Phó Nhiễm nghe thấy, thành linh ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt trắng toát, làm cô sợ tới mức không ngừng vỗ ngực, bình tĩnh lại mới nói.

“Là Minh Thành Hữu.”

“Thành Hữu à, trẻ như thế có việc gấp sao? Mau bảo nó vào nhà.”

“Không có. “

Phó Nhiễm vội vàng nói.

“Con nói mấy câu rồi lập tức trở về.”

Phạm Nhàn vỗ nhẹ hai bên mặt.

“Cũng được, con mau đi đi.”

Gần tháng năm thời tiết buổi tối vẫn còn hơi se lạnh, lúc Phó Nhiễm ra ngoài đang mặc đồ ngủ, quên mặc chiếc áo khoác bên ngoài. Hai chân thon dài cân xứng làm Minh Thành Hữu nhìn thấy bỗng có suy nghĩ lung tung, hần thuận tay cầm túi trong ghế ngồi xuống xe.

“Phó Nhiễm.”

Mặc bộ đồ ngủ, hai tay Phó Nhiễm cắm vào trong túi quần, đứng dưới bóng đèn đường ở cửa chính nhìn hần chăm chăm.

Minh Thành Hữu lấy chiếc thắt lưng đi tới.

“Anh tìm lại được rồi, em xem...”

Hần mở ra kí hiệu MR bên trong đưa cho Phó Nhiễm nhìn.

“Xem như tổn công tổn sức, nhưng dù gì cũng đã trở lại trong tay anh. Phó Nhiễm, đừng giận nữa.”

Minh Thành Hữu ăn nói khép nép, hoàn toàn hạ thấp thái độ. Phó Nhiễm liếc mắt nhìn, nhưng cũng không có chút vui sướng.

“Nếu anh thật sự có tâm, cũng sẽ không đi mua một cái giống y như đúc đến để lừa mình dối người. Lúc này tổn công tổn sức mới có thể tìm trở về, như vậy lúc ấy thì sao?”

Lúc ấy! Hần không biết mà thôi.

Minh Thành Hữu hận không thể cắn vào đầu lưỡi của mình.

Phó Nhiễm chìa tay.

“Quà tặng này cũng mất đi ý nghĩa ban đầu.”

Minh Thành Hữu đem túi giấu ra sau lưng.

” Phó Nhiễm, rốt cuộc em muốn giận đối đến khi nào?”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn hần không hề chớp mắt, trong lòng có khúc mắc không vui, cũng không phải vài ba lời là có thể xua tan. Nhưng dù sao cũng không phải là chuyện gì lớn. Trong lòng Phó Nhiễm vẫn có cách nghĩ riêng, thần sắc trên mặt cũng dịu đi không ít.

Minh Thành Hữu bước tới gần, dặt tay Phó Nhiễm kéo cô đến bên cạnh xe, hần mở cửa xe ý bảo Phó Nhiễm ngồi vào trong.

“Bên ngoài rất lạnh.”

Phó Nhiễm dậm chân.

“Em vào nhà đây, có chuyện gì hôm nào lại nói.”

Cô xoay người rời đi, cánh tay Minh Thành Hữu vòng qua bên eo cô, ôm Phó Nhiễm thật chặt trước ngực, đôi môi mỏng tiến tới bên lỗ tai, hẩn thấp giọng nói.

“Đừng tức giận nữa.”

Hai chân Phó Nhiễm run run.

“Quên đi, anh nhanh về đi.”

Minh Thành Hữu lui người ra, dắt tay Phó Nhiễm kéo cô ngồi vào ghế phụ.

“Anh thật vất vả mới tìm được, tay cầm chưa nóng liền tới tìm em.”

Hắn vòng qua đầu xe, cùng Phó Nhiễm chen chúc ngồi bên trong xe chật chội.

Minh Thành Hữu ngồi vào chỗ của mình xong, bàn tay bắt đầu tháo thắt lưng đang đeo trên người ra. Sắc mặt Phó Nhiễm tối sầm lại, không khỏi cất giọng.

“Anh đang làm gì vậy?”

Hắn ngẩng đầu nhìn về mặt thực sự nghiêm túc của Phó Nhiễm, động tác trong tay ngừng lại.

“Anh đổi thắt lưng thôi mà, em nghĩ anh biến thành người nào chứ?”

Sắc mặt Phó Nhiễm trở lại bình thường, Minh Thành Hữu cầm bàn tay cô.

“Lại làm gì đây?”

“Giúp anh mang vào.”

Minh Thành Hữu đưa chiếc thắt lưng tìm về được nhét vào tay cô, kéo tay Phó Nhiễm đến bên hông. Cô đem chiếc thắt lưng vòng qua ngang lưng Minh Thành Hữu, cúi đầu tập trung đeo vào cho hắn.

Tiếng va chạm lạch cạch của kim loại truyền đến, Phó Nhiễm muốn thu tay về liền bị hắn giữ lại trong lòng bàn tay rất nhanh. Cô cho là Minh Thành Hữu lại muốn nói gì thêm, nên cũng không giãy giụa, thình lình bàn tay lại bị hắn kéo lại xuống dưới, chính xác là vị trí bên dưới chiếc dây lưng kia, có thể nghĩ...

Chỗ nhạy cảm cứng rắn như sắt và nóng bỏng như thiêu đốt, Phó Nhiễm cảm giác năm ngón tay bị căng ra. Ánh mắt cô che giấu vẻ khiếp sợ khó có thể tin nổi, sắc mặt đỏ bừng, hai bên tai và cổ cũng một mảng hồng hào. Lúc cô mang thắt lưng vào giúp hắn hoàn toàn không hề có suy nghĩ nào khác.

Người đàn ông này, tư tưởng tràn đầy nhục dục, động tác quá vô sỉ, trong mắt không lúc nào là không có. . . .

Phó Nhiễm suy nghĩ một chút, hận không dùng hai chữ phóng đàng để hình dung hắn.

Cô vội vàng muốn rút tay, Minh Thành Hữu cầm cổ tay cô lại ra sức đè xuống dưới. Lúc này, ngay cả hắn cũng thiếu chút nữa là chịu không nổi, cảm giác lòng bàn tay va chạm vào chỗ đó gần như muốn nổ tung.

Phó Nhiễm giận đến nổi cả khuôn mặt xanh mét.

“Buông tay!”

Minh Thành Hữu sợ tiếp tục thế này nữa, thật muốn thể hiện là chuyện cười hắn làm chuyện đó không tới 20 phút, vội vàng ngoan ngoãn buông tay ra.

“Phó Nhiễm, tối nay tới chỗ anh.”

Còn chưa nói xong, Phó Nhiễm rút gối đệm sau lưng, nhanh như chớp đánh lên mặt Minh Thành Hữu.

” Em cho anh gỡ trò lưu manh, cho anh không đứng đắn, cho anh ——”

Hơn hai năm qua, tính tình của cô một chút cũng không thay đổi, cũng không biết học được từ đâu kiểu ra tay đánh người.

Hai tay Minh Thành Hữu ngăn trước mặt, Phó Nhiễm thẹn quá hoá giận làm sao chịu được tay. Có mấy cái đánh xuống đúng là đau thật, đầu hấn khó tránh thoát bàn tay Phó Nhiễm. Hai tay ôm hông cô, đầu vùi vào cổ Phó Nhiễm không chịu ngẩng lên.

Cô đánh hấn, hấn liền hôn vào chỗ mẫn cảm của cô.

Phó Nhiễm bị nhột khó chịu, đành phải buông tay đầu hàng.

Minh Thành Hữu “ôn hương nhuyễn ngọc” trong ngực không chịu buông tay nữa, ôm người cô rồi hai tay không chịu để yên, vừa lúc Phó Nhiễm đang mặc áo ngủ, động tác càng lúc càng không có chút kiêng kỵ.

“Mẹ em chưa thấy em về nhất định sẽ xuống. Anh còn như vậy có thể sẽ phá hủy hình tượng không dễ dàng xây dựng trong mắt cha mẹ em.”

Minh Thành Hữu vừa nghe, cũng không phải có ý không vui. Hấn lui người ra, hai tay còn bá đạo vòng qua eo Phó Nhiễm.

“Lời này nghe thế nào cũng không được tự nhiên, hình tượng anh vẫn tốt vô cùng.”

Phó Nhiễm vén tóc ra sau tai.

” Em vào nhà đây .”

“Đến Trung Cảnh Hào Đình cùng anh đi.”

Minh Thành Hữu kéo tay cô lại nắm thật chặt, không khí mập mờ. Phó Nhiễm xoay mặt, bên trong kính chiếu hậu phản chiếu đầy mắt cô mang vẻ kiêu diễm.

“Hôm nay không có tâm trạng.”

Minh Thành Hữu nghe vậy, khóe miệng nâng lên nụ cười, giọng nói hơi khàn khàn vừa đúng hấp dẫn.

“Vậy ngày nào thì rảnh rỗi?”

“Nói sau đi.”

Hấn tiến tới hôn môi cô.

“Không được giận nữa.”

“Tái phạm lần nữa quyết sẽ không dễ dàng tha cho anh.”

Minh Thành Hữu cười đáp ứng.

“Làm sao còn dám có lần nữa chứ.”

Tần Mộ Mộ có thời gian nghỉ kết hôn, cộng thêm công ty Cổ Lỗi bận hạn mục mới nên tuần trăng mật cũng không có. Cô gọi điện thoại hẹn Phó Nhiễm và Tổng Chức ngày lễ mừng 1 tháng 5 gặp nhau ăn bữa cơm.

Phó Nhiễm lái xe đến một khách sạn, lúc dừng xe chờ đèn xanh đèn đỏ tình cờ thấy bóng dáng quen quen, đối phương ôm một phụ nữ trẻ tuổi xuống xe, hai người vừa nói vừa cười đi vào khách sạn.

Trong lúc người đàn ông quay lại, giống như xem là xe đã khóa chưa. Phó Nhiễm nhìn đến gương mặt hấn, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Sau lưng có xe không ngừng bấm còi vang, cô chỉ có thể khởi động xe rời đi.

Dọc đường đi, Phó Nhiễm không tập trung lái xe, đi tới chỗ hẹn với Tần Mộ Mộ. Phó Nhiễm gọi điện thoại, biết là các cô đã đến nơi lúc này mới đi tới.

Tổng Chức ở trung tâm đi chọn đồ cho bảo bối sắp ra đời, Phó Nhiễm thấy cô đứng ở quầy hàng nhìn bình sữa, Tần Mộ Mộ ở bên cạnh tham gia náo nhiệt.

“Nam Bình thế nào lại không đi cùng với cậu?”

“Hôm qua anh ấy làm ca đêm, bây giờ đang ở nhà ngủ bù rồi.”

Tổng Chức chọn bình sữa xong thả vào trong giỏ mua đồ.

“Trước khi đi tớ có chuẩn bị xong thức ăn cho anh ấy rồi, tỉnh dậy hâm lại là có thể ăn.”

Phó Nhiễm cười đi tới bên cạnh hai người.

“Xèo Xèo phải làm mẹ rớt cuộc là không giống nhau, trước kia làm sao đau lòng người ta như vậy?”

“Anh ấy là chồng tớ nha.”

Tổng Chức cười tiếp tục chọn lựa, giọng điệu lại không khỏi nặng nề.

“Hiện tại tớ và bảo bối là áp lực của anh ấy. Một tháng lương 2000 tệ, không làm thêm rất khó đủ chi tiêu.”

Phó Nhiễm khẽ vỗ bả vai Tổng Chức, đổi qua chủ đề khác.

“Bình sữa không phải loại thủy tinh mới tốt nhất sao?”

“Vẫn là mua bình nhựa đi, thủy tinh rất dễ vỡ.”

“Thật là.... “

Phó Nhiễm chọn bình sữa thủy tinh thả vào trong giỏ mua hàng của Tổng chức.

“Ở nhà dùng cái này, đi ra ngoài không có phương tiện sẽ dùng cái cậu chọn kia.”

“Không có, hiện tại một bình sữa ít nhất đã là hai trăm tệ rồi.”

Phó Nhiễm giúp chọn lựa quần áo trẻ sơ sinh, cùng với sữa bột. Lúc ra tính tiền cô lấy ví ra, Tổng Chức thấy thế vội vươn tay giữ tay cô lại.

“Tiểu Nhiễm, cậu đừng như vậy. Mỗi lần cậu đến nhà tớ cũng mua đồ, cậu còn như vậy lần sau làm sao tớ dám ra ngoài với cậu.”

“Câm miệng mau.”

Phó Nhiễm rút thẻ ngân hàng ra đưa cho nhân viên thu ngân.

“Tớ mua cho con gái nuôi của tớ, không phải mua cho cậu.”

Tổng Chức móc tiền từ trong ví tiền ra.

“Chớ lấy tiền của cậu ấy, tự tôi trả.”

“Phụ nữ có thai đừng cãi cọ, có bạn bè thế này thật tốt.”

Nhân viên phục vụ quẹt thẻ cười.

“Mua sữa bột ở cửa hàng các cô được tặng thứ gì sao?”

Phó Nhiễm xem áp phích trong cửa hàng.

Nhân viên ý bảo cô kí tên vào.

“Thật ra là gần đây có chương trình khuyến mãi, mua một thùng bé sẽ được tặng chiếc xe đạp nhỏ, rất có lời. Xe đạp này nếu mua ở ngoài phải hơn mấy trăm tệ đấy.”

Phó Nhiễm cầm giấy bút bên cạnh lên.

“Lấy một thùng cho tôi, chuyển đến địa chỉ này được không?”

Nhân viên liếc nhìn.

“Được ạ! Trong phạm vi này chúng tôi có thể giao hàng tận nhà.”

“Làm gì vậy?” Tổng Chức vừa nghe liền vội vàng.

“Sữa bột tớ sẽ tự mua.”

Tần Mộ Mộ ôm Tổng Chức đang đỏ mặt đi ra ngoài.

“Đây là một chút tâm ý của Tiểu Nhiễm.”

“Lần cậu mua cho tớ chiếc giường nhỏ cho bảo bối, Tiểu Nhiễm lại mua thứ này mua thứ kia, các cậu làm cho tớ không biết xấu hổ như vậy sao?”

Phó Nhiễm căn dặn nhân viên phục vụ đem đồ vừa mới mua đưa đến địa chỉ nhà Tống Chức. Tần Mộ Mộ muốn uống nước trái cây, đang ở ngoài cửa hàng bên cạnh đợi cô, trong chỗ ngồi trên lầu hai của cửa hàng, sau khi ngồi vào chỗ của mình có thể nhìn thấy đám người đi đi lại lại dưới lầu.

Tống Chức bỏ tiền ra.

“Nói gì thì nói, cái này cũng không cho phép tranh giành với tớ.”

“Được, được, được.”

Phó Nhiễm cười uống nước trái cây.

“Lúc này để Xèo Xèo mời.”

“Tiểu Nhiễm, Mộ Mộ, tớ biết rõ các cậu không muốn làm cho tớ có gánh nặng, thật ra thì cuộc sống của tớ cùng Nam Bình cũng không tệ, anh ấy thuộc loại người kiếm về được 2000, 1900 cũng có thể đưa hết cho tớ. Mỗi tháng anh ấy chỉ giữ 500 tệ trong người, thật ra thì căn bản cũng không cần, hơn nữa hai bên cha mẹ còn có cho ít tiền, nuôi thêm đứa bé cũng không thành vấn đề.”

“Xèo Xèo ngốc.”

Khóe mắt Phó Nhiễm có chứa ý cười.

“Tớ cùng Mộ Mộ mua đồ cho cậu, là muốn nhìn thấy bảo bối của chúng ta sinh ra trong vui vẻ, đây là quà tặng đầu tiên của bọn tớ dành cho nó biết không? Nam Bình đối xử tốt với cậu, chúng tớ đều nhìn thấy.”

Tần Mộ Mộ cụp tầm mắt xuống, cầm ly nước trái cây lên khẽ uống.

“Xèo Xèo, có lúc tớ thật hâm mộ cậu, cuộc sống của cậu cùng Nam Bình thật đơn giản, cũng không cần phải suy tính nhiều như vậy, điểm quan trọng nhất, là Nam Bình đối xử tốt với cậu.”

Phó Nhiễm cầm ống hút, cho đến lúc từng dấu răng hiện ra, Tống Chức vùng tay một cái rồi nói.

“Cậu kết hôn mới có mấy ngày, nên là thời điểm gần bó keo sơn, tớ còn không có hỏi làm sao cậu không đi hưởng tuần trăng mật, lại có ý định tìm chúng tớ đi dạo phố?”

“Cố Lỗi nói công ty bận việc.”

Tần Mộ Mộ không có hứng thú lắm.

“Bạn rộn nữa thì cũng phải muốn đi cùng với bà xã chứ?”

“Vốn là định đi Maldives.”

Tần Mộ Mộ cầm ống hút khuấy ly nước trái cây, nhìn từng viên trái cây xắt nhỏ đi lên theo ống hút hình tròn.

“Anh ấy nói cũng có lý, công ty mới chính thức đi vào hoạt động, lại nói anh ấy chịu cố gắng cũng là vì tốt cho cuộc sống tương lai của bọn tớ.”

Phó Nhiễm nghĩ đến tình cảnh nhìn thấy lúc ở trong xe, trong lòng càng cảm thấy có áp lực đến khó chịu.

Bụng của Tống Chức đã to nên không thể đi dạo nhiều, Phó Nhiễm cùng Tần Mộ Mộ lại đi để cô ngồi đó, chỉ có hai người đi ra, Phó Nhiễm định nói rõ cho cô biết.

“Mộ Mộ.”

“Sao vậy?” ường

Tần Mộ Mộ có chút không tập trung.

Phó Nhiễm cân nhắc xem nên mở miệng như thế nào, nhưng bọn họ mới kết hôn không được bao lâu, chuyện này trái lại lại không tốt đối với Mộ Mộ.

“Cậu cùng Cố Lỗi rất tốt chứ?”

Tần Mộ Mộ gật đầu.

“Tốt vô cùng.”

Phó Nhiễm đi xuống lầu cùng cô, bước chân nặng nề dẫm lên thềm đá.

“Mộ Mộ, hôm nay trên đường tới đây tớ đã nhìn thấy Cố Lỗi.”

“VẬY sao?”

Tần Mộ Mộ không khỏi dừng bước.

“Gần đây anh ấy rất bận.”

Phó Nhiễm kéo tay Tần Mộ Mộ.

“Tớ cảm thấy có một số việc tớ không thể gạt cậu.”

“Cố Lỗi thế nào?”

Nét mặt Tần Mộ Mộ lo lắng, giống như cũng linh cảm thấy được lời kế tiếp sẽ không tốt hơn là mấy.

“Hôm nay tớ nhìn thấy anh ta cùng một phụ nữ thân mật đi vào khách sạn.”

“Phụ nữ?”

Tần Mộ Mộ tròn mắt.

“Là khách sạn nào?”

Phó Nhiễm lúc ấy có ghi lại, cô nói ra tên khách sạn.

Tần Mộ Mộ cuống quýt lấy điện thoại di động từ trong túi ra, ấn vào số điện thoại của Cố Lỗi.

“Alo, ông xã, anh đang ở đâu?”

Bên đầu điện thoại bên kia nói ra một tràng, Phó Nhiễm nhìn thấy sắc mặt Tần Mộ Mộ tái nhợt, không đành lòng, nhưng rốt cuộc vẫn là bạn bè chường mười năm, bắt cô phải giấu giếm cô càng không làm được.

“Có phải anh ở khách sạn hay không, anh ở chung một chỗ với ai?”

Đột nhiên Tần Mộ Mộ giương cao giọng, ở trong ấn tượng của Phó Nhiễm, cô chưa thấy Mộ Mộ nói chuyện như vậy bao giờ, giọng nói gay gắt làm cô chấn động, bên đầu điện thoại kia truyền đến tiếng Cố Lỗi đang giải thích.

Một hồi lâu sau, lúc này mới nghe thấy Tần Mộ Mộ mở miệng nói chuyện.

“Được, buổi tối anh trở về sớm một chút, có thể mẹ em muốn tới.”

Tần Mộ Mộ cúp điện thoại, nhỏ giọng, gượng cười nói với Phó Nhiễm .

“Anh ấy nói ở bên ngoài bàn chuyện làm ăn, có một khách hàng nữ từ Thâm Quyển tới đây, khách sạn là đặt cho cô ấy.”

Lý do này, sợ rằng ngay cả chính bản thân Tần Mộ Mộ cũng sẽ không tin tưởng.

Phó Nhiễm thấy thái độ thân mật của hai người đó rất rõ ràng.

“Mộ Mộ?”

“Tiểu Nhiễm, tớ tin tưởng Cố Lỗi, lại nói chúng tớ mới kết hôn có mười ngày, anh ấy sẽ không làm chuyện có lỗi với tớ.”

Phó Nhiễm khẽ đặt tay trên vai Tần Mộ Mộ.

“Mộ Mộ, mọi việc đều do tâm mà ra.”

Ánh mắt Tần Mộ Mộ kinh ngạc nhìn về phía trước, cô thu hồi tầm mắt, nhìn thẳng vào Phó Nhiễm .

“Tiểu Nhiễm, cậu nói đàn ông đều có đức hạnh giống nhau phải không?”

Phó Nhiễm mím môi không nói gì.

Tần Mộ Mộ muốn nói nữa lại thôi, ánh mắt phức tạp cũng chỉ có thể tự mình mới có thể hiểu được, cô cắn chặt môi, đến lúc thấy đau cũng không buông ra, chuyện cây son nước như muốn xông lên cổ họng, vẫn bị cô cứng rắn nuốt trở về.

Tần Mộ Mộ tự an ủi, có lẽ, chuyện cây son nước kia thật sự không có quan hệ cùng Minh Thành Hữu, nếu như cô nói ra, ngược lại lại thành chuyện phức tạp không đáng có đối với Phó Nhiễm.

Minh Tranh cùng La Văn Anh lần lượt đi khỏi Mê Tỉnh, La Văn Anh thật sự nóng ruột.

“Lão đại, anh không sao chứ?”

Minh Tranh mím chặt môi mỏng không nói lời nào, nét mặt anh tuần kiên nghị cứng ngắc, giống như đang rất cố gắng nhẫn nhịn cái gì đó, chỗ bên tai nhô ra bởi vì dùng sức, bước chân hần đi rất thật nhanh, La Văn Anh cố gắng chạy theo.

Đèn đường kéo dài xa xa trông giống như một hàng đèn lồng cổ kính, nhìn như mờ mờ ảo ảo, giống như bọn họ đang trôi lơ lửng ở giữa không trung, đầu phố vắng lạnh, ánh sáng hiu hắt, Minh Tranh đi tới phía trước, sau khi đưa tay chống vào một thân cây, lúc này mới mở miệng phun ra.

La Văn Anh đứng lại phía sau lưng hần, thấy người đàn ông này có vẻ chưa xong, đợi sau khi hần bình phục một chút, lúc này mới đưa nước suối cùng khăn giấy trong tay tới..

Chờ Minh Tranh sửa sang lại sạch sẽ xong, sắc mặt cũng khá hơn một chút, La Văn Anh lấy bộ trang điểm ra sửa sang lại, tóc ngắn gọn gàng làm tôn lên khuôn mặt xinh đẹp, cô vén vài sợi tóc ra sau tai, mới định mở miệng, thấy Minh Tranh ra hiệu.

Có điện thoại gọi tới, Minh Tranh đổ hết hai chai nước suối, La Văn Anh đoán là Triệu Lan.

Cũng chỉ có vào lúc này, nét mặt lạnh lùng của người đàn ông này mới có thể tan biến, cô nghe thấy Minh Tranh đang mở miệng giải thích nguyên nhân về muộn, cũng dặn Triệu Lan đừng lo lắng.

Cúp điện thoại, Minh Tranh lui người về phía sau, chỉ mặc một bộ áo sơ mi thủ công dựa nửa người vào thân cây khô thô ráp sần sùi.

“Vừa nãy em muốn nói gì?”

“Lão đại, chúng ta không cần thiết phải tranh giành cùng MR, khách hàng vẫn hợp tác cùng Hào Khôn mấy năm qua, nếu muốn duy trì gắn bó, cũng đủ chống lại MR.”

La Văn Anh lý luận.

Một hồi lâu sau Minh Tranh vẫn không mở miệng, chỉ khẽ nhếch cằm lên nhìn lên khoảng không, ngay khi La Văn Anh cho là không có được đáp án thì Minh Tranh lại móc điều thuốc lá trong túi áo ra đốt.

“Em hiểu về gương gạo của một đứa con riêng sao?”

Đề tài này quá nhạy cảm, La Văn Anh không biết nên trả lời như thế nào.

“Hai mươi mấy năm trước, ông ấy không công khai thừa nhận với bên ngoài anh là con trai ông ấy, bởi vì thân phận của ông ấy không cho phép, anh trở lại Minh gia, thật ra thì cũng chỉ có mấy người biết thân phận của anh, trước khi chết ông ấy lập di chúc nói để lại Hào Khôn cho anh, thậm chí anh đã hoài nghi không phải là ông ấy nói nhầm tên của Minh Thành Hữu thành tên của anh? Lê truy điệu, anh là cố ý đưa mẹ theo, mẹ con Lý Vận Linh đều có mặt, anh đã thề, anh được thì nhất định mẹ anh cũng được, cho đến hôm đó, thân phận con riêng của anh công khai ra bên ngoài, sau khi trở về mẹ anh cho anh một cái tát, nói anh có lòng để cho ông ấy chết cũng không yên ổn”

Minh Tranh nói đến đây, ra sức nhấp điều thuốc, bởi vì quá mức dùng sức, hần cúi người xuống ho khan kịch liệt.

“Mẹ anh nói rất đúng, anh chính là muốn để cho ông ấy chết cũng không yên ổn.”

La Văn Anh tiến lên, nhận lấy nửa điều thuốc còn dư lại trong tay hần.

“Đừng nói nữa.”

Ánh mắt Minh Tranh lạnh lùng nhìn về phía cô chăm chăm, trong mắt cô đơn cùng gò má bị ánh sáng mờ ảo chiếu lên làm tim cô đau nhói.

“Anh cũng chỉ là muốn để cho người khác biết, anh cũng là con ông ấy, mà thôi.”

Lần đầu tiên La Văn Anh nhìn thấy nét mặt lạnh lùng vô cảm của người đàn ông này, đáy mắt lại như có chút hơi nước mờ mịt.

“Cho tới bây giờ anh cũng không muốn làm con ông ấy.”

Cô ném điều thuốc lá vào trong thùng rác.

“Nếu thật sự không quan tâm, hôm nay cũng sẽ không liều mạng như vậy, Minh Tranh, anh luôn muốn đấu đá để làm MR sụp đổ, đến tột cùng là muốn làm cho ai xem đây?”

Ánh mắt Minh Tranh liếc sang nhìn La Văn Anh, hần duỗi tay về phía cô.

Bàn tay La Văn Anh rũ xuống mép váy nắm chặt, lúc vươn tay thì trong lòng bàn tay đã đầy mồ hôi.

Minh Tranh khê dùng sức kéo La Văn Anh về phía hần, giày cao gót vấp qua nền gạch, thiếu chút nữa là ngã nhào, lồng ngực mềm mại của cô đụng vào lồng ngực rắn chắc của người đàn ông, Minh Tranh uống nhiều rượu, mùi rượu rất nồng nặc, hần càng lúc càng ôm chặt hai tay.

La Văn Anh bị đau, nhưng cũng không kêu lên.

Minh Tranh khê nhắm mắt, đôi môi mỏng tiến tới bên tai cô.

“Eve, cảm ơn em.”

Chỉ là một tên gọi, La Văn Anh liền nhếch miệng khổ sở, hần vẫn không để cô ở trong lòng.

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu từ sau đêm chia tay đó, lại mất liên lạc của hần, đầu tiên chỉ cho là Minh Thành Hữu ra nước ngoài giống như lần trước, cô gọi điện thoại di động cho hần, biểu hiện là tắt máy.

Tìm đến MR, ngay cả Hàn Tuyển cùng thư ký Nghê cũng nóng ruột đến độ xoay quanh, Phó Nhiễm mới biết lần này là Minh Thành Hữu mất tích thật, một chút tin tức cũng không có.

Cô ở nhà kiên nhẫn chờ đợi mấy ngày, cũng đi tìm Huống tử, nhưng hiển nhiên là tất cả mọi người đều không biết Minh Thành Hữu đi đâu, Lý Vận Linh lo lắng đến mức thiếu chút nữa té xỉu, mấy hợp đồng của MR vốn là có thể thành công cũng bị Hào Khôn chặn lại giữa chừng, cũng không biết tin tức sao lại bị lộ ra ngoài, bên ngoài miêu tả chuyện Minh Thành Hữu mất tích sống động như thật, giá cổ phiếu của MR trong mấy đêm liền sụt giảm đáng kể.

Hai mươi ngày lặng yên không có một tiếng động, Phó Nhiễm cả ngày hôn vía lên mây, một người mạnh mẽ dùng thái độ cố chấp xâm nhập vào cuộc sống của cô như vậy, lúc này Phó Nhiễm mới cảm thấy cô đã không thể dễ dàng rút tay rời đi như hai năm trước rồi, trong lúc vô tình, không ngờ sa chân vào vùng bùn.

Nhưng Minh Thành Hữu lại rời khỏi quá dễ dàng, thậm chí ngay cả một câu một chữ cũng không để lại, dọn đi sạch sẽ, có thật là muốn bỏ rơi cô lại trong thế giới không có hần, để cho cô tự sống tự chết sao?

103. Chương 103

Chương 103: Cuối cùng, hạnh phúc ở lại trong trí nhớ

Tần Mộ Mộ và Tống Chức cũng đều biết chuyện Minh Thành Hữu đột nhiên mất tích, gọi di động cho Phó Nhiễm.

Tống Chức lo lắng đến độ như “kiến bò trên chảo nóng”, nói có phải bị người bắt cóc rồi, rồi hỏi luôn là đã báo cảnh sát chưa. Trái lại, Tần Mộ Mộ lại không như vậy, chỉ có ý nói là Phó Nhiễm đừng quá lo lắng, nói không chừng thật sự lại là có việc gấp nên mới không nói cho ai biết.

Cô do dự nhưng muốn nói thật ra, liệu Minh Thành Hữu có thể đi tìm phụ nữ khác hay không.

Nhưng lời đến khóe miệng, vẫn là không nói nên lời.

Phó Nhiễm cầm túi xách buồn bã hẳn thờ đi ra khỏi MR, các vũ sư ở phòng làm việc cũng biết mấy ngày này cô đều không có tâm trí gì. Lâm Lâm cùng mấy người không cố ý tới quấy rầy cô, Phó Nhiễm đi tới quảng trường chuẩn bị lấy xe, một chiếc xe khác dừng ở đầu đường nhanh chóng đi trước tới mặt cô.

Cửa xe mở ra, một người phụ nữ khoảng tầm 30 tuổi bước ra.

“Phó tiểu thư, Tam Thiếu sai chúng tôi tới đón cô.”

Phó Nhiễm kinh hãi, trong miệng bật thốt lên.

“Bây giờ Thành Hữu đang ở đâu?”

“Cô đi cùng chúng tôi rồi sẽ biết.”

Người phụ nữ ý bảo cô lên xe.

Qua bài học lần trước, mấy người cùng Lâm Lâm nào dám để cô một mình rồi rời đi.

“Tiểu Nhiễm, không sao chứ?”

Phó Nhiễm ra hiệu cho họ trở về trước.

“Không có việc gì, mọi người mau đi ăn cơm đi.”

Cô siết chặt quai túi xách trong tay, giống như không suy nghĩ quá lâu, cúi người xuống ngồi vào bên trong xe theo gót người phụ nữ kia.

Phó Nhiễm ngồi ở vị trí gần cửa sổ, ánh mắt nhìn lướt qua bên trong xe. Ngoại trừ người lái xe và cô gái bên cạnh, cũng không thấy những người khác.

Xe không còn chạy tốc độ như vừa rồi nữa, chạy ra khỏi phố xá sầm uất, đột nhiên tăng tốc chạy như bay trên đường cao tốc. Bảng quảng cáo trùng điệp lướt qua tầm mắt không dứt, nhanh đến mức không thấy rõ chữ viết phía trên. Phó Nhiễm lo lắng nắm chặt túi xách, hi vọng trong lòng vượt qua cả nỗi sợ hãi. Nếu như là lúc bình thường, một con dao kề ở trên cổ cô thì chưa chắc cô đã chịu lên xe.

Bên trong xe im lặng không có tiếng động, người phụ nữ kia ngó ra ngoài cửa sổ với ánh mắt trống rỗng, chuông điện thoại vang lên, Phó Nhiễm cố gắng lấy lại tinh thần.

Người phụ nữ cầm lên nghe máy, nghe người đầu dây bên kia nói mấy câu.

Cô ta đưa di động đưa về phía Phó Nhiễm.

“Là Tam Thiếu.”

Phó Nhiễm vội vàng đưa tay nhận lấy, cầm chặt di động run run đưa lên tai. Hai người đều im lặng, khóe miệng cô khẽ nhếch lên, nghe được giọng nói quen thuộc từ đầu bên kia.

“Phó Nhiễm.”

Chóp mũi Phó Nhiễm chua xót, ngay cả tính tình lạnh lùng cũng có lúc mất khống chế. Cô có thể tưởng tượng ra được bây giờ khóe miệng Minh Thành Hữu nhất định đang mỉm cười, bởi vì cô nghe được hắn nói thấy tiếng cười.

“Để cho em lên xe em liền lên, ngộ nhỡ bị bắt cóc, chẳng phải là bán em để cho người khác kiếm tiền sao?”

Trong ánh mắt Phó Nhiễm âm áp, tầm mắt mờ hồ chỉ thấy bóng dáng người phụ nữ, cánh mũi vô cùng chua xót, có chất lỏng chảy xuống từ khóe mắt.

“Em còn lo lắng được bị bắt cóc hay không sao? Anh đi đâu, chơi trò mất tích vui như vậy sao? Anh về sau cũng đừng xuất hiện. Minh Thành Hữu, anh là đứa bé ba tuổi sao? Còn nói cái gì mà muốn bắt đầu cùng em lần nữa, em. . . . Anh...”

Phó Nhiễm khóc không thành tiếng.

“Em thấy anh căn bản không có một chút thái độ chịu trách nhiệm!”

Gương mặt lạnh lùng của người phụ nữ bên cạnh lộ ra vẻ kinh ngạc, dám có thái độ kêu la lớn tiếng đối với Minh Thành Hữu này, cô là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bên kia một hồi lâu sau cũng không thấy trả lời, Minh Thành Hữu bị hét nên thấy chói tai, hắn thấy Phó Nhiễm rất ít khi nổi giận. Nhưng tính tình của cô, dường như mỗi lần đều như hướng tới hắn phát tiết.

“Anh lại sai nữa rồi.”

Phó Nhiễm nhếch khóe miệng, không rõ là còn tủi thân nữa hay không.

“Biết sai rồi nhưng mỗi lần quay về lại không biết sửa.”

“Bảo tài xế lái nhanh một chút, anh nhớ em lắm.”

Phó Nhiễm giơ tay lên lau khóe mắt, tức giận nói.

“Sao anh không tự nói với anh ta.”

“Anh nói hắn không nghe thấy.”

Giọng nói Minh Thành Hữu dần xem chút tạp âm, cuối cùng Phó Nhiễm cũng bình tĩnh trở lại. Cô quay mặt ra cửa sổ xe.

“Bây giờ anh ở đâu?”

“Ở một nơi không tệ, em mau tới đây.”

Giọng điệu Phó Nhiễm mềm xuống.

“Bánh xe lại không đặt ở trên đùi em.”

“Nghĩ không muốn gặp anh?”

“Đây là lỗi của anh, để xem gặp mặt em sẽ xử lí anh thế nào.”

Trong lời nói Minh Thành Hữu chứa ý cười.

“Anh biết rõ đây là lỗi của anh, tùy em trừng phạt.”

Xe chạy thẳng đưa Phó Nhiễm đến bến tàu, ngồi lên du thuyền, ước chừng hai giờ sau mới cập bến.

Cô nóng vội sốt ruột, thật may không cảm thấy choáng váng, người phụ nữ đi cùng ra khỏi du thuyền.

Lúc này Phó Nhiễm mới phát hiện ra nơi này hẳn là một hòn đảo nhỏ, cây cối um tùm, gió nhẹ lướt qua mặt biển mang tới mùi tanh mặn làm tinh thần người ta phấn chấn. Cô gái kia đỡ Phó Nhiễm, để cho cô bước đi.

Đợi đứng vững, Phó Nhiễm thuận miệng hỏi.

“Này, đảo này có tên không?”

“Đảo Hữu Nhiễm.”

“À?”

Người phụ nữ đối mặt với bộ mặt khó có thể tin của Phó Nhiễm liền lên tiếng hừ lạnh.

“Chuyện này có gì mà phải gạt cô?”

“Ý tôi không phải vậy.”

Trên đảo không hề hoang tàn vắng vẻ giống như trong tưởng tượng của Phó Nhiễm, thật ra lại giống như một thành thị bé nhỏ, yên bình mà an tĩnh, ba lần thay đổi xe, các cô vừa đi vừa ngắm cảnh đi thẳng lên phía trước, đường xa đổ nhựa đường, quán cà phê, khách sạn quán bar, cái gì cần cũng có.

“Đây là nơi lúc trước Tam Thiệu mua, hiện tại phát triển thành nơi thắng cảnh du lịch, đặc biệt là vào Chủ nhật và ngày nghỉ có không ít người tới nghỉ dưỡng. Tự giúp mình giải trí, cùng bạn ra biển đều là chọn lựa không tồi.”

Người phụ nữ đưa ngón tay chỉ toà kiến trúc cao vút cách đó hơn trăm mét.

“Đó là giáo đường, cũng có người tới chụp ảnh cưới, thậm chí còn cử hành hôn lễ ở đây.”

Phó Nhiễm cẩn thận lắng nghe, hai bên hàng rào có trồng dàn hoa nhỏ, chiếc xe du lịch dừng ở trước một biệt thự, người phụ nữ mời Phó Nhiễm xuống xe.

“Tam Thiệu ở bên trong, cô vào đi.”

Phó Nhiễm nhìn cánh cửa chính bị khóa chặt.

“Nhưng tôi phải vào thế nào?”

Người phụ nữ xòe hai tay ra, lên xe du lịch rời đi.

Phó Nhiễm đứng ở cửa, lấy di động ra gọi cho Minh Thành Hữu, nhưng vẫn không ai nghe máy.

Cô ở ngoài cửa sắt nhìn quanh một lát, tầm mắt chú ý tới hộp thư, dường như trong hộp thư có vật gì bay bay theo gió trong đó. Cô đến gần nhìn kỹ, hóa ra là một tờ giấy dán.

Phía trên là dòng chữ màu đen được viết lên nhìn vô cùng mạnh mẽ có lực: Nếu muốn vào cửa, đứng ở trước cửa kêu bốn chữ Phó Nhiễm là người ngu.

Phì..

Phó Nhiễm liền kéo tờ giấy hướng dẫn ra, nghe được tiếng leng keng, một chiếc chìa khóa lặn xuống bên chân cô.

Phó Nhiễm nhặt lên đi về phía cửa chính, mở ra đi vào.

Một mảnh sân cỏ rộng rãi ngay trước mắt, tràn đầy màu xanh, như bùng lên hơi thở tràn đầy sức sống. Phó Nhiễm men theo lối nhỏ ở chính giữa đi tới cửa chính biệt thự, cánh cửa gỗ nặng nề bị đóng chặt, cô đưa tay sờ bên má, mồ hôi rịn ra chớp mũi.

“Minh Thành Hữu! Nếu anh không ra em sẽ đi!”

Cô ngẩng đầu lên lâu hét lên một câu.

Dường như còn có thể nghe được tiếng vang, cô đứng chần chừ tại chỗ, định bước đi, nghĩ đến Minh Thành Hữu nhất định là đang ở nơi nào đó mà cô không biết, chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động của mình.

“Anh thật là nhàm chán, em đi thật đấy.”

Cô xoay người rời đi, nhưng cũng chỉ ba bước, rốt cuộc là trong lòng có ràng buộc, lại vội vàng muốn gặp mặt. Phó Nhiễm không thể không dậm chân một cái rồi lại đi tới trước cửa.

Đứng bên cạnh trụ cột La Mã lại phát hiện thêm một tờ giấy dán, vẫn viết như tờ giấy trước: Nếu muốn vào cửa, đứng ở trước kêu ba tiếng yêu.

“Minh Thành Hữu, em thấy anh đúng là trây lì ngứa ngáy.”

Phó Nhiễm khom lưng tìm một vòng, bàn tay vạch một cành lá ra, thấy chiếc chìa khóa giắt trên nhánh cây. Cô cầm lên, tới mở cửa chính đi vào. Ở trước cửa, một đôi dép kiêu dáng của phụ nữ có hình con ngựa được đặt gọn gàng. Trong lòng Phó Nhiễm nóng lên, thay xong dép liền tiến vào phòng khách.

Trên cầu thang có dán giấy hướng dẫn, ý bảo cô lên lầu.

Phó Nhiễm đi theo vòng tròn cầu thang lên trên, một bên vách tường treo mấy bức tranh của danh họa thế giới. Cô càng bước đi càng cảm giác vui sướng, đi qua hành lang, sàn nhà bằng gỗ màu đỏ sậm càng làm chiếc bóng kéo dài. Phó Nhiễm đi qua một cửa phòng lớn, ở khúc quanh thấy có tờ giấy hướng dẫn được dán trên cửa.

Phó Nhiễm lấy tay gõ cửa.

“Thành Hữu.”

Bên trong không thấy có động tĩnh, Phó Nhiễm nhìn nội dung trên tờ giấy dán, sắc mặt khê chuyển hồng.

“Anh không mở cửa em sẽ đi thật đấy.”

Cô xoay người đi, tính để cho hấn tự chơi một mình.

Sau lưng truyền đến một tiếng động rất nhỏ, cánh tay cô bị một sức lực khác níu lại. Phó Nhiễm còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị kéo mạnh vào gian phòng, bước chân cô lảo đảo, đôi tay người đàn ông đè lấy vai Phó Nhiễm đẩy cô làm lưng cô áp lên mặt tường. Ánh mắt Phó Nhiễm chợt loé sáng, còn chưa nhìn thấy rõ đường nét trên khuôn mặt người đàn ông, môi đã bị bao phủ. Hấn giữ chặt tay Phó Nhiễm nắm chặt mười ngón tay của cô.

Phó Nhiễm muốn hắt hấn ra, hấn càng nắm chặt hơn, đốt ngón tay giống như bị hấn bẻ gãy.

Phó Nhiễm trợn to hai mắt nhìn gương mặt gần trong gang tấc này, Minh Thành Hữu gần như tước đoạt toàn bộ hô hấp của cô, đầu lưỡi hấn ra khỏi miệng cô, đôi môi mỏng khê hôn từng cái lên khóe miệng Phó Nhiễm.

Ngón tay giật tờ giấy dán trên cửa ra đưa đến trước mắt Phó Nhiễm.

“Để em gọi hai tiếng chồng yêu khó như vậy hả?”

Phó Nhiễm thở hổn hển nói không ra lời, đợi hô hấp đều đặn lại, cô đưa tay giật lấy tờ giấy trong tay Minh Thành Hữu.

Ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hấn, Minh Thành Hữu bị cô nhìn vậy trong lòng liền thấy hơi sợ hãi. Đang chuẩn bị định mở miệng, lại bị Phó Nhiễm đấm mấy cái vào ngực.

Sắc mặt hấn khê thay đổi, một tay chống vách tường còn tay kia đành phải buông ra.

Phó Nhiễm ngăn nước mắt, bàn tay nắm chặt thành quyền đứng trước mặt hấn, bộ dáng như hận không thể ăn sống nuốt tươi hấn được.

Minh Thành Hữu nở nụ cười khổ, đứng thẳng người lên.

“Anh biết ngay là em sẽ tức giận.”

Phó Nhiễm nhìn xung quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt lại trở về trên gương mặt Thành Hữu.

“20 ngày này anh đều ở trên đảo?”

“Không phải.”

Minh Thành Hữu đi tới kéo tay cô.

“Công ty ở nước ngoài xảy ra chút việc, lúc anh đi sang xử lý gặp phải chút phiền toái. Không gọi đi cũng không nhận điện thoại gọi tới, sau khi về nước anh liền lập tức tìm em rồi.”

Về mặt Phó Nhiễm đầy do dự.

“Có phải anh có chuyện gạt em không?”

“Anh nào dám! “

Minh Thành Hữu khẽ xoa ngực.

“Em dùng sức nặng quá, ngực anh bị em đâm như muốn vỡ ra.”

“Ồ đâu mà ngay cả tín hiệu cũng không có?”

Minh Thành Hữu thấy tính khí cố chấp của cô lại nổi lên, hần đóng kỹ cửa phòng lại rồi tới dắt tay Phó Nhiễm.

“Chẳng qua là trên đời này có nơi em chưa từng đi qua mà thôi, nhưng cũng không có nghĩa là không tồn tại.”

Hắn đi tới bên giường, cầm một cái gối mềm lên đưa cho Phó Nhiễm.

Phó Nhiễm tiện tay nhận lấy.

Minh Thành Hữu thấy cô bất động, lại cầm tay cô, hướng mặt cô tới gần.

Phó Nhiễm lạnh mặt nói.

“Anh định làm gì?”

“Không phải nói gặp mặt sẽ xử lí anh sao?”

Minh Thành Hữu cúi đầu xuống, Phó Nhiễm buồn cười, ném chiếc gối trong tay lên trên đầu giường.

“Nhưng em cũng không hung dữ như vậy.”

Minh Thành Hữu nhân thể ôm Phó Nhiễm, chống cằm lên trên cổ cô.

“Rốt cuộc là không bỏ được .”

“Thật là sẽ dán vàng lên mặt mình.”

Nụ cười trầm thấp của Minh Thành Hữu truyền vào trong tai Phó Nhiễm.

“Nói thật, có nhớ anh hay không?”

Phó Nhiễm đẩy hắn ra, g ai tay hắn ôm trước bụng ra. Cô xoay người đối diện Minh Thành Hữu, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

“Anh thì sao?”

Hắn gạt đầu.

“Anh muốn.”

“Nếu biết nghĩ, anh nên biết hai mươi ngày hoàn toàn không có tin tức em sẽ lo lắng. Nhưng anh vẫn không có một chút tin tức như trước, Minh Thành Hữu, rất nhiều người thiếu chút nữa phát điên lên anh có biết không?”

Hắn kéo tay Phó Nhiễm qua, muốn ôm cô vào trong ngực.

Phó Nhiễm hất động tác của hắn ra.

“Từ hôm nay trở đi, sáng sớm và buổi tối anh phải gọi điện thoại cho em.”

“Bình thường anh cũng có làm vậy.”

Minh Thành Hữu cãi lại.

“Đều không giống nhau, anh phải báo cáo mọi thứ cho em.”

Phó Nhiễm suy nghĩ một chút, lại bổ sung thêm.

“Em muốn quy định thời gian cho anh.”

Trong mắt Minh Thành Hữu khó nén ý cười.

“Phó Nhiễm, anh thật sự thua trong tay của em rồi.”

Cô đột nhiên giơ tay lên, Minh Thành Hữu cho là cô còn chưa hả giận, nghĩ cũng là lỗi của hắn. Những ngày qua rõ ràng có thể thấy Phó Nhiễm tiêu tụy rất nhiều, hẳn cho là cô sẽ đánh sẽ mắng mình, không ngờ phó Nhiễm chỉ nhéo rất nhẹ lên mặt hắn. “Nhớ rồi sao?”

“Nhớ rồi.”

“Nếu ngày nào đó anh lại không báo cáo cho em biết, có phải anh lại muốn mất tích nữa hay không?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu, trán mày ngài, trong mắt có tia sáng phát ra. Vốn là có thể tùy tiện tìm lời nào đó để ứng phó, nhưng Minh Thành Hữu lại hoàn toàn không mở miệng được, hắn kéo cánh tay Phó Nhiễm ôm cô vào trong ngực.

Bàn tay không ngừng vuốt ve ở sau đầu cô, môi mỏng mím chặt không nói ra bất kỳ lời hứa hẹn nào. Đôi tay Phó Nhiễm ôm chặt sau lưng Minh Thành Hữu, suy nghĩ một chút lại thấy thật sự không thể hết giận như thế được, hai ngón tay nhéo hắn một cái.

Minh Thành Hữu đau điếng, nhưng vẫn nhịn xuống.

“Ăn cơm rồi sao?”

Phó Nhiễm lắc đầu.

“Em mới ra khỏi phòng làm việc liền bị đưa tới nơi này.”

Minh Thành Hữu lui người ra, sắc mặt rất khó nhìn.

“Trong xe không phải có đồ ăn sao? Em tiết kiệm tiền cho ai đây?”

Phó Nhiễm hạ tầm mắt xuống.

“Em còn có tâm tư để ăn cái gì sao?”

Minh Thành Hữu kéo tay cô xoay người xuống lầu.

“Cách đây không xa có tiệm ăn gì đó, nhất định em sẽ thích.”

Phó Nhiễm nhìn hắn đi về hướng gara xe.

“Đi tới đi, còn phải lái xe sao?”

Minh Thành Hữu dắt chiếc xe đạp hai người ra, nét mặt Phó Nhiễm lộ vẻ ngạc nhiên.

” Anh còn có thể đi xe đạp hả?”

“Trước kia lúc đi học thỉnh thoảng có đi.”

Minh Thành Hữu dắt Phó Nhiễm ra khỏi biệt thự.

“Em có thể đi không?”

“Đương nhiên có thể.”

Phó Nhiễm liền leo lên xe đạp.

“Trước kia đi học em phải dựa vào nó để tiết kiệm tiền xe buýt.”

Dọc đường là những khu biệt thự bên trong, Phó Nhiễm cột tóc lên thành đuôi ngựa. Cô đạp theo nhịp cùng Minh Thành Hữu đạp đi về phía trước.

“Không phải nói dạo này là anh mua sao? Sao còn xây nhiều biệt thự như vậy?”

“Rất nhiều người tới đây nghỉ phép không thích ở khách sạn, nên liền đem cả tòa biệt thự cho thuê.”

Thỉnh thoảng có xe du lịch đi qua, nơi này không thể sầm uất so với phố xá, nhịp điệu cuộc sống giống như là cố ý thả chậm lại. Phó Nhiễm buông tay ra, hai tay duỗi thẳng sau đó nhắm mắt lại, chìm hót hoa thơm, cảnh sắc như tranh vẽ, là nói đến loại cảm giác này chứ?

Giọng nói Minh Thành Hữu truyền vào trong tai cô.

“Coi chừng té ngã.”

“Sợ cái gì?”

Phó Nhiễm ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn về bầu trời xanh biếc không gợn chút tỳ vết.

“Không phải có anh ở phía trước dẫn em đi sao?”

Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm tới quán ăn không lớn lắm, có nhà hàng kiểu Ý cùng khách sạn hạng sang ở một con phố khác. Bà chủ thân thiết giống như chào hỏi Minh Thành Hữu, ý bảo bọn họ đi vào ngồi.

Minh Thành Hữu dựng xe đạp lại.

“Chúng tôi ngồi bên ngoài.”

Ngẩng đầu nhìn lại, Phó Nhiễm đã chiếm chỗ ngồi bên ngoài từ lúc nào, hần cười đi tới.

“Cho đĩa mì xào.”

Minh Thành Hữu cầm chén nhỏ, vào trong tiệm lấy chén canh cho Phó Nhiễm.

“Em ăn lót bụng trước, buổi tối chúng ta ở trong sân nướng đồ ăn.”

“Nướng?”

Phó Nhiễm cầm đôi đũa trong tay gõ vào nhau một cái.

“Buổi tối ở lại đây sao?”

Minh Thành Hữu nhìn vào đáy mắt cô.

“Lại có tư tưởng dâm dăng đi? Chưa nói là cho em ngủ cùng anh.”

Phó Nhiễm cầm chiếc đũa lên gõ trên đầu hần một cái

“Con mắt nào của anh nhìn thấy trong lòng em có ý tưởng này?”

Minh Thành Hữu chỉ về mình.

“Hai con mắt này đều thấy được.”

Bà chủ tự mình bưng đĩa mì xào lên bàn.

“Tam Thiếu, vị này là Tam thiếu phu nhân sao?”

Phó Nhiễm mỉm cười lên tiếng chào hỏi.

“Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường.”

Bà chủ ở bên nói mấy câu với bọn họ liền vội vàng đi đón khách khác, Minh Thành Hữu nghiêm túc nói.

“Anh nhớ được một câu nói của Tổng Chức miêu tả em, rất chính xác.”

Phó Nhiễm đối đến mức “ngực dán sau bụng”, cô gấp một miếng mì xào đưa vào trong miệng, giọng nói mơ hồ không rõ.

“Cái gì?”

“Cô ấy nói tính em rất khó chịu.”

Phó Nhiễm thiếu chút nữa bị nghẹn, thật vất vả mới nuốt sơi mì xuống cổ. Cô ngẩng đầu lên mắt trừng hần.

“Anh mới không ổn định.”

Minh Thành Hữu bưng canh lên đưa đến bên tay Phó Nhiễm.

“Uống nếm thử chút mùi vị, đây là bí kíp gia truyền của bà chủ đây.”

“Làm sao anh nghĩ tới sẽ mua đảo này?”

Minh Thành Hữu biết cửa tiệm này từ lúc mới bắt đầu tạo dựng.

“Đầu tiên là coi trọng mảnh đất trống này, nghĩ xây biệt thự hạng sang, sau khi xem xét lại rất thích vẻ an tĩnh của nơi này, liền sinh ra ý tưởng tạo làng du lịch, không phải có câu nói thật tốt sao? Mặt hướng ra biển rộng, xuân về hoa nở.”

“Sau này chờ khi chúng ta già rồi, trở về nơi này ẩn cư chứ?”

Minh Thành Hữu nhếch một chân lên, dựa người vào thành ghế mây.

“Nếu như đợi được đến ngày đó. . . . Phó Nhiễm, em biết hòn đảo này tên gọi là gì sao?”

Phó Nhiễm vừa lấp cho đầy bao tử, vừa giả bộ ngu ngốc.

“Không biết.”

Minh Thành Hữu đưa ánh mắt đi ra thật xa, tựa như đang suy nghĩ gì điều gì đó, lời nói rõ ràng đến khoe miệng, hần thu hồi thần sắc, vẻ âm đạm lướt qua ánh mắt.

“Còn muốn ăn gì khác không?”

Phó Nhiễm thấy hần nói không rõ ràng, cô giống như lơ đãng hỏi ngược lại.

“Hòn đảo này còn có tên sao?”

Ngón tay hần khẽ gõ lên mép bàn.

“Thôi, về sau em sẽ biết .”

Phó Nhiễm ngẩng nhìn Minh Thành Hữu, cuối cùng cũng không nói gì nữa, cúi đầu ăn.

Rời khỏi quán nhỏ, Minh Thành Hữu lại đưa cô đi dạo vòng chung quanh, chiếc xe đạp hai người dừng ở trước một tòa nhà, trên vách tường cùng hàng rào bị cây dây leo màu xanh lá cây bao phủ không thấy rõ màu gốc, chỉ để lại duy nhất một cánh cửa.

Minh Thành Hữu nắm tay Phó Nhiễm, tiện tay đẩy cành lá đang đong đưa theo gió, sau khi tiến vào Phó Nhiễm nghe thấy âm nhạc êm dịu như đưa vào trong tai.

“Đây là chỗ nào?”

Đến bên trong mới phát hiện, hóa ra là hiệu sách.

Minh Thành Hữu đưa cô tới trước kệ sách, ngoại trừ nhân viên trong tiệm ra, thấy rất ít khách hàng.

Phó Nhiễm tiện tay rút quyển sách trên giá sách xuống.

“Ở chỗ này còn mở tiệm sách, không sợ lỗ vốn sao?”

“Ta cũng vậy không có chỉ vào nó kiếm tiền.”

Minh Thành Hữu đi tới bên cửa sổ, kéo tấm màn trúc ra. Phó Nhiễm cầm quyển sách đi tới.

“Tiệm sách là do anh mở?”

“Trên đảo này có một nửa đều là do anh mở.”

Minh Thành Hữu đi tới dặn dò nhân viên phục vụ.

“Hai chén cà phê, phải có ngay.”

Phó Nhiễm đưa tay chống cằm dưới lên, thích ý nhìn tấm màn khép hờ.

“Thật là thoải mái.”

“Tiệm sách mở là vì em, chờ sau này, lúc em muốn đến trên đảo này sống, liền dựa vào nó để nuôi sống em đi.”

Phó Nhiễm nói câu cười giòn.

“Không phải là còn có anh nữa sao?”

Minh Thành Hữu liếc nhìn cô nhận lấy sách trong tay.

“Phó Nhiễm, ngày mai chúng ta sẽ phải đi về.”

“Ừ.”

Phó Nhiễm khẽ đáp một tiếng.

“Mẹ anh cùng người của công ty cũng sẽ lo lắng.”

Minh Thành Hữu ngồi vào trong chiếc xích đu bằng mây tre, Phó Nhiễm cầm quyển sách tiện tay lật xem, hần nằm nghiêng người, cảnh vật nơi này vô cùng thoải mái, rất dễ dàng làm người ta chìm vào trong đó, Minh Thành Hữu nhẹ nhàng lắc lư chân, ánh mắt nhìn bóng dáng kia cũng bắt đầu thấy mờ lung.

Giống như là cách xa cũng sẽ nhìn đến nhau, Phó Nhiễm nâng tầm mắt lên lần nữa thì phát hiện ra Minh Thành Hữu dựa vào ghế dây mây ngủ thiếp đi.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời ảm áp thoải mái, khí hậu như vậy, dẫn theo một chút lười biếng, một chút chiếu vào gương mặt đẹp tinh tế của người đàn ông.

Phó Nhiễm gấp quyển sách lại, cà phê bên tay đã lạnh trở lại.

Cô đi tới, khom lưng đẩy Minh Thành Hữu một cái.

“ Tỉnh đi.”

Minh Thành Hữu mắt nhắm mắt mở ra, nín lại bàn tay Phó Nhiễm, ánh mắt lại ngó ra ngoài cửa sổ, phát hiện mặt trời đã sớm khuất dạng.

Lúc hần đứng dậy không nhớ là nằm bên trong ghế, thân thể lảo đảo, Phó Nhiễm khoác cánh tay của hần kéo hần lại, Minh Thành Hữu đưa tay chống vào mép bàn.

“Mấy giờ rồi?”

“Tới 5 giờ rồi.”

Hần cầm đến một nửa sách Phó Nhiễm đang xem.

“Mang về xem dần.”

“Không được.”

Minh Thành Hữu đưa tay ôm bả vai cô.

“Cả anh cũng đều là của em, huống chi là một quyển sách.”

Hai người ra khỏi tiệm sách, ai cũng im lặng không mở miệng nói muốn đạp xe đạp nữa, Phó Nhiễm dựa đầu vào bả vai Minh Thành Hữu đi về phía trước, nửa vùng trời phía tây có ánh nắng chiều đẹp lạ thường, khu kiến trúc thiếu sức sống giống như bị nhuộm sắc, hai bóng dáng đan xen ôm chặt lấy nhau, kéo dài tới nơi xa.

Chưa bao giờ Phó Nhiễm cảm thấy tâm tình yên tĩnh như lúc này, cô ôm sách ở trước ngực, tay kia không khỏi đưa tới cầm tay Minh Thành Hữu.

“Ở chỗ này có thể nhìn thấy mặt trời mọc chứ?”

“Dĩ nhiên là có thể.”

Minh Thành Hữu cầm tay cô đáp lại.

“Ngày mai anh cùng em xem.”

Những người đi qua đều là những người từ phố xá sầm uất đến tìm nơi yên tĩnh, có người mặc quần áo thể thao đang chạy bộ, cảnh quan thiên nhiên hiển nhiên là tốt hơn so với phòng tập thể thao, bọn họ cười rồi chào hỏi cùng Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm, cô đặt sách vào trong giỏ xe đạp, kéo cánh tay Minh Thành Hữu tiếp tục đi về phía trước.

Sắp đi gần tới cửa, Minh Thành Hữu để Phó Nhiễm đi mở cửa trước.

“Anh gọi điện thoại cho Huống Tử trước.”

“Được.”

Minh Thành Hữu đem xe đạp dựng sát vào bên tường, cầm điện thoại trong túi quần ra.

Điện thoại mới tiếp thông, giọng nói của Huống Tử phát ra không ngừng.

“Mẹ nó, cậu đi đâu bỏ lại cái cục diện rối rắm như vậy? Cậu còn biết gọi điện thoại, này, không phải là cậu đã xảy ra chuyện gì chứ?”

Minh Thành Hữu đợi hần phát tiết xong, lúc này mới lên tiếng.

“Tớ không chết, gấp cái... Có việc gấp ra nước ngoài một chuyến, giờ không phải là gọi điện thoại cho cậu trước tiên rồi sao?”

Hai người nói chuyện điện thoại, Minh Thành Hữu thấy Phó Nhiễm ngoắc ngoắc hần.

“Thành Hữu, em đẩy xe vào trước nhé!”

“Cậu ở một chỗ cùng với ai?” Huống Tử hỏi.

Minh Thành Hữu ý bảo Phó Nhiễm đi vào trước.

“Chuyện của công ty cậu giúp tớ giải quyết, ngày mai tớ sẽ trở về.”

“Thành Hữu... “

Chỉ có lúc thật đặc biệt nghiêm túc Huống Tử mới gọi thẳng tên hần.

“Cậu định mặc kệ Ứng Nhụy sống ở nước ngoài thế nào sao? Hai ngày trước cô ấy gọi tìm tớ vay tiền, theo khả năng thì không phải cậu không lo nổi cuộc sống của cô ấy. Cậu lại đang có ý định gì, cũng đừng có quên hai năm trước.”

Minh Thành Hữu chẳng hề để ý nói.

“Cô ấy luôn miệng nói muốn ở chung một chỗ với tớ không phải là vì tiền. Tớ muốn thử một chút mà thôi, yên tâm, cô ấy cũng không ngốc, không phải gọi điện thoại cho cậu rồi sao?”

Thật ra thì, hần chỉ là muốn cảnh cáo cô một chút mà thôi.

104. Chương 104

Chương 104: Thu lưới, cho cuộc hôn nhân mà Vưu Ứng Nhụy mong muốn

Trong vườn, từng thảm cỏ dày đan xen vào nhau, lúc này ánh mặt trời đã hoàn toàn buông xuống, đôi tay Phó Nhiễm ôm lấy đầu gối, đầu khẽ nghiêng xuống tựa vào đầu gối, Minh Thành Hữu đứng ở trong sân cách đó không xa chuẩn bị đồ nướng, cô đưa mắt nhìn lại, Minh Thành Hữu cúi đầu, ánh đèn trên mái hiên chiếu sáng trải đầy toàn bộ phần lưng người đàn ông, nét mặt nghiêm nghị, động tác cẩn thận thành thạo.

Phó Nhiễm nở nụ cười, Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên nhìn thấy bộ dáng của cô, có chút ngây ngô.

Hương vị hoa cỏ đặc biệt thấm vào chóp mũi, làm người ta thấy trong lòng vui vẻ thoải mái, Phó Nhiễm đứng dậy đi về phía Minh Thành Hữu, cầm lấy chiếc chổi lông gà nhỏ phết mật ong lên cánh gà nướng thay

cho hần, sau khi nướng được một lúc, màu sắc hiện ra màu vàng giòn, làm người ta muốn cử động mười ngón tay.

Lần lượt bày thức ăn vào trong bàn, Minh Thành Hữu lấy áo choàng bên cạnh trùm lên cho cô.

“Ban đêm lạnh, sao em không tự lấy mà choàng vào?”

Phó Nhiễm khép áo choàng lại chặt hơn.

“Tôi nay không tính là lạnh chứ sao.”

Trên bàn còn có một chai rượu đỏ, đêm say lòng người, cảnh sắc cũng như hòa cùng bầu không khí mê người.

Ban đêm trên đảo càng thêm yên tĩnh, giống như không nghe được những chiếc xe qua lại ồn ào náo nhiệt, vả lại không có kiến trúc nhà cao tầng, sẽ không làm người ta có cảm giác đơn độc giống như trong phố xá sầm uất vậy.

Phó Nhiễm dựa trong ngực Minh Thành Hữu, tiếng trái tim hần đập xuyên qua sau lưng Phó Nhiễm từng đợt đập vào trong cơ thể cô, một tay Minh Thành Hữu ôm hông của cô, tay kia buông thõng bên người mình.

“Thành Hữu?”

“Ừ.” Minh Thành Hữu đáp một tiếng, mãi không thấy Phó Nhiễm mở miệng nữa, hần như suy nghĩ điều gì đó nhìn chăm chú về phía mặt trăng tròn lơ lửng giữa không trung.

“Có gì không?”

“Không có gì.” Phó Nhiễm cười yếu ớt, khẽ đưa tay lần tìm gò má hần.

“Gọi anh một tiếng, xem anh có ở đó hay không?”

Minh Thành Hữu nhân tiện cầm bàn tay Phó Nhiễm đuổi ra.

“Nếu một ngày nào đó anh muốn rời đi, nhất định anh sẽ trở lại nơi này.”

“Rời đi làm gì vậy?”

Phó Nhiễm ngửa mặt lên, ánh mắt vẫn ngừng ở nơi xa như trước.

Minh Thành Hữu khẽ dụi dụi cằm vào cô, lời nói ẩn giấu trong miệng không có nói ra, Phó Nhiễm cũng không suy nghĩ sâu xa, ban đêm có chút lạnh, cô khẽ rúc vào trong ngực Minh Thành Hữu.

Tâm tình Phó Nhiễm chưa bao giờ buông lỏng, nhắm mắt, vô thức lại ngủ rất say. Trong lúc đang mộng đẹp sợ nhất là người khác sẽ quấy rầy, mặc dù cô buồn ngủ mắt lim dim, nhưng lại cảm giác rõ ràng có lòng bàn tay thô ráp lướt qua phần lưng cô, áo ngực đang ràng buộc buông ra, Phó Nhiễm thấy hơi thoải mái, không nghĩ là có người nào đó ở bên cạnh.

Bàn tay Minh Thành Hữu lướt qua bên cạnh, cầm vật tròn trịa đầy tay.

Phó Nhiễm lẩm bầm một câu, cũng không phải là say rượu, cô là người rất tỉnh ngủ, cô mở mắt thấy thân sắc Minh Thành Hữu đắm chìm trong dục vọng, càng làm gương mặt hần thêm mê hồn quyến rũ, đột nhiên hần mở mắt, động tác mong muốn vùi sâu vào trước ngực cô hơi ngưng lại, bốn mắt đụng vào nhau, Phó Nhiễm cúi đầu nhìn, vừa thấy áo đã bị đẩy tới dưới nách. Bởi vì hơi thở dồn dập nóng như thiêu đốt, phả vào bộ ngực trần lượn luyến mãi không thôi, Phó Nhiễm không khỏi lúng túng, lấy tay kéo chiếc chăn mỏng bên người che lên trên người.

Minh Thành Hữu cười lật người nằm ở bên cạnh cô, hai người dần điều chỉnh của mình, cũng không ai mở miệng.

Nếu là Minh Thành Hữu trước kia, hần sẽ bắt chấp tất cả đè ép cô muốn nói gì thì nói sau, lần này lại ngoan ngoãn nằm bất động ở bên cạnh.

Phó Nhiễm đem cái mền kéo qua bả vai, cả người rúc vào về phía sau, xoay người hướng sang bên kia.

Bên tai chỉ có tiếng hít thở lần lượt thay đổi của hai người, một hồi lâu sau mới nghe được tiếng động, Minh Thành Hữu điều chỉnh tư thế, đưa tay muốn vén chiếc chăn trên người Phó Nhiễm, bàn tay lôi ra, mới phát hiện đã bị cô cuốn hết chèn phía dưới người, bất đắc dĩ, hấn đành tới gần hơn, cánh tay phải vòng qua ôm eo cô.

“Phó Nhiễm, anh vốn là muốn cởi quần áo giúp em, thấy em ngủ thiếp đi.”

Xem lý do này...

Hắn cũng đành hoảng, sau khi ôm cô lại không có cử động không đứng đắn nữa.

Hôm sau tỉnh lại, Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm đi ra ngoài ăn điểm tâm trước, thu dọn hành lý qua loa xong, ngồi du thuyền trở lại Nghênh An.

Nhịp sống bận rộn trong thành thị thiếu chút nữa làm người ta không theo kịp, Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm về phòng công tác trước, gần tới giờ tan việc gọi điện thoại cho cô.

“Anh gọi báo cáo em.”

Phó Nhiễm cười, hẹn địa điểm cùng ăn cơm tối với hắn. Ở cổng nhà hàng không nghĩ tới là sẽ đụng phải Tần Mộ Mộ cùng Cố Lỗi, Cố Lỗi niềm nở tiến lên chào hỏi, cũng cố ý lôi kéo Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu cùng nhau dùng cơm với hắn trong phòng bao hắn đã đặt sẵn.

Tần Mộ Mộ đứng ở một bên, tóc rũ xuống hai bên gương mặt, thấy Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu không có vẻ mặt gì khác thường, Phó Nhiễm sau khi thấy chuyện lần trước thì cũng có chút lạnh nhạt với Cố Lỗi.

Thấy Cố Lỗi mời không ngọt, Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm đi vào phòng bao.

Cô cố ý ngồi vào chỗ gần Tần Mộ Mộ, Cố Lỗi cảm thực đơn để Minh Thành Hữu gọi thức ăn, trong bữa tiệc, Cố Lỗi không ngừng rót rượu cho Minh Thành Hữu cũng như là hi vọng sẽ tiếp tục hợp tác, Tần Mộ Mộ vui đùa vào ăn, thái độ Minh Thành Hữu cũng lạnh nhạt, chú ý gấp món ăn cho Phó Nhiễm.

“Tam Thiệu thật là tốt đối với Phó Nhiễm.”

Cố Lỗi cầm chiếc đũa lên gấp tôm cho Tần Mộ Mộ.

Không ngờ là Tần Mộ Mộ lại hơi ngẩng đầu, không chút do dự cầm chiếc đũa đem tôm từ trong chén ra.

“Em không thích tôm.”

Sắc mặt Cố Lỗi cứng đờ, bàn tay chậm rãi hu hồi từ giữa không trung, hành động quái dị này của Tần Mộ Mộ làm cho Phó Nhiễm không khỏi thấy lo lắng trong lòng, Cố Lỗi gượng cười kêu bọn họ tiếp tục ăn.

“Không có việc gì, không có việc gì, Mộ Mộ nói giỡn cùng tôi đấy mà.”

Phó Nhiễm ở dưới đáy bàn đưa tay tới đặt lên trên đùi Tần Mộ Mộ, cô khẽ lay lay, lấy mắt ra hiệu.

Tay phải Tần Mộ Mộ nắm chặt chiếc đũa, tầm mắt chậm rãi lướt qua Phó Nhiễm sau đó nhìn về phía Minh Thành Hữu.

“Tiểu Nhiễm, hai mươi ngày qua Tam Thiệu đi đâu?”

Phó Nhiễm rút tay lại.

“Công ty có việc gấp, anh ấy ra nước ngoài.”

Khóe miệng Tần Mộ Mộ khẽ nở một nụ cười.

“Tam Thiệu thật là một ngày kiếm bạc tỷ, có thể đi mà không thể gọi điện thoại cho cậu à? Để ột mình cậu lo lắng thành ra như vậy.”

Phó Nhiễm thấy Tần Mộ Mộ không bình thường, cũng không giải thích thêm nữa, nhìn ra được Tần Mộ Mộ đang tức giận trong lòng không có chỗ phát tiết, động tác Minh Thành Hữu tao nhã bỏ chiếc bao tay duy nhất ra, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn về phía Tần Mộ Mộ.

“Tần tiểu thư nói đúng lắm, cũng cảm ơn cô đã nhắc nhở, xem như tôi là người luôn mơ hồ, không giống cô Tần đây, lúc nào cũng biết mình đang làm gì.”

Cố Lỗi vội vàng kéo cánh tay Tần Mộ Mộ, hạ thấp giọng nói với vẻ không hài lòng.

“Em nói cái gì thế? Thật vất vả mới ra ngoài ăn bữa cơm, vậy mà em cũng muốn nháo lên!”

Phó Nhiễm đưa tay tới cầm tay Tần Mộ Mộ đang nắm chặt chiếc đĩa .

“Mộ Mộ, đi toilet cùng tớ.”

Đúng lúc đó Cố Lỗi lại đưa tay giữ chặt bàn tay kia của Tần Mộ Mộ, kín đáo siết thật chặt, nhưng mà nụ cười trên mặt vẫn không giảm, hẩn tới gần Tần Mộ Mộ.

“Đừng nóng giận, chờ khi nào hết bận, thời gian tới anh sẽ đi hưởng tuần trăng mật cùng em, anh mỗi ngày đều chạy chỗ nọ chỗ kia ở bên ngoài cũng là để tốt cho chúng ta sau này.”

Tần Mộ Mộ không để lại dấu vết rứt tay lại, khéo miệng cô nâng lên ý cười, quay sang Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, tớ không sao, lúc ra ngoài có tranh cãi mấy câu với Cố Lỗi mà thôi.”

Trong lúc ăn cơm có cảm giác áp lực rất lớn, mặc dù có Cố Lỗi ở giữa điều chỉnh không khí, nhưng Phó Nhiễm cảm giác được giữa hai người đó có chuyện.

Sau khi tan cuộc trở lại trên xe, Minh Thành Hữu thấy cô ngồi bất động ở bên trong vị trí cạnh tài xế, hẩn tiến tới thắt dây an toàn cho cô.

“Nhà người ta có chuyện gì mà quan tâm hay sao?”

“Mộ Mộ cùng Cố Lỗi mới kết hôn có một tháng mà thôi.”

Phó Nhiễm không ngăn được cảm xúc.

“Có một lần, em còn thấy Cố Lỗi đưa phụ nữ đi khách sạn.”

Minh Thành Hữu chuẩn bị phát động động cơ, hẩn ‘oh’ một tiếng, âm điệu kéo dài giống như cũng cảm thấy khó có thể tin nổi.

“Bạn của em biết không?”

Phó Nhiễm thấy máy điều hòa bên trong xe tắt, đêm lạnh như nước, nhưng cũng không bật lên.

“Biết, em có nói cho Mộ Mộ.”

Minh Thành Hữu mở cửa sổ ra, mới vừa nãy có uống một chút rượu, lúc này trán đã rịn ra mồ hôi, hẩn đưa tay trái lên lau, khuôn mặt anh tuần hướng sang Phó Nhiễm, khéo miệng khẽ nhếch lên châm biếm.

“Phụ nữ bọn em gặp phải chuyện như vậy không phải đều sẽ giấu giếm sao?”

Phó Nhiễm lơ đãng.

“Em cảm thấy nếu Mộ Mộ biết sẽ tốt hơn, em không hy vọng cô ấy là người cuối cùng biết được sự thật.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu tràn đầy vẻ phức tạp.

“Nhưng chính là không thể bảo đảm, tất cả mọi người có thể có suy nghĩ này giống như em hay không?”

Phó Nhiễm trượt tay phải xuống thắt lưng, lúc này mới phát hiện ra Minh Thành Hữu đã giúp cô thắt dây an toàn.

“Mộ Mộ là bạn em, em hi vọng dù cho cô ấy có bị tổn thương, cũng có thể nhanh chóng tỉnh táo lại.”

Bàn tay Minh Thành Hữu gõ gõ ở trên tay lái, nét mặt Phó Nhiễm suy tư.

“Anh cũng thấy không được bình thường chứ?”

“Cô ấy là bạn em, lại nói có một số việc chúng ta cũng không cần biết, Cố Lỗi cũng là người như vậy, tóm lại.”

Minh Thành Hữu không nói tiếp nữa câu sau nữa, Phó Nhiễm cũng đoán được ý tứ trong lời của hắn.

Sau khi trở về, lên net, thấy Tần Mộ Mộ online, Phó Nhiễm gửi một tin nhắn, nhưng đợi mãi muện vẫn không thấy trả lời.

Buổi tối ngủ cũng không được sâu giấc, Phó Nhiễm thuộc về kiểu người trong lòng có chuyện thì ngủ sẽ không yên giấc, giống như tất cả đều là cơn ác mộng cuốn lấy, đột nhiên một hồi chuông điện thoại di động vang lên làm cô thức tỉnh, Phó Nhiễm chợt mở mắt ra, bên gối lại ướt sũng.

Cô đưa tay với di động, mở máy đưa lên bên tai.

“Alo.”

“Sao lại khóc?”

Minh Thành Hữu lo lắng hỏi.

Phó Nhiễm hít mũi một cái, đúng thật, nước mắt còn vương ở trên mặt chưa khô.

“Gặp cơn ác mộng.”

Minh Thành Hữu vẫn không rời giường, hần lười biếng lật người.

“Sao lại gặp ác mộng?”

“Tóm lại là không tốt chút nào.”

Trong lòng Phó Nhiễm vẫn còn sợ hãi, rút khăn giấy lau khóe mắt.

“Em nằm mơ thấy Mộ Mộ bị Cố Lỗi đẩy xuống lầu, em cùng Xèo Xèo đứng ở dưới ban công, hai người làm thế nào cũng không đỡ được cô ấy.”

Minh Thành Hữu cười cô suy nghĩ lung tung.

“Thì nói là em không nhớ anh, muốn anh ở đây, anh đưa một tay là có thể tiếp được.”

Đầu điện thoại bên kia lại như phảng phất truyền đến tiếng khóc lóc, trái tim Minh Thành Hữu trầm xuống, giống như dây đàn đang gảy thì đột nhiên có một bàn tay ghì chặt, dây đàn sắc bén cắm vào tay cảm thấy vô cùng đau đớn.

“Em tìm anh rồi, nhưng là tất cả mọi người nói cho em biết, anh, anh.”

Mặc dù là nằm mơ, nhưng Phó Nhiễm lại có cảm giác chân thật đến tận xương.

Bên đầu điện thoại kia cũng không có động tĩnh, một hồi lâu sau mới nghe được tiếng Minh Thành Hữu nói.

“Có phải nằm mơ thấy anh chết hay không?”

Trái tim Phó Nhiễm đột nhiên như bị xé nát thành vết thương đau đớn, từ bên tai lan tràn tới toàn thân, giọng Minh Thành Hữu mang theo nụ cười.

“Những thứ này đều là giấc mơ trái ngược, lúc anh còn nhỏ thường nằm mơ thấy cha mẹ anh chết rồi, đầu tiên cũng sẽ khóc, nhưng mẹ nói với anh, đổi lại bọn họ sẽ rất tốt, em ngay cả đứa bé cũng không bằng đấy.”

Phó Nhiễm bấu môi.

“Không ai nói với em những lời này.”

Vưu Chiêu Phúc cùng Thẩm Tổ Phân không giống như Lý Vận Linh, sẽ nhẫn nại dỗ dành đứa con bé bỏng.

“Được, bây giờ anh đã nói với em rồi, xem người này lớn như thế nào rồi còn khóc thành ra như vậy, không biết xấu hổ.”

Phó Nhiễm vén tóc ra sau tai.

“Hôm nay là Chủ nhật, cái người này chứ, sao gọi điện thoại tới sớm như vậy làm gì?”

“Không phải em nói anh mỗi ngày lúc sớm lúc muộn đều phải gọi điện thoại báo cáo cho em sao?”

Lúc ấy Phó Nhiễm thuận miệng nói vậy, không nghĩ tới Minh Thành Hữu lại cho là thật, cô lau sạch nước mắt, vén chân mỏng lên đứng dậy.

“Mẹ anh không sao chứ?”

“Không có việc gì, lo lắng nên có chút tức giận.”

“Đều là tại anh.”

Phó Nhiễm lăm bầm, đeo dép đi về phía tủ treo quần áo.

Bên trong phòng làm việc không rộng lắm, nhưng đôi lúc lại thấy trống trải, dần dần, Phó Nhiễm lại thấy Minh Thành Hữu mang từng món đồ đặt ở trong phòng, đầu tiên là lắp thêm máy vi tính trong phòng làm việc của cô, lại kê ghế sa lon không thoải mái, rồi còn dứt khoát cho người đưa bàn làm việc đến. Giá sách của Phó Nhiễm bị hất mạnh mẽ chiếm một nửa, thậm chí Minh Thành Hữu nói tới đây làm việc cùng cô mấy ngày.

Các vũ sư của phòng làm việc thường đem Phó Nhiễm ra nói giỡn, nói cô có khả năng điều khiển được chồng, có thể thu phục hần đường đường là một Minh Tam Thiếu trở nên ngoan ngoãn.

Nếu như mỗi ngày đều ‘thuận gió xuôi nước’ trôi qua, chính là vui mừng lớn nhất của Phó Nhiễm.

Minh Thành Hữu nhíu chặt mày nhìn về phía máy tính, Phó Nhiễm hết bận công việc thu thập xong đồ chuẩn bị về. Thời tiết tháng 6 không có cảm giác lạnh, Phó Nhiễm rón rén đi tới trước bàn làm việc của Minh Thành Hữu, đồ hất mang tới nhiều, lại toàn là đồ lớn, ban đầu chỗ này đặt ghế sa lon cùng khay trà cũng bị mang đi.

Hai tay Phó Nhiễm chống trên mép bàn, lòng bàn tay nâng lên, nở nụ cười.

“Tan việc chưa?”

Minh Thành Hữu cũng không ngẩng đầu lên.

“Đợi lát nữa.”

“Oh.”

Phó Nhiễm xoay người chuẩn bị trở lại trước bàn của mình, ánh mắt liếc về Minh Thành Hữu đang vẫy vẫy tay với cô.

“Tới đây.”

Phó Nhiễm vòng qua mép bàn đi tới bên cạnh Minh Thành Hữu, cánh tay hất ôm chặt hông cô để cô ngồi trên chân mình. Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn theo ánh mắt của hần nhìn tới máy tính, từng chuỗi con số cô xem không hiểu. Một tay Minh Thành Hữu chống cằm, ngón tay thỉnh thoảng gõ gõ mấy cái thật nhanh ở bàn phím, Phó Nhiễm chỉ sợ quấy rầy đến hần, giữ nguyên tư thế ở trong lòng ngực hần không nhúc nhích.

“Buổi tối muốn ăn gì?”

Bên tai đột nhiên truyền đến câu hỏi, Phó Nhiễm nghiêng đầu thấy Minh Thành Hữu hết sức chăm chú nhìn vào máy tính chăm chăm, giống như người vừa mở miệng không phải là hần.

“Tùy thôi.”

Cô đáp lại. Minh Thành Hữu tiến tới hôn lên mặt cô.

“Chờ anh, xong ngay thôi.”

Ước chừng nửa giờ sau, Minh Thành Hữu tắt máy tính, hần mệt mỏi gục mặt dựa trên vai Phó Nhiễm. Ngón tay cô hơi lạnh khẽ xoa xoa huyết Thái Dương của hần, ánh mắt lướt qua đỉnh đầu Minh Thành Hữu nhìn ra ngoài, ngoài cửa sổ sớm đã tối lại, đèn rực rỡ mới bật lên, trong lòng yên lặng không hiểu tại sao có cảm giác rất buồn bã.

Mi mắt Minh Thành Hữu khẽ run run, hần mở to mắt.

” Bây giờ rồi?”

“Gần 8h thôi.”

Ngón tay Minh Thành Hữu xoa giữa hai đầu lông mày.

“Tại sao không gọi anh?”

“Mệt lắm phải không? Em thấy gần đây tinh thần anh không được tốt.”

Bàn tay Phó Nhiễm phủ lên mặt của hắn, tựa hồ rất gầy.

“Đi thôi, em cũng đói bụng.”

Minh Thành Hữu rất nhanh đưa tay kéo cô đứng dậy, Phó Nhiễm đi tắt đèn. Hai người đan chặt mười ngón tay đi xuống lầu, thời tiết này, đặc biệt là ban đêm mà đi bộ trên đường thì cực kỳ thoải mái.

Cũng không ai mở miệng trước, Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm đi tới trước xe, suy nghĩ một chút, hắn lấy chìa khóa xe nói.

“Chúng ta đi qua kia đi.”

“Được.”

Chỗ ăn cơm cách FU không xa, sau khi hai người quay lại, Minh Thành Hữu muốn đưa Phó Nhiễm về. Cô lấy chìa khóa xe từ trong túi xách ra.

“Anh bận rộn cả ngày làm việc lo về đi, về đến nhà báo cáo cho em biết là được.”

Hắn ghé sát tới hôn lên trán cô, Phó Nhiễm mở cửa xe ngồi vào. Cô khởi động xe rồi đi, ở trong kính chiếu hậu thấy xe Minh Thành Hữu chậm rãi chạy ra khỏi bãi đậu xe. Phó Nhiễm mở nhạc lên, cảm giác bả vai ê ẩm, bàn tay đập nhẹ mấy cái lên lái xe. Ánh mắt vô thức nhìn về phía kính chiếu hậu, vừa thu hồi tầm mắt, đột nhiên nhìn thấy chiếc xe thể thao màu đen tăng tốc rất nhanh như con ngựa bất kham.

Phó Nhiễm sợ tới mức toát ra mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng, cô vội vàng đánh tay lái, ánh mắt nhìn qua, xe của Minh Thành Hữu đã lướt qua làn đường giảm tốc, mắt không chế vọt tới đâm vào cây xanh.

Phanh ——

Âm thanh vô cùng chói tai truyền đến như đâm thủng màng nhĩ, Minh Thành Hữu dường như không kịp phanh xe. Trong nháy mắt, Phó Nhiễm cảm thấy chân tay lạnh như băng, cô nhanh chóng tăng tốc độ lái xe chạy tới, không đợi xe dừng hẳn liền đẩy cửa xe ra bị té xuống.

Phó Nhiễm cố nén đau bò dậy, rất nhanh bàn tay liền như bay đến bên ghế lái.

“Thành Hữu!”

Minh Thành Hữu còn chưa tỉnh lại, mặt gục lên túi khí an toàn phồng lên, màu đỏ của máu chảy từ trên trán chảy xuống. Phó Nhiễm chưa hết hoảng hốt, hai tay đưa vào cửa sổ xe túm lấy cánh tay của hắn.

“Thành Hữu, anh đừng làm em sợ.”

Minh Thành Hữu ngược mặt lên, khẽ rên lên vì đau, bàn tay phủ lên trán. Phó Nhiễm vội vàng mở cửa xe, cởi dây an toàn ra thay hắn, sau đó đỡ hắn ra khỏi ghế lái.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Máu đỏ thấm chảy xuống mắt và khuôn mặt, chảy xuống đến cổ và trước ngực, Minh Thành Hữu ý bảo Phó Nhiễm cầm chai nước suối, tiện tay muốn lau vết thương.

“Không được.”

Phó Nhiễm vội đè tay Minh Thành Hữu lại, cũng kéo hắn vào bên trong xe của mình.

“Em đưa anh đi bệnh viện.”

Minh Thành Hữu lui người về phía sau nằm, mắt nhắm lại.

“Làm sao anh lái xe như vậy?”

Ánh đèn bên trong xe phản chiếu ánh mắt tăm tối của Minh Thành Hữu.

“Công ty có nhiều việc quá, nên lúc này có chút lơ đãng.”

Phó Nhiễm không hỏi nhiều nữa, cô chuyển tâm lái xe tới bệnh viện. Trên đường đi Minh Thành Hữu mở mắt ra.

“Đưa anh trở về Trung Cảnh Hào Đình thôi.”

“Không được, anh cần phải đi bệnh viện kiểm tra.”

Minh Thành Hữu rút khăn ướt lau tay.

“Tự anh biết rõ, đi bệnh viện còn phải đến tối muộn mới có thể về nhà. Trên trán không có gì to tát, chỉ là không cẩn thận va vào tay lái thôi.”

Hắn kiên trì muốn Phó Nhiễm lái xe trở về Trung Cảnh Hào Đình, Phó Nhiễm cẩn thận kiểm tra, thấy vết thương trông như không còn chảy máu nữa, cũng không đi bệnh viện theo ý của Minh Thành Hữu.

Sau khi đến Trung Cảnh Hào Đình, Phó Nhiễm tìm hòm thuốc nhỏ sơ cứu qua loa cho hắn. Dù là một vết thương thật nhỏ, người mà mình quan tâm bị thương, nhìn qua cũng sẽ cảm thấy đau lòng.

Minh Thành Hữu cầm bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của Phó Nhiễm, đem băng gạc dùng xong bỏ trên bàn.

“Em run cái gì mà run?”

“Em sợ.”

“Không có việc gì.”

Minh Thành Hữu sờ đầu mình giống như băng bó thành cái bánh chưng.

“Đây không có xảy ra chuyện gì chứ?”

Phó Nhiễm đứng dậy dọn dẹp, đi vào phòng tắm rửa tay.

Nước chảy xuống mu bàn tay, trong tức khắc có thể nhìn thấy nước chảy thành từng dòng màu đỏ nhạt thuận theo kẽ tay chảy vào bên trong bồn rửa tay hạng sang, trong cánh mũi vẫn còn lưu mùi tanh, hai mắt Phó Nhiễm dần dần đỏ hoe, rửa mặt xong trở lại phòng.

Minh Thành Hữu ngửa mặt nằm ở trên giường, cô đi tới, tắt chiếc đèn bằng thủy tinh, chỉ để lại chiếc đèn ngủ trên tường sáng.

Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm để cô ngồi ở mép giường, gối đầu lên chân của cô.

“Trở về đi, ngày mai còn phải đi làm.”

“Em ngồi lại cùng anh.”

Ngón cái hắn vuốt ve lòng bàn tay Phó Nhiễm, mang theo sự trêu chọc thấy ngứa. Bàn tay Phó Nhiễm xuyên qua sợi tóc màu đen của Minh Thành Hữu, khoé mắt hắn nâng lên ý cười, vỗ vỗ mặt cô.

“Đã dọa em rất sợ sao?”

Phó Nhiễm cầm tay hắn, đem lòng bàn tay Minh Thành Hữu áp lên khuôn mặt của mình. Cô hé miệng cắn ngón tay hắn.

“Về nhà đi, trầy da một chút thôi mà.”

Phó Nhiễm thấy bộ mặt hắn mệt mỏi, dặn dò hắn mau đi nghỉ ngơi xong, lúc này mới cầm túi xách lên rời đi.

Lầu dưới rất nhanh truyền đến tiếng xe hơi khởi động máy, Minh Thành Hữu cố nén sự mệt mỏi lấy di động ra.

Đầu điện thoại bên kia không để hắn đợi lâu như thường lệ.

“Alo, Thành Hữu!”

Minh Thành Hữu chỉ nói một câu.

“Ứng Nhụy, em trở về đi.”

Sáng sớm hôm sau Phó Nhiễm gọi điện thoại, Minh Thành Hữu cũng tới FU, chính mắt thấy hấn không có việc gì cô mới yên tâm.

Ngày thứ hai băng gạc trên đầu liền bị hấn lấy ra, sai bác sĩ gia đình tới Trung Cảnh Hào Đình xử lý xong. Sau đó Minh Thành Hữu ra cửa, trên đường nhận được điện thoại, Minh Thành Hữu tiến vào gara xe.

“Em đến khách sạn chờ anh, không được về nhà.”

Thần sắc hấn lạnh lùng lái xe đi ra ngoài, tới khách sạn trước cả Vưu Ứng Nhụy. Vưu Ứng Nhụy tìm đến số phòng Minh Thành Hữu cho, cô đi lại một hồi nên khó nén kích động, thấy trên trán Minh Thành Hữu bị thương, cô bỏ lại hành lý chạy đến.

“Thành Hữu, anh làm sao vậy?”

Minh Thành Hữu lướt qua bên cạnh cô, ngồi vào chỗ của mình trên ghế sa lon.

“Ứng Nhụy, không phải là em muốn kết hôn cùng anh sao?”

Vưu Ứng Nhụy ngẩn ra, ánh mắt mang theo vẻ do dự.

“Thành Hữu?”

“Em sẽ không hối hận chứ?”

Vưu Ứng Nhụy lắc đầu không chút do dự.

” Em không hối hận.”

Minh Thành Hữu móc điều thuốc thơm ra kẹp ở trong tay, bàn tay bên kia cầm cái bật lửa bạch kim đóng đóng mở mở phát ra tiếng lạch cạch, hấn đưa tay chỉ lên bàn trà.

“Ký hết những văn kiện kia đi.”

Vưu Ứng Nhụy đặt túi xách xuống, ngồi xổm người trước bàn trà, tiện tay cầm phần tài liệu lên xem.

“Những thứ này là gì vậy?”

“Em ký hết những văn kiện này đi, anh sẽ bảo luật sư làm thủ tục kết hôn cho chúng ta.”

Minh Thành Hữu đưa điều thuốc lên khước miệng, muốn đốt, nhưng nghĩ tới điều gì đó lại thu tay lại. Nhưng trong lòng cảm thấy thật sự rất phiền não, vẫn châm thuốc hút.

Vưu Ứng Nhụy vui vẻ cầm bút ký tên, lấy con dấu từ trong túi xách của mình ra. Minh Thành Hữu tiện tay lấy ra một cái hộp ném qua.

“Dùng cái này đi, về sau chuyện của công ty em cũng nên xử lý.”

“Được.”

Cô vui sướng lên tiếng, ánh mắt nhanh chóng nhìn văn kiện rồi ký tên. Văn kiện chồng chất trên bàn cao cỡ nửa người, Minh Thành Hữu bảo cô ký tên vào.

“Thành Hữu, còn đây là gì vậy?”

“Một ít thủ tục sang tên bất động sản, còn có anh một chút tài sản ở dưới.”

“Cái này không được.”

Vưu Ứng Nhụy cuống quýt xua tay.

“Em không muốn tài sản của anh.”

Minh Thành Hữu bị sặc khói trong miệng, hắt khế nhứ mảy, ánh mắt khế nâng lên sau đó nhìn thẳng vào mắt cô.

” Ứng Nhụy, hai năm gian khổ nhất của anh là em giúp anh vượt qua. Sau khi chúng ta kết hôn, anh muốn tặng cho em nhiều thứ giá trị hơn. Những thứ này bảo đảm là sẽ đưa cho em, mau ký tên đi.”

Vưu Ứng Nhụy do dự nắm cây bút, Minh Thành Hữu cầm văn kiện phía trên lên đưa cho cô.

“Thành Hữu, cảm ơn anh.”

Minh Thành Hữu dùng sức hút điều thuốc, cảm giác trong tim co quắp rất đau đớn. Ban đầu Vưu Ứng Nhụy còn có thể lật xem, bất đắc dĩ thật sự là văn kiện quá nhiều.

Lúc đầu cô còn cầm lật xem, về sau do văn kiện quá nhiều, nên cuối cùng chỉ nhìn đến chỗ mình cần phải ký, trực tiếp viết tên lên.

“Thành Hữu.” Bàn tay cô đang ký tên bỗng dừng lại, ngẩng mặt lên nói. “Anh cùng cô ta, muốn kết thúc rồi sao?”

Minh Thành Hữu nghiêngMi người đứng dậy, đem tàn thuốc trong tay còn dư lại hung hăng dập tắt trong gạt tàn thuốc.

Ánh mắt nhìn qua chống lại Vưu Ứng Nhụy, sương trắng lượn lờ giữa không gian, khiến người khác không thể nhìn thấu hắt đang giấu vẻ lạnh lùng trong đáy mắt.

“Đúng, trò chơi kết thúc rồi, anh không muốn tiếp tục nữa, quá mệt mỏi.”

Hắt tỉ mỉ bày ra một tấm lưới, rốt cuộc, hôm nay đã muốn thu về.

105. Chương 105

Chương 105: Ném giấy đăng ký kết hôn

Vừa đúng Chủ nhật, giữa tháng 6 thời tiết rất thoải mái làm người ta chỉ muốn lười biếng ở trong nhà, thỉnh thoảng đi ra ngoài đi dạo phố hay xem phim một chút, cuộc sống như một bản thức ăn nhiều hương vị, phải ném thử mới biết.

Minh Thành Hữu bị Phó Tụng Đình lôi kéo đánh cờ trong phòng khách, hắt nắm con cờ trong tay, ánh mắt rơi vào bóng dáng Phó Nhiễm đang không ngừng bận rộn.

Phó Tụng Đình ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn.

“Thành Hữu, hôm nay cậu không có tâm trạng ở đây, thua liền ba ván rồi.”

Minh Thành Hữu cầm con cờ trong tay tìm đúng chỗ trống để đặt vào.

“Là kỳ nghệ của ngài quá giỏi, con không theo được.”

Phó Nhiễm ở phòng bếp giúp đỡ Phạm Nhân, đeo chiếc tạp dề sặc sỡ, bóng dáng bận rộn đi qua đi lại như con thoi.

Phó Tụng Đình thử dò xét.

“Thành Hữu, lúc trước cậu cùng Tiểu Nhiễm đã từng có hôn ước, lần này tiếp tục lại mà nói.”

Minh Thành Hữu sao có thể không nhận ra ý tứ trong lời nói của Phó Tụng Đình, trong cổ họng của hắt như mắc vật gì đó, ánh mắt nhìn phần lưng Phó Nhiễm chằm chằm.

“Chúng con muốn tiếp tục một thời gian, sau đó chọn ngày kết hôn.”

“Như vậy là tốt nhất.”

Ăn cơm xong cùng Phó Nhiễm rời khỏi Phó gia đi ra ngoài xem phim điện ảnh, sau 2 tiếng, Minh Thành Hữu dừng xe trước cửa một cửa hàng tạp hóa lớn, dắt Phó Nhiễm đi vào mua đồ.

Phó Nhiễm đẩy một chiếc xe đẩy, Minh Thành Hữu vòng tay qua từ phía sau ôm cô vào trong ngực, bước chân hai người cùng đi về phía trước.

Phó Nhiễm ở trước giá hàng chọn đồ, người đàn ông phía sau im lặng đi cùng, đi qua nơi bán rau, Minh Thành Hữu ý bảo Phó Nhiễm đi tới.

“Tối nay làm một bữa cơm cho anh chứ?”

“Nói giống như em chưa nấu cho anh ăn bao giờ.”

Phó Nhiễm đẩy xe tới trước giá hàng.

“Ở nhà em, không phải là em vẫn thường nấu cho anh ăn sao?”

“Cái này không giống nhau.”

Minh Thành Hữu tiện tay cầm lên một củ từ bỏ vào xe đẩy.

“Tối nay em chỉ nấu cho riêng anh.”

Phó Nhiễm chọn lựa mấy thứ mà thường ngày Minh Thành Hữu thích ăn, lại đi mua một ít hải sản và thịt, bởi vì là Chủ nhật, người bên trong siêu thị đông đúc chen lấn, xe đẩy cũng không qua được chỗ rẽ, Minh Thành Hữu đưa hai cánh tay ôm chặt Phó Nhiễm vào trong ngực, động tác rất tự nhiên, thỉnh thoảng sẽ cúi đầu nói vài lời với cô.

Sau khi thanh toán hết những đồ đã mua rồi đi ra ngoài, mười ngón tay đan xen, giống như là thông qua nhịp đập của trái tim, hai ngón áp út kề nhau thật chặt.

Lúc trở lại Trung Cảnh Hào Đình không coi là sớm, Minh Thành Hữu đem mấy thứ đặt ở phòng bếp, lại đi vào trong phòng chiếu phim chọn vào đĩa phim.

Gần đây hắn giống như rất dễ mệt mỏi, chỉ mới gần mười phút, Minh Thành Hữu gối đầu lên vai Phó Nhiễm dần dần cảm thấy nặng trĩu. Nội dung phim đã xem qua, có vẻ như Minh Thành Hữu lại quên mất, mới có thể chọn lại đĩa phim này.

Hắn cảm thấy chỉ mới khép hờ mắt một lúc, mở mắt ra lại phát hiện bên trong phòng chiếu phim không có một bóng người. Trên người có chiếc áo khoác được Phó Nhiễm đắp lên cho hắn.

Kéo rèm cửa sổ ra, phía ngoài là một khoảng tối lặng lẽ không có tiếng động tốc độ nhanh chóng trùm xuống, không cho người khác có thời gian thích ứng.

Minh Thành Hữu đứng dậy, trong màn hình chiếu phim từng hình ảnh màu sắc sắc sỡ chiếu trên mặt. Hắn mở đèn, gần như ánh đèn chói mắt làm hắn khó chịu nheo con ngươi lại, Minh Thành Hữu tắt máy chiếu cùng đèn, lúc này mới đi ra ngoài.

Bóng dáng cao to đi xuống cầu thang, hắn có thể nghe được bên trong phòng bếp phát ra tiếng vang, sau đó là tiếng lật xào. Minh Thành Hữu đi tới cửa, một hình ảnh yêu thích đập vào mắt.

Minh Thành Hữu khoanh tay ở trước ngực, thân thể nghiêng qua dựa vào khung cửa.

Phó Nhiễm đem món ăn xo trút vào đĩa, xoay người, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng trong tầm mắt, gần như muốn thốt tim.

Cô bình tĩnh trở lại.

“Làm em hoảng hồn, sao một chút tiếng động cũng không có?”

Minh Thành Hữu nhận lấy đĩa đồ ăn trên tay cô, đặt lên trên bàn.

“Anh giúp em.”

“Còn có hai món ăn nữa là xong, anh đi xem tivi chút đi.”

Minh Thành Hữu không đi, duy trì tư đứng ngay cửa như lúc này, Phó Nhiễm đứng trước kệ bếp rửa rau, bóng lưng hơi nghiêng về phía trước, nước chảy màu trắng chảy xuống, bàn tay cô rửa rau thành thạo.

“Phó Nhiễm?”

Cô tắt vòi nước, để nước nhỏ giọt cho khô sau đó quay đầu lại.

“Sao vậy?”

Dầu ăn trong nồi đã sôi, trong lúc chờ đợi, giọng nói của Minh Thành Hữu vang vọng bên trong phòng bếp.

“Sau này em kết hôn, có phải cũng sẽ làm cơm như vậy hay không?”

Phó Nhiễm đem nhánh gừng nhỏ đã xắt bỏ vào trong nồi cùng thịt đinh, cô cũng không quay lại, giọng nói xen lẫn tiếng cười.

“Nếu sau khi kết hôn, em sẽ dạy anh làm. Thứ 3 – 5 -7 em vào bếp, còn thứ 2 – thứ 4 – thứ 6 đến lượt anh. Chủ nhật có thể đi ra ngoài ăn bữa tiệc.”

Thấy Minh Thành Hữu còn đứng ở cửa, Phó Nhiễm xua tay.

“Đi ra ngoài đi, lát nữa là xong thôi.”

Phó Nhiễm cho đồ ăn vào nồi, cả người lui về phía sau. Minh Thành Hữu ôm hông cô từ phía sau, cô gỡ tay hần xuống.

“Đừng đứng ở đây vướng chân vướng tay, thật ra em sợ nhất là lúc này, lúc vừa mới bắt đầu học nấu ăn hận không thể chạy ra khỏi phòng bếp, cảm giác dầu sẽ bắn ra.”

Phó Nhiễm đi tới, dùng đũa đảo đều thức ăn.

“Anh nghĩ da em dày không sợ phỏng?”

Nửa phút sau cô mới có phản ứng. “Anh mới là da dày đó.”

Minh Thành Hữu ôm lấy cô một lần nữa, tiếng than nhẹ truyền vào trong tai Phó Nhiễm.

“Anh nói một câu em nhất định cãi lại một câu. Lúc nào em mới có thể thuận theo anh một lần đây?”

Môi Phó Nhiễm nở nụ cười.

“Anh cũng không chịu nhường nhịn em lần nào. Hơn nữa, nhường nhịn không phải là điều đàn ông nên làm sao?”

Minh Thành Hữu tìm ra chai rượu Laffey của Pháp năm 1982 từ bên trong tủ rượu ở phòng khách, vừa đúng lúc Phó Nhiễm từ phòng bếp ra ngoài.

“Không phải anh nói muốn kiêng rượu sao?”

“Anh cai rượu trắng.”

Minh Thành Hữu lấy cái ly ra, ánh mắt nhìn chất lỏng màu đỏ sẫm rót từ từ đầy miệng ly. Phó Nhiễm cúi tạp dề ra.

“Đồ ăn gia đình phù hợp với rượu đỏ?”

Minh Thành Hữu cười ôm cô ngồi xuống.

“Phó Nhiễm, chúng ta uống chút rượu, rồi em nhảy một bài cùng anh.”

Phó Nhiễm nhận lấy ly rượu từ trong tay hần, khẽ uống một chút, mùi rượu lưu luyến ở trong miệng, kèm thêm cảm giác say lòng người. Cô khẽ nhếch môi, khiến rượu theo đầu lưỡi chảy xuống dạ dày. Bọn họ ngồi đối diện nhau, Minh Thành Hữu lại rót đầy ly cho cô. Phó Nhiễm không biết hôm nay là ngày gì vui mà Minh Thành Hữu khui rượu ăn mừng.

Ngược lại, bữa cơm này Minh Thành Hữu ăn rất nhiều, mỗi món ăn đều ném qua. Phó Nhiễm muốn dọn bàn, Minh Thành Hữu cầm ly rượu lên kéo cô đi ra phòng khách.

Hồ bơi ngoài trời ở nằm một bên cửa sổ sát đất, sóng gợn lăn tăn được gạch men sứ lát dưới đáy màu xanh tôn lên trông thật nổi bật, sóng sánh trong suốt truyền vào trong nhà qua cửa kính.

Bên kia là khu trồng hoa, từng khóm hoa xinh đẹp vừa nở vươn ra.

Một con đường nhỏ vắt ngang ở chính giữa, chia không gian hai bên đều nhau.

Minh Thành Hữu bật nhạc lên, Phó Nhiễm uống chút rượu, sắc mặt ửng hồng, đứng trước ghế nằm ở bể bơi.

“Em không thay y phục.”

“Cũng không phải là cuộc thi thật, hai người chúng ta nhảy.”

Minh Thành Hữu đi tới kéo tay cô, Phó Nhiễm nhìn bóng dáng hai người phản chiếu trong bể bơi. Cô bước lướt qua, người đàn ông ôm eo của cô, vũ khúc phối hợp vòng quanh cảm xúc thật mãnh liệt.

Ánh trăng mờ lung chiếu vào trong nước, bên tai có thể nghe được tiếng giày dẫm lên mặt đất phát ra tiếng vang lộp xộp. Ngoại trừ lần đánh cược vào hai năm trước, Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm vẫn là lần đầu tiên nhảy cùng nhau. Cô thường luyện tập ở phòng làm việc, nên sẽ không xảy ra sai sót, khó được nhảy cùng Minh Thành Hữu cũng là một cao thủ khiêu vũ, tư thế phối hợp cùng động tác biểu cảm đều rất đẹp.

Phó Nhiễm dang hai chân ra trước, sắc mặt Minh Thành Hữu kiên quyết căng thẳng, đường cong hấp dẫn mê người, Phó Nhiễm khẽ định thần lại, không biết là uống rượu vì nguyên nhân gì, lại có mùi thơm say mê trong đó như thế.

Một đoạn nhạc chấm dứt.

Toàn thân Phó Nhiễm đầy mồ hôi, Minh Thành Hữu rót đầy ly rượu đưa cho cô. Đường như Phó Nhiễm không chút do dự, uống một hơi cạn sạch.

Hai chân cô mềm nhũn ngã xuống ghế nằm bên cạnh, ánh mắt vì uống rượu mà lộ vẻ mê ly.

Hai tay Minh Thành Hữu chống ở bên người Phó Nhiễm, dần dần hạ thấp người xuống, trong mắt hừng hực khí thế lan tràn tới hạ thân, Phó Nhiễm mặc áo sơ mi, lồng ngực phập phồng kịch liệt, như muốn bật ra mấy nút áo. Hắn đứng ở bên cạnh Phó Nhiễm, kéo tay cô đặt trên môi khẽ hôn, đầu lưỡi hắn ướt át gặm cắn môi cô lúc nhẹ lúc mạnh.

Trong nháy mắt, Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên, Phó Nhiễm nhìn thấy mu bàn tay mình có mấy dấu răng rõ ràng. Hắn giữ chặt cổ tay kéo cô đứng dậy, vì Phó Nhiễm đứng dậy quá mạnh mà đụng vào ngực Minh Thành Hữu, hắn thuận thể quay một vòng, đè Phó Nhiễm ngã xuống bể bơi.

Nước ngập qua đầu, cô không chút nghĩ ngợi ôm chặt cổ Minh Thành Hữu. Một tay hắn nắm chặt lan can bên bể bơi, một tay kia đem Phó Nhiễm nâng lên trên mặt nước.

Cô uống một ngụm nước, hai tay giữ ven bờ không ngừng ho khan. Ngón tay Minh Thành Hữu kéo áo cô ra, Phó Nhiễm mặc quần jean, hai tay hắn xoa nắn ngực cô, giọng nói khàn khàn bên tai Phó Nhiễm.

“Em đã chuẩn bị xong chưa? Bây giờ anh rất muốn em.”

Lời nói mờ ám như thiêu đốt phả vào làm hai bên má cô đỏ bừng.

Ngón tay Minh Thành Hữu dờ xuống eo cô, nhẹ nhàng cởi khuy quần Phó Nhiễm ra, một tay hắn ôm eo Phó Nhiễm nhấc cô lên, một tay kia nhẹ nhàng cởi quần cô xuống đầu gối. Mặc dù nhiệt độ nước trong bể bơi ổn định, nhưng dù sao thời tiết tháng 6 vẫn còn chút se lạnh.

Chẳng qua là giữa hai người đang tràn đầy nóng bỏng như vậy, sớm đã làm cho nước như muốn sôi trào.

Minh Thành Hữu hôn sau lưng Phó Nhiễm, quần jean cùng quần lót trôi lơ lửng ở trên mặt nước.

Hai năm qua thân thể của cô không có tiếp nhận người đàn ông nào khác ngoại trừ hắn. Hai tay Phó Nhiễm khấn trương nắm ngực trên lan can, theo động tác chậm rãi tiến về phía trước của Minh Thành Hữu. Mười

ngón tay cô ra sức nắm giữ biến thành màu trắng xám, gân xanh nổi lên mu bàn tay, trán cũng rỉ mồ hôi rịn.

Minh Thành Hữu khéo léo hôn lên vành tai cô.

“Thả lỏng, đừng khấn trương.”

“Đau!”

Đột nhiên cất giọng, có cảm giác đau đớn thảm thiết, hai tay Phó Nhiễm vẫn giữ ở trên lan can. Nước trong bể bơi bị tác động thành sóng gợn li ti đập tới ngực cô, vài gợn trực tiếp dội vào miệng cô. Tay chân truyền đến cảm giác khó chịu mãnh liệt, mười ngón tay cô vẫn nắm chặt trên mặt đá cẩm thạch.

Minh Thành Hữu cố gắng làm động tác chậm lại, Phó Nhiễm càng nắm chặt hơn, cảm giác móng tay như muốn gây lìa, thân thể đắm chìm trong nước càng ngày càng nóng.

Minh Thành Hữu đè ép sau lưng cô, như hận không thể nghiền nát cô giữa lồng ngực và thành bờ.

Sau một lúc lâu, Minh Thành Hữu vỗ vỗ lên vai cô.

“Chúng ta lên phòng.”

Không để ý quần áo xốc xếch, Minh Thành Hữu ôm lấy Phó Nhiễm đi về phía lầu hai, đẩy cửa phòng ngủ ra để cho cô đi tắm trước. Hai chân Phó Nhiễm run rẩy, phải dựa vào vách tường mới có thể đi được. Lúc đi ra, trong phòng tối đến nỗi đưa tay ra không thấy được năm ngón, Phó Nhiễm nào biết công tắc điện ở đâu, tay còn chưa lần tìm thì bị Minh Thành Hữu chộp vào trong lòng bàn tay.

Cô mặc áo ngủ, Minh Thành Hữu ôm cô lên trên giường xé rách. “Làm điều thừa.”

Phó Nhiễm không ngăn lại, thân thể đi theo cảm giác, tâm tình cũng không thấy bài xích, thân thể vừa tiếp xúc ở ven bể bơi. Cô vươn tay mới sờ lên người hấn cũng không mặc quần áo.

“Anh tắm ở đâu?”

“Ở bên kia.”

Minh Thành Hữu vui mặt vào cổ cô.

“Ai giống như em giả vờ nghiêm chỉnh, ra ngoài còn mặc áo ngủ.”

Phó Nhiễm cãi lại.

“Ai lại không đứng đắn giống như anh, từ sáng đến tối trong đầu chỉ nghĩ tới.”

Minh Thành Hữu ra sức đè lên người cô, hung hăng hôn lui người về phía sau, giọng khàn khàn mở miệng nói ở bên tai cô.

“Phó Nhiễm, anh muốn em hai năm. Nếu trong đầu cả ngày chỉ nghĩ tới việc này, anh đã sớm bắt em lên giường.”

Cô vươn tay ôm cổ Minh Thành Hữu, kéo người hấn xuống thấp chủ động hôn lên. Chiếc giường Kingsize khá lớn, bàn tay Minh Thành Hữu mơn trớn mắt cá chân Phó Nhiễm, cô rất nhạy cảm, ở phía dưới người hấn run lấy bầy, gối chăn đã bị vo viên thành một đống. Minh Thành Hữu tiện tay kéo cái gối đệm đặt sau lưng Phó Nhiễm.

Nếu như nói hai người yêu nhau cũng cần thời gian mà nói. Đối với Phó Nhiễm, cô nơm nớp lo sợ giấu trong lòng thật vất vả mới thể hiện ra, đem nay chính là cơ hội tốt nhất.

Từ trước tới giờ cô luôn cẩn thận coi tình cảm như một miếng băng mỏng, trước kia không thể thổ lộ tình cảm với Minh Thành Hữu bởi vì cho tới giờ Minh Thành Hữu cũng không có ý muốn giao trái tim hấn cho cô.

Mà trong lúc này, Phó Nhiễm tin tưởng mình không nhìn lầm.

Cảm giác tỉnh táo đến cực điểm, không còn cảm giác đau đớn vừa rồi. Cô từ từ quen dần, toàn thân trở nên nóng rực. Hai tay Phó Nhiễm xuôi bên người muốn ôm hấn, Minh Thành Hữu cầm tay cô để cô khoác

lên hông hấn. Động tác lên xuống của Minh Thành Hữu không ổn định, có lúc thích hợp sẽ ngừng nghỉ như không muốn tới quá nhanh. Phó Nhiễm khép mắt lại, giọng nói vỡ vạc, hoàn toàn không thể nói lên được điều gì.

Đột nhiên Minh Thành Hữu ra sức ôm lấy cô, Phó Nhiễm chỉ cảm thấy có loại thoải mái không nói lên được từ lòng bàn chân chạy lên tới óc. Trước mắt có chút choáng váng mê hoặc, đụng vào không thấy rõ vẻ mặt cô, hai cánh tay hấn ôm bả vai cô, dùng sức gắt gao. Phó Nhiễm đau cuộn người lại, dường như Minh Thành Hữu đang cô gắng chịu đựng điều gì đó, thân thể run rẩy dữ dội, hai hén ngực kề nhau có thể cảm thấy tim đập hấn đập rối loạn mà kịch liệt.

Sau một lúc, sức lực hấn ôm cô mới hơi buông ra.

“Anh cho là, anh muốn chết ở trên người em.”

Nói chuyện thật là dễ tiện.

Phó Nhiễm khẽ đẩy hấn một cái, Minh Thành Hữu lại không chịu xuống khỏi trên người cô, Phó Nhiễm mệt mỏi cũng lười phản ứng nữa, chẳng qua là cảm thấy hấn rất nặng, ép tới làm cô sắp không thở nổi.

Minh Thành Hữu lật người đi xuống giường, vào phòng tắm tắm rửa xong, khi trở lại đã mặc xong áo ngủ, hấn ôm Phó Nhiễm vào phòng tắm, cô lại mệt mỏi buồn ngủ.

Sau khi rửa sạch cho cô xong đi ra ngoài, hai người ôm nhau ngủ ở trên giường, thật ra thời gian vẫn còn sớm, Phó Nhiễm nằm ở giữa hai chân Minh Thành Hữu, dựa nửa người trên vào hấn. Bên trong gian phòng mở TV, Phó Nhiễm đoạt lấy chiếc điều khiển ti vi chuyển kênh khác, Minh Thành Hữu cũng không tranh giành với cô như mọi khi.

Hấn ôm eo Phó Nhiễm, ôm cô nhấc lên trên. Phó Nhiễm ngồi giữa đùi hấn, vuốt ve cánh tay Minh Thành Hữu.

“Tại sao anh mặc áo ngủ còn em lại không mặc gì?”

“Y phục của em không phải bị rớt ướt hết rồi sao?”

Phó Nhiễm lười kéo cánh tay của hấn.

“Em sẽ mặc áo của anh.”

Minh Thành Hữu cười ôm chặt cô, tì cằm lên đỉnh đầu cô khẽ cọ cọ.

“Mặc cái gì mặc chứ, đến lúc cởi tiếp, phiền lắm.”

Thật ra cũng không có gì phiền toái, Phó Nhiễm xem tivi không bao lâu, dựa trước ngực hấn lại ngủ thiếp đi.

Minh Thành Hữu đặt cô lên giường, cánh tay ôm chặt eo Phó Nhiễm, ánh mắt mở to nhưng lại không có cách nào ngủ được.

Hôm sau, Phó Nhiễm ngủ một mạch đến lúc tự tỉnh lại, còn chưa mở mắt, cánh mũi lại ngửi thấy mùi thuốc lá đậm đặc không xua đi được. Cả căn phòng tràn đầy loại mùi này, khiến người khác muốn buồn nôn.

Phó Nhiễm nhú mày, bàn tay quờ sang bên cạnh lại không có người. Cô dụi dụi mắt, xoay người nhìn thấy bóng lưng của Minh Thành Hữu.

Người đàn ông dựa trước ban công lan can, trong tay còn nửa điếu thuốc. Cửa phòng ngủ được mở ra, không tránh được bên trong phòng đều là mùi thuốc lá.

Phó Nhiễm bò dậy, trước ngực chợt lạnh, cô nhìn thấy chiếc áo sơ mi của Minh Thành Hữu nằm ở bên giường, còn có bộ đồ lót chưa mở.

Phó Nhiễm chỉ mặc chiếc áo sơ mi bên ngoài, chiều dài vừa qua hông, cô đi chân trần dẫm trên sàn nhà đi tới cửa.

” Thành Hữu.”

Tóc dài lười biếng rũ lên sau vai, trong phòng ngủ có mùi vị lộn xộn không xua đi được. Minh Thành Hữu nghiêng gương mặt tuần tú, nhìn thấy khóe miệng Phó Nhiễm chứa ý cười, hai chân thon dài lộ ra trước mắt toàn bộ.

Hắn đứng dậy trở lại phòng ngủ, lướt qua người Phó Nhiễm cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn cô.

Minh Thành Hữu đi tới trước bàn trà, đem thuốc lá dập tắt vào cái gạt tàn thuốc.

Lúc này Phó Nhiễm mới chú ý đến chiếc gạt tàn tràn đầy tàn thuốc trong đó.

Up2

Phó Nhiễm có một chút hoảng hốt, cô đi tới, còn chưa mở miệng, Minh Thành Hữu đã lướt bả vai của cô đi tới bên giường, trên giường lớn xóc xếch tỏ rõ trận kịch liệt tối hôm qua, hắn đẩy chân bên cạnh ra, ngồi vào mép giường.

Trong lòng Phó Nhiễm có chút thấp thỏm lo âu.

Trên người Minh Thành Hữu có mùi thuốc lá rất nồng nặc, nhưng vẫn rút điếu thuốc ra.

Phó Nhiễm đưa tay cầm lấy điếu thuốc lá trong tay hắn.

“Sáng sớm mà đã hút nhiều như vậy, không tốt đối với thân thể.”

Người đàn ông giương mắt lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, đáy mắt lạnh lùng sâu thẳm làm người ta cảm thấy sợ hãi, Minh Thành Hữu lấy lại điếu thuốc lá trong tay cô, chiếc bật lửa bạch kim bùng lên, ngọn lửa màu xanh làm nổi bật lên đôi mắt đỏ ngầu của hắn, như nhuộm một màu đỏ như máu.

Phó Nhiễm cảm thấy rõ ràng được là có cái gì không đúng.

“Thành Hữu, anh làm sao vậy?”

Minh Thành Hữu mặc áo ngủ, vắt một chân lên, đôi môi mỏng nhả ra một làn khói mờ ảo nhìn về phía Phó Nhiễm.

“Anh hỏi em một chuyện.”

Phó Nhiễm gạt đầu.

Hắn ngồi bên giường lấy tư thế ngạo nghễ nhìn cô.

“Phó Nhiễm, em yêu anh sao?”

Đây là một chủ đề mà bọn họ chưa bao giờ nhắc tới, Phó Nhiễm nâng tầm mắt lên, cô còn tưởng rằng Minh Thành Hữu không thích hợp là vì chuyện gì, khóe miệng cô chứa ý cười.

“Yêu.”

Cô dứt khoát trả lời, yêu chính là yêu, không cần giấu giếm, càng không cần che giấu.

Phó Nhiễm thấy nụ cười nảy sinh nơi đáy mắt Minh Thành Hữu, hắn khẽ cười, dần dần, không thể kìm chế tiếng cười, Minh Thành Hữu khom lưng lấy ra từ trong tủ đầu giường một món đồ, Phó Nhiễm còn chưa nhìn rõ, chỉ cảm thấy trước mắt thoáng một cái, trên mặt đau rát, một góc giấy đập trúng vào mặt cô.

Cô vô thức đưa tay nhận được, cầm ở trong tay, nhìn thấy là một tờ giấy chứng nhận kết hôn.

Bàn tay cô run rẩy, lại như không có sức để mở ra.

Minh Thành Hữu rút điếu thuốc ra.

“Xem một chút đi.”

Lồng ngực Phó Nhiễm nghẹn lại, như có cái gì đó đè nén trong lồng ngực không cách nào xua tan nổi, trong lòng có dự tính xấu nhất, nhưng ngẫm nghĩ một lúc sau lại khẽ thở dài, tối hôm qua, rõ ràng là bọn họ đã lưu luyến cả đêm, dù có nói thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không xảy ra chuyện cô nghĩ tới.

Mồ hôi rịn ở cánh mũi, bàn tay cô cầm giấy chứng nhận kết hôn lên, từ từ lật xem.

Phó Nhiễm trợn tròn mắt, như không thể tin nổi, lại ra sức trợn cặp mắt to hơn nữa, cô xác định lại là mình sẽ không nhìn lầm.

Trên đó ghi tên Minh Thành Hữu đã kết hôn cùng một cái tên làm cho cô cảm thấy sụp đổ.

Cái tên đó khiến cho cô nửa đời trước ở sai vị trí, lại vẫn muốn phá vỡ nửa đời sau của cô.

Chân Phó Nhiễm mềm nhũn, phải chống người vào tủ đầu giường mới có thể đứng vững, giống như ra sức giữ lấy một chút linh hồn bị rút tận còn lại, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy, màu da gần như trong suốt, Phó Nhiễm hoàn toàn không có phản ứng, đầu óc hỗn loạn, ngay cả một chút hơi sức để suy nghĩ cũng không có.

Cô lui về phía sau hai bước, ngồi phịch xuống ghế sa lon.

Ánh mắt Minh Thành Hữu vững vàng nhìn thẳng vào cô.

“Đau lòng sao?”

Cô cắn chặt môi, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Cùng lắm chỉ là một quãng thời gian rất ngắn, tối hôm qua người đàn ông này còn cùng cô hòa vào làm một, cuối cùng, Phó Nhiễm lại cũng không nhận ra dù chỉ là một chút.

Cô muốn mở miệng hỏi, lại không biết nên hỏi từ đâu.

Phó Nhiễm không hiểu, tại sao Vương Ứng Nhụy sẽ cùng hắn có quan hệ với nhau.

Minh Thành Hữu chỉ vào tờ giấy chứng nhận kết hôn trên mặt đất.

“Từ trước tới nay, nói đến đây thôi.”

Phó Nhiễm ôm chặt hai cánh tay, chưa bao giờ có cảm giác lạnh lẽo từ đầu ngón chân toát ra, khóe mắt Minh Thành Hữu khẽ nâng lên chằm chọc, câu nói đầu tiên như muốn bức chết cô.

“Hai năm trước, vào lúc cô rút tay rời đi không chút do dự, là Ứng Nhụy cam tâm tình nguyện ở bên cạnh tôi. Phó Nhiễm, cô nhất định cho là cô rời đi là lựa chọn chính xác nhất chứ?”

Ánh mắt lạnh lùng của Minh Thành Hữu đã sớm lấn át vẻ dịu dàng thấm thiết quen thuộc với Phó Nhiễm, hắn đang kẹp thuốc lá trong tay, mặc cho tàn lửa lụi dần.

“Tôi đã nói rồi, tôi không trách quyết định của cha tôi, tôi lừa mình dối người cho là tình cảm ban đầu của chúng ta đã tốt đến mức cô có thể ở lại vì tôi, tôi cũng biết rõ cô ở Vương gia trôi qua hai mươi năm là những ngày như thế nào, cô bị nuôi dưỡng thành tính ích kỷ, tôi cũng không trách cô. Phó Nhiễm, lúc ấy cô rời đi, thật chỉ là bởi vì cô nói không yêu sao? Còn cái mà bây giờ cô gọi là yêu, cũng là bởi vì địa vị hôm nay của tôi chứ?”

Lúc trước, khi Phó Nhiễm bắt đầu lần nữa cùng Minh Thành Hữu, cô có rất nhiều băn khoăn, lúc đó hắn luôn miệng nói điều tốt, lật đổ từng câu, hôm nay điều đó lại trở thành vũ khí tốt nhất để tấn công cô.

Phó Nhiễm không biết nên dùng từ gì để hình dung tâm tình mình lúc này, ánh mắt cô trợn tròn, cho đến khi khóe mắt tê rần, cô liều mạng muốn nhìn đến suy nghĩ trong lòng hắn, nhưng cặp mắt xa cách của hắn vẫn làm cô không thể nhìn ra, càng nhìn, trong ánh mắt lại càng thấy tổn thương.

“Anh đã có cô ta, tại sao còn phải trở lại tìm tôi?”

Cô nín thở trầm ngâm, biết rõ là không nên hỏi, lại tình nguyện để cho hắn đâm từng nhát một vào ngực cô, chỉ vì muốn biết được đáp án rõ ràng.

“Bởi vì tôi muốn thử một chút xem trái tim của cô còn sống hay không?”

Minh Thành Hữu khẽ nhếch cánh môi tràn đầy vẻ hứng thú.

“Lúc trước cô rời đi, là trong hai năm qua trước sau tôi vẫn khó có thể vượt qua vũng lầy đó, Phó Nhiễm, vì để cho tôi có thể thoát ra, tôi cũng không sao cả, chỉ có thể để cho cô cũng ném thử, một chút đau khổ của tôi ngày đó.”

Nước mắt trong mắt Phó Nhiễm dần mờ mịt.

“Bây giờ, anh nói muốn bắt đầu lần nữa?”

“Tôi không có dự tính là sẽ bắt đầu lần nữa với cô, bên cạnh tôi đã có Ứng Nhụy, không thể nào buông bỏ cô ấy.”

Cho dù như thế nào Phó Nhiễm cũng không nghĩ tới, tất cả đều cho rằng Vưu Ứng Nhụy ở nước ngoài là được bao nuôi, có ai còn có thể ngờ tới, người đàn ông sau lưng cô ta lại là Minh Thành Hữu?

Lại là người cả ngày lui tới Phó gia, nói muốn cùng cô đi tiếp nửa đời sau, Minh Thành Hữu!

Trong mắt cô một chút ánh sáng cũng bị xóa sạch, trên mặt cũng không còn một chút thần sắc.

“Phó Nhiễm, cô xem kế hoạch không thể chèn vào đâu được của tôi, chính là thiệt thòi cho Ứng Nhụy, nhiều lần chúng ta chạm mặt cô ấy lại chỉ có thể làm bộ như hoàn toàn không có phản ứng khi tôi ở bên cô, còn nhớ rõ nơi này có một căn phòng bị khóa lại không?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, hy vọng chỉ với góc độ như vậy thì nước mắt mới không chảy xuống.

“Là căn phòng của cô ấy, nhưng tôi lại sợ cô nghi ngờ, mới có thể để cho cô ấy dọn đi, còn nữa, tin tức về người phụ nữ đi vào đây cũng không phải là bạn gái Huống tử, cũng là Ứng Nhụy.”

Từ đầu đến cuối Minh Thành Hữu chưa hề thay đổi thần sắc, ánh mắt mang theo chút châm chọc, giọng nói giễu cợt trước sau như một.

Phó Nhiễm có cảm giác giống như là hắc đang cầm một chiếc dao từng nhát từng nhát cắt vào da thịt cô, rõ ràng đau tới tê tâm liệt phế, chết cả cõi lòng, nhưng lại không thấy một chút máu.

“Đêm đó vốn là cô ấy muốn tới đây qua đêm, không nghĩ tới là bị người theo dõi, tôi chỉ có thể nghĩ tới cách nói đó là vũ hội hóa trang.”

Ánh mắt Phó Nhiễm xuyên qua bên gò má Minh Thành Hữu, bên ngoài rõ ràng là trời đang sáng, vì sao ở trong mắt cô lại thấy là trời u ám.

Phó Nhiễm nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Cô nhớ tới Minh Thành Hữu vì cô mà đi đường núi hơn nửa đêm, một màn toàn màu trắng kia biến thành nỗi đau vĩnh viễn không thể lành, nó đâm thật sâu vào da thịt Phó Nhiễm, biến thành một cây gai, về sau dù là vô tình nhớ tới, cũng sẽ làm cô đau đớn không có cách nào kiềm chế nổi.

Cô nhớ tới Minh Thành Hữu bị cô nói tính cách vẫn trẻ con, nhớ tới hắc cực kỳ tức giận cũng sẽ chỉ đánh cô mấy cái, nhớ tới Minh Thành Hữu có hành động chứng minh mình trong sạch là tháo dây lưng trước mặt mọi người.

Không thể nghĩ, thật sự không thể nghĩ tới.

Nhưng còn có cách gì đây? Những chuyện trước kia giống như một đoạn phim từ từ chuyển động trong đầu cô, Phó Nhiễm cũng không muốn nhớ lại nữa. Cô cắn chặt hàm răng, nhưng vẫn là không có cách nào khác. Nước mắt không nghe sự sai khiến chảy qua gương mặt lạnh như băng, không có một chút hơi ấm.

Điều thuốc lá trong tay Minh Thành Hữu cháy đến đầu ngón tay, hắc lấy lại tinh thần, dập tắt nó trong chiếc gạt tàn thuốc.

Đến cuối cùng, Phó Nhiễm vẫn cắn chặt môi không khóc ra tiếng, nơi cổ họng bật ra nghẹn ngào giống như người sắp chết còn chút giây phút cuối cùng, càng giống như con thú nhỏ bị thương, nghe vào trong tai, thật giống như đau khổ tột cùng nhất.

Minh Thành Hữu ngồi ở mép giường, hắc đã không cảm thấy tiếng trái tim mình đập nữa. Hắc đã nói qua từ trước, tim của hắc chết rồi, cũng không sống lại được.

“Còn có chiếc dây lưng kia, không phải là do tôi mua, mà là Ứng Nhụy tặng cho tôi.”

Minh Thành Hữu nghĩ đến cây son nước kia, lời đến khóe miệng nhưng cũng không nói ra.

“Phó Nhiễm, lúc cô đưa dây lưng cho tôi, tôi không cẩn thận nên đánh mất, có thể trong lòng không quan tâm nên có sự khác biệt.”

Hắn đứng dậy, rút khăn giấy ra đưa về phía Phó Nhiễm.

Cô ngẩng đầu vừa lúc nhìn thấy giữa xương quai xanh của Minh Thành Hữu có dấu vết bị cô cào lúc đó, một vết màu đỏ mập mờ, hôm nay lại trở thành thâm chọc lớn.

“Chỉ bởi vì ngay lúc đó tôi đã rời đi, anh sẽ phải trăm phương ngàn kế đối phó tôi như vậy?”

Phó Nhiễm cũng không nhận lấy khăn giấy trong tay hắn, cô không thể tin nổi nhìn về phía Minh Thành Hữu. Hắn đưa tay giữ chặt cằm Phó Nhiễm, hai ngón tay đều ra lực giữ, dường như muốn bóp vỡ cằm của cô, Minh Thành Hữu cất giọng, trong ánh mắt đen tối tràn đầy căm hận.

“Chỉ vậy? Hừ, Phó Nhiễm, cô nói thật là tốt, tôi cũng chỉ là theo cô chơi một trò vui không lớn không nhỏ, cô cần gì phải bày ra vẻ mặt này?”

Nước mắt chảy qua đầu ngón tay Minh Thành Hữu, hắn giống như ngại phỏng tay, hung hăng hất ra. Phó Nhiễm quay mặt hướng sang một bên, tóc rối bởi dán chặt vào bên má, bóng người trong mắt này đã vỡ thành từng mảng, sợ là khó có thể đón nhận sự thật nào nữa.

Phó Nhiễm nắm chặt bàn tay, trên mặt bởi vì Minh Thành Hữu dùng sức mà hiện rõ hai dấu ngón tay hằn lên rõ ràng, nhìn thấy mà ghê, ánh mắt của cô bị đau, ánh mắt nhìn đến tờ giấy chứng nhận kết hôn rơi trên mặt đất, Phó Nhiễm từ từ đưa tay nhặt nó lên.

Ngày đăng ký, chính là hai ngày trước.

Hôm nay, cũng chỉ là ngày thứ ba sau khi bọn họ lĩnh giấy.

Phó Nhiễm giơ lên tờ giấy chứng nhận kết hôn không thuộc về cô trong tay.

“Các người nhận giấy là thứ sáu, ngày đó chúng ta vẫn còn cùng nhau làm việc ở FU, buổi tối còn tới Thanh Phong Nhã Uyển ăn cơm, sau khi ăn xong còn đi xem phim, Minh Thành Hữu, anh đem tôi đặt ở chỗ nào, đến tội cùng anh coi tôi là thứ gì?”

Đối mặt với chất vấn của cô, Minh Thành Hữu lại lơ đãng nghiêng người đứng dậy, hắn đi tới trước tủ đầu giường lấy ra điều thuốc lá đặt ở đầu ngón tay, hắn đưa lưng về phía Phó Nhiễm, vẻ mặt toát lên một chút bi thương cô không thể nhìn thấy, ánh mắt ngó ra ngoài cửa sổ.

“Phó Nhiễm, chúng ta về sau ai cũng không cần can thiệp cuộc sống của ai, hai chúng ta đã thanh toán sạch sẽ rồi, cô đi đi.”

Cô che mặt khóc, lại không còn cố gắng cứng cỏi quật cường như trong ngày thường nữa, nói cho cùng, còn không phải là bởi vì có hắn ở bên cạnh sao?

Cứ việc nói cho cùng, dù là té rất đau, dù là bị thương rồi, khe cắn răng bò dậy, thế nhưng cuối cùng thì sao? Bò dậy vẫn là sẽ còn đau, có chút đau đâm vào trong lòng, người khác cũng không nhìn thấy.

Phó Nhiễm cắn mu bàn tay mình, ra sức kìm nén, thậm chí có thể nghe được tiếng hàm răng cắn vào bên trong da thịt, cô nâng tầm mắt lên, sau đó nhìn về phía Minh Thành Hữu, chưa từ bỏ ý định cuối cùng, cuối cùng. Muốn cho trái tim mình hoàn toàn hết hy vọng.

“Anh mất tích hai mươi ngày, có phải cũng là ở chung một chỗ cùng Vưu Ứng Nhụy hay không?”

Phó Nhiễm không nhìn rõ nét mặt Minh Thành Hữu, chỉ thấy làn khói vây quanh quanh quẩn trên đỉnh đầu hắn, càng làm nét mặt hắn trở nên mơ hồ hơn. Ngón tay Minh Thành Hữu bóp chặt điều thuốc, ánh mắt lại đặt tại nơi xa xăm nào đó, cô nghe được giọng nói trống rỗng mà tàn nhẫn của hắn truyền đến.

“Đúng, sinh nhật của tôi Ứng Nhụy đã không thể ở cùng với tôi, vừa lúc là thời gian đó cô ấy rảnh rồi, tôi sang đó bà chuyện kết hôn cùng cô ấy.”

Phó Nhiễm nhắm mắt lại, đưa tay lau, nhưng nước mắt lại càng lau càng nhiều.

Cô được coi là cái gì?

Ba ngày trước khi bọn họ nhận giấy kết hôn, cô lại lên giường cùng Minh Thành Hữu đêm qua.

Điều hấn gọi là trả thù, là muốn giam cầm cô trong mối quan hệ không thể nào nhúng tay vào, là cuộc hôn nhân giữa hấn và Vũ Ứng Nhụy, nếu như một người hận đến mức có thể phá hủy một người khác, nếu là như vậy thì hấn có thể làm được.

Bí mật của Minh Vân Phong trước khi chết lại chạy đến nơi cổ họng Phó Nhiễm một lần nữa, cô kích động nghĩ đến sẽ nói ra khỏi miệng, muốn cho Minh Thành Hữu cũng ném đến nỗi đau như cô.

Nhưng, rốt cuộc lại vẫn là nuốt xuống trở lại.

Phó Nhiễm cắn chặt môi, ban đầu Minh Vân Phong bắt cô giữ bí mật này cho ông đúng là cô không nên đáp ứng, càng không nên nhất chính là do dự nhưng vẫn nhảy vào tấm lưới này của Minh Thành Hữu.

Cô cũng muốn ích kỷ, cũng muốn để cho Minh Thành Hữu ném đến nỗi đau khoét vào tim.

Trong miệng Phó Nhiễm có mùi tanh tuôn ra, hấn đối xử nhẫn tâm ép cô vào hướng đường cùng, sau cùng cô lại không còn chút sức lực, thậm chí mất đi cả hơi sức để nói chuyện.

Mùi máu tươi càng ngày càng nhiều nơi cổ họng, khóe miệng rất đau, nói chuyện như mang theo chút sức lực cuối cùng, ánh mắt bị thương ban đầu chuyển thành hy vọng cuối cùng.

“Anh, có yêu tôi không?”

Một hồi lâu sau Minh Thành Hữu vẫn không nói lời nào, trong lúc Phó Nhiễm cho là sẽ không có đáp án, lại thấy Minh Thành Hữu xoay người, ánh sáng lướt qua áo choàng tằm màu trắng, màu sắc này đã làm cho cô nghĩ đến lúc ở Thanh Sơn Minh Thành Hữu đã mặc chiếc áo lông kia hấn nhìn xuống cô. Phó Nhiễm há hốc mồm, đột nhiên muốn thu lại câu nói kia, cô lại thấy vẻ mặt lạnh lùng của Minh Thành Hữu, gương mặt nổi bật khê nâng lên một nụ cười châm chọc, tàn nhẫn quay sang cô ném ra hai chữ.

“Không yêu.”

Cô thật vất vả, bức tường thành cuối cùng vững chắc ở trong lòng, lại cứ thế sụp đổ ầm ầm như vậy.

Phó Nhiễm kinh ngạc nhìn theo hấn, ánh mắt biến hóa khôn lường của hấn bỗng trở thành một đòn trí mạng nữa, bóp chặt cổ họng của cô làm cô không thở nổi, giống như loài cá gần như tử vong vì thiếu dưỡng khí, ánh mắt đau đớn mà bị thương nhìn vào hấn chằm chằm.

Hai chân Minh Thành Hữu lướt qua khay trà thấp, áo choàng tằm xòe ra chạm vào đầu gối Phó Nhiễm, hấn nghiêng người xuống, neho mắt lại, làm như sợ rằng vết thương của cô còn chưa đủ sâu, hấn khoanh hai tay trước ngực, nở nụ cười giấu cợt.

“Còn có chuyện muốn nghe sao?”

Nơi cổ họng Phó Nhiễm vẫn tắc nghẹn, cứng đờ nhìn hấn chằm chằm nhưng lại không nói ra được một chữ.

“Còn nhớ rõ hình của cô sao? Điện thoại di động của tôi, cơ bản là không bị mất, tất cả cũng là tôi tự biên tự diễn làm trò, chính là sự xuất hiện của Minh Tranh cũng đều là trong dự tính của tôi, dĩ nhiên cô cũng đừng lo lắng, ảnh của cô như vậy sao tôi có thể chịu để cho người khác nhìn? Cũng chỉ là thấy hấn nghe theo nên mới nhắc nhở hấn một tiếng thôi, rốt cuộc cô đã từng lên giường với tôi”

Hai tay của Phó Nhiễm đặt ở trên đầu gối đã nắm chặt thành quyền, lại đau, lại đau nhức nữa, nhưng từ đầu đến cuối lại không thấy tê dại.

Nhưng nếu như thật chết lặng thì thật tốt?

“Hèn hạ!” Cô im lặng một hồi lâu, trong miệng cắn răng run rẩy nói ra hai chữ.

Minh Thành Hữu thấy tức cười đưa tay hất tóc rơi trước trán hấn từ từ ngồi dậy, buông tầm mắt nhìn đỉnh đầu Phó Nhiễm.

“Tôi hèn hạ vô sỉ cũng không phải là ngày đầu tiên, Phó Nhiễm, tình yêu nam nữ cũng chỉ là chuyện tầm thường nhất, cũng đừng để ý nghĩ đã ngủ với tôi luẩn quẩn trong lòng, tôi đã nói từ trước, lần thứ nhất cùng một trăm lần cũng không có bao nhiêu sự khác biệt.”

Hắn lạnh nhạt nói, cũng chỉ thuận miệng nói như vậy, thần sắc cũng không có thay đổi bao nhiêu. Phó Nhiễm nhìn gương mặt này chằm chằm, không biết tại sao tầm mắt lại mơ hồ thành một mảng.

Cánh cửa đột nhiên truyền đến tiếng nắm cửa xoay, Minh Thành Hữu xoay người lại nhìn ra hướng kia.

“Thành Hữu!”

Vưu Ứng Nhụy đi tới, trên người mặc quần áo xa hoa, tóc uốn thành gợn sóng thật to, cô cố tình trang điểm thật kĩ, tay phải đeo đồng hồ cá tính hiệu Omega. Cô ta nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Minh Thành Hữu, trong khi đó ánh mắt Phó Nhiễm khiếp sợ và khó có thể tin nổi.

“Bảo em tới đây mà anh cũng chưa thay quần áo xong.”

Trong lời nói có gợn hờn trách móc, ánh mắt nhìn tới Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm cũng ở đây.”

Minh Thành Hữu giơ tay lên, vỗ vỗ vào mặt Vưu Ứng Nhụy thân mật.

” Ở đây chờ anh, thay xong quần áo anh dẫn em ra ngoài.”

” Được!”

Vưu Ứng Nhụy tiện tay thả túi xách xuống tủ đầu giường, đợi Minh Thành Hữu đi rồi, cô ngồi vào chỗ ở mép giường, khẽ nâng cằm lên, động tác đã không giống thường ngày.

Trước kia cô không tên không thân phận, nhưng bây giờ, dựa vào thân phận con dâu của Minh gia, thì tự nhiên ánh mắt sẽ khác.

Cô mặc chiếc đầm ngắn màu trắng, ở trên phối hợp với thân váy màu tím, thiết kế chút eo, khoe mắt mím cười liếc nhìn Phó Nhiễm. Mà cả người Phó Nhiễm chỉ mặc duy nhất chiếc áo sơ mi của Minh Thành Hữu, động tác ngồi xuống khiến vạt áo sơ mi kéo lên chỉ che khuất quần lót của Phó Nhiễm. Dù có nhìn theo phương diện gì, Phó Nhiễm đều vô cùng chật vật.

“Tiểu Nhiễm, bất luận trước kia cô và Thành Hữu có quan hệ thế nào đi nữa, nhưng bây giờ anh ấy đã là chồng tôi.”

Vưu Ứng Nhụy ngồi ở thân phận thiếu phu nhân Minh gia, ánh mắt mơ hồ hờ hững tỏ vẻ nhắc nhở Phó Nhiễm.

Những hành động của cô ta và Minh Thành Hữu tối hôm qua đã xúc phạm ranh giới cuối cùng của người vợ. Phó Nhiễm lại không tìm được lời để phản kích, Minh Thành Hữu cho cô một đòn này không thể nghi ngờ chính là đòn trí mạng.

Ánh mắt Vưu Ứng Nhụy nhìn trên người Phó Nhiễm bắn khoản, khoe miệng mang theo ý cười.

“Ngại quá, vội vàng về nước nên hành lý còn đặt ở khách sạn. Nếu không còn có thể tìm đồ cho cô thay.”

Minh Thành Hữu kéo tay áo từ phòng thay quần áo đi ra, Vưu Ứng Nhụy đứng dậy đi tới, tìm cà vạt đến cạnh hắn. Minh Thành Hữu nhẹ nắm tay của Vưu Ứng Nhụy.

“Hôm nay em mới về nước, anh dắt em đi dạo chơi, không đến công ty.”

Hắn nhận lấy cà vạt trong tay Vưu Ứng Nhụy tùy ý nhét vào bên cạnh. Ánh mắt lướt qua, giống như lúc này mới chú ý tới là Phó Nhiễm vẫn còn ở đây. Minh Thành Hữu đối chiếu thất lưng, ôm Vưu Ứng Nhụy đi tới trước giường.

“Đi thôi.”

“Được.”

Ánh mắt Vưu Ứng Nhụy ngạo nghễ liếc nhìn Phó Nhiễm, như cười như không cầm túi xách trên đặt trên tủ đầu giường lên. Cô ta khoác tay Minh Thành Hữu chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút.”

Bước chân Minh Thành Hữu dừng lại, hướng về phía Vưu Ứng Nhụy nói.

“Anh quên thứ quan trọng.”

Hai chân hần thon dài đi qua bàn trà, Phó Nhiễm suy nghĩ mắt hần đột nhiên gương mặt trong mắt phóng đại, bóng dáng người đàn ông bỗng nhiên đọng vào trong mắt. Minh Thành Hữu đưa tay, ngón tay cầm tờ giấy kết hôn trong tay Phó Nhiễm.

Cô nắm rất chặt, theo bản năng không nghĩ là mình đang cầm thứ gì đó.

Minh Thành Hữu lôi lôi vài cái như sợ rách.

“Đây là giấy đăng kí kết hôn của tôi với Vưu Ứng Nhụy, không phải cùng cô. Cô quý trọng như vậy làm gì?”

Phó Nhiễm lấy lại tinh thần, Minh Thành Hữu nhân cơ hội giật lại tờ giấy, hần chậm rãi đứng lên. Trong mắt có cảm giác không nói lên được, nhìn trong mắt Phó Nhiễm lại thành thương xót.

“Là cái gì vậy?”

Vưu Ứng Nhụy đi tới bên người Minh Thành Hữu. Hần đưa tờ giấy màu đỏ thắm trong tay cho Vưu Ứng Nhụy.

“Luật sư đã làm xong.”

Vưu Ứng Nhụy nhận lấy, khó nén mừng rỡ, thần sắc kích động ngay cả giọng nói cũng không tự chủ nâng cao.

“Thành Hữu, hôm nay là ngày em thấy vui vẻ nhất.”

Cô nhón chân lên, tinh xảo hôn lên bên cạnh khoe miệng Minh Thành Hữu. Nước mắt trong mắt Phó Nhiễm đã kết băng, chảy xuống, không còn ấm nữa. Bọn họ ở trước mặt cô nhất thể hiện ân ái, bàn tay Minh Thành Hữu giữ thất lừng Vưu Ứng Nhụy.

“Đi thôi.”

Đi ra ngoài được hai bước, hần xoay người nói với Phó Nhiễm.

“Lúc nào về thì khóa cửa giúp tôi.”

Vưu Ứng Nhụy cẩn thận cất tờ giấy đăng kí kết hôn vào bên trong túi xách, khoác tay Minh Thành Hữu cùng nhau rời đi.

Mùi vị tình dục còn chưa tản ra, Phó Nhiễm nhìn bóng lưng hai người đi tới cửa, bàn tay cô khẽ xoa xoa chân, nín lại vạt áo sơ mi rồi nắm chặt trong lòng bàn tay. Cô ngồi yên tại chỗ, máu bên trong thân thể như kết thành băng. Tay chân Phó Nhiễm cứng ngắc, tiếng gầm rú của chiếc xe thể thao của Minh Thành Hữu truyền tới bên tai.

Biệt thự to lớn như vậy, chỉ có duy nhất mình cô.

Phó Nhiễm mặc áo sơ mi rộng thùng thình đứng dậy, xuống lầu, quần áo của cô còn ở trong bể bơi. Cô đi chân không đạp lên lối nhỏ thô sơ, thấy quần jean trôi lơ lửng trên mặt nước, cô chồm tới một chút kéo nó lên bờ, cúi người nhấc lên, nặng trĩu nên tay thấy đau. Cô cúi người xuống, đem quần vắt khô nước từng chút một, ngón tay bởi vì cổ dùng sức mà hiện ra màu trắng bệch, mu bàn tay nổi lên gân xanh.

Phó Nhiễm trở lại lầu hai, cởi quần áo mặc trên người ra, bao gồm cả áo lót Minh Thành Hữu chuẩn bị cho cô.

Cô thay quần áo của mình đã sớm ướt đầm từ trước, trước khi ra khỏi cửa, xách áo lót cùng áo sơ mi bên chân lên bỏ vào trong thùng rác.

Bước chân trống rỗng, Phó Nhiễm đẩy cửa đi ra khỏi Trung Cảnh Hào Đình, một ánh mặt trời chiếu xuống không đúng lúc, lo lắng trong lòng cũng không vì vậy mà bị xua tan, cô mở mắt thật to đón ánh mặt trời đó, tầm mắt càng lúc càng thấy mờ lung, cô che giấu cảm xúc bị sụp đổ lần thứ hai.

Phó Nhiễm khẽ cong chân xuống, ngồi ở bên trong vườn khóc lớn thành tiếng.

106. Chương 106

Chương 106: Một nâng lên thiên đường, một rơi xuống địa ngục

Phó Nhiễm không biết là cô về nhà thế nào, chỉ biết là vừa đi vừa khóc.

Đầu tóc rối bởi xỏa rối tung ở sau gáy, bước chân lảo đảo, cô thật sự quá mệt mỏi, ngay cả chân cũng không nhắc lên nổi, cô ôm hai đầu gối ngồi xồm ở ven đường, nhìn đến bóng dáng của chính mình cũng co lại thành một đường.

Hai mươi mấy năm trước Minh Thành Hữu được Minh Vân Phong nâng niu trong tay, sau khi thất thế Phó Nhiễm lại rời khỏi hân làm hân đau đớn, hôm nay hân cũng trả lại cho cô không kém một phần.

Phó Nhiễm cắn chặt hàm răng, nhìn thấy nước mắt rơi xuống bên chân, từng giọt tràn ra.

Cô không bao giờ nghĩ tới là Minh Thành Hữu có thể đối xử với cô như vậy, càng không nghĩ tới chuyện hân sẽ cùng Vu Ưng Nhụy.

Phó Nhiễm đưa bàn tay chống mặt đường đứng dậy, nhất thời chóng mặt, người lung la lung lay ngay cả đi cũng không đi được, đi được vài bước, thật sự không còn chút sức lực nào, lại ngồi xồm xuống.

Thế giới giống như sụp đổ, lần đầu tiên cô vì tình cảm mà bỏ hết tất cả, nơi bị giấy chứng nhận kết hôn đập vào trên mặt kia mơ mơ thấy cảm giác đau, nước mắt chảy qua, càng thêm đau rát giống như muốn lột một lớp da lên.

Cũng không biết đi được bao xa, Phó Nhiễm giống như chạy trốn ra khỏi Trung Cảnh Hào Đình, quần áo trên người bị gió thổi khô hơn một nửa rất nhanh, bước chân bước lên trước, bên tai truyền tới tiếng còi xe dồn dập, Phó Nhiễm lơ đãng, cho đến nghe thấy có người gọi cô.

“Tiểu Nhiễm?”

Giống như khó có thể tin nổi, Minh Tranh hạ cửa xe xuống, đem xe dừng ở ven đường.

Phó Nhiễm xoay người, đối mặt với Minh Tranh.

“Đúng là em thật.”

Minh Tranh tháo dây an toàn ra xuống xe, La Văn Anh ngồi ở chỗ cạnh tài xế thu hồi tập tài liệu trong tay, cũng đi xuống từ cửa xe bên kia.

Phó Nhiễm nhìn bóng dáng của Minh Tranh đến gần, toàn thân bị quần áo dính chặt nên rất khó chịu, ánh mắt Minh Tranh nhìn lại cô một lượt.

“Sao em lại trở nên như vậy? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Ca ca, anh đưa tôi về nhà đi.”

Phó Nhiễm không có nói nhiều, đôi mắt sưng đỏ nhìn về phía Minh Tranh chằm chằm. Ánh mắt của hân rơi xuống cổ Phó Nhiễm, nhìn thấy một dấu hôn, ở vào khoảng giữa có màu đỏ cùng tím bầm.

Minh Tranh đưa tay giữ chặt khuỷu tay Phó Nhiễm, La Văn Anh tự động đi tới ngồi ở phía sau.

“Để cô ấy ngồi ở đằng trước đi.”

Minh Tranh đem Phó Nhiễm ngồi vào bên trong ghế lái phụ, cũng cài dây an toàn giúp cô.

Sau khi khởi động xe rồi chậm rãi lái rời đi, ánh mắt Minh Tranh xuyên qua kính chiếu hậu bên trong xe liếc hướng Phó Nhiễm, đây đã là lần thứ hai đưa cô lên xe ở giữa đường, còn thắm hơn so với nhật được con chó lang thang.

La Văn Anh biết tâm tư của Minh Tranh lúc này sẽ không còn đặt tại tập văn kiện trong tay cô, cô ngồi ngay ngắn ở phía sau lưng Phó Nhiễm, Minh Tranh lo lắng quay đầu lại.

“Eve, đưa áo khoác cho anh.”

La Văn Anh lấy áo khoác của Minh Tranh đặt ở chỗ ngồi phía sau xe đưa tới.

Minh Tranh thuận tay khoác lên người Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, có chỗ nào không thoải mái, anh dẫn em đi bệnh viện.”

Phó Nhiễm buồn bã lắc đầu.

“Tôi muốn về nhà.”

La Văn Anh thấy bàn tay đang cầm tay lái của Minh Tranh

từ từ nắm chặt, Phó Nhiễm cắn chặt hàm răng không mở miệng nói qua một câu, ánh mắt Minh Tranh càng lúc càng thấy u ám, như muốn bùng lên bất cứ lúc nào.

Đây cũng là lần đầu tiên La Văn Anh nhìn thấy Phó Nhiễm như vậy, xe rất nhanh dừng ở trước cửa Phó gia, Minh Tranh mở cửa xe cho Phó Nhiễm, La Văn Anh cũng xuống xe theo.

Phó Nhiễm siết chặt cổ áo vào bên trong, gương mặt tuần tú của Minh Tranh căng thẳng, chưa từ bỏ ý định kéo cổ tay cô xuống.

“Tiểu Nhiễm, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Tôi mệt quá, muốn về nhà ngủ ngay bây giờ.”

Phó Nhiễm tránh bàn tay hắn, cúi đầu đi thẳng vào bên trong.

La Văn Anh đứng ở bên cạnh xe, thu hồi ánh mắt ở trên người Phó Nhiễm.

“Có thể làm ột phụ nữ thành ra hồn bay phách lạc như vậy, khẳng định là có liên quan đến đàn ông.”

La Văn Anh có chút dăm chiêu nhìn sang hướng Minh Tranh.

“Chấn chấn là đã xảy ra chuyện gì đó, hơn nữa còn không phải là chuyện nhỏ.”

Minh Tranh nghiêm mặt, ánh mắt lạnh lùng cùng La Văn Anh nhìn nhau.

“Cuộc hẹn với Vương tổng là lúc 11 giờ.”

La Văn Anh nhắc nhở.

“Nếu không tự tôi sẽ đi.”

“Không.”

Minh Tranh nói xong, người đã vòng qua đầu xe đi tới bên cạnh cửa xe.

“Đi thôi.”

Phó Nhiễm vô thức đi vào phòng khách, dép cũng không đổi, Phạm Nhân cùng Phó Tụng Đình đang xem tivi ở phòng khách, nhìn thấy bộ dáng này của cô, Phạm Nhân đang cầm ly trà trong tay run lên.

“Tiểu Nhiễm, làm sao con lại thành như vậy?”

Quần Phó Nhiễm dính sát vào cặp chân, áo sơ mi nhăn nhúm vô cùng, tóc lại rối lung tung, lời nói ra khàn khàn ngay cả cô cũng không thể tin được.

“Cha, mẹ.”

Phó Tụng Đình đang vất chéo chân liền hạ xuống.

Hai người nhìn nhau, Phạm Nhân vội đem ly trà đặt lên trên khay trà, bà bước nhanh đi tới trước mặt Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ, con không sao.”

Cô nói xong xoay người muốn đi, Phạm Nhân đi theo Phó Nhiễm tới phòng của cô, đi vào phòng tắm chuẩn bị nước tắm cho cô.

“Nhanh chóng tắm đi đã, mẹ chuẩn bị áo ngủ cho con ở bên ngoài.”

Phạm Nhân ra khỏi phòng, cũng đóng cửa phòng lại.

Phó Nhiễm cũng không cởi quần áo, nhấc chân lên bước vào bên trong bồn tắm, dòng nước đang chảy, bị trào ra bên ngoài bồn tắm, nước ấm áp ngấm qua áo sơ mi cùng quần, toàn thân lại lạnh đến phát run.

Cô run rẩy co rúc ở bên trong bồn tắm, Phó Nhiễm úp mặt vào mặt nước, cảm giác hít thở không thông gần như rút đi hết không khí có trong lồng ngực cô, đôi tay khoanh chặt vào nhau, Phó Nhiễm sắc ra một tiếng dữ dội, quay lưng lại ho khan mãnh liệt, lỗ mũi chua xót, đầu óc choáng váng mờ mịt tựa vào thành bồn tắm.

Phó Nhiễm tắm xong đi ra ngoài, cuộn mình trong chiếc chăn nằm ở trên giường. Tâm trí gần như hỗn loạn, giữa lúc vô thức có cảm giác là có người đang gọi cô, muốn mở mắt ra, mí mắt lại nặng trĩu không mở dậy nổi.

Cái trán nóng lên, ngay cả toàn thân cũng nóng bỏng đến khó chịu, trong mơ hồ Phó Nhiễm cảm thấy có cái gì đó lạnh như băng dán lên trên trán cô, có người ở bên tai cô không ngừng muốn nói chuyện với cô, tiếng bước chân đi vào rồi lại đi ra ngoài, thật khó khăn Phó Nhiễm mới mở mắt ra được, giọng nói Phạm Nhân buông lỏng, nghiêng người qua.

“Tiểu Nhiễm, cuối cùng con đã tỉnh.”

Cổ họng Phó Nhiễm đau đến mức khó chịu, Phạm Nhân vội vàng bưng chén đặt ở trên tủ đầu giường tới.

“Uống nhanh đi, mới vừa nói má Trần nấu trà gừng, còn nóng đấy.”

Phạm Nhân đem gối dựa đặt sau lưng Phó Nhiễm, cho cô uống hết trà gừng trong chén.

Bà đưa tay sờ huyệt trán Phó Nhiễm.

“Cuối cùng cũng hạ sốt.”

Phó Nhiễm vuốt lên gò má vẫn còn nóng của mình.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng.”

Ánh mắt Phạm Nhân không giấu được lo lắng.

“Tiểu Nhiễm, có phải con cùng Thành Hữu xảy ra chuyện gì hay không?”

Phó Nhiễm cong hai chân lên, hai tay ôm lấy đầu gối sau đó buồn bã áp mặt vào.

“Mẹ, con không muốn nói.”

Phạm Nhân thu dọn lại cho cô xong, cũng không kiên trì nữa.

“Còn một chút sốt nhẹ, con mau ngủ một giấc đi.”

Bà bưng chén đi ra khỏi phòng, Phó Nhiễm lại nằm trên giường mở mắt nhìn về phía trần nhà, không hề chớp mắt.

Buổi tối Phạm Nhân đem cháo đi vào, nhìn thấy dáng vẻ của Phó Nhiễm, đau lòng đến độ rơi nước mắt. Cả đêm cũng không ngủ ngon, lại sợ cô không nghỉ ngơi, cửa phòng Phó Nhiễm khẽ mở, cứ cách nửa giờ là Phạm Nhân đều muốn đi tới liếc mắt nhìn.

Phó Nhiễm ngồi ở trên giường ôm chặt cái mền, nửa ngày chưa nói qua một câu. Bóng đêm tối tăm tĩnh lặng, bên trong gian phòng đen như mực, càng không nghe thấy được một âm thanh thì trong lòng lại càng không có cách nào yên tâm, ánh đèn trong hành lang hắt vào một chút trộm lên hai vai thon gầy của Phó Nhiễm, Phạm Nhân lui về, khẽ bước về đến phòng.

Phó Tụng Đình cũng không ngủ, trong lời nói không cầm lòng được lo lắng.

“Như thế nào?”

Đôi mắt Phạm Nhân đỏ hoe, lắc đầu.

Đối với tổn thương trong lòng mà nói, thời gian sẽ trôi qua một cách khó khăn nhất, cho tới bây giờ Phó Nhiễm cũng không cảm thấy một đêm sẽ khá dài như thế, cô nằm xuống nệm, lăn lộn khó ngủ.

Hôm sau, lúc Phạm Nhân đi vào phòng nhìn thấy cô còn ngủ, buổi trưa bưng một chút đồ ăn nhẹ lên lầu, hai giờ sau đi vào nhìn, món ăn vẫn còn để nguyên đó.

Lo lắng cả ngày, sau khi tan việc Phó Tụng Đình về nhà hỏi tình hình của Phó Nhiễm, hai người nhíu chặt mày, Phạm Nhân do dự mãi.

“Có lẽ là có liên quan tới Thành Hữu, nếu không thì chúng ta gọi điện thoại hỏi một chút?”

Phó Tụng Đình đem cặp công văn đặt vào trên khay trà.

“Tôi thấy hay là thôi đi, đây là chuyện của bọn chúng, làm cha mẹ là không nên nhúng tay vào.”

Mở TV trong phòng khách ra, đúng giờ này mỗi ngày sẽ phát hình tin tức địa phương, Phạm Nhân không có tâm tình, nhưng cứ đến giờ là má Trần sẽ mở TV ra, cũng thành thói quen.

Phạm Nhân đi tới cửa cầu thang nhìn xung quanh, lúc xoay người, ánh mắt lơ đãng liếc về hình ảnh trên màn hình TV, bà không có phản ứng nào khác, giọng nói của Minh Thành Hữu đã truyền ra trước.

“Chuyện giữa tôi và Phó tiểu thư đã trở thành quá khứ, từ hôm nay trở đi, chúng tôi không còn liên quan đến nhau.”

Có ký giả nói lên một nghi vấn.

“Nhưng lúc trước hai người còn như keo như sơn, là bởi vì Tam Thiếu ngài có niềm vui với người mới rồi sao?”

Nét mặt Minh Thành Hữu vẫn như cũ, hai đầu lông mày nhíu chặt, cũng không đồng ý với lời nói của ký giả.

“Tình cảm đến đây, chỉ có thể nói là duyên phận đã hết.”

Phó Tụng Đình ngồi vào chỗ của mình ở trên ghế sofa, xem hình ảnh, không giống như là buổi họp báo, chắc là Minh Thành Hữu trong lúc vô tình bị ngăn trên đường.

“Xin hỏi Tam Thiếu, ngài nói là duyên phận đã hết có có liên quan tới chuyện ban đầu Phó tiểu thư rút tay rời đi lúc ngài thất thế hay không?”

Giới phóng viên ngửi được một chút mùi bát quái, tự nhiên sẽ muốn đem vấn đề ra mổ xẻ.

Minh Thành Hữu nghĩ một hồi lâu. “Có thể.”

“Tam Thiếu, xin hỏi, ngài ở bên trong xe của ngài có phải là niềm vui mới của ngài hay không?”

Minh Thành Hữu mỉm cười, hần đi tới bên cạnh ghế lái phụ, mở cửa xe, dắt cô gái bên trong xuống, động tác này, giống hệt như lúc ban đầu thừa nhận quan hệ với Phó Nhiễm.

Ông kính tự nhiên sẽ chuyển tới người phụ nữ bên cạnh hần.

Đột nhiên gương mặt này đụng vào tầm mắt, làm Phó Tụng Đình cùng Phạm Nhân vô cùng kinh ngạc, Phạm Nhân ba chân bốn cẳng đi tới trước ghế sa lon, trong miệng không nhịn được hô lên một tiếng.

“Nhụy Nhụy?”

Cánh tay Minh Thành Hữu ôm chặt hông của cô, nét mặt nhìn sang Vưu Ứng Nhụy đầy tràn vẻ cưng chiều.

“Cô ấy không phải bạn gái của tôi, cô ấy là vợ tôi!”

Đám ký giả trong chốc lát bỗng im lặng, lồng ngực Phạm Nhân như nghẹn lại, bàn tay ấn vào phía bên trái, bà miễn cưỡng ngồi vào ghế sa lon, Phó Tụng Đình hơi nhếch môi nhìn TV chăm chăm.

“Tam Thiếu, ngài nói ngài đã kết hôn rồi?”

“Đúng vậy.”

Minh Thành Hữu không có chút nào là thừa nhận hàm hồ.

“Là mấy ngày trước, chúng tôi đăng ký rồi.”

Vưu Ứng Nhụy như chim nhỏ nép vào Minh Thành Hữu bên cạnh, hưởng thụ cảm giác bị đèn flash vây quanh, Minh Thành Hữu gơ tay lên vén lên sợi tóc cho cô.

“Trong hai năm khó khăn nhất của tôi, thật ra thì là Ứng Nhụy ở cùng với tôi, tôi cũng từng có lúc mất phương hướng, cho là có thể bắt đầu lần nữa với Phó Nhiễm, nhưng rõ ràng, tình cảm không thể miễn cưỡng. Chúng tôi cũng coi như là có lúc gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, hiện tại tôi đã kết hôn với Ứng Nhụy, về sau cũng mong các người cũng không quan tâm quá nhiều đến cuộc sống riêng của tôi.”

“Tam Thiếu, nếu như mà tôi nhớ không lầm, Vưu tiểu thư. Không, là Minh phu nhân, cô ấy đã từng là thiên kim Phó gia chứ?”

“Tam Thiếu, ngài không sợ Minh phu nhân cùng Phó tiểu thư gặp mặt sẽ khó xử sao?”

Đối mặt với đám người ùn ùn kéo tới, khóe miệng Vưu Ứng Nhụy khẽ nhếch lên.

“Vấn đề này, thật ra thì nên để tôi trả lời, thân thể của tôi cùng Tiểu Nhiễm mặc dù là sai vị trí 20 năm, nhưng là bởi vì may mắn nên được hai bên cha mẹ yêu thương. Quan hệ riêng của chúng tôi cũng không tồi, huống chi Thành Hữu đã nói cùng Tiểu Nhiễm là có lúc gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, tôi tin tưởng cô ấy sẽ quên được và cũng chúc phúc cho chúng tôi.”

Sắc mặt Phó Tụng Đình xanh mét, trong ánh mắt Phạm Nhân tràn đầy điều khó có thể tin nổi, cuối cùng cũng hiểu tại sao Phó Nhiễm lại như vậy.

“Tam Thiếu, hai người sẽ cử hành hôn lễ sao?”

Minh Thành Hữu ôm Vưu Ứng Nhụy muốn rời đi.

“Đúng, đến lúc đó sẽ thông báo cho các người.”

Hắn mở cửa xe để Vưu Ứng Nhụy ngồi vào, một ký giả ở một bên lấy nhanh chóng trần thuật.

“Khó có thể tin, Minh Tam Thiếu lại có thể lãnh giấy kết hôn, đối phương còn là tiểu thư giả có quan hệ sâu xa với Phó gia, rốt cuộc là tình cảm như thế nào lại khiến cho bọn họ có thể phá vỡ quan niệm môn đăng hộ đối thực tế?”

Minh Thành Hữu ngồi vào, nửa người lại vươn ra khỏi ghế lái, đưa tay chỉ tên ký giả kia nói.

“Đừng nữa để cho tôi nghe được ba chữ tiểu thư giả, từ đây về sau, cô ấy là thiếu phu nhân của Minh gia!”

Trái tim Vưu Ứng Nhụy ấm áp, ánh mắt không kiềm chế được trào ra ướm mi, Minh Thành Hữu ngồi trở lại bên trong xe, phát động động cơ nghênh ngang rời đi.

Phó Tụng Đình cứng nhắc gơ cánh tay lên cắt đứt nguồn điện.

Má Trần không rõ sự việc đi tới.

“Phu nhân, cơm tối đã chuẩn bị xong.”

“Phanh ——”

Phó Tụng Đình cầm chiếc ly bên tay ném ra, vừa lúc nện trúng ở trên nền gạch cách đó không xa, mảnh vụn thủy tinh văng lên bay ra xung quanh, má Trần sợ tới mức thiếu chút nữa giậm chân.

Bỗng nhiên Phó Tụng Đình đứng dậy, nổi giận chỉ vào Phạm Nhân.

“Bà xem một chút, bà nuôi phải loài lang sói khinh người, giúp người ngoài bày mưu tính kế với con gái ruột của mình, tôi để cho bà hối hận cũng không biết đi tìm ai để khóc!”

Gương mặt Phạm Nhân đầy nước mắt, cũng chưa từng gặp bộ dạng lửa giận ngút trời như vậy của Phó Tụng Đình, má Trần sợ tới mức trốn vào phòng bếp, Phạm Nhân che mặt.

“Tôi cũng không biết chuyện sẽ náo loạn thành ra như vậy.”

Phó Tụng Đình ngồi trở lại trên ghế sa lon, sắc mặt khó coi.

“Cũng trách tôi, ban đầu nên kiên quyết phản đối bọn chúng ở chung một chỗ.”

Phạm Nhân nghe vậy, trong lòng càng cảm thấy áy náy, dù sao cũng là bà nhiều lần kiên trì nói Phó Nhiễm nên nghe theo tim của mình.

Vưu Ứng Nhụy nhìn về đám người đã biến thành những chấm đen qua kính chiếu hậu, cô nghe bài hát tiếng Anh bên trong xe, ngón tay khẽ gõ gõ trên dây an toàn.

“Thành Hữu, cảm ơn vừa rồi anh đã nói chuyện như vậy vì em, thật sự em thấy rất vui.”

Sắc mặt Minh Thành Hữu vô hồn nhìn con đường phía trước chầm chầm, khi chuyển động tay lái thì nghiêng đầu sang nhìn Vưu Ứng Nhụy, đáy mắt phức tạp làm người ta phải suy nghĩ.

“Em vui vẻ là được rồi.”

” Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đến chỗ mẹ anh.”

Bước chân Phạm Nhân nặng nề bước trên sàn, một tin tức làm tất cả bọn họ cùng kinh ngạc, đồng thời trong lòng càng cảm thấy tức giận khó nhịn.

Đẩy cửa phòng Phó Nhiễm ra đi vào, cô mặc áo ngủ ngồi ở cửa sổ, Phạm Nhân đi tới bên cạnh, ngồi xổm người xuống.

“Tiểu Nhiễm.”

Cô khẽ nâng cằm lên, nghe được tiếng động, tầm mắt ử rử sụp xuống.

“Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Chuyện của Thành Hữu cùng Nhụy Nhụy chúng ta cũng biết rồi, Tiểu Nhiễm, ó việc gì khó không thể trôi qua? Chúng ta từ từ buông xuống có được không?”

Phạm Nhân đau lòng vén tóc trên gò má cô lên.

“Hai năm trước, áp lực dư luận đặt điều cho con, gian nan thế kia con cũng vượt qua, không phải thế sao?”

“Mẹ.”

Phó Nhiễm vừa mở miệng, cánh môi khô nứt, có thể nhìn thấy máu rỉ ra, cô khe nhếch miệng, ánh mắt bi thương không có chỗ nào che giấu.

“Không giống nhau, bây giờ cùng khi đó không giống nhau.”

Giọng nói khàn khàn, lời nói ra có chứa ghen ngào.

Hai năm trước cô không thẹn với lương tâm, nhưng hai năm sau, toàn bộ tình cảm mà chính mình nâng niu trong tay đã dè dặt đưa ra ngoài, bàn tay Phạm Nhân khẽ vuốt lên mặt con gái.

“Tiểu Nhiễm, là mẹ có lỗi, thực xin lỗi con.”

“Mẹ, chuyện này không liên quan tới mẹ.”

“Mẹ vẫn biết Nhụy Nhụy có bạn trai, mà thế nào mẹ cũng không nghĩ tới sẽ là Thành Hữu, lúc đầu nó ra khỏi nước mẹ cẩn thận hỏi nó một chút, chuyện cũng sẽ không ầm ĩ như bây giờ.”

Phạm Nhân không ngừng tự trách mình, nhưng chuyện này không trách được bất cứ ai.

Phó Nhiễm kéo bà đứng dậy, lấy tay lau đi nước mắt cho bà.

“Mẹ, nếu Vũ Ứng Nhụy chịu nói thật, quan hệ của bọn họ cũng không thể hai năm cũng không bị phát hiện, lại nói, ngay cả con cũng có thể dự liệu đến chuyện này, mẹ làm thế nào lại biết đây?”

“Tiểu Nhiễm.”

Phó Nhiễm đứng lên đi tới bên giường.

“Mẹ, mẹ để cho con một mình, con sẽ không làm chuyện điên rồ, trong đầu hiện tại thật sự rất rối loạn, con cũng cần yên lặng một chút.”

Phạm Nhân nhìn cô nằm dài trên giường, cũng không nhiều lời, gạt đầu rồi đi ra khỏi phòng.

Minh Thành Hữu lái ô-tô đưa Vũ Ứng Nhụy về nhà, xe dừng sát ở cửa tiểu khu không tắt máy, hiển nhiên là hẳn không hề có ý xuống xe.

Vũ Ứng Nhụy cởi dây an toàn ra, tay phải đẩy cửa xe ra, trước khi xuống xe quay đầu hướng Minh Thành Hữu nói.

“Không phải là anh nên cùng em lên nhà ngồi sao? Chúng ta sắp kết hôn, đến bây giờ anh không có đi qua nhà em, cha mẹ em, bọn họ.”

“Về sau đi.”

Minh Thành Hữu ngắt lời cô.

“Gần đây có thể em sẽ phải bận rộn lo chuẩn bị chuyện hôn lễ, đến lúc đó gặp mặt cũng giống vậy.”

Vũ Ứng Nhụy chú ý tới hai chữ hôn lễ, nét mặt lộ ra vui vẻ, ra sức gạt đầu.

“Được.” Xuống xe, cô khom lưng nói. “Thành Hữu, trên đường lái xe nhớ coi chừng.”

Thấy chiếc xe của Minh Thành Hữu biến mất ở trong tầm mắt, lúc này bước chân Vũ Ứng Nhụy mới bước đi vào bên trong tiểu khu, móc ra cái chìa khóa đi vào cửa, Thẩm Tố Phân ăn cơm tối xong đang rửa chén ở phòng bếp, nghe thấy tiếng động đi ra ngoài.

“Nhụy Nhụy đã về.”

Vũ Ứng Nhụy đứng ở cửa trước thay dép xong, tầm mắt bắn khoả nhìn bên trong phòng.

“Ông ấy đâu?”

Thẩm Tố Phân lau sạch đôi tay.

“Còn có thể đi đâu, lại bị lôi kéo đi đánh mặt chược.”

Vũ Ứng Nhụy ném đôi găng tay hàng hiệu trong tay hướng bàn ăn, tiếng kim loại va chạm vào mặt bàn thủy tinh phát ra tiếng động chói tai, Thẩm Tố Phân sợ tới mức không dám lên tiếng.

Vũ Ứng Nhụy cất cao giọng.

“Các người có thể để cho tôi bớt lo lắng hay không? Hiện tại tôi sắp kết hôn cùng Thành Hữu rồi, bên ngoài mà biết tôi có người cha mê đánh bạc thì sẽ nói tôi thế nào? Tin tức mỗi ngày đều nói đến chuyện không môn đăng hộ đối, các người muốn bức tử tôi phải không?”

“Nhụy Nhụy, con đừng tức giận, mẹ sẽ nói lại với cha con mà.”

“Còn bà nữa...”

Vũ Ứng Nhụy đi vào phòng khách, một cước đá văng một đồng quần áo chồng chất ở trên đất.

“Làm những thứ thủ công này có thể kiếm bao nhiêu tiền? Năm xu tiền một cái, trong nhà nghèo đến không có gì ăn rồi sao?”

“Nhụy Nhụy.”

Thẩm Tố Phân ngập ngừng mở miệng.

“Thật sự là mẹ ở nhà thấy nhàm chán, cũng không thể xem ti vi cả ngày.”

“Không phải tôi đã cho bà đi học tập lễ nghi xã giao rồi sao?”

Vưu Ứng Nhụy mệt mỏi ngồi vào bên trong ghế sa lon, nói với bọn họ quả thực là đàn gảy tại trâu, Vưu Chiêu Phúc mười ngày thì có đến tám ngày ở bên ngoài chơi mạt chược, gần đây còn có khuynh hướng càng chơi càng lớn, Thẩm Tố Phân cả ngày ôm một bó y phục thêu, cả phòng đều là những mảnh vụn, một ngày kiếm 20 tới đồng tiền còn không đủ cho Vưu Chiêu Phúc đánh bài.

“Những thứ đó, mẹ không học được.”

Không nói đến là làm người ta nói nứ lười đến phí công, mấu chốt là muốn thay đổi loại tư tưởng này của Thẩm Tố Phân, khó càng thêm khó.

Vưu Ứng Nhụy nhúc nhích đầu mở to mắt, Lý Vận Linh còn chưa chính thức gặp mặt bọn họ, rất khó tưởng tượng đến lúc đó sẽ là tình huống như thế nào.

Vưu Ứng Nhụy biết rõ, nếu muốn khiến Vưu Chiêu Phúc cùng Thẩm Tố Phân chìm sẽ biến thành Phượng Hoàng, còn không bằng nghĩ như thế nào mới có thể trở thành con gái Phó gia một lần nữa mới thực tế một chút.

Suốt hai ngày trôi qua, Phó Nhiễm cũng không xuống lầu.

Phó Tụng Đình xin nghỉ phép ở nhà, Phạm Nhân không ngừng đi lên đi xuống, thấy bộ dạng bà lau nước mắt, rốt cuộc là Phó Tụng Đình không đành lòng.

“Ngày đó tôi cũng nặng lời với bà một chút, bộ dáng này của Nhụy Nhụy cũng không thể trách bà dung túng, dù sao bây giờ nó cũng là con gái Vưu gia, chúng ta cũng không quản được chuyện của nó.”

Phạm Nhân cúi thấp đầu tự trách.

“Chuyện này vốn là đều tại tôi.”

Má Trần chuẩn bị xong cơm tối lấy ra một phần, Phạm Nhân lại bưng lên lầu theo thường lệ.

Suốt hai ngày, ngoại trừ buổi sáng có ăn chút cháo, Phó Nhiễm giống như không đụng vào một hạt cơm, cũng không có đi ra khỏi gian phòng một bước. Phạm Nhân tiến vào phòng ngủ, thấy Phó Nhiễm nằm cuộn tròn ở trên giường, bà đem một chút cơm tối đặt ở trên tủ đầu giường.

Vưu Ứng Nhụy cầm đồ đứng ở cửa Phó gia ấn vang chuông cửa, má Trần đi tới cửa chính, tầm mắt Vưu Ứng Nhụy nhìn xung quanh.

“Má Trần, cha mẹ tôi đâu?”

Sắc mặt má Trần do dự.

“Tiểu thư, cô sẽ về ngay chứ?”

“Bà mở cửa ra, tôi vào để đồ xuống đã.”

Dù sao thì má Trần cũng chung sống với Vưu Ứng Nhụy một thời gian dài, nhiều hay ít cũng coi như là có chút tình cảm.

“Bọn họ hiện tại đang nổi giận, nếu không cô chờ thêm mấy ngày nữa hãy trở lại.”

Vưu Ứng Nhụy nghĩ tới đây chính là hậu quả, nhưng không nghĩ tới Phó gia sẽ ngay cả cửa cũng đều không cho cô vào.

“Đây là ý của cha mẹ tôi?”

“Vâng.”

Đôi mắt Vưu Ứng Nhụy ửng hồng, giọng nói mềm xuống.

“Má Trần, bà cho tôi vào đi, có mấy lời tôi phải nói rõ ràng trước mặt cha mẹ tôi, bà nói cho bọn họ biết, nếu không chịu gặp tôi mà nói..., đêm nay tôi sẽ đợi tại bên ngoài không đi.”

Má Trần càng thêm khó xử.

“Vậy tôi thử một chút.”

Sau khi bà đi vào rồi lại đi ra ngoài, vừa mở cửa cho Vưu Ứng Nhụy vừa nói.

“Cô hết mình đi theo bọn họ, dù sao cũng là hai mươi năm tình cảm.”

Vưu Ứng Nhụy cầm đồ đi vào phòng khách, chỉ thấy Phó Tụng Đình ngồi trên ghế sa lon, cô nhỏ giọng mở miệng.

“Cha.”

Từ nhỏ đến lớn Phạm Nhân đều là nuông chiều cô, chỉ có Phó Tụng Đình, lúc nghiêm khắc cũng không hàm hồ, từ nhỏ Vưu Ứng Nhụy đều sợ ông, thần sắc Phó Tụng Đình cực kỳ lãnh đạm ngẩng đầu.

“Hóa ra là Minh phu nhân, có chuyện gì sao?”

Vưu Ứng Nhụy ngẩn ra, tiếp theo là giọng nói mang theo nước mắt.”Cha.”

Ông ngẩng đầu nhìn cô, cũng không trả lời.

“Má Trần, là ai à?”

Giọng nói Phạm Nhân truyền đến từ lầu hai, giống như một mối, Vưu Ứng Nhụy nhanh chóng bước tới.

“Mẹ.”

Giọng điệu kéo dài, mang theo uất ức.

Phạm Nhân đi xuống cầu thang, Vưu Ứng Nhụy muốn khoát cánh tay của bà, Phạm Nhân nhanh chóng rút về.

“Cho tới nay ta đều quên nói cho cô biết, nếu 20 năm qua đã là sai lầm, về sau tiếng gọi này đến đây là sửa đi, huống chi khiến cho Minh phu nhân gọi ta một tiếng là mẹ, thật không kham nổi.”

“Mẹ.”

Vưu Ứng Nhụy lo lắng đến độ chảy ra nước mắt.

“Đừng như vậy, sau này con vẫn là của con gái của hai người, lại nói con theo đuổi hạnh phúc của mình, không phải lúc đó mẹ cũng khích lệ con sao? Con có lỗi gì?”

Ánh mắt Phạm Nhân lạnh lùng nhìn về Vưu Ứng Nhụy, không nghĩ tới là lúc ấy một cử chỉ vô tm của mình lại trở thành lý do hùng hồn của cô ta, Phạm Nhân bước đến bên trong phòng khách, Vưu Ứng Nhụy ý thức được mình đã quá kích động, vội vàng đi tới kéo lại cánh tay của bà.

“Mẹ, thật xin lỗi, con không nên nói chuyện với mẹ như vậy.”

Giọng nói Phạm Nhân mệt mỏi.

“Cô theo đuổi hạnh phúc của mình tất nhiên là không sai, nhưng cô cùng Thành Hữu hai năm, cô nên giải thích thế nào? Ta nhớ không lầm, lễ mừng năm mới cô tới nhà còn đựng phải bọn họ, sao ta không sớm phát hiện ra là cô còn có khả năng làm diễn viên chứ? Cô trở mặt nhìn Tiểu Nhiễm rơi vào từng bước một, cái gì gọi là đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, là ai cũng nhận ra được lúc đó Thành Hữu là có ý trả thù, cũng khó trách các người có thể cùng nhau, cũng đều là có khả năng diễn xuất thật cao siêu.”

Từ lúc Minh Thành Hữu thừa nhận trước mặt ký giả là cô đã đi theo hắn hai năm, Vưu Ứng Nhụy ngoại trừ vui mừng lúc đầu cũng có lo lắng.

“Mẹ, không phải như mẹ nghĩ, mới đầu Thành Hữu nói còn có tình cảm với Tiểu Nhiễm, nói con chờ hắn, con cũng không dám nói với hai người, nhưng nếu thật sự hắn có thể hợp lại cùng Tiểu Nhiễm, con cũng sẽ tự động rời đi, nhưng chuyện tình cảm thật không thể miễn cưỡng.”

Nước mắt Vưu Ứng Nhụy rơi đầy mặt.

“Con cũng rất khổ sở, cũng sợ hai người sẽ không tha thứ cho con, nhưng con muốn nói không chừng bọn họ có thể hòa hợp, nói như vậy cũng không thấy cần thiết để cho hai người biết, tránh khỏi trong lòng không thoải mái.”

“Như vậy mà nói, ngược lại là vì tốt cho chúng ta rồi sao?”

Ánh mắt Phạm Nhân nhìn Vưu Ứng Nhụy chòng chọc, cô bỗng chột dạ trong lòng, cũng chưa từng bị Phạm Nhân nghiêm mặt chất vấn qua như thế.

“Mẹ, con yêu Thành Hữu, con không muốn dùng hạnh phúc của mình đi thành toàn người khác, lại nói đây là sự lựa chọn của Thành Hữu.”

“Sự lựa chọn của hắn?”

Phạm Nhân cười lạnh nhú chặt chân mày.

“Các người là Minh gia hào môn vọng tộc, Phó gia tự nhận là không với cao nổi, ta chỉ có duy nhất một đứa con gái bị làm ra thành vết thương chồng chất về đến nhà, cô còn muốn để cho ta tin tưởng các người là vì nó hay sao?”

Phạm Nhân kích động hô lên một tiếng, khó có thể mất khống chế.

Vưu Ứng Nhụy khóc không thành tiếng.

“Mẹ, con cũng là con gái mẹ.”

“Không!”

Phạm Nhân ngồi bên cạnh Phó Tụng Đình hất tay.

” Giữa chúng ta rốt cuộc không có quan hệ máu mủ”.

Phó Nhiễm ra khỏi phòng, đột nhiên nghe được tiếng cãi vã dưới cầu thang. Cô dựa vách tường đi từng bước một ra ngoài.

” Mẹ! Đừng... đối với con thật tàn nhẫn, coi như con sai đi. Mẹ cũng đừng nói ra những lời này được không?”

Phạm Nhân cố nén tức giận, giọng nói vẫn lãnh đạm như trước.

” Làm ra chuyện như vậy thật khiến tôi hết sức đau lòng. Lừa gạt tôi hai năm, chỉ cần cô nhắc nhở tôi một câu, Tiểu Nhiễm cũng sẽ không bị tổn thương như vậy. Cô còn có nỗi khổ tâm sao?”

Tầm mắt bà chuyển qua hướng khác.

” Thật không thể nhìn ra.”

Phó Nhiễm đứng ở chân cầu thang nghe rất rõ ràng đoạn đối thoại này, một tay cô chống lên tay vịn, bước chân đi xuống từng bước. Phó Nhiễm đứng chỗ khúc cua nên người ở dưới không thể nhìn thấy cô.

Vưu Ứng Nhụy cố gắng giải thích, Phó Tụng Đình và Phạm Nhân đều mang vẻ mặt lãnh đạm, thấy vọng không thể nhìn rõ có bao nhiêu đau lòng. Vưu Ứng Nhụy nói xong lời cuối cùng, phát hiện hai người ngồi đối diện đều không nói gì.

Vưu Ứng Nhụy đứng trước bàn lau nước mắt, ngay cả má Trần đứng bên cạnh cũng có chút không đành lòng.

Trong nháy mắt cô ngược mắt lên, thấy ở cầu thang có một chiếc bóng kéo dài. Mặc dù không thấy Phó Nhiễm, nhưng Vưu Ứng Nhụy biết Phó gia không còn ai khác nữa.

” Cha mẹ, hai người đừng nóng giận.”

Cô ghen ngào, lấy thiệp mời màu đỏ từ trong túi xách ra.

“Lễ thành hôn của con và Thành Hữu đều đã quyết định xong. Cho dù hai người có trách con thế nào, con đều coi hai người chính là cha mẹ ruột của mình. Con cũng không hy vọng nhận được lời chúc phúc của hai

người, chỉ mong cha mẹ tới tham gia hôn lễ của chúng con.”

107. Chương 107

Chương 107: Bức cô tới bước đường cùng

Phạm Nhân nhìn thiệp cưới trong tay Vũ Ứng Nhụy chăm chăm, trong mắt cảm thấy có từng đợt từng đợt đau nhói, ánh mắt của bà nâng lên, giọng nói đã sớm chìm xuống, tĩnh táo.

“Cô đem về đi, chúng tôi không rảnh.”

“Mẹ.”

Vũ Ứng Nhụy không tin cô cùng Phó gia có hai mươi mấy năm tình cảm sẽ lại trở nên phai nhạt như thế, huống chi hơn 20 năm, bọn họ thật lòng đối xử với cô như con gái ruột, dù sao thì ấn tượng đó quá sâu sắc, làm sao có thể là giả được chứ?

“Mẹ cũng suy nghĩ một chút vì con có được không? Thật sự chính là con vô tình.”

Phạm Nhân di chuyển tầm mắt, hướng về phía má Trần đứng ở bên cạnh.

“Má Trần, tôi đã thông báo cho bà, vậy mà bà cũng không nhớ rõ như vậy sao? Nếu bà nể tình cũ thì cũng đừng làm ở chỗ này, đi theo Minh phu nhân tới Minh gia, cô ta sẽ thu xếp cho bà một công việc tốt hơn.”

“Phu nhân?”

Sắc mặt má Trần đầy uất ức, nhưng cuối cùng vẫn đứng im ở bên cạnh không có mở miệng.

“Mẹ, chuyện này không liên quan đến má Trần, là con khẳng định muốn vào.”

Vũ Ứng Nhụy đưa tay đem thiệp cưới đặt lên trên khay trà, cô quỳ gối trước người Phó Tụng Đình và Phạm Nhân.

Phạm Nhân chuyển chân, nét mặt cũng không biểu lộ cảm xúc.

Bả vai Vũ Ứng Nhụy khẽ rung lên, dùng hai tay chống ở đầu gối khóc, chẳng lẽ ruột thịt và không phải là ruột thịt thật sự có khác nhau lớn đến như vậy?

Thời gian Phó Nhiễm ở Phó gia, làm sao có thể hơn thời gian hai mươi năm của cô?

Ít nhất, trước kia Phạm Nhân đều coi cô giống như báu vật, nâng niu cô trong lòng bàn tay, ngay cả một câu nói nặng lời cũng không nói bao giờ.

“Mẹ, trong lòng con cũng rất đau khổ, không ai có thể hiểu được con.”

Vũ Ứng Nhụy khóc như mưa.

“Con cũng đã kết hôn với Thành Hữu, mà mẹ có thể biết được là lúc con đến Trung Cảnh Hào Đình đã thấy gì sao? Đêm đó Tiểu Nhiễm không về nhà phải không? Cô ấy cùng Thành Hữu.”

Vũ Ứng Nhụy khóc không thành tiếng, mu bàn tay không ngừng lau nước mắt rồi nức nở nói.

“Hai người bọn họ đêm hôm trước còn. Mà con cũng đã là vợ của Thành Hữu, nếu là người khác, lúc ấy con khẳng định là sẽ không tha cho cô ấy, nhưng cô ấy là Tiểu Nhiễm, là của con gái của hai người. Cha, mẹ, hai người suy nghĩ cho con một chút, con chỉ có thể cắn răng chịu đựng.”

Phó Nhiễm che miệng lại, thân thể yếu đuối dựa vào vách tường, người mềm nhũn, tay trái cố gắng giữ tay vịn thật chặt, thật vất vả mới miễn cưỡng chống người lên được.

Một đôn này của Vũ Ứng Nhụy, không thể nghi ngờ là đổ hết lên đầu Phó Nhiễm, còn mình lại trở thành người duy nhất bị hại.

Phạm Nhân nhớ đến ngày đó Phó Nhiễm trở về mà hồn bay phách lạc cùng với quần áo trên người ướt hết, nghĩ đến chuyện Minh Thành Hữu không những chỉ lừa gạt tình cảm của Phó Nhiễm, thậm chí còn dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy với cô thì lửa giận trong lồng ngực bà sớm đã lan tràn lên ánh mắt.

“Các người...” Bà đè ngực lại, lại giận đến mức không thể nói ra nửa câu còn lại.

Vưu Ứng Nhụy đang quỳ vội vàng tới cầm tay Phạm Nhân.

“Mẹ, mẹ đừng bởi vì con không phải là con gái của mẹ nữa mà mọi chuyện đều đổ hết lên đầu con, con cũng có khổ tâm không nói ra được.”

Ngón tay Phạm Nhân run rẩy chỉ về phía cô ta.

“Trước đó tin tức nói Tiểu Nhiễm cùng Thành Hữu bắt đầu lại một lần nữa đều ngập tràn khắp nơi, xem ra là cô thật sự tàn nhẫn, các người không hề tính trước nói ra là đã kết hôn, các người khiến Tiểu Nhiễm sau này đi ra ngoài thế nào đây?”

“Mẹ.”

Phó Tụng Đình đứng dậy, vẻ mặt không kiên nhẫn nữa.

“Đừng gọi ta là mẹ!”

Phạm Nhân tiện tay cầm thiệp cưới trên bàn lên không chút lưu tình nện vào mặt Vưu Ứng Nhụy.

“Biến, cút ra ngoài cho ta!”

Quả nhiên là Vưu Ứng Nhụy mộng tưởng, nước mắt chảy xuống ồ ồ, thậm chí quên cả chớp mắt, dù thế nào thì cô ta cũng không nghĩ tới là sẽ có kết quả như thế, còn tưởng rằng sẽ giống như lúc trước, khóc lóc ầm ĩ là Phạm Nhân cũng mềm lòng.

Bị chiếc thiệp cưới quẹt qua đuôi mắt thấy hơi đau rát, nhưng bị người rút lại bàn tay còn làm cô khó chịu hơn.

Phạm Nhân lướt qua trước người Vưu Ứng Nhụy, trên người phảng phất lộ ra một mùi thơm cao quý không giống với vợ chồng Vưu gia.

“Má Trần, tiễn khách.”

Má Trần vội vàng tiến lên.

“Tiểu thư, cô trở về đi thôi.”

Bước chân Phạm Nhân đang đi ra bỗng ngừng lại. “Má Trần, tiểu thư của Phó gia chỉ có một, sau này bà cũng sửa đổi cách gọi cho tôi một chút, bây giờ cô ta là thiếu phu nhân của Minh gia, chúng ta phải gọi một tiếng là Minh phu nhân.”

Bước chân Phó Nhiễm khó khăn bước đi, xoay người quay trở lại đi từ từ về phía gian phòng. Bàn tay lướt qua vách tường, ngược lại, lời vừa rồi của Vưu Ứng Nhụy lại nhắc nhở cô, từ sau khi ra khỏi Trung Cảnh Hào Đình cô lại ở trong phòng không ra ngoài một bước, ngay cả chuyện tránh thai khẩn cấp cũng đều quên hết.

Phó Nhiễm đi rất chậm, trong đầu đều là suy nghĩ bọn họ sẽ kết hôn, Phạm Nhân lo lắng tiếng cãi vã lúc này sẽ quấy rầy đến cô, vội vàng lên lầu lại thấy bóng lưng Phó Nhiễm, bà vội vàng đi tới.

“Tiểu Nhiễm.”

Phó Nhiễm đứng lại sau đó xoay người, sắc mặt tái nhợt.

“Mẹ.”

“Con, làm sao con ra đây?”

Phạm Nhân cầm cổ tay cô.

“Có phải đói bụng hay không?”

“Mẹ, con muốn đi ra ngoài một chút.”

Hai chân Phó Nhiễm mềm nhũn, định dựa lưng vào vách tường.

Trong lòng Phạm Nhân thấy không yên tâm, mới vừa rồi chỉ lo đến kích động cũng không nhớ đến là Phó Nhiễm vẫn còn ở trên lầu.

“Mẹ đã để cho nó đi về, mấy ngày này con cũng ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt, chuyện ở phòng làm việc chúng ta cứ giao cho người khác.”

“Mẹ, đừng lo cho con.”

Phó Nhiễm không đứng vững, nghiêng người đứng dậy.

“Con muốn ăn chút gì đó.”

Mới đầu Phạm Nhân ngẩn ra, mau chóng phản ứng lại, không ngừng gật đầu liên tục.

“Được được, mẹ sẽ quay lại cầm một phần đi lên.”

“Không cần, tự con sẽ xuống lầu.”

Suốt hai ngày nay Phạm Nhân cũng không nghỉ ngơi tốt, trong lòng Phó Nhiễm có khổ sở nhiều hơn đi chăng nữa cũng không muốn lôi kéo người khác chịu tội cùng mình,

Phạm Nhân dìu cô đi xuống cầu thang từng bước một, thấy Vưu Ứng Nhụy còn quỳ gối ở trước sofa chưa đi, má Trần đang ở bên cạnh khuyên.

“Minh phu nhân, ngại nhanh về đi thôi.”

Tiếng gọi này, mặc dù là sớm có chuẩn bị, nhưng bất ngờ đâm vào trong tai vẫn làm cho Phó Nhiễm cảm thấy choáng váng không chống đỡ được, nghe được tiếng động Vưu Ứng Nhụy ngẩng đầu lên, bốn mắt đụng vào nhau, cô ta giống như còn muốn mở miệng nói tiếp điều gì đó, Phó Nhiễm lạnh lùng xoay mặt đi.

Phạm Nhân đưa cô đi tới trước bàn ăn.

“Má Trần, đem cơm tối hâm lại cho Tiểu Nhiễm.”

“Dạ, phu nhân.”

Phạm Nhân kéo chiếc ghế ra ngồi vào bên cạnh Phó Nhiễm, ai cũng có thể nghĩ tới đây chính là một cách làm tổn thương chắc chắn là đòn trí mạng nhất.

Má Trần đem thức ăn còn đang nóng bưng lên bàn, Vưu Ứng Nhụy quỳ gối khuất bóng bên trong phòng khách, thấy cha mẹ cũng không có chút để ý tới, lúc này cô mới vịn vào khay trà đứng lên.

Phạm Nhân lựa ra mấy món ăn nhẹ.

“Vài ngày rồi con cũng không ăn uống cẩn thận, không thể ăn đồ có dầu mỡ ngay được.”

Phó Nhiễm giống như nhét trong miệng từng chút một, cảm thấy cổ họng tắc nghẹn, dáng vẻ trông như muốn nhổ ra toàn bộ.

Vưu Ứng Nhụy đi tới bên trong phòng ăn.

“Mẹ, con đi về trước đây.”

Phạm Nhân cũng không đáp lời, cũng lười phải nói sửa lại, chỉ nói với Phó Nhiễm.

“Đợi ăn cơm xong thì đi lên lầu tắm, ngủ một giấc ngày mai sẽ thấy thoải mái hơn rất nhiều.”

Vưu Ứng Nhụy hoàn toàn như người dư thừa, cô đứng đó một lúc, đành phải tự động rời đi.

Phó Nhiễm ăn cơm xong lên lầu tắm nước nóng, cô im lặng ngồi ở bên trong gian phòng, điện thoại di động bị cô tắt đặt ở trên bàn, bên trong gian phòng cũng không mở đèn, đã khốc chán chê, tâm tình từ từ bình tĩnh, mặc dù trái tim đã như tro tàn nhưng suy nghĩ vẫn còn rất rõ ràng.

Cô mặc áo khoác, cầm ví tiền cùng chìa khóa xe lên đi ra cửa phòng.

Phạm Nhân thấy cô muốn đi ra ngoài vội vàng ngăn cản.

“Tiểu Nhiễm, trời đã tối rồi, con phải đi đâu?”

“Mẹ, con đi ra ngoài một chút, gần đây thôi.”

Phạm Nhân còn muốn ngăn cản, Phó Tụng Đình ý bảo bà đừng cản.

“Tiểu Nhiễm, đi sớm rồi về ngay.”

“Vâng.”

Cô chịu đi ra khỏi phòng, tốt hơn so với cả ngày ở nhà buồn bực.

Phó Nhiễm vốn định lái xe, nhưng nghĩ tới gần đó cũng có tiệm thuốc, cũng liền bỏ đi suy nghĩ muốn lái xe.

Đôi tay cô cắm vào trong túi quần, bóng dáng rất nhanh chìm vào bên trong ánh trăng, Phó Nhiễm thuận theo vỉa hè đi về phía trước, đường dài mênh mông, bên tai rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân cô lặp lại.

Vưu Ứng Nhụy ngồi ở bên trong xe, cô lau nước mắt sạch sẽ bắt đầu trang điểm lại, ánh mắt nhìn kính chiếu hậu bên trong đột nhiên thấy bóng lưng Phó Nhiễm đi hướng ngược lại, động tác trong tay cô ngừng lại, tầm mắt nhìn theo Phó Nhiễm.

Thỉnh thoảng, có tiếng gió bắt đầu thổi, hàng cây xanh hai bên truyền đến tiếng vang xào xạc, Phó Nhiễm lơ đãng, trong lòng yên tĩnh giống như một dòng nước chết.

Chẳng qua là thời gian cũng chỉ mới hai ba ngày, nhưng mà thế giới bên ngoài lại như thay đổi, Phó Nhiễm có chút không thích ứng, tay phải khép chặt cổ áo lại.

Đường tới tiệm thuốc nói gần nhưng thực ra cũng không gần, hơn nữa cô đi rất chậm, chừng nửa giờ sau mới đến được tiệm thuốc.

Thuốc tránh thai khẩn cấp 72 giờ, Phó Nhiễm nhanh chóng cầm hộp thuốc đi ra khỏi cửa, hẳn là còn chưa kịp, hướng chỉ cô đã tính qua là vẫn trong thời kỳ an toàn, nhưng mà vẫn mua thuốc, cũng chỉ là chắc chắn điều không may xảy ra.

Phó Nhiễm đi xuống cầu thang, chợt một ký giả tiến tới làm cô bất ngờ không kịp chuẩn bị, cô càng không nghĩ tới là chỉ trong một thời gian ngắn ngủi như thế mà họ đã có mặt ở đây, cô vội vàng muốn tránh ra, nhưng lúc này ký giả này đang chờ tin tức của cô, sao có thể dễ dàng chịu bỏ qua cho cô.

“Xin hỏi Phó tiểu thư, Tam Thiếu đã kết hôn cô có biết không?”

Nữ ký giả như cười như không đem micro đưa tới miệng Phó Nhiễm, ở trong mắt của bọn họ, rắc muối vào vết thương của người khác không được coi là gì, chỉ cần có thể có được tin tức đầu tiên, làm sao có thể quan tâm người khác có được hay không.

Phó Nhiễm hơi nhếch môi, không trả lời.

“Về chuyện trước đây không lâu Tam Thiếu có lên tiếng thừa nhận bắt đầu lại lần nữa với cô, cô thấy thế nào? Còn nữa, Minh phu nhân lại là người bị tráo đổi thân phận thiên kim Phó gia hơn hai mươi năm trước với cô, cô cho là bên trong có điều gì kỳ lạ hay đơn thuần chỉ là trùng hợp thôi?”

Phó Nhiễm đưa tay đẩy ký giả ngăn ở trước mặt cô ra, đèn flash sáng loáng hướng về phía cô.

“Phó tiểu thư, nhìn qua sắc mặt cô thật không tốt.”

“Đừng chụp!” Phó Nhiễm theo bản năng lấy tay ngăn cản, tay nắm chặt hộp thuốc che ánh sáng ở đèn flash.

Nữ ký giả này liền nhận ra.

“Phó tiểu thư, trước đó cô cùng Tam Thiếu đã phát sinh quan hệ sao? Cô mua thuốc tránh thai khẩn cấp, là sợ mang thai sao?”

Phó Nhiễm thu tay lại sau đó vội vàng muốn rời đi, ký giả ý bảo người quay camera đuổi theo, cô ta là người đầu tiên nhận được tin tức chạy tới đây, cũng không thể lãng phí cơ hội độc nhất vô nhị này được.

“Phó tiểu thư, đối với địa vị người thứ ba của cô, cô sẽ cư xử như thế nào?”

Phó Nhiễm đi tới đầu đường, nhưng không lái xe, đi bộ nên vẫn bị ký giả kia đuổi theo, mặc dù biết nói nhiều hơn nữa cũng đều vô ích, Phó Nhiễm vẫn giải thích.

“Tôi không phải là người thứ ba.”

“Nhưng Tam Thiếu đã kết hôn rồi, theo luật pháp công nhận, cô chính là người thứ ba!”

Phó Nhiễm đưa tay ngăn trở mặt, khóe mắt xuyên qua khe hở tràn đầy đau thương.

“Giữa tôi và anh ta đã kết thúc.”

Một tiếng phanh xe truyền đến, cùng với tiếng cửa xe bị đóng sầm, Minh Tranh đưa một tay ngăn nữ ký giả vẫn còn muốn hỏi, một cánh tay bảo vệ Phó Nhiễm.

“Đi.”

Cô giống như không nhìn thấy rõ người đến là ai, bước chân đi theo hần nhanh chóng đi tới ven đường, ký giả cùng camera vẫn đuổi theo.

“Minh thiếu, ngài che chở Phó tiểu thư như vậy, chẳng lẽ giữa hai người còn có thể sao?”

Minh Tranh mở ghế lái phụ ra nhét Phó Nhiễm vào trong.

Hắn vòng qua đầu xe, nữ ký giả hỏi liên thoảng không ngừng.

“Hay là bởi vì địa vị khó xử của cô ấy giống như mẹ của ngài?”

Bàn tay Minh Tranh đang cầm tay lái đột nhiên dừng lại, gương mặt tuấn tú hơi nghiêng sang, ánh mắt lạnh lẽo âm u làm ký giả kia nhìn thấy không khỏi lui lại một bước, hắn hất micro trong tay cô ta, mở cửa xe ngồi vào sau đó phát động động cơ.

Phó Nhiễm đem hộp thuốc nhét vào trong túi quần, đợi sau khi xe chạy ra khỏi đó được một đoạn đường, cô ngậm ngùi thở dài.

“Ca ca, ngày mai không biết các tờ báo lại muốn viết anh như thế nào.”

Hai tay Minh Tranh nắm tay lái, thần sắc vẫn lạnh lùng theo thói quen.

“Anh trông nom nhiều như vậy làm gì chứ? Cho tới bây giờ cũng không có hy vọng xa vời là bọn họ nói nửa câu tốt đẹp về anh.”

Phó Nhiễm ngả người ra hướng thành ghế sau đó không nói thêm gì nữa.

Minh Tranh cố ý lái xe thật chậm.

“Tiểu Nhiễm, anh có xem qua tin tức.”

Mặc dù hai ngày nay Phó Nhiễm tự nhốt mình ở bên trong gian phòng không tiếp xúc với bên ngoài, nhưng cô có thể ngờ tới, tất nhiên mọi tin tức bên ngoài lúc này đều là chuyện Minh Thành Hữu đã kết hôn, cô không đáp lại câu nói của Minh Tranh, ánh mắt xuyên qua cửa sổ xe nhìn về nơi xa xăm.

Minh Tranh thấy thế, cũng không hỏi nữa.

Xe đi tới cửa Phó gia rất nhanh, ánh mắt Phó Nhiễm bình tĩnh nhìn một chỗ cũng không xuống xe ngay.

“Ca ca, làm sao anh lại xuất hiện ở đây?”

“Vừa lúc anh muốn tới nhà em, nhìn bóng dáng có chút giống, xuống xe nhìn thấy quả nhiên là em thật.”

Phó Nhiễm cởi dây an toàn ra.

“Vội lại không có chuyện gì, cũng đừng ai lo lắng cho tôi.”

Minh Tranh thấy cô mở cửa xe.

“Tiểu Nhiễm?”

Một chân cô đã bước ra ngoài.

“Bây giờ đối với tôi mà nói, nói cái gì tôi cũng không muốn nghe, ca ca, tôi cũng cần có thời gian để tự mình suy nghĩ thông suốt, tôi cũng không cần an ủi, tôi bảo đảm sẽ không nghĩ không ra, tất cả mọi người hãy cho tôi một chút thời gian có được không?”

Lời Phó Nhiễm nói đã đến nước này, lời nói của Minh Tranh đến cổ họng cũng nuốt trở về, hần khê nhếch môi, nét mặt giống như buồn lờn một chút.

“Lời như vậy, dĩ nhiên tốt rồi.”

Phó Nhiễm đóng cửa xe.

“Mau trở về đi thôi, trên đường cẩn thận.”

Nhìn xe của Minh Tranh chậm rãi đi khỏi, Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt, rốt cuộc là cô đã mắc nợ hần, cũng không thể thản nhiên được như trước nữa.

Phó Nhiễm đi vào phòng khách, thay xong dép đi vào, Phạm Nhân cùng Phó Tụng Đình đều không ở đây, cô nhẹ nhàng đi về phía cầu thang, ánh mắt nhìn thấy một màu đỏ chói mắt, bước chân cô dừng lại ở trước thùng rác, thấy chiếc thiệp cưới Vũ Ứng Nhụy cố ý đưa tới nằm ở bên trong.

Phó Nhiễm chăm chú nhìn một hồi lâu, như không nghe sự sai, khiến khom lưng nhật nó lên.

Cảm giác giấy rất cứng, siết trong lòng bàn tay thấy đau.

Cô men theo cầu thang đi lên trên lầu, mở cửa phòng thấy Phạm Nhân đang trải ga giường cho cô, Phó Nhiễm tiện tay nhét chiếc thiệp vào một góc khuất, Phạm Nhân nghe thấy tiếng bước chân nghiêng đầu qua.

“Tiểu Nhiễm về rồi.”

Cô đi tới.

“Mẹ, để con tự làm.”

“Xong ngay đây.”

Phạm Nhân thu dọn xong biết Phó Nhiễm cần yên tĩnh nên cũng không ở lại lâu, đợi sau khi Phạm Nhân ra khỏi cửa phòng, cô lấy chén nước, lấy hộp thuốc từ trong túi quần ra.

Xé vỏ túi ra, đem viên thuốc màu trắng nhét vào trong miệng, đầu tiên không có cảm giác đắng, cô cắn nát viên thuốc, chưa chạm tới một hộp nước, vị giác xuất hiện cảm giác bài xích mãnh liệt, đầu lưỡi đắng chát buồn nôn, Phó Nhiễm nuốt vào cổ, thiếu chút nữa nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt.

Điện thoại di động nằm yên lặng ở trên bàn sách, sẽ không còn ai đúng giờ sẽ gọi điện thoại để báo cáo cho cô nữa, Minh Thành Hữu đã mất tích, mất tích ở trong thế giới của cô cũng không tìm về được nữa.

Phó Nhiễm khom lưng nằm ở mép bàn, thân thể gần như cuộn lại, muốn tự bảo vệ mình.

Có thể vết thương trong lòng cô sẽ từ từ khép lại, nhưng áp lực dư luận quá lớn đương nhiên là không muốn cho cô cơ hội này.

Hôm sau, Vũ Ứng Nhụy khéo léo ngồi bên cạnh Lý Vận Linh, hai người đang chọn áo cưới, Vũ Ứng Nhụy chỉ vào một cái trong album ảnh.

“Mẹ, người xem cái này như thế nào?”

Lý Vận Linh gật đầu.

“Kiểu dáng không tệ, nhưng quá mức rườm rà, con cảm thấy thế nào?”

Vũ Ứng Nhụy cười lên tiếng.

“Mẹ nói rất đúng.”

Minh Thành Hữu vắt chân ngồi ở trên ghế sa lon, cùng không khí náo nhiệt vui mừng phía đối diện hoàn toàn không hợp nhau, hần như suy nghĩ điều gì đó, TV bên trong phòng khách đang phát tin tức, cũng không có ai chú ý tới.

“Ứng Nhụy, chờ thêm mấy ngày nữa, hẹn cha mẹ con tới gặp mặt, nói Thành Hữu đặt một bàn ở Thanh Phong Nhã Uyển.”

“Vâng.”

Vưu Ứng Nhụy vui vẻ.

Lý Vận Tinh cầm tập ảnh đồ trang sức, bà tiện tay lật mấy tờ, ánh mắt liếc về hướng Vưu Ứng Nhụy, giọng nói không nhanh không chậm.

“Nhụy Nhụy, thật cũng không là ta nhất định có thiên kiến bè phái, tới lúc hôn lễ của con cùng Thành Hữu, khách mời đều có thể toàn là nhân vật có mặt mũi, ngộ nhờ người thân của con gây chuyện không tốt mà nói, có thể sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Minh gia chúng ta.”

Ánh mắt Vưu Ứng Nhụy nhìn hướng Minh Thành Hữu, hi vọng cho hắn có thể nói giúp cô vài lời, nhưng Minh Thành Hữu lại như không quan tâm tới chuyện của hai người đang nói tới, ngay cả mí mắt cũng không chớp.

“Mẹ, mẹ nói chuyện này con mới nghĩ tới.”

Mặc dù Vưu Ứng Nhụy rất uất ức, nhưng mặt mũi của Minh gia không thể không quan tâm.

“Con cũng đã bàn qua cùng cha mẹ con, đến lúc đó trừ những quan hệ tương đối gần gũi ra, không mời ai khác, sau này các mối quan hệ của chúng ta cũng giống như nhau.”

Lý Vận Linh đồng ý gật đầu.

“Con có thể hiểu chuyện như vậy thật tốt.”

Vưu Ứng Nhụy ngồi gần Lý Vận Linh.

“Mẹ, người xem đồ trang sức này đi, mẹ mà dùng thì rất đẹp mắt.”

Dù sao chuyện cô bé lẹ lém gả cho hoàng tử chỉ có trong truyện cổ tích, hướng chỉ là ở ngoài đời, Vưu Ứng Nhụy chính là chim sẻ biến thành Phượng Hoàng, bây giờ mọi việc đã sẵn sàng, cô lo lắng nhất vẫn là Vưu Chiêu Phúc cùng Thẩm Tố Phân.

Giọng nói Lý Vận Linh hơi kinh ngạc truyền vào trong tai Vưu Ứng Nhụy.

“Phó Nhiễm?”

Tầm mắt của Minh Thành Hữu vốn là đang ngó ra ngoài cửa sổ theo Lý Vận Linh chú ý tới màn hình TV, là tin tức tối hôm qua Phó Nhiễm bị chặn ở cửa hiệu thuốc, tóc cô không buộc lên, rũ xuống hai bên làm gương mặt nhỏ nhắn trông càng thêm gầy, sắc mặt thật không tốt, mặc quần áo cũng tùy ý, giống như là ra cửa mua đồ gì đó.

Ngôn từ của ký giả sắc bén, giống như muốn bức cô vào chỗ chết, Phó Nhiễm không nói nửa câu, hình ảnh xô đẩy hiện ra trên màn hình, cô cũng là bị ép tới phát cáu, lời nói dồn dập mà nghe chói tai.

“Tôi không phải là người thứ ba!”

Ký giả rất nhanh đem đề tài kéo đến hộp thuốc trong tay cô, ánh mắt Lý Vận Linh tràn ngập thâm ý nhìn Minh Thành Hữu, ngại vì có Vưu Ứng Nhụy đang ở đây, sắc mặt bà hơi lúng túng, vồ vồ mu bàn tay Vưu Ứng Nhụy.

“Thành Hữu, sau này con phải phải kiềm chế tâm tính, không đối xử tốt với Nhụy Nhụy thì ta sẽ là người đầu tiên hối tội con.”

Minh Thành Hữu nào có ý muốn nghe lời nói của bà, ngay cả đáp lại cũng lười phải nói một câu, hần đang nghe nữ ký giả liên tiếp đặt ra đề tài làm khó Phó Nhiễm, Lý Vận Linh nhìn đáng vẻ mặt hờn của Minh Thành Hữu, hừ lạnh.

“May mà cô ta tự biết mình, nếu sinh ra một nghiệt chủng thật thì còn không biết là của ai.”

Minh Thành Hữu xoay mặt, ánh mắt nhìn bà cực kỳ lạnh lùng.

Trong màn hình đột nhiên có bóng dáng của Minh Tranh, khoe mắt Lý Vận Linh toát lên vẻ khinh bỉ.

“Cái thứ nghiệt chủng này, đúng là nơi nào cũng có hần.”

Bà đối với mẹ con Triệu Lan tràn đầy căm hận, không bởi vì Minh Vân Phong đã qua đời mà giảm bớt, ngược lại càng giống như gai độc cắm vào trong da thịt bà theo thời gian mà thối nát, không thể đựng tới.

Minh Tranh đập micro của ký giả, giọng điệu Lý Vận Linh mang vẻ châm chọc.

“Rốt cuộc là đứa con do Triệu Lan dạy dỗ, nhìn dáng vẻ này trái lại lại rất hợp với Phó Nhiễm.”

Vưu Ứng Nhụy thỉnh thoảng lại liếc nhìn sắc mặt của Minh Thành Hữu, cô mím chặt môi không lên tiếng, về chuyện của Phó Nhiễm, cô sẽ không nói một câu trước mặt Minh Thành Hữu.

Trong màn hình Minh Tranh dẫn theo Phó Nhiễm nghênh ngang rời đi, Lý Vận Linh không nóng không lạnh nói.

“Lúc này loại nghiệt chủng này còn tới, chỉ có điều là cũng tốt, chuyện con cùng Phó Nhiễm náo loạn như vậy, khó tránh khỏi bên ngoài sẽ nói là con trả thù cô ta rồi đi năm đó, như vậy càng kéo càng loạn, cũng không phân biệt được ai đúng ai sai.”

Từ đầu đến cuối Minh Thành Hữu không có mở miệng nói câu nào, màn hình TV đưa tin khác, ánh mắt hần vẫn còn nhìn chăm chăm, ánh mắt rời rạc, không biết là bị cái gì hấp dẫn, thật lâu sau vẫn không bình thường.

Lý Vận Linh lại vừa lật xem tập ảnh vừa nói chuyện cùng Vưu Ứng Nhụy, mặc dù con trai của mình sống phóng túng nhưng nhiều lắm là bà chỉ trách mắng vài ba câu, Vưu Ứng Nhụy nhìn ra, Lý Vận Linh đối với Minh Thành Hữu là thật sự cưng chiều, tùy ý nói an ủi cô mấy câu nhưng mà cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi, bất kể Vưu Ứng Nhụy có chịu hay không chịu, vẫn phải hiểu ý này của Lý Vận Linh.

Khoảng chừng gần mười phút sau Minh Thành Hữu bỗng đứng lên, Lý Vận Linh cảm giác có một bóng đen bao trùm lên tập ảnh, bà nâng cằm nhìn về Minh Thành Hữu.

“Thành Hữu, thiệp mừng cũng phát ra ngoài rồi, hôm nào đi chụp ảnh cưới đi.”

Hần cầm chìa khóa trong tay, ánh mắt lại có chút làm người ta không khỏi lạnh run.

“Con luôn luôn không thích những thứ đó.”

Lý Vận Linh thấy bất ngờ.

“Con nói cái gì?”

Vưu Ứng Nhụy cũng không thể tin nổi tròn hai mắt.

“Bất kể có thích hay không, nào có ai kết hôn mà không chụp hình cưới chứ?”

Lý Vận Linh nặng nề ném tập ảnh lên trên bàn.

“Phiền toái.”

Minh Thành Hữu đã bước ra.

“Tùy tiện tìm hai tấm ảnh ghép lại đi.”

Trước lúc đó Vưu Ứng Nhụy vẫn còn ở lật tập ảnh áo cưới xem, ngón tay sơn móng làm giấy dầu nhăn lại, sắc mặt Lý Vận Linh không vui trách móc.

“Nói cái gì vậy? Đến lúc đó bạn bè thân thích tới đây ngay cả ảnh cưới cũng không có, cái người này còn có cưới nữa hay không đây?”

Minh Thành Hữu đang bước qua ghế sa lon bỗng dừng lại, gương mặt hơi nghiêng qua nhìn hướng Lý Vận Linh, hắn không nói gì, khoe miệng mân thành một đường cong lạnh nhạt, ánh mắt như chứa chút tàn độc, Lý Vận Linh không bắt bẻ, muốn mở miệng lần nữa, Vũ Ưng Nhụy vội vàng khoác cánh tay bà.

“Mẹ, nghe Thành Hữu đi, con không có ý kiến.”

Lý Vận Linh vỗ vỗ mu bàn tay Vũ Ưng Nhụy.

“Như vậy sao được?”

Bà quay đầu lại muốn nói chuyện tiếp, Minh Thành Hữu đã lướt qua phòng khách đi ra ngoài, sắc mặt Lý Vận Linh thay đổi.

“Con xem một chút, ta sinh con trai lại là làm ta giận như thế đấy, từ nhỏ cũng không để cho ta phải lo lắng như vậy.”

“Mẹ, tính khí của Thành Hữu cứ như vậy, ngài chớ chấp nhặt cùng anh ấy.”

Minh Thành Hữu đóng xe rời khỏi Minh gia, tay cầm tay lái nhưng lại không biết nên đi đâu, nửa tháng sau hôn lễ của hắn và Vũ Ưng Nhụy sẽ diễn ra, thời gian cũng không coi là vội vàng, Minh Thành Hữu tiện tay mở ra âm nhạc, bài hát bên trong vẫn là bài lúc trước Phó Nhiễm đã chọn, bài Đoán không ra của Đinh Đăng là bài cô thích, có lúc sẽ nghe đi nghe lại bài hát đó, nói là lời ca rất hay, nghe thế nào cũng không đủ.

Ánh mắt của hắn xuyên qua kính chắn gió nhìn về phía trước, con đường phía trước dài đằng đẵng, thế nhưng hắn lại bị lạc ở đầu đường, cũng không biết con đường tự tay mình đã chọn, đối với hắn và Phó Nhiễm mà nói, là tốt hay là xấu? Minh Thành Hữu chỉ biết là, hắn đang tiến thoái lưỡng nan, bất luận là đi lên phía trước hay là lùi về phía sau, với hắn mà nói, đều như nhau.

Hắn đưa tay tắt âm thanh, cảm giác từ trước nay người chưa thấy mệt mỏi như vậy thật muốn cứ nhắm mắt ngủ như vậy, vĩnh viễn ngủ mất.

Phó Nhiễm trốn tránh ở nhà nửa tháng, kể từ sau khi tin tức đi tiệm thuốc võ lở ra, cô không bước ra khỏi cửa một bước.

Phó Tụng Đình tức giận đập hết hộp điều khiển ti vi, Phạm Nhân ngược lại lại thông suốt hơn ông, chỉ cần Phó Nhiễm có thể gắng gượng qua đi, còn trông nom danh tiếng làm cái gì?

Con gái của bà bị tổn thương nghiêm trọng như thế, bà cũng đau lòng hơn ai khác, nhưng dầu gì Phó Nhiễm cũng rất kiên cường, mỗi bữa ăn cũng sẽ ngoan ngoãn xuống ăn cơm.

Tổng Chức cùng Tần Mộ Mộ cũng đã tới nhà thăm, Phạm Nhân nhã nhặn từ chối, họ cũng không kháng kháng nhất định phải thấy mặt Phó Nhiễm nữa, khi biết cô không có việc gì, cũng liền rời đi.

Đầu tháng bảy trời đã bắt đầu nóng, Phó Nhiễm mặc chiếc váy dài màu lam đi tới bên trong vườn, cánh cửa sắt nặng nề ngăn cách với bên ngoài, Phó Nhiễm không kìm lòng được đi tới cửa.

Trông cô rất gầy, vốn là cao, lúc này càng giống như một trận gió có thể cuốn cô đi mất.

Phó Nhiễm nhìn cánh cửa chầm chầm, thỉnh thoảng có chiếc xe đi qua, giống như thấy cô cùng Minh Thành Hữu không lâu trước đây, mặc dù hai người đều có xe, hắn vẫn có thói quen đưa Phó Nhiễm đến cửa nhà.

Đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một chiếc Bugatti Veyron màu đen, tư tưởng Phó Nhiễm có chút hỗn độn, thì ra là thực tế cùng mơ mộng cũng có lúc giống nhau như thế, cho đến khi chiếc xe thể thao dừng ở cửa chính, có người đẩy cửa xe ra đi xuống, Phó Nhiễm mới đột nhiên ý thức được điều này cũng không phải trong mơ.

Cô xoay người, sải bước muốn rời đi.

“Phó Nhiễm.” Minh Thành Hữu lên tiếng gọi cô.

Tiếng gọi này, lại xa lạ làm cho người ta hoảng sợ.

Phó Nhiễm từ từ xoay người lại, cách xa nhau cũng chỉ hai ba thước, điều ngăn cản duy nhất cũng chỉ là cánh cổng.

Giống như là nhà tù, ngăn cách hai người vốn không liên quan đến nhau, Phó Nhiễm khẽ cười lạnh một tiếng, đúng vậy, không liên quan đến nhau.

Minh Thành Hữu đi tới trước cửa chính, ánh mắt nhìn Phó Nhiễm trong tình trạng khác biệt so với trong tưởng tượng của hắn, chiếc váy dài càng làm thân hình cô trông gầy thêm, ánh mắt của hắn trở về trên mặt Phó Nhiễm, cô cũng không lảng tránh, ánh mắt cùng hắn chạm nhau, phải cố hết sức chịu đựng, nhưng vẫn không ngăn được nét bi thương tràn đầy ra ngoài.

Minh Thành Hữu cup tầm mắt xuống, cố ý lảng tránh ánh mắt Phó Nhiễm, khóe miệng nâng lên thoáng cười, bất chợt giọng nói xoay chuyển, rơi vào trong tai Phó Nhiễm lại cực kỳ chói tai.

“Không phải là cô sẽ cho rằng lần này tôi tới đây là lại muốn tìm cô hợp lại nữa chứ? Cô yên tâm, sẽ không còn có chuyện như vậy xảy ra, cả cô và tôi cũng có thể giải thoát cho nhau.”

Một tay hắn cầm khung cửa.

“Phó Nhiễm, có chuyện tôi phải nói rõ ràng với cô.”

108. Chương 108

Chương 108: Phó Nhiễm, cô sẽ tới hôn lễ của chúng tôi sao?

Phó Nhiễm nhìn chằm chằm gương mặt Minh Thành Hữu đang gần trong gang tấc, trong lòng có đau đớn sụp đổ, lại cũng chỉ có thể tự trách mình ngu ngốc, không nhận ra tâm tư của một người đàn ông nên mới có thể bị đối phương điều khiển đùa bỡn ở trong lòng bàn tay.

Cô không để ý tới lời nói của Minh Thành Hữu, ngón tay hắn tùy ý gõ mấy cái ở trên cửa sắt.

“Nể tình giữa chúng ta đã từng có tình cảm với nhau, tôi cảnh cáo cô, chớ tỏ ra quá thân mật với Minh Tranh.”

“Mắc mớ gì tới anh?”

Cô lạnh lùng cãi lại, có chút suy nghĩ.

Minh Thành Hữu nhìn nét mặt lạnh lùng của cô chằm chằm, Phó Nhiễm đưa tay vén tóc ra hướng sau tai, hắn nhếch môi.

“Trái lại cô nên xua đuổi ý nghĩ đó đi, cũng không thấy cô tìm cái chết, sao cứ phải cùng Minh Tranh.”

Phó Nhiễm không giận mà cười.

“Quan hệ giữa tôi và ca ca vẫn luôn như vậy, anh cũng không phải là ngày đầu tiên biết.”

Minh Thành Hữu thờ ơ nhún vai.

“Tôi chỉ là có ý tốt mới nhắc nhở cô một câu, cô càng ở gần hắn, tôi lại càng làm cho hắn chết thật sự khó coi. Cô cũng đừng hy vọng là cô có thể thay đổi được mọi chuyện, Phó Nhiễm, chớ làm chuyện gì để sau này mình phải hối hận.”

Phó Nhiễm thấy má Trần đang vội vàng chạy tới từ cách đó không xa, nhìn về phía Minh Thành Hữu để phòng.

Phó Nhiễm nhắc làn váy lên.

“Tự tôi đưa ra quyết định, chưa bao giờ thấy hối hận.”

Cô xoay người đi tới hướng trong phòng, má Trần đi theo phía sau cô, thỉnh thoảng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Minh Thành Hữu một cái.

Hắn không rời đi ngay lập tức, ánh mắt nhìn bóng lưng Phó Nhiễm chầm chầm cho đến khi cô biến mất ở bên trong, Phó Nhiễm mất hồn mất vía đi lên lầu, lúc đi qua cửa thư phòng hơi do dự, thấy bốn bề vắng lặng, cô lén lút mở cửa đi vào giống như là một tên trộm.

Bước chân càng lúc càng nhanh, trong lòng có sợ hãi cùng bất an, cũng tự nói cho bản thân mình đến một trăm lần là không nên đi, nhưng thân thể lại hoàn toàn phản bội dự tính ban đầu của cô, cô đẩy cửa sổ ra theo bản năng, ánh mắt vội vàng nhìn về phía cửa.

Nơi đó, đâu còn có bóng dáng của Minh Thành Hữu nữa.

Ánh mắt tràn đầy thất vọng, cô vốn không nên...cho chính mình thêm một chút hi vọng.

Phó Nhiễm từ từ đóng cửa sổ lại, Minh Thành Hữu tùy ý xuất hiện ở trong cuộc sống của cô, cho dù là một câu nói, một ánh mắt, là có thể đem những gì cô cố gắng che giấu trong lòng làm rối loạn đến long trời lở đất.

Tần Mộ Mộ đi tới Phó gia thì Phó Nhiễm mới ăn xong cơm trưa, cũng không còn không muốn gặp ai nữa.

Tần Mộ Mộ nhìn thấy bộ dáng này của cô đau lòng đến phát khóc.

“Làm sao cậu lại trở nên như vậy?”

Phó Nhiễm đưa tay vỗ nhẹ sau lưng cô.

“Tôi không sao.”

Tần Mộ Mộ lùi lại, đôi tay sờ mặt Phó Nhiễm.

“Còn nói không có việc gì, gầy chỉ còn dư lại một mảnh xương.”

“Có khoa trương như vậy sao?”

“Tiểu Nhiễm.”

Tần Mộ Mộ khóc không thành tiếng, lời nói đến nơi cổ họng nhưng cũng không nói ra.

“Tại sao bọn họ lại ở chung một chỗ?”

Trong lòng Phó Nhiễm đau đớn, tinh thần lại bị kích động lần nữa, cô nói có chút khỗ sở, giọng nói khàn khàn.

“Tôi cũng không biết.”

Nét mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ cùng bàng hoàng càng làm cho người khác thêm đau lòng.

Tần Mộ Mộ rút khăn giấy ra lau mắt, cô gắng gượng cười, nói sang chuyện khác.

“Xèo Xèo sinh bé gái, cậu còn chưa có gặp qua chứ?”

“Ừ.”

Khóe mắt Phó Nhiễm khẽ mỉm cười.

“Cô ấy có gửi hình, tớ còn chưa tới nhà cô ấy nữa.”

“Đáng yêu cực kỳ, buổi tối Nam Bình ngủ đều muốn ôm, Xèo Xèo than phiền, nói anh ấy quá cưng chiều rồi, nhũ danh của bảo bối gọi là Bì Bì, có phải thật giống bé trai hay không?”

Phó Nhiễm thấy Tần Mộ Mộ nói đến đứa bé, vẻ mặt đều không giống nhau.

“Mộ Mộ, cậu cùng Cố Lỗi cũng mau chóng sinh đứa bé đi.”

Nụ cười của Tần Mộ Mộ cứng đờ, có chút không tự nhiên, giọng nói hết sức phiền muộn.

“Ba người chúng ta, người tốt số nhất lại là Xèo Xèo, Cổ Lỗi nói hiện tại muốn lo cho sự nghiệp, có thể qua một hai năm mới sinh đứa bé.”

Phó Nhiễm ngồi vào bên trong ghế sa lon, Phạm Nhân đưa tới hai chén canh hạt sen đường, bà kêu Tần Mộ Mộ.

“Uống một chén.”

“Cám ơn bác gái.”

Phạm Nhân bưng chén đưa đến bên tay Phó Nhiễm.

“Mẹ chỉ ột ít đường, sẽ không quá ngọt.”

“Mẹ, con không muốn ăn.”

“Ăn một chút đi.”

Phạm Nhân dùng muỗng khê khuấy lên, lại cẩn thận thổi thổi.

“Gần đây thần sắc con không tốt.”

Phó Nhiễm nhận lấy chén, Tần Mộ Mộ cũng ăn vài miếng.

Nhìn bóng lưng Phạm Nhân rời đi, Tần Mộ Mộ vui mừng mở miệng,

“Tiểu Nhiễm, tớ cảm thấy bác gái đối xử với cậu không giống như trước kia.”

Phó Nhiễm vẫn không muốn ăn, miễn cưỡng ăn được gần nửa chén, cô liếc mắt hờ hợt nói.

“Dĩ nhiên là không giống nhau, bởi vì tớ mới là con gái của mẹ.”

“Tiểu Nhiễm.”

Giọng nói Tần Mộ Mộ có chút đắn đo.

“Hơn nửa tháng nay khắp nơi đều là tin tức về bọn họ, cậu trốn tránh ở trong nhà cũng không phải là biện pháp tốt.”

Phó Nhiễm đặt chén trong tay xuống.

“Mộ Mộ, tớ ở nhà chỉ là muốn tránh lời đồn đãi bên ngoài, tớ cố gắng không xem TV không lên máy tính bởi vì tớ biết miệng lưỡi người ta thật tàn độc hơn so tưởng tượng của tớ, tớ không muốn vì vậy mà tự làm tổn thương mình.”

Hiển nhiên là Tần Mộ Mộ biết bên ngoài truyền đi những lời nói có phần thái quá.

Ở trong mắt người khác, đặc biệt là ở trong mắt những người mới biết chuyện này, chính miệng Minh Thành Hữu thừa nhận Vương Ứng Nhụy đã đi theo hẩn hai năm, kẻ ngu cũng có thể nghĩ ra được hẩn cùng Phó Nhiễm ở chung một chỗ thì Phó Nhiễm phải mang thân phận như thế nào.

Một đồn này của hẩn, làm cho cô đau lòng đến mức tận cùng, nhưng cũng đẩy cô vào vực sâu.

Chuyện hôn lễ giống như là do một tay Lý Vận Linh lo liệu, Minh Thành Hữu chưa bao giờ hỏi tới, Vương Ứng Nhụy thì lại trong mơ cũng nghĩ đến mình cử hành hôn lễ, cô ta khéo léo đề cập tới mấy lần cùng Lý Vận Linh, nhưng ngại vì Lý Vận Linh nói tới quy định của Minh gia, không có khả năng là có thể theo ý của cô.

Trước khi cử hành hôn lễ cần mua vài món đồ, Vương Ứng Nhụy gọi điện thoại cho Vương Như Đình, mới đầu đối phương còn giận dỗi, nhưng không nhịn được cô dai dẳng đeo bám nên vẫn tới.

Trong lòng Vương Như Đình còn tức giận, Vương Ứng Nhụy khoác cánh tay cô.

“Vẫn còn tức giận vì chuyện lần trước đây?”

“Nhụy Nhụy.”

Vương Như Đình kéo tay lại.

“Tớ với cậu là bạn bè bao nhiêu năm? Cậu không hiểu rõ tính tình của tớ còn chưa tính, lại còn nói những lời làm tổn thương tớ, lúc ấy là tớ thật lòng vì muốn tốt cho cậu.”

“Tớ biết rõ.”

Vương Ứng Nhụy hạ giọng nói.

“Nếu ngày đó tớ không kịp ngăn cản cậu, theo tính khí nóng nảy của cậu thì không chừng sẽ gây ra chuyện gì nữa, cậu cũng không nhìn một chút lúc ấy là nơi nào.”

Mấy ngày này Vương Như Đình cũng xem qua tin tức, nghe được Vương Ứng Nhụy nói vậy một chút tức giận còn lại cũng biến mất. “Nhụy Nhụy, trên tin tức nói là thật sao? Lúc Tam Thiếu và Phó Nhiễm đang hạnh phúc, cậu thật sự ở chung một chỗ với hắn?”

“Ừ.”

“Cậu thật giỏi nha, ngay cả tớ cũng không nói.”

Vương Như Đình vừa nói xong lại muốn phát cáu.

“Như Đình”.

Vương Ứng Nhụy kéo cánh tay cô ngồi vào trong xe.

“Đây là thoả thuận ban đầu của tớ với Thành Hữu, lúc đầu tớ ra nước ngoài cũng không phải đi làm. Mà từ khi đó bắt đầu đi theo anh ấy, tớ cũng muốn nói thật với cậu, nhưng cậu nói chuyện không giữ mồm giữ miệng không chừng đụng phải Phó Nhiễm lại kích động nói ra.”

Vương Như Đình sờ sờ sống mũi.

“Nói cũng phải.”

Cô mỉm cười, dừng lại một chút.

“Nhưng trước mặt cậu, Tam Thiếu và Phó Nhiễm có thể làm ra chuyện như vậy, cậu cũng có thể nhin?”

“Chuyện đã tới bước này tớ cũng không gạt cậu nữa, đây chính là Thành Hữu nghĩ ra, chờ Phó Nhiễm tự mình chui vào lần nữa.”

Khóe mắt Ứng Nhụy không che giấu được nụ cười yếu ớt, mỹ phẩm cao cấp cũng không che giấu được nụ cười đầy châm biếm.

“Căn bản cũng chỉ là giả thủ đoạn với cô ta thôi, tớ không có gì phải đau khổ.”

“Thật sao?”

Vương Như Đình nghĩ thầm, lại hiểu rõ sự việc ngay lập tức.

” Nhưng cô ta mua thuốc. . . .”

Nụ cười của Vương Ứng Nhụy cứng đờ, sắc mặt cũng rất mất tự nhiên. Trong lòng cô cảm thấy buồn bực, tiện tay hạ cửa sổ xe xuống.

“Không phải là tự Phó Nhiễm đã mua thuốc rồi sao? Chuyện này cô ta cũng mong muốn giải quyết, để khỏi phải gặp phiền toái. Lại nói, chuyện lúc trước của Thành Hữu tớ cũng được biết, tớ sẽ theo hắn lâu dài.”

Mặc dù Vương Như Đình cảm thấy không ổn, nhưng nhìn ra được Vương Ứng Nhụy không muốn truy cứu chuyện này đến cùng.

“Cậu không có lương tâm, cứ thế cất giấu bí mật lớn như vậy mà không nói cho tớ biết.”

Vương Ứng Nhụy khởi động xe rời đi.

“Bây giờ không phải là cậu đã biết rồi sao? Nhiều lắm là hôm nay mời cậu đi ăn ngon.”

Lúc trước Vương Như Đình vì Vương Ứng Nhụy nên chọc phá cho hả giận, không ưa Phó Nhiễm cũng chỉ vì quan hệ thân thể của hai người. Cho tới giờ cô cũng không nghĩ ra gia cảnh Vương Ứng Nhụy bây giờ còn có thể ở cùng một chỗ với Minh Thành Hữu.

Lại nói, dường như lúc trước hai người bọn họ cũng không có quá nhiều liên quan tới nhau.

“Nhụy Nhụy, thật hâm mộ cậu. Ngày ngày cha mẹ tớ bắt tớ đi xem mắt, lúc nào mới có con rùa vàng rơi xuống cho tớ chứ?”

Vương Ứng Nhụy tập trung nhìn về phía trước, nụ cười cũng nhạt đi không ít, giọng điệu như có phiền muộn.

“Nhưng mà cũng chỉ như người ta uống nước, lạnh hay ấm tự mình biết thôi.”

Lúc ở nhà tính tình Phó Nhiễm cực kỳ yên tĩnh, có thể cả ngày không xuống dưới lầu, cầm quyển sách ngồi ở cửa sổ. Lúc Phạm Nhân đi vào thấy cô vẫn xem trang đó, đi vào lần nữa, vẫn không có động tác nào khác.

Ở nhà suốt cả một tháng, Phạm Nhân chưa từng nghe Phó Nhiễm đau lòng khóc một tiếng.

Phó Tụng Đình ngồi một mình bên cạnh cửa sổ đánh cờ, Phó Nhiễm xuống cầu thang đi tới, ngồi đối diện Phó Tụng Đình.

“Cha.”

Ông kinh ngạc ngẩng đầu, trong mắt vô cùng kinh ngạc.

“Tiểu Nhiễm, con?”

Phó Nhiễm cầm con cờ lên.

” Con với cha chơi một ván đi.”

“Được.”

Ánh mắt hai người nhìn bàn cờ rất chăm chú, Phó Nhiễm nói ra một câu.

“Cha, thật xin lỗi.”

Tách trà trong tay Phó Tụng Đình còn rất nóng, lá trà màu xanh nhạt trôi nổi bên trên. Ông ngẩng đầu nhìn Phó Nhiễm, tầm mắt cô rũ xuống, trong lòng vô cùng áy náy.

“Tại sao nói xin lỗi với ta?”

“Con biết rõ mấy ngày nay cha và mẹ cũng không dễ chịu gì, lại còn lo lắng cho suy nghĩ của con, ra khỏi cửa còn phải nhìn ánh mắt của người khác.”

Phó Nhiễm nhìn thẳng, ánh mắt chạm vào ánh mắt của Phó Tụng Đình.

“Cha, con biết con sai rồi.”

“Tiểu Nhiễm, ta và mẹ con không cảm thấy con làm sai chỗ nào. Ban đầu cũng là chúng ta tán thành quyết định này của con, có thể cú ngã này có chút nặng. Nhưng dù sao cũng là đi nhầm đường, nên bỏ qua thì cứ bỏ qua đi.”

“Cha.”

Phó Tụng Đình hạ con cờ xuống, cắt đứt lời nói của Phó Nhiễm.

“Tối hôm nay đi ra ngoài ăn cơm, chúng ta không thẹn với lương tâm, không cần thiết phải trốn tránh ở trong nhà. Nhưng nếu phải đối mặt, con có tránh một năm hay mười năm cũng đều vô dụng.”

Phó Nhiễm gật đầu, dù sao cô vẫn phải đi ra ngoài, vẫn phải đối mặt với chuyện này.

Phó Tụng Đình lái xe, nói đã đặt trước chỗ ở Thanh Phong Nhã Uyển. Phạm Nhân và Phó Nhiễm ngồi ở sau xe, cô cũng biết bữa cơm này ý nghĩa thật khác lạ.

Cuộc sống có rất nhiều lựa chọn, có một vài con đường hoặc là tự mình chọn, hoặc là người khác chọn thay mình.

Minh Thành Hữu và Lý Vận Linh ngồi trong phòng đã đặt trước tới, hai tay Minh Thành Hữu đặt trên cửa sổ, áo sơ mi được cắt may phù hợp và mặc thấy rất thoải mái. Lý Vận Linh ngồi ở ghế sa lon nhìn bóng lưng con trai.

“Thành Hữu, mẹ thấy gần đây con càng ngày càng gầy.”

“Vậy sao?”

Lời nói của người đàn ông giống như một viên đá rơi vào trong bóng đêm trống trải, có giữ lại hơn một tiếng, lại mang theo miễn cưỡng qua loa.

Lý Vận Linh lại thờ ơ lật tạp chí trong tay xem.

“Chuyện công việc đừng quá lo lắng vất vả, thân thể quan trọng hơn.”

Minh Thành Hữu lại không hề có phản ứng tiếp theo.

Trong thâm tâm Lý Vận Linh có chút buồn phiền, thời gian gần đây tính khí của Minh Thành Hữu càng ngày càng thất thường, theo lý thuyết mà nói thì chuyện tốt sắp tới, trong lòng hay nét mặt cũng nên vui mừng phấn khởi mới phải.

“Thành Hữu, mặc dù thân thể của Nhụy Nhụy không xứng với con, nhưng mẹ thấy tạm được, lại nói giấy kết hôn là tự con muốn làm, ban đầu cũng là con để cho nó ở bên cạnh con, nếu con làm rối lên thì ta sẽ không tha cho con.”

Bên trong phòng, ánh đèn thủy tinh màu mật ong cùng bầu trời đêm u ám ngoài cửa sổ vừa lúc tạo thành ánh sáng tuyệt đẹp che đi nét mặt, Minh Thành Hữu nghiêng nửa người trên ra ngoài cửa sổ, cả khuôn mặt khuất ở trong bóng đêm, hai khủy tay hằn tì lên song cửa sổ, tỏ ra như không nghe thấy lời nói của Lý Vận Linh, ánh mắt nhìn thẳng vào ánh đèn trên bảng hiệu của một hộp đêm nào đó cách đó không xa, trong ánh mắt cũng theo ánh lấp lánh đó hiện ra vẻ trống vắng cô đơn.

Lý Vận Linh ngẩng đầu lên trừng mắt, đối với bộ dạng này của Minh Thành Hữu cũng thành thói quen.

“Người nào không biết còn tưởng rằng chúng ta không phải là mẹ con, xem ta ngày ngày vì con mà hao tâm tổn sức.”

Tiếng gõ cửa truyền tới đúng lúc ngắt lời giận dữ của Lý Vận Linh, sau khi cửa bao sương mở ra, Vương Ứng Nhụy ăn mặc thời trang mang theo vợ chồng Vương gia đi vào.

“Mẹ, thật ngại là đã để ẹ đợi lâu.”

Lý Vận Linh nâng tầm mắt lên nhìn, mặc dù là tư thế đang ngồi nhưng trong mắt trời sanh tài trí hơn người, tôn quý vẫn là thói quen có thể áp đảo bất cứ ai, bà tiện tay đem tạp chí ném về phía khay trà.

“Tới rồi.”

“Mẹ, trên đường có chút kẹt xe.”

“Không có việc gì.”

Lý Vận Linh đứng dậy.

“Chúng ta cũng mới không đến lâu.”

Vương Chiêu Phúc cùng Thẩm Tổ Phân đi theo sau Vương Ứng Nhụy, Vương Chiêu Phúc vươn tay ra.

“Bà thông gia, ngài khỏe chứ.”

Lý Vận Linh nhìn chằm chằm bàn tay đen thui của người đàn ông, một tiếng bà thông gia làm bà nhúm mày theo bản năng, mặc dù tiếng gọi này là không sai, Vương Ứng Nhụy rất để ý nét mặt và lời nói, cô vội vàng kéo tay Vương Chiêu Phúc.

“Cha mẹ mau ngồi đi, có chuyện gì trên bàn cơm nói.”

Lý Vận Linh nhếch môi, ý bảo nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Vưu Ứng Nhụy nhẹ nhàng đi tới bên cửa sổ, nửa bên mặt của người đàn ông bị ánh đèn phản chiếu nhìn không rõ vẻ hung ác.

“Thành Hữu, ngồi đi?”

Cô chú ý tới Minh Thành Hữu đang kẹp điều thuốc trong tay, Vưu Ứng Nhụy tiến tới nhận lấy điều thuốc ở trong tay hắn, Minh Thành Hữu xoay người đi về phía bàn cơm, Vưu Chiêu Phúc cùng Thẩm Tổ Phân vội vàng đứng dậy.

“Thành Hữu.”

Minh Thành Hữu nâng tầm mắt lên nhìn, hắn kéo cái ghế ra ngồi ở phía đối diện bọn họ, không nói tiếng nào, thái độ này làm cho không khí vốn không được coi là vui vẻ tăng thêm phần lúng túng, theo lý thuyết hai người họ đã có giấy hôn thú, nhìn thấy vợ chồng Vưu gia thì thế nào cũng phải gọi một tiếng cha mẹ.

Minh Thành Hữu lạnh nhạt như vậy là điều mà tất cả mọi người không dự kiến đến, nét vui vẻ ở trên mặt Vưu Chiêu Phúc giảm bớt, không vui chăm chú nhìn về phía Minh Thành Hữu cùng Lý Vận Linh. Thẩm Tổ Phân thì khúm núm nên cũng không cảm thấy có nhiều tức giận, Vưu Ứng Nhụy cũng có chút uất ức, tránh hai người ngồi vào chỗ bên cạnh Thẩm Tổ Phân.

Lý Vận Linh còn phải chú ý tới sĩ diện.

“Đứa nhỏ này, cũng kết hôn rồi, thế nào mà không biết gọi người đây?”

Minh Thành Hữu không kiên nhẫn cầm chiếc đĩa lên, gắp gắp mấy món ăn đặt ở trước mặt, nhìn tư thế này nào có ý chịu mở miệng. Không khí cứng đờ, Vưu Ứng Nhụy chạm vào ánh mắt Lý Vận Linh, trong lòng có uất ức không thể thổ lộ, nhưng lại không thể không giảng hòa.

“Cha, mẹ mau ngồi đi, chớ đứng như vậy.”

Thẩm Tổ Phân kéo Vưu Chiêu Phúc xuống.

Sau khi vào bàn, Lý Vận Linh cùng vợ chồng Vưu gia bàn chuyện hôn lễ nên làm như thế nào, theo ý của bà, hai bên cùng xây dựng, Vưu Ứng Nhụy ở nhà cũng đề cập tới, mặc dù mới đầu Vưu Chiêu Phúc không đồng ý, nhưng cuối cùng cũng không thể không gắng gượng mà tiếp nhận.

Phó Nhiễm đi theo Phó Tụng Đình đi tới bao sương, nhìn cả bàn toàn là cao lương mỹ vị nhưng cũng không muốn ăn.

Thẩm Tổ Phân chưa từng đến nơi như vậy, trước khi đến Vưu Ứng Nhụy dặn dò bà cứ lo ăn đừng nói chuyện nhiều. Nhân viên phục vụ đem canh đặt ở cạnh tay bà, Lý Vận Linh đang nói chuyện hôn lễ cùng Vưu Chiêu Phúc, Thẩm Tổ Phân cầm cái thìa múc đồ bên trong lên.

“Nhụy Nhụy, đây là trứng chim sao? Làm sao lại lớn như vậy?”

Vưu Ứng Nhụy lắng nghe hai người nói chuyện, thỉnh thoảng bên cạnh chen vào một câu, cô cau mày nhìn Thẩm Tổ Phân.

“Mẹ, ăn đi thôi.”

“Cũng có thể là trứng ngỗng.”

Vưu Ứng Nhụy ở dưới bàn dùng sức đẩy bà một cái.

Minh Thành Hữu ăn hai miếng sau đó để đĩa xuống, lau sạch khóe miệng đứng dậy.

“Con đi ra ngoài hút điều thuốc.”

Vưu Ứng Nhụy há mồm muốn mở miệng, Minh Thành Hữu đã đẩy ghế ra đi ra ngoài.

Cô nghiêng đầu, ánh mắt hung hăng trừng Thẩm Tổ Phân.

Minh Thành Hữu kéo cửa đi ra, bỗng đột nhiên dừng lại, Phó Nhiễm vốn là muốn đi ra ngoài, không nghĩ tới đi qua một phòng bao, đột nhiên cửa lại bị mở ra, đang suy nghĩ bỗng bị gián đoạn, cô sợ tới mức trái tim như muốn nhảy lên, ngẩng đầu nhìn lại, lại chạm vào ánh mắt của Minh Thành Hữu.

Tất nhiên là hắn cũng cảm thấy đó là ngoài ý muốn, đột nhiên trái tim Phó Nhiễm thắt chặt, ánh mắt lướt qua gương mặt hắn, tự nhiên lại thấy một cảnh tượng vui vẻ hòa thuận bên trong bao sương.

Vưu Ứng Nhụy lại gần Lý Vận Linh sau đó nói chuyện, ánh mắt nâng lên, xuyên qua bóng dáng cao lớn của Minh Thành Hữu nhìn thẳng vào Phó Nhiễm.

Cô bình tĩnh thu hồi tầm mắt, ánh mắt yên tĩnh như vũng nước.

Phó Nhiễm đi qua trước người Minh Thành Hữu, tiếp tục đi dọc theo hành lang đi tới hướng cách đó không xa.

Bóng lưng Minh Thành Hữu cứng nhắc đứng im ở cửa ra vào cũng chỉ là vài ba giây, hắn tiện tay đóng cửa phòng lại, Vưu Ứng Nhụy nhìn bóng dáng hắn nghiêng đi, đang muốn đi tới hướng Phó Nhiễm biến mất.

Cô đi ở phía trước hắn theo ở phía sau.

Hai bên hành lang cứ cách nhau mười mét là sẽ bày một chậu hoa, Phó Nhiễm đi lướt qua bên cạnh, mỗi lần đi qua, cành lá màu xanh biếc chạm qua làn váy của cô, cô hoàn toàn không hay biết, thật ra thì sẽ có cảm giác đau nhói rõ ràng, chỉ là cô muốn tránh đường ra mà thôi.

Phó Nhiễm không quay đầu lại, nhưng cô có một cảm giác mãnh liệt, Minh Thành Hữu đang ở phía sau lưng cô.

Nhìn dáng vẻ hắn mới vừa mở cửa phòng ra, chắc cũng là muốn đi ra ngoài, đương nhiên là cô sẽ không có ý nghĩ là hắn cố ý đi theo cô, cô cũng không muốn có bất cứ thứ gì liên qua tới hắn nữa, nếu hắn muốn đi con đường này, cô liền xa xa tránh ra, cuối cùng là được rồi chứ?

Phó Nhiễm gần như cố gắng kéo dài bước chân, Minh Thành Hữu di chuyển bước chân không nhanh không chậm, bóng dáng cô kéo dài đến chỗ chân hắn, thật giống như cô bây giờ, gầy yếu mà vô lực.

Tình cảm đau nhức không đến với bản thân mình, ai cũng có thể nói thoải mái, thời gian sẽ làm vết thương từ từ phai nhạt, đứng lên, bao nhiêu chút chuyện?

Nếu đổi là Phó Nhiễm trước đây, có lẽ Phó Nhiễm cũng sẽ dùng câu nói này đi an ủi người khác.

Nhưng đến với bản thân mình, mới biết thoải mái thật là xa xỉ.

Không nhìn không nghĩ, lại chỉ bởi vì một ánh mắt nhìn thẳng lại phá hủy hoàn toàn tất cả những cố gắng ngục trang kiên cường của cô, có lẽ, hai năm trước cô cũng có tình cảm với Minh Thành Hữu, nên tiếp theo, mới có thể làm hai năm sau cô sa chân vào vũng bùn.

Phó Nhiễm dừng lại ở trước bồn rửa tay nơi khúc quanh, cô đi tới, mở vòi vục nước vỗ lên mặt.

Cảm giác lạnh lẽo thấm qua lỗ chân lông, giọt nước chảy xuống dưới theo tóc bên gò má, bên cạnh truyền tới tiếng rửa tay của một người, Phó Nhiễm rửa mặt, rút khăn giấy lau sạch sau đó đứng thẳng dậy.

Ánh mắt thấy rõ ràng, cô nhìn gương ở trước mặt, xuyên qua gương thấy Minh Thành Hữu đứng ở trước bồn rửa tay bên cạnh cô. Tựa như, chỉ ngăn cách trong một khoảng cách rất gần, cánh tay của hai người có thể chạm vào nhau bất cứ lúc nào.

Trong lòng Phó Nhiễm tràn đầy đau đớn, cô hận Minh Thành Hữu âm hồn bất tán, càng hận cảm xúc của chính mình có thể bị chi phối. Phó Nhiễm khẽ nhếch cằm lên, đáy mắt có chút ẩm ướt, là nước đọng lưu lại sau khi rửa mặt.

Minh Thành Hữu tập trung rửa tay, ống tay áo màu trắng kéo lên tới khuỷu tay, động tác ưu nhã, nước rửa tay trong lòng bàn tay hắn được xoa thành bọt, hắn mở vòi sen ra rửa, một mùi vị thơm ngát len vào chóp mũi, không xua đi được.

Hắn nâng tầm mắt lên, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Phó Nhiễm ở trong gương. Đáy mắt lại ẩn giấu cảm xúc thực sự giống như cô, không chút gợn sóng, coi như cô không hề tồn tại, đem tầm mắt dời đi vô cùng tự nhiên.

Phó Nhiễm chống hai tay vào thành bồn rửa tay, đáy mắt thấy một hồi nóng bỏng, cô xoay người muốn rời đi.

“Thành Hữu.” Vưu Ứng Nhụy cũng đi ra ngoài, giày cao gót giẫm lên nền gạch bằng phẳng bóng loáng trên hành lang, tiếng gót giày cứng rắn nghe thấy vẻ dồn dập, sau khi nhìn rõ hai người, bước chân cô từ từ chậm lại.

“Tiểu Nhiễm cũng ở đây.”

Vưu Ứng Nhụy đi tới bên cạnh Minh Thành Hữu, tay phải khoác vào khuỷu tay của hắn.

“Mẹ đang nói chuyện kết hôn, muốn hỏi ý kiến của anh một chút.”

Minh Thành Hữu cũng không thèm nhìn tới Phó Nhiễm phía đối diện.

“Anh nói rồi, những chuyện này hai người cứ quyết định đi.”

“Dầu gì cũng là chuyện lớn.”

Vưu Ứng Nhụy khẽ cong môi đỏ mọng lên.

Minh Thành Hữu nghe vậy, nói một câu. “Đi thôi.”

Bước chân hắn mong muốn rời đi.

Phó Nhiễm lui về phía sau một bước theo bản năng.

“Đúng rồi, Tiểu Nhiễm.”

Vưu Ứng Nhụy kéo cánh tay Minh Thành Hữu đi tới trước mặt Phó Nhiễm, hôm nay cô ta cố ý đeo đôi giày cao gót, nhưng đứng trước mặt thì Phó Nhiễm cũng không thấp hơn chút nào.

“Hôn lễ của tôi cùng Thành Hữu, hi vọng cô có thể tham gia.”

Minh Thành Hữu khẽ nhú mày, giọng nói tỏ ra không vui rõ ràng.

“Em kêu cô ta tham gia làm cái gì?”

Vưu Ứng Nhụy mở miệng. “Em, em hi vọng sau này bọn em có thể đối xử với nhau như chị em.”

“Tôi sẽ không tới.”

Thái độ Phó Nhiễm thản nhiên, ánh mắt không chút e dè nhìn về phía Vưu Ứng Nhụy.

“Nếu cô muốn tìm người làm gia vị cho hạnh phúc của cô, cô tìm lợn người rồi.”

Sắc mặt Vưu Ứng Nhụy hơi run sợ, ngón tay sơn móng tay màu hồng nắm chặt, Phó Nhiễm xoay người đi ra ngoài, Vưu Ứng Nhụy ở sau lưng cô mở miệng nói.

“Tiểu Nhiễm, mấy ngày trước tôi tới nhà đưa thiệp mời, cha mẹ cũng đã đồng ý sẽ tham gia hôn lễ của chúng tôi, tôi hi vọng chuyện giữa cô và tôi sẽ không ảnh hưởng đến bọn họ, đến lúc đó cô cũng đừng không cho bọn họ đến tham gia.”

Ý nói, nếu Phạm Nhân cùng Phó Tụng Đình không xuất hiện ở nơi tổ chức hôn lễ, Phó Nhiễm sẽ là người có lỗi.

Phó Nhiễm cảm thấy buồn cười, tấm thiệp mời bị Phạm Nhân ném vào thùng rác, cô ta lại còn có thể trợn mắt nói dối.

Phó Nhiễm vừa muốn mở miệng, đột nhiên nghe được một tiếng nói quen thuộc truyền đến.

“Minh phu nhân có trí nhớ thật là kém, ngày đó cô tới đưa thiệp mời, tôi nhắc lại lần nữa là tôi chỉ có một con gái.”

Phạm Nhân thấy Phó Nhiễm đi ra ngoài đã lâu nên muốn ra ngoài xem một chút, bà nhanh chóng đi tới bên cạnh Phó Nhiễm, bên trong không gian không được tính là lớn lại chen vào bốn người, khó tránh khỏi chật chội.

“Huống chi, tôi cũng đã nói qua là Minh gia các người tôi không với cao nổi, thiệp mời tôi đã trả lại cho cô ngay, chẳng lẽ lời nói còn chưa rõ ràng lắm, mới có thể khiến Minh phu nhân cô hiểu lầm sao?”

Vưu Ứng Nhụy không nghĩ tới sẽ gặp Phạm Nhân ngay mặt vạch trần như vậy, cô khó chịu đỏ mặt, hơn nữa lần này Phạm Nhân nói như vậy thì nhất định Minh Thành Hữu sẽ tức giận.

Người đàn ông đứng ở bên cạnh, một câu nói cũng không nói qua, thờ ơ lạnh nhạt.

Vưu Ứng Nhụy huy cũng không dám gọi Phạm Nhân nữa, chỉ sợ lại bị sặc, Phạm Nhân kéo tay Phó Nhiễm.

“Cha con nói uống rượu một mình không thú vị, đang la rầy con đấy.”

Ánh mắt Phạm Nhân cùng Minh Thành Hữu không hẹn mà gặp, cũng không nghe được hẳn gọi một tiếng là mẹ nữa, hẳn cũng không có tránh né, sắc mặt lại như có một loại đau đớn khó có thể che giấu, Phạm Nhân cũng không để ý tới điều đó, mang theo Phó Nhiễm sải bước rời đi.

Sau khi đi ra ngoài thật xa, Phó Nhiễm nghe được Phạm Nhân thở dài nặng nề một tiếng.

“Đứa con ta nuôi hai mươi năm, làm sao lại biến thành như vậy?”

Thực sự là lúc nghe được giọng điệu đảo điên kia của Vưu Ứng Nhụy, thiếu chút nữa là Phạm Nhân xông tới tát cô ta một cái.

“Cũng không sao, không còn dây dưa cùng chúng ta Phó gia nữa, cần gì phiền lòng.”

Minh Thành Hữu đẩy tay Vưu Ứng Nhụy ra đi tới phòng bao, bước chân cô vội vàng đuổi theo, đột nhiên Minh Thành Hữu dừng lại, thiếu chút nữa thì Vưu Ứng Nhụy đụng vào lưng của hắn.

“Thành Hữu.”

Minh Thành Hữu liếc xéo cô một cái, trên mặt cũng không có bất kỳ dấu vết không vui nào, hắn nhìn cô một hồi lâu.

“Em thật là.”

Trong lòng cô lo lắng.

Minh Thành Hữu lắc đầu nói.

“Đầu óc đúng là trời sinh, miệng của mình cũng không khống chế được.”

Sau khi hắn bỏ lại câu nói đó, tiến vào bên trong bao sương cũng không quay đầu lại.

Cái gọi là bàn bạc chuyện kết hôn, việc lớn việc nhỏ Lý Vận Linh sớm đã sắp xếp xong, kêu vợ chồng Vưu gia gặp mặt cũng chỉ là thông báo một tiếng.

Sau khi ăn xong, Thẩm Tố Phân chỉ sợ con gái tức giận, nhưng nhìn món ăn còn đầy trên bàn lại thật sự không bỏ được, bà nhỏ giọng kể đến bên tai Vưu Ứng Nhụy.

“Nhụy Nhụy, dặn người phục vụ gói lại đi, hơn một nửa món ăn cũng chưa động tới đấy.”

Sắc mặt Vưu Ứng Nhụy biến hóa, dứt khoát không lên tiếng.

Đi ra khỏi bao sương chuẩn bị rời đi, Vưu Ứng Nhụy đi theo sau Minh Thành Hữu, vừa lúc Phó Tụng Đình thanh toán xong mang theo Phó Nhiễm cùng Phạm Nhân đi vào thang máy.

Vưu Ứng Nhụy nghe được Lý Vận Linh nói cùng Minh Thành Hữu bên cạnh.

“Mặc dù không thích Phó Nhiễm, nhưng gia thế Phó gia như vậy xứng với con hơn.”

Lời nói của Lý Vận Linh cũng không được coi là nhỏ giọng, Vưu Ứng Nhụy khó chịu một hồi, cúi đầu.

Qua mấy ngày Phó Nhiễm đi tới phòng làm việc, tự nhiên là tất cả các vũ sư cũng rất lo lắng, Lâm Lâm đi vào phòng làm việc đưa cho cô một tập văn kiện.

“Tiểu Nhiễm, đây là quản lý Lý của MR đưa tới, bảo là muốn ngưng hẳn tất cả quan hệ hợp tác cùng FU, hợp đồng cùng tiền bồi thường hợp đồng đều ở bên trong đây.”

Phó Nhiễm tiện tay nhận lấy sau đó đặt ở trên bàn.

“Ừ, tớ biết rồi.”

Bây giờ Minh Thành Hữu đã đạt được mục đích, tất nhiên là sẽ không hi vọng có một chút nào liên quan tới cô, do MR nói ra trước cũng tốt, sau khi xảy ra chuyện như vậy, mặc dù có hợp đồng trước đó, cô cũng không thể nào lại tới MR.

Đồ mà Minh Thành Hữu mang tới phòng làm việc của cô vẫn còn nguyên, hẳn luôn thích như vậy, đem không gian của cô chen thành một chút xú, dứt khoát lấy tư thế cường ngạnh bức người đến mức không còn một góc nhỏ.

Phó Nhiễm đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ, máy điều hòa không khí bên trong phòng làm việc đang hoạt động.

Mấy ngày nữa, chính là ngày Minh Thành Hữu cử hành hôn lễ.

Cô thấy sắc trời ở trong ánh mắt có một chút mờ mịt, đột nhiên Phó Nhiễm cảm thấy lồng ngực hơi buồn bực, có lẽ là do nguyên nhân ngồi lâu trong phòng mở máy điều hòa không khí mà không mở cửa sổ, cô tiện tay mở cửa sổ ra, không khí khô nóng bên ngoài theo gió tràn vào, mang theo ồn ào huyền ảo vốn có của thành thị.

Phó Nhiễm cảm thấy mặt rất nóng, cô chống tay lên song cửa sổ, khom lưng nôn khan.

109. Chương 109

Chương 109: Mang thai, đau đớn ở lễ kết hôn(đại cao trào)

Rõ ràng là cô có cảm giác dạ dày đang cuộn cuộn rất khó chịu, Phó Nhiễm vội vàng đóng cửa sổ lại, cô uống chén nước vào trong bụng, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Thời gian chu kỳ kinh nguyệt đã qua rồi, nhưng bụng thấy thoáng qua đau đớn, trước mỗi kỳ kinh cô đều có cảm giác này. Huống chi Phó Nhiễm xem qua sách hướng dẫn, sau khi uống thuốc tránh thai khẩn cấp xong, sẽ khiến cho kỳ kinh nguyệt chậm lại. Cô ngồi vào bên trong ghế làm việc, căn bản là không suy nghĩ tới chuyện mang thai.

Sau khi về nhà, đi vào trong phòng, vài cuốn sách đặt ở cửa sổ có vô số bụi bặm, Phó Nhiễm khê dùng khăn phủi đi, vừa nhìn quyển sách trên cùng là ‘Duyên tới cầu kết’.

Mỗi khi trở về cô đều tự dọn phòng của mình, mấy ngày này lại lười biếng rồi, Phó Nhiễm vào phòng tắm lấy nước, lau tủ đầu giường cùng sàn nhà và đồ dùng trong phòng hết một lượt.

Trong lúc quét dọn lại thấy rất hăng hái, sau khi dọn dẹp sạch sẽ xong, lại mệt mỏi tê liệt ngồi xuống sàn nhà không đứng lên nổi. Phó Nhiễm nhìn ngọn đèn treo trên đỉnh đầu chầm chầm, ánh đèn không có nhiều màu sắc rực rỡ, chỉ đơn giản là một màu vàng cam, trên người tràn đầy mồ hôi, y phục dính sát vào lưng thấy thật khó chịu.

Cô đi phòng tắm tắm xong, thay một chiếc váy dài kiểu Tây Á chuẩn bị xuống lầu ăn cơm tối.

Phạm Nhân cùng Phó Tụng Đình đang ở trong phòng khách, Phạm Nhân cầm chiếc điều khiển ti vi trên bàn lên chuyển kênh.

“Tin tức này có cái gì tốt xem chứ? Không phải chỉ là cử hành hôn lễ sao? Mỗi ngày tin tức truyền đi cũng không hỏi người xem ti vi một chút, có thấy không sinh lòng chán ghét hay không?”

Phó Tụng Đình cũng không ngẩng đầu lên.

“Bà không tắt TV đi được sao?”

Bước chân của Phó Nhiễm đi tới cửa cầu thang dừng lại, đợi hai người dời đề tài sau đó mới xuống lầu.

Hôn lễ giữa Minh Thành Hữu cùng Vưu Ứng Nhụy càng tới gần, mấy ngày nay giới truyền thông thừa dịp đem sự chú ý nhắm tới Phó gia lần nữa, không chỉ là bởi vì quan hệ với Phó Nhiễm, là bởi vì mối quan hệ hai mươi năm của Vưu Ứng Nhụy với Phó gia.

Phó Tụng Đình gấp tờ báo trong tay lại.

“Chờ hôn lễ qua đi, lập tức mọi chuyện sẽ trở nên bình thường, gần đây cũng không có chuyện lớn khác có thể đòi sự chú ý của truyền thông.”

Ba ngày nữa lại trôi qua.

Ngược lại, hiện tượng nôn mửa của Phó Nhiễm lại tăng lên, hơn nữa kỳ kinh nguyệt mãi không đến, trong lòng cô đã bắt đầu mơ hồ lo lắng, muốn tới hiệu thuốc mua que thử thai lại sợ đụng phải chuyện giống như lần trước.

Trong lòng lo sợ bất an, nhưng cảm giác khả năng không lớn.

Dù sao đêm đó cô cùng Minh Thành Hữu chỉ có một lần, huống chi đã dùng qua thuốc tránh thai.

Hôn lễ của Minh Thành Hữu cùng Vu Ưng Nhụy diễn ra vào Chủ nhật, Phó Nhiễm dậy thật sớm đi ra ngoài, Phạm Nhân lo lắng đi theo sau cô.

“Tiểu Nhiễm, con đi đâu?”

“Mẹ, con có hẹn với bạn.”

Phó Nhiễm đứng ở cửa trước thay xong giày.

“Đừng lo lắng, hôm nay ký giả cũng sẽ tới nơi tổ chức hôn lễ của bọn họ, sẽ không chú ý tới con.”

Phạm Nhân vẫn là không yên lòng, dặn dò mấy câu sau đó mới đưa Phó Nhiễm ra cửa.

Cô lái xe tới đến bệnh viện, hết sức cẩn thận, treo số khám ở ngoài phòng chữa bệnh rồi ngồi chờ đợi, nhìn những bóng người muôn hình muôn vẻ đi lại trước mặt.

Đến lượt Phó Nhiễm, cô đi vào nói đại khái tình huống với bác sĩ, Phó Nhiễm thấp thỏm lo lắng, nằm ở trên giường phòng siêu âm B, bên cạnh có một phụ nữ có thai cũng đang làm kiểm tra, bụng nhô lên rõ ràng, mặc dù như vậy, người phụ nữ có thai đưa tay xoa xoa bụng dưới, miệng lẩm bẩm nói.

“Bảo bối ngoan, để cho cô xem khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp của con đi, ai u, chớ đá mẹ.”

Cảm giác lạnh như băng trượt trên bụng Phó Nhiễm, cô nghiêng đầu nhìn thấy sắc mặt vị bác sĩ nghiêm nghị, một bàn tay thành thạo di chuyển dụng cụ, một tay khác gõ thật nhanh trên bàn phím máy tính, lo lắng trong lòng làm cô nắm chặt đôi tay, vị bác sĩ nhìn không chớp mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên nụ cười.

Lời nói của Phó Nhiễm đến khóe miệng nhưng vẫn không hỏi thành lời, giống như là bị cái gì đó làm ắc kệt, như nghẹn ở cổ họng.

Làm xong kiểm tra, cô đi ra bên ngoài chờ kết quả.

TV treo ở trên vách tường bệnh viện đang truyền hình trực tiếp hôn lễ của Minh Thành Hữu, lúc này còn chưa bắt đầu, chỉ là đang trong lúc chuẩn bị, giới truyền thông cũng đã tập trung đông đủ ở hiện trường.

Trong phòng siêu âm B kêu tên Phó Nhiễm, cô đi tới phía trước cửa sổ nhận lấy.

Vị bác sĩ bên trong liếc nhìn TV, bà nâng mắt kính, thần sắc quái dị nhìn hướng Phó Nhiễm.

Cô siết chặt tờ kết quả trong tay, đợi lúc cửa thang máy mở ra cô nhanh chóng chen vào trong nháy mắt, Phó Nhiễm nhìn gương mặt của mình phản xạ trong gương, sắc mặt khẩn trương cùng lo âu làm chính cô cũng thấy sợ.

Phó Nhiễm nín thở trầm ngâm, chậm rãi thở ra một hơi, cô cầm báo cáo kết quả lên trước mắt.

Trong tử cung đã có thai nhi, là đơn thai.

Ánh mắt chỉ vội vàng lướt qua, cô lại thấy được mấy từ quan trọng nhất.

Phó Nhiễm sợ hãi trợn mắt há hốc mồm, chợt mồ hôi lạnh chảy ra từ sau lưng, cô khó có thể tin nổi khẽ nhếch miệng lên, thấy trong gương phản xạ ra gương mặt trắng bệch như tờ giấy của mình.

Người đi vào thang máy càng lúc càng nhiều, cô núp ở trong góc, cố đứng trong góc nhỏ của mình. Trong thang máy đi lên lại đi xuống, cứ lặp lại như thế, cảnh tượng người đi tới đi lui vội vã, phải bận rộn đi xếp hàng, cũng không có ai chú ý tới Phó Nhiễm.

Cô đi vào phòng làm việc của bác sĩ, đưa giấy kết quả siêu âm trong tay tới.

Bác sĩ qua quýt nhìn qua.

“Mang thai hai tháng, tất cả bình thường.”

Phó Nhiễm vẫn còn chưa hết bàng hoàng. “Sau khi sự việc xảy ra tôi có uống thuốc tránh thai khẩn cấp rồi.”

Bác sĩ không có chút ngạc nhiên. “Cũng có trường hợp giữa thai thất bại.”

Thấy cô đứng sững ở bên cạnh bàn làm việc không rời đi. “Mặc dù đã có uống thuốc tránh thai, nhưng đứa bé không có việc gì, đừng lo lắng.”

Phó Nhiễm vẫn không hình dung nổi tâm tình của mình lúc này, bác sĩ cầm bệnh án trong tay, giống như là đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, mở miệng.

“Không muốn có sao?”

Trong lòng một hồi đau nhói, giống như liên tục bị người nào đó hung hăng đâm vào một nhát lại đâm đi đâm lại, không muốn có sao?

Bốn chữ không thể nghi ngờ là làm cho Phó Nhiễm mất hết tất cả, cô chợt rút tờ kết quả siêu âm trong tay bác sĩ, giống như chạy trốn ra khỏi bệnh viện.

Bước chân vội vàng một hồi, Phó Nhiễm đi tới bãi đậu xe, ngồi vào ghế lái sau đó đóng sầm cửa xe.

Tờ kết quả siêu âm bị ném trên ghế lái phụ.

Khóa kéo của chiếc túi xách mở rộng ra, Phó Nhiễm nằm sấp đầu hướng tay lái, từ trước tới nay chưa có một hôm nào làm cô nhắm mắt lại, nước mắt ẩm áp lướt qua khóe mắt chảy xuống, chảy vào khuỷu tay.

Hôm nay là một ngày trời đầy mây, giống như tùy thời có thể tạo ra một cơn bão táp.

Phó Nhiễm mở mắt, thấy tấm thiệp mời màu đỏ bên trong túi xách đứng thẳng, cô đưa tay lấy nó ra, là chiếc thiệp đêm do Vương Ứng Nhụy cố ý đưa đến Phó gia, cô nhặt nó lên từ trong thùng rác.

Phó Nhiễm nhìn đầu mở ra, bên trong có địa điểm cùng thời gian cử hành hôn lễ, bên trái cũng không có hình đám cưới của hai người.

Ngón tay nhỏ nhắn của cô mơn trớn dòng chữ phía trên.

Chú rể: Minh Thành Hữu.

Phó Nhiễm nhếch miệng, người cô yêu kết hôn, cô dâu cũng không phải là cô.

Loại bi kịch này lại cứ thế rơi xuống trên người Phó Nhiễm.

Trong lòng cô thấy dấn dập đau đớn, muốn cười, cuối cùng nước mắt lại chảy xuống nhiều hơn.

Lúc nhận được điện thoại, cả người cô vui ở bên trong ghế lái chật hẹp, vừa nghe máy liền nghe thấy giọng nói của Tổng Chức từ đầu bên kia truyền đến.

“Alo, Tiểu Nhiễm, cậu ở đâu?”

Phó Nhiễm lau sạch nước mắt, lại không nhìn được tiếng nghẹn ngào.

“Ở bên ngoài.”

“Ở cùng Mộ Mộ vừa tới nhà cậu, bác gái nói cậu đi ra ngoài, Tiểu Nhiễm, cậu hãy thành thật nói cho tớ biết, có phải cậu tới nơi tổ chức hôn lễ rồi hay không?”

Phó Nhiễm đưa bàn tay lau mắt.

“Không có.”

“Cậu ở đâu? Chúng tớ đến tìm cậu.”

“Xèo Xèo.”

Phó Nhiễm che miệng lại, đợi tiếng khóc hết dần sau đó mới mở miệng.

“Cậu đi về nhanh lên, cậu mới sinh bảo bối không lâu, chuyện của tớ tớ biết rõ nên làm như thế nào.”

“Cậu rõ ràng cái...”

Tổng Chúc ở đầu bên kia nóng ruột đến độ khóc rống lên.

” Tiểu Nhiễm, cậu đừng dọa chúng tớ, có chuyện gì tớ cùng Mộ Mộ đều muốn chia sẻ cùng với cậu.”

Phó Nhiễm bỏ điện thoại đi động rất nhanh, ngón cái ấn hường nút màu đỏ.

Ánh mắt của cô kinh ngạc nhìn tờ kết quả chỗ cạnh tài xế chằm chằm, cô cắn môi, mơ hồ có mùi máu tươi tràn ngập trong cổ làm người ta thấy buồn nôn, cô lấy tay bịt chặt miệng lại, nửa người trên hầu như nằm úp sấp trên tay lái.

Phó Nhiễm lấy nước suối ra uống hai hớp, lúc này mới cảm thấy thoải mái một chút.

Mấy ngày này, ai cũng cố hết sức bảo vệ cô, ngày ngày Phạm Nhân đều hận không thể một tác cũng không rời đi, Tần Mộ Mộ cùng Tổng Chúc cũng không hề không đề cập tới ba chữ Minh Thành Hữu, ngay cả má Trần ở trong nhà cũng nhìn sắc mặt cô nơm nớp lo sợ.

Nhưng, có một loại đau, cũng không phải là bạn tránh xa nó, nó lại thật sự có thể không đau.

Ngày hôn lễ của bọn họ từ từ tới gần, dựa theo kế hoạch ban đầu, đều phô trương khắp nơi.

Bàn tay Phó Nhiễm phủ hương bụng, vốn nên là lúc cô dứt khoát cắt đứt tất cả mọi chuyện, lại có một sinh mệnh nhỏ đã sớm lặng lẽ nảy sinh ở trong cơ thể cô.

Tay phải cô không nghe sự sai khiến phát động động cơ, tầm mắt rưng rưng nhìn ra ngoài xen lẫn chút phức tạp người khác không thấy rõ, nếu là người khác, cũng sẽ tránh ra thật xa, thậm chí, rời khỏi thị trấn Nghênh An, đi đến một nơi có thể chữa lành vết thương.

Đôi tay Phó Nhiễm nắm chặt tay lái, cô cũng đau, nhưng sẽ không trốn tránh.

Trốn tránh, tất nhiên là có thể nhắm mắt làm ngơ, nhưng dù sao thì vết thương cũng cần phải có thời gian để khép lại, cô lựa chọn phương thức là trực tiếp nhất nhưng cũng là tàn nhẫn đối với mình nhất.

Nếu vết thương của cô vẫn mãi không thấy khá hơn, mỗi ngày mỗi đêm đều đâm vào cô đau đớn không chịu nổi, cô dứt khoát lật vết sẹo này ra một lần, xem nó máu tươi chảy ròng, xem nó thối rữa, rốt cuộc thì đau nhức, đau đến chết lặng, có phải là cô cũng có thể giải thoát rồi hay không?

Nước mắt khổng lồ không được chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống khuỷu tay Phó Nhiễm, cánh tay giống như muốn bồng phồng rộp lên.

Từ bệnh viện đến nơi bọn họ cử hành hôn lễ không tính là xa, Phó Nhiễm rút tấm thiệp mời kết hôn ra đặt lên trên đùi, cô mở cửa sổ xe ra, gió tháng 7 thổi vào mặt làm người ta nóng lên, bên trong xe vẫn mở máy điều hòa, nhưng trên mặt Phó Nhiễm lại đầy mồ hôi, ngấm vào cổ áo, trái tim cô trống rỗng.

Hôm nay giống như là ngày tốt để kết hôn, trên đường có thể nhìn thấy rất nhiều xe hoa lui tới, đều không ngoại lệ, hoa hồng đỏ thắm đầy sườn xe, còn có chữ hỷ, cô dấu trong sáng thuần khiết trong chiếc váy màu trắng nghiêng mặt ra ngoài cửa xe, từng gương mặt kiều diễm mà tràn đầy hạnh phúc.

Nước mắt Phó Nhiễm lại chảy xuống càng nhiều hơn, có lúc hạnh phúc cũng cần phụ gia, cô vừa lau nước mắt vừa lái xe, nhiều lần tầm mắt hoàn toàn mờ mịt thiếu chút nữa đụng vào xe ở trước mặt, cô đành lái tốc độ chậm lại, gắt gao cắn chặt môi.

Nơi tổ chức hôn lễ.

Hình đám cưới đặt ở cửa hội trường, Lý Vận Linh vội vàng nghênh đón khách.

“Minh phu nhân, chúc mừng chúc mừng.”

“An Khoa Trường, An phu nhân, mời vào.”

Lý Vận Linh mặc một bộ đồ màu đỏ, làm nổi bật dáng người trông càng thêm trẻ tuổi.

Trong ngày thường vị An phu nhân này hay cùng Lý Vận Linh chơi mạt chược, bà đứng lại ở trước hình cưới.

“Ui, Tam Thiếu cùng thiếu phu nhân thật đúng là trai tài gái sắc.”

“Quá khen, quá khen.”

Lý Vận Linh khiến nhân viên lễ tân kêu bọn họ đi vào, bà nghiêng đầu nhìn mắt hai người trong tấm hình cưới đỏ sộ, sắc mặt không khỏi có một hồi khó coi, trai tài gái sắc gì chứ, nếu không phải là Huống Tử tìm người làm hình này cho, bên trong hội trường hôm nay sẽ thành trò cười rồi.

Bà nhìn kỹ, cũng không thể không khâm phục công nghệ cao bây giờ, muốn làm ảnh cưới thì chỉ cần có máy tính là cũng có thể làm được.

Phó Nhiễm lái xe tới nơi tổ chức lễ kết hôn, cô đem xe dừng sát ở bên trong một cái lối nhỏ, ở cửa cũng không thấy xe hoa, xem ra là hôn lễ còn chưa bắt đầu.

Vưu Ứng Nhụy mặc áo cưới ngồi ở bên trong xe hoa, gương mặt đã trang điểm xong, đồ trang sức có giá trị, nghe nói chỉ cần một chiếc là có thể bằng số tiền mà một người bình thường dành dụm cả đời.

Minh Thành Hữu nhìn ra hướng ngoài cửa sổ, không hợp với không khí có chút vui mừng náo nhiệt ở bên trong xe.

“Nhụy Nhụy, chút nữa nhớ ném hoa cô dâu cho tớ đấy.”

Vương Như Đình lôi kéo cánh tay Vưu Ứng Nhụy, mấy cô gái bên cạnh cười ầm lên.

“Như Đình cũng mong muốn lấy chồng? Đây, còn chưa đến giờ ném hoa đấy.”

“Đi...”

Ngón tay Vương Như Đình mơn trớn bó hoa cưới mà Vưu Ứng Nhụy đang cầm.

“Hôm nay nói gì thì nói, đều muốn hưởng chút không khí vui vẻ của cô dâu chứ.”

Gương mặt Vưu Ứng Nhụy đỏ ửng giống như trái đào, hai má lộ ra vẻ thẹn thùng, đối với một phụ nữ mà nói, ngày hạnh phúc nhất là ngày được gả cho người đàn ông mà mình yêu thương.

“Như Đình, cậu yên tâm, nhất định tớ sẽ ném cho cậu.”

“Nghe thấy chưa?”

Vương Như Đình sửa lại tóc cho cô.

“Nghe được, nghe được.”

Mấy cô gái cười nói.

“Chúng tớ cũng không ai tranh giành với cậu.”

Phó Nhiễm ngồi ở bên trong ghế lái không đi xuống, cho đến lúc đoàn xe hoa tiến tới cửa hội trường.

Có người đi tới mở cửa xe, Minh Thành Hữu đi xuống đầu tiên đi tới cửa xe bên kia khoác tay Vưu Ứng Nhụy, Phó Nhiễm nhìn thấy rõ ràng, Vưu Ứng Nhụy mỉm cười, nét mặt ngập tràn hạnh phúc dựa vào bên người Minh Thành Hữu, một đám đông đi vào hội trường, ngay cả đám ký giả đã chờ đợi ở bên trong từ trước cũng nhao nhao đi ra chứng kiến khoảnh khắc tốt đẹp này.

Không có ai chú ý tới chiếc xe dừng ở nơi xa này, cũng không có ai sẽ quan tâm Phó Nhiễm có khó chịu hay không chấp nhận nổi hay không, ngày hôm nay, không phải ngày thuộc về cô.

Để lại cho cô, chỉ có đau thương một mình.

Nơi tổ chức hôn lễ cực kỳ náo nhiệt, các khách mời lần lượt ngồi xuống, Phó Nhiễm cảm thiệp mời lên, đẩy cửa xe ra rồi quay người lại, đem tờ kết quả siêu âm kia nắm chặt trong tay.

Cô cứ thế tiến vào bên trong hội trường, bước chân không thể không dừng lại trước tấm hình cưới của bọn họ.

Ánh mắt Phó Nhiễm bình tĩnh nhìn về Minh Thành Hữu trong ảnh, bóng dáng không có một chút quen thuộc với cô, cô mệt mỏi giơ bàn tay lên sờ trán mặt của hắn, lạnh như băng mà không hề có chút hơi ấm nào.

Đột nhiên thân thể yếu đuối của cô lao đảo, Huống Tử lôi cánh tay của cô đi tới bên cạnh, hấn hạ thấp giọng nói, khẽ gầm lên.

“Làm sao cô lại tới?”

Ánh mắt Phó Nhiễm vẫn còn nhìn Minh Thành Hữu bên trong tấm hình cưới.

Nét mặt Huống Tử đầy lo âu nhìn ra xung quanh.

“Tôi cảnh cáo cô, hôm nay là ngày tốt của Tam Thiếu cùng Ứng Nhụy, cô dám to gan làm vậy, cũng đừng trách tôi không khách khí.”

Phó Nhiễm tránh tay của hắn ra, rất muốn cười to, lại phát hiện ngay cả nhếch miệng lên cũng không còn hơi sức, nét mặt cô lạnh lùng.

“Có lúc nào anh lại khách khí với tôi chứ?”

“Cô đừng hồ đồ, Phó gia ở Nghênh An cũng là gia đình có danh tiếng, đừng làm cho cuối cùng hai bên đều gặp khó khăn.”

Phó Nhiễm đứng ở phía sau tấm hình cưới lớn, vừa may là có thể tránh được tầm mắt của đám người ở phía trước.

Huống Tử kéo lấy cánh tay của cô lần nữa.

“Đi nhanh lên đi, có lẽ giới truyền thông của cả Nghênh An đều tới, chuyện của cô cùng Tam Thiếu tôi cũng có nghe thấy, giống như hai năm trước cô đã làm với hắn, cần gì phải liều chết dây dưa không buông tha chứ?”

“Anh cũng đừng dùng lời nói kích động với tôi, càng đừng uy hiếp tôi. “

Phó Nhiễm nâng cánh tay của mình lên.

“Nếu lúc này tôi lại náo loạn cùng với anh thật thì mới không làm sao được, chuyện của tôi, tự tôi có chừng mực.”

Huống Tử thấy như vậy cũng không phải là biện pháp tốt, cũng buông tay cô ra. Thấy hôn lễ đã cử hành đến một nửa, Huống Tử xoay người trở lại bên trong hội trường.

Phó Nhiễm đứng ở phía sau tấm ảnh cưới nhìn ra ngoài, Minh Thành Hữu kéo tay Vương Ứng Nhụy đi tới sân khấu, hôn lễ hoàn toàn mang phong cách Châu Âu, hoa tươi nhiều màu, đám người nhộn nhịp, hội trường hôn lễ được trang trí ấm áp mà lãng mạn, cô nhìn thấy Vương Ứng Nhụy mặc chiếc áo cưới màu trắng thánh thiện có làn váy dài chừng 4-5m, che khuất bậc thang đi lên, trong ánh mắt, trong lòng là cả một mảnh hoang vu thê lương, không giới hạn.

Hiệu ứng âm thanh rất tốt, làm bầu không khí thêm nhộn nhịp. Phó Nhiễm giống như là một người bị ngăn cách bên trong một thế giới khác.

Cô nhìn thấy Minh Thành Hữu đưa lưng về phía cô đứng bên cạnh người dẫn chương trình trên sân khấu, hắn và Vương Ứng Nhụy đứng sánh vai nhau, cảnh tượng này đã xuất hiện không dưới mười lần trong những giấc mơ của Phó Nhiễm.

Một nhân viên lễ tân đem nhẫn kết hôn đặt bên trong khay của hai người tới, Minh Thành Hữu cùng Vương Ứng Nhụy xoay người hướng ra trước đám người.

Ánh mắt sắc bén của người đàn ông xuyên qua đám người, giống như là có thần giao cách cảm, ánh mắt họ chạm nhau, Phó Nhiễm vô thức núp phía sau tấm hình, nhưng vẫn là không tránh né được.

Minh Thành Hữu rất tự nhiên thu hồi lại tầm mắt, Phó Nhiễm nghe được người dẫn chương trình hỏi chuyện quan trọng nhất.

“Thưa ngài Minh Thành Hữu, xin hỏi, ngài nguyện ý cưới cô Vương Ứng Nhụy làm vợ ngài sao, cho dù nghèo khó.”

Lời nói còn chưa dứt, Minh Thành Hữu nhanh nhẹn dứt khoát đồng ý nói ra ba chữ.

“Tôi nguyện ý.”

Trong đám khách có người cười nói.

“Chú rể thật đúng là nóng lòng nha.”

Phó Nhiễm lơ đãng nhìn thấy hân hửng về phía một phụ nữ khác nói ra ba chữ này, cô bị đám người che khuất ở trong góc âm u nhất, lấy dáng vẻ đau thương mà tầm thường nhìn lên hạnh phúc thuộc về bọn họ như thế.

Tờ kết quả siêu âm trong tay bị vo tròn nắm chặt, đầu ngón tay đã chọc thủng tờ giấy mỏng, đem nó đâm thành từng lỗ, giống như trái tim cô bị trăm ngàn vết thương.

Đau thương tràn ra trong mắt cô, một chút cũng không rơi vào trong mắt Minh Thành Hữu. Thực ra hẳn luôn cho là, cô là người không có trái tim, ít nhất đau thương đi qua sẽ không đau như vậy.

Minh Thành Hữu cảm thấy từ trước tới nay chưa có đau thương thấm vào toàn thân, bọn họ cách nhau cũng không xa, đến nỗi Phó Nhiễm kìm nén tiếng thút thít trong cổ họng đều giống như hẳn có thể nghe thấy được.

Vương Ứng Nhụy thấy sau khi hẳn nói tôi nguyện ý, cô ngẩng đầu thấy tầm mắt Minh Thành Hữu đặt tại một chỗ, Vương Ứng Nhụy nhìn theo, trong mắt đột nhiên có cảm giác đau nhói, cô không nghĩ là Phó Nhiễm sẽ đến nơi tổ chức hôn lễ. Minh Thành Hữu lấy ra nhẫn kết hôn từ trong tay nhân viên lễ tân, sau khi nâng tay Vương Ứng Nhụy lên, chậm rãi đeo vào ngón áp út của cô.

Phó Nhiễm nhìn đến khi hẳn tiến tới hôn gò má của Vương Ứng Nhụy, dưới đài tiếng là vỗ tay không ngớt, đột nhiên Phó Nhiễm cũng bị thức tỉnh, cô buông năm ngón tay nắm chặt ra, sau đó tờ kết quả lẫn xuống đến bên chân.

Cổ nén nước mắt từ trước mà giờ cứ thế rơi xuống gương mặt.

Cuối cùng, cô tự làm mình bị thương. Một đòn nặng nề, cô muốn tìm mình một đường sống trong cõi chết, cho nên, mặc cho bọn họ giẫm đạp, cô đã không còn khả năng chống đỡ nữa.

Tất cả bạn bè của Vương Ứng Nhụy đều đứng ở dưới đài, các ký giả cũng tụ thành một vòng, Minh Thành Hữu lùi lại bên cạnh, ánh mắt chú ý tới bóng lưng Phó Nhiễm xoay người.

Lúc này rời đi, là thích hợp nhất cho cả cô và hẳn.

Bước chân Phó Nhiễm nặng nề đến cực điểm, thế giới trong mắt đã sớm vỡ tan tành, cô khổ sở ỏi cũng không được phun cũng không ra, cảm giác choáng váng làm lồng ngực khó chịu, cô ngẩng đầu nhìn về bầu trời, ra sức muốn đem nước mắt nín trở về.

“Nhụy Nhụy, ném nhanh đi.”

“Nhụy Nhụy, cậu ngàn vạn lần đừng vứt cho Như Đình, để cho cô ấy thành gái lỡ thì.”

Thật đúng là cực kỳ náo nhiệt.

Vương Ứng Nhụy bước xuống bậc thềm, cô xoay người, tầm mắt chú ý tới bóng dáng Phó Nhiễm đang rời đi, cô cố hết sức đem bó hoa cưới trong tay ném về phía sau, Vương Như Đình nhón chân lên kêu to.

“Nhụy Nhụy, cậu ném hướng nào đấy?”

Phịch.

Bước chân Phó Nhiễm ngừng lại, thấy bó hoa cưới rơi xuống bên chân của cô, bởi vì khoảng cách khá xa và lại dùng lực, cánh hoa tươi dập nát thành chia năm xẻ bảy, tầm mắt mọi người nhìn theo bó hoa cưới nhìn sang.

Lý Vận Linh hoảng sợ, nhưng chỉ trong phút chốc, lại cố gắng nhẫn nhịn rất tốt. Lần này, giống như thu hút toàn bộ ánh mắt của giới truyền thông, hôn lễ tiến hành đến hiện tại, bọn họ đang lo không tìm được tin tức nào nhiệt hơn, Phó Nhiễm này vừa xuất hiện không khác nào làm cả hội trường nổ tung.

Cô nghe được tiếng bước chân dồn dập tới, Phó Nhiễm xoay người, từng ánh đèn flash hướng về phía cô, cô lùi lại về phía sau, lòng bàn chân dẫm lên bó hoa cưới thiếu chút nữa ngã nhào, Minh Thành Hữu như vị vương giả tôn quý đứng ở trên đài, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn đáng vẻ chạt vạt của cô.

Thời tiết tháng 7, ánh mặt trời chói chang rơi xuống, hôm nay rõ ràng là ngày trời đầy mây, nhưng không biết ánh mặt trời lại xuất hiện khi nào. Ánh mặt trời nóng rực làm toàn thân Phó Nhiễm nóng lên, mồ hôi lướt qua trán cùng nước mắt ẩm áp, vài màu đen dán chặt sau lưng, cả người cô giống như là vớt từ dưới nước lên.

Các ký giả càng đuổi càng sát, Phó Nhiễm đi lui về phía sau, Minh Thành Hữu nhìn bóng dáng từ từ thu nhỏ lại của cô, đau khổ tột cùng của cô, cũng giống như bóng dáng mờ nhạt này, đẩy người đàn ông ra khỏi trái tim của cô từng chút một.

Hắn xuất hiện trong cuộc sống của cô quá mức mạnh mẽ, thế nên cô muốn quên đi, mới cần kiên quyết lột bỏ như vậy.

Hắn nhìn cô bị ký giả đuổi theo, lại thờ ơ lạnh nhạt.

Trái tim lạnh lùng không quan tâm tới.

Phó Nhiễm vốn cũng không nên có một chút hy vọng.

“Phó tiểu thư, xin hỏi cô cũng nhận được thiệp mời kết hôn rồi sao?”

“Phó tiểu thư, cô nghĩ như thế nào mà lại đến tham gia hôn lễ vậy?”

.

“Không phải cô vẫn trốn tránh ở trong nhà không ra ngoài được sao?”

Phó Nhiễm xoay người, sải bước chạy về phía cửa.

Càng lúc càng có nhiều ký giả muốn chặn cô lại, Vương Như Đình chạy đến bên cạnh Vương Ứng Nhụy, hạ giọng nói.

“Sao cô ta lại tới đây ?”

Vương Ứng Nhụy nhún nhún vai.

“Tớ không biết?”

Minh Thành Hữu đứng ở sau lưng nhìn chiếc váy cưới của Vương Ứng Nhụy chầm chầm, ánh mắt hằn hung tợn, liếc về Phó Nhiễm đã nhanh chóng đi tới cửa.

“Tiểu Nhiễm!”

Tổng Chức cùng Tần Mộ Mộ bị chặn ở phía ngoài ra sức vẫy vẫy hướng Phó Nhiễm, thấy cô bị vây quanh đến nhếch nhác, Tổng Chức đẩy người đàn ông ngăn cô lại đi tới gần, cô kéo tay Phó Nhiễm đưa cô ra tới bên ngoài, hướng Tần Mộ Mộ.

“Mau lên xe.”

Tần Mộ Mộ vội che chở cho Phó Nhiễm, Tổng Chức nhặt một hòn đá khoảng chừng bằng nắm đấm bên trong bồn hoa ở cửa ra vào lên.

“Các người đuổi theo tới đây thử một chút?”

“Cô là bạn của Phó Nhiễm sao?”

Tổng Chúc siết chặt hòn đá trong tay, hướng đám người quát.

“Các người có phải là con người hay không hả, nhất định phải bức chết người khác mới vui lòng phải không? Mê muội kiếm tiền như vậy, đêm nằm ngủ không có cảm giác gì sao?”

“Xèo Xèo, mau lên xe.”

Tần Mộ Mộ phát động động cơ nói với Tổng Chúc.

Cô xoay người đi về phía xe của Tần Mộ Mộ, thấy chiếc xe hoa dừng ở trước mặt, Tổng Chúc tức giận, ném hòn đá trong tay tới, không ngờ là rơi vào cửa sổ xe.

Xe phát ra tiếng còi báo động ầm ĩ, Tổng Chúc chen vào chỗ ngồi phía sau bên trong xe.

“Đi thôi.”

Tần Mộ Mộ nhấn chân ga, bỏ rơi đám người phía sau thật xa.

Phó Nhiễm dán mặt vào cửa sổ xe, Tổng Chúc tới gần ôm sát bả vai của cô bắt đầu khóc lóc.

“Tiểu Nhiễm, hà tất cậu phải như vậy?”

Phó Nhiễm đem mặt tựa vào trên vai Tổng Chúc, cô nhắm mắt lại ra sức khóc, gương mặt Tần Mộ Mộ đã sớm rơi đầy nước mắt, Phó Nhiễm sao còn nói được lời nào nữa, cô che miệng lại thút thít không ngừng, tay kia nắm cổ tay Tổng Chúc thật chặt.

Thẩm Tố Phân lo âu, từ cửa đi trở về bữa tiệc.

“Cũng không biết Tiểu Nhiễm ra sao.”

Ánh mắt Vưu Chiêu Phúc trừng bà.

“Lo chuyện của bà đi, cũng gọi bà là dì, còn cần bà quan tâm sao?”

“Nhưng mà.”

Vưu Chiêu Phúc không kiên nhẫn xoay mặt đi, Lý Vận Linh cùng Minh Thành Hữu đứng ở trước sân khấu, nét mặt bà vẫn mỉm cười, thỉnh thoảng đi qua chào hỏi cùng đám người, trong miệng lại ẩn chứa vẻ không vui.

“Chuyện gì xảy ra thế này, gây chuyện còn tới cả nơi tổ chức hôn lễ nữa?”

Minh Thành Hữu cầm ly rượu đỏ, còi báo động bên ngoài vang lên bốn phía, một người vội vàng chạy tới kêu to.

“Tam Thiếu, xe hoa bị người ta đập.”

Sắc mặt Lý Vận Linh lo lắng. “Cái gì?”

“Mới vừa rồi có hai phụ nữ muốn vào, bởi vì không có thiệp mời nên bị tôi ngăn ở bên ngoài, trước khi đi một người trong đó còn dùng hòn đá đập xe hoa.”

“Thật là kỳ cục!”

Lý Vận Linh tức đến nổi dậm chân.

“Ngày kết hôn lại xảy ra mấy chuyện náo loạn này, cái này là Phó Nhiễm cố ý đúng không?”

Minh Thành Hữu bưng ly thủy tinh trong tay, tỏ vẻ hời hợt, hần đem chén rượu đỏ uống một hơi cạn sạch, khóe mắt càng hiện lên dáng vẻ say lòng người, hần không cthêm quan tâm nói với Lý Vận Linh.

“Đập thì đập, mẹ cũng không kém mấy thứ như vậy.”

Lý Vận Linh nghe vậy càng thêm tức giận.

“Rốt cuộc là con không để ẹ bớt lo, nhìn tấm ảnh cưới đặt ở kia một chút đi.”

“Không phải là rất tốt sao?”

Minh Thành Hữu cãi lại. “Bạn của Huống Tử có tay nghề hạng nhất.”

Up3

Vương Như Đình đi tới nhặt bó hoa cười lên, mấy cô gái vây tay hướng cô.

“Như Đình, lại không tranh giành được hoa cười rồi, mau tới đây, hôm nào chị đây sẽ giới thiệu cho cậu.”

Vương Như Đình cười đùa mấy câu, thấy ảnh cười của Minh Thành Hữu cùng Vu Ứng Nhụy bởi vì mấy người đến chen nhau quá nhiều nên bị lệch sang một bên, cô đi tới chỉnh lại, ánh mắt lơ đãng liếc qua thăm cỏ, thấy một tờ giấy bị vo viên vút trong bụi hoa bên cạnh.

Vương Như Đình nghĩ đến chuyện Phó Nhiễm tới nơi hôn lễ diễn ra, cô đi tới nhặt nắm giấy lên sau đó mở ra, mặc dù đã bị nhàu nát, nhưng sau khi ghép lại vẫn có thể thấy rõ ràng là tờ kết quả siêu âm.

Cô giật mình tròn tròn mắt, vội vàng cất tờ kết quả đi.

“Như Đình, mau ngồi.”

“Các cậu cứ ăn trước đi.”

Vương Như Đình cũng không quay đầu lại đi về phía nơi xa, Vu Ứng Nhụy đang tiếp khách, Vương Như Đình kéo cánh tay của cô.

“Nhụy Nhụy, tớ có việc muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì?” Vu Ứng Nhụy hơi nghiêng người sang.

“Chờ một lúc sau hãy nói.”

“Chuyện rất gấp.” Vương Như Đình khẳng khái.

Vu Ứng Nhụy mơ hồ thấy trong mắt cô có cái gì không đúng, cô dắt tay Vương Như Đình đi tới phòng nghỉ. Vào đến bên trong phòng, Vương Như Đình thấy xung quanh vắng lặng, cô xoay người đóng chặt cửa phòng.

“Như Đình, chuyện gì làm cho cậu nóng ruột như vậy?”

Vu Ứng Nhụy ngồi ở trước gương trang điểm trang điểm lại, ánh mắt xuyên qua gương nhìn về phía cô.

Vương Như Đình đem tờ kết quả siêu âm trong tay ra, chớp vá lại sau đó đẩy tới trước mặt Vu Ứng Nhụy.

“Cậu xem cái này một chút.”

Bàn tay Vu Ứng Nhụy bỗng nhiên dừng lại, tiến tới nhìn kỹ, cô nhìn thấy tên của Phó Nhiễm ghi trên đó cùng những thông tin về chuyện có thai, nét mặt Vu Ứng Nhụy hoảng hốt, bàn tay nắm chặt tờ kết quả, nghiêng người sang.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Tớ còn muốn hỏi cậu đấy.”

Vương Như Đình kéo ghế ngồi vào bên cạnh Vu Ứng Nhụy.

“Không phải là cô ta đã uống thuốc rồi ư, có thể đứa nhỏ này là của người khác hay không?”

Hai tay Vu Ứng Nhụy chống trán, nhắm chặt mắt lại.

“Suy nghĩ của tớ rất loạn.”

“Nhụy Nhụy.”

Chóp mũi Vu Ứng Nhụy chua xót, lúc mở mắt ra nước mắt tràn đầy trong hốc mắt.

“Xem thời gian, khả năng là của người khác rất nhỏ.”

“À?”

Vương Như Đình rút khăn giấy ra đưa cho cô.

“Bây giờ thật phiền toái, chuyện này vốn đến đây là chấm dứt, cùng lắm là lúc nghĩ tới trong lòng sẽ không thoải mái thôi, nhưng nếu như đứa nhỏ này thực sự sinh ra thì làm sao bây giờ?”

Vưu Ứng Nhụy nóng lòng.”Tớ cũng không biết.”

“Cậu có định cho Tam Thiếu biết chuyện này không?”

Vưu Ứng Nhụy ngăn người ra, bộ dáng hoảng hốt.

“Nếu anh ấy biết, hôn nhân của tớ còn giữ được sao?”

“Tớ chính là sợ cậu trở nên hồ đồ mới nhắc nhở cậu. “

Vương Như Đình cầm tờ kết quả lên.

“Nếu Phó Nhiễm rơi vào trường hợp này cũng không có gì đáng nói, tớ nghĩ cô ta hoặc là muốn bỏ đứa nhỏ này, hoặc là sẽ định giấu giếm Tam Thiếu. Cậu cũng coi như không biết chuyện này, chúng ta yên lặng trước theo dõi diễn biến, nhưng nếu cô ta muốn sinh nó ra, thì cậu nên chú ý.”

“Nhưng bụng của cô ta lớn ra, sớm muộn có ngày sẽ bị biết.”

Tớ chính là ý này, âm thầm lấy xuống là tốt nhất, nhưng nhưng nếu cô ta muốn sinh đứa bé. Cậu suy nghĩ một chút, có một đứa bé ràng buộc giữa họ, về sau cậu nên cố mà chịu đựng .”

Vương Như Đình thấy nàng màu đen mascara vàng nhuộm.

“Đừng khóc, chút nữa Tam Thiếu cùng mẹ chồng cậu nhìn thấy ngược lại sẽ đem lòng sinh nghi.”

Vưu Ứng Nhụy dùng khăn ướt lau khóe mắt cẩn thận, đợi trang điểm lại xong, cô cầm lấy tờ kết quả đi vào trong phòng tắm.

Vương Như Đình nghe được tiếng nước của bồn cầu truyền đến, Vưu Ứng Nhụy ra khỏi phòng tắm tìm một bộ sườn xám từ trong tủ quần áo ra chuẩn bị thay.

“Như Đình, chuyện này cậu nhất định phải giữ bí mật cho tớ.”

“Cậu hãy yên tâm đi, tớ sẽ không nói cho ai.”

Vưu Ứng Nhụy đứng trước gương cởi bộ lễ phục trên người ra.

“Ông trời giống như không chịu buông tha tớ, mọi thứ tớ muốn có, tại sao Phó Nhiễm đều muốn chen vào trước một bước?”

Vương Như Đình đi tới phía sau cô, bàn tay đè lại bả vai cô.

“Nhụy Nhụy, hiện tại hạnh phúc ở trong tay cậu, cậu có quyền chủ động.”

Tần Mộ Mộ lái xe tới lầu dưới nhà Tổng Chức, Tổng Chức đưa tay lau nước mắt cho Phó Nhiễm.

“Vào nhà tớ trước đi, cậu cứ trở về như vậy không phải là bác trai bác gái sẽ rất lo lắng sao.”

Phó Nhiễm xuống xe đi theo phía sau cô, Nam Bình đang ở nhà, nghe được tiếng động liền ra ngoài nhìn, cũng chưa nói gì lại quay lại bên trong phòng.

Tổng Chức lấy chén nước cho Tần Mộ Mộ và Phó Nhiễm, lại vào phòng tắm lấy chiếc khăn mặt, cô kéo tay Phó Nhiễm lau cho cô, con mắt Phó Nhiễm ửng đỏ, nhận lấy chiếc khăn mặt.

“Để tớ tự làm.”

Chiếc khăn lông ẩm áp áp vào đôi mắt, có cảm giác mí mắt căng đau càng rõ hơn, cô vùi mặt ở trong lòng bàn tay chừng vài phút sau mới nâng lên.

Tần Mộ Mộ bưng nước cho Phó Nhiễm.

Cô cũng đang rất khát, giống như uống một hơi cạn sạch.

Tổng Chức không ngừng nghẹn ngào, Tần Mộ Mộ đã sớm khóc thành tiếng, Phó Nhiễm cầm chiếc gối ôm bên cạnh ôm vào trong ngực, chỉ cảm thấy trong người rất mệt mỏi.

“Đừng lo lắng, thật sự là tớ không có việc gì.”

“Còn nói không có việc gì.”

Tổng Chức oán hận cắn răng.

“Cậu còn đi tới chỗ tổ chức hôn lễ làm gì? Sợ mình bị thương không đủ nặng sao?”

Phó Nhiễm mệt mỏi khẽ nhếch môi.

“Xèo Xèo, không phải tớ đi xem bọn họ kết hôn, phần cảm tình tớ đã bỏ ra này tớ không muốn thu hồi nữa, cũng không từng thấy hối hận, tớ chỉ là muốn xem xem, trái tim của tớ rốt cuộc là có thể chịu đựng được bao nhiêu nỗi đau, đến tận cùng còn có thể sống lại hay không?”

Hốc mắt Phó Nhiễm nóng bỏng, cô dùng khăn lau sạch sẽ.

“Cả hôn lễ của bọn họ tớ đều thấy được, trái tim chết lặng, là hoàn toàn chết đi rồi, tránh cho trong lòng mình còn có một chút hoài tưởng, tớ bị ký giả ra sức truy đuổi, hần đứng thờ ơ lạnh nhạt ở nơi thật cao, nếu những thứ này đều không phải là tớ tận mắt nhìn thấy, tớ nên thuyết phục mình đã chết tâm với hần như thế nào đây?”

“Nhưng.”

Tần Mộ Mộ không ngừng nghẹn ngào.

“Đau như vậy, cậu chịu được sao?”

Chính mắt thấy được, bản thân đã trải qua, nỗi đau này, nếu phải né tránh thì đối với Phó Nhiễm sẽ đau gấp trăm lần gấp nghìn lần.

“Nhưng là không thể phủ nhận.”

Phó Nhiễm đang cắn chặt hàm răng buông ra.

“Như vậy sau khi cơn đau qua đi, hết đau rồi mới có thể đứng dậy nhanh hơn.”

Tần Mộ Mộ đưa tay ôm lấy Phó Nhiễm. “Tiểu Nhiễm.”

“Hèn hạ. ” Giọng nói Tổng Chức khàn khàn.

“Trước kia gặp cô ta ở nhà cậu cũng biết cô ta không tốt đẹp gì, chớ để tớ gặp lại cô ta!”

Trong phòng truyền đến tiếng trẻ con khóc, Nam Bình ôm đứa bé ra ngoài đi tới bên cạnh Tổng Chức.

“Sao lại khóc thành ra như vậy? Em vẫn chưa hết tháng phải kiêng cử đâu, khóc hư mắt thì phải làm sao?”

Tổng Chức cẩn thận đón lấy bảo bối.

“Bì Bì không khóc nha, ngoan.”

Phó Nhiễm thấy con gái Tổng Chức, mới chỉ lớn hơn một chút, tóc đen nhánh, ánh mắt long lanh, da cũng tốt, hai tay nắm chặt thành hai quả đấm đặt xuôi ở bên người, từng đoạn thịt trên người vẫn giống như là củ sen.

Nam Bình hỏi. “Phải pha sữa bột sao?”

“Không cần.” Tổng Chức ý bảo anh đi phòng bếp.

“Còn chưa có ăn cái gì đâu, anh đi nấu cơm thôi.”

“Ừ.”

Tổng Chức vén áo lên, cởi bộ áo vú ra, gương mặt đứa nhỏ ở trước ngực cô chuyển động, một hồi lâu sau mới há mồm, miệng ngậm chặt ra sức bú, nhìn đáng vẻ thật sự là rất đói, đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Bàn tay Phó Nhiễm không khỏi di chuyển hướng về bụng mình.

Ăn no xong Bì Bì cũng không ngủ ngay, Tổng Chức để cho nó tựa vào trong khuỷu tay mình, một tay kia vỗ nhẹ sau lưng.

Phó Nhiễm tới gần đứa bé, cúi đầu là có thể nhìn thấy cặp mắt của đứa bé đang mở ra, mắt to rõ ràng, ánh mắt long lanh mà sáng ngời, một tay để trên bờ môi, trong miệng phát ra ngôn ngữ huyền thuyên chỉ có chính nó mới có thể hiểu nổi.

“Tớ ôm Bì Bì một chút.”

Tổng Chức đem con đưa cho Phó Nhiễm, tư thế của cô vụng về, đứa bé thân thể mềm nhũn, nằm ở trong khuỷu tay cô cảm thấy không thoải mái, Tổng Chức sửa tư thế cho cô.

“Tay trái hơi ột chút, mới uống sữa xong, có thể sẽ ới.”

Hai chân Bì Bì hơi vén lên, Tổng Chức nín khóc mỉm cười.

“Lúc nào nó cũng thích như vậy, ngủ cũng thế.”

Trong lòng Phó Nhiễm thấy khó chịu cùng khổ sở không nói ra được.

“Xèo Xèo, có phải là có bảo bảo rất hạnh phúc hay không?”

“Dĩ nhiên.”

Tổng Chức cầm khăn lên lau nước miếng cho Bì Bì.

“Mặc dù mỗi đêm đều không được ngủ ngon, có nhiều chuyện phải lo, nhưng trong lòng cảm thấy rất phong phú, cảm giác có thể làm bất cứ chuyện gì vì nó.”

Phó Nhiễm cảm giác đứa bé trong tay giống như nặng hơn một chút, cô đưa chiếc ngón trỏ cho Bì Bì, để mặc cho nó cầm, cảm giác mềm mại làm không dám Phó Nhiễm đụng chạm, một sinh mạng nhỏ đã làm cho cô cảm thấy những rung động lạ.

Phó Nhiễm cùng Tần Mộ Mộ ở lại nhà Tổng Chức ăn cơm, trên điện thoại trong túi xách có mười mấy thông báo cuộc gọi nhỡ của Phạm Nhân.

Sau khi Phó Nhiễm thấy thì gọi lại ngay lập tức, cũng nói trong nhà đừng quá lo lắng.

Sau khi ăn xong, Tổng Chức dọn lại giường cho Phó Nhiễm nằm, thật ra thì cô không ngủ được, nhưng trong người mệt mỏi khủng khiếp, Phó Nhiễm nằm nghiêng ở trên giường, chiếc giường nhỏ của bảo bối phải dựa vào bên giường lớn, bên trong gian phòng tràn đầy mùi sữa thơm của bé, Phó Nhiễm áp mặt vào chiếc gối đầu, ánh mắt nhìn đứa bé đang ngủ say bên trong giường nhỏ chằm chằm.

Tổng Chức đang ở bên cạnh nhỏ giọng nói chuyện với Tần Mộ Mộ, trong tay sắp xếp lại y phục của bảo bối.

Không khí yên tĩnh, nước mắt Phó Nhiễm im lặng trôi từng giọt ở trên chiếc gối, cô không khóc ra tiếng, cố gắng cắn răng chịu đựng.

Hô hấp của Bì Bì đều đều, da bụng nhỏ phập phồng từng cái một, thỉnh thoảng còn có thể bật cười một mình, từ lúc cầm tờ kết quả vào buổi sáng cho đến bây giờ Phó Nhiễm cũng chưa bình tĩnh trở lại, lúc ấy cô bóp nát sau đó vứt xuống bên chân, cũng không nghĩ tới là sẽ bị người nào đó nhặt lên hay không.

Đột nhiên bên ngoài có một tiếng vang thật lớn, Tổng Chức buông y phục trong tay ra đứng lên đóng lại cửa sổ.

“Thời tiết này nói thay đổi liền thay đổi ngay, dự báo thời tiết lại nói có trận mưa.”

Sau khi hôn lễ kết thúc, đưa vợ chồng Vương gia về nhà xong, Vương Ứng Nhụy đi theo Minh Thành Hữu đi tới Minh gia, Lý Vận Linh để cho bọn họ lên thắp hương cho Minh Văn Phong trước, tùy ý dằn dò mấy câu sau đó cũng không tiện quấy rầy đêm tân hôn của bọn họ.

“Hôm nay cũng mệt mỏi, mau đi nghỉ ngơi thôi.”

Vưu Ứng Nhụy theo Minh Thành Hữu đi tới gian phòng ở lầu hai, bọn họ nghe theo ý của Lý Vận Linh là lấy một căn phòng ở Minh gia làm phòng cưới, cô thấp thỏm đi vào trong phòng ngủ, Minh Thành Hữu tháo cà vạt tùy ý để sang một bên, bước chân không ngừng đi tới hướng tử rượu.

Vưu Ứng Nhụy ngồi im lặng ở bên giường, thấy Minh Thành Hữu đứng ở bên ngoài ban công một hồi lâu không thấy có động tĩnh gì, cô nhẹ nhàng đi tới.

“Thành Hữu.”

Minh Thành Hữu đang kẹp điều thuốc bên tay trái, tay phải cầm một ly rượu đỏ, thân thể khẽ nghiêng ra bên ngoài lan can, nghe được tiếng gọi, gương mặt tuần tú quay lại nhìn cô chăm chăm.

Vưu Ứng Nhụy không nghĩ sẽ bị hắn nhìn chăm chăm đến nỗi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cô cố gắng xốc lên tinh thần.

“Thành Hữu, đi vào tắm thôi.”

Minh Thành Hữu hít điều thuốc lá một hơi, ánh mắt xuyên qua làn khói mờ ảo nhìn hướng cô.

Vưu Ứng Nhụy lúng túng siết chặt vạt áo.

“VẬY em đi trước.”

Cô xoay người tiến vào phòng tắm cũng giống như chạy trốn, một ngày xã giao nên toàn thân vô cùng mệt mỏi, Vưu Ứng Nhụy cho tinh dầu vào trong bồn tắm, ngâm mình trong nước ấm, tắm xong mặc áo choàng tắm đi ra ngoài, thấy Minh Thành Hữu vẫn còn ở ban công.

Dưới bầu trời, những hạt mưa to bằng hạt đậu đang rơi, rơi vào người thấy vô cùng đau nhức, từng tia chớp làm cho người ta thấy sợ hãi như xé ra từng vết thương dữ tợn trong trời đêm, một tiếng vang thật lớn, làm tòa biệt thự như chấn động, ánh đèn trên đỉnh đầu giống như đang chuyển động dữ dội, Vưu Ứng Nhụy sợ hãi rừng mình, Minh Thành Hữu mặc một bộ quần áo màu trắng ẩn mình vào trong bóng đêm thê lương.

Hình ảnh như vậy, lại làm cho cô nhớ tới quỷ Satan khát máu, Vưu Ứng Nhụy thấy toàn thân dâng lên vẻ lạnh lẽo, giống như rơi vào một hang động không đáy, cô nhìn thấy người đàn ông từ từ xoay người, có thể thấy gương mặt tuần tú lạnh lùng khuất trong bóng tối, nửa người Minh Thành Hữu đã bị nước mưa làm cho ướt nhẹp.

Đôi chân thon dài đi từng bước một tiến vào gian phòng, Vưu Ứng Nhụy không kìm được nỗi sợ hãi, cô quay ngược trở lại đến trước giường, thấy từng chuỗi dấu chân mang theo nước đọng đi tới trước mặt cô.

Hai chớp mũi của hai người gần như là áp sát vào nhau, nét mặt của Minh Thành Hữu ở dưới ánh đèn càng làm tăng thêm vẻ u ám không bình thường, khóe miệng Vưu Ứng Nhụy run rẩy.

“Thành, Thành Hữu?”

“Ứng Nhụy, em vui sao?”

Hàm răng cô va vào nhau kịch liệt.

“Em, em rất vui.”

Đột nhiên Minh Thành Hữu đưa một tay đẩy Vưu Ứng Nhụy ngã ở trên giường, lấy bộ dáng ngạo nghễ liếc nhìn cô nằm ở giữa giường lớn, khóe miệng khẽ nhếch lên, nụ cười làm người khác lạnh run.

“Vưu Ứng Nhụy, đây là con đường do em chọn, nếu có ngày anh bị rơi vào địa ngục, nhất định sẽ kéo em theo làm đệm lưng.”

“Thành Hữu?”

Vưu Ứng Nhụy sợ tới mức khóc lên thành tiếng, hai tay hấn chống bên cạnh người cô.

Vưu Ứng Nhụy ngăn giọng nói thét chói tai. “A ——”

Minh Thành Hữu nhanh nhẹn lấy chiếc gối đầu ở bên cạnh, hai tay nắm chặt hai bên liềm linh đê mặt của Vưu Ứng Nhụy xuống.

110. Chương 110

Chương 110: Sẽ không cho cô có đứa bé

Chợt hô hấp bị tước đoạt, Vũ Ứng Nhụy hoàn toàn không có biết rõ là đang xảy ra chuyện gì, cô sợ hãi đưa ra hai tay, muốn giãy giụa theo bản năng, ngực phập phồng kịch liệt, sau đó có cảm giác một hơi cũng không hít vào được.

Cảm giác hít thở không thông rõ ràng làm cô bật tiếng khóc từ trong gối ra bên ngoài, cặp chân bị Minh Thành Hữu ra sức đè xuống, Lý Vận Linh ở dưới lầu nghe được tiếng thét chói tai này cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, nói với tấm hình của Minh Văn Phong.

“Ông mau để cho Thành Hữu tỉnh tâm đi, bây giờ tôi chỉ có thể dựa vào đứa con trai này, hi vọng nó có thể cùng Nhụy Nhụy nhanh chóng sinh cháu trai để nối dõi tông đường cho Minh gia chúng ta.”

“Thành Hữu.....”

Càng ngày âm thanh của Vũ Ứng Nhụy càng mơ hồ không rõ, đôi mắt người đàn ông u ám thấy tóc tai cô xơ xech, giống như một loại rong rêu quấn quanh cổ, có cảm giác hằn lại làm như thể lần nữa, cô rũ hai tay xuống bên người vô lực, nhanh chóng nằm cứng đờ phía dưới giường.

Đúng lúc đó Minh Thành Hữu thu tay lại, đem gối ném vào đầu giường, hấn nghiêng người nằm phịch xuống bên cạnh Vũ Ứng Nhụy.

Tưởng rằng cái mạng này sẽ ở trong tay Minh Thành Hữu, Vũ Ứng Nhụy có thể hô hấp trở lại, đem hết sức lực bò lên đầu giường, đôi tay cô níu cổ áo, đôi mắt đỏ bừngghen ngào, tóc bị nước mắt dính chặt vào mặt, đôi mắt lộ ra sự hoảng sợ nhìn người đàn ông đang nằm ngửa chăm chăm.

Đôi mắt Minh Thành Hữu nhắm chặt, nơi khóe mắt không hở ra một chút nào.

Vũ Ứng Nhụy ôm chặt đầu gối khóc thảm thiết, nhưng cũng không dám khóc lớn tiếng, đôi mắt Minh Thành Hữu từ từ mở ra, thấy hình ảnh ở dưới ánh đèn mang phong cách Châu Âu từ từ rõ ràng, hấn đưa một tay chống lên nửa người trên, Vũ Ứng Nhụy sợ tới mức run lên, người càng phát hướng đầu giường co lại.

Minh Thành Hữu cong chân trái lên đặt ở mép giường, ánh mắt hấn quay sang hướng Vũ Ứng Nhụy, cô không thể che giấu nỗi sợ hãi trong ánh mắt, Minh Thành Hữu vươn tay trái đặt lên trên đùi cô.

“Không cần!”

Vũ Ứng Nhụy lắc đầu, mới vừa rồi như vậy đã làm cô sợ không ít.

Gương mặt tuần tú của Minh Thành Hữu có thể nói là vô cùng tuyệt mỹ ở ánh đèn đầu giường bao phủ xuống càng phát ra phát ra vẻ mê hoặc, hấn khẽ nhếch khóe miệng lên thành một vòng cung.

“Ứng Nhụy.”

Vũ Ứng Nhụy cắn môi, không che giấu được ghen ngào nơi cổ họng.

“Vừa rồi cũng chỉ là anh chỉ đùa với em thôi.”

Hấn nghiêng người sang, bàn tay kéo lấy tay cô, lòng bàn tay Vũ Ứng Nhụy lạnh như băng, vừa chạm vào, trong nháy mắt, cánh tay rụt lại về phía sau.

Vũ Ứng Nhụy kịp chạm đến đáy mắt người đàn ông, chỉ là một màu âm u, làm sao cô có thể nhìn thấu chứ.

“Thành Hữu, anh đừng như vậy, thật sự em rất sợ.”

Ngón tay cái Minh Thành Hữu nắm nắm mu bàn tay cô, bộ móng tay được sơn sửa tỉ mỉ là làm từ nước ngoài đồng bộ với bộ lễ phục cùng đồ trang sức, mỗi lần bóp qua một chỗ, mu bàn tay Vũ Ứng Nhụy liền

hiện ra một màu trắng bệch, cô không dám mở miệng, căng người lên, chỉ sợ Minh Thành Hữu lại làm tiếp một lần nữa.

“Em đừng sợ.”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên hướng sang Vưu Ứng Nhụy cười yếu ớt.

“Biết tại sao anh làm như vậy không?”

Cô cuộn tay lại, lắc lắc đầu nói.”Không biết.”

“Mới vừa rồi cũng chỉ là dọa em một chút mà thôi, Ứng Nhụy, em ở lại bên cạnh anh, tất nhiên là anh sẽ đem tất cả những thứ tốt nhất tới cho em, hai năm trước, cũng chỉ có em cùng với anh vượt qua.”

Vưu Ứng Nhụy nghe vậy, lo lắng trong lòng từ từ buông lỏng, cô đưa tay trở về cầm tay Minh Thành Hữu.

“Thành Hữu, mới vừa này, anh.”

Chẳng lẽ, chỉ là cảm giác của cô?

Vẻ hung ác dùng sức như vậy, cô chưa bao giờ thấy qua, thậm chí cô còn có loại ảo giác, hẳn thật sự là muốn cho cô chết.

Minh Thành Hữu tràn đầy ý cười, ánh mắt ấm áp, lúc này Vưu Ứng Nhụy mới thật sự tin tưởng là Minh Thành Hữu đùa giỡn với cô, đột nhiên hẳn tăng thêm lực nắm tay cô, bàn tay hất ngón tay Vưu Ứng Nhụy ra rất nhanh.

“Thành Hữu, sao vậy?” Cô kinh ngạc, có chút không biết phải làm sao.

“Anh đã nhắc nhở qua em không dưới mười lần, ngoan ngoãn giả ngây ngô, thứ mà em muốn tự nhiên anh cũng sẽ cho em. “

Thần sắc Minh Thành Hữu thay đổi nhìn chăm chú về phía Vưu Ứng Nhụy.

“Nhưng em lại cố tình không nghe, nhất định phải làm ra chút chuyện lạnh nhạt, ở hôn lễ, hoa cô dâu là em cố ý ném về phía Phó Nhiễm chứ?”

Đề tài xoay chuyển quá nhanh, hoàn toàn không thể làm người ta chống đỡ, sắc mặt Vưu Ứng Nhụy cũng có chút sợ hãi rồi nhanh chóng lấy lại vẻ tự nhiên.

“Em không hiểu anh có ý gì, em không nghĩ tới Phó Nhiễm sẽ đến hôn lễ.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn chăm chú làm cô sợ hãi.

“Vương Như Đình đã sớm nói trước với em là muốn có hoa cô dâu trong tay em, em lại cố hết sức ném ra ngoài, cho ai nhìn đây?”

Khóe miệng Vưu Ứng Nhụy hơi nhếch lên.

“Thành Hữu, anh không tin em?”

Minh Thành Hữu trong mắt ấm chuyển sang lạnh rõ ràng, hẳn vọt đứng dậy, đứng khuất bóng, nửa người bị che hết.

“Em động não nghĩ đi, Phó Nhiễm xuất hiện ở hôn lễ cũng không phải là chuyện lạ, em lại làm náo loạn một phen, làm toàn bộ ký giả kéo tới. Chuyện này vốn bình thường, huống chi náo loạn không phải là ở hôn lễ của em? Xem chừng mấy ngày này tin tức lại lặp lại, không phải là xào xáo lại, ngay cả tôi cũng bị kéo vào. Nếu không phải là chúng ta mới kết hôn, mẹ anh nhất định sẽ không buông tha cho em.”

Lúc ấy Vưu Ứng Nhụy thấy Phó Nhiễm rời đi, làm sao lại nghĩ được nhiều như vậy?

Nhưng việc đã đến nước này, đâm lao thì phải theo lao, cô mím chặt môi không nói lời nào, Minh Thành Hữu cũng không còn ép cô thừa nhận, hẳn xoay người, đối diện Vưu Ứng Nhụy.

“Em phải tin tưởng lời nói của anh, nếu em có tâm địa gì khác, anh khẳng định sẽ không để yên cho em .”

Vưu Ứng Nhụy nghĩ đến tờ kết quả bị cô hủy đi kia, cô cũng cho là chuyện có thể chấm dứt như vậy, cô hoàn toàn có thể đẩy Phó Nhiễm ra khỏi cuộc đời của cô, nhưng số mệnh lại cố tình trêu đùa với cô, nếu thật sự là có đứa bé chen ngang, vấn đề này cô làm sao có thể an tâm đây?

Hắn cũng cho cô sao?

Vưu Ứng Nhụy nở nụ cười còn khó coi hơn là so với khóc, cái gì là thứ hắn sẽ cho, người của hắn, hay là trái tim hắn?

Minh Thành Hữu đi tới ban công, bầu trời bị những tia chớp chiếu sáng như ban ngày, hắn nghe thấy dưới lầu truyền đến giọng nói.

“Phu nhân, trời mưa lớn như vậy chúng ta mau vào thôi.”

Tiêu quản gia giữ cái ô, che cho Lý Vận Linh khỏi bị nước bắn vào, Lý Vận Linh còn chưa thay y phục trên người, chiếc búi tóc tinh xảo không động, tóc ỉu dính vòng sau ót,

“Tiêu quản gia, tôi hôm nay vẫn nghĩ đến một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Vân Phong khi còn sống thương yêu Thành Hữu nhất, ngày đó Phó Nhiễm cùng Thành Hữu chỉ là đính hôn, ông ấy không thể thấy Thành Hữu kết hôn, nhất đi sẽ cảm thấy tiếc nuối”.

Lý Vận Linh ngẩng đầu nên nhìn bầu trời, nước mưa giống như chuỗi ngọc bị đứt rơi xuống, trên mặt bà đều ướt hết, Tiêu quản gia đưa tay muốn lau cho bà. Lý Vận Linh nhận lấy khăn tay, ánh mắt vẫn nhìn lên bầu trời như cũ.

Minh Thành Hữu chống hai tay vào lan can, động tác của hai mẹ con gần như giống nhau, Lý Vận Linh cũng không biết Minh Thành Hữu còn chưa ngủ.

“Phu nhân, lão gia ở trên trời nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy vui mừng.”

Lý Vận Linh có chút đắm chiêu. “Haizz, ta vẫn không an tâm về Thành Hữu.”

Tiêu quản gia ở bên cạnh cười khuyên bảo.

“Làm cha mẹ đều là như vậy, trái tim phải lo lắng đến già đấy.”

Hai người đối thoại, một chữ cũng không rơi vào trong tai Minh Thành Hữu, hắn đứng im dựa người vào trước lan can, mặc ưa gió đánh tới, gương mặt tuấn tú lãnh đạm, mu bàn tay nắm chặt nổi lên gân xanh.

Tần Mộ Mộ đi trong mưa đưa Phó Nhiễm tới chỗ để xe, cô cầm cái ô từ chỗ ngồi phía sau xe đưa cho cô.

“Tiểu Nhiễm, trên đường nhớ coi chừng.”

“Tớ không sao.”

Phó Nhiễm không nhận, xe của cô dừng ở dưới gốc cây, cô đưa tay che lên đỉnh đầu chạy tới, sau đó mở cửa xe ngồi vào, Tần Mộ Mộ cũng không rời đi ngay, cho đến lúc Phó Nhiễm lái xe đi ra ngoài được một đoạn đường, lúc này cô mới quay đầu đi hướng trở về nhà.

Phó Nhiễm nhìn cần gạt nước đang đưa sang trái sang phải, người qua lại trên con đường gần như không phân biệt rõ nam nữ, trận mưa này nổi lên ột hồi lâu, cuối cùng cũng rơi xuống hết.

Ánh mắt cô hướng về chiếc túi xách bị mở ra, lúc này mới nhớ tới trước khi xuống xe cô cầm tờ kết quả của mình, mơ hồ cũng có thể nhớ lại là vỏ nát vứt trên mặt đất.

Phó Nhiễm cũng không để ở trong lòng, dù sao như vậy chắc không ai sẽ thèm chú ý tới một tờ giấy rách.

Xe duy trì tốc độ chậm rãi trở lại Phó gia, đèn bên trong phòng khách vẫn sáng, Phó Nhiễm ngồi ở bên trong ghế lái, cô lấy gương nhìn, thấy hai mắt sưng đỏ, miễn cưỡng phủ thêm một lớp phấn sau đó mới xuống xe.

Phạm Nhàn che dù đang đi tới hướng nhà để xe, Phó Nhiễm thấy trong lòng bỗng ấm áp. “Mẹ.”

“Tiểu Nhiễm, vừa lúc mẹ lại gặp con đi xe vào.”

Phạm Nhân nhận lấy túi xách trong tay cô, không hề đề cập tới chuyện cô tới nơi kia hôm nay.

“Cơm ăn rồi sao?”

“Con ăn ở nhà Tống Chúc rồi.”

Thật ra thì Phó Nhiễm không cần nhìn cũng có thể đoán được, hôm nay tin tức trang đầu tất nhiên là chuyện cô ‘ đại náo ’ hôn lễ của Minh Thành Hữu, Phó Nhiễm cùng Phó Tụng Đình cũng không thể là đến bây giờ vẫn còn chưa biết.

Đứng ở cửa trước thay xong dép đi vào, Phạm Nhân đi theo Phó Nhiễm đi tới lầu hai, pha nước tắm giúp cô.

“Mới đi mưa về, mau tắm rồi đi ngủ.”

Phạm Nhân tìm bộ áo ngủ đi ra ngoài, Phó Nhiễm ngồi ở mép giường lười biếng không muốn cử động.

“Mẹ, cảm ơn mẹ.”

Phạm Nhân đem áo ngủ thả vào trong tay Phó Nhiễm, bà vỗ vỗ bả vai Phó Nhiễm.

“Đi đi.”

Biết trong lòng cô không dễ chịu, Phạm Nhân cũng không nán lại nữa, lúc đi ra ngoài còn khép lại cửa phòng cho cô.

Phó Nhiễm tắm xong đi tới bên cửa sổ, nước mưa gột rửa làm thủy tinh trong suốt, dòng nước ào ào chảy xuống, quanh co mà kéo dài. Cô duỗi ngón tay ra vung vẩy, đột nhiên một tia chớp đem bầu trời phân cắt thành hai mảnh, kèm theo tiếng rung chấn dữ dội, giống như thủy tinh sẽ bị rơi xuống.

Gương mặt Phó Nhiễm tái nhợt càng lộ thêm vẻ yếu đuối.

Cô buông hai tay xuôi ở bên người, xoay người kéo hết rèm cửa sổ trong phòng lên, nhưng tiếng sấm sét vang dội kèm theo những tia chớp, trong phòng ngủ vẫn sáng như ban ngày nhiều lần liền.

Phó Nhiễm ôm chặt đầu gối ngồi ở trên giường, gò má gối lên đầu gối không phân biệt được vui buồn, bên trong gian phòng yên lặng như vậy, thỉnh thoảng lại kèm theo tiếng nổ kinh thiên động địa, nhưng trong lòng Phó Nhiễm trống rỗng, cô cảm thấy vô cùng yên tĩnh.

Sau khi về nhà, cô không còn khóc nữa, từ lúc chạy trốn chết ở nơi tổ chức hôn lễ của Minh Thành Hữu, trong nháy mắt, ngược lại cô có cảm giác đau đớn rõ ràng, trong nháy mắt, rất đau, như lột da gọt xương vậy, nhưng bây giờ thật sự lại phai nhạt.

Phó Nhiễm cong người lên, động tác này làm bụng truyền đến cảm giác khó chịu, đột nhiên cô nhớ tới, trong cơ thể cô còn có một sinh mạng mới đang hình thành.

Đứa bé xuất hiện hoàn toàn ngoài dự đoán của cô, nhưng Phó Nhiễm biết, cô không thể giữ lại đứa bé này.

Cô là người hiểu rõ hơn ai hết, nếu cô thật sự sinh con, như vậy thân phận của cô liền trở thành người thứ ba, không thể theo thời gian mà bị quên lãng, bởi vì đứa bé được sinh ra, chính là con riêng.

Minh Tranh ở Minh gia bị đối xử lạnh lùng như thế nào, không phải là cô không thấy.

Phó Nhiễm cuộn người lại nằm lui về phía sau, trong đầu bất ngờ nghĩ đến bảo bối của Tống Chúc, mở to đôi mắt đen láy thật đáng yêu, nhưng nếu cô sinh đứa bé, sang năm cũng có thể ngày ngày ôm đứa bé như vậy.

Phó Nhiễm đưa ngón tay ra, bảo bối nắm chặt ngón trỏ trong lòng bàn tay vẫn còn rung động. Trong lòng cô rất rối loạn, một thiên sứ giao một sinh mệnh nhỏ cho cô, cô còn chưa kịp cho nó yêu thương cùng che chở, lại phải thừa dịp nó chưa thành hình, thừa dịp nó chưa biết gì mà bỏ nó đi, có phải như vậy là quá tàn nhẫn đối với bao bối hay không?

Cô lẩn lộn không ngủ được, nhưng nếu sinh nó ra, cô phải đi đâu để tìm cho nó một gia đình hoàn chỉnh?

Nước mắt trong hốc mắt Phó Nhiễm tuôn rơi xuống, vào lúc cô cho là có thể kết thúc, lại bị cưỡng ép lùi trở lại liên lụy cùng Minh Thành Hữu.

Phó Nhiễm áp mặt vào bên trong chăn, sinh mệnh trong bụng giống như là có cảm giác giật giật mấy cái, cô cố gắng kìm nén cảm xúc, lòng bàn tay khẽ xoa ở bụng, lúc này cảm giác khó chịu mới dịu đi một chút.

Hôm sau.

Minh Thành Hữu ra kéo cửa phòng ra ngoài trước, Tiêu quản gia đang đứng ở cửa giặt mình.

“Tam, Tam Thiếu?”

“Tiêu quản gia, sáng sớm bà đứng ở đây làm gì?”

Tiêu quản gia đầu óc nhanh chóng xoay chuyển.

“Phu nhân bảo tôi lên lầu gọi cậu xuống ăn sáng.”

Sau đó, Vương Ứng Nhụy trang điểm xong cũng đi ra, nhưng vẫn không che dấu được sắc mặt mệt mỏi, thấy Tiêu quản gia nhìn dáo dác, Minh Thành Hữu giấu cợt nói.

“Tiêu quản gia, còn muốn giống như năm đó, vào phòng ôm mềm ra sao?”

Tiêu quản gia đỏ mặt.

“Tam Thiếu không phải đâu.”

Minh Thành Hữu thuận miệng nói, trí nhớ đã bị bụi phủ mờ lại hiện lên, hẳn nhớ rõ Phó Nhiễm trong bộ dạng ngượng ngùng xấu hổ nói câu nói kia.

Thành Hữu nói anh ấy không thích ở trên giường, cho nên..... Cho nên chúng con là làm ở phòng tắm.

Khoẻ miệng vô thức nâng lên, Tiêu quản gia thật sự chỉ là gọi bọn họ xuống ăn sáng, bị Minh Thành Hữu nói như vậy, càng tỏ ra đáng vẻ như không muốn có người nhận ra chuyện đó.

Ba người lần lượt đi xuống lầu, các món ăn sáng phong phú được đặt trên bàn ăn, Lý Vận Linh đang múc cháo, Vương Ứng Nhụy ngoan ngoãn đi tới nói.

“Con giúp mẹ.”

“Ngồi đi.”

Lý Vận Linh ý bảo Vương Ứng Nhụy ngồi ở bên cạnh.

Đem miếng bánh mì nướng xong đẩy tới trước mặt Vương Ứng Nhụy, Lý Vận Linh mỉm cười nhìn thần sắc của cô.

“Tối hôm qua ngủ không ngon được chứ? Trông hốc hác như vậy.”

Vương Ứng Nhụy lúng túng không biết nên trả lời như thế nào, Minh Thành Hữu nói xen vào.

“Mẹ, tối nay bọn con sẽ trở lại Trung Cảnh Hào Đình.”

Lý Vận Linh tức giận, phết miếng hoa quả lên miếng bánh mì.

“Ta biết rõ các người trẻ tuổi muốn có không gian riêng, chê ta ở đây cản trở đúng không?”

“Mẹ.”

Giọng nói Vương Ứng Nhụy mang thêm mấy phần nũng nịu.

“Sao có thể chứ, con ước được ở lại bên cạnh mẹ, mỗi ngày còn có nhiều món ngon như vậy.”

Lý Vận Linh cầm mu bàn tay Vương Ứng Nhụy vỗ nhẹ nhẹ.

“Đều là lời nói suông, hai đứa mau để cho ta ôm cháu nội mới là chuyện xác đáng, con cùng Thành Hữu cũng trưởng thành rồi, mấy đứa bằng tuổi nó có con đã có thể chạy rồi.”

“Mẹ.”

Minh Thành Hữu không kiên nhẫn ngắt lời bà.

“Hiện tại con không nghĩ tới chuyện như vậy.”

“Thành Hữu, con cũng 27 tuổi rồi.”

Lý Vận Linh nghe vậy, cơn tức giận lại bắt đầu bốc lên.

“Việc khác ta có thể mặc cho con làm bậy, duy chỉ có chuyện đứa nhỏ là không được, Minh gia chúng ta chỉ có con là con trai độc nhất, ta không đem hi vọng đặt vào trên người con thì ta còn có thể trông cậy vào người nào chứ?”

Minh Thành Hữu uống hai muỗng cháo, đang muốn ăn bởi vì mấy câu nói của Lý Vận Linh mà hoàn toàn không còn chút hứng thú nào hết.

“Không phải là còn Lão đại và lão Nhị sao? Mẹ muốn bỗng cháu thì để bọn họ sinh ẹ đi.”

Động tác đang cầm cái thìa lên của Vưu Ứng Nhụy dừng lại, ngẩng đầu lên quả nhiên là trông thấy sắc mặt Lý Vận Linh chợt thay đổi, cô vội vàng muốn mở miệng, Lý Vận Linh cũng đã ném đôi đũa trong tay xuống.

“Con cố tình làm ta tức chết có phải không? Minh Vành là con nuôi còn chưa tính, con kéo Minh Tranh vào làm cái gì? Hẳn là đứa con riêng, hẳn sau này hẳn sẽ hưởng khói cho ta hay sao?”

“Mẹ.”

Vưu Ứng Nhụy thấy Lý Vận Linh giận không ít.

“Không phải là Thành Hữu có ý này.”

“Con chính là ý này.”

Minh Thành Hữu không nghe lời Vưu Ứng Nhụy vào trong tai một chút nào.

“Mẹ, con nói thật với mẹ, con không muốn có đứa bé.”

Vưu Ứng Nhụy chấn động, làm sao sẽ nghĩ đến Minh Thành Hữu có thể nói ra lời như thế, nét mặt cô đầy kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn thấy Minh Thành Hữu đã đứng dậy.

“Thành Hữu?”

Khóe miệng Lý Vận Linh khẽ run rẩy.

“Con lặp lại lần nữa?”

“Như vậy, nói với các người đi...”

Minh Thành Hữu dùng chân đá văng chiếc ghế ra.

“Con không có khả năng có đứa bé.”

Vưu Ứng Nhụy tròn mắt, ánh mắt kịp chạm đến ánh sáng ở đầu chiếc dây lưng của hắn, Minh Thành Hữu không để ý tới sắc mặt Lý Vận Linh đang xanh mét, hất tay rời đi, Vưu Ứng Nhụy đưa đôi tay che mặt khóc thút thít.

Lý Vận Linh đẩy bát đũa ra, không còn muốn ăn nữa.

Tiêu quần gia đứng im tại bên cạnh, Lý Vận Linh trầm giọng quay sang nói với Vưu Ứng Nhụy.

“Khóc có ích lợi gì? Từ trước đến giờ Thành Hữu là người nói một không nói hai, con suy nghĩ một chút làm thế nào buộc lại trái tim của nó đi.”

Vưu Ứng Nhụy nghe được tiếng gầm rú của chiếc xe thể thao từ bên ngoài truyền đến, tầm mắt Lý Vận Linh vẫn đặt tại đuôi chiếc xe gào thét đi ra ngoài, bà đau đầu dùng tay dè hướng huyết Thái Dương.

“Thật là không để cho người ta bớt lo.”

Tiêu quần gia gật đầu chén cháo cho bà lần nữa.

“Con cái cũng có phúc của con cái, phu nhân cũng đừng quá lo lắng.”

Lý Vận Linh nghiêng mặt sang nhìn Vưu Ứng Nhụy, lắc đầu một cái, đẩy chén cháo Tiêu quân gia đưa tới ra.

“Ta không muốn ăn, theo ta đi ra vườn thôi.”

Hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng khách, để một mình Vưu Ứng Nhụy ở lại trước bàn ăn.

Lúc Phạm Nhân thức dậy, đi tới gian phòng của Phó Nhiễm theo như thường lệ, đi vào lại thấy chăn của cô gấp gọn gàng đặt ở trong giường, cửa sổ mở ra, sáng sớm ánh mặt trời đầu tiên mang theo mùi thơm ngát của hương vị bùn đất sau cơn mưa lũ vào bên trong nhà, Phạm Nhân đi vào nhìn xung quanh.

“Tiểu Nhiễm?”

Vào phòng tắm tìm xong ra ngoài, nét mặt Phạm Nhân không khỏi lo lắng, xoay người kéo cửa phòng ra, sau đó đi xuống lầu.

Má Trần đứng ở bên trong phòng ăn, Phạm Nhân mặc đồ ngủ đi lên phía trước.

“Má Trần, nhìn thấy tiểu thư sao?”

“Ở trong phòng bếp đấy.”

Gánh nặng trong lòng Phạm Nhân liền được trút bỏ, đi tới trước cửa phòng bếp, quả nhiên là trông thấy Phó Nhiễm đang chuẩn bị bữa ăn sáng, sữa đậu nành mới cùng sữa tươi, còn có bánh bao mới ra lò, cùng với cháo trứng muối thịt nạc trong nồi vừa nấu chín.

Bà đi tới sau lưng Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, điểm tâm chuẩn bị xong chưa?”

Phó Nhiễm tóc buộc ở sau gáy, tinh thần có vẻ phấn chấn lên rất nhiều.

“Mẹ, mẹ thay y phục xuống là vừa.”

Phạm Nhân cười đi lên lầu, lúc xuống cùng Phó Tụng Đình quả nhiên là trông thấy điểm tâm đã đặt ở trên bàn, Phó Nhiễm đem cháo bưng cho hai người.

“Tiểu Nhiễm, sao không ngủ nhiều hơn một chút?”

Giọng nói Phó Tụng Đình nhẹ nhàng.

“Tối hôm qua nghỉ ngơi sớm, hôm nay mở mắt ra có cảm giác tinh thần rất tốt.”

Phạm Nhân vui mừng, mỉm cười nhận lấy chén cháo.

“Ta xem tinh thần con cũng thật tốt.”

Phó Nhiễm ngồi ở bên cạnh Phạm Nhân, Phạm Nhân lấy ổ bánh bao, phết bơ vào sau đó đưa cho cô, Phó Nhiễm ngửi thấy mùi vị thiếu chút nữa là nôn ra, cô cố nén khó chịu, trong miệng toát ra vị chua.

“Mẹ, con ăn chút cháo là được.”

Phạm Nhân có chút bất ngờ.

“Bình thường không phải là con thích ăn sao?”

“Gần đây khẩu vị không tốt, muốn ăn cháo muối.”

Phó Nhiễm nói xong, trong cổ họng khó chịu một hồi, cô che miệng nôn khan.

“Sao vậy?”

Phạm Nhân lo lắng đến mức bỏ miếng bánh bao trong tay xuống.

Phó Nhiễm xua tay, cầm lấy cốc sữa tươi bên cạnh lên uống hai ngụm.

“Không có việc gì, đây hơi trong dạ dày, ngửi phải mùi vị liền thấy khó chịu.”

“Vậy chớ nên ăn nhiều dầu mỡ là được rồi.”

Nét mặt Phó Tụng Đình ân cần, lấy cái khay bên tay cô ra.

Trong lòng Phạm Nhân vẫn không khỏi lo lắng, ánh mắt bà lộ ra vẻ do dự, thậm chí có một linh cảm xấu.

“Tiểu Nhiễm.”

Bà cầm lấy mu bàn tay Phó Nhiễm.

“Không có sao chứ?”

Phó Nhiễm không khỏi hốt hoảng, nước mắt thiếu chút nữa rơi ra.

“Mẹ, thật sự con không có việc gì.”

Tùy ý ăn vài miếng cháo, Phó Nhiễm đi lên lầu thay quần áo xong ra cửa, hôn lễ của Minh Thành Hữu âm ỉ thành ra như vậy, cô cũng không thể trốn tránh mãi, cô vẫn đi làm như bình thường, hoàn toàn như người kia không quan tâm tới, trừ việc để lại đứa bé trong cơ thể ra, một bước chân cô đã mạnh mẽ bước ra khỏi nơi dối trá mang lại nỗi đau cho cô.

Đến FU, mới đầu Phó Nhiễm còn lo lắng sẽ có ký giả ngăn ở cửa ra vào, cô tiến vào phòng làm việc, nhìn vào máy tính nhưng vẫn là không có cách nào tập trung được, những thứ đồ của Minh Thành Hữu vẫn còn ở trong phòng làm việc của cô, Phó Nhiễm tìm mấy vũ sư, đem bàn cùng mấy món đồ mang vào phòng họp.

Cả ngày sắp trôi qua mà cô hoàn toàn không có tâm tư để làm việc, Phó Nhiễm nằm ở trên ghế sofa một lúc, đứng lên thì có chút nghệt mũi, vô thức đi ra khỏi phòng làm việc chuẩn bị về nhà, không nghĩ là sẽ gặp Minh Tranh ở dưới lầu.

Tất cả lại giống như trở về hơn hai năm trước, khi đó cô cũng giống như hiện tại, bị dư luận thi nhau mổ xẻ, bọn họ cũng không kiêng dè gì cả.

Nhưng tâm tình của Phó Nhiễm bây giờ, rõ ràng là bất đồng.

Minh Tranh tiến tới. “Đi, dẫn em đi ăn một bữa ngon.”

“Tôi không muốn ăn.”

“Vậy em muốn làm gì?”

Phó Nhiễm nhìn Minh Tranh, hai lần cô chập vạt nhất đều là Minh Tranh kịp thời xuất hiện, hần mở cửa xe ghế lái phụ ra.

“Đi thôi, mang em đi hóng gió.”

Phó Nhiễm không chút do dự lên xe của Minh Tranh, sớm như vậy mà về nhà cũng chỉ là sẽ suy nghĩ lung tung.

Cô thắt dây an toàn. “Đi đâu?”

Một tay Minh Tranh điều khiển tay lái.

“Chẳng có mục đích, lái đến đâu thì tính thôi.”

Xe rất nhanh ẩn vào trong làn đường, Phó Nhiễm gói đầu hướng thành ghế, lên xe lại không mở miệng nói thêm một câu.

Dòng xe chạy tới chỗ đèn xanh đèn đỏ, Minh Tranh tăng tốc định vọt qua, nhưng không nghĩ là xe trước mặt đi quá chậm, đèn vàng sau đó là sang đèn đỏ, không thể không chờ 90 giây.

Phó Nhiễm thấy nét mặt hần nén tức giận, khóe miệng không khỏi nhếch lên. “Ca ca, tính khí anh vẫn như vậy.”

Cô nói xong câu đó, nghe được bên tai có tiếng gầm rú truyền đến, Phó Nhiễm nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy một chiếc xe thể thao mui trần dừng ở làn đường bên cạnh, người đàn ông mang chiếc kính râm màu đen, ánh mắt nhìn sang Phó Nhiễm cùng Minh Tranh bắn khoản.

Ngón tay Minh Thành Hữu gõ nhẹ vào tay lái, bởi vì màu sắc của mắt kính, Phó Nhiễm cũng không thể nhìn tới đáy mắt hắn, chỉ theo thái độ của Minh Thành Hữu, trừ đi vẻ lạnh lùng bên ngoài, giống như không tìm được một từ nào khác có thể hình dung.

Xe hơi trước mặt truyền đến tiếng phát động động cơ, ánh mắt Minh Thành Hữu lướt qua hai người, cực kỳ tự nhiên mà lạnh nhạt nhìn về phía trước, Phó Nhiễm cảm thấy trong lòng từng đợt đau nhói, cô làm bộ như không biết người đàn ông này, lại thu hồi tầm mắt.

Đèn xanh thông đường, Minh Thành Hữu lái xe lên phía trước chạy nhanh như bay theo, Minh Tranh cố ý để tốc độ chậm lại, khiến bóng xe dần dần biến mất trong tầm mắt Phó Nhiễm.

111. Chương 111

Chương 111: Tận mắt thấy sự thay đổi của Minh Tam Thiếu

Quả nhiên là Minh Tranh mang theo Phó Nhiễm đi dạo không có mục đích, phong cảnh dọc đường từ chật chội chuyển thành rộng rãi, tiếng huyên náo bên tai giảm dần đi, có cảm giác tầm mắt thật sáng tỏ.

Phó Nhiễm nằm bên cửa sổ xe nhìn ra ngoài, một rừng trúc vòng vây ở bên trong vườn hoa, thỉnh thoảng có gió thổi qua, truyền đến tiếng vang xào xạc.

Minh Tranh đem xe dừng sát ở ven đường, đẩy cửa xe ra sau đó lại đến bên cửa chỗ Phó Nhiễm, hắn dựa nửa người trên vào sườn xe, Phó Nhiễm vẫn duy trì tư thế lúc trước.

“Còn thấy đau không?”

Cô rũ tầm mắt xuống. “Cái gì?”

“Tiểu Nhiễm, em biết rõ anh đang nói là trái tim của em.”

Minh Tranh khoanh hai tay ở trước ngực nhìn về phía khu rừng trúc bên kia.

Ánh mắt Phó Nhiễm thản nhiên.

“Không nghĩ đến nữa cũng sẽ không đau, không nhìn đến cũng sẽ không đau.”

Nhưng có lúc, không làm cách nào để không nghĩ đến nữa, Nghênh An nhỏ như vậy, cô cũng không thể hoàn toàn không nhìn đến.

Minh Tranh không nói lời gì nữa, điện thoại đặt ở bên trong xe vang lên cũng không nhận.

Điện thoại kéo dài không dưới ba lượt, Phó Nhiễm cầm lên đưa điện thoại di động cho hắn, ánh mắt liếc qua màn hình, biểu hiện là Eve.

“Ca ca.”

Minh Tranh đưa tay nhận lấy, nhưng vẫn chưa nhận máy, tiện tay tắt đi sau đó bỏ vào trong túi quần.

“Hôm nay anh nói sẽ dẫn em ra ngoài giải sầu.”

“Nhận đi, có thể công ty có việc gấp.”

“Hôm nay Eve đại diện Hào Khôn đi hội đàm phương án hợp tác, nhất định là gọi báo tin mừng cho anh.”

Minh Tranh lơ đãng, để ở trong lòng và không để ở trong lòng chính là sự khác biệt như vậy.

Phó Nhiễm vẫn ngồi trong xe, Minh Tranh thấy sắc trời tối dần, hắn lái xe đưa Phó Nhiễm đi ăn cơm tối xong, trên đường lúc đưa cô về điện thoại lại vang lên lần nữa.

Hắn cầm lên vừa nhìn, thấy là trợ lý của La Văn Anh.

Minh Tranh mơ hồ cảm thấy có thể có chuyện, theo th, ường lệ thì Tiểu Chu sẽ không lướt qua La Văn Anh trực tiếp tìm hân.

Hân ấn hướng phím kết nối. “Alo.”

Giọng nói Tiểu Chu lo lắng xuyên qua ống nói, giọng điệu vừa vội vừa nhanh chóng.

“Lão đại, Eve đã xảy ra chuyện, bây giờ đang ở bệnh viện.”

“Cái gì?”

Ánh mắt Minh Tranh thay đổi.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Anh hãy mau tới bệnh viện đi.”

Minh Tranh vội vàng cúp điện thoại, Phó Nhiễm vội hỏi.

“Ai đã xảy ra chuyện vậy?”

“Eve.”

Minh Tranh đập tay vào tay lái.

“Tình huống cụ thể anh cũng không rõ ràng lắm, anh đưa em trở về trước.”

“Không cần đâu.”

Phó Nhiễm ngồi thẳng nửa người trên dậy.

“Em cùng đi bệnh viện với anh.”

“Không được.”

Hân cự tuyệt không chút nghĩ ngợi.

“Loại thời điểm này em cũng bỏ mọi việc qua một bên thì tốt hơn, tránh phải gây ra phiền toái không cần thiết nữa.”

Minh Tranh nói cũng phải, Phó Nhiễm bắt đầu cởi dây an toàn ra.

“Anh để tôi xuống ở ven đường, tôi sẽ thuê taxi.”

Minh Tranh dè dặt tác trong tay cô lại.

“Cũng không mất bao lâu, em cứ ngồi xuống.”

Hân khẳng khẳng đưa Phó Nhiễm về phòng làm việc, đi ô-tô chạy tới bệnh viện đã là sau nửa tiếng, Tiểu Chu lo lắng đi đi lại lại ngoài hành lang, thấy Minh Tranh vội vàng chạy tới, sợ tới mức lời nói không còn mạch lạc nữa.

“Lão đại.”

“Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

“Vốn là hợp đồng cũng bàn rất tốt, hôm nay người đại diện tới ký hợp đồng là được, cũng không biết tại sao đối phương lại đột nhiên đổi ý, Eve nói hết lời, cố gắng thuyết phục bọn họ. Đầu tiên không khí vẫn là bình thường.”

Tay chân Tiểu Chu luống cuống, nhớ tới một màn kia lại thấy sợ hãi.

“Trên bàn rượu còn nói tương đối hòa hợp, cũng không biết thế nào, một lão tổng nào trong đó nhất định bắt Eve uống rượu, nói uống xong mới có thể tiếp tục.”

Ngón tay Minh Tranh day day mi tâm. “Chính là uống rượu?”

“Một ly rượu trắng, nhưng hiệp đàm không có nói khép lại, một đám người vây chúng tôi ở trong bao sương, Eve cảm thấy càng ngày càng có cái gì đó không đúng, cô ấy gọi điện thoại anh cũng không nhận máy, lúc

ấy thiếu chút nữa tôi tuyệt vọng, cô ấy khuyên tôi nhẫn nại, sau lại bấm số điện thoại 120, may mắn bọn họ không còn gây khó dễ nữa, bằng không hậu quả thật không thể suy nghĩ tới.”

Tiểu Chu dứt quãng đem tất cả mọi chuyện nói cho Minh Tranh nghe, sắc mặt hần càng lúc càng phát ra lạnh lùng, trong mắt hiện rõ vẻ u ám.

Đang nói thì cửa phòng cấp cứu được mở ra, y tá đẩy La Văn Anh ra ngoài.

Bác sĩ đi ở phía trước bỏ khẩu trang ra, Minh Tranh nhanh chóng bước đến phía trước.

“Xin hỏi.”

“Không có việc gì, mới vừa rửa dạ dày, truyền mấy bình nước nghỉ ngơi xong là có thể xuất viện.”

Tiểu Chu nhào qua. “Eve.”

La Văn Anh mệt mỏi nằm ở trên giường, tầm mắt nhắm chặt, khuôn mặt đầy mồ hôi, sắc mặt phát ra ửng hồng không bình thường, mái tóc ngắn đẹp dán chặt trên mặt, mu bàn tay cầm cây kim truyền nước, nhìn qua thật không tốt.

Minh Tranh lo lắng.

“Cô ấy ăn phải cái gì vậy?”

Thầy thuốc nhìn La Văn Anh nằm trên giường.

“Tại nơi như thế, đàn ông còn có thể cho phụ nữ ăn cái gì?”

Bàn tay Minh Tranh đang xuôi ở bên người nắm chặt lại, đôi mắt hẹp dài bắt đầu nheo lại, La Văn Anh yếu ớt mở mắt ra, thấy bóng dáng cao to của Minh Tranh tựa vào vách tường trước mặt, cô há miệng, trong cổ họng lại như nghẹn lại, không phát ra được một tiếng.

Tiểu Chu ở bên ra sức kêu cô, thấy La Văn Anh không trả lời, lo lắng hỏi thăm bác sĩ.

“Sao cô ấy lại thế? Thế nào còn không tỉnh?”

“Thân thể quá yếu đuối, không có chuyện gì đâu.”

La Văn Anh bị đưa vào bên trong phòng bệnh, Tiểu Chu vội vàng xoay quanh ở bên giường bệnh cũng không biết nên làm những gì, Minh Tranh mở cửa phòng đi vào.

“Tiểu Chu, cô đi về nghỉ ngơi trước đi.”

“Lão đại, để tôi ở cùng với Eve thôi.”

“Để cho cô trở về, về đi.”

Bóng dáng cao lớn của Minh Tranh đứng lại ở trước giường La Văn Anh, Tiểu Chu nhất định không chịu đi.

“Tôi đi ra ngoài mua chút đồ dùng cá nhân rồi trở lại.”

La Văn Anh mở mắt, một khuôn mặt nhỏ nhắn nằm

trên chiếc gối có logo của bệnh viện trông càng thêm vẻ tái nhợt, hai tay Minh Tranh chống ở mép giường, nửa người trên cao lớn hạ thấp xuống, tầm mắt đối diện với cô.

“Còn khó chịu sao?”

Môi dưới của La Văn Anh có vài vết thương thật nhỏ, là mới vừa rồi khó chịu tự mình thành như vậy, cô mệt mỏi lắc đầu một cái.

Minh Tranh khom lưng, giống như có một lực vô hình nào đó đánh vào khuôn mặt cô.

“Lúc em gọi điện thoại cho anh, có phải là rất sợ hay không?”

La Văn Anh mím chặt môi, có mấy lời không nói ra được, nhìn hần không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Cánh môi Minh Tranh mân thành một đường thẳng tắp.

“Lúc em gọi điện thoại cho anh, anh đang ở chung một chỗ với Tiểu Nhiễm, anh cho là sẽ không có việc gì gấp, nghĩ thầm là tin chiến thắng có nghe hay không cũng không quan trọng lắm, thật xin lỗi.”

Nét mặt La Văn Anh tĩnh lặng, nghe xong lời nói của Minh Tranh, tâm tình cũng không quá dao động, mấy lần Minh Tranh nhấn nút tắt điện thoại của cô, lúc đó cô liền đoán được, từ trước đến giờ hẳn luôn lấy sự nghiệp làm việc quan trọng nhất, trừ phi gặp phải chuyện của Phó Nhiễm.

Trong mắt lại có thất vọng cùng khổ sở thật khó tả, tầm mắt cô mờ mịt, trước sau như một là Eve mạnh mẽ cứng cỏi ở trên thương trường, gặp chuyện cũng chưa bao giờ cúi đầu, cô tự nhận không có gì khó khăn có thể làm cô vấp ngã.

Tiểu Chu thấy cô đề nén dạ dày nôn mửa kịch liệt, nhần nhịn làm toàn thân co rúc lại làm Tiểu Chu sợ tới mức gần chết khiếp, nếu không phải là cô đổ hơn phân nửa bình rượu trắng vào miệng làm ình người không giống người quỷ không giống quỷ, những người đó làm sao có thể dễ dàng chịu để các cô qua cửa như vậy?

Nhưng đến trong miệng Minh Tranh, đổi lấy, vẫn là một câu thật xin lỗi nhẹ nhàng.

Người đàn ông này thật sự rất tàn nhẫn, ngay cả sắc mặt hẳn cũng có thể ung dung nói cho cô biết, lúc đó hẳn cùng Phó Nhiễm ở chung một chỗ.

La Văn Anh đưa tay theo hướng dạ dày, Minh Tranh cho là cô muốn gì đó.

“Có muốn uống nước hay không, anh lấy giúp em.”

Cô lắc đầu một cái, từ lúc hẳn đi vào đến bây giờ, một câu cô cũng chưa nói qua.

Minh Tranh cũng cảm thấy đuối lý, dù sao La Văn Anh là bởi vì chuyện công việc.

Hắn mơ hồ cảm thấy chuyện này không có đơn giản như vậy, dù sao Hào Khôn là công ty lớn, sớm qua cái thời bằng bất cứ giá nào cũng phải ký được hợp đồng, lại nói danh tiếng của Eve này có bao nhiêu có trọng lượng, đối phương giữa đường giở trò, chính xác là nhằm về phía hẳn.

Tiểu Chu nói ra mua đồ rất nhanh đã trở lại phòng bệnh.

“Eve, cô không sao chứ?”

La Văn Anh quay đầu lại.

“Tôi không sao.”

Đọc nhần rõ ràng từng chữ, Minh Tranh hơi giật mình, ban đầu cho là cô là yếu quá nên không nói ra lời, không nghĩ tới là không muốn nói với hẳn.

“Tôi mua một ít thức ăn cùng đồ dùng cá nhân, lát nữa tôi ở đây cùng cô.”

“Làm phiền cô rồi. “

La Văn Anh muốn chống người lên, Minh Tranh đỡ lấy bả vai của cô dậy.

“Tiểu Chu, cô đem điện thoại di động cho tôi, tôi gọi điện thoại về nhà.”

Xem ra là tối nay phải ở lại trong bệnh viện rồi, nếu về trong nhà thì không biết chừng sẽ náo loạn lật trời.

Nửa người trên của cô dựa cánh tay rắn chắc của Minh Tranh, mặc dù La Văn Anh cố hết sức muốn tự mình ngồi thẳng lên, nhưng phần lưng không thể không dựa vào Minh Tranh, nơi va chạm nóng lên như muốn nung người.

La Văn Anh đẩy tóc ngắn ra sau gáy, khoảng cách tiếp xúc rất gần, ngẩng đầu lên có thể nhìn đến ánh mắt người đàn ông, cô không được tự nhiên co bả vai lại.

“Anh đi về đi, ở đây có Tiểu Chu rồi.”

“Dù sao ở nhà cũng không có chuyện gì.”

“Chuyện này còn cần phải xử lý cho ổn thỏa, anh đi nhanh lên đi, ngày mai công ty còn rất nhiều chuyện cần phải giải quyết.”

La Văn Anh cúi đầu quay số điện thoại, rụt người khỏi lồng ngực của không để lại dấu vết.

Minh Tranh thấy thế, cũng thấy ở lại không cần thiết lắm.

Hắn dẫn dò Tiểu Chu chăm sóc La Văn Anh cho tốt, sau khi cô gọi điện thoại về nhà nói muốn qua đêm ở nhà bạn thì đi ra khỏi phòng bệnh.

Phó Nhiễm thay quần áo xong xuống lầu, má Trần vẫn còn ở phòng bếp chuẩn bị cơm tối, Phó Tụng Đình cùng Phạm Nhân sớm đã có thói quen, đồ thể thao trên người còn chưa thay, hiển nhiên mới vận động ở trong vườn xong.

Cô đeo dép đi vào phòng khách, trên TV đang phát hình chương trình tài chính kinh tế, Phó Tụng Đình bưng trong tay tách trà ngon mà Phạm Nhân pha cho ông từ trước, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía màn ảnh chăm chú.

Đúng lúc có một tin tức thu hút tầm mắt của Phó Nhiễm.

Thật ra thì gần đây TV đưa rất nhiều tin tức, Minh Thành Hữu trở thành nhân vật nóng cũng không phải chuyện kết hôn của hắn, mà là một loạt hoạt động cùng đầu tư sau khi cưới của hắn làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Hiện tại cả tài chính của thị trấn Nghênh An lâm vào trong khủng hoảng, giới ngôn luận tuyệt đối không khoa trương, suy nghĩ của Minh Thành Hữu dường như không tập trung vào chuyện làm ăn,

có dụng ý thu mua cùng thâm tóm, mọi người nghe được ba chữ Minh Tam Thiếu này không hề muốn dây dưa cùng hắn, phạm là công ty có một chút thực lực kinh tế đều muốn làm sao tránh né chuyện bất thường này.

Đúng, chính là bất thường, hành vi xử sự của hắn đã rơi vào một loại cực đoan, thủ đoạn càng khó giải quyết, so sánh sự lợi hại với những nhân vật lẩn lộn ở thương trường mấy thập niên sợ là chỉ có hơn chớ không có kém.

Phạm Nhân ngẩng đầu đột nhiên thấy Phó Nhiễm đứng sau sofa.

” Tiểu, Tiểu Nhiễm?”

Phó Nhiễm thấy Phó Tụng Đình quay đầu lại.

“Kiểu như vậy là hành động tự sát, sợ rằng là MR sẽ bị hủy ở trong tay hắn.”

Phạm Nhân tức giận nói. “Hủy là tốt hơn!”

Phó Tụng Đình mới định nói chuyện tiếp, thấy Phó Nhiễm đi tới trước mặt.

“Cha, sáng sớm chạy mấy vòng?”

“Một lão già khom đầu còn có thể so sức cùng người trẻ tuổi chứ.”

Phạm Nhân thừa dịp này bất ngờ tắt TV đi.

Phó Nhiễm không nói về tin tức mới vừa rồi tới một chữ, chuyện trên thương trường cô cũng không quan tâm, lại là chuyện liên quan tới Minh Thành Hữu, đã sớm không hề liên quan tới cô.

Lúc tan việc ra khỏi cửa bất ngờ nhận được điện thoại của Tống Chức, ý muốn Phó Nhiễm tới nhà Tần Mộ Mộ, nói là có chuyện lớn xảy ra.

Phó Nhiễm không nói thêm câu nào đi ô-tô chạy tới, mơ hồ đoán được, nhất định là Cố Lỗi ở bên ngoài gây ra những chuyện gì, cô đỗ xe ở dưới lầu, vào thang máy đi tới tầng lầu Tần Mộ Mộ ở.

Mở cửa là Tống Chức, đôi mắt đỏ hoe đưa Phó Nhiễm vào trong nhà.

Những đồ dùng thiết bị lắp đặt trong nhà toàn bộ đều là mới tinh, từ ngày Tần Mộ Mộ kết hôn đến nay cũng chẳng qua bao nhiêu tháng.

Bên trong phòng khách, trên nền nhà bừa bãi, gần như không có chỗ đặt chân, bùn đất bên trong bồn hoa hỗn độn cả dẫu chân, bắn cả lên trên tường, toàn bộ cốc chén trên khay trà bị ném xuống mặt đất, Phó Nhiễm đứng ở bên trong phòng ăn.

“Làm sao lại cãi nhau thành ra như vậy?”

“Mộ Mộ đang khóc ở trong phòng, nói muốn chờ cậu.”

Phó Nhiễm cùng Tống Chức đi vào gian phòng, bên trong lộn xộn lung tung cũng không thể tốt hơn so với bên ngoài, trong tủ quần áo lộn xộn, Tần Mộ Mộ nằm lỳ ở trên giường khóc mãi.

“Mộ Mộ.”

Nghe được tiếng Phó Nhiễm, Tần Mộ Mộ vọt đứng dậy ôm lấy hông của cô.

“Tớ nên làm thế nào? Cậu giúp tớ tới gặp Tam Thiếu nói một chút, để cho hắn đừng hại tớ nữa, tớ thật sự không chịu nổi.”

Tống Chức nghe ra chút manh mối.

“Chuyện này sao lại liên quan đến Tam Thiếu?”

Tần Mộ Mộ khóc đến mức ruột gan như đứt ra từng khúc.

“Bây giờ Cố Lỗi nói muốn ly hôn với tớ, lúc đầu tớ cố chống đỡ áp lực lớn như vậy đi theo hắn, lúc này mới mấy tháng, nếu bị cha mẹ tớ biết, bọn họ không thể không đánh chết tớ.”

Phó Nhiễm đưa tay vỗ nhẹ bả vai Tần Mộ Mộ.

“Mộ Mộ, tại sao Cố Lỗi muốn ly hôn? Muốn ly hôn, lời này cũng chỉ cậu mới có thể nói với hắn.”

Tần Mộ Mộ thút thít một hồi lâu, lúc này mới buông tay đang ôm chặt thắt lưng Phó Nhiễm ra.

“Gần đây những hợp đồng của Cố Lỗi đều là Tam Thiếu cho, dựa vào hắn công ty cũng càng lúc càng phát triển, nhưng.”

Tần Mộ Mộ nâng lên ánh mắt ửng hồng.

“Tối hôm qua Cố Lỗi trở lại cãi nhau với tớ, nói Tam Thiếu chịu đầu tư là bởi vì, bởi vì tớ lên giường cùng hắn!”

“Đầu óc bệnh hoạn!” Tống Chức tức giận mắng.

“Cho là ai cũng muốn lên giường cùng hắn sao? Tớ thềm vào, vả lại chuyện này phải trách chồng cậu không tốt, tám phần là chính bản thân hắn đoán mò ra.”

“Không phải, không phải.”

Tần Mộ Mộ đưa tay che mặt.

“Tớ biết rõ đây chính là Tam Thiếu tiết lộ cho hắn, hiện tại Cố Lỗi không nghe tớ giải thích, tớ không biết là có thể làm sao.”

Hai đầu lông mày thanh tú của Phó Nhiễm nhíu chặt lại.

“Tớ không hiểu, hắn làm như vậy là có ý gì.”

Tống Chức gật đầu.

“Đúng đó, Minh Tam Thiếu kéo cậu vào làm cái gì chứ?”

Tần Mộ Mộ khóc đến nỗi không ngừng thút thít, tính tình Tống Chức lại bắt đầu nóng nảy.

“Có chuyện gì nói cho rõ ràng, nếu như Cố Lỗi kia thực sự có lỗi với cậu, tớ và Tiểu Nhiễm cũng sẽ không bỏ qua cho hắn!”

“Không phải.”

Tần Mộ Mộ vẫn còn khăng khăng, Phó Nhiễm ngồi vào bên cạnh cô.

“Mộ Mộ, có phải cậu còn có chuyện gì gặt chúng tớ hay không?”

“Tiểu Nhiễm.” Cô mở đôi mắt ửng hồng nhìn về phía Phó Nhiễm.

“Tớ thực sự xin lỗi cậu.”

Tần Mộ Mộ nghĩ cả đêm, vẫn là có ý định nói ra việc này.

“Mỗi lần tớ nhìn thấy cậu cũng có cảm giác không có mặt mũi nào, Tiểu Nhiễm, thật ra thì Tam Thiệu nói rất đúng, công ty của Cố Lỗi có thể được như hôm nay là giữa tớ và hắn có một khoản giao dịch.”

Tổng Chức giậm chân.

“Mộ Mộ, cậu biết mình đang nói gì không?”

Tần Mộ Mộ thật vất vả mới có dũng khí nói được vậy bị Tổng Chức nói một câu là có thể chặn lại, nhưng đã nói đến nước này thì không có khả năng thu hồi được nữa.

“Còn nhớ rõ hôm ở trên xe, cậu đã phát hiện ra son nước sao? Thật ra thì không phải của tớ, tớ lấy nó đi tìm Tam Thiệu, lúc này công ty của Cố Lỗi mới có thể có lối thoát.....”

“Mộ Mộ, điều cậu nói là thật?”

Tổng Chức khó có thể tin nổi nhìn cô chằm chằm.

“Nói cách khác, cây son nước này là của một phụ nữ làm rơi xuống, nói không chừng lại là Vu Uyển Nhụy? Mà cậu sớm đã biết phải không?”

Tần Mộ Mộ lắc đầu, suy nghĩ một chút, rồi lại không thể không gật đầu.

“Nhưng tớ không biết là của ai, tớ chỉ có thể kết luận hắn đi xe của Phó Nhiễm đã từng chở một phụ nữ khác.”

“Các người đã có giao dịch vụ trộm đã nói lên là hắn cũng thừa nhận?”

Tổng Chức không để ý Phó Nhiễm vẫn còn đang tim đập mạnh và loạn nhịp ở đây.

“Nhưng cậu lại có thể gặt tớ cùng Tiểu Nhiễm, cho dù là cậu chỉ nhắc nhở một tiếng cũng tốt à? Chúng ta là bạn bè chừm mười năm, cậu lại có thể nhẫn tâm như vậy?”

Tổng Chức tức giận không kiềm được, đưa tay vung ra một cái tát.

Tần Mộ Mộ che mặt khóc thảm thiết. “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Vết sẹo trong lòng Phó Nhiễm không còn kịp khép lại nữa, lại thêm một đôi tay xé rách nó ra.

Tần Mộ Mộ kéo tay của cô.

“Tiểu Nhiễm, cậu tha thứ cho tớ đi.”

“Tiểu Nhiễm, chúng ta đi.”

Tổng Chức kéo bàn tay kia của Phó Nhiễm. “Cậu cùng Cố Lỗi gây lên quả đắng thì tự mình ăn đi, chúng tôi không giúp được.”

“Xèo Xèo ——”

Tổng Chức ra sức kéo Phó Nhiễm đi, cô đứng dậy theo, chỉ cảm thấy trong lòng hoang vu vô tận, hốc mắt cảm thấy rất chua xót, thế nhưng không chảy một giọt nước mắt nào ra ngoài.

Phó Nhiễm đi tới cửa, bước chân chợt dừng lại.

“Mộ Mộ, chuyện của cậu tôi không giúp được, mọi chuyện giữa tôi cùng Minh Thành Hữu đã sớm trở thành quá khứ, tôi muốn giữa tôi và hắn cả đời không qua lại với nhau, tôi chỉ khuyên cậu một câu, Cố Lỗi có thể vì những lời đồn đãi nhảm này lại cãi nhau âm ỉ với cậu thành ra như vậy, hôn nhân của các cậu, cậu cảm thấy còn cần thiết để tiếp tục nữa sao?”

Tổng Chức lôi kéo Phó Nhiễm đi ra khỏi nhà Tần Mộ Mộ, đến khi lên xe, vẫn không hết giận, cô cẩn thận liếc nhìn Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm?”

Cô dựa người vào trong ghế lái, Tổng Chức quay sang.

“Cậu đừng tức giận, có thể là Mộ Mộ cũng bị ma quỷ ám ảnh rồi, tớ nghĩ là trong lòng cô ấy cũng khó chịu.”

Phó Nhiễm thu hồi thần sắc, bắt dĩ cười một tiếng với Tổng Chức.

“Những chuyện kia tớ đều có thể cho qua, chuyện này còn có thể coi là cái gì? Chúng ta lấy góc độ bạn bè mới cảm thấy khó có thể tiếp nhận, thật ra thì nghĩ thông suốt rồi cũng chỉ như vậy, chỉ có điều là hiện thực trong cuộc sống quá tầm thường.”

Tổng Chức không ngờ tới là Phó Nhiễm có thể nói chuyện như vậy, cô ra tay cho Tần Mộ Mộ một cái tát, cũng là không muốn Phó Nhiễm cùng Tần Mộ Mộ thật sự đi vào bế tắc, tìm cơ hội vội vàng mang Phó Nhiễm ra ngoài, muốn cho họ bình tĩnh tỉnh táo lại.

“Chỉ là, lần này đúng thật là Mộ Mộ thật quá đáng.”

Phó Nhiễm phát động động cơ.

“Cho cô ấy chút thời gian đi, chuyện cùng Cố Lỗi có thể còn phải náo loạn.”

Xe chậm rãi đi ra khỏi bãi đậu xe, Tổng Chức thắt dây an toàn.

“Đi đâu đây?”

“Ăn cơm.”

Thái độ Phó Nhiễm nhẹ nhàng như nước chảy, nhưng rốt cuộc là trong lòng bị đâm, mơ hồ cảm thấy đau đớn, từng đợt đánh tới trái tim.

Cô không có chút hơi sức đi cuồng loạn, toàn bộ khốc lóc cùng náo loạn đã hao tổn trên người của Minh Thành Hữu, cô tự dung túng mình chỉ có một lần duy nhất như vậy, không muốn lần sau còn tiếp tục như vậy nữa.

Phó Nhiễm mang Tổng Chức đi tới quán rượu, thật ra thì cũng không ai có ý định ăn cơm, Phó Nhiễm cố ý đặt một chỗ, món ăn cũng không phải là nhiều lắm.

Hai người im lặng một hồi lâu, vẫn là Tổng Chức mở miệng trước.

“Tiểu Nhiễm, cậu định làm gì?”

“Làm gì là làm sao?”

Tổng Chức do dự, không giải thích được.

“Nếu tin tức này thật sự là Tam Thiếu tung ra, hẳn đang có ý gì? Bảo vệ cậu? Dạy dỗ Mộ Mộ?”

Phó Nhiễm gấp thức ăn đến trong chén cô.

“Chuyện suy nghĩ nát óc không có đáp án thì đừng nghĩ.”

Tổng Chức không yên tâm, mới ăn được vài miếng liền để đĩa xuống.

“Tiểu Nhiễm, tớ sợ Mộ Mộ nghĩ không ra, tớ nên trở về xem cô ấy thôi.”

“Cũng được.”

Tổng Chức đẩy chiếc ghế ra đứng dậy.

“Có chuyện gì tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu, cậu cũng đừng đi.”

Cô vô cùng lo lắng đi ra khỏi cửa phòng bao, Phó Nhiễm đang cầm đôi đũa trong tay bỗng dừng lại, trên bàn ăn hình tròn lớn như thế, cũng chỉ có cô ăn cơm mà thôi, trong lòng tràn đầy nỗi cô đơn không giấu được, Phó Nhiễm suy nghĩ mất hồn.

Đột nhiên cửa bao sương bị ra, một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi xông tới, Phó Nhiễm cau mày.

“Ông là?”

Lời nói còn chưa dứt, cửa lại bị mở ra, đi vào là nhiều người đàn ông có thân hình cường tráng, Phó Nhiễm tròn mắt há hốc mồm, thấy bóng người tự động tản ra hướng hai bên, cuối cùng là một người đàn ông có vóc dáng cao to đi tới, nét mặt tà mị, hắn đưa tay đóng cửa phòng lại, người đàn ông bên cạnh tự động đứng vào bên cánh cửa.

Phó Nhiễm vẫn ngồi ở chỗ ngồi của mình, ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn tới cô, thần sắc hơi giật mình, cũng không nghĩ là sẽ gặp ở đây.

Hắn đưa tay kéo ghế ra ngồi xuống, hoàn toàn coi Phó Nhiễm như không tồn tại.

Nét mặt người đàn ông trung niên xông vào lúc đầu lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Tam Thiệu, ngài không thể làm như vậy.”

“Lý tổng, ban đầu chuyện dự án nguồn năng lượng mới khai thác ông nói tôi không có thực lực, hôm nay MR muốn hợp tác với ông lần nữa, làm sao ông vẫn muốn khoanh tay đứng nhìn hay sao?”

Khóe mắt Minh Thành Hữu hơi nheo lại, tràn đầy mỉa mai châm chọc, nhìn người hướng đối diện chăm chăm.

“Tam Thiệu, đây đâu phải là ý muốn hợp tác của ngài? Tôi mà ký xuống một chữ, cũng có nghĩa là khuyên gia bại sản, van xin ngài giơ cao đánh khẽ.”

“Lời nói của Lý tổng có vẻ như thích lật lọng, vậy tháng trước ông hợp tác lại với Hào Khôn là tính toán chuyện gì?”

Minh Thành Hữu nhếch lên cái chân, từ góc độ của Phó Nhiễm vừa đúng có thể trông thấy phía mặt bên phải của hắn, cô muốn đứng dậy rời đi, lại thấy một người đàn ông chợt đẩy Lý tổng, cả người hắn vọt tới mép bàn, va chạm vào chén đĩa trên bàn phát ra một tiếng chói tai, cả người Phó Nhiễm cũng bị dòn vào một góc.

“Tam Thiệu, hợp tác của chúng tôi và Hào Khôn chỉ còn lần này nữa, thật, tôi bảo đảm sẽ không bao giờ có lần sau!”

Minh Thành Hữu lạnh lùng cười không nói lời nào, đôi tay đặt ở trên đầu gối, ngón trở nhẹ nhàng gõ mấy cái,

Phó Nhiễm thấy khóe mắt người đàn ông nheo lại, nét mặt hắn lộ ra vẻ lạnh lùng rét lạnh, sắc môi có vẻ trắng bệch, phần lưng thẳng tắp ngã vào hướng thành ghế sau lưng, thân phận như vậy phối hợp với gương mặt tuyệt mỹ như thế, cũng không ai có thể ngờ tới kế tiếp hắn sẽ làm ra chuyện như thế nào.

Phó Nhiễm muốn rời khỏi chỗ này, ngẩng đầu thấy cửa đã bị một tên chặn lại đường ra, xem bộ dáng thì ai cũng đừng nghĩ là có thể đi ra ngoài.

Minh Thành Hữu hướng sang người bên cạnh nháy mắt.

Đối phương lấy một phần văn kiện ra đặt lên trên bàn, hai người khác để lại bả vai của Lý tổng, nửa người trên của hắn bị đè xuống mặt bàn, một tên kéo tay phải của Lý tổng, mạnh mẽ nắm chặt lấy ngón tay cái của hắn hướng sang con dấu màu đỏ.

Phó Nhiễm cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng toát ra từ sau lưng, chuyện trắng trợn như thế xảy ra ở trước mặt cô, nếu như không phải tận mắt cô nhìn thấy, có nói gì đi chăng nữa cô cũng sẽ không tin.

“Các người không thể làm như vậy, đây là phạm pháp ——”

Lý tổng cố gắng nắm chặt tay thành quả đấm, cả người bị khống chế giữ chặt, đối phương ra sức ấn ngón tay cái hắn sang hướng văn kiện.

Từ đầu đến cuối Minh Thành Hữu mang thái độ thờ ơ lạnh nhạt, bày ra vẻ mặt lạnh lùng không liên quan, bắt hai người đag giữ chặt Lý tổng buông tay.

Mặt mày Lý tổng xám xịt như tro tàn, thấy văn kiện bị người đàn ông kia cầm lên sau đó muốn giao cho Minh Thành Hữu.

Tầm mắt hắn lúc này mới chú ý tới Phó Nhiễm cũng đag ở đây, ánh mắt phân chia rõ quan hệ của hai người, Lý tổng nhanh chóng băng tới, qua được mấy bước sẽ tóm được bả vai Phó Nhiễm, ánh mắt Minh Thành Hữu rét lạnh, thậm chí trước khi Phó Nhiễm kịp có phản ứng đã hành động.

Hắn đứng dậy, đưa tay nhắc lên cái bàn tròn đẩy về phía trước, động tác nhanh gọn ngăn Lý tổng ở góc tường.

Phó Nhiễm vội cẩn thận cẩn thận lui ra ngoài.

Minh Thành Hữu bỏ tay ra, Lý tổng tuyệt vọng ngã xuống mặt đất co quắp, tay chân Phó Nhiễm đã lạnh như băng, cô cùng Minh Thành Hữu đứng gần nhau, lúc ngẩng đầu nhìn chăm chú về phía gò má của hắn, chắc hẳn là chưa bao giờ có cảm giác xa lạ.

Về mặt Lý tổng đỡ dần lằm bằm mấy câu, đột nhiên móc con dao gọt trái cây mang theo người từ bên hông ra, cánh tay Minh Thành Hữu giương lên, đúng là đem Phó Nhiễm đứng sau lưng đẩy ra ngoài thật xa.

“Tam Thiếu, cậu đừng ép tôi.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu lạnh lùng nhìn người đàn ông.

Hắn đưa tay tự đặt con dao ở trên ngón cái.

“Cùng lắm thì ta bỏ một ngón tay.”

Màu máu đỏ thẩm chảy ra ngoài rất nhanh, trong nháy mắt mùi tanh nồng đậm chui vào trong cánh mũi Phó Nhiễm, cô che miệng cố nén khó chịu, bước đại tới cửa.

“Ông phế bỏ một ngón, còn có chín ngón, có can đảm cũng muốn thử một chút hay không?”

Minh Thành Hữu dù bận vẫn mang dáng vẻ ung dung ngồi vào chỗ của mình ở trên ghế sofa, những người bên cạnh tiến lên túm lấy cổ áo của Lý tổng sau đó đem hắn đặt vào mép bàn lần nữa, đoạt lấy con dao trong tay hắn đang muốn cắt về phía ngón tay hắn.

Phó Nhiễm mở mắt trừng trừng nhìn cảnh xảy ra dưới tầm mắt của cô, ngoại trừ vẻ khó có thể tin ra, chính là cảm giác vô lực cùng bàng hoàng.

Dao găm lút qua ngón tay, tùy thời thật sự có thể cắt xuống nữa.

Lý tổng cảm thấy toàn thân đau đớn, ra sức kêu dừng tay.

Minh Thành Hữu nhặt phần hợp đồng vừa rồi lên, bộ dáng nhàn nhã tiện tay lật xem mấy cái sau đó vứt xuống trước mặt hắn.

“Rất tốt, ký tên.”

Một cây viết bị nhét vào giữa ngón tay chảy đầy máu, khóe miệng Lý tổng không ngừng run rẩy, hắn nâng tầm mắt lên nhìn Minh Thành Hữu tràn đầy căm hận.

Bộ dáng hắn vẫn là ở trên cao không thể xâm phạm.

“Lý tổng, vốn những chuyện nhỏ nhặt này tôi vẫn không thèm ra mặt.”

Lý Tổng xiêu vẹo kí tên của mình xuống.

“Nhưng những chiếc cổ lúc đầu của ông dành cho tôi, đến giờ tôi vẫn không quên. Những thứ này đều trả lại cho ông đó.”

Lòng ngực Phó Nhiễm càng cảm thấy khó chịu, có ơn trả ơn có oán trả oán là bản tính của người đàn ông này.

Hợp đồng được ký xong còn nguyên vẹn chuyển tới tay Minh Thành Hữu, hẩn hải lòng nhìn quanh, ngón tay thon dài cuộn văn kiện lại thành hình tròn. Khẽ gõ mấy cái vào chân rồi đứng dậy, bóng người kéo dài tới trên người Phó Nhiễm đang đứng tại cửa, tạo ra một áp lực vô hình.

Khoé mắt Minh Thành Hữu hẹp dài, cực kì tự nhiên lướt nhìn Lý Tổng qua bàn làm việc, giọng điệu nhẹ nhàng.

“Đi.”

112. Chương 112

Chương 112: Hai người phụ nữ cùng mang thai

Người đứng ở cửa tránh sang một bên. Phó Nhiễm không chút suy nghĩ, tay phải vịn tay nắm cửa nhanh chóng đi ra ngoài, bước chân cô có chút lảo đảo, mới vừa trải qua nỗi sợ hãi như vậy làm sắc mặt cô càng thêm trắng bệch như tờ giấy, bàn tay chống vào vách tường, một tay kia đặt xuống hướng bụng, cảm giác nôn ọe vọt tới giữa cổ họng.

Tiếng bước chân từ phía sau lưng truyền đến, Phó Nhiễm vội vàng lau khoé miệng, siết chặt nắm tay cố gắng nhịn cơn buồn nôn.

Minh Thành Hữu đem văn kiện trong tay giao cho người đàn ông bên cạnh, cũng cúi đầu dặn dò hẩn mấy câu.

Thân thể cao to đi ra khỏi cửa, Minh Thành Hữu nhắc chân định đi, đột nhiên ánh mắt chạm đến bóng lưng Phó Nhiễm, hẩn quay sang người đàn ông bên cạnh nói.

“Quấy rối cơm tối của người ta, cậu đi thanh toán đi.”

“Vâng.”

Phó Nhiễm không quay đầu lại, trong đầu lặp lại hình ảnh lúc nãy, cô choáng váng, nếu không phải là dựa vào vách tường, cô sẽ ngã xồm người xuống để cho đầu óc tỉnh táo lại giống như mọi khi.

Tiếng bước chân càng lúc tiến tới gần, Phó Nhiễm đứng thẳng lưng, khi sắp gặp mấy người đó bước qua thì cô bước sang hướng một hành lang khác. Minh Thành Hữu nhìn chằm chằm cô càng chạy thì bóng lưng càng xa khuất, bước chân càng lúc càng nhanh, thậm chí không hề dừng chân.

Mấy người đi theo cũng không dám làm bừa, ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn ra ngoài không hề chớp mắt, Phó Nhiễm cảm thấy như có gánh nặng ở trên lưng, cô chỉ là không có dũng khí để đối mặt với bóng lưng của hẩn lúc rời đi.

Hẩn nhanh chóng che giấu tầm mắt lạnh lẽo trống vắng, lại che giấu ánh mắt thăm thăm rất tốt, trái tim đã vỡ vụn thì không thể nào tiếp tục ghép lại với nhau như được cũ, vết th đã bị xé mở thì cho dù làm cách nào đi chăng nữa cũng không thể bù đắp được.

“Tam Thiếu?”

Minh Thành Hữu khôi phục vẻ lại lạnh lùng.

Hẩn nhìn thấy Phó Nhiễm đi qua hành lang, bóng dáng thon gầy biến mất ở khúc quanh, một chiếc bóng gãy gập yếu đuối chói mắt trên vách tường, nơi cổ họng Minh Thành Hữu khẽ thay đổi, nhưng lời chuẩn bị nói ra, đến khoé miệng vẫn bị hẩn nuốt trở về.

Phó Nhiễm vô thức đi ra khỏi khách sạn, trước khi ra cửa quên mất đi tính tiền.

Cô đứng ở trước cửa khách sạn nhộn nhịp, mặc dù bóng đêm đã bao trùm khắp nơi, nhưng dù sao cũng là mùa hè nắng nóng, hơi nóng phả vào mặt có cảm giác nóng bỏng, Phó Nhiễm đem lòng bàn tay lạnh như băng áp vào gương mặt, cả người căng lên do lúc này hồi hộp nên vẫn chưa hoàn toàn buông lỏng.

Minh Thành Hữu đi ra khỏi khách sạn, thấy Phó Nhiễm đi tới hướng bãi đậu xe, bước chân đã không còn dồn dập như lúc nãy nữa, hần hẩn mình ở bên trong góc tối, đường nét trên khuôn mặt càng nổi bật thêm về tầm tối, Phó Nhiễm không quay đầu lại, nhưng nếu cô chỉ cần nhìn một cái, liền có thể phát hiện, người đàn ông này thật sự là không giống như trước kia.

Minh Tam Thiếu lúc đó, sống thoải mái và thẳng thắn, dù là lúc đùa bỡn thì thủ đoạn của hắn cũng sẽ làm người ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng sau đó thì tính tình vẫn còn có chút âm áp.

Mà chính hắn trong lúc này, đang từ từ trở thành một người làm người ta trốn tránh, ở trong mắt những người ở thị trấn Nghênh An, hình ảnh trước kia của Minh Thành Hữu, đang từ từ bị tước đoạt hầu như không còn nữa.

Xe đi đến bên cạnh hắn, Minh Thành Hữu thu hồi tầm mắt, ngồi vào xe.

Phó Nhiễm rời đi, hai chiếc xe gần như là đồng thời đi ra khỏi chỗ bãi đậu xe, ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn thẳng nhìn về nơi xa, Phó Nhiễm cũng không còn nghiêng đầu liếc mắt sang nhìn nữa, sau khi ra khỏi sau cửa, mỗi người đều đi về phương hướng của riêng mình.

Nếu nói mỗi người đi một ngã, là như thế chứ?

Minh Thành Hữu nhìn về phía kính chiếu hậu, chiếc xe Audi màu đỏ đã tăng tốc rời đi, hắn chỉ có thể nhìn thấy hàng đèn đường quanh co trải dài giống như một hàng dài không nhìn thấy điểm cuối.

Phó Nhiễm mở cửa sổ xe ra, đột nhiên gió thổi mãnh liệt, như quét ở trên mặt không đến nỗi đau đớn, nhưng nóng gay gắt, tay cô cầm chặt tay lái, trái tim đập dữ dội, bây giờ đã khôi phục như cũ, Phó Nhiễm mở âm nhạc, dựa người vào phía sau, trong người cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Tổng Chức gọi điện thoại tới, nói tâm trạng của Tần Mộ Mộ đã ổn định, nhưng dù sao vẫn nhớ tới chuyện có lỗi với cô, Tổng Chức có ý nói cho Phó Nhiễm hiểu, cô muốn một câu xác định của Phó Nhiễm.

Tha thứ hay là không tha thứ, tính tình Tổng Chức thẳng thắn, định hỏi một chút cho rõ ràng.

Phó Nhiễm không nói rõ, sau khi cúp điện thoại, trong người càng cảm thấy mệt mỏi hơn.

Có mấy lời, chỉ cần hai chữ hoặc ba chữ là có thể nói rõ ràng hay sao?

Hôm sau, Phó Nhiễm có đặt chuông báo thức nhưng vẫn ngủ quên, Phạm Nhân gõ cửa ở bên ngoài, bà đi vào kéo rèm cửa sổ ra.

“Mặt trời tìm đến bên giường rồi.”

Phó Nhiễm nhìn thời gian, lúc này mới vội vàng ngồi dậy, nhưng cũng không nghĩ là ngồi dậy quá mau, trong ngực thoát ra cảm giác buồn nôn không có cách nào áp chế xuống nổi, cô nhanh chóng lao vào phòng tắm,

Phó Nhiễm nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nôn mửa, trong lòng bà lại trầm xuống lần nữa, đợi sau khi Phó Nhiễm ra ngoài, bà cẩn thận hỏi.

“Tiểu Nhiễm, kinh nguyệt tháng này của con tới rồi sao?”

Phó Nhiễm trốn tránh. “Mẹ, mẹ hỏi cái này làm gì?”

Phạm Nhân thấy cô tìm ý phục để thay. “Tiểu Nhiễm, chỉ là mẹ lo lắng.”

Phó Nhiễm không dám đối mặt với Phạm Nhân.

“Mẹ, con đã uống thuốc rồi.”

Quay người đóng cửa phòng tắm lại, ánh mắt Phó Nhiễm không che giấu được chột dạ, cô dùng nước lạnh rửa mặt, thay xong quần áo đi ra ngoài. Phạm Nhân đã không còn trong phòng, sau khi chuẩn bị xong đồ cho cô mới đi xuống lầu.

Bên trong phòng khách truyền đến tin tức xã hội theo như thường lệ.

Phó Tụng Đình bỏ tờ báo trong tay xuống.

“MR lại gián tiếp chiếm được một công ty.”

“Cũng không sợ ghen chết sao?” Phạm Nhân ở bên cạnh nói.

Đúng lúc đó tin tức lại phát những hình ảnh tư liệu về công ty gia đình kia, bước chân Phó Nhiễm đi tới chậm chạp, nếu như cô không trải qua chuyện tối ngày hôm qua, nhất định cô sẽ cho rằng đây chỉ là một chuyện tầm thường nữa, nhưng hôm nay nhìn thấy, Phó Nhiễm có cảm giác khó chịu không nói ra được.

Nhưng mà cô lại nhìn thấy chuyện như vậy.

Thời gian trôi qua rất chậm, tin tức về Minh Thành Hữu hầu như là xuất hiện trên khắp các tin tức, càng ngày càng nhiều bài báo khai thác về những mặt xấu.

Lý Vận Linh tới Trung Cảnh Hào Đình lúc Vũ Ứng Nhụy còn chưa rời giường.

Người giúp việc lễ mễ đi lên lầu, Vũ Ứng Nhụy rửa mặt qua loa rồi đổi y phục sau đó vội vàng xuống lầu.

“Thành Hữu đâu?”

Lý Vận Linh thấy thời gian vẫn còn sớm, còn chưa tới giờ làm việc.

Vũ Ứng Nhụy thở thê. “Tối hôm qua Thành Hữu không về.”

“Cái gì?” Lý Vận Linh cao giọng. “Con lại cứ yên tâm để cho nó ra bên ngoài.”

“Mẹ...” Vũ Ứng Nhụy nhận lấy tách trà người giúp việc bưng tới.

“Gần đây công ty của Thành Hữu rất bận, mẹ cũng thấy tin tức rồi đấy, có thể là anh ấy muốn mở rộng công ty.”

“Ồ đồ.”

Lý Vận Linh đưa tay vỗ hướng mặt bàn.

“Ta chính là vì chuyện này mới tới đây, cứ tiếp tục như vậy không phải là MR không thể không sụp đổ, sau khi thôn tính từng công ty gia đình như vậy cần phải quản lý kinh tế tốt, trong thời gian ngắn như vậy làm sao có thể có nhiều tiền như vậy để quay vòng? Thật là không để cho người khác yên tâm, về phương diện cuộc sống riêng sau khi kết hôn ngược lại lại chẳng có gì, mà con cũng tình nguyện để chuyện riêng của nó truyền ra như vậy. . . .”

Vũ Ứng Nhụy uất ức ngồi im bên cạnh, hiển nhiên là Lý Vận Linh không nghĩ cho cô.

“Con gọi Thành Hữu, để cho về đi.”

“Vâng.”

Lý Vận Linh nghe giọng điệu Vũ Ứng Nhụy nói chuyện, cũng cảm thấy lời của mình có chút nặng nề, bà đưa tay ý bảo Vũ Ứng Nhụy ngồi vào bên cạnh.

“Nhụy Nhụy, Thành Hữu cũng trưởng thành rồi, cũng không thể vẫn phải để ta lo lắng như vậy, mẹ vẫn là câu nói kia, hai đứa mau mau có đ, có thêm mối quan hệ liên kết này giữa hai vợ chồng mới có thể gắn bó lâu dài.”

Vũ Ứng Nhụy há miệng khó thể trả lời, đành phải khéo léo gạt đầu một cái.

Nhắc nhở lần này của Lý Vận Linh, làm cho cô nhớ tới đứa nhỏ trong bụng Phó Nhiễm một lần nữa, chuyện này đã trở thành tâm bệnh của cô, từ lúc bắt đầu nhen nhóm đến bây giờ, mỗi lúc nhớ lại, trong lòng cũng sẽ bị co rút đau đớn.

Phản ứng của Phó Nhiễm càng ngày càng trầm trọng, có lúc buổi sáng đánh răng cũng sẽ ói đến nỗi cả người không còn chút sức lực nào, cô lại hay chuẩn bị bánh bao ở đầu giường, mỗi lần cũng ăn hai cái trước mới được.

Cô cũng biết chuyện này không gạt được, không chỉ riêng mình Phạm Nhân nghi ngờ, ngay cả Phó Tụng Đình cũng cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Ăn hai miếng cơm tối, Phó Nhiễm đẩy chiếc ghế ra, mới đi tới cửa cầu thang, đồ mới ăn vào lại ói ra toàn bộ bên chân.

Phạm Nhân gọi má Trần tới nhanh chóng dọn dẹp, bà đi theo sau lưng Phó Nhiễm đi vào gian phòng, Phó Nhiễm rồi rửa mặt ra ngoài, Phạm Nhân ngồi ở mép giường, ánh mắt nhìn bóng dáng đến gần của cô chăm chăm.

“Tiểu Nhiễm, đừng giấu diếm, thật sự muốn chờ bụng lớn hay sao?”

Phó Nhiễm không còn phủ nhận nữa, cô chậm chậm đi tới bên cạnh Phạm Nhân, Phạm Nhân kéo tay của cô để cho cô ngồi ở bên cạnh.

“Mẹ.”

“Bao giờ?”

Phó Nhiễm rũ tầm mắt xuống, chớp mũi không ngừng chua xót, ánh mắt mơ hồ.

“Hơn hai tháng.”

Giọng nói khàn khàn, giống như là mới vừa khóc.

Phạm Nhân bùi ngùi thở dài, sắc mặt trầm xuống, một hồi lâu sau không nói gì.

Phó Nhiễm đưa tay áp hướng bụng.

“Tiểu Nhiễm, không thể giữ đứa bé này.”

Động tác xoa xoa bụng của Phó Nhiễm cứng đờ ngay lập tức, cô chưa nghĩ kỹ vấn đề này, nên khi từ trong miệng người khác nói ra không thể giữ như vậy, trong lòng cô lại hình thành ý thức bảo vệ rất mãnh liệt.

“Mẹ?”

“Tiểu Nhiễm, con đã nghĩ rồi sao? Con không thể cho nó một gia đình hoàn chỉnh, bây giờ Minh Thành Hữu là có người đã có gia đình, chúng ta không thể như vậy.”

“Mẹ.”

Giọng nói Phó Nhiễm cương quyết.

“Con không muốn sau này vẫn còn liên quan tới hấn.”

Phạm Nhân nắm chặt tay của cô con gái.

“Vậy thì càng không thể giữ lại, nó sinh ra chỉ có thể được coi là một đứa con riêng, con có biết không? Con nhẫn tâm để cho nó bị người khác mắng chửi sao?”

Phó Nhiễm mệt mỏi áp má vào hướng đầu giường.

“Mẹ, đây chính là bản khoản lớn nhất của con.”

Thấy cuối cùng Phó Nhiễm cũng không đến nỗi mê muội, giọng nói Phạm Nhân cũng dịu đi một chút.

“Con nhìn Minh Tranh đi, là ví dụ tốt nhất bên cạnh con, Tiểu Nhiễm, ngàn vạn lần con cũng không thể hồ đồ.”

Nước mắt Phó Nhiễm tuôn ra khỏi hốc mắt, giọng nói mang theo đau khổ không thể nói nên lời.

“Nhưng mẹ bảo con phải bỏ nó, làm sao con bỏ được? Nó là đứa bé của con, không có quan hệ cùng Minh Thành Hữu, về sau nó cũng sẽ đi theo con, mẹ, mẹ để tự con quyết định đi.”

“Không được.”

Phạm Nhân tỏ thái độ kiên quyết.

“Gia đình tầm thường còn không thể có chuyện như vậy xảy ra, huống chi là gia đình của chúng ta? Tiểu Nhiễm, bên ngoài có bao nhiêu đôi mắt nhìn con chăm chăm, đến lúc đó bụng của con lớn, lời đồn đại có thể dìm chết con, chúng ta chỉ có một mình con, con để ẹ và cha con nên làm thế nào?”

Phó Nhiễm đưa tay che mặt, Phạm Nhân không ép cô nữa.

“Tóm lại, đứa bé này nhất định là không thể giữ, cha con mà biết cũng là ý này. Huống chi sau này con còn có cuộc sống của mình, vẫn là có đứa bé nữa, nhưng nếu con giữ nó, nửa đời sau của con đã có thể bị phá hủy.”

Phó Nhiễm dựa lưng vào vách tường, những lời này cô đều hiểu, cũng đã sớm suy tính đến, liệu còn có biện pháp gì khác đây?

Cô không hạ được quyết tâm, không bỏ được, không muốn, không muốn.

Đứa bé ở trong bụng của cô, đã liên kết chặt chẽ cùng cô thành một bản thể, nhưng nếu phải tách ra, có nghĩa là đã lấy đi nửa cái mạng của cô rồi.

Phạm Nhân đặt tay trên vai Phó Nhiễm, tâm tình hơi ổn định lại một chút.

“Tiểu Nhiễm, đau nhưng mà cũng chỉ là nhất thời, bây giờ đã hơn hai tháng, nếu như con còn cố ý kháng kháng như vậy, khổ sở phải chịu đựng sẽ là cả đời.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn còn đầy nước mắt.

“Thế giới rộng lớn như vậy, tại sao không thể giữ lại một đứa bé chứ?”

Phạm Nhân bị hỏi ngược lại, bà cũng bị ánh mắt bi thương của cô ngấm vào làm trong lòng vô cùng khổ sở.

“Tiểu Nhiễm, nếu nó là đứa con hợp pháp danh chính ngôn thuận, tất cả mọi người sẽ xúm xít mong đợi cũng như chào đón và chúc phúc cho nó, nhưng nó không phải, thân thể của nó sẽ là những thứ ràng buộc mà cả đời nó cũng không có cách nào thoát khỏi, con hiểu không?”

Phó Nhiễm không khác nào lâm vào bên trong một ngõ cụt, suy nghĩ của cô ngừng ở nơi nào đó không ra được.

“Nhưng cũng chỉ bởi vì một thân phận, con lại có thể tàn nhẫn tước đoạt quyền lợi sinh tồn của nó sao? Mẹ, đứa bé là vô tội, giống như lúc đầu con đã ở trong bụng mẹ, mặc dù con đã phiêu bạt ở bên ngoài hai mươi năm, mặc dù hai mươi năm kêu người khác là cha mẹ, nhưng tình máu mủ giữa con và mẹ thì dù là bất cứ kẻ nào cũng không tước đoạt được.”

Phạm Nhân nghe vậy, làm sao còn nhìn được nước mắt nữa, bà đưa mu bàn tay lau nước mắt.

“Con đã nghĩ xong rồi sao?”

Phó Nhiễm thấy khó chịu trong lòng một hồi lâu.

“Mẹ, mẹ để tự con quyết định đi, được không?”

Nhất thời Phạm Nhân cũng không còn kháng kháng nữa, nhưng trong lòng bà biết rõ, cứ coi như là Phó Nhiễm bất chấp tất cả để giữ đứa bé này, bà cũng không thể cho cô giữ lại.

[Edit: Ying & MiKa

Bởi vì lý do tâm lý trong lòng, Phó Nhiễm cảm thấy mặc quần áo quá chật sẽ làm đứa bé bị b chật, cô đi trung tâm mua sắm chọn lựa y phục thoải mái, rộng thùng thình khi ở nhà nghỉ ngơi, hơn nữa trời mới vừa vào hè, một chiếc áo đầm là cách ăn mặc thông thường thoải mái nhất.

Phó Nhiễm không thể lừa gạt chuyện mang thai với những người bên cạnh nữa, ngoài phải đi tới phòng làm việc ra cô rất cố gắng hạn chế không đi nơi nào khác nữa, Phạm Nhân cả ngày ở trong tâm trạng nặng nề, thấy đứa bé ở lại trong bụng Phó Nhiễm từng ngày, từng ngày một.

Minh Tranh thừa dịp chủ nhật hiếm khi rảnh rỗi đi tới Phó gia, Phó Nhiễm mặc chiếc váy rộng thùng thình bằng vải sợi, phần eo cũng chỉ buộc qua loa, thực sự là cũng không thể nhìn ra.

Phạm Nhân pha trà cho Minh Tranh.

“Đi đừng vội, con chỉ đến chơi một lát thôi.”

“Sao có thể đến nhà mà cũng không uống một ngụm nước.”

Phó Nhiễm lười biếng đi tới gần phía sau ghế sa lon, má Trần bưng một chút điểm tâm lên. Cô thật vất vả mới có thể áp chế cơn khó chịu chạy đến cổ họng lần nữa, Phó Nhiễm xoay người che miệng lại.

Sắc mặt Phạm Nhân hơi thay đổi, Minh Tranh uống hộp trà, tầm mắt nhìn chằm chằm các động tác của Phó Nhiễm.

Đợi sau khi Phạm Nhân rời đi, Minh Tranh mới cất tiếng nói thẳng ra một câu.

” Tiểu Nhiễm, em mang thai sao?”

Phó Nhiễm nâng tầm mắt lên, không khỏi cười khở.

“Thực là nhìn rất rõ ràng sao?”

Minh Tranh không nói lời nào, nhìn bụng cô chằm chằm, Phó Nhiễm thấy cả người không được tự nhiên. Cô cong hai đầu gối lên, không khí lâm vào lúng túng.

“Là của hần.”

Minh Tranh nói đúng câu khẳng định. Phó Nhiễm thấy không cần thiết phải trả lời, cô gật đầu một cái.

Tách trà trong tay đột nhiên cảm thấy rất phồng tay, khí trời vốn nóng ran làm người ta khó chịu, hai ngón tay hần giờ lên mép chén, giống như không chút để ý nhưng giọng điệu lại mang vẻ muốn gây sự.

“Em muốn làm sao bây giờ?”

Phó Nhiễm như không còn hơi sức nữa.

“Anh cũng muốn khuyên tôi bỏ đi sao?”

Minh Tranh giương tầm mắt lên nhìn Phó Nhiễm chằm chằm.

“Ý của em.... là muốn giữ lại?”

Lời đã đến nước này, cô cảm thấy cô không nói lời nào, Minh Tranh cũng có thể nghĩ ra được.

Phạm Nhân thỉnh thoảng sẽ ngó nhìn bên trong phòng khách, cũng dặn má Trần không được tới quấy rầy.

Minh Tranh sợ nóng, đem ly trà trong tay đặt lên trên bàn.

“Anh tán thành chuyện em giữ đứa bé lại.”

Phó Nhiễm kinh ngạc, vốn cho là Minh Tranh cũng sẽ giống như những người khác, đối mặt với ánh mắt thoắt do dự của cô, Minh Tranh chậm rãi mở miệng nói.

“Đừng quên, anh cũng là con riêng, nhưng đều giống như nhau, đều có quyền được sinh tồn. Mặc dù gặp qua rất nhiều điều không hay, ít nhất còn tốt hơn so với chuyện khi mới chỉ là một phôi thai đang lớn lên bị tước đoạt sự sống.”

Ba chữ con riêng không có gì bất ngờ lọt vào trong tai Phó Nhiễm, trong lòng cô đau đớn như bị ai đó ghim con dao sắc nhọn vào. Nhưng đây mới chỉ là một người đang nói..., sau này cô còn phải đối mặt vô số lời dị nghị, đứa bé của cô sẽ liên tục tiếp nhận đủ loại chỉ trích cũng như bị lăng mạ.

Sắc mặt Phó Nhiễm càng lúc càng khó coi, bàn tay chống bên cạnh, mơ hồ cảm thấy mất hồn, như muốn bất tỉnh.

“Ca ca, cho tới nay thật sự là anh cũng không dễ chịu sao?”

Phó Nhiễm thấy áy náy nhiều nhất, chính là Minh Tranh.

“Mẹ anh còn khổ hơn so với anh, cho nên...”

Minh Tranh như có điều suy nghĩ ngẩng đầu lên nhìn về phía Phó Nhiễm.

“Sau này, người khổ nhất chính là em, em phải hiểu rõ nhất.”

Sao Phó Nhiễm lại không biết.

Hai khuỷu tay Minh Tranh chống lên đầu gối, mười ngón đan cài vào nhau.

“Tiểu Nhiễm, chúng ta kết hôn đi.”

Cô đang suy nghĩ mông lung bị những lời nói của người đàn ông này kéo trở về ngay lập tức. Phó Nhiễm không ngừng hoảng sợ, kinh ngạc hỏi. “Ca ca, anh nói gì?”

Minh Tranh lại có vẻ như cực kỳ nghiêm túc, quyết định này không giống như là nhất thời nghĩ tới. Ngược lại, là kết quả sau khi suy nghĩ rất kĩ.

“Em kết hôn với anh, đứa bé sẽ để chúng ta cùng nhau nuôi dưỡng. Nó cũng sẽ họ Minh, cũng sẽ không có người dám nói một câu là nó không phải.”

Phó Nhiễm kinh ngạc giật mình một lúc, suy nghĩ dừng lại trong lời nói của Minh Tranh không nói ra được.

“Ca ca, anh đừng nói giỡn.”

Con ngươi mát lạnh của Minh Tranh hướng về phía cô.

“Anh không hề nói giỡn.”

“Anh.”

Trong lòng Phó Nhiễm trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Thân thể của anh đã như vậy, tại sao anh còn có thể tiếp nhận đứa bé?”

“Bởi vì khi còn bé anh không có được một chút tình thương của người kia, mặc dù anh là con riêng, nhưng rốt cuộc cũng là con trai ruột của ông ấy.”

Một câu nói hung ác đánh tới chỗ đau của Phó Nhiễm.

“Lời nói hôm nay của anh, làm cho tôi thật bất ngờ.”

“Đây là lựa chọn tốt nhất, đối với em, đối với anh, đối với đứa bé, cũng với cả Phó gia.”

Minh Tranh lại nói rõ về mối quan hệ với cô.

“Lại nói, sớm muộn gì em cũng phải kết hôn, Tiểu Nhiễm, chúng ta đã bỏ qua quá nhiều thời gian rồi.”

Thật ra thì đến nay Phó Nhiễm vẫn không biết rõ tình cảm của Minh Tranh đối với cô, hẳn cũng chưa bao giờ nói qua, nếu như không phải là hẳn đường đột nói ra hai chữ kết hôn, thậm chí Phó Nhiễm sẽ cảm thấy là từ trước tới giờ Minh Tranh chỉ chăm sóc cô giống như chăm sóc em gái.

“Em cứ suy nghĩ kỹ đi, anh sẽ chờ em trả lời.”

Phạm Nhân nhìn thấy Minh Tranh đứng lên, bà từ phòng bếp cười, nhẹ nhàng ra ngoài.

“Ngồi chút nữa đi, ăn cơm trưa đã.”

“Không ạ.” Minh Tranh nhẹ nhàng trả lời. “Công ty cháu còn có việc rất bận.”

Phạm Nhân đưa Minh Tranh ra cửa, khi trở về nhìn thấy Phó Nhiễm vẫn ngồi yên tại chỗ, bà đi tới.

“Tiểu Nhiễm, con không nên nghĩ quá nhiều về ý kiến của Minh Tranh.”

“Mẹ đều nghe được?”

“Mẹ vẫn là tôn trọng sự lựa chọn của con, dù sao hôn nhân cũng không phải trò đùa.”

Trong lòng Phó Nhiễm rất hỗn loạn.

“Mẹ để con suy nghĩ thêm mấy ngày nữa có được không?”

Từ lúc cô gặp chuyện cho tới bây giờ cũng luôn tỉnh táo, không rườm rà, nhưng liên quan đến một mạng người, cô không thể không trở nên sợ hãi tất cả mọi thứ.

Lúc Vương Như Đình gọi điện thoại cho Vương Ứng Nhụy thì cô đang làm đẹp, Vương Như Đình mắng luôn là lúc nào rồi mà cô còn có tâm tư này.

Sau khi làm xong Vưu Ứng Nhụy vội vàng trở lại trên xe.

“Tớ cũng nóng lòng như vậy, cũng không biện pháp khác, đứa bé lại không ở trong bụng tớ.”

“Vậy cậu chờ tới khi người ta cho cậu làm dì ghẻ thôi.”

Vưu Ứng Nhụy lại cảm thấy có chút may mắn.

“Thật ra thì cũng không chắc chắn, Thành Hữu nói anh ấy không thích đứa bé.”

“Cậu thật ngu.”

Vương Như Đình nói thẳng vào chỗ quan trọng.

“Đây không phải là vấn đề có thích hay không, là nếu nó thật sự tồn tại, mấy ngày nay tớ đều chú ý đến Phó Nhiễm, có vẻ như cô ta thật sự muốn sinh ra đứa bé. Dù sao cũng là máu mủ ruột thịt của Tam Thiếu, hẳn có thể mặc kệ sao? Còn mẹ chồng của cậu nữa, ngày ngày la hét bắt cậu mau chóng sinh con, chuyện này nếu bị bà ấy biết, tớ xem cậu còn mạnh miệng như thế nào!”

Vưu Ứng Nhụy cũng ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

“Vậy tớ nên làm gì đây?”

“Giống như cậu nói, đứa bé ở trong bụng Phó Nhiễm, biện pháp duy nhất là làm cho chính cô ta tự phá bỏ. Cậu cứ nói cho cô ta biết rõ ràng, đừng vọng tưởng là có thể dùng đứa bé để tái hợp, cắt đứt mọi suy nghĩ của cô ta, hoặc là như vậy.”

Vương Như Đình hạ thấp giọng, ở đầu điện thoại bên kia nói ra một câu.

Phó Nhiễm lái xe ra khỏi cửa nhà, Vưu Ứng Nhụy trải qua chuyện lần trước sau đó không dám đi Phó gia nữa, cô đem xe dừng ở bên ngoài cách 500m, nhìn thấy xe của Phó Nhiễm ra ngoài, cô ta đánh tay lái, Phó Nhiễm nhanh chóng phanh gấp nhưng vẫn thiếu chút nữa là đụng vào đuôi xe của Vưu Ứng Nhụy.

Vưu Ứng Nhụy nhanh chóng xuống xe, nhanh chóng đi tới bên cạnh xe Phó Nhiễm.

“Tôi có chuyện muốn cùng cô.”

“Tôi với cô không có gì để nói.”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn thẳng, nhìn chăm chú về phía trước .

Vưu Ứng Nhụy ngẩng đầu nhìn về hướng Phó gia, ngôi nhà kia, cô rất khó có thể trở về nữa rồi, cô biết rõ.

” Phó Nhiễm, đừng tưởng rằng tôi thật sự không hiểu tâm tư của cô, buổi lễ kết hôn của tôi, cô náo loạn như vậy để cho ai xem? Còn nữa, cô mang thai chứ, vẫn còn không hết hy vọng sao?”

Phó Nhiễm không nghĩ tới là Vưu Ứng Nhụy sẽ biết chuyện này.

“Tôi nghĩ như thế nào cũng không liên quan tới cô.”

“Sao lại không quan hệ với tôi?”

Vưu Ứng Nhụy đứng trước cửa sổ xe.

“Đứa bé cô mang thai là của chồng tôi.”

“Đứa bé là của mình tôi.”

Mặc dù Phó Nhiễm biết những lời này là rất gượng ép, nhưng thật sự là cô không muốn còn liên quan một chút nào tới Minh Thành Hữu nữa.

“Cô đã có hỏi chúng tôi hay không, là tôi cùng Thành Hữu có muốn hay không muốn?”

Vưu Ứng Nhụy khom lưng, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Phó Nhiễm.

Bàn tay cô xuôi ở bên người không khỏi nắm chặt lại.

“Tôi không có ý định cho anh ta biết, về phần cô, cứ giả câm giả điếc đi, các người có hạnh phúc của các người, tốt nhất là cả đời không qua lại với nhau.”

“Tốt ột câu cả đời không qua lại với nhau.”

Lời nói của Vưu Ứng Nhụy mang vẻ châm chọc.

“Nhưng giữa các người có một đứa bé, thật sự có thể làm được như lời cô nói sao?”

Phó Nhiễm thấy tức cười, nhưng cũng cảm giác rất là bất đắc dĩ, là chính cô cho lý do để Vưu Ứng Nhụy tìm đến cửa.

Thấy cô nói không ra lời, Vưu Ứng Nhụy thừa thắng xông lên.

“Huống chi, Thành Hữu muốn đứa bé cũng không cần cô sinh cho anh ấy.”

Bàn tay cô ta vuốt xuống bụng.

“Phó Nhiễm, tôi cũng mang thai, cô nói, anh ấy sẽ tiếp nhận đứa con riêng, hay là đứa con hợp pháp?”

Ánh mắt Phó Nhiễm theo bàn tay Vưu Ứng Nhụy rơi trên bụng cô ta, trong lòng vẫn là bình tĩnh mà chính cô cũng cảm thấy mình không có cách nào làm được, cô nâng lên khóe môi, đứng thẳng người.

“Phó Nhiễm, tôi cũng là vì tốt cho cô, Thành Hữu cảm hận nhất là mẹ con Triệu Lan, cô biết đối với ba chữ đứa con riêng anh ấy có nhiều nhạy cảm sao?”

Phó Nhiễm cười lạnh.

“Không cần cô đến giờ phút này vẫn còn đến nhắc nhở, nếu như thực sự là vì tốt cho tôi, cô cũng sẽ không đến đây một chuyến. Nói cho cùng vẫn là sợ đứa bé tôi sinh ra sẽ bất lợi đối với cô, đây là chuyện của mình tôi, cô không có quyền can thiệp.”

Mặc dù thái độ của cô có chút ngang ngược, nhưng rốt cuộc là không lo lắng nhiều lắm.

Bây giờ Vưu Ứng Nhụy là mang thân phận của Minh phu nhân, lúc nào cô cũng có thể mượn lý do này làm cô ta khó xử.

Phó Nhiễm phát động động cơ, chậm rãi dâng lên cửa sổ xe.

“Tránh ra.”

Trước khi cô đi Vưu Ứng Nhụy không quên nói thêm một câu.

“Cô mà đi tìm Thành Hữu để nói, thì chỉ biết tự rước lấy nhục.”

Bởi vì con đường phía trước bị xe của Vưu Ứng Nhụy ngăn cản, Phó Nhiễm không thể không chuyển động tay lái, xe đi sang hướng Vưu Ứng Nhụy, cô ta vội vàng tránh ra, nhìn xe gào lên.

“Cô thật độc ác, muốn đụng chết đứa bé của tôi phải không?”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn bóng người bên trong kính chiếu hậu càng lúc càng nhỏ dần, cô thu hồi tầm mắt, trong lòng dâng lên chua xót khiến nước mắt như sắp trào ra.

Lúc này mới chỉ là bắt đầu, nhưng nếu hiện tại ngay cả những thứ này mà cô cũng không chịu nổi, sau này thì phải làm sao đây?

Thật châm chọc biết bao, cô cùng Vưu Ứng Nhụy trước sau đều mang thai, tất nhiên là, đứa bé được sinh ra nhận được sự đối xử hoàn toàn khác nhau.

Từ trước đến nay Phó Nhiễm luôn mặc kệ lời đồn đại, cảm nhận được nhiều chuyện xảy ra với người khác, nhưng bây giờ không giống nhau, mặc dù đứa bé còn chưa ra đời, nhưng ý thức liều mạng vẫn muốn bảo vệ ý nó cũng đã rất rõ ràng rồi.

Ăn cơm tối xong Phó Nhiễm lên lầu sớm một chút, má Trần ở phòng bếp đem canh đậu xanh đã nấu xong bưng ra, bỏ riêng một chén ra, bỏ một chút đường vào chuẩn bị bưng lên lầu.

Phạm Nhân đứng dậy từ trên ghế salon đi tới.

“Để tôi.”

“Vâng.”

Phạm Nhân bưng chén đi từng bước một lên lầu hai, bà cũng không đi thẳng vào gian phòng Phó Nhiễm ngay, mà đẩy cửa phòng ngủ chính ra.

Bà tìm hộp thuốc trong ngăn kéo của bàn trang điểm, bàn tay run rẩy đem loại thuốc màu trắng bỏ vào trong canh đậu xanh.

Dùng muỗng khuấy lên, cho đến khi xác định thuốc đã hoàn toàn hòa tan, sau đó Phạm Nhân mới bưng nó ra khỏi phòng.

Phó Nhiễm im lặng tựa tại bên cửa sổ, cô khoanh hai tay trước ngực, ngoài cửa sổ gió hất nâng một góc rèm lên, cọ vào bên tai mang làm cô thấy ngứa ngứa, cô mới nhận được điện thoại của Vụ Dữ, mấy ngày nay mỗi đêm Vụ Dữ cũng sẽ đúng giờ gọi điện thoại cho cô, có lúc nói với cô một chút chuyện cười tìm được trên mạng, có lúc cũng sẽ nói một chút về tình tiết trong bộ phim truyền hình đang phổ biến nào đó.

Cửa không khóa, Phạm Nhân khẽ bước đi vào.

Phó Nhiễm cúi đầu nhìn chằm chằm bụng của mình, kiên quyết trong lòng chuyển thành mâu thuẫn, cô muốn để lại đứa bé, nhưng không muốn đứa nhỏ này có một chút liên quan cùng Minh Thành Hữu.

Cô cũng ý thức rõ được, chỉ cần có đứa bé ở đây, giữa cô và Minh Thành Hữu không thể nào đoạn tuyệt sạch sẽ được.

“Tiểu Nhiễm.”

Phạm Nhân đến gần, Phó Nhiễm khẽ đứng thẳng vai, kéo suy nghĩ trở về, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác. “Mẹ.”

“Nghĩ gì mà mắt hồn như thế?”

“Không có việc gì, chỉ là con muốn đứng hóng gió ở bên cửa sổ một chút.”

Phạm Nhân bưng canh đậu xanh trong tay.

“Cũng không sợ nóng, mẹ nghĩ là lúc này con không chịu được nóng.”

Phó Nhiễm dán mặt vào vách tường, Phạm Nhân cúi đầu nhìn chén chè trong tay.

“Má Trần mới nấu canh đậu xanh, mau mau uống một chén.”

“Con không muốn uống.”

Phó Nhiễm còn cảm thấy cổ họng khó chịu.

“Mẹ bưng trở lại đi.”

“Gần đây con ăn uống cũng không tốt như vậy, người cũng gầy, nhìn khóe miệng đều là mụn nhiệt do nóng, mau uống để hạ nhiệt đi.”

Phạm Nhân vừa dứt lời, liền đem chén trong tay nhét vào tay Phó Nhiễm.

Cô không lay chuyển được, đành phải gật đầu.

“Vâng.”

Phó Nhiễm dùng muỗng khuấy mấy cái, ánh mắt Phạm Nhân nhìn động tác của cô chằm chằm.

“Mẹ, bình thường có phải là ba bốn tháng sẽ có máy thai rồi phải không?”

Bất ngờ, cô lại hỏi một câu như vậy, ánh mắt Phạm Nhân né tránh.

“Mỗi người đều sẽ khác nhau thôi.”

“Vậy à?”

Sự chú ý của Phó Nhiễm lại trở lại trên tay lần nữa, cô múc một muống canh đậu xanh đưa lên khước miệng.

113. Chương 113

Chương 113: Hung hăng đánh Minh Thành Hữu

“VẬY Ạ?”

Sự chú ý của Phó Nhiễm lại trở lại trên tay lần nữa, cô múc một muống canh đậu xanh đưa lên khước miệng.

Phạm Nhân chăm chú nhìn những động tác chậm chạp của Phó Nhiễm, nhưng thật ra cũng chuyện là rất tự nhiên, chiếc thìa in hình bông hoa màu xanh đã sắp đưa lên bên môi.

Phạm Nhân đột nhiên nhớ tới lời nói mà Phó Nhiễm đã từng nói với bà, mặc dù cô phiêu bạt ở bên ngoài hai mươi năm, nhưng cũng may mắn là có quan hệ máu mủ ở đây, mới để cho cô có thể trở lại Phó gia một lần nữa.

Tình thương của người mẹ, bà đã thiếu cô hai mươi năm, hai mươi năm, bà hết sức nuông chiều Vương Ứng Nhụy, chút yêu thương này, mặc dù sau này cũng đã để Phó Nhiễm trở lại Phó gia nhưng vẫn không thể cho cô được hưởng cuộc sống gia đình ấm áp vốn nên thuộc về cô.

Nói cho cùng, Phạm Nhân vẫn cảm thấy có áy náy.

Đôi môi Phó Nhiễm dính vào nước canh đậu xanh, giống như không hề suy tính gì, cũng không kịp để cho Phạm Nhân cân nhắc lại, bà đưa tay hất chiếc chén trong tay Phó Nhiễm.

May là món canh đậu xanh là lạnh, chảy xuống một đường từ trước ngực Phó Nhiễm xuống đến trên đùi, đôi tay cô vẫn duy trì động tác bưng chén, thần sắc kinh ngạc, ánh mắt hiện lên đầy vẻ khó hiểu.

“Mẹ?”

Phạm Nhân ngân ngấn nước mắt, nửa bát canh đậu xanh vẩy vào trên mu bàn tay bà, bà buông tay phải ở bên người, tay kia chống vào mép bàn.

“Tiểu Nhiễm, nếu mẹ làm một quyết định thay con, có phải con sẽ trách ta cả đời hay không?”

Phó Nhiễm thấy nét mặt Phạm Nhân đầy bi thương, đột nhiên cô có thể đoán được là chuyện gì đang xảy ra, bước chân Phó Nhiễm lui về phía sau kinh ngạc, dựa phần lưng vào giá sách gỗ bên cạnh, dù là đã lùi lại đến đường cùng, nhưng vẫn liều mạng tiếp tục muốn lui về phía sau nữa.

Phạm Nhân ngồi xổm trên nền nhà, hai vai run rẩy bất lực, sao còn có thể thấy đáng vẻ ung dung tôn quý trước đó.

“Tiểu Nhiễm, đứa bé này thật sự không giữ lại được, nó sẽ phá hủy cả cuộc đời con, về sau ai còn có thể tiếp nhận một người chưa cưới đã sinh con chứ?”

Phó Nhiễm nhìn mảnh chén vỡ thành hai ở bên cạnh chằm chằm, Phó Tụng Đình nghe thấy tiếng động đi tới cửa, giọng nói lo lắng.

“Xảy ra chuyện gì?”

Ông nhìn không khí bên trong gian phòng, mơ hồ cũng đoán được là tại sao, Phó Tụng Đình lắc đầu thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Cảm giác lạnh thấu xương từ lòng bàn chân lan tràn lên tới đỉnh đầu, Phó Nhiễm sao có thể không hiểu khổ tâm Phạm Nhân, ai cũng là vì tốt cho cô, cô cứ một mực khẳng khẳng mang tới ọi người khó xử cùng thống khổ.

Lúc này Phó Nhiễm càng thấy hiểu rõ ràng hơn, nếu cô muốn cùng Minh Thành Hữu không còn quan hệ với nhau, phải bỏ đứa bé đi. Một chuỗi bi thương tràn đầy trái tim, cô đã không còn hơi sức để đấu tranh cùng kiên trì.

Bước chân Phó Nhiễm từ từ đi trở về đến trước mặt Phạm Nhân, cô ngồi xổm người xuống, hai tay dè lại bả vai Phạm Nhân.

“Mẹ, thật xin lỗi, là lỗi tại con không hiểu chuyện để ọi người vì con mà phải lo lắng, thật ra thì trong lòng con cũng biết, con đáp ứng mẹ, đứa bé này, con không thể giữ lại rồi.”

Nước mắt Phạm Nhân rơi đầy mặt, không hề tỉnh táo, có chút mừng rỡ, bà nắm chặt tay Phó Nhiễm.

“Thật chứ?”

Cô nghẹn ngào nơi cổ họng, không nói ra được câu nào, chỉ nặng nề gật đầu.

Phạm Nhân lại khóc còn nhiều hơn so với cô.

“Không phải là chúng ta không thương nó, mà là thật sự không giữ lại được.”

Phó Nhiễm cố nén dòng nước mắt rơi lã chã.

“Mẹ, nó biết mà.”

Nếu như là cô thật lòng muốn giữ lại, lời nói của ai đi chăng nữa cũng không ảnh hưởng tới cô, nhưng bây giờ, cũng là cô thật lòng nghĩ thông suốt rồi.

Phạm Nhân dọn dẹp cẩn thận những mảnh vỡ trên nền nhà, Phó Nhiễm im lặng ngồi ở mép giường nhìn bóng dáng bận rộn ủa bà, cô đem tay đặt theo như hướng bụng của mình, phôi thai trong bụng mới lớn được một chút xíu, có thể vẫn không thể biết trước nguy hiểm sắp gặp phải.

Bàn tay Phó Nhiễm không khỏi vòng chặt, cô ngẩng đầu tiếp tục nhìn động tác của Phạm Nhân chăm chăm, sắc trời còn chưa tối hoàn toàn, bên trong gian phòng mở đèn chụp, trong lòng Phạm Nhân không thể cảm thấy dễ chịu hơn so với Phó Nhiễm, nhưng này đây là lựa chọn chắc chắn bà sẽ chọn, bà chỉ có cô con gái duy nhất này, Phó Nhiễm có thể hồ đồ, bà lại nên vì cuộc sống sau này của con gái.

La Văn Anh ở nhà nghỉ ngơi hai ngày sau đó đi tới công ty đi làm, bộ dáng vẫn lão luyện hoạt bát như cũ, tinh thần phấn chấn.

Tiểu Chu cả ngày vây quanh không ngừng di chuyển.

“Eve, nghỉ ngơi đi, để công việc lại hôm nào từ từ bổ sung sau.”

La Văn Anh vui đầu vào bên trong đồng văn kiện.

“Cô đi ra ngoài làm việc của cô, cứ ở trước mặt làm tôi hoa mắt.”

“Tôi còn không phải là lo lắng cho cô.”

La Văn Anh ngẩng đầu lên, cầm cây viết trong tay gõ nhẹ lên đầu cô.

“Tôi ngồi ở đây rất tốt, có cái gì lo lắng chứ.”

Lúc Minh Tranh đi vào phòng làm việc vừa đúng lúc gặp Tiểu Chu cũng đi ra ngoài, hần quay người đưa tay đóng cửa lại, La Văn Anhó cũng không ngẩng đầu lên.

“Đã nói là tôi không sao, cô cứ đi đi đi lại trước mặt tôi cẩn thận tôi trừ tiền thưởng của cô.”

“Đại khái là em có thể trừ, càng nhiều càng tốt.”

Hần mỉm cười đi vào.

La Văn Anh nghe được giọng nói ngẩng đầu lên, sắc mặt trầm xuống, giọng điệu trở lại cực kỳ bình thường.

“Là anh à, có chuyện gì sao?”

Minh Tranh kéo chiếc ghế ngồi vào chỗ đối diện cô.

“Thân thể bình phục như thế nào, anh cho em mấy ngày nghỉ, thế nào lại không ở nhà nghỉ ngơi thật tốt?”

“Coi như là nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng, sau khi trở lại tiếp tục với công việc chồng chất vẫn là tôi.”

Tuyệt đối La Văn Anh sẽ không không miễn cưỡng, nhưng thời điểm có thể cố gắng, cũng sẽ không từ chối.

Ánh mắt Minh Tranh nhìn sang tập văn kiện cô đang lật xem.

“Vụ kia đã bị MR đánh rớt, cùng lắm là trả thù lại, hôm nay Tiểu Vương cũng cướp một khoản hợp đồng của MR.”

La Văn Anh khẽ nhún mày.

“Gần đây anh nghe được tin đồn về MR rồi sao?”

Minh Tranh như có suy nghĩ điều gì đó, dựa người hướng bên trong thành ghế.

“Mục tiêu cuối cùng của hần vẫn là Hào Khôn.”

“Cứ luẩn quẩn trong cái vòng lớn như vậy, hành động lần này của Minh Thành Hữu.”

La Văn Anh cũng không quan tâm tới hành động bất thường đó, cô đang đưa cây viết trong tay.

“Anh có cảm thấy hay không, hần là đang mang MR ra đánh cược, ngày hôm qua người dẫn chương trình tài chính kinh tế có câu nói rất chính xác, hần nói rõ là Thành Hữu đang tự sát!”

Minh Tranh nâng chân lên, thân hình cao to bởi vì nghiêng về một bên nên chiếc bóng càng bị kéo dài ra.

“Nhưng nếu hần bởi vì phải kéo Hào Khôn xuống ngựa mà làm ra thành như vậy, không khác là ‘giết địch một ngàn, tổn hại tám trăm’, đối với hần có ích lợi gì chứ?”

Đây cũng là điều mà La Văn Anh không thể nào lý giải nổi, cô thấy nhức đầu ngã người vào trong ghế.

“Tóm lại, chúng ta phải thật cẩn thận.”

“Tôi dặn Tiểu Chu đi mua cơm hộp tôi, hôm nay tôi không thích thức ăn ở phòng ăn công ty.”

Nói chuyện đủ rõ ràng.

Minh Tranh nghiêng người về phía trước.

“Để đền bù dạ dày của em, anh mời em ăn cơm.”

La Văn Anh đứng là cũng đói bụng, hơn nữa vừa rửa dạ dày nên vẫn không dám ăn đồ dầu mỡ, cả ngày chỉ uống nước canh suong, dạ dày cô đã sớm hướng cô kháng nghị.

Mới định mở miệng đáp ứng, điện thoại trong túi của Minh Tranh đột nhiên vang lên. Hần lấy ra liếc nhìn màn hình, ra hiệu hướng La Văn Anh sau đó nghiêng sang một bên khác nghe máy.

“Này, Tiểu Nhiễm.”

La Văn Anh không khỏi ngẩng đầu, lời nói đến khóe miệng cũng nuốt trở về.

Phó Nhiễm đứng ở phía trước cửa sổ của phòng làm việc, ánh mặt trời hừng rực nóng bỏng, cách hai lớp rèm cửa sổ cũng không ngăn được, nếu như không phải là bên trong phòng có trang bị máy điều hòa không khí, cô đã sớm không chịu nổi.

Giọng nói của Minh Tranh truyền đến từ một đầu dây khác, hần vốn là như vậy, tính tình luôn thờ ơ lạnh nhạt, ngay cả giọng điệu cũng thế.

Phó Nhiễm phủ lòng bàn tay xuống hướng bụng, Minh Tranh không thấy cô mở miệng, hỏi một câu.

“Suy nghĩ kỹ rồi sao?”

La Văn Anh chuyển cái ghế sang phương hướng của Minh Tranh, khuôn mặt hần rất anh tuấn, nếu không tại sao lại nói ba người con trai của Minh gia đều có diện mạo đứng đầu chứ?

La Văn Anh che giấu thần sắc, chỉ cảm thấy bên trong phòng làm việc tĩnh lặng đến nỗi ngay cả không khí cũng không lưu thông được nữa rồi, giống như hít thở không thông, từng câu Minh Tranh nói ra lại đưa vào trong tai rõ ràng từng chữ một.

Phó Nhiễm dùng ngón tay vạch rèm cửa sổ ra, một ánh mặt trời nhân khoảng trống mà hắt vào, giọng nói của cô mờ nhạt lắng đọng.

“Ca ca, tôi nghĩ kỹ rồi.”

“Ừ.”

Minh Tranh khẽ đáp, đợi đáp án của cô.

“Nhưng nếu vì đứa bé mà buộc chúng ta ở chung một chỗ, tôi cảm thấy được đối với anh là không công bằng.”

Lời nói này rõ ràng là có ý cự tuyệt, Minh Tranh ngồi thẳng tắp lưng, thân thể lui về phía sau.

“Tiểu Nhiễm, anh không cảm thấy đối với anh là bất công, anh nguyện ý.”

Mặc dù La Văn Anh không biết nội dung nói chuyện của hai người, nhưng chỉ từ những lời này của Minh Tranh, ít nhiều cũng có thể nhìn ra chút đầu mối. Trong lòng không thể tránh khỏi khó chịu, cô bỏ phần văn kiện ra, tầm mắt rơi vào trên giấy A4, nhưng sự chú ý sao còn có thể tập trung, bắt buộc mình mấy lần vẫn là mất hồn.

Phó Nhiễm đi tới trước bàn làm việc.

“Thân thể của đứa bé sớm muộn cũng có ngày bị đưa ra ánh sáng, tôi không muốn anh cũng phải chịu sự chỉ trích, cuộc sống của anh và bác gái cũng đã không chịu nổi thêm một chút giầy vò nữa, ca ca.”

Cô luôn mắc nợ hần, Phó Nhiễm dừng một chút sau đó lại nói.

“Tôi đã quyết định, đứa bé này, tôi muốn bỏ.”

“Cái gì?”

Nơi cổ họng Minh Tranh căng lên, cuối cùng, tức giận trong lồng ngực tích tụ lên lại cố gắng đè nén lại.

“Thật sự em đã nghĩ xong?”

Phó Nhiễm hít sâu một hơi, giọng nói vẫn còn chút run run.

“Đúng, tôi không thể sinh nó ra.”

La Văn Anh nhìn thấy rõ ràng khóe mắt Minh Tranh nâng lên sáng rõ một chút rồi lại ảm đạm xuống, trong nháy mắt sắc mặt lại trầm xuống, âm u.

“Ừ.”

“Ca ca, cảm ơn anh.”

Phó Nhiễm nói xong, cúp điện thoại.

Minh Tranh cầm điện thoại di động, đầu dây bên kia truyền đến một âm thanh kéo dài, tầm mắt La Văn Anh lại trở về tập văn kiện, mãi không thấy Minh Tranh mở miệng nói một câu.

Cô lừa mình dối người sau một hồi lâu, bắt đầu dĩ định tập văn kiện lại.

Làm sao còn có thể tập trung nhìn vào một hàng chữ?

“Lão đại?”

La Văn Anh thử mở miệng thăm dò.

Minh Tranh hoàn hồn, lấy di động từ bên tai ra, xoay ghế quay trở lại đối mặt La Văn Anh lần nữa.

Thật ra thì hần sớm nên đoán được, đứa nhỏ trong bụng Phó Nhiễm đều cùng là một đứa con riêng như hần, dù thế nào cũng không bỏ được, nhưng ngay cả quyền được sống cũng là xa xỉ.

Minh Tranh hoàn toàn không nghe vào lời nói của La Văn Anh, hần nghĩ đến tuổi thơ của mình, nghĩ đến thân phận mình vẫn còn đeo trên lưng hôm nay.

La Văn Anh nhìn thấy trong mắt của hần chột lóe lên vẻ cô đơn, cô cũng không nói chuyện, Minh Tranh ngẩng đầu lên thấy cô đang nhìn mình chăm chăm không chớp mắt.

“Sao vậy?”

“Không có gì.”

Cô thấy hần mất hồn, liền đem lời nói trong miệng nuốt trở về.

Hần đưa di động cầm trong lòng bàn tay xoay xoay, ánh mắt đặt tại nơi nào đó như có điều suy nghĩ, một hồi lâu sau, hần đẩy chiếc ghế ra nói.

“Anh có việc đi ra ngoài.”

La Văn Anh chỉ gật đầu, thấy bóng dáng của Minh Tranh sải bước đi ra khỏi phòng làm việc.

Hần gấp gờ Phó Nhiễm, xưa nay luôn là chuyện như vậy. La Văn Anh khẽ cắn chặt môi, cảm giác có chút đau đớn xuyên tới cổ họng.

Tiểu Chu đẩy cửa phòng làm việc ra đi vào.

“Eve, đi xuống ăn cơm đi?”

La Văn Anh không hề muốn ăn nữa.

“Cô đi trước, mang cho tôi tô mì vằn thắn là được rồi.”

“Lão đại đâu?”

Tiểu Chu lăm lét nhìn quanh.

“Tôi cho là hai người cùng nhau đi ăn cơm đấy.”

Trong cổ họng La Văn Anh có chút chua xót.

“Hần có việc gấp đi ra ngoài.”

Hần đi rất vội vàng, bởi vì vĩnh viễn có người đang đợi hần, nhưng hần lại chưa bao giờ quay đầu liếc nhìn, xem một chút xem, phía sau có người đứng ở nơi hần rời đi hay không?

Minh Tranh lái xe đi thẳng tới phòng làm việc của Phó Nhiễm, cô còn chưa ăn cơm trưa, lúc Minh Tranh đi vào phòng làm việc cô đang nằm ở trên bàn làm việc ngủ trưa.

Không nghĩ tới là hần sẽ đến, Phó Nhiễm xoa cặp mắt cho tỉnh táo .

“Sao anh lại tới đây?”

“Ăn cơm rồi sao?”

“Không có.”

Phó Nhiễm ngồi dậy,

“Tôi không đói bụng.”

“Đi ra ngoài ăn chút đi, anh cũng chưa ăn đấy!”

Phó Nhiễm ngay cả đi bộ cũng lười biếng, Minh Tranh đi tới, không nói thêm lời nào liền kéo cổ tay của cô.

Hai người cũng không đi xa lắm, tìm một quán ăn nhỏ ở gần FU.

Minh Tranh gọi mấy món ăn, tất cả đều là theo khẩu vị của Phó Nhiễm, cô chống gò má ngó ra ngoài cửa sổ.

“Thường xuyên không ăn sao có thể được? Nếu khó chịu, cứ ở nhà nghỉ ngơi.”

Minh Tranh kêu nhân viên phục vụ lấy ly nước trắng cho Phó Nhiễm.

“Tôi không muốn suốt ngày ở nhà.”

Minh Tranh ngả người ra phía sau, tầm mắt nhìn chăm chú về phía gò má của Phó Nhiễm.

“Có thể nói cho anh biết, tại sao đột nhiên lại quyết định như vậy?”

Phó Nhiễm trầm mặc trong chốc lát, rồi mới lên tiếng.

“Tôi cảm thấy đó sẽ là quyết định tốt nhất đối với tất cả mọi người, huống chi nếu muốn đoạn tuyệt với hân, còn giữ đứa bé của hân làm cái gì?”

Cô cố gắng nói ra thật nhẹ nhàng, nhưng trong lòng vẫn là buồn bực khó chịu.

Minh Tranh không có tiếp tục tra hỏi nữa.

Sau khi món ăn mang lên đủ, hân cẩn thận gấp thức ăn, Phó Nhiễm lấy tay che miệng, Minh Tranh mang hết món ăn có dầu mỡ đổi đến trước mặt mình.

“Tiểu Nhiễm, vậy em định lúc nào thì đi bệnh viện?”

Bàn tay Phó Nhiễm cầm đũa ngừng lại.

“Hai ngày nữa.”

Minh Tranh bưng chén nước lên uống, ánh mắt nhìn chăm chú về phía đỉnh đầu Phó Nhiễm.

“Anh đi cùng em.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu.

“Cái gì?”

“Chuyện như vậy, anh không thể nào để ột mình em đi đối mặt, Tiểu Nhiễm, anh còn giữ nguyên lời nói lúc trước, bất kể đứa nhỏ này là có giữ lại hay không, anh nói là đề nghị kết hôn, hi vọng em có thể có khả năng suy nghĩ tới.”

Lời nói của Minh Tranh hết sức chân thành kiên định, làm nhất thời Phó Nhiễm không biết là nên trả lời như thế nào.

“Ca ca, anh cảm thấy hai chúng ta còn có thể sao?”

Minh Tranh múc một muỗng sò hầm cách thủy thả vào trong chén của Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, anh vẫn luôn thích em, từ ban đầu lúc chia tay đến bây giờ, cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi.”

Đôi mắt Phó Nhiễm tròn tròn, hơn nữa là khó có thể tin nổi.

Minh Tranh cười khổ nói.

“Chẳng lẽ bình thường biểu hiện của anh không đủ rõ ràng sao?”

Phó Nhiễm sững sốt một hồi lâu mới tiếp thu được lời của hân.

“Ca ca, phương thức này của anh thật đúng là đặc biệt.”

“Anh cho là em đã sớm biết rõ.”

Minh Tranh buông đôi đũa trong tay ra.

“Tiểu Nhiễm, chúng ta bắt đầu lần nữa đi.”

Lúc đó giữa cô cùng Minh Tranh, làm sao đã bỏ lỡ một bước quan hệ?

Phó Nhiễm nghe được mấy chữ bắt đầu lần nữa, trong lòng cô vô cùng hoảng sợ, món ăn đưa vào trong miệng cũng thấy không ngon miệng.

Lúc trước Minh Thành Hữu tiếp cận cô, chính là lấy cớ như vậy.

“Ca ca, tôi và anh ở cùng với nhau mà nói, chỉ làm liên lụy anh thôi.”

“Anh không muốn nghe lý do như vậy.”

Minh Tranh lên tiếng ngắt lời Phó Nhiễm.

“Lúc đầu anh đính hôn cùng La Văn Anh cũng chỉ là bắt đắc dĩ, sau đó lại tiếp nhận Hào Khôn, vì muốn ổn định nguồn vốn nên cũng không nghĩ tới chuyện này. Tiểu Nhiễm, chúng ta nên suy nghĩ cho chúng ta một chút đi, Thành Hữu đã làm tổn thương em, giữa hai người đúng là không thể nào.”

Phó Nhiễm cắn cắn chiếc đũa. “Tôi biết rõ.”

Minh Tranh lấy bao thuốc lá ra, nhưng nghĩ tới sức khỏe của Phó Nhiễm, hần tiện tay đem nó thả vào bên cạnh điện thoại di động.

“Em có thể suy nghĩ thật kỹ, nhiều năm như vậy cũng chờ rồi, cũng không quan tâm đến mấy ngày này. Nhưng thời điểm em đi bệnh viện, nhất định phải để cho anh đi cùng với em, anh không muốn một mình em đối mặt với chuyện như vậy.”

Điện thoại trên bàn bắt đầu vang lên, Minh Tranh nhận máy sau đó nói mấy câu.

Phó Nhiễm ngồi ở trong góc mát, đầu tiên cảm thấy không muốn ăn, lúc này trong dạ dày trống rỗng, ăn con sò hầm cách thủy lại thấy ngon miệng.

“Tiểu Nhiễm, công ty anh có việc gấp, em cứ từ từ ăn đi.”

“Mau đi đi.”

“Lúc trở về đi chậm một chút.”

Phó Nhiễm hơi ngẩng đầu lên.

“Tôi biết rõ, chỉ là mấy phút thôi, yên tâm đi.”

Minh Tranh cầm chìa khóa xe lên đi đến quầy, trả hóa đơn xong sau đó nhanh chóng rời đi.

Phó Nhiễm cúi đầu, món ăn khác cô ít động tới, cũng ăn vài miếng cơm, phía trước là bóng đen chiếu tới đây, cô cũng không để ý, cho là nhân viên phục vụ đang dọn dẹp bàn kế bên.

Cho đến lúc tiếng kéo chiếc ghế ra truyền vào trong tai, Phó Nhiễm mới ngẩng đầu.

Ánh mắt mới chạm đến lưng quần của người đàn ông, hần ngồi xuống, Phó Nhiễm chiếc cảm kiên nghị của người đàn ông, cô di chuyển tầm mắt lên trên, thấy cả khuôn mặt của Minh Thành Hữu rõ ràng.

Hần nắm trong tay một món đồ, giấy A4 cuộn thành hình tròn gõ mấy cái vào lòng bàn tay, Phó Nhiễm nuốt sò hầm cách thủy trong miệng xuống cổ, cô cau mày, vẻ mặt lãnh đạm, cũng không nói chuyện với hắn, càng không mở miệng đuổi hắn đi.

Phó Nhiễm múc một thìa sò hầm cách thủy lần nữa, cô lo ăn, hoàn toàn coi Minh Thành Hữu là người vô hình.

Hắn đưa một tay chống cằm dưới lên, nhìn cô ăn.

Trong bụng dần dần có cảm giác no bụng, Phó Nhiễm rút khăn giấy ra lau khóe miệng, Minh Thành Hữu tiện tay đưa chén nước cho cô.

Phó Nhiễm làm như không nhìn thấy, cô đem đồ của mình bỏ vào bên trong túi xách, đứng dậy muốn đi.

“Tôi không phải là cố ý tới tìm cô.”

Cuối cùng Minh Thành Hữu cũng mở miệng.

“Tôi có cái này cho cô xem.”

Ánh mắt Phó Nhiễm cũng không di chuyển, chân trái đã bước ra.

“Muốn biết năm đó hình của Vụ Dữ là công bố ra ngoài như thế nào sao?”

Minh Thành Hữu cũng không ngần đầu lên, vẻ mặt chắc chắn, quả thật là Phó Nhiệm thu hồi bước chân.

“Có ý gì?”

Cô nhú chặt hai đầu lông mày, vịn tay vào mép bàn.

Minh Thành Hữu giờ giờ đồ vật trong tay lên.

“Ngồi đi.”

Phó Nhiệm do dự một chút, nhưng vẫn là lui trở về.

“Năm đó, những tấm hình kia bị đưa lên trên mạng, nói thật, tôi cũng cho là cô làm.”

Minh Thành Hữu hướng nhân viên phục vụ gọi hai cốc nước lọc.

“Nhưng sau này mới biết, do người khác làm.”

Bàn tay Phó Nhiệm giấu ở dưới đáy bàn luôn là không kìm nén được sẽ phủ lên hương bụng, cô nín thở trầm ngâm, chờ Minh Thành Hữu nói tiếp.

“Trong lúc vô tình tôi có tiếp xúc qua máy vi tính của cô, cũng khám phá ra tất cả ghi chép bên trong, sau đó lại phải người điều tra, chứng thật những hình kia là bị người ở chỗ làm việc của cô truyền đi.”

Phó Nhiệm nhú mày, đầy do dự, cô chưa làm qua, duy nhất chỉ có thể nói rõ hơn, là nhân viên của FU động vào.

Cô giương ánh mắt lạnh lẽo lên nhìn Minh Thành Hữu, cô còn chưa có ngu ngốc đến như vậy, cho là hấn sẽ tốt bụng tới cố ý nhắc nhở.

Minh Thành Hữu cùng cô bốn mắt đụng vào nhau, lời nói kế tiếp bị hấn nuốt trở về, thời gian gần như ngừng trôi, cũng không ai mở miệng trước, tựa như cũng đều đang chờ đối phương thỏa hiệp.

Phó Nhiệm lần lượt nhớ lại từng nhân viên của FU, đều là những người làm cùng cô mấy năm, cô rất khó có thể nghĩ đến đến rốt cuộc là người nào.

Minh Thành Hữu thấy ánh mắt cô mơ hồ, hấn bưng chén nước lên uống một ngụm nước.

“Đi thẳng vào vấn đề đi, còn nhớ rõ chuyện lần đó tôi đánh cược cùng Minh Tranh 5% cổ phần của Hào Khôn sao?”

“Ý của anh là, chuyện này có liên quan tới ca ca?”

Phó Nhiệm nhếch miệng cười lạnh, rõ ràng hấn không lấy ra chứng cứ, sao cô có thể tin.

Minh Thành Hữu đem cuộn giấy trong tay đẩy qua.

“Nói cho rõ ràng, cô có thể xem phần tài liệu này.”

Phó Nhiệm đề bàn tay lại, nhưng cũng không vội vã mở ra xem.

“Chuyện đã qua, bây giờ anh lấy ra nói lại là có ý gì?”

Hấn biết rõ ràng cô sẽ không bỏ qua chuyện liên quan tới Vụ Dữ.

“Cô cũng cần phải xem.”

Phó Nhiệm đề lại sau đó kéo tới trước mặt, cô mở tờ giấy ra, từng sự kiện trải qua được ghi lại thành văn bản, phần đuôi còn có chữ ký, là một vũ sư của phòng làm việc, Phó Nhiệm nhớ, ban đầu giày nhảy của cô là bị cô ấy đánh mất.

“Thời điểm chuyện của Vụ Dữ xảy ra, cô cũng có thể biết rõ, tôi đang ngầm đấu tranh gay gắt cùng lão đại, dã tâm của hấn rõ ràng rành rành, sau khi chuyện này vỡ lở ra người được lợi lớn nhất nhất định là hấn.”

Minh Thành Hữu giống như sợ cô xem không đủ rõ ràng, còn ra mặt giải thích.

“Người gửi 200 vạn vào trong tài khoản của cô cũng đúng là hẩn gửi vào, hẩn đem ánh mắt của mọi người nhằm vào cô đầu tiên, Phó Nhiễm, cô bị hẩn đưa ra làm lá chắn, có biết hay không?”

Vị vũ sư kia chắc cũng là bị Minh Thành Hữu tìm ra sau đó không chịu nổi phiền hà, mới có thể đem tất cả nói hết cho hẩn biết.

Bao gồm Minh Tranh làm sao mua chuộc được cô, bất kỳ nơi nào, ra giá bao nhiêu tiền, viết rất rõ ràng.

Phó Nhiễm đóng tập tài liệu trong tay lại, đột nhiên máy điều hòa không khí bên trong phòng giống như không có tác dụng, phía sau lưng cô toát ra mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Còn có đôi giày nhảy kia, cũng bị người ta động tới.”

“Nói cách khác, chuyện này không có quan hệ đến tôi?”

Phó Nhiễm nói tiếp.

Minh Thành Hữu nghĩ đến ý câu nói này của cô.

“Phải.”

“Đã như vậy, anh nói cho tôi biết làm gì?”

Phó Nhiễm đem tài liệu đẩy trở lại.

Nét mặt Minh Thành Hữu lạnh lùng.

“Tôi đã cảnh cáo cô, để cho cô chớ có tiếp xúc với Minh Tranh.”

Cô thật sự không muốn nghe hẩn nói nhảm.

“Cho dù những chuyện này đều là thật, cũng không có một chút liên quan tới anh, anh dựa vào cái gì mà phải trông nom?”

Ngón tay Minh Thành Hữu gõ nhẹ trên mặt bàn thủy tinh, ánh mắt của hẩn tràn đầy tìm kiếm rơi vào trên mặt Phó Nhiễm, khóe miệng hẩn đột nhiên nâng lên thành một hình cung.

“Phó Nhiễm, xem ra thật sự cô đối với hẩn chưa có gì, nếu đối thành là tôi đối cô như vậy, không chừng cô.”

Nụ cười của hẩn như chọc vào trong mắt Phó Nhiễm, thành vẽ giễu cợt cùng thương xót nhất, cô vốn định quên lãng, nhưng không biết tại sao hẩn lại ép sát từng bước từng bước một.

Phó Nhiễm cũng biết, Minh Thành Hữu tiết lộ chuyện này ra ngoài, đơn giản cũng là không muốn để cho Minh Tranh thấy dễ chịu hơn hẩn.

Cô cầm phần tài liệu kia gờ gờ lên trước mắt Minh Thành Hữu.

“Giữa chúng ta, tốt nhất là cả đời không qua lại với nhau, dĩ nhiên, mảnh đất Nghênh An Thị như vậy, ra ra vào vào là có thể gặp mặt, nhưng chuyện của tôi anh không có quyền can thiệp, cứ coi như là ca ca thật sự làm ra những chuyện này, anh có muốn tính sổ cũng xin đừng tới tìm tôi, Minh Thành Hữu, tôi không nợ anh!”

Lần đầu tiên, cô nói với hẩn, giống như người lạ.

Một lần cuối cùng, cô nói với hẩn, cả đời không qua lại với nhau.

Minh Thành Hữu nghĩ tới lời nói này của cô có chút mất hồn.

Nhưng không ngờ Phó Nhiễm lại động tác nhanh hơn hẩn, cô đứng dậy, cầm tập tài liệu trong tay vung thật mạnh tới hướng mặt của Minh Thành Hữu.

“Pằng ——”

Giòn giã , thậm chí còn vang hơn so với tràng pháo tay.

Hắn bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, nổ đom đóm mắt, như cảnh tượng thấy nhiều tuyết trắng ở Thanh Sơn, gương mặt tuần tú của Minh Thành Hữu hơi nghiêng, lần này Phó Nhiễm ra tay thật nặng.

Nửa bên mặt bông rát, còn có dấu vết bị tờ giấy sượt qua.

Phó Nhiễm cầm túi xách lên, thậm chí ngay cả liếc hẳn một cái cũng cảm thấy dư thừa, cô đẩy chiếc ghế ra sau đó sải bước đi ra khỏi quán.

Phó Nhiễm xuống nặng tay, bàn tay Minh Thành Hữu sờ hươu gò má, không chỉ là đau mỗi mặt, cả trái tim giống như bị người đập nát rồi, giấy A 4 rơi tán loạn ở chung quanh, từng tờ một đen trắng đan xen nhau ở trên nền gạch.

Ánh mắt hắn thấy bóng lưng Phó Nhiễm rời đi qua cửa kính bên ngoài, Minh Thành Hữu nặng nề vỗ vỗ mặt của mình, ánh mắt tràn ra vẻ tăm tối.

114. Chương 114

Chương 114: Không cần đứa bé? Đùng hòng!

Ánh mắt hắn thấy bóng lưng Phó Nhiễm rời đi qua cửa kính bên ngoài, Minh Thành Hữu nặng nề vỗ vỗ mặt của mình, ánh mắt tràn ra vẻ tăm tối.

Phó Nhiễm đi không nhanh cũng không chậm, buổi trưa ánh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, trên mặt toát ra một lớp mồ hôi khó chịu, cô đưa mu bàn tay lên để lau, ánh mặt trời đâm vào trong mắt thấy đau nhức.

Bên tai có tiếng còi xe ồn ào truyền tới, xe cô đi lại nườm nượp, làm người ta liếc mắt nhìn thôi cũng thấy bắt đầu nảy sinh chán ghét trong lòng.

Giống như là kéo lê đôi giày trên chân đi về phía trước, mặt đường bị ánh mặt trời thiêu đốt trở nên nóng bỏng rừng rực, sau khi trở lại phòng công tác, các thầy giáo đều đang nghỉ ngơi ở trong phòng vũ đạo, Phó Nhiễm kêu Lâm Lâm ra cửa.

“Lâm Lâm, Tiểu Tôn đi đâu?”

“Oh, ngày hôm qua đã bắt đầu không tới, tớ nhớ rõ là đã nói với cậu, trông cậu mất hồn mất vía cả ngày.”

Phó Nhiễm nhớ mang máng, giống như là đã nghe Lâm Lâm nói tới.

“Chỉ là Tôn Tôn cũng thiệt là, nói trong nhà có việc gấp muốn từ chức, làm sao lại không đến đây.”

“Được rồi.”

Phó Nhiễm mỉm cười.

“Cậu đi về nghỉ ngơi đi, tớ biết rõ rồi.”

Trong đầu cô dần hiện lên bóng dáng của vị vũ sư kia, trong ngày thường cũng không nói nhiều, nhìn cũng rất chân thành, không nghĩ tới là có thể làm ra chuyện đó.

Bước chân Phó Nhiễm trống rỗng và mệt mỏi đi vào phòng làm việc, cô nằm ở mép bàn, chỉ cảm thấy tinh thần hoảng hốt, nghĩ đến chuyện Tiểu Tôn nói ra, cô càng cảm thấy không chỉ là thân thể, ngay cả trái tim cũng đều khó chịu rồi.

Nhận được điện thoại của Tổng Chức, Phó Nhiễm ngủ đã có chút mơ hồ.

Lời nói của Tổng Chức từ đầu kia truyền đến.

“Tiểu Nhiễm, cậu còn coi Mộ Mộ là bạn bè không?”

“Sao vậy?”

Phó Nhiễm xoa xoa khóe mắt, sau đó ngồi thẳng người dậy.

“Bây giờ tớ đang cùng Mộ Mộ đang ở trong một bệnh viện, Tiểu Nhiễm, nếu cậu tha thứ cho Mộ Mộ thì cứ tới đây xem một chút.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Nơi cổ họng Phó Nhiễm như căng ra.

“Cậu cứ đến rồi rồi hãy nói.”

Tổng Chức nói số phòng bệnh của Tần Mộ Mộ cho Phó Nhiễm, cô gần như không suy nghĩ gì cả, cầm chìa khóa xe lên sau đó sải bước ra cửa.

Đi ô-tô tới bệnh viện, theo lời của Tổng Chức tìm số phòng bệnh đi tới.

Đẩy cửa ra thấy bóng lưng Tổng Chức ngồi ở mép giường, cô che khuất nửa người trên của Tần Mộ Mộ, Phó Nhiễm chỉ thấy một chiếc ga giường màu trắng, cô cửa đóng lại đi tới, tới gần nhìn kỹ mới thấy rõ ràng cảnh tượng trước mắt.

Phó Nhiễm quá sợ hãi, cố gắng đè nén tiếng kêu trong miệng, cô đi tới, đặt bàn tay lên đầu vai Tổng Chức.

Tổng Chức quay mặt sang, hốc mắt đỏ bừng, đột nhiên đưa đôi tay ra ôm lấy eo Phó Nhiễm.

“Thật sự là tớ muốn đánh cho tên Cố Lỗi này một trận.”

Có lẽ tiếng nói chuyện đã làm Tần Mộ Mộ tỉnh giấc, cô mở mắt ra khó khăn, bất ngờ khi nhìn thấy Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm.”

Phó Nhiễm ngồi ở mép giường, đưa tay lại không biết nên đặt vào chỗ nào, khắp người và khuôn mặt bị thương, một con mắt có máu ứ đọng gần như không mở ra được, khóe mắt còn có vết máu chưa lau sạch.

“Tại sao hắn đánh cậu?”

Nơi cổ họng Tần Mộ Mộ nghẹn ngào.

“Còn không phải là bởi vì mấy tin đồn tớ cùng Tam Thiếu kia.”

Phó Nhiễm cười lạnh một tiếng, trong mắt khinh bỉ hiển thị rõ,

“Hắn có bản lãnh tự mình mở công ty, tại sao không có bản lãnh đi phát triển sự nghiệp, nếu phải dựa vào cậu thì cũng đừng đem lòng nghi ngờ, bằng tin đồn vô căn cứ này đánh cậu, hai người còn có thể cùng nhau chung sống sao?”

“Đúng là...”

Tổng Chức nói xen vào.

“Mộ Mộ, hai người mới kết hôn chưa được bao lâu hắn liền ra tay đánh cậu?”

Tần Mộ Mộ rũ tầm mắt xuống.

“Chuyện này quyết không thể để cho cha mẹ tớ biết.”

Phó Nhiễm nhìn nét mặt của cô chằm chằm.

“Mộ Mộ, chẳng lẽ cậu còn sợ vỡ lở ra thì cha mẹ cậu sẽ lại phản đối hai người ở cùng nhau sao?”

“Tớ tin tưởng là Cố Lỗi yêu tớ đấy, Tiểu Nhiễm, Xèo Xèo...”

Tần Mộ Mộ đưa tay che mặt.

“Tớ mang thai, tớ rất mong đợi đứa bé này, tớ không thể để cho nó sinh ra mà không có ba.”

Tổng Chức giạt mình.

“Cậu mang thai, vào lúc này?”

Phó Nhiễm như bị sét đánh, ánh mắt không khỏi nhìn chăm chú về phía bụng của mình.

Tổng Chúc như chợt hiểu ra.

“Không trách được vừa nãy nói cái gì cậu cũng không chịu truyền nước.”

“Nếu không có đứa bé, có thể tớ sẽ chọn cách ly hôn, nhưng là bây giờ. . . .”

Phó Nhiễm chợt cảm thấy không có sức lực, ngay cả lời nói của mình cũng cảm thấy trống rỗng.

“Mộ Mộ, nhưng giữa hai người chỉ có thể dùng một đứa bé để duy trì mối quan hệ, cậu không cảm thấy đau lòng sao?”

“Nếu bắt tớ phải bỏ đứa bé, tớ còn cảm thấy đau lòng hơn.”

Tổng Chúc cùng Phó Nhiễm nhìn nhau chẳng nói gì, Tổng Chúc đã làm mẹ, có thể hiểu sâu sắc cảm nhận của Tần Mộ Mộ, mà Phó Nhiễm, cô lại là người không có lập trường để khuyên Tần Mộ Mộ.

Mặc dù ý nghĩ của cô và Tần Mộ Mộ không giống nhau, không muốn sẽ dùng đứa bé để giữ đối phương lại, nhưng một khi đứa nhỏ này ra đời, mọi người ý nghĩ cũng sẽ giống nhau, trong lòng Phó Nhiễm, cũng càng cảm thấy không nên giữ đứa bé lại.

“Trông cậu như vậy có giấu cũng không giấu được.”

Vết thương trên mặt Tần Mộ Mộ đã qua xử lý xong.

“Bác sĩ đề nghị tớ ở bệnh viện mấy ngày, nói tớ có dấu hiệu sảy thai .”

Phó Nhiễm cùng Tổng Chúc ở bệnh viện một lúc sau đó rời đi, ngửi thấy mùi thuốc sát trùng trong hành lang, Phó Nhiễm không nhịn được, vịn vào vách tường nôn khan, Tổng Chúc dừng bước, vội đưa tay vỗ nhẹ sau lưng cô.

Tới một chỗ gần đó mua chai nước cho Phó Nhiễm, uống xong vài hớp sau mới thấy tốt hơn một chút.

Tổng Chúc ngồi vào chỗ bên cạnh Phó Nhiễm, như có điều muốn rồi nói lại thôi.

Cô là người từng trải, cũng có thể đoán được.

Phó Nhiễm lau sạch nước đọng trên khóe miệng, nghiêng mặt sang bên Tổng Chúc, cô nhếch miệng cười khổ.

“Xèo Xèo, tớ mang thai.”

Nét mặt Tổng Chúc khẽ thay đổi.

“Nhưng tớ không có ý định giữ lại.”

Tổng Chúc gật đầu. “Tớ tán thành.”

Phó Nhiễm nhìn đám người qua lại trong hành lang, tầm mắt Tổng Chúc rơi xuống nơi bụng cô.

“Tiểu Nhiễm, nếu như cậu quyết định như vậy, phải làm thật sớm. Nhớ kỹ lời tớ.”

“Tớ biết rồi.”

Hai bàn tay Phó Nhiễm đan chặt vào nhau, ánh mắt u buồn nhìn hướng Tổng Chúc.

“Xèo Xèo, tớ đã nói xong với bảo bối, thừa dịp lúc nó còn chưa rời đi, tớ muốn đối xử với nó thật tốt, hai ngày trước đi công viên nước vui chơi, tớ không dám chơi, chỉ đứng ở bên cạnh nhìn thôi.”

“Tiểu Nhiễm, cậu có lỗi gì đâu?”

“Tớ muốn nói cho nó biết, không phải là tớ không thương nó...”

Giọng Phó Nhiễm tràn đầy buồn bã.

“Tớ đã hẹn được thời gian tiễn nó đi, tớ cũng đã nói với nó, mẹ không cho con được một gia đình hoàn chỉnh.”

Tổng Chúc tiến tới ôm chầm lấy bả vai Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm.”

Lời an ủi nhiều hơn nữa đều không nói ra được, Tống Chức thở dài một tiếng, cũng không có ai mở miệng.

Trên đường trở về, hai người đi qua trung tâm mua sắm, muốn ua chút y phục cho Tần Mộ Mộ tắm rửa cùng với đồ dùng cá nhân, Tống Chức tới khu bán đồ trẻ em chọn lựa đồ cho đứa bé, Phó Nhiễm đi theo phía sau cô.

Vừa lúc Vương Ứng Nhụy cũng đang kéo tay Lý Vận Linh ở đây, Phó Nhiễm thấy ở bên trong quá buồn bực, đi ra khỏi khu bán đồ trẻ em, không nhìn được cơn buồn nôn đánh tới, cô vịn lan can cúi người xuống.

Wang Ứng Nhụy chỉ vào cửa hàng mỹ phẩm trước mặt.

“Mẹ, nhân viên phục vụ nói hôm qua có không ít hàng mới về, chúng ta đi xem một chút đi.”

Lý Vận Linh gật đầu, bước chân đi tới bỗng dừng lại, nhìn bóng lưng có chút quen thuộc.

“Tiểu Nhiễm.” Tống Chức từ bên trong khu bán đồ trẻ em chạy ra đuổi theo.

“Có phải lại muốn nôn hay không?”

Phó Nhiễm đưa tay tiếp nhận khăn giấy Tống Chức đưa tới.

“Có chút khó chịu.”

Hai người đưa lưng về phía Lý Vận Linh cùng Vương Ứng Nhụy, gương mặt Vương Ứng Nhụy trắng bệch, Lý Vận Linh đứng bên cạnh lại càng thêm phân vân, Phó Nhiễm xoay người, ánh mắt bất ngờ đụng phải bóng dáng của hai người, cô cố nén khó chịu nơi cổ họng.

“Đi thôi.”

Tống Chức ở bên cạnh Phó Nhiễm, đi ngang qua trước mặt họ thì Phó Nhiễm đưa tay giữ ngực.

“Lúc này ăn quá no, dạ dày thật khó chịu.”

Mặc dù có câu nói này, nhưng Lý Vận Linh vẫn mang thái độ hoài nghi.

Nhìn bóng dáng của Tống Chức cùng Phó Nhiễm tiến vào nơi bán đồ cho trẻ em, Lý Vận Linh lẩm nhẩm nói. “Nhìn dáng vẻ.”

“Mẹ, chúng ta đi thôi.”

Lý Vận Linh nghĩ có lẽ là mình quá đa nghi, hoặc là quá mong bằng cháu rồi.

“Nhụy Nhụy, con biết là chuyện gì xảy ra sao?”

“Con không biết.” Vương Ứng Nhụy trả lời không chút do dự. “Tám phần là ăn đồ hư thôi.”

Chuyện Phó Nhiễm phải đi bệnh viện, vẫn không có tìm Minh Tranh, bất luận là từ lập trường hay là trách nhiệm đến xem, tất cả không nên mang tới cho hắn.

Phạm Nhân cố ý thu xếp tìm người quen, dù sao đây không phải là chuyện về vang gì, hẹn xong thời gian xong, Phó Nhiễm cùng Phạm Nhân đi đến bệnh viện. Phó Nhiễm ngồi ở bên trong một phòng nghỉ ngơi độc lập, chung quanh đều là màu trắng chói mắt, trước mặt im lìm vắng vẻ, Phạm Nhân ở bên cạnh cô.

“Đừng sợ, đây là bệnh viện tư nhân, kỹ thuật rất tốt, hơn nữa bảo đảm là chuyện sẽ không truyền ra, Tiểu Nhiễm, ngủ một giấc đứng lên lại không sao rồi.”

Phó Nhiễm ngồi ở mép giường, lời nói của Phạm Nhân cô cũng không nghe vào, trong đầu đều là trống rỗng.

Sau khi Phạm Nhân ra khỏi đây một lúc sau đó lại quay lại.

“Đi thôi, trước tiên là phải siêu âm.”

Bước chân Phó Nhiễm cứng ngắc đi theo bà đi ra ngoài, căn phòng siêu âm vắng lặng, trên hành lang cũng không có một bóng người, Phạm Nhân mang Phó Nhiễm đi tới cửa.

“Làm siêu âm cho con là chủ nhiệm ở đây, đừng sợ.”

Không khí trong phòng siêu âm rất âm u, Phó Nhiễm nằm dài trên giường, chủ nhiệm cầm tờ khai lên nhìn, bỗng sắc mặt hơi thay đổi, ánh mắt xoay qua nhìn Phó Nhiễm chằm chằm.

Cô nằm ngửa, tầm mắt cố định trên cái bụng trần của mình, cũng không nhận thấy ánh mắt khác thường của chủ nhiệm.

Cảm giác lạnh lẽo của dung dịch bôi trơn làm Phó Nhiễm căng ngổif lên theo bản năng của thân thể, cô đưa tay bảo vệ bụng, chủ nhiệm thuận miệng nói.

“Đứa bé phát triển rất khá, trái tim đập rất khỏe mạnh, làm sao lại tới bệnh viện?”

Nếu là khám thai bình thường, sẽ không làm trình tự này.

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn về phía chủ nhiệm, máy tính lộ ra từng đường ánh sáng chiếu thẳng vào trên mặt bà, mặt kính lại chiết xạ ra đủ loại màu sắc, ngón tay chủ nhiệm gõ thật nhanh ở trên bàn phím.

“Là muốn bỏ sao?”

Phó Nhiễm hơi nhếch môi không nói gì, chỉ một mỗi gật đầu một cái.

Bà càng làm càng thấy cẩn thận, trước đó cũng đã có công chức nhà nước và tiểu thư con nhà giàu gây họa sau đó người nhà phải đưa đến bệnh viện để phá thai.

“Các tiêu chuẩn của đứa bé cũng rất tốt, thật đáng tiếc.”

Phó Nhiễm nghe vậy, trong lòng không thể nghi ngờ là bị một đòn nặng nề.

Nét mặt chủ nhiệm do dự nhìn về phía cô, đột nhiên dừng lại động tác trong tay.

“Thật ngại, tôi nhận cuộc điện thoại.”

Bà để dụng cụ xuống đi ra khỏi phòng siêu âm, tìm điện thoại di động ở bên trong phòng làm việc sau đó bấm số.

“Alo, Vận Linh.”

Lý Vận Linh đang ngồi bên chiếc ô che nắng trong vườn.

“Chủ nhiệm Vương có chuyện gì à? Chơi mệt chưa còn sớm lắm, tôi nhớ là hôm nay bà đi trực chứ?”

“Tôi còn không có tìm bà tính sổ đấy!”

Chủ nhiệm Vương kéo chiếc ghế ra ngồi vào phía trước cửa sổ.

“Ngày ngày oán trách nàng dâu không sinh cháu nội cho bà, thời gian trước chuyện tình yêu của cậu con trai nhà bà cùng thiên kim Phó gia âm ỉ lớn như vậy, xem bà xem, không phải là trong giá thú thì không phải là cháu nội của bà à nha?”

“Nói cái gì đó.”

Lý Vận Linh đang uống nước trái cây.

“Thành Hữu sớm đã chấm dứt với con nhỏ đó rồi.”

“Bà là thật không rõ hay là giả bộ hồ đồ đây?”

Chủ nhiệm Vương nói ngắn gọn.

“Mới vừa rồi tôi làm siêu âm cho con nhỏ của Phó gia đó, mang thai cũng đã hơn hai tháng, bây giờ nói muốn phá, nhưng tôi nói cho cho bà nha, đến lúc đó cũng đừng oán trách không có cháu nội ôm, đây chính là chính bà không cần đấy.”

“Bà, bà lặp lại lần nữa.”

Lý Vận Linh giật mình đứng dậy.

“Phó Nhiễm mang thai?”

“Bà không biết thật sao? Xem ra tôi gọi điện thoại là đúng rồi, bây giờ nó đang ở bệnh viện tôi, bà nghĩ kỹ đi, đợi lát nữa tôi không nói chính xác được đâu.”

“Đợi chút.”

Lý Vận Linh đi vòng quanh tại chỗ.

“Chủ nhiệm Vương, nhất định bà phải giúp tôi việc này, bà nghĩ cách giữ lấy nó, ngàn vạn đừng để cho cô ta bỏ cháu của tôi, nếu không tôi với bà mau nghĩ cách.”

“Bà tới nhanh là được, tôi sẽ nghĩ cách, nhưng không thể quá lâu.”

Lý Vận Linh ở đầu bên kia đã vội vã cúp điện thoại.

Chủ nhiệm Vương trở lại phòng siêu âm.

“Thật xin lỗi, mới vừa rồi tôi có chút chuyện gấp.”

“Không sao.”,

Chủ nhiệm Vương lại bôi dung dịch bôi trơn cho cô một lần nữa, sau đó ung dung thả bắt đầu.

Lý Vận Linh bước đi tới hướng phòng khách, thậm chí ngay cả giày cũng không kịp thay, Vương Ứng Nhụy từ trên lầu đi xuống, thấy thần sắc bà hoảng hốt, cầm điện thoại lên như muốn ấn một dãy số.

“Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lý Vận Linh ngồi vào trên ghế sa lon, bà cầm di động đưa cho Vương Ứng Nhụy.

“Mau gọi điện thoại cho Thành Hữu, để cho nó đi tới bệnh viện Tân Lai.”

“Sao vậy, chẳng lẽ có ai đã xảy ra chuyện?”

“Phó Nhiễm mang thai, đang muốn bỏ đứa bé!”

Lý Vận Linh nóng ruột, mười ngón tay vẫn còn đang run rẩy.

“Mau, để cho Thành Hữu tới đó ngăn cản!”

Vương Ứng Nhụy như bị sét đánh, thế nào cũng không nghĩ đến chuyện Phó Nhiễm mang thai có thể bị vạch trần như vậy, năm ngón tay cô nắm chặt điện thoại di động, Lý Vận Linh thấy cô không có hành động gì, cau mày thúc giục.

“Thế nào còn không gọi?”

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ muốn tiếp nhận đứa bé kia sao?”

“Sao lại không cần, nếu như dựa vào thời gian để tính, nó nhất định là giọt máu của Thành Hữu.”

Vương Ứng Nhụy vô cùng uất ức.

“Nhưng con nên làm thế nào? Con sẽ sinh đứa bé, ta đáp ứng ngài.”

“Nhụy Nhụy, con đừng hồ đồ.”

Lý Vận Linh nặng nề ngắt lời Vương Ứng Nhụy.

“Chuyện này cũng không phải do con, vấn đề có muốn giữ đứa bé hay không mấy đứa đều không được quyết định.”

“Mẹ?”

Vương Ứng Nhụy không thể tin nổi nhìn chăm chú về phía Lý Vận Linh.

“Thành Hữu đã chấm dứt hoàn toàn với cô ta rồi, tại sao mẹ.”

“Nhưng Thành Hữu cũng đã nói sẽ không sinh con cùng con.”

Lý Vận Linh đưa tay day day hướng huyết Thái Dương, đến giờ phút này trái tim vẫn còn nhảy lên kịch liệt.

Vưu Ứng Nhụy thật sự không cam lòng.

“Mẹ, là nhất thời tức giận anh ấy mới nói thế.”

“Ta không quản được nhiều như vậy.”

Lý Vận Linh từ từ đứng dậy.

“Đưa di động cho ta.”

Vưu Ứng Nhụy không nói gì quỳ xuống trước mặt Lý Vận Linh, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở.

“Mẹ, con van xin mẹ, Minh Tranh là con riêng, cũng là điều mà mẹ vẫn luôn căm hận, mẹ đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút cho con có được không?”

Lý Vận Linh có chút giật mình, cũng rất mau đoạt lấy điện thoại di động từ trong tay Vưu Ứng Nhụy.

“Nhụy Nhụy, con phải làm cho rõ ràng, thời điểm con kết hôn cùng Thành Hữu, ta cũng không bởi vì quan niệm môn đăng hộ đối mà phản đối, đây đã là ranh giới cuối cùng của ta, đứa nhỏ này bất kể là Thành Hữu có muốn hay không, sinh ra ta sẽ nuôi! Ta không thể để cho cốt nhục của Minh gia mất đi một cách vô ích như vậy.”

Vưu Ứng Nhụy nhìn bóng lưng Lý Vận Linh xoay người, Lý Vận Linh cũng không còn phí thời gian ở nơi này, bà nhanh chóng tìm số điện thoại của Minh Thành Hữu sau đó ấn phím.

Phó Nhiễm từ trên giường đứng dậy, đợi khoảng nửa tiếng nữa mới bắt có kết quả.

Chủ nhiệm Vương thấy sau khi cô rời khỏi đây lập tức gọi điện thoại cho Lý Vận Linh.

“Các người mau lên, cuối cùng tôi không thể giữ cô ta lại nữa rồi.”

Chiếc xe thể thao màu đen gầm rú lao trên đường lớn, tốc độ nhanh như tia chớp, sắc môi Minh Thành Hữu tái nhợt, đã không còn thói quen đi nhanh như vậy, khả năng chống đỡ gần như tùy lúc là có thể sụp đổ, hần vượt cả đèn đỏ, có chiếc xe né tránh không kịp trực tiếp vọt tới vành đai.

“Mie nó chứ, vội vàng đi đâu thai à, coi chừng bánh xe bay ra ngoài!”

Hần không có cách nào để hình dung tâm tình mình lúc này, chỉ biết là lo lắng, hai tay nắm chặt tay lái của hần có thể nhìn đến từng đường gân xanh lòi ra, đốt ngón tay sắc bén, gương mặt càng lúc càng như vụn vỡ.

Trái tim đập dữ dội, cảm giác bị một loại hút thở không thông trực tiếp đánh tới, hần sợ mình sẽ tới trễ một bước, khó có thể tưởng tượng đến tình cảnh như vậy, hần nên đi đối mặt như thế nào.

Hần đạp chân ga, nhưng con đường trong thành phố không thể so với đường cao tốc để có thể mặc cho hần tùy ý bay lượn, trong lòng Minh Thành Hữu tràn ngập lo lắng, may mắn là bệnh viện Tân Lai cách công ty không xa, hần tận dụng mọi thứ, ấn còi xe chạy âm ỉ, vội vàng như bay nhanh về phía trước.

Phó Nhiễm ngồi ở bên trong phòng nghỉ ngơi, Phạm Nhân cầm tờ kết quả đi tìm bác sĩ quen biết.

Lúc ra khỏi phòng siêu âm lấy tờ kết quả cô có xem qua, bảo bối của cô rất ương ngạnh, mặc dù ban đầu có uống thuốc ngừa thai, mặc dù ở kỳ an toàn, tuy nhiên xác suất một phần vạn cũng bị nó thay đổi.

Phó Nhiễm đứng dậy đi tới bên cửa sổ, trong ánh mắt, trong lòng, tất cả đều là không muốn.

Trong hành lang truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập, Phó Nhiễm cho là Phạm Nhân cùng hộ sĩ đã tới, cô cầm quần áo bệnh nhân gấp gọn gàng đặt ở trên giường lên chuẩn bị thay.

Phanh ——

Cửa lại bị một cước đá văng ra, lực đàn hồi mạnh mẽ ngược trở lại khiến cho Phó Nhiễm cũng không thấy rõ người đá cửa, đưa tay chống giữ sau đó cửa lại bị đẩy ra lần nữa, Minh Thành Hữu bỗng xuất hiện, hần

đứng yên tại cửa, lồng ngực bởi vì chạy mà phập phồng kịch liệt, mồ hôi trên mặt rơi xuống, hấn đưa hất ra tay, bước chân kiên định hướng về phía trước.

Trong ánh mắt hung ác nham hiểm lại bắt đầu khởi động, tùy thời đều có bộc phát ra.

Phó Nhiễm lùi về phía sau, phần lưng dựa vào vách tường, bước chân Minh Thành Hữu càng lúc càng nhanh, bỗng nhiên hấn đưa tay đoạt lấy quần áo bệnh nhân Phó Nhiễm chặt nắm ở trong tay sau đó ném xuống đất, cô lướt qua bả vai Minh Thành Hữu muốn đi.

Minh Thành Hữu đưa tay tóm lấy Phó Nhiễm sau đó kéo cô đến bên cạnh.

Bốn mắt đụng vào nhau, bi thương xót xa rõ ràng trong ánh mắt của hấn, đôi mắt Minh Thành Hữu ửng hồng, bàn tay siết chặt tay cô càng lúc càng nắm chặt, Phó Nhiễm bị đau toát ra mồ hôi lạnh.

“Buông tôi ra!”

“Em ở đây làm gì?”

“Anh nói tôi làm gì nào?”

Đến nước này rồi, sao Phó Nhiễm lại không đoán được mục đích tới đây của Minh Thành Hữu.

Hấn lôi tay của cô kéo cô ra khỏi phòng nghỉ ngơi, Phó Nhiễm đưa tay trái nắm chặt lấy khung cửa.

“Minh Thành Hữu, anh buông tay tôi ra!”

Quả nhiên là hấn buông cô ra, nhưng cũng không cho Phó Nhiễm cả thời gian phản ứng, Minh Thành Hữu muốn nắm chặt bả vai cô, đột nhiên nghĩ đến Phó Nhiễm còn mang thai, hấn dứt khoát ôm lấy bụng cô nhắc cô lên sau đó bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

Phó Nhiễm giãy giụa liên tiếp, ngón tay cào trên mặt và cổ hấn thấy rõ một đường màu hồng, rỉ máu ra nhìn thấy mà ghê, giọng nói Phó Nhiễm gầm lên.

“Thả tôi xuống!”

Minh Thành Hữu như không nghe thấy lời cô nói, hấn trực tiếp đi tới bãi đậu xe dứt khoát nhét Phó Nhiễm vào ghế lái phụ.

Giữa lúc hấn phát động động cơ, Phó Nhiễm nhào qua, như một chú mèo hoang nhỏ chụp lấy cánh tay hấn, Minh Thành Hữu kêu rên một tiếng, trên cánh tay nhanh chóng nhìn thấy một vết cào màu đỏ.

“Em cầm tinh con mèo là không đúng?”

Minh Thành Hữu ấn cô trở về bên trong chỗ ngồi, sau đó thắt dây an toàn cho cô.

Phó Nhiễm há mồm ra sức cắn vào cổ hấn, cô cố ý tránh bả vai ra, bởi vì cảm giác đau ở cổ sẽ nhiều hơn, Minh Thành Hữu ra sức né tránh, cô lại càng cắn mạnh thêm.

Hấn không có cách nào, suy nghĩ cách đối phó với cô tốt nhất, bàn tay trực tiếp cầm ngực cô.

Cô không buông, hấn cũng không buông.

Phó Nhiễm buông ra, ánh mắt hung tợn nhìn về phía Minh Thành Hữu chăm chú.

Hấn đưa bàn tay đè lại cổ, rất đau đớn, Minh Thành Hữu nghiêng mặt hướng sang bên Phó Nhiễm.

“Vẫn là bản lãnh này.”

Cô đưa tay muốn mở cửa xe, lúc lên xe Minh Thành Hữu đã nhấn nút khóa xe, hấn lôi tay Phó Nhiễm, sau đó nhanh chóng lái xe ra khỏi bệnh viện.

Điện thoại trong túi xách của Phó Nhiễm vang lên từng hồi, Minh Thành Hữu giằng lấy túi xách của cô ném về chỗ ngồi phía sau xe.

Xe chạy thẳng đến Y Vân Thủ Phủ, ở bên trong không có một bóng người, Minh Thành Hữu mạnh mẽ kéo Phó Nhiễm vào bên trong nhà, cô không chịu đi, hấn liền dùng chiêu thức như lúc ở bệnh viện để đối phó cô.

Phó Nhiễm thở hồng hộc giãy giụa ở trong ngực Minh Thành Hữu, phòng ngủ chính quen thuộc, quen thuộc vì vẫn bài trí giống như hai năm trước, cô lùi lại đến trước cửa sổ sát đất, bởi vì kích động, trong bụng truyền đến một đợt khó chịu.

Phó Nhiễm đưa bàn tay phủ hướng bụng.

Sắc mặt Minh Thành Hữu âm u không hết, bởi vì động tác của Phó Nhiễm mà ánh mắt lộ ra lo lắng.

“Sao vậy?”

“Không cần anh lo!”

Giọng điệu cô cứng rắn, ánh mắt trừng trừng hướng Minh Thành Hữu.

Hắn đứng cách chỗ cô không xa, bên cạnh là chiếc giường lớn KINGSIZE đã từng ghi dấu vết hoan ái chân thật của bọn họ, Phó Nhiễm cố gắng nói thật bình tĩnh.

“Anh đưa tôi tới nơi này làm gì?”

“Đứa bé...”

Tầm mắt Minh Thành Hữu rũ xuống.

“Chừng nào thì em phát hiện ra?”

Một hồi lâu sau Phó Nhiễm không lên tiếng, ngay sau đó Minh Thành Hữu tra hỏi.

“Có phải em muốn cứ thế im lặng bỏ nó đi hay không?”

“Tôi thấy không cần thiết phải nói với người khác.”

Phó Nhiễm nhấn mạnh. “Đứa bé là của mình tôi.”

“Nó cũng là của tôi.”

Minh Thành Hữu bước tới gần lên phía trước.

“Anh muốn như thế nào?”

“Tôi muốn em sinh nó ra.”

Phó Nhiễm giống như nghe được một chuyện thật nực cười.

“Tại sao tôi phải sinh con cho anh, vợ anh chỉ là để trang trí thôi sao?”

Minh Thành Hữu quay sang nhìn nét mặt Phó Nhiễm, hần trăm mặc một lúc, vẻ mặt thờ ơ nói.

“Cô ấy là cô ấy, em là em, hiện tại tôi muốn đứa bé của em.”

Phó Nhiễm không suy nghĩ nhiều, hất tay tát một cái vào mặt Minh Thành Hữu.

Dùng hết toàn sức lực, năm dấu tay hiện ra rõ ràng.

“Anh nằm mơ, Minh Thành Hữu, tôi nói cho anh biết, cho dù bây giờ anh chết ở trước mặt tôi tôi cũng sẽ không sinh hạ đứa bé cho anh, tôi sẽ phá bỏ nó, sau đó đem tờ kết quả đốt cho anh!”

Phó Nhiễm chưa bao giờ ác độc nguyên rửa một người như vậy, nhưng cô cũng không nghĩ là Minh Thành Hữu sẽ vô liêm sỉ như vậy.

Hắn làm như bị cô đánh thành thói quen, lại cũng không cảm thấy có đau nhiều. Chỉ là lòng đang rơi lệ, vỡ thành từng mảnh cũng không ai có thể nhìn ra.

Đột nhiên Minh Thành Hữu níu lại cánh tay Phó Nhiễm kéo cô đi tới hướng ban công, bước chân cô không ngừng lao đảo, nghiêng ngả đi theo phía sau hắn, Minh Thành Hữu ôm lấy Phó Nhiễm đẩy cô đến bên cạnh, hai tay chống ở hai bên Phó Nhiễm, hắn vây lồng ngực của mình vào giữa lan can.

Phó Nhiễm không ngừng giãy giụa, hắn ôm chặt làm cô không thể nhúc nhích.

Minh Thành Hữu lại đưa tay cầm tay trái tay phải Phó Nhiễm, đem chúng đặt sang hai bên, Phó Nhiễm lại bài xích giãy giụa.

“Buông tôi ra, cút!”

Minh Thành Hữu mặc cho cô phát tiết, nắm chặt bàn tay cô không xê dịch lấy một cm, đâu chỉ là đau.

Động tác của Phó Nhiễm yếu dần dần, cuối cùng, bị vây ở trong bức tường người chỉ còn hơi sức thở dốc.

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn chăm chú về phía nơi xa, không hề có mục tiêu, lồng ngực phập phồng dán chặt sau lưng Phó Nhiễm, mặc cho cô làm cách nào cũng đều không buông ra, đột nhiên hấn nắm chặt tay Phó Nhiễm, thân thể đè lên phía trước.

Phó Nhiễm nghiêng nửa người trên ra bên ngoài có thể nhìn đến con đường nhỏ phủ kín đá cuội dưới lầu.

Giọng nói của Minh Thành Hữu trầm xuống, lộ ra một loại hoang vu cùng buồn bã phát ra từ trên đỉnh đầu cô.

“Phó Nhiễm, chúng ta một nhà ba người nhảy xuống từ nơi này, chúng ta cùng chết!”

115. Chương 115

Chương 115: Bị nhốt – Trả lại cho hấn một đòn nặng nề

Giọng nói của Minh Thành Hữu trầm xuống, lộ ra một loại hoang vu cùng buồn bã phát ra từ trên đỉnh đầu cô.

“Phó Nhiễm, chúng ta một nhà ba người nhảy xuống từ nơi này, chúng ta cùng chết!”

Phó Nhiễm thấy cảnh tượng dưới lầu, Minh Thành Hữu lại đè ở sau lưng cô, chỉ cần hơi dùng sức một tí, bọn họ thật sự có thể sẽ rơi xuống. Phó Nhiễm nắm chặt tay lại, Minh Thành Hữu thật sự có thể làm được, phần eo của Phó Nhiễm bị đè ép mạnh. Tư thế của hai người dán sát vào nhau rất chặt chẽ, trời lại nóng bức, mồ hôi đã thấm ướt đầm quần áo rất nhanh.

“Nếu muốn thì anh đi chết đi.”

Giọng của Phó Nhiễm hết sức bình thản, cố gắng nói ra mấy chữ này.

“Không có việc gì có thể thả tôi ra.”

Cô nói với giọng run rẩy, cái tư thế khom lưng này làm phần bụng bị áp bức rất khó chịu. Minh Thành Hữu dừng lại động tác đè ép cô, ánh mắt thê lương hướng về phía Phó Nhiễm ở trong ngực, buông tay ra.

Phó Nhiễm thấy sau lưng có khoảng cách, cô xoay người đẩy Minh Thành Hữu một cái, sau đó bước mấy bước cách xa Minh Thành Hữu. Minh Thành Hữu dứt khoát hướng về lan can, lấy thuốc lá từ trong túi quần ra hút.

Phó Nhiễm nhìn hấn chằm chằm, cũng không lên tiếng ngăn cản. Trên mặt Minh Thành Hữu in rõ dấu tay cùng một vết rách rõ ràng. Với bộ dạng này mà đi ra ngoài tuyệt đối sẽ là một tin tức thời sự nóng hổi.

Ở Ngênh An thị này người nào có khả năng làm cho Tam Thiếu biến thành bộ dạng này được?

Hấn là một người đẹp trai hào hoa, ánh mắt như mây mù nhìn chằm chằm vào bụng của Phó Nhiễm. Từ lúc nhận được điện thoại của Lý Vận Linh đến giờ, tâm tình của hấn vẫn chưa thể bình tĩnh được, có thể đây là điều rất bất ngờ, đây là con của hấn?

Trong miệng còn lưu lại mùi thuốc lá đắng chát nơi đầu lưỡi, ánh mắt Minh Thành Hữu tham lam nhìn chăm chú vào bụng Phó Nhiễm hỏi.

“Mấy tháng rồi, tại sao còn chưa thấy bụng?”

Phó Nhiễm nghe thấy lời nói này thật hoang đường, thái độ của cô lạnh lùng, kiên quyết.

“Nhắc lại với anh một lần nữa, tôi sẽ không giữ lại đứa bé này”.

Minh Thành Hữu hung hăng rít một hơi thật dài, nói.

“Nhưng đây là con của chúng ta.”

Phó Nhiễm cười lạnh: “Anh dám khẳng định?”

Minh Thành Hữu dùng một thái độ vô cùng kiên định: “Đây là sự thật không thể nghi ngờ.”

Phó Nhiễm nghe vậy, sắc mặt bình tĩnh nói: “Cũng bởi vì đây là con của anh, tôi mới không muốn giữ lại”.

Minh Thành Hữu mím chặt môi thành một đường thẳng, cánh tay cầm thuốc buông thông xuống, từng vòng khói tỏa ra bay một cách vô định, lúc có lúc không.

“Phó Nhiễm, như thế nào em mới có thể giữ lại đứa trẻ?”

“Không có khả năng này.” Phó Nhiễm lạnh giọng.

“Hơn nữa, chẳng phải Vưu Ứng Nhụy đã mang thai con của anh sao? Nếu đã như vậy, thêm hay bớt một người đối với anh cũng chẳng có gì quan trọng.”

Minh Thành Hữu nghe vậy, mày kiếm nhíu chặt: “Cô ấy không mang thai.”

Phó Nhiễm bán tín bán nghi, nhưng nếu Vưu Ứng Nhụy muốn cho cô sự khó chịu này, cũng không bằng việc mà cô muốn che giấu.

“Vậy sao, tôi mang thai đúng là cô ta đã nói với anh chứ? Nhưng hiển nhiên là các người không có bàn với nhau, Vưu Ứng Nhụy nói với tôi là cô ta cũng mang thai thì anh sẽ không cần có đứa bé của tôi, bây giờ anh lại khẳng khái muốn đứa bé này, thật là buồn cười!”

Phó Nhiễm nói dối một cách tự nhiên, cô hiển nhiên biết rõ dù có đánh chết Vưu Ứng Nhụy cũng sẽ không đem chuyện cô mang thai nói cho Minh Thành Hữu biết được.

Sắc mặt Minh Thành Hữu không giấu được sự âm u, ánh mắt nhìn Phó Nhiễm chăm chú.

“Cho nên, em mới có ý nghĩ muốn hủy hoại đứa bé này phải không?”

“Quyết định của tôi không liên quan tới các người”.

Phó Nhiễm xoay người bước đi.

“Phó Nhiễm, em đừng ép tôi.”

Minh Thành Hữu nói sau lưng cô, Phó Nhiễm giả vờ như không nghe thấy mà bước đi. Phó Nhiễm đã đi vào phòng ngủ, Minh Thành Hữu đuổi theo kéo tay cô lại: “Tôi nói một câu cuối cùng, nhất định phải giữ lại đứa bé!”

Phó Nhiễm đưa tay đẩy Minh Thành Hữu ra, lại bị Minh Thành Hữu ở sau kéo bả vai cô kéo đến bên giường, hấn dùng sức đem Phó Nhiễm ấn vào giữa giường, giữ chặt hai tay của cô: “Phó Nhiễm, còn nhớ rõ phiền toái lần trước cha em gặp phải không?”

Phó Nhiễm dùng hai tay đẩy Minh Thành Hữu đang ở trước ngực cô: “Cũng không thoát được quan hệ với anh sao? Minh Thành Hữu, đến tột cùng là anh đã làm biết bao nhiêu chuyện trái lương tâm sau lưng tôi? Hèn hạ!”

Minh Thành Hữu nhếch môi, hấn vốn muốn nói, sẽ không để cho phiền toái đó tìm đến cửa nữa, không nghĩ tới là Phó Nhiễm không nghĩ ngợi gì mà đã đem các sự kiện kia liên hệ với hấn.

Thật sự đúng là hấn đã làm điều có lỗi với cô, hơn nữa chính bản thân hấn cũng có nhiều “vết tích”, khó trách Phó Nhiễm hiểu lầm.

Minh Thành Hữu cũng không lên tiếng phản bác: “Vì thế tôi khuyên em.”

Phó Nhiễm quật cường hất cằm lên: “Anh đã quen với việc từng bước từng bước đưa người ta vào chỗ tuyệt vọng rồi à? Minh Thành Hữu, anh cho rằng ở trong mắt cha của tôi, con đường làm quan của ông ấy và thanh danh của Phó gia, cái nào quan trọng hơn?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu tối sầm lại: “Vậy thì thử nhìn một chút, tôi không tin ông ấy ngồi trên chỗ cao như vậy khi té xuống còn có thể chịu được. Mà cha mẹ em cũng đã lớn tuổi rồi, già rồi mà còn phải mang trên người tiếng xấu. Phó Nhiễm, bọn họ nhận lại đứa con gái thất lạc hai mươi năm về, có đáng giá không?”

Đây là nỗi đau nhất của cô, miệng vết thương của cô, đương nhiên hẳn biết rất rõ ràng.

Khóe miệng Phó Nhiễm run rẩy, tâm tư tràn đầy mà không có chỗ bộc phát, cô để hai tay trước ngực đã nắm chặt lại.

Hiển nhiên Minh Thành Hữu đã chú ý tới điểm này, Minh Thành chau mày, thừa dịp Phó Nhiễm đang đau khổ, thừa thắng xông lên: “Đứa bé này, tôi có thể sắp xếp cho em một nơi bí ẩn để sinh nó, ai cũng sẽ không biết chuyện này, cũng có thể để cho tôi nuôi dưỡng đứa bé, Phó Nhiễm, lúc ấy em có thể bắt đầu lại một cuộc sống mới theo ý em. Chỉ cần, em. . . .giữ lại đứa trẻ này cho tôi mà thôi.”

Minh Thành Hữu suy nghĩ một cách xuất thần, trong mắt cô là hình ảnh phức tạp không rõ ràng của hắn. Phó Nhiễm cũng không thèm chú ý tới, lửa giận lấp đầy trong ngực, cô chưa bao giờ thấy Minh Thành Hữu bỉ ổi tới mức này.

Cô giống như là đánh người thành nghiện.

Phó Nhiễm cũng không nhịn được nữa, nếu không sẽ phát điên mất.

Người ta nói không nên đánh trên mặt người khác, nhưng cô lại đưa tay ra tát hắn một cái.

Đúng như dự liệu của Minh Thành Hữu, đưa tay lên, tay chạm tay phát ra một âm thanh vang dội khắp phòng ngủ, hắn cũng không né tránh, mạnh mẽ chịu đựng, còn đưa tay cầm tay cô đánh vào má trái, má phải.

Trên mặt lần lượt in đậm các dấu tay. Trong cổ trào lên vị ngọt tanh, một dòng máu tươi chảy ra nơi khóe miệng. Hắn cúi đầu nhìn Phó Nhiễm chằm chằm: “Đánh thế đủ chưa?”

Gần từng chữ, Minh Thành Hữu chậm rãi nói ra.

Cô nhìn thấy da mặt rướm máu của Minh Thành Hữu, còn lòng bàn tay cô thì đau rát.

“Phó Nhiễm, tôi chỉ cần em giữ lại đứa bé mà thôi, cũng không được sao?”

“Tại sao tôi phải giữ lại chứ? Minh Thành Hữu, về sau tôi còn muốn sống cuộc sống của riêng tôi.”

Phó Nhiễm nghĩ tới lời nói của Phạm Nhân, thân phận của đứa bé sẽ rất phức tạp, tất cả sẽ nhằm vào đứa bé, Phó Nhiễm nghĩ gì cũng không ai biết, nhưng lập trường của cô lại không kiên định: “Thêm một người đối với anh cũng chẳng có gì quan trọng, nhưng tôi lại không giống anh, tôi không muốn hủy hoại bản thân mình trong tay anh.”

Minh Thành Hữu mở miệng muốn nói gì đó, bất chợt điện thoại trong túi vang lên. Hắn lùi lại, trong lòng lo lắng Phó Nhiễm sẽ rời đi, Minh Thành Hữu cầm điện thoại bước nhanh tới cửa, tựa lưng vào cánh cửa.

Phó Nhiễm chống nửa người lên, ánh mặt trời chiếu sau lưng cô, ánh mắt cô lạnh lùng chăm chú nhìn Minh Thành Hữu.

“Mẹ.”

Lý Vận Linh bị kích động, lời nói không rõ đầu đuôi: “Thế nào rồi, còn kịp không? Có giữ được hay không?”

Một loạt câu hỏi được đưa ra, Lý Vận Linh gấp đến độ trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Vưu Ứng Nhụy ở bên cạnh cũng lo lắng nắm chặt bàn tay.

“Ừ.”

Sắc mặt Lý Vận Linh buông lỏng, bà ngồi trở lại ghế sa lon, ngón tay vân vê miệng.

“Tôi giờ tìm ta còn chưa bình tĩnh được đây, thật là làm ta sợ muốn chết. Thành Hữu, bây giờ con ở đâu?”

Minh Thành Hữu ngược mắt lên nhìn Phó Nhiễm.

“Con và cô ấy ở cùng một chỗ.”

“Thành Hữu, ý con là như thế nào?”

Phó Nhiễm đứng bên cạnh, trong chuyện này, cô bị coi là người ngoài, ngay cả quyền lợi được nói cũng không có.

“Con muốn giữ lại đứa bé này.”

Minh Thành Hữu nói không chút do dự. Phó Nhiễm hung hăng trừng mắt nhìn hắn, trong ánh mắt biểu hiện một sự tức giận.

“Tổ.”

Lý Vận Linh nghe vậy, tảng đá trong lòng như được gỡ bỏ, cứ nghĩ là Minh Thành Hữu sẽ phản đối.

“Giữ lại là tốt nhất, mẹ cũng hi vọng nhanh được chóng bông cháu, về phía Phó gia thì sao?”

“Yên tâm đi, con sẽ xử lý ổn thỏa.”

Giọng nói của Minh Thành Hữu có chút mệt mỏi. Lý Vận Linh gật đầu, đầu bên kia đã nhanh chóng ngắt máy.

Vưu Ứng Nhụy khẽ mở miệng nói.

“Mẹ, Thành Hữu và Phó Nhiễm ở chung một chỗ?”

“Ừ.”

Lý Vận Linh lên tiếng, tư tưởng không tập trung, bà đứng dậy vòng qua ghế sa lon đi tới trước bàn thờ, rút ra hai cây nhang rồi đốt, cắm vào lư hương.

“Vân Phong, nhà chúng ta có người nổi dõi rồi.”

Hiện giờ chuyện Phó Nhiễm mang thai quả thực là đã bị lộ rồi, thậm chí khi Vưu Ứng Nhụy đi tìm Phó Nhiễm cũng đoán được là Minh Thành Hữu cũng sẽ biết.

Cô ngẩng đầu nhìn bóng lưng Lý Vận Linh, Lý Vận Linh luôn mềm nói chán ghét con riêng, nhưng khi sự việc xảy ra đối với con trai mình, lại hận không thể đem đứa bé của Phó Nhiễm nâng niu trong tay như bảo vật vô giá?

Cô bắt đầu lo lắng, không chừng về sau Minh Thành Hữu sẽ tìm cô tính sổ.

Bây giờ ở Minh gia, người duy nhất cô có thể dựa vào chỉ có Lý Vận Linh.

Lý Vận Linh thấp nhang xong, đi về phía sa lon ngồi xuống, ánh mắt chăm chú nhìn Vưu Ứng Nhụy ngồi im lặng trên sa lon.

Trái tim bà mềm nhũn, bà hiểu rõ trong lòng Vưu Ứng Nhụy sẽ có suy nghĩ giống mình, muốn cô chấp nhận một đứa con riêng mà không có một lời trách móc, quả thật là làm khó cô.

“Nhụy Nhụy.”

Lý Vận Linh ngồi bên cạnh cô.

“Ta hiểu uất ức của con, nhưng con phải biết, gia đình ta nhất định phải giữ được đứa bé này.”

Vưu Ứng Nhụy cười lạnh trong lòng, nhưng không biểu hiện ra ngoài, dù cô có khóc nháo gì đi chăng nữa, cũng không còn quan trọng nữa rồi.

“Mẹ, con đã hiểu rõ.”

Lý Vận Linh thấy cô đồng ý, thở phào nhẹ nhõm. Mỗi mấp máy muốn nói lại thôi, một hồi lâu sau Vưu Ứng Nhụy ngập ngừng nói: “Mẹ, trước kia ở bên ngoài con gặp Phó Nhiễm, nhưng con không biết cô ấy

mang thai, con làm điều có lỗi với cô ấy, đoán chừng cô ấy sẽ tố cáo con với Thành Hữu, mẹ cũng biết tính khí của Thành Hữu.”

Lý Vận Linh không quan tâm lắm: “Điều này cũng không có gì quan trọng.”

Bà ngẫm nghĩ chốc lát, đột nhiên cao giọng hỏi: “Con nói gì, con nói với Phó Nhiễm là con mang thai? Chuyện khi nào?”

“Cách đây không lâu.”

Ánh mắt bà nhìn chăm chú vào bụng Vưu Ứng Nhụy, hồ hững nói: “Con của mình tốt hơn là con riêng.”

“Mẹ, nói vậy là có ý gì?”

Lý Vận Linh rũ tầm mắt xuống, không trả lời.

Minh Thành Hữu lấy điện thoại trong túi áo treo ở cửa xuống, Phó Nhiễm xem đồng hồ, nghĩ giờ này nhất định là mọi người đang lo lắng, nói.

“Tôi muốn đi về!”

“Em không đáp ứng tôi trước, tôi sẽ không cho em đi.”

“Minh Thành Hữu, anh muốn bắt cóc tôi?”

Phó Nhiễm không kiềm được tức giận.

“Đúng, tôi muốn bắt cóc em.”

Minh Thành Hữu lạnh nhạt nói. Phó Nhiễm yên lặng một lát sau, giọng nói cứng ngắc: “Được, tôi đáp ứng anh.”

“Tôi không tin em.”

Minh Thành Hữu di chuyển đến gần Phó Nhiễm.

“Tôi và em cùng nhau kí một bản thỏa thuận.”

“Cái gì?”

“Đứa bé sau khi sinh ra sẽ do tôi nuôi dưỡng, tôi sẽ không can thiệp vào cuộc sống của em. Nếu em nuốt lời, tôi sẽ đem bản thỏa thuận của tôi và em công bố ọi người xem”.

Minh Thành Hữu trong mắt Phó Nhiễm, vẫn không phải là một Tam Thiếu mà cô từng biết?

Trong quá khứ, hẳn mặc dù cố tình làm vậy, nhưng tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì quá đáng như vậy với cô.

Trong lòng tràn ngập bi thương, tình cảm hiện tại đã hết, ngay cả muốn đóng kịch cũng không làm được.

“Anh đừng mơ tưởng!” Cô cắn răng nghiêng lợi nói.

Minh Thành Hữu ngồi ở mép giường, ánh mắt nhìn thẳng vào bụng Phó Nhiễm, Phó Nhiễm đang nhìn xuống nên không thấy được ánh mắt lúc này của hắn...

“Minh Thành Hữu, cho dù anh bên tôi hằng ngày cũng vô dụng thôi. Cũng không tránh được khi đi bộ tôi té ngã, không cẩn thận đụng cạnh bàn, không tránh được lúc tôi xuống cầu thang trượt chân té ngã, không tránh tôi ăn đồ ăn rồi bị ngộ độc, không tránh được tôi...”

Phó Nhiễm nhìn chăm chăm đỉnh đầu Minh Thành Hữu, khóe miệng khẽ nhếch lên, nở nụ cười tàn nhẫn.

“Tóm lại, tôi có không dưới một trăm cách không giữ được đứa bé này của anh.”

Trong lòng Phó Nhiễm cũng khó chịu không kém Minh Thành Hữu, trái tim đau đớn, rỉ máu.

Lời cô nói ra không hề mang lại cho cô một sự thoải mái nào hết.

Minh Thành Hữu ngược mặt lên, sắc mặt âm u. Ánh mắt u tối dần chuyển sang màu đỏ thẫm. Minh Thành Hữu từ từ đứng lên, theo bản năng, Phó Nhiễm đưa tay ra bảo vệ bụng mình.

Cô đã được lĩnh giáo các thủ đoạn của người đàn ông này, bộ dáng này thật sự làm cho cô sợ hãi.

Minh Thành Hữu đưa tay nắm chặt lấy hai vai Phó Nhiễm: “Tôi cho em biết, tôi cũng có hơn một trăm cách khiến cho toàn bộ Phó gia của em chết một cách thảm hại, không phải em quan tâm nhất là danh dự sao? Tốt, em làm mất con của tôi, tôi sẽ hủy diệt Phó gia của em.”

Sắc mặt của Phó Nhiễm trắng bệch, thấy Minh Thành Hữu nói, môi cô mấp máy nhưng không nói được gì. Hắn buông cô ra, lui về sau mấy bước.

Minh Thành Hữu gọi điện thoại cho Tiêu quân gia, sau đó Phó Nhiễm nghe thấy tiếng gõ cửa. Cửa mở ra, Tiêu quân gia đi vào.

Lúc này, cô và hắn đang đấu đá lẫn nhau này giờ tự nhiên im bặt, không nói câu gì.

“Tam Thiếu.”

Minh Thành Hữu đưa tay chỉ Phó Nhiễm: “Giám sát cô ấy, nếu để cô ấy rời đi hoặc gặp chuyện gì không may, bà muốn sống cũng không dễ dàng gì đâu.”

Tiêu quân gia ngẩn ra, sau đó “Vâng” một tiếng.

Minh Thành Hữu bước đi, tới cửa bỗng nhiên dừng lại nói: “Không cho cô ấy gọi điện thoại.”

“Vâng”

Tiêu quân gia đã được Lý Vận Linh cho biết là Phó Nhiễm đã mang thai, hiện tại cô đang ở đây, ánh mắt Tiêu quân gia nhìn hướng về phía cô đứng không chớp mắt.

Rốt cuộc đây là giam lỏng cô ư?

Dưới lầu truyền đến tiếng ô tô rời đi của Minh Thành Hữu, Phó Nhiễm chưa kịp đứng lên, Tiêu quân gia đã khẩn trương đưa tay ra: “Phó tiểu thư, cô đừng làm khó dễ tôi.”

Minh Thành Hữu lái xe trở về biệt thự Minh gia, Lý Vận Linh đang ngồi ở trong phòng khách.

Thấy Minh Thành Hữu đi vào, bà vội vàng đứng dậy, kêu: “Thành Hữu.”

Vưu Ứng Nhụy nhìn thấy dấu tay đỏ rực trên mặt Minh Thành Hữu, nhưng không dám nói tiếng nào.

“Mặt của con sao vậy?”

Lý Vận Linh đau lòng hỏi Minh Thành Hữu, cắn răng nói: “Có phải là Phó Nhiễm làm không?”

Minh Thành Hữu đưa tay lên sờ mặt, cảm giác được vết sưng trên mặt hắn.

“Mau mau...” Lý Vận Linh kêu người làm. “Lấy nước đá chườm, cô ta thật sự có thể ra tay được, ta cũng chưa bao giờ dám động vào mặt của con từ nhỏ cho tới lớn.”

Minh Thành Hữu bị Lý Vận Linh kéo đến ngồi trên ghế sa lon, tay chân luống cuống: “Từ nhỏ con được mọi người khen là có dung mạo tốt, dù con có ra ngoài gây tai họa mẹ cũng không dám tát vào mặt con. Nhìn đi, thật là giống như người không có văn hóa, tại sao cô ta có thể tùy tiện đánh người như vậy?”

Bảo mẫu đem nước đá ra đưa cho Lý Vận Linh, Minh Thành Hữu lại đưa tay ra cản: “Mẹ, con không sao.”

Minh Thành Hữu ngược mặt nhìn về Vưu Ứng Nhụy ngồi phía đối diện, ánh mắt tỏa ra lạnh lẽo, khiến cô không kim được mà run rẩy: “Thành Hữu, vẫn là thoa một chút đi.”

Minh Thành Hữu đảo mắt, nhìn Lý Vận Linh nhưng không biểu hiện ra một cảm xúc nào.

“Thành Hữu, hiện tại Phó Nhiễm ở đâu? Về nhà chưa, có thể lại lên đi bệnh viện nữa hay không?”

Lý Vận Linh hỏi dồn dập, hận không thể cho thời gian qua mau, để bà sớm được bông cháu.

“Con không cho cô ấy về nhà.”

“Đúng vậy, nhất định Phó gia sẽ không để cho cô ta lưu lại đứa nhỏ này”. Trong lòng Lý Vận Linh thấp thỏm. “Con đã nói với cô ta chưa, cô ta nói gì?”

Minh Thành Hữu cũng không trả lời ngay: “Mẹ, con về nhà cầm một vài thứ đi đã.”

Lý Vận Linh cầm lấy tay con trai: “Thành Hữu, con đừng để cô ta có trách nhiệm gì, đứa bé sinh ra chúng ta sẽ nuôi.”

Bà nói xong, liếc nhìn người đối diện. “Nhụy Nhụy cũng đồng ý.”

Cô không đồng ý được sao?

Trong ngực như có một tảng đá chèn ép mạnh mẽ.

Tâm tình của Minh Thành Hữu khá nặng nề, trong ánh mắt hiện lên sự phức tạp cùng lạnh nhạt.

Lý Vận Linh cảm thấy đau lòng, cầm cục đá thoa lên mặt con.

“Hiện tại, dù cô ta có muốn hay không, nhưng không thể để cho cô ta làm loạn, đừng nghĩ có đứa bé thì tất cả sẽ nghe theo lời cô ta.”

Vưu Ứng Nhụy đứng ở bên cạnh im lặng không nói gì, Minh Thành Hữu cầm lấy cục đá, bỏ xuống.

“Đêm nay con chắc sẽ không về nhà.”

Lý Vận Linh trừng mắt: “Như vậy sao được, có đứa bé là một chuyện, cuộc sống bình thường của các con không thể bị đảo lộn được.”

Minh Thành Hữu đứng lên, nói: “Chuyện Phó Nhiễm mang thai không thể để cho người ngoài biết được. Mẹ, hậu quả thế nào mẹ là người rõ nhất.”

Hắn có thể cau mặt với Vưu Ứng Nhụy, nhưng dù gì Lý Vận Linh cũng là bà nội, con cái làm ra chuyện như thế này thì nói như thế nào đi chăng nữa cũng là đuối lý.

“Nhụy Nhụy, Phó Nhiễm sẽ không xuất hiện trước mặt con đâu, cho nên không thể để cho người ngoài biết được. Con yên tâm, cùng lắm là mấy tháng sau, khi đứa bé được sinh ra thì chuyện này cũng sẽ trở thành quá khứ.”

Vưu Ứng Nhụy chăm chú nhìn bóng dáng Minh Thành Hữu nhanh chóng đi lên lầu. “Mẹ, con biết rồi”

Lúc này Tiêu quản gia đang đề phòng Phó Nhiễm giống như đề phòng ăn cướp, luôn chăm chăm nhìn vào cô. Dù cô đi đâu làm gì, căn bản bà không để cho cô bước ra khỏi căn phòng này.

Trong lòng Phó Nhiễm nóng như lửa đốt: “Tiêu quản gia, tôi muốn gọi điện thoại về nhà, báo một tiếng bình an.”

“Phó tiểu thư, cô đừng làm khó tôi.”

Hừ, lại là những lời này.

Tiêu quản gia đứng ở cuối giường, nếu không phải bởi vì Phó Nhiễm rời đi vào lúc Minh Thành Hữu thất thế, ấn tượng của cô trong mắt Tiêu quản gia vẫn rất tốt, mặc dù cô là một thiên kim tiểu thư, nhưng không có dáng vẻ kiêu căng, sống chung với cô cũng rất dễ dàng và thoải mái.

Khi Minh Thành Hữu quay lại, trong tay cầm rất nhiều túi lớn túi nhỏ, Tiêu quản gia nhanh chóng đưa tay đỡ từng thứ.

“Tiêu quản gia, bà đi nấu cơm đi.”

“Vâng.” Trước khi ra ngoài, Tiêu quản gia vẫn không quên đóng cửa phòng lại.

Minh Thành Hữu tìm kiếm trong cái đồng tử lớn nhỏ ở trên bàn, lấy ra một bộ quần áo đưa cho cô: “Đây là áo chống bức xạ, em mau chóng thay bộ đồ này đi.”

Ánh mắt cô lạnh lẽo, nhìn theo các hành động của Minh Thành Hữu, khi bốn mắt chạm vào nhau, Minh Thành Hữu có thể nhận thấy sự giễu cợt trong đôi mắt của cô.

Cô nhắm mắt lại, mặc kệ hấn tự biên tự diễn. Minh Thành Hữu ngồi ở mép giường, tay cầm áo chống bức xạ đưa tới cho cô.

Phó Nhiễm cầm lấy, vô tình chạm vào tay hấn, sau đó cô đẩy tay Minh Thành Hữu ra, bước vòng qua giường, đi vào phòng ngủ. Phó Nhiễm thay đồ xong, cô đi tới gần lan can, đưa tay chỉ vào Minh Thành Hữu.

“Anh mà bước tới, tôi sẽ nhảy từ đây xuống.”

Minh Thành Hữu không dám tới gần, ánh mắt nhìn xuống dưới xem xét. Nói xong, Phó Nhiễm muốn bước lên lan can.

“Từ đây té xuống hấn là sẽ không chết, nhưng muốn tay chân lành lặn thì cũng không phải là điều dễ dàng.”

Phó Nhiễm đứng trên cao, nói: “Tôi biết là sẽ không chết, nhưng có thể làm cho đứa bé không còn nữa...”

Sắc mặt Minh Thành Hữu tái đi, bàn tay nắm chặt lại.

“Phó Nhiễm, em thật sự nhẫn tâm như vậy sao?”

Cô dừng hành động để chứng minh cho hấn thấy, Minh Thành Hữu hoảng sợ, đưa tay ra ngăn cản cô.

“Cô yên tâm, tôi để cho cô sinh đứa trẻ này chứ cũng không muốn có bất kì quan hệ nào với cô nữa, giữa tôi và cô chỉ là đứa trẻ mà thôi, tất cả vẫn không thay đổi.”

“Chỉ vậy thôi?” Phó Nhiễm thấy nực cười, mở miệng: “Rốt cuộc là anh chưa bao giờ suy nghĩ cho người khác.”

Minh Thành Hữu nghe cô trách cứ, Phó Nhiễm nói đúng, lần này, hấn không suy nghĩ vì cô.

Nhưng đứa bé này, hấn nhất định phải giữ lại, không cho phép ai cướp nó đi cả.

Điện thoại trong túi Minh Thành Hữu vang lên, một hồi chuông quen thuộc, cô nhanh chân chạy lại đoạt lấy điện thoại: “Trả điện thoại lại cho tôi.”

Minh Thành Hữu liếc nhìn màn hình hiển thị, nói: “Là mẹ em.”

Phó Nhiễm nghĩ tới mình đã rời khỏi bệnh viện mấy giờ rồi, khẳng định là người nhà đang tìm cô, hai chân cô mềm nhũn, tai trái vươn ra. Khi hai người sắp chạm tay nhau, Minh Thành Hữu dùng tay bắt lấy cô, dùng lực kéo cô vào lòng, tay phải nhanh chóng cầm điện thoại nhét trở lại trong túi quần.

Minh Thành Hữu ôm lấy cô bước vào trong phòng, điện thoại trong túi rung liên hồi. Hấn đem Phó Nhiễm đè trên giường, lấy điện thoại ra để trước mặt cô, sau đó tắt máy.

Phó Nhiễm tức giận, không kiềm chế được, mắng:

“Anh cút đi cho tôi!”

Minh Thành Hữu bắt lấy bả vai của cô: “Đêm nay em hãy ở lại Y Vân Thủ Phủ đi, không, về sau cũng ở lại nơi này, đến khi sinh đứa trẻ mới được rời khỏi. Em muốn nhảy lầu sao? Được, mai tôi sẽ kêu người chần hết ban công lại, em đừng ép tôi làm ra chuyện điên cuồng, nếu không thật sự tôi sẽ mãi mãi nhốt em ở trong này. Phó Nhiễm, tôi không đùa với em đâu.”

Sắc mặt hấn lạnh lùng, mắt kiểm soát, Phó Nhiễm không thể thoát được gọng kìm của hấn, mở miệng kêu gào: “Minh Thành Hữu, anh điên rồi, tránh xa tôi ra!”

“Đúng, tôi điên rồi.”

Minh Thành Hữu thản nhiên thừa nhận.

Phó Nhiễm thở dốc, nghĩ cách thay đổi phương pháp: “Nếu muốn tôi và anh cả đời không qua lại với nhau, cần gì phải giữ đứa trẻ lại? Minh Thành Hữu, về sau anh sẽ có con của chính mình, bất kể như thế nào, ở trong lòng của tôi, tôi và anh không thể trở lại như xưa được.”

“Tôi biết, tôi biết rõ.” Hấn lẩm bẩm một mình, bắt chợt vùi mặt vào cổ cô, nói: “Những cái khác tôi không cần, tôi chỉ cần con, tất cả tài sản sau này tôi sẽ cho con hết, tôi sẽ không để con chịu khổ, như thế vẫn không được sao?”

Giọng điệu của Minh Thành Hữu gần như là van xin, nhưng Phó Nhiễm lại không bị mê hoặc.

Chuyện này, cũng không thể vì một vài lời nói của Minh Thành Hữu mà thay đổi được tất cả. Phó Nhiễm đã quyết tâm, ban đầu khi đưa ra quyết định này, suốt một thời gian dài, cô đã rất đau khổ, thật vất vả mới vượt qua được, cô cũng đã nghĩ thông suốt rồi, nhưng thật không ngờ Minh Thành Hữu lại biết cô mang thai.

Mà Minh Thành Hữu dường như đã tính toán sẵn, hấn đã suy tính

toàn bộ mọi chuyện thật chu toàn, tìm cô hội bắt thoát ra, lại tình cờ phát hiện cô mang thai.

Đứa bé này, xuất hiện ngoài ý muốn của cả hai người.

Phó Nhiễm mắt rủ xuống, nhìn mái tóc đen nhánh của người đàn ông đang vùi sâu vào cổ mình, nói.

“Muốn giữ lại đứa bé, cũng được.”

Minh Thành Hữu mở to mắt nhìn cô, cô nói tiếp: “Tôi sẽ không giao đứa bé cho anh, tôi sẽ kết hôn cùng Minh Tranh. Sau này tôi sẽ nói cho con tôi biết, ba của nó chính là Minh Tranh, không có quan hệ gì với anh! Anh có thể tiếp tục cuộc sống của anh, tôi cũng thế. Như vậy không được sao?”

Phó Nhiễm nở nụ cười lạnh, một câu nói đã đâm mạnh vào trái tim Minh Thành Hữu.

116. Chương 116

Chương 116: Ép Phó Nhiễm ký thỏa thuận

Phó Nhiễm cảm thấy thân thể nằm ở trên người cô cứng đờ. Gần như toàn thân cũng bị siết chặt, giống như dây cung bị kéo ra, lúc nào cũng có thể phóng đi.

Minh Thành Hữu chống hai tay ở bên mặt cô, lồng ngực rời khỏi tầm mắt Phó Nhiễm một chút, hấn chống thẳng hai cánh tay lên, ánh mắt nhìn Phó Nhiễm chăm chăm, đáy mắt Minh Thành Hữu tràn đầy phần nộ, ánh mắt hấn càng lúc càng lạnh lẽo, sắc mặt u ám nói ra một câu.

“Phó Nhiễm, em có thể nghĩ đến cuộc sống mới, nhưng tuyệt đối không thể cùng hấn!”

Châm chọc cỡ nào, Phó Nhiễm lại học bộ dáng ngày đó của Minh Thành Hữu, cười đến khó có thể kiềm chế.

“Tại sao không thể? Anh tìm Vưu Ứng Nhụy, tôi có ca ca, nhìn xem, quá xứng.”

Minh Thành Hữu hơi nhếch môi, sắc mặt tối gần tái nhợt.

“Em đi theo hấn sẽ không có ngày nào tốt đẹp.”

“Chúng tôi có tay có chân, còn có thể đối chết sao?”

Cô nhìn ánh mắt của hấn, giống như tỏ ra vẻ thương xót nhất, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa của Tiêu quân gia.

“Tam Thiếu, chuẩn bị xong cơm rồi.”

Minh Thành Hữu nghiêng người ngồi vào bên cạnh Phó Nhiễm, đưa tay muốn kéo cô ngồi dậy, cô tránh bàn tay của hấn ra, ngồi dậy.

“Đi xuống ăn cơm.”

Phó Nhiễm lại ngồi bất động tại chỗ.

“Tiêu quần gia, bà đem thức ăn lên.”

“Chớ làm điều thừa, tôi sẽ không ăn .”

Tiêu quần gia trở lại dưới lầu, cẩn thận chuẩn bị thức ăn xong bưng vào, đặt tất cả ở trên khay trà, đều là những món ăn vô cùng dinh dưỡng, với lại phối hợp rất tốt.

Minh Thành Hữu nhận lấy chén cơm từ trong tay Tiêu quần gia, kèm theo chiếc đũa đưa về phía Phó Nhiễm. Cô đưa tay hất ra.

“Tôi cho nó đói chết, được không?”

Đột nhiên Minh Thành Hữu nắm chặt bả vai Phó Nhiễm đem cô đè vào trên giường, thần sắc gần như mất khống chế, hai mắt phát ra tức giận, gào thét nói.

“Phó Nhiễm, rốt cuộc em muốn thế nào? Rốt cuộc thì em muốn như thế nào?”

Tiêu quần gia sợ tới mức vội vàng tiến lên.

“Tam Thiệu, Phó tiểu thư còn mang thai!”

“Anh phải như vậy sao? Tôi cứ nhất định không cần, ai cũng không ngăn cản được tôi. “

Phó Nhiễm rống trở lại.

“Anh dựa vào cái gì? Thay vì để cho nó được sinh ra mà phải đeo trên lưng danh phận con riêng, còn không bằng tôi sớm để nó đi.”

Trong mắt Minh Thành Hữu tràn đầy phức tạp, hắn không chút nghĩ ngợi, bật thốt lên.

“Em phải cho đứa bé một ngôi nhà sao? Được, tôi với em kết hôn!”

Tiêu quần gia hoàn toàn bị hù dọa, đứng im ở bên cạnh nhìn hai người giống như là mãnh thú đang cào xé lẫn nhau để tranh con mồi, đều vạch trần những nơi đau đớn nhất của đối phương.

Phó Nhiễm không chút nghĩ ngợi giờ ra một cái tát.

“Phó tiểu thư!”

Tiêu quần gia dậm chân kêu lên, đánh vào người Minh Thành Hữu, còn đau hơn so với đánh vào trên mặt bà.

Hôm nay đúng thật Minh Thành Hữu là đã dồn Phó Nhiễm đến ranh giới cuối cùng, bằng không, cô cũng sẽ không ra tay nhiều lần như vậy.

Phó Nhiễm muốn hôn nhân của cô, tuyệt đối sẽ không cần một đứa bé để duy trì.

Huống chi, cô đối với Minh Thành Hữu sớm đã không còn suy nghĩ đó nữa.

Về mặt hấn cứng ngắc, ánh mắt đỏ ngầu như nhuộm máu, hấn hướng Phó Nhiễm hung hăng nói.

“Em thật muốn ép tôi?”

Mặt bên trái hấn lên dấu tay đỏ thẫm giống như là máu có thể chảy ra bất cứ lúc nào.

Minh Thành Hữu quay sang Tiêu quần gia đang đứng bất động ở bên cạnh nói.

“Chuẩn bị cho cô ấy chén cơm nữa.”

“Được.”

Hắn đứng lên, cầm đặt điện thoại ở trên tủ đầu giường.

“Này, tôi để cho cậu chuẩn bị tư liệu về Phó Tụng Đình, sao rồi?”

Phó Nhiễm co rúc ở giữa giường, tóc tai rối bời, cô không thể tin nổi nhìn Minh Thành Hữu chăm chăm, hình ảnh trước kia của Minh Thành Hữu lúc vui vẻ hòa thuận đánh cờ cùng Phó Tụng Đình ở trong đầu cứ thể tàn nhẫn vỡ tan như vậy.

Tiêu quần gia cầm chén cơm đưa tới, Phó Nhiễm nhận lấy rồi dùng toàn sức lực ném tới hướng Minh Thành Hữu.

Tiêu quần gia còn tới không kịp nhắc nhở, Minh Thành Hữu nhanh chóng phản ứng lại đưa tay ra đỡ, chén cơm nhỏ bắn ngược tới hướng vách tường sau đó vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, mu bàn tay Minh Thành Hữu có một chỗ vừa đỏ vừa sưng.

“Phó tiểu thư, làm sao cô có thể như vậy?”

Nét mặt Tiêu quần gia biểu lộ tức giận, dù sao cũng là đi theo mấy chục năm, nhất định phải che chở.

Ánh mắt Phó Nhiễm hướng sang Tiêu quần gia.

“Tiêu quần gia, nhưng nếu là con gái bà bị nhốt ở nơi này, muốn cô ấy phải sinh hạ đứa bé ột người đàn ông đã có vợ, bà có đồng ý không?”

Tiêu quần gia há miệng không nói nên lời.

Lời nói của Phó Nhiễm lại làm cho sắc mặt của Minh Thành Hữu đứng ở bên cạnh thay đổi lần nữa, cô ngó nhìn vết đau trên mặt cùng trên tay của người đàn ông.

Tiêu quần gia muốn tiến tới dọn dẹp, Minh Thành Hữu đưa chân á văng mảnh vụn thủy tinh ra.

Phó Nhiễm cuộn chân ngồi tại mép giường, Minh Thành Hữu đi tới trước khay trà đem chén cháo gà cầm trong tay, đưa lên bên môi thử nhiệt độ vừa ấm, hần quay trở lại trước mặt Phó Nhiễm, cô nâng tầm mắt, đưa tay định chụp lấy.

Minh Thành Hữu bắt được cổ tay của cô, đưa tay đẩy Phó Nhiễm ngã ở trên giường, hai chân ghì ở hai bên người cô, ngón tay trái giữ chặt lấy cằm của cô, tay phải bưng cháo gà lên đổ vào trong miệng cô.

Cô cắn chặt hàm răng, chiếc chén đụng vào hàm răng không tìm được chỗ cạy ra, tay trái Minh Thành Hữu tăng thêm sức.

Tiêu quần gia tới gần khuyên bảo.

“Tam Thiệu đừng như vậy, sẽ xảy ra chuyện ồn ào.”

Minh Thành Hữu sao có thể nghe lời khuyên chứ, hần đưa tay hất tay Tiêu quần gia ra, động tác càng trở nên thô lỗ.

Trong miệng Phó Nhiễm phát ra tiếng giãy dụa mơ hồ, hàm răng bị cạy mở ra một khe hở, mu bàn tay cầm chén của Minh Thành Hữu bởi vì dùng sức mà càng thêm ứng đỏ, hốt hết sạch dầu mỡ trong cháo gà sau đó đổ một chút một vào trong miệng Phó Nhiễm.

Bởi vì là cô nằm ngửa, hơn nữa giãy giụa cùng với Minh Thành Hữu đổ vào quá nhanh, đột nhiên cô bị sặc ở trong cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo trong nháy mắt bỗng đỏ bừng, cháo gà trong miệng ối ra bắn cả trên mặt Minh Thành Hữu.

“Tam Thiệu, coi chừng đứa bé của Phó tiểu thư.”

Tiêu quần gia tới gần, lại bị Minh Thành Hữu ở trên giường ra sức hất ra, bà thấy xảy ra chuyện không hay, vội vàng xoay người chạy ra khỏi gian phòng.

Minh Thành Hữu bỏ tay bưng chén ra, đợi sau khi cô hô hấp từ từ đều trở lại, lại duỗi tay tới.

Trong cổ cùng trước ngực khắp mọi chỗ đều là mùi dầu mỡ đặc trưng của cháo gà làm cả người thấy khó chịu, Phó Nhiễm sặc cả trong miệng cùng mũi, đột nhiên bị sặc sau đó không kịp hô hấp, cả khuôn mặt phát ra màu đỏ không bình thường, ánh mắt độc ác của Minh Thành Hữu như rút đi, hần vội tránh ra bên cạnh.

“Phó Nhiễm!”

Phó Nhiễm đưa tay đẩy lồng ngực Minh Thành Hữu ra, cô ra sức bò dậy.

“Phụt ——”

Một trận ói trên mặt đất, ngay cả những thứ ăn buổi sáng cũng phun ra sạch sẽ, Phó Nhiễm khó chịu đưa tay đè bụng lại, gương mặt không còn đỏ bừng nữa, cả sắc mặt trắng bệch trong suốt như tờ giấy, ói đến cuối cùng trong dạ dày trống rỗng, nhưng cô vẫn khom người, gần như muốn ói ra cả mặt.

Minh Thành Hữu siết chặt chiếc chén trong tay đứng ở bên cạnh cô, có thể là thấy lo sợ, một hồi lâu sau không thấy động tĩnh gì.

Nước mắt Phó Nhiễm tràn mi, cũng không phải muốn khóc, mà là khó chịu không khống chế được, từng đợt từng đợt như có thứ gì đó vọt tới cổ họng, nhưng lại không ói ra cái gì.

Ngón tay Minh Thành Hữu buông lỏng, chiếc chén lăn xuống đến bên chân.

Bàn tay hần xuôi ở bên người nắm chặt sau đó lại buông ra, trong mắt tràn đầy lo lắng không giấu được.

” Phó Nhiễm! Sao rồi?”

Cô nắm chặt mép giường như muốn khảm tay vào bên trong, Minh Thành Hữu luống cuống tay chân.

“Nơi nào không thoải mái, có phải cảm thấy khó chịu chỗ nào hay không?”

Tiêu quản gia vội vàng lên lầu, tìm từ bên trong phòng tắm chiếc khăn lông vắt sạch nước sau đó bước nhanh đi về phía Phó Nhiễm, Minh Thành Hữu đưa tay mà nhận lấy.

“Bà đi ra ngoài đi.”

Nét mặt Tiêu quản gia lộ vẻ lo âu nhìn Phó Nhiễm.

“Vâng.”

Bên giường, trên sàn nhà đầy bừa bãi, những mẩu thủy tinh cùng cơm và cháo gà, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có.

Minh Thành Hữu ngồi xổm xuống, một tay đặt ở sau lưng Phó Nhiễm, cô ói đến mức ngay cả hơi sức tránh ra cũng không có, bàn tay Minh Thành Hữu cầm khăn lông tới muốn lau mặt cho cô, Phó Nhiễm liếc sang hướng hần, hai người ở rất gần nhau, tư thế hần ngồi bên cạnh vừa đúng ngang hàng với tầm mắt Phó Nhiễm.

Trong dạ dày cuộn lên từng đợt khó chịu, Phó Nhiễm đoạt lấy chiếc khăn lông trong tay Minh Thành Hữu, cô buồn bực áp mặt vào chiếc khăn, tóc rơi xuống vừa đúng che kín bên mặt cô, Minh Thành Hữu liếc nhìn bừa bãi trên sàn nhà, hần một mỗi ngồi vào chỗ bên cạnh Phó Nhiễm. Xung quanh đôi mắt nóng hổi, Phó Nhiễm nén lại tâm tình, dùng khăn lông lau mặt sạch sẽ, rồi lau sạch từng ngón tay của mình.

Minh Thành Hữu nhìn động tác của cô chăm chăm, Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn đến nửa bên mặt hần sừng lên, ánh mắt lướt qua bên trong phòng một vòng.

Y Vân Thủ Phủ, nơi đã từng tiếp nhận cô lúc cô cần một nơi ẩn nấp nhất, cũng đã cho Phó Nhiễm một ký ức vui vẻ cùng hạnh phúc, nhưng hôm nay, một nơi vẫn như thế lại có thể bức cô vào tình cảnh khó khăn như thế.

Phó Nhiễm buông cách tay ở bên người, sức lực nửa người trên cũng giao phó cho cánh tay này, hơi nghiêng người ra ngoài, cố gắng rời Minh Thành Hữu ra.

Hai người giằng co không ngớt, Tiêu quản gia núp ở cửa gian phòng chỉ sợ gặp chuyện không may, lại không dám tự mình đi vào, không thể làm gì khác hơn là cứ đứng ở cửa ra vào, đi đi lại lại.

Lý Vận Linh vội vàng chạy tới, tiếng giày da đập lên cầu thang phát ra âm thanh chói tai, Tiêu quản gia nhanh chóng tiến lên đón.

“Phu nhân, nếu bà không tới có thể xảy ra chuyện thật đó.”

“Ở chỗ nào?”

“Trong phòng ngủ.”

Lý Vận Linh bước nhanh lướt qua bên người Tiêu quần gia, đẩy cửa phòng khép hờ ra đi vào.

Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên trước, hai hàng lông mày căng lên.

“Mẹ, mẹ đến làm gì?”

“Ta không đến để mặc cho các người náo loạn sao?”

Lý Vận Linh đưa túi xách trong tay đưa cho Tiêu quần gia, Phó Nhiễm nghe được tiếng nói cũng không ngẩng đầu lên.

Lý Vận Linh bước tới bên giường, thấy trên sàn nhà bừa bãi, ánh mắt quay sang hướng Minh Thành Hữu, trên khuôn mặt người đàn ông càng thấy sừng tấy nhìn thấy mà ghê, sắc mặt Lý Vận Linh khó coi đến cực điểm nhưng cũng không muốn phát tác vào lúc này.

Tiêu quần gia đi vào dọn dẹp tàn cuộc, Phó Nhiễm đưa tay chống người lên.

“Ngồi xuống nói chuyện một chút đi.”

“Tôi và các người không có gì để nói.”

Phó Nhiễm nâng tầm mắt lên sau đó chống lại ánh mắt Lý Vận Linh.

“Ý của tôi đã nói rất rõ ràng với anh ta.”

Lý Vận Linh nhìn quanh một vòng là có thể biết, chuyện này vẫn là không thể tìm được phương pháp giải quyết thích đáng.

Huống chi Phó Nhiễm ương ngạnh, trong điện thoại Tiêu quần gia cũng nói tới, bà chỉ có thể nhẹ giọng mở miệng.

“Câyên tâm, sau khi đứa bé được sinh ra, về sau, chúng ta sẽ không bạc đãi nó.”

Khóe miệng Phó Nhiễm nhếch lên một nụ cười kỳ quặc, cuối cùng vẫn không có nói ra một câu, Lý Vận Linh cùng Minh Thành Hữu nói gì cũng đều nói phải giữ lại đứa bé, bọn họ còn có thể bận tâm ý nguyện của cô sao?

“Không ai biết được nó là con riêng, ta sẽ giao nó cho Nhụy Nhụy nuôi dưỡng, cô cũng đừng lo lắng nó sẽ không tốt đối với đứa bé, dù sao còn có ta ở đây.”

Phó Nhiễm giống như nghe được một chuyện cười nhạt nhẽo, cô nhìn ánh mắt của Lý Vận Linh rồi quay sang hướng Minh Thành Hữu.

“Đây chính là các người nói vì tốt cho đứa bé? Hoang đường!”

Minh Thành Hữu cũng không nghĩ là Lý Vận Linh có thể nói như vậy, hiện tại ở trong mắt Phó Nhiễm, bà đã sớm là một người bỉ ổi, hẳn cũng không để ý tới.

“Trừ ý nghĩ em muốn đem theo đứa bé gả cho Minh Tranh ra, mọi điều kiện khác tôi đều có thể đáp ứng em.”

“Cái gì?”

Lý Vận Linh giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Hắn có tư cách gì để nuôi dưỡng cháu đích tôn của Minh gia chúng ta?”

Phó Nhiễm không nhịn được mỉa mai.

“Con riêng Minh Thành Hữu chính là con trưởng? Vậy tại sao đến bây giờ bà cũng không thể thừa nhận thân phận của Minh Tranh?”

Lý Vận Linh cứng họng.

“Cô ——”

” Phó Nhiễm!”

Minh Thành Hữu lên tiếng quát bảo ngừng lại, sắc mặt Lý Vận Linh lúc xám xịt lúc trắng bệch.

“Ý nghĩ như vậy, em nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Các người giam cầm tôi ở nơi này, buộc tôi sinh hạ đứa bé, có nghĩ tới chuyện này truyền đi sẽ ảnh hưởng đối với danh dự của Minh gia thành như thế nào hay không?”

“Tôi sao còn để ý cái danh dự quý gì.”

Minh Thành Hữu không chịu thua cô, Lý Vận Linh thấy có giằng co nữa cũng không phải là biện pháp.

“Tiêu quân gia bà ở đây coi chừng cô ta, Thành Hữu, cùng ta ra ngoài đi.”

Minh Thành Hữu đi theo Lý Vận Linh đi tới gian phòng bên cạnh.

“Trong đầu Phó Nhiễm không có ý nghĩ giữ lại đứa bé, đứa bé lại đang trong bụng của cô ta, mẹ thấy bắt cô ta giữ lại rất khó.”

Minh Thành Hữu nói thẳng ra.

“Mẹ, dù có khó khăn thế nào, con đều muốn đứa bé này.”

116 – Up 2

Sắc mặt Lý Vận Linh lộ vẻ khó khăn.

“Đầu tiên ta cho là cô ta một lòng đối với con, không chừng con nói vài lời là có thể thuyết phục, nhưng con xem một chút.”

Lý Vận Linh đau lòng nhìn mặt của con trai.

“Có một số việc là không miễn cưỡng được, thật sự không giữ được lời nói, dù sao con cũng còn trẻ, cùng Nhụy Nhụy sớm sinh một đứa danh chính ngôn thuận đấy.”

“Mẹ.”

Vẻ mặt Minh Thành Hữu lạnh nhạt chưa từng có từ trước tới nay.

“Con nói ẹ một lần cuối cùng, con sẽ không thể có đứa bé, đây là đứa bé duy nhất, muốn hay không mẹ cũng phải nhìn nhận, về phần Vuơ Ưng Nhụy, cho dù ngày nào đó trong bụng cô ta có đứa bé, cũng sẽ không phải là của con.”

“Con?”

Lý Vận Linh ngăn ra.

“Nếu đã như vậy, tại sao lúc trước con lại muốn kết hôn với Nhụy Nhụy?”

“Kết hôn là một chuyện, sinh con là một chuyện khác.”

Minh Thành Hữu dựa vào bệ cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào bị cửa sổ sắt đất cắt thành hai mảnh đều nhau, Lý Vận Linh nhìn mặt của con trai chăm chăm, tính tình của hắn từ nhỏ tới giờ là như thế nào bà biết rõ ràng nhất, lại nói lúc này cũng không phải là lúc có thể nói đùa.

“Nói như vậy, nếu không giữ được đứ nhỏ này, Minh gia chúng ta sẽ phải tuyệt tự rồi sao?”

Lý Vận Linh tròn mắt, hi vọng với có thể từ trong đáy mắt Minh Thành Hữu nhìn ra một chút đùa giỡn, nếu như vậy, dù trong lòng bà có sợ hãi cũng có thể cười trừ.

Thực ra Minh Thành Hữu cũng không tán thành lời nói của Lý Vận Linh, bởi vì trong lòng hắn, Minh Tranh chính xác là một thành viên của Minh gia.

Hắn cũng lười tranh luận chuyện của người khác cùng Lý Vận Linh.

“Đúng vậy.”

Lý Vận Linh dừng lại.

“Tại sao?”

“Không tại sao cả.”

Minh Thành Hữu trả lời rõ ràng.

“Đứa bé trong bụng Phó Nhiễm, dù con có mất đi tính mạng cũng muốn giữ lại.”

Lý Vận Linh ngồi vào ghế, một hồi lâu sau không thu hồi được thần sắc, đột nhiên bà nghĩ đến điều gì đó, không thể tin nổi, ngẩng đầu lên, giọng nói vừa mang theo thăm dò, vừa dè dặt.

“Thành Hữu, gần đây thân thể con như thế nào, đã kiểm tra sức khỏe rồi sao?”

Minh Thành Hữu không hề giận dữ đối với Lý Vận Linh.

“Bao năm qua kết quả kiểm tra đều là bệnh viện trực tiếp giao tới tay mẹ, năm nay không phải còn chưa có làm sao?”

Lý Vận Linh nghe vậy, trong lòng trở nên buông lỏng.

“Xem trí nhớ của mẹ này.”

Phó Nhiễm cúi đầu nhìn Tiêu quản gia quét dọn, cô buông chân rơi xuống đất, Tiêu quản gia lập tức dừng động tác trong tay lại, đứng dậy ngăn ở trước mặt cô. Bộ dáng của Tiêu quản gia giống như gặp kẻ địch, chỉ sợ Phó Nhiễm sẽ ra tay với bà giống như đã làm với Minh Thành Hữu.

Hai mẹ con lần lượt ra khỏi phòng, Minh Thành Hữu trở lại phòng ngủ chính, Phó Nhiễm đang bị Tiêu quản gia vây ở bên giường, cô mệt mỏi ngồi xuống, thái độ của Lý Vận Linh rõ ràng là mềm xuống.

“Tiểu Nhiễm, chúng ta chỉ là muốn đứa bé mà thôi, cô cần gì cứ việc nói, ta đều sẽ đáp ứng cô.”

“Yêu cầu duy nhất của tôi, chính là không cần đứa nhỏ này.”

“Cô... ” Lý Vận Linh đi tới. “Nó đang ở trong bụng của cô, chẳng lẽ không có một chút nào có thể để cho cô lưu luyến sao? Nó cũng là sinh mệnh sống, Tiểu Nhiễm, làm sao cô có thể độc ác như vậy?”

Khóe miệng Phó Nhiễm khẽ run rẩy, bàn tay rũ bên người không khỏi nắm chặt.

“Bây giờ còn nhỏ, nhưng không bao lâu nữa sẽ có máy thai, đó là bảo bối ở trong bụng đang phát triển, cô thật nhẫn tâm bỏ rơi sao? Hơn hai tháng, cũng đã thành hình rồi, có thể nhìn thấy đầu cùng tay chân. . .”

Sắc mặt Phó Nhiễm vốn là không tốt, bây giờ nghe như vậy càng lúc càng trắng bệch, Minh Thành Hữu cũng không tốt hơn chỗ nào, gương mặt tuấn tú mất đi vẻ hồng hào, vịn chặt hai hàng lông mày đứng ở bên cạnh.

Lý Vận Linh nói chuyện đến đây, còn lại cũng không tiện tham dự nữa.

“Tiêu quản gia, bà gọi điện thoại khiến trong nhà chuẩn bị chút quần áo đưa tới đây, hai ngày tới ta cũng ở tại nơi này.”

“Mẹ.”

Minh Thành Hữu lên tiếng phản đối.

“Mẹ đi về đi, ở trong nhà thu xếp hai người tới đây nữa.”

Lý Vận Linh vẫn là không yên lòng, nhưng vẫn phải đồng ý.

Buổi trưa hai người ai cũng chưa ăn một chút nào, Phó Nhiễm sau khi mang thai lúc nào cũng có cảm giác muốn nằm. Sau giữa trưa, cả người vô cùng mệt mỏi, cô cũng không quan tâm đến vết bẩn trên giường, lấy ra chiếc chăn đơn sau đó cuộn người nằm tại mép giường.

Tiêu quản gia đi vào một chuyến, thấy Phó Nhiễm ngủ, Minh Thành Hữu ngồi ở trên ghế sa lon không nói một tiếng nào, cũng không nhúc nhích, gần như hóa đá.

Phó nín thở suy nghĩ, nhưng vẫn chưa ngủ thực sự.

Không chừng trong nhà lo lắng như thế nào nữa, cô nhắm mắt lại, lại vênh tai lên, ngay cả tiếng động khi Minh Thành Hữu đưa tay cầm lấy bao thuốc lá cũng nghe được rất rõ ràng.

Bên trong cánh mũi vẫn là không khí trong lành như cũ, có lẽ là hán không hề hút thuốc lá.

Tiếng bước chân nặng nề từ xa đến gần, hai tay Phó Nhiễm nắm chặt ga giường, mặc dù nhắm mắt cũng có thể cảm thấy bên cạnh tối sầm lại, Minh Thành Hữu đứng lại bên mép giường.

Phó Nhiễm không thấy được thần sắc trên mặt của hán lúc này, tiếng bước chân lại đi xa dần dần, cô hơi hé mắt, nhưng không nghĩ thân thể Minh Thành Hữu, nặng nề ngã vào bên kia giường,

Phó Nhiễm sợ hãi tới mức thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng, lần này tuyệt đối không nhẹ, thân thể cô gần như nảy lên. Minh Thành Hữu nghiêng người qua xem có làm cô thức hay không, Phó Nhiễm cố gắng che giấu, mắt vẫn nhắm lại thật chặt như cũ.

Hán nằm ở bên cạnh cô, nhưng thân thể không tiếp xúc chút nào, Phó Nhiễm nằm đưa lưng về phía Minh Thành Hữu, tầm mắt hán nhìn phần lưng của cô chằm chằm.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tiếng hít thở nông sâu của hai người lần lượt thay đổi, đồng sàng dị mộng.

Lý Vận Linh trở lại Minh gia, Vụ Ứng Nhụy không dám rời đi, đang ở bên trong phòng trên lầu hai lên mạng.

Lý Vận Linh khiến bảo mẫu đi lên gọi cô, không đến nửa phút sau liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập của Vụ Ứng Nhụy chạy tới.

“Mẹ, mẹ về rồi, chuyện xử lý như thế nào?”

Người giúp việc đem nước ô mai lạnh đưa cho Lý Vận Linh.

Bà từ từ uống nước xong, lúc này ánh mắt mới nhìn về phía Vụ Ứng Nhụy ngồi đối diện.

“Nhụy Nhụy, ta hỏi con một chuyện, con phải trả lời ta thành thật.”

“Mẹ, mẹ cứ hỏi.”

“Thành Hữu nói sẽ không thể có đứa bé với con, đây là vì cái gì?”

Thần sắc Vụ Ứng Nhụy như có vẻ trốn tránh.

“Mẹ, thật sự là con không biết mình làm sai chỗ nào, lời này nên hỏi Thành Hữu mới đúng.”

Lý Vận Linh sao không hiểu khả năng là ‘đèn đã cạn dầu’, một hai lần bà có thể hiểu là vợ chồng trẻ đang tức giận nhau, nhưng hôm nay Minh Thành Hữu lại nhấn mạnh một lần nữa, bà không thể coi thường vấn đề này.

“Nếu con còn như vậy, ta cũng không giúp được con, tự giải quyết đi.”

“Mẹ?”

Nhìn bộ dáng nhõng nhẽo của Vụ Ứng Nhụy, hơn nữa hôm nay bị Phó Nhiễm làm cho tức giận, trong lòng Lý Vận Linh sinh lòng chán ghét, giọng nói có chứa trách cứ.

“Nếu con mang thai đứa bé sớm, còn có thể xảy ra chuyện như vậy sao?”

Vụ Ứng Nhụy há miệng lại ngậm lại, nước mắt tràn mi.

“Mẹ, Thành Hữu chưa bao giờ ngủ ở trên một chiếc giường với con, làm sao con có thể mang thai đây?”

Về mặt Lý Vận Linh hoảng sợ. “Cái gì?”

“Ở Trung Cảnh Hào Đình bọn con đều là chia phòng ngủ, đêm tân hôn anh ấy ngủ ở trên ghế sa lon, mẹ, con cũng không muốn thua kém, nhưng chuyện như vậy không phải một mình con cố gắng là được.”

Vưu Ứng Nhụy uất ức khóc thành tiếng.

Một hồi lâu sau Lý Vận Linh không mở miệng, hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng với sự thật này.

“Không ai có thể ép nó kết hôn với con, thế nào còn có thể nào thành ra như vậy?”

“Con cũng không biết.”

Vưu Ứng Nhụy rút khăn giấy lau khóe mắt.

Lý Vận Linh tin tưởng là, Minh Thành Hữu có tình cảm với Vưu Ứng Nhụy.

“Có thể mấy ngày này bị chuyện của Phó Nhiễm làm xáo động nên không để ý tới, còn nữa, ta không hỏi, có phải con vẫn muốn gạt ta hay không? Nó không chủ động, con cũng ương ngạnh, giữa hai đứa vĩnh viễn không thể nào vượt qua.”

“Mẹ, ý của mẹ là...?”

Lý Vận Linh bực bội phiền lòng.

“Chuyện như vậy còn phải để ta dạy cho con sao? Đàn ông đều giống như nhau, có lần đầu tiên, lần thứ hai hay lần thứ ba đều không khó khăn, chắc chắn sẽ nắm chắc phần thắng.”

Bà đau đầu xoa xoa mi tâm.

“Trông cậy vào con còn không bằng trông cậy vào Phó Nhiễm, coi xem những chuyện này thành gì rồi, loạn hết cả lên!”

Vưu Ứng Nhụy ngồi ở bên cạnh không lên tiếng.

Lý Vận Linh suy nghĩ đến từng chuyện một.

“Nhụy Nhụy, đứa bé của Thành Hữu cùng Phó Nhiễm, con thật sự có thể tiếp nhận sao?”

Tất nhiên là Vưu Ứng Nhụy biết lúc này nên nói gì, một khi chuyện đứa nhỏ công khai ra ngoài, Phó Nhiễm rất có thể mượn cơ hội này hợp lại với Minh Thành Hữu, ngay cả Lý Vận Linh đứng ở trước mặt cô cũng giống như có ý dao động.

“Mẹ, con sẽ nuôi dưỡng và coi nó như con của mình.”

“Đợi chút...”

Lý Vận Linh gần như đang lẩm bẩm nói.

“Để Thành Hữu cố gắng thuyết phục Phó Nhiễm, trước tiên là phải giữ lại đứa bé rồi hãy nói.”

“Mẹ, không phải là.”

“Nhụy Nhụy.”

Lý Vận Linh cắt đứt suy đoán của cô.

“Lo nghĩ của ta, là vì tốt cho hai đứa.”

Phó Nhiễm mở mắt, thấy ánh nắng ngả về phía tây, màu sắc lộng lẫy dời qua cửa sổ sát đất một chút xíu, màu sắc trang nhã của ga giường cũng bị nhuộm màu có cảm giác ấm áp, người đàn ông bên cạnh một lúc lâu không có động tĩnh, Phó Nhiễm cẩn thận lật người, thấy Minh Thành Hữu nằm đối diện cô, nhìn đáng dấp đang ngủ quên thục.

Cô thừa dịp ánh mặt trời còn sót lại chú ý tới điện thoại cùng chìa khóa xe trong túi quần Minh Thành Hữu.

Phó Nhiễm nín thở trầm ngâm, chỉ là mấy phút thôi mà lòng bàn tay liền rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, cô đưa tay tới, ngón tay kéo móc chìa khóa kéo ra ngoài. Điện thoại di động nhét ở bên trong cũng trôi ra theo.

Phó Nhiễm ngồi thẳng người, ngấm nhìn gương mặt của Minh Thành Hữu, ngón tay cuộn lên, thấy muốn giữ tại trong lòng bàn tay.

Bàn tay hần đặt ở bên người chợt cầm tay Phó Nhiễm, cô giật mình, ra sức hất tay Minh Thành Hữu ra sau đó cầm điện thoại di động lên, nhanh chóng lao ra bên kia, ngay cả dép cũng không kịp đeo, Phó Nhiễm đứng dậy muốn đi tới hướng ban công.

Minh Thành Hữu chồm lên, hai cánh tay ôm lấy Phó Nhiễm, làm cô không thể động dậy.

Cô siết chặt điện thoại trong lòng bàn tay, coi nó như là hy vọng duy nhất, Minh Thành Hữu đem cô kẹp chặt trong khuỷu tay, càng thu càng chặt.

“Phó Nhiễm, em nghĩ xong chưa?”

“Bệnh thần kinh, anh xem một chút đã muộn như vậy, khẳng định là cha mẹ tôi sẽ lo lắng, đến lúc đó báo tôi mất tích đối với người nào cũng không tốt.”

“Báo đi, có bản lãnh tìm được rồi hãy nói.”

Minh Thành Hữu đưa tay cướp lại chiếc điện thoại di động, Phó Nhiễm nắm chặt năm đầu ngón tay, hần đẩy ngón tay của cô ra từng ngón một, Phó Nhiễm tức giận không kiềm chế được.

“Anh điên rồi thật sao?”

Minh Thành Hữu tóm chặt cổ tay cô giống như một gọng kìm, Phó Nhiễm không thể không buông tay, thấy điện thoại bị Minh Thành Hữu lấy về.

“Thật sự anh không có ý định để cho tôi đi?”

“Đúng.”

Thái độ hần cương quyết như vậy, dĩ nhiên là sẽ trả lời như vậy.

Phó Nhiễm đưa tay phủ hướng bụng của mình.

“Được, tôi đồng ý sinh con ra.”

Minh Thành Hữu cũng không biểu hiện ra sự khoan nhượng.

“Điều kiện gì?”

“Tôi muốn tự do.”

Phó Nhiễm nhìn phòng ngủ chính giống như một chiếc lồng giam.

“Đứa bé sau khi sinh ra, tôi vĩnh viễn không muốn phải nhìn thấy anh, đây chính là điều kiện.”

Minh Thành Hữu nhìn chỗ cổ tay Phó Nhiễm bị hần nắm chặt thành một vết ửng đỏ chầm chầm, hần ngẩng đầu lên.

“Được, tôi đáp ứng em.”

“Tôi hi vọng được ở nhà, không muốn ở đây.”

Minh Thành Hữu như có chút do dự.

“Em sẽ nói với cha mẹ thế nào?”

Phó Nhiễm che giấu thần sắc.

“Tôi sẽ nói cho bọn họ biết, là tôi khẳng định muốn giữ lại đứa bé, bọn họ sẽ tôn trọng sự lựa chọn của tôi, giống như anh nói, sẽ không ai phát hiện ra tôi mang thai.”

Phó Nhiễm một lòng muốn rời khỏi nơi này, giả vờ tự nhiên về đến nhà, cô cũng hiểu.

Minh Thành Hữu cẩn thận nhìn sắc mặt của cô, cũng không phát hiện có gì không ổn.

“Được, tôi đáp ứng em.”

“Tôi có thể đi được chưa?”

Phó Nhiễm thả hai chân rơi xuống đất bắt đầu mang giày, một ngày không ăn cái gì, bây giờ thấy đói choáng váng đầu.

“Đợi chút.”

Nhưng cũng không nghĩ là Minh Thành Hữu lại đứng lên trước cô một bước

“Tôi đi lấy vật này.”

Sau khi Minh Thành Hữu rời khỏi đây trở lại bên trong gian phòng rất nhanh, cầm trong tay hai phần văn kiện, hắn đem vật đó đưa về phía Phó Nhiễm.

“Đây là tôi cho người ta tạm thời chuẩn bị, em ký nó đi.”

Sau khi Phó Nhiễm nhận lấy, mở ra nhìn kỹ từng tờ một, ngón tay không khỏi run rẩy, ánh mắt khó có thể tin nổi trừng trừng nhìn hướng Minh Thành Hữu.

“Anh chuẩn bị thứ này thật?”

“Tôi sợ em sẽ đổi ý.”

Phó Nhiễm vâng vâng một góc văn kiện, Minh Thành Hữu ngồi vào bên cạnh cô.

“Có phải lại muốn đánh vào trên mặt tôi hay không?”

“Tôi rất muốn biết, anh sẽ thu xếp thân phận của nó chu toàn sẽ như thế nào, dù sao, nó vẫn là con riêng.”

Minh Thành Hữu nói tiếp. “Ồ trong mắt tôi, nó không phải.”

Phó Nhiễm cười lạnh, ánh mắt rơi vào một điều khoản trong đó.

“Nếu tôi đổi ý, anh sẽ đem chuyện tôi mang thai đứa bé của anh công bố ra ngoài?”

“Đúng.”

Vì đạt được mục đích, hắn đã sớm có thể bỏ qua nhân tính, không chừa thủ đoạn nào, bây giờ ở trong mắt của Minh Thành Hữu, hắn đều không để ý bất cứ điều gì hết, dù sao ở trong mắt Phó Nhiễm hắn đã đầy hèn hạ xấu xa, nhiều hơn mấy phần nữa thì có liên quan gì chứ?

Hắn đem một cây viết đưa cho Phó Nhiễm.

Cô siết chặt ở trong tay một lúc, rồi chậm rãi buông ra, cây bút thuận theo đầu gối rơi xuống mặt đất, ánh mắt Phó Nhiễm dứt khoát kiên quyết nhìn về phía Minh Thành Hữu.

“Tôi sẽ không ký.”

“Được, vậy em tiếp tục ở đây.”

Phó Nhiễm văn kiện đem trong tay ném về phía Minh Thành Hữu, thừa dịp hắn đưa tay tiếp được, thân thể chợt đứng dậy, ánh mắt liếc về tủ đầu giường bên cạnh bên cạnh, Minh Thành Hữu cho là cô lại muốn đi, đưa tay kéo lại nhưng không được, Phó Nhiễm đưa lưng về phía Minh Thành Hữu vọt tới tủ đầu giường, cuối cùng, trong nháy mắt, cô đưa tay phải chặn bụng lại.

Phanh ——

Va chạm kịch liệt giống như làm sụp đổ phòng tuyến cuối cùng trong lòng Minh Thành Hữu, hắn nhìn thấy Phó Nhiễm cuộn người lại mềm nhũn xuống.

117. Chương 117

Chương 117: Giở hết mọi thủ đoạn, hắn là một ác ma

Trong nháy mắt, như có một ánh sáng vụt qua trước mắt, Minh Thành Hữu có cảm giác không chỉ là thể giới sụp đổ, hắn vốn là không hề ôm hy vọng nữa, nhưng đứa bé trong bụng Phó Nhiễm gần như làm hắn lấy lại được động lực.

Vậy mà hôm nay, cô lại dứt khoát kiên quyết đặng, phá vỡ tất cả mọi hy vọng của hắn.

Sau đó Phó Nhiễm nghiêng người xuống, cong chân ôm chặt bụng,

“Đau quá, thật là đau.”

Minh Thành Hữu chợt hoàn hồn, hắn khom lưng ôm lấy Phó Nhiễm, ánh mắt rơi xuống chân cô, cũng may là hắn không nhìn thấy những thứ màu đỏ nhìn thấy mà ghê người kia.

Hai người vội vàng vàng xuống lầu, Tiêu quân gia vội vàng chạy tới đón.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sai người chuẩn bị xe, ngay lập tức!”

“Được, được.”

Thời gian lúc này vẫn là ban ngày, ngược lại ở Y Vân Thủ Phủ mọi người đều đến đông đủ.

Minh Thành Hữu ôm Phó Nhiễm đi ra ngoài.

“Tiêu quân gia, chuyện này trước tiên chớ ẹ tôi biết.”

Tiêu quân gia đáp một tiếng, lúc khôi phục lại tinh thần thì bên trong phòng khách không còn có bóng dáng của Minh Thành Hữu nữa. Phó Nhiễm co rúc ở chỗ ngồi phía sau bên trong xe, khom lưng núp vào chỗ gần cửa xe, Minh Thành Hữu nói với tài xế mới tới mau mau lái xe.

“Phó Nhiễm, em làm sao vậy, có phải đau dữ dội hay không?”

“Minh Thành Hữu.”

Giọng nói cô khế nghẹn lại.

“Anh cho tôi trở về đi.”

Minh Thành Hữu không trả lời câu nào.

Phó Nhiễm đau đến nỗi đem mặt áp chặt lên cửa sổ xe.

“Có phải là đứa bé thật sự không còn, anh mới bằng lòng thả tôi đi hay không?”

Ánh mắt người đàn ông đang chăm chú nhìn về phía trước đột nhiên quay sang Phó Nhiễm, ánh mắt sắc bén.

“Nếu đứa bé không còn, tôi sẽ không bỏ qua cho Phó gia!”

Sắc mặt Phó Nhiễm trắng bệch, lòng bàn tay che ở bụng đau đớn, mới vừa rồi bị đặng phải, tất cả lực va đập dồn vào bàn tay cô.

Cô chỉ sợ sau khi mu bàn tay bị đau nhìn thấy rõ ràng, cho nên mới ở thời điểm ‘ngàn cân treo sợi tóc’ lật tay lại.

Cô đem chuyện thử dò xét tới mức như thế, nhưng Minh Thành Hữu vẫn là không chịu bỏ qua, hắn quyết tâm muốn đứa bé trong bụng cô.

Xe lái vào bệnh viện rất nhanh, Minh Thành Hữu ôm lấy cô xuống xe, hắn đã gọi điện thoại từ trước, lối đi vào khu VIP có bác sĩ cùng y tá chờ ở đó, Minh Thành Hữu cẩn thận đặt Phó Nhiễm vào trên giường, bác sĩ ý bảo mau đi làm kiểm tra.

Minh Thành Hữu thấy giường được đẩy lên phía trước, bóng dáng thon gầy tái nhợt của Phó Nhiễm co rúc trong chiếc chăn đơn, trong lòng hắn căng thẳng, bước chân không khỏi đi theo.

Làm xong siêu âm, chiếc giường được đẩy ra rất nhanh, Phó Nhiễm lại bị đưa vào bên trong phòng bệnh VIP.

Bác sĩ nhận lấy tờ kết quả siêu âm từ trong tay y tá.

“Không có gì đáng ngại, vén áo lên tôi sẽ kiểm tra cho cô.”

Phó Nhiễm cũng đã biết sau khi đến bệnh viện thì khẳng định là không gạt được, đôi tay cô nắm vạt áo.

“Bụng tôi đau dữ dội.”

Bác sĩ muốn đẩy vạt áo lên, Phó Nhiễm lại chặt nắm không thả, Minh Thành Hữu đi tới, thầy thuốc tiến tới bên lỗ tai hắn khẽ nói mấy câu.

Sắc mặt Minh Thành Hữu lạnh lại.

“Không phải đau dữ dội sao? Không kiểm tra làm sao có thể biết chỗ đó có vấn đề hay không?”

Hắn đi tới một bên giường bệnh, cưỡng chế kéo đôi tay Phó Nhiễm ra, cô ra sức xô đẩy.

“Buông tôi ra!”

Bàn tay ghì chặt hai tay Phó Nhiễm, một tay kia nhấc vạt áo cô lên không chút do dự, Phó Nhiễm nhắc chân đi đá, Minh Thành Hữu hướng sang hai y tá đang đứng im bên cạnh giường mắt nhìn bọn họ.

“Nhìn cái gì vậy, tới đây đè chân của cô ấy lại!”

Hai người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là bác sĩ ra hiệu ý nói đi tới.

Phó Nhiễm giống như ‘cá nằm trên thớt’ nằm ở trên giường, làn da bụng nhăn nhui lộ ở trước mặt người khác, bởi vì sau khi mang thai nên cô có thói quen mặc rộng quần áo thùng thình, dưới người cô là một chiếc quần ống vẩy, thiết kế dây buộc ngang hông vừa vặn.

Ngón tay Minh Thành Hữu đẩy đai quần cô ra, sau đó, dùng sức kéo xuống dưới.

Cả bụng lộ ra, còn có thể nhìn thấy chiếc quần lót màu đen.

“Minh Thành Hữu, anh thật khốn kiếp!”

Nữ bác sĩ đưa ngón tay dọc theo hướng bụng cô.

“Tam Thiều, ngài nói trước đó cô ấy đựng phải tử đầu giường?”

“Đúng.”

Minh Thành Hữu nhớ tới, trong lòng vẫn còn thấy sợ hãi.

Nữ bác sĩ ngẩng đầu lên liếc nhìn Phó Nhiễm.

“Nói như vậy, đựng sau cũng sẽ có mặt ngoài thương, ví dụ như máu ứ đọng đọng.”

Đôi tay bà qua lại ở trên bụng cô.

“Chỗ này đau không?”

“Cũng đau!”

Nữ bác sĩ cười rút tay lại.

“Không có việc gì, nếu không yên lòng thì có thể ở đây quan sát một đêm cũng được.”

Minh Thành Hữu lặp lại câu nói lúc nói trong điện thoại.

“Nhưng lúc đó, bị đựng phải rất mạnh.”

Nữ bác sĩ nhìn xuống bên trong lòng bàn tay Phó Nhiễm bị hai tay Minh Thành Hữu nắm chặt, mỉm cười, nói có chứa ẩn ý.

“Có muốn chụp X-Quang xem một chút hay không?”

Một câu nói vạch trần, sắc mặt lo lắng ban đầu của Minh Thành Hữu chuyển thành lạnh lẽo, tầm mắt giống như ghim về hướng bụng Phó Nhiễm, nữ bác sĩ cười cười.

“Tối nay tôi trực, có gì thay đổi xin cứ việc dặn dò.”

“Được.” Minh Thành Hữu trả lời, hiếm khi nói thêm. “Cám ơn.”

Hai người y tá đi theo sau nữ bác sĩ đi ra ngoài, còn tốt bụng đóng cửa lại cho.

Hai chân Phó Nhiễm đã được giải thoát, cô muốn chống người lên, Minh Thành Hữu ngồi im tại mép giường, hai tay cô còn bị hấn nắm chặt, tầm mắt dính chặt ở bụng cô chưa từng dời đi, như muốn khoét ra một cái lỗ.

“Buông tôi ra.” Phó Nhiễm không còn hơi sức nào loạn nữa, khẽ gầm lên.

Bàn tay Minh Thành Hữu đưa ra khoảng không rồi đột nhiên đặt xuống bụng trần của Phó Nhiễm, trong nháy mắt da thịt kề nhau, thân thể Phó Nhiễm khẽ run, đường cong của thân thể căng lên theo bản năng, nơi bị hấn vuốt ve thấy vô cùng nóng bỏng, Phó Nhiễm thẹn quá hóa giận.

“Buông tay!”

Minh Thành Hữu làm ngơ, thật ra thì mới hơn hai tháng đứa bé sẽ không nghịch ngợm, đưa tay chạm tới gần như không cảm thấy gì, cũng không biết là do ảnh hưởng tâm lý hay là có điều thay đổi thật, Minh Thành Hữu cảm thấy bụng Phó Nhiễm là nhô lên rồi.

Hơi thở của cô gấp gáp, ngay cả bụng cũng phập phồng lên xuống.

Minh Thành Hữu thu tay lại sau đó thay nâng quần lên cho cô, vạt áo cũng kéo xuống dưới rồi, mà bàn tay cầm lòng bàn tay Phó Nhiễm cũng buông ra.

Phó Nhiễm xoa xoa cổ tay bị vằn đỏ ửng, không nói tiếng nào.

Bên trong phòng bệnh, máy điều hòa không khí giữ cho nhiệt độ ổn định, bên trong sẽ không cảm thấy hanh khô, mặc dù có toàn thiết bị tiện nghi đầy đủ, nhưng dù sao cũng là bệnh viện, không hề có hơi người.

Phó Nhiễm từ khủy tay chống người lên, giọng nói Minh Thành Hữu lạnh nhạt.

“Muốn về Y Vân Thủ Phủ sao?”

“Tôi có nhà của tôi.”

Minh Thành Hữu đứng ở cạnh giường.

“Tối nay cứ ở tại nơi này thôi.”

Phó Nhiễm cùng hấn hoàn toàn không có cách nào hóa giải được bế tắc, Minh Thành Hữu vòng qua cuối giường đi về phía ghế sa lon gần đó, hấn đem hai chiếc điện thoại di động đặt ở trên khay trà.

Ánh mắt Phó Nhiễm lướt qua, hơi xác định trong chớp lát.

Tầm mắt hấn nâng lên nhìn Phó Nhiễm, mới vừa rồi gặp phải chuyện sợ hãi như vậy đến bây giờ cũng không có cách nào hồi phục như trước, Minh Thành Hữu mím chặt khóe miệng, ánh mắt gắt gao nhìn Phó Nhiễm chằm chằm. Hai người vẫn không ngớt giằng co như cũ.

“Đói bụng sao?”

Phó Nhiễm không đáp lại.

Minh Thành Hữu thản nhiên cầm điện thoại di động lên gọi đồ ăn mua ở ngoài.

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt hấn vẫn nhìn Phó Nhiễm chằm chằm như cũ.

“Tôi sẽ không ép em ăn gì nữa, rốt cuộc muốn như thế nào chính em tự quyết định, dù sao tôi cũng nói được là làm được, cho dù bây giờ em làm thành như vậy, tôi cũng không thể nào thả em đi.”

Phó Nhiễm thấy sắc trời tối dần, không cần phải nói, khẳng định là trong nhà sẽ rất lo lắng.

Điện thoại của Minh Thành Hữu vang lên, hắn cầm ở trong tay, liếc nhìn Phó Nhiễm sau lại thu lại ánh mắt.

“Là mẹ em.”

Phó Nhiễm vội vàng xuống từ trên giường.

“Đưa di động cho tôi.”

Minh Thành Hữu cũng không theo ý cô, hắn đứng dậy sải bước ra phòng nghỉ, thừa dịp Phó Nhiễm đang cố gắng đuổi theo tới, trực tiếp đóng cửa lại.

Phó Nhiễm đập cửa, đột nhiên nghĩ đến điện thoại di động của cô vẫn còn ở trên khay trà, cô vội vã quay lại, cầm lên muốn gọi điện thoại về nhà, lại phát hiện mở không được máy, thì ra là pin đã bị lấy đi.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của hắn.

“Tôi không biết cô ta ở nơi nào, báo cảnh sát? Tùy thôi, các người muốn làm lớn huyện này, cũng muốn cho cả thị trấn Nghênh An đều biết Phó Nhiễm chưa kết hôn mà có con, tôi cũng không ngại.”

Phó Nhiễm sải bước chạy ra đến cửa, đôi tay dùng sức đập về phía cánh cửa.

“Thả tôi đi ra ngoài, mẹ, con ở bệnh viện, mẹ!”

Cửa đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra, thân hình cao lớn của Minh Thành Hữu bước vào, cầm điện thoại di động lên giờ lơ lửng trước mặt cô.

Phó Nhiễm tức giận không kiềm chế được, nhưng cũng không nói nhảm cùng hắn nữa.

Minh Thành Hữu nắm chặt cổ tay của cô hướng bên giường ngồi, Phó Nhiễm giãy giụa, thân thể co lại lui về phía sau, hắn dùng sức kéo cô lên đằng trước, đè lại bả vai cô sau đó để cho cô ngồi xuống.

“Chúng ta nói chuyện một chút.”

Minh Thành Hữu cũng không quan tâm Phó Nhiễm có thể muốn nghe hay không.

“Còn nhớ rõ chuyện lần trước của cha em sao? Trên quan trường người ta sợ nhất là cái gì, đơn giản nhất là sắp về hưu rồi còn gặp chuyện phiền toái, chẳng lẽ em muốn cho cha em đánh mất hết chức tước cùng danh dự hay sao?”

“Người trong sạch không sợ gì hết!”

Phó Nhiễm rít lên nặn ra mấy chữ.

Minh Thành Hữu bật cười.

“Được! Vậy em cứ chờ xem, xem ông ấy còn trong sạch nữa hay không?”

Một câu nói gần như đâm vào tim Phó Nhiễm.

Đồ ăn mua bên ngoài được đưa vào phòng bệnh, Phó Nhiễm đi tới tự chọn món thích ăn, cứ dây dưa như vậy đối với cô không tốt chút nào. Minh Thành Hữu không động đậy, ngồi ở ghế sa lon nhìn cô ăn. Phó Nhiễm ăn cũng không nhiều, miễn cưỡng ăn đầy bụng sau đó đẩy hộp cơm ra. Cô ngồi lại trên giường, ôm chặt hai đầu gối nhìn bên ngoài cửa sổ.

Hai người giống như người xa lạ nhưng bị ép nhốt ở trong một phòng. Lát sau, Phó Nhiễm nói.

“Tôi muốn ăn sinh viên.”

“Cái gì?”

Minh Thành Hữu nghĩ mình nghe lầm.

Phó Nhiễm lặp lại câu nói.

“Được.”

Khóe miệng Minh Thành Hữu nở nụ cười yếu ớt.

“Tôi sẽ sai người đi mua cho em.”

“Đường đó người khác không thể có cách nào tìm ngay được, chỗ trước kia chúng ta đi ăn...”

Phó Nhiễm biết hẳn lo lắng điều gì.

Khi đi ra ngoài khóa cửa là được, tôi cũng sẽ trốn không thoát.”

Minh Thành Hữu đưa tay dọn dẹp khay trà sạch sẽ.

” Được! Tôi đi mua.”

Hắn cũng không khóa trái cửa, nhưng trước khi đi gọi hai y tá vào trong canh gác, hiển nhiên Minh Thành Hữu đã nói với họ gì đó. Hai người đứng yên bên giường Phó Nhiễm không nhúc nhích, giống như chỉ sợ cô chạy thoát. Phó Nhiễm xác định Minh Thành Hữu đã rời đi, cô mở ti vi, chủ động nói chuyện cùng hai người.

“Bình thường hai người đi làm có thể xem ti vi không?”

“Không thể.”

Cô tiện tay chuyển qua kênh khác, một y tá trong đó nói.

“Giọng hát của Trung Quốc đâu rồi? Tôi thích ca sĩ Adele.”

“Chắc là đã bị loại bỏ từ vòng sơ tuyển rồi.”

Phó Nhiễm đặt chiếc điều khiển ti vi qua bên cạnh, sự chú ý của cô không còn ở trong TV.

“Hai người lại đây ngồi trên ghế sofa đi, còn có trái cây nữa muốn ăn gì thì tự lấy.”

Hai người lập tức cảnh giác, Phó Nhiễm cười nói.

“Tôi mang thai còn có thể chạy mất từ dưới tầm mắt của hai người sao?”

Y tá nghĩ thầm đúng thế, liền đi qua ngồi xuống ghế sofa .

Thừa dịp quảng cáo, một người y tá trong đó nói.

“Tại sao Tam Thiếu lại bảo chúng tôi đến xem chừng cô?”

Phó Nhiễm hơi giật mình, dù sao chuyện cô cùng Minh Thành Hữu náo loạn như vậy, cô cho rằng không được mấy người không biết.

“Hai cô làm việc ở bệnh viện bao lâu rồi?”

“Hai chúng tôi mới được chọn tới đây, bác sĩ vừa rồi là thầy giáo của bọn tôi.”

Thì ra là như vậy.

Phó Nhiễm nhìn hai cô gái tuổi vẫn còn ít tuổi, cô thuận miệng nói xạo.

“Tôi với anh ta vốn không có quan hệ gì, tôi cũng có bạn trai của mình. Nhưng ở tại thị trấn Nghênh An chỉ cần Minh Tam Thiếu coi trọng, người khác đừng mơ tưởng chạy trốn được.”

“Oa, thật là mạnh mẽ.”

Trong mắt cô y tá nhỏ lộ ra vẻ hâm mộ.

Phó Nhiễm thấy thời cơ chín muồi, cô lấy điện thoại từ chỗ Minh Thành Hữu ra. Một người trong đó mở miệng.

“Không thể gọi điện thoại.”

Phó Nhiễm đưa di động mình qua.

“Hết pin rồi, cũng không bật máy lên được”.

“À, di động của cô giống cái của tôi.”

Y tá lúc trước nói câu thật là mạnh mẽ nói.

“Vậy sao?”

Phó Nhiễm lo lắng tim đập loạn lên, cô cố gắng lấy lại bình tĩnh.

“Bên trong có một trò chơi không tệ, cô có chơi sao?”

“Tôi thường chơi, có lúc ca đêm thấy thật sự nhàm chán.”

Phó Nhiễm điều chỉnh âm lượng TV cao lên.

“Tôi cũng thích chơi, chỉ là điện thoại di động quên sạc pin, bây giờ đang ở chỗ này giống như ngồi tù, ngay cả trò chơi cũng không thể chơi.”

Cô y tá nhỏ nhanh mồm nhanh miệng.

“Tôi cho cô mượn, nhưng mà cô không thể gọi điện thoại.”

Đồng bạn bên cạnh lấy tay cũng dưới nàng,

“Không được?”

“Sợ cái gì, không phải chúng ta đang xem chừng sao?”

Phó Nhiễm nhận lấy điện thoại di động từ trong tay y tá, luôn miệng nói cảm ơn, cô tựa vào đầu giường mở trò chơi, mới đầu y tá còn có thể tới gần nhìn quanh, mấy lần liên tiếp thấy quả thật là cô chơi trò chơi, cũng yên tâm ngồi xem tivi.

Bởi vì điện thoại di động giống nhau, Phó Nhiễm nhanh chóng biết rõ, cô thoát ra rồi nhanh chóng vào mục tin nhắn, soạn tin nhắn ngắn gọn gửi vào số di động của Phạm Nhân.

Chỉ có mấy chữ, là tên bệnh viện cùng với số phòng bệnh và hai chữ không trở về.

Tin nhắn đã gửi đi cô liền xoá ngay, tiếp tục vào lại trò chơi.

Phó Nhiễm nghĩ cửa tiệm kia cách bệnh viện khá xa, cô lo lắng bắt đầu chờ đợi, không yên lòng.

Cửa truyền đến tiếng bước chân, trong lòng Phó Nhiễm lo lắng, người ấy cửa tiến vào thoáng chốc đi vào phòng. Phó Nhiễm nhìn quanh, lại thấy Minh Thành Hữu về trước thời gian dự tính.

“Trên đường không kẹt xe, mau ăn đi còn đang nóng.”

Ánh mắt Phó Nhiễm không giấu được thất vọng, hai y tá lần lượt đứng dậy từ trên ghế salon.

Minh Thành Hữu đi tới, đem túi trong tay thả vào tủ đầu giường, hần thông thả ung dung cởi áo khoác ngoài ra. Mùi thơm của sinh tiền tỏa ra xung quanh, mùi hành sức nức, làm mười ngón tay người ta muốn hành động ngay.

“Hai người đi ra ngoài đi.”

Phó Nhiễm nhìn mũi chân của mình, Minh Thành Hữu lấy đôi đũa duy nhất thay cô. Phó Nhiễm thấy hần chuyển đũa tới, cô đưa tay hất ra.

Lúc này Minh Thành Hữu mới định nói chuyện, điện thoại trong túi bất ngờ vang lên.

Phó Nhiễm kinh ngạc, mơ hồ cảm thấy có điềm xấu.

Người đàn ông tiện tay nhận cuộc gọi đưa đến bên tai, vừa nghe, ánh mắt vừa nhìn Phó Nhiễm chằm chằm.

“Được, tôi biết rồi.”

Hần tắt điện thoại, xoay xoay chiếc di động ở lòng bàn tay, gương mặt tuần tú kiên quyết không để lộ chút tâm tình nào ra ngoài. Phó Nhiễm bị hần nhìn chăm chú, cả người không được tự nhiên, quay người lại, ánh mắt liếc nhìn tay người đàn ông chợt lướt về phía tủ đầu giường. Hộp sinh tiền còn bốc hơi nóng đỏ trên mặt đất, từng cái một lần xuống bên chân Minh Thành Hữu. Phó Nhiễm giật mình, không kịp phản ứng, một tay Minh Thành Hữu bắt được bả vai cô kéo đến bên cạnh hần, ôm lấy cô sải bước đi ra ngoài.

Phó Nhiễm không kịp chuẩn bị, trợn tròn mắt.

“Anh lại muốn mang tôi đi đâu?”

Minh Thành Hữu dùng chân đẩy cửa phòng bệnh ra, đúng lúc bác sĩ đang kiểm tra ở phòng bên cạnh đi ra ngoài.

“Tam Thiếu, ngài đi đâu?”

“Xuất viện.”

Minh Thành Hữu nói ra một câu.

“Đợi có người sẽ tới, bên trong phòng bệnh dọn dẹp sạch sẽ, nên nói như thế nào trong lòng cô rõ ràng.”

Phó Nhiễm ý thức được Minh Thành Hữu đã phát hiện ra.

“Thả tôi ra, tôi không muốn trở về với anh.”

Minh Thành Hữu bước ra khỏi bệnh viện, xe đã đợi sẵn trước cửa, hấn nhét Phó Nhiễm vào trong rồi cùng ngồi vào ghế sau.

“Lái xe.”

Phó Nhiễm chồm qua phía bên kia, hai tay ra sức vỗ vào cửa sổ xe, thỉnh thoảng có người đi qua nghe được động tĩnh cũng chỉ tò mò liếc nhìn, không ai dừng chân.

Phó Nhiễm chợt xoay người, như phát tiết.

“Anh phải người theo dõi bọn họ?”

“Tôi không để em muốn làm gì thì làm đâu.”

Thân thể Minh Thành Hữu áp vào thành ghế bên trong, gò má cũng ẩn vào trong bóng đêm.

“Tôi cũng chỉ sai người theo dõi người nhà em mới hôm nay thôi. Phó Nhiễm, tôi nói chuyện tốt với em mà em lại không nghe.”

Phó Nhiễm hung hăng nhìn Minh Thành Hữu, lúc này không thể dùng đau thương phần nộ hoặc bất kỳ một từ nào để hình dung tâm tình của cô.

Minh Thành Hữu xoay mặt hướng ra ngoài cửa sổ, hấn biết mình không thể cứu vãn được, cộng lại từng chuyện một, cũng đang từ từ ép mình vào vực sâu.

Giữa hai đầu lông mày hấn nhíu chặt, bi thương khó có thể nói rõ, dù thế nào đi chăng nữa hấn và Phó Nhiễm không thể nào tiếp tục được, để cô hận hấn nhiều hơn hay ít đi một chút thì cũng có liên quan gì?

Trong lòng Minh Thành Hữu rõ ràng, rốt cuộc là hấn vẫn không thể buông ra, nếu không nhất định cô sẽ không giữ đứa bé lại. Cho dù đối với Phó Nhiễm là rất không công bằng, hơn nữa là khó có thể chấp nhận, nhưng hấn không quan tâm nhiều như vậy.

Xe chạy thẳng đi về phía trước, Phó Nhiễm thấy cảnh đêm thành phố từ từ biến mất, thay vào đó là biển quảng cáo bên đường nhanh chóng lùi lại về phía sau thật nhanh. Cô liền cảm thấy sợ hãi trong lòng.

“Anh lại mang tôi đi đâu?”

Minh Thành Hữu khoanh hai tay trước ngực, mắt nhắm lại như đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Xe cứ chạy về phía trước mà Phó Nhiễm không biết là đi đâu, trong lòng cô càng thêm hoảng hốt. Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, giơ tay lên không nhìn thấy được năm ngón, bầu trời đêm cũng khó thấy ánh sao sáng.

Phó Nhiễm ngồi vào trong góc, mỗi khi đến lúc này là sẽ khó chịu, hơn nữa xe chạy nhanh, cô che miệng lại cố nén lại, từng tiếng nôn ọe truyền vào tai Minh Thành Hữu giống như bị dao găm bén nhọn đâm vào, càng lúc càng sâu hơn.

Mồ hôi rịn ra hai bên thái dương, đôi mắt u ám hơi mở ra.

“Đưa bình nước tới đây.”

Tài xế vội vàng đưa bình nước ở ghế ngồi tài xế.

Minh Thành Hữu nhận lấy sau đó đưa qua cho Phó Nhiễm.

Cô mệt mỏi dựa đầu vào cửa sổ xe, thấy một bình nước đưa tới trước mặt, cô cũng không nhúc nhích, nhắm mắt lại.

Xe tiếp tục chạy về phía trước, đi vào màn đêm vô tận.

Phó Nhiễm mở mắt cảm thấy tốc độ xe chậm lại, cô ngồi thẳng người lên.

“Tam Thiếu, đến rồi.”

Minh Thành Hữu dẫn đầu đẩy cửa xe ra, hần đi qua một bên, kéo tay Phó Nhiễm kéo cô đi xuống.

Xông tới mặt chính là mùi vị mặn chát xen lẫn gió biển, từng đợt sóng lớn tầng tầng lớp lớp cuốn tới.

Phó Nhiễm có thể cảm thấy hơi nước bắn lên trên mặt ẩm ướt, cô nhìn xung quanh, hần là ở bến tàu.

Một tay Minh Thành Hữu ôm bả vai cô, mạnh mẽ đem cô đi về phía trước.

Phó Nhiễm sợ hãi la lên.

“Anh muốn mang tôi đi đâu? Tại sao tới bến tàu?”

Sóng lớn ào ào dường như bao trùm lên giọng nói của cô, Phó Nhiễm thấy Minh Thành Hữu không đáp lại, cô hạ giọng, nói mang theo vẻ hoảng sợ.

“Rốt cuộc là anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Rời khỏi thị trấn Nghênh An.”

“Tôi không muốn!”

Một chiếc du thuyền khổng lồ dừng ở bên bến tàu, Phó Nhiễm bị hần mạnh mẽ túm lên phía trước, giọng nói Minh Thành Hữu lạnh lùng vang dội từ trên đỉnh đầu.

“Chờ sau khi đứa bé sinh ra tôi sẽ thả em về, Phó Nhiễm, cũng chỉ có như vậy mới có thể làm cho em nghe lời!”

Ánh mắt cô chuyển sang Minh Thành Hữu, mặc dù đối với nơi này chưa quen thuộc, nhưng không khí thuộc về làm cô thấy lưu luyến, sợ hãi cùng nóng nảy từ trong đáy lòng phút chốc bỗng tan biến, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của Minh Thành Hữu, cũng từ giờ phút này, cô hoàn toàn cảm thấy sợ hãi đối với hần.

“Tôi không đi!”

“Cũng không phải do em!”

Minh Thành Hữu mang theo Phó Nhiễm đi tới boong thuyền, từ trên cao nhìn xuống có thể nhìn đến từng con sóng lớn trên mặt nước biển trong tầm mắt, Phó Nhiễm hoa mắt, càng thấy muốn ới thêm, cô đẩy Minh Thành Hữu một cái, thế nhưng hần lại sống chết không chịu buông tay.

“Oe ——”

Cơm tối mới vừa ăn cách đó không lâu ới hết toàn bộ trên cánh tay Minh Thành Hữu, Phó Nhiễm khó chịu cúi người xuống.

Có người tới hỏi thăm, làm như muốn chuẩn bị khởi hành, Phó Nhiễm mệt đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cô cũng không có cách gì khác, thái độ của Minh Thành Hữu không chỉ là đơn giản cố chấp như vậy, nếu cứ giằng co thêm nữa, cô sợ hần thực sự sẽ tạo ra chuyện gì nữa.

Du thuyền đang bắt đầu chuyển động, từ từ lái rời khỏi bến tàu, Phó Nhiễm xông tới, Minh Thành Hữu ôm eo cô từ phía sau.

Khung cảnh trước mắt từ từ xa dần, Phó Nhiễm nhào người muốn lao về phía trước, hai mắt cô đắm lệt, trong lòng thoáng nghĩ tới Phó Tụng Đình cùng Phạm Nhân vội vàng chạy tới bệnh viện sau đó lại thất vọng thậm chí còn thương tâm đến tột cùng, cô không muốn rời khỏi thị trấn Nghênh An, rời cha mẹ mà cô thật vất vả họ mới gần gũi yêu thương cô.

Bởi vì cho dù cô có ảm ỉ như thế nào, Minh Thành Hữu cũng không hề mềm lòng.

Đầu gối Phó Nhiễm mềm nhũn, đôi chân cứ thế quỳ xuống, cô cố gắng kiềm chế.

“Tôi đồng ý, tôi đồng ý còn không được sao? Anh đưa cái gì đều ký hết, tôi không muốn rời khỏi nơi này.”

Minh Thành Hữu cúi đầu nhìn bóng dáng đang quỳ của Phó Nhiễm, trong mắt của hắn từng đợt đau nhói, tâm mắt cũng không biết bị cái gì làm ơ hồ, giống như xuyên thấu qua một lớp lưới nhìn ra ngoài, bả vai Phó Nhiễm rung lên, làn gió mơn trớn khuôn mặt đẹp như tạc ngọc, cổ nén nội tâm trong ánh mắt, Minh Thành Hữu nâng tâm mắt lên, hướng người đứng ở phía sau dặn dò.

Du thuyền thả chậm tốc độ, cuối cùng dừng ở trên mặt biển.

Phó Nhiễm trợn tròn mắt cũng không khóc, chỉ là đau đến mức khó có thể kiềm chế, nước mắt cũng không chảy xuống được.

Bước chân Minh Thành Hữu đi tới bên cạnh cô.

Ánh mắt Phó Nhiễm chuyển từ chân hắn nhìn lên trên từng chút một, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt người đàn ông. Hốc mắt ửng hồng tràn đầy khinh bỉ và chán ghét mà vứt bỏ, Phó Nhiễm từ từ đứng lên, bốn mắt nhìn vào nhau, cô hận không thể hung hăng giẫm đạp người đàn ông này ở dưới lòng bàn chân.

Minh Thành Hữu kéo cô đi vào bên trong khoang thuyền, sai người đem văn kiện trong xe mở ra đưa tới.

Ánh đèn bên trong khoang thuyền chói mắt, treo trên đỉnh đầu khiến người ta có cảm giác khó chịu đau nhói. Phó Nhiễm ngồi ở trước bàn, ánh đèn chiếu lên mặt hai người phát ra màu trắng không tự nhiên. Trong tay Minh Thành Hữu có một túi văn kiện, Phó Nhiễm chỉ liếc nhìn, đôi môi vốn xinh tươi liền trở nên xám xịt.

Hai người nhìn chằm chằm nhau, trong mắt Phó Nhiễm rõ ràng là ửng đỏ. Minh Thành Hữu rút một tờ giấy trong túi văn kiện ra, ngón tay giữ một góc dọc theo mặt bàn bóng loáng đẩy tới phía cô.

“Em đã nhìn rồi, ký tên đi.”

Phó Nhiễm vươn cánh tay cứng đờ.

Vẫn là tập văn kiện lúc trước, bị cô vẽ một góc có một lỗ nhỏ vẫn còn đó. Minh Thành Hữu đưa cho cô cây bút.

Phó Nhiễm lật tới tờ văn kiện cuối cùng, tâm mắt nhìn thẳng vào điều khoản chăm chú.

Minh Thành Hữu thấy cô cầm bút lên, sau đó đầu ngón bút run rẩy viết xuống hai chữ Phó Nhiễm.

Khuất phục và sự tức giận trong lòng cô cũng theo nét chữ cuối cùng mà sụp đổ, sợ như vậy còn chưa đủ, Minh Thành Hữu lại đem một phần văn kiện khác đưa cho cô.

“Đây là cái gì?”

Phó Nhiễm mở ra rồi đọc kỹ, là giấy vay nợ không có con số cụ thể trên đó.

“Anh?”

“Đồng thời là bảo đảm, tôi sợ em sẽ đổi ý.”

Chiếc bút còn nằm trong tay Phó Nhiễm, trong mắt không còn gọn sóng nữa, chỉ còn suy nghĩ cô không thể nghĩ tới là không có gì là Minh Thành Hữu không làm được.

“Giấy vay nợ so với tự do của em, cái nào quan trọng hơn?”

Phó Nhiễm cảm thấy trong lòng vô cùng buồn bực, chỉ muốn vội vàng rời khỏi chỗ này. Cô mệt mỏi không còn sức lực đặt bút xuống ký tên.

Vưu Dữu gọi nhiều lần vào số di động của Phó Nhiễm vẫn luôn tắt máy, cô biết gần đây Phó Nhiễm không dễ chịu, nói lo lắng xong vội vàng cùng mẹ gọi xe tới Phó gia một chuyến.

Vừa lúc Phó Tụng Đình lái xe từ bên ngoài trở về, gương mặt Phạm Nhân mệt mỏi, đôi mắt đỏ bừng. Vưu Dữu cùng mẹ đứng lên từ trên ghế salon.

“Bác trai, bác gái.”

“Là Vưu Dữu.” Phạm Nhân đi tới. “Con có gặp Tiểu Nhiễm sao?”

“Chị thế nào? Con gọi di động chị luôn tắt máy.”

Phạm Nhân liên tục dẫn đo, cũng không tiện nói ra chuyện Phó Nhiễm đi bệnh viện.

“Buổi sáng con bé đi ra ngoài đến bây giờ không thấy trở về, di động cũng không gọi được.”

“Bác đã hỏi qua chỗ chị Mộ Mộ và Xèo Xèo chưa?”

“Đã tìm qua hết rồi.”

Phạm Nhân lo lắng đến mức đứng ngồi không yên.

“Họ đều nói không gặp.”

“Tại sao có thể như vậy?”

Nét mặt của mẹ Vưu Dữu cũng trở nên lo lắng.

“Tiểu Nhiễm đứa bé này rất hiểu chuyện, không thể nào không nói gì liên lạc tích như vậy.”

Vưu Dữu ngẫm nghĩ chốc lát, biết lúc này nói tên Minh Thành Hữu không thích hợp, nhưng chuyện vô cùng cấp bách không có biện pháp nào khác.

“Bác gái, bác đã tìm ở chỗ. . . Tam Thiếu chưa?”

Cô đổi cách xưng hô.

Phạm Nhân nhớ tới di động của mình vừa nhận được tin nhắn, cũng biết rõ chuyện này không tránh khỏi liên quan cùng Minh gia.

“Không có.”

Hai tay bà chống lên trán.

“Cũng không biết Tiểu Nhiễm có thể đi đâu được.”

“Bác gái, bác đừng nóng vội. Chúng ta từ từ nghĩ biện pháp, có tin tức con sẽ lập tức báo cho bác.”

Phạm Nhân ngẩng đầu lên, bà đi tới kéo tay Vưu Dữu.

“Con và mẹ con tới đây, ta cũng có lời nói muốn hỏi con một chút, nói không chừng Tiểu Nhiễm còn bạn bè nào khác mà ta không biết.”

Vưu Dữu ngoan ngoãn đi theo bà vào phòng ăn.

“Bác gái, thật ra bạn tốt nhất của chị chính là chị Mộ Mộ và chị Xèo Xèo. Những người khác cũng có quan hệ không tệ, nhưng.”

“Ta biết rõ. “

Phạm Nhân cắt đứt lời Vưu Dữu đang nói.

“Trước kia con và Minh Thành Hữu cũng rất quen thuộc, nghe Tiểu Nhiễm nói hẳn còn qua nhà con chơi?”

“Dạ.” Vưu Dữu không hiểu, chờ Phạm Nhân nói tiếp.

“Có cơ hội bác muốn nhờ con giúp một tay nghe ngóng tin tức Tiểu Nhiễm. Xem chừng sẽ có liên quan tới hẳn.”

Vưu Dữu liền đáp ứng.

Lúc ra về, Phó gia có ý cho người đưa hai mẹ con Vưu Dữu về nhưng họ nhã nhặn từ chối, dù sao thì cũng không nên làm phiền họ vào lúc này.

Xe taxi đi tới cổng tiểu khu, Vưu Dữu thấy ở khúc quanh có chiếc xe đậu, cô nhìn thấy biển số xe liền nhận ra là ai.

“Mẹ, mẹ vào trước đi. Con muốn ở bên ngoài gọi điện thoại cho anh rể.”

“Không được!”

Mẹ Vưu Dữu không yên lòng.

“Muốn gọi điện thoại về nhà gọi.”

“Mẹ, con đứng trước cửa phòng thường trực, sẽ không xảy ra chuyện gì. Hơn nữa nói mấy câu ở nhà cũng không tiện.”

“Chỉ một lúc thôi đấy, mẹ ở dưới lầu chờ con.”

“Được.”

Vưu Dữu đẩy cửa xe ra đi xuống trước, đến khi chiếc xe taxi biến mất trong tầm mắt, lúc này cô mới chạy về phía khúc cua.

Lý Sâm nhìn thấy bóng dáng của cô, vội đẩy cửa ghế tài xế ra.

“Vưu Dữu!”

Hắn không nghĩ tới cô sẽ chủ động đi về phía hắn, bình thường hắn đến trường học tìm cô, Vưu Dữu cũng lo sợ trốn tránh còn không kịp.

Cô mặc chiếc quần hoa tiết cao bồi, chiếc áo rộng thun thùng thình dài đến đầu gối. Vưu Dữu ngẩng đầu lên, Lý Sâm đang dựa vào cửa sổ xe, từng động tác đều già dặn hơn so với tuổi.

” Không thấy chị em đâu.” Cô nói không rõ đầu đuôi.

Lý Sâm nhíu mày lại, gương mặt lộ ra vẻ u ám.

“Không thấy tăm hơi của chị ấy, hiện tại anh họ có tình cảm rất tốt l cùng chị dâu anh. Chuyện này em cũng đừng quá quan tâm.”

“Không cho phép nói chị tôi như vậy!”

Vưu Dữu bảo vệ ý kiến của mình rất mạnh, khó chịu trong người giống như có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

“Anh nói sai sao? Thời điểm anh trai khó khăn nhất, chị dâu đối với anh ấy thế nào? Lúc đó chị em đi đâu rồi?”

Là người của Lý gia, bọn họ đối với Phó Nhiễm vẫn luôn có xa cách.

“Chị tôi không phải loại người như thế! Anh không hiểu chị ấy cũng đừng nói càn!”

Vưu Dữu kích động la lên.

Một lúc lâu Lý Sâm không nói một lời, đợi hai người bớt tức giận, hắn mới lên tiếng.

“Đói bụng quá, anh đưa em đi ra ngoài ăn khuya.”

“Không cần.” Vưu Dữu xoay người rời đi.

Lý Sâm vội vàng tiến lên níu cánh tay cô lại.

“Vậy anh với em đi chung quanh tìm một chút.”

“Anh biết chị tôi ở đâu?”

Vưu Dữu tỏ ra hi vọng.

“Anh làm sao có thể biết?”

“Chuyện chị mất tích khẳng định cùng anh rể có liên quan. Không đúng, hiện tại anh có vợ, không phải là chồng của chị tôi. Anh và anh ta có quan hệ tốt như vậy, tôi không tin một chút tin tức anh cũng không biết.”

Bàn tay Lý Sâm đang nắm chặt tay cô dần dần nắm chặt hơn.

“Em chủ động tới, bởi vì chuyện này?”

“Tôi không có tâm tư nói chuyện với anh, bây giờ trong nhà cũng lo lắng muốn chết. Nếu chị tôi gặp chuyện không may, tôi sẽ không để yên cho các người đâu!”

Cô nữ sinh bé nhỏ rất cuộc không nhịn được lên tiếng hù dọa, nghĩ đến khả năng sẽ có chuyện xảy ra, Vũ Dữu bụm mặt khóc thành tiếng.

Lý Sâm bỗng nhiên bối rối. “Mà anh biết đi đâu tìm chị đâu?”

Vũ Dữu càng khóc càng to hơn. “Cũng hơn một ngày đã tìm khắp nơi rồi.”

Cô khóc không thành tiếng. “Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?”

Lý Sâm thấy gương mặt đầy nước mắt của cô, gương mặt tuấn tú của anh trầm xuống nửa phút, suy nghĩ rồi nói.

“Có chuyện không biết đối với em có tác dụng không?”

“Chuyện gì?”

“Anh nghe bác nói, hôm nay anh họ huy động một chiếc du thuyền cả nhà ở bến tàu Bạc Dương, có thể muốn rời bến.”

Hai mắt Vũ Dữu tròn tròn.

“Vậy khẳng định là chị có mặt ở đó, tại sao anh không nói sớm?”

Lý Sâm nhúc nhích đầu nhú chặt chân mày.

” Em cũng không hỏi, làm sao anh biết anh ấy muốn làm cái gì?”

“Chuyện khi nào vậy?”

“Lúc anh chuẩn bị đi tìm em thì nghe nói.”

“Ồ ô...” Vũ Dữu òa lên khóc.

“Chị tôi khẳng định là bị mang đi, không phải lúc trước hai người rất tốt sao? Tại sao anh ấy muốn lấy người chị kia của tôi làm gì? Tôi không muốn!”

Lý Sâm đi tới, hai cánh tay dang ra ôm chặt cô vào trong ngực, thấy nước mắt cô thuận theo khuôn mặt chảy xuống dưới, ánh mắt sâu thẳm tràn đầy thương yêu. Khom lưng hôn lên khóe mắt cô, về sau đầu lưỡi quét qua mặt cô. Vũ Dữu cảm thấy hơi thở anh nóng rực dần dập thổi lên trên mặt, cô hoảng sợ hoàn hồn, sợ tới mức đẩy Lý Sâm ra.

“Anh làm gì vậy?!”

“Vũ Dữu, em đừng sợ.”

“Đừng đụng vào tôi.”

Vũ Dữu đẩy bàn tay của Lý Sâm ra, lùi lại về phía sau.

“Vũ Dữu, Vũ Dữu?”

Cách đó không xa, mẹ Vũ Dữu không đợi được nữa lo lắng đi xuống cửa phòng an ninh khu chung cư.

Vũ Dữu vội vàng đẩy Lý Sâm ra.

” Anh đi mau.”

Cô chạy tới cửa lớn.

” Mẹ ra ngoài làm gì? Con đi gọi điện thoại.”

“Sao lại khóc thành ra như vậy?”

Ánh mắt mẹ Vũ Dữu thuận thể nhìn theo, thấy một chiếc xe nhanh chóng rời đi. Bà cũng không quan tâm.

“Đừng lo lắng cho Tiểu Nhiễm, chúng ta mau tìm một chút sẽ được thôi.”

Vũ Dữu trên đường trở về gọi điện thoại cho Phạm Nhân, giấu mẹ thuật lại lời nói của Lý Sâm không sót một chữ.

Du thuyền dừng ở vùng biển mênh mông bát ngát, thỉnh thoảng có thể thấy ánh đèn cửa sổ lung lay nhấp nháy. Phó Nhiễm đã ký hai phần văn kiện bày trước mặt, tay cầm bút buông lỏng, chiếc bút màu đen thuận theo mép bàn lăn về phía Minh Thành Hữu.

Ở trên biển, trong người càng muốn ói, Phó Nhiễm chống khuỷu tay lên mặt bàn.

“Tôi có thể đi được chưa?”

Minh Thành Hữu đứng dậy thu dọn văn kiện, thấy trong mắt Phó Nhiễm chợt lóe lên tia giễu cợt. Bàn tay nắm văn kiện của hắn không khỏi nắm chặt, Phó Nhiễm xem đồng hồ, lòng như lửa đốt.

“Trước tiên, hãy trả di động lại cho tôi.”

“Ở nơi này không thể gọi điện thoại, đưa cho em cũng chỉ lãng phí thời gian.”

Bàn tay Phó Nhiễm mặt mũi chống lên trán.

“Văn kiện tôi cũng đã ký, anh còn muốn như thế nào nữa?”

Minh Thành Hữu ngồi đối diện cô.

“Tôi vẫn nhắc lại câu nói kia, nếu đứa bé này không giữ được, tôi sẽ không bỏ qua cho Phó gia.”

Phó Nhiễm giận dữ, vỗ xuống mặt bàn.

“Tùy anh! Mau để cho tôi đi!”

Minh Thành Hữu ngồi không nói chuyện nữa, hắn đã bức Phó Nhiễm đến ranh giới sắp sụp đổ, nếu ép nữa lại hoàn toàn ngược lại.

Lúc trước hai người thân mật trầm luân đến tận bây giờ, Phó Nhiễm đã hận đến mức nhìn hắn lâu một chút cũng cảm thấy ghét bỏ, mà không phải Minh Thành Hữu muốn kết quả như thế sao?

Hắn như suy nghĩ điều gì đó nhìn gò má Phó Nhiễm chằm chằm, từng bước một đi ra ngoài, trong lòng lại bàng hoàng cô độc. Cảm giác cô đơn này khiến hắn đứng trên tầng cao nhất trong đám người cũng không cảm thấy ấm áp, thật đúng là chỗ cao vẫn không bằng chỗ thấp mà thôi.

Phó Nhiễm mất hồn nhìn vùng biển u ám, gió biển thổi tới. Du thuyền bắt đầu tới gần bến tàu lúc trước, gương mặt Phó Nhiễm căng thẳng, lúc sắp cập bờ cô liền đứng dậy muốn chạy ra ngoài.

Minh Thành Hữu không cản cô nữa, hắn đem hai phần văn kiện nhét vào trong túi giấy.

Phó Nhiễm thuận theo cầu thang đi về phía sau boong thuyền, mặt biển mang vị mặn chát làm dạ dày cô khó chịu. Phó Nhiễm bước nhanh về phía lan can, bàn tay vịn lên liền không nhận được liên tục nện ọe.

Đột nhiên du thuyền lung lay, cường độ không lớn nhưng rõ ràng người đứng trên boong thuyền sẽ lao đảo. Bước chân Phó Nhiễm không khống chế được trượt xuống, nửa người trên dựa vào lan can không nghĩ cả người mình sẽ ngã xuống. Mà chỗ lan can nơi cô dựa vào bị gãy thành một lỗ hổng.

Phó Nhiễm bất ngờ, không kịp chuẩn bị liền ngã xuống nước, cô hoàn toàn không tính đến, hai tay liều mạng vung vẩy mấy cái, thật vất vả mới hướng lên mặt nước, trong miệng uống vài hớp nước biển. Nước ngập qua đầu khiến cô sợ hãi giống như bị một đôi tay mạnh mẽ không ngừng kéo thân thể cô chìm xuống.

Có người đi qua boong thuyền kinh hoàng giật mình vội vàng kêu cứu, người khác chạy vào bên trong khoang du thuyền.

Minh Thành Hữu vẫn ngồi ở chỗ ban đầu như cũ, nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa.

” Vào đi.”

“Tam Thiếu, không xong rồi!”

” Sao?”

“Rơi, rơi xuống nước.”

Minh Thành Hữu đứng dậy, bước nhanh lên boong thuyền, đã có người thả dây xuống. Minh Thành Hữu đi tới lỗ hổng, thấy Phó Nhiễm đưa hai tay ra dùng sức nắm giữ, hấn giận tím mặt.

“Ai chịu trách nhiệm kiểm tra?”

Người mới vừa gọi hấn nhỏ giọng lên tiếng.

“Hôm nay anh ta nghỉ.”

Minh Thành Hữu một quyền đánh tới.

“Cô ấy mà có việc gì các người ai cũng đừng nghỉ được sống, còn đứng đây làm gì, chờ bị đánh phải không? Mau cứu người!”

Phó Nhiễm được lên thuyền rất nhanh, không có gì đáng ngại nhưng khiến cô vô cùng sợ hãi. Sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, thân thể co rúc ôm chặt bả vai. Bộ quần áo rộng thùng thình không chút khe hở dính trên người, môi cô phát run. Mặc dù là ngày hè chói chang, nhưng nước biển vẫn xâm nhập vào cơ thể cô.

Trái tim kịch liệt nhảy lên, Phó Nhiễm sợ tới mức nhắm mắt lại, chỉ trong chốc lát thiếu chút nữa sẽ khiến cô rơi xuống địa ngục.

Mấy người cố gắng đưa Phó Nhiễm lên boong thuyền. Trong ánh mắt Minh Thành Hữu tràn đầy hoảng sợ, hấn đi tới giữ chặt lấy bả vai cô.

“Có chỗ nào không thoải mái không? Phó Nhiễm, nói đi.”

” Tôi, tôi không muốn ở nơi này.”

” Không được!”

Giọng nói Minh Thành Hữu mang theo cương quyết, mới vừa rồi hoảng sợ vẫn còn chưa hoàn hồn một chút. Ngay cả bàn tay hấn đang giữ bả vai Phó Nhiễm cũng đang run rẩy.

“Như vậy trở về không phải à sẽ ngã bệnh hay sao?”

Hấn ôm Phó Nhiễm lên rồi đi vào trong khoang thuyền, cơ thể hai người dán chặt. Sau khi Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm vào phòng, y phục của hấn cũng ướt nhẹp.

Minh Thành Hữu tùy tiện để di động xuống một bên, vừa nãy hấn chỉnh sang chế độ im lặng. Vốn định cùng Phó Nhiễm ở du thuyền một đêm, không muốn có người quấy rầy.

Hấn lấy tấm đắp mỏng đắp lên người cô, lại dùng khăn bông giúp cô lau tóc.

Phó Nhiễm nhắm chặt hai mắt và run lấy bả, đưa tay từ chối.

” Tự tôi làm được.”

” Mau vào phòng tắm, quần áo tôi đã sấy khô cho em rồi.”

Minh Thành Hữu giúp cô lau giọt nước còn đọng trên mặt, Phó Nhiễm ôm chặt bả vai.

“Tôi không tắm, anh cho tôi về nhà đi. Tôi nói rồi, tôi không muốn ở nơi này.”

Minh Thành Hữu nghe vậy một tay kéo tấm đắp trên người cô xuống, một tay ôm cô vào phòng tắm.

Hắn kéo tủ quần áo ra, tìm bộ quần áo thay, lại tìm cho Phó Nhiễm chiếc váy. Trong phòng thay đồ như tiệm bán quần áo nhỏ, mẫu nào cần đều có.

Minh Thành Hữu chuẩn bị quần áo xong treo lên cửa phòng tắm.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng còi hú, từ xa tới gần, chói tai như muốn đâm rách màng nhĩ người khác.

Minh Thành Hữu nghĩ chỉ là tuần tra bình thường, hắn mới vén tay áo lên, trên boong thuyền truyền tới tiếng bước chân dồn dập. Tiếng gõ cửa dồn dập phá vỡ yên tĩnh, chấn động cả đáy lòng.

” Tam thiếu!”

” Chuyện gì?”

Minh Thành Hữu không vui chút chặt chân mày.

Cửa bị dùng sức đẩy ra, liền cảm thấy chói mắt, trên boong có vô số người. Dẫn đầu là cảnh sát mặc đồng phục, Phạm Nhân và Phó Tụng Đình cũng ở phía sau.

” Tiểu Nhiễm, Tiểu Nhiễm.”

Phạm Nhân đẩy đám người ra tìm khắp nơi, nét mặt bà nóng vội. Mới chỉ một ngày mà cả người lại tiêu tụy không chịu nổi, ánh mắt Phó Tụng Đình lướt qua bên trong khoang thuyền.

“Tiểu Nhiễm ở đâu?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn phía mấy cảnh sát.

“Tôi đưa Phó Nhiễm ra ngoài chơi phải khiến ọi người huy động lực lượng như vậy sao?”

Nghe hắn thừa nhận Phó Nhiễm có ở đây, trái tim Phạm Nhân rút cuộc cũng buông lỏng. Không quan tâm hình tượng, bà liền hô lên.

“Tiểu Nhiễm!”

Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Phó Nhiễm nhanh chóng đi ngoài. Trên người vẫn còn mặc bộ quần áo ướt đầm không thay.

” Mẹ...”

Hốc mắt cô ửng đỏ, nhìn thấy Phó Tụng Đình đứng bên cạnh.

“Cha.”

” Tiểu Nhiễm.....”

“Tiểu Nhiễm, con không có việc gì là tốt rồi, hù chết chúng ta.”

Phó Nhiễm muốn đi tới, Minh Thành Hữu đưa tay nắm chặt lòng bàn tay của cô.

“Làm sao mặc thành ra như vậy, không phải nói em đi tắm trước sao?”

Hắn cố ý nói dối, giọng điệu tràn đầy mờ ám.

“Vốn là muốn ở đây một buổi chiều rồi mới trở về, không nghĩ tới là chú cùng dì sẽ lo lắng tìm tới nơi.”

Phạm Nhân đi đến bên cạnh Phó Nhiễm, đẩy tay Minh Thành Hữu ra, bà thấy sắc mặt con gái không tốt, hơn nữa là toàn thân cũng ướt đầm, trong lòng vừa lo lắng lại đau lòng.

“Tiểu Nhiễm, tại sao con ở đây? Đừng sợ, nói ẹ.”

Vị cảnh sát dẫn đầu tiến lên, thần sắc lạnh lùng.

“Cô ở đây là do cô tự nguyện sao?”

Tầm mắt của Minh Thành Hữu cũng hướng về Phó Nhiễm.

“Đừng ồn ào.”

Phó Nhiễm nghĩ đến hai tờ thỏa thuận có thể trở thành cơn ác mộng của cả đời cô, cô ra sức lắc đầu.

“Không phải, hẳn là giam giữ người bất hợp pháp, còn buộc tôi ký một tờ giấy nợ không có con số cụ thể, nhất định các ông phải giúp tôi.”

118. Chương 118

Chương 118: Giở trò ‘ly miêu hoá thái tử’

Phạm Nhân cảm thấy khó tin, ngẩng đầu lên: “Thành Hữu”

Bà nghĩ đến chính lúc trước bản thân mình còn khích lệ hẳn với Phó Nhiễm bắt đầu lại lần nữa: “Cậu thật sự đã hơi quá đáng rồi đấy!”

Minh Thành Hữu xoay người đi, cầm lấy chiếc chăn mỏng trên giường muốn đắp lên người Phó Nhiễm: “Em trở về mà mặc như vậy nhất định sẽ bị cảm.”

Phạm Nhân đi trước một bước, nhanh tay cầm lấy: “Tiểu Nhiễm, thế này không được, tay con lạnh như vậy, còn cả một quãng đường dài phía trước.”

Minh Thành Hữu đi về phía hướng cửa phòng tắm, lấy trong hộp tủ: “Ở đây còn có quần áo, em mặc bộ khác vào đi.”

Phó Nhiễm cuộn chặt mình trong chăn, sốt ruột lắc đầu: “Tôi không muốn đợi ở đây thêm nữa, dù chỉ một khắc tôi cũng không muốn. Mẹ, hai bản thỏa thuận kia nhất định phải cầm lấy, con bị ép phải ký.”

Cảnh sát nghe vậy, lấy hai văn bản trong tay mình đưa trước mặt Minh Thành Hữu: “Đây là lệnh lục soát.”

Minh Thành Hữu cười lạnh, tầm mắt bị che khuất nhất thời tránh sang một bên, anh nhìn thấy bên cạnh còn có Phó Tụng Đình.

“Thật không nghĩ nhanh như vậy mà có thể lấy được lệnh lục soát, huống hồ Phó Nhiễm còn chưa mất tích quá 24h, tôi thấy các người đã quá khẩn trương rồi.”

Mấy tên cảnh sát vào trong khoang thuyền kiểm tra cẩn thận, Phó Nhiễm nhìn thấy trên mặt bàn ban đầu la liệt những văn kiện ở đây giờ không còn gì, Phạm Nhân lấy khăn lau mặt cho cô: “Tụng Đình, chúng ta nên nhanh chóng đưa Tiểu Nhiễm về, thực sự con ốm nặng lắm rồi.”

“Được.” Phó Tụng Đình đi đến trước mặt hai mẹ con.

Phó Nhiễm lại gương dậy mạnh mẽ, đứng bất động trong khoang thuyền, cô biết hai văn kiện rất quan trọng: “Cha, mẹ, chúng ta phải chờ tới khi lục soát xong rồi mới đi.”

Minh Thành Hữu đi từ bên trong ra mang theo hơi ấm, hẳn tùy ý kéo lấy cái ghế, dáng vẻ giống như không để tâm, trong lời nói mơ hồ lộ ra chút lo lắng: “Nếu em nhất định muốn vậy thì trước tiên vẫn nên đổi bộ quần áo khác đi.”

Phạm Nhân đau lòng nói: “Nếu đợi mà càng bị ốm nặng thêm thì phải làm sao? Nghe lời đi..”

Phó Nhiễm không kiên trì nữa, dù sao thân mình vẫn là của mình.

Cô cầm quần áo đi vào phòng tắm, lúc đi ra vẫn thấy cảnh sát đang tìm kiếm, tựa như không thu hoạch được cái gì.

Minh Thành Hữu vuốt vuốt mu bàn tay: “Tôi đã sớm nói rõ là không có bất cứ thỏa thuận gì rồi, tất cả vốn chỉ là những lời nói vô căn cứ.”

Cảnh sát trưởng cùng với Phó Tụng Đình nói với nhau vài câu, ánh mắt hai người hướng về phía Phó Nhiễm, ánh mắt quét qua cả khoang thuyền, gắng hết sức không bỏ qua bất kì chi tiết nào.

”Minh Thành Hữu, nếu anh không chịu giao ra đây, được thôi, vậy chúng ta ký lại một phần thỏa thuận, tuyên bố trước mọi người, bản thỏa thuận trước kia không có hiệu lực.”

”Tại sao tôi phải ký với em?”

Minh Thành Hữu đứng lên, như cười như không, nhìn chằm chằm vào mấy con người đang tốn công vô ích: ”Theo lý mà nói, em không có lợi gì đối với tôi, đưa ra yêu cầu này làm gì chứ?”

Cảnh sát khó xử, ra dấu tay: ”Phó tiểu thư, chúng tôi đã tìm khắp nơi nhưng không tìm được thứ mà cô nói.”

Phó Tụng Đình cũng biết dù có làm gì thêm cũng không có lợi gì cho họ: ”Tiểu Nhiễm, về nhà trước đã rồi hãy nói.”

Ánh mắt Phó Nhiễm sắc bén quét trên gương mặt có vẻ bình tĩnh kia của hắn, giống người nói dối là cô vậy.

Cảnh sát đi tới trước mặt Minh Thành Hữu: ”Thật xin lỗi, anh phải đi theo chúng tôi phối hợp điều tra, cô Phó Nhiễm cũng vừa nói, anh đã giam giữ phạm pháp với cô ấy.”

Thành Hữu bật cười thành tiếng: ”Vậy sao?”

Phó Nhiễm được Phạm Nhân dìu ôm ra ngoài, Phó Tụng Đình xoay người đi, dường như nghĩ gì đó lại chợt dừng bước: ”Nếu Tiểu Nhiễm đã muốn tìm, vậy coi như ta cũng đã hiểu.”

Phó Nhiễm với Phạm Nhân đều ngăn người ra, Phạm Nhân hiểu được, bà vỗ vỗ mu bàn tay cô trấn an, không nói gì, ôm cô rời khỏi khoang thuyền.

Trên bến tàu, mấy chiếc xe cảnh sát đang đỗ lại, còn có xe của Phó gia, Phạm Nhân và Phó Nhiễm đều ngồi xuống ghế sau.

Phó Tụng Đình cùng cảnh sát trưởng nói mấy câu, bắt tay rồi nhanh chóng sải bước đi về phía xe.

Phạm Nhân bảo tài xế chỉnh lại hệ thống sưởi ấm lên một chút, Phó Tụng Đình ngồi vào ghế phụ: ”Đi thôi.”

”Tụng Đình, cứ như vậy mà chúng ta rời đi sao? Ông xem hắn đã làm Tiểu Nhiễm thành ra gì rồi.”

Phạm Nhân nhin không được mà oán trách vài câu.

Phó Tụng Đình cau mày: ”Có một số chuyện không thể làm ăm ỉ được, chỉ có biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ thôi.”

Phó Nhiễm cũng biết tính khí của Phó Tụng Đình, nghĩ đến việc cô ký tên vào thỏa thuận, thực sự cũng không phải điều quá đáng sợ, ‘bình đến tướng chặn’ luôn có thể tìm ra biện pháp giải quyết, nhưng Minh Thành Hữu nói đến việc liên quan tới Phó Tụng Đình, về chuyện này thể không khiến cho Phó Nhiễm phải cần thận.

Nếu không phải vừa rồi Phó Tụng Đình muốn giữ danh tiếng Phó gia thì đã không ngăn cản cảnh sát mang Minh Thành Hữu đi.

Trên xe không có bất cứ tiếng động nào, không ai nói chuyện. Sau khi trở về Phó gia, Phạm Nhân pha nước nóng để Phó Nhiễm tắm trước, lại bảo má Trần làm chút gì đó ăn mang cho cô lên sau, rồi dìu cô ngồi vào giường.

”Mẹ, làm sao cha mẹ biết con đang ở trên thuyền?”

Phạm Nhân nhớ tới chuyện lòng vẫn còn sợ hãi: ”Vưu Dữu gọi điện thoại đến nói rằng Minh gia hôm nay có một chiếc thuyền có thể sẽ phải rời bến.”

Phó Nhiễm ngồi trên giường, hồi lâu không nói gì, Phạm Nhân nhìn vào bụng cô nói: ”Có phải Minh Thành Hữu dẫn con đi bệnh viện đúng không? Làm sao hắn biết được con mang thai?”

”Con cũng không biết.” Phó Nhiễm do dự.

”Có thể lúc ở bệnh viện bác sĩ đã nói cho biết, nếu không thì có mấy người biết được chuyện này.”

"Thật phiền phức." Phạm Nhân nhìn tới sắc mặt Phó Nhiễm đang suy tư, trong lòng còn nhiều điều muốn hỏi, sợ không có lúc này thì không còn lúc nào khác để nói: "Tiểu Nhiễm?"

Phó Nhiễm nhìn trong mắt bà có điều muốn hỏi lại thôi. "Mẹ, Minh Thành Hữu có ý muốn nhất định phải sinh đứa con này."

"Điều này sao có thể được?"

Phạm Nhân phẫn nộ. "Tuyệt đối không được, hắn đã có vợ, tại sao còn nói với con những lời như thế?"

Khóe miệng Phó Nhiễm nhếch lên, cong cong hiện lên nụ cười lạnh: "Hắn có cái gì là không nói chứ?"

"Tiểu Nhiễm, con cũng đừng có hồ đồ, vì con, đứa bé này không thể giữ lại."

Hai tay Phó Nhiễm ôm chặt lấy đầu gối: "Mẹ."

"Còn nữa, cái thỏa thuận kia rốt cuộc là chuyện gì?"

Ngay khi nhắc tới chuyện này, Phó Nhiễm lại đau đầu như búa bổ, cô không nói dối Phạm Nhân: "Theo thỏa thuận, sẽ có khoản tiền cung cấp cho lúc con sinh đứa bé này, nếu như con không ký, nói không chừng lúc này đây đã rời thị trấn Nghênh An đến một nơi xa lạ, Minh Thành Hữu nói, con sinh ra đứa bé thì sẽ để con trở về."

"Thật hoang đường!"

Đúng lúc này Phó Tụng Đình đi vào nghe thấy cô nói.

"Hắn có còn để mắt tới pháp luật nữa không?"

"Con đã xem kĩ nội dung trên bản thỏa thuận đó chưa?"

Đối với Phó Nhiễm, cái bản thỏa thuận kia không nghi ngờ chính là điều sỉ nhục nhất với cô. Trọng trách đặt trên vai cô, về sau làm sao có thể ngẩng đầu lên, cô khó cữ gật đầu: "Xem ra, nếu con làm trái ý hắn, hắn sẽ công khai chuyện của chúng ta, đến lúc đó sẽ rất bất lợi, mẹ, con không sao cả, nhưng với mẹ, với Phó gia điều này chính là tai họa."

"Cho dù là tai họa, cũng không để một mình con thừa nhận."

Về mặt Phạm Nhân kiên quyết: "Con sinh đứa nhỏ này ra đó mới chính là tai họa mà con phải chịu cả đời."

Nếu đổi lại trước kia, Phó Nhiễm dám đánh liều một phen, dù sao cô đối với Minh Thành Hữu có chút hiểu hắn, cho dù bất chấp đem cả đứa trẻ ra dọa thì theo tính cách của hắn cũng chỉ giận tím mặt, không đến nỗi sẽ công khai chuyện thỏa thuận kia ra ngoài.

Nhưng với hiện tại, cô thực sự rất sợ, hắn đã đánh mất nhân tính, lúc hắn đề cô ở ngoài lan can, hắn dám nói chúng ta đều chết, đối với cô rõ ràng không thể đảm bảo đứa bé với Phó gia cùng chỗ chôn, Phó Nhiễm có thể thấy rõ trong đáy mắt hắn chính là sự hủy diệt, đúng vậy, cô không nhìn lầm, Minh Thành Hữu chính là như vậy, Phó Nhiễm không dám có chút mảy may nghi ngờ nào.

Đúng như lời cô nói, hắn muốn thế nào cũng được, chỉ sợ bị hắn đem cô làm tang phẩm. (vật tế cúng đám ma)

"Cha, mẹ, con muốn ngủ, con mệt quá."

"Ra ngoài thôi, có chuyện gì để hôm nào nói sau."

Phó Tụng Đình nói xong, cùng Phạm Nhân rời khỏi phòng Phó Nhiễm.

Chiếc xe màu đen rời khỏi bến tàu, lúc Minh Thành Hữu trở lại Minh gia đã gần mười giờ tối.

Bên trong phòng khách ánh đèn vẫn còn sáng, hắn mới đi đến gần liền nghe bên trong có tiếng cười truyền tới, bước chân hắn càng lúc chậm rãi, đứng trước cửa không đi vào.

Ánh đèn nghiêng hắt vào, phủ lên tấm lưng người đàn ông màu cam ấm nóng, hắn cảm thấy dường như không khí bên trong không hợp với hắn, Minh Thành Hữu xoay người đi, trong mắt hiện lên nỗi cô đơn vô tận.

“Vừa rồi ta nghe thấy tiếng xe ô tô, chắc là Thành Hữu trở về.”

Lý Vận Linh bảo Tiêu quản gia đi cửa ra xem một chút.

Minh Thành Hữu đã trấn tĩnh lại tâm tình, Tiêu quản gia mở cửa.

“Đúng là như vậy, Tam Thiếu, ngài đã về.”

“Thành Hữu.” Một giọng nói đàn ông trong phòng khách truyền đến.

Minh Thành Hữu ở bên ngoài cũng đã nghe ra giọng nói Minh Vành.

“Nhị ca.”

Lý Vận Linh hướng tầm mắt ra sau lưng Minh Thành Hữu.

“Con để Phó Nhiễm ở đâu rồi?”

Minh Thành Hữu hướng mắt về phía Tiêu quản gia, bà vội lùi người ra sau vài bước, Lý Vận Linh thấy thế liền nó.

“Không liên quan gì đến Tiêu quản gia, là mẹ đi đến Y Vân Thủ Phủ không thấy bóng dáng của các con đâu, mới hỏi bà ấy.”

Minh Thành Hữu bước chân dài sát mép bàn trà đi tới ghế salon trước mặt, Vưu Ứng Nhụy vội vàng đứng dậy.

“Không liên lạc được với anh, em đi theo mẹ cũng rất lo lắng.”

Hắn ngồi vào trong ghế salon.

“Con để Phó Nhiễm đi về rồi.”

“Cái gì?”

Lý Vận Linh giật mình.

“Tại sao có thể để cho nó trở về, đứa bé trong bụng của nó có phải con không còn cần nữa rồi không?”

Minh Vành cũng nghiêng mặt nhìn về phía Minh Thành Hữu.

“Mẹ, con tự có cách.”

Minh Thành Hữu thấy nhúc nhích đầu dùng ngón tay đặt nhẹ lên mi tâm.

“Anh hai, anh trở về lúc nào vậy?”

“Hôm nay...” Minh Vành cười đùa nói. “Xem ra anh đây sẽ phải chuẩn bị hồng bao thật lớn rồi.”

Vưu Ứng Nhụy như đứng trên đồng lửa, vẻ mặt Lý Vận Linh lo lắng.

“Có thể nhìn thấy được sinh ra một cách thuận lợi rồi hãy nói.”

“Mẹ, yên tâm, còn có cha ở trên trời phù hộ.”

“Con thật dẻo miệng.”

Ban đầu Lý Vận Linh lo lắng, nghe Minh Vành nói hai ba câu cũng thấy yên lòng.

“Thành Hữu, anh cũng nghe nói chuyện của cậu với đại ca, dù gì thì Hào Khôn cũng là do cha để lại, có thể buông tay thì nên buông tay thôi.”

Minh Vành là người thích hợp để khuyên can lúc này, thật ra thì cũng là lệnh của Lý Vận Linh nên mới nhanh chóng chạy về đây.

“Anh hai, đây là chuyện giữa em và hắn.”

Minh Thành Hữu không muốn nói thêm, hắn đã hạ quyết tâm, người nào khuyên cũng không nghe lọt tai.

Sắc mặt Lý Vận Linh lại lộ vẻ lo lắng lần nữa.

“Hào Khôn vốn rất vững chắc, hơn nữa trong tay chúng ta không có cổ phiếu của nó, như vậy khác gì trứng chọi đá, sớm muộn gì cũng thua thiệt, nhưng nếu có thể từ bên trong xuống tay, thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Minh Vành chớp mắt, Lý Vận Linh nói đã rất rõ ràng, hẳn cũng không ngờ tới lần này trở lại khuyên Minh Thành Hữu lại đơn giản như vậy.

“Mẹ, trong tay con còn 5% cổ phần của hào Khôn, nếu mọi người tranh chấp nhau, con sẽ đứng về phía Thành Hữu, cứ việc cầm đi để khi nào dùng.”

“Làm sao có thể như vậy?”

Lý Vận Linh giả vờ từ chối.

“Đây là của cha để lại cho con, Thành Hữu này, 5% nếu đã rơi vào trong tay anh cả, làm sao có thể trở về trong tay con nữa đây?”

“Mẹ.”

Minh Thành Hữu nói chen vào.

“Nhị ca, cảm ơn ý tốt của anh nhưng em không cần.”

Đầu lông mày Lý Vận Linh chau lại, trong đầu lại nghĩ ra.

“Con xem như vậy xem, lấy 5% cổ phần trong tay con đổ vào công ty, hơn nữa công ty lúc này cũng đang cần tiền, Thành Hữu tính khí bướng bỉnh mẹ nói thế nào cũng không bảo được nó, nếu thật sự có đấu tranh hào Khôn sụp đổ, cổ phần trong tay Minh Vành cũng chỉ trở thành một đồng giấy vụn, mẹ nghĩ như vậy là tốt nhất.”

Ánh mắt Minh Vành quét về phía Lý Vận Linh, nói.

“Mẹ nói đúng lắm, con dù sao cũng không có bị ảnh hưởng gì.”

Minh Thành Hữu cũng không để trong lòng chuyện này, trong nhà có mấy người bàn chuyện, sau đó cũng lần lượt đứng dậy ra về.

“Minh Vành, con ở lại nhà đi, khó mới có dịp trở về một chuyến.”

“Mẹ gấp cái gì...”

Minh Vành cầm chìa khóa xe.

“Con còn có hẹn với người khác, vả lại tháng sau công ty cũng sẽ bàn giao với thị trấn Nghênh An, đến lúc đó con với mẹ còn nhiều thời gian.”

Minh Thành Hữu đi hướng về phía cửa, bước nhanh, hẳn không quay lại nói.

“Còn đứng đấy làm cái gì? Có phải còn muốn ở lại đây?”

Vưu Ứng Nhụy biết không thể trốn thoát, cô nơm nớp lo sợ đứng dậy, Lý Vận Linh nháy mắt với cô, hạ thấp giọng.

“Không có việc gì, đi nhanh lên đi.”

Minh Thành Hữu cùng với Vưu Ứng Nhụy ngồi ghế sau, hẳn luôn đi với tốc độ 80 km/h, Minh Thành Hữu nheo mắt lại, Vưu Ứng Nhụy nhìn trộm hẳn một cái, thấy sắc mặt hẳn khó coi, càng không dám nói thêm câu nào.

Hai người trở lại biệt thự Trung Cảnh hào Đình, Vưu Ứng Nhụy đi theo sau Minh Thành Hữu vào nhà, lên lầu hai, cô nghĩ nên trở về phòng của mình, Minh Thành Hữu đẩy cửa phòng ngủ.

“Cô vào đi.”

Vưu Ứng Nhụy đứng khuất bóng, thanh âm của người đàn ông kia khi nói ra ba chữ ấy làm cho cô cảm thấy như có gánh nặng trên lưng.

Lòng cô thấp thỏm đi theo Minh Thành Hữu vào, bên trong gian phòng chỉ có một chiếc đèn trên tường, Minh Thành Hữu đi tới trước tủ rượu lấy một chai, ngón tay chỉ về phía ghế sa lon.

“Ngồi đi.”

Đột nhiên thái độ thay đổi làm Vụ Ứng Nhụy càng cảm thấy bất an, cô không dám lên tiếng, theo ý hắt ngồi vào trên ghế sa lon.

Minh Thành Hữu ngồi đối diện với cô.

“Chuyện Phó nhiệm mang thai có phải cô sớm đã biết rồi không?”

Lúc buổi sáng, khi ở nhà, Vụ Ứng Nhụy đã đem cái vấn đề ra nghĩ tới không dưới một trăm lần, duy nhất chỉ một đáp án, dĩ nhiên là không thể thừa nhận chuyện này, trừ phi cô muốn tìm cái chết.

“Em không biết.”

Khóe miệng Minh Thành Hữu nhếch lên, miệng chạm ly, qua lớp thủy tinh, Vụ Ứng Nhụy có thể nhìn thấy ánh mắt lạnh khốc của Minh Thành Hữu cùng lúc đó lên tiếng.

“Thật sự không biết?”

“Hôm nay em ở nhà nghe mẹ nói mới biết, Thành Hữu, chuyện lớn như vậy em không dám gạt anh, mà đó lại là con của anh, em sẽ coi nó như con mình để ra.”

Minh Thành Hữu nhìn chắt lỏng màu đỏ ở trong ly cạn dần, hắt nhìn lướt qua rồi dừng lại, gạt đầu một cái, để lại chiếc ly về trên khay trà.

Lý Vận Linh tiến mấy người về, sau đó, cũng không lên lầu ngay, bà ngược nhìn lên đồng hồ, cầm điện thoại lên bấm số.

Cả điện thoại của Minh Thành Hữu và Vụ Ứng Nhụy đều không có người nhắc máy.

Tiêu quản gia đi đến.

“Phu nhân, nhanh đi nghỉ thôi.”

Lý Vận Linh lại gọi vào số máy riêng của biệt thự Trung Cảnh Hào Đình, vẫn không có người nhận.

“Tiêu quản gia, Nhụy Nhụy với Thành Hữu đều không nghe điện thoại.”

“Có thể là đã ngủ rồi.”

Lý Vận Linh có linh cảm, cả ngày hôm nay thấy Vụ Ứng Nhụy đứng ngồi không yên, lại thấy cô nhìn Minh Thành Hữu giống như là nhìn thấy quỷ.

“Nhụy Nhụy nói dối chuyện Phó Nhiệm mang thai. Đây, có phải bác sĩ đã nói gì với Thành Hữu rồi không? Nói không chừng còn thêm dầu vào lửa, đem chuyện muốn bỏ rơi chuyện đứa nhỏ đổ lên đầu Nhụy Nhụy.”

“Hắn là không thể vậy.”

Tiêu quản gia lăm bầm.

“Phu nhân, thật ra thì nghĩ như vậy cũng không sai, nói không chừng Phó tiểu thư muốn bỏ Tiểu Tam Thiếu chắc cũng không có liên quan tới Thiếu phu nhân.”

Tiêu quản gia gọi bằng tên riêng, chờ đứa bé sau khi sinh ra, nhất định là cái có thể âu yếm gọi là Tiểu Tam Thiếu.

“Không được.”

Lý Vận Linh không yên lòng.

“Bà theo tôi đi biệt thự Trung Cảnh Hào Đình một chuyến, mang theo cả chìa khóa, tôi thực sự cảm thấy không yên tâm.”

“Vâng.”

Xe đi tới cửa chính Trung Cảnh Hào Đình, từ bên ngoài nhìn vào, cả tòa biệt thự trống vắng giống như ngôi nhà ma, ngoại trừ đèn bên ngoài ở trong khu vườn, cả ngôi biệt thự ba tầng không có một chút ánh sáng, Lý Vận Linh vội vàng bảo Tiêu quản gia mở cửa.

Từ cửa chính đi vào, hai người cũng không đổi lại giày, đi qua khúc cua lầu hai có một bóng đèn sáng hình lá sen tô đậm lên sự ấm áp.

Lý Vận Linh cùng Tiêu quản gia vội vàng đi tới lầu hai, đi đường vòng không thấy một bóng người.

Lý Vận Linh mở cửa phòng ngủ đi vào.

Tiêu quản gia ở bên trong phòng nhìn quanh.

“Phu nhân, có lẽ Tam Thiếu cùng thiếu phu nhân không có ở đây hay là đã đi dạo bên ngoài?”

“Không thể nào.”

Lý Vận Linh không chút do dự phủ nhận.

“Lúc này làm gì có tâm tư nào để đi dạo chứ?”

Bà ý bảo Tiêu quản gia gọi điện thoại cho Minh Thành Hữu.

“Phu nhân, người xem.”

Tiêu quản gia cầm điện thoại ở trên bàn trà lên: “Tam Thiếu để điện thoại ở đây.”

“Vậy làm sao lại không thấy người đâu?”

“Có thể là ở trên tầng ba, chúng ta thử lên đó xem.”

Hai người trước sau đi tới cửa, Lý Vận Linh dừng lại một chút, nghe thấy tiếng động.

“Tiêu quản gia, bà có nghe thấy tiếng gì không?”

“Hình như là tiếng nước trong nhà tắm.”

Tiêu quản gia hơi buông lỏng. “Phu nhân, nói không chừng,…”

Lý Vận Linh bước nhanh về phía phòng tắm, đập mạnh cửa: “Thành Hữu, Nhụy Nhụy.”

Không thấy có người trả lời, bà ra sức đập cửa.

Thật sự không còn cách nào khác, Lý Vận Linh mở chốt cửa đi vào, Tiêu quản gia cảm thấy xấu hổ nên chỉ đứng ngoài cửa.

“A……”

Âm thanh to đến nỗi như muốn làm điếc lỗ tai, Tiêu quản gia sợ tới mức không để ý nữa liền chạy thẳng vào: “Phu nhân, đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Vận Linh đứng cạnh bồn rửa tay, Tiêu quản gia hiếm khi thấy nét bà sợ hãi như lúc này, bà tiến lên phía trước, nét mặt già cũng trở nên biến sắc.

Vưu Ứng Nhụy bị bịt kín miệng, cổ tay bị cà vạt của Thành Hữu chới chặt, hai chân cũng bị trói, cả người nằm thẳng trong bồn tắm mát xa lớn, khăn trải giường cuốn chặt lấy thân, sợ cô nhảy ra khỏi bồn tắm. Phía trên, bồn tắm đặt chế độ nước lạnh, bên trong bồn tắm đã đầy nước, cô giãy giụa trong nước như cá thiếu dưỡng khí, chỉ còn chút sức lực. Thấy Lý Vận Linh và Tiêu quản gia đến, mơ hồ kêu cứu, trên khuôn mặt không biết là nước mắt hay nước đọng.

Tiêu quản gia sợ tới mức bất động, Lý Vận Linh vươn tay tới: “Nhanh nhanh lôi ra ngoài.”

Hai người dùng sức kéo Vưu Ứng Nhụy ra ngoài, cả mặt sàn nhà đều là nước, ướt đầm đôi giày, lúc đi không tránh khỏi bị trượt.

Lý Vận Linh vội vàng tắt vòi hoa sen, lúc này mới phát hiện ra là nước lạnh.

Vưu Ứng Nhụy co rúc ở trên nền nhà, run rẩy bầy. Tiêu quần gia luống cuống chân tay: "Thiếu phu nhân, cô không sao chứ?"

Bà ba chân bốn cẳng lấy ra trong miệng Vưu Ứng Nhụy gì đó, miệng cứng đờ, nhất thời không nói gì, Vưu Ứng Nhụy ra sức khóc, Tiêu quần gia lòng như lửa đốt, chiếc cà vạt không tháo ra được, Lý Vận Linh đi tìm cái kéo, cắt bỏ hết những sợi dây trên người cô.

Phần tay bị siết chặt làm máu không lưu thông khiến cho chỗ tay hằn lên nhìn thấy ghê sợ, Vưu Ứng Nhụy khóc đến nỗi không thể thở nổi, Lý Vận Linh choàng áo choàng tắm cho cô: "Nhụy Nhụy, đứng lên đã, chỗ này toàn nước, chúng ta ra ngoài rồi nói."

Lý Vận Linh cùng Tiêu Quần gia dìu Vưu Ứng Nhụy ra ngoài. Chân cô run run cơ hồ không hề đứng vững, đầu ngón chân lướn trên sàn nhà, làn da do bị ngâm nước quá lâu bị nhăn nhúm, Lý Vận Linh đem chiếc chăn trên giường: "Tiêu quần gia, bà chăm sóc cho Nhụy Nhụy, tôi đi tìm quần áo."

Tiêu quần gia mang nước nóng, lau người cho cô. Lý Vận Linh đi tìm bộ quần áo cho Vưu Ứng Nhụy thay.

Cô ngồi thừ trên giường, ánh mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm xuống bàn chân, Tiêu quần gia đưa ly trà nóng cho cô: "Thiếu phu nhân."

"Thành Hữu đi đâu rồi?"

Lý Vận Linh giờ mới dần ổn định lại, vừa rồi quá sợ hãi, nếu bà và Tiêu quần gia không kịp đến không chừng giờ đã...

"Mẹ". Vưu Ứng Nhụy run run. "Con không biết, con sợ chết lắm, con đã nghĩ có thể con đã chết đuối trong bồn tắm, không thể trốn ra được."

Cô che mặt khóc, sắc mặt Lý Vận Linh càng trở nên khó coi.

Cửa chính truyền tới tiếng bước chân, Minh Thành Hữu mặc bộ quần áo vàng nhạt thoải mái, nhìn thấy mọi người, tư thế nhàn nhã như vừa từ thư phòng bước ra. "Mẹ, sao mọi người lại ở đây?"

Lý Vận Linh tức không nói lời nào, tay chỉ về hướng Vưu Ứng Nhụy.

"Con nhất định muốn lấy tính mạng người ta sao? Con có biết thiếu chút nữa là Nhụy Nhụy chết rồi không?"

Minh Thành Hữu khoanh tay trước ngực, dựa vào cửa: "Mẹ, mẹ hỏi thử cô ta đã làm chuyện gì."

Vưu Ứng Nhụy nghe vậy, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Em đã nói em không biết chuyện Phó Nhiễm mang thai, Thành Hữu, anh lại đi nhẹ dạ đi tin cô ấy."

Vừa mới bị ngập nước sắc mặt đã liên thay đổi, Vưu Ứng Nhụy thở dốc, thiếu chút nữa cô không thể thở được nữa, cô cho rằng cô sẽ chết trong bồn tắm ấy.

Lý Vận Linh cảm thấy nhức đầu, huyết thái dương căng cứng.

"Con tự nguyện kết hôn với Nhụy Nhụy, Thành Hữu, con không thể đối xử với nó như thế."

"Con làm rất đúng mực."

Ánh mắt Thành Hữu lãnh đạm nhìn Ứng Nhụy.

"Con thực sự lúc ấy chỉ để cô ta gặp chút rắc rối, liền đập cửa ra ngoài."

Thân hình cao lớn đi ra ngoài lấy tay đóng sập cửa lại.

Tiêu quần gia nhìn sắc mặt của Lý Vận Linh, vội vàng cúi xuống.

Vưu Ứng Nhụy cắn môi dưới, khóc không thành tiếng, Lý Vận Linh ngồi xuống mép giường: "Nhụy Nhụy, Thành Hữu nói đúng không?"

"Mẹ, mẹ phải tin con, chuyện này con không hề biết."

"Mẹ nghĩ tối nay con về chỗ mẹ đi, ở đây chắc cũng không thể ngủ ngon được. Tiêu quần gia, giúp tôi chuẩn bị mấy bộ quần áo cho Nhụy Nhụy."

”Vâng.”

Lý Vận Linh cùng Vưu Ứng Nhụy rời khỏi biệt thự, dọc đường bà im lặng, Ứng Nhụy cẩn thận nhìn nét mặt bà.

Sau khi về đến nhà, về chuyện của Minh Thành Hữu bà không hề tra cứu nữa, chỉ bảo Tiêu quản gia đưa cô lên lầu nghỉ ngơi.

Hôm sau, Phó Nhiễm cũng không đi làm, Phạm Nhân thấy sắc mặt cô không tốt, dù trong lòng còn nhiều nghi vấn nhưng cũng không nói gì.

Mấy ngày trôi qua, Phạm Nhân không thể nhịn nổi.

”Nhiễm Nhiễm, có phải con còn đang do dự?”

Phó Nhiễm ngồi bên cửa sổ.

Thực tế ban đầu đã hạ quyết tâm tới bệnh viện phá bỏ đứa bé, thế nào nghĩ lại mất đi dũng khí.

Cô xoa xoa bụng.

”Mẹ, gần tới ba tháng, con cảm thấy bụng con dần to lên.”

Phạm nhân bùi ngùi, thở dài: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Phó Nhiễm không nói thêm gì, lời uy hiếp của Minh Thành Hữu với cô cũng ngẹn trong lòng, thật muốn liều mình lại mất cả chì lẫn chài, có lẽ đúng như lời hấn nói, Phó gia sẽ hủy hoại trong tay cô.

Chỉ là không nói ra mà thôi.

Mấy ngày sau Vưu Ứng Nhụy ở lại Minh Gia, Lý Vận Linh nghe Minh Thành Hữu nói Phó Nhiễm chính muốn giữ đứa trẻ lại.

Lòng cô vốn thấp nhom nay đã bình tĩnh.

”Mẹ, uống trà đi”

”Nhụy Nhụy.” Bà vỗ vỗ chỗ bên cạnh.”Ngồi đi.”

Vưu Ứng Nhụy nghe lời, ngồi cạnh bà.

”Mẹ có chuyện muốn bàn với con.”

”Mẹ nói i.”

Lý Vận Linh đưa tay sờ lên bụng Vưu Ứng Nhụy, cô giật mình, căng thẳng.

”Đứa con đầu của Thành Hữu sẽ là trưởng tôn của Minh gia, con cũng biết, tương lai nó cũng sẽ như Thành Hữu là đứa con kế nghiệp của gia đình cho nên mẹ không cho phép bên ngoài có bất cứ dính líu nào với Thành Hữu.”

”Mẹ.” Vưu Ứng Nhụy dò xét.”Ý của mẹ là?”

”Mẹ muốn đứa con đầu này do con sinh ra.”

Lý Vận Linh đem tính toán của mình cho Vưu Ứng Nhụy nghe.

”Dạ, cái gì?”

Phản ứng đầu tiên của Vưu Ứng Nhụy chính là cự tuyệt.

”Không được, Thành Hữu mà biết sẽ không tha cho con.”

Nghĩ đến chuyện Minh Thành Hữu làm với mình cô cảm thấy lo sợ.

”Chuyện này không thể thuận theo ý nó, con yên tâm, mẹ làm chuyện này vì nó, nó nhất định sẽ đồng ý.”

Vưu Ứng Nhụy nhìn xuống bụng mình.

”Mẹ,mẹ để con giả vờ mang thai sao?”

”Thời điểm này thích hợp nhất, bụng cũng không hiện rõ hình dạng.”

Lý Vận Linh nâng chén trà lên miệng.

”Chẳng lẽ con muốn Thành Hữu ly hôn với con sau đó đến với cô ta.”

”Mẹ” Vưu Ứng Nhụy dò ý qua lời nói, sắc mặt bà.

”Chỉ cần Thành Hữu đồng ý. con cũng sẽ không ý kiến gì.”

Phó Nhiễm nôn nghén rất dữ dội, lúc ăn tốt nhất chỉ có thể nằm.

Sau khi ngủ trưa cô xuống phòng khách, Phó Tụng Đình với Phạm Nhân đều không ở nhà, cô ngồi trên salon xem tin tức.

Lý Vận Linh rất biết chọn thời cơ, lại đặc biệt cùng Vưu Ứng Nhụy ra cửa, Vưu Ứng Nhụy mặc một chiếc áo rộng thùng thình, đôi giày cao gót thay bằng giày đế bằng, bên ngoài còn có mấy phóng viên, chuyện ngẫu nhiên như vậy thực ra chính là cố ý sắp xếp, rõ ràng họ biết rất rõ.

Phóng viên vừa đi lên, mục tiêu nhắm thẳng vào bụng Vưu Ứng Nhụy.

”Xin hỏi Minh phu nhân, ngày thường cô chú trọng nhất là việc ăn mặc, hôm nay sao lại mặc như vậy?”

Lý Vận Linh tiến lên phía trước.

”Thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị cũng là chuyện bình thường.”

”Tam Thiệu cùng Minh phu nhân mới kết hôn không lâu, ban đầu gấp gáp thành hôn như vậy, chẳng lẽ cũng là thuận theo trào lưu có con mới cưới?”

Lý Vận Linh mỉm cười, đối với vấn đề này cố ý né tránh, trong giọng ,nói bà chứa ý cười.

”Con dâu tôi có bầu rồi, gần ba tháng, về sau khi sinh ra sẽ là trưởng tôn của Minh gia chúng tôi, tôi nhất định sẽ không quên mời các vị ăn tiệc mừng.”

Vưu Ứng Nhụy đứng bên cạnh theo bản năng đưa tay sờ bụng, đây là hành động phản xạ tự nhiên của phụ nữ khi mang thai.

Phó Nhiễm cố nén thân thể đang khó chịu, chống người ngồi dậy, cô cố gắng tập trung tinh thần,nhìn chăm chăm màn hình TV, gần ba tháng?

Nói cách khác, đứa bé trong bụng Vưu Ứng Nhụy với đứa bé trong bụng cô lớn bằng nhau?

Ánh mắt Phó Nhiễm lạnh lẽo, trầm tĩnh nhìn bụng của Vưu Ứng Nhụy trên màn hình.

119. Chương 119

Chương 119: Để mọi người biết Vưu Ứng Nhụy mang thai giả

Trước mặt giới truyền thông, Lý Vận Linh không thể nói về chuyện trong nhà được nhiều như thế, bà kiên nhẫn giải thích, Vưu Ứng Nhụy bên cạnh cũng không nói gì nhiều. Tài xế lái xe đến trước cổng trung tâm , Lý Vận Linh dìu Vưu Ứng Nhụy mau chóng rời đi.

Tiến vào trong xe, Lý Vận Linh nhìn đám nhà báo đang đi theo, nói: “Lái xe.”

Hai người trở lại Minh gia, đồ đạc mua ở trung tâm cũng đã được chuyển đến nhà.

”Thành Hữu đã tới chưa?”

Lý Vận Linh hỏi Tiêu quân gia đang dọn dẹp nhà cửa.

“Chưa tới.”

Lý Vận Linh ném túi xách lên mặt bàn: “ Ta chịu trận lại thay mấy đứa, đáng lẽ là hai đứa phải chịu mới đúng. Thành Hữu như vậy, người bên ngoài rất nhìn vào rất dễ dàng nhận thấy tình cảm vợ chồng của hai đứa bất hòa”.

“Mẹ.”

Vưu Ứng Nhụy thật sự cảm thấy uất ức, vết bầm trên cổ tay vẫn còn ứ đọng máu, nếu không mặc áo dài tay, cô nào dám bước ra khỏi cửa.

“Thành Hữu không chịu qua đây đón con trở về, cũng chỉ tại con, chuyện này không còn cách nào khác, chẳng lẽ con muốn cả đời sống cùng ta trong ngôi nhà này?”

Vưu Ứng Nhụy biết, cô không thể trốn tránh cả đời tại đây được.

Xem giữa tin tức thời sự là một đoạn quảng cáo, Phó Nhiễm kinh ngạc nhìn màn hình tivi. Không biết cô có nên tin lời Minh Thành Hữu nói là Vưu Ứng Nhụy không hề mang thai hay không, hay là nên tin lời của Lý Vận Linh?

Duy nhất có thể xác định một chuyện, nếu như Vưu Ứng Nhụy là giả mang thai, mà họ lại giống trông khua chiêng như thế, Minh Thành Hữu lại nói sau khi cô sinh con ra, sẽ để cho Minh gia nuôi, phải chăng sẽ là một chiêu “ Ly miêu hoán thái tử” *

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn bụng mình, hai ngày trước cô đã tắt hết ý niệm về đứa trẻ này, nghĩ đến sau này đứa trẻ sinh ra sẽ do người khác nuôi dưỡng, trong lòng đau như cắt.

Phó Nhiễm lên lầu thay đồ, tính đi ra ngoài, cũng không lái xe đi, chỉ đi bộ.

Đang bước đi trên đường, cô mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng. Phó Nhiễm xoay người lại, tầm khoảng 50m có một chiếc xe màu đen đang lặng lẽ theo sau, cô vội vàng bước đi nhanh hơn.

Phát hiện cô muốn chạy đi, chiếc xe tăng tốc chạy lại gần cô.

Từ ghế lái, một người mở cửa bước ra đứng trước mặt cô, nói: “Phó tiểu thư, Tam Thiếu kêu tôi đến đón cô.”

Phó Nhiễm nghiêng đầu nhìn bên trong xe, bên trong không có một bóng người, lái xe nhìn chung quanh, thấy cô đứng bất động, thúc giục: “Phó tiểu thư, xin mời, Tam Thiếu nói cần phải đi theo cô, cô lại không mang đi động, như thế người trong nhà hẳn rất lo lắng.”

Phó Nhiễm thấy bốn bề vắng lặng, một người đàn ông cao to lại đứng trước mặt, cô không khỏi hừ lạnh trong lòng, hẳn đã suy tính thật chu đáo.

Phó Nhiễm khom lưng bước vào đằng sau xe.

Hướng xe chạy trên đường thay đổi, một đường chạy về Bệnh viện tư nhân cao nhất mà đi.

Đã đến tận đây rồi, Phó Nhiễm không có gì phải sợ.

Trước cửa có y tá đứng đón cô, Phó Nhiễm đi sau lưng cô y tá. Bệnh viện này so với bệnh viện lần trước cô bị mang đi thật có nhiều bí ẩn, ở đây không náo nhiệt, tránh được cái ồn ào khi bác sĩ đang chẩn đoán bệnh cho bệnh nhân.

Y tá dẫn cô đến trước cửa một phòng làm việc, đưa tay lên gõ cửa: “ Chủ nhiệm Triệu, người đã tới rồi”.

“Để cho cô ấy vào.”

Y tá vặn nắm cửa, sau đó làm động tác: “ Mời cô vào.”

Phó Nhiễm đưa tay khẽ đẩy cánh cửa. Cửa mở ra, cô thấy bóng lưng của một người đàn ông đưa về phía cô. Thật ra cô không cần nhìn kĩ, trong lòng mặc dù chán ghét, nhưng đối với hình dáng quen thuộc của Minh Thành Hữu thì chỉ cần liếc mắt một cái cô vẫn có thể nhận ra.

Chủ nhiệm Triệu ngẩng đầu lên, vẻ mặt tươi cười: “Tới rồi à, vào đi.”

Thái độ hòa nhã, dễ gần, giống như ông đang nói chuyện cùng với một người rất quen thân.

Ban đầu, Minh Thành Hữu đưa lưng ngược lại với cô, nghe cô tới, lập tức xoay người, thấy Phó Nhiễm vẫn còn đứng ở trước cửa, định đứng lên đi tới: “ Em...”

Phó Nhiễm chỉ nhìn thẳng, coi hẩn như người xa lạ.

Chủ nhiệm Triệu cười cười, đưa tay lên đẩy kính trên mắt: “ Ngồi đi.”

Phó Nhiễm ngồi vào một bên bàn làm việc, Minh Thành Hữu cũng trở lại chỗ cũ để ngồi.

Chủ nhiệm Triệu lấy ra một quyển sách chăm sóc sức khỏe cho phụ nữ mang thai có bìa màu hồng, nói: “Có mấy mục tôi đều điền xong rồi, còn lại mời tiểu thư viết thêm, lần đầu tiên khám thai, kiểm tra rất là nhiều.”

Minh Thành Hữu rút một cây bút từ ống đựng bút ra đưa cho cô.

Cô không cầm lấy, ánh mắt không gợn lên chút sợ hãi: “ Tôi sẽ không điền gì hết, tôi cũng không muốn kiểm tra cái gì cả”.

“Cái này không thể được.” Chủ nhiệm Triệu khuyên nhủ.

“Hiện tại các có rất nhiều điểm cần chú ý, khám thai đúng định kỳ cho đứa trẻ cần phải được quan tâm.”

Phó Nhiễm không lên tiếng, ánh mắt nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Minh Thành Hữu lạnh lùng nhìn cô, cánh tay đưa đến cầm lấy quyển sách chăm sóc sức khỏe cho phụ nữ mang thai, bắt đầu viết từng mục một.

Ánh mắt thê lương của Phó Nhiễm nhìn Minh Thành Hữu đang nghiêm túc viết, đầu hơi ngẩng lên khi viết đến chỗ điền tên của Phó Nhiễm, sau đó đến mục “ Số lần mang thai...”, động tác trong tay Minh Thành Hữu dừng lại.

Chủ nhiệm Triệu nhắc nhở: “Chính là đã mang thai mấy lần rồi đó.”

Hắn tự nhiên biết, đột nhiên nghĩ đến đây là đứa con đầu tiên của bọn họ, tay đang cầm bút chợt run rẩy, Minh Thành Hữu hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của chính mình, hắn có thể nghe được tiếng hít thở của mình, dồn dập mà rối loạn, mang theo sự kích động khó có thể diễn tả được, Minh Thành Hữu viết số 1.

Trong mắt Phó Nhiễm tràn đầy sự đau đớn, cô mím chặt môi, miệng khẽ run lên.

Minh Thành Hữu tiếp tục viết.

Đến khi tay hắn dừng lại lần nữa, Chủ nhiệm Triệu lại gần xem, sau đó đưa mắt nhìn Phó Nhiễm, hỏi: “ Lần kinh nguyệt cuối cùng của cô là bao lâu ?”

Cô cắn chặt khóe môi, không nói.

Minh Thành Hữu lại nói: “Vợ chồng chúng tôi chỉ gần gũi duy nhất một thời gian gần đây, chắc đây cũng là ngày có đứa bé. ”

“Tốt lắm.” Chủ nhiệm Triệu ý bảo hắn tính ngày rồi ghi vào. ” Trước tiên phải đi thử máu đã, sau đó đo cân nặng, cuối cùng sẽ kiểm tra huyết áp.”

Ngày đó là ngày mà Phó Nhiễm muốn quên đi nhất, là ngày mà cô biết như thế nào là thiên đường và như thế nào là địa ngục, một đêm triền miên. Trên mặt bất chợt hiện lên sự bi thương, đó là ngày Minh Thành Hữu đưa cho cô xem tờ giấy hắn kết hôn cùng người con gái khác mà không phải là cô.

Phó Nhiễm ngược mặt lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, một khoảng trời mông lung, mờ mịt.

Minh Thành Hữu đứng dậy, đi tới bên cạnh lay hai vai Phó Nhiễm, lúc này cô mới hoàn hồn trở lại.

Cô gạt tay Minh Thành Hữu ra, đi tới phòng kiểm tra.

Huyết áp tốt, chủ nhiệm Triệu đưa tờ kết quả cho Minh Thành Hữu, nói: “Đi lên lầu hai xét nghiệm máu đi.”

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu một trước một sau bước đi, hần cố ý đi chậm lại. Nhưng mặc dù hần đã đi chậm rồi, Phó Nhiễm lại càng đi chậm hơn.

Đi tới phòng xét nghiệm máu, Phó Nhiễm ngồi vào ghế, vén tay áo lên rồi đặt trên bàn

Bác sĩ lấy dụng cụ ra, buộc chặt đường gân ở khủy tay của cô, nói: “Nắm chặt tay lại”

Bên cạnh bày nhiều cái cái ống, dài nửa ngón tay, sau đó lấy kim tiêm vào mạch máu của cô, kéo nhẹ.

Minh Thành Hữu chột vươn tay ra, che mặt Phó Nhiễm, để cô dựa vào lưng hần, khẽ nói: “Đừng sợ.”

Hần vẫn còn nhớ, cô rất sợ kim tiêm.

Nhưng không nghĩ rằng Phó Nhiễm lại đẩy ra, cả người rụt lại, thần sắc lãnh đạm mà xa cách, ánh mắt của cô thậm chí còn nhìn cánh tay chằm chằm, mắt thấy kim tiêm đâm vào mạch máu, một dòng máu đỏ thẫm bị rút ra ngoài cái ống nhỏ, cô nói: “Anh cho rằng tôi còn sợ đau nữa ư?”

Trong lòng đã có trăm ngàn vết thương, dù là bị kim đâm 1000 cái trên người đi chăng nữa, Phó Nhiễm cũng chẳng cảm thấy đau đớn gì.

Minh Thành Hữu ngồi bên cạnh, nhìn thấy máu của Phó Nhiễm từ từ bị rút ra, sắc mặt hần trắng bệch. Phó Nhiễm đã quyết tâm đẩy hần ra khỏi cuộc sống của cô, không còn lệ thuộc, không còn lưu luyến.

Nơi cổ họng Minh Thành Hữu như nghẹn lại, tâm trạng càng thêm căng thẳng

“Xong rồi, bản kết quả tôi sẽ bảo người đưa trực tiếp đến tay chủ nhiệm Triệu”.

Phó Nhiễm dùng bông băng dè lại lỗ kim, cô đi đến ghế dài trên hành lang rồi ngồi xuống, Minh Thành Hữu đứng trước mặt cô, bóng dáng cao lớn ngăn trở ánh mặt trời rơi vào, vừa vặn bao bọc lấy thân thể gầy yếu của Phó Nhiễm.

Phó Nhiễm dè khoảng nửa phút, sau đó đem bông băng ném vào trong thùng rác, lúc này mới ý thức được có người đang đứng trước mặt: “Tin tức thời sự hần anh đã biết chứ?”

“Tin tức gì?” Minh Thành Hữu tránh ra bên cạnh, sau đó ngồi xuống cạnh cô.

Cô kéo áo xuống, nói: “Vưu Ứng Nhụy mang thai, thời gian mang thai cùng với tôi.”

Minh Thành Hữu gác chân lên, hần không có xem tin tức thời sự, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, trước đây Lý Vận Linh cũng đã từng đề cập tới việc này.

“Phó Nhiễm, tôi đã nói với em rồi, tôi chỉ cần đứa bé, cũng không muốn bắt đầu lại một lần nữa cùng em, về sau em còn cuộc sống của em. Đứa bé này cũng là con của em, em nên cho nó có một tương lai tươi sáng. Nó ở nhà tôi, sau đó danh chính ngôn thuận là con cháu Minh gia, đó là con đường tốt nhất dành cho nó”.

Cổ họng của Phó Nhiễm căng cứng, lời nói ra khỏi miệng có phần run rẩy: “Nói cách khác, anh cũng tán thành chuyện này”.

Minh Thành Hữu không lên tiếng, trong lúc Phó Nhiễm nghĩ hần sẽ không trả lời thì hần lại nặng nề gật đầu.

Phó Nhiễm cảm thấy thật châm chọc, một câu chuyện hoang đường như vậy, nay lại xảy ra trên người cô.

Cô không giận mà cười, giọng nói tỉnh táo mà lạnh lùng: “Ý của anh là, Vưu Ứng Nhụy mang thai, hiện tại các người đem tin tức này truyền ra ngoài cũng vì nghĩ một đường lui cho đứa bé trong bụng của tôi, nói cho cùng, đây là điều tốt nhất đối với mẹ con tôi?”

Mặc dù biết đáp án, nhưng Phó Nhiễm vẫn hỏi.

“Phó Nhiễm, cũng là con riêng, chính em cũng thấy Minh Tranh bị đối xử như thế nào rồi đấy, cho nên...”

Minh Thành Hữu cũng không biết có thể nói gì nữa, giọng nói bỗng chốc trở nên nhẹ nhàng.

Phó Nhiễm cắt đứt lời của hân: ” Cuối cùng anh cũng chịu thừa nhận, hai mươi mấy năm qua, các người đã đối xử với anh ấy như thế nào?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu hiện lên sự thống khổ, nhìn về phía Phó Nhiễm: “ Cho nên, em muốn con của em dẫm lên vết xe đổ ấy hay sao?”

“ Tương lai hai người sẽ có đứa con của mình, bất luận nó ra đời đã đối gặt người khác rồi, nhưng cuối cùng cũng không thể tránh được cái thân phận con riêng. Anh có thể đảm bảo rằng, anh cùng Vưu Ứng Nhụy sẽ không đối xử tồi tệ với nó giống như các người đã đối xử với Minh Tranh không?”

Phó Nhiễm càng nói càng kích động, hai tay nắm chặt thành quyền.

“Sẽ không.”

Minh Thành Hữu nói chắc chắn.

“Em yên tâm, bất luận con trai hay con gái, nó cũng sẽ là đứa con duy nhất của tôi, sẽ không còn đứa nào khác nữa.”

Phó Nhiễm nhìn sắc mặt nghiêm túc của Minh Thành Hữu, cô hừ lạnh, căn bản không coi lời của hân là thật. Lời nói dối thường trơn tru, với lại đó cũng là chuyện của hai vợ chồng anh ta, cô là người ngoài, không có quyền can thiệp vào.

“Các người thật ích kỷ.” Cô nghiêng rằng, một mỗi nói ra mấy chữ .

Minh Thành Hữu không nói gì nữa, bác sĩ cầm kết quả ra ngoài, hân đứng dậy, nói: “Đưa cho tôi.”

Phó Nhiễm ngồi một chỗ không động dậy: “ Anh đã nói chuyện tôi mang thai sẽ không có ai biết, thế nhưng hôm nay có nhiều người nhìn thấy như vậy, anh không sợ tin đồn sao?”

“Tôi nói không có là không có.”

Minh Thành Hữu đi tới vươn tay về phía Phó Nhiễm, nói chắc chắn: “Sẽ không ai dám nói!”

Đáy mắt của hân chợt lóe lên tia âm độc, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Phó Nhiễm không lên tiếng, gặt tay hân ra rồi đi tới phòng của chủ nhiệm Triệu.

Chủ nhiệm Triệu nhìn tờ kết quả rồi giải thích cho Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm, sau đó cầm sách lên đưa cho hai người: “ Đứa bé rất tốt, ba tháng đầu sẽ có hiện tượng nôn nghén rất mãnh liệt. Trong này chỉ có một vài mục còn thấp, nhưng không sao cả. Đồ ăn vào nôn ra thì ăn tiếp, chia ra từng bữa ăn nhỏ, một tháng sau sẽ trở lại bình thường.”

“Tốt.” Minh Thành Hữu nghe vậy, sắc mặt hòa hoãn đôi chút.

Phó Nhiễm im lặng đi men theo hành lang mà bước lên trước, trong lúc nhất thời cũng không nói chuyện cùng Minh Thành Hữu, chỉ nhìn vào bảng chỉ dẫn treo trên tường: “Em nhìn này, phía trên này viết ba tháng đầu cần bổ sung nhiều chất dinh dưỡng, anh nghĩ anh nên tìm một chuyên gia dinh dưỡng cho em?”

Vừa nghiêng đầu, Minh Thành Hữu đã thấy bóng dáng của cô đi ra thật xa rồi.

Minh Thành Hữu thu tay lại, ánh mắt bình tĩnh trở lại.

Cái xe chở Phó Nhiễm tới đây lúc trước vẫn còn đậu trước của chính bệnh viện, Minh Thành Hữu bước nhanh tới rồi ở cửa cho cô, nói với tài xế: “ Đưa cô ấy trở về.”

Phó Nhiễm khom lưng bước vào, Minh Thành Hữu ngồi bên cạnh cô, không khí trong xe như đông lại. Minh Thành Hữu phân phó tài xế một tiếng, tài xế đưa tay ấn một nút, chỗ ngồi được cách ly trước và sau, tạo thành một không gian nhỏ độc lập.

Xe vòng qua đài phun nước của bệnh viện chạy đi, tay của Phó Nhiễm bắt chợt đụng vào tay Minh Thành Hữu, cô lập tức lui về sau, xoay mặt sang chỗ khác, nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Minh Thành Hữu lấy tay gõ gõ đầu gối, xung quanh bệnh viện này là một mảnh yên tĩnh, bên cạnh một biệt thự lớn, Minh Thành Hữu ngồi cạnh Phó Nhiễm, đưa tay chỉ vào ven đường: “ Chờ cho bụng của em lớn lên có thể em sẽ được đưa đến đây để ở, chứ em ở nhà thì sẽ bị lộ. Nơi này được bảo vệ kín đáo, không

có thẻ VIP thì sẽ không thể vào đây được, hơn nữa đến ngày cần đi khám thai, chỉ đi vài bước là tới ngay bệnh viện...”

Phó Nhiễm nghiêng đầu nhìn, chớp mũi cô gần như sắp chạm đến môi Minh Thành Hữu, cô lui về phía sau, đáy mắt hiện lên sự giễu cợt: “ Anh bây giờ chuẩn bị những thứ này thật quá sớm.” người

“ Đã làm thì phải làm cho nhanh chóng, tôi ngay cả ngày đầy tháng của đứa bé cũng đã tính toán xong xuôi...”

Phó Nhiễm cắn chặt môi, nghĩ đến hình ảnh vui vẻ hòa thuận kia, trong miệng đắng ngắt, trái tim đau đớn. Cô trừng mắt nhìn chằm chằm Minh Thành Hữu, như muốn đục mấy cái lỗ trên người Minh Thành Hữu, nhận thấy sự ích kỷ và vô sỉ của hắn, cô thật sự tức giận, quát: “ Cút ngay.”

Thanh âm mang theo sự rống giận, Minh Thành Hữu chợt giật mình, thấy sự bi thương trong mắt Phó Nhiễm, hắn lúc này mới giật mình vì những lời vừa nói ra, chợt nhăn mày lại, không nói gì, chỉ là hơi dịch người đi một tí.

Hai người trong xe như làm cùng một hành động, đều tựa vào hai bên cửa sổ xe. Chính giữa cửa ra một khoảng trống rất lớn, trong không gian chật hẹp một mảnh tĩnh mịch, không một tiếng động.

Xe hòa vào phố xá sầm uất, sau dừng lại tại một chỗ tương đối yên tĩnh, Minh Thành Hữu mở mắt ra, nói: “ Xuống xe đi, sẽ có xe khác đến đưa em về.”

Phó Nhiễm không nói gì, mở cửa xe bước xuống, sau đó đóng cửa một cách nặng nề, sai bước bước đi.

“Phó tiểu thư, mời đi bên này.”

Tài xế lái chiếc xe đứng đợi này giờ lên tiếng

Phó Nhiễm bước tới, không thèm nhìn mà bước lên xe.

Trước mặt hắn, cô chỉ có thể làm theo lời hắn nói, cho dù chỉ đóng kịch, nhưng cũng cần phải làm cho giống.

Lúc này Minh Thành Hữu nhận được điện thoại của Lý Vận Linh, kêu hắn về nhà. Xe trực tiếp quay đầu theo hướng biệt thự Minh gia.

Mấy ngày nay, Vuơ Ứng Nhụy cùng Lý Vận Linh không gặp hắn, nhìn thấy Minh Thành Hữu đi vào cũng không nói nhiều, trong lòng Vuơ Ứng Nhụy vẫn còn sợ hãi chuyện lần trước. Khi Minh Thành Hữu đi vào phòng khách, ánh mắt quét qua hai người đang ngồi trên ghế salon.

Nhướng mắt lên nhìn về phía bụng của Vuơ Ứng Nhụy, hắn ngồi vào phía đối diện hai người, ánh mắt chăm chú nhìn Vuơ Ứng Nhụy, nói: “ Đây là ý gì?”

Đây là chủ ý của Lý Vận Linh đưa ra, Vuơ Ứng Nhụy không dám đứng ra nhận.

“Thành Hữu, mẹ đã công bố với bên ngoài là Nhụy Nhụy đang mang thai, hôm nay mẹ liền đón Nhụy Nhụy về. Còn nữa, mẹ đây cũng là suy nghĩ cho hai con cùng đứa con trong bụng của Phó Nhiễm”.

Lý Vận Linh nói lời cảm động.

Minh Thành Hữu nghe vậy, chân mày nhíu chặt: “ Nhưng mẹ không cần làm rầm rộ như vậy!”

Ánh mắt Lý Vận Linh hướng theo tầm nhìn của hắn tới bụng của Vuơ Ứng Nhụy, nói: “ Hiện tại, bụng của Nhụy Nhụy phải nhìn rõ rồi.”

Vừa nói bà vừa đưa tay kéo áo Vuơ Ứng Nhụy lên, bên trong có bọc một vòng màu trắng bằng vải bông, có sợi dây thắt ra sau lưng, tiếp tục nói: “ Sau này bụng sẽ lớn lên, lại phải đổi tiếp”.

Minh Thành Hữu xì mũi coi thường: “Lúc này mới ba tháng, mặc đồ rộng thùng thình cũng nhìn không ra.”

Hắn nghĩ đến bụng của Phó Nhiễm, nơi đó đâu có khoa trương như thế này đâu?

Lý Vận Linh lại nói: “Con không hiểu đâu, có một số người mang thai ba tháng đã có bụng rồi. Nhụy Nhụy vốn gầy như vậy, bụng càng thấy rõ hơn.”

“Hai người bớt gây chuyện đi !”

Minh Thành Hữu đứng dậy muốn đi.

“Đưa Nhụy Nhụy về luôn đi, hai đứa không thể sống riêng như vậy được?”

Minh Thành Hữu đứng một bên, ánh mắt bình tĩnh nhìn Vưu Ứng Nhụy, lạnh nhạt hỏi: “ Cô có muốn về hay không?”

Cô sợ hãi cầm chặt túi đồ, Lý Vận Linh lại nói: “ Mỗi ngày sống cho tốt vào, có chuyện gì xảy ra nữa thì ta không bỏ qua cho hai đứa đâu.”

Cái thai đã hơn ba tháng, Phó Nhiễm đã có thể cảm nhận được nhịp đập của tim thai, cái loại phản ứng kì diệu trong cơ thể này chỉ có mình cô cảm nhận được, lúc này cô mới ý thức được, trong cơ thể mình tồn tại một sinh mệnh nhỏ bé.

Hơn nữa, đứa bé này mỗi ngày đều chào cô, đúng giờ sẽ động đậy, giống như một cái đồng hồ báo thức.

Phạm Nhân hầu như mỗi ngày đều tới khuyên bảo cô, cô từ từ suy nghĩ lại, suy cho cùng cũng chỉ có một cô con gái là cô, các biến đổi trong lòng chỉ mình cô hiểu rõ, chỉ là không biết cô sẽ sử dụng biện pháp gì, mới có thể khiến Minh Thành Hữu đồng ý.

Phó Tụng Đình mơ hồ phát hiện, có thể là cùng Phó gia có liên quan, liên tưởng phiên toái lúc trước, trong lòng càng thêm yêu quý đứa con gái của mình.

Vưu Ứng Nhụy cao giọng nói trong tin tức thời sự, truyền thông dạo gần đây cũng không nhận được thông tin nào của cô nữa. Loại chuyện này, chỉ cần lộ một chút thông tin ra ngoài, về sau muốn che giấu cũng rất khó.

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu cũng không gặp nhau, trong lòng cô, không gặp là tốt nhất.

Phó Nhiễm đang đứng đợi xe bên ngoài, Minh Thành Hữu sai người từ nước ngoài mang về mấy sản phẩm chăm sóc sức khỏe tốt nhất đưa cho cô, cô cũng không thèm nhận.

“Đứa trẻ này, tôi sẽ sinh nó ra thật tốt, nhưng nó phải được chính tay tôi nuôi dưỡng”.

Phó Nhiễm nói ra suy nghĩ mấy ngày nay của cô cho Minh Thành Hữu biết.

“Không được.”

Minh Thành Hữu không chút nghĩ ngợi mà phản bác lại.

“ Em nuôi ư? Em sẽ cho nó một thân phận như thế nào?”

“ Điều này anh không cần lo lắng.”

Phó Nhiễm đang cùng hần thương lượng. “ Theo luật pháp, con cái theo mẹ là chuyện rất bình thường.”

“ Nhưng em cũng đừng quên, đứa bé không nằm trong phạm vi bảo vệ của luật pháp”.

Phó Nhiễm bị câu nói của Minh Thành Hữu làm cho nghẹn lại, nói: “ Tôi sẽ nghĩ ra một biện pháp tốt nhất cho đứa bé.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu tức giận, giọng điệu cường ngạnh: “ Em muốn tìm Minh Tranh ư? Chẳng lẽ em không cảm thấy buồn cười sao? Tại sao anh ta lại phải nuôi dưỡng con của tôi?”

“Vậy còn anh?” Phó Nhiễm gào lại. “ Tôi cũng sẽ không đưa con tôi cho Vưu Ứng Nhụy.”

Minh Thành Hữu đen mặt lại, một hồi sau, ánh mắt bình tĩnh trở lại, nói: “ Em yên tâm, tôi sẽ giao đứa bé ẹ tôi.”

“Tôi không đồng ý .” Phó Nhiễm phản bác lại, một chút cũng không đồng ý.

“ Đứa bé hiện đang trong bụng của tôi, về sau phải do tôi nuôi dưỡng.”

“ Em có nghĩ tới chưa? Một cô gái làm sao có thể nuôi được một đứa bé?”

Phó Nhiễm cười lạnh, nhìn Minh Thành Hữu chăm chú: “ Đây không phải là chuyện của anh, anh cũng đừng dùng bất cứ thủ đoạn đê tiện nào để ngăn tôi mang con đi, có đồng ý hay không là do tôi!”

Nói xong, cô đẩy cửa xe đi xuống.

Phó Nhiễm biết, hi vọng để cô giữ được đứa bé này bên mình là rất mong manh, đừng nói tới Minh Thành Hữu, chỉ một mình Lý Vận Linh cũng đã rất khó qua được rồi.

Minh gia gần như đã huy động toàn bộ nhân lực, xem ra đã chuẩn bị chu toàn, người mang thai giả cũng đã tìm được rồi.

Phó Nhiễm không có số điện thoại của Vương Ứng Nhụy, cô đã nhiều lần có ý muốn trộm lấy điện thoại của Phạm Nhân để xem số, quả nhiên là có số của cô ta.

Vương Ứng Nhụy ở nhà rầu rĩ, trong lòng phiền não, lại nhận được điện thoại của Phó Nhiễm, làm cho cô rất ngạc nhiên.

Đầu tiên, cô nhớ đến sự dạn dò của Lý Vận Linh, nhưng Phó Nhiễm chỉ nói hai ba câu, cô liền gật đầu đồng ý gặp mặt.

Hai người hẹn gặp tại một quán café, phụ nữ mang thai kiêng uống café, cho nên Phó Nhiễm gọi hai ly trà sữa.

Vương Ứng Nhụy đến, lấy xuống đôi kính râm che mắt. Phó Nhiễm ngồi đối diện, cô nhìn bụng của Vương Ứng Nhụy, sau đó bưng trà sữa lên uống.

“Cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Cô mang thai?”

Vương Ứng Nhụy nghe lời nói như thế, trong lòng khẽ nhói đau, đưa tay sờ bụng.

“Chẳng lẽ cô nghĩ tôi không mang thai sao?”

Phó Nhiễm cup mắt xuống, sau đó liền mở ra và nói: “Nếu đã như vậy, cô nên khuyên Minh Thành Hữu dón hết tâm tư tình cảm lên đứa bé của hai người.”

“ Đây là chuyện của vợ chồng tôi, không cần cô phải quan tâm!”

Tay Vương Ứng Nhụy đặt tay trên đùi nắm lại thật chặt.

“ Nhưng các người lại lôi tôi vào, đây chính là chuyện của cả ba người.”

Ly trà sữa vừa mới được Vương Ứng Nhụy đưa đến bên môi, lại được đặt trở lại bàn.

Phó Nhiễm cảm thấy buồn cười.

“ Cô sợ tôi bỏ thuốc vào trong trà ư?”

Một câu nói trúng tim đen, làm cho Vương Ứng Nhụy cảm thấy lúng túng.

“ Có một số người, vì lợi ích bất chấp chuyện gì cũng làm được.”

“ Lời này hẳn là cô đang nói về bản thân cô chẳng?”

Vương Ứng Nhụy gọi phục vụ tới, mang ly trà đi đổi.

Bởi vì hậu quả lần trước, cô ta nói chuyện hay làm gì cũng rất cảnh giác, nhưng cũng không thể để cho Phó Nhiễm lấn áp được.

“ Cô yên tâm đi, con của cô sẽ giao cho tôi, sau này tôi sẽ đối xử tốt với nó.”

Sắc mặt Phó Nhiễm chợt biến đổi, nhưng chỉ là trong nháy mắt, nói: “ Điều này tôi rất yên tâm, Minh Thành Hữu sẽ không để cho con hắn phải chịu khổ.”

“ Chuyện tốt hay không tốt rồi cũng qua, con của cô tôi vẫn giữ lại.”

Vương Ứng Nhụy cật lực nói tiếp.

“Với quan hệ của tôi và cô, cô hãy an tâm.”

Phó Nhiễm cầm lấy cái muỗng khuấy ly trà sữa, nói: “Vưu Ứng Nhụy, tôi biết rõ, cô cùng với bạn của cô luôn tranh chấp với tôi về chuyện thân phận bị tráo đổi giữa tôi và cô, trong lòng tôi và cô đều có mâu thuẫn, cả đời này chắc không bao giờ có thể hóa giải được”.

“Cô biết là tốt rồi.”

Nét mặt Vưu Ứng Nhụy lạnh đi, tiếp tục nói: “Phó Nhiễm, tôi thật sự hận cô, nếu như không có cô, tôi bây giờ sẽ rất hạnh phúc với gia đình tôi, cũng không bị mẹ đuổi ra khỏi nhà.”

Phó Nhiễm không muốn đôi co cùng cô ta.

“Tôi sống hơn hai mươi năm nay, sống trong hoàn cảnh như thế nào cô cũng có thể thấy rõ rồi đấy. Chuyện xấu gì tôi cũng đã trải qua hết rồi, Vưu Ứng Nhụy. Cô đừng so sánh thủ đoạn tàn ác giữa tôi và cô, chẳng qua tôi không muốn nói mà thôi. Môi trường sống thế nào sẽ hình thành tính cách như thế, nếu thật sự cô muốn đấu, cô thật sự không phải là đối thủ của tôi.”

“Vậy sao?”

Vưu Ứng Nhụy buồn cười nói: “Uy hiếp tôi sao? Cô không sợ sau này tôi sẽ hành hạ con cả cô sao?”

“Tôi cảm thấy cô nên nhận biết rõ tình trạng của mình, bây giờ cô nên đi khuyên Minh Thành Hữu, để cho anh ta đáp ứng đưa con cho tôi giữ, đối với cô đó mới là điều tốt nhất”.

Vưu Ứng Nhụy đưa tay chỉ vào chính mình: “Cô cho rằng tôi sẽ ngu ngốc như vậy ư?”

Phó Nhiễm không thêm để ý, tiếp tục động tác khuấy trà, Vưu Ứng Nhụy xách giỏ mau chóng đứng dậy, bởi vì đứng quá nhanh, bụng liền đập vào cạnh bàn, cô ta không để ý, đẩy ghế ra nói: “Phó Nhiễm, cô đang nằm mơ à?”

“Cứ chờ đi, về suy nghĩ thật kĩ lời của tôi, chắc chắn cô sẽ đáp ứng.”

Vưu Ứng Nhụy cười khinh bỉ, quay đầu bước đi.

Đúng là cô nên nghe lời của Lý Vận Linh, từ giờ đến ngày đưa bé chào đời, không nên gặp mặt Phó Nhiễm.

Ra khỏi quán cafe, Vưu Ứng Nhụy đeo kính râm lên mắt.

Lúc ra khỏi cửa cô ta đã cố ý mang giày đế bằng, chuẩn bị đi tới bãi đậu xe, ánh mặt trời chói chang làm rát cả da, cô ta trong lòng thầm mắng thật xui xẻo. Lúc này Phó Nhiễm gọi điện thoại nói có chuyện quan trọng muốn nói với cô ta, cô ta cho rằng là chuyện có liên quan tới Minh Thành Hữu nên mới đến đây.

Vưu Ứng Nhụy cúi đầu, không nhìn đường, một phụ nữ trung niên tầm 40 tuổi đang đi đối diện, bất chợt đụng vào vai cô ta.

Bị đau, Vưu Ứng Nhụy vội ôm bả vai, quát: “Bà đi đứng kiểu gì đó?”

“Cô nói ai đó? Là ai đi đường mà không mở to mắt nhìn đường, là ai đụng vào ai? Đừng nghĩ cô mặc đồ hàng hiệu thì có thể dễ dàng khi dễ người khác, cô phải giải thích rõ ràng cho tôi nha”.

Người phụ nữ nhất quyết không buông tha, Vưu Ứng Nhụy sợ mọi người bu lại xem, nghĩ tìm cách dàn xếp ổn thỏa.

Cô ta xoa xoa bả vai bị đau, chuẩn bị rời đi.

“Cô muốn đi đâu?”

Người phụ nữ trước mặt nói: “Bồi thường đi!”

“Bồi thường?” Vưu Ứng Nhụy cao giọng hỏi.

Vưu Ứng Nhụy chưa kịp phản ứng lại, chợt nhìn thấy một vài nhà báo bước tới, người phụ nữ kia bắt đầu giở thói ngang ngược, nhào qua nịt lấy quần áo của Vưu Ứng Nhụy: “Cô bồi thường cho tôi. Ai..da, tay tôi bị cô ta đụng gãy rồi!”

“ Bà đừng có như vậy, có gì thì nói chuyện đang hoàng.”

Vưu Ứng Nhụy bị bà ta đẩy liên đứng không vững, người đi phía sau thấy vậy liền túm lấy vạt áo cô ta, hai tay ôm lấy bên hông của Vưu Ứng Nhụy khẽ động một tí, cô ta giật mình hoảng hốt, miệng thét chói tai.

“ Buông tôi ra”

Một đồng đồ bị rút ra ngoài, đồng thời, đèn Flash nhắm vào bụng Vưu Ứng Nhụy chụp liên hồi.

“ Đừng chụp, đừng chụp...”

Vưu Ứng Nhụy khom lưng nhặt đồ lên, sắc mặt trắng bệch.

Người phụ nữ đứng bên cạnh cười nói: “Ai..da, hóa ra là giả mang thai nha, mọi người mau lại đây xem nào, xem có người nhảm chán tới mức giả bộ mang thai nè!”

Mọi hình ảnh phía bên ngoài đều được thu vào trong tầm mắt của Phó Nhiễm qua lớp kính thủy tinh của quán cafe. Sau đó, cô mang mắt kính, đội mũ lưỡi trai lên,boa tiền cho nhân viên phục vụ, sau đó rời đi bằng cửa sau.

Chuyện đánh nhau, cô đã nói rồi, cô đã nhìn rất quen mắt, thời điểm cần phải đối phó với một vài người, cần phải dùng một ít thủ đoạn.

(‘Ly miêu hoán thái tử’* Vua Tống Chơn Tôn phong Lưu thị làm hoàng hậu, Lý thị làm thần phi. Sau đó, Chơn Tông cho kén 80 mỹ nữ tiến cung. Mỹ nữ đứng đầu là Dịch Thiên Kim, em gái của danh tướng Dịch Quảng, được sung vào Nam Thanh cung, hầu hạ Bát vương, anh con nhà bác của nhà vua. Mỹ nữ thứ hai là Khúc Thừa Ngự, sung vào Chiêu Dương cung, đứng đầu 78 mỹ nữ còn lại cho Lưu hoàng hậu sử dụng và phân phối khắp tam cung lục viện.

Năm 1004, quân Khiết Đan xâm lấn biên cương, Chơn Tông phải thân chinh đánh dẹp. Khi nhà vua đã xuất chinh, cả Lưu hoàng hậu và Lý thần phi đều lâm bồn. Lưu hoàng hậu chỉ sinh con gái, còn Lý thần phi lại sanh hạ được hoàng tử. Do ganh ghét, sợ sau này con trai của Lý thần phi sẽ được kế vị ngai vàng, nên Lưu hoàng hậu âm mưu cùng thái giám Quách Hòe, đem một con mèo chết đánh tráo hoàng tử, ám hại Lý thần phi để trừ hậu hoạn.

Nhờ cung nữ Khấu Thừa Ngự ở Chiêu Dương cung mật báo là Lưu hoàng hậu sẽ cho đốt Bích Vân cung, mà Lý thần phi trốn thoát, lưu lạc ra ngoài dân gian. Khi Lưu hoàng hậu và Quách Hòe sai Khấu Thừa Ngự bồng hoàng tử ném xuống ao Kim Thủy, do lòng trung hậu, cung nữ họ Khấu lên giao hoàng tử cho thái giám Trần Lâm, là người trung nghĩa, đưa về Nam Thanh cung cho Dịch phi nuôi dưỡng, còn nàng thì nhảy xuống Kim Thủy trì tự tử. Hoàng tử được Bát vương đặt tên là Triệu Thộ Ích.

Khi Triệu Thộ Ích được 9 tuổi, Bát vương từ trần. Hai năm sau, vua Chơn Tông dẹp yên Khiết Đan, hồi trào. Nghe thuật lại việc Bích Vân cung bị cháy, mẹ con Lý thần phi và các cung nữ đều chết, vua vô cùng thương tiếc. Vì nghĩ mình không có con trai, Chơn Tông mới lập con của anh (Bát vương) làm Đông cung Thái tử, cải tên là Triệu Trinh. Năm thái tử 14 tuổi, Chơn Tông băng hà, triều thần phò Triệu Trinh lên ngôi, lấy hiệu là Nhân Tông, niên hiệu là Thiên Thành nguyên niên. Ngay đến lúc ấy, Nhân Tông cũng không hề hay biết về thân thế của mình.

Về sau, nhân lúc xứ Thần Châu mất mùa, dân tình đói khổ, vua sai Bao Công đi phát gạo cứu tế. Trên đường về, bỗng có một cơn gió lạ thổi bay mũ của Bao Công, quân hầu bảo đó là “lạc mạo phong”. Bao Công sai đi bắt. Hai tướng cận vệ thân tín ở phủ Khai Phong là Trương Long, Triệu Hổ cầm tờ trát ra đi, lại bị một luồng gió mạnh thổi bay tờ trát vào người một thiếu niên bán rau. Người này liền bị bắt. Nhờ đó, Bao Công dò hỏi và tìm tới được một lò gạch cũ bỏ hoang, gặp một phụ nữ mù lòa, chính là Lý thần phi, mẹ nuôi của chàng bán rau Quách Hải Thộ, và là mẹ ruột của đương kim hoàng đế Nhân Tông.

Cái án Quách Hòe, hay còn gọi là vụ án “Ly miêu hoán chúa”, bắt đầu từ thời điểm đó.

120. Chương 120

Chương 120: Bỏ thuốc, xảy ra rắc rối

Mắt Vưu Ứng Nhụy bị đèn flash phản chiếu làm cho không mở ra được, người phụ nữ kia giờ đồ vật trong tay lên.

“Trời rất nóng, mang thứ như vậy cô không sợ nóng à?”

Sắc mặt cô thoát xanh mét thoát trắng bệch, chỉ cảm thấy giống như là bị người đẩy vào một hố băng không đáy, cho dù cô có giãy giụa như thế nào cũng không leo được lên bờ.

Ký giả vây quanh lấy cô, hết người này tới người kia hỏi các vấn đề gây khó khăn làm cho cô há miệng không trả lời được.

Vưu Ứng Nhụy chưa bao giờ gặp loại chuyện như thế này, trước cũng chỉ có cô làm khó người khác.

Cô cầm túi xách chuẩn bị rời đi, nhưng người phụ nữ kia cũng không chịu bỏ qua như vậy.

“Đền tiền đi! Nếu không cô theo tôi đi bệnh viện.”

Vưu Ứng Nhụy đau đầu như muốn nứt ra, vội vàng mở túi móc ra từ bên trong chừng mười tờ một trăm đồng đưa tới, sắc mặt trắng bệch nói.

“Đủ chưa?”

Người phụ nữ kia sau khi nhận lấy liền đếm tiền ngay ở trước mặt cô, không tệ, mới bỏ ra có chút ít thời gian như vậy mà có thể kiếm gần một ngàn đồng.

“Coi như số cô gặp may, về sau đi bộ nên coi chừng một chút.”

Người vừa nãy nói nếu bà gây chuyện thì tự nhiên đối phương sẽ đưa tiền, xem ra thật không tệ, nên nói với cô ấy một tiếng là lần sau có loại chuyện tốt như vậy thì cứ trở lại tìm mình.

Vưu Ứng Nhụy tức giận đôi môi run lên, cô nghiêng đầu nhìn về bên trong quán cà phê, chỗ ban đầu Phó Nhiễm đang ngồi đâu còn có bóng người nào.

Không cam lòng cùng khó chịu kéo đến trái tim, cô đẩy đám ký giả ra chạy đi. Ngồi vào ghế lái phát động động cơ thì ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa xe, thấy đối diện có một ký giả đang chia máy ảnh về phía mình.

Sau khi Lý Vận Linh biết được tin tức rất giận dữ, vừa lúc Minh Thành Hữu đi vào phòng khách, thấy Vưu Ứng Nhụy cúi thấp đầu ra sức khóc. Lý Vận Linh thì nói không rõ đầu không rõ cuối, cánh tay khua lên.

“Lần này thì nên làm cái gì, cô nói cho ta biết phải làm sao? Giả mang thai? Chuyện này truyền ra ngoài thì không phải là để cho người ta cười rơi răng ra sao! Không phải ta đã dặn cô chớ đi ra ngoài một mình sao? Bây giờ là thời kỳ cực kỳ nhạy cảm, tất cả mọi người nhìn chằm chằm bụng của cô, làm sao cô còn có thể tự mình đụng vào họng súng chứ?”

“Mẹ, thật xin lỗi.”

Giọng nói Vưu Ứng Nhụy cố giấu tiếng khóc.

“Thật xin lỗi có ích lợi gì? Sau này đứa bé kia phải như thế nào mới có thể qua cửa!”

Lý Vận Linh thấy không thoải mái trong người.

“Nhụy Nhụy, có phải cô cố ý hay không? Là cô không thể tiếp nhận nó phải không?”

Vưu Ứng Nhụy uất ức lắc đầu liên tục.

“Mẹ, con không có!”

Trong ba người, phải kể tới thần sắc của Minh Thành Hữu làm người ta không thể hiểu nổi, trong ánh mắt không nhìn ra được chút nào là vui hay buồn.

“Mẹ, mẹ cũng đừng tức giận hay đừng trách cô ấy, chuyện này cứ để như vậy đi.”

Hắn rất khó có thể nói đỡ cho cô, đầu tiên Vưu Ứng Nhụy lo lắng là nhất định Minh Thành Hữu sẽ không nói giúp cô, trong lòng run sợ đến bây giờ, nhưng Lý Vận Linh không nghĩ ra, bà nổi cơn tức giận, ngã vào bên trong ghế sa lon.

“Mẹ!”

Hai người đồng thanh nói.

Tiêu quân gia đo huyết áp cho Lý Vận Linh, cũng không có gì qua trọng, uống hai viên thuốc sau đó bà dựa lưng vào ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Thành Hữu.”

Lý Vận Linh tỉnh lại, ánh mắt nhìn về phía con trai của mình.

“Chuyện vỡ lở ra thì muốn công bố hướng ra bên ngoài thế nào? Tầm mắt mọi người cũng sẽ chăm chú vào chuyện tại sao nó giả mang thai.”

“Mẹ, đừng lo lắng, con sẽ tìm biện pháp xử lý tốt.”

“Thành Hữu, mẹ chỉ muốn cho đứa bé một xuất thân tốt, hôm nay náo loạn thành ra như vậy, muốn như thế nào mới có thể chu toàn đây?”

Minh gia, đã loạn càng thêm loạn.

Sau khi Phó Nhiễm trở lại Phó gia cũng không ra khỏi cửa nữa, cô cho Minh gia một vỏ như vậy, làm bọn họ vội vàng không kịp chuẩn bị, nghĩ đến Minh Thành Hữu cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

Đứa bé ở trong bụng từ từ lớn lên, phụ thuộc vào cơ thể mẹ cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Mấy ngày gần đây tin tức lớn nhất, không thể nghi ngờ là Minh Thành Hữu mua được 5% cổ phần từ trong tay Minh Vành, tin tức về cổ phần Hào Khôn, có dự đoán nói là, nội bộ Hào Khôn có thể sẽ nghênh đón một mối nguy cơ mới.

Tin tức phát đi phát lại đều là chuyện Vưu Ứng Nhụy giả mang thai, người khác có thể không đoán được nguyên nhân, nhưng Phó gia thì biết rất rõ ràng.

Phạm Nhàn tức giận ngay cả cơm cũng không ăn vào.

“Thì ra là bọn họ còn có lòng dạ như thế.”

Phó Nhiễm nhìn màn hình TV chằm chằm đến mất hồn, Phạm Nhàn tới gần, sắc mặt có chút chần chờ.

“Tiểu Nhiễm, nếu như con thật sự muốn sanh, đến lúc đó chúng ta ra nước ngoài đi, sau này tuyên bố với bên ngoài là nhận nuôi nó, cũng không phải mẹ sợ truyền đi tin tức không dễ nghe, lời như vậy, tốt hơn so với cách bị gọi là con riêng.”

Phó Nhiễm rũ tầm mắt xuống, có thể để cho cô giữ lại đứa bé, đã là nhượng bộ lớn nhất của Phó gia rồi.

Nhưng trong lòng cô vẫn còn có do dự, không sinh đứa bé, có thể là cô đã hủy diệt cả nhà mình, mà sinh nó ra, lại là hủy diệt nửa đời sau của cô.

Trên tin tức, Minh Thành Hữu mới ra cửa công ty liền bị ký giả lớp lớp vây quanh, mọi câu hỏi đều là chuyện Vưu Ứng Nhụy giả mang thai.

Hắn cũng không có tâm tư nghĩ về chuyện này, sắc mặt vô hồn lười biếng trả lời một câu.

“Bởi vì cô ấy không thể mang thai.”

Lời này vừa nói ra, như là trên đất bằng phẳng có một tiếng sét.

“Ý của ngài là Minh thiếu phu nhân vô sinh?”

“Cho nên mới nghĩ đến giả mang thai, chúng tôi muốn nhận nuôi đứa bé bên ngoài.”

Thái độ của Minh Thành Hữu không nóng cũng không lạnh, cũng không có nhiều tiếc nuối hoặc là sầu não, thay vì phiền lòng, chẳng thà cắt đứt mọi suy nghĩ của Vưu Ứng Nhụy, tránh cho sau này cô ta vẫn còn muốn nghĩ ra chuyện khác.

Phạm Nhân nghe vậy, chân mày gần như nhíu chặt lại.

“Sao? Nhụy Nhụy không thể sinh con?”

Nhưng Phó Nhiễm hiểu rõ, thâm mĩa mai trong lòng, không trách được Minh gia có thể vội vàng muốn đứa bé trong bụng của cô như vậy.

Lý Vận Linh thấy tin tức, thiếu chút nữa lại không thở nổi một lần nữa.

Vưu Ứng Nhụy hoàn toàn bối rối, Minh Thành Hữu nói biện pháp giải quyết lại là chuyện này?

Cô có cảm giác tay chân lạnh như băng, một hồi lâu sau vẫn không khôi phục lại như cũ, dù là bị Minh Thành Hữu thả vào bên trong bồn tắm gần như chết chìm cũng không thấy trái tim lạnh giá như bây giờ, hẳn nói, một câu nói có thể phá hủy cô hoàn toàn!

Nói cô vô sinh, cũng chính là thật sự về sau cô không thể có đứa bé?

Vưu Ứng Nhụy càng cảm thấy bị thương, bọn họ là vợ chồng ‘hữu danh vô thực’, chẳng lẽ thật sự muốn cho cô sống qua ngày mà không có con hay sao?

Tiêu quân gia luống cuống chân tay đưa nước cho Lý Vận Linh.

“Phu nhân, ngài đừng tức giận, đừng tức giận.”

Minh Thành Hữu đã ném ra một quả bom, nào đơn giản chỉ là làm người ta nổ tung thương tích đầy mình như vậy?

Phó Nhiễm nằm ở trên giường đọc sách, ở cửa hàng sách Tân Hoa mua được cuốn tiểu thuyết, lật mấy trang, vẫn không đọc đến kết quả.

Điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, lúc đó đang là chạng vạng, bên trong gian phòng không cần mở đèn, ánh nắng chiều làm nổi bật vẻ trắng lợt nơi nửa bầu trời, ngay cả bên trong nhà cũng bị bao phủ lên một lớp ảm áp.

Phó Nhiễm cảm thấy rất thoải mái, tâm tình bị đè nén đến bay giờ cũng dần thoải mái hơn, bàn tay cô lướt qua dòng chữ, vẫn còn lưu hương mực in. Phó Nhiễm đưa tay với lấy di động, thấy biểu hiện trên màn hình sau đó liền nhíu chặt đầu lông mày, cô để điện thoại đến trên giường, mặc cho nó có chói tai như thế nào, rung như thế nào vẫn cứ không nhận.

Một hồi lâu sau, truyền đến tiếng chuông báo tin nhắn.

Phó Nhiễm đưa tay mở tin tức ra, hai chữ ngắn gọn: ra ngoài.

Tất nhiên là cô không rảnh mà quan tâm, chuyện cô quấy rồi Vưu Ứng Nhụy, chắc chắn là Minh Thành Hữu đang nổi nóng, mà chuyện này thì Phó Nhiễm không thể thỏa hiệp.

Tin nhắn lại vang lên lần nữa: ra ngoài ngay lập tức!

Phó Nhiễm định tắt máy.

Má Trần lên lầu, đi tới cửa gian phòng Phó Nhiễm.

“Tiểu thư, cơm tối đã chuẩn bị xong.”

“Oh, cha mẹ tôi đâu?”

“Tiên sinh cùng phu nhân có chuyện đi ra ngoài, lúc phu nhân ra cửa cô vẫn còn ở ngủ trưa, bà dặn tôi đừng quấy rầy cô, buổi tối nhớ kêu cô ăn cơm là được.”

Phó Nhiễm gấp sách lại, tắt điều hòa đi xuống giường.

Đi tới dưới lầu, cơm tối thịnh soạn đặt ở trên bàn ăn, Phó Nhiễm đi tới kéo cái ghế ra.

Ổ cửa lớn truyền đến tiếng còi xe, kéo dài không ngừng.

Phó Nhiễm cũng đoán được là ai, má Trần nghiêng người ra từ phòng bếp.

“Tiểu thư, có muốn tôi đi mở cửa hay không?”

“Không cần, mặc kệ hần.”

Phó Nhiễm ăn xong cơm tối ở bên trong phòng ăn, trời vẫn không coi là muộn lắm, tiếng còi vang lên liên tục, làm cho người ta thấy đỉnh tai nhức óc ngay cả tâm tình đều cũng phiền não.

“Tiểu thư, tôi đi xem chuyện gì xảy ra một chút, chết tiệt thật....”

Phó Nhiễm xoay người định đi lên lầu bỗng bước chân dừng lại, suy nghĩ một chút ‘tránh được mùng một không tránh khỏi mười lăm’.

“Tôi đi cho.”

Đi ra ngoài, thấy trước cửa cũng không có xe, Phó Nhiễm nhìn xuyên qua tường rào thấy một chiếc xe màu sâm banh dừng sát ở cửa lớn cách khoảng 20m. Mà Minh Thành Hữu thì tựa tại trước sườn xe, vẫn còn đang tiếp tục nhẩn còi.

Nhiều lần liền, Phó Nhiễm cũng không thấy hần lái xe.

Cô đi tới gần lan can trước mặt, Minh Thành Hữu cũng đứng thẳng người đi tới phía đối diện cô.

Phó Nhiễm mặc một bộ váy bằng lụa mỏng màu trắng, hai cái cánh tay mảnh khảnh khoanh lại, càng tôn lên vẻ tuyệt đẹp của xương quai xanh.

Trên lan can, hoa tường vi vừa nở, gần như là hoa ở khắp nơi, sắc hồng tràn đầy sức sống, xuyên qua cành hoa nhìn nhau chăm chăm, Phó Nhiễm thấy giống như lại trở về lần trước, bọn họ cũng là nhìn nhau chăm chăm cách một lớp tường rào.

Bên chân là hoa tàn rơi xuống, phủ lên bụi cỏ, rất khó dọn dẹp.

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn ra ngoài, ánh nắng chiều chiếu qua gò má Minh Thành Hữu, giống như có một chút ma mị, mặc dù như thế, cô vẫn là liếc một cái là có thể nhìn ra tinh thần Minh Thành Hữu cũng không tổ thân thể cũng không khỏe mạnh như trước.

Phó Nhiễm che giấu thần sắc, một người trăm phương ngàn kế đến nỗi không từ mọi thủ đoạn, tự nhiên sẽ cảm thấy mệt mỏi.

“Rất vui về sao?” Minh Thành Hữu hỏi.

Bả vai hần dựa vào lan can màu trắng ngà, thân thể lười biếng nghiêng về phía trước.

Phó Nhiễm chưa trả lời, loại thời điểm này hần có thể hỏi câu như vậy.

“Em không muốn giao đứa bé cho Minh gia, đại khái là em có thể trực tiếp nói với tôi.”

Minh Thành Hữu nhìn một cái là có thể biết rõ chuyện này có liên quan tới Phó Nhiễm. Cũng đúng, người nào rảnh rỗi cãi cọ mấy câu, dù là có đánh nhau thật cũng không thể sẽ vén y phục của Vương Ứng Nhụy lên, trừ phi biết cô ta mang thai giả.

“Tôi đã nói với anh không phải là anh đã đáp ứng, nếu là thật sự giữ lại đứa bé, tôi nói nuôi là nuôi, là anh cứ khẳng khẳng.”

Minh Thành Hữu kín đáo nhìn Phó Nhiễm, giọng điệu có chút bất đắc dĩ.

“Tôi cho là như vậy là tốt cho em.”

“Vì tốt cho tôi?” Phó Nhiễm nhướng mày.

Minh Thành Hữu cũng không tranh cãi với cô, hần muốn đứa bé này chứ không muốn tranh giành là sự thật, một khi đã như vậy, hần nghĩ đem con rời khỏi Phó Nhiễm, cho là chỉ như vậy mới có thể đem tổn thương của cô giảm tới mức nhẹ nhất, còn có thể để cho cô theo đuổi cuộc sống riêng của mình.

“Nếu như anh sớm nói rõ ràng, cần gì phải hao tâm khổ tứ như vậy?”

Còn tạo ra chuyện Vụ Ứng Nhụy giả mang thai như một trò cười nữa.

Minh Thành Hữu nghĩ đến Vụ Ứng Nhụy bị mất mặt ở trước mặt người khác, cũng là không giận mà cười, ánh mắt cũng bởi vì nụ cười hiếm hoi này mà như ấm áp hơn.

“Ban đầu sao lại nghĩ đến dùng phương pháp này?”

Phó Nhiễm nhìn khéo miệng hần nở nụ cười.

“Bởi vì đứa bé là của tôi, cùng Vụ Ứng Nhụy, cùng Minh gia, cùng anh, một chút quan hệ cũng không có.”

Cô nhìn thấy ấm áp nơi đáy mắt Minh Thành Hữu bị sắc u ám thay thế.

Hần thấy Phó Nhiễm xoay người muốn rời đi.

“Để đứa bé đi theo em, không phải là tôi không đồng ý, nhưng điều kiện trước tiên là em không thể ở chung một chỗ cùng Minh Tranh.”

“Có phải anh còn muốn bổ sung thêm điều khoản trong bản thỏa thuận hay không?”

Giọng Phó Nhiễm mang theo châm chọc.

Minh Thành Hữu thấy cô đối mặt với mình lần nữa.

“Không cần, em nhớ có hai bản thỏa thuận ở trong tay tôi là được.”

“Tùy đi.”

Phó Nhiễm đem tay hướng về phía bụng, một động tác cực kỳ tự nhiên.

“Nhưng nếu tôi quyết định giữ lại đứa bé, những thứ thỏa thuận kia tựa như giấy vụn, không đáng giá một đồng.”

Cô nói, Minh Thành Hữu chỉ nghe qua loa, ánh mắt hần nhìn tay Phó Nhiễm, thấy động tác cô vuốt ve bụng.

Bàn tay Minh Thành Hữu cầm lan can khẽ động đậy, đầu ngón tay cuộn lên, cuối cùng vẫn là nắm thật chặt thành quyền.

Hần muốn nói, để cho hần cũng cảm nhận một chút, để cho hần sờ một chút.

Đoán chừng lời nói này vừa nói ra, trên mặt lại bị vài cái tát.

Minh Thành Hữu cười khổ, nhưng nếu một cái tát có thể sờ một cái, ngược lại rất đáng giá.

Phó Nhiễm cũng không nhớ đến, ban đầu thái độ Minh Thành Hữu kiên quyết bắt cô giao đứa bé cho Minh gia như vậy, hôm nay xem ra, cũng chỉ là sợ cô ở chung một chỗ cùng Minh Tranh?

“Minh Thành Hữu, tôi đáp ứng anh, tôi gả cho người nào đi chăng nữa cũng sẽ không gả cho ca ca.”

Phó Nhiễm lại rõ ràng hơn bất cứ ai, dù là cô thật muốn tùy tiện tìm người nào đó để kết hôn, cũng không thể tìm Minh Tranh.

Sắc mặt Minh Thành Hữu dịu đi một chút.

“Được, tôi cũng bảo đảm với em, sau này Minh gia sẽ không có ý định gì với đứa nhỏ này.”

“Đợi chút...”

Phó Nhiễm đi lên phía trước, một nhánh hoa tường vi chia ra khỏi hàng rào, gần như chạm vào mặt cô.

“Anh cũng phải đáp ứng tôi một điều kiện.”

Minh Thành Hữu nâng tầm mắt lên. “Em nói đi.”

“Sau khi đứa bé sinh ra, không cho phép anh gặp nó, một chút cũng không được!”

Hắn ra sức muốn giữ lại đứa bé, là máu mủ ruột thịt duy nhất của hắn, máu mủ tình thâm, Phó Nhiễm chỉ là mang thai cũng có thể cảm nhận được một phần rung động của người làm mẹ, chớ nói chi là sau này khi đứa bé sanh ra, có thể được ôm một sinh linh bé nhỏ ở trong tay.

Cô dùng chuyện này làm điều kiện, đánh trúng quân lính hắn tan rã.

Trong đầu Minh Thành Hữu xoay chuyển qua một trăm ngàn khả năng, có nghĩ tới điều tồi tệ nhất cũng không chống đỡ được tàn nhẫn này.

Hai tay hắn nắm chặt rào chắn, ngón tay thon dài dồn nén sức làm từng đốt xương như hiện ra, Phó Nhiễm bước lui về phía sau theo bản năng, lúc này Minh Thành Hữu, giống như là mãnh thú bị vây ở trong lồng, chỉ có mấy cây rào chắn đơn giản làm sao có thể phòng được.

Ánh mắt hắn gắt gao nhìn bụng Phó Nhiễm chằm chằm, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, đôi môi gần như xám xịt, chỉ là những thứ không bình thường này cũng bị ánh nắng chiều che giấu mất.

Phó Nhiễm không nghe được câu trả lời của Minh Thành Hữu, cô muốn xoay người.

“Được.”

Chỉ là một chữ, gần như lấy hết hơi sức của toàn thân hắn, cũng chính là một chữ này, rõ ràng là nhẹ nhàng, nghe vào trong tai Phó Nhiễm lại vô cùng nặng nề, như một gánh nặng đè ở trên vai.

Thấy cô không nói lời nào, Minh Thành Hữu lại nhắc lại.

“Tôi cũng đáp ứng em.”

Bóng lưng Phó Nhiễm cứng đờ, trong lòng không vui sướng chút nào, ngược lại lại như bị người nào đó hung hăng đâm, cô xoay người, hướng về phía Minh Thành Hữu quát to.

“Như vậy cũng có thể đáp ứng, giữ nó hay không giữ đối với anh mà nói có cái gì khác nhau? Đối với Minh gia các người mà nói có ý nghĩa gì? Tại sao anh lại muốn đứa bé?”

Cô không khỏi tức tối, oán giận trách cứ.

Sắc mặt Minh Thành Hữu được phản chiếu qua ánh chiều tà càng thêm lạnh lẽo cô đơn.

“Tôi biết là có nó là được, bất luận có ở bên cạnh tôi hay không, ít nhất là em giữ lại đứa bé cho tôi.”

“Bệnh thần kinh!”

Phó Nhiễm bỏ lại một câu.

“Tốt lắm, quản người nhà của anh cho thật tốt, đừng tự dưng gây sự nữa.”

Bóng dáng gầy yếu của cô càng lúc càng xa trong tầm mắt Minh Thành Hữu, Phó Nhiễm cũng không chịu nổi, sau lưng là một ánh mắt nóng bỏng vô cùng, bóng dáng của cô chiếu hắt đến bên chân Minh Thành Hữu, hắn đứng ở phía ngoài tường rào không chịu đi. Má Trần lo lắng đi ra.

“Tiểu thư?”

Phó Nhiễm bước lên thêm đá, cũng không quay đầu lại.

“Đóng cửa, má Trần bà cũng đi ăn cơm đi.”

“Ừ.”

Má Trần nặng nề đem khép cửa chính màu đỏ lại, Phó Nhiễm thay dép đi tới phía trước cửa sổ, trong lòng cô cũng tự có tính toán của cô, ít nhất là hôm nay Minh Thành Hữu cũng giống như mọi người, kiên định cho là Phó Nhiễm chịu giữ lại đứa bé này.

Vương Như Đình không ngừng rút ra khăn giấy đưa cho Vu Uyển Nhụy đối diện, gương mặt cô bình tĩnh.

“Nhụy Nhụy, đừng khóc, khóc chết cũng không có ích gì.”

Vu Uyển Nhụy nhào người lên trên bàn.

“Như Đình, về sau tớ đi ra ngoài gặp người khác như thế nào đây?”

“Theo tớ thấy thì cậu chính là quá xem thường nên mới có thể biến thành như hôm nay.”

Vương Như Đình đưa tay lau nước mắt thay cô.

“Nói cậu không thể mang thai? Nhụy Nhụy, chuyện này rốt cuộc là thực hay là giả?”

Vưu Ứng Nhụy chết vì sĩ diện, đặc biệt là trước mặt bạn bè, sao có thể thừa nhận cô cùng Minh Thành Hữu là chia phòng ngủ thật.

“Dĩ nhiên là không phải, bọn tớ mới kết hôn không bao lâu, ngay cả giải thích anh ấy cũng không chịu, Như Đình, anh ấy làm tất cả như vậy còn không phải đều là vì Phó Nhiễm, chuyện tớ giả mang thai bị lộ cũng không khỏi liên quan tới cô ta, ngày đó là cô ta gọi điện thoại hẹn tớ đi ra ngoài.”

“Thật là quá đáng.”

Vương Như Đình tức giận không kiềm chế được.

“Hiện tại biện pháp duy nhất, là cậu cũng mau sinh đứa bé đi.”

“Gần đây anh ấy nói không có tâm tình, mẹ chồng tớ cũng là ý này, kể từ lúc anh ấy nói tớ vô sinh trước mặt ký giả xong, sẽ không chạm vào tớ nữa.”

“À?”

Vương Như Đình biến sắc.

“Vậy thì thật phiền toái, chờ Phó Nhiễm sinh đứa bé ra, cậu thật có thể không còn kịp nữa rồi.”

“Như Đình, tớ nên làm cái gì, cậu giúp tớ một chút.”

Vưu Ứng Nhụy cầm đôi tay của bạn tốt, Vương Như Đình nghĩ ngợi trong chốc lát.

“Bọn họ không để cho cậu vui vẻ, cậu cũng đừng để cho bọn họ tốt đẹp hơn, cậu cũng đem chuyện Phó Nhiễm mang thai công bố ra bên ngoài, đứa nhỏ này là đứa con ngoài giá thú, xem bọn họ làm như thế nào để xong việc.”

“Không được.”

Vưu Ứng Nhụy cự tuyệt không chút nghĩ ngợi.

“Đến tận cuối cùng lại không có lợi cho tớ, sau khi mẹ chồng tớ cùng Thành Hữu biết cũng sẽ không bỏ qua cho tớ, lại nói tớ sẽ không để Phó Nhiễm sống dễ dàng như thế.”

Vương Như Đình im lặng một lúc.

“Cũng đúng.”

Vưu Ứng Nhụy thu hồi hai tay che mặt, Vương Như Đình thấy thế, hạ thấp giọng.

“Cậu ngu lắm, hắn không chủ động thì đổi thành cậu chủ động, đàn ông có mấy người nhịn được ôm ấp yêu thương hay sao?”

“Tớ?”

“Làm gì, còn thẹn thùng à?”

“Tớ sợ hắn không để mình bị đẩy vòng vòng.”

“Cậu cút đi.”

Vương Như Đình đứng dậy đi vòng qua mép bàn, cô ngồi gần cạnh Vưu Ứng Nhụy.

“Một người bạn của tớ nói trong Mê Tính có một loại tân dược, dược tính rất mạnh, là một người đàn ông bình thường đều không chịu nổi, cô ấy thường chơi ở bên trong, tớ sẽ tìm cách để cho cô ấy bán, chuẩn bị cho cậu hai viên?”

Vưu Ứng Nhụy cười, mặt đỏ bừng.

“Cậu nói cái gì đấy.”

“Chồng cũng sắp bị cướp đi rồi mà cậu còn giả vờ nghiêm chỉnh, đừng trách tớ không nhắc nhở cậu, có muốn hay không cũng tùy cậu.”

“Uống thuốc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Vưu Ứng Nhụy thấy lo lắng.

“Cậu uống rồi sao?”

Thiếu chút nữa thì Vương Như Đình phun cà phê trong miệng đến trên mặt Vưu Ứng Nhụy.

“Thuốc này là cho đàn ông uống.”

Ở Trung Cảnh Hào Đình ngoài người giúp việc ra thì ở trong nhà chỉ có Vưu Ứng Nhụy, học ở nước ngoài vốn là muốn về làm ở MR, nhưng Lý Vận Linh cố ý để cho cô ở nhà chăm sóc Minh Thành Hữu thật tốt, chuyện công tác một hai cứ kéo dài, nên cũng không hiểu mấy.

Minh Thành Hữu rất khuya mới về đến nhà, Vưu Ứng Nhụy ở phòng khách xem ti vi chờ hần.

Người đàn ông thay xong dép ở trước cửa, Vưu Ứng Nhụy vội vàng đứng dậy nghênh đón.

“Trẻ như thế mới trở về? Ăn cơm chưa? Em đặc biệt làm cơm tối chờ anh, đều là món ăn anh thích.”

“Anh đã ăn rồi.”

Trong lời nói Minh Thành Hữu lộ ra vẻ mệt mỏi.

Vưu Ứng Nhụy đi theo hần đi tới lầu hai, cô quay lại đóng cửa, thấy Minh Thành Hữu vào phòng sau đó đi tới hướng tủ rượu.

Cô vội vàng tiến lên, nhận lấy cái ly trong tay hần.

“Anh ngồi đi, em rót rượu giúp anh.”

Minh Thành Hữu đứng im không nhúc nhích.

“Thành Hữu, anh thật muốn lạnh nhạt với em như vậy sao? Ở nước ngoài hai năm cũng chúng ta không phải giống như thế.”

Vưu Ứng Nhụy nhếch cằm lên, Minh Thành Hữu nghe vậy, cũng không nói gì, đi về phía ghế sofa.

Vưu Ứng Nhụy lấy ra rượu đỏ từ bên trong tủ rượu, cô đứng đưa lưng về phía Minh Thành Hữu, ngón tay run rẩy sờ hướng túi áo, lấy ra một viên thuốc màu đỏ.

Mới đầu cô vẫn còn như do dự, cũng chỉ là trong nháy mắt, quay đầu đã tràn đầy kiên định.

Vưu Ứng Nhụy cẩn thận đem hoàn thuốc bỏ vào trong chén, chất lỏng màu đỏ xuôi mép chén rót vào, trên mặt phát một chút sủi tăm sau đó nhanh chóng trở lại bình thường.

Cô đang đưa bàn tay, cho đến khi viên thuốc hoàn toàn tan hết.

Minh Thành Hữu dựa lưng vào ghế sofa, Vưu Ứng Nhụy đứng ở phía sau hần, từ góc độ đó có thể nhìn thấy rõ ràng từng đường nét trên gương mặt Minh Thành Hữu, bàn tay Vưu Ứng Nhụy rơi vào phần dựa lưng của ghế, chỉ là một động tác nhỏ thôi cũng làm hần mở mắt ra.

Một ánh mắt u ám sâu thẳm dò vào đáy mắt cô, Vưu Ứng Nhụy giật mình, bàn tay cầm cái ly run rẩy.

Minh Thành Hữu nghiêng người dậy, Vưu Ứng Nhụy đi vòng qua bên cạnh hần.

Hần đưa tay trái ra, cô không suy nghĩ gì hết, đem ly rượu trong tay đưa tới.

Minh Thành Hữu không nghi ngờ gì, trong lòng chất chứa quá nhiều chuyện, làm hần từng giây từng phút không thở nổi, hần dùng đưa chén mấy cái, sau đó đưa tới bên môi mỏng, ngửa đầu uống vào nửa ly rượu.

Vưu Ứng Nhụy lo lắng nắm chặt tay.

“Anh nghỉ ngơi sớm một chút, em trở về phòng.”

Minh Thành Hữu đem nửa ly rượu uống còn dư lại đặt vào trên khay trà.

Bước chân Vưu Ứng Nhụy lui ra ngoài, cô cũng không đóng cửa phòng, sau khi trở lại phòng của mình tắm rửa sạch sẽ, lại lấy bộ nội y gợi cảm mà Vương Như Đình cố ý đưa cho cô.

Cô hít một hơi thật sâu, sau đó thay đồ.

Tơ lụa màu đen hấp dẫn, toàn bộ phần lưng trống trơn, vạt áo cũng chỉ đến bắp đùi, không chú ý sẽ thấy quần lót bên trong, Vưu Ứng Nhụy không mặc áo ngực, sau khi phun nước hoa xong, lấy lại dũng khí đi ra ngoài.

Phòng của Minh Thành Hữu vẫn sáng đèn, cũng không nghe được động tĩnh khác, Vưu Ứng Nhụy cẩn thận đẩy cửa phòng ra, lúc Vương Như Đình đem thuốc giao cho cô có dặn dò, thuốc này có được tính rất mạnh, lúc phát tác cũng rất nhanh.

Cô nhắm mắt tiến vào, thấy Minh Thành Hữu ngồi ở trên ghế sa lon đưa lưng về phía cô, tư thế gần như không thay đổi, Vưu Ứng Nhụy càng cảm thấy khẩn trương, cô siết chặt vạt áo bước lên phía trước.

“Thành Hữu.”

Minh Thành Hữu vẫn ngồi bất động như cũ.

Tầm mắt Vưu Ứng Nhụy lướt qua bên gò má hấn, thấy nửa ly rượu còn dư lại trên khay trà, chẳng lẽ là uống ít nên được tính còn chưa phát?

Cặp chân cô hoàn toàn trần truồng ở trong không khí, nhiệt độ của máy điều hòa không khí có chút thấp, Vưu Ứng Nhụy lướt qua ghế sa lon đi tới trước mặt Minh Thành Hữu.

“Thành Hữu.”

Người đàn ông từ từ nâng gương mặt tuần tú lên, gân xanh trên trán nổi lên từng hàng, áo sơ mi bị mồ hôi thấm ướt sau đó dán chặt ở trên người, hai tay đặt ở trên đầu gối nắm thành quyền, trong mắt của hắn có tia máu, giọng nói khàn khàn.

“Cô cho tôi uống cái gì?”

Vưu Ứng Nhụy kinh hãi, không nghĩ tới bộ dáng này của hắn.

“Thành Hữu, chính là một ly rượu mà thôi.”

Cô nhìn đôi môi Minh Thành Hữu đang run rẩy, không, ngay cả người cũng đều đang run.

Vưu Ứng Nhụy cho là phản ứng tự nhiên, cô buông tay cầm vạt áo ra, thân thể mềm nhũn kề đến bên cạnh Minh Thành Hữu, tư thế đang ngồi làm cho làn váy cô bị kéo lên trên, quần lót màu trắng bên trong xem đến không còn một mảnh.

“Thành Hữu, em gả cho anh lâu như vậy, chẳng lẽ anh thật sự không có nghĩ tới muốn cùng em hay sao?”

Minh Thành Hữu chợt đưa một tay đẩy ngã cô, Vưu Ứng Nhụy thét chói tai, hắn nhân thể chặn hai chân Vưu Ứng Nhụy lại, bởi vì không có mặc áo ngực, bộ ngực đầy đặn cũng vì động tác như vậy mà lộ ra, hai tay Minh Thành Hữu đè lại bả vai Vưu Ứng Nhụy.

“Cô như vậy là hi vọng tôi đụng vào cô hay sao?”

“Thành Hữu, em cũng muốn có đứa bé!”

Bất chợt, Minh Thành Hữu cầm nửa ly rượu còn lại trên bàn lên.

“Được, cô uống nó đi.”

“Em, em không muốn.”

Minh Thành Hữu cũng không đôi co với cô nữa, tay trái cạy miệng Vưu Ứng Nhụy ra, tay phải đem rượu đổ ra súc rót vào trong miệng cô.

Vưu Ứng Nhụy liên ho sặc sụa, thấy Minh Thành Hữu gần như điên vậy, làm sao còn dám giỡn giỡn, trong hai năm cô ở bên cạnh hắn, chưa từng thấy hắn như vậy bao giờ, mà Minh Thành Hữu ở trong mắt của mọi người càng ngày càng trở nên không bình thường.

Vưu Ứng Nhụy sợ tới mức không nhẹ, thân thể cuộn lại không động đậy.

Minh Thành Hữu hất ra tay, thấy hắn muốn rời đi, Vưu Ứng Nhụy vội vàng đứng dậy ôm lấy hông của hắn.

“Thành Hữu, anh đi đâu? Anh ở lại đi.”

Thân thể hắn nhạy cảm đến nỗi không chịu được một chút đụng chạm, dưới tác dụng của thuốc, dự vọng vượt quá sức chịu đựng của hắn, Minh Thành Hữu đem hết toàn bộ sức lực đẩy Vưu Ứng Nhụy ra, ra khỏi phòng cũng không quay đầu lại.

Tất nhiên là cô không cam tâm, dép cũng không kịp đeo, cứ như vậy đuổi theo.

Bóng dáng của Minh Thành Hữu đứng ở cửa cầu thang, bàn tay hắn nắm tay vịn, thân thể giống như một chiếc lá trôi lơ lửng ở biển rộng mênh mông, lay động mấy cái, chợt rơi xuống!

“Thành Hữu!”

Vưu Ứng Nhụy điên cuồng hô lên một tiếng, sai bước chạy đi.

Tiếng va chạm của thân thể lăn xuống cầu thang truyền tới bên tai, c Vưu Ứng Nhụy lao đảo chạy tới, thấy Minh Thành Hữu nằm ở cửa cầu thang cũng không nhúc nhích, Vưu Ứng Nhụy gần như là bò xuống phía dưới, cô đưa tay ôm lấy đầu Minh Thành Hữu, vết máu chảy khắp tới cả chỗ đầu gối cô, cả bàn chân trắng nõn cũng bị nhuộm đỏ.

“Cứu, cứu mạng, có ai không ——”

Âm thanh thê lương như muốn xé rách bầu trời đêm.

Đèn khẩn cấp phòng cấp cứu p thấp sáng, Lý Vận Linh nhận được tin tức vội vàng chạy tới, trên người Vưu Ứng Nhụy khoác một áo khoác dài ngồi ở trên ghế, bên cạnh còn có người giúp việc ở Trung Cảnh Hào Đình .

Lý Vận Linh để cho bọn họ đi về trước, nét mặt bà bình tĩnh đi tới trước mặt Vưu Ứng Nhụy.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Vưu Ứng Nhụy không dám nói dối, kể hết mọi chuyện cho bà nghe.

Lý Vận Linh cũng không còn coi là quan trọng.

“Không phải là uống phải thuốc ư, làm sao sẽ giãy vò phải vào trong bệnh viện?”

“Mẹ, con cũng không biết, con không biết.”

Lý Vận Linh nói mấy câu an ủi cô.

“Không có chuyện gì.”

Tiếng nói còn chưa dứt, đột nhiên cửa phòng cấp cứu bị mở ra, chủ nhiệm của bệnh viện quân đội là chỗ quen biết lâu năm của Minh gia, bước chân ông vội vàng, chạy chậm tới đây, bỏ khẩu trang ra, ánh mắt lại tràn đầy hoảng sợ.

“Vận Linh!”

121. Chương 121

Chương 121: Ghê tởm

Lý Vận Linh nhìn chủ nhiệm thần sắc nghiêm túc đang lấy khẩu trang xuống, trong lòng đột nhiên hốt hoảng.

“Sao? Thế nào?”

Chủ nhiệm đem thứ trong tay đưa cho bà.

“Mau ký tên.”

Lý Vận Linh ngẩng đầu liếc mắt nhìn năm chữ, nước mắt không nhịn được chảy xuống, cả người gần như mất thăng bằng, thân thể bà ngã ngửa ra phía sau, Tiêu quân gia vội vàng ôm lấy.

Trong nháy mắt tuyệt vọng cùng thống khổ vọt tới, Lý Vận Linh cảm thấy choáng váng, nắm chặt tay bác sĩ chủ nhiệm.

“Có phải làm hay không? Sao lại nghiêm trọng như vậy, không thể nào?”

Bác sĩ tiến tới, nói ngắn gọn mấy câu bên tai bà, thần sắc cũng chưa nghiêm trọng từ trước tới nay.

“Mau ký tên, mau!”

Cửa phòng cấp cứu đóng lại lần nữa, Vưu Ứng Nhụy không biết sự tình liền chạy tới.

“Mẹ, thế nào? Bác sĩ bảo mẹ ký cái gì?”

Lý Vận Linh hung hăng tát một cái.

“Nếu Thành Hữu xảy ra chuyện, tôi sẽ không bao giờ tha cho cô!”

Vưu Ứng Nhụy bị đánh nên bối rối, bùm mặt đứng ở cửa không biết làm sao.

Cô chỉ cho Minh Thành Hữu uống viên thuốc, tại sao có thể như vậy?

Cũng không lâu sau, Vưu Ứng Nhụy liền có phản ứng, sắc mặt ửng hồng dựa vào vách tường. Hai chân dùng sức khép lại vẫn không nhịn được, Tiêu quân gia phát hiện có cái gì đó không đúng, liền nói cho Lý Vận Linh.

Bà đoán khẳng định là do uống thuốc, Lý Vận Linh giận đến mức nói không ra lời. Hơn nữa Minh Thành Hữu vẫn còn ở phòng cấp cứu, lúc này trời có sập xuống đều không quan tâm tới cô.

Tiêu quân gia chỉ sợ gặp chuyện không may, vội vàng đưa Vưu Ứng Nhụy đi khám bệnh.

Phó Nhiễm đọc sách, mắt cảm thấy chua xót, bên trong phòng yên tĩnh thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng còi xe vang lên. Bàn tay cô đặt lên bụng, hôm nay số lần đập đặc biệt nhiều, cô xoa nhẹ mấy cái, có chút lo lắng và luôn có cảm giác sợ hãi.

Phó Nhiễm nghĩ là nằm một chút có lẽ sẽ dễ chịu hơn, nhưng trần trọc lại không thể nào ngủ được .

Nhìn thời gian trôi qua giây từng phút, cô bật đèn bàn lên, chống tay ngồi trên giường.

Trong lòng càng lúc càng cảm thấy bất an, không đoán ra là lạ chỗ nào.

Đèn trong phòng cấp cứu vẫn sáng, Lý Vận Linh mắt hờn lấp tay trước ngực, miệng lẩm bẩm.

” Trời cao phù hộ, trời cao phù hộ.”

“Phu nhân. “

Tiêu quân gia từ hành lang bên kia chạy tới.

“Thiếu phu nhân vừa mới rửa dạ dày.”

Lý Vận Linh đang nhắm mắt liền mở to.

“Dẫn ta qua đó xem một chút.”

Hai người vào trong phòng bệnh, Vưu Ứng Nhụy yếu ớt nằm trên giường, thấy Lý Vận Linh liền miễn cưỡng chống người dậy.

“Mẹ?”

Lý Vận Linh bảo Tiêu quản gia đi ra ngoài trước, bà đi tới trước giường Vưu Ứng Nhụy, thần sắc bị ánh đèn chiếu lên lúc sáng lúc tối. Vưu Ứng Nhụy không dám lên tiếng, nhìn dáng vẻ này của Lý Vận Linh, giống như thoáng cái đã già thêm mười tuổi.

Tóc sau gáy hơi lộn xộn.

Vưu Ứng Nhụy không quan tâm sức khỏe bản thân đang yếu, mặc dù không biết rốt cuộc là Minh Thành Hữu xảy ra chuyện gì, nhưng mơ hồ đoán là không tốt.

“Mẹ, thật xin lỗi.”

Lý Vận Linh chống vào mép giường, Vưu Ứng Nhụy vội vàng muốn đỡ lại bị bà đưa tay hất ra. Cả người bà cứng đờ dựa vào trong ghế sa lon.

“Cô hãy thành thật nói cho ta biết, hai đứa ở nước ngoài hai năm nay có phải có chuyện gạt ta đúng không? Còn nữa, lần đó ta đã nói với cô thế nào? Cô đều đã quên phải không? Nhụy Nhụy, mỗi ngày cô đều ở bên cạnh Thành Hữu, một chút cũng không nhận ra được sao?”

Vưu Ứng Nhụy rút vai, mới vừa rửa dĩa xong, sắc mặt trong suốt như một tờ giấy trắng.

Lý Vận Linh cúi thấp đầu, hốc mắt đỏ bừng, một hồi lâu sau thấy cô vẫn không nói lời nào, Lý Vận Linh nâng cằm dưới lên.

“Rốt cuộc cô cho nó uống thuốc gì?”

“Mẹ. “

Vưu Ứng Nhụy sợ hãi.

” Là một người bạn cho con, sẽ không có chuyện gì. Con... anh ấy cũng cho con uống.”

Lý Vận Linh vung tay lên, chiếc ly ở trên bàn trà nện xuống bên chân Vưu Ứng Nhụy.

“Thành Hữu và cô có thể giống nhau sao?”

Vưu Ứng Nhụy cảm thấy bất lực, bụm mặt đứng trước mặt Lý Vận Linh khóc mãi.

“Con thật sự không nghĩ tới, mẹ, con sai rồi.”

Tiêu quản gia ở bên ngoài ra sức đập cửa.

“Phu nhân, phu nhân!”

Bà mở cửa xông vào, khóe miệng Lý Vận Linh run rẩy sợ hãi giống như đang ở bên bờ biên giới sắp sụp đổ.

” Có phải Thành Hữu.”

Lý Vận Linh cảm thấy trước mắt như nhòa đi, Tiêu quản gia vội vàng tới đỡ bà.

“Tam Thiệu không có việc gì, mới được đẩy từ phòng cấp cứu ra. Bác sĩ muốn phu nhân tới ngay.”

“Được được.”

Lúc này Lý Vận Linh chống đỡ mới đứng dậy được, Vưu Ứng Nhụy cũng đi theo ở phía sau.

Minh Thành Hữu nằm ở bên trong phòng chăm sóc đặc biệt, bác sĩ thấy Lý Vận Linh, thần sắc càng tỏ ra nghiêm túc. Nữ y tá bên cạnh đang đắp lại chăn thay hân, Vưu Ứng Nhụy đi theo phía trước, chỉ thấy Minh Thành Hữu nằm an tĩnh ở đây không nhúc nhích, mắt nhắm chặt.

“Không việc gì phải không?”

“Vận Linh.”

Bác sĩ thở dài, tiếp theo thì lắc đầu một cái.

Lý Vận Linh giật mình thay đổi sắc mặt.

“Con trai ta như vậy.. Ta không tin là ông trời không công bằng đối với ta.”

Bác sĩ đi tới bên giường, đưa tay vén chăn mỏng đang đắp trên người Minh Thành Hữu lên, quần áo bệnh nhân không gài nút áo, ông kéo cổ áo ra, đưa tay chỉ phía dưới nách Minh Thành Hữu.

Hai mắt Lý Vận Linh tròn tròn, ánh mắt vô hồn, thần sắc như phân tán đi hơn một nửa.

Ánh mắt bình tĩnh nhìn dưới nách Minh Thành Hữu, bà khóc khàn cả giọng.

“Phải làm sao, còn có thể làm sao?”

Bác sĩ đem chăn đắp lại trên ngực cho Minh Thành Hữu.

Lý Vận Linh đi tới, thân thể mềm nhũn nhào vào trước ngực Minh Thành Hữu, thần sắc của bác sĩ càng trở nên ảm đạm.

“Bà cứ ở đây trước đã, buổi tối tôi trực, lát nữa tới phòng làm việc của tôi một chuyến.”

Vưu Ứng Nhụy che miệng khóc nức nở, Lý Vận Linh lau nước mắt ở hai bên mặt, giọng nói run rẩy.

“Làm sao đột nhiên biến thành như vậy?”

Ánh mắt bác sĩ nhìn về phía Vưu Ứng Nhụy.

“Thân thể hẳn bây giờ không thể uống loại thuốc kia sao?”

Lý Vận Linh cắn chặt hàm răng, nhìn Minh Thành Hữu đang hôn mê sau đó lại nhìn sang Vưu Ứng Nhụy.

Bước chân Vưu Ứng Nhụy vô ý thức lui về phía sau, bác sĩ đi ra khỏi phòng bệnh trước.

Lý Vận Linh nắm chặt tay Minh Thành Hữu, cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Hai người cũng đi ra ngoài đi.”

Tiêu quân gia thấy thế, lau nước mắt đi ra ngoài.

Hai người không dám đi xa, một trái một phải ngồi ở cửa phòng bệnh.

Lý Vận Linh ở bên trong khoảng chừng nửa tiếng, âm thanh khoá cửa được mở ra truyền vào tai hai người vô cùng rõ ràng. Trong mắt Lý Vận Linh hiện đầy tia máu, bước chân đi tới, đứng ở gần cửa ra vào, lúc này mới ổn định tâm tình.

“Cô đi theo ta tới đây.”

Vưu Ứng Nhụy đi vào phòng bệnh của mình đợi bà, Lý Vận Linh vào phòng làm việc của bác sĩ, lúc trở về phòng ngồi ở trên ghế sa lon, một hồi lâu không cử động.

Tối nay Vưu Ứng Nhụy sợ không ít, làm sao còn dám nói nhiều. Lúc Minh Thành Hữu ngã xuống cầu thang cô cũng không nghĩ tới điều gì khác, còn tưởng là do không cẩn thận.

Hai tay Lý Vận Linh ôm lấy mặt, giọng nói phát ra từ giữa kẽ ngón tay.

“Nói đi, chuyện gì xảy ra.”

Vưu Ứng Nhụy nghẹn ngào, đem chuyện xảy ra hai năm qua nói.

“Mẹ, là Thành Hữu không cho con nói ẹ biết. Anh ấy sợ mẹ lo lắng.”

Lý Vận Linh không nhin được nữa, nước mắt càng chảy xuống dưới.

“Mẹ, Thành Hữu như thế nào? Bác sĩ nói thế nào?”

Lý Vận Linh rút khăn giấy ra.

“Lần này an toàn vượt qua, không chừng cơ thể bị tổn hại rất nặng.”

“Thật xin lỗi, con thật sự không biết sẽ biến thành như vậy.”

Vưu Ứng Nhụy ân hận lúc đầu đã làm như vậy, trong đầu Lý Vận Linh bị sự đả kích này, vẫn chưa bình tĩnh trở lại.

Hơn với mấy ngày sau, Minh Thành Hữu vẫn không xuất hiện trước mặt, Phó Nhiễm cũng cảm thấy bình yên.

Trước cửa Phó gia thấy xe của Minh Tranh, bước chân cô dừng lại sau đó nhấc chân muốn đi. Minh Tranh từ ghế lái bước ra ngoài.

“Tiểu Nhiễm.”

Phó Nhiễm lấy lại bình tĩnh, cảm thấy tránh né là không cần thiết.

“Ăn cơm xong rồi sao?”

“Ăn rồi.”

Phó Nhiễm lên tiếng.

Tầm mắt Minh Tranh từ trên mặt cô nhìn xuống dưới bụng, nhưng nếu nhìn kỹ, đã có thể phát hiện ra. Chân mày hắn nhíu chặt lại, cũng không quanh co.

“Em tính giữ lại đứa bé rồi sao?”

Cô trả lời cũng tương đối tự nhiên.

“Đúng.”

Minh Tranh gật đầu một cái.

“Mấy ngày nay trong công ty chuyện nên bận rộn quá, không có thời gian qua thăm em.”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn chăm chú về phía hắn, từ trong mắt cô Minh Tranh nhìn ra điều khác thường.

“Sao vậy?”

“Ca ca. “

Cô gọi hắn.

“Có chuyện tôi muốn nói rõ với anh.”

Minh Tranh thấy thần sắc cô nghiêm túc.

“Nói đi.”

“Anh vẫn biết đấy, tôi vẫn luôn xem Vưu Dữu là em gái ruột của mình. Ban đầu tất cả đều biết rõ sự việc xảy ra với nó không thể nghi ngờ là tai hoạ ngập đầu. Mà tôi không nghĩ tới có người chỉ vì lợi ích của mình mà đẩy con bé vào hố lửa thêm một lần nữa. Ca Ca, hơn một lần con bé đã xem anh như người cứu giúp cho cuộc sống của nó, tôi thật sự không nghĩ tới lại là anh. Thật sự không nghĩ tới.”

Phó Nhiễm hết sức kiềm chế tâm tình, nhưng thất vọng và sự khó hiểu vẫn làm cho giọng nói của cô nghẹn lại.

“Quyền lợi và sự nghiệp, đối với anh mà nói quan trọng như vậy sao?”

Tầm mắt Minh Tranh lướt qua mũi xe màu đen trả lời lại Phó Nhiễm.

“Lời em nói là có ý gì?”

“Ảnh chụp của Vưu Dữu, là anh sai người đưa tin lên internet có đúng không?”

Phó Nhiễm không chút giấu giếm nói ra.

“Còn có giày nhảy của tôi, cũng là anh sai người khác làm?”

Sắc mặt Minh Tranh lúc sáng lúc tối, cho dù là khoảng cách đứng gần nhau như vậy, cho dù là có mấy năm quen biết nhưng Phó Nhiễm vẫn không thể nhìn thấy tới đáy mắt hắn như cũ.

Khoé miệng Minh Tranh nặn ra nụ cười khổ.

“Là Minh Thành Hữu nói cho em biết? Tiểu Nhiễm, hắn nói gì, em cũng không hề suy nghĩ liền tin ngay phải không?”

Phó Nhiễm nhìn hắn, không trả lời.

“Giày nhảy là do anh làm. ” Minh Tranh thẳng thắn.

“Dù sao Minh Thành Hữu nắm giữ 5% cổ phần sớm muộn cũng sẽ mất đi. Nhưng như lời em nói, có một chuyện chẳng liên quan tới anh, tin hay không đều là chính em.”

Tâm tình Phó Nhiễm vì lời nói của Minh Tranh liền trở nên nhẹ nhõm. Đối với Minh Tranh, cô là người không có tư cách chỉ trích hắn nhất.

Người đàn ông vòng qua đầu xe đi tới trước mặt cô, thân thể cao lớn dựa trên nắp động cơ.

“Tiểu Nhiễm, anh còn hèn hạ đến mức dùng một cô bé để đạt được mục đích của mình sao? Chuyện này Minh Thành Hữu có tâm địa ra sao, anh nghĩ em biết rõ ràng nhất.”

Phó Nhiễm nhìn xa xa bên ngoài, đối với quan hệ anh em ruột thịt, có phải từ lúc sinh ra liền muốn tàn sát lẫn nhau?

“Tiểu Nhiễm, em nên suy nghĩ sau này đứa bé sinh ra phải làm sao?”

“Tôi sẽ nghĩ cách, cho nó một gia đình hạnh phúc.”

Minh Tranh liếc nhìn bụng Phó Nhiễm, ánh mắt mát lạnh chậm rãi nhìn lên.

“Hắn cũng biết phải không?”

Chuyện Vụ Ưng Nhụy giả mang thai thiếu chút nữa khiến người khác quây lật trời. Hai chuyện này suy nghĩ cùng nhau, rất dễ dàng nghĩ tới tính toán của Minh gia.

Phó Nhiễm trầm mặc, thái độ lần này giống như cam chịu.

“Nếu Minh gia biết chuyện có đứa bé này, đương nhiên sẽ nghĩ các biện pháp an toàn cho nó. Chỉ là còn em thì sao? Minh Thành Hữu có thể lo cho em?”

Bàn tay Phó Nhiễm hướng về bụng mình.

“Đứa bé là con của tôi, bất luận người nào cũng không liên quan.”

Chuyện ảnh đã bị công bố ra ngoài, bất luận là Minh Thành Hữu nói Minh Tranh như vậy, Phó Nhiễm cũng muốn chấm dứt ở đây.

Đối với Minh Tranh, cô không hề có lập trường.

Đối với Minh Thành Hữu, cũng chỉ là thất vọng nhiều thêm một chút thôi.

Hôm sau....

Ánh mặt trời lướt qua rèm cửa sổ, mặc dù đã thả rèm xuống nhưng vẫn có những tia ánh sáng nhỏ xuyên vào.

Lý Vận Linh không chớp mắt cả đêm, canh giữ ở bên giường hết lòng chăm sóc Minh Thành Hữu. Bà dùng bông băng thấm nước cẩn thận lau nhẹ trên đôi môi mỏng khô gợt của Minh Thành Hữu. Đến buổi trưa người đàn ông này mới có dấu hiệu tỉnh lại.

Minh Thành Hữu nặng nề mở mắt ra, trong mắt đột nhiên bị từng vòng ánh sáng chiếu vào khiến cho chói mắt. Chốc lát lại u ám, hai mắt giống như đã bị mù, hắn nhắm chặt xong lại mở ra.

“Thành Hữu, Thành Hữu con đã tỉnh rồi?”

Lý Vận Linh lấy ly, mặt tiến sát tới hân.

Minh Thành Hữu nhìn thấy người trước mặt rõ ràng, thì ra, là không hề chết.

“Mẹ. “

Bên tai truyền tới tiếng nói nhỏ, cánh môi hân tái nhợt nhẹ nâng lên.

“Làm sao mẹ lại khiến mình thành ra như vậy? Bị ký giả bắt được còn nói rằng mẹ thất tình.”

“Thằng nhóc đáng chết!”

Lý Vận Linh cười chảy ra nước mắt, ý thức được gì đó, vội vàng vỗ vỗ miệng mình.

“A... mấy chữ này về sau mẹ không bao giờ nói nữa.”

Minh Thành Hữu nhìn trong phòng bệnh một vòng, ngoài trừ hai mẹ con hân, cả căn phòng trống vắng mà lạnh lẽo.

“Sao con lại ở đây?”

“Con té từ trên cầu thang xuống.”

Minh Thành Hữu mím chặt môi, giọng nói lãnh đạm và trống rỗng.

“Mẹ cũng biết?”

Lý Vận Linh đứng trước giường bệnh, nước mắt ảm áp từ trong hốc mắt chảy xuống.

“Ứng Nhụy đâu?”

“Tối hôm qua mới rửa dạ dày, vẫn còn nghỉ ngơi trong phòng bệnh.”

Minh Thành Hữu đưa tay đặt lên trên trán.

“Một viên thuốc liên khiến con phải vào bệnh viện, xem ra là càng ngày càng không ra gì.”

Lý Vận Linh quay lưng lại, ánh mắt nhìn đến bóng dáng đang đứng ở cửa.

Vưu Ứng Nhụy cẩn thận đi tới, nước mắt vẫn còn dính trên mặt, nghĩ đến buổi tối cũng không ngủ ngon.

“Thành Hữu.”

Thấy cuối cùng Minh Thành Hữu cũng tỉnh lại, lo lắng trong lòng bà đã bình tĩnh hơn. Sắc mặt Lý Vận Linh vẫn chưa tốt.

“Thật mất thể diện!”

Minh Thành Hữu động dậy thân thể, đẩy tay Lý Vận Linh đang tới gần muốn đỡ. Hân vội vàng rút áo ra.

“Mẹ đưa con về Trung Cảnh Hào Đình đi.”

Vưu Ứng Nhụy cũng không nghĩ đến chuyện sẽ tới tình trạng này.

“Thành Hữu?”

Mặc dù Lý Vận Linh cũng đã nổi nóng, nhưng làm việc không giống Minh Thành Hữu, muốn như thế nào liền như thế đấy.

“Thành Hữu, bây giờ thân thể con không tốt, ở trong lúc mấu chốt không thể gây sự nữa. Một khi lời đồn các con ngủ riêng bị truyền ra, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cổ phiếu của MR. Không phải con còn phải đối phó với lão đại sao?”

Minh Thành Hữu vén tay áo lên, giọng nói đều đều.

“Ứng Nhụy, cô nói tại sao hôm nay chúng ta lại đi tới bước này?”

Vưu Ứng Nhụy lập tức òa khóc.

“Thành Hữu, thật xin lỗi! Em chỉ muốn anh yêu em, em không muốn quan hệ vợ chồng chúng ta vĩnh viễn chỉ là ‘hữu danh vô thực’* cả đời.”

(* Hữu danh vô thực: Ý nói chỉ có danh tiếng nhưng sự thật lại không có gì.)

Minh Thành Hữu không nói chuyện nữa, Lý Vận Linh khẽ lau khóe mắt.

“Thành Hữu, tốt xấu gì con cũng xem lại ngày trước chỉ có Nhụy Nhụy ở bên cạnh con, ngay cả mẹ con cũng không cho biết, lúc ấy sao con lại không bắt cháp như bây giờ?”

Lý Vận Linh khóc không thành tiếng, Minh Thành Hữu quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời hôm nay vừa nắng, ánh mặt trời chiếu sáng vào trái tim rất ấm áp, như phủi sạch cả đêm sợ hãi cùng hắc ám.

“Thật ra thì bản tính Nhụy Nhụy cũng không xấu, nó có thể cố gắng ở bên cạnh con như vậy, bằng không người phụ nữ nào chịu được chứ?”

Lý Vận Linh suy nghĩ tới tất cả mọi chuyện.

“Dầu gì, vào lúc mẹ không thể ở cùng với con là nó thay thế ta.”

Minh Thành Hữu hơi thấy phiền não.

“Mẹ, hai người đi ra ngoài đi.”

Lý Vận Linh nháy mắt với Vưu Ứng Nhụy, ý bảo cô mau mau rời đi.

Gần đây có một lời đồn đãi, bên ngoài truyền đi rất nhanh.

Phó Nhiễm nhận được điện thoại của Tổng Chức gọi cô tới nhà ăn sủi cỏ.

Phó Nhiễm mua chút đồ trẻ sơ sinh tới, Tần Mộ Mộ cũng ở đây, mập hơn một chút, nghe nói khẩu vị cũng không tệ, cũng không còn thấy buồn nôn.

Tổng Chức đem toàn bộ sủi cỏ làm xong bưng lên bàn, chuẩn bị cho Tần Mộ Mộ và Phó Nhiễm sau đó mới ngồi xuống.

“Tiểu Nhiễm, gần đây hẳn ta không tới làm phiền cậu chứ?”

Phó Nhiễm đang ăn, là nhân rau cần.

“Ai cơ?” Nhưng lại phản ứng lại rất nhanh. “Không có.”

“Hai người xem tin tức chưa?”

Tổng Chức hạ thấp giọng nói có vẻ thần bí.

Phó Nhiễm lắc đầu.

“Mấy ngày nay tớ không xem qua TV, ở trong nhà đọc sách, có chuyện lại tới phòng công tác.”

“Mấy ngày này bên ngoài cũng truyền đến phát điên rồi, nhắc tới cũng thật là buồn cười, cậu nói tại sao lại có thể có chuyện mất mặt như vậy “

Tổng Chức vừa nói vừa cho thêm dấm vào trong sủi cỏ, Tần Mộ Mộ ngửi thấy được dấm mùi thơm, vội vàng cầm lấy.

“Tớ cũng lấy một chút.”

Phó Nhiễm bưng lên canh xương Tổng Chức chuẩn bị cho các cô, về chuyện của Minh Thành Hữu cô đã không quan tâm.

“Tớ nói với các cậu, là Tam Thiếu nhập viện rồi.”

Phó Nhiễm đưa một miếng sủi cỏ đến khóe miệng, Tần Mộ Mộ nhận thấy cô có cái gì đó không đúng.

Phó Nhiễm mất hồn trong chốc lát, sau đó động tác lại khôi phục về tự nhiên.

Tần Mộ Mộ hỏi. “Tại sao lại nằm viện?”

“Nghe nói cùng Vưu Ứng Nhụy uống thuốc ở nhà, cũng không biết là quá hạn còn là dùng quá sức, kết quả là hai người bị trực tiếp đưa vào phòng cấp cứu, thật là chết cười mất.”

Tổng Chức cẩn thận nhìn về bảo bối ngủ say ở bên cạnh.

“Khê một chút, tớ phải chú ý không dạy hư đứa bé.”

“Thuốc gì lợi hại như vậy?”

“Còn có thể là thuốc gì.” Tổng Chức lơ đãng.

“Đương nhiên là phương diện vận động nào đó, giống như Tam Thiếu là nhân vật như thế, trong ngày thường còn ít tiếp xúc với những thứ đó sao? Cái này gọi là ‘lật thuyền trong mương’ chứ? Cái đó Vưu Ứng Nhụy cũng thật tốt hứng thú, thời gian trước giả mang thai bây giờ lại gây ra tin tức ăn xuân được, cực phẩm nha.”

Phó Nhiễm nhai mấy miếng, ra sức nuốt xuống.

Trong cổ họng đau đớn giống như là bị khoét ra, Tổng Chức cảm thấy hả giận.

“Vốn là Minh gia giấu giếm rất tốt, không biết làm sao, hình như là đêm đó bị người giúp việc nói ra ngoài, nghe nói thời điểm Vưu Ứng Nhụy bị đưa đi bệnh viện còn mặc nội y gợi cảm, lộ hơn nửa phần lưng, tớ đoán khẳng định là mẹ Tam Thiếu bị chọc tức.”

Tần Mộ Mộ im lặng kê đũa vào cánh tay Tổng Chức.

Lời nói lại nuốt trở về, ánh mắt nhìn về phía Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, để cho bọn họ xui xẻo đi, chuyện không liên quan tới chúng ta, bọn họ càng xúi quẩy chúng ta lại càng vui vẻ.”

“Tớ không sao đâu.”

nâng tầm mắt lên, trong mắt không chút gợn sóng.

Tổng Chức thấy thế, cắn chiếc đũa cười nói.

“Tớ suy nghĩ liền thấy buồn cười, thuốc này là ai sản xuất ra nha, quá mãnh liệt, hôm nào tớ cũng đi thử một chút xem.”

Tần Mộ Mộ đá chân cô.

“Cậu chú ý, con gái cậu vẫn còn ở bên cạnh đấy.”

“Không nói tớ lại quên mất.”

Lại là mười ngày trôi qua, Phạm Nhân cả ngày đều không có tâm tính ăn uống, nhìn thấy bụng Phó Nhiễm sắp lộ rõ, chuyện như vậy có muốn người gạt cũng không gạt được.

“Tiểu Nhiễm.”

Phó Nhiễm đem sách đang cầm trong tay đặt ở mép giường.

“Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Mẹ và cha con đã bàn qua, có chuyện muốn hỏi ý kiến của con một chút.”

“Chuyện gì vậy?”

“Con vẫn muốn giữ lại đứa bé, chúng ta cũng không còn cách nào khác, mẹ muốn mấy ngày nữa cho con ra nước ngoài, con yên tâm, mẹ sẽ cùng đi với con, chờ sau khi đứa bé sanh ra chúng ta lại trở về.”

Đây mới chỉ là trước mắt, bọn họ nghĩ tới là biện pháp tốt nhất.

Phó Nhiễm trầm mặc trong chốc lát.

“Mẹ...” Cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

“Con không muốn rời khỏi Nghênh An, có lẽ ra ngoại quốc thật sự có thể tránh khỏi tất cả phiền toái, nhưng con muốn ở chỗ này.”

“Đâu cần phải thế.” Phạm Nhân nắm chặt tay Phó Nhiễm.

“Chúng ta không thể trốn tránh.”

“Con không có gì phải trốn tránh.”

Phó Nhiễm thì thào nói.

“Đứa bé không có một chút quan hệ cùng bọn họ, con không muốn nó ra đời phải đeo một cái gông nặng trĩu.”

Phạm Nhân khuyên mấy câu, thấy cô vẫn khăng khăng, đành phải thôi.

“Cũng thế, đừng phải chuyện như vậy trước tiên phải nghĩ đến tránh thật xa, nói cho cùng, chuyện vẫn cần giải quyết.”

Lúc Phó Nhiễm ra khỏi Phó gia, không nghĩ tới chiếc xe lần trước lại tới đón cô. Vẫn là người tài xế lúc trước, xuống xe cũng mở cửa xe ra cho cô.

Phó Nhiễm ngồi vào chỗ ngồi phía sau trên xe, đi thẳng tới bệnh viện, ở cửa vẫn có y tá đón cô theo như thường lệ dẫn cô đến phòng làm việc của chủ nhiệm.

Phó Nhiễm đẩy cửa đi vào, lần này lại không có thấy bóng dáng của Minh Thành Hữu.

Siêu âm thai xong, Phó Nhiễm cầm tờ kết quả, nhìn thấy rõ trên đó giống như là hình dáng đứa bé rất rõ ràng, cô mím chặt môi, khoe miệng không khỏi nâng lên, cầm lên rồi đi ra khỏi bệnh viện.

Cô cúi đầu chăm chú nhìn, sau khi chui vào chỗ ngồi phía sau xe, tài xế đóng cửa xe cho cô, lúc này cô mới chú ý tới là có người ngồi bên cạnh.

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn, lại là Minh Thành Hữu.

“Trong tay là kết quả kiểm tra sao? Cho tôi nhìn một chút.”

Minh Thành Hữu đưa tay qua, Phó Nhiễm nắm chặt đồ vật ở trong lòng bàn tay, khoe miệng cô thoáng cười, nghiêng người dựa vào trong góc.

Bàn tay Minh Thành Hữu đưa ra với khoảng không.

Hắn lơ đãng, cầm lên mấy túi cạnh chỗ ngồi đưa về phía Phó Nhiễm.

“Đây là tôi vừa mới mua.”

Thấy cô không nhận, hắn đem đồ đặt vào trên đầu gối cô.

Phó Nhiễm liếc nhìn, là chút y phục của đứa bé, đây mấy túi to, cô đưa tay ra, túi lặn xuống bên chân, đồ vật bên trong cũng đều rơi ra hết.

“Đồ cần mua tự tôi cũng chuẩn bị xong.”

Xe dừng sát dưới hàng cây ngọc lan ở cửa bệnh viện, từng bóng cây hắt qua sườn mặt Minh Thành Hữu, ánh mắt của hắn vẫn đặt tại những bộ y phục nhỏ kia, sắc mặt có vẻ hơi tái nhợt, Phó Nhiễm liếc qua, không, ngay cả nửa ánh mắt cũng lười phải nhìn lại.

Minh Thành Hữu khom lưng, nhặt từng chiếc y phục bị ném đi lại vào túi.

“Kiểm tra vẫn khỏe sao?”

Phó Nhiễm vén tóc mai ra sau tai, ánh mắt xuyên qua lớp cửa kính màu đen ngó ra ngoài cửa sổ.

“Anh trực tiếp gọi điện thoại cho chủ nhiệm Triệu là biết.”

Minh Thành Hữu dựa nửa người trên vào bên trong thành ghế, không gian trước sau được phân rất tốt, Phó Nhiễm thấy xe mãi không khởi động, khe cau mày khó chịu.

“Bụng của em...” Minh Thành Hữu dừng một chút rồi nói.

“Bây giờ nhìn thấy rõ ràng rồi sao?”

Phó Nhiễm mặc váy rộng thùng thình, dù là ngồi ở đó cũng không nhìn ra, cô giả vờ như không nghe thấy, ánh mắt nhìn người thỉnh thoảng đi qua ở cửa bệnh viện.

Minh Thành Hữu nhấn một cái nút bên hông, tài xế thấy vậy sau đó khởi động xe.

Hai người ngồi hai bên, ở giữa vẫn là khoảng trống rất rộng, không khí giăng co, Phó Nhiễm thấy nơi cổ họng có chút buồn nôn, Minh Thành Hữu thấy thể vội vàng móc một lon nước mơ từ trong túi ra đưa cho cô.

Cô đưa mắt nhìn, nhưng cũng không đưa tay nhận.

Đôi môi mỏng của Minh Thành Hữu khẽ mấp máy nói.

“Lúc trước tôi.”

Phó Nhiễm càng cảm thấy ghê tởm hơn, cô nôn ọe ra tiếng, dùng sức đẩy tay Minh Thành Hữu ra.

“Tôi không ăn đồ của anh, đồ phải có chút không sạch sẽ trong đó, ngày trước anh đi đâu ai cũng rõ ràng, tôi không muốn nói chuyện như vậy trước mặt đứa bé, ghê tởm!”

122. Chương 122

Chương 122: Kết hôn đồng thời ly hôn?

Hiển nhiên là Minh Thành Hữu cũng đoán ra được, theo lời Phó Nhiễm thì chuyện hán nằm viện sớm đã truyền ra ngoài gây xôn xao, thật không tồi.

Dù thế nào đi nữa, danh tiếng Minh Tam Thiếu của hán đã mang tiếng xấu cũng không phải là ngày một ngày hai.

Nhưng những lời ruồng bỏ từ Phó Nhiễm nói ra, trái tim Minh Thành Hữu như đột nhiên kích động nhất thời không kịp né tránh.

Hán cầm điện thoại, buông thông trên đầu gối, lần trước chuyện hán giải thích ở khu biệt thự, Minh Thành Hữu nhìn về mặt Phó Nhiễm.

“Bụng cũng không lập tức giấu đi được, em không thể đi ra nước ngoài, tốt nhất vẫn nên tìm chỗ ở đây.”

Hai ngày nay, Phó Nhiễm cũng suy nghĩ về vấn đề này, cô nhíu mày suy nghĩ.

Minh Thành Hữu nói giọng ôn nhu.

“Tìm chỗ ở bên ngoài cho cha mẹ em cũng không thể thuận tiện ra mặt. Hơn nữa, ngộ nhỡ điều tra ra họ cũng không phải là chuyện đùa. Em cũng đừng hành động theo cảm tính, sáng sớm nay tôi đã chuẩn bị chỗ ở cho em, tất cả đã sắp xếp xong xuôi, ở nơi này sẽ không có người nào quấy rầy. Em yên tâm.”

Phó Nhiễm thu lại ánh mắt, nhìn về gương mặt Minh Thành Hữu.

“Được, vậy anh trả lại tôi hai thỏa thuận đã ký.”

Sắc mặt Minh Thành Hữu không thay đổi, cứ thế nhìn Phó Nhiễm từ trên cao xuống.

“Có thể, hiện tại một bản sẽ trả lại cho em, bản kia sẽ đưa khi đứa con sinh ra.”

“Tốt lắm, tôi muốn lấy bản thỏa thuận sinh đứa bé.”

Phó Nhiễm không chút do dự nói.

“Được.”

Minh Thành Hữu cũng làm vẻ nhượng bộ.

“Vậy hai ngày nữa em chuẩn bị đi, tôi sẽ cho người qua đón em, vật dụng hằng ngày với quần áo đều không cần thiết. Tất cả mọi thứ ở đó đã có sẵn.”

“Còn thêm một chuyện nữa.”

Giọng nói của Phó Nhiễm trong trẻo.

“Anh, bao gồm cả người của Minh gia đều không được phép tới gần một bước. Để đứa nhỏ an toàn, bọn họ không được biết nếu không tôi sẽ dời đi, chuyện đó theo vậy cũng chấm dứt. Việc kiểm tra khám thai, tôi sẽ tự đi. Tóm lại, việc anh phải làm là biến mất khỏi cuộc sống của tôi.”

Sắc mặt của Minh Thành Hữu vẫn như cũ, Phó Nhiễm nhìn về tầm mắt của hắn thấy bình tĩnh lạ thường, chút thù hận cuối cùng cũng không còn nữa, bọn họ trong lúc này đây chỉ còn duy trì quan hệ nhờ bản thỏa thuận này. Có phải nếu không còn bản thỏa thuận mối quan hệ này sẽ không còn nữa?

“Được.”

Hắn khó khăn trả lời, trong lòng cũng buông lỏng, cơ thể chợt thấy nhẹ nhõm nhưng cảm giác cũng không chân thật.

Xe vẫn như cũ chạy đến con đường, đợi xe dừng hẳn, ở đằng sau Phó Nhiễm đưa tay ra mở cửa xe.

Minh Thành Hữu gọi cô. “Đợi chút.”

Phó Nhiễm đã bước một chân ra ngoài, Minh Thành Hữu đưa mấy chiếc túi về phía cô.

“Về sau tôi sẽ không mua nữa, đây là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất, tôi cũng muốn mua vài đồ dùng cho con.”

Phó Nhiễm không quay đầu lại nói.

“Anh cảm thấy hiện tại tôi không chấp nhận ở trước mặt anh mà ném xuống đất, điều gì khiến người ta có thể khó chịu như vậy?”

Cô dập mạnh cửa xuống xe, ánh mắt thoáng qua một cái, vừa kịp nhìn thấy trong ánh mắt của Minh Thành Hữu tràn đầy lạnh lẽo và thương cảm. Thế nhưng vì màu của kính xe quá tối nên đã che mất tầm mắt của Phó Nhiễm.

Cô vốn định nhìn đến cùng, nhưng màu sắc ấy đã che hết bóng dáng của Minh Thành Hữu, Phó Nhiễm lắc đầu một cái, xoay người, trong nháy mắt hướng về một chiếc xe đang đi tới.

Sau khi không gian mọi thứ giao hòa, tài xế lên tiếng hỏi.

“Tam Thiếu?”

Minh Thành Hữu không lên tiếng, hắn cũng không ra hiệu khởi động xe.

Chiếc xe chở Phó Nhiễm đã đi xa, ánh mắt tối tăm của hắn cũng dịu đi, trong tay hắn vẫn còn cầm vài cái túi đựng quần áo và đồ dùng hằng ngày.

“Lái xe thôi.”

Phó Nhiễm về nhà sắp xếp lại mọi thứ, hai cái vali quần áo, còn có laptop cùng sách các loại, ăn mặc theo mùa sau đó còn có thể mua thêm. Phạm Nhân đi vào thấy bên trong gian phòng bày mấy vali hành lý.

“Tiểu Nhiễm, con đang làm gì vậy?”

“Mẹ.” Phó Nhiễm kéo khóa. “Cha ở dưới lầu sao ạ?”

“Ừ, vừa mới trở về.”

Phó Nhiễm cùng Phạm Nhân lần lượt xuống lầu, bàn cờ của Phó Tụng Đình đặt bên cửa sổ, gần mấy ngày gần đây ông cũng không đụng tới.

Phó Nhiễm đi tới, vào trong phòng khách nói với Phó Tụng Đình.

“Cha, chúng ta đánh một ván cờ đi.”

“Được”.

Hai người phụ nữ ngồi hai bên, thật ra mỗi người đều không có ý đánh cờ, Phó Nhiễm liên tục dẫn đo, có mấy lời vẫn phải nói.

“Cha, con muốn dọn ra ngoài ở.”

Phó Tụng Đình hạ con cờ xuống, tầm mắt khẽ nhưn lên.

“Tiểu Nhiễm, con quyết định thật sao?”

Ánh mắt Phó Nhiễm sáng lên, nhưng lại kiên định lạ thường.

“Vâng”.

“Sau khi con sinh ra đứa bé, sẽ gặp rất nhiều khó khăn, cái gì con cũng nghĩ đơn giản vậy sao? Bao gồm sau này con đường con đi có thể sẽ không được thuận lợi, có thể nó sẽ không cho con được hạnh phúc, cha không muốn sau này con lại hối hận, vì thế mà oán hận nó”.

“Sẽ không đâu ạ!”

Phó Nhiễm nhìn chằm chằm vào bàn cờ, trong tay có con cờ lại không biết nên đặt ở đâu, cô dừng lại.

“Cha, tự con lựa chọn con đường này, không ai ép con cả, vì thế con cũng sẽ không oán trách người khác.”

Phó Tụng Đình nhìn Phạm Nhân, ông thở dài.

“Tiểu Nhiễm, chúng ta không ngăn cản con, điều duy nhất có thể làm, là bằng mọi giá cũng phải bảo vệ tương lai của con”.

Phạm Nhân rót trà cho Phó Tụng Đình.

“Tiểu Nhiễm, nếu con phải dọn ra ngoài ở, mẹ sẽ ở cùng con.”

“Mẹ, không cần đâu.”

Phó Nhiễm khẽ xoa đầu gối, gần đây cô luôn nhanh cảm thấy mệt mỏi.

“Con ra ngoài mục đích cũng chỉ là tránh sóng gió. Bên ngoài có thể nói rằng con đi xa nhà hoặc đi nước ngoài, còn mẹ vẫn nên ở cùng cha ở nhà, khi nào rảnh rồi có thể đến thăm con.”

Phạm Nhân ngẫm nghĩ hồi lâu, sau đó cũng gật đầu một cái.

“Mẹ sẽ bảo má Trần qua ở với con, bằng không nói gì mẹ không yên lòng.”

“Vâng.”

Phó Nhiễm đáp, có mấy lời đến miệng, không nói ra, lại nuốt trở vào.

Phạm Nhân đứng ở bên cạnh, hai khóe mắt ửng hồng.

Phó Nhiễm giọng nói khàn khàn, khó khăn lắm mới có thể nói tiếp.

“Cha, mẹ, con thật xin lỗi.”

Sau khi Minh Thành Hữu xuất viện, còn Vưu Ứng Nhụy tạm thời ở lại Minh gia, Lý Vận Linh cũng không dám để cho cô trở về Y Vân Thủ Phủ.

Phòng của Minh Vành, Tiểu quản gia sáng sớm ra đã chuẩn bị xong, đặc biệt Minh Thành Hữu lại bất ngờ gặp chuyện không may, Lý Vận Linh liền gọi điện tới hỏi thăm, nhưng cuối cùng hấn vẫn cứ gạt đi, bên ngoài có nhiều tin đồn nhưng cũng chỉ nói uống thuốc phá hủy cơ thể.

Minh Vành cứ cách hai ba ngày lại ở lại một đêm, sự nghiệp của mình trọng tâm tại khác thị lý, nhưng là cố ý ở thị trấn Nghênh An, dù sao thị trấn Nghênh An là kinh tế đại thị, trước mắt hấn đang làm bố trí công việc.

Bầu không khí bên trong Minh gia quý dị, từ khi Lý Vận Linh ở bệnh viện về, con người như thay đổi, cơ thể gầy gò, tinh thần cũng không được tốt. Còn Vuơ Ưng Nhụy chỉ trốn ở trong phòng mà khóc, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể suy sụp.

Văn phòng làm việc của tập đoàn Hào Khôn.

La Văn Anh khoanh tay đứng ở phía trước cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào phía sau hai bả vai cô.

Minh Tranh mở cánh cửa phòng làm việc tiến vào, La Văn Anh nghe thấy động tĩnh cũng không quay đầu lại, cô đưa tay khép kín cửa chớp lại khiến cho không khí trong phòng nhất thời rơi vào trạng thái tĩnh mịch nặng nề.

La Văn Anh trở lại trước bàn làm việc, Minh Tranh cũng đã ở đối diện cô, ngồi vào chỗ của mình.

Cô rút ra một tập tài liệu đưa cho hắn.

“Đây là báo cáo tiêu thụ của tháng trước”.

Minh tranh tiện tay mở ra mấy tờ.

“Tôi xem qua rồi.”

“Tiếp tục như vậy không được.”

La Văn Anh đau đầu mà hai tay day day trán.

“MR không chỉ là tự tiện hành động, hắn kéo theo bao nhiêu công ty nhỏ hành động. Hôm nay toàn bộ chú ý lực tập trung đến người của Hào Khôn, mà chúng ta không thể không lựa chọn thủ đoạn tương ứng, nếu không lâu ngày chúng ta cũng bị hắn kéo theo. MR không sao cả nhưng Hào Khôn không thể như vậy trắng tay chờ chết.”

Tất nhiên là Minh Tranh cũng biết sự tình nghiêm trọng.

” Nhưng theo tình hình trước mắt hiện nay, Hào Khôn chỉ có thể đối phó, chứ không thể lùi bước”.

“Lão đại.” La Văn Anh thử dò xét: ” Tôi có câu này..”

“Em nói đi.”

“MR cùng Hào Khôn không cần thiết phải cạnh tranh với nhau như vậy, cả hai người đều thuộc Minh gia, theo tôi thấy bên ngoài sẽ có rất nhiều kẻ ngư ông đắc lợi ...”

Cặp tài liệu trong tay Minh Tranh lay động, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng, khuôn mặt tuấn tú, ngũ quan nổi bật: “ Điều ấy đương nhiên là tôi biết, nhưng Minh Thành Hữu sẽ không chịu dừng tay mà bỏ qua cho chúng ta..”

“Lão đại.”

La Văn Anh đem suy nghĩ ở trong lòng bấy lâu nay nói ra: ” Nếu như có thể, anh phải tìm hắn nói chuyện, tôi không hi vọng các anh tranh đấu mà giết địch một nghìn còn mình tự tổn hai đến tám trăm.”

“Không thể nào!”

Minh Tranh lại cự tuyệt không chút nghĩ ngợi.

“Không thể được, hắn muốn đấu tôi đương nhiên cũng phải đấu đến cùng, Minh Thành Hữu muốn phá hủy Hào Khôn, thật sự là dễ dàng như thế sao?”

La Văn Anh định nói, hai người năng lực tương đương nhau, tài năng lại hơn người, cứ thế này mãi e rằng MR cùng Hào Khôn sẽ bị thiệt hại nghiêm trọng, về sau chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

La Văn Anh di chuyển con chuột, ánh mắt nhìn chăm chú về phía màn ảnh máy vi tính.

Cô chống tay trái lên cằm, dáng vẻ an tĩnh khác xa với dáng điệu thường ngày.

Minh Tranh nhớ tới ngày bọn họ đính hôn, mỗi ngày nhìn thấy La Văn Anh tính cách yên tĩnh, không nóng không lạnh, làm sao có nửa phần đáng vẻ của phụ nữ mạnh mẽ trên thương trường?

Hắn đem tài liệu đến tay La Văn Anh.

“Eve?”

“Làm cái gì vậy?”

Ánh mắt của cô nhìn để ý tới hắn, hắn đều không quan tâm chuyện đó, cô để ý kĩ như vậy là có ý gì?

“Tôi nghe nói, trong nhà gần đây cũng đang vội vàng mai mối cho cô?”

Nhắc tới chuyện này, La Văn Anh lại cảm thấy đau đầu, cô cau mày.

“Không lấy chồng thì còn có thể làm cái gì, từng tuổi này không suy tính chuyện này, tôi cũng thành gái ế rồi.”

Minh Tranh cầm bút đặt trên mặt bàn cô quay quay, thần sắc mang theo như có như không buồn bã cùng phức tạp.

“Cô có tin rằng, nếu xem mắt mà có thể tìm được người thích hợp, còn không bằng ra đường tùy tiện bắt lấy một người đàn ông.”

Tầm mắt cô từ máy tính thu lại.

“Nếu tùy tiện bắt mà có thể bắt được người, ngày ngày tôi sẽ đứng ở đường dành riêng cho người đi bộ, ai đi qua cũng tóm.”

Minh Tranh cười yếu ớt ra tiếng, có chút không kiềm chế được.

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm thôi.”

La Văn Anh nghĩ đến bị hắn bỏ rơi mấy lần, mất hết hứng thú.

“Tôi còn phải đi xem mắt, công việc có lớn cỡ nào cũng không bằng chuyện cả đời.”

Minh Tranh như có điều suy nghĩ.

“Có thích hợp không, nếu không tôi dẫn em đến một nơi.”

“Không đi.”

La Văn Anh từ chối không chút khách khí.

“Anh cứ quản tốt bản thân mình đi đã, nếu Hào Khôn đi đời tôi lại phải đi tìm công việc mới, phiền.”

Phó Nhiễm dọn tới Vân Thủy Thiên Sơn, bên trong đầy đủ thiết bị cần thiết, lại gần bệnh viện, chủ yếu nhất là môi trường rất tốt, vả lại hệ thống an ninh rất tốt, các chủ biệt thự bên trong đều dùng bằng thẻ căn cước VIP, đi vào cửa phải quét thẻ, sau khi qua hệ thống kiểm định mới có thể vào.

Tổng Chức bị chặn ở ngoài cửa, có nói hết lời nhưng nhân viên an ninh nhìn cũng không chịu nhìn cô.

Gọi điện thoại cho Phó Nhiễm, cô cầm thẻ căn cước VIP của mình, sau đó Tổng Chức mới được vào.

Tổng Chức đem đồ cho bé mới mua túi lớn túi nhỏ thả vào trên ghế sa lon, nhìn ra ngoài coi mắt trở nên sáng ngời, biệt thự có kiến trúc đón ánh sáng rất tốt, không gian lại lớn.

“Tiểu Nhiễm, ở nơi này đã quen thuộc chưa?”

“Tạm được.”

Phó Nhiễm ý bảo má Trần rót hai chén trà mật ong.

“Mua nhiều như vậy đồ làm cái gì, bây giờ còn không cần tới đây.”

“Sớm muộn sẽ có ngày dùng đến.”

Tổng Chức đi tới ngồi vào bên cạnh Phó Nhiễm, cô co hai chân lại, không biết nói gì, mới vừa còn sôi nổi bây giờ lại trầm xuống.

“Tiểu Nhiễm, Mộ Mộ đang hỏi cậu đi đâu, tớ tớ cũng không nói cho cô ấy biết, trải qua chuyện lần trước, trong lòng tớ cảm giác có chút vướng mắc, tớ gạt cô ấy, có thể cũng bởi vì là không tin tưởng, cậu nói giữa chúng ta tại sao lại có thể có ngày hôm nay?”

Phó Nhiễm đang cầm trà mật ong trong tay, tầm mắt hơi rũ xuống.

“Tớ hiểu biết rõ cậu là vì tốt cho tớ, Xèo Xèo, chuyện này tớ cũng hy vọng những người khác không biết được, dù sao nhiều người liên nhiều miệng, việc đời khó liệu.”

“Tớ hiểu.”

Tổng Chức thấy trên bàn bày quyển sách dạy nuôi con.

“Tiểu Nhiễm, tớ vẫn muốn hỏi cậu, là nguyên nhân gì để cho cậu thay đổi ý định?”

Nét mặt Phó Nhiễm lãnh đạm, tiện tay cầm lấy quyển tạp chí.

“Xèo Xèo, mang thai hạnh phúc sao?”

“Hạnh phúc.”

Tổng Chức nói không chút nghĩ ngợi, nhưng với hoàn cảnh của Phó Nhiễm, khuôn mặt nhỏ nhắn lại xị xuống.

“Tiểu Nhiễm, là cậu không bỏ được sao?”

Phó Nhiễm không nói gì, cả bạn bè và người nhà của cô, cho là Phó Nhiễm cố ý muốn giữ lại, nhất định là trong lòng không muốn thế, cô gấp cuốn tạp chí lại, trầm mồi cảm xúc ngổn ngang.

Cô cùng đứa bé về sau bị đặt vào địa vị như thế nào, cô biết rõ ràng hơn so với tất cả mọi người.

Tâm tư Phó Nhiễm phức tạp, trong lòng cô, không giữ lại, vĩnh viễn chiếm nhiều ưu thế hơn so với giữ lại. Cô lại che giấu rất tốt, ở trước mặt bất kỳ người nào cũng không để lộ điều đó.

Mấy ngày này Vương Ứng Nhụy ít ra cửa, Vương Như Đình gọi cho cô không dưới mười cuộc điện thoại cũng bị cô tắt máy, nếu không phải là do phương pháp kia của Vương Như Đình, làm sao mọi chuyện lại xảy đến như hôm nay.

Thật vất vả về những tin đồn đã qua, Vương Ứng Nhụy cầm bản thảo đưa cho Lí Vận Linh về yêu cầu chiếc sườn xám. Lí Vận Linh đã nhìn cô với ánh mắt lãnh đạm, nhưng dù sao đi nữa, thời điểm quan trọng này bà cũng giúp cô một phen.

Vương Ứng Nhụy lấy chiếc sườn xám xong đi vào tiệm cà phê. Vừa ngồi xuống chưa bao lâu, người phục vụ đã ra chỗ cô.

”Có người muốn gặp cô.”

Vương Ứng Nhụy nhảy dựng lên, đáng vẻ đề phòng: ”Ai?”

”Anh ta nói cô sẽ biết, thấy cô mặt mày cau có, nói sẽ có cách giúp cô.”

Cô theo bản năng nắm chặt chiếc túi xách, xách lấy gói bộ chiếc sườn xám, rời khỏi chỗ ngồi.

Người bán hàng nói với cô: ”Anh ta nói cô đi sẽ không hối hận.”

Sau đó chỉ cho cô chiếc ghế lô đằng kia, biết ý rời đi.

Vương Ứng Nhụy bước nhanh tới cửa, bước chân như bị điều khiển. Lúc cô vừa bước một chân ra, mới thấy ánh nắng mặt trời sáng chói. Cô dừng lại, siết chặt chiếc túi xách, xoay người không thấy người bán hàng đi theo nhưng cô vẫn thấy được chiếc ghế lô kia.

Vương Ứng Nhụy thấy xung quanh im ắng, giơ tay gõ cửa.

”Vào đi.”

Giọng người đàn ông xuyên qua cánh cửa lọt vào tai cô khiến cô có cảm giác hết sức quen thuộc. Vương Ứng Nhụy vẫn nắm cửa đi vào.

Vừa lúc mở cánh cửa,cô ngơ ngàng nhìn về người đang ngồi ở bên trong

"Là anh?"

Song rèm cửa kia như ngăn cách với ánh sáng bên ngoài khiến cho người đàn ông kia sắc mặt lộ ra tia mắt tự nhiên, hần gần như ẩn mình trong bóng tối.

"Ngồi đi."

Vưu Ứng Nhụy nhẹ nhàng tiến tới,ngồi đối diện hần.

Cô trong lòng thăm kinh ngạc, thậm chí ngồi lúc lâu không nói câu gì.

Người đàn ông liền mang cốc cà phê đặt lên tay cô.

"Ngạc nhiên vậy sao?"

"Những lời anh nói với người bán hàng là có ý gì?"

"Minh Thành Hữu nằm viện, chỉ đơn giản là uống thuốc như vậy sao?"

Hần không trả lời câu hỏi của cô ngược lại nói về vấn đề hần để ý.

Vưu Ứng Nhụy toát ra sự đề phòng, chuyện này Lí Vận Linh có dặn cô không được phép truyền ra ngoài.

"Chỉ là uống thuốc thôi, chẳng phải tôi cũng vào bệnh viện sao?"

Người đàn ông nhấp ngụm cà phê, không nói gì.

Trong lòng Vưu Ứng Nhụy lo lắng như lửa đốt: "Anh gọi tôi đến đây, rốt cục là có chuyện gì?"

"Cô cùng Minh Thành Hữu kết hôn là một tay luật sư sắp xếp?"

Mặt cô khẽ biến sắc. "Anh rốt cục muốn nói chuyện gì?"

Người đàn ông đi tới chỗ ngồi, cầm lên hai bản thỏa thuận ném tới chỗ cô.

"Cô tự xem đi."

Nét mặt Vưu Ứng Nhụy khó hiểu, cô mở ra xem một bản thỏa thuận, chính là bản sao chép thỏa thuận giữa cô và Minh Thành Hữu kết hôn, kéo ra còn có một bản khác.

Ánh mắt nhìn từng câu chữ, Vưu Ứng Nhụy tròn mắt lên, lộ ra kinh hãi khiếp sợ.

"Điều này sao có thể xảy ra?"

"Vậy mà còn lựa chọn tin tưởng hần ta sao?"

Ánh mắt hần hiện ý cười, đôi mắt phản chiếu hình ảnh khiếp sợ của Vưu Ứng Nhụy.

"Đây chắc chắn là giả, tôi không tin, tôi là vợ anh ấy, ở trước mặt mọi người anh ấy đã thừa nhận, làm sao có thể chúng tôi đã ly hôn?"

Vưu Ứng Nhụy vứt bản thỏa thuận kia, hai tay ôm lấy đầu, cảm giác như muốn nứt tung ra.

"Cô đừng vội."

Người đàn ông lên tiếng an ủi cô.

"Cũng giống như bản kết hôn, bản ly hôn cũng tự tay cô ký, cho nên sẽ chịu sự bảo hộ của pháp luật, nhưng thay vì Minh Thành Hữu bảo vệ thì cũng như luật sư nói, hần đem bản thỏa thuận gửi lại chỗ luật sư, cứ cho rằng hiện tại cô là vợ anh ta nhưng chỉ cần anh ta gọi một cú điện thoại, anh ta và cô sẽ chỉ còn là vợ chồng trong quá khứ mà thôi, cô can tâm tình nguyện như vậy sao?"

"Ý của anh là chúng tôi vẫn chưa ly hôn?"

Người đàn ông gật đầu.

"Hiện tại Phó Nhiễm đang mang thai mà việc cô mang thai giả đã bị mọi người biết, cô còn không thấy việc ly hôn sớm sẽ thành hiện thực sao? Huống hồ, quả bom hiện giờ này đang nằm trong tay anh ta, cô không sợ một ngày nào đó nó sẽ phát nổ sao?"

Trái tim Vưu Ứng Nhụy vừa mới bình ổn lại dựng lên lần hai

"Đến tột cùng anh muốn gì?"

"Tôi có thể hiểu được nên sớm nói cho cô biết, sớm muộn gì cô và anh ta cũng sẽ ly hôn, đến lúc đó khi Phó Nhiễm sinh đứa bé ra sẽ lại trở về Minh gia, cô cũng chỉ được hưởng chút lộ phí mà thôi."

Người đàn ông càng ngày nói rõ ràng, không để ý tới sắc mặt Vưu Ứng Nhụy đã sớm tái nhợt.

"Thành Hữu sẽ không đối xử với tôi như vậy, anh ấy muốn cùng tôi tới cuộc hôn nhân này."

Người đàn ông cảm thấy như nghe câu chuyện cười, khoanh tay nói.

"Hắn không phải dựa vào bản thỏa thuận kia sao? Cô cũng chưa nói hắn có thể đòi lại."

Vưu Ứng Nhụy bưng mặt khóc to.

Người đàn ông không nhanh không chậm nói.

"Nếu thực sự hắn lo cho cô thì lúc trước bắt cô ký thỏa thuận làm gì?"

Vưu Ứng Nhụy nhất thời không nói được gì.

"Hắn đối cô như vậy, cô còn vì hắn mà giữ bí mật sao?"

Đúng lúc hắn chêm vào một câu.

Vưu Ứng Nhụy không giấu được ánh mắt nghi ngờ.

"Tôi không hiểu, vì sao anh lại làm như vậy..."

"Không liên quan gì tới cô, tốt nhất không nên hỏi."

Người đàn ông lớn tiếng ngắt lời cô.

"Tôi muốn cô lúc này, thừa dịp cô và hắn ta vẫn còn là vợ chồng nên tranh thủ vợ vét một chút, tránh cho tương lai về sau khổ cực."

Vưu Ứng Nhụy thoáng chút do dự.

Dù sao lúc trước Minh Thành Hữu cũng cho cô không ít của cải.

"Cô có biết Phó Nhiễm đang ở đâu không?"

Ứng Nhụy lắc đầu.

"Nghe nói đi nước ngoài."

Người đàn ông bật cười thành tiếng.

"Minh Thành Hữu sớm đã tìm điều kiện tốt nhất cho đứa trẻ, cô cho là thời gian này họ không thể quay trở lại với nhau?"

Vưu Ứng Nhụy như tỉnh ngộ thốt lên: "Chẳng trách anh ta kiên quyết giữ đứa bé trong bụng Phó Nhiễm, vốn dĩ anh ta muốn đây là đứa bé cuối cùng của anh ta! Anh ta cái gì cũng không nói cho tôi biết, nói cách khác..."

"Sao lại đứa bé cuối cùng?"

Vưu Ứng Nhụy hoàn toàn chìm trong suy tư khó tự kiềm chế nói.

"Đúng vậyta nằm viện không phải vì thuốc."

Vưu Ứng Nhụy đem ngọn nguồn câu chuyện kể cho người đàn ông kia.

Đôi phương sững sờ trong giây lát, lông mày giãn ra.

”Vậy cô cần phải cân nhắc rõ ràng, nếu như trước khi hấn ta làm thủ tục ly hôn, đem hết số toàn bộ tài sản cho đứa bé kia, nói cách khác, sẽ ở hết trong tay Phó Nhiễm, như vậy mấy năm nay cô làm cho người ta đổi lại được cái gì?”

”Đừng nói nữa.”

Vưu Ứng Nhụy không khỏi cảm thấy đau lòng.

”Tôi không muốn nghĩ tới, không muốn nghĩ tới.”

Ánh mắt người đàn ông hướng về phía cửa sổ, bức rèm đã chắn hết tầm nhìn khung cảnh bên ngoài, hấn để cho cô thời gian trấn tĩnh.

Một lát sau, cô rút trong túi giấy lau khô nước mắt.

”Anh gọi tôi đến đây là để nhắc nhở tôi chuyện này sao?”

Hấn ta xoay người lại, ánh mắt nhìn vào đôi mắt sưng đỏ của Vưu Ứng Nhụy.

”Cô không biết là chúng ta có thể hợp tác với nhau sao?”

Vưu Ứng Nhụy hoảng hốt, ra khỏi quán cà phê, đi xe trở về Minh gia. Lí Vận Linh đang ở trên lầu nghỉ ngơi, cô đến ngồi trên ghế sa lon phòng khách.

Bên ngoài có tiếng ô tô truyền đến, Vưu Ứng Nhụy ngẩng đầu lên nhìn Thành Hữu, vội lau khô nước mắt đứng dậy.

”Thành Hữu.”

Minh Thành Hữu nhìn quanh gian phòng khách.

”Mẹ tôi đâu?”

”Mẹ ở trên lầu nghỉ ngơi.”

Minh Thành Hữu đi được vài bước lên tầng, Vưu Ứng Nhụy theo sau kéo tay hấn.

”Thành Hữu, chúng ta dừng lại đi, đi một nơi xa thích hợp để sống. Chúng ta sống cùng nhau, em sẽ ở lại bên anh.”

Hấn nhìn chăm chăm về phía Vưu Ứng Nhụy.

”Cô theo tôi để làm gì?”

”Thành Hữu, em đi theo anh nhiều năm như vậy, chẳng lẽ tâm tư của em anh không hiểu chút nào sao?”

Minh Thành Hữu dùng sức gạt tay Vưu Ứng Nhụy ra, cô bất ngờ không kịp đề phòng ngã về phía đằng sau, bả vai đập mạnh vào tường.

”Tìm một nơi để chờ chết cùng tôi sao?”

Trong mắt vốn yên tĩnh nay phút chốc cuộn lên sóng lớn.

”Vưu Ứng Nhụy, cô có thể tùy thời cơ mà chạy, cửa kia luôn rộng mở, không ai ngăn cản cô đâu.”

Vưu Ứng Nhụy ôm chặt lấy vết thương trên bả vai. Hấn có thái độ thờ ơ, y như những gì cô nghe lúc ở quán cà phê.

Cô vẫn chưa bỏ cuộc, mắt đã ngấn lệ.

”Thành Hữu, anh sẽ ly hôn cùng em sao?”

Vưu Ứng Nhụy vẫn mong chờ đáp án kia.

Ánh mắt Thành Hữu nhìn thẳng vào cô, con ngươi toát lên vẻ u ám khiến người ta thấy không rét mà run. Lý Vận Linh vừa lúc nghe thấy âm thanh ở cầu thang, nhìn thấy cảnh tượng “đầy mùi thuốc súng”, nhất thời liền đi đến.

“Nhụy Nhụy, không phải con quên lời dặn của bác sĩ rồi đấy chứ?”

Vưu Ứng Nhụy hiềm khi dám làm ngơ với Lý Vận Linh, cô tiến lên phía trước lại kéo tay Minh Thành Hữu.

”Anh đã đáp ứng với em, anh và Phó Nhiễm không thể quay lại với nhau, cho dù có đứa bé của hai người đi nữa. Em có thể chấp nhận, chỉ cần là con của anh, con của Minh Thành Hữu này, vậy chừng nào anh có thể chấp nhận em?”

Lý Vận Linh thấy Minh Thành Hữu biến sắc, biết là không có chuyện gì tốt, kéo tay Vưu Ứng Nhụy.

”Nhụy Nhụy, con câm miệng lại ẹ!”

Minh Thành Hữu đột nhiên vung tay, lực không lớn, nhưng cũng đủ để thân hình mảnh mai của cô mất thăng bằng, cô bước lảo đảo xuống vài bước bậc thang, cuối cùng vấp chân ngã mạnh xuống đất.

Lý Vận Linh chạy nhanh xuống.

”Thành Hữu, không có việc gì chứ?”

Vưu Ứng Nhụy hai mắt đã nhắm lệ nhìn thấy dáng vẻ Lý Vận Linh khấn trương như vậy, mắt cá chân truyền đến cơn đau đốn kịch liệt, nhưng dù càng đau dữ dội thì trong lòng đã nguội lạnh.

Cô chịu ủy khuất mà không ai để ý tới.

Minh Thành Hữu đi rồi, Lý Vận Linh lại giáo huấn cô một lần nữa, Vưu Ứng Nhụy nghe không cảm thấy khó chịu, so với việc cô bị Minh Thành Hữu làm thế kia thì đây có là gì?

Khi Minh Thành Hữu đi tới biệt thự Vân Thủy Thiên Sơn, hắn không để tài xế lái, chỗ điều khiển để hai bản thỏa thuận. Hắn đi xe thật chậm, cái xe này lúc phóng nhanh hết tốc lực cũng rút cuộc chẳng gì để hưởng thụ. Minh Thành Hữu đi vào lối trong, men theo đến biệt thự của Phó Nhiễm.

Lúc xuống xe, hắn đem theo hai bản thỏa thuận, nghĩ một lát lại chỉ cầm theo một bản đi vào phía trong.

Trước mắt hôm nay đưa bản này, hắn lấy chìa khóa, nghĩ nghĩ lại thôi, ấn chuông cửa.

Lúc Phó Nhiễm mở cửa nhìn thấy Minh Thành Hữu cầm trên tay bản thỏa thuận kia.

Hai người đi đến trên chiếc sofa. Phó Nhiễm nhận lấy bản thỏa thuận, cẩn thận xem kĩ, xác nhận là bản gốc, lúc này mới đi về phía phòng trà.

Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn quanh.

”Ở đây có quen không?”

Phó Nhiễm không trả lời ngay.

”Anh còn có việc gì sao?”

Ánh mắt lãnh đạm của cô khiến trái tim hắn lạnh giá, lạnh tới thấu xương.

Phó Nhiễm không có ý giữ lại.

”Anh còn cầm chiếc chìa khóa dự phòng nữa sao?”

Mười ngón tay Thành Hữu đan vào nhau, khuỷu tay dựa trên đầu gối.

”Không có.”

Cô đã đứng dậy.

”Vậy nhớ kĩ những gì anh nói, về sau đừng có đến đây.”

Phó Nhiễm cầm bản thỏa thuận đi lên lầu, trong lúc đó ngay cả lúc ký cái thỏa thuận kia, càng không nói thêm lời nào.

Vô thức, tay cô sờ xuống bụng.

”Phó Nhiễm.”

Minh Thành Hữu gọi cô từ phía sau lưng.

”Anh đem trả lại cho em không phải muốn em lại lần nữa xóa bỏ tâm niệm về đứa bé.”

Phó Nhiễm ngừng bước, tay đặt trên bụng buông thõng chột nằm chặt.

Cô không quay đầu lại, vẫn tiếp tục đi lên phía trước.

Minh Thành Hữu vẫn ngồi lại trong phòng khách, má Trần tự mình thu dọn lại cũng không có để ý tới hần, ước chừng nửa giờ sau, hần mới đứng dậy rời đi.

Chạy nhanh ô tô ra khỏi Vân Thủy Thiên Sơn, lại nhìn về phía bản thỏa thuận để ở chỗ ghế lái phụ kia, Minh Thành Hữu đánh tay lái, sau đó dừng lại ở ven đường.

Hần cầm lấy bản thỏa thuận xuống xe, bên đường có thùng rác liền lấy chiếc bật lửa đốt cái thỏa thuận kia.

Trong chốc lát ngọn lửa nhanh chóng lan ra, đến khi sắp cháy hết, hần liền bỏ vào thùng rác phía trước.

123. Chương 123

Chương 123: Sinh thiếu thảng? Sự thật bệnh tình nguy kịch của Tam Thiếu

Phó Nhiễm ở trong phòng ngủ trưa, giấc ngủ rất sâu, sau khi có thai cô ngủ rất nhiều. Phó Nhiễm giơ tay lên xem đồng hồ, đã chạng vạng tối rồi. Phó Nhiễm ôm chăn lăn qua lăn lại trên giường, bên ngoài bay vào mùi thơm của thức ăn, buổi trưa ăn không được, giờ cô cảm thấy rất đói.

Xốc chăn lên, cô bước xuống lầu, chợt nghe có tiếng người nói chuyện trong bếp. Phó Nhiễm bước nhẹ nhàng tới phòng ăn, nhìn thấy trên bàn có rất nhiều túi đựng đồ, hướng ánh mắt sang chỗ khác, cô thấy Phạm Nhân đang đứng dưới bếp, tay phải không ngừng khuấy động, mùi cháo trứng muối với thịt nạt bay ra làm cho người ta thật muốn ăn ngay.

“Phụ nhân, để tôi làm cho?”

“Không cần, tí nữa là xong rồi”.

Phạm Nhân nói với má Trần.

“Tiểu Nhiễm vẫn còn nôn ọe, cơm nấu khô quá ăn vào không được, con bé thích ăn cháo, bà nên thay đổi nhiều cách nấu cho đa dạng. Hôm nay tôi mới mua tôm, cá ở chợ Hà Nghi, sau này làm cho sạch, rồi nấu chung với Ngọc Mễ cho con bé ăn.”

“Được rồi, tôi biết rồi”.

Phạm Nhân tắt bếp gas.

“Trong túi đồ ăn tôi có mua bí đỏ, sáng mai nấu cháo bí đỏ cho con bé ăn, buổi tối nhớ đổi món.”

Má Trần lại nói.

“Phụ nhân, bà yên tâm đi, bà đối với tiểu thư thật tốt.”

“Nó là đứa con ta rút ruột đẻ ra, sao không tốt với nó được cơ chứ?”

Phó Nhiễm đứng dựa vào cửa bếp lắng nghe, trong lòng cảm thấy ấm áp. Phạm Nhân vẫn dùng muỗng khuấy đều cháo, hình ảnh hài hòa an tĩnh ấy hiện lên trong mắt Phó Nhiễm, cô không đành lòng phá hư nó. Chờ đến khi Phạm Nhân đem cháo đã nhừ múc vào trong bát, Phó Nhiễm mới bước vào.

“Mẹ.”

Phạm Nhân đang bưng cháo, tay khẽ run lên.

“Làm mẹ giặt cả mình.”

Má Trần cũng đã làm xong chút đồ ăn, bưng lên bàn. Phó Nhiễm và Phạm Nhân đang ngồi đối diện nhau, Phạm Nhân bóc tôm cho cô ăn.

“Ăn nhiều một chút.”

“Mẹ, tối nay mẹ ở đây đi, con muốn tâm sự với mẹ.”

Phạm Nhân dường như không ăn thứ gì, chỉ ngồi lựa chọn thức ăn gấp bỏ vào bát cho cô.

“Được rồi, để mẹ gọi điện thoại báo cho cha con, xem con lớn vậy rồi, sắp làm mẹ rồi mà vẫn còn làm nũng”.

“Dù lớn thế nào thì vẫn là con của mẹ, vẫn không bao giờ lớn được”.

Ăn tối, tắm rửa xong, gạt bỏ đi những chuyện không thoải mái trong lòng, cuộc sống chậm chạp thế này thật thoải mái. Phạm Nhân dùng khăn lông lau tóc cho Phó Nhiễm, hai mẹ con ngồi trước cửa sổ, Phó Nhiễm lấy hai tay chống cằm, nheo mắt lại.

“Tiểu Nhiễm?”

“Dạ.” Cô lười biếng đáp lại.

“Mẹ vẫn chưa hỏi con, thật ra 20 năm ở Vụ gia con nhất định sống rất khổ phải không? Con không cần nói mẹ cũng biết rồi.”

Mặt Phó Nhiễm bị ánh mặt trời chiều nhuộm lên một màu hồng hồng, cô vẫn híp mắt lại như cũ: “Mẹ, thật ra cũng không quá khổ như mẹ vẫn nghĩ đâu!”

“Làm sao có thể không khổ được chứ?”

Phạm Nhân dùng khăn lông bao lấy tóc cô, nhẹ vuốt ve.

“Nhụy Nhụy vừa mới về, tối tìm mẹ khóc sụt sùi, nói chỗ kia không phải chỗ dành cho người ở, buổi tối ngủ còn nghe tiếng cho hoang tru, nó sợ hãi lắm. Trong lòng mẹ lúc ấy rất khó chịu, mẹ cũng đã từng bỏ rơi đứa con ruột thịt của mình sống ở nơi ấy 20 năm trời.”

“Từ nhỏ con đã sống ở đây, cũng đã thành thói quen rồi, Vụ Ứng Nhụy không chịu được chẳng qua là sự chênh lệch giữa cuộc sống hiện tại và cuộc sống trước đây mà thôi.”

Phạm Nhân ghen ngào nói.

“Sau khi con trở lại Phó gia, mẹ cũng không đối xử tốt với con, Tiểu Nhiễm, trong lòng con có oán trách mẹ không?”

“Mẹ, hôm nay mẹ sao thế?”

Phó Nhiễm mở to mắt nhìn bà, nói tiếp.

“Con không có oán trách gì mẹ cả, lúc đầu con cảm thấy hơi khó chịu và rất thất vọng, nhưng bây giờ thì tốt rồi!”

Phạm Nhân cầm lược lên chải đầu cho cô: “Cha của con không ngừng nhắc ta phải nói chuyện với con, nhưng ngày Nhụy Nhụy đi mẹ xác thực rất khó chịu, mỗi lần nhìn thấy con là nghĩ đến nó”.

“Mẹ, bây giờ mẹ thích con nhất phải không, chỉ thế thôi đã đủ rồi!”

Phạm Nhân cười buồn.

“Ừ, đúng rồi.”

Buổi tối hai mẹ con ngủ chung trên một cái giường, Phạm Nhân cũng nói rất nhiều chuyện, Phó Nhiễm không nhịn được mệt mỗi lần ngủ thiếp đi.

Hôm sau tỉnh lại, không thấy Phạm Nhân bên cạnh, xuống lầu hỏi má Trần, lúc ấy mới biết thì ra sáng sớm nay mẹ đã trở về Phó gia rồi, còn nói tối sẽ trở lại.

“ Má Trần, bà có mua mấy thứ tôi dặn không?”

Má Trần cẩn thận lấy một hộp thuốc đưa ra cho cô, hỏi: “ Tiểu thư, cô muốn cái này để làm gì?”

Phó Nhiễm cầm lấy hộp thuốc, nói.

“ Bà đừng hỏi nhiều, chuyện này cũng đừng nói cho ai biết, bà cũng đừng tự tiện rời khỏi đây, luôn mang điện thoại bên người, bà biết chứ?”

Má Trần do dự, hỏi tiếp.

“ Nhưng...tiểu thư, tôi sợ sẽ xảy ra chuyện gì?”

“ Bà yên tâm đi, có chuyện gì tôi sẽ gọi, bà đừng lo.”

Phó Nhiễm nắm chặt hộp thuốc trong tay, đi lên lầu hai.

Cô đẩy cửa phong ngủ bước vào, đem ghế đặt ở trước cửa sổ, sau đó ngồi xuống. Buổi trưa Phó Nhiễm cũng không xuống ăn cơm, ánh mắt ngầy ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào, trên mặt cô toàn là nước mắt. Cô lấy ra hiệp nghị giữa cô và Minh Thành Hữu, nhìn một chút, rồi xé nát, sau đó đốt hết.

Trong phòng tràn ngập mùi khét đến gay mũi, Phó Nhiễm hít phải khói ho khan, nước mắt không kiềm chế được lại trào ra, cô bước lại cửa sổ rồi ngồi xuống ghế.

Phó Nhiễm chưa hề nghĩ tới, trời sinh cô cũng có thể làm diễn viên được, cứ nghĩ Phạm Nhân và Phó Tụng Đình sẽ không đồng ý cho cô sinh đứa bé này, làm cho Minh Thành Hữu lo lắng, Minh gia cũng bỏ qua.

Phó Nhiễm đưa tay sờ sờ bụng, cô đã từng nói, muốn không giữ lại đứa bé, cô có cả trăm cách để làm.

Phó Nhiễm nhìn chằm chằm Hiệp nghị đã hóa thành tro bụi trong thùng rác, trong mắt cô, Minh Thành Hữu không khác gì kẻ điên.

Cô đã chịu đựng rất lâu rồi, cuối cùng hẳn cũng thỏa hiệp, một phần của Hiệp nghị kia đối với cô mà nói, cái đó chưa kịp tiêu hủy có một chút uy hiếp tới cô.

Cùng lắm thì cá chết lưới rách, cô đứng lên, ánh mặt trời chiếu khắp người cô, tiểu sinh mệnh trong bụng cơ hồ cảm nhận được nguy hiểm, tim thai cơ hồ đập rất yếu.

Nếu không yêu nhau, vậy thì đứa bé này, không phải là kết tinh của tình yêu.

Thường ngày Phạm Nhân đã khuyên cô, thật ra cô cũng hiểu, mặt khác, không cần người khác khuyên bảo, cô cũng đã biết.

Tiếng gõ cửa vang lên, má Trần đi tới, nói: “ Tiểu thư, tôi đi siêu thị mua chút đồ, 20 phút nữa sẽ về.”

“ Ủ, bà đi đi.”

Bên ngoài biệt thự truyền đến chuông cửa, má Trần cảm thấy kì quái, Phạm Nhân có chìa khóa, với lại cũng không ai biết chỗ này.

Bà đi ra mở cửa, thấy Vưu Ứng Nhụy đang cầm hộp quà đứng trước cửa.

Má Trần muốn bỏ đi vào nhà, chỉ sợ lại mềm lòng như trước, sẽ bị Phạm Nhân mắng một phen.

“ Bác Trần!”

Vưu Ứng Nhụy vội vàng kêu to.

“ Bác đứng lại!”

“ Tiểu... Minh phu nhân, mời cô đi nhanh đi.”

“ Tôi đảm bảo với bác, sẽ không làm khó bác, cũng không làm gì tới Phó Nhiễm. Bác Trần, bác có việc đi ra ngoài ư?”

Vưu Ứng Nhụy thấy má Trần cầm giỏ đi chợ.

Vô thức, má Trần đã đi tới cửa.

“ Lát nữa phu nhân sẽ đến, thấy cô sẽ rất tức giận đó!”

“Bác Trần.”

Đôi mắt Vưu Ứng Nhụy đỏ hoe, chiều này lần nào cũng hữu dụng cả.

“ Bác cũng biết Phó Nhiễm mang thai, là con của ai, bác cũng rất rõ ràng. Về sau đứa bé sẽ ở Minh gia, do con nuôi. Bác thấy quan hệ giữa con và Phó Nhiễm đấy, bác chắc cũng rất khó chịu. Bác Trần xem nè, con mua thuốc bổ cho Tiểu Nhiễm nha. Con có một người bạn ở trường, qua hết hè này bác có thể đưa cháu của bác vào đấy được rồi!”

“Thật ư?”

Má Trần mừng rỡ, vì chuyện học hành của cháu mà hao phí không biết bao nhiêu tâm tư, mà cũng chẳng có quan hệ với ai, chuyện ấy tới giờ vẫn kéo dài.

“ Bác Trần, sao cháu có thể nói dối bác được !”

“ Cảm ơn, cảm ơn tiểu thư!”

“ Bác Trần.”

Vưu Ứng Nhụy đứng ngoài cổng, nói.

“ Bác đừng lo lắng, con mang một vài thứ tới, thuận tiện ghé thăm Tiểu Nhiễm”

“ Tiểu thư.”

Má Trần gọi nhẹ nhàng.

“ Tôi đi ra ngoài một lát, nhưng cháu cũng đừng ở đây quá lâu, lát nữa phu nhân sẽ tới đấy!”

“ Được rồi, cháu biết rồi!”

Phó Nhiễm cảm điện thoại lên, nhìn hình ảnh mình trong gương, mặc dù đã mặc áo quần khá rộng nhưng vẫn thấy bụng, cô đi tới bàn đọc sách, kéo ngăn kéo ra, lấy hộp thuốc bên trong ra.

Đứa bé giờ đã hành hình, khi này Phó Nhiễm đã bảo má Trần đừng đi đâu quá xa, nếu như có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, thật may là nơi này cũng khá gần bệnh viện.

Cô mở hộp lấy thuốc ra cho vào lòng bàn tay, rót một cốc nước, ánh mắt chần chừ từng viên thuốc, cổ họng khô rát, chỉ cần một hành động, đứa bé trong bụng hoàn toàn không thể giữ lại được nữa. Cô nắm chặt tay rồi buông ra nhiều lần, cánh tay nặng như ngàn cân. nói

Phó Nhiễm dứt khoát nhắm mắt lại, đôi môi chạm lấy từng viên thuốc, hé miệng ra...

“ Thì ra cô trốn ở trong này.”

Vưu Ứng Nhụy đẩy cửa phòng ra, Phó Nhiễm nghe tiếng động mở mắt ra nhìn. Ngay sau đó, cô nhanh chóng vắt hết những viên thuốc chưa kịp uống vào trong hộc bàn rồi đẩy vào giấu đi.

Phó Nhiễm làm một loạt động tác xóa dấu vết, dịch người sang chỗ khác.

“ Ai cho cô vào đây?”

Vưu Ứng Nhụy cười khẩy, nói.

“ Nơi này cần có thể VIP, đương nhiên là Thành Hữu bảo tôi có thể đến đây!”

Phó Nhiễm nhú chặt chân mày lại, quay đầu đi. Cô cầm ly nước trên bàn uống.

Vưu Ứng Nhụy đi vào, Phó Nhiễm không muốn nói chuyện với cô ta, định bước ra khỏi phòng. Vưu Ứng Nhụy đuổi theo.

“ Phó Nhiễm, cô thật độc ác, dám dùng thủ đoạn như thế đối với tôi!”

“Trong lòng cô nghĩ gì, cô hẳn là người hiểu rõ nhất!”

Phó Nhiễm đi trên hành lang, nói tiếp.

“ Cô không cần tới đây tìm tôi!”

“ Tại sao không được tới đây? Tôi là vợ của Thành Hữu, còn cô là cái gì? Cô tại sao lại sinh con cho anh ấy?”

Phó Nhiễm hiểu rõ, về sau cô sẽ phải đối mặt với nhiều lời nói cay độc như thế, cô dừng bước.

“ Cô yên tâm đi, tôi không cần đứa con này, cô không phải lo!”

“ Cô cho rằng tôi sẽ tin lời cô ư?”

Vưu Ứng Nhụy đi theo cô tới cầu thang, nói tiếp.

“ Nếu cô không cần thì sao phải giữ nó tới ngày hôm nay?”

“ Tôi không cần phải giải thích với cô!”

Phó Nhiễm đi xuống cầu thang, Vưu Ứng Nhụy đi bên cạnh. Phó Nhiễm ở tại biệt thự của Minh Thành Hữu, hiện tại đang mang thai, một khi sinh đứa bé ra, địa vị của Vưu Ứng Nhụy cơ hồ sẽ rất thê thảm.

Ngày đó ở quán cafe, cô đã nhìn thấy tập văn kiện cùng lời nói của người kia, đối với cô đó là điều thật bất ngờ.

Vưu Ứng Nhụy nắm chặt hai tay thành quyền, đi xuống cầu thang một cách cứng ngắc.

Phó Nhiễm vịn tay vào tay vịn cầu thang, bước đi rất chậm, bất chợt sau lưng cô có một lực đẩy mạnh vào, cả người cô mất thăng bằng, Phó Nhiễm liều mạng nắm chặt tay vịn, thân thể lảo đảo, cuối cùng không trụ được nữa, cô té ngã xuống đất, đầu đập vào chậu hoa dưới chân cầu thang.

Máu chảy ra, làm ướt cả tóc, Phó Nhiễm đưa tay sờ đầu.

Vưu Ứng Nhụy luống cuống tay chân, dựa vào tường, cô ta không nghĩ tới, cô ta dám ra tay đẩy Phó Nhiễm, cô ta không thể nào nhớ rõ hành động vừa rồi của mình.

Đầu càng lúc càng đau, cảm giác choáng váng, ánh mắt mơ hồ, bên tai Phó Nhiễm truyền đến bước chân chạy gấp gáp, giọng nói đầy hoảng sợ.

“ Tiểu Nhiễm, Tiểu Nhiễm!”

Phó Nhiễm cố gắng mở mắt ra, thấy Phạm Nhân đang ngồi xổm ở trước mặt, nhìn cô đầy khẩn trương, ôm lấy đầu Phó Nhiễm, lúc này cô chỉ mơ hồ thấy bóng dáng của Phạm Nhân mà thôi.

Phó Nhiễm nằm dưới đất, ở góc độ có thể nhìn thấy Phạm Nhân bước lên, tát vào mặt Vưu Ứng Nhụy: “ Súc sinh!”

“ Mẹ!”

Vưu Ứng Nhụy ôm lấy mặt, lắc đầu.

“ Không phải tại con đâu, là do cô ấy không cẩn thận mà té xuống...”

Phạm Nhân lại tát thêm một cái nữa, Phó Nhiễm cảm thấy không thể chống đỡ được nữa, chỉ cảm thấy rất đau, rất đau, rất rất đau, đau tới mức cô không thể chịu đựng được nữa, người giống như bị búa tạ đập vào.

Cô mệt mỏi, không còn sức nữa, nhưng các giác quan dường như rất thanh tỉnh, cô nghe thấy tiếng người nói chuyện, nghe tiếng bước chân hỗn loạn, cô muốn tìm mẹ cô. Cô cố gắng lắng nghe, nhưng không nghe được âm thanh nào của Phạm Nhân

“ Tỉnh, tỉnh...”

Phó Nhiễm mở đôi mắt nặng trĩu ra, nhìn thấy bác sĩ và y tá đang vây quanh giường cô, cô nhìn một vòng, không thấy bóng dáng Phạm Nhân và Phó Tụng Đình.

“ Vết thương ở trên đầu, may mấy mũi, nhưng không chích cho cô thuốc tê, khi ngủ cô nên nằm nghiêng về bên trái, tránh đụng vào vết thương” Y tá nhẹ nhàng nói.

“Hai người rất kiên cường.”

Phó Nhiễm cố hết sức giơ tay lên sờ bụng, đứa bé còn hay không, cô cảm nhận rất rõ.

“Cha mẹ tôi đâu?”

Giọng cô khàn khàn, nói một câu không hoàn chỉnh.

Bác sĩ đứng bên giường muốn nói lại thôi.

“ Cô hãy nghỉ ngơi cho thật tốt đi.”

Đầu Phó Nhiễm đau dữ dội, chỉ là bị thương bên ngoài, may mấy mũi có cảm giác như kiến bò. Y tá nhìn cô bằng ánh mắt quái dị, sau đó liền thao bác sĩ ra khỏi phòng bệnh.

Sau đó, Phó Tụng Đình bước vào, Phó Nhiễm vừa nhìn thấy ông, mặt liền biến sắc: “ Cha, cha làm sao vậy?”

Sắc mặt Phó Tụng Đình tái nhợt, giống như vừa gặp đả kích thật lớn, ông lão đảo ngời vào bên giường Phó Nhiễm, ông đưa tay ra, vò đầu.

Phó Nhiễm không quan tâm tới vết thương trên đầu, đem hết sức lực chống nửa người lên, ngồi dậy, hỏi ông.

“ Cha, rốt cuộc có chuyện gì? Mẹ đâu rồi? Mẹ đang ở đâu?”

Bên trong phòng bệnh chỉ nghe tiếng máy móc, ngoài ra không còn nghe được bất cứ âm thanh nào nữa.

Một lát sau, Phó Tụng Đình mới ngẩng đầu lên, nói.

“ Tiểu Nhiễm, lúc ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Phó Nhiễm thấy đôi mắt của ông ươn ướt, cô nhịn không được, nước mắt chảy xuống, cô khóc thành tiếng.

“ Có phải mẹ đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Không thể nào! Trước khi cô hôn mê, cô còn thấy Phạm Nhân tát Vương Ứng Nhụy, Phạm Nhân làm sao xảy ra chuyện được?

“ Mẹ con...”

Giọng nói của Phó Tụng Đình nghẹn ngào.

“ Thời điểm đưa vào bệnh viện, đã hôn mê sâu, bác sĩ nói tình trạng rất tồi tệ, có qua được hay không còn tùy thuộc vào mẹ con.”

“ Cái gì?” Cô kinh ngạc, hai tay run rẩy.

“ Mẹ bây giờ sao rồi?”

“ Vẫn còn cấp cứu.”

Phó Tụng Đình mạnh mẽ nói.

“ Tiểu Nhiễm, con cố gắng chăm sóc tốt cho bản thân mình, cha ra ngoài xem một chút.”

“ Con cũng đi!”

Phó Nhiễm vén chăn lên.

Phó Tụng Đình đi ra ngoài, Phó Nhiễm bước xuống giường, cô vẫn còn choáng váng, không giữ được thăng bằng suýt ngã. Cô liền ổn định lại thân thể và tinh thần, sau đó miễn cưỡng bước ra ngoài.

Ngoài hành lang bệnh viện, ánh đèn đỏ chói mắt, Phó Tụng Đình như một chiếc bóng cô đơn, bước đi, Phó Nhiễm vịn tường đi heo sau, bả vai cô chạm vào bức tường lạnh băng. Bệnh viện là một nơi tàn khốc hơn so với chiến trường, các y bác sĩ ở đây đã quen với cảnh sinh ly tử biệt, lòng cũng sắt đá. hần

Phó Nhiễm vừa đi vừa khóc, nước mắt lặng lẽ rơi, nghẹn ngào, khóc thành tiếng.

Cô nhìn thấy cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, một chiếc giường bệnh được đẩy ra ngoài, Phó Tụng Đình lao đến gọi tên vợ, bước chân Phó Nhiễm đột nhiên cứng đờ, không dám bước lên.

Cô nghiêng người đi, lưng chạm vào vách tường. Chiếc giường trắng được đẩy tới trước mặt Phó Nhiễm, Phó Tụng Đình kéo tay bác sĩ.

“ Vợ tôi có sao không? Tình trạng thế nào rồi?”

Sắc mặt bác sĩ nghiêm túc, tháo khẩu trang xuống, nhìn Phó Nhiễm rồi lắc lắc đầu.

“ Tính mạng tạm thời được bảo vệ, nhưng não thiếu dưỡng khí một thời gian dài, hơn nữa trong đầu còn có một khối máu đọng lại, chèn ép lên dây thần kinh, hiện tại chưa thể lấy ra được.....”

“ Đây là có ý gì?”

Giọng nói Phó Tụng Đình run rẩy.

Bác sĩ tiếp tục nói.

“ Tình trạng của bà ấy sẽ được theo dõi trong 24 tiếng, nếu như tỉnh lại thì sẽ có hy vọng, nhưng tôi khuyên gia đình hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt, khả năng chết não là rất lớn.”

Ánh mắt Phó Nhiễm vỡ vụn, cô thấy Phó Tụng Đình ngây người đứng tại chỗ, còn Phạm Nhân nằm trên giường thì sắc mặt trắng bệch như người chết, đôi môi tái nhợt, Phó Nhiễm lắc lắc đầu, không thể tin được, không!

Đêm trước, mẹ còn nói chuyện với cô, cô là con gái của bà, về sau sẽ yêu thương cô thật tốt, không để cho ai bắt nạt cô.

Phạm Nhân còn nói, mẹ con như tay chân, bà muốn đem toàn bộ tình cảm mà cô thiếu thốn hai mươi năm nay bù đắp lại cho cô.

Còn hôm nay? Phó Nhiễm không thể tin được, chết não, cũng chính là sẽ sống một cuộc sống thực vật?

Giường bệnh của Phạm Nhân được đẩy đi, cả người Phó Nhiễm như bị rút hết sức lực, mặt đỏ lên, trượt chân, cả người trượt trên tường rồi rơi xuống đất. Cô đau đến mức khóc không lên tiếng, trong đầu chạy rất nhiều hình ảnh hỗn loạn, đằng sau có người lay mạnh vai cô, Phó Nhiễm ngược lên nhìn thấy sung quanh như chao đảo, bệnh viện như bị động đất.

“ Mẹ!”

Chưa bao giờ cô có cảm giác tuyệt vọng và mệt mỏi đến tột đỉnh như thế này, mở mắt ra một lần nữa, đã thấy mình nằm trong phòng bệnh, trong phòng không có ánh đèn, chắc là có người muốn cô nghỉ ngơi cho tốt.

Bàn tay cô chạm vào cái giường lạnh băng, cô cảm thấy mắt mình sưng lên, bên tai lại nghe một tiếng hít thở nặng nề. Cổ họng đau rát, không nói được, đôi môi khô nứt, động một tý cũng thấy đau.

Cửa phòng bệnh đột nhiên được mở ra, cánh cửa bật mở mạnh đung vào tường rồi bật bước trở lại, Phó Nhiễm giật mình ngồi dậy, Minh Thành Hữu bước vào, đưa tay chặn cửa lại, bước từng bước một, nặng nề như một tòa núi lớn.

Phó Nhiễm không hề sợ hãi, nhìn thẳng vào đôi mắt Minh Thành Hữu, anh vừa mới nhận được tin tức nên vội vã chạy tới. Ánh mắt Minh Thành Hữu âm u, đi tới trước giường của Phó Nhiễm, mắt nhìn vào bụng cô

Phó Nhiễm mặc một bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình, mắt vì khóc mà sưng đỏ, Minh Thành Hữu cảm thấy hỗn loạn, miệng run rẩy hỏi.

“ Đứa bé đâu?”

Phó Nhiễm cầm hận nhìn anh, ánh mắt như biến thành những con dao sắc bén muốn giết người, cô cắn chặt răng, cắn môi đến bật máu.

Minh Thành Hữu đưa tay ôm ngực, sắc mặt tái nhợt một cách không bình thường, đột nhiên rống lên, hỏi.

“ Con của tôi đâu?”

“ Mất rồi!”

Phó Nhiễm bật thốt lên.

Chỉ hai từ như tát vào mặt Minh Thành Hữu, anh tiến lên nắm chặt bả vai của Phó Nhiễm.

“ Em, em lặp lại lần nữa!”

Phó Nhiễm chậm rãi nói, từng chữ từng chữ một.

“ Mất rồi, không còn trong bụng tôi nữa rồi, có gì không?”

Cô nói rất chậm, Minh Thành Hữu nghe mà đau đớn như bị lăng trì, hô hấp dồn dập, giọng nói cứng rắn.

“ Tại sao có chuyện như thế?”

“ Đều tại anh!”

Phó Nhiễm quát.

“ Anh có biết nguyên nhân vì sao không?”

Minh Thành Hữu thần thờ buông tay ra, ánh mắt mông lung, chứa đầy hơi nước, đôi mắt đỏ ngầu lên.

Phó Nhiễm không để cho Minh Thành Hữu hỏi, liền nói tiếp.

“ Là bị vợ của anh đẩy khi tôi đang đi xuống cầu thang, anh có biết nó kiên cường tới mức nào không? Bác sĩ nói nó ngoan cường, ở trong bụng tôi không chịu ra ngoài, thời điểm chảy máu ra, còn có thể nhìn thấy rõ tay chân của nó, nó đã sớm thành hình rồi, Minh Thành Hữu, đó là con của anh, anh đi nhìn đi.”

Minh Thành Hữu cúi người xuống, ngực bỗng nhiên bị nhói đau, anh nhắm chặt mắt lại, cảm giác hít thở không thông, Phó Nhiễm chưa dừng lại, còn nói thêm.

“ Anh làm bộ dáng này để cho ai nhìn đây? Anh không phải muốn có đứa con kia sao? Tốt, chúc mừng anh, đã đạt được điều như ý!”

Cô dùng lời nói tàn độc, trong lòng cô cũng rất đau không kém gì Minh Thành Hữu, nước mắt chảy đầy mắt, cô nói tiếp.

“ Nếu không phải do anh dung túng Vợ Ưng Nhụy, để cho cô ta tới Vân Thủy Thiên Sơn, chuyện hôm nay làm gì xảy ra? Minh Thành Hữu, đứa bé chết là do anh, chính anh tự tay giết chết nó!”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên, ánh mắt nồng đậm sự bi thương và mờ mịt, nói.

“ Tôi không biết!”

Phó Nhiễm khóc, rồi bất chợt cười to.

“ Anh có tư cách gì mà chất vấn chuyện đứa bé, hôm nay, nếu như không phải Vợ Ưng Nhụy đẩy tôi xuống, tôi cũng chẳng muốn lưu lại nó. Minh Thành Hữu, chưa bao giờ tôi hận anh như hôm nay!”

Minh Thành Hữu bước lên, ép Phó Nhiễm vào sát tủ trên đầu giường, hai tay như gọng kìm nắm lấy bả vai Phó Nhiễm, đột nhiên, Minh Thành Hữu nhắc bóng cô lên: “ Tại sao? Lúc mới mang thai em cũng không muốn lưu lại nó, nó là con của tôi và em, tôi muốn nó sống thì có tội lỗi gì. Sao đến tận bây giờ em vẫn còn có suy nghĩ độc ác như thế? Nó nằm trong bụng em, một chút tình thương em cũng không có sao?”

Phó Nhiễm nhón chân lên, nước mắt muốn chảy ra mà không được, mắt cô nhìn chăm chú vào Minh Thành Hữu, nói: “ Bởi vì sao? Anh không hiểu phải không? Bởi vì nó là con riêng!”

“ Tôi nói rồi, trong mắt tôi nó không phải là con riêng!”

“ À...”

Phó Nhiễm cười yếu ớt, khóe miệng nhếch lên, giấu cợt.

“ Tôi quên mất, một đứa con riêng làm sao có thể ghét bỏ đứa con riêng của mình được!”

Ánh mắt Minh Thành Hữu chợt sáng lên, nhưng nghe không hiểu hết ý tứ trong lời nói của Phó Nhiễm.

Cô dùng sức giãy giụa, Minh Vân Phong đã từng nói cô phải giữ bí mật này, hôm nay cô lại dùng nó làm vũ khí ép Minh Thành Hữu tới đường cùng .

“ Còn nhớ ngày 25 tháng 12 tôi tặng quà cho anh không? Minh Thành Hữu, không phải ngày đó tôi muốn cảm ơn anh, mà bởi vì, ngày đó là sinh nhật của anh!”

Minh Thành Hữu chết lặng, một tay chống vào tủ trên đầu giường.

“ Các người đều cho rằng, ban đầu anh trai anh thừa kế 60% cổ phần của Hào Khôn là do một tay tôi giúp đỡ, anh có biết, vì sao anh chỉ có 5% không?”

Phó Nhiễm bước lên, mắt nhìn vào Minh Thành Hữu, khóe miệng lại nhếch lên, chậm rãi nói tiếp: “ Cha của anh, trước khi chết đã nói cho tôi biết một bí mật. Ông ấy nói, vì cái bí mật này đã đè nặng trong lòng ông mấy chục năm qua, không muốn trong phút cuối cùng, khi xuống quan tài lại mang theo. Ông ấy rất ích kỷ, tôi nghĩ lúc ấy cũng nên rời đi không nghe ông nói, Minh gia các người quá phức tạp. Anh có biết, ông nói gì với tôi không?”

Phó Nhiễm nói úp mở, không đem sự thật nói ra, cô muốn nhìn thấy Minh Thành Hữu khó chịu, để cho anh ta nếm mùi đau khổ!

Phó Nhiễm không thèm nhìn sắc mặt Minh Thành Hữu, cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, giáng cho anh một kích cuối cùng: “ Ông nói, Minh Tranh mới chính là con ông, là con của ông cùng Lý Vận Linh, còn anh, chỉ là một đứa con riêng. Minh Thành Hữu, uống cho anh luôn bình thường gọi anh trai, đã chứng trong miệng Lý Vận Linh lại chính là anh!”

Minh Thành Hữu mở to mắt, anh không tin, gắt gao nhìn Phó Nhiễm, tiếng tim đập lộn xộn, hô hấp dồn dập. Phó Nhiễm nghĩ tới tình trạng nguy hiểm của Phạm Nhân, cô khóc to, hướng Minh Thành Hữu mà quát.

“ Anh còn muốn như thế nào nữa? Trộm thân phận của người khác 20 năm còn chưa đủ sao? Nay lại muốn con anh dẫm lên vết xe đổ ấy?”

Phó Nhiễm còn chưa nói xong, đột nhiên thấy Minh Thành Hữu ngã xuống, làm cô hoảng sợ lui ra mấy bước, Minh Thành Hữu nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích, cả người giống như chết.

Phó Nhiễm ngồi ở mép giường, khóc thảm thiết, chừng nửa phút sau, thấy Minh Thành Hữu vẫn không có phản ứng gì. Cô ngồi xổm xuống, dùng tay đẩy Minh Thành Hữu nằm ngửa ra, gọi.

“ Minh Thành Hữu”.

Phó Nhiễm thử đưa tay lên trước mũi Minh Thành Hữu, chỉ là tùy tiện xem thử, nhưng không ngờ lại làm cô sợ hãi té trên mặt đất, cô há to miệng, kêu lên.

“ Cứu mạng, có ai không, mau tới cứu người!”

Một ngày này, đối với Phó Nhiễm mà nói, không thể nghĩ ngờ đây là ngày tồi tệ nhất.

Minh Thành Hữu được đưa lên giường bệnh, Phó Nhiễm đi theo sau, tiếng bước chân dồn dập như vỡ tan lòng người.

Cô tận mắt nhìn thấy Minh Thành Hữu được đẩy vào trong phòng cấp cứu, đèn cấp cứu lập tức được bật lên.

Cửa đóng lại, trong nháy mắt Phó Nhiễm có cảm giác như âm dương cách biệt, ánh mắt cô nhìn chăm chú vào khe hở ở cửa, trong lòng rối loạn, cô ôm chặt hai tay ngồi xuống ghế trên hành lang.

Lý Vận Linh nhận được tin tức, vội vàng chạy tới, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, con trai đã lần lượt đưa vào cấp cứu hai lần, làm sao ai có thể chịu được đả kích này đây?

Tiêu quân gia tới dìu bà, Lý Vận Linh thấy Phó Nhiễm tới, chưa kịp hỏi điều gì, cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, bác sĩ đi ra, trong tay cầm một tờ giấy.

“ Ai là người thân của bệnh nhân?”

Lý Vận Linh vội vàng nói.

“ Tôi, tôi là mẹ nó”

“ Theo kết quả khám nghiệm, đây là một căn bệnh nguy kịch, mau ký tên đi.”

Lý Vận Linh lấy tay che miệng lại, nước mắt tràn mi.

“ Tại sao lại ký tên mới cấp cứu con tôi được? Tại sao thế?”

“ Không kịp nữa rồi, bà mau ký tên đi!”

Tiêu quân gia đỡ Phó Nhiễm qua một bên, cầm lấy tay Lý Vận Linh, sau đó miễn cưỡng ký vào.

Phó Nhiễm tựa đầu vào vách tường, cả người giống như bị ngấm nước, toàn thân ướt đẫm, cô tin chắc tại mình không có nghe nhầm, mới vừa rồi bác sĩ nói bệnh tình của Minh Thành Hữu khá nguy kịch.

Lý Vận Linh run rẩy bấm điện thoại, gọi người tới, sau đó ngồi phịch xuống mà khóc.

Trưởng khoa lần trước cấp cứu Minh Thành Hữu lật đật chạy tới, vừa chạy vừa mặc đồng phục, Lý Vận Linh như bất được hy vọng, nhào tới, nắm lấy tay bác sĩ.

“ Nhờ bác sĩ cứu Thành Hữu với, mau mau cứu nó!”

“ Lần này là có chuyện gì xảy ra?”

Trưởng khoa vừa nói vừa thở gấp, Lý Vận Linh lắc đầu.

“ Tôi không biết, tôi mới tới, sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ, lần trước cũng không sao mà!”

“Vận Linh.”

Trưởng khoa ngắt lời bà.

“ Hai năm trước, trong một lần tình cờ, tôi có xem qua tài liệu, lúc ấy bệnh của Thành Hữu rất nghiêm trọng, nhưng phẫu thuật chỉ là giải pháp tạm thời. Lúc đó Viện trưởng đã kêu phải ghép tim, lần đó giải phẫu chỉ có thể kéo dài vài năm, nếu như không tìm được tim thích hợp để ghép....Haizz, tôi đã dặn các người không được để cho nó chịu một kích thích nào cơ mà.”

Lý Vận Linh không chịu nổi đả kích, cả người mềm nhũn đi, Tiêu quân gia cùng trưởng khoa vội vàng đỡ lấy bà ngồi xuống.

“ Tôi sẽ vào xem, bệnh tình nguy kịch cần có chữ ký của người nhà.”

“ Ký, tôi ký.”

Hai người đứng nói chuyện, Phó Nhiễm nghe một chữ không hề bỏ sót, ánh mắt mông lung nhìn vào đèn cấp cứu nhấp nháy trước cửa phòng bệnh.

Tiêu quân gia ở một bên an ủi, Lý Vận Linh khóc thảm thiết.

“ Lúc trước, Vân Phong cũng vì không tìm được tim thích hợp mà ra đi, chẳng lẽ Thành Hữu cũng vậy sao? Giết tôi đi, giết tôi chết đi!”

Lý Vận Linh chấp tay trước ngực.

“ Dùng mạng của tôi đổi lấy mạng con trai tôi, nếu Thành Hữu chết, tôi cũng không muốn sống nữa”

“ Phu nhân, bà đừng nói vậy.”

Tiêu quân gia đứng một bên, lau nước mắt mà nói.

“Tam thiếu sẽ không có chuyện gì đâu.”

Phó Nhiễm bị một kích này làm cho tỉnh táo hẳn ra, phòng cấp cứu này giờ vẫn chưa mở cửa.

Chẳng lẽ, Minh Thành Hữu nói đùa con cuối cùng, là ý này sao?

Phó Nhiễm đã cạn khô nước mắt, cảm thấy đau xót, đầu óc trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì nữa.

Trong đầu cô xẹt qua các hình ảnh, đó là cảnh hai người bọn họ đang ở Thanh Sơn, Phó Nhiễm cùng anh đang làm sinh nhật, cô ép anh cầu nguyện, anh nói muốn sống lâu trăm tuổi.

Khi đó cô còn cười nhạo anh.

Cô nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống nóng bỏng, Phó Nhiễm đưa tay ôm lấy mặt.

Lý Vận Linh điên loạn, tìm được tim thích hợp cho Thành Hữu quả thật là một chuyện mò kim đáy bể, Minh Vân Phong trước kia quyền cao chức trọng, thế nhưng cũng chết đầy thôi.

Phó Nhiễm đưa tay chống lên ghế, dùng hết sức lực mà đứng lên, Lý Vận Linh chỉ ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, cũng không nói gì, có hỏi gì cũng vô dụng. Minh Thành Hữu đã bước một chân vào quỷ môn quan, hơn nữa nghe giọng điệu của trưởng khoa, tựa hồ tình trạng nghiêm trọng hơn lần trước.

Phó Nhiễm bước đi, như một cái xác không hồn, ba hồn bảy vía đã bị đánh bay mất. Bàn tay chống đỡ vách tường, mới đứng được. Nhìn thân thể gầy yếu, tùy thời có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, Phó Nhiễm đi một đoạn nghỉ một đoạn, nhưng không hề ngừng lại, Phạm Nhân ở phòng ICU * sống chết không rõ.

(* ICU: Ở các bệnh viện lớn, nhiều người thường gọi khoa Hồi sức tích cực – Chống độc, bằng cụm từ tiếng Anh hàm ý thân thiện “I see you” (ICU-chào bạn). Bệnh nhân nằm tại ICU đều là những ca thập tử nhất sinh. Y, bác sĩ ở ICU không chỉ cứu chữa bệnh nhân theo tinh thần còn nước còn tát, mà còn là nghĩa tử nghĩa tận, lo cả chuyện hậu sự cho những bệnh nhân xấu số, không có thân nhân.)

Phó Nhiễm gắng gượng bước tới phòng bệnh, bên ngoài phòng ICU, Phó Tụng Đình ngồi trên ghế, gục đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm cánh cửa phòng bệnh. Phó Nhiễm hai mắt nhắm lại, bước tới gọi: “Chà.”

Phó Tụng Đình ngẩng gương mặt mệt mỏi lên, hỏi.

“Tiểu Nhiễm, tại sao con không ở phòng bệnh mà nghỉ ngơi đi?”

“Con muốn tới xem mẹ một chút.”

Y bác sĩ vừa từ phòng bệnh bước ra, Phó Tụng Đình chạy tới.

“Bác sĩ, vợ tôi thế nào rồi?”

Phó Nhiễm thấy bác sĩ lắc đầu, ai cũng biết, động tác này biểu thị điều gì?

Cô vỡ òa, nước mắt cứ thế trào ra.

“Thật xin lỗi, xin thông báo với ông, bà nhà đã chết rồi.”

Bóng dáng cao lớn của Phó Tụng Đình chợt đông cứng lại, bác sĩ cũng y tá lần lượt rời đi, Phó Nhiễm lao đảo, ngã xuống ghế. Cô nhìn thấy mọi người trong hành lang, có đau khổ, có vui vẻ, trong mắt cô chỉ có một đường thẳng, cô không đủ kiên cường, không chống đỡ nổi, cả người sụp đổ.

Cảnh sát đến bệnh viện lấy khẩu cung, Phó Nhiễm vẫn còn trong trạng thái hôn mê, nằm trên giường. Cô nghe y tá nói...

“Trong cái rủi có cái may, đứa trẻ được bảo vệ, nếu không cô ấy sẽ chịu đả kích lớn hơn nữa!”

Phó Nhiễm mở hai mắt ra, thấy Phó Tụng Đình ngồi bên giường, mắt cô nóng lên.

“Chà.”

Phó Tụng Đình đang ngồi, gương mặt ngây ngốc, trong lòng Phó Nhiễm rất khó chịu.

“ Phó tiểu thư!”

Cảnh sát chuẩn bị lấy khẩu cung của cô: “ Tiểu thư có thể đem tất cả sự việc xảy ra trong biệt thự kể lại một lần được không?”

Phó Nhiễm cố gắng nhớ lại, cô chỉ nhớ một vài chi tiết: “ Vụ Ưng Nhụy đẩy tôi xuống cầu thang, đầu tôi đập vào chậu hoa dưới chân cầu thang. Trước khi hôn mê, tôi thấy mẹ tôi chạy đến, thấy bà đánh Vụ Ưng Nhụy hai bạt tai, hiện tại mẹ tôi xảy ra chuyện như thế, khẳng định có liên quan tới cô ta!”

Cảnh sát đem mọi việc ghi chép lại, nói.

“ Chúng tôi đã khám nghiệm hiện trường, bên trong ấy cũng không có hiện trường giả?”

“ Ừ, không có!”

Cảnh tượng lúc ấy xảy ra như một thước phim quay chậm, hiện lên trong đầu cô, cô khẽ nhắm mắt lại.

“ Cô đang mang thai?”

Cảnh sát hỏi cô.

Phó Nhiễm đưa tay lên xoa bụng: “ Vâng.”

“ Chúng tôi đã đi qua phòng mẹ cô, xem tình trạng của bà ấy!”

Phó Nhiễm mở mắt ra, cảm thấy không đành lòng, miễn cưỡng mở miệng nói.

“ Trên eo bà ấy có máu bầm khá lớn, đầu bị chấn thương nặng, chắc là cũng bị người đẩy xuống cầu thang. Chúng tôi đã hỏi các nhân viên y tế lúc ấy, bọn họ nói rằng cả người bà nằm trên người cô, như là để che chở bụng của cô.”

Cảnh sát dừng một chút, rồi nói tiếp.

“ Hẳn là bà ấy đã dùng tay bắt được lan can cầu thang, không muốn bị người khác kéo ra. Tại hiện trường chúng tôi đã thu được một vài móng tay đã bị gãy, theo phỏng đoán của chúng tôi, vết bầm trên eo bà ấy hẳn là do bị đá vào!”

Phó Nhiễm nghe cảnh sát nói, cảm thấy rợn người, ánh mắt Phó Tụng Đình lại hiện lên sự bi thương thống khổ, làm người khác không đành lòng mà nhìn vào.

Cô ngồi dậy, ôm lấy vai, khóc thảm thiết, đau thương phần nộ kêu lên.

“Mẹ!”

Tiếng kêu thảm thiết, vỡ tan, Phó Nhiễm khóc đến mức không thở nổi. Cảnh sát thấy vậy, vỗ nhẹ lưng cô, an ủi.

“ Cô bình tĩnh lại đi, mẹ cô đã liều mạng đỡ cho cô, bà ấy biết rằng đối với cô, đứa bé rất quan trọng, cô vì bà mà hãy chăm sóc tốt ỉnh và đứa trẻ.”

Phó Nhiễm đau đớn như muốn chết đi, cô nằm xuống giường, Phạm Nhân đã muốn bảo vệ cho cô, nhưng cô không hề nghĩ bà lại dùng cả tính mạng để bảo vệ cô.

Phó Tụng Đình đứng dậy, sửa sang lại chăn cho cô, có một vài điều ông cần tìm hiểu, ông mang theo một vài người bước ra khỏi phòng bệnh.

Phó Nhiễm cuộn người lại, đầu gối gập tới tận bụng, chẳng lẽ đây là số mệnh của cô?

Khi mới mang thai, cô muốn phá đi thì Minh Thành Hữu lại ra tay ngăn cản. Vậy mà hôm nay, chỉ cần một chút thời gian, nếu Vụ Ưng Nhụy không đến, đứa trẻ hẳn cũng không còn.

Thời điểm cô té xuống cầu thang, cũng không bảo vệ bụng mình, nhưng hôm nay có người lại nói rằng, con của cô, là do mẹ cô đã dùng hết toàn lực để bảo vệ. Phó Nhiễm không chịu đựng nổi, cũng không thể tiếp thu được nữa.

Cô ngậy ngốc ngồi trên giường bệnh, sự kiên cường lúc trước đã bị vỡ vụn, sinh mệnh nhỏ trong bụng như cảm thấy tình trạng bất an của mẹ, nó bắt đầu đập đập.

Phó Tụng Đình không quay lại, hẳn là đang ở trong phòng bệnh của Phạm Nhân.

Phó Nhiễm ăn qua một ít đồ ăn, trong bụng dường như không cảm thấy đói, cô như một bóng ma, vén chăn bước xuống giường.

Cô ngậy ngốc bước về phía phòng cấp cứu, xa xa thấy Minh Vành cùng Vưu Ứng Nhụy chạy đến, Phó Nhiễm đứng dựa vào tường, phòng cấp cứu vẫn đóng chặt cửa, bên trên đồng hồ đã hiện lên thời gian cấp cứu trôi qua đã 3h45 phút.

Minh Vành đang an ủi Lý Vận Linh, Vưu Ứng Nhụy đứng ngồi không yên.

Cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, mọi người bước tới, chỉ thấy y tá dặn dò mấy câu rồi rời đi.

Phó Nhiễm đứng ở đằng xa không nghe được bọn họ nói gì, chỉ thấy Lý Vận Linh lui về sau mấy bước, Minh Vành thì lớn tiếng gọi.

“Bác sĩ, bác sĩ...”

Phó Nhiễm đưa tay che miệng lại, thấy nhân viên cấp cứu chạy tới, mang Lý Vận Linh đi.

Cô úp mặt vào tường, ngày mai là một ngày mờ mịt, phòng cấp cứu trước mặt cô bỗng hiện lên một tràng máu tanh, Phó Nhiễm khó khăn nuốt nước miếng xuống, tim trong lồng ngực đập liên hồi như muốn vỡ ra.

Vưu Ứng Nhụy che mặt lại khóc, Tiêu quân gia dìu Lý Vận Linh vào phòng bệnh truyền nước, Minh Vành lo lắng ngồi xuống ghế trên hành lang. Hai tay Phó Nhiễm nắm chặt thành quyền, cô nhìn thấy trên cô tay Vưu Ứng Nhụy có một vết thương, giống như bị cái gì cào rách da chảy máu vậy.

Phó Nhiễm liền hiểu được, khẳng định là trong lúc tranh chấp cùng với Phạm Nhân đã bị thương.

124. Chương 124

Chương 124: Muốn chết ở trên người em

(Phiên ngoại Minh Thành Hữu)

Hai năm trước.

Rằm tháng Giêng, đối với người Trung Quốc mà nói là một ngày rất tốt lành.

Từ sáng sớm Lý Vận Linh đã nhận được điện thoại Minh Thành Hữu nói ở công ty nhiều chuyện, sẽ không trở về. Bà hướng về phía Tiêu quân gia oán trách mấy câu, cũng không còn biện pháp nào khác.

Ở nước ngoài, trên tầng cao nhất của một bệnh viện.

Lo lắng chờ đợi ở bên ngoài đến 6 tiếng đồng hồ làm Vưu Ứng Nhụy gần như sụp đổ, cô một thân một mình, trên hành lang không còn bóng dáng một ai.

Sau khi Minh Thành Hữu được phẫu thuật xong được đưa vào phòng bệnh, đợi thuốc tê hết tác dụng, lúc tỉnh lại đã là đêm khuya.

Bàn tay chạm vào ở bên đầu giường, chợt Vưu Ứng Nhụy ngẩng đầu lên, vẻ mặt lo lắng.

“Thành Hữu, Thành Hữu?”

Minh Thành Hữu trợn tròn mắt, không có phản ứng, Vưu Ứng Nhụy sợ tới mức tay chân luống cuống, cô đưa tay vươn đến trước mắt Minh Thành Hữu.

“Anh đừng làm em sợ, Thành Hữu, anh trả lời em một tiếng.”

Minh Thành Hữu nhìn chăm chú về phía trần nhà, suy nghĩ lại rõ ràng đến bất ngờ, đèn lớn bên trong phòng bệnh đã tắt, có chiếc đèn trên tường chỗ đầu giường chỉ chiếu được một phần, trước khi làm giải phẫu, bác sĩ trưởng đã nói để cho hắn chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Khi thuốc tê ngấm dần vào cơ thể, trong nháy mắt, lúc đó hắn thật sự đã nghĩ thông suốt, dù sao, dù là phẫu thuật có thành công hay không cũng sẽ không cảm thấy có nhiều đau khổ.

Minh Thành Hữu chưa bao giờ cảm thấy, đến nước ngoài một năm nay, sống và chết có gì khác biệt?

Nhưng là, hắn nằm mơ thấy Phó Nhiễm.

Cũng không phải là hình ảnh lúc cô rút tay rời đi, mà là lúc hai người bọn họ cùng khiêu vũ, cuối cùng, lúc thu tay lại nhưng hắn lại không nắm được tay cô, trở mắt nhìn Phó Nhiễm ngã vào vực sâu không đáy.

Minh Thành Hữu nhắm mắt lại.

Vưu Ứng Nhụy cho là đột nhiên có tình huống phát sinh xảy ra, cô đứng dậy muốn chạy đi.

“Bác sĩ, cứu mạng!”

Minh Thành Hữu đưa tay lôi lại.

“Ứng Nhụy.”

Vưu Ứng Nhụy cúi người nằm sấp xuống trước ngực hắn, trong lòng sợ hãi cùng lo âu cũng không bởi vậy mà tiêu tan.

“Thành Hữu, em chờ đợi ở bên ngoài thật là sợ.”

“Có gì phải sợ?”

Bàn tay Minh Thành Hữu khẽ vỗ đầu cô.

“Nếu anh vẫn không tỉnh lại, em đem tro cốt của anh về, mẹ anh cũng không trách móc em đâu.”

“Không cho anh nói như vậy.”

Vưu Ứng Nhụy cắn một góc chăn, trong lòng vẫn còn sợ hãi, bây giờ toàn thân vẫn lạnh như băng, ngón tay run rẩy cũng không nắm chặt lại được.

“Ứng Nhụy.”

Giọng nói Minh Thành Hữu nhàn nhạt.

“Dạ.”

“Bệnh của anh, em đã biết từ trước phải không?”

Vưu Ứng Nhụy nằm ở trước ngực hắn nâng đầu lên, rưng rưng.

“Vâng.”

Minh Thành Hữu cũng có thể đoán được.

“Lúc em ra nước ngoài bác gái đã nói cho em biết, nói anh có bệnh tim bẩm sinh, kết quả kiểm tra sức khỏe đều là được đưa thẳng tới tay bà, cho nên gạt anh, bà nói em hãy chăm sóc anh thật tốt, bởi vì đã qua hai mươi mấy năm cũng không có dấu hiệu phát bệnh, trước kia bác sĩ cũng đã nói không có việc gì.”

“Ứng Nhụy, nếu em sớm đã biết tại sao cứ khăng khăng đi theo anh?”

Đôi tay Vưu Ứng Nhụy ôm thắt lưng của Minh Thành Hữu thật chặt.

“Vừa rồi chỉ là anh phát bệnh mà thôi, hiện tại y học hiện đại như vậy, không có gì không thể giải quyết.”

Trái tim Minh Thành Hữu khẽ nhảy nhót, ánh mắt nhìn ra ngoài có chút mơ hồ, hắn không biết, nếu như những lời này từ trong miệng Phó Nhiễm nói ra, hắn là nghe vô cùng cảm động?

Nhưng vào lúc hắn sống hay chết, người có thể ở bên cạnh hắn lại chỉ có một mình Vưu Ứng Nhụy.

Hôm sau, bác sĩ trưởng đi vào phòng bệnh kiểm tra.

Minh Thành Hữu ý bảo Vưu Ứng Nhụy đi ra ngoài trước.

Bác sĩ kiểm tra vết thương của hắn cùng tình hình bình phục, dưới nách Minh Thành Hữu còn lại vết sẹo, rất rõ ràng, sợ rằng sẽ đi theo hắn cả đời.

“Lần giải phẫu này coi như thành công, nhưng mà chỉ là gắng gượng vượt qua mà thôi, an toàn nhất vẫn là làm ghép tim, chỉ là cũng có khả năng giai đoạn sau hồi phục tốt hơn, cũng từng có trường hợp cả đời không hề tái phát nữa. Để chắc chắn ngộ nhờ có điều gì xảy ra tôi đã liên lạc với mấy bệnh viện lớn, đem hồ sơ bệnh án của cậu tới, nếu có người thích hợp sẽ thông báo cho cậu ngay lập tức.”

Thật ra thì trong lòng Minh Thành Hữu biết rõ hi vọng là rất mong manh, ban đầu Minh Vân Phong là không đợi được, mới chết bởi bệnh này.

“Cha cậu cũng là bị bệnh tim bẩm sinh, nói như vậy thế hệ con cháu của người bệnh sẽ có rất ít trường hợp có thể bị bệnh tim bẩm sinh. Cho nên, cũng sẽ không di truyền, chủ yếu có thể là do phụ nữ có thai tuổi vẫn mang thai, dùng một số thuốc nào đó, cuộc sống không ổn định, nghỉ ngơi không tốt có liên quan một chút tới điều này.”

Bác sĩ đứng ở trước giường bệnh giải thích cặn kẽ. Minh Thành Hữu nghe vào trong tai, lại hoàn toàn không có nghe vào trong lòng. Hắn chỉ cảm thấy ánh mặt trời hôm nay rất đẹp, xuyên qua khe hở cửa sổ hắt tới chỗ giường bệnh, chiếu lên người và cả khuôn mặt đều thấy ấm áp.

Ở trong mắt người khác nhìn thấy, có thể là cũng không có quá nhiều cảm nhận, nhưng đối với chuyện đã tới gần Quỷ Môn Quan rồi bị kéo trở về lần nữa, không thể nghi ngờ là ân huệ lớn nhất.

Lúc Vưu Ứng Nhụy đi vào, bác sĩ và y tá bên trong phòng bệnh rời đi hết.

“Thành Hữu, bác sĩ nói cái gì? Không sao chứ?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu thu hồi từ ngoài cửa sổ.

“Đã giải phẫu xong, dĩ nhiên là không sao.”

Vưu Ứng Nhụy thấy trong lòng buông lỏng.

“Vậy thì tốt rồi.”

“Ứng Nhụy.”

Cô rót nước cho Minh Thành Hữu, sắc mặt hiển nhiên là đã dịu đi không ít, đáp lại.

“Đã vượt qua rồi, chuyện này em cũng đừng nói ẹ anh biết, để bà đỡ phải lo lắng.”

Vưu Ứng Nhụy không nghi ngờ gì, mở miệng đáp ứng.

Mặc dù bệnh viện có hộ lý, Minh Thành Hữu cũng có chuyên gia dinh dưỡng đặc biệt, nhưng mỗi bữa ăn Vưu Ứng Nhụy cũng sẽ kiên trì tự mình làm rồi đưa tới, lúc đầu chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, từ từ chuyển thành thức ăn nhẹ.

Minh Thành Hữu ngồi ở xe lăn, Vưu Ứng Nhụy lấy nước lau tay cho hắn, người đàn ông này thích sạch sẽ, cho nên mọi chuyện cũng cần quan tâm hơn so với người khác, nhưng Vưu Ứng Nhụy làm không biết mệt, cô kiên nhẫn xoa bóp đốt ngón tay cho hắn.

Minh Thành Hữu nghiêng đầu nhìn thần sắc nghiêm túc của cô chằm chằm.

“Ứng Nhụy, nếu anh hỏi em muốn cái gì, em sẽ trả lời anh như thế nào?”

“Nếu như nói vậy, em nghĩ tới muốn một cuộc hôn nhân, anh sẽ trả lời em như thế nào?”

Một hồi lâu sau Minh Thành Hữu không nói gì, quay đầu đưa ánh mắt hướng ra phía ngoài. Vưu Ứng Nhụy cũng không có thất vọng nhiều lắm, cô cũng biết, đây là điều không có khả năng nhất.

Minh Thành Hữu đối với cô, rốt cuộc là không giống như với người khác, Phó Nhiễm lúc ấy đoạn tuyệt rồi đi cùng Vưu Ứng Nhụy không xa không rời vẫn chờ đợi tạo thành hai điều đối lập nhau rõ rệt, nhưng trái tim của mình đặt ở đâu, ngay cả Minh Thành Hữu cũng không thể biết rõ.

Đêm hôm trước khi trở về Nghênh An.

Trong lòng Vưu Ứng Nhụy có điều thấp thỏm, Minh Thành Hữu đứng ở ban công, cầm điều thuốc trong tay, cô đi lên phía trước nhỏ giọng nói.

“Thành Hữu, không phải là bác sĩ đã dặn anh phải cai thuốc và kiêng rượu sao?”

Minh Thành Hữu không nói gì, lại tiện tay đem điều thuốc dập tắt ở trong chiếc gạt tàn thuốc.

Vưu Ứng Nhụy thấy trong lòng ấm áp, cô tiến lên ôm chặt Minh Thành Hữu từ sau lưng.

“Nhất định phải trở về sao? Thành Hữu, cuộc sống bây giờ của chúng ta rất tốt, chúng ta ở lại nước ngoài đi, có được hay không?”

Trong lòng cô lo lắng điều gì, sao Minh Thành Hữu lại có thể không hiểu?

Ánh mắt của hắn nhìn ra hướng nơi xa xôi nào đó.

” Ứng Nhụy, anh không có ý gì, em yên tâm, anh chỉ muốn cho Phó Nhiễm cũng nếm thử một chút nỗi đau của anh lúc ấy, sẽ không có tình cảm với cô ta.”

Vòng tay của Vưu Ứng Nhụy ôm chặt hơn, sao lại có thể có chuyện đơn giản như vậy?

“Thành Hữu, em xin anh, bỏ qua cho cô ta cũng là bỏ qua ình có được không?”

Minh Thành Hữu kéo tay của cô ra, hắn không nói rõ cùng cô, hắn trở lại thị trấn Nghênh An, nhưng thật ra là muốn kéo Phó Nhiễm chôn cùng...

Lúc ấy, ý nghĩ kia vẫn tồn tại trong lòng Minh Thành Hữu, và lại càng lúc càng diễn ra mãnh liệt.

Vưu Ứng Nhụy mơ hồ có linh cảm xấu, thời gian không tới hai năm, cô thật vất vả mới từng bước một tiến đến gần hắn, cô cho là chỉ cần hai người cách xa nhau thật xa không gặp lại, sớm hay muộn cũng có ngày cô có thể đi vào trong lòng của Minh Thành Hữu.

Sau khi trở lại Nghênh An, Minh Thành Hữu lái xe đi qua con đường ồn ào quen thuộc, cung là một bầu trời, đến không khí hít thở cũng là không giống nhau.

Trong mắt chợt thấy thoáng qua bóng dáng của một chiếc xe Audi màu đỏ, Minh Thành Hữu chăm chú nhìn kỹ, bảng số xe này hắn đã khắc sâu trong trí nhớ.

Như có quỷ thần xui khiến lại đi theo, hiển nhiên là Phó Nhiễm không có phát hiện ra, Minh Thành Hữu đi theo đến nhà Tổng Chức, hắn đem xe dừng ở một chỗ kín đáo. Phó Nhiễm đẩy cửa xe ra đi xuống, vẻ mặt rạng rỡ, vừa đi vừa gọi điện thoại với ai đó, Minh Thành Hữu đưa một tay ra ngoài cửa xe, xem ra hai năm qua quả thật là cô sống rất tốt, rất tốt.

Tần Mộ Mộ cũng chạy tới ngay sau đó, Phó Nhiễm cười tiến lên ôm lấy cô, hai người cùng nhau đi vào.

Minh Thành Hữu ở trên xe hút điều thuốc, rất lâu rồi hắn không có hút qua, cổ họng bị sặc ho kịch liệt, hắn gục trên tay lái, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

Thì ra là hắn không làm được điều mà hắn cho là tâm địa sắt đá.

Sau khi Phó Nhiễm ra ngoài, xe của Minh Thành Hữu đi theo ở phía sau, cho đến khi đột nhiên Phó Nhiễm dừng xe, lúc này hắn mới tăng tốc rời đi.

Về sau này, hắn khiến Phó Nhiễm từng bước một lọt vào trong lưới hắn giăng ra, nhìn Phó Nhiễm sa chân vào vũng bùn, đầu tiên, chính mình cũng có thể không quan tâm đến.

“Nhìn cái gì?”

Bàn tay Phó Nhiễm khẽ giơ lên ở trước mặt hắn, Minh Thành Hữu hoảng hốt sau đó hoàn hồn.

Suy nghĩ của hắn còn dừng lại ở trong hai năm đó.

Lúc này Phó Nhiễm, đã tháo xuống bọc quần áo cùng do dự, cô cần ống hút nhìn chăm chú vào gương mặt tuần tú của Minh Thành Hữu.

“Nghĩ cái gì mà mặt hồn như vậy?”

Hắn dùng dao nĩa cắt bớt tết ra.

“Nhớ em.”

“Phì...”

Phó Nhiễm để ly xuống không chút do dự, nét mặt cũng là đầy ý cười.

“Minh Thành Hữu, miệng lưỡi anh đủ ngọt nha.”

“Vậy sao?”

Động tác của người đàn ông ưu đưa miếng bỏ bớt tết bỏ vào trong miệng.

“Anh ngâm mặt ông lớn lên từ nhỏ.”

Phó Nhiễm thấy buồn cười, bên trong phòng ăn có máy điều hòa không khí tỏa ra nhiệt độ rất ấm, cô mặc áo lông cổ thấp, nổi bật lên chiếc cổ trắng nõn của cô ở dưới mái tóc đen bóng càng thêm quyến rũ.

Ăn cơm xong đi ra khỏi phòng ăn, Minh Thành Hữu khép lại chặt cổ áo cho Phó Nhiễm, lại đem mũ của áo khoác ngoài đội đến trên đầu cho Phó Nhiễm.

Cô che kín hết đầu, cũng không để ý có nhìn được hay không, Minh Thành Hữu khoác vai của cô đi đến hướng phía trước, đêm lạnh, gió rét nơi đầu đường thổi xào xạc, vẫn không ngăn cản được dòng người và xe cộ qua lại tấp nập.

Phó Nhiễm đưa đôi tay đặt ở trước môi hà hơi, Minh Thành Hữu kéo tay của cô lại sau nắm ở trong lòng bàn tay của mình, đường dành riêng cho người đi bộ, những chiếc đèn nê ông chiếu nhiều ánh sáng khác nhau, Phó Nhiễm đưa ra hai tay che mặt của Minh Thành Hữu, khóe miệng khẽ mỉm cười.

“Che như vậy mới ấm tay chứ.”

“Em đem mặt của anh làm thành găng tay ấm rồi sao?”

Phó Nhiễm nhón chân lên ngắm nhìn đáy mắt người đàn ông.

“Da mặt của anh dày cũng có thể tự động nóng lên, à không, bây giờ tay của em cũng thấy nóng.”

Minh Thành Hữu đưa tay nắm chặt thắt lưng Phó Nhiễm ôm lấy cô vào trong ngực, cô mặc áo khoác ngoài dài đến gối, cũng thuận tiện che giấu bàn tay hắn. Bàn tay chụp lên cái mông của cô, đáy mắt Phó Nhiễm kinh hãi, giống như người là chuyện lưu manh chính là mình, cô lăm lét nhìn trái phải, gương mặt đỏ bừng lên.

“Anh làm cái gì?”

“Ồ ồ, nhìn mặt của em cũng nóng lên.”

Minh Thành Hữu tiến tới, dáng vẻ thân mật áp trán vào trán cô, Phó Nhiễm hất tay hắn ra không để lại dấu vết, Minh Thành Hữu khẽ hôn lên môi cô sau đó ôm lấy cô tiếp tục đi đến hướng phía trước.

Hai người đi qua một tiệm áo cưới, bên trong tủ kính bày nhiều kiểu áo cưới, Minh Thành Hữu dừng chân không đi, ánh mắt rất tốt, liếc nhìn một kiểu dáng trên tờ áp phích.

Phó Nhiễm bị hắn dắt đi vào trong tiệm.

Nhân viên phục vụ tinh mắt, dĩ nhiên là nhận ra hắn.

“Tam Thiếu.”

Minh Thành Hữu đi tới trước tờ áp phích, Phó Nhiễm nhìn lại theo ánh mắt của hắn.

“Tam Thiệu, xin hỏi có gì cần giúp sao?”

Minh Thành Hữu ngoảnh mặt làm ngơ, Phó Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn hắn, người đàn ông giống như đang ở trong thế giới của mình, hắn mất hồn nhìn chòng chọc một lát, sau đó đưa tay chỉ tờ áp phích trên mặt tường.

“Tôi muốn xem cái này.”

Nét mặt nhân viên phục vụ lộ vẻ khó xử.

“Tam Thiệu, quản lý đã phân phó, chỉ có xác định muốn lấy mới có thể xem hàng, cái áo cưới được giữ gìn trong tủ bảo hiểm của chúng ta, chỉ có một cái duy nhất, nhà thiết kế tốn mất thời gian một năm mới tìm được những viên đá quý thích hợp để đính lên nó, một chút quan trọng nhất là, nó rất chọn người, chỉ có một mã số, lại không chấp nhận thay đổi.”

Sắc mặt Minh Thành Hữu đã sớm tỏ ra không kiên nhẫn, hắn đưa tay ôm lấy Phó Nhiễm, cởi nút áo khoác ngoài của cô ra.

“Nhìn thấy sao? Còn sợ không mặc vừa cái váy của cô sao?”

“Tam Thiệu.”

Nhân viên phục vụ có chút xấu hổ.

“Tôi không phải có ý này, ngài nhất định phải như vậy sao?”

“Thành Hữu...”

Phó Nhiễm nhú chặt chân mày.

“Tốt như vậy đoan đoan nhớ tới thử áo cưới, đi thôi.”

Minh Thành Hữu đứng bất động tại chỗ, móc ra bóp tiền sau nắm tầm thẻ vàng bỏ rơi đến trên quầy,

“Có muốn hay không là do ta định đoạt, cửa tiệm này còn muốn kinh doanh nữa hay không?”

“Dạ, tôi sẽ gọi điện thoại cho quản lý.”

Minh Thành Hữu dắt Phó Nhiễm đi về phía khu nghỉ ngơi, cô hạ thấp giọng,

“Đi thôi.”

“Thế nào, thử một chút lại không mất tiền.”

“Sao lại để cho em thử áo cưới?”

“Em mặc nhất định là rất đẹp.”

Cô không chịu, hắn liền đeo bám dai dẳng, cuối cùng Phó Nhiễm cũng thấy được Minh Thành Hữu thật dai dẳng.

Quản lý tới đây nói vài câu xã giao, sau đó mang theo nhân viên phục vụ đi vào phòng trong, Minh Thành Hữu ngồi chờ ở khu nghỉ ngơi, Phó Nhiễm buộc tóc ở sau gáy, dần dần thấy làn váy ở trên bục lộ ra, tấm màn che ở trước mắt cũng bị kéo ra một chút.

Nhân viên phục vụ cùng quản lý đứng ở một bên không ngừng khen ngợi, lúc này Minh Thành Hữu cảm thấy đột nhiên như bị màu trắng xuất hiện đâm vào mắt không chịu được, lồng ngực phập phồng kịch liệt, hình như là trái tim đập rất khó khăn, Phó Nhiễm chuyển động ở gương trước, Minh Thành Hữu nhìn hình ảnh này, trong mắt mọi người ở đây đều đang cười, nhưng nụ cười trên mặt của Phó Nhiễm cũng là hắn không chạm tới nổi. Minh Thành Hữu cảm thấy hắn cách đây cái gọi là hạnh phúc rất xa, ánh mắt dần hiện ra vẻ cô đơn trong chốc lát.

“Thành Hữu.”

Minh Thành Hữu đột nhiên hoàn hồn, chiếc áo cưới Phó Nhiễm mặc vừa người ngoài dự đoán của mọi người, hắn muốn chấm dứt như vậy, bản thân mình đã cảm thấy thế xác và tinh thần mệt mỏi, muốn kéo

Phó Nhiễm chôn theo mình, muốn cho cô ném đến nỗi đau tuyệt vọng chết tâm, thật ra thì cũng không khó khăn.

Hắn chỉ vào lúc này nói cho cô biết tất cả sự thật, nếu hắn nói bắt đầu lần nữa cũng chỉ là có âm mưu trả thù, hắn không tin, Phó Nhiễm còn có thể không đau.

Lời đến khoe miệng, lại bởi vì nụ cười rạng rỡ kia của Phó Nhiễm mà nuốt xuống trở về.

Đột nhiên Minh Thành Hữu đứng lên đi tới.

Nhân viên phục vụ không nhận được kêu lên.

“Tam Thiếu, ngài xem.”

Hắn chợt nắm chặt tay cô kéo cô đi, cô khẽ nâng mặt lên nhìn, lời nói dịu dàng.

“Thế nào?”

Minh Thành Hữu cảm thấy trước ngực đau đớn có cảm giác hít thở không thông đè nén, nơi thái dương không biết là bởi vì trong tiệm quá nóng hay là vì lý do gì, đã thấy một lớp mồ hôi mỏng, đôi môi trái tim khẽ mấp máy.

“Không thích hợp với em, đi thôi.”

Phó Nhiễm cũng không hỏi nhiều.

“Được, chờ em đổi lại.”

Quản lý cố gắng nói chuyện, Minh Thành Hữu buông lỏng tay Phó Nhiễm ra.

Cô thay xong quần áo, đi từ phòng thay quần áo ra, không hề thấy bóng dáng của Minh Thành Hữu, Phó Nhiễm đi ra khỏi tiệm áo cưới, đẩy cửa ra thấy Minh Thành Hữu tựa ở bên cạnh cột đá, trong tay đang kẹp điều thuốc lá tỏa ra làn khói mờ mờ, người đàn ông đứng đưa lưng về phía cô, đầu khẽ ngẩng lên nhìn bầu trời chầm chậm.

Bước chân Phó Nhiễm nhẹ nhàng đi tới, gần như áp vào phần lưng của Minh Thành Hữu, cô chú ý thần sắc trống vắng của hắn, gò má tràn đầy vẻ đơn côi.

“Thành Hữu.”

Minh Thành Hữu nghiêng người sang.

“Đi.”

Phó Nhiễm nhận lấy nửa điều thuốc lá còn dư lại trong tay hắn, sau đó dập tắt rồi ném vào thùng rác.

Minh Thành Hữu ôm cô ở trước ngực, hai người đi xuống thềm đá, Phó Nhiễm giả vờ không nói đến chuyện áo cưới, lúc đang đi vào quảng trường thì lại giống như lơ đãng quay đầu lại nhìn.

Minh Thành Hữu chỉ có thể làm như không nhìn thấy.

Hắn tự tìm lý do ình, hắn chỉ là sợ Phó Nhiễm rơi vào không đủ sâu mà thôi, chỉ lần này, lần này mà thôi.

Thật lâu về sau, trong lúc Phó Nhiễm vô tình đi qua tiệm áo cưới này, cô nhìn thấy tấm áp phích bên trong đã không có ở đây, nhất định là chiếc áo cưới đó đã tìm được người có duyên, lúc nào nó cũng có ý nghĩa làm nổi bật lên hạnh phúc, Phó Nhiễm thấy khi đó mới là may mắn, nếu ban đầu cô mở miệng nói muốn nó, chẳng phải là phí của sao?

Phòng làm việc trên tầng chót của MR.

Minh Thành Hữu chưa bao giờ ngừng đối đầu với Hào Khôn hắn tắt điện thoại, ngón tay mệt mỏi ấn ấn hướng mi tâm.

Đi thông qua cửa phòng nghỉ ngơi, hắn đẩy cái ghế ra đứng dậy, tiếng bước chân nặng nề bước qua thảm, đưa tay ấn hướng chốt mở, cửa từ từ mở ra, Minh Thành Hữu đi vào, trước mắt là một chiếc giường ngủ không lớn lắm được đặt ở giữa phòng.

Hắn nhếch khóe miệng, đi tới, Phó Nhiễm nằm cuộn tròn trong chăn chỉ lộ ra cái đầu, lúc này đang ngủ say. Minh Thành Hữu tỳ đầu gối lên mép giường, nhào người tới, hơi thở mát lạnh phả vào cổ Phó Nhiễm, ánh mắt của cô vẫn còn nhắm chặt, lại có phản ứng, nhanh chóng đứng dậy hô lên.

“Có mèo!”

Cái trán đụng vào trên sống mũi Minh Thành Hữu, hắn kêu rên ngã vào bên cạnh Phó Nhiễm không động dậy.

Cô chỉ cảm thấy cảm rất đau, bàn tay dụi dụi, mở mắt ra.

“Thế nào?”

Minh Thành Hữu đưa tay che sống mũi, Phó Nhiễm còn buồn ngủ, cũng không để ý hay hỏi han hắn, lại có cảm giác muốn ngủ tiếp.

Một hồi lâu không thấy bên cạnh có động tĩnh, Minh Thành Hữu lật người chỉ thấy phần lưng Phó Nhiễm, hắn tới gần ôm lấy cô từ phía sau.

“Xem xem lỗ mũi anh.”

“Chảy máu sao?”

Phó Nhiễm nhắm mắt khẽ lăm lăm.

“Không có.”

Cô không nói gì nữa, cũng nhắm lại.

Minh Thành Hữu kéo áo cô ra, nửa bả vai Phó Nhiễm lộ ra bên ngoài, hắn há miệng cắn một cái, cắn cũng không sâu lắm, chỉ giống như đứa bé ngứa răng gặm gặm, mới đầu Phó Nhiễm còn có thể nhịn, động tác của Minh Thành Hữu càng lúc càng di chuyển qua má cô, định cắn vành tai của cô.

Phó Nhiễm vươn tay, bị Minh Thành Hữu đè ở phía dưới, cô thét chói tai thất thanh.

“A, nặng quá!”

“Lvan?”

Bên ngoài truyền đến tiếng nói của thư ký Nghê.

Phó Nhiễm nhanh chóng ngậm miệng lại.

“Có phải anh gọi hay không?”

Minh Thành Hữu nhú mày, vẻ mặt nha, không cần phải nói, tự nhiên còn phải tà ác so với sói xám lớn.

Phó Nhiễm vất vả lắm mới tránh hắn ra được, thư ký Nghê đi tới cửa phòng nghỉ ngơi, gõ cửa.

“Lvan, anh đang ở bên trong sao? Cuộc họp sắp bắt đầu rồi.”

Phó Nhiễm nhân cơ hội nhào qua cửa sổ của hắn, Minh Thành Hữu bị bất ngờ không kịp đề phòng.

“Buông ra, em cắn chỗ nào chứ? Đứt cổ!”

Quả thật là Phó Nhiễm ngoan ngoãn nhả ra, cô đưa tay muốn che miệng Minh Thành Hữu, hắn đẩy bàn tay cô ra, giọng nói càng to hơn.

“Anh để cho em làm!”

Thấy giọng nói không ngừng được, chỉ đành phải dùng một biện pháp, trực tiếp nhất và hữu hiệu nhất.

Phó Nhiễm tiến tới hôn lên đôi môi mỏng của hắn, lúc này hắn không có đẩy nữa, đôi tay thay đổi thành ôm chặt thắt lưng của Phó Nhiễm, cô có chút không yên lòng chăm chú nhìn về phía cửa, Minh Thành Hữu xoay mặt cô lại, ý bảo cô tập trung.

Đầu lưỡi hôn uyển chuyển dây dưa không dứt, Minh Thành Hữu kéo chiếc điều khiển điều hòa ở phía dưới đệm ra, thư ký Nghê lầm bầm một tiếng,

“Anh đi rồi à?”

Phần lưng Phó Nhiễm dán vào mặt giường, hai tay để ở trước ngực, giọng nói mang theo thở gấp gấp bật ra nơi cổ họng.

“Có vẻ như thư ký Nghê đi rồi?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu tràn đầy dự vọng.

“Ừ.”

Phó Nhiễm ra sức đâm vào bả vai hấn một cái.

“Em cần anh chỗ nào muốn dứt vậy?”

Nét mặt Minh Thành Hữu nghiêm nghị.

“Cổ nha.”

Thấy cô không nói lời nào, lúc này hấn mới nói một câu.

“Phòng nghỉ ngơi là có cách âm, căn bản thì bên ngoài không nghe được tiếng nói ở bên trong.”

Phó Nhiễm nghiêng răng.

“Anh dám trêu chọc em?”

Tiện tay rút cái gối ra đánh tới hướng mặt của Minh Thành Hữu, hấn đưa hai tay ra ngăn cản, đây là sở trường của Phó Nhiễm, mỗi khi tức giận cũng dùng gối đánh hấn, Phó Nhiễm ôm lấy cô đè cô xuống.

Trán hấn tỳ lên gương mặt Phó Nhiễm, cô thì thở hổn hển nhìn chăm chú về phía trần nhà.

Minh Thành Hữu mở mắt, cảm thấy khi ôm cô trong ngực có cảm giác rung động chân thật, nơi trái tim trống rỗng dần dần bị lấp đầy, cảm giác này làm hấn thấy vui mừng.

Bàn tay hấn khẽ ve bả vai Phó Nhiễm, cái gọi là oán hận trong lòng đã sớm không còn sót lại chút gì.

Khi tình yêu đã chết, mới có thể trở nên độc ác.

Nên khi trở nên độc ác, mới có thể bắt chấp tất cả.

Minh Thành Hữu chạm khẽ ở bên tai cô.

Hấn ỉnh thời gian trong 1 tháng, nhưng nếu, trong lúc này mà hấn có thể bình yên vượt qua, hấn sẽ cho Phó Nhiễm chiếc áo cưới sang trọng và mỹ lệ nhất.

Minh Thành Hữu tự nhận là có thể vượt qua, bác sĩ cũng đã nói, cũng không phải không có những trường hợp cả đời không hề tái phát nữa.

Xe chạy như bay ở trên đường, bàn tay Minh Thành Hữu không ngừng vuốt ve chiếc hộp chỗ cạnh tài xế, khóe môi hấn khẽ cười yếu ớt, đến Trung Cảnh Hào Đình, cầm đồ nhanh chóng đi lên lầu.

Áo cưới được mở ra đặt ở trên giường lớn KINGSIZE, ước chừng chiếm trọn cả giường.

Minh Thành Hữu ngồi ở mép giường, bàn tay vuốt ve làn váy áo cưới, cảm giác rất tốt, hấn cẩn thận đem áo cưới bỏ vào bên trong hộp, đóng chặt cất vào tủ bảo hiểm ở nhà trong.

Hôm sau tỉnh lại, hấn lấy di động xem thời gian, khuỷu tay chống lên trên giường đứng dậy, đột nhiên trái tim đập rối loạn, hô hấp dồn dập, Minh Thành Hữu cố gắng bình tĩnh lại.

Kêu xe cấp cứu tới đây, lúc Minh Thành Hữu đi ra từ trong bệnh viện, quanh người hoàn toàn giống như là đắm chìm trong bóng tối, ánh mắt của hấn nhìn ra giữa không trung xa xa, tràn đầy bi thương.

Tài xế đang ngồi ở ghế lái cẩn thận thò đầu ra, thấy hấn đứng im tại chỗ, cũng không dám lên tiếng.

Một hồi lâu sau Minh Thành Hữu mới lên xe.

“Đi tới bến tàu.”

Ở trên đảo hai mươi ngày, Minh Thành Hữu thật sự không nghĩ tới điều gì khác, sau khi đưa Phó Nhiễm trở lại Nghênh An, tâm tình cũng đã hoàn toàn bất đồng. Hai người ăn cơm ở khách sạn, Minh Thành Hữu mất hồn nhìn Phó Nhiễm chăm chăm, ánh mắt đột nhiên thấy Minh Tranh cùng La Văn Anh tiến vào.

Bọn họ đang chọn chỗ ngồi vừa nói vừa cười, La Văn Anh ôm một xấp tài liệu trong ngực, Minh Tranh chọn món, tay áo sơ mi vén tới khuỷu tay, La Văn Anh lúc nào cũng là điên cuồng vì công việc, đang mở văn kiện ra nói gì đó với Minh Tranh.

Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên, nhìn đến mắt hờn.

Phó Nhiễm ăn được một nửa cũng ngẩng đầu lên, nhìn theo tầm mắt của hắn.

“Thì ra là ca ca cùng Văn Anh cũng ở đây.”

Ngón tay La Văn Anh đang chỉ vào cái gì đó, nói liên thoảng, Minh Tranh gật đầu chăm chú lắng nghe, làm việc kiểu này khiến cho người ta nhìn vào cảm, Minh Tranh nhận lấy tài liệu trong tay La Văn Anh, đầu của hai người gần như là chạm vào nhau.

Ánh mắt Minh Thành Hữu đau đớn, tất cả mọi người đều được sống vui vẻ thoải mái, chỉ có hắn.

Hắn chưa bao giờ nhìn Minh Tranh vào trong mắt, bởi vì Lý Vận Linh thường nói với hắn, Minh Tranh là con riêng, đều muốn hắn làm tất cả mọi việc để hắn có thể có ngày thành danh.

Loại ý thức này chưa bao giờ nhận thức được, vậy mà hôm nay, sự nghiệp của Minh Tranh đang ở đỉnh cao, mà hắn, lại đang dần dần khô héo trước thời gian dự tính, lần đầu tiên Minh Thành Hữu cảm thấy số mệnh bất công, trong lòng cũng dần dần nảy sinh ra cố chấp cùng căm hận khác thường.

Phó Nhiễm thấy ánh mắt hắn còn nhìn ra nơi xa.

“Thật ra thì em vẫn cảm thấy ca ca cùng Văn Anh rất xứng đôi, sau này vẫn còn có thể tạo thành một gia đình hạnh phúc, có giwen nổi trội, nói không chừng đứa bé sẽ là một tiểu thần đồng đấy.”

Minh Thành Hữu nắm chiếc đĩa trong tay càng lúc càng nắm chặt, như nghẹn ở cổ họng, làm hắn không nói ra một câu nào.

La Văn Anh nhận lấy tài liệu từ trong tay Minh Tranh, ngẩng đầu nhìn thấy hai người bên này, cô nói một câu với Minh Tranh, bóng dáng người đàn ông đưa lưng về phía quay lại.

Tinh thần phấn chấn hiện lên trên gương mặt.

Đột nhiên Minh Tranh đẩy chiếc ghế ra đi tới, Phó Nhiễm nghe được tiếng bước chân nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Tiểu Nhiễm.”

Phó Nhiễm nhoẻn miệng cười yếu ớt.

“Ca ca.”

Minh Thành Hữu cảm thấy nhịp tim càng lúc càng tăng lên, trong mắt hắn Minh Tranh nghiêm nhiên là một cây gai.

Minh Văn Phong cùng cho bọn họ sinh mạng, lại làm số mệnh của họ bất đồng.

Hai anh em không ai nói với ai câu nào, Minh Tranh cùng Phó Nhiễm tùy tiện tán gẫu qua mấy câu, đứng dậy lại ngồi trở lại chỗ đối diện cùng La Văn Anh.

Phó Nhiễm ăn thấy ngon, tâm tình tốt nên tự nhiên cũng ăn được nhiều.

Minh Thành Hữu ngó ra ngoài cửa sổ, trên đường người người lui tới bận rộn mà chật chội, trước kia cảm thấy cảnh tượng thật bình thường mà hôm nay rơi vào trong mắt, lại là tốt đẹp không nói nên lời.

Hắn không muốn chết, một chút cũng không muốn.

Hắn tham lam luyện tiếu mà nghĩ rằng muốn sống lâu hơn một chút, bởi vì còn chưa có sống đủ.

Hắn sống tới 27 năm trong cuộc đời, mới nói đến một chút chuyện yêu, không, ngay cả một chút cũng chưa có, hắn nhất định là muốn bỏ lại Phó Nhiễm. Minh Thành Hữu đã gần như cố chấp, hắn không sống được, cho nên muốn kéo thêm người làm đệm lưng.

^^^

Cơ thể hắn càng ngày càng yếu, ở Trung Cảnh Hào Đình là lần đầu tiên hắn và Phó Nhiễm quan hệ lại sau hai năm.

Hắn uống trước hai viên thuốc trợ tim nhưng vì quá sức thiếu chút nữa hắn lại bị tái phát bệnh. Chốc lát hắn ngất xỉu, hai cánh tay ôm bả vai Phó Nhiễm, gất gao dùng sức. Bác sĩ đã cảnh báo không được vận động quá kịch liệt không chỉ một lần, đặc biệt là chuyện chăn gối.

Minh Thành Hữu cùng với bộ phận nào đó trong cơ thể cô hoà vào nhau chặt chẽ, lúc này hắn liền cảm thấy vô cùng rung động.

Thật ra hắn từng nghĩ qua, hắn có thể sẽ chết trên người Phó Nhiễm.

Cô lại không biết, chỉ thầm mắng hắn hạ lưu.

Minh Thành Hữu giơ tay lên hất mái tóc ướt nhẹp mồ hôi rơi trên trán cô, Phó Nhiễm bị hắn nằm đè lên nên thấy nặng nề mún đẩy hắn ra. Tay không tự giác sắp đụng dưới nách Minh Thành Hữu, sắc mặt hắn hơi run sợ giữ lòng bàn tay cô đưa lên môi khẽ hôn.

Phó Nhiễm mệt mỏi vô cùng, tắm rửa qua nằm trên ngực hắn xem TV một lúc liền ngủ say.

Minh Thành Hữu mặc đồ ngủ đứng trước giường, hắn rất muốn kéo Phó Nhiễm dậy thức cùng nhau. Thậm chí còn nghĩ nếu vừa rồi quả thật chết trên người Phó Nhiễm, chắc sẽ trở thành cơn ác mộng cả đời cô hay không?

Mặc dù hắn rất muốn, bởi vì đó là điều ghê ghớm đón hắn và cũng là phương thức chết tốt nhất.

Minh Thành Hữu đưa văn kiện cho Vu Ứng Nhụy ký đồng thời cũng đã quyết định, chỉ là mới vừa ôm lấy Phó Nhiễm, trong nháy mắt tư tưởng và trái tim hắn thiếu chút nữa toát ra. Sáng sớm hôm sau trở lại chính là muốn kéo cô cùng nhau xuống địa ngục, hôm nay hắn đứng trước cửa địa ngục thế nhưng lại đổi ý.

Nếu Vu Ứng Nhụy đã bên cạnh hắn, vậy tốt nhất nên buông tha cho Phó Nhiễm. Giống như hai năm trước, một nơi đầy đau đớn cũng có người bên cạnh.

Minh Thành Hữu đứng dậy đi tới ban công, hôm nay hắn với thuốc lá như vật bất ly thân, hút một điếu so với hút nhiều cũng chẳng khác gì nhau.

Thật sự không phải bị bệnh nặng mà hắn đẩy Phó Nhiễm ra xa, mà chính là hắn chẳng còn sức lực để tiếp tục nữa.

Nhận được điện thoại của Vu Ứng Nhụy thì Phó Nhiễm đã ngủ rất say, ánh mắt Minh Thành Hữu qua cửa sổ sát đất nhìn chằm chằm người đang đắp chăn nằm trên giường.

“Thành Hữu? “

Ở đầu bên kia, giọng nói hưng phấn và hoàn cảnh thê lương của hắn tạo ra khác biệt rõ rệt.

“Đã ngủ chưa?”

“Chuyện gì?”

Vu Ứng Nhụy còn đang đắm chìm trong vui sướng được kết hôn, khó có thể tự kiềm chế.

“Anh ở đây Trung Cảnh Hào Đình sao? Sáng mai em sẽ đến nhé, còn có hành lý nên thuận tiện nhờ người mang qua luôn.”

Minh Thành Hữu nhìn thấy Phó Nhiễm lật người, sắc mặt hắn thay đổi.

“Không được tới đây, chờ đến lúc anh cho người đến đón.”

“Tại sao?”

Vưu Ứng Nhụy nhạy cảm liền phát hiện có gì đó không đúng.

“Bây giờ có ai bên cạnh anh sao?”

“Ứng Nhụy, chuyện của tôi cô đừng nên xía vào.”

Minh Thành Hữu nói xong, không chút do dự cúp điện thoại.

Vưu Ứng Nhụy kinh ngạc nhìn chằm chằm màn hình di động truyền đến tiếng tí tách, cô nắm chặt điện thoại di động, trong lòng cũng đoán ra khẳng định Phó Nhiễm đang ở đây. Nếu không, Minh Thành Hữu sẽ không ngăn cản cô.

Hôm sau, cô gọi taxi đến Trung Cảnh Hào Đình.

Vưu Ứng Nhụy cố ý cho người đến trang điểm kỹ lưỡng, đi qua hồ bơi ngoài trời, thấy ly rượu và chai rượu nằm xóc xếch trên bờ, nhất chới mắt nhìn quần lót áo ngực trôi lơ lửng trên mặt hồ xanh biếc.

Hai tay cô xuôi bên người không khỏi nắm thành quyền, tối hôm qua ở đây xảy ra chuyện gì vừa nhìn thấy liền hiểu ngay.

Trong mắt Vưu Ứng Nhụy khê đau nhói, đi vào bên trong phòng khách.

Mặc dù bị ngăn cách bởi cánh cửa phòng nhưng vẫn nghe được tiếng cãi vã bên trong, Vưu Ứng Nhụy đi nhẹ nhàng đến sát cửa, nghe được giọng nói run rẩy của Phó Nhiễm.

“Anh.....không yêu em sao?”

Cô cũng liền khấn thề.

Sau một lúc, nghe a được câu trả lời của người đàn ông nhẹ như nước chảy.

“Không yêu!”

Trong lòng Vưu Ứng Nhụy thả lỏng, mới vừa rồi không thoải mái cũng không chút gì còn sót lại.

“Cô cũng đừng vì tôi ngủ với cô mà nghĩ không được. Tôi đã sớm nói qua, lần đầu tiên cùng cả trăm lần cũng không có bao nhiêu khác biệt.”

Vưu Ứng Nhụy đưa tay ra vặn tay nắm mở cửa, lúc này không thể nghi ngờ là cơ hội tốt nhất.

Cô chưa từng thấy Phó Nhiễm nhếch nhác như ngày hôm nay, Vưu Ứng Nhụy cảm giác Phó Nhiễm luôn quá cao ngạo, khoé miệng còn chưa kịp nở nụ cười, đột nhiên chạm đến tầm mắt Minh Thành Hữu. Người đàn ông dường như không nghĩ cô đột nhiên xuất hiện, mới vừa rồi còn kiên quyết tuyệt tình, gương mặt tuấn tú đường nét khêu gợi và đôi mắt đen láy mê hoặc không thể nào lường trước được như muốn nuốt lấy cô.

Khiến Vưu Ứng Nhụy sợ tới mức sắc mặt hơi thay đổi, ngẩng đầu nhìn đến mặt Phó Nhiễm, cô đi nhanh đến bên người Minh Thành Hữu.

“Bảo em tới đây mà anh vẫn còn chưa thay quần áo.”

Người đàn ông không hề vạch trần cô...lại vươn tay vỗ vỗ mặt cô như đang thân mật.

“Chờ anh ở đây, thay xong quần áo anh dẫn em ra ngoài.”

Chỉ có Vưu Ứng Nhụy biết, mấy lần vỗ vỗ trên mặt cô có sức nặng như thế nào.

Cô cầm tờ giấy đồ thăm đi theo sau lưng Minh Thành Hữu đang ra ngoài, người đàn ông tiện tay đóng cửa, cánh cửa đóng sầm lại khiến cho cô giật thót tim.

Mới vừa bên trong phòng cố ý thể hiện dịu dàng không còn sót lại chút gì, Minh Thành Hữu tôn quý bước đi về phía cầu thang. Vưu Ứng Nhụy cũng rất gấp, thiếu chút nữa tạt chân té mấy lần, người đàn ông vẫn đi xuống cầu thang, Vưu Ứng Nhụy gọi nhỏ một tiếng.

“Thành Hữu, anh chờ em một chút.”

Minh Thành Hữu đưa tay nắm lại cổ tay Vũ Ứng Nhụy, cô bước theo không kịp, giống như bị hấn mạnh mẽ kéo xuống dưới lầu, đến khi ra cửa phòng khách mới buông ra.

Vũ Ứng Nhụy đi theo hấn đến gara xe, may mắn Minh Thành Hữu còn để cô đuổi theo vào trong xe.

Xe chạy ra khỏi Trung Cảnh Hào Đình liền phóng nhanh, cô cố gắng giải thích.

“Thành Hữu, em tới đưa cái này muốn khiến anh bất ngờ. Em thật sự không nghĩ tới Phó Nhiễm cũng ở đây.”

Người đàn ông chợt dẫm phanh lại, bởi vì lúc này tốc độ xe chạy nhanh, tiếng thắng xe kịch liệt đinh tai nhức óc. Vũ Ứng Nhụy không cài dây nịt an toàn, thật vất vả mới hoàn hồn. Ánh mắt Minh Thành Hữu lạnh lùng liếc qua.

“Xuống xe!”

Sắc mặt Vũ Ứng Nhụy đầy uất ức.

“Thành Hữu?”

“Xuống xe.”

Không hề có từ nào khác thừa thãi, hấn lặp lại câu lúc này rất dứt khoát.

Vũ Ứng Nhụy không dám làm sai ý hấn, vội vàng đẩy cửa xe ra xuống xe.

Minh Thành Hữu liếc nhìn bốn phía mới ngồi lại vào trong, bởi vì thắng xe gấp nên tờ giấy chứng nhận kết hôn mà Vũ Ứng Nhụy cầm bị rơi xuống bên chân hấn. Minh Thành Hữu nhặt lên sau đó hạ kính xe xuống, tay hơi dùng sức đem tờ giấy màu đỏ thắm vứt xuống ngực Vũ Ứng Nhụy.

Cô khom lưng muốn đi nhặt, bánh xe lại không chút do dự chạy dẫm qua.

Khiến Vũ Ứng Nhụy sợ tới mức vội vã lùi về phía sau.

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn trong gương chiếu hậu, thật ra nếu Vũ Ứng Nhụy vẫn như hai năm trước không hề có tâm tư khác, hấn cũng không đối xử với cô ta như vậy.

Mà xem ra Vũ Ứng Nhụy có thể toàn tâm toàn ý ở lại bên cạnh Minh Thành Hữu hai năm, là bởi vì khi đó bên cạnh hấn không có Phó Nhiễm, nên hấn sợ khi về nước, sợ lúc bọn họ tiếp xúc bất cứ chuyện gì cũng theo ý cô liền sẽ khó đề phòng.

.....

Minh Thành Hữu thấy bóng dáng của Phó Nhiễm đứng lên, cầm giấy A4 trong tay không chút do dự đập vào trên mặt hấn, hấn không tránh, nhin đau.

Ánh mắt hấn thấy Phó Nhiễm rời đi, trong mắt Minh Thành Hữu như có chút ẩm ướt, cảm thấy ngực đau giống như là muốn nổ tung, nỗi đau này đã không cách nào tiêu tan và vứt bỏ được, giống như là thuốc độc ngấm vào trong cơ thể của hấn càng lúc càng ngấm sâu, từ từ xâm nhập hết lục phủ ngũ tạng của Minh Thành Hữu.

Nhưng hấn không hối hận hấn đã làm những chuyện như vậy với Phó Nhiễm. Hấn muốn đối phó với Minh Tranh, muốn kéo hấn làm đệm lưng, cho nên tuyệt đối không thể để cho Phó Nhiễm cùng Minh Tranh có thể ở cùng nhau. Minh Thành Hữu nhặt từng tờ giấy A4 rơi trên mặt đất.

Hấn lái xe đi về phía trước chẳng có mục đích, sau khi mở mui xe ra, ngẩng đầu có thể nhìn ánh trăng treo ở giữa không trung, chạy qua hướng đường cao tốc thì thấy núi, Minh Thành Hữu bắt đầu tăng tốc, tốc độ càng lúc càng nhanh làm hô hấp của hấn chợt khó chịu, hấn đưa tay cầm lên một xấp giấy A4 chỗ cạnh ghế tài xế, ném hết đi.

Trong ánh mắt tràn đầy hoang vắng, trắng xóa giống như bông tuyết trong mùa đông, Minh Thành Hữu nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu, từng tờ giấy màu trắng một rơi tăn ra giống như là tiền vàng mã đốt cho người đã mất

Hắn lái xe lên núi, vòng qua sân đua ngựa cùng bãiuỵen bản, phía trước là bóng tối bao phủ lên mặt, thỉnh thoảng chỉ có đèn đường rũ xuống hai bên.

Minh Thành Hữu lái xe chậm lại, xe giống như là ngựa hoang thoát dây cương xông về trước, trước mặt không có hàng rào, bánh xe nghiêng qua những viên đá phát ra tiếng vang lộp bộp, từng động tĩnh cũng như nện vào trong lòng hắn.

Gió thổi phả vào mặt làm hít thở không thông, xa xa, Thanh Sơn buồn tẻ hóa thành màu đen ám ảnh.

Bánh xe sắp lao vào vách đá, thấy xe muốn bay ra ngoài, Minh Thành Hữu mạnh mẽ thắng xe lại.

Dây an toàn đem hắn kéo về, cả chiếc xe dừng ở bên vách núi, thò ra là có thể nhìn thấy vực sâu không đáy.

Hắn mệt mỏi áp mặt nằm ở trên tay lái.

Cuối cùng, vẫn không cam tâm, hắn còn trẻ, chỉ là 27 tuổi.

Minh Thành Hữu đã nghĩ tới kết quả xấu nhất, sau khi hắn biết Phó Nhiễm mang thai, đây chính là một kỳ tích mà ngay cả nghĩ hắn cũng không dám nghĩ tới.

Cuối cùng tính mạng của hắn có thể duy trì, dù là ra đi thật, cũng sẽ không có ai quên hắn, ít nhất Minh Thành Hữu đã từng xuất hiện trong cuộc sống của bọn họ.

Phó Nhiễm mang thai thích mặc y phục rộng thùng thình, người cô vốn là gầy hơn nữa dáng người cao, gầy như là không nhìn rõ bụng.

Minh Thành Hữu đem xe dừng ở cách cửa Phó gia không xa, hắn đi bộ đi tới trước lan can vườn hoa đối diện Phó gia, hắn đã điều tra ra chính xác thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Phó Nhiễm, mỗi ngày, đến gần tối cô sẽ ra đây phơi nắng.

Hôm nay, cũng không ngoại lệ.

Phó Nhiễm ngồi ở trên ghế mây uống ly nước, sau đó đứng dậy tản bộ, bóng dáng của Minh Thành Hữu bị sắc hoa tường vi cản trở, hắn lấy điện thoại di động ra, bên trong có mấy tấm hình của Phó Nhiễm.

Mặc dù bụng vẫn chưa thấy rõ, nhưng những gì liên quan tới đứa nhỏ, hắn cũng sẽ ghi chú.

Phó Nhiễm đứng ở trước giàn hoa, cầm đem cây kéo cắt bỏ cành lá khô, Minh Thành Hữu đưa điện thoại di động nhắm vào cô, sau đó ấn phím.

Vừa lúc cô quay đầu lại, toàn bộ động tác chưa kịp thu hồi của Minh Thành Hữu cô đều nhìn thấy hết.

Nét mặt Phó Nhiễm lạnh lùng, bước tới gần.

“Anh làm cái gì?”

Minh Thành Hữu nghiêng người đứng dậy, Phó Nhiễm thừa dịp hắn chưa chuẩn bị cầm lấy điện thoại di động của hắn, thấy tấm hình trên màn hình, cô cau có nhăn mặt lại.

“Anh làm vậy là có ý gì?”

Cô xóa ngay trước mặt Minh Thành Hữu, sau đó mở ra photo album, thấy vài tấm hình, Phó Nhiễm lựa chọn hết tất cả, xóa không còn một tấm hình nào.

Minh Thành Hữu cắn chặt hàm răng, nhưng không có lên tiếng ngăn cản.

Phó Nhiễm đưa di động ném trả cho hắn.

“Ngày mai anh đừng tới đây, thật muốn thấy ngày ngày tôi phải núp ở trong phòng không ra khỏi cửa anh mới vui vẻ sao?”

Sau khi nói xong, cô rời đi cũng không quay đầu lại.

Minh Thành Hữu mở photo album ra, thấy bên trong trống rỗng, ngày thứ hai, cũng không còn xuất hiện ở cửa Phó gia.

Hắn thật vất vả mới thuyết phục Phó Nhiễm dọn vào biệt thự Vân Thủy Thiên Sơn, Minh Thành Hữu mong chờ đứa bé lớn lên từng ngày từng ngày một, hắn tích cực phối hợp điều trị, uống hết thuốc vào trong bụng.

Gần như con người trong cảnh tuyệt vọng, chợt có hi vọng, thật vất vả mới bắt được cọng rơm rạ cũng sẽ không nguyện ý buông ra.

Hắn không cầu mong gì khác, muốn sống thêm một năm nữa, ít nhất cố gắng được đến lúc đứa bé ra đời để cho hắn xem một chút là nó giống ai, Minh Thành Hữu tìm qua không ít tên, nhưng không có một cái tên nào ưng ý, cảm giác cũng không tốt.

Theo định kỳ, hắn sẽ cho người đưa quần áo của đứa bé tới đây, Trung Cảnh Hào Đình có hai gian phòng cũng bày đầy đồ, một phòng bày đồ của bé trai, một phòng khác bày đồ của bé gái, từng món đồ chơi đều là không giống nhau.

Cho đến lúc, một cuộc điện thoại gọi tới làm giấc mộng hắn thật vất vả mới xây lên đập vỡ hoàn toàn.

Phó Nhiễm được mang lên xe cứu thương, mặt đầy là máu. Minh Thành Hữu giống như điên cuồng chạy tới bệnh viện, ở phía trước nghe thấy mấy y tá đang tranh luận.

“Cô có nghe nói không? Mới vừa nãy có một người phụ nữ có thai chảy thật là nhiều máu, đứa bé cũng không giữ được, quá thảm.”

Cánh tay Minh Thành Hữu chống vào thang máy, thấy cửa thang máy từ từ mở ra, hắn đi vào không chút do dự.

Thật ra thì, có một lần ở bên trong thang máy hắn đã lừa gạt Phó Nhiễm, nói là có chứng sợ hãi không gian tối, lần đó hắn cảm thấy rất không thoải mái, thật may là trái tim chịu được không phát tác gì.

Minh Thành Hữu lo lắng đi trên hành lang, hắn cảm thấy bước chân càng ngày càng vô hồn, giống như tùy lúc có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, hắn hi vọng tính mạng của hắn cũng đặt ở trên người Phó Nhiễm, Minh Thành Hữu tìm được phòng bệnh sau đó không nói gì đẩy cửa đi vào.

Ánh mắt kịp chạm đến Phó Nhiễm ngồi phắc dậy, thật may là, cô cũng không có gì đáng lo ngại. Trong lòng Minh Thành Hữu cuối cùng cũng thả lỏng, hắn di chuyển tầm mắt xuống, rơi vào bụng Phó Nhiễm.

125. Chương 125

Chương 125: Gặp lại nhau, người tôi yêu duy nhất là em

Phó Nhiễm đứng ở một góc, mãi lâu sau cũng không nhúc nhích, cửa chính của phòng giải phẫu vẫn không thấy động tĩnh. Cô lặng lẽ trở về bên trong phòng bệnh của mình, cầm di động lên.

Việc đã đến nước này, Minh Thành Hữu có thể thoát khỏi cửa ải này hay không, còn không biết được bao nhiêu phần trăm?

Có vài bí mật đã đến thời điểm công khai.

Cuộc gọi liên thông qua đi, chỉ hai tiếng tút tút liền được trả lời.

“Alo! “

Giọng nói nhẹ nhàng của Minh Tranh từ đầu kia truyền đến.

“Tiểu Nhiễm, có chuyện gì sao?”

Phó Nhiễm có nhiều lời muốn nói đến khoe miệng nhưng không biết nên mở miệng như thế nào. Cô khó mở miệng, càng không nói thì không được.

“Ca ca, anh có ở nhà không?”

“Ừ, Sao vậy?”

Phó Nhiễm nhìn ở cổ họng liền thấy nghẹn ngào.

“Bác gái cũng ở đó sao?”

“Tiểu Nhiễm, giọng nói của em có gì đó là lạ. Xảy ra chuyện gì?”ng

Thần sắc Minh Tranh căng thẳng, văn kiện trong tay ném ra ngoài.

“Anh cùng bác gái mau tới bệnh viện, ở điện thoại em nói không được rõ ràng lắm. Hai người mau mau đến phòng cấp cứu đi.”

Phó Nhiễm nói tên bệnh viện, không để ý Minh Tranh ở bên kia vô cùng lo lắng vội vàng cúp điện thoại.

Một lần nữa cô lại đứng đúng ở vị trí ban đầu.

Chờ đợi quả là mệt nhọc và đau khổ, Minh Vành cùng Vưu Ứng Nhụy canh giữ bên ngoài cửa phòng cấp cứu cũng không nhúc nhích.

Quả nhiên Minh Tranh đưa Triệu Lan sải bước chạy tới, Minh Vành thấy thế liền ngăn ra.

“Đại ca, sao hai người lại tới đây?”

Minh Tranh cau mày nhìn chằm chằm ánh đèn trong phòng cấp cứu.

“Ai ở bên trong?”

“Là Thành Hữu.”

Vưu Ứng Nhụy ở một bên khóc thảm thiết, thần sắc gương mặt Minh Tranh liền có thay đổi lớn.

“Nó thế nào?”

Minh Vành và Vưu Ứng Nhụy hai mắt nhìn nhau.

“Không ổn chút nào, vẫn còn trong đó.”

Gương mặt Triệu Lan lo lắng.

“Xảy ra chuyện gì?”

Minh Vành muốn nói lại thôi, lúc đang nói chuyện Tiêu quân gia dìu Lý Vận Linh đi tới. Về mặt bà tỏ ra bi thống chỉ hai người.

“Ai cho bà tới đây? Hai người làm sao lại biết Thành Hữu đang cấp cứu?”

Minh Tranh kéo Triệu Lan lui ra sau, Triệu Lan lo lắng nhìn về phòng cấp cứu.

“Thành Hữu, nó.”

“Không liên quan gì tới bà!”

Lý Vận Linh lên tiếng ngắt lời.

“Hai người rút ngay cho tôi, biến đi! Không cần các người giả mù sa mưa tới đây. Minh Tranh, đừng cho rằng ta không biết ý định cậu tới đây, mẹ con các người đều cùng một loại, đi nhanh lên!”

Minh Tranh ôm bả vai Triệu Lan, hần cười lạnh nhìn hướng phòng giải phẫu.

“Con trai của bà nửa chết nửa sống nằm bên trong mà xem ra bà còn có tâm tư ở đây, coi chừng bên trong một phút bác sĩ không tập trung nhưng lại nguy hiểm đến mạng sống con trai bà!”

Lý Vận Linh sa sầm sắc mặt.

“Minh Tranh, mày....”

“Mẹ, chúng ta đi!”

Minh Tranh kéo Triệu Lan rời đi, thần sắc Triệu Lan lo lắng.

” Chúng ta ở đây đằng nào thì cũng bực. Nếu đã biết như vậy trở về trong lòng sẽ cảm thấy khó chịu.”

“Hừ...”

Về mặt Lý Vận Linh giấu cợt, lúc này cũng không có tâm tình để tranh luận. Chuyện về Minh Thành Hữu không thể truyền ra, nhất là đối với Minh Tranh. Tới lúc đó MR sẽ bị tổn thất nặng, không thể nghi ngờ Hào Khôn là người được lợi lớn nhất.

“Mẹ không nhìn thấy thái độ của bọn họ sao? Mẹ còn muốn ở lại đây làm gì?”

Minh Tranh ôm lấy bà vai bà mạnh mẽ bước đi lên phía trước.

“Đợi chút.”

Một hồi một mỗi giọng nói khàn khàn xuyên qua hành lang, Phó Nhiễm từ nơi hẻo lánh tối tăm ra ngoài, cô mặc quần áo bệnh nhân rộng thùng thình. Minh Tranh thấy thế, buông Triệu Lan ra rồi bước nhanh đến phía trước.

“Em làm sao vậy, tại sao nằm viện?”

Lý Vận Linh ngồi trên ghế, không chớp mắt nhìn chăm chú về phía phòng phẫu thuật.

Ánh mắt Vuư Ứng Nhụy kịp nhìn đến Phó Nhiễm liền vội vàng rời đi, bàn tay vô thức nắm chặt lại.

Phó Nhiễm đi thẳng tới trước mặt Triệu Lan.

“Bác gái, bác hãy ở lại đây đi. Ít nhất đợi đến khi anh ấy vượt qua giai đoạn nguy hiểm.”

Lý Vận Linh ngồi bên cạnh nghe vậy, liền tức giận.

“Phó Nhiễm, ý cô là sao?”

“Không thể!”

Minh Tranh lại là người lên tiếng phản đối đầu tiên.

“Đó là chuyện giữa bọn họ, mẹ anh đã sớm không có chút quan hệ nào với Minh gia. Tại sao còn phải để ý tới chuyện của Minh Thành Hữu?”

Sắc mặt Lý Vận Linh gần như tái nhợt, hôm nay con trai nằm bên trong phòng phẫu thuật. Phó Nhiễm còn gọi hai mẹ con Triệu Lan tới, muốn làm gì chứ?

“Phó Nhiễm, đừng tưởng rằng cô đang mang thai đứa con của Thành Hữu là có thể muốn làm gì thì làm. Để cho bọn họ đi, bọn họ không có tư cách đứng ở nơi này.”

Triệu Lan vẫn đứng ở bên cạnh không lên tiếng, bao nhiêu năm nhẫn nhịn đã sớm thành thói quen.

Một tay Minh Tranh giữ Phó Nhiễm, tay kia nắm Triệu Lan.

“Chúng ta đi.”

“Bác gái.”

Phó Nhiễm cắn chặt môi dưới, Triệu Lan dần dần ngừng bước chân.

Lời đã ra khỏi cổ họng, nhưng không biết nên nói câu nào trước. Minh Tranh thấy cô muốn nói lại thôi, cũng xoa người lại.

“Bác mới chính là mẹ ruột của Thành Hữu, bác ở lại đây đi.”

Không cần phải suy nghĩ nhiều, sự thật không cần dùng lời nói dối để nguy trang. Thường đến lúc tiết lộ, sẽ khiến cho nội tâm đau đớn.

Triệu Lan há to miệng, nhắm mắt lại, Lý Vận Linh cũng nghe lời nói của Phó Nhiễm, tầm mắt bà mờ mịt nhưng vẫn mở.

” Phó Nhiễm! Thậm chí chuyện này cô cũng có thể nói láo. Trước kia tôi thật xem thường cô.”

“Con không nói láo. “

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên kịp chạm đến sắc mặt âm u của Minh Tranh.

“Còn nhớ rõ di chúc của cha không? Trước khi chết ông nói cho con biết, anh em hai người bọn họ từ lúc ra đời liền bị ông tráo đổi rồi. Trong lòng cha đối với cả hai vẫn luôn áy náy, nên đến khi ra đi mới để lại cổ phần Hào Khôn cho anh ấy. Hai người bọn họ sinh ra chỉ chênh lệch hai mươi ngày, mà lúc ấy vì thân thể không ốt nên Thành Hữu bị đưa vào lồng kính. Có thể đi giám định ADN.”

Bờ môi Lý Vận Linh run rẩy, hàm răng gắt gao cắn chặt sau buong ra. Bà đưa ngón tay chỉ Minh Tranh.

“Cô nói, nó.”

“Đúng!”

Phó Nhiễm nói tiếp.

“Anh ấy mới là con trai ruột của bác.”

“A...”

Trong hành lang đứng đầy người, chợt yên tĩnh đến mức âm thanh cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ.

Cả người Triệu Lan liền dựa lên vách tường sau lưng, ánh mắt từng chút nhìn chằm chằm Minh Tranh, lại ngậy ngốc nhìn lên ánh sáng đèn đỏ trên phòng cấp cứu.

Ánh mắt Lý Vận Linh nhìn chăm chú về Minh Tranh không dời đi. Một lúc sau vẫn không hoàn hồn, lắc đầu khó có thể tin.

” Ta không tin.. ta không tin.”

Con trai bị bà coi là kẻ thù hai mươi mấy năm, cho rằng là con riêng do Triệu Lan sinh ra, chịu hết mọi sự hắt hủi và lạnh nhạt. Quay đầu lại, lại như bị người nào đó lấy một chậu nước lạnh như băng hắt thẳng lên mặt, hẳn là con trai của bà?

Trong mắt Minh Tranh hiện ra tia châm chọc, có chút khổ sở, lại lạnh lùng kinh người.

Triệu Lan che mặt khóc ròng.

Lý Vận Linh ngay cả giọt nước mắt cũng không rơi xuống được, chỉ cảm giác là buồn cười lớn nhất.

” Vì sao? Vì sao?”

Đến câu kể tiếp Phó Nhiễm không đành lòng nói ra, chẳng lẽ còn phải hỏi sao?

Hành động của Minh Vân Phong lần này, không thể nghi ngờ là bởi vì ông yêu Triệu Lan nhất, đứa con trai ông yêu thương nhất là Minh Thành Hữu.

Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn Minh Tranh, hiển nhiên hẳn cũng đoán được rồi, bóng dáng cao lớn ở trong mắt, có lúc chợt giống như bị gì đó ép cong. Minh Tranh nâng mặt lên ánh sáng chiếu rọi xuống lúc sáng lúc tối, đầy mắt thống khổ cùng tuyệt vọng vô cùng rõ ràng.

Hắn vẫn cho rằng hẳn không sai, hẳn mang trên lưng thân phận con riêng mà thôi. Hắn cũng có quyền lợi sinh tồn và được tôn trọng.

Nhưng hôm nay lại có người nói cho hắn biết, thì ra đứa con riêng thật sự không phải hắn.

Châm chọc đến mức nào, buồn cười đến cỡ nào??

Lý Vận Linh vẫn không có cách nào tiếp nhận sự thật này, đây cũng không phải là vấn đề thân phận. Nhưng nếu Phó Nhiễm nói đúng sự thật, Minh Vân Phong sống cùng bà mấy chục năm, vị trí của bà ở đâu?

Bà thét lên.

” Không thể nào, sẽ không, ta không có đứa con nào khác!”

“Phu nhân!”

Tiêu quần gia vội vàng vỗ vỗ vai bà.

Tiếng la khóc của Lý Vận Linh như đâm vào đáy lòng Minh Tranh.

Đau lòng sao?

Nếu như hần nói một chút cũng không đau, tất nhiên là nói dối.

Bàn tay Triệu Lan xoa xoa trước ngực, nghĩ đến bình thường Minh Thành Hữu nói chuyện với bà vô cùng lạnh nhạt và ghét bỏ. Hơn nữa chính lúc này, nó đang trong phòng phẫu thuật, từ lúc mới đến tới giờ, khẳng định bệnh tình rất nặng.

” Bây giờ chúng ta phải làm xét nghiệm ADN.”

Lý Vận Linh thở hắt ra một hơi, chống vách tường đứng dậy.

Minh Tranh lạnh lùng nhìn qua.

“Tôi không có tâm tư nói bậy với các người. Bà cho rằng đi xét nghiệm còn cần thiết sao? Với tôi tuyệt đối không có khả năng, tôi cũng vậy không có người mẹ nào khác, nghe rõ chưa?”

Mũi Lý Vận Linh chua xót, hai mắt ửng hồng, nhìn Minh Tranh nhưng nhất thời không biết nên nói như thế nào.

Việc đã đến nước này, nói ra liền giống như tát nước ra ngoài.

Bà muốn giữ lại, cũng không giữ lại nổi.

Minh Tranh bước nhanh đến phía trước nắm giữ cổ tay Triệu Lan.

“Mẹ, chúng ta đi. Không cần thiết ở lại đây.”

Hần mạnh mẽ kéo Triệu Lan đi được hai bước, dáng người Triệu Lan thon gầy đi khom xuống.

“Minh Tranh, con buông tay, để ẹ ở lại đây.”

Bước chân Minh Tranh vì lời nói vậy mà dừng lại, gương mặt hần âm u tuần tú nghiêng qua nhìn chăm chú về phía Triệu Lan. Năm ngón tay như muốn giữ lại thứ gì, hung hăng nắm chặt tay Triệu Lan.

“Mẹ, mẹ muốn ở lại?”

“Thành Hữu bây giờ còn nằm ở bên trong đó, mẹ không thể đi, Minh Tranh.”

Minh Tranh đang nắm chặt sức đột nhiên buông ra, hần buông tay xuống, không nói lời nào, ánh mắt nhìn Triệu Lan chằm chằm sau đó sải bước rời đi.

Ở cổ họng Lý Vận Linh như nghẹn lại, Minh Tranh bước đi rất nhanh, bóng dáng kiên định đi trên mặt đất in xuống chiếc bóng thật dài. Phó Nhiễm đi tới đỡ Triệu Lan.

Mấy người cảnh sát đi tới, Vương Ứng Nhụy vô thức hoảng hốt một hồi, nắm chặt vạt áo.

“Xin hỏi, cô là Vương Ứng Nhụy sao?”

“Vâng.”

Ánh mắt kinh ngạc của Lý Vận Linh từ trên người Minh Tranh thu hồi, cảnh sát nói gì bà cũng không nghe rõ.

“Tôi không có, căn bản tôi không có đi qua đó làm sao khiến bà tổn thương? Anh nói cái gì, mẹ tôi thế nào, bà đã xảy ra chuyện sao?”

Wang Ying Nui vội vàng hỏi thăm, Phó Nhiễm nghe vậy, cổ họng khô sở chỉ có thể nuốt trở về.

“Wang Ying Nui, chính cô đã làm chuyện sẽ không gạt được người khác. Mẹ tôi nuôi dưỡng cô xem cô như con gái ruột, vậy mà cô lại độc ác, có thể đẩy bà xuống lầu.”

“Tôi không có!”

Vưu Ứng Nhụy cãi.

“Tôi căn bản không biết chuyện mẹ vào bệnh viện.”

Lý Vận Linh không thể chịu được thêm đả kích như vậy, bà đi lên trước.

” Trong chuyện này chắc có hiểu lầm gì đó.”

Như thế nào đi nữa, Vưu Ứng Nhụy cũng là con dâu của Minh gia. Dù suy nghĩ vì đại cục, Lý Vận Linh cũng không muốn cô lại rước thêm phiền.

Phó Nhiễm đi tới, chen lời.

“Cô ta muốn đổi phôi với đứa bé trong bụng tôi. Tôi ngã xuống cầu thang, nếu không phải mẹ đỡ trên người tôi, đứa bé sớm đã bị cô ta hại chết rồi.”

“Tôi không có!”

Vưu Ứng Nhụy tiến lên kéo Lý Vận Linh.

“Mẹ, mẹ phải tin tưởng con.”

Lý Vận Linh đẩy tay Vưu Ứng Nhụy ra, bà không rảnh đi bận tâm, lui hai bước ngồi trở lại trên ghế.

Cảnh sát dẫn Vưu Ứng Nhụy rời đi, Triệu Lan chống đỡ vách tường, giống như một con rối không có linh hồn, đôi mắt nhìn đèn trong phòng cấp cứu đến đỏ bừng.

Phó Nhiễm nghĩ tới Phạm Nhân, mệt mỗi bước đi.

“Phó Nhiễm.”

Giọng nói của Lý Vận Linh truyền đến từ sau lưng.

Cô vẫn không xoay người lại, dừng bước.

“Những lời cô nói, đều là thật sao?”

Tất cả ánh mắt đều hướng vào Phó Nhiễm.

Thân thể cô nặng nề, giống như một cây rơm rạ bình thường tùy lúc cũng có thể đè lên khiến cô suy sụp, đừng nói là bắt được, ngay cả tránh né cũng không có hơi sức.

“Con đã đáp ứng với ông ấy, sẽ không nói ra điều bí mật này, nhưng. . .”

Nước mắt Phó Nhiễm chảy xuống.

“Nếu anh ấy biết sinh mạng của mình bị đe dọa mà mẹ ruột cũng không có ở bên cạnh, anh ấy sẽ phải đồng ý với cách làm của tôi.”

Ánh mắt Lý Vận Linh nhìn chằm chằm dưới mặt đất.

“Đã như vậy, lúc ấy tại sao còn phải giữ lại một phần di chúc?”

Phó Nhiễm nâng cằm dưới lên, trong lòng chỉ cảm thấy khổ sở. Cô từ từ xoay người, thấy Lý Vận Linh suy sụp, càng cảm thấy không hề dễ chịu.

“Nguyên nhân lớn nhất, vẫn cảm thấy thiếu nợ Minh Tranh.”

“Thiếu nợ?”

Lý Vận Linh vô lực giương mắt trừng Triệu Lan.

” Ông ấy còn thiếu nợ của bà sao?? Ông ấy mang đứa con trai ông ấy thương yêu nhất giao cho ta, để cho ta tưởng lầm là bảo bối của mình mà nâng niu trong lòng bàn tay. Con ruột, đứa bé đó.....”

Lý Vận Linh đau đớn tới mức không thiết sống nữa.

“Ngay trước mặt ông ấy, ta đối xử với Minh Tranh như vậy? Ông ấy vẫn cứ tự nhiên cảm thấy có thể xem được?”

Triệu Lan ngồi xổm người xuống, che mặt khóc.

Phó Nhiễm lui về phía sau hai bước, nghe được sau lưng truyền đến tiếng la khóc lần lượt thay đổi.

Cô mệt mỏi muốn rời đi ngay.

Thì ra dù có hận thù, cô vẫn không muốn nhìn thấy Minh Thành Hữu chết đi. Nhiều lắm là cả đời không qua lại với nhau, nhưng điều đầu tiên vẫn là muốn hắn còn sống.

Phó Nhiễm trở lại trước phòng bệnh của Phạm Nhân, xuyên qua cửa sổ cô thấy toàn thân bà cầm đầy dây nằm trên giường bệnh. Bên trong có y tá, Phó Nhiễm đi vào, dụng cụ theo dõi phát ra âm thanh nhỏ khiến cô không chút yên lòng.

“Tại sao cô không ở trong phòng bệnh nghỉ ngơi?”

Y tá phụ trách phòng bệnh này ngẩng đầu hỏi.

Phó Nhiễm đi tới bên giường, thấy y tá cầm thuốc đang muốn cho Phạm Nhân uống.

” Tôi tới đây.”

“Cơ thể cô cũng không khá hơn, nhanh đi về nằm nghỉ ngơi, chẳng lẽ không muốn giữ đứa bé sao?”

Y tá nhìn cô.

“Trong lòng khó chịu cũng phải giữ gìn sức khỏe.”

Phó Nhiễm đưa tay sờ bụng mình.

“Tôi không sao, bôi thuốc xong tôi sẽ về nghỉ ngơi.”

Y tá không ép được cô, để hết đồ lên trên tủ đầu giường.

“Tôi sẽ ở bên cạnh dạy cho cô cách làm.”

Phó Nhiễm vén một góc chăn mỏng đắp trên người Phạm Nhân lên, vạt áo ngay eo bị kéo lên trên, sau khi Phó Nhiễm nhìn thấy, hơi thở gần như đông lại, nước mắt tràn mi.

Hắn là bị giày da dùng sức đập vào nên lưu lại máu bầm ứ đọng. Phó Nhiễm dùng nhíp lấy miếng bông sau đó cẩn thận lau chùi vết thương. Cô như nín thở cố gắng tập trung làm, chỉ sợ Phạm Nhân sẽ bị đau, vừa lau một bên xong chuyển qua lau chỗ còn lại.

Y tá ở bên cạnh nhìn thấy, hốc mắt cũng không khỏi ướt ươn.

Cô không đành lòng nói cho Phó Nhiễm biết, thật ra Phạm Nhân đã không còn cảm thấy đau đớn.

Lau thuốc xong, Phó Nhiễm sửa sang lại quần áo cho Phạm Nhân. Khi cô vừa ngẩng đầu lên, liền thấy Phó Tụng Đình đứng ngoài cửa sổ, rõ ràng tiêu tụy đi không ít, ngay cả lưng thẳng tắp nay cũng cong lại.

Phó Nhiễm bị y tá đưa về phòng bệnh của mình, cả ngày cô không hề chớp mắt, lấy chăn đắp qua chân dựa lưng vào đầu giường. Phó Nhiễm nhắm mắt lại đều là cảnh tượng Minh Thành Hữu ngã xuống đất ở trước mặt cô.

Một tiếng sét kia, về sau khiến cho Phó Nhiễm mỗi lần ngủ đều bị giật mình.

Tin tức Minh Thành Hữu bị bệnh nặng bị cố ý phong tỏa, cả tầng lầu giới nghiêm.

Lúc La Văn Anh chạy tới quầy rượu, Minh Tranh đã uống say như chết, tay phải lại cầm ly rượu vẫn còn liều mạng đưa lên rót vào trong miệng.

Ban đầu cô đứng sau lưng nhìn hắn, nghĩ rằng vì chuyện Phó Nhiễm nên mới biến thành như vậy, sau đó lại cảm thấy có gì đó không đúng. Minh Tranh uống rượu giống như uống nước lã, tiếp tục như vậy nữa sợ rằng sẽ có chuyện mất.

La Văn Anh vội vàng tiến lên giắt ly rượu trong tay hất ra.

“Lão đại, đừng như vậy.”

Cô trả tiền chuẩn bị kéo hất rời đi, Minh Tranh lại nằm trên bàn không chịu đi. Hất tay nứu La Văn Anh lại, kéo cô đến bên cạnh, trong quán rượu bật nhạc êm dịu, mặc dù ánh sáng rất tối, nhưng lại nghe được giọng nói rõ ràng của đối phương.

“Anh sẽ kể chuyện cười cho em nghe...”

Gương mặt tuần tú của Minh Tranh gồi lên cánh tay, đáng vẻ chán chường.

La Văn Anh thấy thế ngồi vào chiếc ghế nhỏ.

“Nói đi.”

Hắn chợt nghiêng người đứng dậy, gương mặt tiến tới trước mặt La Văn Anh, gần như chạm vào chóp mũi của cô.

“Minh Thành Hữu, là con riêng.”

Ánh mắt La Văn Anh chớp chớp, nghĩ thầm đùa gì thế.

Minh Tranh lại nói tiếp.

“Không phải là em tin chứ? Nói thật, tôi cũng vậy, không tin, tôi làm con riêng hai mươi mấy năm, bị người ta chỉ trở cũng thành thói quen, đột nhiên có một ngày, có người nói cho tôi biết tôi mới là chính hiệu, em nói đây không phải là chuyện cười lớn hay sao?”

Đôi môi trái tim của La Văn Anh hé mở, thần sắc kinh ngạc.

Mặc dù Minh Tranh đã quá say, nhưng trong lời nói không giống như là đang nói đùa.

“Lão đại...”

Cô không biết nên lên tiếng an ủi như thế nào.

“Ông cụ đem phần lớn cổ phần để lại cho anh, nhất định là cảm thấy thiếu nợ anh, ông ấy cũng không phải là vô tâm với anh.”

“À...”

Giọng nói của người đàn ông mĩa mai, ánh sáng mờ ảo bên trong quầy rượu làm cả khuôn mặt hắn cũng có vẻ sinh động.

“Ông ấy để Hào Khôn lại cho tôi, tất nhiên là suy nghĩ cho tôi, nhưng thật sự em cho là ông ấy ngu như vậy sao?”

Ông ấy bắt Phó Nhiễm giữ kín điều bí mật này, không phải là bởi vì Minh Thành Hữu còn có quan hệ với Lý gia, có thể dựa vào để làm lại tất cả, mà một khi sự thật bị vạch trần, ông ấy sợ đứa con trai yêu thương nhất của ông ấy sẽ mất đi tất cả, ông ấy như vậy làm, là muốn cho tôi cùng Lý gia hai bên đều ngang ngửa, để cho tôi không hề chớp thời cơ làm gì nữa, nói cho cùng, không phải là bảo toàn cho Minh Thành Hữu sao?”

Minh Tranh chợt cầm ly rượu trên bàn lên, ra sức rót rượu vào mồm, trong ánh mắt giấu cợt càng lúc rõ ràng.

“Thật ra thì, là ông ấy quá lo lắng, Lý Vận Linh trừ Minh Thành Hữu sẽ không có đứa con trai thứ hai, chẳng lẽ ông ấy cho là, bà ấy cùng tôi sẽ cùng nhau đối đầu với Minh Thành Hữu sao?”

Tiếng cười của người đàn ông truyền vào trong tai La Văn Anh, cô đưa tay đoạt lấy ly rượu trong tay hắn.

“Đi thôi, tôi đưa anh về nhà.”

“Nhà?”

Minh Tranh lạnh nhạt thở dài.

“Hiện tại mẹ tôi trông coi Minh Thành Hữu, tôi về nhà nào đây?”

Ở quầy rượu dù sao cũng phức tạp, La Văn Anh cầm túi xách lên, kéo cánh tay Minh Tranh để lên vai của mình, hai người lảo đảo đi ra khỏi cửa, la La Văn Anh đỡ hần đến bên cạnh xe, mở ghế lái phụ ra nhét hần vào.

Xem ra là Minh Tranh không muốn về nhà, sau khi trở về nói không chừng sẽ gây ra chuyện gì nữa, La Văn Anh gọi điện thoại đặt phòng ở khách sạn cho hần, cô cố hết sức đi tới trước quầy lễ tân lấy chìa khóa, sau đó kéo hần đi tới gian phòng.

Cô đưa tay đem Minh Tranh lên trên giường, cổ và thắt lưng mỗi không thể động đậy.

Trên người hai người cũng toàn là mùi thuốc lá bên trong quầy rượu, hơn nữa thời tiết nóng bức nên khắp người đầy mồ hôi, La Văn Anh đá đá chân Minh Tranh.

“Tôi đi đây, lát nữa anh nhớ tắm xong hãy ngủ tiếp.”

Minh Tranh cũng không nhúc nhích, mở mắt nhìn chăm chú về phía đỉnh đầu.

La Văn Anh lau mồ hôi.

“Tôi đi nha.”

“Giúp tôi pha nước tắm đã.”

Cô xoay người, nghe được Minh Tranh nói ra như vậy.

Cô kinh ngạc xoay người lại.

“Không phải là anh rất tỉnh táo sao?”

“Nhức đầu lắm.”

Ánh mắt Minh Tranh xám xịt nhìn chăm chú về phía La Văn Anh.

“Ai cho em dẫn tôi tới khách sạn?”

“VẬY anh đi đâu? Trở về sao?”

Minh Tranh không nói thêm gì nữa, dùng chân đá đá hướng phòng tắm.

La Văn Anh không để ý tới hần, nhưng vẫn đi pha nước tắm cho hần.

Chuyện xảy ra rất đột ngột, cũng rất tự nhiên, chỉ là có chút khó có thể ngăn cản mà thôi.

Thời điểm La Văn Anh bị Minh Tranh đè xuống giường, ít nhất không có giấy giụa, tình dục giữa nam nữ, người nào quy định nhất định phải là sau khi kết hôn mới có thể làm như vậy hay sao?

Phó Nhiễm như một hồn ma qua lại trên hành lang, cô cũng cảm thấy, cô đã người không ra người rồi.

Thời gian Minh Thành Hữu ở trong phòng giải phẫu đặc biệt dài, cô đi tới trước cửa phòng cấp cứu lần nữa, bên ngoài chỉ có Triệu Lan cùng Lý Vận Linh. Phó Nhiễm không nói được tâm tình mình lúc này, cô đi tới, ngồi xuống ghế ở chỗ gần phòng cấp cứu.

Đèn trong phòng giải phẫu đột nhiên tắt.

Ra ngoài đầu tiên là chủ nhiệm đang vô cùng mệt mỏi, Lý Vận Linh vội vàng xông lên.

“Sao rồi?”

Chủ nhiệm bỏ khẩu trang ra.

“Vận Linh, khả năng thành công của cuộc giải phẫu lần này tôi không thể nói trước với bà, bệnh tình của nó rất không ổn định, thật vất vả mới cứu được tới đây thôi, nhưng các người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Cái... cái gì, là ý gì?”

Nét mặt Lý Vận Linh trắng bệch hời đến cùng.

“Trái tim của nó đã rỗng, bất kỳ một chút đả kích nào cũng có thể lấy đi tính mạng của nó, nhất định là không được nhúng tay vào chuyện của công ty, theo tôi thấy tìm nơi nào yên tĩnh để cho nó nghỉ dưỡng đi, nói không chừng còn có thể kéo chút thời gian.”

Triệu Lan mới vừa thấp thỏm lo âu vì sao Minh Thành Hữu phải vào phòng cấp cứu, bây giờ nghe chủ nhiệm nói như vậy, chỉ cảm thấy suýt nữa ngất xỉu, thiếu chút nữa là ngã quỵ.

Phó Nhiễm ngồi ở trên ghế, tay chân lạnh như băng, hi vọng còn sống bị vùi dập tan nát, trong lòng cô hy vọng có may mắn, có lẽ sau khi Minh Thành Hữu tỉnh lại sẽ không có chuyện gì.

Chủ nhiệm tránh sang một bên, giường bệnh được một số người đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, giống như cảnh tượng diễn ra đang lặp lại ở trước mặt Phó Nhiễm một lần nữa.

Bình truyền dịch đông đưa, chất lỏng trong suốt cuộn cuộn chảy không dứt đưa vào trong cơ thể Minh Thành Hữu, ánh mắt Phó Nhiễm tròn tròn nhìn đến hai mắt anh nhắm chặt, Lý Vận Linh nhào qua.

“Thành Hữu, Thành Hữu!”

Triệu Lan cũng giống như là thức tỉnh, khóc lớn ra tiếng, bà đi lên phía trước muốn kéo tay của con trai, lại bị Lý Vận Linh ra sức đẩy ra.

Khuôn mặt người đàn ông chỉ lướt qua tầm mắt Phó Nhiễm, nhanh chóng biến mất trên hành lang.

Cô nghe thấy giống như có người đang gọi cô, Cầu Kết, giọng nói càng ngày càng xa, chỉ còn lại tiếng vắng vắng bên tai.

Trong đầu Phó Nhiễm không ngừng lóe lên những hình ảnh của Minh Thành Hữu trong đoạn thời gian đó, gương mặt anh tuần sáng sủa, giọng nói phách lối mà mê hoặc, cô che miệng lại, giữ chặt lấy tóc của chính mình, cô chìm ngập trong tuyệt vọng.

Minh Thành Hữu không nghĩ tới, anh còn có thể sống lại. Ban đầu lúc ngã xuống đất, anh đã chuẩn bị tinh thần cho cái chết.

Lý Vận Linh vẫn chờ đến khi anh tỉnh lại, đang quan sát bên trong phòng, cách chiếc cửa sổ thủy tinh là có thể nhìn ra bên ngoài.

Triệu Lan cũng đứng ở phía trước cửa sổ không nhúc nhích, đôi tay lo lắng nắm chặt song cửa sổ nhìn vào.

Lúc Minh Thành Hữu mở mắt ra, có lẽ là có chút không thích ứng, ánh mắt nhìn về bốn phía.

“Thành Hữu.”

Lý Vận Linh ngồi ở phía trước cửa sổ, gương mặt tiêu tụy gọi anh.

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn đến Triệu Lan đứng ở ngoài cửa sổ, Lý Vận Linh nhìn lại theo tầm mắt của anh, vội vàng đứng dậy đi tới.

Bà ý bảo Triệu Lan đừng tới gần.

“Bà còn không vừa ý nó bị bệnh không đủ nặng có phải hay không, đi nhanh lên, nếu Thành Hữu có chuyện không hay xảy ra tôi sẽ không tha cho bà.”

Triệu Lan thấy cuối cùng Minh Thành Hữu cũng tỉnh lại, thấp thỏm trong lòng cũng vơi đi.

“Được, tôi đi, hôm nào tôi trở lại thăm nó.”

“Không cần.”

Lý Vận Linh thốt lên, nhưng chỉ là trong nháy mắt, giọng nói cương quyết lại hạ thấp xuống.

“Hôm nào lại nói tiếp, bà, chăm sóc Minh Tranh thật tốt.”

Lúc ngẩng đầu, Lý Vận Linh đã đẩy cửa phòng bệnh đi vào.

Minh Thành Hữu vẫn nằm như cũ, ánh mắt lại nhìn chăm chú làm bà sợ hãi, Lý Vận Linh trở lại bên giường.

“Mẹ, mẹ cũng biết rồi?”

“Thành Hữu?”

Lý Vận Linh nhìn anh.

“Là Phó Nhiễm nói cho con sao? Có phải con là bị tin này mới bị đưa vào phòng cấp cứu hay không?”

Minh Thành Hữu nhắm mắt lại không muốn nói lời nào.

“Nhụy Nhụy bị cảnh sát mang đi, nói là đẩy Phạm Nhân ngã cầu thang thành người sống đời sống thực vật, Phó Nhiễm nói, hung thủ là nó.”

Đột nhiên Minh Thành Hữu mở mắt ra, ánh mắt giấu vẻ bi thương, Lý Vận Linh vội vàng im lặng.

“Con mau nghỉ ngơi đi, chuyện của người khác cũng không liên quan tới chúng ta.”

Hắn nghĩ đến Phó Nhiễm điên cuồng lúc đó, nghĩ đến đứa bé bị mất đi trong bụng cô cùng Phạm Nhân ngã cầu thang thành người sống đời sống thực vật, đáy lòng Minh Thành Hữu đau xót, có chút bi thương, đã không có cách nào có thể dùng ngôn từ để nói rõ.

Màn đêm buông xuống, bệnh viện cũng không còn vẻ huyền ảo như ban ngày, thân thể Lý Vận Linh không chịu nổi phải truyền nước biển, bên trong phòng bệnh chỉ còn lại Tiêu quân gia.

Phó Nhiễm tìm được phòng tới xem, trong một đêm, thế giới của cô dường như long trời lở đất.

Tiếng máy đo nhịp tim từ xa truyền tới, Phó Nhiễm đứng ở trước cửa sổ thủy tinh lớn, đúng lúc nhìn vào là giường bệnh của Minh Thành Hữu.

Có lẽ là anh đang ngủ, sắc mặt cực kỳ khoan thai, bên trong phòng bệnh rất tối, chiếc đèn ngủ với ánh sáng yếu ớt, Minh Thành Hữu ho mấy trận ho nhẹ, Tiêu quân gia ở gần nhanh chóng chạy tới.

“Tam Thiếu, cậu không sao chứ?”

Ánh mắt bà liếc về bóng người ngoài cửa sổ, nhìn chăm chú nhìn kỹ, cũng không nói lời nào, sự chú ý trở về trên người Minh Thành Hữu.

Môi anh khô nứt, giọng nói khàn khàn, Tiêu quân gia lấy miếng bông thấm qua nước lau môi cho anh.

“Tiêu quân gia, mấy giờ rồi?”

“Nửa đêm rồi, phu nhân còn truyền nước biển, nói lát nữa còn phải tới đây.”

Minh Thành Hữu khẽ lắc đầu.

“Bà đưa mẹ đi nghỉ ngơi, tôi không sao.”

Tiêu quân gia đem miếng bông ném vào trong thùng rác.

“Có chuyện gì cậu nhớ gọi tôi, tôi ở trên ghế sofa.”

Minh Thành Hữu không lên tiếng, ánh mắt của anh xoay qua chỗ khác, đột nhiên phát hiện ra bóng người đứng ở ngoài cửa sổ. Trái tim không thể tránh khỏi đau đớn, không có cách nào, chỉ cần một ngày trái tim vẫn còn đập, anh lại không kiểm soát được.

Phó Nhiễm khóc đến hai mắt đỏ bừng, nhưng mà nước mắt đã sớm chảy khô.

Minh Thành Hữu nhìn chăm chăm mặt của cô không hề chớp mắt, chỉ là khoảng cách xa vài mét, chợt phát hiện rất là xa.

Cô là nỗi đau tận trái tim của anh, cô lại đâm anh tới tận xương.

Cho tới bây giờ bọn họ cũng không phủ nhận là yêu nhau, có thể có thời điểm tình yêu đã bị chìm vào rượu độc, nếu như nó khô héo còn có hi vọng để cứu vớt nhưng nếu đã chết rồi thì sao đây?

Minh Thành Hữu ho lên, Phó Nhiễm cúi đầu, một loại tuyệt vọng giống như một dòng nước chảy xuôi ở trong trái tim hai người.

Rất nhớ, lúc mới gặp gỡ lúc nào cũng đầu khẩu, rất nhớ, lúc anh ôm cô vào lòng ấm áp đến khắc cốt ghi tâm, rất nhớ, Phó Nhiễm luôn nói đường đường là Minh Thành Hữu khi nói móc anh, rất nhớ, cô như một người bạo ngược cầm chiếc gối lên muốn đánh anh.

Ánh mắt Minh Thành Hữu dần dần mờ mịt, tầm mắt cũng bị hơi nước làm nhòe đi, lúc đó, anh cũng không thể tiếp tục dắt tay cô, chớ nói chi là hiện tại, đôi tay này, anh buông ra sẽ không còn muốn cầm lại lần nữa.

Giữa bọn họ, đã là không thể nào nữa rồi.

Đây là sự thực mà Minh Thành Hữu đã sớm nhận ra, bây giờ nghĩ lại, cũng không bởi vì thời gian thay đổi mà khác đi, cho nên, nỗi đau chỉ càng đau hơn.

Minh Thành Hữu thấy hai vai Phó Nhiễm run rẩy, trong mắt anh tràn ra lạnh lẽo, chảy xuống khóe mắt, lại nóng bỏng, anh ra sức nhắm mắt lại.

Gặp lại nhau, tôi yêu.

Gặp lại nhau, người tôi yêu duy nhất là em.

126. Chương 126

Chương 126: Đây chính là cuộc hôn nhân tôi cho cô

Gặp lại nhau, tôi yêu.

Gặp lại nhau, người tôi yêu duy nhất là em.

Thật ra thì, khoảng cách cách xa nhất trên thế giới không phải là không yêu nhau, càng không phải là khoảng cách chân trời góc biển.

Mà là yêu đau khổ hơn là không yêu, muốn yêu, lại không thể yêu.

Loại tuyệt vọng này giống như trong trái tim Minh Thành Hữu, không thể cứu vãn.

Phó Nhiễm ngược mặt lên, ánh mắt hai người nhìn nhau. Cái nhìn này là muốn cả hai quên đi lẫn nhau.

Tổn thương đến mức này, chịu đựng đến mức này, mặt trước mặt sau Minh Thành Hữu đều chần hết toàn bộ.

Hắn không muốn về sau, càng không nghĩ tới sẽ có một ngày có thể xoay chuyển.

Bên trong hành lang âm u chợt nghe tiếng bước chân dồn dập. Phó Nhiễm không quay đầu lại, Minh Thành Hữu cũng nhắm mắt lại, giống như không muốn được gặp lại cô.

Phó Nhiễm đứng lại, xoay người thấy Triệu Lan đứng cách đó không xa.

Bước chân cô nặng nề đi tới.

”Bác gái!”

“Tiểu Nhiễm, Thành Hữu không sao chứ?”

Phó Nhiễm lắc đầu một cái, chính cô cũng không biết.

Triệu Lan xoay người ngồi trên ghế của mình ở cạnh cửa ra vào, Phó Nhiễm ngồi gần bên người bà.

“Đây là một đoạn nghiệt duyên, nhưng lại báo ứng trên người đứa bé.”

Phó Nhiễm cảm thấy tâm tình bị đè nén.

“Bác gái, bác đừng như vậy.”

“Tiểu Nhiễm. “

Giọng nói Triệu Lan nghẹn ngào, nơi cổ họng phát ra tiếng khàn khàn.

“Lúc ta mang thai Thành Hữu, thật ra là ta muốn rời đi. Lúc đó áp lực trong lòng quá lớn, mặc dù ta và Vân Phong yêu nhau, nhưng trong mắt người ngoài dù sao ta cũng là người thứ ba, đứa bé thành ràng buộc duy nhất giữa chúng ta. Ta, ta gạt Vân Phong sẽ không uống thuốc, nhưng lại không làm vậy.”

Triệu Lan che mặt khóc thảm thiết, cả người chìm trong bi thương.

“Ta đã hỏi bác sĩ, nguyên nhân lớn nhất có thể bởi vì ta uống thuốc. Ta thật sự đã làm vậy, tại sao người bị bệnh là không phải là ta?”

Đầu Phó Nhiễm dựa vào vách tường phía sau, cảm thấy khó chịu hỗn loạn. Cô nghĩ tới sinh mạng trong bụng mình, nghĩ đến lúc đưa thuốc lên miệng nhưng lại không kịp nuốt xuống.

“Trong lòng ta cảm thấy may mắn, sau đó cũng không còn đề cập tới với Vân Phong. Ta nói không làm vậy chứng tỏ ta và đứa bé này rất có duyên. Không nghĩ tới sẽ biến thành ngày hôm nay.”

Triệu Lan đau lòng đến không muốn sống, một chút tâm tình cũng không dễ chịu hơn so với Lý Vận Linh. Mặc dù không được ở bên cạnh nuôi nấng nhưng cũng là chính mình mang thai 9 tháng 10 ngày rồi khổ sở đau đớn sinh ra được một đứa bé.

Lý Vận Linh đi tới trước mặt hai người, Phó Nhiễm như mất hồn nhìn chằm chằm bóng người được soi rõ trên nền gạch, đến khi trong tầm mắt xuất hiện một đôi chân.

Cô ngẩng đầu lên, thấy gương mặt tiều tụy trắng bệch mặt của Lý Vận Linh. Bà hung hăng nhìn chằm chằm Triệu Lan.

“Bà cùng Minh Vân Phong.....hai người!”

Trong mắt Lý Vận Linh thoáng qua chán ghét và vứt bỏ giống như Minh Tranh.

“Một này nào đó sẽ có báo ứng trên người bà.”

Mặc dù hết sức che giấu nhưng đáy mắt Lý Vận Linh ẩn chứa sự buồn bã và thương tâm không thể lừa được người khác. Đứa con trai mình yêu thương nhất, thật ra lại là người phải thống hận nhất mới đúng, chuyển đổi thân phận như vậy khiến bà không chống đỡ nổi.

Ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn Triệu Lan lâu, bà xoay người đi vào phòng bệnh của Minh Thành Hữu.

Hôm sau.

Minh Tranh cảm thấy bả vai đau nhức, như là bị vật gì đó nặng nề đè lên, mở mắt ra quả nhiên thấy đầu của La Văn Anh đang nằm trong khuỷu tay, chăm chú nhìn kỹ, chính là La Văn Anh.

Hắn không say đến nỗi mình đã làm chuyện gì cũng không biết, vẫn còn nhớ lại chút hình ảnh tối qua.

Quần áo của hai người nằm xóc xếch trên mặt thảm, áo lót quần lót nhìn vô cùng rõ ràng. Thất lực Minh Tranh được giắt trên ghế sa lon, tóm lại có rất nhiều hành động hỗn loạn.

La Văn Anh cũng khê cử động, ngẩng đầu lên vội vàng không kịp chuẩn bị nhìn vào đáy mắt Minh Tranh. Hai người kinh ngạc trong chốc lát, hơn nữa La Văn Anh còn mở miệng trước.

“Chào buổi sáng.”

Minh Tranh cử động hạ thân, chần chập trên eo liền rơi xuống đất, hắn nhìn xuống, còn gương mặt La Văn Anh ứng hồng lan sang cả hai tai.

“Mấy giờ rồi?”

“Không biết.”

Minh Tranh lật người, từ trên tủ đầu giường lấy di động liếc nhìn.

Hắn không đứng dậy ngay, đặt di động về lại vị trí cũ xong cũng nằm xuống.

Dù sao da mặt La Văn Anh không dày giống như đàn ông, cô vừa muốn xoay người, đỉnh đầu nghe được câu nói của người đàn ông.

“Tối hôm qua, chúng ta.....?”

“Không có làm.”

Cô trả lời nhanh gọn linh hoạt.

“Hả?”

Minh Tranh cho là mình nghe nhầm.

La Văn Anh kéo ga giường lên che trên người, chẳng lẽ còn thật muốn mình giải thích một lần sao?

Cô che từ trên ngực trở xuống thật kĩ.

Minh Tranh cũng đứng dậy, cả người trần truồng, thấy trên giường đơn sạch sẽ quả thật giống như hai người chỉ đơn thuần ôm nhau qua một đêm.

La Văn Anh đưa tay vuốt mái tóc ngắn ra sau tai.

Vẻ mặt Minh Tranh lúng túng.

“Tại sao có thể như vậy?”

La Văn Anh ho nhẹ, dáng vóc người đàn ông này vô cùng đẹp, nước da màu đồng và cơ ngực săn chắc, đường cong thon dài mà có lực.

Cô mở to mắt.

“Lão đại, anh.....”

“Cái gì?”

Minh Tranh hạ tầm mắt.

La Văn Anh giơ tay lên che trên trán, tầm mắt khẽ hạ thấp xuống, nói một câu khiến cho Minh đại thiếu gia thiếu chút nữa hộc máu.

“Anh có phải xử nam hay không?”

Khoé mắt Minh Tranh nhẹ kéo ra.

La Văn Anh lại nói.

“Tối hôm qua anh nghĩ say rượu mất lý trí, nhưng là không thành công.”

Minh Tranh kéo chiếc chăn trên người cô ra.

“Em hoài nghi năng lực của anh?”

“Cũng không phải.....”

La Văn Anh lại kéo chăn trở lại.

“Giày vò nửa ngày.”

Phải, giày vò tới giày vò lui có trách nhiệm đảm nhận chức vụ hay không?

Nhưng lại chẳng có ý đi vào.

Minh Tranh đưa tay giữ cổ tay trắng ngần của cô.

“Nếu đã đến nước này rồi, nên thử một chút thôi.”

Nói vậy nghĩa là thế nào???

La Văn Anh cau mày, ánh mắt quét qua quần áo nằm tán loạn trên tấm thảm.

“Nhưng tối hôm qua là anh uống rượu say .”

“Say rượu mới không thành công.”

Minh Tranh cũng không hỏi La Văn Anh có đồng ý hay không, dù sao cũng nằm trên một cái giường rồi, hần tự tay ôm vai cô để cô nằm bên dưới.

Hai tay La Văn Anh đẩy tại trước ngực hần.

“ Có phải trước kia anh cũng chưa làm đúng không??”

“Đã làm hay chưa có quan hệ gì sao?”

Minh Tranh ra tay kéo chăn đắp trên người cô xuống, mặt La Văn Anh liền đỏ ửng. Tối hôm qua, may mắn là Minh Tranh không tỉnh táo hơn nữa lại tắt đèn. Cô khẽ cắn răng, quần áo cởi hết không còn một thứ gì còn chưa tỉnh. Nhưng bây giờ càng không được, ánh mắt hần đen láy động tác mãnh liệt như dã thú. Bên ngoài ánh mặt trời chói chang, mỗi động tác nhỏ liền bị cố ý phóng đại, muốn La Văn Anh tiếp tục mặt dày như vậy, cô không làm được.

“Em...”

Lời nói cô có chút cà lăm.

“Em không tìm xử nam.”

Minh Tranh chôn mặt trên cổ cô nâng lên, sắc mặt không vui giống như hai từ này là sự nhục nhã rất lớn.

“Tại sao?”

“Hai người đều không có kinh nghiệm, nghe nói lần đầu tiên sẽ rất đau.”

Sắc mặt Minh Tranh tái xanh, có những cung tên đã lấp vào cung nhưng không bắn ra được liền có cảm giác bó buộc hết sức.

“Em nghe được từ đâu?”

La Văn Anh dùng sức đẩy hần ra, kéo chăn qua lần nữa đắp lên người.

“Anh đi tắm đi, em mặc quần áo.”

Minh Tranh bình tĩnh nhìn cô một hồi lâu, La Văn Anh ngồi dậy đưa lưng về phía hần.

“Lên giường cũng phải chờ thiên thời địa lợi nhân hoà?”

Bên tai truyền đến tiếng huyền não, Minh Tranh cầm quần áo lên mặc vào người. Ngón tay hần khều lấy quần lót của La Văn Anh và chiếc áo ngực đưa tới trước mặt cô.

“Chuyện hai chúng ta?”

“Yên tâm! Em sẽ không nói ra bên ngoài.”

Để cho người khác biết được chuyện này, lần đầu tiên hần giãy giụa vật lộn mà không bắt được trọng tâm, liệu người ta có cười đến rụng răng hay không?

La Văn Anh mặc lại quần áo trước mặt hần.

Xoay người nhìn thấy Minh Tranh chống gò má ngồi trên ghế sa lon, mặt mày sáng sủa, nhưng đôi mắt lại cô đơn.

“Tối hôm qua anh uống rượu say có phải nói rất nhiều với em đúng không?”

La Văn Anh nhặt tất chân trên mặt đất lên.

“Vâng”

Minh Tranh đi tới trước tủ rượu, từ bên trong chọn chai rượu.

“Còn chưa có uống đủ chưa?”

Hắn xoay người đưa một ly cho La Văn Anh.

“Mau chóng quên đi những chuyện đó, cứ coi như do đầu óc anh không tỉnh táo.”

La Văn Anh nâng ly rượu đặt lên trên tủ đầu giường, giơ chân trắng nõn lên xỏ tất chân vào, từng chút xiu nhẹ nhàng kéo lên trên.

“Rất khó tiếp nhận vậy sao?”

“Không phải. “

Minh Tranh lại trả lời dứt khoát.

“Không có gì không thể tiếp nhận, đối với anh mà nói, mẹ anh chỉ có một.”

Tối hôm qua sau khi Phó Nhiễm trở về phòng liền đặt người xuống ngủ ngay, cô cần nghỉ ngơi. Nếu không sẽ thật sự ngã gục.

Gọi điện thoại không liên lạc không được với má Trần, Phó Tụng Đình đành phải cho người trong nhà tới đây thay nhau chăm sóc. một

Phó Nhiễm ngủ thẳng giấc đến giữa trưa hôm sau mới tỉnh lại, muốn rời giường nhưng làm thế nào cũng không bò dậy nổi, thân thể mệt mỏi đến mức không thể động đậy.

Cô mở to mắt nằm khoảng nửa tiếng, rồi mới miễn cưỡng xuống giường.

Ăn xong cơm trưa được người giúp việc đưa tới, Phó Nhiễm đi qua phòng bệnh của Phạm Nhân trước, thoa thuốc cho bà, bận rộn gần hai tiếng đồng hồ. Lúc này cô mới đi tới phòng bệnh của Minh Thành Hữu.

Trong mắt giống như bị vật gì đó đâm vào, Phó Nhiễm định thần nhìn lại mới xác định mình không nhìn lầm.

Vưu Ứng Nhụy đứng bên ngoài cửa phòng bệnh đang nói chuyện với Lý Vận Linh, cố gắng phân trần thanh bạch để bà tin tưởng cô ta.

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ cũng không tin con sao? Con thật sự chưa từng làm ra những chuyện đó, huống chi con coi bà ấy như mẹ ruột.”

Phó Nhiễm bước nhanh đi tới, giọng nói không khỏi khẽ run rẩy.

“Tại sao cô lại ở đây?”

Vưu Ứng Nhụy nâng cằm dưới lên.

“Tôi không hề làm, không có chứng cứ đương nhiên phải thả tôi về.”

“Không có chứng cứ?”

Phó Nhiễm không nhịn được, trong mắt liền cảm thấy chua xót.

“Tôi chính là người làm chứng tốt nhất. Vưu Ứng Nhụy lúc ấy ở trong biệt thự chỉ có ba người chúng ta, ngoài cô ra còn có thể là ai?”

“Cô nghĩ muốn vu oan cho tôi liền đem những chuyện đó đổ lên đầu tôi?”

Vưu Ứng Nhụy lên tiếng phản bác.

“Mẹ, mẹ đừng nghe cô ta. Nếu cảnh sát tìm được chứng cứ, tại sao lại thả cho con về?”

“Chẳng lẽ cô nói cô không hề đến Vân Thủy Thiên Sơn?”

Vưu Ứng Nhụy trả lời chắc chắn. “Tôi không hề đến đó!”

Đỏ trắng thay đen như vậy, Phó Nhiễm liền thấy tức giận vọt lên tới cổ họng. Lý Vận Linh nhú mày.

“Hai người các cô muốn tranh luận thì đi ra ngoài tranh luận. Không thấy ngại Thành Hữu bị bệnh còn chưa đủ nặng sao?”

“Mẹ.”

Vưu Ứng Nhụy đưa ngón tay chỉ phía Phó Nhiễm.

“Hiện tại đứa bé trong bụng cô ta cũng đã chết, chúng ta không cần thiết phải dây dưa nữa. Mẹ cũng biết Thành Hữu chỉ có thể có một đứa bé duy nhất nhưng cô ta luôn không muốn. Hôm nay lại đổ thừa lên trên đầu con, Phó Nhiễm, cô lấy thân phận gì để chỉ trích tôi? Cô cũng chỉ là kẻ thứ ba mà thôi!”

Màng nhĩ Lý Vận Linh như bị đâm thủng, dường như đang thấy chính mình khi đó cũng vênh váo tự đắc chỉ vào Triệu Lan mắng như vậy.

Tuy nhiên trong mắt người ngoài, cả bà và Vưu Ứng Nhụy đều thua cuộc bởi người thứ ba.

Chuyện bị xảy thai. Lý Vận Linh cũng biết được từ miệng Minh Thành Hữu. Bà xoay người muốn đi vào phòng bệnh, cửa từ bên trong bị mở ra, ra ngoài là hai người cảnh sát đến phụ trách lấy lời khai của Phó Nhiễm.

Cô vội vàng tiến lên, giọng nói rất to rõ.

“Tại sao cô ta lại được thả ra? Rõ ràng cô ta chính là hung thủ.”

“Phó tiểu thư, thật xin lỗi!”

Cảnh sát nhìn Vưu Ứng Nhụy.

“Bởi vì không đủ chứng cứ, chúng tôi không thể xác minh từ một phương diện được.”

“Vậy ít nhất có thể chứng minh cô ta có đến nhà tôi chứ? Ngoài cửa không phải có camera sao?”

Cảnh sát ở đây cũng đã điều tra chuyện này.

“Chúng tôi đến lấy băng ghi hình, lại phát hiện một tuần lễ gần đây màn hình giám sát bị mất trộm. Người của phòng an ninh đã nghi vấn nhưng không phát hiện có điểm nào nghi ngờ. Hơn nữa, Phó tiểu thư không thể đứng ra làm chứng được.”

Phó Nhiễm khó có thể tin nhìn về phía Vưu Ứng Nhụy.

“Cô nghe chưa? Phó Nhiễm, không phải chỉ bằng vài ba lời của cô là có thể làm gì làm. Tôi không làm qua thì bản thân cô chẳng làm gì được tôi.”

“Tiểu thư.”

Má Trần vội vàng chạy tới.

“Sao cô không ở phòng bệnh nghỉ ngơi?”

“Má Trần?”

Sắc mặt Phó Nhiễm trở nên do dự.

“Tại sao tôi gọi điện thoại lại không nhận?”

“Thật xin lỗi, tạm thời tôi có chuyện trở về nhà một chuyến. Mới vừa biết biết phu nhân gặp chuyện không may tôi liền vội vàng chạy tới bệnh viện.”

Má Trần chạy thở hồng hộc, trán đều là mồ hôi.

“Má Trần. “

Phó Nhiễm nghĩ đến ngày đó má Trần vừa đi ra ngoài là Vưu Ứng Nhụy cũng liền vào nhà.

“Ngày mẹ tôi gặp chuyện không may, bà có thấy Vưu Ứng Nhụy đi vào nhà không?”

Ánh mắt má Trần liền nhìn về phía Vưu Ứng Nhụy, vẻ mặt đối phương bình tĩnh. Đáy mắt má Trần chợt loé lên, vội vàng lắc đầu.

“Không có! Lúc tôi đi ra ngoài không hề gặp cô ấy.”

Hy vọng cuối cùng của Phó Nhiễm vỡ tan tành, má Trần rũ tầm mắt đi tới.

“Tiểu thư, để tôi đưa cô về phòng bệnh.”

Vưu Ứng Nhụy nói với hai người cảnh sát.

“Không còn chuyện gì nữa thì mời hai người ra về. Sức khỏe chồng tôi không tốt nên không muốn bắt kì ai đến quấy rầy. Đúng rồi, tôi nghĩ đến một chuyện, có thể kiện cô ta tội quyến rũ đàn ông đã có vợ không?”

Phó Nhiễm cắn chặt môi.

“Vưu Ứng Nhụy, cô cho rằng có thể nhờ ngoài phòng pháp luật sao?”

Cửa phòng bị đẩy ra lần nữa, sắc mặt Lý Vận Linh không vui.

“Àm ỉ gì vậy? Phó Nhiễm, Thành Hữu nhờ tôi nhắn với cô vài câu.”

Khoé môi Phó Nhiễm khẽ run rẩy.

“Nói điều gì?”

“Nó nói về sau không muốn gặp lại cô. Chuyện trước kia đều đã qua rồi, nó thành thật xin lỗi cô, nợ cô vì đã khiến cô bị tổn thương.”

Hai mắt Lý Vận Linh ửng hồng.

“Nợ này đời sau sẽ trả lại cho cô. Bây giờ cô mau về đi.”

“Mẹ đừng nói chuyện với cô ta nữa, chúng ta vào.”

Má Trần kéo ống tay áo Phó Nhiễm lại.

“Tiểu thư, Phó tiên sinh tìm cô khắp nơi.”

Phó Nhiễm nhìn cánh cửa ở trước mặt đóng lại, có chút hoảng hốt. Thật sự không phải không oán không hận, chỉ là cảm giác tất cả mọi thứ đều bị vỡ tan hết, tăng thêm cảm giác vô lực mà thôi.

Vưu Ứng Nhụy đi theo sau lưng Lý Vận Linh vào phòng bệnh, thấy Minh Thành Hữu nằm ở trên giường bệnh, chớp mũi cô chưa xót, không nhìn được nhào qua.

“Thành Hữu.”

Lý Vận Linh đi tới bên giường, thái độ rất khác so với lúc này.

“Nhụy Nhụy, cô mau nói thật đi. Những lời Phó Nhiễm nói có đúng không?”

“Mẹ?”

Vưu Ứng Nhụy ngẩng đầu lên.

Mặt liền bị dán một cái tái rất mạnh, Lý Vận Linh cũng không nói lời khác.

“Cô đi ra ngoài.”

“Mẹ!”

Vưu Ứng Nhụy trợn to hai mắt, khó có thể tin nổi.

“Có một số việc tôi không muốn nói với cô trước mặt Thành Hữu.”

Minh Thành Hữu vừa thoát khỏi cánh cửa giữa sự sống và cái chết, tinh thần cũng từ từ hồi phục.

“Mẹ, mẹ hãy ra ngoài một lát. Con có vài lời muốn nói riêng với cô ta.”

“Thành Hữu?”

Lý Vận Linh nhìn sắc mặt của Minh Thành Hữu, lúc đi ra ngoài ra hiệu với Vưu Ứng Nhụy, nói cho cô biết Minh Thành Hữu không chịu nổi kích động.

Đội cửa phòng bệnh bị đóng lại lần nữa, ánh mắt Minh Thành Hữu liền nhìn chăm chăm phía Vưu Ứng Nhụy.

“Chuyện đứa con của tôi, cùng với mẹ Phó Nhiễm bị đẩy xuống lầu đều do chính cô làm?”

Đương nhiên là Vưu Ứng Nhụy không chịu thừa nhận.

“Anh có ý gì?”

“Tôi vẫn luôn nghĩ lại hai năm trước nên nhường nhịn cô, hết lòng quan tâm giúp đỡ cô. Vưu Ứng Nhụy, tham lam cũng phải có giới hạn!”

“Ngay cả cảnh sát cũng không có chứng cứ, chẳng lẽ chỉ bằng vài ba lời của Phó Nhiễm, anh liền nhất định định tội cho em? Thành Hữu, anh thật sự đã thay đổi, trong lòng từ đó tới bây giờ vẫn chưa từng có em?”

Vưu Ứng Nhụy đau khổ đứng cạnh giường.

Tâm tình Minh Thành Hữu vững vàng, môi khẽ mím lại.

“Trong lòng tôi có cô hay không, chính cô rõ ràng nhất.”

Sắc mặt Vưu Ứng Nhụy tái nhợt.

“Em nói rồi, không phải em làm!”

“Tôi tin lời của cô ấy.”

Nửa câu sau Minh Thành Hữu liền phá hỏng Vưu ứng Nhụy. Thân thể anh còn rất yếu, không thể nói chuyện nhiều.

“Đó là đứa con duy nhất của tôi, vậy mà cô vẫn có thể ra tay được.”

Cô ta liền im miệng, đứng yên bên cạnh.

Ánh mắt Minh THành Hữu vỡ vụn, nghĩ đến đứa con đã thành hình, trong lòng liền cảm thấy đau nhức kịch liệt.

“Tôi nhất định không bỏ qua cho cô.”

Vưu Ứng Nhụy lau sạch nước mắt, giọng nói mang theo chút cường ngạnh, trong ngày thường khúm núm cũng đủ rồi.

“Thành Hữu, anh đừng nghe Phó Nhiễm nói bậy. Hơn nữa sức khỏe của anh bây giờ muốn đối phó tôi cũng không có biện pháp.”

Cô cúi người xuống, ngón tay vẽ theo chân mày hấn.

“Tôi là vợ được anh cưới hỏi đảng hoàng, đến lúc đó tôi sẽ thuyết phục để mẹ cho hai ta ra nước ngoài. Về sau, khẳng định tôi sẽ không để anh gặp mặt Phó Nhiễm một lần nữa.”

Minh Thành Hữu muốn vươn tay ra bắt tay cô ta lại, nhưng cánh tay mệt mỏi. Ánh mắt hấn vẫn duy trì như cũ, âm khí trong mắt vẫn không tan đi.

“Cô còn muốn thao túng tôi.”

Vưu Ứng Nhụy đã hạ quyết tâm.

“Thành Hữu, anh đừng nên có suy nghĩ khác trong đầu, nếu cùng đường thì tôi sẽ kéo theo cả anh.”

“Cô chắc chắn muốn tôi chết như vậy sao?”

Vưu Ứng Nhụy đập trán mình lên tran hấn, ngón tay nhỏ nhắn xuyên qua những sợi tóc dày của Minh Thành Hữu, từ ngoài nhìn vào người không biết còn sẽ tưởng rằng hai người đang thân mật nói nhỏ với nhau.

“Thành Hữu, em yêu anh.”

Minh Thành Hữu ngắt lời cô ta.

“Nếu như tôi nói cho cô biết, ban đầu cho cô ký tên vào những văn kiện kia..... “

Giọng điệu anh chậm rãi, nói chuyện có chút thở gấp.

“Có một phần là cô tự nguyện buông tha tất cả tài sản ghi trong văn kiện. Cô còn dám nói cô yêu tôi sao?”

“Anh?”

Sống lưng Vưu Ứng Nhụy cứng đờ, từ từ đứng lên.

“Những lời này là có ý gì?”

“Tôi chỉ làm theo những gì cô muốn.”

Vưu Ứng Nhụy lắc đầu.

“Thành Hữu, anh nhất định bức tôi thành dáng vẻ mà chính tôi còn không muốn đối mặt sao?”

Sắc mặt tái nhợt của Minh Thành Hữu tràn đầy giễu cợt.

“Sau khi chết toàn bộ tài sản của tôi không có chút quan hệ với cô.”

“Vì sao anh lại đối xử với tôi như vậy?”

“Vưu Ứng Nhụy, tôi chỉ muốn thử cô thật lòng cỡ nào thôi.”

“Anh!”

Vưu Ứng Nhụy gần như mất khống chế.

“Trong lòng anh rốt cuộc xem tôi là gì? Tôi giúp đỡ anh mấy năm, bị coi là gì?”

Truyền đến tiếng gõ cửa, đi vào là một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi.

“Tam Thiệu.”

Người đàn ông đóng cửa lại.

Minh Thành Hữu thở hổn hển mấy hơi rồi ho.

“Luật sư Lý, đưa văn kiện cho cô ta.”

Người đàn ông lấy văn kiện từ trong túi đưa cho Vưu Ứng Nhụy.

Cô đưa cánh tay cứng ngắc lên, sợ hãi nhận lấy. Phần văn kiện này chính cô biết rõ nhất, mở ra còn có thể nhìn thấy chữ ký của mình trên mấy tờ giấy. Nhưng chữ ký của Minh Thành Hữu rất ít, đến cuối trông không.

Vưu Ứng Nhụy như bị sét đánh, mắt tròn tròn, nhịp tim dường như mún nhảy ra khỏi lồng ngực. Những thứ này nghĩa là sao? Đối với cô mà nói còn đả kích lớn hơn so với chuyện trời sập xuống.

“Tam Thiệu, theo dặn dò của ngài, văn kiện này vẫn được khóa trong két bảo hiểm ở văn phòng luật sư Sở.”

“Chẳng lẽ.....”

Nước mắt Vưu Ứng Nhụy chảy xuống.

“Chúng ta.....?”

Minh Thành Hữu liếc mắt qua.

“Tôi chỉ để cô ký tên, nhưng không cho luật sư đi công chứng. Vưu Ứng Nhụy, đây chính là hôn nhân tôi cho cô.”

“Không!”

Ngón tay Vưu Ứng Nhụy nắm chặt văn kiện thoả thuận.

“Tôi không tin!”

“Vưu tiểu thư, về mặt pháp luật thì quả thật là hai người không có quan hệ vợ chồng.”

Luật sư ở bên nhắc nhở.

Vưu Ứng Nhụy vừa khóc vừa lắc đầu, cô đi từng bước tiến tới trước mặt Minh Thành Hữu.

“Anh chỉ là quá bận rộn mà quên mất đúng không? Anh đã nói sẽ cùng em kết hôn, thấy em nói những lời khi giận lẫy, có phải anh muốn nhìn biểu hiện của em rồi mới quyết định kết hôn với em có phải không? Thành Hữu?”

Minh Thành Hữu đã mất hết kiên nhẫn.

“Đây là thứ duy nhất tôi có thể cho cô, ở bên ngoài trong mắt người khác cô là Minh phu nhân.”

Hắn nói quá nhiều nên hơi thở trở nên gấp gáp.

“Làm sao tôi có thể để Phó Nhiễm mang danh tiếng vậy trên người? Nói cho cùng, là tôi không muốn kết hôn, những chuyện đó đều chẳng xảy ra.”

Vưu Ứng Nhụy ngẩng mặt lên, sắc mặt trở nên lạnh lùng.

“Được! Thì ra xét cho cùng tôi lại chính là vật hy sinh trong tay anh? Minh Thành Hữu, hai năm trước tính mạng anh bị đe dọa, dù gì lúc đó chỉ có tôi bên cạnh anh.”

“Tôi đã cho cô cơ hội nhưng chính cô tự tay huỷ sạch nó.”

“Được, được.”

Vưu Ứng Nhụy giờ vẫn kiên trong tay lên.

“Minh Thành Hữu, anh thật ích kỷ.”

Hắn cũng chẳng phủ nhận.

“Ban đầu không phải chính cô nói muốn tự nguyện sao?”

Vưu Ứng Nhụy chỉ cảm thấy không thể hít thở nổi, liền cầm văn kiện trong tay mau chóng ra khỏi phòng. Vừa chạy vừa khóc, tình cảm mấy năm qua cuối cùng lại bị buộc đến bước này.

Cô thật sự yêu Minh Thành Hữu, cho đến bây giờ không thể nghi ngờ điều đó.

Sau khi ngồi lên xe, Vưu Ứng Nhụy lấy di động ra liền bấm một số điện thoại.

“Alo! Anh đang ở đâu? Tôi muốn gặp anh.”

Cô lái xe rất nhanh đi tới một phòng trà ở nơi vắng vẻ, tìm được phòng đã đặt trước liền thấy người đàn ông này đã đợi sẵn bên trong.

Vưu Ứng Nhụy không nói hai lời, ném tập văn kiện trong tay xuống bên cạnh hắn.

“Đây là vì cái gì? Rốt cuộc phần kia mới là thật hay sao?”

Người đàn ông cầm lên lật ra xem, chợt vừa cười vừa nói.

“Thì ra ngay cả cưới cũng không đăng kí kết hôn. Cô nói trình độ của cô đi được đến bước này, tóm lại nên nói cô đáng thương hay thật đáng buồn đây?”

“Anh gạt tôi!”

Vưu Ứng Nhụy không kiềm chế được tức giận.

“Tại sao anh gạt tôi?”

Người đàn ông đưa cho cô ly trà thơm phức.

“Hạ nhiệt đi, tôi cũng chỉ muốn xem cô vẫn đứng yên bất động tại chỗ, liền đẩy cô ở sau lưng một cái mà thôi.”

Nước mắt trên mặt Vưu Ứng Nhụy vẫn chưa khô.

“Nếu không phải là cô, tôi sẽ liên lạc với cô cho tới giờ sao? Chẳng lẽ cô không sợ tôi sẽ nói ra hết toàn bộ chuyện này?”

Người đàn ông dù bận rộn nhưng vẫn ung dung uống ngụm trà, dường như không sợ uy hiếp của cô ta. Hắn thông thả ung dung lấy ra một thứ từ trong túi, vén mấy lớp khăn lụa ra.

“Cô nên cảm ơn tôi, nếu vật này rơi vào tay cảnh sát thì hôm nay cô còn có thể đứng ở đây sao?”

Sắc mặt Vu Ứng Nhụy như không còn một giọt máu, vô thức che lại chỗ vết thương bị va đập dưới lòng bàn tay.

Cô nhớ lại hình tượng lúc đó thật sự rất ghê rợn, đồ vật người đàn ông cho cô nhìn chính là một nửa chiếc vòng tay cẩm thạch bị bể vụn, hơn nữa đây chính là vật Lý Vận Linh tặng cho cô.

Vốn là một đôi, một chiếc do Phó Nhiễm bị ngã trong bữa tiệc sinh nhật của cô cho nên chiếc đó liền bị bể.

Vu Ứng Nhụy đưa tay ra nhưng người đàn ông này nhanh hơn một bước cầm lại trong tay.

“Vật này tôi thay cô giữ gìn, cô cũng đừng nóng lòng, sớm muộn gì cũng có ngày trả lại cho cô.”

“Anh tìm được ở đâu?”

Lúc ấy cô nhặt vòng tay bị bể lên sau đó về đến nhà mới phát hiện thiếu một nửa, vì thế còn thấp thỏm không yên.

Người đàn ông chú ý vào điều kiện trong hợp đồng, hắn cũng không trả lời câu hỏi của Vu Ứng Nhụy. Ngược lại còn nói tránh đi.

“Nếu văn kiện đều ở trong tay cô rồi, để hắn lấy dấu vân tay cũng không phải là khó. Một khi gạo sống nấu thành cơm, dù là lập tức ly hôn, cô cũng có thể nắm được không ít tài sản. Hơn nữa, sau khi hắn chết cô có thể trở thành người thừa kế tài sản tương lai của hắn.”

“Nhưng hắn nói, thỏa thuận lúc tôi ký ở biệt thự lại không ký tên vào phần tài sản.”

Người đàn ông nghĩ ngợi một lát sau, hiểu ra liền cười.

“Không thể nào, hai người đã không kết hôn, ở đâu lại có tài sản vừa nói.”

Vu Ứng Nhụy ngẫm nghĩ theo lời của hắn, đúng thế, Minh Thành Hữu chỉ muốn thử cô nhưng chính mình lại cố tình thiếu kiên nhẫn.

127. Chương 127

Chương 127: Giết chồng ! Đứa bé vẫn còn

Phó Nhiễm trở lại phòng bệnh, má Trần cúi đầu đi bên cạnh.

Phó Nhiễm đưa tay lên muốn mở cửa, nhưng lại không mở, nói: “Bác Trần, bác đi theo tôi.”

“Tiểu thư, cô mau nghỉ ngơi đi.”

Phó Nhiễm không lên tiếng, đi về phía trước, má Trần đành phải cùng cô đi tới đứng trước cửa thủy tinh.

Cách một tầng thủy tinh trong suốt, Phó Nhiễm nhìn vào phòng bệnh, Phạm Nhân hôn mê cho tới giờ còn chưa tỉnh lại, theo lời bác sĩ nói, không biết sẽ có kì tích xảy ra trên người của mẹ hay không?

Má Trần hốc mắt đỏ hoe: “Phụ nhân”

“Bác Trần, bà đã đi theo mẹ tôi bao lâu rồi?”

“Hai mươi mấy năm rồi, khi mẹ cô cưới chồng tôi liền đi theo.”

Phó Nhiễm đưa tay chạm vào mặt kính thủy tinh, nói: “ Bà có biết, vì sao mẹ tôi trở thành như thế không?”

Má Trần đưa mắt nhìn chăm chăm Phạm Nhân đang nằm trên giường bệnh, lắc đầu một cái.

“ Là do Vụ Ứng Nhụy, cô ta đi vào Vân Thủy Thiên Sơn, đẩy tôi xuống cầu thang, mẹ tôi bị như vậy cũng do cô ta làm!”

Đáy mắt má Trần hiện lên sự đau đớn, nước mắt không kiềm được chảy xuống: “ Phu nhân.”

“ Bác Trần”

Phó Nhiễm nghiêng người nhìn sang, mắt nhìn chăm chăm vào mắt má Trần.

“ Thật sự, bác không thấy Vụ Ứng Nhụy đi vào sao?”

“ Tôi...”

Má Trần nghĩ tới hậu quả, do dự một cái rồi lắc đầu.

“ Tôi thật sự không nhìn thấy.”

Phó Nhiễm gật đầu một cái, không nói gì nữa.

Triệu Lan biết tin Phạm Nhân gặp chuyện không may, mua đồ tới thăm .

Phó Nhiễm ở trong phòng bệnh dưỡng thai, dù sao cô cũng đã gặp đả kích quá lớn rồi, mấy ngày nay ăn đo ăn cũng không thấy ngon miệng, người lớn có thể chịu đựng được, nhưng đứa trẻ thì không.

Triệu Lan thần sắc tiêu tụy, ngồi bên cạnh Phó Nhiễm, không nghĩ tới Minh Tranh lại đi vào đây.

Phó Nhiễm nhìn thấy, trong lòng áy náy, cô chống người lên gọi.

“ Ca ca.”

Gương mặt tuấn tú của Minh Tranh hiện lên sự lạnh lùng, kiên quyết, bước tới ngồi cạnh Triệu Lan, mắt không nhìn Phó Nhiễm, nói.

“ Đi, về nhà.”

“ Mẹ không đi, mẹ muốn ở lại bệnh viện.”

Minh Tranh nghe thấy, mặt mày xanh mét: “ Mẹ đi cả ngày không về, mẹ muốn làm gì đây? Có phải trong mắt mẹ chỉ có mỗi một mình thằng đó?”

Triệu Lan rụt vai lại, nói.

“ Minh Tranh, bệnh tình của Thành Hữu hiện tại thật sự không tốt, mẹ muốn ở lại đây!”

“ Nó không tốt?”

Mắt Minh Tranh đỏ lên: “ Thời điểm tôi bị người khác mắng chửi là con riêng, mẹ muốn con chịu đựng. Mẹ con bọn chúng đuổi tận giết tuyệt con khắp nơi, mẹ cũng kêu con nhẫn nhịn. Mẹ, Minh Thành Hữu hiện tại mới là con của mẹ, mẹ cũng kêu nó nhẫn nhịn như thế sao?”

Triệu Lan á khẩu, không nói được lời nào, ôm mặt khóc rống lên.

Phó Nhiễm vội vén chăn lên, bước xuống giường: “Ca ca, anh đừng làm thế.”

Minh Tranh nhìn Phó Nhiễm, ánh mắt lạnh lùng, xa cách: “ Trước khi chết, ông ta đã nói điều bí mật này cho em, nhưng em lại giấu tới bây giờ, nói cho cùng, trong lòng em vẫn còn hình bóng của Minh Thành Hữu phải không? Nếu không phải bệnh tình của nó nguy kịch em mới gọi điện thoại cho chúng tôi, có phải em tính lừa gạt tôi cả đời không? Tiểu Nhiễm, phải chỉ em dành một chút tình cảm của nó dành cho tôi, chắc em không đối xử với tôi như thế này?”

Đối mặt với sự chỉ trích của Minh Tranh, Phó Nhiễm không thể phản bác lại được, mỗi câu anh nói đều đúng. Minh Vân Phong muốn cô giữ bí mật, có nói ay không là do cô, Phó Nhiễm không tìm được lý do để giải thích.

Minh Tranh kéo Triệu Lan ra ngoài, Triệu Lan thấy bệnh tình của Minh Thành Hữu rất nặng, kiên quyết không muốn đi.

Phó Nhiễm lo lắng, vội xỏ giày vào rồi đuổi theo.

Hai người đứng trước cửa thang máy, thang máy mở ra, Minh Tranh bước vào, khi nhìn thấy người bên trong thang máy, chợt lui ra.

Lý Vận Linh đưa tay chặn cửa thang máy lại, bước ra ngoài, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm Minh Tranh.

Minh Tranh lạnh lùng quay ngoắt đi, nói.

“ Mẹ, chúng ta đi!”

“ Đợi chút, Minh Tranh.”

Lý Vận Linh tiến lên nắm lấy tay áo Minh Tranh, nói: “ Mẹ tin tưởng lời nói của Phó Nhiễm, mẹ mang thai mười tháng, sinh ra một đứa con trai, Minh Tranh, đối với.....”

Lời còn chưa nói xong, Minh Tranh dùng sức thu tay lại, nói: “ Nhưng tôi không tin, bà cũng đừng hoang tưởng, tôi chưa bao giờ nghĩ mình có quan hệ gì tới bà, không phải bà không cho tôi gọi bà là mẹ sao? Nói tôi không xứng, tôi nói cho bà biết, tôi cũng chẳng thèm.”

“ Minh Tranh, mẹ biết sai rồi, nhưng mẹ không hề nghĩ con là con của mẹ” Lý Vận Linh không biết làm gì, tinh thần suy sụp, trong tay cầm một tờ giấy: “ Đây là kết quả xét nghiệm AND* của mẹ và Thành Hữu, sự thật, Thành Hữu không phải là con của mẹ.”

(*Xét nghiệm AND: Là phép xét nghiệm dùng ADN (Axit DeoxyriboNucleic) có trong các tế bào của cơ thể chúng ta để xác định quan hệ huyết thống. Theo di truyền học, 23 sợi nhiễm sắc thể đơn có trong tế bào trứng của người mẹ và 23 sợi nhiễm sắc thể đơn có trong tinh trùng của người cha kết hợp với nhau tạo thành 23 cặp nhiễm sắc thể có ở người con. 23 cặp nhiễm sắc thể này có trong mỗi tế bào của cơ thể chúng ta (Ngoại trừ tế bào sinh dục trưởng thành). Xét nghiệm ADN cho phép chúng ta kiểm tra được mối quan hệ huyết thống một cách chính xác nhất hiện nay.)

Nói đến đây, Lý Vận Linh thật đau lòng, cúi người xuống, tình cảm 27 năm qua, không thể chỉ vì một lời nói là con riêng thì có thể xóa bỏ được. Toàn bộ tâm huyết bà đã đặt hết lên người của Minh Thành Hữu, vì con, thậm chí bà không từ bỏ một thủ đoạn nào. Bà đã từng đem đứa con ruột thịt của mình dầm nát dưới chân.

Bà sai rồi, sai hoàn toàn rồi!

Minh Tranh nhìn chăm chú vào tờ xét nghiệm, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, cười cười, cao giọng nói: “ Tờ giấy vụn này có thể chứng minh được điều gì? Bà nghĩ bà làm thế này, tôi sẽ cảm động ư?”

Minh Tranh đưa tay chỉ vào chính mình, nói tiếp.

“ Muốn tôi nhận thức bà? Kiếp sau đi!”

“Minh Tranh.”

Triệu Lan vội vàng lên tiếng.

“Con đừng như vậy.”

Minh Tranh lạnh lùng cắt ngang lời nói của Triệu Lan.

“ Mẹ sợ con đắc tội với bà ấy sao, sợ bà ấy cản trở mẹ nhận lại đứa con ruột ư?”

Bàn tay vốn đang nắm chặt, Triệu Lan vội vàng buông ra, bóng dáng cao lớn của Minh Tranh tiến vào thang máy.

“ Mẹ, con sẽ không đến bệnh viện tìm mẹ nữa, trong lòng mẹ, con vĩnh viễn không bao giờ tồn tại.”

Bước vào thang máy, trong lúc cánh cửa đang đóng lại, ánh mắt anh lần lượt lướt qua ba người đang đứng bên ngoài.

Trong mắt hiện lên sự trầm lắng, đau đớn, khiến ai nhìn vào cũng thấy chua xót.

Triệu Lan nhào tới, tay đập vào cửa thang máy.

“Minh Tranh, Minh Tranh...”

Lý Vận Linh dựa lưng vào vách tường, nghiêng người, trực tiếp ngã ngòai trên ghế, tờ xét nghiệm AND rơi xuống đất, bay đến chân Phó Nhiễm, cô khom lưng nhặt lên, đem đưa lại cho bà.

Lý Vận Linh cầm lấy, không nói gì, lập tức xé nát tờ giấy.

Trong mắt bà, có tờ giấy này cũng vô ích.

Lý Vận Linh nắm chặt tờ giấy đã rách nát, tay ôm mặt, Phó Nhiễm đã quen nhìn bà có khí thế cường bạo, cô vẫn nhớ Minh Thành Hữu đã đặt cho bà biệt danh là Từ Hi thái hậu*. Nhưng hôm nay, bà cũng chỉ là một người mẹ, một người vợ bị chồng lừa gạt mấy chục năm nay.

(* Từ Hi Thái hậu (tiếng Trung: 慈禧; bính âm: Cǐxǐ Tài hòu; Wade-Giles: Tz'u2-hsi3 T'ai4-hou4; 29 tháng 11 năm 1835–15 tháng 11 năm 1908) là người nắm quyền lực thực tế của triều đình nhà Thanh trong vòng 47 năm, từ 1861 tới tận khi qua đời năm 1908. Bà cùng với Võ Tắc Thiên được xem như là hai người phụ nữ nắm quyền lực cao nhất của đế quốc Trung Hoa, vốn có tư tưởng kỳ thị phụ nữ nặng nề (trọng nam khinh nữ), trong một thời gian dài.

Nhiều nhà sử học ở Trung Quốc và hải ngoại thường miêu tả Từ Hi thái hậu như một bạo chúa, người phải chịu trách nhiệm cho sự sụp đổ của nhà Thanh, trong khi một số khác cho rằng các đối thủ của thái hậu đã quá thành công trong việc quy tội bà về những vấn đề nằm ngoài tầm kiểm soát của bà lúc đó, và thực tế bà không hề tàn nhẫn hơn hay kém những nhà lãnh đạo khác, nếu không muốn nói đã ít nhiều là một nhà cải cách có hiệu quả – dù miễn cưỡng – trong những năm cuối đời.)

Nước mắt chảy tràn ra kẽ tay, Lý Vận Linh nhìn Triệu Lan, không nói gì, cầm chặt tờ giấy rồi bước về phía thang máy.

Triệu Lan đưa tay giữ cửa thang máy lại, giọng nói như van xin, trước mặt Lý Vận Linh, bà đã quen mình là kẻ yếu3

“ Cho tôi đi thăm Thành Hữu với, nếu nó không có việc gì, tôi sẽ không tới quấy rầy nó, cho tôi một cơ hội cuối được không? Van xin bà.”

Lý Vận Linh đưa tay lên rồi chợt dừng lại, ánh mắt mệt mỏi ngược nhìn đi chỗ khác, không nói gì, chỉ nhích người đi, chừa lại một chỗ trống.

Triệu Lan thấy thế, vội vàng bước vào.

Vưu Ứng Nhụy ra khỏi phòng bệnh không lâu, Minh Thành Hữu lại lâm vào hôn mê.

Phó Nhiễm đứng bên cạnh giường của Phạm Nhân, bác sĩ đã nói khả năng tỉnh lại của bà bằng không, trừ khi có kỳ tích xảy ra.

Mà Vưu Ứng Nhụy vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, người duy nhất có thể làm chứng, chính là Phạm Nhân.

Rạng sáng.

Bệnh viện tĩnh lặng như tờ, thỉnh thoảng vang lên vài âm thanh của xe cứu thương, réo vào lòng người, trong nhà mà có người bệnh, nghe êm thanh này giống như tiếng còi đòi mạng.

Mấy đêm Lý Vận Linh ở đây đều phải truyền nước, trong nhà có người giúp việc tới đây, nhưng bà không yên tâm. Cho nên tối nào bà và Tiêu quân gia cũng ở lại.

Cửa chợt mở ra, Tiêu quân gia vừa nghe điện thoại vừa bước ra ngoài.

Cô nhanh chóng rẽ sang hướng khác mà đi.

Trên hành lang bệnh viện, có một người mặc một chiếc quần dài màu vàng nhạt, mang đôi dép màu trắng đang bước tới, cô ta nhìn xung quanh, không thấy ai liền mở cửa bước vào.

Bên trong phòng bệnh chỉ mở một ngọn đèn nhỏ mà thôi.

Trên ghế sa-lon, vẫn còn một số đồ đạc mà Tiêu quân gia để trên ấy, lắng nghe xung quanh, cơ hồ không nghe tiếng chân, Vưu Ứng Nhụy đi tới trước giường bệnh, nhìn Minh Thành Hữu nhắm nghiền hai mắt, các con số trên máy theo dõi không ngừng lên cao xuống thấp.

Vưu Ứng Nhụy ngồi vào chỗ của mình, từ trong túi lấy ra một tờ giấy A4 cùng một Hiệp ước.

Cầm mực đóng dấu trong tay, run rẩy không ngừng. Cô ta nhìn Minh Thành Hữu chằm chằm, nước mắt tràn mi, cô ta không biết tại sao bọn họ lại đi tới bước này.

Ban đầu, cô ta dứt khoát đi theo Minh Thành Hữu ra nước ngoài, bởi vì cô yêu anh thật lòng, nhưng giữa đường lại xuất hiện Phó Nhiễm.

Trong mắt Minh Thành Hữu, cô đã trở thành một người ác độc, huống chi con của anh và Phó Nhiễm đã mất, nhất định anh sẽ không bỏ qua cho cô.

Vưu Ứng Nhụy sợ Tiêu quân gia sẽ trở lại, vội vàng mở hộp ra, một tay cầm lấy ngón tay của Minh Thành Hữu.

Phó Nhiễm bước ra từ phòng bệnh của Phạm Nhân, nhìn Phó Tụng Đình ngủ bên cạnh. Kể từ khi mẹ xảy ra chuyện, ông trở nên ít nói, mà cảnh sát cũng đang tích cực điều tra vụ án này.

Má Trần đứng ngoài cửa, thấy cô bước ra, muốn nói gì đó rồi lại thôi, tiến lên gọi cô.

“Tiểu thư”

Mắt Phó Nhiễm nhìn chằm phía trước, nhìn một hành lang thật dài, không thấy điểm cuối, làm cô cảm thấy sợ hãi và bi thương.

Má Trần thấy cô không nói lời nào, dù sao bà và Phó Nhiễm cũng không thân thiết lắm, cũng không gọi tên bà một cách thân thiết và ngọt ngào như Vưu Ứng Nhụy, thích dùng lời nói ngọt ngào mà khen ngợi người khác.

“Tiểu thư.”

Má Trần tiến lên.

“Bác Trần, có chuyện gì thì bác cứ nói đi” Phó Nhiễm đi chậm lại.

“Tôi nghe đây.”

“Tôi, cháu của tôi sắp đi nhà trẻ rồi, con của tôi cũng muốn tôi về chăm cháu, cho nên tôi muốn...”

Phó Nhiễm dừng bước lại.

“Bác Trần, bác đã ở Phó gia mấy chục năm rồi, tiền lương đến nay cũng cao, nghe mẹ nói còn cao hơn lương của con trai bác, bác bỏ được à?”

Đôi mắt cô đen bóng, nhìn thẳng vào như muốn hiểu thấu người khác, má Trần né tránh cái nhìn ấy.

“Tiền, tiền kiếm lại là được.”

“Bác Trần.”

Phó Nhiễm thở dài.

“Qua hết năm rồi hãy nói được không? Bác xem bộ dạng của mẹ tôi hiện giờ, cũng cần có người thân cận chăm sóc, nếu như có vấn đề gì về tiền lương, chúng ta có thể thương lượng lại.”

“Không, tôi không có ý đó.”

Má Trần nghĩ đến tình trạng của Phạm Nhân, hốc mắt đỏ lên.

“ Tiểu thư, tôi ở lại, tiền lương cũng không cần cho thêm, như bây giờ là được rồi!”

Ánh mắt Phó Nhiễm đầy ý nghĩ nhìn má Trần, nói.

“ Bác đi nghỉ ngơi đi.”

Cô đi cùng với một vài người về phía khu vực phòng bệnh.

Vưu Ứng Nhụy đem hiệp ước đặt ở mép giường, cô ta lấy ngón tay của Minh Thành Hữu lấn vào mực, rồi hướng tới chỗ ký tên mà đóng dấu vào.

Khi sắp điểm chỉ vào tờ giấy, người nằm trên giường có phản ứng, khóe mắt giật giật, Vưu Ứng Nhụy hoảng hốt, gắt gao nắm chặt ngón tay cái của Minh Thành Hữu. Dụng cụ theo dõi phát ra tiếng kêu vang, đầu Vưu Ứng Nhụy đổ đầu mồ hôi, vừa khóc vừa nói.

“ Thành Hữu, cố gắng chút xíu đi, để cho em trở thành người vợ trên danh nghĩa của anh được không? Em không biết có thể giữ được anh trong bao lâu?

Hai mắt Minh Thành Hữu nhắm nghiền, hô hấp dồn dập, Vưu Ứng Nhụy nhìn ra ngoài cửa sổ, sợ có người đi qua nhìn thấy.

Cô ta cầm Hiệp ước lên, tay Minh Thành Hữu nắm chặt lại, mực đóng dấu tràn lán ra ngoài tay, Vưu Ứng Nhụy cố hết sức gỡ từng ngón tay của anh ra.

Phó Nhiễm đi tới đứng trước cửa sổ, kéo rèm cửa sổ lên.

Cô đứng bên ngoài, đứa bé trong bụng dường như cũng đã mệt mỏi, đã sớm ngủ rồi, không hề có động đậy gì nữa.

Phó Nhiễm đưa tay chạm lên cửa thủy tinh, đứa trẻ này là sinh mệnh của hai người, một là đứa con cuối cùng của Minh Thành Hữu, một người khác là Phạm Nhân – người đã dùng tính mạng của mình bảo vệ nó.

Cô bước trở lại, đến trước cửa phòng bệnh Minh Thành Hữu, không do dự đã đứng lại.

Phó Nhiễm biết hai ngày nay, tình trạng của Minh Thành Hữu không ổn định, bác sĩ nói có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Cô dựa người vào cánh cửa, trong mắt hiện ra rất nhiều hình ảnh.

Vưu Ứng Nhụy run rẩy, khuôn mặt chứa chan nước mắt.

“ Thành Hữu, buông tay ra được không, em xin anh.”

Người trên giường ho nhẹ hai tiếng, mí mắt động đậy, như muốn mở mắt ra.

Vưu Ứng Nhụy hoảng hồn, sợ tới mức không biết phải làm gì?

Nếu như Minh Thành Hữu tỉnh lại, khẳng định không bỏ qua cho cô ta, ít nhất bây giờ cô phải làm xong giấy kết hôn này, không thể đợi anh tỉnh dậy được.

Hai mắt Minh Thành Hữu động đậy liên hồi.

Não Vưu Ứng Nhụy hoàn toàn đình trệ, không thể nghĩ được gì nữa, có một số việc làm theo bản năng, căn bản không thể xác định được mình đang làm gì?

Cô ta chợt rút cái gối dưới đầu Minh Thành Hữu, ôm chặt trước ngực, nói.

“ Thành Hữu, em hoàn toàn không muốn làm thế này đâu.”

Cô ta nhanh chóng đem gối chụp lên mặt Minh Thành Hữu, động tác nhanh gọn không một chút do dự, cánh tay run rẩy, nước mắt tuôn rơi trên gối.

Người nằm trên giường lúc này còn cử động, lúc này hoàn toàn nằm im.

Minh Thành Hữu cảm thấy hít thở không được, trước mắt toàn một màu đen, liền ngất đi. Hô hấp bị đình trệ, lồng ngực tích tụ lại sự đau đớn, đau tới mức muốn nổ tung. x

Bàn tay nắm chặt lại, không còn sức lực, Minh Thành Hữu không muốn tỉnh lại nữa.

Đột nhiên anh cảm thấy rất nhẹ nhàng, không còn đau đớn nữa.

Không cần đối mặt với việc mất con, không cần đối mặt với ai, càng ngày càng xa rời Phó Nhiễm, cũng không cần đối mặt với Lý Vận Linh và Triệu Lan.

Không còn bất cứ một lo lắng gì nữa, khi người ta gần chết đi, luôn đem tất cả mọi việc mà quên đi.

Danh lợi, địa vị, Minh Vân Phong từng cho anh tất cả, giờ anh không quan tâm đến nữa.

Thật sự phải chết?

Cuối cùng, rồi cũng tới thôi.

Cảm giác thật thoải mái.

Đầu óc Vưu Ứng Nhụy chợt tỉnh táo lại, cô ta không biết mình đang làm cái gì, chẳng qua cô chỉ muốn kết hôn với anh, chưa bao giờ có một ý nghĩ sẽ giết anh.

Phó Nhiễm đưa tay vặn cửa, nhìn qua khe cửa một chút.

Trong mắt chợt hiện lên hình ảnh kinh dị, Vưu Ứng Nhụy đã thả tay ra, nhưng cái gối vẫn nằm trên mặt Minh Thành Hữu.

Cô kinh ngạc nhìn, cả người run rẩy.

Phó Nhiễm nhanh chóng chạy vào, máu nóng trong người chảy dồn dập, tay chân lạnh như băng. Cô đi rất nhanh, Vưu Ứng Nhụy không kịp phản ứng, đã bị Phó Nhiễm đẩy ra.

Cô ta không giữ được thăng bằng nên té ngã.

Phó Nhiễm nhìn tình cảnh trước mặt, kinh hãi, nước mắt tuôn trào, mờ mịt không thấy rõ, cô vội vàng đem gối bỏ ra, hai mắt Minh Thành Hữu nhắm chặt, không động đậy.

Phó Nhiễm nghẹn ngào nơi cổ họng, đưa tay lay lay bờ vai anh, khóc nức lên thật thương tâm.

“ Minh, Thành Hữu!”

Minh Thành Hữu chỉ nghe thoáng thoáng một âm thanh, vang tới từ một nơi rất xa. Xa lắm, chỉ nghe tiếng vang mà thôi, nhưng anh nhận ra được đây là giọng nói của Phó Nhiễm.

Anh không mở mắt ra.

Phó Nhiễm vội vàng cầm điện thoại bàn để gọi, vì đang trong bệnh viện nên cô không mang theo điện thoại di động. Vưu Ứng Nhụy nằm trên mặt đất, thấy Phó Nhiễm muốn gọi điện thoại, vội vàng đứng dậy đoạt lấy.

“ Không cho cô gọi điện thoại.”

Phó Nhiễm bị cô ta đẩy, chân lảo đảo, cô không dám đối đầu với Vưu Ứng Nhụy, dù sao cô còn có đứa trẻ nữa.

“ Cô nói yêu anh ấy ư? Yêu anh ấy mà muốn đưa anh vào chỗ chết à?”

Vưu Ứng Nhụy hốt hoảng nhặt Hiệp ước trên mặt đất lên, nói.

“ Phó Nhiễm, lần này tốt cho cô rồi? Tôi không còn gì nữa, cô đã đoạt hết tất cả của tôi!”

Phó Nhiễm đứng ở đầu giường, cô tìm ình một vị trí an toàn, nhìn về phía Minh Thành Hữu, thấy sắc mặt anh tái nhợt, bờ môi run rẩy, một bộ dạng rất khó khăn, lòng cô như lửa đốt.

“ Cô đưa điện thoại cho tôi, không lẽ cô muốn nhìn anh ấy chết sao?”

“ Tôi chưa bao giờ nghĩ như thế, hơn ai hết, tôi luôn hi vọng anh ấy sống.”

Vưu Ứng Nhụy nói năng không mạch lạc, ôm lấy Hiệp ước nhìn chăm chăm người đang nằm trên giường bệnh, nói.

“ Tại anh, anh ấy không cho tôi cơ hội, ở nước ngoài, lúc anh ấy lần đầu tiên phẫu thuật tim, lúc ấy cô ở đâu? Phó Nhiễm, nếu không có cô, tôi và anh ấy sẽ không như thế này.”

Vừa nói vừa kéo kéo dây điện thoại, trong tai Phó Nhiễm hoàn toàn không nghe được gì hết, cô bước lên đoạt lấy điện thoại, Vuơ Ứng Nhụy chộp lấy tay cô, hai người giằng co nhau, không ai nhường ai. Giờ phút này, Phó Nhiễm bất chấp tất cả, Vuơ Ứng Nhụy sợ Tiêu quân gia quay lại, thừa dịp vội vàng kéo đứt dây điện thoại.

Theo quán tính, Phó Nhiễm lui về sau mấy bước, vội vàng đưa tay ôm lấy bụng, Vuơ Ứng Nhụy cầm lấy tờ giấy, mau chóng chạy đi.

Bụng Phó Nhiễm truyền đến cơn đau, cô dùng hết sức kêu lên.

“ Người đâu, mau tới đây, giúp tôi với!”

Tay đang buông lỏng bên giường đột nhiên bị cầm lấy, Phó Nhiễm chợt run lên, quay đầu lại thấy Minh Thành Hữu đã mở mắt.

Một cổ ấm áp trào ra nơi khóe mắt, tay Minh Thành Hữu nắm tay cô rất nhẹ, Phó Nhiễm vội vàng lau nước mắt: “ Em, em đi gọi bác sĩ”

Minh Thành Hữu lắc đầu, giọng nói yếu đuối.

“ Kêu cũng như không.”

Phó Nhiễm cắn môi dưới, giọng nói nghẹn ngào, thiếu chút nữa đã bật thốt lên “ Em đi báo cảnh sát”

Minh Thành Hữu nắm chặt tay cô không buông, hai người rất gần nhau, nhưng đối với Minh Thành Hữu mà nói, điều này không quan trọng nữa, anh nói.

“ Vừa rồi anh nằm mơ.”

Phó Nhiễm đứng bên giường, không nói gì.

“ Anh nằm mơ thấy anh biến thành một đứa trẻ, chuẩn bị đầu thai.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu trống rỗng, nhìn Phó Nhiễm

“ Nhưng thật bất ngờ lại biến thành con của em, thật nực cười phải không?”

Phó Nhiễm nhìn nụ cười gượng gạo của anh, trong lòng chua xót, không thể cười được,

Cô quay lưng lại, nhưng nước mắt chảy càng ngày càng nhiều.

Những rắc rối trong chuyện tình yêu của bọn họ, cả hai đều không thể nói gì được. Bởi vì họ không có ý định hàn gắn lại, mà thời gian cũng không cho phép nữa rồi.

Đã bao lâu rồi Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu mới trò chuyện trong hòa bình như thế này?

“ Có phải anh thật sự mong muốn có một đứa con?”

Minh Thành Hữu nghĩ đến đứa con đã mất, trong lòng đau đớn.

“ Ủ, anh hi vọng mình có thể dùng sinh mạng của anh đổi lấy sinh mạng của nó.”

Anh nói một cách vô lực, tay anh nắm chặt tay cô đến phát đau.

Phó Nhiễm nhìn đôi tay xanh mét của anh, đáy mắt ẩn chứa sự bi thương: “ Em đã nói dối anh, lúc ấy mẹ em bị thương nặng, em kích động tới mức muốn bỏ đứa bé này, nhưng bác sĩ nói sinh mạng của đứa bé là do mẹ em dùng tính mạng mình đổi lấy. Em biết trong lòng anh cũng mong muốn có nó, em không hề nghĩ đến tình trạng anh như thế này. Hiện giờ, bé đang phát triển rất tốt, anh yên tâm, em sẽ giữ nó lại.”

Trong mắt Minh Thành Hữu hiện lên sự nghi ngờ, anh không thể tin được, khuôn mặt tuấn tú rạn nứt lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bụng Phó Nhiễm, bờ môi run rẩy, nói.

“ Em, em không gạt anh chứ?”

Phó Nhiễm cầm lấy tay anh, đặt lên bụng cô, Minh Thành Hữu mở tay ra, mặc dù chưa cảm giác rõ ràng, nhưng vẫn có thể thấy bụng cô nhô lên.

Tim anh đập mạnh, anh kích động, hô hấp dồn dập.

“ Phó Nhiễm.”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh.

“ Trước khi chết, cha anh đã nói như vậy sao?”

Minh Thành Hữu hy vọng, lời nói hôm ấy của Phó Nhiễm cũng là một lời nói dối.

Cô nghĩ muốn dối anh lần nữa, nhưng Minh Thành Hữu lại nói trước: “ Em nói thật đi, anh không sao!”

Phó Nhiễm buồn bực trong lòng, sắc mặt Minh Thành Hữu vui mừng, nhưng cũng không hi vọng gì nhiều:

“ Nếu như anh có thể sống tới ngày đứa bé chào đời, em có thể cho anh ôm nó được không?”

Cô không nói gì, chỉ gật đầu.

Minh Thành Hữu cảm thấy mệt mỏi, nãy giờ nói liên tục, khiến anh không còn sức lực nữa.

Bác sĩ lại kéo được mạng sống của anh về một lần nữa, nhưng không phải lần nào cũng đều may mắn như thế được.

Tiêu quản gia thấy cảnh tượng như thế, vội vã chạy tới giường bệnh, vừa mới vào, thấy Phó Nhiễm đang ở bên trong, bà suy nghĩ một chút, rồi vội vàng bước ra cửa.

Bà không hề rời đi, nhưng cũng không quấy rầy bọn họ.

Minh Thành Hữu mở mắt ra lần nữa, gọi tên cô.

“ Phó Nhiễm.”

Nghe anh gọi tên mình, tim cô đau đớn.

Minh Thành Hữu nhìn vào mắt cô, muốn nói điều gì đó, muốn nói nhiều, rất rất nhiều, nhưng thốt ra chỉ có một câu: “ Hai chúng ta đã quên hết quá khứ rồi phải không?”

Mắt Phó Nhiễm sáng lên.

Có một số việc cô không hỏi tới, cũng không phải là cô không hiểu.

Nhưng tình cảnh của bọn họ chẳng yêu cũng chẳng thương gì.

“ Phó Nhiễm, chúng ta không thể trở lại như trước được nữa, về sau anh không muốn nghe thấy bất kì một tin tức nào liên quan đến em. Nếu anh chết, em hãy nói với con rằng, cha nó đi tới một nơi rất xa, sau này lớn chắc nó sẽ hiểu được. Anh rất ích kỷ, anh muốn giữ con lại, nhưng anh lại không thể cùng con đi tiếp quãng đường sau này. Em nhất định phải kết hôn, cưới sớm là tốt nhất, trước khi nó ra đời. Sau khi con đã nhận biết được, em hãy nói cho con biết, nó không phải là không có cha, như thế cũng đỡ phải lừa gạt con.”

Cô hiểu, anh cũng hiểu.

Trừ việc quên nhau đi, bọn họ còn có lựa chọn khác sao

128. Chương 128

Chương 128: Hạnh phúc đời sau – đổi lấy sinh mạng của Minh Thành Hữu

Khi ra khỏi phòng, Phó Nhiễm vẫn cảm thấy kinh ngạc. Lúc đi đến cửa, cô quay lại nhìn Tiêu quản gia, ánh mắt hai người giao nhau, không ai mở miệng.

Cô đi về phía hành lang phía trước. Tiêu quần gia nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô một lúc lâu, sau đó đẩy cửa phòng bệnh nhân đi vào.

”Tam thiếu, cậu đã tỉnh rồi à.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu hướng ra xa nhanh chóng thu lại.

”Về sau đừng gọi tôi là Tam thiếu.”

Tiêu quần gia nghĩ tới vừa rồi khi Minh Thành Hữu tỉnh lại cũng không thấy được chuyện vừa rồi, cũng may vừa rồi mọi thứ không có chuyện gì xảy ra.

”Xin lỗi cậu, tôi vừa nhận được cuộc gọi lạ làm tôi phải tới đây.”

Minh Thành Hữu chỉ về phía bóng đèn đang đặt đầu giường.

”Bà tắt nó đi giúp tôi.”

Tiêu quần gia dạ một tiếng.

Phòng bệnh ngay lập tức chìm trong bóng tối, Tiêu quần gia trở về khu vực nghỉ ngơi trong lúc mơ hồ lại nghĩ về những chuyện trong quá khứ.

Ở trong gian phòng, cho dù có giơ tay ra cũng không thể thấy gì, bóng tối bao trùm lấy cả không gian. Lúc này, Minh Thành Hữu cảm thấy bây giờ đầu óc mới bình tĩnh lại.

Anh nhìn chăm chăm trong bóng đêm, mơ hồ có nhiều hình ảnh hiện ra. Giống như rất lâu về sau, luôn có hình ảnh đáng người nhỏ bé đang bước đi chập chững.

Bây giờ thì mở mắt đã không còn khác với nhắm mắt nữa, giường bệnh chật hẹp, anh vẫn duy trì một tư thế như cũ khiến toàn thân cũng cảm thấy khó chịu, bất chợt Minh Thành Hữu nảy sinh một khao khát mãnh liệt sống làm cho trái tim giống như được tiếp thêm sức mạnh, thật giống như là không chịu nổi cảm giác mãnh liệt này.

Sống hay chết đều như nhau, sau khi biết đứa bé không còn, sự thật về thân thể hai mươi mấy năm trước của anh hóa ra là câu chuyện cười thì anh thật sự muốn buông xuôi.

Phó Nhiễm trở lại phòng bệnh, việc đầu tiên nghĩ tới là báo cảnh sát, nghĩ đến những hình ảnh vừa rồi đến giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Cô kéo cái ghế ngồi ở phía trước cửa sổ, Minh Thành Hữu nói, bọn họ hãy quên nhau đi.

Phó Nhiễm cũng rõ ràng, thật ra thì phải quên so với nhớ lại càng khó hơn.

Triệu Lan ở nhà nấu cháo xong định ra khỏi cửa, vừa lúc Minh Tranh từ trên lầu xuống, thần sắc không nhận ra là vui hay buồn, từ nhỏ ý tới lớn suy nghĩ của anh vẫn kín đáo như thế làm người khác không thể hiểu rõ, Triệu Lan đang cầm hộp giữ ấm mức cháo, nhìn thấy Minh Tranh thì động tác trong tay ngừng lại.

Minh Tranh liếc nhìn, ánh mắt lạnh lùng.

”Trong nồi có chịu đựng tốt cháo, ta còn đuổi việc chút thức ăn.”

Ánh mắt Minh Tranh lướt qua những món ăn trên bàn ăn gọi là chút thức ăn kia.

”Không phải là con đã nói với mẹ, chuyện như vậy để người giúp việc làm sao?”

Triệu Lan đang cầm chiếc hộp giữ ấm nhiều tầng, Minh Tranh nhìn ra bà đang muốn đi ra ngoài.

”Là làm cho Minh Thành Hữu chứ?”

Triệu Lan cúi đầu không nói lời nào, thần sắc có chút hơi lúng túng.

Minh Tranh lấy chiếc áo khoác vắt trên thành ghế. Sau đó xoay người đi ra ngoài.

” Minh Tranh .”

Triệu Lan vội vàng gọi anh.

“Ăn qua điểm tâm rồi hãy đi chứ?”

Ánh mắt Minh Tranh liếc qua chiếc hộp trong tay bà, sau đó sải bước rời đi cũng không quay đầu lại.

Triệu Lan nhìn ra hướng cửa chăm chăm như mất hồn, không nghĩ ra điều gì, lúc này mới ra bên ngoài biệt thự để thuê xe.

Minh Vành ngồi trong phòng bệnh của Minh Thành Hữu, Lý Vận Linh truyền hết nước biển vẫn còn đang nghỉ ngơi, Triệu Lan cầm hộp giữ ấm đi tới cửa.

Minh Vành nâng tầm mắt lên, miệng khẽ mấp máy, dù sao thân phận này thật khó xử, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng,

“Bác gái.”

“Thành Hữu tỉnh chưa?”

“Tối hôm qua tỉnh rồi, nhưng có thể lúc này còn đang ngủ.”

Bóng dáng gầy gò của Triệu Lan hướng về phía trong cánh cửa, Minh Vành thấy thế, sắc mặt khó xử vươn tay ra.

” Bác gái, con nghĩ có thể là hiện tại Thành Hữu không muốn gặp bác.”

Tất nhiên là Triệu Lan biết điều này, nhưng suy nghĩ trong lòng thật sự nặng nề, bà hiểu lúc này tình trạng của Minh Thành Hữu không thể chịu nổi kích động, bà đem hộp giữ ấm đưa về phía Minh Vành.

“Con đưa cho nó giúp ta, ta mới vừa nấu xong , để cho nó ăn một chút.”

Minh Vành cũng không đưa tay đón nhận, thần sắc như có chút xao động.

Triệu Lan biết thân phận của bà rất khó xử, Minh Vành là từ nhỏ tới lớn đã đi theo Lý Vận Linh, bà chỉ sợ hẳn sẽ làm khó, liền thất vọng thu hộp giữ ấm lại.

Minh Vành thấy bộ dạng bà xoay người muốn đi, hẳn do dự một chút sau đó gọi.

“Bá mẫu, người vào đi thôi, nhưng chỉ có thể một hội, ta mới vừa rồi thấy hẳn còn ngủ, người đem đồ để xuống sau lập tức ra ngoài.”

“Được.”

Triệu Lan không ngừng gạt đầu, trong ánh mắt sáng sáng rõ.

Bà cẩn thận đẩy cửa đi vào, Minh Thành Hữu chưa tỉnh, Triệu Lan đem hộp giữ ấm nhẹ nhàng đặt lên trên tủ đầu giường. Bà kéo ghế ngồi ở bên giường, khom lưng tiến tới gần.

Sao bà không sớm nghĩ tới Minh Thành Hữu mới là con trai của bà chứ?

Khi anh cùng Minh Tranh còn nhỏ, Minh Vân Phong thường cầm hình tới, nói với bà không chỉ một lần, đây là đứa con trai mà ông yêu nhất.

Triệu Lan vẫn cho là Minh Vân Phong thương yêu Minh Thành Hữu nên mới có thể nói như vậy, làm sao có thể nghĩ đến là bởi vì nguyên nhân này?

Bà vẫn còn nhớ, lần đầu tiên lúc Minh Thành Hữu nhìn thấy bà, trong ánh mắt ngập tràn chán ghét cùng căm hận, Triệu Lan hoảng hốt mất hồn, nghe được giống như Minh Thành Hữu khẽ nói gì đó, bà định mở miệng, bất ngờ anh mở mắt ra.

Bốn mắt đụng vào nhau, gần như là quá bất ngờ nên không kịp chuẩn bị.

Triệu Lan lui ra.

“Thành Hữu, con, con đã tỉnh, ta nấu cháo cho con, con mau ăn đi.”

Minh Thành Hữu hướng về phía Triệu Lan một hồi lâu, ánh mắt không hề có điểm dừng, trong mắt cũng không phân biệt được tâm tình lúc này, Triệu Lan thấy anh cũng không nói chuyện, nhìn bà một cái sau đó liền lạnh lùng di chuyển tầm mắt.

“Thành Hữu, con nghỉ ngơi đi, hôm nào ta sẽ trở lại thăm con sau.”

Một chút bà cũng không dám để cho Minh Thành Hữu tức giận.

Đứng dậy đi ra khỏi phòng, Minh Vành đi theo.

“Thành Hữu tỉnh chưa?”

Triệu Lan gật đầu.

“Cám ơn con

Minh Thành Hữu sau mấy ngày được theo dõi đặc biệt, cuối cùng cũng thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Chỉ là thân thể còn rất yếu yếu, Vưu Ứng Nhụy từ sau chuyện đêm hôm đó thì gần như là bốc hơi, cũng nữa không xuất hiện tại Nghênh An nữa.

Minh Vành đẩy xe lăn đưa Minh Thành Hữu ra khỏi phòng bệnh, ánh mặt trời chiếu sáng trong sân, mỗi hình ảnh cũng tràn đầy sức sống.

“Bệnh viện thật không phải một nơi tốt.”

“Mẹ nói, ngày mai chuyển cậu tới bệnh viện quân đội, chỗ đó điều kiện tốt hơn.”

Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn ra nơi xa xăm.

“Còn cần thiết sao?”

“Thành Hữu.”

Minh Vành nắm bờ vai của anh.

“Có hi vọng sẽ tốt hơn là không có.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu liếc về một bóng dáng quen thuộc trên hành lang.

Phó Nhiễm đang nghe bác sĩ điều trị của Phạm Nhân nói gì đó, bóng dáng kéo dài trên hành lang, càng trông có vẻ thon gầy, tóc buộc đơn giản ở sau gáy, ghim thành đuôi ngựa.

“Mấy ngày nữa các người có thể đón bà ấy về, không cần phải nằm viện.”

Phó Nhiễm thấy sống mũi cay xè.

“Để ẹ tôi ở thêm mấy ngày nữa đi, nói không chừng sẽ có kỳ tích, nhất định bà có thể tỉnh lại.”

“Phó tiểu thư.”

Bác sĩ có chút khó xử, nhưng cũng không muốn để cho cô hi vọng quá nhiều.

“Ở đây hay về nhà cũng giống như nhau, nếu như phát hiện có dấu hiệu chuyển biến tốt cũng có thể lập tức đưa đến bệnh viện, dù sao so với không khí ẩm áp trong nhà thì nơi này không cách nào thay thế được, cũng sẽ hỗ trợ mẹ cô bình phục, đưa bà đi dạo tới nhiều chỗ quen thuộc, cùng trò chuyện với bà.”

“Nói như vậy, là có hy vọng sao?”

Phó Nhiễm chờ mong, bác sĩ dứt hai tay vào trong túi áo, tất nhiên là sẽ động viên cô vào lúc này.

“Trường hợp những người sống đời sống thực vật tỉnh lại cũng không ít.”

Phó Nhiễm nghe vậy, tâm lúc này mới dịu đi một chút.

Minh Vành nhìn theo tầm mắt của Minh Thành Hữu cũng thấy Phó Nhiễm.

“Anh đẩy cậu qua đó.”

“Không cần.”

Minh Thành Hữu cũng là kiên quyết cự tuyệt.

Minh Vành nhú mày.

“Biết thân thể mình không tốt, thì càng nên quý trọng những ngày sau cùng cô ấy.”

Gương mặt trắng bệch của anh đột nhiên hoảng hốt.

“Quên đi một người rất dễ dàng, để cho cô ấy hy vọng vào thời điểm này, không bằng để cho cô ấy quên đi, dù sao sớm hay muộn cũng phải đi đến bước này, cần gì phải vòng quanh chứ?”

Minh Vành lắc đầu.

Sau khi Phó Nhiễm cũng bác sĩ nói chuyện xong, quay người lại, thấy hai anh em họ đứng ở trong sân.

Mặc dù bệnh tình của Minh Thành Hữu nghiêm trọng, nhưng so với chuyện kia, vẻ mặt vẫn buồn bã như thế.

Minh Vành nhìn Phó Nhiễm, cho là cô sẽ đi tới đây.

Nhưng chỉ cách nhau chừng mười bước, gần đến nỗi cũng có thể nhìn thấy rõ vẻ mặt của nhau, hai người vẫn bình tĩnh, từng tia nắng ấm xen kẽ chiếu qua mái hiên như là vật ngăn cách giữa họ.

Minh Thành Hữu cũng không quay đầu lại nói.

“Đi thôi.”

Cũng chỉ trong giây lát sau khi anh dứt lời, Phó Nhiễm cũng xoay người, từ từ đi về phía trước.

Minh Vành như suy nghĩ điều gì đó, thu hồi tầm mắt, đẩy Minh Thành Hữu đi sang hướng khác.

Bởi vì chuyện Minh Thành Hữu nằm viện cũng không thể công khai ra bên ngoài, nên tất nhiên chuyển đi bệnh viện quân đội cũng là rất lặng lẽ.

Minh Vành đẩy Minh Thành Hữu từ bên trong phòng bệnh ra ngoài, Phó Nhiễm thấy trong tay Tiêu quản gia cầm mấy túi đồ, chỉ chưa thấy Lý Vận Linh, cô đứng ở nơi khúc quanh không đến gần đó, Minh Thành Hữu bất ngờ quay lại, giống như biết cô đang đó, hai người nhìn nhau, ánh mắt Phó Nhiễm có chút mờ mịt.

Ánh mắt Minh Thành Hữu vô hồn, mấy ngày nay thân thể gầy gò đi không ít.

Có một số việc, có thể là đã đến một giới hạn nhất định, bọn họ không ở bên nhau có lẽ lại tốt hơn.

Đổi lấy một cuộc sống bình thản, cho dù là không thích, cũng tốt hơn so với cảm giác đau đớn khi ở cùng nhau.

Đoàn người đã rời đi theo lối ra, Phó Nhiễm ngẩng cao đầu, chiếc đèn trong hành lang bệnh viện vẫn sáng.

Cũng không biết đứng ở đây đã bao lâu, cho đến khi lòng bàn chân Phó Nhiễm truyền đến cảm giác tê rần, lúc này mới nghĩ đến chuyện rời đi.

Xoay người liền nhìn thấy Lý Vận Linh đứng ở sau lưng cô.

“Ta tới phòng bệnh đi tìm cô, thấy cô không có ở đó.”

Phó Nhiễm hơi nhếch môi sau đó mở miệng.

“Bà có chuyện gì sao?”

Lý Vận Linh cũng không quanh co.

“Ta nghe người ta nói, ngày đó Thành Hữu bị phát bệnh từ trong phòng bệnh của cô, là thật sao?”

Phó Nhiễm không cách nào cãi, đành phải gật đầu một cái.

“Rất cuộc cô nói với nó cái gì, là về thân thể sao?”

Ngày đó Phó Nhiễm đã nói ra rất nhiều lời nói, ác độc, bị thương cảm phần, từng chữ cô đều ghi tạc ở trong lòng.

Lý Vận Linh thấy cô không trả lời, thật ra thì bà cũng sớm biết rõ, khi Minh Thành Hữu hỏi bà, mẹ cũng biết chuyện đó sao, Lý Vận Linh liền đoán được nhất định là bí mật về thân thể nên mới kích động làm Minh Thành Hữu mới phát bệnh lần này.

“Phó Nhiễm, ta không quan tâm chuyện lúc trước của cô và Thành Hữu, chuyện ồn ào đến tận hôm nay, giữa các người cũng là không thể rồi, buông tay đi, đừng để cho nó phải lo lắng suy nghĩ về cô nữa.”

Phó Nhiễm chậm rãi nói.

“Trong lòng tôi rất hiểu.”

Trong lòng Lý Vận Linh mãi mãi có khoảng cách với Phó Nhiễm, càng không vui nổi, mặc dù Minh Tranh cùng Minh Thành Hữu bị tráo đổi là do một tay Minh Văn Phong tạo thành, Phó Nhiễm chẳng qua chỉ là giữ bí mật đó mà thôi.

Nhưng con người chính là như vậy, bây giờ Lý Vận Linh đã không thể hận Minh Văn Phong, tất nhiên là phải đem nỗi oán hận này trút lên đầu người khác.

Sau khi Lý Vận Linh đi khỏi, Phó Nhiễm thấy Triệu Lan vội vã chạy tới bệnh viện, đẩy cửa phòng bệnh ra mới phát hiện bên trong không có một bóng người, hộp giữ ấm trong tay Triệu Lan rơi xuống lún trên mặt đất.

“Thành Hữu!”

Có người tiến vào bắt đầu dọn dẹp lại phòng bệnh, Phó Nhiễm thấy Triệu Lan lòng như lửa đốt hỏi vài câu, lúc đi ra cũng thần sắc thả lỏng hơn, chỉ là nét mặt buồn bã dựa vào vách tường.

Minh Thành Hữu chuyển viện, ngay cả tin tức trước đó bà cũng không biết.

Ngày đưa Phạm Nhân về nhà, là một ngày trời mưa dầm mờ mịt, Phó Tụng Đình ôm vợ ngồi vào bên trong xe, Phó Nhiễm nhìn đến mắt hồng, đáy lòng nảy sinh ra khó chịu làm mắt co ửng hồng, trên mặt đất đã ẩm ướt, dẫm lên không đến nỗi bị ướt, nhưng cảm giác giống như là ẩm ướt tối tăm. Phó Nhiễm ngồi vào bên trong xe, ánh mắt nhìn ra cửa bệnh viện, cô, Phạm Nhân cùng Minh Thành Hữu, từng người một được đưa vào trong cánh cửa này.

Nhưng hôm nay người lạnh lặn đi ra khỏi đây, cũng chỉ có mình cô.

Phó Nhiễm áp mặt hướng cửa kiếng xe lạnh như băng, cố gắng nhắm mắt lại.

Trở lại Phó gia, mới phát hiện xe của Minh Tranh cũng vừa mới đến.

Phó Tụng Đình ôm vợ vào nhà, má Trần lấy đồ trên xe rồi đi vào, Phó Nhiễm dặn tài xế không cần chờ cô, nhìn Minh Tranh tựa tại trước cửa xe, Phó Nhiễm có chút lúng túng không biết làm sao, nhưng vẫn đi tới lên tiếng chào hỏi.

“Ca ca.”

Minh Tranh khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt bình tĩnh hướng về Phó Nhiễm, im lặng một lát sau, vẫn là anh phá vỡ cục diện bế tắc trước.

“Về sau em định làm như thế nào?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn về anh.

“Minh gia cho là đứa bé của em không còn, anh đi đã hỏi bác sĩ, đều như vậy rồi em còn muốn giữ lại sao?”

Vấn đề này đối với Phó Nhiễm mà nói, đã sớm có đáp án.

Trong lúc đứa bé không nên tới nhất, cô đã không muốn lưu nhưng lại mấy phen trời xui đất khiến lưu lại, Phạm Nhân tin Phật, tin tướng vào quy luật nhân quả luân hồi, Phó Nhiễm cũng tin.

Minh Tranh chạy tới đây để hỏi việc của cô, đơn giản vẫn là không bỏ được, lúc ấy nhấn tâm bỏ lại cô cùng Triệu Lan, không thể nói hận trong lòng đối với Phó Nhiễm, rốt cuộc vẫn là không giống như trước kia.

Yêu hay không yêu, chỉ từ chuyện thân thể của Minh Thành Hữu là đã có thể biết rõ ràng.

“Ca ca, tôi đã không còn đáng giá để anh phải hao tổn tâm tư về tôi nữa, anh cũng đừng nữa oán hận bà ấy, nói cho cùng, bà ấy không biết anh mới đúng là con trai ruột của bà, quyết định hai mươi mấy năm trước của ông ấy đã làm, thật ra thì người bị tổn thương sâu sắc nhất cuối cùng là bà ấy.”

Đôi mắt phượng hẹp dài cả Minh Tranh nhắm chặt lại, thần sắc không giấu được nỗi thống khổ.

“Tiểu Nhiễm, chuyện giữa anh và bà ấy, em không hiểu đâu.”

“Còn có bác Triệu, anh cũng đừng trách bà, trong lòng bà cũng không dễ chịu, người phụ nữ nào lại nguyện ý vì muốn con của mình có một tiền đồ tốt mà rời khỏi mình hai mươi mấy năm đây? Cũng là bị lừa gạt, hôm nay chân tướng đã rõ ràng, cũng là bởi vì máu mủ ruột thịt sắp chia lìa, loại đau đớn này.”

Phó Nhiễm nghẹn ngào nơi cổ họng, cô vốn định muốn nói, loại đau đớn này, chúng ta là không trải qua nên không thể hiểu được.

Nhưng trong lòng đã sớm đau đến mức tuyệt vọng, vết thương rõ ràng đã rỉ máu.

Minh Tranh nâng tầm mắt lên nhìn chăm chú về nơi nào đó không xác định.

“Không trải qua nên không thể hiểu được sao?”

Hắn đoán ra câu Phó Nhiễm nói không khác nửa câu.

“Làm như sau khi anh biết thân thế của anh, anh mới hiểu được, anh bị người khác chỉ trích nói là con riêng, chịu đựng Lý Vận Linh lạnh lùng cùng ghét bỏ, tất cả đều là ông ta một tay tạo thành, ông ta lật nghiêng cuộc sống của anh và Minh Thành Hữu, cho nó đi trên một con đường thênh thang, hôm nay đến lúc nó gần chết, mẹ anh ngày ngày chạy tới bệnh viện muốn nhận nó trở về, Lý Vận Linh lại khẳng khái nói con trai của bà ta chỉ có một. Phó Nhiễm, ở nơi này nó là nhân vật chính quan trọng nhất, anh lại coi là cái gì?”

Phó Nhiễm có cảm giác mệt mỏi khắp người, đây không phải là vấn đề lựa chọn, không có đáp án.

Minh Tranh đóng cửa xe nhanh chóng rời đi, cô nhìn theo một hồi lâu sau mới thu hồi ánh mắt.

Đi tới bên trong phòng khách, mới Quán gia mời tới chỉ chừng 30 tuổi, bộ dáng già dặn khôn khéo, Phó Nhiễm đi tới giới thiệu cô á Trần.

“Má Trần, đây là Chu quán gia, về sau công việc trong nhà không thay đổi, hiện tại mẹ tôi cần người chăm sóc, cũng sẽ càng ngày càng nhiều việc, bà cùng Chu quán gia sống với nhau thật tốt.”

“Tiểu thư, tôi biết rồi.”

Phó Nhiễm đi tới phòng của Phạm Nhân, Phó Tụng Đình đã đặt bà vào trên giường, má Trần theo vào tới giúp một tay, Phó Nhiễm thấy một cái hộp chất đồng trong góc phòng, cô đi tới, mở ra thấy rất nhiều thỏi vàng mã.

“Hai ngày nữa phu nhân muốn đi chùa Hàm Sơn thắp hương, mới đây đã tự chuẩn bị.”

Phó Nhiễm ngồi xổm người xuống, thấy nửa tập giấy còn chưa gấp hết.

“Má Trần, đến lúc đó bà đi theo tôi đi một chuyến thôi.”

Chùa Hàm Sơn nằm ở bên trong khu nội thị của thị trấn Nghênh An, mỗi ngày khách hành hương lên chùa rất đông, nghe nói có thể nhìn đến đám sương mù lượn lờ giữa không trung dưới chân núi, Phó Nhiễm cùng má Trần đi vào tới trong chùa, dâng hương còn phải xếp hàng, nhang đèn lớn đặt ở trước mặt tượng Phật, không ngừng tỏa ra hơi nóng làm ối gương mặt khách hành hương đỏ bừng.

Bức tượng Phật bóng loáng cao có mấy chục cm, Phó Nhiễm thành kính tiến lên, chắp tay trước ngực sau đó quỳ xuống dập đầu, cô dập đầu ba lần rồi tiến lên phía trước, bàn tay đặt trên nền đất, cái trán đụng vào nền gạch, đôi khi cô quỳ gối trước mặt tượng Phật thì giữa mi tâm đỏ bừng.

Đây là lần đầu tiên Phó Nhiễm tới nơi như vậy, cô chưa bao giờ nghĩ là trang nghiêm cùng nghiêm túc làm cô đứng trước tượng Phật lại sinh lòng kính sợ.

Má Trần im lặng ngồi ở bên cạnh.

Bên cạnh chậu than trước mặt bày đầy những thỏi vàng mà cả đêm cô đã gấp lại, cô không có mượn tay người khác, đều nói bái Phật cần thiết nhất chính là thành tâm.

Mười ngón tay áp chặt, mắt Phó Nhiễm bị nhang đèn phả vào mặt đến nỗi gần như là không mở ra được, sau một lát thấy quen thì lúc này mới khá hơn một chút.

Cuối cùng cô cũng hiểu, tại sao Phạm Nhân lại tin Phật.

Có niềm tin, trong lòng mới có hi vọng.

Phó Nhiễm nhắm mắt lại, môi trái tim khê giật giật.

Điều cô muốn van xin, thật sự rất đơn giản.

“Để cho anh ấy sống nữa, chúng con có thể cùng chết, Phật nói, năm trăm lần ngoái đầu nhìn lại mới đổi được gặp thoáng qua một lần trong kiếp này, con tình nguyện chúng con chưa từng quen biết nhau, bây giờ con bỏ qua một bên có được không?”

Phó Nhiễm cảm thấy trong hốc mắt ấm áp, chua xót càng thêm đau.

“Con sẽ trôi qua những ngày tháng của con thật tốt, để cho anh ấy quên con và cũng để cho con quên anh ấy.”

Thật ra thì Phó Nhiễm cũng hiểu, Minh Thành Hữu lựa chọn một cách không thể cứu vãn được là phá hủy tình yêu của cô, anh phá hủy hoàn toàn, giữa bọn họ chỉ có một con đường có thể đi.

Cô trôi qua hạnh phúc, anh mới có thể an tâm ra đi.

Cô càng sống tốt, anh mới càng tốt hơn.

Phó Nhiễm chảy nước mắt nhìn về phía tượng Phật ở trên cao.

“Điều nói sẽ có kỳ tích xảy ra, nhưng có thể trong lòng con tham lam, con muốn cả hai có được không? Một là ẹ con nhanh chóng tỉnh lại, hai là cho Minh Thành Hữu có thể bình yên vượt qua cửa ải này. Nếu như cần phải trao đổi mà nói, con dùng nửa đời sau hạnh phúc của con có được không?”

Với cô mà nói, hạnh phúc của nàng đã dừng bước tại một đêm kia, Phó Nhiễm chỉ là 27 tuổi trong đời, cũng không phải là một bông hoa rực rỡ như trước kia nữa.

Cô khom lưng thành kính, dập đầu xuống đất thật mạnh.

Đứng dậy thì mắt hôn mà nhìn chăm chăm vào nước mắt tràn ra ở nền gạch, cô không biết lời khẩn cầu của cô có thể hiệu nghiệm hay không, ít nhất cô đã đem hạnh phúc sau này ra đánh cược rồi.

Phó Nhiễm cảm hương đốt, sau đó bắt đầu hóa vàng.

Mùi hương khói lại xông vào mắt cô chua xót vô cùng, cảm giác giống như là muốn mù, Phó Nhiễm quỳ trên mặt đất, đem toàn bộ vàng tiền cùng vàng thỏi đều hóa sạch sẽ.

Cô dẫn má Trần cho không ít hương tiền.

Lại đi chỗ khác bái lễ, lúc Phó Nhiễm ra khỏi chùa thì cùng Lý Vận Linh và Tiêu quân gia không hẹn mà gặp, ánh mắt Tiêu quân gia nhìn giữa hai người bắn khoắn, cuối cùng vẫn không có mở miệng.

Lý Vận Linh ăn mặc thanh lịch, trên mặt toát lên vẻ trang nhã, nhưng ánh mắt tiêu tụy cùng một nỗi không thể che hết, bà nhìn thẳng hướng phía trước đi tới, Phó Nhiễm nhường lại đường cho hai người.

Một chiếc xe màu sâm banh sang trọng dừng cách đó không xa, ánh mắt chú Vương cẩn thận liếc nhìn người đàn ông ở chỗ ngồi phía sau từ bên trong kính chiếu hậu.

“Tam Thiếu, ngài có khỏe không?”

Minh Thành Hữu đang nhắm mắt nghỉ ngơi, tóc rơi trên trán hơi dài, môi mỏng mím chặt lại sau đó khê héch lên.

“Chú Vương, tôi không có suy yếu đến nỗi không thể ngồi xe.”

Chú Vương nghe vậy, trong lòng khê buông lỏng.

Lý Vận Linh khẳng khái muốn tới chùa Hàm Sơn dâng hương, nhưng nếu là trước đây, Minh Thành Hữu có nói gì cũng không chịu đi cùng với bà, lần này Lý Vận Linh chỉ nói qua với anh, thế nhưng anh lại không cự tuyệt.

Có lẽ khi đối diện với sinh mệnh, nếu có thể thử, anh cũng nguyện ý thử một lần.

Phó Nhiễm cùng má Trần người trước người sau đi ra ngoài, đám người chật chội, cô mặc quần áo bình thường vô cùng thoải mái, màu sắc cũng không mất sáng, cách ăn mặc rất bình thường, tầm mắt Minh Thành Hữu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong khi liếc mắt, xuyên qua khe hở giữa người với người, lại chỉ nhìn thấy duy nhất mỗi Phó Nhiễm.

Cô đưa tay che ở trước bụng, cố hết sức tránh khỏi dòng người, Phó Nhiễm nhìn đường dưới chân chầm chầm, bộ dáng chăm chú, màu da vẫn trắng nõn như thế, chỉ là người quá cao, hơn nữa gần đây nhiều chuyện xảy ra nên nhìn cô càng thấy gầy làm người khác đau lòng.

Phó Nhiễm đi tới trước mặt, lơ đãng ngẩng đầu lên liếc qua, thấy chiếc xe màu sâm banh dừng cách mười bước, cảm thấy biến số xe quen thuộc.

Cô dừng bước chân, trong đầu đột nhiên nghĩ tới đây là xe của Minh gia.

“Tiểu thư, đi nhanh lên đi, nán lại càng nhiều người hơn.”

Má Trần thấy cô đứng bất động, liền mở miệng thúc giục.

Phó Nhiễm che giấu tầm mắt, chuyện xảy ra với Phạm Nhân, cô công khai để má Trần ở lại Phó gia, đã sớm ngầm ngầm bắt đầu đề phòng bà.

Phó Nhiễm bị đám người chen đến bên cạnh xe, vừa lúc xe của Minh gia lại không dừng ở bên trong bãi đỗ xe theo quy định, người gần như áp đến sườn xe, cô cũng không cảm thấy có gì đó không ổn, dù sao Lý Vận Linh lên núi, nhất định là chú Vương sẽ đi theo.

Minh Thành Hữu cũng đang bên trong xe thấy hình ảnh rất rõ ràng, chú Vương cẩn thận liếc nhìn thần sắc của anh.

Đúng lúc Phó Nhiễm đi qua chỗ ngồi phía sau xe thì anh hạ cửa xe xuống.

Trong nháy mắt Phó Nhiễm gần như là muốn lướt qua nhau, cánh cửa thủy tinh tối màu chậm rãi hạ xuống, đột nhiên ánh mặt trời bên ngoài rọi vào làm Minh Thành Hữu bị chói mắt, hai người bất ngờ không kịp chuẩn bị, cứ như vậy đối mặt nhau.

Cơ bản là Phó Nhiễm không nghĩ tới anh sẽ ở bên trong xe, sắc mặt của Minh Thành Hữu bị ánh mặt trời chiếu lên trông tái nhợt trong suốt, khoảng cách gần trong gang tấc, lại đưa tay không chạm tới nhau.

Hai người há miệng, nhưng lại như hẹn ngầm nên cũng không ai mở miệng nói chuyện.

Tầm mắt Minh Thành Hữu hạ xuống nhìn về bụng Phó Nhiễm, anh có cảm giác trong lòng ấm áp, hẳn là vô cùng an tâm.

“Má Trần, chúng ta đi.”

Cùng lúc đó, Minh Thành Hữu hướng chú Vương ra hiệu.

Cửa sổ xe từng chút bị kéo lên trên, cuối cùng khe hở ngăn cách ngoài bên cửa sổ tắt cả hoàn mỹ, cửa màu tối, ngay cả ánh mặt trời ấm áp cũng không theo vào được chút nào.

Phó Nhiễm lướt qua sườn xe đi về phía trước, cảm thấy có chút chói mắt, cô nheo mắt lại, mới phát hiện là nước mắt mơ hồ.

Ánh mắt của Minh Thành Hữu xuyên qua kính chiếu hậu nhìn bóng dáng Phó Nhiễm dần dần ẩn vào trong đám người, anh vẫn có thể rất dễ dàng tìm được cô như trước, cái gọi là liếc qua một cái liền chọn trúng.

“Tam Thiều?”

Ánh mắt chú Vương lộ ra vẻ do dự.

“Thiếu phu nhân đi đâu, gần đây cũng không thấy cô ấy.”

“Không phải là cô ấy mới đi qua hay sao?”

Minh Thành Hữu vừa giật mình hoảng hốt, vừa giống như là đang lẩm bẩm một mình.

Chú Vương lắc đầu, xem ra thật là Minh Thành Hữu bị bệnh không nhẹ.

Trong mắt của anh tràn đầy bi thương, rồi lại xen lẫn chút cô đơn cùng vui mừng, xem đi, như vậy thật tốt.

Cùng chết hẳn là dễ dàng hơn so với yêu nhau sao?

129. Chương 129

Chương 129: Đưa áo cưới cho cô, để cô gả cho người khác

“ Tiểu Nhiễm.”

Trong cơn hoảng hốt chợt có người gọi tên cô, gần đây Phó Nhiễm luôn mất hồn. Có thể trong lòng có quá nhiều tâm sự, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, người ngồi ngoài thấy cô nhìn ra, liền kêu lên..

“ Tiểu Nhiễm.”

Có thể xác định được một điều, không phải là Minh Thành Hữu kêu cô.

Bởi vì từ lúc bắt đầu, anh chỉ kêu Hữu Nhiễm (Cầu Kết) hay cả tên lẫn họ của cô.

Cô nhìn ra xa, thấy rõ người đối diện là ai.

Lý Lận Thần, năm nay 29 tuổi, là con của một người bạn của Phó Tụng Đình. Diện mạo và gia cảnh tốt, chỉ có khuyết điểm duy nhất chính là tuổi trẻ ngông cuồng, ham mê tốc độ, trong một lần đua xe suýt chết. Hiện tại đi đứng có một ít trở ngại, đó là chân phải hơi thọt một tý, nhưng nếu không chú ý sẽ không hề phát hiện ra.

Dựa vào gia cảnh của gia đình, dĩ nhiên không thiếu người theo đuổi, nhưng từ sau khi Lý công tử bị tai nạn, tính tình liền thay đổi, không còn gây chuyện rắc rối nữa, chăm chú làm việc. Trong công ty, trước mặt mọi người đều gọi là Lý công tử, nhưng sau lưng lại gọi anh là: “Thằng què Lý gia.”

Gần đây có một tin tức làm chấn động cả Nghênh An Thị, đó là tin tức Lý gia và Phó gia sắp trở thành thông gia với nhau.

Nghe nói mang thai rồi cưới, bởi vì bụng Phó Nhiễm đã to lên rồi, không thể giấu diếm được nữa.

Cũng có một vài nhà báo hỏi rằng, ngày Minh Thành Hữu và Vu Ưng Nhụy kết hôn, Phó Nhiễm trốn tránh một cách thâm hại, vậy cô và Lý Lận Thần quen biết khi nào?

Vấn đề này, cũng thật khó giải đáp.

Còn có người bạo gan suy đoán rằng, có thể đó là con của Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu.

Dĩ nhiên, điều này cũng không chắc lắm.

PHó Nhiễm khoác một cái áo len mỏng, Lý Lận Thần gấp một con tôm bỏ vào chén của cô, nói: “ Nên đặt áo cưới trước, em có yêu cầu gì về kiểu dáng và phụ kiện không?”

Phó Nhiễm gấp con tôm bỏ cho vào miệng, bỗng dừng ngừng lại, lúc này cô mới nghĩ tới ai là người đã gấp cho cô con tôm này.

“ Đơn giản và thoải mái là được.”

Cô thuận miệng đáp.

Lý Lận Thần gật đầu, cũng đồng ý với ý kiến của Phó Nhiễm.

Bọn họ mới quen biết mới một tháng thôi, nhưng trong mắt người ngoài tình cảm của họ vô cùng tốt. Thật ra, hai người không ai yêu ai cả, dù sao kết hôn cũng không nhất thiết cả hai phải yêu nhau.

Đối với Phó Nhiễm, Lý Lận Thần có thể chấp nhận đứa bé, thế là được rồi.

Còn đối với Lý Lận Thần, Phó gia với Lý gia cũng coi như môn đăng hộ đối, cô không chê cười chân anh, thế cũng đủ rồi.

Tại tập đoàn Hào Khôn.

La Văn Anh đang lấy cảm hứng làm việc, từ khi Minh Thành Hữu xảy ra chuyện, công ty bớt áp lực hơn, nhưng công việc lại rất nhiều.

Cử phòng làm việc bị đẩy ra, Minh Tranh tiêu sái đi vào.

La Văn Anh thấy người đến mà không gõ cửa, nhăn mày lại, ngược mặt lên nhìn, thấy Minh Tranh đi vào, cô vội vàng cúi đầu xuống.

Minh Tranh ngồi đối diện cô, hỏi.

“Eve, gần đây em đang trốn tránh tôi phải không?”

La Văn Anh dồn toàn bộ sự chú ý lên tập văn kiện trên tay. v

“Có à?”

“Trong đầu em đang nghĩ gì thế?”

La Văn Anh ngẩng đầu lên, mắt chạm tới ánh mắt lạnh lùng của anh, không khí chợt ngưng đọng lại, dù sao trong này chỉ có hai người, tại cô ứng đỏ lên

“Ở công ty, đương nhiên nghĩ tới công việc rồi.”

“Một đêm kia?”

“Cái gì?”

La Văn Anh vội vàng ngắt lời, trợn to mắt lên nói

“Không phải đã nói coi như không có chuyện gì sao?”

“Em biết tôi đang nói tới đêm nào à?”

Minh Tranh học tập cô, giả bộ ngu ngốc.

Mỗi ngày, La Văn Anh cảm thấy tim mình như treo ngược lên, nghĩ kỹ một chút, không biết ngày ấy cô đã uống bao nhiêu rượu mà đến mức có thể làm ra chuyện động trời như thế.

“Lão đại, hai người yêu nhau đến với nhau là tự nguyện, đêm ấy có thể coi là một thời điểm tốt, nhưng cũng không thể chứng minh được gì, tôi lại không muốn lợi dụng người khác đang gặp khó khăn mà làm loạn, anh đừng nghĩ nhiều làm gì.”

Minh Tranh cầm lấy cây bút trên bàn, xoay xoay, nói.

“Lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn là tôi, chúng ta đều là lần đầu tiên, chúng ta cũng...”

Cửa bất ngờ bị mở ra, Tiểu Chu bước vào, trên tay cầm hộp cơm, giơ lên rồi bỗng ngừng lại. Thật xui xẻo cho cô, lại lựa chọn đúng lúc quan trọng bước vào, nghe hết tất cả.

Cô lúng túng đứng chôn chân tại cửa, bởi vì cô và La Văn Anh có quan hệ tốt, nên cô đi vào mà không hề gõ cửa.

“Eve, cái đó...cái đó...tôi mua cơm trưa rồi nè.”

La Văn Anh chống tay lên trán, tình huống này nên để cho Minh Tranh đối mặt là tốt nhất.

“ Ai cho cô không gõ cửa mà đi vào?”

Sắc mặt Minh Tranh tái xanh, làm Tiểu Chu sợ hãi, bật thốt lên.

“Ông chủ, tôi không nghĩ ngài có ở trong này”.

Càng không thể nào nghĩ mình có thể nghe được cái tin động trời kia.

“ Đi ra ngoài.”

Tiểu Chu vội vàng xoay người, suy nghĩ gì đó liền quay lại.

“ Cơm?”

Thôi xong, câu tiếp theo cô vội nuốt ngược trở lại, không chần chừ nữa, quay đầu chạy mất.

Trên gương mặt La Văn Anh ửng đỏ.

“ Đúng rồi, bác gái dạo này thế nào rồi?”

Minh Tranh nghe thế, liền thay đổi sắc mặt.

“ Không tốt.”

Hai người đang nói chuyện, bất chợt điện thoại trên bàn La Văn Anh vang lên.

Cô vội nhắc máy, sắc mặt chuyển sang nghiêm túc, vừa nói vừa nhìn Minh Tranh.

“ Đúng, đúng rồi, có người muốn gặp anh, bây giờ đang ở phòng khách.”

Người này là ai, không cần nghĩ Minh Tranh cũng có thể đoán ra được.

“ Không gặp.”

Anh lạnh lùng nói

La Văn Anh phân phó mấy câu trong điện thoại, sau đó nói lại với anh.

“ Nếu anh không chịu gặp, bà ấy sẽ đợi ở đây cho tới khi nào gặp anh thì thôi”

Anh đứng lên, đẩy ghế bước ra ngoài.

Đến cửa, anh nói.

“ Kêu người dẫn bà ấy tới phòng làm việc của tôi.”

Anh ngã người vào ghế, mắt nhìn xa xăm, lúc Lý Vận Linh đi vào, chỉ thấy bóng lưng của anh.

Minh Tranh không xoay người lại, một lát sau mới nói.

“ Tìm tôi có chuyện gì?”

Lý Vận Linh đứng trong phòng làm việc to lớn, phòng làm việc này đối với bà cũng không xa lạ gì. Lúc đọc di chúc của Minh Văn Phong, à rất tức giận, lại không hề biết rằng sự thật lại như thế này.

“ Minh Tranh.”

Lý Vận Linh xuống giọng, nói nhỏ nhẹ, thật khác với giọng điệu chán ghét khi xưa.

Minh Tranh không tiếp lời, đợi bà nói tiếp.

Anh cũng không thèm quay lại nhìn bà lấy một cái.

Lý Vận Linh đứng một hồi lâu, rồi bước tới, vòng qua bàn làm việc đến bên cạnh Minh Tranh. Anh đang ngồi vắt chéo chân, mắt nhìn chăm chú cảnh vật ngoài cửa sổ, sắc mặt bình tĩnh.

“ Minh Tranh.” Nói cho cùng, dù sao cũng máu mủ tình thâm, trước kia đều tìm cách đối chọi với anh, giờ đây trong lòng bà rất khó chịu.

Thu hồi tầm mắt lại, ngược nhìn Lý Vận Linh, hỏi: “ Tìm tôi có việc gì?”

“Gần đây không thấy con, mẹ muốn...”

“Tôi rất bận.”

Minh Tranh ngắt lời bà.

“Minh Tranh, về với mẹ đi. Trước kia là mẹ không đúng, về sau mẹ nhất định bồi thường cho con.”

“Mẹ?”

Minh Tranh cười khẩy.

“Chuyện này nghe thật nực cười?”

“Trong lòng con oán trách mẹ, mẹ đều biết, trước kia mẹ sai rồi!”

Lý Vận Linh cúi đầu nhận lỗi, từ trước tới giờ bà đều vì con, vì bảo vệ con nên bà bất chấp tất cả.

Chỉ có điều những thứ này cũng không thể làm Minh Tranh cảm động, hai tay anh chống lên tay cầm, đứng dậy, bóng dáng cao lớn phủ trước mặt Lý Vận Linh, ánh mặt trời đã bị che khuất đi.

“Bà nói tôi là con trai của bà? Vậy Thành Hữu là gì?”

Mũi Lý Vận Linh đau xót, Thành Hữu hiện giờ đang bệnh nặng, bà không thể nghĩ gì nhiều. Nhưng nếu Thành Hữu khỏe lại, bà cũng không có cách nào xa lánh nó được. Dù sao cũng là đứa con bà nuôi nấng hai mấy năm, coi nó như con ruột, kêu bà chán ghét nó, bà thật không làm được.

“Hai đứa đều là con của mẹ.”

“Hừ.” Minh Tranh hừ lạnh.

“Bây giờ, nó không phải là con riêng nữa à?”

Lý Vận Linh bị mấy chữ này nói trúng tim đen.

“Minh Tranh, đừng như vậy.”

Khóe miệng nhếch lên, anh cười lạnh lẽo, Minh Tranh xoay người đến bên cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào mặt anh, làm cho người ta nhìn vào có cảm giác không thật.

“Bây giờ bà định nhận tôi là con ruột bà ư?”

Lý Vận Linh gạt đầu, sắc mặt mang theo sự hi vọng.

“Minh Tranh, về sau chúng ta có thể là người một nhà.”

“Tôi có điều kiện.”

Anh đưa lưng về phía bà, không nhìn được ngắt lời của bà.

Lý Vận Linh bước tới, đứng sau lưng anh nói.

“Điều kiện gì, con cứ nói?”

Minh Tranh dừng lại, anh xoay người, lộ ra một khuôn mặt băng giá. Lý Vận Linh trước kia vẫn luôn cảm thấy Minh Tranh rất thâm sâu, bây giờ nghĩ lại, chắc đây là cách anh tự chọn để bảo vệ mình mà thôi.

“Bà công bố với bên ngoài, thừa nhận thân phận của tôi, hơn nữa phải nói rõ ràng, Thành Hữu mới chính thức là con riêng.”

Lý Vận Linh trợn tròn hai mắt, theo bản năng lắc đầu.

“Hiện giờ Thành Hữu bệnh nặng như thế, không thể chịu đựng được kích động. Đợi sau này, có cơ hội mẹ nhất định sẽ làm rõ ràng chuyện này.”

Minh Tranh đã dự đoán được kết quả, mà anh cũng không muốn có quan hệ với Lý Vận Linh, điều kiện thế, chỉ là anh đang dò xét bà mà thôi.

“Nói cho cùng, bà vẫn lựa chọn bảo vệ nó.”

Ánh mắt Minh Tranh âm đạm, giọng nói có chút buồn.

“ Nếu bà muốn tôi tiếp tục mang tiếng xấu này, cũng nên diễn cho tốt, nếu không người ngoài sẽ không tin đâu.”

Môi bà mấp máy, Minh Tranh mở to đôi mắt lạnh lùng, bước về phía cửa sổ

Lý Vận Linh không thể nói gì được nữa, Minh Tranh hận bà không phải chỉ ngày một ngày hai.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Minh Tranh điều chỉnh lại tâm trạng nói.

“ Bà về đi, để người khác nhìn thấy là không tốt.”

Cho đến khi ra khỏi phòng làm việc, Lý Vận Linh mới ý thức được, trước đây bà đã tìm cách ngăn cản Minh Tranh và Triệu Lan gặp nhau, điều này thật tàn nhẫn.

Trước khi đến bà đã nghĩ đến kết quả, nhưng vẫn muốn đến đây.

Minh Tranh đứng trước cửa sổ, đứng im bất động, điện thoại trên bàn reo vang, nhưng anh không nhắc máy.

Cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa lần nữa, thấy bên trong im lặng, người ngoài cửa đột nhiên đẩy cửa ra rồi bước vào.

La Văn Anh đi tới sau lưng Minh Tranh.

“ Tưởng anh có chuyện gì? Sao không nghe điện thoại?”

Minh Tranh nghiêng người sang nhìn cô, hỏi.

“ Ăn cơm chưa?”

“Tiểu Chu bị anh dọa cho chạy mất, mang luôn phần cơm của tôi đi rồi.”

Minh Tranh khẽ cười, nói.

“ Tiểu Chu thật giống nhau.”

“Này, nói xấu sau lưng người khác là không tốt nha.”

“i.” Minh Tranh buông hai tay đang vòng trước ngực ra.

“ Đi ăn cơm với anh.”

Phó Nhiễm buông đĩa xuống, đưa tay cầm lấy khăn giấy Lý Lận Thần đưa tới, tính tiền xong, Lý Lận Thần mua gì đó rồi mới trở lại.

Hai người cùng nhau ra khỏi nhà hàng, Lý Lận Thần nắm tay cô đi dạo, thỉnh thoảng họ lại ghé tai nói nhỏ với nhau. Nhưng cung quá thân mật, tất cả rất bình thường, chỉ có mình cô biết, anh nắm tay cô, cô cảm thấy giống như tay trái đang nắm tay phải của mình, không có một tí cảm xúc nào hết.

Cuộc sống bình thường, nếu như trong bụng cô không có nhịp tim đều đặn của con, cô cảm thấy mình như đã chết rồi.

La Văn Anh bước xuống xe cùng với Minh Tranh, thấy hai người đang bước tới, liền gọi.

“ Tiểu Nhiễm.”

Ánh mắt Minh Tranh nhìn vào đôi tay hai người đang đan vào nhau, La Văn Anh nhìn thần sắc của Minh Tranh, Phó Nhiễm lên tiếng chào hỏi, sắc mặt bình tĩnh.

“ Có phải công việc quá bận không? Sao đến giờ mới đi ăn cơm?”

“Tiểu Nhiễm.”

Minh Tranh gọi cô.

“ Có cần nhất định phải làm như thế không?”

Phó Nhiễm nghiêng người né sang một bên, nói.

“Hiện tại tránh được kỳ hàng tháng, thế cũng tốt.”

Lý Lận Thần nhìn Minh Tranh một vòng, ôPhó Nhiễm rồi nói.

“Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

Minh Tranh nhìn hai người bước đi, La Văn Anh nhăn mày lại, cũng không nói gì.

Sau khi lên xe, Lý Lận Thần thắt dây an toàn cho cô, thì chợt nghe cô nói một tiếng.

“Cảm ơn.”

“Thật ra giữa hai chúng ta không cần phải khách sáo như thế.”

Phó Nhiễm điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái.

“Tôi vẫn không nghĩ được, tại sao anh lại đáp ứng hôn sự này?”

“Vậy còn em?”

Lý Lận Thần không nói mà hỏi ngược lại cô.

Phó Nhiễm cụp mắt xuống, đưa tay lên xoa bụng.

“Chẳng lẽ anh không biết à?”

Anh nhìn xuống bụng của cô, miệng khẽ cười.

“Tôi với em kết hôn, quả thật cũng hợp tình hợp lý.”

Lý Lận Thần lái xe rất chậm, có thể là do ảnh hưởng từ vụ tai nạn lần trước. Anh không hiểu rõ Phó Nhiễm lắm, nhưng đối với anh và cô, kết hôn với ai cũng thế thôi.

Tại vườn hoa của Minh gia.

Từ ngày Minh Thành Hữu xuất viện, đều nghỉ ngơi tại Minh gia. Anh dựa người trên ghế, nghe bên ngoài vang lên tiếng còi xe, mở mắt ra liền nhìn thấy Lý Vận Linh bước vào.

“Sao con lại ra đây? Sao không nằm trong phòng nghỉ ngơi?”

Xuất viện rồi, nên tinh thần của Minh Thành Hữu cũng tốt lên, anh đứng dậy bước về phía Lý Vận Linh.

“Mẹ đi đâu mới về đây?”

“Mẹ...”

Lý Vận Linh nói dối.

“Mẹ kêu chú Vương chở mẹ ra ngoài mua một ít thứ.”

Minh Thành Hữu bước tới giàn hoa, mấy ngày nay Lý Vận Linh không chăm sóc, một vài bông hoa đã héo úa. Lý Vận Linh bước tới gần anh, đưa tay nắm lấy bắp vai anh.

“Thành Hữu, gần đây sắc mặt con rất tốt. Xem ra, lựa chọn rời xa Phó Nhiễm là quyết định đúng đắn nhất của con.”

Lòng ngực Minh Thành Hữu đau nhói, Lý Vận Linh thấy sắc mặt anh biến đổi, vội vàng im lặng.

“Nghe nói cô ấy muốn kết hôn?”

Lý Vận Linh ngẩn ra.

“Sao con biết?”

Minh Thành Hữu dưỡng bệnh tại nhà, Lý Vận Linh đã ngăn chặn tất cả tin tức bên ngoài truyền vào đây, bà sợ con lại gặp kích thích. Giờ thấy anh hỏi như thế, bà cũng không muốn giấu giếm nữa.

”Đứng thXột gia đình rất tốt.”

Minh Thành Hữu cầm kéo lên, bắt đầu tỉa cây.

“ Mẹ biết Lý Lận Thần chứ?”

“Ồ Nghênh An, Lý gia có thể coi là một họ hàng xa với chúng ta, cũng có một ít quan hệ. Từ khi Lý Lận Thần xảy ra chuyện, thì cũng ít gặp, nhưng trong cái rủi có cái may, ít nhất tính tình Lý Lận Thần đã thay đổi.”

Lý Vận Linh nhìn Minh Thành Hữu, lời đến khóe miệng, nuốt lại không được.

“ Thành Hữu, lúc trước mẹ cho rằng con của Phó Nhiễm đã mất, nhưng giờ bụng của nó càng ngày càng lớn, đứa bé kia, con tính sao đây?”

“ Đứa bé để lại cho cô ấy.”

Ánh mặt trời nhuộm vàng lông mày của Minh Thành Hữu, anh nói tiếp.

“ Mẹ, con đã nói rồi, Minh gia chúng ta không chỉ có mình con là con trai.”

Lý Vận Linh hiểu ý của anh.

“ Nhưng con của con, chỉ có một mà thôi.”

Minh Thành Hữu cắt bỏ lá úa, nói.

“ Nếu như con người cũng giống như mấy cây hoa này, cắt bỏ một phần cơ thể vẫn có thể sống được, thì tốt biết mấy.”

“ Thành Hữu.”

Nước mắt Lý Vận Linh chảy xuống, bà cầm chặt vai anh, nói.

“ Nếu có một trái tim thích hợp với con, bệnh viện sẽ thông báo ngay lập tức, qua được cửa này, cái gì cũng quên hết đi...”

Trước kia, Minh Vân Phong quyền cao chức trọng, nhưng đối mặt với sống chết, cũng không có quyền để lựa chọn?

Minh Vành lái xe chạy vào, thấy Lý Vận Linh và Minh Thành Hữu đứng đấy, anh bước tới.

“ Hai người ở đây to nhỏ gì thế?”

Lý Vận Linh lau nước mắt, quay lại nói.

“ Công ty nhiều việc lắm à?”

“Cũng được.”

Minh Vành bước tới bên người Minh Thành Hữu.

“ Có Hàn Tuyển ở đây, cũng không có gì đáng lo”

“Hai anh em con nói chuyện đi, mẹ vào trước.”

Minh Vành thấy bóng dáng Lý Vận Linh mệt mỏi, anh đưa tay chống lên giàn hoa, nghiêng người bước qua.

“ Thấy sắc mặt mẹ cậu không? Tôi nghĩ nên đưa bà đi gặp bác sĩ, gần đây bà có vẻ không tốt.”

Gương mặt tuấn tú của Minh Thành Hữu căng thẳng, quan hệ của anh và Minh Tranh chỉ có một vài người ở Minh gia biết mà thôi, đây thủy chung là một vết sẹo không lành, cắt ngang giữa anh và Lý Vận Linh.

“ Thành Hữu, cậu định để cho Phó Nhiễm mang con đi kết hôn với người khác sao?”

Minh Vành nhìn nét mặt anh rồi hỏi.

“ Tôi không muốn nói nhiều về chuyện này nữa.”

Minh Thành Hữu buông kéo ra, lướt qua người Minh Vành rồi tiến vào nhà.

Sau buổi trưa, Minh Thành Hữu bảo chú Vương lấy xe đưa anh về Trung Cảnh Hào Đình.

Biệt thự to lớn không một bóng người, Minh Thành Hữu bước lên lầu hai, bên trong gian phòng sạch sẽ và ngăn nắp, anh lấy chìa khóa kết sắt ra.

Ăn tối xong, Phó Nhiễm cũng má Trần đi qua nhìn Phạm Nhân. Từ ngày xuất viện tới nay, mỗi ngày bà cần phải truyền thức ăn dinh dưỡng vào để duy trì tính mạng, ký tích như lời bác sĩ nói biết khi nào mới xảy ra?

Phó Nhiễm ngồi nói chuyện với bè, mở nhạc nhẹ nhàng.

Cô bước xuống cầu thang, muốn đi ra ngoài, Phó Tụng Đình ăn xong liền lên nói chuyện với mẹ, có một số chuyện cần phải học cách chấp nhận.

Phó Nhiễm đi dạo trên đường, một chiếc xe con lặng lẽ theo sau. Một lát sau, chạy đến trước mặt cô, cô nhìn thấy người quen đang ngồi trong xe.

“ Phó tiểu thư, Tam thiếu muốn gặp cô.”

Phó Nhiễm dừng lại.

“ Anh đưa tôi đi à?”

“ Tiểu thư yên tâm.”

Tài xế biết cô đang đề phòng, nói tiếp.

“ Tam thiếu có dặn dò, nói rằng, cô còn có tên là Hữu Nhiễm.” (Cấu Kết)

Lái xe cảm thấy lời này thật kỳ quái, nhưng vẫn nghe theo sự dặn dò của Minh Thành Hữu, nói không sót một từ.

Phó Nhiễm muốn quay về, nghe thấy hai chữ như thế, vội vàng đứng lại.

Tài xế tiến lên mở cửa xe cho cô, cô do dự một chút, rồi cũng bước vào.

Xe chạy rất nhanh, một lát đã đến trước một biệt thự. Phó Nhiễm không bao giờ quên, biệt thự này là nơi cô gặp biết bao nhiêu chuyện không tốt, cảnh vật của Trung Cảnh Hào Đình, cô luôn khắc sâu trong lòng.

Vệ sĩ đứng ngoài biệt thự, cô cũng nhớ.

Bước tới lầu hai, thấy trong phòng vẫn mở đèn, cô bất giác đi tới. Mở cửa ra, cô do dự một hồi mới bước vào, đập vào mắt cô là bóng dáng một người đang nằm ngủ.

Cô bước nhẹ nhàng, trong lòng mơ hồ căng thẳng, người trên giường giống như đang ngủ, nhưng hô hấp dường như không có. Tâm trí hoảng loạn, cô vội bước nhanh tới, đến bên giường, vì không có đèn ngủ, nên cô không thể nhìn rõ được sắc mặt của Minh Thành Hữu.

Phó Nhiễm đưa tay tới đầu giường, mở đèn lên. Bất chợt có ánh sáng, người trên giường đưa tay lên che mắt, cuối cùng cô cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất anh còn sống.

Minh Thành Hữu thấy cô đứng bên giường, hơi bất ngờ, anh nghĩ rằng cô sẽ không tới.

Chống tay lên, định xuống giường, ánh mắt anh chợt nhìn vào bụng của Phó Nhiễm. Mặc dù hiện tại cô mặc quần áo rộng thùng thình, nhưng vẫn không che được bụng.

Minh Thành Hữu đứng dậy, nhìn cô rồi nói.

“ Em đi theo anh, anh muốn cho em xem thứ này,”

Phó Nhiễm thấy anh đi vào phòng thay đồ, cô nặng nề bước theo. Bên trong đã mở đèn sáng choang, Minh Thành Hữu thấy cô đi khá chậm, liền đưa tay nắm lấy tay cô.

Cái nắm tay rất nhẹ, nhưng anh có cảm giác đau đớn tận xương tủy.

Phó Nhiễm bị anh nắm tay kéo vào phòng thay đồ, trước mắt cô bỗng xuất hiện một màu trắng tinh khiết, làm cô choáng váng. Cô thấy cái áo cưới cô đã thử trong tiệm đang treo trước mặt, nơi lồng ngực, tim cô đập mạnh, rồi lại cảm thấy trống rỗng.

Minh Thành Hữu kéo cô đứng trước giá treo áo cưới, đem tay cô đặt lên áo, nói.

“ Sáng nay anh đã mua cái áo này, nghe nói em sắp kết hôn, Phó Nhiễm, em cầm lấy đi.”

Lòng bàn tay tiếp xúc với viền tơ áo, trong đôi mắt mờ mịt ẩn chứa một sự ấm áp, Minh Thành Hữu lấy áo cưới xuống, đưa cho cô.

“ Em mặc cho anh xem một lần nữa đi.”

Cô đứng im tại chỗ, Minh Thành Hữu đặt áo cưới vào tay cô, sau đó bước ra ngoài.

Anh đứng chờ ngoài cửa rất lâu, ước chừng 15 phút sau, bên trong truyền tới một tiếng gọi khẽ, anh mới bước vào.

Phó Nhiễm đưa tay vòng ra sau lưng, nhưng hình như không kéo khóa được.

Minh Thành Hữu tiến lên, trong gương là hình ảnh của anh và cô, trời sanh hai người vốn rất xứng đôi, Minh Thành Hữu đưa tay đến eo cô, áo cưới rộng mở ra, lộ ra bóng lưng trắng nõn mà không tỳ vết.

Minh Thành Hữu cảm thấy khô khốc nơi cổ họng, trong lòng cảm thấy thê lương, hôm nay dù anh có nghĩ tới điều đó nhưng cũng không còn sức lực nữa.

Phó Nhiễm thấy anh cúi người xuống, cầm khóa kéo chậm rãi kéo lên. Minh Thành Hữu ngược lên, ánh mắt anh và cô chạm nhau, không ai né tránh, cứ như vậy nhìn nhau chằm chằm.

Minh Thành Hữu đột nhiên đưa hai tay lên vai cô, cô cảm thấy cả người trầm xuống, giây tiếp theo, lòng cô cũng ngã quỵ.

“ Phó Nhiễm, thời điểm em kết hôn, anh sẽ mặc áo cưới cho em.”

Gương mặt điển trai của anh tiến tới gần, nếu hình ảnh này là thật, thì tốt biết bao?

Đuôi lông mày anh nhếch lên, khóe miệng cười khổ, nói.

“ Em mặc áo cưới, kết hôn với người ta thôi.”

Giọng nói nhẹ nhàng, mang theo sự run rẩy, Phó Nhiễm cảm thấy đau nơi hai vai.

Cô gạt đầu, nước mắt như muốn chảy ra, cô vội vàng ngược mặt lên, giọng nói trống rỗng.

“ Vâng.”

Chiếc áo cưới này, cô đã mặc thử hai lần.

Minh Thành Hữu cũng nhìn thấy cô mặc hai lần.

Lần đầu tiên, trong lòng toàn là sự tuyệt vọng. Còn lần này cũng chẳng thoải mái hơn tí nào.

Nhưng ít ra, tính mạng anh đã có thể kéo dài, cho nên anh cũng không còn tuyệt vọng nữa.

Đối với Phó Nhiễm mà nói, hai lần mặc áo cưới, hai tâm trạng khác nhau.

Phó Nhiễm đưa tay ra phía sau, muốn kéo khóa ra.

Minh Thành Hữu cầm lấy tay cô, bước vòng qua người cô, đưa mặt hướng về bụng của cô.

Nếu cảnh này rơi vào trong mắt người khác, tất nhiên sẽ cảm thấy rất quái dị. Phó Nhiễm nhìn chằm chằm vào trong gương, Minh Thành Hữu thì đưa tay chạm vào bụng cô.

“ Con có quấy em không?”

Phó Nhiễm buông thông hai tay, giọng điệu bình thản.

“ Không, nó ngoan lắm.”

“Vây là tốt rồi.”

Anh nói thì thầm, giọng nói rất nhẹ.

Kể từ khi ở chùa Hàm Sơn, đây là lần đầu tiên hai người mới gặp nhau, bình thường thông qua tin tức họ mới biết được tình trạng lẫn nhau.

Bên ngoài cũng có người suy đoán rằng, MR tạm thời do Minh Vành quản lý, bởi vì Minh Thành Hữu bị bệnh, nhưng không ai biết được anh lại bệnh nặng tới mức này.

Minh Thành Hữu vòng tay qua ôm lấy cô, quyết định của anh rất đúng đắn, không gặp cô, tâm mới không đau.

Hôm nay ôm cô trong tay, bên tai lại truyền đến cử động của đứa con, trái tim bằng giá của anh như được rót mật ngọt, nhưng tình trạng của anh không cho phép kích động, thay vì vui mừng hơn hở, anh lại bình tĩnh mà cảm nhận.

Minh Thành Hữu buông cô ra, chậm chạp đứng lên, đem áo cưới cẩn thận bỏ vào trọng valy, từng động tác chu đáo, nhẹ nhàng mà tinh tế. Anh đứng trước giường, từng ngón tay nhẹ nhàng gấp chiếc váy lại.

Khi Minh Thành Hữu đứng lên, thần sắc nặng nề, anh đưa valy cho cô, nói.

“Gả cho anh ta, em nhất định phải hạnh phúc.”

Ttrong lòng cô thầm phản đối, cô lắc đầu.

Không, hạnh phúc của cô đã đã bị trao đổi rồi, nếu cô có thể cùng gặp mặt Minh Thành Hữu ở chùa Hàm Sơn, chứng tỏ rằng bọn họ đã một lòng hướng Phật. Ôm lấy hi vọng đó, Phó Nhiễm ngoan cường nhận định rằng, cô bỏ cái cô đã có, nhất định sẽ đổi lấy được cái mà cô mong muốn.

Cho nên.....

Phó Nhiễm xách valy lên, valy rất nặng, nói.

“Anh cũng thế, phải sống cho thật tốt.”

Minh Thành Hữu đứng ở ban công lầu hai, đưa mắt nhìn bóng dáng cô rời đi. Cô lên xe, trong một khoảnh khắc, hình bóng cô đã biến mất trước mặt anh.

130. Chương 130

Chương 130: Không nên lấy chồng

Tần Mộ Mộ và Tống Chức cùng nhau đi tới Phó gia, mua không ít đồ, đầu tiên là vào phòng thăm Phạm Nhàn, Phó Nhiễm dọn đồ má Trần buổi trưa chuẩn bị nhiều món thức ăn, lúc này mới đưa hai người trở lại phòng ngủ của mình.

Tống Chức ôm con gái của mình đi cùng, ban ngày Nam Bình còn phải đi làm.

Đứa nhỏ im lặng ngủ trên giường Phó Nhiễm, thời gian mang thai của Phó Nhiễm và Tần Mộ Mộ không khác nhau lắm, Tống Chức mang chiếc ghế ra ngồi vào chỗ trước mặt hai người.

“Tiểu Nhiễm, nhận được thiệp cưới của cậu, tớ giật mình.”

“Tớ cũng thế.”

Tần Mộ Mộ không kiềm chế được.

“Cậu suy nghĩ kỹ rồi sao?”

“Ý các cậu là thế nào, tớ kết hôn còn không phải là chuyện tốt sao?”

Tần Mộ Mộ bùi ngùi tự than thở.

“Tiểu Nhiễm, chúng ta vẫn luôn hâm mộ Xèo Xèo cùng Nam Bình, tớ thì đã như vậy rồi, cũng hi vọng cậu có thể hạnh phúc, lại nói cậu cùng Lý Lận Thần quen biết nhau vẫn chưa tới hai tháng, tính tình của anh ta như thế nào cậu cũng không rõ ràng, thay vì sau khi cưới lại chia tay, không bằng suy nghĩ thật kỹ trước khi kết hôn.”

Phó Nhiễm lại thấy không cần thiết.

“Mộ Mộ, tớ và cậu không giống nhau, cậu yêu Cố Lỗi nên mới có thể cho anh ta có tư cách làm tổn thương cậu.”

Tổng Chức lo lắng cầm mu bàn tay Phó Nhiễm.

“Nếu cậu không có tình cảm đối với Lý Lận Thần, càng không thể qua loa như vậy.”

“Xèo Xèo, có bao nhiêu người không có tình cảm mà vẫn kết hôn, cậu cũng biết, muốn tớ tìm được người mà tớ nguyện ý gả cho người đó, vậy có thể là đời này tớ cũng sẽ không kết hôn rồi.”

Phó Nhiễm cũng đã nói chuyện đến nước này, khuyên nhủ nhiều hơn nữa cũng chỉ uống công.

“Hai người...”

Tổng Chức thở dài nhìn về phía Tần Mộ Mộ.

“Còn cậu, gần đây Cố Lỗi vẫn như cũ sao?”

“Gần đây chuyện của công ty anh ấy rất khó khăn, có MR chống lưng phía sau, cũng có uy củ hơn so với trước kia, cũng thường xuyên về nhà, chỉ là trong lòng tớ mãi mãi có một cái gai, bởi vì là sau khi hạnh phúc bị vỡ nát, rất khó có thể gương vỡ lại lành.”

Ánh mắt Tần Mộ Mộ liếc nhìn đến đứa bé nằm trên giường, gia cảnh cô vốn rất tốt, về điều kiện thì cũng đều nổi trội về mọi mặt, nhưng cuối cùng vẫn còn thua bởi tình yêu.

“Đều như vậy rồi cậu vẫn còn muốn sống chung với hắn sao?”

Tính tình Tổng Chức là nóng nảy.

” Trong lúc mang thai, phụ nữ có thai là có thể đưa ra điều kiện ly hôn .”

Tần Mộ Mộ cụp tầm mắt xuống, ngẩng nhìn bụng của mình.

“Vậy đứa bé của tớ phải làm sao? Sinh ra rồi lại tái giá với người khác sao? Hay là bỏ?”

Trái tim Phó Nhiễm đau xót, cũng chỉ có Tổng Chức mới có thể làm được điều đó.

“Sinh ra thì tự mình mang theo là được, còn sợ không nổi đứa bé sao?”

Tần Mộ Mộ cười khổ nói.

“Nếu không, sao lại nói cậu là người hạnh phúc nhất chứ, Xèo Xèo, rất nhiều chuyện phải thực sự trải qua mới có thể biết được.”

Có quá nhiều phụ nữ, bởi vì chồng lạc lối bên ngoài mà vẫn lựa chọn nhẫn nhịn, hơn một nửa nguyên nhân là có đứa bé.

Tần Mộ Mộ không nghĩ tới, cô cho là hạnh phúc lại có thể cũng sẽ đụng vào tảng băng.

“Tiểu Nhiễm, cậu cùng Tam Thiếu đã là không thể nào, có lẽ kết hôn với Lý Lận Thần là do cậu đã suy nghĩ thật kỹ, đã như vậy, lại tốt hơn so với chúng tớ.”

“Hai người cũng điên cả rồi!”

Tổng Chức oán hận mắng.

“Này, không có tình cảm cũng sẽ không bị thương, có thể từ nay trở đi muốn sống như thế nào? Còn có mấy chục năm nữa!”

Phó Nhiễm đứng dậy mở cửa sổ ra, gió khe lướt nhẹ qua mặt, mấy thập niên?

Có lẽ là dài đằng đẵng chứ?

Nếu như trong lòng có điều nhớ thương, có chút chờ đợi, cũng chỉ là ngày qua ngày mà thôi, nhưng nếu có ngày tất cả những thứ đó không còn nữa, đau khổ mấy thập niên, có lẽ sẽ thành dày vò sao?

Phó Nhiễm cũng cho là, cô sẽ như vậy qua cả đời, nhưng rất nhiều việc không dự tính trước được, cũng không phải là muốn tránh ra là có thể tránh ra.

Phó Tung Đình thấy con gái có một nơi tốt để gả, cũng coi như trong mấy tháng này Phó gia có một chuyện tốt duy nhất.

Phó Nhiễm ở cửa hàng đồ dùng dành cho trẻ sơ sinh chọn lựa đồ cho con, Lý Lận Thần gọi điện thoại cho cô sau đó cũng đi tới trung tâm mua sắm.

Hắn là một người đàn ông nên không biết chọn lựa, chỉ để ý ở bên cạnh, lúc trước Phó Nhiễm cũng đã từng mua đồ cho Tống Chức, cũng biết nên cần những thứ gì, cô mua y phục xong ra quầy tính tiền, vừa đưa thẻ tín dụng ra thì Lý Lận Thần lấy tay ngăn lại, sau đó lấy thẻ ngân hàng từ trong ví tiền ra đưa cho nhân viên phục vụ.

Phó Nhiễm cũng không từ chối.

Nhân viên phục vụ bỏ tất cả đồ vào trong túi cho cô, Lý Lận Thần thì cầm bút ghi địa chỉ.

“Lận Thần?”

Một giọng nữ truyền trong tai vào hai người, Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn thấy một cô gái ăn mặc sành điệu đứng ở cửa hàng đồ dùng cho trẻ sơ sinh, Lý Lận Thần đang cầm bút trong tay bỗng ngừng lại, nhú mào ngẩng đầu lên.

“Lận Thần!”

Cô gái nhìn thấy mặt hắn rõ ràng, càng phát ra kích động, mới định tiến lên, ánh mắt lơ đãng liếc qua Phó Nhiễm, tầm mắt đặt trên bụng khê nhô lên của cô.

Lý Lận Thần đưa tay kéo Phó Nhiễm.

“Em xem một chút còn có cái gì cần phải mua không?”

“Không cần, hôm nào tới nữa cũng được.”

Lý Lận Thần đem địa chỉ giao hàng vừa viết xong giao cho phục vụ, coi như không có ai nói.

“Cũng được, đứa nhỏ còn lâu mới ra đời đấy.”

Hắn cũng không muốn đối mặt, Phó Nhiễm càng không muốn đi khuấy nước đục.

Hai người cùng nhau muốn rời đi.

Cung Nguyệt lại ngăn ở cửa cũng không cho bọn họ có cơ hội rời đi, cô dang đôi tay ra.

“Lận Thần, bên ngoài nói anh thế nào anh biết không? Đứa bé trong bụng người phụ nữ này thật sự là của anh sao? Chẳng lẽ anh muốn bị người ta cấm sùng sao?”

Cô liên tiếp lời hết các vấn đề ra hỏi lớn tiếng, cũng không để ý những ánh mắt của người đi đường qua lại.

Sắc mặt người đàn ông tái xanh, nắm chặt tay Phó Nhiễm.

“Đứa bé có phải là của tôi hay không, không ai biết rõ ràng hơn tôi!”

“Lận Thần.”

Cung Nguyệt định tiến lên kéo cánh tay của hắn.

“Hai chúng ta vốn là thật tốt, tại sao phải đến như ngày hôm nay chứ?”

Lý Lận Thần hất tay cô ra không chút do dự.

“Lo cho cuộc sống của cô đi, sau này cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Hắn ôm lấy Phó Nhiễm sai bước đi về phía trước, Cung Nguyễn nhanh chóng bước đuổi theo.

“Chẳng lẽ anh quên rồi sao? Chúng ta cũng đã từng có đứa bé...”

Cô nắm lấy cánh tay Lý Lận Thần lần nữa.

“Anh đã nói muốn cho nó làm đứa nhỏ hạnh phúc nhất trên đời, anh đều quên rồi sao?”

Bước chân Lý Lận Thần chậm lại, Phó Nhiễm cũng đi theo dừng lại, cô ngẩng đầu lên thấy đáy mắt người đàn ông chợt lóe lên bi thương, trái tim cô cũng đập lên mãnh liệt, thần sắc như vậy, lại càng rất giống với Minh Thành Hữu.

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn sang hướng Cung Nguyễn, ánh mắt dần dần rơi xuống cái bụng bằng phẳng của cô.

Lý Lận Thần chợt vung tay một cái, động tác hung ác, thiếu chút nữa làm Cung Nguyễn ngã nhào.

“Chớ nói đứa bé kia với tôi!”

Phó Nhiễm khẽ kinh ngạc, từ khi cô ở gần Lý Lận Thần đến bây giờ chưa từng thấy bộ dạng tức giận của hắn, chớ nói chi là nổi giận như vậy, ánh mắt làm người ta không dám nhìn thẳng, Cung Nguyễn đứng im tại chỗ không dám cử động.

“Lận Thần? Anh thật sự không hề yêu em nữa sao?”

“Yêu? Chuyện cười!”

Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên đầy châm chọc.

“Một đêm kia, cô còn xứng để nói chữ này với tôi sao?”

“Đến nay anh vẫn canh cánh trong lòng như vậy sao?”

Cung Nguyễn đi lên trước, dù sao đám người ồn ào, hơn nữa thân phận của họ rất đặc biệt, cô đứng lại ở trước mặt Lý Lận Thần, hoàn toàn không coi Phó Nhiễm có ở trong tầm mắt.

“Em làm mất con của chúng ta, nỗi đau lúc ấy em không thể sánh với anh sao?”

Lý Lận Thần nhíu mày, ánh mắt đau thương, nhắm mắt lại rồi sau đó mở ra, hắn nắm chặt tay Phó Nhiễm.

“Chúng ta đi.”

Cung Nguyễn đuổi chạy theo mấy bước, Lý Lận Thần đi rất nhanh, bước chân theo không kịp, liền có chút cà thọt, Phó Nhiễm quay lại đằng sau nhìn thấy Cung Nguyễn đứng im tại chỗ, có thể cũng là bị bộ dáng này của hắn có tác động đến, không đành lòng dây dưa nữa.

Bên cạnh có người chỉ trở, Phó Nhiễm đưa tay cầm cổ tay Lý Lận Thần.

“Cô ấy không theo tới đây nữa, không sao rồi.”

Lý Lận Thần nghe vậy, lúc này mới đi chậm lại. Hai người đi tới bãi đậu xe, Phó Nhiễm ngồi vào chỗ phía sau, phát hiện ra Lý Lận Thần cũng không phát động động cơ ngay, hắn giống như rất mệt mỏi áp mặt đờ ở trên tay lái.

Phó Nhiễm cũng không hỏi nhiều, ban đầu hai người đã nói với nhau, sẽ không hỏi về chuyện riêng của hai người.

Lý Lận Thần cảm thấy trong ngực bị dồn nén cực kỳ khó chịu, một hồi lâu sau, Phó Nhiễm nghe được giọng nói trầm trầm truyền đến qua khuỷu tay.

“Tôi và Cung Nguyễn vốn là cũng đã nói đến chuyện kết hôn.”

Hắn ngồi người thẳng dậy, quay sang hướng thành ghế.

“Khi đó nên coi là tuổi trẻ nông cuồng đi, thích đua xe, thích cảm giác mạo hiểm cùng trò chơi tốc độ. Mỗi lần đua xe ở trên núi, Cung Nguyễn cũng sẽ ngồi ở chỗ cạnh tài xế với tôi, một đêm kia, cũng không là ngoại lệ.”

Phó Nhiễm vỗn tai lắng nghe, hấn cố gắng giữ thẳng bằng giọng nói của mình tiếp tục nói, nhưng trong không khí đã có mùi máu tươi tràn ra ngoài.

“Bởi vì tôi nóng lòng về đích trước, lại thích mạo hiểm, thời điểm đi qua đường rẽ không có xử lý tốt, thời điểm xe bị lật có thể nói là quá chóng vánh nên không kịp chuẩn bị, tôi chỉ nhớ là sau đó chân của mình bị mắc kẹt rất đau, trong lúc mông lung thấy có người mở cửa xe ghế lái phụ ra, sau khi Cung Nguyên bị kéo ra ngoài lập tức bị một người nào đó lôi lên xe, ngay cả người đó là ai tôi đều không nhìn thấy rõ. Tiểu Nhiễm, có thể em sẽ không biết loại tuyệt vọng đó, lúc ấy tôi chỉ cảm thấy trời đất mù mịt, bị mắc kẹt ở bên trong xe không thể động đậy, chính là đang chờ chết.”

Không có gì có thể so với được chuyện mở to mắt thấy chính bản thân mình phải chết.

“Có thể, trong lúc ấy cô ấy có khổ tâm trong lòng, anh đã hỏi sao?”

“Khi đó chúng tôi cũng không biết cô ấy có đứa bé, lúc cô ấy bị kéo ra ngoài thì toàn thân là máu, chỉ biết là rất đau, theo nàng sau lại theo như lời, nói cho là muốn chết, người cứu cô ấy lại là một người có cảm tình với cô ấy, hướng về phía cô ấy nói vài lời như có thể nội tạng bị tổn thương nên nguy hiểm đến sinh mạng, cô ấy lại bị dọa không chịu nổi.”

Lý Lận Thần nói đến đây, giống như là đang nói một tới một chuyện cười bỗng bật cười.

“Em đã từng nghe qua một câu chuyện cười như vậy sao?”

Phó Nhiễm có thể cảm nhận được tâm trạng của Lý Lận Thần khi đó, cô nhớ tới lúc cô rút tay rời đi, đối với Minh Thành Hữu mà nói, nỗi đau này sợ rằng không thể kém hơn so với Lý Lận Thần?

“Nếu không phải là một người đưa xe cùng phát hiện, có thể tôi đã chết ở trên con đường kia bởi vì mất máu quá nhiều, cô ấy nói là sau đó cô ấy có gọi điện thoại cấp cứu, sau khi từ bệnh viện đi ra ngoài cũng chạy tới hiện trường, nhưng những này đối với tôi mà nói, còn ý nghĩa gì chứ?”

Lý Lận Thần khẽ ngẩng đầu nhìn về nơi xa.

“Tôi biết rất rõ, giữa tôi và cô ấy đúng không có khả năng quay lại.”

Hốc mắt Phó Nhiễm có chút ướt át, cô quay lưng lại lau khôé mắt.

“Thật ra thì, thử buông tay không tốt sao?”

“Có một số việc có thể buông sao?”

Ánh mắt Lý Lận Thần quay sang cô, Phó Nhiễm nghe vậy, không hề nói tiếng nào nữa, giống như là cô cùng Minh Thành Hữu, không phải là không muốn, mà là không có hơi sức để quay lại bên nhau.

Thời gian cử hành hôn lễ, càng ngày càng gần.

Bệnh tình của Minh Thành Hữu không có chuyển biến xấu, nhưng cũng không thấy được khởi sắc, trừ vận động mạnh ở bên ngoài, có lúc anh sẽ ra ngoài, dù sao lúc trước cũng là người thích náo nhiệt, nhưng tự mình thì không hề lái xe nữa, đi đâu đều có tài xế đi theo.

Phó Nhiễm ngồi ở bên trong xe, sau một lát yên tĩnh, Lý Lận Thần mới nhẹ nhàng nói.

“Thật ngại.”

“Không có việc gì.”

“Mới vừa rồi đi vội quá nên nghĩ đến còn có chút đồ chưa mua, chúng ta quay lại đi.”

Phó Nhiễm gật đầu.

“Vừa đúng lúc đói bụng rồi, trong trung tâm có nhà hàng, đi vào lấp đầy bụng đã.”

Lý Lận Thần xuống xe trước, đi tới bên kia mở cửa xe cho Phó Nhiễm.

Minh Thành Hữu chọn không ít đồ ở trong tiệm, cũng không biết đứa bé là con trai hay con gái, anh cũng mua hai phần, nhân viên phục vụ gặp được khách hàng lớn như vậy tất nhiên là rất nhiệt tình, hận không thể đem tất cả đồ trong tiệm giới thiệu cho anh.

Lúc ghi địa chỉ giao hàng thì Minh Thành Hữu tiện tay viết địa chỉ của Phó gia.

Nhân viên phục liếc nhìn.

“Hôm nay có người mua rất nhiều đồ, mới vừa rồi cũng có người ghi địa chỉ này.”

Minh Thành Hữu liền giật mình.

“Chuyện khi nào vậy?”

“Khoảng nửa giờ trước đi, còn có có một phụ nữ đến náo loạn, lôi kéo tay người đàn ông kia cũng không nhìn một chút có người phụ nữ có thai ở đây, làm ầm ĩ một hồi lâu mới rời đi.”

Minh Thành Hữu nắm chặt cây bút trong tay, sắc mặt tái nhợt, anh không nói tiếng nào quẹt thẻ xong sau đó rời đi.

Anh phải người cố ý điều tra thông tin về Lý Lận Thần, vài năm gần đây không có qua lại mật thiết với cô gái nào, trong đời sống riêng cũng không tồi, làm sao có thể sẽ có chuyện náo loạn xuất hiện giữa đám đông?

Minh Thành Hữu bước lên phía trước chẳng có mục đích, anh bước lên thang máy chuẩn bị đi tới lầu hai khu trung tâm.

Trên chiếc thang máy bên kia, từng chiếc xe chở hàng đang do một nhân viên của khu trung tâm theo thang máy đẩy lên phía trên, các màu sắc đan xen lẫn nhau tạo thành hàng dài, ánh mắt Minh Thành Hữu quay lại nhìn, đột nhiên thấy Lý Lận Thần và Phó Nhiễm đi tới từ nơi không xa lắm.

Trong tay Phó Nhiễm cầm chiếc túi, hai người đi tới hướng cửa thang máy.

Nhân viên phía dưới lớn tiếng nhắc nhở.

“Coi chừng, làm phiền mọi người phía trước tránh ra giùm.”

Phó Nhiễm cúi đầu đi, bộ dạng Lý Lận Thần cũng là đầy tâm sự, hơn nữa bên cạnh là một cửa hàng bằng đĩa mở âm thanh đình tai nhức óc, cũng không có ai chú ý tới hàng xe đang đi tới.

Trong lòng Minh Thành Hữu như lửa đốt, anh bước lên trước, đưa tay xô đẩy mấy người đứng ở trước mặt, nơi lồng ngực truyền đến tiếng va chạm nặng nề, thấy chiếc xe đẩy trước mặt sẽ đâm vào đám người, Phó Nhiễm đứng ở phía dưới, lúc muốn tránh ra nhưng lại do đứng ở chỗ chật chội không có chỗ có thể trốn.

Lý Lận Thần cũng có phản ứng, nhưng đã quá muộn, Phó Nhiễm đưa hai tay ôm lấy bụng theo bản năng, bất ngờ phía sau có một lực mạnh, cánh tay Minh Thành Hữu ôm chặt thắt lưng Phó Nhiễm, ôm lấy cô hướng ra phía sau lưng.

Chỉ mười mét, toàn bộ xe đẩy được đẩy lên lầu hai, một nhân viên tuổi trung niên hùng hùng hổ hổ nói.

“Không có mắt hay không nghe thấy vậy? Nếu là thật sự bị đụng thì tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

Phó Nhiễm vẫn còn thấy sợ hãi, chợt cảm thấy bụng giống như là đang co thắt, cô chưa nhìn thấy rõ người ôm cô và kéo cô ra, đột nhiên người đó buông ra, Minh Thành Hữu bước lên phía trước, một cước đá vào những chiếc xe đẩy kia, bởi vì nền gạch trơn trượt, xe lao ra ngoài thật xa.

Nhân viên ngăn ra.

Minh Thành Hữu đưa ngón tay chỉ ông ta nói.

“Nói lại một lần những lời vừa rồi cho tôi?”

Phó Nhiễm đang thất thần sau đó vội vàng bước theo lên phía trước, cô không chút nghĩ ngợi ôm lấy cánh tay Minh Thành Hữu.

“Anh đừng như vậy, em không sao.”

Sắc mặt anh dọa người, có thể thấy nơi lồng ngực phập phồng kịch liệt, lúc này Phó Nhiễm mới chú ý tới mu bàn tay Minh Thành Hữu có một vết thương, sưng lên lớn bằng chiếc đĩa, vẫn còn đang rướm máu.

Phó Nhiễm vội ngăn lại trước mặt Minh Thành Hữu, cô quay đầu lại hướng nhân viên kia quát.

“Còn không mau đi, đứng ở nơi này làm cái gì?”

Lý Lận Thần nhìn bộ dạng cô như hồn bay phách lạc, Phó Nhiễm như vậy, hẳn cũng là lần đầu tiên trông thấy.

Đợi sau khi nhân viên rời đi, Phó Nhiễm mới buông tay ra.

Minh Thành Hữu cảm thấy đau, cúi đầu nhìn vết thương của mình, khẽ nâng tầm mắt sau đó nhìn về Phó Nhiễm.

“Không sao chứ?”

Phó Nhiễm lắc đầu.

“Không có việc gì.”

Minh Thành Hữu không có nói chuyện cùng Phó Nhiễm nữa, thu hồi ánh mắt nhìn cô sau đó liếc sang Lý Lận Thần, trong mắt đã nhiều lo lắng không xua đi được.

“Anh chăm sóc cô ấy thế nào vậy, tại sao lại để cho chuyện như vậy xảy ra?”

Giọng nói mang theo chất vấn ngang ngạnh, Lý Lận Thần nhíu chặt chân mày.

Phó Nhiễm vội vàng tiến lên.

“Anh làm gì vậy?”

Không phải nói được, đều muốn quên nhau đi sao?

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn thẳng với ánh mắt của Lý Lận Thần.

“Dù là không yêu, ít nhất anh cũng phải đặt cô ấy ở trong lòng.”

“Đây là phương thức tôi và cô ấy ở bên nhau, còn chưa tới lượt anh để ý tới.”

Lý Lận Thần không thấy sợ hãi chút nào.

“Nếu anh đau lòng, cần gì phải để cho cô ấy gả cho người khác? Những việc đã làm lúc trước hôn lễ kia, hận không thể để toàn thế giới cũng biết được, Minh Thành Hữu, câu nói này nên tự nói trước đối với một mình anh đi.”

Đôi môi Minh Thành Hữu hiện ra màu tím đen không bình thường, Phó Nhiễm đứng ở giữa hai người.

“Đừng nói nữa.”

” Phó Nhiễm.”

Bóng dáng cao lớn của Minh Thành Hữu đứng ngăn ở cửa thang máy.

“Hủy bỏ hôn ước cùng hẳn ta đi.”

“Anh cho rằng kết hôn là trò đùa sao?”

Phó Nhiễm bật thốt lên.

“Hẳn ta đối với em như thế nào em không nhận ra được sao?”

Minh Thành Hữu đưa tay kéo Phó Nhiễm ra sau lưng.

“Tìm người khác một lần nữa, nếu tốt hơn so với hẳn.”

Lời nói này lọt vào trong tai người khác có thể sẽ cảm thấy buồn cười, Phó Nhiễm lại khó nén nổi chua xót trong lòng, ánh mắt nhìn ra ngoài mông lung.

“Minh Thành Hữu, anh có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng tất cả mọi người sao? Anh có thể bảo đảm sẽ có người vĩnh viễn đối xử tốt với em sao?”

Cũng phải, dù là anh có lo lắng nhiều hơn nữa, nhưng không thể dỗi theo cô, nói không chừng là sau này, coi như là cô thật sự đối người khác, cô lại mang theo đứa bé, ai có thể thật lòng đối với cô?

Minh Thành Hữu nhìn sắc mặt của mình qua tử kính đã gần như trắng bệch, Lý Lận Thần đi tới bên cạnh anh.

“Như thế nào, phải đưa cô ấy về sao?”

Minh Thành Hữu cảm giác nghẹn ở trong cổ.

“Anh sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy sao?”

Giọng nói của Lý Lận Thần bình thản.

“Có thể.”

Hắn đi tới nắm tay Phó Nhiễm.

“Đi thôi, còn phải đi tới tiệm áo cưới.”

Minh Thành Hữu xoay người nhìn đi về phía hai người ở cửa thang máy, bàn tay để xuôi ở bên người nắm chặt lại, anh cho là Phó Nhiễm hạnh phúc, mình mới có thể yên tâm ra đi, nhưng anh lại quên, rốt cuộc thì hạnh phúc là cái gì?

Minh Thành Hữu giống như đứng ở giữa ngã rẽ, lưỡng lự không đi.

Lại có do dự.

Lúc thang máy hạ xuống Lý Lận Thần liếc nhìn thần sắc Phó Nhiễm.

“Giữa hai người cũng từng có chuyện.”

“Đúng vậy.”

Phó Nhiễm cúi đầu, cổ nén chua xót sắp chảy ra trong mắt.

“Nhưng toàn bộ đã kết thúc.”

“Có kết thúc hay không cũng không thể do em nói là làm được.”

Lý Lận Thần dựa người vào hướng thang máy, Phó Nhiễm không quay đầu lại nhìn, thang máy hạ xuống hoàn toàn thì người đàn ông cố ý nhắc nhở cô chú ý dưới chân.

Lý Lận Thần dắt tay Phó Nhiễm, quay đầu lại nhìn chỗ Minh Thành Hữu đang đứng.

“Bây giờ em có hối hận vẫn còn kịp.”

Phó Nhiễm cũng đi về phía trước không quay đầu lại.

“Bây giờ anh hối hận, cũng còn kịp.”

Giữa cô và Minh Thành Hữu, nhưng làm sao còn có thể hối hận?

Một bóng người dừng chân ở trước tử kính, thu hồi ánh mắt nhìn Lý Lận Thần đi xa dần, Cung Nguyệt đi giày cao gót đi tới trước mặt Minh Thành Hữu.

“Tam Thiếu?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu lạnh lùng nhìn về phía Cung Nguyệt, cũng không có ấn tượng đối với người này, cho là người phụ nữ nào đó ăn no rửng mỡ đến gần, sắc mặt anh lạnh nhạt.

“Tránh ra.”

Nụ cười trên gương mặt Cung Nguyệt cứng đờ, có vẻ rất lúng túng.

“Anh là Tam Thiếu chứ?”

Minh Thành Hữu nhìn cô chằm chằm không mở miệng.

Cung Nguyễn càng cảm thấy không còn mặt mũi, Minh Thành Hữu xoay người định đi.

Cô gái đuổi theo sát phía sau.

“Tam Thiếu!”

Minh Thành Hữu nói cũng không quay đầu lại.

“Ai cũng đừng đến làm phiền tôi, nếu không tôi sẽ không khách khí với cô!”

Cung Nguyễn đi theo anh bước vào khu trung tâm mua sắm.

“Tôi là bạn gái của Lý Lận Thần, chuyện của hắn tôi là người biết rõ ràng nhất!”

Quả nhiên, cô nhìn thấy bước chân Minh Thành Hữu dừng lại.

Cung Nguyễn tiến lên trước.

“Mời tôi uống một ly cà phê chứ?”

Trong quán cà phê yên tĩnh tràn đầy lãng mạn, Minh Thành Hữu vắt chéo chân, gương mặt tuấn tú lộ ra khí chất cao ngạo bẩm sinh, thần sắc anh lạnh lùng nhìn Cung Nguyễn phía đối diện chằm chằm.

“Có gì mau nói đi.”

Cung Nguyễn uống cà phê, nói cũng không nhanh không chậm.

“Tam Thiếu, bên ngoài và tất cả các tờ báo đều là tin tức về hai người bọn họ, anh thật sự có thể vẫn bình thản như vậy?”

Minh Thành Hữu cũng không thích nói về chuyện này.

“Tôi bình thản hay không được bình thản thì mắc mớ gì tới cô? Nếu cô thiếu kiên nhẫn như vậy, sao cũng không thấy làm cô tức chết?”

Cung Nguyễn tức giận cả khuôn mặt đỏ bừng, một hồi lâu lại thở dài.

“Tam Thiếu, đứa bé trong bụng Phó Nhiễm là của anh chứ?”

Minh Thành Hữu đang bưng chén cà phê lên bỗng dừng lại, sau đó lại nặng nề đặt trở lại, chất lỏng màu nâu nhạt bắn ra tới mu bàn tay, Cung Nguyễn vội vàng mở miệng.

“Tôi không có ý gì khác, chỉ là bên ngoài đều lan truyền, tôi tìm anh không vì chuyện gì khác, là muốn cho anh biết Lý Lận Thần là một người như thế nào.”

Minh Thành Hữu khoanh hai tay ở trước ngực, chờ cô nói chuyện tiếp.

Khóe mắt Cung Nguyễn ươn ướt, lấy khăn giấy trong túi xách ra lau khóe mắt, Minh Thành Hữu nhìn có chút không kiên nhẫn. Anh bưng chén cà phê lên lần nữa.

“Thật ra thì, tôi đã từng mang thai đứa bé của Lận Thần.”

Minh Thành Hữu tầm mắt liếc nhìn người phụ nữ hướng đối diện, đôi mắt Cung Nguyễn đỏ bừng.

“Tam Thiếu, chuyện xảy ra vừa rồi ở trước thang máy tôi đều nhìn thấy, thật ra là cũng không phải là còn muốn cứu vãn điều gì nữa, chỉ là tôi không cam lòng, anh biết đứa nhỏ của chúng tôi bị mất đi như thế nào không?”

Minh Thành Hữu nghe được hai chữ mất đi, bàn tay cầm chén cà phê chợt siết chặt.

Cung Nguyễn khóc thút thít.

“Trước kia Lận Thần thích ăn chơi tiệc tùng, chúng tôi vốn là rất đẹp đôi, hai bên gia đình cũng đồng ý chuyện của chúng tôi, nhưng thời điểm đưa xe lần thứ nhất đã xảy ra chuyện, lúc ấy tôi bị mắc kẹt ở bên trong xe không ra được, hắn lại có thể vứt bỏ tôi cùng đứa bé không để ý tới, khi tôi thật vất vả mới được đưa đến bệnh viện, đứa bé cứ như vậy mà mất đi, anh biết lúc ấy tôi có đau khổ không? Mặc dù hắn cũng

bị thương ở chân, nhưng so với chuyện của tôi lại được coi là cái gì? Sau đó, hắn đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên đầu tôi, mỗi lần ông cụ của Lý gia nhìn thấy tôi đều giống như nhìn thấy kẻ thù vậy.”

Một ngum cà phê mắc nghen ở nơi cổ họng Minh Thành Hữu, cảm thấy vô cùng khổ sở.

“Tại sao cô nghĩ đến chuyện muốn nói những điều này với tôi?”

Cung Nguyễn dựa vào bên trong thành ghế, nghiêng mặt nhìn sang hướng ngoài cửa sổ.

“Bởi vì các người đều không hiểu rõ hắn là người như thế nào, ngay cả giọt máu của mình mà hắn cũng có thể độc ác vứt bỏ mặc cho nó biến mất, Tam Thiếu, nếu đứa bé trong bụng Phó Nhiễm không phải là của hắn, anh còn có thể trông cậy vào chuyện hắn ta thật lòng với đứa bé sao?”

Khóe miệng Cung Nguyễn nhếch lên một nụ cười lạnh.

“Sợ rằng, đến lúc đó bị phá hủy như thế nào còn không biết, ai có thể ngăn cản đây? Nói không chừng...”

Bàn tay cô đè lên bụng của mình.

“Ngay cả kết cục giống như đứa bé của tôi cũng không bằng.”

Minh Thành Hữu cảm thấy nơi cổ họng chợt toát ra một mùi vị tanh, trong nháy mắt có cảm giác trời đất như sụp đổ.

131. Chương 131

Chương 131: Tai nạn xe có chủ ý

Cung Nguyễn khóc nức nở, vừa lau sạch sẽ nước mắt, ngẩng đầu lên chợt nhìn thấy thần sắc người đàn ông này có cái gì đó không đúng.

“Tam Thiếu?”

Khóe miệng Minh Thành Hữu hơi co rúm, tay phải giữ chặt mép bàn, cánh tay run rẩy giống như là cả chiếc bàn đang rung lên.

Anh cố nén kích động trong lòng, đột nhiên tầm mắt nhìn ra ngoài làm người ta không khỏi lạnh run.

“Tôi, tôi cũng là có ý tốt nhắc nhở các người.”

Cung Nguyễn lui người về phía sau, chỉ sợ một khi người đàn ông này tức giận sẽ tiến đến gần mình.

Minh Thành Hữu nặng nề thở ra một hơi, tựa như đang cố gắng chịu đựng.

“Lý Lận Thần là người như thế nào anh cũng thấy đấy, luôn luôn ích kỷ, tôi nghĩ hắn kết hôn cùng Phó Nhiễm, mục tiêu vẫn là hai nhà kết thân mang tới nhiều lợi ích, về phần đứa bé, hắn nói là con của hắn, mặc cho bên ngoài đồn đại như thế nào cũng không quan tâm, nhưng anh nghĩ lão già Lý gia là một người tinh tường, mặc dù hiện tại ông ta không nói, vậy sau này thì sao? Đứa bé vừa sinh ra không chừng đã bị ôm đi làm giám định DNA, anh suy nghĩ một chút, đến lúc đó mẹ con bọn họ có thể tốt hơn sao?”

Cung Nguyễn vẫn muốn quay lại cùng Lý Lận Thần, đối với tình hình của hắn tự nhiên cũng biết rõ như trong lòng bàn tay, trước kia Lý Lận Thần cùng Phó Nhiễm cũng không quen biết, nhưng đột nhiên lại đến với nhau, lại đột nhiên nói muốn kết hôn, bên ngoài còn lan truyền, đứa nhỏ trong bụng Phó Nhiễm là kết tinh tình yêu của bọn họ?

Cung Nguyễn cũng không tin, trừ phi thời điểm bọn họ đi chung với nhau, Phó Nhiễm liền mang thai, nếu không làm sao bụng lại có thể to như vậy?

Những chuyện này không phải là Minh Thành Hữu không có cân nhắc qua, anh rời khỏi phòng cà phê đi ra khu trung tâm, ánh mặt trời sau giữa trưa có chút hơi lạnh lùng hiu hắt trên mặt người đàn ông, Minh Thành Hữu cảm thấy bước chân thật nặng nề, mỗi lần nâng lên một bước, đều giống như mất đi chút sinh lực còn lại trong anh.

Anh đi thật chậm, xuyên qua đám người, từng bóng người muôn hình muôn vẻ đi qua chợt trở thành ảo giác, anh đứng im tại đầu phố, mất phương hướng.

Trái tim quá mệt mỏi.

“Tam Thiếu?”

Tài xế ở bên cạnh gọi anh.

Minh Thành Hữu lấy lại tinh thần, thấy xe dừng ở ven đường, anh đưa tay ra.

“Đưa chìa khóa xe cho tôi.”

Tài xế ngẩn ra.

“Tam Thiếu, ngài không thể lái xe.”

“Đưa cho tôi.”

Minh Thành Hữu hét to một tiếng.

Người đàn ông do dự giao chiếc chìa khóa xe cho Minh Thành Hữu, anh mở cửa ngồi vào xe, sau đó phát động động cơ, xe biến mất trong tầm mắt người đó.

Suy nghĩ của anh rất đơn giản.

Anh nghĩ là mong muốn cho Phó Nhiễm trôi qua thật tốt, nhưng suy nghĩ tưởng chừng như đơn giản nhất lại là điều khó thực hiện nhất.

Lúc nào anh cũng cảm thấy người khác đối xử với Phó Nhiễm còn chưa đủ tốt, cho không đủ làm cô hạnh phúc, cũng không thể toàn tâm toàn ý yêu thương đứa bé của bọn họ, rõ ràng đã đẩy Phó Nhiễm ra khỏi vòng tay của anh, chung quy lại muốn xác định rõ cuộc thì cô trôi qua như thế nào?

Minh Thành Hữu cũng là quên rằng, người khác, cũng chỉ là người khác mà thôi, không làm được điều mà anh mong muốn.

Bàn tay anh có chừng mực, cũng không còn lái xe phải thật nhanh, Minh Thành Hữu lường lự ở đầu đường, tìm một nơi yên tĩnh sau đó dừng hẳn xe.

Phó Nhiễm ngồi ở bên trong tiệm áo cưới không tập trung, nhân viên của tiệm mang mấy quyển album tới.

“Lý thiếu, mời ngài xem thử, những thứ này đều là áo cưới có kiểu dáng mới nhất, cô dâu sắp làm mẹ phải không? Chúc mừng, chúc mừng, bộ áo cưới này rất hợp.”

Nhân viên chỉ vào một tấm hình trong đó.

“Kết hợp với kiểu dáng truyền thống của Trung Quốc, kiểu dáng trang nhã lại có thể che kín bụng rất tốt, đến lúc cho vào tập ảnh cưới, chúng tôi sẽ dùng kỹ thuật sửa ảnh sửa cho ngài, ngài thấy thế nào?”

Lý Lận Thần đưa ngón tay chỉ vào khay trà ở trước mặt.

“Để đó đi, tự chúng tôi xem.”

“Được.”

Phó Nhiễm đang cầm chén nước trong tiệm đến mất hồn, Lý Lận Thần đem tập album đặt lên trên đầu gối cô.

“Áo cưới là do em mặc, em chọn đi.”

Phó Nhiễm nhìn xuống, ngón tay mảnh khảnh khẽ vuốt bề mặt quyển album.

” Lý Lận Thần, chúng ta đều muốn như vậy sao?”

Ánh mắt người đàn ông nhìn ra bên ngoài.

“Em còn có đường để quay đầu lại sao?”

Đúng vậy, kết hôn không phải trò đùa, là thật sự hạ quyết tâm mới có thể đi tới bước này.

Phó Nhiễm cầm quyển album lên tùy tiện chọn mấy bộ.

“Chỉ những bộ này thôi.”

Lý Lận Thần để chân xuống, hướng sang nhân viên đứng ở cách đó không xa nói.

“Dem các kiểu dáng váy cưới đẹp nhất của các cô ra đây cho chúng tôi xem một chút.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên nói.

“Không cần...”

Ánh mắt Lý Lận Thần nhìn sang cô.

Cô không hề có ý né tránh.

“Tôi có áo cưới rồi.”

Cổ họng khô khốc, cảm thấy không phát được ra tiếng.

Ánh mắt Lý Lận Thần thoáng qua vẻ phức tạp, đáy mắt ẩn chứa không vui.

“Tiểu Nhiễm, tôi không hy vọng thời điểm kết hôn em mặc lại áo cưới, như vậy là điềm xấu.”

Phó Nhiễm nghe giọng điệu hằn có thay đổi, cô ngẩng đầu lên nói.

“Đây là lần đầu tiên tôi kết hôn, từ đâu có trước kia mặc qua?”

Bình thường ở chung đều ôn hòa quá mức, cho nên hai người đều cho rằng đối phương là không có nóng nảy.

“Nếu như là em đã vạch rõ quan hệ cùng Minh Thành Hữu, hôm nay hấn lại tỏ thái độ như vậy là xảy ra chuyện gì? Nhìn dáng vẻ của hấn, lúc ấy hấn không lột da tôi được, Phó Nhiễm, sau khi kết hôn chúng ta sẽ có cuộc sống chung, tôi không hy vọng sau này gặp chuyện phiền toái.”

Khóe miệng Lý Lận Thần mím chặt lại thành một đường thẳng tắp lạnh lùng.

“Em nói áo cưới, là ai đã chuẩn bị cho em?”

” Lý Lận Thần, nhất định anh phải nghe bằng được đáp án mới có thể làm chính mình hài lòng sao? Tôi nói là tôi mẹ cùng Minh Thành Hữu chuẩn bị, trong lòng anh sẽ có cảm giác không giống nhau đúng không?”

“Không được.”

Lý Lận Thần vẫn khăng khăng.

“Áo cưới tôi sẽ cho người làm dựa theo số đo của em.”

Phó Nhiễm đem tập ảnh trong tay ném một cái lên trên khay trà.

“Tôi nói, tự tôi có.”

Không cho Lý Lận Thần thêm thời gian nói chuyện, Phó Nhiễm cầm túi xách đi thẳng ra khỏi tiệm.

Chẳng lẽ điều này chính là nếu nói, không yêu thương, cho nên nhẫn nhịn cũng không làm được sao?

Phó Nhiễm đưa đôi tay bưng lấy mặt, cảm thấy nước mắt sắp trào ra, chợt không khỏi hoảng hốt, chuyện như vậy nhất định sẽ có lúc gặp phải, sau này cô muốn đối mặt ra sao đây?

Nhưng cô đã đem nửa đời sau của mình đánh cược rồi, là không thể thu lại.

Cô cứ cố chấp tin chắc rằng, trời cao lấy đi hạnh phúc của cô, cho nên sau này Minh Thành Hữu cũng sẽ không có chuyện gì.

Phó Nhiễm vịn vào vách tường thô ráp đi về phía trước, Lý Lận Thần cũng không đuổi theo, hai người không yêu nhau lại tiến đến cùng một chỗ, làm sao có thể tiến tới tốt đẹp.

Lý Lận Thần lái ô-tô trở lại Lý gia, không nghĩ tới giờ này ông Lý lại ở nhà.

Hắn lên tiếng gọi.

“Cha.”

Nói xong cũng muốn lên lầu ngay.

“Đợi chút.”

Ông Lý mở miệng kêu hắn lại, Lý Lận Thần dừng bước sau đó đi tới trước sô pha.

“Cha, có chuyện gì sao?”

“Hôm nay đi chọn áo cưới rồi hả?”

“Vâng.”

Lý Lận Thần duỗi thẳng hai chân, bàn tay đặt lên một chân trong đó.

Ông Lý nhìn trong lòng không có cảm giác gì.

“Lận Thần, con hãy thành thật nói cho ta biết, con cùng con nhỏ Phó gia là đi chung với nhau từ khi nào?”

Lý Lận Thần gõ gõ lên đầu gối, thần sắc lãnh đạm.✘

“Cha, cha hỏi chuyện này làm gì?”

“Thành thực trả lời câu hỏi của ta.”

“Ngay từ trước lúc mọi người cố ý tác hợp, hai chúng con đã tiếp xúc nhau rồi.”

Lý Lận Thần biết rõ rốt cuộc điều ông Lý muốn hỏi là chuyện gì.

“Đứa bé kia, là của con sao?”

“Cha, cha đừng tin lời đồn bên ngoài.”

Lý Lận Thần nói không chút nghĩ ngợi.

“Lời đồn?”

Ông Lý giống như núi lửa bộc phát đứng phắt dậy.

“Rốt cuộc là trong đầu con nghĩ như thế nào, muốn vô duyên vô cớ làm cho ta nuôi đứa bé vậy sao?”

Ánh mắt Lý Lận Thần nhìn thẳng, nhìn không ra vui buồn chút nào.

“Sao cha kích động như vậy làm gì?”

Ông Lý cực kỳ tức giận, chợt nhặt một tập văn kiện ở trên bàn lên ném tới hướng Lý Lận Thần.

“Tốt nhất con nên xem một chút, đúng là không có mắt!”

Tấm hình bên trong lộ ra ngoài, là trong lúc Phó Nhiễm mang thai, lúc đi khám thai cùng Minh Thành Hữu bị chụp trộm, phần lớn là ở bên ngoài bệnh viện, còn có cả những tấm hình Phó Nhiễm đi siêu thị mua tạp chí phụ nữ có thai.

“Cha, điều này có thể nói rõ được điều gì?”

“Con bị ma quỷ ám ảnh phải không?”

Ông Lý tức giận không kiềm chế được.

“Điều này nói rõ đứa bé của nó cũng không phải con, tin đồn bên ngoài cũng không phải là vô căn cứ!”

Lý Lận Thần cười trừ, cất tấm hình trong tay vào chỗ cũ.

“Hoang đường, lại nói bọn con đều muốn kết hôn, thế nào, chẳng lẽ lại hủy bỏ hôn ước vào lúc này?”

“Lận Thần, có phải của con hay không trong lòng con cũng rõ ràng nhất.”

Ông Lý tức tối ngồi trở lại trên ghế sa lon.

“Sau khi đứa nhỏ này sinh ra là có thể biết, nếu như không phải của con, con hãy xem ta xử lý hai đứa như thế nào!”

Khóe miệng Lý Lận Thần thoáng cười.

“Cha, cưới hay không là do con quyết định, cũng đừng ai cản con.”

“Lận Thần.”

Ông Lý nhẹ giọng khuyên bảo.

“Với điều kiện của chúng ta, có cô gái trong trắng nào mà không tìm được chứ, nếu như đứa bé trong bụng Phó Nhiễm là của người khác, về sau chúng ta còn có mặt mũi đi ra ngoài sao? Ta thật sự không hiểu nổi, tại sao con nhất định phải cưới cô ta?”

Lý Lận Thần ngược mắt lên.

“Chẳng phải ban đầu cha ra sức muốn tác hợp cho con sao?”

“Ta chỉ nghĩ là cô ta từng có thời gian ở cùng Minh Tam Thiếu, ta không nghĩ tới là cũng có cả đứa bé!”

Ông Lý nổi giận.

“Mặc dù chân con có chút vấn đề, nhưng các cô gái muốn ở cùng con cũng không ít.”

Lý Lận Thần đứng lên.

“Cha, cha đừng nói nữa, đứa bé là của ai con cũng rõ ràng hơn ai hết, con muốn vì chịu trách nhiệm với cô ấy.”

Ông Lý há hốc mồm, nhìn con trai mình lướt qua bên người ông sải bước đi lên lầu.

Lúc Phó Nhiễm trở lại Phó gia thì trời đã gần tối, cô lên lầu hai đi tới phòng ngủ chính, Phó Tụng Đình đang át xa cho Phạm Nhân, ông nghe được tiếng động cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Về rồi.”

Phó Nhiễm để túi xách xuống đi tới, giúp Phó Tụng Đình lật người cho Phạm Nhân, sau đó kéo bàn tay bà xoa bóp các đốt ngón tay cho bà.

Phó Tụng Đình không có ý định chuyện gì cũng gạt vợ con.

“Tiểu Nhiễm, mới vừa rồi Lý gia gọi điện thoại tới.”

“À...” Cô đáp lại một tiếng.

“Có chuyện gì không cha?”

Phó Tụng Đình ngồi ở mép giường.

“Tiểu Nhiễm, con là mang thai rồi mới bắt đầu qua lại cùng Lận Thần, bọn họ cũng đều biết chuyện này sao?”

Về mặt Phó Nhiễm hơi hột, tập trung vào động tác trong tay.

“Con đều nói rõ tất cả với anh ta, nếu không, anh ta cũng không phải là kẻ ngu, bụng con đã lớn như vậy anh ta lại có thể không nhìn ra được sao?”

“Nghe ý của Lý gia, cha của Lận Thần giống như vừa mới biết.”

Phó Nhiễm không quan tâm lắm.

“Cha, không có chuyện gì, chuyện của con cha đừng quá lo lắng.”

Phó Tụng Đình lo lắng.

“Ta muốn tìm một gia đình khá giả cho con, thật vất vả Lận Thần mới chịu tiếp nhận đứa bé trong bụng con, thực là bất đắc dĩ, Tiểu Nhiễm, con cũng đừng để mình thiệt thòi.”

Nét mặt Phó Nhiễm vẫn như cũ, không nhìn ra chút lo lắng nào, giống như hoàn toàn không quan tâm đến. Ngày thứ hai, các tin tức liền lan truyền ra.

Theo một nhà báo nào đó nói có tin tức độc quyền, ông Lý tuyên bố với bên ngoài là đứa bé trong bụng cô con dâu tương lai cũng không phải máu mủ của Lý gia, rõ ràng, tin tức này đã khiến cho sóng to gió lớn.

Nhưng về phía Lý Lận Thần cũng không có thanh minh điều gì, mà ông Lý cũng đang tạo áp lực với hắn, nghe nói hôn ước của Lý gia cùng Phó gia có khả năng sẽ bị hủy bỏ.

Nội dung như vậy, tất nhiên là nhắm thẳng vào Phó Nhiễm.

Đầu tiên là hai nhà Minh Phó kết thân, sau đó rời đi khi Minh Thành Hữu thất thế, hôm nay lại leo lên Lý gia, nhưng không nghĩ tới là chưa được vào tới cửa mà đã bị đuổi ra.

Minh Thành Hữu ngồi ở trong sân, vừa mới vận động xong, đi thông thả mấy vòng sau đó chọn một chỗ yên tĩnh.

Minh Vành trở về từ bên ngoài, gương mặt tuần tú khê nhẵn lại, Minh Thành Hữu cầm khăn lông lên lau mồ hôi, trong nháy mắt người đàn ông đã chạy tới trước mặt anh.

“Thành Hữu.”

Mặc dù biết anh và Minh Tranh bị tráo đổi, nhưng vẫn là thói quen gọi tên như trước kia.

“Hôm nay có rảnh rồi sao?”

Minh Vành ngồi vào bên trái tay anh, trong lời nói có chút thử dò xét.

“Chuyện có liên quan đến Phó Nhiễm, cậu biết không?”

Minh Thành Hữu uống một ngụm nước ấm, nhưng vẫn chưa nuốt vào bên trong, Minh Vành thấy một hồi lâu mà anh vẫn không nói lời nào, cũng không dám mạo hiểm mở miệng nói tiếp.

Minh Thành Hữu dùng khăn lông lau mặt, lúc này mới nghiêng đầu nhìn về phía Minh Vành.

“Anh nói chuyện tin tức của Lý gia sao?”

“Để cho cậu ở nhà dưỡng bệnh, thật ra cái gì cậu cũng biết.”

Minh Thành Hữu vắt chân lên.

“Tôi cho là Lý gia sớm đã biết chuyện này.”

Lý Vận Linh cùng Tiêu quản gia đang cắt tỉa cành hoa cách đó không xa, ánh mắt Minh Vành đặt tại trên vai Lý Vận Linh, mấy ngày gần đây bà đi ra ngoài rất ít, chỉ ở nhà cùng với Minh Thành Hữu.

“Thành Hữu, gần đây cậu và Lão đại như thế nào?”

“Tại sao hỏi như thế?”

“Tôi hi vọng hai người có thể hòa hợp, nếu như vậy mẹ cũng có thể vui vẻ một chút, hay là cậu buông tay trước đi, bên Lão đại, tôi sẽ tìm cách khuyên hắn.”

Minh Thành Hữu đưa hai ngón tay ấn ấn vào giữa hai đầu lông mày.

“Tôi không có ý định đối đầu cùng hắn nữa.”

Nét mặt Minh Vành thả lỏng.

“Như vậy cũng tốt, nếu như cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn Hào Khôn cùng MR sẽ đều bị tổn hại.”

Tầm mắt đang nhìn Lý Vận Linh thu hồi sau đó hướng về Minh Thành Hữu.

“Hôm nay ở bên ngoài đụng phải Chu Thế Bá, ông ta cùng lão già Lý gia là cùng một đơn vị, theo như ông ấy nói, ông Lý là bị người khác xúi giục mới có thể nói những lời như vậy ra ngoài, có người nói rõ muốn phá chuyện của Phó Nhiễm cùng Lý Lận Thần, cậu nói, ngoại trừ chúng ta ra thì còn ai có khả năng này?”

“Anh nói là Lão đại?”

“Thật ra thì đến bây giờ tôi vẫn không hiểu nổi tại sao Phó Nhiễm phải cùng Lý Lận Thần kết hôn với nhau, Lão đại lại một lòng có tình ý với cô ấy, có lẽ tôi phải nghĩ biện pháp khuyên bảo hấn mới được.”

Minh Thành Hữu mệt mỏi ngửa người ra phía sau, anh dẫn dắt MR một đường dẫn tới thành công, lại tự tay muốn hủy diệt nó, đầu đi đầu lại còn không phải là bởi vì nguyên nhân Minh Tranh là con riêng?

Hôm nay thân thể của mình được sáng tỏ, Minh Thành Hữu cũng chưa bao giờ có cảm giác nhẹ nhõm.

Chuyện xảy ra với Phó Nhiễm, thật sự là cũng không có ảnh hưởng bao nhiêu, cô biết rõ sớm muộn gì thì ông Lý cũng sẽ làm ấm lên, nếu không phải Lý Lận Thần cứ khẳng khẳng, ban đầu cô cũng sẽ không hạ được quyết tâm kết hôn cùng hấn.

Triệu Lan gọi điện thoại cho Phó Nhiễm, muốn hẹn gặp cô tại bên ngoài. Phó Nhiễm

Ngày này bầu trời đầy âm u, tựa như tùy thời điểm có thể muốn trút mưa xuống, nếu đổi lại là người khác mà không phải Triệu Lan, có thể Phó Nhiễm cũng sẽ từ chối muốn ở nhà trốn tránh.

Phó Nhiễm đi tới chỗ hẹn bên trong công viên, Triệu Lan cúi thấp đầu ngồi ở trên ghế dài.

“Bác gái.”

Triệu Lan ngẩng đầu lên, mừng rỡ.

“Tiểu Nhiễm con đã đến rồi, ta còn tưởng rằng con sẽ không chịu ra ngoài đấy.”

Bà kéo Phó Nhiễm để cho cô ngồi vào bên cạnh mình, tự nhiên ánh mắt rơi vào trên phần bụng cô.

“Tiểu Nhiễm, ban đầu ở Thanh Sơn con để cho ta cùng Minh Tranh tổ chức sinh nhật cho Thành Hữu, bây giờ nghĩ lại mới biết đó là dụng ý của con, bác cảm ơn con.”

“Không.”

Phó Nhiễm lắc đầu nói.

“Nếu không phải là con gạt mọi người lâu như vậy, nói không chừng mọi chuyện cũng sẽ không trở nên như vậy.”

Triệu Lan thở dài, sắc mặt càng nhìn càng có vẻ tiêu tụy.

“Muốn trách, đều phải trách một mình Vân Phong, cho tới bây giờ ông ấy cũng không có hỏi qua ta, ta lại không muốn làm cho con trai của mình rời đi, hôm nay nhìn thấy Minh Tranh, ta càng cảm thấy có lỗi với nó.”

“Bác đừng nói như vậy.”

Triệu Lan kéo tay Phó Nhiễm sang.

“Đúng là con cùng Minh Tranh vẫn còn bỏ lỡ, Tiểu Nhiễm, con đã có đứa bé với Thành Hữu, tại sao còn phải tách ra? Bất kể thời gian ở bên nhau có bao nhiêu, ở bên cạnh nhau mới là hạnh phúc nhất.”

Phó Nhiễm hơi nhếch môi, một tay khẽ xoa lên bụng của mình.

“Bác gái, đây là điều tốt nhất cho anh ấy.”

Triệu Lan đưa tay lên lau khóe mắt.

“Tin tức truyền thành như vậy, ban đầu biết con mang thai, ta liền nghĩ đến đứa bé nhất định là con của Thành Hữu.”

“Bác gái, gần đây bác có đi thăm anh ấy sao?”

Triệu Lan cười khổ một tiếng, giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ.

“Nó không chịu gặp ta, Lý Vận Linh vẫn ổn, cũng không còn cố ý ngăn cản nữa, chỉ là hai đứa bé này đều bướng bỉnh, giống như không muốn bỏ qua, Minh Tranh không cho ta nhắc tới Lý Vận Linh ở trước mặt nó, ta nghĩ, Thành Hữu cũng là như vậy.”

“Không sao, bọn họ đều cần thời gian để chấp nhận.”

Triệu Lan che mặt, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở.

“Ta phải chờ đến khi Thành Hữu tiếp nhận ta, ta còn đợi được sao?”

Phó Nhiễm cũng đi cảm thấy sống mũi chua xót, có lúc chỉ một câu nói mà có thể làm cô không thể nén nổi cảm xúc cố đè nén trong lòng, cô quay lưng lại, nhìn thấy đám trẻ con đang chơi đùa bên trong công viên.

Triệu Lan lau sạch nước mắt.

“Cho dù nó đối xử với ta như thế nào, nhất định ta phải cố gắng ở bên cạnh nó, đứa con ta thật vất vả mới tìm trở về.”

Triệu Lan đưa bàn tay lên ngực.

“Nếu như có thể đem trái tim của ta cho nó, hai mươi mấy năm trước ta chưa cho nó đầy đủ tình thương, về sau nhất định phải trả lại cho nó tảng gập bội.”

Phó Nhiễm lắc đầu, tâm tình cũng nhận được ba động.

“Bác gái, bác đừng như vậy, bác cũng nên suy nghĩ tới Minh Tranh, trong việc này anh ấy mới là người vô tội nhất, có lẽ chúng ta không đứng trên lập trường của anh ấy nên không tưởng tượng nổi khó chịu trong lòng anh ấy, nhưng hiện tại người thân duy nhất của anh ấy là bác.”

Triệu Lan vui mặt vào trong lòng bàn tay.

“Ta biết rõ Minh Tranh cũng khó chịu, nhưng so với bệnh của Thành Hữu, ta không quan tâm được nhiều như vậy.”

Đúng vậy, ở giữa sự sống và cái chết, đã không còn lựa chọn nào khác.

Phó Nhiễm cùng Triệu Lan đi ra khỏi công viên, lúc này sắc trời càng lúc càng âm u, những tầng mây đen kịt tụ lại trên đỉnh đầu, hai người đi qua con đường lớn muốn ra một đầu đường khác đón xe.

Một chiếc xe hơi màu xám bạc chợt nổ máy, đi theo phía sau, Triệu Lan cùng Phó Nhiễm đang nói chuyện, cũng không ai chú ý tới.

Bất ngờ chiếc xe tăng tốc, Phó Nhiễm nhanh nhạy nhận thấy được điều gì đó, cô xoay người lại nhìn, vội vàng kéo Triệu Lan tránh sang làn giảm tốc bên cạnh.

Nhưng chiếc xe lại đánh tay lái, tiến tới gần một lần nữa.

Cô cảm thấy có cái gì đó không đúng, lấy tay đẩy Triệu Lan.

“Bác gái, bác đi nhanh lên.”

Triệu Lan vội che trước mặt Phó Nhiễm.

“Bụng con lớn như vậy không tiện, đi mau.”

Hai người bước lên phía trước vài bước, xe lại nhanh chóng tiến tới gần, chợt Triệu Lan đẩy Phó Nhiễm ra ngoài, bóng dáng gầy yếu của bà giống như được tiếp thêm nguồn sức mạnh, Phó Nhiễm lao đảo sau đó mới ngã xuống đất, nhưng đầu xe vẫn chưa đụng vào Triệu Lan không kịp tránh ra, có vẻ như đối phương cố ý hướng về phía Phó Nhiễm. Thấy chiếc xe bắt đầu tén về phía Phó Nhiễm còn chưa bò dậy, Triệu Lan vội vàng tới muốn ngăn bánh xe đang dần tới gần.

Phó Nhiễm sợ tới mức nhịp tim đập thành thịch.

“Bác gái, bác mau tránh ra!”

Cả người Triệu Lan nằm ngang ngay trước mặt Phó Nhiễm, đôi tay lại ôm chặt lấy ngực, bà không cần phải nói Phó Nhiễm cũng có thể hiểu được, bà muốn giữ được lại trái tim hoàn chỉnh!

Phó Nhiễm vội vàng muốn đứng lên, nhưng đôi chân lại mềm nhũn, bò cũng không bò dậy nổi.

” Bác gái!”

Vào thời điểm nguy hiểm nhất, chợt nghe một tiếng nổ, vốn là chiếc xe lái về phía trước chợt giống như là mất khống chế lao ra ngoài, đụng đầu xe vào dải phân cách bên cạnh.

Phó Nhiễm sợ tới mức đi qua đỡ Triệu Lan lên.

“Bác gái, bác không sao chứ?”

Dĩ nhiên là Triệu Lan cũng bị dọa tới mức sợ không ít, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bà co hai vai, bàn tay run rẩy cầm tay Phó Nhiễm.

“Còn con, Tiểu Nhiễm con có sao không?”

Phó Nhiễm ra sức lắc đầu.

“Con không sao.”

Cô nhìn thấy chiếc xe kia một bên bánh xe bị nổ tung, người ngồi trong ghế lái giống như đang giãy giụa muốn thoát ra.

Bên ven đường chẳng biết có một chiếc xe đã dừng ở đó từ lúc nào, một người đàn ông trong đó nghiêng đầu nhìn về chỗ ngồi phía sau xe.

“Duật Thiếu, kế tiếp thì làm thế nào?”

“Cậu qua xử lý giúp một tay, yên tâm, Minh Tam Thiếu sẽ nhớ ân tình này của chúng ta.”

Người đàn ông nói xong, cầm cặp mắt kính bên cạnh đeo lên, một đôi mắt sắc bén như chim ưng đóng lại, sau đó bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Phó Nhiễm cùng Triệu Lan được đưa đến bệnh viện, may mắn chỉ là bị thương ngoài da, Triệu Lan không yên tâm, muốn để bác sĩ kiểm tra cho Phó Nhiễm.

Nghe được tin, Minh Thành Hữu chạy tới bên ngoài phòng siêu âm tìm được hai người, thấy Triệu Lan vẫn không thay đổi sắc mặt như trước, anh tiến lên nhìn Phó Nhiễm thật kỹ, thấy không có gì đáng ngại, lúc này mới thở phào một hơi.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nhờ có bác gái chắn ở trước mặt em... “

Phó Nhiễm vội vàng giải thích.

“Nếu không phải là bác ấy đẩy em thì.”

“Thấy rõ ràng là ai làm rồi sao?”

Minh Thành Hữu lại lên tiếng ngắt lời Phó Nhiễm.

Cô mím chặt miệng, không nói tiếng nào lại ngồi xuống.

Triệu Lan khúm núm đứng lên.

“Cũng không biết là người nào, nhìn đáng vẻ giống như là cổ ý.”

Minh Thành Hữu ngồi vào bên cạnh Phó Nhiễm, mới định mở miệng, ngẩng đầu nhìn thấy Minh Tranh đã chạy tới, nét mặt anh nóng lòng, ánh mắt nhìn Triệu Lan chăm chú.

“Mẹ, chuyện gì xảy ra?”

“Không có việc gì.”

Ổng tay áo của Triệu Lan bị rách, vết thương ngoài da đã được xử lý.

Tầm mắt Minh Tranh nhìn sang hướng Phó Nhiễm, bên kia hành lang, một người đàn ông đi tới đẩy thủ phạm tới trước mặt, trên đầu hắn quần băng dày đặc, người đàn ông đứng trước mặt mọi người, Triệu Lan chỉ vào hắn nói.

“Mới vừa rồi chính là hắn đưa chúng ta tới bệnh viện.”

Minh Thành Hữu đứng lên.

Người đàn ông hướng anh gật đầu.

“Duật Thiếu ở Bạch Sa, không biết ngài có ấn tượng hay không?”

Minh Thành Hữu hơi chau mày lại.

“Cám ơn.”

Hắn quay lại nhìn về phía tên lái xe kia.

“Ai sai người làm?”

“Chuyện này không liên quan đến tôi, tôi chỉ là nhận một khoản tiền của người khác, tôi vốn là người chuyên đưa xe trái pháp luật, hôm nay nhận được cuộc làm ăn dẫn tôi đến vườn hoa đi theo một phụ nữ, đối phương nói hắn cũng là làm việc cho ông chủ, để cho tôi nghĩ cách ở không làm cô ta bị thương, nhưng điều kiện duy nhất là làm mất đứa bé trong bụng của cô ta.”

“Nói cái gì?”

Minh Thành Hữu cùng Minh Tranh đồng thanh nói.

“Hắn đã đáp ứng là sẽ cho tôi 5 vạn tiền, trên xe của tôi còn có hai vạn tiền đặt cọc hắn đưa cho tôi.”

“Bây giờ người đó đang ở đâu?”

“Đi rồi.”

Người chuyên đưa xe trái pháp luật này cẩn thận nhìn lên.

“Hắn nói ông chủ của hắn coi trọng người phụ nữ này, nhưng không chấp nhận đứa bé trong bụng của cô ta, còn dặn đi dặn lại để cho tôi không làm bị thương người lớn tuổi kia.”

Triệu Lan ghen hống nhìn trân trân, lắc đầu khó có thể tin nổi, không giữ đứa bé trong bụng Phó Nhiễm, lại muốn bảo đảm an toàn cho cô, trừ nó ra còn có thể là ai?

Triệu Lan vô cùng đau đớn bước lên, không chút do dự vung cái tát hướng vào Minh Tranh!

132. Chương 132

Chương 132: Người phụ nữ xui xẻo

Âm thanh nặng nề vang lên giòn tan, truyền khắp đại sảnh. Bác sĩ gọi tên Phó Nhiễm, ý bảo cô qua lấy tờ đơn.

Xung quanh hoàn toàn im lặng, không có một tiếng bước chân.

Minh Tranh đứng tại chỗ, một bên má in hằn dấu tay đồ rục, anh không thể tin được, đưa lưỡi ra liếm liếm môi.

Trên mặt Triệu Lan toàn là nước mắt: “Minh Tranh, sao con lại nhẫn tâm như thế? Dù sao thì đứa con trong bụng Tiểu Nhiễm đã hành hình rồi cơ mà!”

Lúc này, Minh Tranh mới có phản ứng lại, híp mắt lại, đáy lòng lạnh lẽo, nói: “ Mẹ cho rằng, chuyện này là do con phái người làm ư?”

“Trừ con ra thì còn ai nữa?”

Triệu Lan biết tình cảm của Minh Tranh đối với Phó Nhiễm, bà nói tiếp: “ Dù có yêu thích thế nào, cũng không thể làm hại tới người khác, tại sao con lại biến thành người như thế?”

Minh Tranh đưa tay vuốt mặt, nói: “Tốt.”

Từ miệng anh, hung hăng bật ra một chữ “Tốt”, ánh mắt nhìn lướt qua khuôn mặt của Triệu Lan, hung hăng bước đi, không thèm quay đầu lại.

Một người mang theo tên tài xế lái xe trái pháp luật kia đi ra một bên hành lang của bệnh viện. Triệu Lan đánh con xong, liền cảm thấy hối hận, ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn bà một cách lạnh lẽo, nói: “ Chuyện này không liên quan tới hân!”

Triệu Lan giật mình, cho là Minh Thành Hữu đang biện hộ giùm Minh Tranh: “Thành Hữu, con...”

“Chuyện rõ ràng như thế, chỉ cần có một chút đầu óc, suy nghĩ kĩ liền có thể hiểu được.”

Minh Thành Hữu nhếch môi giễu cợt, nói tiếp: “ Anh ta không phải là con của bà sao? Chẳng lẽ bà không hiểu rõ anh ta? Cái gì mà, chỉ cần làm mất đứa bé mà không làm hại tới Phó Nhiễm, lần này gặp chuyện, người không may đúng là Phó Nhiễm.”

Sắc mặt Triệu Lan trở nên tái nhợt: “ Con nói chuyện này không có liên quan tới Minh Tranh ư?”

Phó Nhiễm cắn chặt môi, sự thật trong nháy mắt bộc lộ trước mặt bà, cơ hồ khiến cho bà không chấp nhận được.

Minh Thành Hữu mở to mắt, không nói với bà một câu gì nữa.

Phó Nhiễm bước đến bên người Triệu Lan, nói.

“ Bác gái, bác mau về nhà xem một chút đi.”

“Được , được.”

Triệu Lan gật đầu liên tục, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Minh Thành Hữu đang nhìn về một nơi xa xăm. Bà dặn dò Phó Nhiễm một vài câu rồi đi theo hướng của Minh Tranh lúc này.

Minh Thành Hữu bước tới phía trước, cầm hóa đơn rồi trở lại.

“Sau này đừng đi ra ngoài một mình, để anh cho người đưa em trở về.”

Phó Nhiễm cầm lấy hóa đơn anh đưa cho cô, một lần nữa, ngày hôm nay cô lại đứng trên dư luận, tự nhiên cô có mong muốn cùng Minh Thành Hữu gạt bỏ tất cả.

Phó Nhiễm đi ở phía trước, Minh Thành Hữu đi theo sau.

Nhìn bóng lưng của cô chạm đến chân anh, nghĩ muốn bước lên cũng cô, nhưng lại không thể chạm tay vào.

Trong đại sảnh bệnh viện đèn rất sáng, nhìn ra ngoài, sắc trời đã tối đen.

Phó Nhiễm bước tới cửa bệnh viện, bỗng có một chiếc xe đột ngột dừng lại ở bên trái bãi đậu xe, cửa xe mở ra, cô thấy một người bước xuống. Lý Lận Thần nhìn thấy sắc mặt Phó Nhiễm liền giật mình.

Ánh mắt lướt qua vai cô, nhìn thấy Minh Thành Hữu đang đứng phía sau, sắc mặt khê biến đổi, anh bước vòng qua đầu xe, bước về phía Phó Nhiễm, hỏi: “ Sao em lại ở đây?”

“ Mới vừa rồi có chút chuyện, nên đến bệnh viện kiểm tra thử.”

Lý Lận Thần nhìn đến bàn tay bị thương của cô, anh rất tự nhiên đặt tay cô vào lòng bàn tay anh, nói: “ Sao lại không cẩn thận như thế? Đi, anh đưa em về.”

Minh Thành Hữu nhìn hai người nắm tay nhau rồi đi, trong lòng đau nhói, nhưng anh cũng không lên ngăn cản.

Lý Lận Thần mở cửa xe, dìu cô ngồi vào ghế lái phụ, cài dây an toàn lại cho cô.

Minh Thành Hữu đứng bên ngoài, nhìn rất rõ hình ảnh bên trong xe kia. Hành động của Lý Lận Thần, đáng lẽ phải do anh làm mới đúng, anh nên cùng Phó Nhiễm đi khám thai, nên đưa cô về nhà. Nhưng những thứ này quả thật là những điều xa xỉ đối với anh.

Tài xế lái xe tới, Minh Thành Hữu bước xuống thềm đá, xe của Phó Nhiễm cũng đã rời đi rồi.

Cô đem tờ giấy nhét vào trong túi.

Lý Lận Thần nhìn chằm chằm đuôi xe phía trước, ngón tay gõ nhẹ lên tay lái, không nói gì.

Phó Nhiễm cũng im lặng, lấy điện thoại từ trong túi xách ra, gọi vào dãy số của Minh Tranh.

Điện thoại reo, nhưng không ai nhấc máy.

Cho đến khi xe của Minh Thành Hữu biến mất, Lý Lận Thần mới thu hồi lại tầm mắt, nó: “Tiểu Nhiễm, hai ngày tới chúng ta đi chụp ảnh cưới, ngày đó là ngày tốt, Tiểu tổng cứ gọi điện thoại đến thúc giục anh hoài.”

Phó Nhiễm nhìn đồng hồ trên điện thoại, nói: “Chuyện xảy ra lớn như vậy, ba mẹ anh còn đồng ý để chúng ta kết hôn sao?”

“Dĩ nhiên là đồng ý rồi!”

Lý Lận Thần nói chắc chắn.

Phó Nhiễm dựa cả người vào ghế, nói: “Bọn họ đã biết chuyện của đứa bé?”

“Em không cần lo lắng” Lý Lận Thần chuyên chú nhìn về phía trước, nói tiếp: “Ngày mai, những tin tức kia sẽ không còn nữa, ai dám nói ra liền xử lý người đó! Nói cho cùng, anh dùng lại cách mà Minh tam thiếu đã làm”

Phó Nhiễm nhú mày lại, tỏ vẻ nghi hoặc, Lý Lận Thần nhìn qua kính chiếu hậu, thấy như thế, liền mỉm cười, anh nói: “Anh đã nói với cha mẹ, sau trận tai nạn kia, Lý gia đã tuyệt hậu rồi, đứa bé này cha mẹ có cần hay không?”

Phó Nhiễm bật cười. “Anh dám nói như thế ư?”

“Không thể phủ nhận, đây đúng là phương pháp hiệu quả nhất, anh nói xong, cha mẹ lập tức im miệng liền.”

“Lý Lận Thần.”

“Không phải đã dặn em là đừng kêu cả họ lẫn tên của anh rồi sao?”

Phó Nhiễm nói tiếp.

“Quan hệ trong nhà của anh thật sự có bình thường không?”

“Thế nào, sợ gã cho anh rồi bị kinh bỉ à?”

Phó Nhiễm lắc đầu. “Em chưa nghĩ xa tới thế.”

Sau khi Minh Thành Hữu về đến nhà, thấy Lý Vận Linh cùng Minh Vành đang ngồi trong sân, thấy Minh Thành Hữu trở lại, Lý Vận Linh gấp gáp chạy lên.

“Vừa rồi có chuyện gì mà con vội vội vàng vàng đi ra ngoài thế?” c

“Phó Nhiễm gặp rắc rối.”

Minh Vành ngồi trong đình nghỉ mát, hỏi.

“Thế nào rồi?”

“Suýt bị xe tông, thật may là không có chuyện gì.”

“Cái gì?”

Lý Vận Linh sợ hết hồn, hỏi.

“Đứa bé có khỏe không?”

Minh Thành Hữu gật đầu.

“Bắt được tên tài xế đó không?”

“Chắc không phải là tai nạn bình thường, có thể chuyện không đơn giản như thế.”

Minh Thành Hữu mệt mỏi, đưa tay day day huyệt thái dương, nói tiếp.

“Mẹ, mẹ lên lầu lấy thuốc giùm con đi, hôm nay con chưa uống.”

Lý Vận Linh đáp ứng, sau đó xoay người rời đi.

Minh Vành nhìn bóng lưng bà đi vào nhà, hỏi anh: “Cậu cố ý bảo mẹ vào trong nhà, chẳng lẽ chuyện này liên quan tới Minh Tranh?”

Sắc mặt Minh Thành Hữu trở nên lạnh lẽo, nói.

“Tài xế gây ra chuyện có ý nói ra là anh ta, nói có người sai bảo hẳn phải làm mất đứa bé trong bụng của Phó Nhiễm.”

“Không phải như vậy chứ?”

Minh Vành mân mê cạnh bàn, nói tiếp.

“Dạo gần đây chỗ Lão đại rất bình thường, không thấy làm điều gì mờ ám, hai ngày trước tôi còn gặp anh ta nữa cơ mà.”

“Ngoại trừ anh ta thì còn có thể là ai khác nữa?”

Minh Thành Hữu nhìn chằm chằm vào Minh Vành, nói tiếp.

“Trước giờ, anh ta là người giỏi tính toán, chuyện như thế này trước kia không phải cũng chưa làm. Tin tức trên truyền hình và internet đều do anh ta làm ra, hiện tại anh ta không bỏ được Phó Nhiễm, tất nhiên sẽ không chừa một thủ đoạn nào.”

Minh Vành vẫn như cũ, giữ một thái độ hoài nghi.

“Xem ra, bên phía Phó Nhiễm, em muốn cô ấy đưa ra chứng cứ.”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu, không lên tiếng.

“Thành Hữu.”

Minh Vành do dự một chút, đưa mắt nhìn về phía phòng khách, nói.

“Nếu như chuyện này có liên quan tới lão đại, cậu định làm thế nào?”

“Tất nhiên là sẽ không bỏ qua cho anh ta.”

Minh Thành Hữu nói rít qua kẽ răng, tới

“Cậu cũng biết tình hình hiện tại khác với trước kia, nếu như chuyện đó là thật, không chừng mẹ sẽ đứng về phía anh ta. Thành Hữu, ý của tôi là cậu cần nhìn xuống, chuyện này cần một giải pháp cho thật thỏa đáng.”

Minh Thành Hữu mở mắt ra, nói.

“Ngay cả anh cũng nhìn ra, mẹ đã không còn giống như trước kia nữa rồi?”

Minh Vành gác chân phải lên, giọng nói sắc bén.

“Dĩ nhiên, dù sao cũng là máu mủ tình thâm, mẹ đã nuôi chúng ta hai mươi mấy năm, chẳng lẽ không nhận ra sao?”

Cách đó không xa, Lý Vận Linh cầm hộp thuốc mang tới cho Minh Thành Hữu.

Minh Thành Hữu thở dài.

“ Thôi, chuyện này cũng không cần bận tâm nữa.”

Bây giờ, anh sống được một ngày, thì cần phải hưởng thụ một ngày, anh đã không còn nhiều sức lực để mà tranh đấu nữa rồi.

La Văn Anh đi giao tiếp bên ngoài đã trở lại, vừa đi vừa xem văn kiện trong tay, ngẩng đầu lên nhìn thấy trước thang máy đứng rất nhiều người, Tiểu Chu thấy cô đi tới, vội vàng chạy lại níu tay cô, nói nhỏ: “ Hình như lão đại xảy ra chuyện gì đó?”

“ Có ý gì?”

La Văn Anh nhìn xung quanh, không hề thấy bóng dáng của Minh Tranh.

Tiểu Chu lôi cô tới trước thang máy, chỉ vào con số trên thang máy.

“ Lão đại ở bên trong, nhưng không thấy anh ta đi ra ngoài, thang máy tầng lầu bất thường, ai cũng không dám đi vào.”

La Văn Anh ngẩng đầu lên, thấy thang máy dừng ở tầng mười, cô hướng về phía mọi người đang xem náo nhiệt, vung tay nói: “ Trở về làm việc đi, ở lại đây không ai cho thêm tiền tăng ca đâu.”

“Eve, vậy chúng tôi đi đây.”

“Đi thôi.”

Đợi mọi người đi hết, La Văn Anh mới đưa tay nhấn khóa.

Cửa thang máy rất nhanh được mở ra, thấy người đứng bên trong, La Văn Anh mặc dù đã có chuẩn bị, nhưng vẫn bị hình ảnh trước mặt làm cho giật mình.

Minh Tranh tựa vào tường của thang máy, đôi mắt nhìn thẳng, ánh đèn trong thang máy chiếu lên người anh, một hình bóng rất cô đơn. La Văn Anh đưa tay ngăn lại cửa thang máy, nhắc chân bước vào bên trong.

Xoay người lại, tay ấn lên số tầng cao nhất.

Không gian nhỏ hẹp, bên trong chỉ có hai người, cũng không thể trách các nhân viên được, thấy bộ dáng này của anh không ai dám đi vào. La Văn Anh đứng bên cạnh Minh Tranh, nhìn lên gò má còn in hằn năm dấu tay của anh.

Có thể bỏ mặc một cái tát như thế, anh chấp nhận cái tát ấy, sợ rằng không có ai làm được.

Minh Tranh vẫn duy trì tư thế như cũ, La Văn Anh không hỏi gì. Thang máy dừng tại tầng cao nhất, cửa mở ra, cô thấy Minh Tranh vẫn bất động dựa vào tường .

“Anh muốn cho toàn bộ công ty nhìn thấy bộ dạng này của anh ư? Anh muốn sáng mai, hình ảnh này của anh tràn lan trên website nội bộ của công ty sao?”

Minh Tranh nhướng mắt nhìn cô.

La Văn Anh đi tới trước cửa thang máy rồi chợt quay người lại, nắm tay anh kéo đi. Minh Tranh không cự tuyệt, đi theo cô ra ngoài.

Hai người tiến vào phòng làm việc của Minh Tranh, La Văn Anh bước vào phòng nghỉ, mở tủ lạnh ra lấy một cục đá, dùng bao ni-lon bọc lại, chườm lên má của Minh Tranh.

Lúc đầu, có vẻ đau nên Minh Tranh khẽ rên lên một tiếng, về sau liền cắn răng, không thốt lên lời nào nữa.

La Văn Anh dò xét, hỏi: “ Xuống tay thật là đủ mạnh nha, anh đắc tội với ai thế?”

Trong mắt Minh Tranh hiện lên sự buồn bã, nói thẳng ra hai chữ: “ Mẹ tôi.”

La Văn Anh giật mình, trong ấn tượng của cô, chưa bao giờ thấy Triệu Lan tức giận.

Anh đưa tay cầm lấy cục đá, tiếp tục chườm lên mặt.

“ Ngày mai sẽ hết sưng đỏ, cũng không có chuyện gì đâu.”

Lời này nghe vào trong tai La Văn Anh, làm cô cảm thấy chua xót. Từ trước tới giờ, Minh Tranh đều rất mạnh mẽ, đừng nói đến một cái tát, người bên ngoài cũng không thể động đến một đầu ngón tay của anh.

Minh Tranh bỏ cục đá trong tay xuống, ngã người nằm lên ghế sa-lon, đè lên hai chân của La Văn Anh.

Toàn thân cô cứng đờ, không dám động đây.

Bởi vì cô mặc một bộ đồ công sở, mang tất chân rất mỏng, mà mắt của Minh Tranh vừa vặn nhìn trúng chỗ giữa hai chân cô. Cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của anh phả vào đùi cô, cô lúng túng muốn đẩy anh ra, nhưng Minh Tranh lại đưa tay ra nắm lấy đầu gối của cô.

La Văn Anh đành đứng im không dám nhúc nhích.

Cũng không lâu lắm, tiếng hít thở đều đặn của anh vang lên, La Văn Anh cúi người nhìn anh, thấy anh mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, cô đưa tay đặt lên đầu anh, từng sợi tóc xuyên qua ngón tay cô.

Minh Vành lấy tài liệu từ trong xe ra, bước vào phòng khách liền thấy Lý Vận Linh đi ra ngoài.

“Mẹ.”

“ Vừa nãy con và Thành Hữu trò chuyện trong sân, mẹ đều biết. Mẹ đã cho nó đi nghỉ ngơi rồi, Minh Vành, từ nay về sau chú ý một chút, thân thể của nó không được tốt, chuyện công ty đừng để cho nó bận tâm gì nhiều.”

“Mẹ, con biết mà.”

Minh Vành cầm tài liệu, chuẩn bị bước lên lầu.

“ Còn đem cả công việc về nhà để làm sao? Con đừng làm quá sức mà mệt mỏi đó,”

Lý Vận Linh dặn dò mấy câu, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn tài liệu trong tay anh, Minh Vành đáp một tiếng rồi lên lầu.

Lý Vận Linh nhìn thấy chữ viết trong tài liệu có phần quan thuộc, nghĩ ngợi một lát, bà bước lên lầu. Minh Vành đặt tài liệu lên bàn, Lý Vận Linh đẩy cửa đi vào, thấy trong phòng không có người, bên trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy. Lý Vận Linh cầm tài liệu lên nhìn, hạng mục của các tên trên tài liệu bà còn nhớ rất rõ, đó là các hạng mục quan trọng của tập đoàn Hào Khôn đang đấu thầu.

Sắc mặt bà không che giấu được sự mệt mỏi, xem ra, MR và Hào Khôn vẫn đang tranh đấu với nhau.

Lý Vận Linh đem tài liệu ra xem, trên đó là các thiết kế cùng giá cả của Hào Khôn, bà tiện tay rút một tờ xem, rồi đem nhét trở lại.

Chú Vương lái xe chở Lý Vận Linh đi đến biệt thự của Minh Tranh.,

Đi vào phòng khách, không thấy bóng dáng của Minh Tranh, Triệu Lan đưa cặp mắt sưng đỏ ra gặp bà.

“ Bà tìm thấy Minh Tranh rồi sao? Nó đang ở đâu?”

Lý Vận Linh bị Triệu Lan hỏi, trong đầu không biết gì hết: “ Bà hỏi mấy câu này là có ý gì?”

Triệu Lan nghe vậy, ôm mặt khóc thành tiếng: “ Tôi thật có lỗi với nó, rõ ràng chuyện không có liên quan tới nó, nhưng tôi lại không phân rõ trắng đen lại đi tát nó. Điện thoại cho nó cũng không được, chạy tới công ty, thì bảo vệ không cho vào.”

“Cái gì, bà đánh nó?”

Sắc mặt Lý Vận Linh khê biến, sự yêu thương trong nháy mắt biến thành tức giận, nói.

“ Bà có tư cách gì mà đánh nó? Tại sao bà lại đánh nó?”

Bà đưa tay đẩy Triệu Lan, Triệu Lan lão đảo. Sự ảm nhẫn, uất ức cùng chịu đựng của bà trong một thời gian dài khiến thần kinh bà như căng ra, nhưng không có chỗ bộc phát.

Lý Vận Linh tức giận đến xanh mặt.

“ Nếu Minh Tranh có chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho bà.”

“Có khi nào bà bỏ qua cho tôi chưa?”

Triệu Lan nhìn thẳng vào mắt Lý Vận Linh

“Bà nói gì?”

Lý Vận Linh nhả mày lại.

“ Không phải bà nói tôi không có tư cách đánh nó sao? Tôi nói cho bà biết, cũng bởi vì từ nhỏ Minh Tranh đã là con của tôi, tôi mới có thói quen mà đánh nó. Bởi vì thân phận của nó rất đặc biệt, tôi đã nói với nó rất nhiều lần, muốn tới Minh gia thì cần phải an phận thủ thường, không có bất cứ suy nghĩ sai lệch nào, các người tìm được nó, đó chính là điều tốt nhất rồi. Tôi không để cho nó tranh đấu cùng Minh Thành Hữu, không cần xung đột với bà, nhưng các người lại không cho phép nó gặp mặt tôi, tôi dựa theo ý của bà mà đẩy nó ra ngoài, tôi đánh nó vì nó không phải là con trai ruột của tôi. Hai mươi mấy năm rồi, dường như đã trở thành thói quen, nếu có chuyện gì xảy ra mà có liên quan tới nó và Thành Hữu, tôi liền cho rằng nó là người có lỗi, Lý Vận Linh, nói cho cùng, tôi đã bị bà buộc thành như thế!”

Bờ môi Lý Vận Linh run rẩy, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Bà không nói gì nữa, xoay người bước ra khỏi phòng khách.

Minh Tranh gối lên người La Văn Anh ngủ một giấc, dấu tay trên mặt vẫn còn, cô định đưa tay chạm vào thì mí mắt anh giật giật, La Văn Anh vội vàng rút tay về, nói: “ Thật tốt quá, hai chân tôi cũng tê hết rồi.”

Minh Tranh đứng dậy, đưa tay xoa mắt, tiện tay nắm lấy tay cô, kéo cô lên và nói: “ Đi, đi ăn tối thôi.”

La Văn Anh động dậy thân thể, đôi chân như không nghe theo sự sai bảo, cô dựa vào ghế sa-lon một hồi lâu vẫn không thể động dậy được, cô nói: “ Để em ngồi một tí, chân bị tê.”

Minh Tranh bước lại bên người cô, đưa tay lên đùi cô, nói: “ Để anh xoa chân cho.”

Cô đưa tay đẩy tay anh ra, nói.

“ Đừng có lợi dụng mà chiếm tiện nghi.”

Minh Tranh cười ra tiếng: “ Thật sự là anh chưa nghĩ tới điều này nha.”

La Văn Anh đợi cho hai chân hết tê mới đi theo Minh Tranh xuống lầu, lái xe ra cổng, tốc độ rất chậm, đột ngột có một chiếc xe ngừng trước mặt, rồi có một bóng người vội vã bước xuống.

Minh Tranh thắng xe lại, nhất thời không nhìn rõ người tới là ai?

La Văn Anh nhìn chăm chú phía trước, ánh mắt lại liếc sang nhìn Minh Tranh.

Lý Vận Linh chặn đầu xe lại, đợi cho xe dừng hẳn mới bước tới bên cạnh, gõ gõ cửa xe.

Minh Tranh không thèm cử động, một lần nữa muốn chạy xe đi.

“ Minh Tranh, Minh Tranh, con hãy nghe mẹ nói một chút.”

Lý Vận Linh nhìn dấu tay trên mặt anh mà trong lòng đau như cắt, từ trong túi xách, bà lấy ra một tờ giấy đưa cho anh.

“ Con xem, đây là mẹ lấy từ chỗ của Minh Vành.”

Minh Tranh hạ cửa sổ xe xuống, cầm lấy tờ giấy Lý Vận Linh đưa.

La Văn Anh xích lại gần để nhìn, mắt cô nhìn vào từng đề mục được ghi trên giấy.

Minh Tranh nhếch mép cười nhìn Lý Vận Linh, anh giơ tờ giấy lên hỏi: “ Bà có ý gì?”

“ Mẹ chỉ muốn nói cho con biết rằng, trong tập đoàn có người công bố tài liệu mật ra ngoài. Mẹ hy vọng hai anh em con đừng đầu đá nhau nữa, ngừng tay thôi.”

“ Ai là con bà?”

Ánh mắt Minh Tranh tàn khốc, anh thả rơi tờ giấy. Tờ giấy bay qua mặt Lý Vận Linh, anh khởi động xe, bánh xe chạy gần cán ngang qua mũi chân Lý Vận Linh.

Bà kinh ngạc, nhìn chằm chằm phương hướng chiếc xe biến mất, nhìn tờ giấy trên mặt đất, dưới chân thì truyền đến một trận đau nhức kịch liệt.

“Đúng rồi, cô dâu, cười một cái, như thế mới đẹp!”

Phó Nhiễm lại ngẩn ngơ nữa rồi, cô hoảng hốt nhìn chằm chằm bản thân mình trong gương, khuôn mặt trắng nõn, trang điểm xinh đẹp, nhưng nhìn không thấy một điểm hồng hào nào cả. Cả khuôn mặt tái nhợt, thợ trang điểm thì đang phối hợp phụ kiện và trang sức cho cô, và hỏi: “Sao giờ này mà chú rể còn chưa tới?”

Phó Nhiễm cầm lấy điện thoại, gọi cho Lý Lận Thần, nhưng không ai nghe máy cả.

Cô nói thợ trang điểm ngừng tay lại: “Chờ anh ấy đến rồi đi.”

“Được.”

Tần Mộ Mộ cũng Tống Chúc vốn muốn đi cùng cô tới chụp hình đám cưới, nhưng đã bị cô cự tuyệt, tội tình gì mà phải giả bộ, cười một cách gượng gạo trước mặt mọi người?

Đợi hơn nửa ngày nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lý Lận Thần đâu.

Tiểu tổng tới thúc giục, Phó Nhiễm bắt đầu dỗi, một lần nữa gọi điện thoại cho Lý Lận Thần. Ngón tay đang ấn tới phím call thì bất chợt trên màn hình bỗng hiện lên một tin nhắn.

Cô không chút nghĩ ngợi, mở ra, là một dãy số lạ.

Nội dung tin nhắn là: “Tôi và Lận Thần đang ở cùng nhau, sẽ không đi chụp hình cưới với cô đâu, đừng đợi. Chúng tôi ở tầng ba của Tần Nhã.”

Phó Nhiễm cười lạnh, nhấn tin tới, còn cung cấp địa chỉ cho cô nữa chứ.

Phó Nhiễm đi vào phòng thay lại đồ rồi về, phân phó Tiểu tổng mấy câu rồi liền đi tìm Lý Lận Thần.

Điện thoại trên bàn Minh Thành Hữu cũng bất chợt vang lên, mở tin nhắn ra, nội dung giống với tin nhắn mà Phó Nhiễm nhận được. Anh liền biết những chuyện này là có một bàn tay ai điều khiển, mục đích cũng cực kỳ đơn giản, đó chính là mong anh nhanh chóng chết.

Anh mím chặt môi, bờ môi tím tái, trên mặt biểu hiện sự bất đắc dĩ. Nhưng anh không biết mục đích cuối cùng của bọn họ là gì, chuyện có liên quan tới Phó Nhiễm, anh muốn tránh cũng không tránh được.

Biết rõ là sẽ không làm được gì, nhưng tới đâu hay tới đó.

Thời điểm Phó Nhiễm bước ra khỏi studio, mới phát hiện ngoài trời đang mưa. Tần Nhã là quán trà nổi tiếng ở thị trấn Nghênh An, cách đây cũng không xa, nếu không thì cô cũng lười đi.

Thật ra, cô nghĩ việc gửi tin nhắn là thủ đoạn lừa giỡn không mấy cao tay lắm. Tới nơi, Phó Nhiễm thấy Lý Lận Thần ngồi đối diện với Cung Nguyên.

Cung Nguyên gắt gao nắm chặt tay của Lý Lận Thần mà khóc, mặc dù anh ta ngồi quay lưng lại với Phó Nhiễm, nhưng cô vẫn có thể nhìn ra sự căng thẳng của hắn: “Lận Thần, rốt cuộc thì anh muốn tức giận đến bao giờ đây? Chúng ta rõ ràng yêu nhau, anh muốn có con thì em sẽ sinh con cho anh, chẳng lẽ anh lại cùng một cô gái khác mà anh không yêu rồi kết hôn ư?”

Lý Lận Thần dường như muốn rút tay ra, Cung Nguyên lại cầm chặt hơn, ngẩng đầu nhìn thấy Phó Nhiễm đang đứng ở đằng xa, cô ta đứng dậy ngồi vào vị trí bên cạnh Lận Thần.

Phó Nhiễm đi tới, trong tai cô chỉ nghe tiếng khóc của Cung Nguyên.

Cô đặt túi xách lên bàn, gọi: “Lận Thần.”

Lý Lận Thần ngẩng mặt lên, kinh ngạc: “Tiểu Nhiễm, sao em lại đến đây?”

“Anh đã quên chúng ta hôm nay đi chụp hình cưới rồi sao?”

Phó Nhiễm không thèm nhìn Cung Nguyên, cô nói tiếp.

“Em nhận được một tin nhắn từ một số máy lạ, nói anh ở đây, kêu em đừng đợi nữa. Nhưng có một số việc em cảm thấy chính mặt mình nhìn thì sẽ rõ ràng hơn, tránh hiểu nhầm.”

“Lận Thần.”

Cung Nguyên ôm lấy cánh tay anh, nói. “Anh hãy giải trừ hôn ước giữa anh và cô ấy đi.”

Lý Lận Thần nhin không được, gạt tay cô ra, nói: “Đây chính là lời cuối cùng cô muốn nói ư? Cung Nguyên, tôi nghĩ cô muốn tìm đến cái chết nên mới đến đây gặp cô!”

Miệng lưỡi người này, thật không thua gì Minh Thành Hữu.

Nghe Lý Lận Thần nói vậy, Cung Nguyên vội vàng ôm chặt cổ anh không buông, cô nói: “Lận Thần, anh còn nhớ tới đứa con của chúng ta không?”

Phó Nhiễm cảm thấy bi ai, một tình yêu không thể cứu vãn được nữa nhưng vẫn có người cố gắng níu kéo, nói cho cùng người đau khổ không phải là mình?

Cô không có tình cảm gì với Lý Lận Thần, nhưng nếu yêu đến chết đi sống lại, có ai chịu được sự khiêu khích của Cung Nguyên?

Phó Nhiễm lạnh lùng nhìn màn kịch trước mặt, chợt bên tai truyền đến tiếng bước chân dồn dập, đợi khi thấy rõ người tới là ai, trong tim cô chợt đau nhói, cô không nghĩ sẽ gặp Minh Thành Hữu ở đây.

“Anh?”

Sắc mặt Minh Thành Hữu tối đen lại, nhìn hai người đang ôm nhau trước mặt, nghe lời nói cố tình trêu chọc của Cung Nguyên.

“Chúng ta rồi cũng sẽ có con của mình, anh tội tình gì mà phải nuôi con của người khác? Mặt khác cô ta không phải người phụ nữ tốt lành gì, người nào vướng phải cô ta đều gặp xui xẻo hết!”

Trán Minh Thành Hữu nổi gân xanh, Phó Nhiễm nhìn anh mà trong lòng đau đớn.

Muốn tách cuộc sống của hai người ra xa, điều này thật khó.

Phó Nhiễm bước lên phía trước, ngăn cản bước chân của Minh Thành Hữu. Cô cầm tay anh, anh muốn rút về theo bản năng, Phó Nhiễm dùng tay còn lại đặt lên mu bàn tay anh, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi.”

133. Chương 133

Chương 133: Bệnh tình nguy kịch lần nữa

Giọng nói nhỏ nhẹ, dịu dàng làm lòng người cảm động.

Phó Nhiễm nắm tay Minh Thành Hữu kéo ra phía ngoài, trong mắt người đàn ông đầy tức giận nhưng vì động tác này của cô mà nguôi ngoai, hai người theo thang máy đi xuống tầng dưới.

“Tiểu Nhiễm!”

Tiếng Lý Lận Thần cách đó không xa gọi đến, có vẻ mơ hồ không rõ.

Phó Nhiễm đi nhanh hơn, trong lòng cô mãi suy nghĩ nên vô tình nắm chặt tay Minh Thành Hữu hơn, anh cũng nắm lại, hai người đi xuyên qua đại sảnh đi ra phía ngoài, tầm mắt mờ mịt đi vào hành lang nhìn không rõ, có vẻ như đã có những giọt nước rơi xuống.

Bỗng có một cơn gió lạnh thổi tới, đồng thời cũng thổi tan cơn xúc động của Phó Nhiễm. Cô lấy lại tinh thần, dùng sức bỏ tay Minh Thành Hữu ra. Bỗng nhiên trong lòng bàn tay trống trải, Minh Thành Hữu buông thõng hai tay xuôi ở bên người.

“Rốt cuộc là anh muốn như thế nào?”

Phó Nhiễm mở miệng nói, nhưng giọng nói giống như mắc ở trong cổ họng, lại rất khẽ, không cần thận nghe, sẽ không nghe thấy.

Nhưng Minh Thành Hữu lại đem lời này nghe vào trong lòng, xung quanh mưa phùn theo gió thổi tới, dính li ti lên tóc, mưa không lớn lắm, nhưng quần áo nửa người trên vẫn khó có thể tránh khỏi không ẩm ướt, Phó Nhiễm lau nước mưa trên mặt.

“Anh tới đây làm gì?”

Toàn thân Minh Thành Hữu cảm thấy mệt mỏi, lời này không cần Phó Nhiễm hỏi, chính anh cũng muốn để tay lên ngực tự hỏi mình. Anh giống như là một con rối bị người ta giật dây, chỉ có trái tim mới là của chính mình, anh đều hiểu rõ so với bất cứ ai khác, không nên quan tâm đến chuyện của Phó Nhiễm mới có thể quên được chuyện hai người đã qua, nhưng không thể chịu được khi nghe cô gặp chuyện bất lợi, càng không thể trở mặt nhìn.

Tim của anh đã không được khỏe mạnh, lại không nên cầm dao, một chút lại đâm vào nó.

Không đau sao?

Có khả năng không đau sao?

“Phó Nhiễm, anh ta đối với em không thể toàn tâm toàn ý, em không thấy sao?”

Loại này vấn đề, ở trong mắt Phó Nhiễm vốn dĩ sẽ không tính là gì. Đối mặt với ánh mắt thê lương lạnh lùng của anh, Phó Nhiễm mới biết được, Minh Thành Hữu, anh không xuất hiện, cuộc sống của cô chẳng sợ người khác lại làm âm ỉ, lại “rời sông lấp bể”, ở trong lòng cô trước sau sẽ luôn bình lặng như mặt nước.

Nhưng mà một khi nhìn thấy anh, chỉ liếc mắt một cái, cô liền giống như một con thuyền nhỏ cô đơn phiêu dạt trên mặt biển, không chịu nổi từng cơn sóng nhỏ, có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

“Phó Nhiễm, anh ta đối xử với em không tốt!”

“Em biết.”

Phó Nhiễm cao giọng ngắt lời anh.

“Em hiểu rõ hơn bất cứ ai, thật sự muốn tìm một người toàn tâm toàn ý đối tốt với em, có thể tìm được sao? Minh Thành Hữu, tình yêu không phải mình muốn thì người khác nhất định phải ỉn, anh có thể quan tâm hộ em cho tới khi nào? Đến bây giờ, vẫn là không chịu buông tha chính mình sao?”

Minh Thành Hữu nghiêng lưng nên bị nước mưa rơi ướt, Phó Nhiễm tròn mắt, trong hốc mắt lạnh như băng không rõ là nước mưa hay nước mắt.

“Em có ổn hay không, trong lòng em biết rõ, em không mong sau này còn có thể được hạnh phúc, chỉ cần yên ổn là đủ.”

Nhưng nguyện cầu, cô mong ước nguyện kia có thể thực hiện.

Những lời này, nói ra lại như đâm sâu hơn vào nỗi đau của Minh Thành Hữu.

“Không trông cậy vào hạnh phúc sao?”

Phó Nhiễm cười khổ gợi lên khóe môi.

“Đâu phải là lừa mình dối người đâu? Chẳng lẽ anh thật sự cho rằng em kết hôn cùng người khác, là có thể hạnh phúc sao? Cho nên anh lần lượt xuất hiện ở thời điểm anh cho rằng anh ta không tốt với em, Minh Thành Hữu, ở trong mắt anh là không được nhưng đối với em những cái đó sẽ không đến mức không chịu được, cho nên, đừng có yêu cầu nhiều.”

Minh Thành Hữu lui về phía sau, anh như đứng trước vách núi, dừng bước hay là bước lên nửa bước, kết quả cũng không thay đổi được gì.

Cuối cùng anh cũng hiểu, anh bướng bỉnh kiên trì như thế, là vì sao.

Sinh mệnh chỉ là tới rồi lại đi, anh nghĩ anh có thể vì hạnh phúc của Phó Nhiễm mà làm một số chuyện cuối cùng mà anh có thể làm cho cô, yêu cầu đối với Lý Lận Thần, Minh Thành Hữu đã mong đợi quá cao.

Di động trong tay Phó Nhiễm vang lên, Minh Thành Hữu quay người nhìn về phía quảng trường. Thân hình anh vẫn cao lớn như trước, chẳng qua bây giờ không giống như lúc đó nữa, rõ ràng mấy ngày này Minh Thành Hữu đã gầy không ít, Phó Nhiễm nhìn chiếc cằm nhọn của anh đến mất hồn, hai người đứng gần nhau, đến mức có thể nghe rõ tiếng thở cùng tiếng đập của trái tim đối phương.

Minh Thành Hữu bước đi từng bước, trên mặt đột nhiên cảm thấy , nước mưa theo tóc chảy xuống. Lòng bàn chân Phó Nhiễm như bị đóng đinh không thể động dậy, khó có thể xua tan hết nỗi buồn bã hoang vắng trong lòng.

Lý Lận Thần ở trên lầu nhìn thấy cô.

“Tiểu Nhiễm!”

Phó Nhiễm cũng không thèm nghe.

Hai tay Cung Nguyệt ôm anh ta từ phía sau, để mặt dựa vào lưng anh ta.

“Lận Thần, anh thật sự muốn kết hôn sao?”

Lý Lận Thần quay người về phía sau, đẩy Cung Nguyệt ra.

“Không thể quay lại, em đi đi.”

Cung Nguyệt về phía sau lui hai bước, đi qua chiếc bàn, bỗng nhiên trèo lên chiếc ghế ngồi vào trên bậu cửa sổ, nhoài người ra phía ngoài.

“Phó Nhiễm, hôm nay hai người không giải trừ hôn ước tôi sẽ nhảy xuống từ nơi này?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu, chỉ thấy Cung Nguyệt vẻ mặt kích động cầm lấy một bên cửa sổ, tay phải chỉ thẳng Lý Lận Thần nói.

“Đừng tới đây!”

Minh Thành Hữu theo nhìn lại, anh đi nhanh tiến lên đem Phó Nhiễm ra phía sau. Sắc mặt Lý Lận Thần xanh mét.

“Cung Nguyệt, cô đến tốt cùng muốn làm cái gì?”

“Lận Thần, không có anh em thì chết.”

“Để cho cô ta chết đi.”

Minh Thành Hữu nói đều đều, nói năng rất có khí phách, anh rất nhanh nắm tay Phó Nhiễm đi về hướng bãi đỗ xe.

Phó Nhiễm quay đầu lại nhìn, Lý Lận Thần đang cùng Cung Nguyệt nói chuyện gì đó, giống như là đang khuyên nhủ, xem ra có vẻ như cô ấy sẽ không tự tử nữa.

Phó Nhiễm vừa đi vừa nghĩ, không phải trái tim cô sắt đá, mà là cô đã trải qua quá nhiều chuyện, cái trò này của Cung Nguyệt chỉ là một trò khôi hài.

Lý Lận Thần nhìn hai người kia đã đi mất, cũng không thể nhìn theo Phó Nhiễm nữa.

“Cô thật sự muốn nhảy?”

Cung Nguyệt nước mắt đầy mặt.

“Lận Thần, nếu lúc trước em không đi trước, có phải chúng ta sẽ có đứa con của chính mình?”

Lý Lận Thần không nói gì, đứng lâu, cảm thấy chân mình chết đi, anh ta dựa vào tường không lên tiếng.

“Thật xin lỗi.”

Cung Nguyệt đau đớn khóc thành tiếng.

“Có một vết thương, giống như vết thương ở chân của tôi.”

Lý Lân Thần vỗ vào chân của mình.

“Què, rốt cuộc thì đã hiểu rõ, Cung Nguyên, cho dù chúng ta đi cùng nhau một lần nữa cũng sẽ không giống như trước kia, tôi đối với em sẽ có nghi ngờ, cũng biết em không thể theo tôi đồng cam cộng khổ, như vậy một lần nữa sẽ khác sao?”

“Nhưng Phó Nhiễm, anh yêu cô ấy sao?”

“Không thương mới không có đau khổ.”

Đây là điều hần cùng Phó Nhiễm mong muốn.

Minh Thành Hữu nổ máy, Phó Nhiễm dè lại tay anh.

“Để em gọi xe khác.”

“Yên tâm, anh sẽ chạy chậm.”

Quả nhiên là anh lái rất chậm, mưa vẫn như lúc nãy, rơi trên mặt kính, cần gạt nước đóng đưa trước mắt, Minh Thành Hữu rút khăn tay đặt vào tay Phó Nhiễm.

“Em lau người trước đi.”

“Anh đưa em về nhà đi.”

“Anh chở em đến chỗ này.”

Minh Thành Hữu tự mình lái xe, Phó Nhiễm dùng khăn tay lau nước mưa trên mặt, ngẩng đầu nhìn đến Minh Thành Hữu trên mặt và vai đều là nước, cô rất muốn đưa khăn cho anh nhưng cuối cùng vẫn không đưa tay qua.

Xe chạy thẳng đến Y Vân thủ phủ. Phó Nhiễm nhìn ngoài cửa xe, có việc sẽ không nhớ rõ, nhưng chỗ này chỉ cần liếc mắt một cái cô đã có thể nhận ra.

Minh Thành Hữu đem xe chạy vào, dừng ở sân, Phó Nhiễm ngồi ở ghế phụ không nhúc nhích. Minh Thành Hữu xuống xe trước, lấy ô sau đó mở cửa xe cho cô, mở ô che đầu cô.

Phó Nhiễm đứng ở bên cạnh anh, sau vài năm, thật sự Y Vân Thủ Phủ một chút cũng không khác.

Trong không khí tỏa ra một mùi thơm đặc trưng của bùn đất, trong sân hoa cỏ cây cối vẫn sinh sôi nảy nở như cũ, chiếc ô Minh Thành Hữu cầm che cho hai người, nghe kỹ còn có thể nghe được tiếng mưa tiktak.

Phó Nhiễm muốn hưởng thụ khoảnh khắc yên tĩnh này, đi tới cửa, Minh Thành Hữu tìm chìa khóa, mở cửa đưa cô đi vào trong.

Hai người đứng ở bên ngoài một hồi lâu, trên người đều ẩm ướt, Minh Thành Hữu đến tủ giày lấy ra hai đôi dép đi trong nhà, Phó Nhiễm chống tay vào bồn hoa xoay người muốn đeo dép lê, anh liền ngồi xổm xuống.

Anh cẩn thận mang dép vào chân cô, sau đó mới đi vào phòng khách.

Bên trong biệt thự vẫn trang trí như lúc cô rời đi, ngay cả chiếc đàn dương cầm vẫn còn ở vị trí đó.

Phó Nhiễm đứng ở trong phòng khách, Minh Thành Hữu nắm tay cô.

“Đi lên tắm rửa trước rồi thay đồ ướt ra.”

Cô vung tay ra.

“Em không đi.”

Minh Thành Hữu cười nói.

“Cơ thể anh như bây giờ còn có thể làm chuyện giống như em đang suy nghĩ sao?”

Anh vẫn luôn coi trọng tâm tư người khác luôn có suy nghĩ xấu xa như mình.

Phó Nhiễm nhìn quần áo ướt nhẹp trên người.

“Tối chỗ này làm gì?”

“Đi lên đi.”

Minh Thành Hữu cô đứng bất động, liền đem cô đến trước cửa phòng tắm.

“Anh đi lấy quần áo cho em.”

Phó Nhiễm cũng không có bướng bỉnh nữa, tắm được một lúc nghe thấy tiếng mở cửa, Minh Thành Hữu nói để quần áo ở bên ngoài. Phó Nhiễm thay quần áo đi ra, kiểu dáng váy liền áo, vạt áo rộng thùng thình, rất thích hợp cho phụ nữ có thai.

Minh Thành Hữu đi tới, dùng khăn lau tóc cho cô.

“Cái này là tôi chuẩn bị cho em, cho tới khi em sinh con, quần áo của hai mẹ con đều có.”

Phó Nhiễm ngẩn ra.

“Anh mua làm gì? Nếu hôm nay em không tới đây, cũng sẽ không mặc đến.”

“Anh không nghĩ là em sẽ mặc, chỉ là chính mình tưởng tượng mỗi một ngày qua đi, em nên mặc đồ gì, con sẽ mặc quần áo như thế nào, anh liền mua.”

Phó Nhiễm đưa lưng về phía Minh Thành Hữu, không nhìn thấy rõ nét mặt anh, nhưng lời nói cô nghe vào trong tai rất đối diện dàng.

Anh cẩn thận lau tóc cho cô.

“Trước khi sinh, nên cắt nó đi.”

“Không cắt.”

Phó Nhiễm luồn tay vào tóc.

“Rất khó khăn em mới để dài tới bây giờ.”

Minh Thành Hữu cũng không nói thêm gì nữa, ngón tay khẽ vuốt mái tóc của cô, tóc Phó Nhiễm rơi xuống trước mặt.

“Bây giờ anh ở đâu? Y Vân thủ phủ sao?”

“Không phải.”

Minh Thành Hữu lắc đầu, đem khăn đặt trên vai Phó Nhiễm.

“Ở nhà.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn phòng khách, giống như nhìn thấy cảnh cô cùng Minh Thành Hữu ăn cơm lúc trước.

Không hiểu sao lại cảm thấy phiền muộn trong lòng.

“Đưa em về nhà đi.”

Minh Thành Hữu dựa người vào sofa sau đó nhào về phía trước, anh cầm tay Phó Nhiễm, dẫn cô đến cạnh chiếc đàn dương cầm cách đó không xa.

Đưa tay mở nắp đàn, ngón tay Phó Nhiễm không tự chủ được vươn đến, đầu ngón tay rơi xuống các phím đen trắng, Minh Thành Hữu ngồi xuống ghế.

“Tôi đàn cho em một bài.”

Thời gian giống như quay lại lúc trước, khi Phó Nhiễm nhìn thấy lần đầu tiên Minh Thành Hữu chạm vào cây đàn.

Khóe miệng Phó Nhiễm chứa ý cười, cô ngồi bên cạnh Minh Thành Hữu, nhìn ngón tay thon dài của anh để trên phím đàn.

“Vẫn là son đến mi sao?”

Anh khẽ nhếch miệng, bộ dáng vẫn bướng bỉnh cao ngạo như trước, ngón tay không kèm chế được lướt nhanh qua phím đàn.

Phó Nhiễm gật đầu.

“Có tiến bộ, anh học lúc nào vậy?”

“Anh muốn học cái gì, cũng không là việc khó.”

Minh Thành Hữu nói chắc chắn.

“Muốn nghe anh đàn một bài không?”

“Có.”

Phó Nhiễm chờ ngón tay anh sẽ đàn ra những nốt nhạc vui sướng, nhưng anh lại chậm chạp không làm gì, sau một lúc lâu, anh đứng dậy qua bên cạnh lấy ra một tập nhạc.

Minh Thành Hữu ngồi lại chỗ cũ, sắc mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, anh muốn đàn cho Phó Nhiễm chính là bài cô đã nghe qua, cũng là một bài trong sách hướng dẫn đàn.

Hôn lẽ trong mộng.

Âm thanh được phát ra, biết là Minh Thành Hữu có học qua, nhưng bởi vì thời gian quá ngắn nên vẫn chưa lưu loát, đôi khi sẽ xuất hiện đoạn âm không rõ, nhưng Phó Nhiễm lại cảm thấy khúc nhạc này chính là bài đàn hay nhất cô được nghe.

Cũng có thể là do hoàn cảnh, rất đúng với tâm sự lúc này của cô.

Một khúc khó đã hoàn thành, Phó Nhiễm đang đặt tay ở đầu gối đưa lên vỗ tay.

“Rất êm tai.”

Ngón tay Minh Thành Hữu vô ý thức đụng vào phím đàn.

“Phó Nhiễm, đã có người đàn cho em nghe chưa?”

“Không có.”

Phó Nhiễm thành thật trả lời.

“Tốt lắm.”

Minh Thành Hữu cầm tay Phó Nhiễm, sau đó hai tay đặt lên phím đàn.

“Về sau có người muốn đàn cho em thì em cũng đừng nghe, em sẽ biết tôi đàn không hay.”

Phó Nhiễm khẽ nhếch miệng, có đôi khi người đàn ông này mang mười phần tính trẻ con.

“Đã là rất hay, nếu có nhiều thời gian luyện tập khẳng định anh có thể đàn hay hơn bất cứ ai.”

“Còn có thời gian nữa sao?”

Minh Thành Hữu thuận miệng nói một câu, lại đem bầu không khí thoải mái thật vất vả mới có được biến mất, Phó Nhiễm giữ nụ cười gượng gạo trên miệng, anh cũng ý thức được không khí như là đột nhiên đứng lại, Minh Thành Hữu nhìn về phía tập nhạc.

“Có muốn nghe nữa không?”

Chắc hẳn là anh chỉ học được bản nhạc này, tập đi tập lại, nhưng Phó Nhiễm cũng không thấy buồn chán, thậm chí hy vọng thời gian có thể dừng lại ở giây phút này.

Di động lại vang lên một lần nữa nhưng cũng không phá tan được bầu không khí này.

Minh Thành Hữu đóng lại nắp đàn.

“Đã đói bụng sao?”

“Vừa đúng lúc.”

Anh không nói, thật sự trùng hợp, vừa nói bụng lập tức kêu vang. Minh Thành Hữu định đứng dậy đi đến phòng bếp, Phó Nhiễm nghe điện thoại kêu, cô đi ra ngoài bắt máy.

“Alo.”

“Tiểu Nhiễm, em ở đâu?”

“Cung Nguyệt đã không sao đúng không?”

Lý Lận Thần im lặng một lúc.

“Không có việc gì.”

“Em đang ở bên ngoài có chút việc, chuyện ảnh cưới để tính sau, nếu anh không muốn chụp, có thể nói cho em biết một tiếng.”

Cô cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn thấy Minh Thành Hữu lấy hai quả trứng gà cùng một gói mì sợi từ trong tủ lạnh ra.

“Không phải là anh không ở đây sao?”

“Lâu lâu anh sẽ đến, dù sao nơi đây từng là nhà, không thể để cho nó không có hơi người được.”

Minh Thành Hữu nói xong, xoay người đi vào phòng bếp. Phó Nhiễm bước tới định đi cùng.

“Không cần giúp sao?”

“Không cần.”

Minh Thành Hữu cúi đầu, động tác hết sức chăm chú. Có người nói, phụ nữ lúc mang thai chính là hoàng hậu, đương nhiên được hưởng thụ toàn bộ ruộng chiều, nhưng Minh Thành Hữu biết, Phó Nhiễm lại không có được điều đó.

Anh cắt mỏng cà chua, nhớ tới lần đầu tiên Phó Nhiễm làm đồ ăn cho anh.

Cà chua trứng gà.

Phó Nhiễm áp mặt vào khung cửa, suy nghĩ xuất thần, càng suy nghĩ càng thêm buồn bã.

Tay nghề của Minh Thành Hữu không khá là mấy, ít nhất cũng có chỗ không bị khét ăn được, trứng xốt cà chua cũng không đúng vị, nhiều muối, khẳng định là không cần cho thêm.

Phó Nhiễm cũng không tỏ ra đáng vẻ hưởng thụ.

Chính là còn có thể đối phó, miễn cưỡng cũng có thể ăn được, nghĩ đây là lần đầu tiên anh vào bếp, Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn chăm chăm Minh Thành Hữu đang chậm rãi ăn mì, bộ dáng lúc ăn của anh vẫn như vậy, tao nhã đến mức làm người ta nhìn quên cả ăn.

“Minh, Thành Hữu.”

Phó Nhiễm do dự mãi một lúc sau mới mở miệng.

“Sao anh không ra nước ngoài, phương tiện chữa bệnh bên đó khẳng định là tốt hơn so với trong nước.”

“Bây giờ thì ở đâu cũng giống vậy.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn Phó Nhiễm.

“Có trái tim phù hợp, bọn họ sẽ báo cho anh biết.”

“Vậy...”

Khóe mắt Phó Nhiễm hơi hơi nheo lại.

“Rất khó tìm?”

Chuyện này vốn là vấn đề nhạy cảm, đến ánh mắt Minh Thành Hữu cũng đã có thể thần nhiên nhận.

“Ừ, rất khó, vốn là di thể hiến tặng rất ít, còn phải tìm để phù hợp với chính mình, cho nên rất nhiều người đến chết cũng chưa tìm được di thể thích hợp với mình.”

Phó Nhiễm nghe vậy, tâm tình càng rơi xuống tận cùng.

“Thành Hữu, chúng ta hoàn toàn tách ra đi, không cần ở cùng một thành phố.”

Minh Thành Hữu gấp sợi mỳ lên, tầm mắt nhìn thẳng đến Phó Nhiễm.

“Vì sao?”

“Em không tin là anh không hiểu.”

Trong mắt Minh Thành Hữu ảm đạm, Phó Nhiễm lớn tiếng.

“Anh đi ra nước ngoài đi, tìm một nơi thích hợp, hoặc là đi đảo Hữu Nhiễm cũng được mà.”

Sắc mặt anh hơi lộ ra vẻ giật mình, Phó Nhiễm nói tiếp.

“Lần đầu tiên đi em đã biết.”

Minh Thành Hữu gật đầu, cô nghĩ là anh đã đáp ứng rồi.

“Anh rời đi, có lẽ sẽ tốt hơn đối với chuyện của hai chúng ta.”

“Cho tôi xem ngày em cử hành hôn lễ đi đã.”

Một chiếc đĩa trong tay Phó Nhiễm rơi xuống bên chân, cô nặng nề đặt chiếc còn lại lên bàn.

“Anh còn ngại là mình chết không đủ nhanh phải không? Minh Thành Hữu, cái loại thống khổ này tôi đã nếm qua nên mới không muốn anh cũng nếm thử, anh cho là một hôn lễ mới làm cho tôi quyết tâm buông tay sao?”

Phó Nhiễm lấy tay chỉ vào nơi ngực mình.

“Nơi này mỗi ngày vẫn luôn đau, Minh Thành Hữu, anh cũng đừng lừa mình dối người, tôi có một trái tim khỏe mạnh còn đau muốn chết đi, huống hồ là anh?”

Anh kinh ngạc nhìn chằm chằm ngực Phó Nhiễm.

Bỗng nhiên cảm thấy, lời nói đến bên miệng tất cả đều vô lực, có lời muốn nói đã không cần nói rõ nữa, ở đảo Hữu Nhiễm tốt đẹp như vậy rồi đến đột nhiên ném giấy đăng ký kết hôn, anh có bao nhiêu thật giả đóng kịch, Phó Nhiễm còn có thể không phân biệt được rõ ràng sao?

Khi đối mặt với sự sống và cái chết đặt, một chữ giải thích cũng đều là dư thừa, anh biết, cô cũng biết, như vậy là đủ rồi.

Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm về, hai người tuyệt nhiên không lên tiếng, xe chạy đến nửa đường, anh mới mở miệng nói trước.

“Được, anh đáp ứng em, rời khỏi nơi này.”

Nơi nào đó trong lòng mềm nhũn, lại cảm giác trống vắng.

Đến gần Phó gia, nhìn thấy Lý Lận Thần đứng ở cửa xe, Phó Nhiễm nói Minh Thành Hữu thả cô xuống cách đó không xa, tận mắt thấy xe Minh Thành Hữu rời đi, cô mới tiến về phía trước.

Lý Lận Thần từ bên trong xe mở cửa đi ra, sắc mặt u ám.

“Đi đâu vậy?”

Phó Nhiễm đứng ở bên kia sườn xe, hai người đều nhìn ra xa xăm.

“Đi ra ngoài có chút việc riêng.”

“Anh ta phải đi ?”

“Ừ.”

Phó Nhiễm hạ tầm mắt, ánh mắt buồn bã.

“Anh ấy ra nước ngoài lo chuyện công ty bên đó, có lẽ sau này sẽ ở bên ấy luôn.”

Lý Lận Thần nghe vậy, cũng không hỏi nhiều.

“Chuyện hôm nay chuyện em đừng suy nghĩ nhiều, anh chỉ là nhận được điện thoại của Cung Nguyệt nói muốn gặp mặt lần cuối, anh không nghĩ tới cô ấy sẽ làm ra chuyện ấy.”

“Anh đã nói chính mình giải quyết xong, như vậy là tốt nhất.”

Phó Nhiễm tính đi vào.

“Muốn vào nhà ngồi một lúc sao?”

“Tiểu Nhiễm.”

Lý Lận Thần lên tiếng gọi cô.

“Đi cục dân chính đăng kí, em nghĩ như thế nào?”

Phó Nhiễm cắn môi dưới, biết rõ là vẫn phải đi tới bước này.

“Đã chọn được ngày tốt sao?”

“Là thứ Sáu, mẹ anh đi chùa lựa ngày.”

Phó Nhiễm thấy đầu óc nặng trĩu.

“Được rồi.”

Lý Lận Thần nhìn theo bóng dáng cô rời đi.

“Tiểu Nhiễm, còn chuyện ảnh cưới?”

Phó Nhiễm không quay lại, cô chỉ cảm thấy mệt chết đi, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi.

“Lần khác nói tiếp có được không? Em muốn nằm nghỉ.”

Cô vào đến nhà, Chu quản gia đi ra từ phòng Phạm Nhân, đến bên Phó Nhiễm nói qua đại khái tình hình, cô mắt xa cho Phạm Nhân theo thường lệ, được một lúc thì trò chuyện cùng bà.

“Mẹ, con sẽ kết hôn.” ả

Phạm Nhân vẫn nhắm nghiền hai mắt, một chút cũng không có phản ứng như cũ.

“Qua vài ngày, con sẽ cùng Lý Lận Thần sẽ đi lấy giấy đăng ký kết hôn, mẹ mau tỉnh lại đi, mẹ đã ngủ lâu lắm rồi, đến lúc đó, mẹ còn phải nhìn thấy con mặc đồ cô dâu nữa.”

Phó Nhiễm nói xong, lại phát hiện giọng nói của mình đang run rẩy, chính mình nghe còn không cảm giác vui sướng, như thế nào có thể truyền cho người khác được.

Chiếc áo cưới Minh Thành Hữu đưa cho, cô để trong tủ, bàn tay Phó Nhiễm khẽ vuốt ve đường viền thánh khiết, cô lấy áo cưới ra sau đó lại đặt vào bên trong hộp, lặp đi lặp lại.

Phó Nhiễm đi đến phía trước cửa sổ, mở cửa, mùi hoa quế bên ngoài sân Phó gia bay đến, cô chợt nghĩ, có lẽ lúc này Minh Thành Hữu đã rời khỏi thị trấn Nghênh An.

Không nhìn thấy, nói không chừng mới có thể lãng quên.

Cô dựa vào đầu giường nhìn giấy chứng minh thư, ngày mai sẽ đi cục dân chính, trong lòng Phó Nhiễm vẫn nặng nề, cô đem chứng minh thư để trên tủ đầu giường, đặt bàn tay lên bụng.

Nhìn hoàng hôn, ánh nắng chiều xuyên qua tấm kính cửa sổ, một màu máu lạ thường.

Lúc điện thoại di động vang lên, Phó Nhiễm đang ngủ, cô giật mình mở mắt, mới phát hiện mình cũng không đắp chăn, nuột nước bọt thấy cổ họng đau rát.

Đưa tay tìm ở đầu giường một lúc, mới thấy điện thoại, liền bấm nút nghe. Cô còn chưa kịp mở miệng, một giọng nói đã lên tiếng.

“Alo, Phó tiểu thư, tôi là Tiêu quản gia.”

Phó Nhiễm sợ hãi.

“Tiêu quản gia, có việc gì sao?”

“Phu nhân kêu tôi báo cho cô một tiếng, bệnh tình Tam thiếu tái phát, đã đưa vào bệnh viện quân khu, có lẽ, có lẽ, không qua khỏi...”

Tiêu quản gia không nhận được liền khóc, Phó Nhiễm nghẹn họng không nói nên lời.

“Bà nói cái gì?”

Bất ngờ xảy ra chuyện, khiến cho Phó Nhiễm sau một lúc lâu vẫn không có phản ứng.

Điện thoại đầu kia truyền đến tiếng tút tút, dài vô tận.

Tay chân Phó Nhiễm luống cuống lấy áo khoác, lập tức ra cửa, tới cửa mới phát hiện không lấy chìa khóa xe, vội vội vàng vàng lục tung tìm kiếm, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, ngay cả nghĩ lại xem chìa khóa để ở đâu cũng không nghĩ ra.

Lúc xe vừa ra khỏi Phó gia, trong mắt Phó Nhiễm đã không giấu được nước mắt, tay phải cô giữ tay lái, không phải cô đã đem hạnh phúc nửa đời sau của cô cùng anh ném ra ngoài rồi sao?

Đổi lấy một cái mạng của anh, không đủ sao?

Cô cứ một mực tin tưởng, chỉ cần cô kiên trì như vậy, khẳng định sẽ có hi vọng.

Nhưng Phó Nhiễm lại không biết, đến tận cùng ông trời vẫn không cho cô một cơ hội, có phải ông không chấp nhận trao đổi của cô? Tầm mắt Phó Nhiễm mơ hồ, sống mũi cay xè, có thể cảm giác có vị mặn chát nơi khóe miệng,

Nếu Minh Thành Hữu đều không qua khỏi cửa ải này, cô cứ kiên trì bỏ qua hạnh phúc sau này của mình, còn có gì ý nghĩa nữa?

134. Chương 134

Chương 134: Minh Thành Hữu, chúng ta ở chung một chỗ đi

Khi Phó Nhiễm luống cuống chân tay chạy tới bệnh viện thì Minh Thành Hữu đang được cấp cứu.

Lý Vận Linh đứng bất động, dựa người vào tường. Khi Phó Nhiễm đi qua, bà vô thức nhìn về phía bụng cô. Sau đó nhắm mắt lại, không nói gì.

Chờ đợi lâu dài chính là phương thức dày vò bản thân. Lý Vận Linh cũng ý thức được điều này khi nhận được tờ thông báo bệnh án nguy kịch kia.

Phó Nhiễm ngồi sát bên bà, ôm chặt hai cánh tay nhưng vẫn cảm thấy lạnh, nước mắt ngập tràn trong đáy mắt. Cô nhấc hai chân, dùng sức đẩy cả thân người đứng dậy.

Tiêu quản gia gạt lệ, đứng bên cạnh. Ánh mắt Lý Vận Linh mờ dần như đột nhiên phát hiện ra người ngồi cạnh.

”Phó Nhiễm.”

Phó Nhiễm hướng mắt về phía bà.

”Nếu các con đều có tình cảm với nhau, vì sao phải dồn nhau tới con đường này?”

Lúc đầu Lý Vận Linh cho rằng hai người xa nhau là đúng, nhưng rốt cuộc thế nào cũng chỉ chính họ mới biết.

Phó Nhiễm cắn chặt môi.

”Bởi vì con cảm thấy không thể quay trở về. Trải qua bao nhiêu chuyện như vậy khó có thể bắt đầu lại từ đầu.”

”Vì chuyện Vụ Ứng Nhụy và Minh Thành Hữu kết hôn sao?”

Khi Lý Vận Linh nhắc tới tên Vụ Ứng Nhụy hận tới tận xương tủy.

”Thật ra con cũng không có vật cản tâm lý gì đâu. Chúng nó chỉ là cử hành hôn lễ thôi. Bác cũng biết chúng nó không có đăng kí kết hôn gì.”

: Lý Vận Linh nghiêng đầu nhìn Phó Nhiễm, thấy cô vẫn tỏ ra bình tĩnh, không có vẻ gì ngạc nhiên.

”Con biết rồi?”

Phó Nhiễm không lên tiếng, cúi đầu, một giọt nước mắt rơi xuống chân, trong suốt, sau đó càng ngày càng nhiều, phản chiếu hình ảnh chút hình ảnh đau buồn của cô.

Từ trước tới giờ, cô thực sự không biết, hoàn toàn không nghĩ tới có thể như vậy. Nói như thế, Minh Thành Hữu vẫn không đành lòng cắt đứt sợi dây kết nối giữa họ.

Người ngoài nhìn thấy mà đau đớn nhưng tất cả chôn vùi sâu trong trái tim cô. Cho đến bây giờ, cô cảm thấy số phận như đang trêu chọc cô.

Đôi mắt Lý Vận Linh đỏ hoe, nhìn chằm chằm về phía ánh đèn đỏ phòng cấp cứu. Một lúc sau bà kêu Tiêu quần gia: ”Bà gọi Triệu Lan tới đây.”

”Dạ vâng.”

Mỗi khi cấp cứu không ai biết kết quả sẽ ra sao chỉ mong rằng lần này sẽ qua khỏi.

Lý Vận cảm thấy mệt mỏi. Bà khom lưng ngồi xuống: ”Phó Nhiễm, hôm nay Thành Hữu định rời khỏi Nghênh An.”

”Con biết.”

”Nó đã phát bệnh trước lúc đi ra ngoài nhưng nó bảo nó cần đi gặp một người. Trên đường về sẽ bảo lái xe nhân tiện vào bệnh viện luôn.”

Lý Vận Linh khóc không thành tiếng.

Phó Nhiễm cũng khóc nức nở.

”Anh ấy đi gặp ai ạ?”

”Bác không biết. Từ trước tới nay, nó ra ngoài không bao giờ báo cho bác biết.”

Lý Vận Linh bắt lực, dựa người vào ghế: ”Bác đã bảo nó sớm rời khỏi đây, ra nước ngoài hoàn cảnh tốt hơn, chuyện công ty cũng không cần để ý tới vậy mà nó không chịu nghe một câu. Càng ngày bác nhìn thấy nó thân thể càng suy sụp, cả ngày lòng chứa đầy tâm sự. Từ sau khi nó biết thân thể của mình thì cũng ít nói chuyện với bác.”

Tiêu quần gia nói chuyện điện thoại xong từ ngoài hành lang đi tới.

”Phu nhân đừng như vậy, thân thể là quan trọng nhất.”

Phó Nhiễm đứng dậy, đi về phía phòng cấp cứu, nắm chặt lấy nắm cửa, cảm thấy ranh giới giữa sống và chết chỉ cách nhau qua cánh cửa này.

Triệu Lan vội vàng chạy đến, nhìn thấy Minh Thành Hữu vẫn đang ở bên trong. Lý Vận Linh đang cúi đầu. Đúng lúc này, bà nhìn thấy đôi giày da nam bóng loáng liền thấy Minh Tranh.

Không ngờ anh cũng ở đây.

Triệu Lan chạy âm thầm tới bên cửa phòng cấp cứu khóc to. Minh Tranh nhìn thấy đèn cấp cứu vẫn còn sáng. Sắc mặt anh u tối, không lên tiếng, ngồi lên chiếc ghế phía trước.

Lý Vận Linh cảm thấy nơi cổ họng bà bị tắc nghẹn. Minh Tranh vẫn không nói gì nhưng có thể thấy hành động đi đến bệnh viện này cho thấy giữa hai anh em họ chưa đi đến kết cục bế tắc.

Triệu Lan chấp tay cầu nguyện. Việc làm này dường như tăng áp lực lên mọi người khiến cho ai cũng cảm thấy khó thở.

Chờ đợi lâu như vậy chính là chờ đợi mà không biết kết quả ra sao.

Mỗi lần bệnh tái phát, thân thể Minh Thành Hữu lại càng suy sụp nhưng việc duy nhất Phó Nhiễm có thể làm là cầu nguyện, mong rằng Minh Thành Hữu sẽ được đưa từ bên trong ra.

Lý Vận Linh đứng dậy, đi tới bên hành lang chỗ Minh Tranh, muốn ngồi xuống bên cạnh anh. Minh Tranh hạ tầm mắt, lộ vẻ bình tĩnh nhìn chằm chằm vào bà.

Lý Vận Linh cúi người ngồi xuống, Minh Tranh quay đi, hướng mắt về nơi khác.

"Minh Tranh."

Người đàn ông không nói ra từ nào.

Lý Vận Linh đưa tay lên lau nước mắt: "Mẹ không nghĩ con sẽ đi tới đây."

Thần sắc Minh Tranh không thay đổi.

Lúc này trong túi Phó Nhiễm tiếng di động vang lên, cô lấy ra thấy một dãy số lạ.

Phó Nhiễm đi qua hành lang, nhắc máy: "Alo"

"Tiểu Nhiễm em đang ở đâu?"

Phó Nhiễm đè nén cảm xúc.

"Lận Thần, em có chuyện muốn nói với anh."

"Chuyện gì vậy?"

Giọng nói của người đàn ông tựa hồ như không để ý.

"Ngày mai đi tới cục dân chính là anh đón em hay em tự mình đến?"

Nghĩ nghĩ gì đó, Lí Lận Thần lại nói.

"Tốt nhất là để anh tới đón em, có cần chuẩn bị đồ gì không?"

Phó Nhiễm tranh thủ nói luôn.

"Lận Thần, em không nghĩ chúng ta sẽ kết hôn."

"Em nói gì?"

"Cứ như thế đi, chúng ta vốn không có tình cảm với nhau. Nếu như vẫn tiếp tục cả hai đều cảm thấy khó chịu."

Phó Nhiễm nói rõ ràng, không ngờ Lí Lận Thần lại kiên quyết nói: "Không được, em tưởng hôn nhân là trò đùa sao?"

"Vậy còn anh, chẳng lẽ lại để chuyện này tiếp tục sao?"

Phó Nhiễm không yên lòng nhìn về phía hành lang, quay đầu nói.

"Thực xin lỗi, em không thể."

”Phó Nhiễm!”

Cô dựa người vào cửa sổ. Bên ngoài thành phố đã lên đèn, dưới tầng vẫn còn những y tá bác sĩ lui tới mặc trang phục blouse trắng giống như thời tiết đầu mùa đông giá rét này, khiến cho người ta cảm nhận từng cơn đau đốn.

Phó Nhiễm gọi điện cho Phó Tụng Đình nói buổi tối có việc không thể quay về được. Sau đó cô liền tắt máy.

Chiếc giường bệnh Minh Thành Hữu được đẩy ra. Bác sĩ trưởng thần sắc lạnh lùng. Triệu Lan cầm tay Minh Thành Hữu, Lý Vận Linh chạy lên hỏi.

”Thế nào rồi bác sĩ?”

”Chỉ có thể nói anh ta rất may mắn.”

Bác sĩ tháo chiếc khẩu trang xuống

.”Nhưng trong khoảng thời gian ngắn mà bệnh tái phát như vậy, gia đình cần chuẩn bị tốt tâm lý.”

”Không có quả tim nào thích hợp sao?”

Lý Vận Linh nhìn về phía giường bệnh Minh Thành Hữu.

”Có phải chỉ cần phù hợp là có thể phẫu thuật?”

Bác sĩ thở dài.

”Vận Linh, bà cũng biết cầu vượt quá xa cung. Rất nhiều bệnh viện cần đến, nói tìm một quả tim phù hợp mà dễ dàng vậy sao?”

Lý Vận nén nước mắt, đưa cho bác sĩ một số tiền.

”VẬY bác sĩ hãy giúp chúng tôi. Chỉ cần tìm thấy người thích hợp báo cho tôi biết. Tôi sẽ nghĩ ra cách, phải mất bao nhiêu tiền cũng được.”

Bác sĩ nghe vậy liền run sợ.

”Đây là phạm pháp.”

”Bác sĩ không cần ra mặt, tôi sẽ thuyết phục người nhà bệnh nhân. Chẳng phải bọn họ sẽ được hưởng quyền lợi từ việc cho bộ phận sang người khác sao?”

Bác sĩ không biết có nghe lọt được từ nào không, ông lách người bên cạnh đi tới chỗ Lý Vận Linh.

”Tôi sẽ để ý, bà đi nhanh tới phòng khử trùng đi.”

”Được.”

Lý Vận Linh liền đi nhanh cùng với mấy y tá đi lên phía trước.

Minh Tranh thấy vậy cũng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Triệu Lan e dè đi đến.

”Minh Tranh, đi đường cẩn thận, lái xe chậm một chút.”

Từ sau cái tát kia, mỗi ngày, Minh Tranh đều đi sớm về muộn, lúc nào cũng có mặt ở nhà nhưng không khí lúc nào cũng trong tình trạng ngưng ngừng. Anh vốn là người ít nói, Triệu Lan mỗi lần định nói gì, lời tới miệng rồi lại nuốt trở lại.

Tầm mắt Minh Tranh nhìn về phía giường bệnh cho đến nó khuất hẳn. Minh Thành Hữu còn chưa tỉnh, anh thu hồi ánh mắt rồi đi mất.

Lý Vận Linh gọi anh nhưng chỉ còn nhìn thấy thân hình anh biến mất sau hành lang.

Phó Nhiễm ngồi trong phòng bệnh. Lần này so với lần cấp cứu trước ngắn hơn, không có cuộc phẫu thuật phức tạp nào. Cô nhào người về phía trước bên mép giường, chờ anh tỉnh lại.

Lý Vận Linh thấy anh qua cơn nguy kịch liền bảo Triệu Lan đi về.

Nhưng Triệu Lan đâu có thể yên tâm mà về, bà ngồi lại tại phòng chăm sóc.

Minh Thành Hữu vừa tỉnh lại, tay anh khẽ động đậy, cảm nhận chạm vào đầu ai đó. Anh nhìn xuống, Phó Nhiễm cũng cảm nhận thấy gì đó liền ngẩng đầu lên.

"Anh tỉnh rồi."

Minh Thành Hữu nhìn chăm chăm Phó Nhiễm, lúc lâu mới mở miệng.

"Tại sao em ở đây?"

"Em vì cái gì mà không thể ở lại đây."

Cô nói xong liền đứng dậy, sau đó lấy chiếc tấm bông ẩm thấm vào môi anh.

Anh không nhúc nhích, nhìn cô làm mọi việc cẩn thận vì anh.

Phó Nhiễm đưa tay sờ lên trán Minh Thành Hữu, anh cười cười, đẩy tay cô ra.

"Anh không phải bị sốt."

Cô buông tay ra, giằng co với anh. Hai người nhìn nhau không nói gì, cũng không cảm thấy ngượng ngùng, xấu hổ.

Minh Thành Hữu thở dài.

"Đi về đi."

"Không về."

Anh hơi ngạc nhiên."Sao lại không về?"

Anh liếc mắt nhìn cô, thấy có gì đó không đúng.

Cô lấy chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống.

"Anh còn nhớ lần trước ở chùa Hàm Sơn không?"

Minh Thành Hữu gật đầu.

"Em lúc đó có một mong ước, anh có muốn nghe không?"

Minh Thành Hữu định nói gì đó xong lại thôi, anh lắc đầu.

Phó Nhiễm nói."Anh sợ nói ra không thành hiện thực đúng không?"

"Ừ, không phải mọi điều ước không nên nói cho người khác biết sao?"

"Anh cho là như vậy sao?"

Cô cười yếu ớt, lại cảm thấy lời nói có chút thương tổn. Cho tới giờ, đó cũng là điều cô làm đúng nhất.

"Em ước rằng, hãy lấy nửa đời hạnh phúc về sau của em đổi lại tính mạng của anh. Em vẫn tin rằng bệnh tình của anh sẽ tốt, nó không phát tác mấy ngày nay cũng bởi vì lời ước nguyện của em thành hiện thực."

Minh Thành Hữu không nói lên lời, cảm thấy trong lòng khó chịu.

"Em còn tin tưởng điều đó sao?"

Phó Nhiễm nhướn mày.

"Có gì mà không tin chứ?"

Cô chìm trong hồi ức, áp đầu vào tay Minh Thành Hữu.

"Em vốn định ngày mai cùng Lí Lận Thần đi đăng ký kết hôn, đúng lúc vừa rồi nhận được điện thoại anh bị đưa đi cấp cứu.Em mới hiểu rằng thì ra nguyện ước của em vẫn vậy bất quá từ trước tới giờ chỉ tự mình dối mình thôi."

Minh Thành Hữu giơ tay lên, đặt bàn tay trên đỉnh đầu Phó Nhiễm.

Cô không để anh có cơ hội nói chuyện, nhìn về phía Minh Thành Hữu.

”Mọi việc như vậy không phải chỉ vì chúng ta đã quá lãng phí thời gian sao? Anh rốt cuộc muốn chúng ta trong tình trạng thế nào đây?”

Minh Thành Hữu buông tay xuống, sau đó nghe thấy cô nói.

”Minh Thành Hữu, chúng ta trở về với nhau được không?”

Anh kinh ngạc tột độ, không nghĩ cô sẽ nói như thế với anh.

Đột nhiên, anh nắm chặt tay lại.

”Phó Nhiễm, nếu chúng ta tha thứ cho nhau vậy những lúc em khóc, em đau không phải đều vì đã trải qua một chuyện tình uống phí sao? Nếu sớm biết có ngày hôm nay, anh cần gì phải đẩy em tới vực sâu. Em biết rõ bước đường mà chúng ta hôm nay sớm không thể quay về lúc ban đầu, đấu tranh như vậy còn không bằng đừng miễn cưỡng nhau.”

Phó Nhiễm không chút do dự ngắt lời anh.

”Cho tới bây giờ, lúc trước em với anh có bao nhiêu dự định. Lúc đó chúng ta cùng nhau trong cái vòng luẩn quẩn mà hiện giờ cái cục diện này hoàn toàn do anh tạo nên. Anh có biết trên đời này còn có thứ tra tấn người ta hơn sự tuyệt vọng không?”

Trong mắt Minh Thành Hữu lóe lên tia sáng.

”Là nhớ mãi không quên sao?”

Nước mắt Phó Nhiễm tuôn rơi.

”Anh cũng biết sao...”

Anh ôn nhu nắm lấy tay cô.

”Anh để em biết đám cưới đó chính là muốn em từ bỏ ý muốn cuối cùng đi.”

Anh bỗng chốc siết lấy tay cô.

”Con đường phía trước anh không có lối thoát, Phó Nhiễm, anh không nghĩ chúng ta sẽ còn có về sau.”

Cô liền đặt Minh Thành Hữu trên giường.

”Sau đó ư, vậy anh muốn chọn hình cái chết?”

Anh vẫy cô, bảo cô lại gần anh. Phó Nhiễm đi tới, anh vỗ vỗ lên đầu cô.

Phó Nhiễm vui mặt trong ngực anh.

”Thành Hữu, chúng ta làm một giao ước đi.”

”Giao ước gì?”

Lý Vận Linh cùng bác sĩ từ trong văn phòng bước ra, bà nghĩ nghĩ gì đó liền trở lại phòng bệnh nhìn Triệu Lan vẫn còn ngồi đó.

”Bà còn không trở về?”

”Tôi chờ Minh Thành Hữu tỉnh lại.”

”Bác sĩ nói đã vượt qua cơn nguy hiểm.”

Lý Vận Linh chuân bị mở cửa phòng bệnh.

”Hơn nữa, nó cũng không muốn gặp bà.”

Triệu Lan nước mắt lưng tròng.

"Minh Tranh dạo này cũng ít nói chuyện với tôi. Bà nói xem, kiếp trước chúng ta tạo ra oan nghiệt gì?!"

Lý Vận Linh hừ lạnh một tiếng."Phải, nghiệp chướng chính là do bà và Minh Vân Phong tạo nên! Hôm nay có Minh Thành Hữu thì Minh Tranh hiện tại lại oán hận tôi. Tất cả là bởi vì các người."

Triệu Lan há hốc miệng, thở dốc. Cuối cùng không nói được gì.

Lý Vận Linh kìm nén nước mắt, nghĩ tới việc Minh Thành Hữu chưa tỉnh lại liền mở cửa bước vào.

Khi Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm nói chuyện vừa hay lại truyền tới tai bà.

"Anh yên tâm, nếu có một ngày anh không thể cùng chúng ta sống tiếp với nhau thì em sẽ đáp ứng lời của anh. Em sẽ sống thật tốt, sẽ nhất định có hạnh phúc, đứa nhỏ cũng như thế, ít nhất sẽ làm cho anh an tâm, có thể được không?"

Lý Vận Linh dừng bước. Những lời này truyền thẳng tới tai bà. Sắc mặt bà biến đổi, hai tay bắt giắc nắm chặt.

Nghe cô nói, điều này chẳng khác gì là điềm xấu thật sự xui xẻo.

Hiện giờ Minh Thành Hữu vừa tỉnh lại, cô đã nguyên rửa khi nào thì chết sao?

Hai người không chú ý tới thanh âm bên cửa, Minh Thành Hữu đưa tay nắm lấy ót Phó Nhiễm.

"Em có thể làm được vậy sao?"

Phó Nhiễm ra vẻ tự nhiên.

"Đương nhiên rồi."

Lý Vận Linh cảm thấy ngực như bị đè nén, bà bước lên phía trước.

"Thành Hữu, con tỉnh rồi."

"Mẹ."

Lý Vận Linh đi tới bên giường.

"Trong người không thoải mái sao?"

Bà thở nhẹ một hơi, lúc này ánh mắt mới hướng về phía Phó Nhiễm.

"Tiểu Nhiễm, khi nào con cùng Lí gia kia kết hôn?"

"Mẹ, sẽ không có đâu ạ."

Chính là cô cũng muốn nói với Thành Hữu.

Lý Vận Linh nhìn về phía giường bệnh con trai, không nói gì thêm, dường như cũng đang suy nghĩ, gật đầu.

Buổi tối Phó Nhiễm ở lại phòng bệnh. Lý Vận Linh nói lo lắng cho cô, để Tiêu quân gia ở lại cùng.

Phó Nhiễm ngủ ở giường bên cạnh, cố ý dịch chuyển gần với Thành Hữu. Hai người chỉ cần vươn tay ra có thể nắm lấy tay đối phương.

Cô nằm nghiêng thân mình ngủ, ánh mắt hướng về phía Minh Thành Hữu.

"Chúng ta cùng trở về với nhau."chính là lời cô nói ra nhưng Phó Nhiễm biết chính vì thế sẽ gây cho cô áp lực nhiều hơn.

Minh Thành Hữu cũng không có ngủ. Mọi thứ đang vượt khỏi tầm kiểm soát của anh. Khi Phó Nhiễm nói những lời như vậy, tất nhiên gây cho anh sự ngạc nhiên. Trong lòng anh vừa có ý mong đợi nhưng lại vừa có bản khoăn

Mỗi lần khi anh bị ngắt đi ở trong xe anh đều không nghĩ mình có thể tỉnh lại. Cảm giác bóng tối vây quanh cùng lúc khó mới hít thở được, lúc ấy anh mới cảm nhận được sự tĩnh lặng đến hoang mang. Anh chẳng ngờ tới thời điểm anh chết chỉ có mình anh, ngay cả khuôn mặt Phó Nhiễm thế nào cũng không thấy.

Phó Nhiễm nhìn bộ dạng suy nghĩ xuất thần của anh.

"Có phải lại đang nghĩ tới biện pháp gì mới đúng không?"

Minh Thành Hữu cảm thấy buồn cười, chống tay nhìn vẻ mặt nghiêng nghiêng của cô.

"Trông anh giống dạng người như thế sao?"

"Thành Hữu, anh cần phải cân nhắc chắc chắn. Lần này mà đẩy xa em thì em sẽ không quay trở lại nữa đâu."

Ánh mắt cô kiên định.

"Vả lại, em cũng biết anh đang bị bệnh, cho dù không ở bên anh hay không đều cảm thấy đau khổ. Có gì khác nhau sao?"

Minh Thành Hữu không nói gì, chỉ cầm lấy tay Phó Nhiễm, mười ngón tay nắm chặt vào nhau.

"Mẹ em đâu? Có dấu hiệu chuyển biến tốt gì không?"

"Không có."

Phó Nhiễm không đề cập nhiều.

"Cảnh sát còn đang điều tra."

"Chỉ còn có một cách duy nhất. Em bảo người làm tờ giấy chứng nhận chính là do gia đình Vân Thủy Thiên Sơn. Anh nghĩ, khẳng định bên trong nhà cửa đã được sử dụng tên người khác để mua."

Phó Nhiễm thay đổi tư thế nằm.

"Em để má Trần ở lại Phó gia. Em luôn có cảm giác chắc chắn hôm đó bà ấy gặp Vụ Ứng Nhụy."

Minh Thành Hữu gật đầu.

Phó Nhiễm thấy sắc mặt anh tái nhợt, cô xuống giường đi đến trước mặt anh.

"Ngủ nhanh đi, chuyện gì thì cũng sẽ tra ra nhanh thôi."

Hôm sau, lúc sáng sớm Phó Nhiễm nhận điện thoại của Phó Tụng Đình.

Khẩu khí ông nặng nề, chỉ dặn cô quay trở về ngay lập tức. Cô không cảm thấy bất ngờ khi nhìn thấy xe của Lí Lận Thần ở ngoài cửa.

Không khí trong phòng khách có điểm quỷ dị. Má Trần đứng ở cửa, ngó nhìn xung quanh. Phó Nhiễm thấy sắc mặt cha tái mét, ngồi trên ghế salon. Cô cởi giày, trong lòng có chút không yên.

"Cha"

"Tiểu Nhiễm!"

Lí Lận Thần đang ngồi ghế salon đứng dậy.

"Lận Thần nói con không muốn kết hôn?"

Phó Tụng Đình nói thẳng vào vấn đề.

Phó Nhiễm không do dự, gật đầu."Vâng ạ."

Lí Lận Thần nghe vậy không biết nên nói gì.

"Anh đã nói rõ với em về chuyện của Cung Nguyên, có phải em vẫn còn tức giận về chuyện đó không?"

"Lận Thần, thật xin lỗi."

Phó Nhiễm xoa xoa bụng.

"Em cảm thấy dù ở với ai cũng không được, chỉ sợ rằng ai cũng biết đây không phải là con của anh. Em với Thành Hữu đã quyết định sẽ trở lại với nhau."

Phó Tụng Đình tức giận, đập xuống mặt bàn.

”Con thấy hấn hại con chưa đủ sao?”

Phó Nhiễm muốn giải thích.”Cha.”

”Chuyện của hai đứa, cha là người đầu tiên không đồng ý.”

Phó Tụng Đình vung tay, hất chén trà xuống đất.

”Tiểu Nhiễm, hấn đã có vợ rồi.”

”Cha, bọn họ thực sự không có kết hôn.”

”Cho dù thế nào đi nữa cũng không được.”

Khẩu khí ông cương quyết.

”Con với Lận Thần ngay lập tức đi đến cục dân chính.”

Phó Nhiễm ngồi xuống ghế salon.”Con không đi.”

Đúng lúc này, Lí Lận Thần nói chen vào.

”Tiểu Nhiễm, lúc trước hấn kết hôn trong thị trấn Nghênh An này ai mà không biết? Em cần gì phải hồ đồ như vậy.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Lí Lận Thần, trong lòng không hiểu sao thấy khó chịu.

”Vậy tôi với anh thì tính là gì? Hai nhà kết thông gia chẳng khác gì vật hi sinh? Lí Lận Thần, trong lòng chúng ta đều hiểu rõ tình cảm của nhau. Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, thực lòng xin lỗi nhưng tôi cảm thấy như vậy đều tốt cho hai chúng ta.”

Phó Tụng Đình đứng dậy.

”Con theo cha lên lầu.”

Phó Nhiễm không nhiều lời, liền đi theo ngay.

Hai người một trước một sau đi vào phòng, Phó Tụng Đình chỉ về phía giường của vợ.

”Chính con với mẹ đã nói với nhau.”

”Cha, con chỉ nói một câu thôi.”

Phó Nhiễm đã ngân ngẩn lẹ.

”Nếu con không nắm bắt lúc này thì thực sự sẽ không kịp mất. Cho dù là sai đi nữa con cũng không có thời gian để hối hận, con không nghĩ được nhiều như vậy.”

Phó Tụng Đình như mơ hồ cảm thấy được điều gì.

”Tiểu Nhiễm, từ trước tới nay con làm việc gì cũng chừng mực. Cha đều tin con nhưng lần này con lại muốn dính dáng đến Minh gia lần nữa, con có nghĩ tới hậu quả không?”

”Cha, từ lúc con cùng Lí Lận Thần bắt đầu đó chính là sai lầm rồi, hậu quả thế nào hãy để con tự nhận.”

”Đứa con ngang bướng!”

Phó Tụng Đình đi về phía đầu giường.

Phó Nhiễm đi xuống lầu thấy Lí Lận Thần vẫn còn ở lại. Cô cầm mấy bộ quần áo đi tắm rửa. Lúc đi qua phòng khách, Lận Thần đuổi theo.

”Tiểu Nhiễm”

Cô đứng trên tiền sảnh.

"Em đã quyết định đúng lắm, hủy bỏ hôn ước cũng là do em. Gần đây bên anh với Cung gia có chuyện ồn ào lớn. Báo chí chắc chắn sẽ không để cho em yên đâu."

Phó Nhiễm nghe vậy trong lòng cảm thấy áy náy.

"Thật xin lỗi."

"Không có gì."

Anh đi đến bên cạnh Phó Nhiễm, cầm túi xách giúp cô.

"Chúng ta đều là như vậy, ai cũng đều có quyền thay đổi."

Phó Nhiễm cùng anh ta sánh vai đi ra ngoài, lúc đi đến cổng liền nghe thấy Lí Lận Thần nói.

"Tiểu Nhiễm, nếu có một ngày muốn tìm một người tùy tiện kết hôn thì có thể gặp anh."

Lúc nghe thấy câu này, dường như có vài phần khác lạ. Cô cũng không kịp nghĩ gì, cho rằng Lận Thần đang nói đùa.

Cô bắt xe ô tô đến bệnh viện, lúc này Lý Vận Linh đang ở ngoài hành lang, trông thấy cô liền giữ cô lại hỏi.

"Bác nghe ý Minh Thành Hữu, hai đứa muốn ở lại với nhau?"

Phó Nhiễm để túi đựng đồ trên ghế.

"Dạ vâng."

Lý Vận Linh nhìn Phó Nhiễm.

"Con cũng biết, thời gian của Minh Thành Hữu không còn nhiều."

Bắt gặp tia bi thương trong mắt Phó Nhiễm, Lý Vận Linh thừa dịp nói.

"Với bác, mấy ngày qua con ở bên Thành Hữu thực sự cảm ơn con."

Phó Nhiễm mơ hồ, dường như không nắm bắt được gì.

Lý Vận Linh nói chậm rãi.

"Ngày tháng sau này của con còn dài, hai đứa cũng không nên tiến hành thủ tục, dù sao trách nhiệm trong hôn nhân với mỗi đứa cũng không cần nữa."

"Ý của bác là gì ạ?"

Phó Nhiễm nhú đôi lông mày thanh tú.

"Bác biết con thích Minh Thành Hữu. Tiểu Nhiễm, bác cũng vì lo lắng cho con thôi. Dù sao bên ngoài người ta cũng biết chuyện Thành Hữu với Ứng Nhụy kết hôn rồi. Hà tất gì lại gây ra chuyện âm ỉ? Thật tình, dù cho có yêu nhau, đám cưới thật ra âu cũng chỉ là danh phận thôi. Bây giờ Thành Hữu thành ra như vậy, làm gì có tâm tư để ý tới mấy chuyện đó?"

Lý Vận Linh quan sát nét mặt Phó Nhiễm. Cô không ngờ tới mức không hiểu ý tứ trong lời nói của bà.

Cách đó không xa, Tiêu quân gia đẩy cửa phòng bệnh nhìn thấy hai người nói.

"Tam thiếu gia hỏi Phó tiểu thư đâu?"

"Tiểu Nhiễm!"

Bà đặt tay lên vai Phó Nhiễm.

"Chuyện lúc này là vì lo lắng cho con. Đi thôi. Cho dù các con không kết hôn, Minh gia chúng ta cũng sẽ không bạc đãi con."

Trong lòng Phó Nhiễm đã nặng trĩu. Lý Vận Linh này đang khéo léo muốn dùng thủ đoạn để đề phòng cô.

135. Chương 135

Chương 135: Kết hôn

Phó Nhiễm cầm túi xách trên tay đi vào phòng bệnh, Minh Thành Hữu đang tựa nửa người trên giường, sắc mặt có chút khó chịu, hỏi cô: “Em đi đâu?”

“Làm gì mà như con nít thế?”

Phó Nhiễm đem túi xách bỏ trên tủ ở đầu giường, cô nói tiếp.

“Trước kia anh không như thế này?”

Minh Thành Hữu kéo tay cô đến bên giường.

“Thân thể có bệnh, tâm trí cũng bị biến đổi rồi!”

“Hình như là vậy!”

Tay anh đặt ở hông cô, cả người dán chặt vào Phó Nhiễm, cảm giác này đã lâu không có nên Minh Thành Hữu nhắm mắt lại cảm nhận, rồi nói.

“Trở về bị mắng ư?”

“Không có.”

Anh mở miệng cười.

“Chớ có mà lừa gạt anh, anh đã biết rồi!”

Phó Nhiễm nắm chặt tay anh.

Minh Thành Hữu nằm sát bên cổ cô, hỏi cô: “Còn hận anh sao?”

“Hận, hận không thể cắn một vài miếng thịt trên người anh!”

“Anh cũng thế.”

Phó Nhiễm đưa tay lên vỗ đầu anh.

“Làm gì đấy.”

“Nếu không, em hãy cắn anh một miếng thịt đi!”

Minh Thành Hữu đưa tay anh đến trước mặt cô.

“Để cho anh cảm thấy dễ chịu đôi chút.”

Phó Nhiễm hé miệng cắn lên cánh tay Minh Thành Hữu, anh thuận thế ôm cô vào trong lòng, nói: “Phó Nhiễm, chúng ta kết hôn đi!”

Cô khẽ dùng sức, Minh Thành Hữu nhăn mũi lại.

Phó Nhiễm thôi không cắn nữa, nhìn trên cánh tay anh có một vòng dấu răng hình lưỡi liềm, anh nói tiếp: “Nếu chúng ta muốn ở cùng nhau, thì phải được mọi người chấp nhận, Phó Nhiễm, chúng ta kết hôn đi!”

Bọn họ là hai người giống nhau, đều rất bốc đồng, nhưng không có ai biết được, nhưng lời này vốn là Minh Thành Hữu nợ cô.

Nếu không phải anh đột nhiên phát bệnh, bọn họ làm sao phải dây dưa đến bây giờ?

“Được.” Cô nhẹ nhàng trả lời.

Minh Thành Hữu cảm thấy nhẹ cả người, hô hấp nhẹ nhàng, truyền vào trong tai Phó Nhiễm.

“Nhưng sẽ có mạo hiểm, em có sợ không?”

Nguy hiểm trong lời anh nói, chắc là nói đến Lý Vận Linh, không muốn công nhận cô là con dâu.

“Vậy anh phải chọn áo cưới cho em à?”

“Đương nhiên.”

“Anh định chừng nào đi?”

“Đến lúc đó, em thử áo cưới cho anh xem, cái nào anh cảm thấy đẹp mắt, liền mua về cho em.”

Trên hành lang, Lý Vận Linh chạm mặt Minh Vành, anh vội vàng chạy đến gõ cửa, Lý Vận Linh vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Phó Nhiễm ở bên trong?”

“Sao cô ta lại đến bệnh viện?”

Lý Vận Linh nói chuyện cùng với Minh Vành, hai người đi vào một căn phòng khác, Lý Vận Linh đi tới bên ghế sa-lon, nhìn Minh Vành đang đóng cửa phòng.

“Mẹ, có chuyện gì mà nghiêm túc như thế? Không phải Phó Nhiễm muốn kết hôn sao?”

“Đúng là cô ta muốn kết hôn.”

Bà không mặn không nhạt nói.

Minh Vành cởi áo vest ra, sắc mặt mệt mỏi.

“Hiện tại Thành Hữu thế nào rồi?”

“Tạm thời không có chuyện gì.”

Minh Vành thở nhẹ một hơi, nói.

“Có thể cô ấy tới đây thăm bệnh thôi.”

“Minh Vành, Phó Nhiễm đã hủy bỏ hôn sự với Lý gia.”

Minh Vành giật mình.

“Hủy bỏ?”

“Hiện tại Phó Nhiễm hình như chỉ muốn bên cạnh Minh Thành Hữu, ngộ nhỡ hai người bọn họ muốn kết hôn...”

Lý Vận Linh lắc đầu.

“Không được, tuyệt đối không thể được.”

Minh Vành nghe như một câu chuyện cười, nói: “Mẹ, mẹ cần gì phải suy nghĩ xa thế?”

“Bọn nó giờ dính nhau như vậy, mẹ không thể không đề phòng.”

“Mẹ.”

Minh Vành gác chân lên, theo anh thì chuyện cũng không có gì nghiêm trọng, anh nói tiếp.

“Phó Nhiễm có con với Thành Hữu, hai đứa nó vốn có tình cảm với nhau, bọn họ kết hôn cũng là chuyện đương nhiên, tương lai sau này khi đứa bé được sinh ra cũng xứng với chức cháu đích tôn của Minh gia, mẹ còn điều gì phải lo lắng?”

“Nói thì nói như thế.”

Lý Vận Linh cắn khoăn.

“Nhưng lúc đầu, Phó Nhiễm lựa chọn rồi đi, không phải nguyên nhân bởi vì bản di chúc ư? Nó biết Thành Hữu là con riêng, trong tay chỉ có 5% cổ phần của Hào Khôn, chắc chắn ý định ban đầu của nó là nhắm tới anh trai con...”

Minh Vành đưa mắt nhìn Lý Vận Linh.

Bà hoảng hốt vì mình lỡ lời.

“ Dĩ nhiên, sau này mới biết chuyện di chúc là do quyết định của cha con.”

“Mẹ, mẹ chỉ hiểu một cách phiến diện mà thôi, hiện tại Thành Hữu đang bệnh nặng, Phó Nhiễm có quay về thì cũng có được gì?

Lý Vận Linh cười lạnh.

“Chính bởi vì Thành Hữu có bệnh, một khi hai đứa nó kết hôn, tương lai rất có thể MR sẽ rơi vào tay Phó Nhiễm, con thấy bộ dạng của Thành Hữu như bị quỷ ám vậy đó, chỉ ợ nó sẽ không nghe lời của ai hết, đứa bé trong bụng Phó Nhiễm là của Thành Hữu, Minh gia chúng ta tự nhiên sẽ nhận nó, không bạc đãi nó. Nếu Thành Hữu chết, cô ta sẽ cùng người sau sống cuộc sống sung sướng hạnh phúc, Minh Vành, mẹ không cho phép cô ta đem tâm huyết của Thành Hữu đi sống cùng người khác.”

Minh Vành đưa ngón trỏ day day mi tâm, nói: “ Mẹ, đây là chuyện của Thành Hữu và Phó Nhiễm, mẹ có thể quản được sao?”

“Hy vọng Thành Hữu không nghĩ đến điều này là tốt nhất, nếu có, ta chắc chắn sẽ không đồng ý.”

Minh Vành vắt áo vest lên ghế, nói.

“ Mẹ, mẹ đã quá quan tâm rồi, Thành Hữu sẽ xử lý tốt những việc này, huống chi thân thể nó giờ không tốt, có Phó Nhiễm bầu bạn, không chừng sẽ có lợi đối với bệnh tình của nó.”

“Mẹ không muốn Thành Hữu lại lao vào vết xe đổ ngày trước.”

Lý Vận Linh như suy nghĩ điều gì, thở dài nói.

“ Minh Vành, bất luận như thế nào, con phải đứng về phía mẹ. “

Minh Vành đứng dậy.

“Mẹ, con đi xem Thành Hữu một chút, không chừng hai đứa nó đã suy nghĩ đến việc này rồi, như thế mẹ khỏi cần phải đoán già đoán non nữa!”

Lúc Minh Vành và Lý Vận Linh vào phòng bệnh, Phó Nhiễm vừa mới dứt cho Minh Thành Hữu ăn, nhìn thấy hai người, Minh Thành Hữu trừng mắt lên nhìn.

“Thành Hữu, cảm thấy sao rồi?”

Anh chống hai tay ngồi dậy.

“ Không chết được.”

Minh Vành cười cười bước tới.

“ Tinh thần lần này có vẻ tốt nha.”

“Em muốn nói.”

Minh Thành Hữu nở nụ cười rạng rỡ.

“Em muốn kết hôn với Phó Nhiễm.”

Trong mắt Minh Vành hiện lên sự kinh ngạc, nhìn Lý Vận Linh, anh chưa kịp mở miệng, bà đã lên tiếng trước: “ Không được!”

Minh Thành Hữu vẫn không thay đổi nói: “ Mẹ, trước đây con suy nghĩ không chu đáo, nhưng hôm nay con đã quyết định, nếu bọn con không xa nhau được, thì tốt nhất là nên ở chung một chỗ!”

Sắc mặt Lý Vận Linh biến đổi liên tục, bà hướng mắt nhìn về phía Phó Nhiễm: “ Đây phải chăng là ý của cô?”

“Con biết mẹ lo lắng điều gì, nếu như mẹ không yên tâm...”

Minh Thành Hữu lên tiếng cắt đứt lời của Phó Nhiễm: “Mẹ, con còn chưa chết, mẹ không cần lo lắng.”

Lý Vận Linh nhìn sắc mặt của Minh Thành Hữu, biết là tranh luận trước mặt anh sẽ không có hiệu quả gì, bà liền nói: “Thành Hữu, con nghĩ kỹ lại đi, nói như thế, thật không công bằng với Phó Nhiễm.”

“Không cần nghĩ gì nữa.”

Lý Vận Linh tức giận, nhưng bà cũng hiểu tính cách của anh, bà vẫn nói cứng. “Mẹ không đồng ý.”

Minh Vành đứng ở bên cạnh không nói một lời nào.

Đợi hai người rời khỏi phòng bệnh, Phó Nhiễm ngồi ở mép giường, nói: “Coi như hết cách rồi.”

“Sao lại hết?”

Minh Thành Hữu ngang nhiên ôm cô vào trong ngực.

“Trước kia chưa nghĩ tới, hiện tại vất vả lắm mới đi đến bước này, sao lại bỏ được?”

“Thành Hữu, không cần đâu.”

Phó Nhiễm vỗ nhẹ lưng anh, cô nói tiếp: “Em không để ý cái gì hết, chỉ cần em với anh ở chung một chỗ với nhau là được rồi.”

“Phó Nhiễm, đến tột cùng là em đem chuyện nghĩ đơn giản đi hay là nghĩ cho nó phức tạp thêm?”

Minh Thành Hữu đẩy cô ra, nhìn sâu vào trong mắt cô, anh nói tiếp.

“Về sau, mẹ con em nhất định sẽ không còn nơi ăn chốn ở nữa, em có nghĩ tới chưa?”

“Em không nghĩ xa như thế.”

“Bên ngoài vẫn cho rằng anh kết hôn với Vương Ứng Nhụy, đến lúc đó, cô ta đến làm phiền thì sao?”

Với anh mà nói, không ở chung với nhau không hề liên quan đến sự tính toán, mà muốn ở cùng nhau, nhất định phải tính toán từng bước đi cho thật kỹ.

Minh Thành Hữu đưa tay xoa bụng cô.

“Nghe anh, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Sắc mặt Lý Vận Linh đen thui ra khỏi phòng bệnh, bà chợt dừng lại rồi xoay người nhìn Minh Vành: “Con xem đi, có phải mẹ quan tâm quá hóa ngược không?”

Minh Vành lơ đãng nói.

“Chẳng phải chỉ là kết hôn thôi sao?”

“Không được.”

Thái độ Lý Vận Linh kiên quyết.

“Nói gì nói, mẹ sẽ tìm mọi cách ngăn cản.”

“Mẹ, tình trạng trước mắt của Thành Hữu, mẹ có thể làm gì được sao?”

Lý Vận Linh đau đầu, ngồi xuống ghế, nghĩ nghĩ một lát rồi nói.

“Con đi tìm luật sư Lý đi, chuyện kết hôn của Thành Hữu sẽ do anh ta phụ trách hoàn toàn. Chẳng phải ban đầu Thành Hữu dùng giấy hôn thú giả để lừa gạt Vương Ứng Nhụy sao, chuyện quan trọng này, mẹ cũng chỉ có thể làm như thế thôi.”

Minh Vành nghe vậy, bất đắc dĩ gật đầu: “Được rồi!”

Phó Nhiễm đẩy Minh Thành Hữu tới trước cửa sổ, nhớ tới lời nói của Lý Vận Linh đêm đó, cô chợt hỏi anh: “Đúng rồi, trước khi phát bệnh anh có gặp ai không?”

Anh đang ngồi trên xe lăn, đưa lưng về phía cô, một hồi lâu anh đưa tay ra kéo Phó Nhiễm đứng bên cạnh mình, anh nói.

“Anh có gặp một người, người ấy em cũng biết.”

Phó Nhiễm cẩn thận ngồi xổm xuống, nói: “Lý Lận Thần?”

Gương mặt tuần tú của anh dưới ánh mặt trời thật sự làm mê hoặc người khác, anh gật đầu một cái.

“Có phải anh ta nói thứ hai em và anh ta sẽ đi nhận giấy kết hôn?”

Minh Thành Hữu nghiêng đầu một cái, đưa tay xoa đầu cô.

“ Anh muốn nói với em một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Anh khẽ hướng cằm lên, ánh mắt nhìn mông lung phong cảnh trước cửa sổ: “ Phó Nhiễm, con đường sau này của chúng ta rất khó khăn, hiện tại anh có thể ứng phó được, nhưng nếu sau này có một ngày anh không ứng phó được nữa, con đường của em và con sau này, đều nhờ vào em.”

“Đây chính là chuyện anh muốn nói với em sao?”

“Anh đang suy nghĩ, chuyện của Lý Lận Thần với người phụ nữ kia hoàn toàn không đơn giản như thế.”

Minh Thành Hữu che giấu sắc mặt, nói tiếp: “ Thôi, dù sau sau này cũng không còn gặp nữa.”

Phó Nhiễm trở lại Phó gia, quý hơn một giờ đồng hồ trước cửa phòng Phó Tụng Đình.

Lúc ra ngoài, ông không nói gì, chỉ lặng lẽ đưa tay dìu cô đứng lên.

Chuyện hai người quyết tâm kết hôn, khi Phó Tụng Đình nghe được tin tức này, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu một cái, việc đã đến nước này. Hôm Phó Nhiễm mở miệng nói hủy bỏ hôn sự với Lý gia, ông đã nghĩ đến sẽ có chuyện như ngày hôm nay, chỉ là không ngờ nó lại tới nhanh như vậy.

Lý Vận Linh tìm gặp Phó Nhiễm một lần nữa, muốn tìm được sự từ chối của cô, nhưng hai người rất cứng rắn, không ai chịu nhường ai.

Hoặc là giãy vò cho tới chết, hoặc là tìm chỗ chết tốt nhất, bọn họ chính là người như thế.

Mấy ngày Minh Thành Hữu ở bệnh viện, bà không khuyên được gì, ngoài mặt thì tỏ vẻ đồng ý ,bà nói thân thể anh hiện tại không tốt, giấy hôn thú thì nhờ luật sư Lý làm là được rồi.

Minh Thành Hữu cũng đồng ý, kêu luật sư Lý đem tài liệu đến phòng bệnh.

Phó Nhiễm cầm bút trên tay, do dự không dám ký, đối diện là Minh Thành Hữu, hồ sơ trong tay anh đã điền xong, đẩy qua một bên, đưa tay chống má nhìn Phó Nhiễm.

Cô nắm bút thật chặt, nhìn chữ ký cứng cáp của Minh Thành Hữu, cô ngẩng đầu lên, mới phát hiện khuôn mặt anh đang gần ngay trước mắt, trán hai người cơ hồ như đụng vào nhau.

Minh Thành Hữu đưa tay chỉ vào chỗ cô cần điền.

“ Chuyện đến nước này rồi, em còn suy nghĩ gì nữa?”

Phó Nhiễm ngồi yên, thở dài một hơi.

“ Em chỉ cảm thấy rất bất ngờ.”

Anh nắm chặt tay cô, vuốt ve.

“ Không bất ngờ gì cả, đây là những chuyện chúng ta nên làm.”

Minh Thành Hữu đan mười ngón tay của anh và cô vào nhau, mắt nhìn cô, mặc dù trong phòng bệnh ánh đèn không chói mắt lắm, không có mùi thuốc sát trùng, nhưng đây vẫn là bệnh viện, anh nói: “Phó Nhiễm, thật có lỗi với em, câu hôn em mà không đúng chỗ, cũng không có hoa tươi và nhẫn cưới, nhưng anh hứa, anh sẽ dốc hết sức mình quan tâm chăm sóc em.”

Phó Nhiễm nhìn đôi mắt thành khẩn tình của anh, cô cũng đưa tay đặt lên bàn tay anh, nói: “ Anh muốn biết em nghĩ gì không?”

Sợ rằng có rất ít người như anh và cô, vừa ở trong phòng bệnh, vừa ký giấy đăng ký kết hôn.

Phó Nhiễm đặt bút xuống, ký tên cô vào.

Lý Vận Linh đi vào cùng luật sư Lý, Minh Thành Hữu đưa hai tờ giấy ra trước mặt cho bà xem.

Lý Vận Linh xem rồi đưa cho luật sư bên cạnh, nói: “Tiểu Nhiễm, sau nhiều chuyện như vậy, không nghĩ tới con và Thành Hữu thật sự có duyên, về sau hai đứa cố gắng sống cho tốt.”

“Vâng, con biết rồi.”

Lý Vận Linh nghe được câu nói này, đầu lông mày nhếch lên theo bản năng, ánh mắt như suy nghĩ điều gì, liếc nhìn vào tờ giấy trong túi, nói.

“Sau khi xuất viện, con về nhà ở cùng đi, thể trạng bây giờ của Thành Hữu không tốt lắm, mẹ không yên tâm.”

“Mẹ, chúng con trước tiên muốn về nhà riêng.”

Minh Thành Hữu nói tiếp.

“Chờ khi thân thể con tốt hơn, còn phải làm đám cưới nữa, con muốn ở riêng với Phó Nhiễm một ít ngày.”

Lý Vận Linh nghe thế, vội vàng khuyên bảo.

“Đám cưới thì mời một vài người thân quen làm mấy bàn thôi, chờ cho thân thể con tốt lên rồi mình tính sau.”

Phó Nhiễm cũng đồng ý.

“Đúng thế, bụng của em cũng lớn rồi, không nên quá mệt mỏi, cứ làm theo ý của mẹ đi.”

Minh Thành Hữu suy nghĩ một chút, rồi cũng gật đầu đồng ý.

“Được.”

Luật sư Lý đem cất tài liệu đi, rồi nói: Nếu như không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép về trước, chuyện kết hôn tôi sẽ cố gắng làm xong trong thời gian ngắn nhất”

“Luật sư Lý, đợi chút.”

Minh Thành Hữu vén chăn lên, chuẩn bị đứng dậy.

“Tôi còn muốn lập một phần di chúc.”

Phó Nhiễm và Lý Vận Linh đều ngẩn ra.

“Thành Hữu!”

Lý Vận Linh nghĩ đến nội dung phần di chúc, liền nói: “Sao bây giờ con lại muốn lập di chúc, không sợ xui xẻo sao, thời gian còn nhiều mà.”

“Mẹ.”

Minh Thành Hữu ngắt lời bà, nói tiếp.

“Lập di chúc sớm là chuyện bình thường mà thôi, đề phòng bất trắc.”

Phó Nhiễm ngồi ở bên giường, cô nói.

“Em đồng ý với ý kiến của mẹ.”

Cô đưa mắt nhìn anh.

“Chuyện này không cần vội.”

Minh Thành Hữu mệt mỏi thở dài, nói.

“Luật sư Lý, ông ra ngoài trước đi.”

Thần sắc Lý Vận Linh thoáng buông lỏng, bà và luật sư Lý đi ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại, bà nói với luật sư: “ Nên làm như thế nào, hẳn anh nên hiểu rõ?”

Luật sư Lý do dự một chút.

“Chuyện này?”

“Chỉ là một thao tác nhỏ mà thôi, tôi tin tưởng anh nên mới tìm đến anh, tôi chỉ không muốn Phó Nhiễm chiếm được lợi ích mà thôi, anh không cần phải lo lắng.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Phó Nhiễm dìu anh tới sofa, nói.

“ Thành Hữu, chúng ta vừa mới làm giấy kết hôn anh liền lập di chúc, điều này không phải anh muốn em khó xử sao?”

Minh Thành Hữu kéo tay cô, ý bảo cô ngồi bên cạnh.

“ Anh cũng thế, chỉ là thử dò xét mà thôi.”

“Dò xét cái gì?”

Ánh mắt cô tràn đầy nghi vấn, Minh Thành Hữu nhếch miệng cười, mang theo một chút khổ sở.

“ Em còn nhớ em đã từng đã nói câu gì chứ? Chuyện trong Minh gia nhà anh rất thâm sâu.”

Thân thể anh hơi dịch về sau, ngã người nằm xuống, thở ra một hơi dài.

“ Không nâng cao tinh thần lên 100%, bảo đảm sẽ bị người khác ăn tươi nuốt sống, tới một khúc xương cũng không thừa.”

Phó Nhiễm mơ hồ cảm nhận được áp lực của Minh Thành Hữu.

“ Chẳng lẽ anh không tin mẹ anh sao?”

Anh nâng tầm mắt lên nhìn cô.

“ Không phải là anh không tin, mà là bà không tin, có lẽ bà tin tưởng anh, nhưng lại không tin tưởng em.”

Phó Nhiễm nghe ra được ý tứ của anh, ánh mắt cô chưa xót, gối đầu lên vai anh.

“Anh xem kìa, chúng ta đã ở cùng nhau rồi, anh cũng nên tin tưởng em chứ.”

Minh Thành Hữu đưa tay ôm chặt cô vào lòng.

“ Anh chỉ lo lắng cho tương lai mà thôi.”

“Không cần lo lắng.”

Cô không ngăn được nước mắt chảy xuống, nói tiếp.

“ Anh quên rồi à? Em không phải là con cóc, không thể ngồi yên cho người khác khinh thường mình được, huống chi em còn có đứa bé, ai dám động tới em, em trả lại người đó gấp đôi.”

Cô không muốn anh lo lắng mà mệt mỏi, cuộc sống đơn giản chút là tốt rồi, thế nhưng anh lại quá quan tâm đến cô.

Anh cười cười, có vẻ hơi mệt, liền dựa vào người cô.

“Thành Hữu.”

Anh cảm thấy mắt nặng trĩu, lười biếng đáp.

“ Anh đây.”

“Anh không cần tranh đấu cùng Lão đại nữa được không? Nói cho cùng, anh ấy là người vô tội, hai mươi mấy năm qua như một cơn ác mộng đối với anh ấy, mặc dù sau này em đã biết rõ chân tướng nhưng không

chịu nói với anh ấy, còn anh thì lại nói em ở cùng ai cũng được, nhưng không được cùng với anh ấy. Anh coi như chưa nghe và chưa biết gì, bỏ qua được không?”

Sự áy náy cùng bất an cứ đeo bám cô, làm cô ăn ngủ không được.

Giọng nói anh có vẻ lạnh lùng, đưa mặt cọ đỉnh đầu cô.

“Không đầu nữa, nói cho cùng cũng chẳng còn gì hứng thú nữa rồi.”

Trước đây còn làm tổng giám đốc, giờ anh mới phát hiện, anh lôi kéo người khác làm đệm lưng ình, mà Minh Tranh đã sống giùm thân phận con riêng của anh hai mươi mấy năm trời, giờ thì cũng nên trả lại cho anh.

Ngày anh xuất viện, Triệu Lan cũng đến giúp đỡ anh thu dọn đồ đạc, Lý Vận Linh thì kêu Tiêu quân gia đi làm thủ tục xuất viện.

Minh Thành Hữu ngồi trên sa lon, nhìn mọi người đang bận rộn, anh chợt nói.

“Con và Phó Nhiễm đã kết hôn rồi!”

Lý Vận Linh lấy lại tinh thần, trong phòng bệnh chỉ có mấy người, bà và Phó Nhiễm đã biết, lời này dĩ nhiên anh nói cho Triệu Lan nghe.

Triệu Lan đang dọn dẹp bỗng dừng tay lại, vẻ mặt tràn đầy sự mừng rỡ.

“Tiểu Nhiễm, là thật sao?”

Phó Nhiễm cười, gật đầu.

“Thật tốt quá.”

Triệu Lan bước tới nắm lấy tay cô, nói.

“Cuối cùng hai con cũng đã đến với nhau.”

Lý Vận Linh không đổi sắc mặt, bỏ đồ xuống.

“Chú Vương vẫn đang chờ ở trước, dọn dẹp mau lên còn đi.”

Triệu Lan không kìm được sự vui mừng.

“Tiệc rượu à? Khi nào làm?”

Minh Thành Hữu đang nhìn ngoài cửa sổ, liền thu ánh mắt về, đứng dậy.

Lý Vận Linh cầm túi trên giường nói.

“Tiểu Nhiễm, con với Thành Hữu ra ngoài trước đi, còn lại để cho Tiêu quân gia làm”.

Bà đi tới trước mặt Triệu Lan, nói.

“Chuyện của Thành Hữu và Phó Nhiễm kết hôn bà cũng đừng đi rêu rao khắp nơi, hiện tại nó cần sự yên tĩnh.”

“Được, được.”

Triệu Lan liên tục gật đầu, đây là câu nói của Thành Hữu làm bà vui nhất từ trước đến nay.

Chú Vương dừng xe trước cửa, Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm bước ra sau xe ngồi, xe chạy một đường tới nhà riêng, anh dắt tay cô đi vào trong nhà, nói.

“Chú Vương, chú về đi.”

“Vâng, Tam thiếu.”

Minh Thành Hữu đưa chìa khóa cho cô, cô xoay người nhìn ngắm toàn bộ nơi này, quanh đi quẩn lại, cô nheo nheo mắt, thấy cô và anh dường như trở lại cái đêm hai người đính hôn kia, thời gian như thoi đưa, cái gì mất đi rồi cũng tìm lại được.

Phó Nhiễm mở cửa phòng khách, bước vào, đập vào mắt cô là một cái bánh kem ba tầng, bên trong treo đầy đèn lồng cùng dây ruy băng, nơi khúc cua cầu thang, còn có một tầng ly chân cao được xếp hình tháp, đường đi trải đầy thảm đỏ, thức ăn đủ màu sắc, Minh Thành Hữu từ phía sau ôm cô lại, nói.

“Đây là nơi thuộc về anh và em, là hôn lễ của chúng ta.”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn bốn phía.

“Làm sao anh nghĩ ra được cái này?”

“Anh kêu Huống Tử tới đây bố trí.”

Phó Nhiễm nhếch miệng cười, hỏi.

“Anh ta đâu rồi?”

Minh Thành Hữu ôm chặt hai tay cô.

“Cậu ấy không dám gặp em.”

“Em không dám gặp anh ta thì có.”

Anh cười, hôn khẽ lên má cô, đưa tay lên bụng cô.

“Hôm nay là ngày kết hôn của chúng ta.”

Phó Nhiễm cười, tránh ra.

“Cũng không phải hôm nay, giấy đăng ký kết hôn đã ký mấy ngày rồi mà.”

Minh Thành Hữu chỉ cười, không nói, cô chưa kịp quan sát hết, liền bị anh kéo đi ra khỏi phòng khách, anh lên xe, cài dây an toàn cho cô, cô hỏi.

“Chúng ta đi đâu?”

“Đến nơi em sẽ biết.”

Xe chạy một đường đến cục dân chính, Minh Thành Hữu xuống xe trước, cầm tài liệu trong tay ra, Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, hỏi.

“Kết hôn? Ly hôn?”

Minh Thành Hữu kéo cô ra ngoài, cầm tài liệu đập lên đầu cô, nói.

“Kết hôn.”

“Không phải luật sư Lý làm rồi sao?”

“Ban đầu anh cũng đã dùng chiêu này lừa Vu Ưng Nhụy.”

Minh Thành Hữu kéo cô vào trong.

“Về sau, lời mẹ anh nói em chỉ nên tin một nửa.”

Hai người ngồi xếp hàng đợi chụp hình, anh cầm tay cô, dùng sức mà kéo, đưa tay chạm vào ngực cô, nhân viên đưa giấy kết hôn cho anh, còn nói.

“Chúc mừng.”

Phó Nhiễm cầm tờ giấy trong tay, cảm thấy nặng trĩu, Minh Thành Hữu đưa hai tờ giấy chứng nhận kết hôn cho cô, nói.

“Đi, chúng ta tới làm việc theo thủ tục, giấy hôn thú cũng phải cầm ra.”

Phó Nhiễm nhìn ảnh hai người chụp chung, ngón tay cẩn thận sờ sờ, rồi đem cất vào trong túi, lại hỏi anh.

“Ban đầu anh làm giả ở đây à?”

Minh Thành Hữu ôm vai cô.

“Chuyện như thế, làm giả chứng từ rất nguy hiểm.”

Hai người bước ra cửa cục dân chính, bên cạnh có một vài đôi đang đi vào, có lẽ do mới kết hôn, nên thần sắc của anh rất tốt.

Cô cũng vui sướng, chợt anh liền đưa tay cản cô lại.

“Coi chừng dưới chân.”

Ánh mặt trời xuyên qua tán cây ngô đồng, anh đột nhiên dừng chân, Phó Nhiễm đang đi thì xoay người lại hỏi.

“Chuyện gì?”

“Có phải chúng ta cần kêu nhau khách sáo một chút không?”

“Là sao?”

Cô nhìn thấy đôi môi anh hé mở, ánh mắt long lanh.

“Minh phu nhân.”

Miệng cô khô khốc, cười cười, nước mắt như muốn tuôn ra, cô khẽ lấy giọng, nhẹ nhàng nói: “Minh tiên sinh.”

136. Chương 136

Chương 136: Đêm tân hôn khó nhẹn

Một quả bóng bay Sói xám, một Sói đỏ, treo ở kính chiếu hậu của chiếc xe một trái một phải.

Lúc chờ đèn xanh đèn đỏ, vẫn có không ít người tò mò nhìn theo như mọi lần.

Xe đi thẳng đưa hai người trở lại Y Vân thủ phủ, dừng ở trước ga ra xe, có vẻ vui sướng.

Phó Nhiễm thấy Minh Thành Hữu chỉnh lại cổ áo, hai người tổ chức hôn lễ, ngay cả Lý Vạn Linh cùng Minh Vành cũng không biết.

Bọn họ rót đầy sâm banh vào ly xếp thành chồng cao, lại cắt bánh ngọt, Minh Thành Hữu cầm hai ly sâm banh lên đi tới trước mặt Phó Nhiễm, cánh tay vòng qua tay Phó Nhiễm, uống rượu giao bôi cùng cô.

Trong lòng có quá nhiều chua xót cùng với ngọt ngào, hạnh phúc này thật khó khăn mới có được, lại đến không đúng lúc khi phải lo lắng giữa rang giới sự sống và cái chết cận kề.

Minh Thành Hữu ngồi ở trước đàn dương cầm, đưa bản nhạc cho cô.

“Mở ra hộ anh.”

Phó Nhiễm mở nắp đàn ra, đập vào mắt là hai chiếc nhẫn đính kim cương.

Kiểu dáng mới độc đáo, đường viền được cắt thành sáu cạnh, Minh Thành Hữu cầm một chiếc lên, sau đó nâng tay Phó Nhiễm, chiếc nhẫn từ từ được đeo vào ngón áp út, vừa vặn.

Phó Nhiễm đưa tay giơ lên trước mắt.

“Có tên không?”

“Tên là luân hồi.”

“Cái tên quái dị.”

Phó Nhiễm nghiêng mặt sang một bên, Minh Thành Hữu đem một chiếc nhẫn khác đưa cho cô.

Hai người đụng tay vào nhau.

“Để anh.”

“Hôm nay có thể đàn bài khác không?”

“Em muốn nghe khúc gì?”

“Tùy đi.”

Phó Nhiễm dựa đầu vào bả vai Minh Thành Hữu.

“Lúc vui thì phải hợp với hoàn cảnh chứ sao.”

Cánh tay Minh Thành Hữu ôm chặt eo cô.

“Mà anh chỉ học mỗi một bài Hôn lễ trong mộng, có thể thử đàn bài khác, nhưng khẳng định là khó nghe.”

Cũng may, có chút tự biết rõ mình.

Lý Vận Linh gọi điện thoại tới, căn dặn Phó Nhiễm phải chú ý mấy việc, bao gồm thuốc của Minh Thành Hữu để ở chỗ nào, ăn thế nào, Phó Nhiễm cẩn thận lắng nghe, nhưng Lý Vận Linh có cảm giác không yên lòng, dặn đi dặn lại sau đó mới cúp điện thoại.

Hôm nay ở Y Vân thủ phủ, trừ bọn họ ra thì không có người khác, Phó Nhiễm tựa đầu vào bồn tắm mát xa, Minh Thành Hữu ngồi cạnh tắm cho cô, nước khê sóng sánh làm phần bụng hơi nhô lên, bàn tay anh men theo đùi cô dờ xuống phía dưới, thấy muốn bao trùm nơi thần bí.

Phó Nhiễm đập vào tay anh, Minh Thành Hữu khê nhéo bên chân cô.

Anh dựa cằm vào bả vai trần của cô, có chút khó có thể kìm lòng.

“Làm thế nào, bác sĩ đã dặn anh không thể làm vậy rồi.”

Bàn tay Phó Nhiễm dím đầy bọt xoa nhẹ lên mặt Minh Thành Hữu.

“Nhịn một chút đi, hiện tại em mang thai, phải nhịn giống như anh.”

Bàn tay anh đưa tới trước ngực cô trêu chọc.

“Em là phụ nữ, anh là đàn ông, tại sao có thể giống như nhau được?”

Minh Thành Hữu tắm rửa sạch sẽ cho cô xong, dẫn cô đi ra khỏi phòng tắm.

Phó Nhiễm nắm tay của anh thật chặt, theo tình trạng sức khỏe bây giờ của anh, bé cô đều là điều quá đổi xa vời.

Minh Thành Hữu trang trí chữ hỉ màu đỏ khắp nơi, rất có không khí, trên giường đầy vật phẩm theo phong tục truyền thống, Phó Nhiễm thay quần áo nằm ở trên giường, anh ngủ ở bên cạnh cô, hai người duy trì tư thế áp trán vào nhau, nhất định là không giống như đêm tân hôn.

Minh Thành Hữu đưa hai tay chống ở hai bên Phó Nhiễm, nhận thức được động tác của anh, cô vội đẩy lồng ngực của anh.

“Anh quên bác sĩ đã dặn chuyện gì sao?”

“Anh chỉ là âu yếm mà thôi, sẽ không làm gì khác.”

Nụ hôn nóng bỏng mang theo khao khát tìm tòi ở bên tai Phó Nhiễm, cô có thể nghe được tiếng hít thở rõ ràng rối loạn của anh, lồng ngực áp chặt, trái tim tưởng như có thể vỡ ra bất cứ lúc nào, Minh Thành Hữu cắn cắn vành tai cô, cô như bị phả vào một ngọn lửa nóng bỏng, cảm thấy toàn thân giống như bị thiêu cháy.

Khó có thể kìm lòng nổi, cô ôm cổ của Minh Thành Hữu, thân thể muốn áp vào chặt hơn, anh đưa tay cởi áo ngủ trên người cô, cô cũng không thể chờ đợi được tháo dây áo sang bên hông.

Hai thân thể, mang theo khao khát khó có thể nhịn, cảm giác muốn yêu bao trùm tất cả, nhưng cũng phải cố gắng thật nhẹ nhàng.

Có một chút mồ hôi rịn ra, ánh đèn màu mật ong ở đầu giường bao phủ xuống, hai cánh tay Minh Thành Hữu vòng chặt, hận không thể đem Phó Nhiễm nhập vào trong cơ thể mình, anh khẽ há miệng cắn cắn ở trước ngực cô.

Cô vô ý thức phát ra tiếng ưm, lại giống như biến thành sức hấp dẫn, nơi cổ họng Minh Thành Hữu bật ra tiếng gầm nhẹ vùng vẫy, năm ngón tay đan vào làn tóc đen của cô, đôi môi mỏng lưu luyến ở làn môi cô, nụ hôn dịu dàng gia tăng thêm.

Anh không dám đề lên Phó Nhiễm, cho nên khuỷu tay để bên tai cô, trong cơ thể bộc phát ra

Đúng lúc đó, tưởng như không thể nhịn thêm được nữa, thần sắc Minh Thành Hữu tràn đầy thống khổ, chợt rất muốn cứ như vậy phá vỡ trở ngại, bắt chấp tất cả.

Phó Nhiễm nhận thấy hô hấp của anh đã mất khống chế, cô đưa đôi tay dò xét thắt lưng anh, lòng bàn tay chạm tới vết thương kia.

Cô mở mắt ra, không còn mơ màng nữa, cánh tay Phó Nhiễm để ngang trước mặt Minh Thành Hữu.

“Thành Hữu.”

Anh mơ hồ đáp lại, đề xuống hôn nụ hôn thật sâu.

Đôi tay Phó Nhiễm đan vào nhau ở sau lưng anh, ngón tay có chút run rẩy, cô cảm giác trong hốc mắt nóng bỏng, Minh Thành Hữu đang cắn khước môi của cô rời ra, mở mắt lại nhìn thấy đôi mắt cô ướt đầm.

“Sao vậy?”

“Anh gầy.”

Minh Thành Hữu cười cười, xem thường.

“Gầy chút cũng không sao”.

Phó Nhiễm nhớ tới Minh Tam Thiếu lúc mới gặp gỡ, cũng là ở Y Vân thủ phủ, anh có phòng tập thể thao, mỗi ngày đều kiên trì chạy bộ rèn luyện, nên thân thể cao lớn khỏe mạnh, chỉ sợ ngay cả con cạp cũng có thể đánh chết.

Phó Nhiễm nghiêng người muốn dậy, hai tay xuyên qua dưới nách anh.

“Có phải còn bị gầy nữa hay không?”

“Rất khó coi sao?”

Giọng nói Minh Thành Hữu mang theo chút khàn khàn, có lẽ là vẫn chưa hết ham muốn.

Phó Nhiễm lắc đầu.

“Em chỉ là không đành lòng, không muốn từng ngày phải đối mặt với chuyện anh ngày càng gầy đi.”

Anh đổi lại tư thế, nằm bên cạnh Phó Nhiễm.

Cô đứng dậy, lấy thuốc từ trong tủ đầu giường ra cho Minh Thành Hữu, lấy chén nước sau đó đưa cho anh.

Minh Thành Hữu nhìn những viên thuốc trong lòng bàn tay Phó Nhiễm.

“Thật ra thì uống hay không uống cũng không có gì khác nhau, tác dụng phụ lại lớn.”

Anh nâng tầm mắt lên, dừng một chút sau đó nói tiếp.

“Trước kia anh đều vứt thuốc đi.”

Phó Nhiễm nhăn mặt.

“Bắt đầu từ hôm nay anh phải uống thuốc đúng liều, nếu không để xem em xử lý anh như thế nào.”

Cô đưa bàn tay cầm thuốc tới trước mặt Minh Thành Hữu, anh khẽ há miệng, cô liền đem hết thuốc nhét vào trong miệng anh, sau đó đưa cho anh một chén nước.

Uống thuốc xong, hai người nằm im ở trên giường, Phó Nhiễm xoay người nằm ở trước ngực anh.

“Ngủ đi.”

Mùi thơm trên mái tóc cô phả vào cánh mũi Minh Thành Hữu, Phó Nhiễm mở mắt, Minh Thành Hữu tắt đèn ngủ, một hôn lễ, cho dù là náo nhiệt hay không, cuối cùng cũng sẽ cùng trở về trên một chiếc giường.

“Phó Nhiễm.”

Cô nằm trên đệm êm ái, cảm thấy thoải mái lạ thường, lười biếng đáp lại.

“Vâng.”

“Hạnh phúc sao?”

Bàn tay Phó Nhiễm ôm chặt hông của Minh Thành Hữu.

“Nó không phải là thứ mà anh có thể biết được, hạnh phúc hay không hạnh phúc là do cảm nhận của chính em.”

Một ngày cũng đủ khắc sâu vào xương tủy, sẽ tốt hơn cả đời phải chấp nhận người khác.

Minh Thành Hữu vui mặt ở trên cổ cô, hai người cũng không ai buồn ngủ.

Bàn tay ôm ngang ngực cô bắt giác buông ra, Minh Thành Hữu quay lưng lại, Phó Nhiễm nghe thấy tiếng sột soạt, cô xoay người lại, hơi thở bên trong gian phòng trước kia vẫn còn đây, ấm áp bình thản.

Không thể nói rõ tâm tình của mình lúc này, cảm giác đau thương như tràn ngập trong lòng.

Minh Thành Hữu xoay người, lại lật trở về, trần trọc lặp lại, một khi dục vọng trong cơ thể bị khơi lên, muốn đè nén là đè nén dễ như vậy sao.

Trong lòng Phó Nhiễm cũng khó chịu theo, giống như bị đặt trên chậu than lật đi lật lại.

Gò má Minh Thành Hữu đè lên cánh tay, có thể không ngủ trên cùng một chiếc giường thì mới không ham muốn, hôm nay ôm ‘ôn hương nhuyễn ngọc’ trong ngực lại không thể chạm vào, anh lật người nhìn bóng lưng Phó Nhiễm, sau đó bùi ngùi thở dài, đưa tay chui vào trong chăn che ở trước ngực Phó Nhiễm.

Cô gạt mình, cảm thấy thân thể của anh rất nóng, run rẩy khó có thể kiềm chế.

Bàn tay nắm lấy nơi đầy đà của cô càng lúc càng nhéo chặt, Phó Nhiễm đau nhăn mặt, vỗ vỗ mu bàn tay của Minh Thành Hữu.

“Đau.”

Anh áp mặt vào phần lưng Phó Nhiễm, cẩn thận vuốt ve.

“Anh không nhịn được, làm thế nào bây giờ?”

Giọng điệu mang theo bất đắc dĩ, làm người ta không đành lòng cự tuyệt.

Phó Nhiễm lật người, mặt ối diện Minh Thành Hữu.

“Nếu không, em sang phòng khách ngủ đi.”

Toàn thân anh không có chỗ nào là không nóng, Phó Nhiễm chỉ sợ cứ tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện.

“Nếu không nhịn được, dậy đi tắm thôi.”

Minh Thành Hữu cố chịu đựng, trên trán đã nổi gân xanh, hai tay anh lại ôm cô vào trong ngực lần nữa.

“Nếu không, chúng ta thử một chút đi?”

“Không được!”

Phó Nhiễm cự tuyệt không chút do dự.

Minh Thành Hữu đau khổ khó nhịn nổi, đem hai tay Phó Nhiễm đặt lên bên người mình.

“Anh bảo đảm không có việc gì.”

Làm sao Phó Nhiễm có thể cho anh thử chứ.

Minh Thành Hữu vạch chân của cô ra, cô ra sức cong lên, cố hết sức nhưng vẫn không thể bằng anh.

“Cùng lắm là trước lúc cao trào, anh có thể không chế được.”

Hai tay anh giữ chặt chân Phó Nhiễm, thân thể bắt đầu có động tác.

Minh Thành Hữu thở dốc, thân thể lại bắt đầu run rẩy.

Phó Nhiễm đưa tay giữ chặt thắt lưng anh, phần lưng áp chặt vào đệm giường sau đó lật người lại, không phí bao nhiêu hơi sức liền đẩy Minh Thành Hữu ra.

Anh nhắm chặt mắt, thân thể nằm xuống, há miệng thở hổn hển kịch liệt, chỗ ngực kề nhau có thể cảm thấy ập đập trái tim của nhau.

Bên trong gian phòng là bóng tối ngập tràn, không nhìn thấy rõ mặt của nhau, nhưng Phó Nhiễm vẫn có thể cảm thấy tầm mắt mơ hồ.

Cô ôm chặt lấy phần lưng Minh Thành Hữu.

“Em kể cho anh nghe một câu chuyện cổ tích được không?”

Anh nhắm chặt hai mắt không nói lời nào.

“Cách đây thật lâu, có một ông lão đánh cá, mỗi ngày đánh cá để duy trì cuộc sống. Nhà ông lão đánh cá này rất nghèo khó, mặc dù ông lấy nghề đánh cá để kiếm sống, nhưng lại có một thói quen kỳ quái, mỗi ngày chỉ thả bốn mẻ lưới, chưa bao giờ thả nhiều hơn một mẻ.”

Minh Thành Hữu từ từ mở mắt ra, lời nói mang theo vẻ mệt mỏi.

“Có câu chuyện cổ tích kỳ quái như vậy sao?”

“Em mua bộ truyện cổ tích Ngàn lẻ một đêm, em muốn mỗi đêm sẽ kể chuyện cổ tích cho bảo bối nghe.”

Minh Thành Hữu nghe lời nói của Phó Nhiễm, cũng từ từ bình tĩnh lại, bàn tay cô khẽ vuốt ve sau lưng anh, một hồi lâu sau, anh thấy buồn cười.

“Này, động tác của em cứ như đang chải lông cho vật cưng vậy.”

Sau đó nghĩ lại, cảm giác có gì đó không đúng, tự mình nói mình.

Phó Nhiễm đẩy anh, để cho anh nằm im bên cạnh mình.

“Có khá hơn chút nào không?”

Minh Thành Hữu giơ cánh tay lên vắt ngang trước mắt, lồng ngực vẫn còn phập phồng, sau một lát, anh bỗng lật người ra sức ôm chặt Phó Nhiễm vào trong ngực.

Cô lại bắt đầu sợ hãi, giọng nói không khỏi nổi cáu.

“Anh còn?!”

Minh Thành Hữu giống như giận dữ cắn cô một cái, không đau lắm, buông ra tay sau đó xoay người đưa lưng về phía Phó Nhiễm.

Trong không khí im lặng đến nỗi chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của nhau, Phó Nhiễm áp mặt hướng phần lưng Minh Thành Hữu, cảm giác thân thể anh bỗng trở nên cứng ngắc, cô đắp chăn ngang ngực cho anh.

“Ngủ đi.”

Một hồi lâu Minh Thành Hữu cũng không động đậy, chỉ là nắm tay Phó Nhiễm, nắm nắm ngón tay khẽ xoa.

Cũng không biết là ngủ từ lúc nào.

Cái gọi là đêm tân hôn này nhiều lắm thì cũng chỉ coi như có thủ tục, khi Minh Thành Hữu tỉnh dậy, đưa tay sang hưởng bên cạnh tìm kiếm, lại không thể chạm vào thân thể Phó Nhiễm.

Rửa mặt xong sau đó đi xuống dưới lầu, Phó Nhiễm đang chuẩn bị bữa ăn sáng trong phòng bếp, bên trong phòng khách đã dọn dẹp lại sạch sẽ, lúc Minh Thành Hữu đi vào phòng ăn thì Phó Nhiễm đã chuẩn bị xong đồ ăn đang lần lượt bưng ra.

“Anh đã dậy.”

“Cứ dặn người giúp việc làm là được rồi, khó trách sao em dậy sớm như thế.”

Phó Nhiễm cúi tạp dề ra.

“Dù sao cũng không nặng nhọc, vận động một cách thích hợp còn tốt đối với thân thể nữa.”

Minh Thành Hữu đi tới ôm eo Phó Nhiễm.

“Haizz!”

“Sáng sớm đã than thở là không tốt.”

Anh vùi mặt vào cổ Phó Nhiễm, ngửi mùi thơm tỏa ra từ người cô.

“Cảm giác phải cấm dục thật là khó chịu, ngủ một giấc, cả người giống như có côn trùng đang bò trong người.”

“Côn trùng?”

Phó Nhiễm vừa múc cháo, vừa nói chuyện.

“Nếu như vậy, hay là bắt cho anh con chim nhỏ để bắt sâu trên người anh đi?”

Khóe miệng Minh Thành Hữu thoáng cười, như một loài anh tíc mang theo cơn nghiện làm người ta muốn ngừng mà không ngừng được, giọng nói anh rõ ràng vui sướng.

“Trên người cũng anh có con chim, nhưng trên con chim có sâu bò thì làm thế nào?”

Phó Nhiễm dừng lại động tác trong tay, từ từ quay mặt sang, vẻ mặt mới đầu còn ngỡ ngàng chuyển thành kinh ngạc, dần dần, không nhìn rõ ánh mắt, Minh Thành Hữu lại gần nhìn kỹ, thấy tai cô ửng đỏ.

Phó Nhiễm khẽ ho hai tiếng, quay mặt sang tiếp tục múc cháo.

“Đi, ngồi bên cạnh đi.”

Minh Thành Hữu chống cánh tay phải vào mép bàn, nghiêng người sang, ánh mắt liếc nhìn cô.

“Quả nhiên là gần đỏ thì đỏ, nghe lời nói đứng đắn như vậy cũng có thể lộ ra vẻ mặt đứng đắn như vậy.”

Phó Nhiễm thiếu chút nữa không nhịn được phì cười.

“Em cũng trưởng thành rồi, cái này gọi là kiến thức cơ bản.”

Minh Thành Hữu kéo ghế ngồi vào bên cạnh Phó Nhiễm, nhìn động tác chậm rãi ung dung của cô chăm chăm , bữa ăn sáng này rất thịnh soạn, Minh Thành Hữu khoanh tay sau đó áp má nằm lên cánh tay, cứ yên tĩnh cứ bình thản như vậy, khẽ nhắm mắt lại, cảm giác ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ mang tới ảm áp khác thường .

Anh nắm tay Phó Nhiễm, cô cũng ngồi vào bên cạnh anh.

“Hôm nay đặt hai bàn rượu bên ngoài, đến lúc đó, chúng ta cũng báo cho cha biết rồi mời cha đến đó luôn.”

Phó Nhiễm thân mình dựa vào lưng ghế dựa.

“Em sợ cha sẽ không đồng ý.”

“Thử xem đi.”

Bàn tay cô để lên mu bàn tay Minh Thành Hữu.

“Em đi về trước nói với cha trước, nếu có thể sẽ cùng tới.”

“Không có việc gì.”

Minh Thành Hữu cười đưa tay ôm vai cô.

“Về sau còn có thể trốn tránh sao?”

Trong lòng Phó Nhiễm vẫn lo lắng không yên, Minh Thành Hữu múc một muỗng cháo đưa lên miệng.

“Thành Hữu.”

Anh đang ăn, liền gật đầu.

“Chúng ta cũng mời mẹ đến đây chứ?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu thoáng giật mình, lại ngẩng đầu lên nói.

“Chắc chắn là mẹ muốn đến.”

Phó Nhiễm nhìn anh không hề chớp mắt.

“Anh biết em nói là ai mà.”

Minh Thành Hữu nhếch môi.

“Anh không muốn mất hứng.”

“Chúng ta đã không tổ chức hôn lễ, nhưng có lẽ nghĩa này không thể quên, đến lúc đó còn muốn bưng trà, lại nói dù sao thì bà cũng người đã sinh ra anh, chẳng lẽ anh muốn vì chuyện này mà thành nỗi tiếc nuối cho hai người sao?”

Phó Nhiễm thử thuyết phục anh, một lúc lâu sau Minh Thành Hữu mới nói.

“Tùy em đi.”

Hai người đang ăn điểm tâm thì Lý Vận Linh đến, Phó Nhiễm đứng dậy mở cửa, Minh Thành Hữu nhìn thấy bà cùng Tiêu quân gia, mở miệng oán trách.

“Sớm như vậy đã tới, chúng con còn muốn ngủ thì làm sao bây giờ?”

Lý Vận Linh đưa tay chỉ chỉ anh.

“Nói chuyện không đành lòng.”

“Mẹ, hai người đã ăn sáng chưa?”

Ánh mắt Lý Vận Linh nhìn qua bàn cơm một lượt, thấy bữa sáng có vẻ thịnh soạn, lúc này sắc mặt mới dễ chịu đi một chút.

“Mẹ ăn rồi.”

Bà đi đến cạnh Minh Thành Hữu.

“Thiếp cưới mẹ cũng phát đi ra ngoài, khách sạn cũng đã đặt, chỉ có mấy bàn cho người thân.”

Minh Thành Hữu cũng không ngẩng đầu lên.

“Thêm một chỗ đi.”

Lý Vận Linh nhăn mặt.

“Ai vậy?”

“Mẹ, người mà mẹ cũng biết.”

“Con cũng muốn cho bà ta tới đây?”

Lý Vận Linh đột nhiên cao giọng, ánh mắt nhìn sang Phó Nhiễm đang đứng bên cạnh.

“Là ý của con sao?”

“Không liên quan đến Phó Nhiễm.”

Minh Thành Hữu buông đũa.

“Hay là, thêm một chỗ nữa đi, xem xem Minh Tranh có chịu hay không.”

Lý Vận Linh không nói thêm nữa, dặn bọn họ mấy câu sau đó mang theo Tiêu quản gia rời đi.

Chú Vương đứng chờ ở bên ngoài Y Vân thủ phủ, Tiêu quản gia xúc động, quay đầu lại nhìn.

“Cuối cùng, tôi cũng thấy cảnh tượng như vài năm trước.”

Lý Vận Linh lơ đãng, trong mắt tràn đầy chàm chọc.

“Tiêu quản gia, nghe Thành Hữu nói không? Minh Tranh hận tôi không chết đi, nhưng bà xem thái độ của Thành Hữu đối Triệu Lan, chỉ sợ Phó Nhiễm lại có can thiệp.”

“Phu nhân, chắc bà đã suy nghĩ quá nhiều rồi?”

Lý Vận Linh hừ lạnh, chú Vương xuống xe mở cửa xe cho bà, bà ngồi vào ghế sau xe.

“Bà xem đi, theo tình trạng sức khỏe của Thành Hữu trước mắt, không bao lâu sau, nó liền nắm được toàn bộ Minh gia trong lòng bàn tay!”

Phó Nhiễm đứng ở trước cửa Phó gia lo lắng chờ đợi, Minh Thành Hữu đi vào đã hơn nửa tiếng, cô chờ một lát, vẫn là quyết định vào xem.

Đi tới phòng khách, đúng lúc nhìn thấy Minh Thành Hữu từ lầu hai xuống, nhìn thấy Phó Nhiễm, anh xòe tay, biểu hiện có chút bất đắc dĩ.

Nắm tay cô ra khỏi Phó gia, Phó Nhiễm lo lắng hỏi.

“Không đồng ý sao?”

Minh Thành Hữu mở cửa xe ý bảo cô ngồi vào.

“Cha chấp nhận chuyện kết hôn của chúng ta, nhưng nhất thời vẫn chưa chấp nhận anh.”

“Từ từ sẽ tốt thôi.”

Chuyện này Phó Nhiễm cũng đã lường trước là như vậy.

Triệu Lan hoàn toàn không nghĩ tới Phó Nhiễm sẽ gọi cho bà, bà ở nhà chọn tới chọn lui nửa ngày mới lựa được một bộ quần áo bà ưng ý, mở ra cửa phòng đi ra ngoài thì thấy người đàn ông ở hành lang.

“Minh Tranh.”

Người đàn ông dừng lại, ánh mắt nhìn Triệu Lan thắc mắc.

“Hôm nay Thành Hữu cùng Phó Nhiễm tổ chức tiệc rượu, mời chúng ta tới dự.”

Minh Tranh chậm rãi xắn tay áo.

“Đi làm gì chứ? Ở đó đều là người nhà của Minh gia cùng Lý gia, mẹ định tới để rước lấy nhục nhã sao, lại muốn làm cho người chỉ vào mẹ mắng chửi?”

Triệu Lan cúi đầu xuống, Minh Tranh nhìn chằm chằm đỉnh đầu bà, sau một lúc lâu, Triệu Lan kiên quyết nói.

“Đây là tiệc rượu kết hôn của Thành Hữu, mẹ muốn tham gia.”

Minh Tranh khẽ nhếch miệng cười nhạt.

“Vậy mẹ đi đi.”

Nhìn anh đi nhanh về phía trước không quay đầu lại, Triệu Lan liền bước tới.

“Minh Tranh, con cũng đi đi.”

“Con không có ý định như vậy.”

Minh Tranh đi xuống cầu thang, Triệu Lan đi phía sau anh, đi tới giữa phòng khách Minh Tranh mới xoay người nhìn về phía Triệu Lan.

“Thân phận khó xử của mẹ, huống hồ trước mắt không nhiều người biết thân thể Minh Thành Hữu, mẹ đi, là muốn nó kêu mẹ một tiếng mẹ, hay là muốn người ta mắng chửi mẹ tới tìm nhục nhã?”

Nét mặt Triệu Lan không khỏi lúng túng, đứng im tại chỗ một lúc lâu vẫn không mở miệng.

Minh Tranh nhìn qua, không nói thêm nữa, cầm lấy chìa khóa xe đi thẳng ra cửa.

Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm đi vào khách sạn, Lý Vận Linh đích thân đi tiếp đãi khách, khách cũng không nhiều, ngoại trừ những người thân thiết cũng không mời người khác.

Bên trong, vợ chồng Lý Tắc Cần tới trước, ngoài Lý Vận Linh, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu cũng không có người khác.

“Chúng ta ngồi một bàn, ít người cũng yên tĩnh hơn.”

Lý Vận Linh nhìn phía Lý Tắc Cần.

“Sâm Tử đâu?”

“Nó nói có việc, có lẽ chút nữa mới đến.”

Phó Nhiễm đứng dậy tới cửa nhìn xung quanh, Lý Vận Linh im lặng, cô trở lại ngồi bên cạnh Minh Thành Hữu, anh nắm bàn tay cô đang để dưới bàn.

“Sao vậy, có vẻ không an lòng?”

“Lúc em gọi ẹ chưa suy nghĩ kĩ, có lẽ không nên gọi mẹ đến đây, em sợ nhiều người như vậy sẽ làm mẹ buồn.”

Thần sắc Minh Thành Hữu lạnh nhạt, ghé vào tai cô nói nhỏ.

“Yên tâm đi, anh cho người đưa bà ấy đến nơi khác, bà ấy sẽ không đến nơi này.”

Phó Nhiễm kinh ngạc, cuối cùng cũng thoải mái, không thể không bội phục tâm tư Minh Thành Hữu kín đáo, so với cô đều nghĩ nhiều hơn.

Lý Vận Linh nói nói mấy câu cùng em dâu, ánh mắt lại nhìn về phía Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, nhìn con có vẻ không yên lòng, là đang đợi Triệu Lan sao? Đã mấy giờ rồi, sao bà ta còn chưa tới?”

Lý Tắc Cần đang nói đột nhiên dừng lại.

“Cái gì, bà ta cũng muốn đến?”

Lý Vận Linh không hề mở miệng, sắc mặt Lý Tắc Cần có vẻ tức giận.

“Thành Hữu, cứ cho là bà ta thật đã sinh ra con, nhưng công dưỡng dục vẫn lớn hơn, con đem mẹ con đặt chỗ nào?”

Phó Nhiễm kín đáo liếc nhìn Minh Thành Hữu, Phó Nhiễm cũng thấy mệt mỏi, Lý Vận Linh không hề có ý ngăn lại khí thế bức người của Lý Tắc Cần, Phó Nhiễm liền mở miệng.

“Cậu, bà ấy sẽ không tới đây.”

Lý Vận Linh nâng tầm mắt, vẫn không nói chuyện như cũ. Lý Tắc Cần nghe vậy, sắc mặt mới dễ chịu một chút.

“Nếu bà ta dám đến, ta sẽ là người đầu tiên phản đối, chị, chị cũng thật là, bằng địa vị của Lý gia chúng ta hôm nay chị còn thấy lo lắng sao? Nếu cứ để bà ta tới mà không nói gì, không phải là người khác sẽ coi thường sao?”

Bên cạnh, bà Lý đá chân ông dưới bàn, ánh mắt liếc sang hướng Minh Thành Hữu, ý bảo Lý Tắc Cần nên im lặng.

Đột nhiên ông nhớ tới chuyện Minh Thành Hữu cùng Minh Tranh bị tráo đổi, có mấy lời không nên nói đã nói ra trước mặt Minh Thành Hữu rồi, Lý Tắc Cần cầm lấy chén trà đưa lên miệng, nét mặt Minh Thành Hữu u ám, chỉ là lạnh lùng mím môi, mang theo vài phần mỉa mai.

Đột nhiên cửa chính bị mở ra, đi trước là Lý Sâm, anh lôi kéo, dẫn theo một cô gái phía sau tiến vào.

Thân hình Vũ Dữu bé nhỏ đi bên cạnh anh ta, cô đưa mắt nhìn, trong mắt tràn đầy sợ hãi cùng ngạc nhiên, cô hoàn toàn không nghĩ tới cha mẹ Lý Sâm cũng sẽ ở đây.

Phó Nhiễm cũng ngăn người ra, sắc mặt Lý Tắc Cần càng khó hiểu hơn, Lý Sâm nắm tay cô để cô ngồi vào ghế.

137. Chương 137

Chương 137: Bắt cóc

“Vũ Dữu?”

“Chị.”

Vũ Dữu cẩn thận lên tiếng, ánh mắt cô nhìn về phía Minh Thành Hữu.

“Anh rể.”

Lý Tắc Cần không kiềm chế được.

“Ai cho con đưa cô ta đến đây, Sâm Tử, con có ý gì?”

“Hôm nay không phải ngày tốt của anh họ sao?”

Lý Sâm kéo ghế ra, ý bảo Vũ Dữu ngồi.

“Con cũng có chuyện muốn nói.”

Vũ Dữu không rõ chuyện gì, cho nên không dám ngồi, mà là lướt qua Lý Sâm đi tới hướng Phó Nhiễm, nói nhỏ.

“Anh ấy nói chị cùng anh rể làm tiệc rượu cũng không mời người khác, chỉ là bữa cơm bình thường, em mới đi, em không nghĩ tới mọi người đều ở đây.”

“Không có gì đâu.”

Phó Nhiễm giữ chặt tay cô.

“Ngồi bên cạnh chị đi.”

Lý Sâm đi đến bên Phó Nhiễm, ánh mắt tràn đầy hàm ý nhìn cô.

“Không nghĩ tới, cuối cùng người ở bên anh ấy lại là chị.”

“Sâm Tử.”

Minh Thành Hữu thấy bầu không khí không thích hợp.

“Ngồi xuống đi, chỉ chờ có mỗi mình cậu.”

Lý Sâm nặng nề để tay xuống mặt bàn.

“Vưu Dữu, em theo anh lại đây, anh còn chưa nói xong.”

Sắc mặt Lý Tắc Cần u ám.

“Mày muốn nói cái gì?”

“Ba, không phải ba luôn thúc giục con phải đi gặp thiên kim của nhà này nhà kia sao? Hiện tại không cần lo nữa, con đã tìm được đối tượng muốn kết hôn.”

Lý Sâm đưa mắt nhìn vợ chồng Lý gia, Lý Vận Linh ngồi bên cạnh có phản ứng đầu tiên.

“Sâm Tử, đừng hồ đồ!”

“Bác, con nói thật.”

Lý Vận Linh tức giận, đây là hai đứa nhỏ bà xem như bảo bối đặt ở lòng bàn tay hết sức che chở, không một đứa nào làm bà bất lo.

“Con cũng nhìn xem cô ta xứng không xứng!”

Vưu Dữu ngồi vào ghế xấu hổ, hai chân cứng ngắc, cô đứng lên như muốn chạy.

“Chị, anh rể, chúc hai người tân hôn hạnh phúc.”

Lý Sâm đưa tay lên, dùng sức kéo cô ngồi trở lại.

“Con yêu Vưu Dữu, vài năm trước mọi người cũng đã biết, hiện tại con bắt đầu tiếp quản chuyện công ty, không phải là mọi người muốn con nhanh chóng lập gia đình sao ? Con muốn kết hôn với cô ấy.”

“Cái gì?”

Người giật mình nhất lại là người trong cuộc.

Vưu Dữu hoảng hốt đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Lý Sâm, anh nói cái gì vậy?”

Sau một lúc lâu Lý Tắc Cần mới lên tiếng.

“Con định kết hôn với cô ta? Con quên là ai đã hãm hại con thiếu chút nữa là phải ngồi tù rồi hả? Lúc trước nếu không bắt được tên say xỉn kia, vết nhơ này không chừng theo con cả đời !”

“Sâm Tử, chuyện này khẳng định là không được!”

Lý phu nhân ở bên cạnh bổ sung.

“Chuyện đó vốn là tại con, mẹ, lúc đó Vưu Dữu vẫn còn đi học, nhưng bây giờ bọn con đã tốt nghiệp đại học rồi .”

Vưu Dữu dùng sức kéo tay áo anh.

“Lý Sâm, đây là ý muốn của một mình anh, tôi chưa có nói là kết hôn với anh.”

Lý gia nghe vậy, thần sắc căng lên mới hơi buông lỏng một chút.

“Mày nghe đi, người ta tự biết mình không nên trèo cao.”

Hốc mắt Vưu Dữu đỏ bừng, thiếu chút nữa muốn khóc, cô chưa gặp qua trường hợp như vậy, Phó Nhiễm muốn mang cô rời đi, Lý Sâm nâng tầm mắt nhìn cô.

“Hôm nay con đã nói ra như vậy, mọi người không đáp ứng cũng phải đáp ứng.”

Bàn tay Lý Sâm vỗ nhẹ trên vai của Vưu Dữu.

“Em cũng vậy.”

“Anh bị điên rồi!”

Vưu Dữu hất tay anh ra, đứng dậy muốn rời đi. Lý Sâm mạnh mẽ túm cổ tay cô.

“Không được đi!”

Phó Nhiễm thấy như vậy, chạy qua cản lại.

“Lý Sâm, đừng như vậy!”

Ánh mắt Lý Sâm nhìn cô lạnh lùng, giọng nói ngang ngược.

“Chuyện của chúng tôi không tới phiên chị quản!”

Bỗng nhiên Minh Thành Hữu đứng dậy, nét mặt tràn đầy nghiêm nghị, anh đem Phó Nhiễm kéo ra phía sau, tay kia chỉ sang hướng Lý Sâm.

“Sâm Tử, cậu cư xử với chị dâu cậu như vậy cũng đừng trách tôi không khách sáo với cậu!”

Lý Vận Linh đầu đầu nhú mày, hai anh em nhà này, tính tình đó thật giống nhau.

Một bữa cơm vui vẻ bị biến thành như vậy, ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn tay Lý Sâm đang nắm chặt cổ tay Vũ Dữu.

“Sâm Tử, buông tay, cậu như vậy có thể giải quyết vấn đề sao?”

Vũ Dữu ra sức giãy dụa, lúc này Lý Sâm mới nói lỏng bàn tay. Lý Tắc Cần lại tỏ rõ thái độ.

“Muốn cho cô ta vào Lý gia, mơ cũng đừng nghĩ tới.”

Lý phu nhân cũng ra sức khuyên bảo.

“Sâm Tử, con nghĩ kỹ lại con thật sự muốn đi cùng cô ta, bên ngoài sẽ nói nói như thế nào, chuyện lúc trước ồn ào như vậy, hiện tại lại nói cho người khác muốn kết hôn, thể diện Lý gia chúng ta để đi đâu?”

“Con không quan tâm người khác nghĩ thế nào.”

“Sâm Tử.”

Lý Vận Linh cũng khuyên.

“Đừng hồ đồ.”

“Bác...”

Lý Sâm khẽ nhếch miệng cười.

“Bác xem anh họ gây chuyện đến bây giờ cũng đủ ồn ào, như thế nào cũng không thấy bác lo như thế?”

Minh Thành Hữu kéo Phó Nhiễm trở lại bên cạnh mình, ý cười trong mắt không giấu giếm. Trong lòng Lý Vận Linh vốn là đang buồn bực, nghe xong càng buồn bực hơn, Lý Sâm túm tay Vũ Dữu.

“Ngồi đi, không phải muốn chúc mừng chị sao?”

Lý Tắc Cần thấy con mình ngang nhiên không để họ trong lòng, giận không thể kiềm chế nổi cầm lấy chén trà ném qua.

“Vô liêm sỉ!”

Rốt cuộc không bỏ được con của mình, mục tiêu lại hướng về Vũ Dữu.

Lý Sâm đưa tay đỡ, Minh Thành Hữu đưa tay ôm Phó Nhiễm vào trong ngực, hất chén trà ra văng vào vách tường.

“Chúng ta đi.”

Anh túm Vũ Dữu bước ra khỏi phòng.

Lý phu nhân muốn đuổi theo, bị Lý Tắc Cần quát bảo đứng lại.

“Để tôi xem nó còn cứng đầu tới khi nào.”

Vưu Dữu gần như bị Lý Sâm kéo ra khỏi phòng, cánh tay cô giãy dụa không có kết quả, phải chạy mới đuổi kịp người đàn ông.

Hai người đi ra khỏi khách sạn, thừa dịp Lý Sâm đưa tay mở cửa xe, Vưu Dữu hất tay anh đi về phía trước, anh đi vài bước đã đuổi kịp.

“Anh đưa em về.”

“Không cần.”

Giọng nói cứng ngắc, sắc mặt đầy uất ức.

“Anh thừa nhận, anh cố tình đưa em tới, nhưng đây là điều thật lòng của anh, em có hiểu không?”

“Lý Sâm...”

Bước chân Vưu Dữu dừng lại.

“Tôi nói rồi, chúng ta là không có khả năng, không môn đăng hộ đối nhất định sẽ không có kết quả, anh thật sự cho rằng trên đời này tất cả đều là cô bé lọ lem sao?”

“Anh tuyên bố ở trước mặt bọn họ, không phải là chưa nghĩ qua tình huống này. Vưu Dữu, em đừng cảm đối mặt một lần không được sao?”

Cô ngẩng đầu nhìn nét mặt Lý Sâm, có cảm động, nhưng cũng là thất vọng.

“Lý Sâm, nếu có hi vọng, em cũng có thể, nhưng chuyện này căn bản là không có khả năng.”

Lý Sâm nắm chặt tay cô, kéo cô tới bãi đỗ xe.

“Có hy vọng hay không, chúng ta cũng phải thử qua rồi mới biết.”

Không khí trong phòng quái dị, Minh Thành Hữu cho người mang đồ ăn lên, nhưng ai còn có tâm tư mà dùng bữa nữa.

Phó Nhiễm nghĩ chuyện của Vưu Dữu đến mất hồn, Minh Thành Hữu bóc vỏ tôm để vào trong chén cô, Lý Vận Linh nhìn thấy, càng cảm thấy không thoải mái hơn.

“Ăn đi.”

Phó Nhiễm gấp đồ ăn đưa đến miệng, lấy lại tinh thần mới nghĩ tới là còn chưa bóc vỏ tôm, cắn xuống một miếng nhưng không thấy vỏ tôm, cô nhìn thấy Minh Thành Hữu đeo chiếc bao tay duy nhất đang bóc tôm, trong lòng cảm thấy vui vẻ, khóe miệng bất giác khẽ nhếch lên.

Ba người đối diện còn lại trước sau vẫn không có động tác nào khác. Lý Tắc Cần chán nản.

“Xem trở về tôi dạy dỗ nó như thế nào.”

“Nói cho cùng, vẫn là do con nhỏ Vưu gia kia bày mưu.”

Lý Vận Linh ngạo mạn nhìn sang Phó Nhiễm. Lý Tắc Cần đau đầu nhú mày.

“Cứ như vậy cũng không phải là biện pháp hay.”

Minh Thành Hữu vẫn bóc tôm, xen ngang.

“Cậu, Sâm Tử cũng trưởng thành rồi, nên để nó tự quyết định chuyện của chính mình.”

Sắc mặt Lý Tắc Cần không vui.

“Gia cảnh của Vưu gia cháu cũng thấy đấy, thật là một cô con dâu đã không giúp được gì cũng không nói, ngược lại lại phải lo lắng thêm, hừ.”

“Cậu, chú thím bọn họ có thể tay làm hàm nhai, nhà cũng có, quan trọng Lý Sâm cùng Vưu Dữu có tình cảm với nhau.”

Phó Nhiễm không nhin được mở miệng, sắc mặt Lý Tắc Cần mang theo vẻ khinh thường cười lạnh, cũng không có trả lời.

Minh Thành Hữu đem bát tôm bóc xong đổ vào chén trong tay Phó Nhiễm.

“Ăn nhiều, một lát ăn xong chúng ta đi trước.”

Phó Nhiễm nhìn tôm đầy trong chén.

“Em không ăn hết nhiều như vậy.”

“Hai người ăn mà.”

Theo Minh Thành Hữu mà nói, bữa cơm này cũng chỉ là hình thức, phải đối diện với ba khuôn mặt khó chịu này làm Phó Nhiễm cũng không ăn được nhiều lắm, anh dứt khoát quay sang hướng Lý Vận Linh nói.

“Mẹ, chúng con đi trước.”

Lý Vận Linh cũng không còn sức lực đi so đo lễ nghĩa nữa.

“Về đi, cho Tiểu Nhiễm trở về nghỉ ngơi đi.”

Hai người chào mấy người xong mới cùng nhau rời đi.

Cửa phòng được đóng lại, sau một lát im lặng, Lý Tắc Cần suy nghĩ liếc mắt về hướng cửa.

“Chị, trong lòng chị có tính toán gì không?”

“Có ý tứ gì?”

“Minh Tranh cùng Thành Hữu, chẳng lẽ chị nghĩ có thể xử lý sự việc công bằng? Qua hai mươi mấy năm chị đối xử với Minh Tranh như vậy, trong lòng nó khó tránh khỏi có oán hận với chị, nếu về sau giống như bây giờ, em thấy con của chính mình sinh ra cũng đừng mong nhận trở về.”

Lý Tắc Cần nói thẳng vào vấn đề.

“Như bây giờ, tôi còn có thể làm như thế nào?”

Bàn tay Lý Vận Linh che lại khuôn mặt, lời nói mang theo bất đắc dĩ.

“Chị, em phải nhắc lại để cho chị nhớ, nói cho cùng, Thành Hữu nó...”

Lý Tắc Cần dừng lại một chút sau đó mở miệng nói tiếp.

“Nó rốt cuộc không phải do chị sinh ra, hơn nữa, dù sao nó cũng là đứa con riêng mà chị nên căm hận nhất.”

“Tắc Cần, không được nói nó như vậy!”

Hai mươi mấy năm tình cảm mẹ con làm Lý Vận Linh vẫn bảo vệ theo phản ứng tự nhiên. Lý Tắc Cần đứng dậy rót ịch chén trà.

“Em nói trước rồi, nếu chị còn muốn xem xét vì Minh Tranh cùng Minh gia, hiện tại chị nên tính đi là vừa.”

“Hiện tại tôi cũng không lo nghĩ nhiều như vậy.”

Lý Vận Linh chỉ lo lắng bệnh tình Minh Thành Hữu, nếu có thể khỏi bệnh thì điều gì cũng không quan trọng bằng.

“Chị, em cùng Minh Tranh có chạm mặt nhau vài lần.”

“Thật không? Ở đâu?”

Lý Vận Linh nghe vậy, lời nói không khỏi kích động.

“Dạo này nó có ổn không?”

“Cũng chính là qua chuyện làm ăn, nó vẫn lạnh nhạt với em, em đoán có lẽ đối với chị cũng sẽ không tốt hơn.”

Lý Vận Linh thở dài.

“Nó vẫn hận chị.”

“Chị cũng đừng kể lại, em không sợ đắc tội Thành Hữu mà nói với chị, cũng là vì tốt cho chị.”

“Tôi biết.”

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đi qua hành lang, hai bên đều là phòng đặt, Phó Nhiễm như muốn dừng lại.

“Chúng ta bỏ đi như vậy có được không? Phải kính rượu người lớn đã chứ?”

Minh Thành Hữu vòng tay ôm lấy Phó Nhiễm.

“Tại đây anh là người quan trọng nhất, anh quyết định.”

Đi tới một phòng đặt khác, Minh Thành Hữu kéo Phó Nhiễm đứng ở cửa, thân hình cao lớn của anh đứng phía sau, miệng nói.

“Vào đi thôi.”

Phó Nhiễm nhìn cánh cửa đóng kín.

“Anh đi đâu, không vào sao?”

Minh Thành Hữu nhìn đám người trên hành lang.

“Em mở cửa.”

Phó Nhiễm đưa tay mở cửa.

“Hành động kỳ quặc.”

Hai người trước sau đi vào phòng, một mình Triệu Lan đang ngồi chờ ở trước bàn lớn, thấy bọn họ tiến vào nhanh chóng đứng dậy.

“Tiểu Nhiễm, Thành Hữu.”

“Mẹ.”

Triệu Lan vui vẻ tới gần, Minh Thành Hữu không nói gì ngồi xuống ghế sofa cách đó không xa nói với Phó Nhiễm.

“Đừng nói nhiều, đợi đi ra ngoài nói không chừng lại chạm mặt nhau.”

Lời này không hề ảnh hưởng đến Triệu Lan, bà kéo Phó Nhiễm ngồi vào bàn.

“Thành Hữu, chúc mừng các con.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, muốn lạnh nhạt bao nhiêu có lạnh nhạt bấy nhiêu.

Phó Nhiễm cầm lấy chén trà trên bàn, rót đầy chén, cô cầm chén đưa cho Triệu Lan.

“Mẹ, mời ngài uống trà.”

Triệu Lan cầm động với xưng hô đó, ngón tay nhận chén trà không nhận được run run, Minh Thành Hữu liếc qua, cũng có một chút cảm động.

Triệu Lan cầm tay Phó Nhiễm, lấy một hộp trang sức từ trong túi xách ra.

“Mẹ cũng không có lễ vật gì, cái này cũng là thành ý, con không chê thì cầm lấy đi.”

Triệu Lan mở hộp trang sức, là một chiếc nhẫn đã lỗi mốt, bên trên có khảm một viên ngọc màu xanh, chắc là kiểu dáng từ lâu rồi, đã đến nước này, Phó Nhiễm cũng ngoan ngoãn cầm ở trong tay.

“Cảm ơn mẹ.”

“Sao không kêu người đem đồ ăn lên?”

Minh Thành Hữu ngồi ở bên cạnh nói chen vào một câu.

“Mẹ cũng không đói bụng, nghĩ đến hai đứa kết hôn liền phần chần.”

Triệu Lan nói xong, hốc mắt sắp đỏ bừng.

“Tiểu Nhiễm, mẹ cảm ơn con.”

“Mẹ.”

Triệu Lan lau khôe mắt, đứng dậy đi tới hướng Minh Thành Hữu ngồi ở trên sofa.

Bà ngồi vào chỗ đối diện Minh Thành Hữu, anh vắt chân lên, ánh mắt xa cách, không phải muốn trốn tránh, chỉ là không biết nên đối mặt như thế nào.

“Thành Hữu, kỳ thật mẹ có lời muốn nói nhưng vẫn luôn để trong lòng, năm đó, sau khi con được sinh ra, ngay cả một giọt sữa cũng chưa uống đã bị Vân Phong ôm đi, ông ấy gạt mẹ nói là con bị viêm phổi, mẹ không nghĩ tới...”

Triệu Lan thở dài, hiện tại Minh Vân Phong đã chết, nhiều câu oán hận cũng chỉ có thể biến thành một câu bất đắc dĩ.

“Nếu mẹ biết là như vậy, thà rằng mẹ giữ con ở lại, cho dù tương lai như thế nào cũng không quan trọng. So với tất cả nỗi đau của chúng ta, tổn thương nhất cũng là con cùng Minh Tranh.”

Cuối cùng ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn thẳng vào bà, thấy Triệu Lan mấy ngày này gầy yếu, anh nhìn có chút mất hồn, Phó Nhiễm đứng dậy sau đi tới, Minh Thành Hữu giữ chặt tay cô.

“Đi thôi.”

Triệu Lan đi theo hai bước.

“Thành Hữu, hết thấy đều đã tốt lên, hiện tại có Tiểu Nhiễm cùng đứa nhỏ, con càng không nên buông xuôi.”

Minh Thành Hữu nắm tay Phó Nhiễm đi ra khỏi ghế sofa, đưa tay đóng cửa lại.

Nhân viên phục vụ bưng đồ ăn vội vàng đi tới.

Minh Thành Hữu đưa tay chỉ vào cánh cửa.

“Mang đồ ăn vào đây.”

“Vâng.”

Phó Nhiễm khoác tay Minh Thành Hữu ra khách sạn, đúng lúc gặp ánh mặt trời trên phố, vẻ lo lắng trên mặt anh cũng bởi vậy mà bị xóa sạch.

“Phó Nhiễm, chúng ta đi đảo Hữu Nhiễm ở vài ngày đi, coi như hưởng tuần trăng mật.”

“Vẫn là nên ở nhà thôi.”

Một tay Minh Thành Hữu che ở trên trán, cảm giác thỏa mãn.

“Em yên tâm, cơ thể anh chịu nổi, hôn lễ đã không có giờ ngay cả tuần trăng mật cũng không cho em.”

Phó Nhiễm kéo tay Minh Thành Hữu.

“Cho em về sửa soạn đồ đạc đã.”

“Không cần.”

Minh Thành Hữu thưởng thức ánh nắng chiếu trên mặt.

“Chỗ đó cũng không thiếu gì, đi riêng lẻ, anh cũng không muốn người nhà biết.”

Phó Nhiễm bị Minh Thành Hữu kéo vào xe.

“Sao lại không đợi lái xe?”

“Chúng ta mặc kệ hân.”

Minh Thành Hữu nổ máy, Phó Nhiễm chống cằm nhìn ra phía ngoài cửa sổ, vốn nên là ngày vui vẻ nhất, trong lòng lại nặng nề khó chịu, vốn là lúc nhận được lời chúc phúc từ bạn bè, bây giờ cô lại luôn lo lắng dè chừng cho sức khỏe của Minh Thành Hữu. Phó Nhiễm giơ tay lên, làm cho ánh nắng chiếu lên mặt thật chói mắt, lúc này vốn nên rúc vào lòng cha mẹ làm nũng, nói xong con không muốn lấy chồng, bây giờ ngay cả nói chuyện với mẹ vài câu cũng không được đáp lại.

Minh Thành Hữu cầm tay cô.

“Nghĩ cái gì?”

“Nghĩ đến mẹ em.”

Bàn tay anh nắm tay cô chặt hơn.

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn cảnh vật đang bỏ lại sao lưng, nhìn cảnh vật quen thuộc ngày một xa dần, cô nghiêng đầu.

“Chúng ta đâu vậy?”

“Đi tới đảo.”

“Bây giờ?”

Anh nói đi là đi ngay, một chút cũng không cho cô cơ hội chuẩn bị.

“Nghĩ là làm.”

Minh Thành Hữu đạp chân ga, Phó Nhiễm nhanh chóng mở miệng.

“Chậm một chút!”

Xe đi vào bến tàu, du thuyền Minh gia luôn có sẵn, Minh Thành Hữu lại vòng quanh cố ý đi thuê một con thuyền, nói là muốn thuê vài ngày. Phó Nhiễm đứng ở trên boong tàu, gió hơi lớn, Minh Thành Hữu mang tới chiếc áo khoác vào cho cô,

“Có phải cảm thấy không thoải mái sao?”

“Rất tốt.”

Phó Nhiễm tiến sát trong lòng anh, mặt biển bị ánh sáng chiếu phản xạ có chút chói mắt, cô nheo mắt lại, đầu ngả lên bả vai Minh Thành Hữu.

Rất xa, có thể thấy hòn đảo của bọn họ.

Hàng thông xanh biếc, ánh mắt nhìn tới liền có thể cảm nhận được yên tĩnh, sau khi cập bờ, Minh Thành Hữu lôi kéo Phó Nhiễm đi lên, đi xe đạp là không có khả năng, chỉ có thể ngồi xe ngắm cảnh đi thẳng tới biệt thự lần trước.

Đến trên đảo tránh được huyên náo ồn ào, cảm giác cuộc sống là một tiết tấu thật chậm, Phó Nhiễm đứng ở ban công nhìn ra xa, Minh Thành Hữu đến phòng ngủ sau đó liền mở máy tính, ngẩng đầu nhìn thấy Phó Nhiễm đang dang tay ra, anh đẩy ghế ra đứng dậy sau đó tới phía sau Phó Nhiễm.

Hai tay vòng qua ôm chặt Phó Nhiễm từ sau lưng, cô vẫn duy trì tư thế lúc này.

“Làm sao lại làm động tác giống con chim như vậy?”

Ánh mắt Phó Nhiễm lườm anh.

“Tư tưởng xấu xa.”

Minh Thành Hữu cười, da mặt dày lại tỏ ra bộ dáng vô tội.

“Động tác này của em không là giống như chim sao, chính mình có tư tưởng xấu xa còn nói đến ai khác.”

Phó Nhiễm buông cánh tay, ngửa mặt lên.

“Thật thoải mái.”

Minh Thành Hữu chưa cho cô bao nhiêu thời gian rong chơi, dắt tay cô đưa cô vào phòng, anh kéo Phó Nhiễm ngồi vào trên đùi mình ngồi trước máy tính, tầm mắt rơi xuống bụng cô.

“Đi mặc quần áo chống phóng xạ.”

“Đi vội vàng như vậy làm sao chuẩn bị được hết quần áo.”

“Trong tủ có chuẩn bị vài chiếc, em chọn lựa rồi thay đi.”

Phó Nhiễm đứng dậy đi đến phòng thay quần áo, mở tủ ra, quả nhiên nhìn thấy quần áo sắp xếp thành hàng dài, cô tùy ý chọn một bộ.

Minh Thành Hữu vươn tay hướng cô, cô đi tới, đưa tay nắm chặt tay cô. Phó Nhiễm ngồi trên đùi anh, nhìn ngón tay anh thuần thục gõ bàn phím.

“Phó Nhiễm, bây giờ anh nói một chút về tình hình kinh doanh của MR, chính là đề cập tới lĩnh vực kinh doanh và phương thức vận hành.”

Bàn tay Phó Nhiễm ấn vào màn hình máy tính.

“Vì sao lại nói cho em biết những thứ này?”

“Phó Nhiễm, nếu sau này anh giao MR cho em, em có thể tiếp quản nó được không?”

Nét mặt cô lộ vẻ kinh ngạc.

“Thành Hữu, em không hiểu về quản lý công ty, càng không cần phải đi tiếp nhận MR.”

Bàn tay Minh Thành Hữu đan chặt vào tay cô, sau đó ra sức nắm chặt.

“Đau không?”

Phó Nhiễm gật đầu.

“Con đường sau này cũng sẽ như thế, khi người khác ức hiếp em, giống như siết chặt mười ngón tay gần như gãy xương làm cho em đau đớn, Phó Nhiễm, em cam lòng sao?”

“Nhưng em vẫn có anh.”

Minh Thành Hữu nghiêng mặt sang một bên, giọng nói dịu dàng.

“Chúng ta lại đến với nhau, là bởi vì biết thời gian không còn nhiều, Phó Nhiễm, nếu phải đối mặt với chuyện này cũng đừng trốn tránh, anh ra đi là chuyện sớm hay muộn, Hàn Tuyền người này tin được, anh sẽ nói anh ta sau này đi theo em, rất nhiều việc của công ty anh ta có thể thay em xử lý, có quyết sách quan trọng em cũng đừng do dự, dù làm sai cũng không cần phải hối hận.”

Phó Nhiễm lắng nghe, ánh mắt giấu kín lo lắng cùng bất an mơ hồ.

“Nhưng em không chuyên nghiệp.”

“Yên tâm đi.”

Về mặt Minh Thành Hữu hồ hững, chỉ vào màn hình máy tính.

“Chuyên nghiệp phần lớn cũng là do học, em không cần phải biết hết tất cả, anh dạy em vài ngày, chỉ sợ thân thể em không chịu nổi.”

Phó Nhiễm đưa bàn tay phủ hướng bụng, một tay kia ôm cổ Minh Thành Hữu.

“Qua bốn tháng liền tốt hơn nhiều, Thành Hữu, thật sự em không sợ có một ngày, em sẽ đem hết sức lực quản lý công ty thay anh, nhưng cuối cùng em phải chờ anh trở về, cho nên, mặc kệ đến thể nào anh nhớ rõ phải về.”

Minh Thành Hữu hơi nhếch môi không nói gì, cánh tay ôm Phó Nhiễm càng lúc càng ôm chặt.

Hai người ở đảo Hữu Nhiễm mấy ngày, nằm ở trên một chiếc giường ngủ, cùng nhìn vào máy tính, dặt tay đi ra ngoài ăn cơm, có đôi khi Minh Thành Hữu đem máy tính ra nhà sách, ngày qua ngày thật dễ chịu, cho dù chuyện của MR đối Phó Nhiễm thật rắc rối.

Nhưng lúc mệt mỏi ngẩng đầu lên nhìn thấy người đàn ông ngồi bên cạnh, cũng không thấy mệt là b.

Lý Vận Linh gọi cho Minh Thành Hữu không được, Phó Nhiễm cũng không thể bỏ mặc giống như Minh Thành Hữu, tiếp điện thoại nói với Lý Vận Linh bọn họ đang đi hưởng tuần trăng mật, tránh gây ra chuyện, Phó Nhiễm kiên nhẫn lắng nghe, sau khi cúp điện thoại nhìn thấy anh đang dựa vào trước lan can. Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn ra xa xa, dĩ nhiên là cũng có thể đoán được Lý Vận Linh nói gì.

“Không phải là anh dặn em đừng nghe điện thoại sao?”

“Chúng ta cứ lẳng lặng rời đi như vậy, khẳng định là trong nhà sẽ lo lắng.”

Minh Thành Hữu kéo cô đến trước mặt, chỉ vào một khoảng đất cách đó không xa.

“Tương lai ở đó sẽ thiết kế khu vui chơi, nhất định là rất tốt.”

Phó Nhiễm kéo tay Minh Thành Hữu áp vào bụng mình, anh ngạc nhiên kêu lên.

“Có phải nó đá anh hay không?”

Kỳ thật là giai đoạn này, đứa nhỏ vẫn chưa có cử động nhiều, Phó Nhiễm lại gật đầu.

“Nó nói anh vuốt ve đầu nó, nó không thích người khác sờ đầu nó.”

“Thế muốn sờ cái gì? Sờ chỗ dài dài kia sao?”

“...”

“Dài, dài quá đi.”

Có thể mang kiểu nói chuyện này nói dễ dàng như vậy sao?

Ở nơi yên tĩnh này, cũng là không muốn rời đi, trở về đối mặt.

Rời bến, trở lại bến tàu, Minh Thành Hữu lái xe rời đi, âm thanh náo nhiệt thuộc về thành thị rất nhanh đưa vào trong tai.

Hai người nói chuyện, bỗng nhiên có một người lao tới, Minh Thành Hữu vội vàng phanh lại, nhưng dường như đầu xe vẫn là đụng vào người đó,

Phanh, vẫn còn có thể nhìn thấy bóng người đó ngã xuống đất.

Hai tay Phó Nhiễm nắm chặt dây an toàn, sợ hãi nói.

“Đụng vào người?”

“Đừng sợ!”

Thần sắc Minh Thành Hữu lạnh thấu xương, mở cửa xe ra đi xuống.

“Anh đi xem.”

Bóng dáng cao lớn vòng qua đầu xe, người bị đụng phải là một người đàn ông khoảng 30 tuổi, Minh Thành Hữu xoay người vươn tay vỗ nhẹ vào bả vai đối phương.

“Anh không sao chứ?”

Người đàn ông lại nhanh chóng ngồi dậy, cùng lúc đó, bất ngờ để vật gì đó ở sau lưng Minh Thành Hữu.

138. Chương 138

Chương 138: Cô là Minh phu nhân duy nhất

Phó Nhiễm không thấy được tình huống ngoài cửa xe, một hồi lâu vẫn không thấy hai người đứng dậy, cô vội vàng đẩy cửa xe ra đi xuống theo.

Lúc này, cô mới nhìn thấy Minh Thành Hữu từ từ đứng dậy, còn có người đàn ông bị đụng phải kia.

Cô buông lỏng lo lắng trong lòng, vừa muốn mở miệng. Lại phát hiện thần sắc hai người không bình thường.

Minh Thành Hữu từ từ đi tới bên cạnh Phó Nhiễm, cánh tay ôm lấy eo cô.

“Không thể về nhà ngay được rồi.”

“Có chuyện gì sao?”

Ánh mắt kịp chạm đến vật gì đó trong tay người đàn ông kia, Phó Nhiễm che giấu ánh mắt khiếp sợ, đầu ngón tay cầm lấy tay Minh Thành Hữu khẽ run rẩy.

“Cùng đi một chuyến thôi.”

Người đàn ông lên tiếng, ánh mắt nhìn về chiếc xe chở hàng dừng ở cách đó không xa.

Minh Thành Hữu đưa chìa khóa xe cho hắn, dắt tay Phó Nhiễm đi về phía trước.

Cô cẩn thận đi từng bước một, luôn muốn ngoảnh lại nhìn về phía sau.

Minh Thành Hữu cười nói.

“Cẩn thận hân ‘lau súng cướp cò’.”

“Anh còn có tâm tư nói giỡn.”

Bộ dáng của anh như kiểu trời có sập xuống cũng có người khác chống lưng cho, Phó Nhiễm ngồi vào bên trong chỗ phía sau xe, cảm giác đầu tiên chính là bị bắt cóc rồi.

Minh Thành Hữu bị bệnh nặng, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén, anh nhìn chằm chằm hình ảnh phản chiếu trong kính chiếu hậu, nắm chặt tay Phó Nhiễm ý để cho cô đừng lo lắng.

Xe chạy tới một nơi không rõ là chỗ nào, cuối cùng dừng sát ở trước một biệt thự lát gạch đỏ trên tường, nhìn thấy vết phai màu hẳn là đã lâu năm.

Phó Nhiễm lo lắng khoắc cánh tay Minh Thành Hữu, bên trong có mấy người tới đón, một người trong ó ý bảo Phó Nhiễm không được đi vào.

Minh Thành Hữu dẫn cô đến hành lang.

“Ở đây chờ anh quay lại.”

“Thành Hữu, em vào cùng với anh.”

“Yên tâm đi, gặp chuyện không may còn phải đến chỗ này sao?”

Nét mặt Minh Thành Hữu quả quyết, thậm chí quay sang người đứng ở bên cạnh nói.

“Rót cho cô ấy một ly nước trái cây, phải là mới ép.”

Phó Nhiễm thấy thế, tâm trạng cũng dịu xuống một chút.

Sau đó Minh Thành Hữu đi dọc theo hành lang đi đến phòng chính, Phó Nhiễm ngồi ở trước bàn nóng ruột, không lâu sau, người giúp việc bưng ly nước trái cây tới đây, quả nhiên là mới ép xong.

Phó Nhiễm càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng vẫn là lễ phép cúi đầu.

“Cảm ơn.”

“Cô đang mang thai à, tôi lấy tạp chí nuôi dạy con tới đây cho cô đọc đỡ buồn.”

Người giúp việc đem vài quyển tạp chí trong tay đưa cho Phó Nhiễm.

“Nếu có gì muốn dặn dò, lúc nào cũng có thể gọi tôi.”

Phó Nhiễm nghĩ, thật sự là bất cóc sẽ không thể được đối xử tốt như vậy.

Bên chân chợt thấy khác thường, Phó Nhiễm cúi xuống nhìn, thiếu chút nữa hét ầm lên. Một con chó Tát Ma có thân hình to lớn nằm cuộn dưới đáy bàn, cái mõm gần như muốn gác qua chân Phó Nhiễm, cô chưa hết hoàn hồn, liền muốn vội vàng đứng lên.

Người giúp việc vội vàng đem con chó Tát Ma ra.

“Thật xin lỗi, bình thường Hải Bối rất thích chạy loạn, lao ra ngoài dọa người.”

“Nó tên là Hải Bối?”

“Uông Uông ——”

Phó Nhiễm chưa bao giờ tiếp xúc gần gũi với con chó lớn như vậy, toàn thân nó trắng như tuyết trắng gần như không thấy một cọng lông khác màu, xem ra cũng là dòng chó nổi danh quý hiếm.

Người giúp việc dùng chân đá đá con chó Tát Ma.

“Hải Bối, đi ra ngoài.”

Nó lại giống như là một đồ vô liêm sỉ không chịu đi.

“Thật ngại quá, thiếu phu nhân của tôi mang theo tiểu thiếu gia cùng tiểu thư đi ra ngoài, bình thường Hải Bối thích chơi cùng bọn họ.”

“Không có việc gì, cứ để nó ở chỗ này đi.”

Rốt cuộc vẫn có chút rụt rè, lúc Minh Thành Hữu đi ra từ trong phòng, liền nhìn thấy Phó Nhiễm ngồi ở trước bàn không nhúc nhích, thần sắc cùng thân thể căng thẳng, đáng vẻ như gặp chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Anh bước tới, đột nhiên nhìn thấy con chó Tát Ma màu trắng.

Hải Bối giống như là muốn lấy lòng Phó Nhiễm, nằm bên cạnh ghế của cô không nhúc nhích, do nó to lớn nên Phó Nhiễm vẫn ngồi im bên trong ghế, ánh mắt nhìn Hải Bối chằm chằm, chỉ sợ nó giở thú tính.

“Thành Hữu.”

Nhìn thấy anh tới đây, cô cũng chỉ là nhỏ giọng gọi.

“Sao lại bị con chó dọa sợ đến như vậy?”

Minh Thành Hữu đi tới bên cạnh Phó Nhiễm, bỗng thấy Hải Bối đứng lên, bộ lông toàn thân dựng lên.

“Hừ, còn phân biệt nam nữ.”

Ánh mắt Phó Nhiễm xuyên qua anh nhìn về căn phòng trước mặt.

“Anh không sao chứ? Rốt cuộc là ai đưa chúng ta tới đây?”

“Không có việc gì.”

Minh Thành Hữu kéo ghế ngồi vào trước bàn, xoay người lại trêu chọc Hải Bối bên chân.

Phó Nhiễm thấy anh không chút hoang mang, cũng không có ý rời đi, cũng trở lại chỗ ngồi.

Không khí lâm vào quỷ dị, nhìn đáng vẻ Minh Thành Hữu, thoải mái tự nhiên, cũng không có gì khác thường.

Anh đưa tay vỗ vỗ đầu Hải Bối.

“Phó Nhiễm, em đoán thử coi chúng ta đáng giá bao nhiêu tiền?”

Phó Nhiễm vừa mới thấy bình tĩnh một chút, lại bắt đầu thấy thấp thỏm lần nữa.

“Bọn họ lên tiếng?”

“Ừ.”

Phó Nhiễm nhìn xung quanh, cô ghé sát bên cạnh Minh Thành Hữu.

“Vậy tại sao lại tốt đối với chúng ta như vậy?”

“Bởi vì chúng ta là gà đẻ trứng vàng.”

Phó Nhiễm ôm chặt cánh tay Minh Thành Hữu .

“Bọn họ muốn bao nhiêu?”

Minh Thành Hữu nghĩ ngợi trong chốc lát, giơ hai bàn tay lên.

“Hình như là con số này.”

“Cái gì?”

Phó Nhiễm tròn tròn mắt.

“Mười triệu?”

Anh dùng chân đá đá đầu của Hải Bối.

“Em hỏi nó, mười triệu nó có chịu đi theo em hay không ?”

Cùng lúc đó, Minh gia lại âm ỉ lật trời.

Tin Minh Thành Hữu bị bắt cóc là sự thật, Lý Vận Linh lo lắng đến độ xoay quanh, khẩn cấp gọi Minh Vành cùng Lý Tắc Cần tới.

“Bắt cóc?”

Lý Tắc Cần giật mình sợ hãi.

“Làm sao lại xảy ra chuyện này?”

Lý Vận Linh nhúc nhích đầu dựa vào ghế sa lon, hai ngón tay day day mi tâm.

“Sau khi cùng Phó Nhiễm rời khỏi đây thì có sự việc này, chính xác là muốn mạng của ta.”

Minh Vành ngồi vào bên cạnh Lý Vận Linh.

“Mẹ, mẹ đừng quá lo lắng, đối phương ra điều kiện gì sao?”

“Còn có thể là điều kiện gì chứ, không phải là muốn tiền sao?”

“Nhưng nếu là chuyện có thể dùng tiền để giải quyết, không coi là phiền toái.”

Minh Vành thở dài.

“Muốn bao nhiêu?”

Sắc mặt Lý Vận Linh hơi thay đổi, giọng nói cứng ngắc, nói ra một con số.

“Mười tỷ.”

“Cái gì?”

Minh Vành cùng Lý Tắc Cần đều giật mình.

“Đối phương không nói hết mau kiểm tiền lời nói, mười tỷ sẽ phải đổi thành đô-la.”

Lý Vận Linh nâng chén trà trên bàn lên uống hai ngụm.

“Minh Vành, con mau xem một chút, tài khoản của MR còn có bao nhiêu tiền?”

“Mẹ, tiền của công ty phần lớn là tiền đã đầu tư, sợ rằng không lấy về ngay được.”

Nét mặt Minh Vành lộ vẻ khó khăn.

“Con sẽ cố gắng.”

“Không phải là sẽ cố gắng, là nhất định cố gắng!”

“Chị...”

Lý Tắc Cần ngồi vào trên ghế sa lon đối diện với Lý Vận Linh.

“Mười tỷ không hẳn là số tiền nhỏ, một khi lấy ra số tiền kia, MR sẽ có khả năng trở thành vỏ trống, sau này lấy cái gì để quay vòng?”

“Nhưng nếu người không còn thì có công ty kia để làm gì chứ?”

Giọng nói Lý Vận Linh cương quyết, phiền lòng nôn nóng, bà lấy lại bình tĩnh sau đó mới mở miệng nói tiếp.

“Tắc Cần, cậu cũng phải nghĩ biện pháp, ngày mai trước khi mặt trời lặn nhất định phải mang tiền đến, còn nữa, chuyện này ngàn vạn lần không thể tiết lộ ra ngoài.”

“Mẹ, bây giờ con lập tức đi chuẩn bị, mẹ không nên quá lo lắng.”

Minh Vành nói xong, cầm áo khoác lên đứng dậy sải bước rời đi.

Lý Vận Linh đưa tay chống lên trán.

“Dù sao Thành Hữu cũng là đứa con trai ta nuôi hai mươi mấy năm, tình thương dành cho nó lúc trước cũng không phải là giả vờ, ta đã coi nó như đứa con duy nhất. “

Bà thở dài.

“Sao nó lại có thể biến thành là con trai của Triệu Lan đây?”

Lý Tắc Cần lơ đãng.

“Đừng trách em không nhắc nhở chị, về sau có lúc chị sẽ hối hận.”

Hải Bối bị quấy rầy, nó hận nhất là người khác đá vào đầu nó, nhìn Minh Thành Hữu cũng không phải là hiền lành, không thể chọc nổi chỉ có thể trốn tránh thôi sao?

Nó nhếch cái đuôi lên, chuẩn bị đi, không, chó săn.

Mấy người đàn ông ra khỏi phòng đi về phía hành lang, Minh Thành Hữu lười biếng đứng dậy kéo tay Phó Nhiễm.

“Đi thôi.”

Cô nắm năm ngón tay anh thật chặt, có quyết tâm sống cùng chết cùng chết.

Minh Thành Hữu đi về phía trước, quay đầu lại nhìn Phó Nhiễm, ánh mắt tràn ngập hàm ý.

Hai người bị đưa đến chiếc xe lúc trước, ngồi vào chỗ phía sau, chiếc xe cũng không hướng con đường lúc đầu, khoảng nửa giờ sau đi tới một biệt thự ở ngoại ô.

Phó Nhiễm không hỏi nhiều, đi theo Minh Thành Hữu xuống xe.

Bên ngoài có người trông chừng, chỉ dựa vào sức của hai người bọn họ thì sợ là chấp cánh cũng khó thoát.

Có vẻ như là thấy cô cùng Minh Thành Hữu đáng giá, đãi ngộ tốt hơn nhiều so với những con tin mà cô thấy trong TV, trong nhà cái gì cần có cũng có, ngay cả quần áo để thay cũng có thể tìm được.

Minh Thành Hữu dè một tay ở phía sau đầu, tay kia vỗ vỗ bên cạnh.

“Nằm đi.”

Phó Nhiễm nằm bên cạnh.

“Lúc nào thì có thể trở về?”

“Chờ họ lấy được tiền sẽ thả chúng ta.”

Cô nhìn vào trần nhà chăm chăm đến mất hồn.

“Vừa rồi ở trong biệt thự anh đã gặp ai vậy?”

Minh Thành Hữu lật người, đối diện Phó Nhiễm.

“Ông chủ của những người đó, anh thương lượng cùng hắn ta.”

Phó Nhiễm đưa tay xuống bụng theo thói quen, Minh Thành Hữu tiến tới, áp mặt vào bụng Phó Nhiễm, mang thai rất kỳ lạ, mỗi một ngày cũng có thể nhìn thấy sự ngạc nhiên vui mừng.

“Không phải anh đã nói là tìm một cái tên rất hay cho con rồi sao?”

Minh Thành Hữu áp chặt tai vào bụng cô.

“Trước kia đã nghĩ tới, lại cảm giác thấy không hay, anh còn muốn chọn cái tên khác.”

“Con trai hay con gái đều chọn cả?”

“Không, chỉ muốn tên con trai.”

“Trọng nam khinh nữ!”

Phó Nhiễm đẩy đầu anh ra.

Minh Thành Hữu thuận tay ôm cô vào trong ngực, lúc trước đi siêu âm anh có hỏi lén bác sĩ chủ nhiệm, nói khả năng có con trai là tương đối lớn.

“Lúc này mới có mấy tháng, có thể nhìn ra sao?”

“Không sai biệt lắm, chỗ đó lại dài, lại nói con trai và con gái khác nhau, dù là dáng dấp của nó có ngắn đi chẳng nữa, nhưng cũng không đến nỗi mất thường cũng không nhìn thấy chứ?”

Minh Thành Hữu vuốt ve bụng Phó Nhiễm, lại bổ sung một câu.

“Chỉ là tương lai trở thành đàn ông không thể quá nhỏ, em thấy có đúng không?”

Anh thấy Phó Nhiễm bắt đầu cầm chiếc gối lên, vội vàng đề lại bả vai cô.

“Con trai của anh ở trong bụng cũng đều nghe thấy đấy.”

“Nghe được thì thôi.”

Nét mặt Minh Thành Hữu tỏ ra nghiêm túc.

“Con trai, đây là ba dạy trước cho con biết về sinh lý, có cơ hội còn phải đem cả giáo dục giới tính ra dạy nữa.”

Phó Nhiễm đau đầu không dứt, phiền muốn chết.

Minh Vành vô cùng lo lắng chạy vào nhà, Lý Vận Linh sốt ruột đến nỗi cơm cũng chưa ăn, chỉ nhắm mắt nằm trên sofa.

“Mẹ.”

Bà giật mình, chớp mắt được một lát thì lại gặp ác mộng.

“Minh Vành, thế nào rồi?”

Ánh mắt Lý Vận Linh nhìn ra ngoài cửa sổ, mới phát hiện đã là giữa trưa.

“Còn thiếu mấy ngàn vạn, ở công ty có thể huy động được bao nhiêu tiền mặt con đều đem đến, mẹ, thời gian quá gấp cần bản là không thể cùng một lúc huy động được số tiền nhiều như vậy, đối phương đến tốt cùng là ai mà có thể ngang nhiên đòi số tiền lớn đến thế? Huống hồ là chuyển khoản qua ngân hàng, con sợ sẽ khiến cho cảnh sát chú ý.”

“Điều này không cần lo, đối phương tự có biện pháp.”

Ánh mắt Minh Vành chợt do dự, xem ra bọn họ không phải là người tầm thường.

“Số tiền còn thiếu phải làm sao bây giờ? Thật sự không được, tìm anh cả thôi.”

Lý Vận Linh nâng lên mi mắt nhìn mắt anh.

“Nó, sẽ giúp sao?”

“Không chắc lắm.”

Minh Vành do dự.

“Bằng không hay là để con hỏi anh cả trước?”

Lý Vận Linh suy nghĩ, sau đó gật đầu.

“Ừ.”

Bà ở Minh gia lo lắng chờ, chưa tới một giờ thì thấy Minh Vành trở về.

“Thế nào?”

“Đi công tác.”

Minh Vành phiền chán ngồi ở trên sô pha.

“Thư ký sống chết không chịu nói đi đâu, ngay cả điện thoại cũng không liên lạc được.”

Lý Vận Linh nóng ruột như kiến bò trên chảo nóng.

“Nhanh chóng suy nghĩ biện pháp khác thôi.”

Phó Nhiễm nằm trên ghế trước hồ bơi, Minh Thành Hữu tắm xong, thay quần áo sau mới xuống lầu. Cô nhìn hai gã đàn ông cách đó không xa, đột nhiên tầm mắt bị bóng đen bao trùm, ngẩng đầu thấy Minh Thành Hữu, anh xoay người, khuôn mặt tuấn tú chắn trước mắt Phó Nhiễm.

“Để anh kể chuyện cười cho em nghe, nhìn em râu rĩ không vui.”

“Không thích nghe.”

Phó Nhiễm cự tuyệt không chút do dự.

“Miệng nói suốt ngày, trong đầu toàn tư tưởng không đâu.”

“Ôi, lời này thật đúng là lưu loát.”

Minh Thành Hữu dùng khăn mặt lau tóc, nhìn bầu trời.

“Có lẽ chúng ta sắp trở về rồi.”

Không lâu sau, quả nhiên có người tiến vào mang theo bọn họ rời đi.

Vẫn là chỗ đến chỗ ngày hôm qua, Minh Thành Hữu lấy chìa khóa xe sau đó nắm tay Phó Nhiễm.

“Về nhà.”

Lái xe trở lại Minh gia đã là chạng vạng, Lý Vận Linh cùng Minh Vành lo lắng đứng chờ ở ngoài cổng, nhìn thấy ánh đèn xe quen thuộc, trong lòng cuối cùng cũng thấy nhẹ nhõm.

“Thành Hữu, Thành Hữu con không sao chứ?”

Lý Vận Linh bước tới, cầm lấy tay Minh Thành Hữu xoay người anh mấy vòng.

“Bọn họ có làm khó dễ con không?”

“Mẹ, bây giờ không phải con còn nguyên lành đứng đây sao?”

“Thằng quý nhỏ này!”

Lý Vận Linh đưa tay đánh vai anh.

“Đi ra ngoài không báo mẹ một tiếng, thuốc cũng không mang, điện thoại thì không liên lạc được, bỗng nhiên lại nghe tin bị bắt cóc, thật sự là muốn hại chết mẹ.”

“Mẹ, đi, nhanh vào nhà thôi.”

Cơn giận của Lý Vận Linh còn sót lại chưa tan, nhìn Phó Nhiễm đứng bên cạnh, trong lòng lại thêm tích tụ, càng nghĩ chuyện này chỉ sợ cùng cô không thoát khỏi liên quan.

“Còn chưa ăn cơm chiều phải không, ta nói đã kêu Tiêu quản gia chuẩn bị, mau vào đi.”

Minh Thành Hữu cầm tay Phó Nhiễm.

“Đi thôi.”

“Tiểu Nhiễm, tính tình Thành Hữu là do được chiều mà hư, nó có thói quen tùy hứng, con cũng hồ đồ theo nó sao?”

“Mẹ, mẹ yên tâm, con luôn mang thuốc theo cho anh ấy trong túi xách, hướng hồ chúng con không dám đi xa.”

Giọng nói Phó Nhiễm vừa đủ, không kiêu ngạo cũng không xu nịnh, Lý Vận Linh nghe vậy giận tái mặt. Mấy người đi vào phòng khách, Tiêu quản gia liền đem cơm chiều mang lên bàn.

“Thành Hữu, lần này ít nhiều là nhờ Minh Vành, hai đứa không hổ là con của ta, tình cảm sâu sắc.”

Minh Thành Hữu hướng Minh Vành ôm lẫn nhau.

“Bọn họ không có làm khó dễ cậu chứ?”

“Không có.”

Minh Thành Hữu ngồi vào chỗ của mình.

“Chỉ là bị nhốt ở kho hàng một đêm.”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn anh, anh đưa đĩa cho cô.

“Còn không cho ăn cơm, bây giờ vẫn còn đói bụng.”

“Thật quá đáng!”

Lý Vận Linh đau lòng cùng phần nộ, đứng dậy không ngừng gấp thức ăn cho Minh Thành Hữu.

“Cũng không biết đối phương cái ai, nếu không nhìn thấy con số trên tin nhắn của bọn bắt cóc, ta thực không tin ai dám mở miệng yêu cầu chúng ta mười triệu!”

Phó Nhiễm bị nghẹn, khó chịu không biết trốn vào đâu.

Mười triệu?

“Có lẽ là liên quan đến hắc bang.”

Minh Vành phân tích nói.

“Bằng không số tiền lớn như vậy sẽ có ảnh hưởng không tốt, vẫn là của chúng ta Minh gia cầm trong tay đi ra ngoài.”

Minh Thành Hữu gật gật đầu.

“Cũng có thể.”

“Cuối cùng vẫn may mắn, người không có việc gì là tốt rồi.”

“Cũng không biết tin tức bị truyền ra như thế nào, hôm nay phương tiện truyền thông hầu như là nói chuyện của cậu, thậm chí có chỗ còn nói thẳng là cậu bị bắt cóc, công ty vừa quay vòng tiền mặt nhiều như vậy đi, nếu không làm rõ chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới MR.”

Minh Thành Hữu cũng là đói bụng thật, không ngẩng đầu lên nói.

“Ngày mai tổ chức họp báo mời ký giả, chuyện này em sẽ ra mặt.”

Lý Vận Linh múc chén canh cho anh, nhìn về Phó Nhiễm ngồi chỗ đối diện, cũng đưa cho cô một chén.

“Đến lúc đó chú ý, đừng nói nói lộ ra.”

“Dạ.”

“Trong nhà thật sự là họa vô đơn cử.”

Lý Vận Linh đứng dậy đi ra phòng khách đứng ở trước giá sách, nhìn tới ảnh chụp của Minh Vân Phong ở trên đó.

“Mọi chuyện đều là do ông gây nên, ông chết đi lại là xong hết mọi chuyện.”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu, nhìn lại.

Minh Vành cũng nhìn về phía ảnh Minh Vân Phong.

“Đã liên lạc với bệnh viện, nếu có trái tim thích hợp nhất định sẽ gọi cho chúng ta, anh tin là cậu có thể cố gắng được tới lúc đó.”

Ai cũng biết hy vọng này xa vời biết bao nhiêu.

Minh Thành Hữu cũng chỉ có thể chờ. Chờ được đến lúc đó, sẽ có khả năng sống, nếu đợi không được, cũng chỉ có thể chết.

Trong lòng Phó Nhiễm đầy bất an, trước mắt còn có một ví dụ rõ ràng, ánh mắt cô không khỏi nhìn lên đi ảnh Minh Vân Phong.

Ăn cơm chiều xong, Tiêu quân gia đem hoa quả để trên bàn trà. Minh Vành nói đến chuyện bắt cóc.

“Như vậy không được, hiện tại Thành Hữu cùng Phó Nhiễm đã an toàn, chúng ta cần phải báo cảnh sát.”

Lý Vận Linh do dự.

“Nếu bọn họ lại tìm đến nữa thì sao?”

“Cho dù không báo cảnh sát, ai có thể cam đoan không có lần sau? Huống chi lần này không phải số tiền nhỏ.”

Phó Nhiễm không tiện tham dự nói chen vào, ánh mắt Minh Vành liếc sang Minh Thành Hữu, ánh mắt sâu thẳm, hẩn hối.

“Thành Hữu, ý của cậu thì sao?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu lạnh nhạt, có vẻ như không nhìn một chút khác thường nào.

“Em cũng nghĩ là nên báo cảnh sát, nói cách khác thật tức chết đi được.”

Minh Vành hạ giọng.

“Mẹ, vẫn là báo cảnh sát đi.”

“Không được.”

Lý Vận Linh nghĩ lại, cho rằng không ổn.

“Kinh động đến cảnh sát sẽ làm MR đã khó nay còn khó hơn, huống hồ nếu đối phương thật sự là hắc bang, nói không chừng chuyện gì đều có thể làm được, chỉ bằng chúng ta nên tự mình im lặng.”

Lý Vận Linh đã nói đến nước này, Minh Vành cùng Minh Thành Hữu cũng sẽ không nói gì nữa. Rời khỏi Minh gia, chú Vương đưa Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu về Y Vân thủ phủ.

“Tam thiếu, hai ngày này phu nhân lo hai người thật sự có chuyện đến nỗi chóng mặt, ngay cả cơm cũng chưa ăn được một bữa đằng hoàng.”

Minh Thành Hữu dựa đầu vào thành ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, Phó Nhiễm nhìn mi mắt anh khẽ cử động, giọng nói mệt mỏi.

“Chú Vương, chúng con đều biết.”

Hôm sau, Phó Nhiễm nhìn Minh Thành Hữu từ phòng tắm đi ra, khăn tắm quấn hông, nửa người trên cởi trần.

Cô đem quần áo đã chuẩn bị sẵn cho anh, tầm mắt không khỏi nhìn vết sẹo trên ngực.

“Hôm nay tổ chức họp báo em đi với anh.”

“Em đi làm gì?”

Phó Nhiễm giúp anh lấy caravat rồi thắt vào cho anh.

“Anh đi đâu em phải theo đó.”

Hai người thay quần áo ra khỏi cửa, lái xe đã đợi từ lâu.

Họp báo mời ký giả được tổ chức ngay tại MR, khi Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu tới thì đã có rất nhiều phóng viên chờ sẵn ở bên trong phòng hội nghị, Minh Thành Hữu nắm tay Phó Nhiễm lên sân khấu.

Những chiếc máy ảnh nhanh chóng giơ lên, phát sáng loang loáng. Phó Nhiễm đối với tình huống này, có chút lo sợ, Minh Thành Hữu kéo ghế cho cô ngồi bên trái anh.

Các phóng viên cầm micro bắt đầu đặt câu hỏi.

“Tam thiếu, có tin tức nói anh bị bắt cóc, xin hỏi có thật không?”

Khóe miệng Minh Thành Hữu khẽ nhếch lên cười.

” Là giả.”

“Vậy xin hỏi anh biến mất mấy ngày nay là đi đâu, còn nữa, anh đi cùng Phó tiểu thư?”

Minh Thành Hữu đối mặt trường hợp này đã thành thói quen.

“Tựa như các bạn nhìn thấy, tôi và Phó Nhiễm ở cùng một chỗ, cho nên tin bắt cóc không có thật, chỉ là tin đồn.”

“Tam thiếu, anh cứ đưa Phó tiểu thư đi cùng mình như vậy, không sợ Minh phu nhân ở nhà sẽ ghen sao?”

Ánh mắt anh nhìn sang, đặt câu hỏi là một nữ phóng viên trẻ, đi làm chưa tới hai năm, vừa thấy liền biết là chưa từng có nhiều kinh nghiệm phỏng vấn.

“Vậy cô phải hỏi cô ấy có thể tự ăn dấm chua của chính mình hay không?”

Minh Thành Hữu nắm chặt tay Phó Nhiễm sau đó để tay hai người lên bàn, tức thì đôi nhãn cưới thu hút sự chú ý của mọi người.

Tin tức này lại cuốn hút hơn cả tin tức anh bị bắt cóc.

“Tam thiếu, ngài đã ly hôn ?”

Minh Thành Hữu nhìn.

“Có muốn nói hay không?”

“Tam thiếu, ngài lại kết hôn?”

Anh cười lạnh, đem bàn tay nắm chặt tay Phó Nhiễm giơ lên cao .

“Nhìn cho rõ, đây là lần kết hôn đầu tiên cũng là duy nhất của tôi.”

“Vậy hôn lễ lúc trước của ngài cùng Vương Ứng Nhụy nên giải thích như thế nào?”

“Cùng lắm là tôi và cô ta chỉ diễn trò mà thôi, tôi cũng không cho là thật, mấy người địa khái là có thể cười trừ.”

Minh Thành Hữu đặt bàn tay Phó Nhiễm lên đầu gối của mình, lúc này mới phát hiện là trong lòng bàn tay Phó Nhiễm đầy mồ hôi.

Lý Vận Linh ngồi xem tivi, thấy một màn như vậy, sắc mặt ngạc nhiên thay đổi.

“Ta nói nó đi làm sáng tỏ chuyện bất cóc, ai sẽ cho nó làm như vậy chứ? Thật sự là thêm phiền phức.”

Tiêu quân gia đưa bà chén trà.

“Tam thiếu là thật cao hứng.”

“Tám phần là cố ý.”nh

Lý Vận Linh đem chén trà đặt mạnh trên bàn.

“Cùng lắm là nó lại gây thêm chuyện thôi, về phần Phó Nhiễm, tạm thời cho cô ta đặc ý mấy ngày, giống như Vuơ Ưng Nhụy, đến lúc lộ ra giấy đăng ký kết hôn là giả có thể làm cho bọn chúng mất phương hướng.”

“Tam thiếu, Phó tiểu thư, à không, Minh phu nhân, lúc trước có tin đồn là có hôn sự cùng Lý gia, xin hỏi lại là chuyện gì xảy ra?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu tràn đầy nghiêm túc, khuôn mặt tuần tú liếc nhìn Phó Nhiễm bên cạnh.

“Thiếu chút nữa chúng tôi đã rẽ sang hai ngã khác nhau, hiện tại thật vất vả mới tìm được con đường ấy, muốn bỏ qua những chuyện trước kia, bây giờ, tôi còn có một tin vui, mấy tháng nữa là con của tôi và Phó Nhiễm sẽ được sinh ra, đến lúc đó, mời tất cả mọi người tới ăn tiệc mừng.”

Lời này nghe vào trong tai, thật vui mừng biết bao.

Tiếng chúc mừng nối liền không dứt, cũng không người muốn truy vấn đến cùng.

“Như vậy lúc trước nói cha của đứa nhỏ là người khác, đến hôm nay có thể rõ ràng rồi sao?”

“Theo lý mà nói, tự nhiên là tự sụp đổ.”

Minh Thành Hữu dựa người ra phía sau.

“Tính thời gian cũng có thể biết, đương nhiên, tôi muốn cùng Phó Nhiễm ở một nơi yên tĩnh chờ đợi đứa nhỏ sinh ra, cũng hy vọng sau này mọi người không tiếp tục quấy rầy cuộc sống của chúng tôi nữa.”

Sau khi buổi họp báo kết thúc, Minh Thành Hữu dẫn Phó Nhiễm ra cửa chính rời đi.

“Hôm nay không phải là mở họp báo để làm sáng tỏ chuyện bất cóc sao?”book

Bước chân Minh Thành Hữu dừng lại, ngón tay thon dài vén mấy sợi tóc mai của Phó Nhiễm ra sau tai, trong ánh mắt người đàn ông tràn đầy dịu dàng.

“Cái này gọi là nhất cử lưỡng tiện, mẹ tính chuyện hai chúng ta không thể công khai, Phó Nhiễm, về sau em sẽ gặp càng nhiều chuyện khó giải quyết, phải biết tận dụng mọi cơ hội có lợi nhất cho chính mình, biết không?”

Cô cảm thấy trong lòng nặng nề, gật đầu.

139. Chương 139

Chương 139: Hy vọng sống sót

Trong nháy mắt, Phó Nhiễm đã mang thai được bảy tháng.

Vừa mới bắt đầu vào mùa đông, cô mặc áo lông rộng rãi, sợ bị cảm nên cô quấn thêm khăn quàng cổ cho kín cổ và đeo giày bệt.

Mỗi ngày qua đi cô đều theo Minh Thành Hữu học này nọ, có chút mệt, nhưng cơ thể có thể chấp nhận được, ngược lại cảm thấy mỗi ngày thực phong phú.

Phòng làm việc FU đã giao cho người khác toàn quyền quản lý, dù sao cũng là sở thích của Phó Nhiễm, ngẫu nhiên cũng sẽ đi qua.

Cách vài ngày cô lại ghé qua Phó gia, tình hình của Phạm Nhân vẫn như trước, Phó Tụng Đình không ngừng kiên trì, nhưng kì tích lại chậm chạp xuất hiện.

Xe chạy qua khu phố buôn bán, Phó Nhiễm bảo lái xe ngừng ở ven đường.

“Tôi muốn mua vài thứ.”

Túi sưởi ấm của Phạm Nhân bị hỏng rồi, cô muốn đi mua cái mới.

Đi trung tâm mua sắm nhìn thấy chiếc vừa ý, thanh toán xong đi ra ngoài, Phó Nhiễm chờ đèn xanh đèn đỏ qua đường, bỗng nhiên thấy một chiếc xe điện chạy về hướng này, cô không nhìn thấy rõ mặt người lái xe, trên người mặc quần áo dày, đeo tất dài quá đầu gối, bên cạnh có không ít người qua đường đều chủ động né sang một bên.

“Ai a, không nhìn xem trên đường có biết bao nhiêu người, phiền muốn chết.”

Đối diện cũng có một xe điện đang chạy nhanh, hai bên đều tránh không kịp, sau khi đụng vào nhau có thể nhìn thấy mấy cái bao bị rơi ra.

“Muốn chết hả, lái xe không có mắt à, nhiều đồ như vậy cứ như là đi xin cơm, muốn chết, cái quần mới của ta.”

Người phụ nữ trung niên tức giận quát tháo, mái tóc đỏ như diều vô dương oai. Người còn lại vẫn nằm trên mặt đất, sau một lúc lâu mới đứng lên, đội chiếc mũ nỉ, chiếc khăn quàng màu xám gần như che kín mặt.

“Thực xin lỗi.”

“Thật là tức chết đi được.”

Người phụ nữ trung niên thấy bà cũng không giống kẻ có tiền, đưa chân phải đá văng quần áo ra.

“Mau đem đi.”

Đám người đi qua bị mấy chiếc bao chắn đường, tất cả đều không kiên nhẫn ấn còi xe inh ỏi.

“Mau đi đi, phiền chết.”

Phó Nhiễm đứng ở đầu đường, cầm chiếc bao lên cho bà.

Người nọ vội vàng nhấc chiếc xe điện đổ trên mặt đất dầy, thật vất vả đem xe kéo đến ven đường, lại cầm từng bao quần áo đặt lên xe.

“Cám ơn.”

Ngẩng đầu thấy khuôn mặt trước mắt rõ ràng, người đàn bà kinh ngạc.

“Tiểu, Tiểu Nhiễm.”

Phó Nhiễm nghe giọng nói có chút quen thuộc, nhìn kỹ, nhận ra là Thẩm Tổ Phân, định mở miệng gọi mẹ, nhưng lúc phát ra vẫn thay đổi cách xưng hô.

“Di.”

Thẩm Tổ Phân chỉnh lại chiếc mũ, trong ánh mắt hơi buồn rầu.

“Tiểu Nhiễm, bụng con đã lớn như vậy rồi.”

“Dạ.”

Thẩm Tổ Phân cầm quần áo đặt lên xe điện, lấy chiếc ghế từ trong kiện hàng ra.

“Tiểu Nhiễm ngồi đi.”

Cô ôm cái thêm ẩm ướt khí, ngồi kế bên Thẩm Tố Phân.

“Đi đã nhiều tuổi rồi còn làm việc này?”

“Không có cách nào khác, lúc mới đổi nhà ngồi không thật sự chán, cha con họ đều nói ta ăn no ăn không tiêu, hiện tại là cuộc sống, mỗi ngày tăng ca cũng có thể kiếm ba mươi đồng tiền, mua thức ăn vẫn là đủ.”

“Hai người, hiện tại như thế nào?”

Phó Nhiễm nhìn mu bàn tay Thẩm Tố Phân do lạnh mà bị nứt da.

“Trở lại nhà cũ, ta cảm thấy rất tốt, dù sao cũng quen, lúc trước nhà cao đi lên xuống cầu thang ta còn sợ bị phong thấp.”

Phó Nhiễm đi rồi giai đoạn, toàn thân cảm thấy ẩm áp, này gấp sắc lại hồng nhuận.

“Tiểu Nhiễm, ta thấy tin tức, con cùng Thành Hữu kết hôn, nó lúc trước cùng Nhụy Nhụy ta đều nhìn ra, nó đối con bé cũng không để trong lòng, có một số việc chúng ta thực xin lỗi con, cũng không mong con có thể tha thứ, con có thể hạnh phúc, ta cũng không có suy nghĩ gì.”

Thẩm Tố Phân nắm chặt tay, chiếc găng tay bị rách, đầu ngón tay còn lộ ra bên ngoài.

“Vưu Ứng Nhụy, vẫn không có tin tức gì của cô ấy sao?”

“Không có.”

Thẩm Tố Phân nhắc tới chuyện này, đôi mắt không khỏi ửng đỏ.

“Cảnh sát cũng đã tới nhà mấy lần, quên đi, tới đâu hay tới đó.”

“Chú đâu?”

Thẩm Tố Phân thở dài, lắc đầu.

“Hiện tại ra ngoài làm chút việc vặt, có chút tiền lại đi đánh bài, không có khả năng thay đổi, ta cũng không trông mong ông ta mang được tiền về nhà, cuộc sống cứ như vậy trôi qua.”

Phó Nhiễm nghe vậy, trong lòng lại khó chịu, dù sao cũng là cha mẹ nuôi hai mươi năm.

Thẩm Tố Phân thấy cô định lấy ví tiền từ trong túi xách ra, bà liền đứng lên.

“Tiểu Nhiễm, ta phải về, còn mấy bao nữa, đêm mai còn chờ giao cho người ta.”

“Đi, đợi chút.”

Phó Nhiễm móc ví ra. Thẩm Tố Phân đã đẩy xe điện ngồi lên muốn đi.

“Tiểu Nhiễm, con vẫn tốt như ngày trước, chúng ta nợ con quá nhiều không thể lại lấy của con nữa, lúc nào con rảnh thì đến nhà chơi, địa chỉ con cũng biết.”

Phó Nhiễm cầm tiền đuổi theo, Thẩm Tố Phân kéo mấy chiếc bao đi mất.

Cô xiết chặt ví tiền trong tay, cánh tay buông thõng, nặng trĩu.

Sau khi Phó Nhiễm ghé qua Phó gia, nói lái xe trở lại Y Vân thủ phủ.

Cô nhìn tử giày, hôm nay Minh Thành Hữu lại không ra ngoài. Đổi dép đi trong nhà xong cô lên lầu, trong phòng ngủ truyền ra tiếng tivi, Phó Nhiễm đi tới cửa phòng, là tin tức tài chính và kinh tế mà mỗi ngày Minh Thành Hữu đều xem, nhưng tinh thần anh dường như mỗi ngày lại kém đi một ngày, Phó Nhiễm nhìn bóng dáng người nằm trong chiếc giường King-size, cô đóng cửa, từ từ bước tới.

Anh đang ngủ.

Đạo gần đây đều là như thế này, thân thể ngày càng sa sút, Phó Nhiễm cầm lấy mền bên cạnh đắp lại cho anh, cô ngồi bên đầu gối Minh Thành Hữu, cúi người chú ý ngực anh.

Hoàn hảo, ít nhất có thể thấy hơi hơi phập phồng.

Trong lòng Phó Nhiễm thấy chua chát, mỗi ngày tỉnh lại cô đều có thói quen nhìn người đàn ông ngủ bên cạnh mình, chỉ cần anh nhắm mắt lại, cô liền lo lắng, ban đêm đều giật mình, đều phải để tay lên ngực anh coi có đập không thì mới có thể tiếp tục ngủ.

Phó Nhiễm nắm lấy vai Minh Thành Hữu, đều là xương, thực rõ ràng. Anh gần như là gầy đến nỗi mỗi ngày không thể biết trước, Phó Nhiễm thấy sống mũi cay xè, đưa tay nắm lấy khuỷu tay Minh Thành Hữu.

Ánh mắt có chút mờ mịt, cô che miệng lại, sau đó đi ra khỏi phòng.

Tiêu quản gia trở lại Y Vân thủ phủ phụ giúp, Phó Nhiễm đến thư phòng mở máy tính, cô bắt đầu tiếp nhận công việc của công ty, hiện tại có Minh Thành Hữu ở bên cạnh trợ giúp cô, lúc đầu hoàn toàn không hiểu, vài lần cũng có lựa chọn sai lầm làm cho tổn thất cũng không nhỏ.

Cô chuyên chú nhìn chằm chằm màn hình máy tính, Tiêu quản gia đi vào kêu cô, nói là cơm chiều đã chuẩn bị xong. Phó Nhiễm trở lại phòng ngủ, thấy Minh Thành Hữu vẫn còn ngủ.

Máy điều hòa trong phòng vẫn đang hoạt động, Phó Nhiễm mở cửa sổ ra, cô đi đến trước giường, đưa tay lay lay bả vai Minh Thành Hữu.

“Thành Hữu, dậy ăn cơm chiều.”

Minh Thành Hữu ngủ mơ hồ, thân mình giật giật, ánh mắt híp lại.

“Mấy giờ rồi?”

“Dậy đi, anh không đói bụng sao?”

Anh nghiêng người sang, đem mặt dán vào giữa hai chân Phó Nhiễm.

“Ngủ thật sự mệt, đau đầu.”

Phó Nhiễm xoa xoa huyết thái dương cho anh, sau mười phút, Minh Thành Hữu mới rời giường xuống lầu cùng cô.

Phòng khách mở tivi, phát tin mới nhất.

Tiêu quản gia dọn cơm cho hai người. Minh Thành Hữu ăn cũng không nhiều.

“Mẹ thế nào rồi?”

Phó Nhiễm múc canh xong đưa cho anh.

“Vẫn giống như trước.”

Người đàn ông nghe vậy, thần sắc càng thêm ảm đạm.

Tin tức truyền phát tin về một tai nạn xe cộ xảy ra trong ngày hôm nay, một người chết một người bị thương, nghe nói là người yêu.

Minh Thành Hữu miệng đang nhai, động tác bỗng chậm lại, bàn tay cầm chiếc đĩa cùng chiếc bát nắm chặt.

Tin tức tiếp theo, là một sinh viên, bởi vì chuyện tình yêu không thành mà nhảy lầu tự sát.

Anh buông bát trong tay rat.

“Tin tức mới nhất, một gã tâm thần lên vào nhà trẻ, chém...”

Mu bàn tay Minh Thành Hữu nắm chiếc đĩa có thể thấy từng đường gân xanh hằn lên, anh vùng tay, chiếc đĩa và chiếc bát rơi xuống đất.

“Chết tiệt, con mẹ nó có thể làm việc khác hay không?”

Tiêu quản gia sợ tới mức nhanh chóng chạy tới phòng ăn. Minh Thành Hữu bỏ lại đồng hồ độn trên mặt đất đi ra phòng khách. Phó Nhiễm bình tĩnh buông đĩa.

“Tiêu quản gia tắt tivi đi, sau này lúc ăn cơm cũng đừng mở.”

“Thiếu phu nhân, thực xin lỗi.”

“Không có gì, không phải lỗi của bà.”

Phó Nhiễm đến giá áo lấy áo khoác sau đó đi ra ngoài.

Minh Thành Hữu ngồi ở trước sân, ánh sao thưa thớt, Phó Nhiễm đem áo khoác phủ lên người anh.

Anh ôm chặt thắt lưng Phó Nhiễm, mặt áp sát vào trước ngực cô.

“Thực xin lỗi.”

“Thành Hữu, đừng nghĩ nhiều.”

Bảy tháng, bụng Phó Nhiễm ớn, Minh Thành Hữu cúi người xuống thấp hơn, đem mặt áp vào, bàn tay sờ bụng cô run run.

“Anh càng ngày càng sợ hãi, cảm thấy thực sự rất sợ hãi, trước kia chưa từng có cảm giác này. Phó Nhiễm, hiện tại anh không thể nghe tin một người tự tử. Kỳ thật, chết thì chết, cùng lắm là chỉ khác biệt giữa nhắm mắt hay mở mắt mà thôi, nhưng hiện tại không được, anh không biết có thể chờ đến lúc con được sinh ra hay không, ngay cả cái tên cũng chưa chọn được cho nó, cho dù là chỉ nhìn nó được một lần, xem rốt cuộc nó giống ai, Phó Nhiễm...”

Giọng nói của Minh Thành Hữu m truyền vào trong tai cô, mang theo

về cô đơn như có như không, làm cô lại muốn khóc.

“Anh sợ chết, càng ngày càng cảm nhận nỗi sợ hãi mãnh liệt, người ta không thể không tham lam, sống lâu một ngày, liền muốn sống lâu một năm, thậm chí hy vọng có thể tiếp tục sống giống như người bình thường.”

Phó Nhiễm đưa hai tay ôm lấy đầu Minh Thành Hữu, mặt cô để trên đỉnh đầu anh, nước mắt không nhận được tuôn rơi, điều anh sợ hãi, không phải là điều cô lo lắng hay sao?

“Thành Hữu, em mặc kệ, bất kể như thế nào anh đều phải cùng em chống đỡ, em cũng sợ, em sợ một ngày bị đẩy vào phòng sinh, mọi người đều nói lúc sinh con rất đau, em không muốn lúc em gọi anh khẩn giọng mà anh không có ở bên cạnh. Người khác sinh con xong, còn có chồng bế con an ủi, đau, nhưng cũng vô cùng hạnh phúc. Nếu anh không cố gắng vượt qua, em biết làm sao bây giờ?”

Cổ họng Phó Nhiễm nghẹn ngào ra tiếng, tiếng nói sớm đã không lưu loát.

“Em thật sự sợ tưởng tượng, ai sẽ ẵm con chúng ta từ tay bác sĩ, ai có thể thay anh làm việc này?”

Hốc mắt Minh Thành Hữu cảm thấy nóng vô cùng, như là có cái gì đó cháy trong đôi mắt. Anh ngẩng đầu, để Phó Nhiễm ngồi lên đùi mình, đưa tay lên lau nước mắt cho cô.

“Yên tâm, anh sẽ cố gắng.”

Ít nhất, cũng muốn chờ được đến lúc đưa con chào đời.

Cánh tay Phó Nhiễm vòng qua ôm cổ anh, một tay kia kéo tay Minh Thành Hữu hướng bụng mình.

“Đứa nhỏ bảy tháng cử động thực rõ ràng, đá em thấy đau, anh xem!”

Vừa vặn phía bên phải một chỗ cao cao lồi lên, Minh Thành Hữu cảm giác được trong lòng bàn tay như là có cái mụn, cảm giác thực kỳ dị.

“Đau.”

Lòng bàn tay anh khẽ xoa trên bụng cô.

“Lại đập em này.”

“Có lẽ nó đang luyện Taekwondo.”

Trong mắt Phó Nhiễm có chút ẩm ướt, tinh thần của cô cùng Minh Thành Hữu gần như hồng mắt, Phó Nhiễm đều biết tâm tình Minh Thành Hữu lúc này, chính là vì rất dễ ý, mới rất sợ mất đi.

Có được điều tốt đẹp có thể bị mang đi bất cứ lúc nào thành điểm tương phản mãnh liệt, sợ là ai cũng khó có thể thừa nhận.

Hai người ngồi ở bên ngoài một lúc, Minh Thành Hữu thấy Phó Nhiễm mặc áo mỏng.

“Vào nhà thôi.”

Anh nắm tay cô.

“Không sẽ thấy lạnh.”

Trở lại phòng khách nhìn thấy Tiêu quản gia đang thu dọn, ngoại trừ tiếng mảnh vỡ va vào nhau lạo xạo, trong phòng yên tĩnh không có tiếng động.

Minh Thành Hữu đi qua, cũng không nói chuyện, nhìn Tiêu quản gia sau đó đi thẳng lên lầu.

Phó Nhiễm thấy anh hầu như không ăn cái gì, vào bếp làm một chút đồ ăn nhẹ. Minh Thành Hữu tắm rửa xong đứng ở ban công, nhìn đến đèn bên trong phòng tắm vẫn sáng, anh đi qua mở cửa. Bụng Phó Nhiễm đã lớn, mỗi lần tắm đều dùng vòi sen.

Sau khi nghe được tiếng bước chân truyền đến, Phó Nhiễm cũng không quay lại, Minh Thành Hữu đem bông tắm lau trên lưng cô, rửa sạch rồi lại tiếp tục lau.

Bụng lớn như vậy, dáng người là khẳng định là mất dáng.

Minh Thành Hữu cúi nhìn chằm chằm trước ngực cô, sau khi mang thai bộ ngực cũng lớn rõ ràng, nhũ hoa cũng không giống như trước kia, Phó Nhiễm bị anh nhìn cả người không được tự nhiên, hai tay che trước ngực.

“Đừng nhìn, xấu chết.”

Anh đẩy hai tay cô ra, nghiêng mặt tới áp vào trước ngực Phó Nhiễm, đầy dịu dàng cùng ẩm ướt, hơi thở Minh Thành Hữu lộ ra nguồn nhiệt làm lỗ chân lông Phó Nhiễm dựng đứng. Bàn tay bắt đầu di chuyển xuống dưới, đặt lên mông Phó Nhiễm, nâng mặt lên nhìn cô.

“Em muốn sao?”

“Không muốn.”

Cô lắc đầu.

Nét mặt Minh Thành Hữu ở dưới ánh đèn chiếu xuống để lộ ra vẻ quyến rũ.

“Sách có nói qua, phụ nữ lúc mang thai càng ham muốn nhiều hơn.”

Phó Nhiễm vừa mặc áo choàng vừa nói.

“Sách đó nói không chính xác, em chính là một ngoại lệ.”

Hai tay Minh Thành Hữu cầm lấy nơi đây của cô.

“Phó Nhiễm, anh biết em không phải là không muốn, mà là không thể.”

Anh buông tay, nhận lấy áo choàng trong tay Phó Nhiễm mặc vào cho cô.

Hai người xem tivi, ai cũng không xem, đều muốn nhìn đối phương. Cho nên, bình thường đều bật một kênh nào thì là sẽ không chuyển kênh nữa.

Phó Nhiễm ngồi ở giữa hai chân Minh Thành Hữu, gần mười giờ liền tắt đi tivi ngủ. Lúc bắt đầu cô không dám ôm Minh Thành Hữu ngủ, người đàn ông quay lưng về phía cô, dường như có chút khó nhịn, lại quay lại.

Đây không phải là chuyện muốn hay không muốn.

Phó Nhiễm trợn tròn mắt, hai người ở bên nhau mà nói không khác gì là tra tấn lớn nhất.

Vốn nên là như sói như hổ, mỗi cá nhân đều có dục vọng, cứ cố tình ở trên người Minh Thành Hữu không đi.

Cô biết anh khó chịu, cả người bị dày vò không phải dùng thuốc là có thể áp chế được.

Phó Nhiễm dùng sức cắn mu bàn tay, giống như đau mới có thể giảm bớt lo lắng của cô. Minh Thành Hữu trợn mắt nhìn trần nhà, thân thể trong trạng thái bị vây chặt, anh đưa tay sang hướng bên cạnh, đụng đến chân Phó Nhiễm.

Cô nhích qua khoảng trống bên cạnh theo bản năng.

Tay sờ soạng vào khoảng không, nhưng thân thể chưa bởi vậy mà dễ chịu, ngược lại giống có trăm ngàn con kiến cắn rứt, hô hấp của anh trở nên dồn dập, cổ nén xoay người, hàm răng nhằn nhện đến độ đang run rẩy. Dường như xoay người càng ngày càng cần, cuối cùng, anh nghiêng người sang. Phó Nhiễm cảm giác được lưng nóng như thiêu đốt, khuỷu tay nhân cơ hội để ở trước ngực Minh Thành Hữu.

“Đúng rồi, anh uống thuốc chưa?”

“Em không cho anh chạm vào anh sẽ không uống thuốc.”

Phó Nhiễm lật người lại, tay ra sức đẩy trán anh.

“Đứng lên uống thuốc!”

Người đàn ông bị quấy rầy, hai tay anh nhanh chóng ôm Phó Nhiễm để trước ngực, cô thở dài, lời nói bất đắc dĩ.

“Đừng quậy, thân thể anh mà xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?”

“Anh tự biết mà.”

“Em thấy không biết nhất là anh.”

Phó Nhiễm tránh tay anh ra đứng dậy, lấy thuốc ở tủ đầu giường ra cho Minh Thành Hữu. Anh ngồi ở mép giường, Phó Nhiễm đem thuốc nhét vào miệng anh, nói.

“Uống nhanh, uống xong thì ngủ.”

Anh cầm ly nước uống, ánh mắt liếc sang cô.

“Em là thánh nữ.”

“Em là Minh phu nhân, làm sao có thể thành thánh nữ?”

Phó Nhiễm không quan tâm anh, tự mình kéo chăn đến trên người, Minh Thành Hữu lại tới một lần nữa, bàn tay đặt lên bụng Phó Nhiễm.

“Anh nói là thánh nữ, trong lòng luôn một lòng hướng Phật.”

Phó Nhiễm áp hai má vào gối, chiếc đèn trên đầu giường lại bị tắt đi lần nữa, bàn tay Minh Thành Hữu cũng không kiêng nể gì, lướt qua bụng cô hướng về dưới chân.

Giọng nói cô mang theo chút ảo não.h

“Đừng lộn xộn.”

“Anh không nhúc nhích, cũng cam đoan bất động.”

Ngón tay anh lại gây chuyện, trêu chọc làm cô khó nhịn nổi.

“Phó Nhiễm, anh giúp em.”

“Anh giúp em làm gì?”

Cô vô thức, mới hỏi xong, đã thấy bất ngờ không kịp đề phòng, cảm nhận được dị vật xâm nhập, Minh Thành Hữu áp sát phủ lên môi cô, động tác trong tay cũng nhanh hơn.

Không khí mờ ám sinh tình, dưới ánh đèn mờ ảo làm bầu không khí gần như mê hoặc, nhiệt độ bên trong đến cực điểm, giống như tùy thời có thể nổ tung, trong nháy mắt, mới chậm rãi hồi phục lại.

Minh Thành Hữu cắn cắn vành tai cô, một âm thanh mang theo mê hoặc vô tận cùng lưỡi biếng, nhưng cũng trống rỗng mệt mỏi.

“Anh tắm rửa cho em.”

Phó Nhiễm vươn tay giữ chặt cánh tay Minh Thành Hữu, dường như chút xao động cùng va chạm còn chưa qua đi, cô áp mặt vào ngực Minh Thành Hữu, lòng bàn tay anh khẽ vuốt ve mái tóc cô.

“Thoải mái chút sao?”

Khuôn mặt Phó Nhiễm đến giờ vẫn là ửng hồng, may mà trước đó đã tắt đèn đi.

Tiếng nói cô hơi khàn khàn.

“Lời này hẳn là hỏi anh mới đúng.”

Giọng nói Minh Thành Hữu mang theo ý cười.

“Được tiện nghi còn ra vẻ, bây giờ anh vẫn còn căng cứng, nếu không em sờ đi...”

Nói xong, cũng không chờ Phó Nhiễm làm gì, áp vật đó vào chân cô.

“Năng lực của em thật kém, sờ một chút lại có thể chảy nước ra được ngay.”

“Minh Thành Hữu, anh không nên họ Minh.”

“Vậy họ gì?”

“Hoàng, chính là Hoàng, hủ bại.”

Khóe mắt anh mang theo ý cười, bàn tay phủ hướng bụng Phó Nhiễm.

“Mới vừa rồi thời khắc cuối cùng của em, không đem con buồn bực phá hư đi?”

Phó Nhiễm cũng có chút khấn trương, quả thật đứa nhỏ trong bụng cử động mạnh hơn.

“Không có việc gì chứ?”

Minh Thành Hữu nghe vậy, ra tiếng an ủi.

“Đừng sợ, trong bụng đã có một đứa, nó kháng cự là vì không muốn làm cho em trai hoặc là em gái nó lại đi vào.”

“Bậy bạ.”

Hôm sau, Phó Nhiễm rời giường trước Minh Thành Hữu giống như thường lệ, rửa mặt xong xuống lầu, thấy Lý Vận Linh ngồi ở trên sofa pha.

Cô đi tới.

“Mẹ.”

“Thành Hữu thế nào ? Tối hôm qua không có việc gì chứ?”

Phó Nhiễm ngồi trên sofa đối diện Lý Vận Linh.

“Mẹ yên tâm, anh ấy không có việc gì.”

Tầm mắt nhìn tới Tiêu quân gia trong phòng ăn, về sau lại thu hồi không để lại dấu vết.

“Sau này con cần phải quan tâm Thành Hữu nhiều hơn, sức khỏe của nó ngày càng xấu đi.”

Lý Vận Linh suy nghĩ, hốc mắt khó có thể tránh khỏi ửng hồng.

“Bệnh viện bên kia cũng không biết phải đợi tới khi nào.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu, cảm thấy ánh mặt trời tiến vào phòng khách, cũng thấy lo lắng mà hít một hơi thật mạnh.

Lý Vận Linh nhìn chăm chăm cửa mặt cô.

“Tiểu Nhiễm, con cùng Thành Hữu có khỏe không?”

Phó Nhiễm giấu giếm do dự, lại vẫn gật đầu.

“Tốt lắm.”

“Tình cảm các con ổn là tốt rồi.”

Ánh mắt Lý Vận Linh nhìn lên lâu hai.

“Thành Hữu còn chưa dậy?”

“Gần đây anh ấy có về dậy trễ.”

“Để mẹ đi xem nó.”

Lý Vận Linh nói xong, người đã đứng dậy toan muốn lên lầu.

Đi đến phòng ngủ lầu hai, vừa lúc Minh Thành Hữu mặc quần áo xong muốn đi ra, tới cửa gặp Lý Vận Linh cũng không ngạc nhiên.

“Mẹ, người đã đến rồi.”

Lý Vận Linh đi vào phòng, đóng cửa lại.

“Mấy ngày nay lại gầy đi.”

Minh Thành Hữu vỗ vỗ mặt mình.

“Mặt cũng không ốm bao nhiêu.”

Đôi mắt Lý Vận Linh đầy đau lòng.

“Thật sự không được thì trở về nhà đi, có thể trợ giúp lẫn nhau.”

“Mẹ, không phải có Tiêu quân gia ở đây sao? Rất tốt.”

Tay Minh Thành Hữu để lên bả vai bà.

“Xuống lầu thôi.”

“Thành Hữu.”

Lý Vận Linh thấy anh lướt qua người, gọi anh.

“Mẹ có chuyện muốn hỏi ý kiến của con.”

“Mẹ nói đi.”

Lý Vận Linh ý bảo Minh Thành Hữu đi theo bà đi đến trước sô pha.

“Chuyện của MR lúc trước Minh Vành đã hỗ trợ thu xếp ổn thỏa, nghe nói gần đây chính con tiếp nhận, nhưng bây giờ thân thể con cần tĩnh dưỡng, hai đứa đều là con của ta, hơn nữa lúc con bị bắt cóc Minh Vành liên lo chuyện tiền bạc, theo ý mẹ, hay là con nghỉ ngơi lo tĩnh dưỡng đi.”

Minh Thành Hữu vắt chân lên, có chút suy nghĩ.

“Còn có biện pháp, cho Phó Nhiễm vào công ty học tập đi.”

“Không được.”

Lý Vận Linh cự tuyệt không chút nghĩ ngợi.

“Nó đối với việc quản lý công ty không biết gì cả, chuyện này sao có thể đùa giỡn?”

“Cũng đúng... “

Minh Thành Hữu dường như có điều đồng ý.

“Cô ấy cái gì cũng đều không hiểu, khả năng đối phương diện này cũng không có hứng thú, làm cho con lo lắng đi, đến lúc đó sẽ ẹ câu trả lời thuyết phục.”

Lý Vận Linh thấy Minh Thành Hữu bỏ suy nghĩ đó trong đầu, trong lòng thấy được an ủi, lại nói dù như thế nào thì Phó Nhiễm cũng là người ngoài.

Hai người cùng xuống lầu, Phó Nhiễm đứng dậy.

“Mẹ, ăn bữa sáng đi.”

“Không cần, ta ở nhà ăn rồi. “

Lý Vận Linh đi tới, lấy chiếc túi xách trong tay Tiêu quản gia.

“Ta còn có việc, hai đứa có rảnh nhớ về nhà.”

“Vâng.”

Phó Nhiễm tiễn bà ra cửa.

Ngày ngày cứ trôi qua như vậy, nhìn như sóng ngầm cuộn trào giấu trong vẻ tĩnh lặng, bệnh của Minh Thành Hữu giống như một quả bom hẹn giờ ở trong cơ thể anh có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Một khi phát tác, tất cả hạnh phúc của Phó Nhiễm sẽ tan thành tro bụi.

Vì làm cho sức khỏe của anh được duy trì, Phó Nhiễm đều đặc biệt chú ý tới bữa ăn giấc ngủ của anh, mỗi đêm cứ vào 9 giờ rưỡi nhất định phải bắt Minh Thành Hữu nằm đến trên giường.

Ngủ chập chờn được một lát, giật mình bởi tiếng chuông di động vang lên, Phó Nhiễm cố ý hạ giọng nói nhỏ hết mức có thể, cô cầm lấy điện thoại ra ngoài, Minh Thành Hữu còn đang ngủ.

Nhìn số gọi đến hiển thị trên điện thoại, đúng là Lý Vận Linh.

Cô vội vàng nghe máy.

“Alo, mẹ.”

“Tiểu Nhiễm, con mau đến bệnh viện.”

Giọng nói Lý Vận Linh ở đầu dây bên kia kích động mang theo run rẩy.

“Có thể có trái tim thích hợp, con khoan hãy nói cho Thành Hữu biết chuyện này, con mau tới đây, nhanh lên!”

Lý Vận Linh luân phiên thúc giục, Phó Nhiễm chỉ cảm thấy trái tim bên ngực như muốn nhảy ra ngoài, ngay cả một câu đầy đủ cô cũng không biết nên nói như thế nào.

Điện thoại bên kia đã ngắt, đầu ngón tay Phó Nhiễm cầm di động đều đang run rẩy.

Minh Thành Hữu vẫn duy trì tư thế như trước khi ngủ, ánh mắt khẽ mở.

“Ai vậy?”

140. Chương 140

Chương 140: Chính mắt nhìn thấy hy vọng bị phá hủy

Phó Nhiễm cố gắng lấy lại tinh thần, nhưng lời nói ra lại vẫn là khó có tránh khỏi khản trương cùng kích động.

“Là, là Mộ Mộ, cô ấy hẹn em ra gặp mặt, có việc gấp.”

“Anh đi với em.”

Minh Thành Hữu nói xong muốn đứng dậy.

“Không cần đâu.”

Phó Nhiễm liền ngăn cản.

“Chuyện của chúng em là chuyện phụ nữ sao có thể nói cùng anh được, mau ngủ đi, em sẽ nói lái xe đưa em đi.”

Minh Thành Hữu nghe vậy, cũng không kiên trì nữa.

Phó Nhiễm đứng ở trước tủ quần áo, tùy tiện tìm bộ quần áo rộng rãi, cầm túi xách, động tác máy móc, hoàn toàn không biết chính mình đang làm những gì, suy nghĩ đi thật sự xa, giống như là đã có thể cảm nhận được sự sống của Minh Thành Hữu ở ngay trước mặt.

Cô vội vàng đi xuống lầu, lái xe đã mở cửa sẵn. Phó Nhiễm xoay người ngồi vào chỗ sau xe.

“Chạy nhanh, đến bệnh viện.”

Lái xe tỏ vẻ kinh ngạc.

“Thiếu phu nhân, cô không thoải mái ở đâu sao?”

“Nhanh lái xe đi, còn nữa, nếu Tam thiếu có hỏi, nói là tôi đi tới nhà bạn, biết không?”

Lái xe nghe vậy, liền khởi động xe. “Vâng.”

Xe đi ra ngoài liền tăng tốc, Phó Nhiễm lại vẫn thấy tốc độ vẫn không đủ nhanh, cô lo lắng đan chặt hai tay vào nhau, đầu ngón tay do dùng sức mà trở nên trắng bệch.

Có một hy vọng ở trước mặt, cho dù nó chỉ là có một chút, thậm chí là xa vời, nhưng ít nhất là nó có tồn tại.

Xe như một con báo đen xuyên qua màn đêm, lao nhanh qua các ngã tư đường.

Phó Nhiễm nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng đang hi vọng lại mơ hồ cảm thấy bất an, Lý Vận Linh dặn cô đừng nói cho Minh Thành Hữu biết, do không có mười phần mười nắm chắc, cô bỗng nhiên trở nên sợ hãi, kiểu lo được lo mất tra tấn Phó Nhiễm làm trái tim cô gần như hồng mất.

“Phiền anh chạy nhanh hơn chút nữa.”

“Thiếu phu nhân, đã là rất nhanh, đã vậy cô còn đang mang thai, nếu Tam thiếu biết chắc là không thể không lộ ra tôi.”

Lái xe cố ý nói đùa một câu, lại làm cho Phó Nhiễm càng lo lắng hơn.

Đi vào bệnh viện, Phó Nhiễm thấy Lý Vận Linh cùng Tiêu quân gia đang ngồi ở ghế dài trên hành lang. Thấy Phó Nhiễm chạy tới, Lý Vận Linh lập tức đứng dậy liền nắm lấy cổ tay cô.

“Mẹ, người nói đã tìm được trái tim thích hợp phải không?”

Chủ nhiệm đi ra từ phòng cấp cứu, quay đầu nhìn vào bên trong.

“Bác sĩ.”

Lý Vận Linh lo lắng nhìn xung quanh.

“Thế nào rồi?”

“Tôi sẽ nói qua tình huống cụ thể, bên trong có một bệnh nhân năm nay vừa 20 tuổi, tuần trước bị tai nạn xe cộ, đưa vào bệnh viện, qua hai mấy giờ theo dõi điều trị tình trạng bệnh nhân đột nhiên chuyển biến xấu, quả thật có thể chống đỡ cho tới hôm nay đã là kỳ tích. Tôi cùng chủ nhiệm bệnh viện Quân khu cũng là chỗ thân tình, bệnh án của Tam thiếu ông ấy có đưa cho tôi xem qua, tôi âm thầm lưu ý đến hôm nay mới

báo ọi người được, tình hình trước mắt đến xem là có chút hi vọng, nhưng là phải thuyết phục người nhà đồng ý kí hiến tạng đã.”

Lý Vận Linh được Tiêu quân gia đỡ đến cửa phòng bệnh.

“Chủ nhiệm, cái này không thành vấn đề, bọn họ muốn bao nhiêu tiền, Minh gia có thể cho bấy nhiêu.”

“Có một số việc, cũng không phải là tiền có thể giải quyết được.”

Chủ nhiệm thở dài. Phó Nhiễm nghe được bên trong đột nhiên truyền đến tiếng khóc khàn cả giọng.

“Con ơi!”

Hốc mắt cô chứa đầy nước không khống chế được chảy xuống hai gò má, cuộc sống chính là tàn nhẫn như vậy, thật khó có thể thừa nhận nỗi đau mà người mình yêu nhất ra đi để lại. Bên trong y tá trưởng bước nhanh ra ngoài.

“Chủ nhiệm, bệnh nhân đã chết não, thời gian tử vong là 12 giờ 5 phút rạng sáng, đang chuẩn bị lấy máy hô hấp ra.”

Chủ nhiệm nhìn sang Phó Nhiễm cùng Lý Vận Linh, ý bảo họ đi vào, lại quay sang y tá nói.

“Lát nữa lại đến.”

Bên trong y tá cùng bác sĩ phụ trách lần lượt đi ra. Chủ nhiệm nhắc nhở nói.

“Các người phải nhanh lên, nói cách khác, các bộ phận trong cơ thể anh ta sẽ nhanh chóng suy kiệt.”

Trong phòng bệnh là hai vợ chồng đang gào khóc, người bố nhào vào giường bệnh của người con, ra sức lay động bờ vai của anh ta.

“Con ơi, con tỉnh lại đi, ba mẹ đã bán nhà để đi cứu mạng của con, con như thế nào có thể cứ như vậy mà đi chứ?”

Phó Nhiễm nhìn ngọn đèn ở hành lang, ánh sáng rơi vào trong mắt chói mắt, bước chân cô cứng nhắc đứng lại ở ngoài cửa, bên trong là vợ chồng nhìn qua đã lú đờ, còn có điều gì đau thương hơn chuyện người đầu bạc tiễn người đầu xanh?

Cô muốn đi vào, Lý Vận Linh nhanh chóng giữ cánh tay cô lại.

“Để mẹ nói.”

“Mẹ.”

Phó Nhiễm nhanh chóng giữ bà lại.

“Bọn họ hiện tại đang rất đau buồn, mẹ trăm ngàn lần đừng nhắc đến chuyện tiền bạc.”

Lý Vận Linh nhìn cô một lượt, rồi đẩy cửa đi vào.

Những dụng cụ cấp cứu hầu như đã gỡ ra gần hết, người phụ nữ khàn khàn giọng kêu khóc.

“Chúng ta đã 40 tuổi, cả đời chỉ có một đứa con, con đi rồi thì sau này chúng ta sẽ như thế nào đây?”

Phó Nhiễm thấy sống mũi cay xè, ánh mắt vô cùng khó chịu.

Lý Vận Linh biết thời gian không thể dừng lại, bà liền đi lên phía trước, nhìn thấy cảnh này dù là ai có kiên cường đến mấy cũng không mở miệng được, huống hồ chính mình cũng có tâm trạng giống như vậy, người đàn ông nhìn thấy bà, nhưng vẫn còn đắm chìm trong nỗi đau của chính mình.

“Con! Còn không bằng là ta chết đi, đến đâm chết ta đi.”

Lý Vận Linh do dự một lát, sau đó vẫn mở miệng nói.

“Chuyện đã như vậy, các người có thể nghĩ thoáng một chút đi.”

Hai người kia lơ đãng không nghe, ánh mắt Lý Vận Linh nhìn bọn họ nói.

“Tôi hy vọng ông bà cũng có thể tính đến cuộc sống sau này, như vậy sẽ khiến cho nó an tâm mà ra đi.”

Người phụ nữ đang ôm bên giường đứng dậy nhìn bà hỏi.

“Bà là ai?”

“Tôi cũng giống như bà, cũng là một người mẹ.”

Lý Vận Linh đi đến giường bệnh trước mặt, ánh mắt nhìn sang người chết nằm trên giường bệnh, mới có 20 tuổi.

“Con trai tôi bị bệnh tim, đang rất cần trái tim để giải phẫu, vừa mới được biết thích hợp với trái tim con bà, tôi xin các người đồng ý hiến tặng, để cứu lấy mạng sống của con tôi.”

Phó Nhiễm che miệng lại, nước mắt hỗn loạn nóng bỏng, bả vai run lên từng đợt.

“Bà nói cái gì?”

Người mẹ kia dường như khó có thể tin, bà lớn tiếng.

“Bà định lấy tim của con tôi?”

Cuối cùng một chữ, vừa thê lương mà bi thương, xuyên qua không gian tĩnh mịch bên trong phòng làm cho người ta hít thở không thông. Lý Vận Linh lập tức lắc đầu.

“Hai người yên tâm, cuộc sống sau này của hai người tôi sẽ sắp xếp thật tốt, sẽ không cho hai người có gì phải buồn, hoặc là, ông bà muốn bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần cứu cứu con tôi.”

Đứng ở bên cạnh, người đàn ông im lặng này giờ bỗng nhiên giận tím mặt.

“Biến, biến nhanh đi, muốn tôi bán tim của con tôi, chúng tôi thà đói chết, mau cút đi!”

Người phụ nữ cũng đi tới túm tay Lý Vận Linh.

“Đi ra ngoài, chúng ta không sẽ đồng ý, con tôi vừa mới chết bà còn có một chút nhân tính hay không, biến!”

“Các người hãy nghe tôi nói, đây là phương thức giải quyết tốt nhất.”

“Vậy cứ để cho con bà cũng chết đi, để xem của lòng của bà có thể đau hay không đau!”

Sắc mặt Lý Vận Linh trắng bệch bị đẩy ra khỏi phòng bệnh, bà đưa tay dè lên ngực, Tiêu quân gia vỗ nhẹ ở sau lưng bà.

“Phu nhân.”

Bên trong phòng bệnh tiếng khóc dường như càng phát ra thê lương, Phó Nhiễm đứng ở cửa, trên mặt Lý Vận Linh đầy nước mắt.

“Tiểu Nhiễm, con mau đi khuyên bọn họ đồng ý, Thành Hữu thật vất vả đợi chờ cơ hội này, mẹ không muốn nó giống Vân Phong.”

Tuy rằng cảm thấy không đành lòng, cảm thấy tàn nhẫn, nhưng đã đến phút này thì Phó Nhiễm không thể không làm. Cô đi đến trước giường, thấy rõ ràng là một thanh niên mặt tái nhợt, vốn là đang tuổi trẻ bồng bồng sức sống lại ra đi quá sớm.

Người phụ nữ dè nén tiếng khóc, ngồi bên cạnh con vẫn không nhúc nhích.

Phó Nhiễm định mở miệng, cổ họng lại như tắc nghẹn, một câu cũng nói không nên lời.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn đến cô.

“Các người còn muốn như thế nào nữa, đi ra ngoài!”

Phó Nhiễm nhận thấy, đây là cây cỏ duy nhất cô có thể bắt lấy để cứu Minh Thành Hữu, giống như cơ thể càng lúc càng trầm xuống, dần dần, cô cảm thấy lực bất tòng tâm, tuyệt vọng đã lên tới đỉnh điểm.

“Van cầu hai bác, cứu dùm chồng con.”

“Các người không phải kẻ có tiền sao? Có tiền thì mua cái gì mà không được?”

Người đàn ông lại kích động một lần nữa, đưa tay chỉ vào người chết nằm trên giường.

“Con ta chính là bị một kẻ giàu có đâm chết, say rượu mà còn đua xe, lúc ấy nó đang đi qua đường, mà đèn đường dành cho người đi bộ cũng đang xanh, nó có cái gì sai? Mà người thân của bọn chúng đến bây giờ cũng chưa xuất hiện qua một lần, nói cái gì mà hết thấy cứ tuân theo pháp luật, ta nói cho cô biết, muốn tìm của con ta, các người có mơ cũng đừng nghĩ đến!”

“Cũng không phải là tất cả mọi người đều như vậy.”

Phó Nhiễm đi đến chỗ người phụ nữ.

“Nếu cậu ấy mất đi mà có thể cứu được người khác, trái tim của cậu ấy còn có thể đập, giống như cậu ấy vẫn còn sống, dĩ nhiên, con có thể hiểu được nỗi đau của hai người, nhưng bệnh tim của chồng con đặc biệt nghiêm trọng, mỗi ngày con chỉ sợ anh ấy sẽ bất ngờ ra đi, con hi vọng lớn nhất là anh ấy có thể có được trái tim khỏe mạnh, con cầu van hai người, cứu anh ấy một mạng đi có được không?”

Người đàn ông đứng ở bên kia nhìn vợ mình đang do dự liền nói.

“Ta không đồng ý, các người vì sao sẽ biết con ta trái tim có thể phù hợp, các người đã mua người trong bệnh viện đúng không? Ta đã biết, vì sao con ta vốn là đã thoát khỏi nguy hiểm, sao đêm nay lại đột nhiên bệnh tình nguy kịch, khẳng định là các người muốn hại chết nó, bệnh viện cũng không tận tình cứu giúp, các người đã muốn lấy tim của con ta từ trước đúng không?”

“Không phải.”

Phó Nhiễm vội vàng lắc đầu, nhưng người đó làm sao có thể chịu nghe lời cô nói chứ.

“Chắc chắn là các người!”

Cô đưa tay giữ bụng.

“Con biết tiền không mua được mạng người, nhưng nếu hai bác chịu cứu chồng con, anh ấy cũng sẽ là con của hai bác, tim đang đập trong người anh ấy cũng chính là tim của con hai bác.”

Người phụ nữ đưa hai tay che mặt khóc thảm thiết.

“Có phải thật không, con ta còn có thể sống sao?”

Phó Nhiễm thật vất vả thấy được chút hy vọng, nhưng người đàn ông đó đi đến bên cạnh người vợ, chỉ vào Phó Nhiễm nói.

“Cô mau đi đi.”

“Con cầu xin có được không?”

“Được, cô không phải nói cầu xin sao, cô quỳ đi ra bên ngoài.”

Phó Nhiễm hầu như không suy nghĩ gì liền quỳ rạp xuống bên giường.

“Chuyện này quan hệ đến tính mạng, chỉ cần ngài gật đầu, là có thể cứu được một mạng người, cầu ngài.”

Người đàn ông đã rơm nước mắt, nhưng đứa con đột nhiên bị nạn như vậy, ông kích động túm tay Phó Nhiễm lôi cô đi ra ngoài.

Lý Vận Linh ngồi ở trên ghế, nhanh chóng đẩy Tiêu quân gia tới.

“Thiếu phu nhân!”

Tiêu quân gia đứng ở trước mặt Phó Nhiễm.

“Để tôi đỡ cô đứng dậy.”

“Đừng đỡ con.”

Một tay Phó Nhiễm đặt ở mép giường, người vợ nhìn đứa con đang nằm lên trên giường, sau đó lại nhìn về phía chồng bà.

“Tôi không nghĩ con liền như vậy đã rời khỏi, nếu có thể đem tim cho người khác, ít nhất con tôi coi như còn sống!”

Lý Vận Linh nghe thế, khăn trương đứng dậy.

Người đàn ông suy sụp ngồi ở bên cạnh giường.

“Người ta sau khi xuống mồ đều muốn an bình, nếu ngay cả một cơ thể đầy đủ đều không giữ lại được, bà nhẩn tâm sao? Tôi không bao giờ muốn người khác làm con tôi, nếu có một ngày bà nhìn thấy người khác mang tim con bà sống mạnh khỏe, bà sẽ nghĩ như thế nào, bà chẳng lẽ không sợ con nằm lạnh như băng cả đêm mà không thấy đau lòng sao?”

“Không!”

Bà mẹ khóc rống lên, chạy qua ôm đứa con nằm trên giường.

“Mẹ thực xin lỗi con, thực xin lỗi con.”

Nước mắt Phó Nhiễm chảy đầy mặt, cảm giác bất lực tràn ngập toàn thân, nghĩ tới không biết Minh Thành Hữu đang từ từ gầy yếu còn có thể chống đỡ bao lâu, cô chỉ có thể dốc hết toàn lực, Phó Nhiễm hai tay giữ chặt ống quần người đàn ông.

“Van cầu các người được không, đứa bé của con cần cha, con không muốn nó vừa ra sinh đã không có tình thương của người cha.” trong

“Nói cái gì chúng ta cũng sẽ không đồng ý, đi thôi.”

Chủ nhiệm cùng y tá trưởng lại lần nữa trở lại trước phòng bệnh.

Lý Vận Linh dường như ý thức được cái gì, cuống quýt đi qua đi ngăn ở trước mặt, cho chúng tôi thêm một ít thời gian nữa được không?

Y tá trưởng giải thích.

“Người nhà không đồng ý, chúng tôi cũng không có biện pháp, phải dựa theo quy trình của bệnh viện mà làm thôi.”

Chủ nhiệm thở dài, sắc mặt mệt mỏi.

“Còn không biết tiếp theo, có thể chờ được nữa hay không?”

Lý Vận Linh vẻ mặt hồng mắt.

“Có nói cái gì ta cũng phải làm cho bọn họ đồng ý, đây là cơ hội duy nhất của Thành Hữu.”

Người đàn ông dùng sức đẩy Phó Nhiễm ra, cũng kéo cánh tay của cô đẩy đi ra ngoài.

Chủ nhiệm cùng y tá trưởng đi vào.

“Thực xin lỗi, chúng tôi phải rút máy thở.”

“Không.”

Tâm tình Phó Nhiễm đọng lại trong khoảnh khắc bỗng như trào ra.

“Lại cho tôi một chút thời gian, một chút là tốt rồi.”

Nhưng thái độ của người nhà lại cương quyết lạ thường.

Muốn trái tim của con ta các người có mơ cũng đừng nghĩ tới, còn nữa, cái gọi là lương tâm bác sĩ, không phải muốn tim sao, được, lấy đi, tim của ta vẫn là sống, cho các người lấy!”

Chủ nhiệm ý bảo y tá trưởng tới, Phó Nhiễm đưa tay đè lại bụng, bàn tay đặt trên đầu gối nắm chặt thành quyền.

“Hiển tạng thì người nhà phải đồng ý kí tên, còn có, lần này chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Y tá trưởng xoay người, chuẩn bị đem dây oxi tháo ra.

Phó Nhiễm đứng dậy nhào qua.

“Không thể!”

Chẳng lẽ cô chỉ có thể trơ mắt nhìn, sự sống Minh Thành Hữu rõ ràng có hy vọng, lại phải buông tay trong tuyệt vọng sao?

Đây không phải là điều gì khác, là cả một sinh mạng.

Là một hy vọng nhỏ nhoi mà cô cùng Minh Thành Hữu thành tâm cầu nguyện.

Như vậy, đối với Phó Nhiễm mà nói là vô cùng tàn nhẫn?

Không, đơn giản, một chút ánh sáng cũng đều không cho cô, làm cho cô vĩnh viễn sống trong bóng đêm.

Sống trong bóng tối, ai có thể chịu đựng được đây?

Cô bổ nhào vào trước giường, gần như liều lĩnh ngăn cản động tác của y tá trưởng.

Trước ngực bị một động tác ngăn lại, giữ chặt động tác tiếp theo của cô, hai chân cô ra sức muốn lao về phía trước, bàn chân lại không nhúc nhích nổi, cô hận cánh tay trước ngực mình, Phó Nhiễm ra sức đẩy cánh tay đó ra, dùng cả móng tay để cào cào.

“Buông ra, buông ra!”

Trong mắt đột nhiên đau xót, ngực như bị đè nén, đau đớn hít thở không thông. Y tá trưởng lui về phía sau, cùng chủ nhiệm lần lượt đi ra khỏi phòng bệnh.

“A!”

Phó Nhiễm khóc đến tê tâm liệt phế, đau đớn nhất, không gì hơn điều này, đau hơn một ngàn vạn phần so với từng nhát dao đâm vào tim.

Cô biết, không còn hy vọng nữa.

Cả cơ thể giống như chìm trong nước lạnh, hai chân Phó Nhiễm mềm nhũn, bỗng từ phía sau có một bàn tay ôm cô lại.

Cô không có chỗ phát tiết, chỉ có thể đem toàn bộ cảm hận dồn nén trút lên cánh tay này. Hai mắt Phó Nhiễm nhắm lại, cô quay lại, đập vào tầm mắt, cũng là đôi mắt che kín đau thương tuyệt vọng.

Cô há miệng, sau một lúc lâu lại không mở miệng được.

Anh từ từ buông tay.

Phó Nhiễm xoay người, hai tay gắt gao ôm lấy cổ anh.

“Thành Hữu!”

Bọn họ phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?

Như thế nào mới có thể tìm được một đường đi, như thế nào mới có thể tìm cho anh được một con đường sống?

Phó Nhiễm mặt kề sát ở cổ Minh Thành Hữu, hai mắt cô sưng đỏ.

“Vì sao?”

Bàn tay anh vỗ nhẹ đầu cô.

“Phó Nhiễm, chúng ta không thể cưỡng cầu.”

Có lẽ, đây là số mệnh.

Tiêu quân gia đầy nước mắt trở lại bên cạnh Lý Vận Linh.

Minh Thành Hữu lùi ra phía sau, kéo tay Phó Nhiễm.

“Chúng ta về nhà thôi.”

Cô đứng im tại chỗ dường như không nở đi, ánh mắt dừng lại ở phía giường bệnh. Nước mắt như thể nào đều nhịn không được, một hàng chảy thẳng xuống đến môi.

Miệng có thể cảm nhận được chua xót, trong lòng đau đớn dày vò.

Minh Thành Hữu nắm tay cô thật chặt, ra sức kéo cô đi.

“Đi thôi!”

Phó Nhiễm thất thểu đi theo phía sau anh, trên hành lang, Lý Vận Linh sốt ruột đang ở cửa bấm số điện thoại, miệng lặp đi lặp lại.

“Mặc kệ như thế nào, ta dùng hết mọi thủ đoạn đều phải làm cho bọn họ gật đầu, không thể như vậy, không thể như vậy.”

Ai cũng khó có thể thừa nhận, rồi lại mệt mỏi, hình như là không thể xoay chuyển.

Phó Nhiễm hất tay Minh Thành Hữu ra.

“Em không đi.”

Anh dừng bước, ôm Phó Nhiễm đẩy cô đi ra ngoài. Đi đến bên Lý Vận Linh, anh bàn tay đè lại bàn tay bà đang bấm số.

“Mẹ, không còn kịp rồi, cho dù hiện tại có thể, không được người khác chân chính đồng ý, tim của hần cũng rất khó hòa hợp với con, coi như hết.”

“Như thế nào lại như vậy, chúng ta thật vất vả mới chờ được cơ hội này.”

Lý Vận Linh không nghe khuyên bảo, bà rút tay ra khỏi tay Minh Thành Hữu, cầm di động, bà quay lưng lại, muốn bấm số, bên trong phòng bệnh lại truyền đến tiếng khóc bi thương, bà cũng biết là uống công, cánh tay buông thông, di động bị rơi xuống chân.

Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm đi trước, Tiêu quản gia nhìn bóng dáng hai người, bà thấy trong mắt đều chua xót muốn khóc, chớ đừng nói là bọn họ.

Bà đi qua đi, nâng Lý Vận Linh ở bên ngoài ghé trên ngời vào chỗ của mình.

Đèn hành lang như muốn tắt, như Thủy Liêm động bỏ ra đám sương mưa phùn. Phó Nhiễm trong tay giấy dựa dần dần chuyển nhược, khó có thể nhận, lại phải muốn nhận. Co xoay quá, nhìn đến Lý Vận Linh hai bàn tay che mặt giống như đang khóc, cô cắn môi, bước theo Minh Thành Hữu ra khỏi bệnh viện. Nghênh thị ban đêm đã hiu quạnh lại càng thê lương, đưa mắt nhìn lại, rồi đột nhiên phát hiện tại tuyết rơi, Phó Nhiễm đứng ở phòng khám bệnh bên ngoài bệnh viện, hai tay đặt lên mặt Minh Thành Hữu. Hần đàm để thâm thúy, cơ hồ nhìn không có cảm xúc, cắn cơ chỗ lại banh khởi, Phó Nhiễm nước mắt giàn giụa, tiếng nói khàn khàn, “không cảm thấy không cam lòng sao?”

“Phó Nhiễm.”

anh gọi tên của cô,

“Em biết không, không cam lòng cũng vô dụng.”

Minh Thành Hữu đi đến kế tiếp bậc thang, Phó Nhiễm đưa hai tay ôm cổ anh, quá mệt mỏi, một chút tinh thần đều không có.

Rạng sáng ở cửa bệnh viện, ngẫu nhiên có người đi qua. Minh Thành Hữu xoay người, hai tay gắt gao đem cô ôm vào trong ngực.

“Phó Nhiễm, cứ như vậy đi, đừng khóc.”

Một người nhà bệnh nhân đi qua nhìn bọn họ, ánh mắt nhìn bọn họ hiều kì.

“Thành Hữu, em mệt mỏi quá, không biết còn có thể nói gì, phải làm gì...”

Phó Nhiễm siết chặt cánh tay.

“Em cũng có thể hiểu được tâm lý bọn họ, đối với anh thật vất vả mới có hi vọng lại vụt mất, còn chẳng trách được bất cứ ai.”

Minh Thành Hữu khẽ hôn lên mặt cô.

“Vậy bây giờ đừng làm gì nữa, anh mang em về nhà.”

Phó Nhiễm ôm lấy lưng anh không buông, ánh mắt thủy chung có cảm giác muốn khóc.

Bông tuyết bay xuống rớt trên vai, Minh Thành Hữu khẽ vỗ nhẹ lên thắt lưng cô.

“Đi thôi.”

Trên đường trở về, Minh Thành Hữu lấy chìa khóa tự lái xe, tốc độ xe rất chậm, đi ban đêm yên lặng gần như nghe không được tiếng gió.

Phó Nhiễm nghiêng đầu, trên người mặc chiếc áo khoác nam, ánh mắt nheo lại sau đó dựa vào lưng ghế dựa, hẳn là đang ngủ.

Minh Thành Hữu cầm tay cô, ngoài cửa sổ xe tối đen như mực, u ám giống như kéo con đường ngày càng vô tận, anh mím miệng thành một đường thẳng tắp, khuôn mặt khổ sở, anh ở bên ngoài phòng bệnh đã nhìn thấy Phó Nhiễm quỳ xuống trước người nhà bệnh nhân kia, trái tim như vỡ nát.

Người phụ nữ của anh, hẳn là anh phải nâng niu ở trong lòng bàn tay, giữ chặt trong lòng, không thể làm cho cô phải quỳ xuống trước người khác.

Minh Thành Hữu nắm tay Phó Nhiễm thật chặt.

Lúc ấy, bên ngoài cùng bên trong phòng bệnh tuy rằng chỉ có bức tường ngăn cách, cũng là sinh tử giao nhau, nếu như nói tuyệt vọng, không có người ào so với Minh Thành Hữu có thể cảm nhận sâu sắc hơn.

Anh nhìn chằm chằm về con đường phía trước, những ngọn đèn ven đường nối dài, kỳ thật Phó Nhiễm cũng không ngủ, xe đã vào đến gara Y Vân thủ phủ, Minh Thành Hữu ngồi ở vị trí lúc này không nhúc nhích, Phó Nhiễm mở mắt ra, thấy anh nghiêng mặt hướng ra ngoài cửa sổ xe, ánh mắt xuất thần.

Nghe được động tĩnh, Minh Thành Hữu quay đầu lại nhìn cô, hai người cũng không ai nói chuyện, xuống xe, nắm tay nhau đi vào trong nhà.

Phó Nhiễm thay giày ở cửa, Minh Thành Hữu vốn định không bật đèn, nhưng nghĩ đến Phó Nhiễm đang mang thai không tiện, đèn trong Y Vân thủ phủ sáng lên màu mật ong, hai người cùng đi lên lầu.

Phòng trong máy sưởi vừa vặn, xua tan đi lạnh lẽo, Phó Nhiễm nằm đến trên giường tay chân vẫn lạnh, Minh Thành Hữu đem tay cô ủ lòng bàn tay, Phó Nhiễm dụi đầu vào ngực anh.

“Đèn làm chói mắt, tắt đi.”

Minh Thành Hữu nghe được cô đang kiềm nén tiếng khóc, thở dài, vươn người đi tắt đèn. Anh xoa bóp hai tay Phó Nhiễm, sau đó xoa chân cho cô.

“Còn lạnh không?”

Cô không nói lời nào, sợ nói sẽ phát ra tiếng khóc, liền lắc đầu. Anh lại cầm tay cô để lên bên miệng.

“Đừng khóc, Phó Nhiễm, đã trải qua nhiều chuyện như vậy chúng ta phải tính đến tình huống xấu nhất, chuyện đó cũng không tính cái gì, em chỉ là nhất thời khó có thể chấp nhận mà thôi.”

“Em biết.”

Phó Nhiễm vươn tay cánh tay ôm lấy thắt lưng Minh Thành Hữu.

Ngoài cửa sổ bông tuyết càng lúc càng lớn, có thể nghe được âm thanh vắng lặng lạnh lùng.

Minh Thành Hữu khẽ nhếch khóe miệng.

“Còn như vậy con sinh ra sẽ là đứa nhỏ hay khóc, mỗi ngày sẽ khóc làm cho em ngủ không yên.”

Phó Nhiễm buông ra tay anh ra, cô xoay người đưa lưng về phía Minh Thành Hữu, anh cũng quay lưng lại, để lại một khoảng cách. Cả hai đều không muốn cho đối phương nhìn thấy nỗi đau của chính mình, đưa lưng lại một mình tự giữ lấy nỗi đau, kỳ thật càng đau hơn.

Điện thoại di động của Minh Thành Hữu tắt máy, còn của Phó Nhiễm đặt ở trên tủ đầu giường, Lý Vận Linh gọi đi gọi lại vẫn không có người nghe.

Chú Vương chở Tiêu quân gia cùng Lý Vận Linh vội vàng đi về Y Vân thủ phủ, nhìn thấy giày của hai người ở cửa mới bớt lo lắng.

Ánh mắt Tiêu quân gia lộ ra vẻ lo lắng.

“Phu nhân, muốn tới lầu hai đi xem sao?”

Lý Vận Linh đứng ở cửa, xua tay.

“Thôi khỏi, để cho bọn chúng yên tĩnh đi.”

“Vâng, hôm nay bà sẽ nghỉ lại đây chứ?”

“Không.”

Lý Vận Linh vô cùng mệt mỏi.

“Ta còn phải về đốt cho Vân Phong nén hương, kể chuyện này cho ông ấy nghe, hy vọng ông ấy có thể phù hộ Thành Hữu qua khỏi.”

Bên dưới lầu truyền đến tiếng ô tô chạy đi, hai người vẫn nằm ở trên giường không nhúc nhích, sau một hồi lâu, Phó Nhiễm xoay người, đưa tay phải ôm chặt Minh Thành Hữu từ phía sau. Cô áp mặt vào cổ anh. Thật ấm áp, như nhập vào trong cơ thể Minh Thành Hữu.

141. Chương 141

Chương 141: Tự sát, tình thương của người mẹ

Trời về khuya rồi hai người mới nhắm mắt ngủ, buổi sáng, khi Phó Nhiễm tỉnh dậy, thấy lòng bàn tay lạnh lẽo, xem ra Minh Thành Hữu đã dậy từ sớm rồi. Xuống giường, cô đưa mắt nhìn đồng hồ, thể mà đã 10 rồi.

Sau khi rửa mặt xong, cô bước xuống lầu, thẩu Tiêu quân gia đang ngồi trước bàn ăn làm việc.

“Thiếu phu nhân, đã dậy rồi à?”

“Tam thiếu đâu?”

“Tam thiếu ở bên ngoài.”

Phó Nhiễm nâng chân lên bước đi, thuận tay lấy cái áo khoác ngoài, Minh Thành Hữu đang ngồi trên ghế mây ở hồ bơi lộ thiên, ánh mặt trời phản chiếu lại mặt nước một cách rực rỡ, hắt ánh sáng lên tô đậm thêm vẻ đẹp của anh.

Minh Thành Hữu đang gác gùi chỗ lên đầu gối, hơi nghiêng người tới trước, ánh mắt gọn sáng, anh mặc một bộ đồ ở nhà rất bình thường, dáng người gầy gò, làm cho anh có vẻ cao thêm.

Phó Nhiễm bước tới, đem áo khoác lên vai anh.

Minh Thành Hữu không quay đầu lại, cầm lấy tay cô.

“Sao không ngủ nhiều hơn tí nữa?”

“Cũng tới giờ ăn trưa rồi mà”.

Phó Nhiễm ngồi vào bên cạnh anh, gác tay lên đùi anh, hai người cũng không ai đề cập tới chuyện tối hôm qua.

Ngồi một tí, Tiêu quần gia gọi bọn họ vào ăn cơm trưa, Phó Nhiễm gấp thức ăn bỏ vào trong chén của anh, thấy anh không động đũa, cô nói: “Tối nay em sẽ nấu ăn, làm mấy món mà anh thích.”

Anh múc một chén canh đưa cho cô, nói: “Không cần lãng phí thời gian đâu, anh ăn không ngon miệng.”

“Có phải là do tác dụng phụ của thuốc?”

“Không có cảm giác đói cũng tốt, còn tiết kiệm được thức ăn.”

Phó Nhiễm gác đũa xuống, cũng không muốn ăn nữa, Minh Thành Hữu nhìn gò má tối tăm của cô, cầm lấy bàn tay cô, an ủi: “Đừng lo lắng, anh không sao.”

Câu này dường như mỗi ngày anh đều nói vài lần.

Tiêu quần gia từ bên ngoài đi vào, nói: “Tam thiếu, có người tìm ngài.”

Minh Thành Hữu dường như biết là ai, phân phó: “Cho bọn họ vào đi.”

Anh vỗ nhẹ mu bàn tay của cô, nói: “Anh có chuyện cần xử lý một chút, em căn cơm trước đi.”

Mấy người vừa đi vào đang chào hỏi với Minh Thành Hữu, anh dẫn họ tới sa lon, Phó Nhiễm nhìn thấy một người đàn ông cầm một tập tài liệu ra, đang nói chuyện cùng Minh Thành Hữu, cô cảm thấy nhạt nhẽo, cảm giác không muốn ăn nữa, cô bỏ đũa xuống rồi đi tới.

Minh Thành Hữu thấy cô đi tới, cũng không cố ý tránh né nội dung cuộc nói chuyện, dù sao cuối cùng vẫn cần chữ ký của cô.

“Bởi vì muốn hiến tặng thân thể nhất định phải có chữ ký của người thân, cho nên chúng tôi muốn hỏi ý kiến của phu nhân.”

Phó Nhiễm kinh ngạc: “Hiến tặng thân thể?” 1

Đôi mắt tròn tròn, cô nhìn Minh Thành Hữu: “Anh...” Chỉ nói được một chữ, nước mắt lại trào ra, chảy xuống.

Minh Thành Hữu đưa tay kéo cô, mang cô đi tới cửa sổ.

Anh vén rèm cửa lên, ánh nắng chiếu vào, cô cảm thấy chói mắt, đưa tay che trán lại.

“Phó Nhiễm, tối hôm qua, khi thấy y tá lấy ra ống thở oxi anh liền nghĩ tới điều này, người ta sau khi chết còn có thể giữ lại được cái gì đâu, không thể mang theo đi xuống mồ được!”

Minh Thành Hữu đưa tay ra chống song cửa sổ, nói tiếp: “Các bộ phận trên cơ thể của anh có thể cứu sống được người khác, có thể đây cũng là cách kéo dài sinh mạng của anh, cho dù anh có ra đi, ít nhất cũng lưu lại vài thứ trên thế gian này!”

Nghẹn ngào nơi cổ họng, cảm giác vô lực ập đến, cô hiểu được suy nghĩ của anh. Cô nhìn vào bả vai của anh, không nói gì, chỉ cắn chặt môi dưới lặng lẽ khóc.

Ngả người vào trên ghế, cô vẫn không thể thừa nhận được chuyện này.

Hiến tặng thân thể, thật đau đớn.

Vào thời điểm này, cô vẫn không thể chấp nhận được điều này, cô hé miệng cắn lên bả vai anh.

Minh Thành Hữu cũng không thấy đau, hai má tái nhợt, đưa tay ra nắm lấy eo cô, nói: “Ký tên đi em!”

Hai tay cô nín chặt ống tay áo của anh.

Anh bùi ngùi than nhẹ: “Phó Nhiễm, so với người khác, em nên hiểu cách làm của anh bây giờ!”

Cổ họng cô khàn khàn, nói không nên lời người bên trong phòng khách cũng không thúc giục, họ biết cô cần thời gian để tiếp nhận. Đúng lúc Tiêu quần gia bưng trà lên, nhìn thấy tài liệu trên bàn, mặt trắng bệch, vội vàng lui ra ngoài.

Người đàn ông ngồi đối diện giới thiệu sơ lược cho cô hiểu, rồi đưa tài liệu trong tay về phía hai người.

Cô không dám cầm, sắc mặt Minh Thành Hữu vẫn bình thường, thần sắc nghiêm túc, Tiêu quân gia nhìn hình ảnh này, bà vội vàng trở lại phòng của mình.

Hốc mắt cô vẫn ướt át, cô cầm tài liệu lên rồi ký tên, năm ngón tay không ngừng run rẩy, ngòi bút vệt lên giấy một dòng mực đen, lòng nặng tựa ngàn cân, mồ hôi túa ra trong lòng bàn tay, ánh mắt cô mông lung.

Mặc dù như vậy, cô vẫn không do dự, đặt bút ký tên.

Có một số việc, chính bản thân mình trải qua mới có thể lĩnh ngộ được.

Tâm tình nặng nề, cô đặt bút xuống bàn, thấy anh vẫn đang điền thông tin trên giấy, cô liền đứng dậy rời đi.

Mở đàn Piano ra, nhìn bản phổ nhạc bài “Hôn lễ trong mơ”, cô đưa tay ấn phím đàn, âm tiết đơn điệu vang lên tới phòng khách, động tác của Minh Thành Hữu bỗng ngừng lại, Tiêu quân gia từ phòng của ông bước ra, đóng cửa lại.

Sau một hồi, những người kia mới rời đi.

Tiêu quân gia dọn dẹp các thứ trên bàn.

Minh Thành Hữu nhướn mắt lên, thê lương nhìn cô: “Tiêu quân gia, chuyện này không nên ẹ ta biết.”

Tiêu quân gia hơi giật mình. “Vâng.”

Minh Thành Hữu đứng dậy bước về phía cầu thang, ôm lấy cô từ phía sau.

“Em không biết đánh đàn, mò mẫm làm cái gì?”

Phó Nhiễm thu tay lại.

“Mệt không anh, nghỉ ngơi đi!”

Minh Thành Hữu gật đầu một cái, buông cô ra rồi bước lên lầu hai.

Cô nhìn theo bóng lưng của anh, trong lòng đau đớn từng đợt, cô yêu thích sinh mạng đang lớn dần trong bụng cô, nhưng mà người cô yêu thì...

Phó Nhiễm ngồi lại ghế sa lon, Lý Vận Linh đang mệt mỏi tiến vào, đi vào trong nhà chỉ thấy có mình cô, vội hỏi.

“Người đâu?”

Sắc mặt Lý Vận Linh khó coi, nhìn xung quanh.

Phó Nhiễm nhìn Tiêu quân gia cách đó không xa, biết chuyện này cũng không thể giấu được bà, cô nói: “Mẹ, người đã về rồi.”

“Là ý của con?”

Không nói vòng vo, bà nhắm thẳng vào Phó Nhiễm.

Cô mở miệng, giọng nói bình tĩnh.

“Không, đây là ý của anh ấy!”

“Hai đứa có ý gì, tại sao không bàn tính với mẹ trước? Tự chủ trương?”

Lý Vận Linh tức giận.

“Mẹ, tối hôm trước, có thể con sẽ không đồng ý cho anh ấy làm như thế, và chính anh cũng sẽ không có suy nghĩ này. Nhưng, mẹ cũng đã thấy rồi đấy, chúng ta tuyệt vọng, trở mặt nhìn, không phải là không tìm được titik hợp cho anh, mà là người nhà của người ta không đồng ý.”

Phó Nhiễm nghĩ lại, đến giờ trái tim vẫn còn rỉ máu.

Dù Minh gia có hô phong hoán vũ thế nào, đối mặt với cái chết, cũng chỉ có thể bó tay chịu trói.

Sắc mặt bà cực kì bi thương, đề cao âm điệu nói.

“Vậy thì thế nào, chẳng lẽ con không thấy mình quá ích kỷ sao? Người khác không cứu được mạng của Thành Hữu, tại sao lại muốn nó hiến tạng nội tạng cứu người khác? Phó Nhiễm, thời điểm chúng ta đau đớn, những người đó có mềm lòng không?”

Lời nói đến miệng bỗng nghẹn lại, cô không nói được nữa, vốn không biết đúng sai thế nào.

Cả tối hôm qua, Lý Vận Linh chưa hề ngủ, đôi mắt đã đỏ hết rồi.

“Thành Hữu đâu?”

“Đang nghỉ ở trên lầu.”

Bà ngồi dựa vào sô pha, nói tiếp.

“Chuyện này, mẹ còn chưa đồng ý.”

Bà đưa mắt nhìn cô, tiếp tục nói.

“Có phải đối với con, nó như thế nào cũng không quan hệ gì nhiều? Phó Nhiễm, có lúc mẹ không biết thật sự trong đầu con đang nghĩ gì?”

Sắc mặt cô vốn đã trắng bệch, nay lại bị bà chèn ép, cảm giác nặng nề không thở nổi.

“Mẹ, con chỉ muốn tôn trọng ý kiến của anh ấy, không có cách nào cả, con cảm nhận được, có rất nhiều người không tiếp nhận nổi chuyện này, nhưng theo suy nghĩ của anh ấy, đây là cách tốt nhất để duy trì một phần cơ thể của anh ấy mà thôi!”

Lý Vận Linh đưa tay che mặt, giọng nói trầm trọng: “Chẳng lẽ không còn biện pháp nào để cứu Thành Hữu sao?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, đem nước mắt sắp trào ra nuốt ngược trở về.

“Cách duy nhất hiện nay là gì đây, chẳng lẽ ngồi chờ chết sao?”

Lòng bà như lửa đốt, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói tiếp.

“Cho dù như thế n đi chẳng nữa, dù chỉ là một tia hy vọng nhỏ nhất, mẹ nhất định phải thử.”

Lý Vận Linh bước ra khỏi nhà, chú Vương mở cửa xe ra, bà khoát tay.

“Để tôi đi một mình.”

Đi bộ ra ngoài, thấy một bóng dáng đang đảo dác nhìn, bà chăm chú quan sát mới phát hiện ra đó là Triệu Lan.

“Sao bà lại tới đây?”

Lý Vận Linh không vui nói.

“Tôi muốn tới thăm Thành Hữu cùng Tiểu Nhiễm.”

Lý Vận Linh nhìn bà, nói.

“Về đi, nó sẽ không gặp bà đâu!”

Triệu Lan cũng biết được điều này, bà đuổi theo Lý Vận Linh.

“Thành Hữu, gần đây có khỏe không?”

Lý Vận Linh dừng chân lại, nhìn gương mặt khấn trương của Triệu Lan, nói.

“Không tốt, rất không tốt.”

Trong lòng bà khó chịu, chuyện bệnh tình của Minh Thành Hữu bà cũng không thể giấu Triệu Lan, tâm tình bà phức tạp, bà thật không muốn Triệu Lan nhận lại con.

Triệu Lan nghe thế, hồn vía bay mất: “Gần đây tôi không gặp nó, nó thế nào rồi?”

“Phó Nhiễm sợ bà lo lắng, cho nên cũng không nói với bà?”

Lý Vận Linh đứng dưới ánh đèn, nói tiếp.

“Hôm qua, vốn là có hy vọng, nhưng...”

Lý Vận Linh thở dài, đem mọi chuyện tối qua kể lại cho Triệu Lan nghe.

Sau khi nghe xong, bà đã khóc không ra tiếng.

“Vậy bây giờ phải làm sao? Có biện pháp nào nữa không?”

“Trừ cách này, còn có thể làm gì được nữa?”

Hốc mắt Lý Vận Linh cũng ướt át.

“Bà không thấy bộ dáng Thành Hữu bây giờ sao, thân thể đã không chống đỡ được nữa, hiện tại nó gần như không bước ra khỏi cửa, một khi để người ngoài nhìn thấy nó, ai cũng sẽ biết nó bị bệnh, tôi thật không biết nó còn sống được mấy ngày nữa?”

Triệu Lan bị dọa đến ngây người, Lý Vận Linh nhìn vành mắt bà, trong đầu thoáng qua ý nghĩ, thật lâu mới áp chế được, bà cũng không rời đi, mà hướng về cái ghế không xa, ngồi xuống.

Thấy Triệu Lan vẫn còn khóc, Lý Vận Linh gọi bà sang đây ngồi.

Từ trong túi xách, bà lấy khăn giấy đưa cho Triệu Lan.

“Khóc cũng không được gì, bác sĩ đã nói không còn kéo dài được bao lâu nữa.”

“Tôi muốn đi thăm nó một chút.”

Lý Vận Linh mắt nhìn chăm chăm về phía trước.

“Bà tới chỉ có thể làm bệnh tình của nó nặng hơn, hiện tại bụng Phó Nhiễm cũng đã lớn lắm rồi, nếu như Thành Hữu có chuyện gì, bà có chịu được không?”

Hai vai Triệu Lan run run, Lý Vận Linh nghe tiếng khóc, trong lòng cảm thấy phiền não, bà cố nén giọng rồi nói với Triệu Lan: “Thành Hữu ở bên cạnh tôi hai mươi mấy năm, tôi đem nó nâng niu trong lòng bàn tay, giờ nó vẫn là con tôi, bà cũng biết, để tìm được tim thích hợp cho nó quả là một điều thật khó khăn. Vân Phong lúc trước cũng thế, chẳng lẽ giờ bà muốn tôi nhìn thấy nó bước vào con đường đó sao? Mà điều đáng sợ nhất, chính là không đợi được ngày tìm được trái tim thích hợp.”

Lý Vận Linh nghiêng đầu, nhìn Triệu Lan rồi thở dài: “Nếu mà tìm tôi có thể tương thích với nó, tôi nhất định sẽ cứu nó, nhưng nếu nó không còn trên đời này nữa, tôi sống còn có ý nghĩ gì đây?”

Ánh mắt Triệu Lan đầm lệ, nhìn một cách mờ mịt, Lý Vận Linh không nhìn bà, nói tiếp: “Bà cũng đừng lo lắng gì nhiều, dù sao trước mắt vẫn chưa có trái tim thích hợp, chỉ có thể đợi mà thôi!”

“Đều là lỗi của tôi...”

Lý Vận Linh thấy Triệu Lan úp mặt vào hai lòng bàn tay mà khóc, bà nói tiếp.

“Còn nữa, tôi vừa mới biết Thành Hữu có ý định hiến tạng nội tạng.”

Triệu Lan giật mình. “Bà nói gì?”

“Đây là ý của nó.”

Lý Vận Linh đứng dậy.

“Có phải bà muốn làm gì cho nó?”

Bà thở dài.

“Mà thôi, từ nhỏ nó đã không ở cạnh bà, bà cũng không thể làm gì cho nó cả.”

Triệu Lan nhìn theo hướng Lý Vận Linh đi, bà hồi tưởng lại câu nói của Lý Vận Linh, một suy nghĩ chợt lóe lên.

Minh Tranh bước đang họp, La Văn Anh đang báo cáo, điện thoại trên bàn đang đặt ở chế độ im lặng, nhưng có người đang gọi đến, bỗng dưng có một dự cảm không lành.

Đưa tay tắt điện thoại, anh tập trung tinh thần nghe La Văn Anh báo cáo.

Nửa giờ sau, hội nghị kết thúc, La Văn Anh tắt máy tính, thấy Minh Tranh vẫn đang ngồi bất động, cô hỏi anh: “Ai gọi điện thoại cho anh mà sao không nghe?”

“Động tác nhỏ thế mà cũng bị em phát hiện.”

La Văn Anh cười cười, cầm điện thoại của anh lên: “Có gì bí mật không, có thể xem được không?”

“Anh có bí mật gì đâu?”

“Là bác gái.”

La thấy cuộc gọi tới nữa.

“Không nghe máy sao?”

Minh Tranh không ngẩng đầu lên.

“Không có chuyện gì đâu, đi, đi ra ngoài ăn tối thôi.”

“Anh nên nghe máy đi.”

La Văn Anh biết anh và mẹ gần đây đang xích mích nhau.

“Bác gọi gọi cho anh liên tục, nói không chừng có việc gấp.”

Anh thoáng do dự một chút, sau đó cầm lấy điện thoại trên tay cô, nhìn màn hình. Anh đưa tay vuốt lên màn hình, rồi nhấn nút: “Alo.”

“Minh Tranh.”

“Có chuyện gì sao?”

Minh Tranh cau mày, âm thanh của bà trong điện thoại có vẻ là lạ.

“Minh Tranh, mẹ thực sự xin lỗi con.”

La Văn Anh dọn dẹp tài liệu xong, thấy Minh Tranh đang mím chặt môi, giống như bà đang độc thoại một mình.

“Lần trước mẹ đánh con, mẹ muốn nói xin lỗi với con, không phải vì con không phải là con của mẹ mà mẹ đánh con, Minh Tranh, hai mươi mấy năm qua, là mẹ nợ con, về sau không biết có trả được không, cô gái Văn Anh kia cũng không tệ, con cũng không còn nhỏ tuổi nữa, đừng...”

La Văn Anh chỉ thấy Triệu Lan nói một mình, Minh Tranh vẫn duy trì một vẻ mặt.

Tắt điện thoại, La Văn Anh liền hỏi: “Sao rồi?”

Minh Tranh lắc đầu.

“Không có chuyện gì đâu, bây giờ anh muốn về nhà.”

“Vậy anh về mau đi.”

Minh Tranh đẩy ghế ra, đứng dậy, nhận lấy tài liệu trong tay cô.

“Để tý nữa.”

Anh đi vào phòng làm việc, nghĩ đến những lời nói của mẹ trong điện thoại, nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy bà hôm nay có vẻ khác lạ, anh vội cầm áo khoác lên, tính trở về nhà.

Đi ra phòng làm việc, La Văn Anh thấy anh bước đi vội vàng, liền hỏi: “Phải về nhà sao?”

“Ừ, về thăm nhà một chút.”

Minh Tranh nói xong, bước qua cô rồi đi nhanh về thang máy.

Xe chạy thật nhanh trên đường, về đến nhà, cảm thấy bên trong an tĩnh lạ thường, anh vội gọi người giúp việc tới.

“Phu nhân đâu?”

“Đã ngủ từ sớm tới giờ, cơm tối cũng không ăn.”

Minh Tranh tiện tay đưa áo khoác cho người giúp việc, giày cũng không đổi, đi thẳng tới lầu hai.

Phòng của bà đang đóng chặt cửa, thời điểm anh mở cửa ra có cảm giác không thích hợp, bên trong tối thui, mùi tanh nồng nặc xộc vào mũi, mùi vị đó rất dễ dàng nhận biết được, anh hoảng hồn, vội vàng mở đèn lên.

Anh sải bước tiến vào bên giường của bà, lông mày nhíu lại, cổ họng nghẹn cứng, tim như ngừng đập, đưa tay vén chăn lên.

Vết thương được cắt rất sâu, máu thấm ra ngoài chăn, Minh Tranh thất kinh, gọi to: “Mẹ.”

Triệu Lan đã sớm mất đi tri giác, anh không chút do dự ôm bà lên, ánh mắt quét qua tủ trên đầu giường, vừa vặn thấy tờ giấy trên đó.

Ôm bà bước xuống lầu, người giúp việc thấy thế luống cuống tay chân, mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, nói: “Tại sao lại có chuyện này, phu nhân đã dặn tôi 8 giờ kêu bà dậy mà.”

Minh Tranh đưa mắt nhìn đồng hồ, sắc mặt lạnh lẽo, trong tay nắm thật chặt tờ giấy.

Tại phòng cấp cứu của bệnh viện, bàn tay anh run rẩy mở tờ giấy kia, mắt càng đi xuống, tâm càng trầm, anh mệt mỏi khép mắt lại, dựa vào vách tường lạnh băng.

Đây có thể coi như là di chúc của Triệu Lan, bà viết, không chấp nhận cấp cứu.

Khóe miệng anh nhếch lên nụ cười giễu cợt, tóc tai rối bời, đôi mắt trống rỗng vô hồn, anh nghiêng đầu nhìn về phòng cấp cứu đang nhấp đèn đỏ không ngừng, nói cho cùng, người bà quan tâm nhất vẫn là Minh Thành Hữu.

Nắm chặt tay, rồi buông ra, trong lòng đấu tranh tư tưởng một cách kịch liệt, cuối cùng cảm điện thoại lên gọi cho Phó Nhiễm.

Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm rất nhanh đã chạy tới bệnh viện, Minh Tranh nghe được bước chân dồn dập, anh không ngẩng đầu lên nhìn.

“Anh, đến tận cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Phó Nhiễm nóng ruột.

“Mẹ vẫn còn cấp cứu sao?”

Lúc này anh mới ngược mắt lên nhìn, lướt qua Phó Nhiễm, nhìn về hướng Minh Thành Hữu đang đứng, thấy người đàn ông gầy gò, anh sững sờ, rồi đưa tờ giấy ra cho Phó Nhiễm xem.

Cô cẩn thận cầm lấy, Minh Thành Hữu đứng ở sau lưng cô, góc độ vừa vặn có thể đọc được nội dung trong tờ giấy.

Phó Nhiễm dời mắt xuống, giật mình, miệng há ra, mà sắc mặt của Minh Thành Hữu phía sau càng lúc càng tái nhợt, anh đưa tay giật lấy tờ giấy trong tay cô.

Triệu Lan đã khiến Minh Tranh phải về nhà, lại bảo người giúp việc đúng giờ kêu bà dậy, bà không muốn lãng phí cái chết của mình. Bà biết, nếu bà muốn giao trái tim đã chết này cho anh, không có một bệnh viện nào chấp nhận cả.

Biện pháp duy nhất, cũng chỉ có cách này mà thôi.

Anh đưa tay vò nát tờ giấy, ánh mắt hung hăng nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt kia.

Rất nhanh, đèn đỏ ở phòng cấp cứu đã tắt, Minh Tranh vội đứng dậy.

“Bác sĩ, mẹ tôi sao rồi?”

“May mắn là phát hiện kịp thời.” Bác sĩ gỡ khẩu trang ra.

“Chỉ cần nửa tiếng nữa thôi, thì không còn cách cứu chữa.”

Trong lòng Phó Nhiễm vẫn còn sợ hãi, sau lưng mồ hôi lạnh túa ra như tắm, cô ngẩng đầu nhìn Minh Thành Hữu, anh không nói lời nào, thần sắc bình tĩnh, trong mắt hiện lên sự lạnh lùng.

Triệu Lan được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, Phó Nhiễm bước sang bên cạnh, thấy anh vẫn đứng tại chỗ, cô liền đưa tay kéo Minh Thành Hữu sang một bên, đứng cạnh cô cho

Cổ tay trái của Tiểu Lan quấn đầy băng gạc, sắc môi tái nhợt, bình truyền dịch đang nhỏ từng giọt truyền vào cơ thể.

Minh Thành Hữu không hề chớp mắt, nhìn chăm chú về phía giường bệnh đang được đẩy ra.

Minh Tranh đã rời đi, quay lại phòng bệnh gọi điện thoại cho La Văn Anh, để cho cô đến nhà anh lấy một ít đồ đạc mang tới bệnh viện.

La Văn Anh chạy tới bệnh viện, thấy anh đang ngẩn ngơ nhìn từng giọt nước trong bình truyền dịch rơi xuống.

Lúc đến nhà cô nghe người giúp việc nói sơ qua sự việc, cô đặt đồ trên tủ đầu giường, Minh Tranh lúc này ngẩng đầu lên, nói với cô. “Cám ơn.”

“Bác gái không sao chứ?”

“Đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm rồi.”

La Văn Anh gật đầu.

“Em vừa thấy Phó Nhiễm đứng bên ngoài.”

Thấy anh không có ý kiến gì, cô nói tiếp.

“ Anh đã ăn gì chưa? Em mua gì cho anh ăn nhé?”

La Văn Anh đi ra ngoài một hồi lâu mà chưa quay lại, Minh Tranh gọi điện thoại thì cô nói là xe hư, nhờ anh đến đón.

Minh Tranh đại khái cũng đoán ra được cô muốn tách anh ra chỗ khác, để cho Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu vào thăm Triệu Lan.

Anh kêu y tá vào trông coi, cầm chìa khóa xe lên rồi rời đi.

Phó Nhiễm kéo tay Thành Hữu tới trước cửa phòng bệnh, anh ngồi ở ghế bên phải, trong phòng truyền đến tiếng nói chuyện, Phó Nhiễm vội vàng chạy đến.

“Hình như mẹ đã tỉnh?”

Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn mặt đất, không nói gì.

“Thành Hữu.”

Cửa phòng mở ra, bác sĩ cầm bình truyền dịch ra hỏi.

“ Hai người là người nhà của bệnh nhân? Bà ấy tỉnh rồi.”

Phó Nhiễm muốn đi vào, anh liền nắm tay cô lại.

“Em ở bên ngoài chờ anh.”

Phó Nhiễm do dự một chút, rồi gật đầu.

Minh Thành Hữu nặng nề bước vào phòng bệnh, Triệu Lan kêu lên một tiếng đau đớn, vết thương như muốn nứt ra, bà ngẩng đầu lên thấy anh đang đứng cuối giường, thần sắc không kìm được sự kích động.

“Thành Hữu.”

Trong hốc mắt tràn đầy nước, bà muốn ngồi dậy.

Minh Thành Hữu đang đứng, thần sắc có phần âm u.

“Thành Hữu, con tới cho ta nhìn con một lát.”

Triệu Lan vươn tay ra, ánh mắt anh rơi vào cánh tay của bà, Triệu Lan thấy thế, đem tay nhét vào trong chăn, bà đưa mắt nhìn xung quanh.

Thời điểm cắt xuống một dao kia, bà không hề có cảm giác đau đớn.

Bà hy vọng trái tim của bà có thể tương thích với con trai, bà cũng muốn đi hỏi Minh Văn Phong, tại sao lúc đầu lại tàn nhẫn tách hai mẹ con họ ra như thế?

Minh Thành Hữu bất động tại chỗ, ánh mắt như muốn khoét một lỗ trên mặt Triệu Lan.

“Bà cho rằng, chỉ cần bà cho tôi trái tim, là có thể yên tâm thoải mái ra đi sao? Tôi nói cho bà biết, tôi có thể tiếp nhận nội tạng của người khác, nhưng bà thì không, bà cho rằng làm thế tôi sẽ nhận bà là mẹ sao?”

Minh Thành Hữu khẽ nhếch cằm dưới lên, ánh mắt rực sáng, ẩn chứa trong đó có cả sự rung động.

“Bà nên sớm từ bỏ ý nghĩ này đi, dù hôm nay bà không được cấp cứu kịp thời, tôi cũng không bao giờ chấp nhận trong cơ thể của mình tồn tại bất cứ thứ gì liên quan đến bà.”

Nước mắt Triệu Lan rơi lã chã, như vậy, đây là cách hành hạ tàn nhẫn nhất dành cho bà sao?

142. Chương 142

Chương 142: Con mau ra đời một chút, đợi ba

Phó Nhiễm đứng ở ngoài cửa, nghe thấy giọng nói của anh từ bên trong truyền đến.

Triệu Lan đang khóc, giọng nói cũng rất nhỏ.

“Thành Hữu, nếu như con có việc gì không hay xảy ra, mẹ cũng không muốn sống nữa.”

Minh Thành Hữu bỗng đập chiếc ghế sang bên cạnh, sau tiếng va chạm kịch liệt, cái ghế vọt tới bên kia giường lật nhào xuống mặt đất.

Ngực anh phập phồng kịch liệt, đôi mắt gần như đỏ ngầu.

“Tôi sống hay chết không liên quan gì tới bà, chuyện không liên quan tới bà, càng không cần bà làm cái mà bà gọi là hy sinh đó.”

Phó Nhiễm nghe được có cái gì đó không đúng, vội vàng đẩy cửa đi vào, Triệu Lan sốt ruột muốn bò trên giường xuống.

“Thành Hữu, con đừng kích động, ta không nói.”

Phó Nhiễm đè lại động tác muốn đứng dậy của Triệu Lan.

“Mẹ, mẹ mau nằm xuống.”

Đắp lại chăn cho Triệu Lan xong mới bước

về phía Minh Thành Hữu, nét mặt anh u ám, trong ánh mắt vẻ tăm tối càng sâu thẳm, Phó Nhiễm khoát cánh tay anh.

“Đi thôi.”

Triệu Lan khẽ nhếch miệng, Phó Nhiễm dặn bà nghỉ ngơi thật nhiều, lúc này cũng không nói thêm gì nữa, thấy bọn họ sắp rời đi, Triệu Lan lên tiếng gọi Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm.”

Minh Thành Hữu ra khỏi phòng bệnh, Phó Nhiễm ngồi vào bên giường Triệu Lan .

“Mẹ, mẹ cần gì phải làm như vậy?”

“Có lẽ mấy đứa cảm thấy không chấp nhận nổi.”

Triệu Lan cố gắng chống người lên, chỗ cổ tay đã sớm đau đến chết lặng.

“Nhưng tự ta biết rõ, đối với ta, là cách đền bù tốt nhất. Có thể ta không cần ngày ngày nơm nớp lo sợ, Thành Hữu cũng có thể có cơ hội sống một lần nữa.”

“Mẹ, có phải là trước đó mẹ đã có ý nghĩ này hay không?”

“Trong thời gian Thành Hữu chờ trái tim thích hợp, ta đã hỏi qua bác sĩ.”

Phó Nhiễm thở dài.

“Mẹ, nhưng mà mẹ có nghĩ tới hay không, mặc dù Thành Hữu ngoài miệng không nói gì, nhưng những hành động vừa rồi mẹ cũng nhìn ra, anh ấy đối với mẹ đã ở từ từ quên được, nhưng nếu mẹ thật sự muốn dùng cách này để cho anh ấy một trái tim, cho dù anh ấy có đón nhận, nhưng về sau mỗi lần nhớ tới, mẹ có thể bảo đảm đây không phải là cơn ác mộng, anh ấy sẽ càng khó có thể tiếp nhận sao?”

Triệu Lan che vết thương trên tay.

“Tiểu Nhiễm, lúc ấy ta không nghĩ được nhiều như vậy.”

“Cho nên...”

Phó Nhiễm cố làm ra vẻ thoải mái nói.

“Đối với con cùng Thành Hữu mà nói, hiện tại hi vọng lớn nhất cùng vui vẻ chính là những người bên cạnh cũng có thể vui vẻ mà sống, không để cho bọn con lo lắng nữa.”

Cô đi ra khỏi phòng bệnh, thấy Minh Thành Hữu ngồi ở trên ghế màu xanh thẫm. Đóng cửa lại, anh nghe thấy tiếng bước chân sau liền đứng lên, cùng Phó Nhiễm rời khỏi đây.

Minh Tranh lái xe đến chỗ La Văn Anh nói, thấy cô đứng ở ngoài xe, rét đến run lấy bẫy, Minh Tranh đem xe dừng ở ven đường.

Thấy bóng dáng của cô đang đứng dậm chân trong gió rét, Minh Tranh đóng sầm cửa xe xông tới.

“Tại sao lại đứng ở nơi này?”

La Văn Anh chỉ chỉ xe của mình.

“Hổng rồi.”

Minh Tranh dựa người vào ở trước đầu xe.

“Bị hỏng cũng không đến nỗi như vậy chứ, em tiện tay cản lại thì còn có xe taxi, ngồi ở bên trong ghế lái chờ cũng được, em là không bị bệnh đang mong đợi ngã bệnh đúng không?”

Hai tay La Văn Anh giữ chặt gáy, lòng bàn tay đến giờ vẫn còn lạnh như băng.

“Lão đại, anh là Hỏa Nhân Kim Tinh sao?”

“Đi thôi.”

Minh tranh chống lên thân.

La Văn Anh mở cửa xe muốn đi vào.

“Không phải là hỏng rồi sao? Ngồi xe của anh đi.”

La Văn Anh lấy túi đựng đồ ăn lên xe cùng Minh Tranh, tay chân cũng đông cứng rồi, vốn cũng không muốn lái xe nữa.

Ngồi vào bên trong ghế lái phụ, cô xoa xoa đôi tay vào nhau.

“Thật là ấm áp.”

Minh Tranh phát động động cơ, thừa dịp liếc sang cô, sau khi xe rời khỏi vị trí Minh Tranh đưa tay nắm lấy tay La Văn Anh, kèm theo hơi ấm rõ ràng, La Văn Anh ngẩng đầu lên, đúng lúc bàn tay người đàn ông cũng thu hồi.

“Tay cũng đông cứng rồi, làm như vậy thấy thú vị sao?”

Cô che giấu lúng túng trong mắt.

“Cái gì? Xe bị hỏng cũng không phải là em cố ý.”

“Trong lòng em rõ ràng.”

Minh Tranh nghiêng đầu nhìn vào mắt cô, nhưng mà trên mặt cũng không có tức giận.

“Bà ấy là muốn thành toàn cho con trai của bà ấy. . .”

Nửa câu sau lại nuốt trở về.

La Văn Anh hơi giật mình, cũng từ trong lời nói của Minh Tranh đoán ra tại sao Triệu Lan lại vào bệnh viện, bên trong không gian nhỏ hẹp nhất thời yên tĩnh không một tiếng động.

Đem xe dừng đến trước cửa bệnh viện, Minh Tranh thấy La Văn Anh chuẩn bị xuống xe.

“Em đi về trước đi, thời gian cũng không còn sớm, lái xe của anh.”

La Văn Anh thấy thế, cũng không từ chối, đem túi đồ đưa cho Minh Tranh sau đó liền nhận lấy chìa khóa xe từ trong tay anh.

Minh Tranh trở lại phòng bệnh, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu cũng đã về rồi.

Anh đẩy cửa đi vào, thấy một cái ghế bị té ở bên tường.

Triệu Lan nhìn anh với đôi mắt vô hồn.

” Minh Tranh.”

Anh không lên tiếng, để mấy hộp trong tay đặt vào chỗ trên tủ đầu giường.

Triệu Lan khẽ nhếch miệng, rốt cuộc là có áy náy đối với anh, hiện tại bà muốn dùng phương thức đó để coi như xong hết mọi chuyện, đối với Minh Tranh mà nói, là không công bằng nhất.

” Minh Tranh.”

Anh đi tới, nâng cái ghế lên.

“Con đừng oán trách mẹ độc ác, đối với con, ta vẫn không biết nên đối mặt như thế nào.”

Minh Tranh vẫn im lặng như trước, chỉ là đem hộp trong túi xách lấy ra từng cái một.

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu lên xe, thấy sắc mặt anh căng thẳng.

“Em biết rõ vừa rồi tại sao anh lại như vậy, là muốn không ẹ có ý nghĩ coi thường mạng sống của mình nữa phải không, nhưng tâm tình của mẹ, em cũng có thể hiểu được, Thành Hữu, nói cho cùng, đây chính là tình thương của mẹ.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu khẽ nhíu lại, gương mặt bị ánh trăng ngoài cửa sổ phản chiếu, tái nhợt khổ sở.

“Phó Nhiễm, nhưng có một chút, anh và em cũng không phủ nhận được.”

Anh hận bà ấy hai mươi mấy năm, xét đến cùng cũng giống như ánh mắt của người ngoài, cho dù bà ấy và cha anh yêu nhau đến cỡ nào, cho dù không biết làm sao, coi như ban đầu Minh gia cùng Lý gia kết thân chỉ vì lý do lợi ích. Nhưng, thân phận người thứ ba của bà ấy, cả đời này cũng không thoát ra được, nhất định phải đeo trên lưng mãi mãi.”

Ánh mắt của anh xoay qua chỗ khác nhìn về Phó Nhiễm, giơ tay lên vén mấy sợi tóc rũ ở bên gò má ra sau tai.

“Lúc ấy anh cho Vương Ứng Nhụy giấy kết hôn giả, chính là anh sợ ngộ nhờ không may, cũng không thể để cho em ở địa vị lúng túng.”

Phó Nhiễm gối mặt lên bả vai Minh Thành Hữu, anh đưa tay ôm cô vào trong ngực.

“Anh không biết làm như thế nào để đối mặt với bà ấy, càng không biết nên ở cùng với bà ấy như thế nào.”

Minh Thành Hữu tựa cằm trên đỉnh đầu Phó Nhiễm.

“Nói cho cùng, vẫn là anh khó có thể tiếp nhận.”

Thân phận đột nhiên thay đổi, làm cho người ta không kịp ứng phó.

Sau khi Minh Thành Hữu trở lại Y Vân thủ phủ, lại bắt đầu sốt cao.

Thân thể đã đạt tới biên giới gần như sụp đổ, hệ thống miễn dịch tự nhiên cũng sẽ chịu ảnh hưởng, bác sĩ gia đình tới đây sau đó làm các biện pháp cấp cứu, Lý Vận Linh nóng nảy chạy tới chất vấn là chuyện gì xảy ra, biết được Triệu Lan tự sát, Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm mới từ bệnh viện trở về, bà lại im lặng một cách khác thường, cũng không còn trách cứ đối với hó Nhiễm nữa.

Minh Thành Hữu lên cơn sốt rất lợi hại, đêm đó Lý Vận Linh cũng ở lại Y Vân thủ phủ chăm sóc.

Phó Nhiễm dùng cồn lau chân tay cho anh, sốt đến nửa đêm thì mệt mỏi cũng không đứng lên nổi, mắt cá chân sưng giống như cái bánh bao, mu bàn chân cũng căng cứng khó chịu cô chống tay vào mép giường đứng dậy, đem khăn lông đặt trên trán Minh Thành Hữu bỏ xuống, giữ nước xong sau đó lại đắp lên.

Phó Nhiễm nằm ở mép giường, bây giờ Minh Thành Hữu chỉ có thể là sống ngày nào biết ngày đó.

Mãi cho đến rạng sáng, Minh Thành Hữu mới mơ hồ mở mắt ra, thấy Phó Nhiễm ở bên tay, anh giơ bàn tay lên đặt lên đầu cô.

“Đã tỉnh rồi hả ?”

“Ngủ bên cạnh.”

Cô sờ sờ trán anh, lúc này mới thở dài một hơi.

Minh Thành Hữu xoay người, Phó Nhiễm nằm ở bên cạnh anh, bàn tay anh đưa xuống bụng cô.

“Em cứ nghỉ ngơi không tốt như vậy, đứa bé cũng không chịu nổi.”

Tay phải cô ôm hông anh.

“Bây giờ em sẽ nghỉ ngơi thật tốt.”

Sáng sớm, Phó Nhiễm đã dậy từ lâu, thấy tình hình của Minh Thành Hữu đã được kiểm soát lúc này mới bớt lo lắng.

Trên bàn ăn, Lý Vận Linh có chút không tập trung tinh thần loay hoay với bát đũa, nhìn thấy Phó Nhiễm xuống lầu, vội vàng để cho cô ngồi xuống.

Tiêu quân gia chuẩn bị bữa ăn sáng cho hai người xong.

” Phó Nhiễm, Thành Hữu thế nào rồi?”

“Hết sốt rồi ạ.”

Lời nói của Lý Vận Linh có chút thử dò xét, ánh mắt nhìn Phó Nhiễm.

“Nghe nói, Triệu Lan tự sát?”

Thần sắc Phó Nhiễm có chút ảm đạm.

“May mà kịp thời cấp cứu, sau khi Thành Hữu biết rất kích động.”

Bà cầm chiếc đĩa trong tay có chút run rẩy, chỉ sợ Phó Nhiễm nhìn ra khác thường, Lý Vận Linh đặt tay xuống bàn.

“Oh, thế nào lại nghĩ quẩn như vậy, lúc mấu chốt còn tạo thêm phiền phức.”

Một tay kia lại lặng lẽ nắm chặt, bà thừa nhận, lúc ấy bà có ý nghĩ cố ý làm cho Triệu Lan nghĩ tới chuyện kia, lại không nghĩ rằng, bà lại làm cho Triệu Lan có hành động đó thật.

Phó Nhiễm ăn sáng xong sau đó đi dạo ở bên trong vườn, tâm tình đè nén rất khó chịu, ngẩng đầu nhìn thấy đã có người từ phía cửa đi tới.

“Thiếu phu nhân, mới có thư chuyển phát đưa tới.”

Phó Nhiễm đưa tay nhận lấy, là phát chuyển nhanh bình thường, cô tiện tay mở ra.

Bên trong có vài tấm hình, là hôm qua cô cùng Minh Thành Hữu đi bệnh viện bị chụp trộm, phía dưới còn có một phần tin tức, tựa đề viết:

Tu hú chiếm tổ chim khách, Minh Tam Thiếu đúng là con riêng trong hào môn!

Bàn tay Phó Nhiễm cầm tấm hình run lên, thấy dưới tờ giấy A4 viết địa chỉ cùng thời gian.

Lúc ra cửa, Lý Vận Linh hỏi cô đi đâu, Phó Nhiễm nói có chuyện sẽ trở về rất nhanh.

Thuê xe đi tới phòng trà đối phương đã hẹn, nhân viên phục vụ đưa cô đi vào bao sương.

Bên trong, là người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, ăn mặc bình thường, cũng phù hợp với nghề ký giả. Phó Nhiễm đi uốn bụng, lấy ra thư phát chuyển nhanh từ trong túi xách.

“Là anh gửi?”

“Minh phu nhân, mời ngồi, mời ngồi.”

Phó Nhiễm nhìn chằm chằm đối phương không hề chớp mắt.

“Anh muốn gì?”

“Không nghĩ tới Minh phu nhân lại thẳng thắn như thế, tốt, Minh nhân không vòng vo, tôi cũng không muốn nói nhiều, một trăm vạn, so với danh dự của cô bây giờ, cái này chỉ coi như là tiền lẻ chứ?”

“Dùng một tin tức giả, anh liền muốn lừa gạt một trăm vạn?”

Phó Nhiễm thấy nực cười, lắc đầu.

“Tôi thấy là anh cần tiền đến phát điên lên rồi.”

“Minh phu nhân, cô không cần phải bẻ cong lời nói của tôi, hiện tại tôi mở miệng, tự nhiên có mười phần chắc chắn, tin tức Minh Tam Thiếu là con riêng này, tôi nghĩ một khi được đưa ra ánh sáng, tất cả mọi người sẽ cảm thấy kinh ngạc, chuyện đó cùng với số tiền này, cô cảm thấy cái nào quan trọng hơn?”

Người đàn ông cầm tách trà, bưng lên liếc nhìn vẻ mặt Phó Nhiễm.

“Anh sẽ không sợ, tin tức này còn chưa kịp ban bố, anh liền bị sa thải?”

“Chúng tôi làm phóng viên lúc nào cũng chuẩn bị tinh thần bị sa thải, nhưng bây giờ, Internet phát triển nhanh chóng như thế, giấu tên đăng tải các bức ảnh làm công chúng xôn xao thì tôi vẫn có thể làm được.”

Phó Nhiễm bưng ly trà trước mặt lên, ly trà đã tới gần bên môi, nhưng không có uống một hớp.

“Có lẽ, có thể cho cô mấy ngày để suy nghĩ.”

“Như vậy đi...”

Phó Nhiễm khẽ nâng tầm mắt lên.

“Chúng ta đổi lại cách thức trao đổi, tôi cho anh một trăm vạn, anh nói cho tôi biết chỗ truyền đi tin tức này.”

“Minh phu nhân cứ nói đùa.”

Ngón tay người đàn ông khẽ gõ xuống mặt bàn.

“Những thứ này đều là do tôi theo dõi từ lâu mới có suy đoán, dĩ nhiên là cũng có chứng cứ kèm theo, xác định nói ra sẽ có người tin hay không.”

Nét mặt Phó Nhiễm lạnh lùng, người đàn ông thấy thế, có chút không kiên nhẫn.

“Như thế nào?”

Cô cầm túi xách lên đứng dậy.

“Như vậy thì tùy anh.”

“Cô, cô có ý gì?”

Cô nâng bụng đi ra tới cửa, một câu cũng không nói, mở cửa đi ra ngoài.

Trở lại Y Vân thủ phủ, có thể nghe được tiếng đàn dương cầm du dương truyền đến từ bên trong, hôm nay Minh Thành Hữu bắt đầu học đánh một bài mới, Phó Nhiễm lại không đành lòng quấy rầy, đứng ở bên ngoài một hồi lâu, cho đến khi khúc nhạc kết thúc, bóng dáng cao gầy của anh xuất hiện tại cửa phòng khách.

Minh Thành Hữu bước xuống thêm đá.

“Em đi đâu?”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn xuyên qua gò má anh.

“Mẹ đâu?”

“Anh nói mẹ đi về rồi.”

Minh Thành Hữu kéo tay của cô đi về phía trước.

Phó Nhiễm khoác tay vào cánh tay anh.

“Thành Hữu.”

Lời nói đến khóe miệng, cô ngẩng đầu, cẩn thận chăm chú nhìn sắc mặt của Minh Thành Hữu.

“Sao vậy?”

Phó Nhiễm dừng bước, không ngừng do dự nhưng sau đó vẫn mở miệng.

“Mới vừa rồi em đi gặp một phóng viên, buổi sáng nhận được một lá thư, bên trong có mấy tấm hình tối hôm qua chúng ta đi bệnh viện, hẳn ta hỏi em muốn có một trăm vạn, nếu không liền công khai chuyện anh cùng Minh Tranh bị tráo đổi thân phận.”

Thần sắc Minh Thành Hữu vẫn như cũ, miệng khẽ nhếch lên tựa như đang suy tư, một hồi lâu sau mới mở miệng.

“Vậy em đã nói gì?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên ngấm lọt vào mắt hắc đáy,

“Nếu chúng ta không có dũng khí mở miệng nói ra, Thành Hữu, hãy để ọi chuyện thuận theo tự nhiên thôi.”

Cô không thể không thấy lo lắng, tiến lên một bước sau đó đưa tay ôm chặt thắt lưng anh.

“Em biết đây không chỉ là lừa gạt đơn thuần, còn là có mục đích khác nữa.

Dù sao chuyện này liên lụy đến là không chỉ một mình anh, còn có Minh Tranh, mặc dù ngoài miệng mẹ không nói, nhưng dù sao vẫn là máu mủ tình thâm, nếu chúng ta bỏ ra một trăm vạn để đổi lấy bình yên, có thể sẽ bảo vệ danh tiếng của chúng ta. Điều này không khác gì vẫn bắt Minh Tranh phải đeo thân phận con riêng trên lưng, về tình về lý, trước sau trong lòng mẹ sẽ có quyết định.”

Lý Vận Linh không công khai ra bên ngoài, tất cả là bởi vì bệnh tình của Minh Thành Hữu, nhưng nếu Phó Nhiễm cũng cố chấp như thế, nhất định là sẽ ảnh hưởng tới tình cảm giữa mẹ chồng nàng dâu, nếu quả thật là có người bụng dạ khó lường, một chiêu này đánh ra, bọn họ căn bản là không có phần thắng. Lựa chọn duy nhất có thể, là khiến thân phận Minh Thành Hữu là con riêng bị công khai, sẽ chia rẽ Lý Vận Linh và Phó Nhiễm.

Cô nhón chân lên, trán tựa vào môi Minh Thành Hữu.

“Thành Hữu, thật xin lỗi.”

Điều Phó Nhiễm lo lắng nhất, là đến lúc đó áp lực dư luận sẽ ép Minh Thành Hữu không thở nổi.

“Thật ra thì, lúc ấy em thật sự rất muốn ích kỷ một lần nữa.”

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, không khác nào đẩy Minh Tranh vào một vực sâu sâu hơn.

Hai tay Minh Thành Hữu khẽ đặt lên vai Phó Nhiễm.

“Anh cũng không muốn vắn mắc nợ anh ta, cái gì là của anh ta, nên sớm trả lại cho anh ta rồi.”

Phó Nhiễm cảm nhận được trên trán nóng rực, cô ngẩng đầu lên, Minh Thành Hữu đưa tay ôm chặt bả vai cô sau đó đi về phía trước.

“Có thể lừa gạt được trong chốc lát nhưng không thể gạt được cả một đời, lại nói bây giờ tất cả đối với anh mà nói, cái gì cũng không quan trọng.”

“Em chỉ là sợ anh không chịu nổi đả kích này.”

Nụ cười của Minh Thành Hữu bắt đầu lan tỏa từ trên đỉnh đầu cô.

“Anh ngay cả em nằm ở bên cạnh đều có thể nhìn, huống chi là những chuyện này?”

“Cái này không giống nhau.”

“Thế nào mà không giống nhau?”

Minh Thành Hữu đem nửa người trên đè lên vai Phó Nhiễm, nhưng cũng không dám quá mức.

“Em nghĩ, anh miễn cưỡng bị buộc thành Liễu Hạ Huệ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, nghĩ đến Liễu Hạ Huệ cũng không khổ hơn anh, cái hấn muốn vẫn là có thể làm.”

Phó Nhiễm buồn cười, mang theo bao nhiêu chua xót.

“Anh lại nói lung tung.”

Minh Thành Hữu để cho cô ngồi vào chiếc ghế đu, bàn tay nhẹ nhàng dùng sức, chiếc ghế theo dây đu đưa đi ra ngoài, anh cũng ngồi ở bên cạnh Phó Nhiễm.

Vào buổi trưa, nắng ấm giống như phủ xuống một lớp vàng, vừa chiếu lên mặt Phó Nhiễm.

Phó Nhiễm khẽ nheo mắt lại, đầu gối ở bả vai Minh Thành Hữu.

“Ngày mai, về sau, em đều sẽ ở bên cạnh anh, thật ra thì chúng ta chỉ cần không để ở trong lòng, có chuyện gì cũng không ảnh hưởng tới chúng ta.”

Minh Thành Hữu chống cằm lên đầu cô.

“Phó Nhiễm, có lẽ đây là cơ hội rất tốt, có một số việc đã đến lúc cần công khai.”

“Như vậy thật tốt. “

Phó Nhiễm thoải mái cọ cọ đầu vào vai anh.

“Không thích cảm giác bị người nào đó nắm nhược điểm của mình, đến lúc đó ăn không biết ngon, cả ngày lo lắng, chẳng đau thương nào bằng.”

Ba ngày sau, quả nhiên là tin tức được đưa ra.

Trong lúc nhất thời, cả thị trấn Nghênh An dâng trào sóng to gió lớn một lần nữa. Ở thị trấn này, Minh gia có quá nhiều sự chú ý, huống chi đây cũng là liên quan đến vấn đề con riêng nhạy cảm.

Lý Vận Linh sau khi biết được tin tức giật mình hoảng hốt, trước tiên chạy tới Y Vân thủ phủ. Phó Nhiễm đem chuyện này nói với bà, phản ứng của Lý Vận Linh đúng như Phó Nhiễm dự liệu, dù sao là liên quan tới Minh Tranh, bà hỏi tình hình của Minh Thành Hữu, sau khi biết anh vẫn bình thường mới nhẹ nhàng thở dài.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, con cùng Thành Hữu cũng chuẩn bị tâm lý xong, bên ngoài nói nhiều lời khó khăn nghe, không nghe không nhìn cũng không sao.”

Lý Vận Linh nhìn hướng cửa cầu thang.

“Ta.”

Nói cho cùng, hai bên cũng khó có thể chọn lựa.

Lý Vận Linh cũng khó có thể nói với Phó Nhiễm một câu.

“Mặc dù là như vậy, mình tranh đoán chừng còn không chịu nhận thức ta.”

“Mẹ, trái tim đều là bằng da bằng thịt, mẹ tốt với anh ấy, từ từ anh ấy cũng sẽ thay đổi thái độ.”

Lúc rời đi Lý Vận Linh cố ý dặn dò Tiêu quản gia, nói bà không được mở TV trong phòng khách, cũng không nên nói lỡ miệng nói đến chuyện gì.

Minh gia như lâm vào bộ dáng đứng ngồi không yên, mà Minh Thành Hữu không có bất kỳ hành động nào.

Đã đến ngày Phó Nhiễm đi khám thai, sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, cô ra khỏi cửa.

Minh Thành Hữu phủ thêm áo khoác lông cho Phó Nhiễm.

Phó Nhiễm nhìn bóng dáng anh cũng đi ra.

“Thành Hữu, lần này tự em đi là được rồi.”

Tài xế đã đem xe dừng ở ngoài cửa Y Vân thủ phủ, Minh Thành Hữu kéo tay cô lại.

“Anh ở nhà cũng không có chuyện.”

Phó Nhiễm bị đẩy vào chỗ ngồi phía sau xe, xe đi thẳng ra tới đường, đám phóng viên thấy chiếc xe từ từ đi ra liền tới bao vây.

Phó Nhiễm nhìn xuyên qua cửa sổ xe tối màu có thể nhìn thấy đám người đông như nêm cối, cô nhìn về Minh Thành Hữu bên cạnh, anh khoanh tay, đôi mắt khẽ nhắm lại tựa như đang nhắm mắt dưỡng thần, nửa người trên dựa vào ghế ngồi, tư thế thanh thản và thư giãn.

“Minh Tam Thiếu, xin hỏi ngài có cái gì cần phải nói đối với tin tức mấy ngày gần đây sao?”

“Ở Minh gia ngang nhiên hưởng thụ địa vị cùng quyền lợi vốn nên thuộc về người khác, ngài có thể yên tâm thoải mái sao?”

“Hiện tại chúng tôi có cần thiết phải gọi ngài là Đại thiếu hay không?”

“.”

Phó Nhiễm ý bảo tài xế lái xe đi ra ngoài.

Tiếc rằng đằng trước đây người vây quanh, tài xế thử phát động động cơ một lần nữa.

“Ngài không cảm thấy ngài nên ra ngoài nói một câu sao? Trước ngài luôn miệng nói Minh Tranh là con riêng, hiện nay mấy từ đó là dành cho chính ngài, xin hỏi ngài.”

Sắc mặt Phó Nhiễm bắt đầu thay đổi, trên mặt tài xế cũng bắt đầu đầy mồ hôi.

Đôi mắt Minh Thành Hữu đột nhiên mở ra, đáy mắt lạnh lùng tĩnh lặng, tên phóng viên lúc trước kia lớn tiếng gây sự, người gần như là áp chặt vào cửa sổ xe.

Minh Thành Hữu đưa tay gõ gõ vào thành ghế.

“Tam Thiệu, có cái gì phân phó.”

Minh Thành Hữu nghiêng nửa người trên tới.

“Anh em cửa sổ xe mở ra, nói cho hắn biết một câu.”

Giọng anh rất nhỏ, ngay cả Phó Nhiễm bên cạnh cũng có thể không nghe thấy rõ.

Cô nhìn thấy tài xế gật đầu.

Cửa xe chỗ ghế lái vừa mở ra một khe hở nhỏ, khuôn mặt người tài xế tới gần, đèn flash thừa dịp mà đến, nhưng lại không chụp được người ngồi phía sau xe.

“Tam Thiệu, để tôi hỏi ngài mấy câu.”

Phóng viên bên ngoài áp sát, đưa micro lại gần.

Tài xế ho nhẹ hai tiếng, giọng nói đanh thép.

“Ngài ấy để cho anh có muốn tới, không có cách thì đi chết đi!”

Phó Nhiễm nghe được rõ ràng, thiếu chút nữa không nhịn được cười ra tiếng.

Thừa dịp khoảng cách phóng viên muốn lùi về cửa xe phía sau, tài xế đạp chân ga, chiếc xe nhanh chóng đi lên phía trước.

Minh Thành Hữu ngồi thẳng người dậy, còn nghiêng mặt nhìn về phía sau, khóe miệng nhếch lên ý cười, khóe mắt sáng ngời.

Phó Nhiễm khẽ vỗ ngực.

“Anh xem, làm em cười chết rồi.”

“Tuyệt đối bị thương.”

Minh Thành Hữu đưa tay chỉ cô.

“Đừng có học theo.”

Phó Nhiễm nhếch lên khóe miệng, vuốt ve tay của anh.

“Anh nghĩ rằng em và anh giống nhau, hai lời không rời một chữ đọc sao?”

Xe lái đến bệnh viện rất nhanh, Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm mở cửa phòng siêu âm đi ra ngoài.

“Mặt mũi này thật to, giống ai nhỉ?”

Phó Nhiễm vuốt chiếc cằm của mình.

“Dù sao cũng không giống em.”

“Vậy cũng chỉ có thể là giống anh rồi.”

Hai tay Minh Thành Hữu cầm tờ kết quả siêu âm đặt lên cánh môi khẽ hôn.

“Anh chào hỏi với con trai.”

Phó Nhiễm rơm rớm nước mắt, cảm thấy hạnh phúc lan tỏa khắp người, thật ra thì thứ cô muốn cũng không nhiều, một đứa bé khỏe mạnh và một người chồng khỏe mạnh, không hơn.

Minh Thành Hữu đi tới phòng làm việc của chủ nhiệm, Phó Nhiễm đi vào cùng anh. Giấy siêu âm cùng sổ khám đều đưa cho chủ nhiệm xem, bà nhìn rất kỹ càng, lúc này mới nâng mắt kính lên.

“Đứa bé phát triển rất tốt, hiện tại hơn tám tháng rồi, có thể sinh bất cứ lúc nào, có một số đứa trẻ cũng sẽ sinh non, phải giữ cho tinh thần được vui vẻ, tốt nhất không được đi ra ngoài hoặc ở nhà một mình.”

Phó Nhiễm lắng nghe sau đó gật đầu, thần sắc Minh Thành Hữu nghiêm túc.

Chỉ còn tháng sau, đứa bé sẽ ra đời rồi.

Phó Nhiễm nhận lấy tờ hóa đơn trong tay chủ nhiệm

“Thành Hữu, hình như điện thoại di động của em để quên trong phòng siêu âm rồi, anh đi xem giúp em đi.”

“Ừ.”

Minh Thành Hữu đứng dậy đi ra ngoài, Phó Nhiễm quay đầu lại nhìn về phía bóng lưng của anh, trái tim không khỏi dâng lên chua xót, cô cùng Minh Thành Hữu cùng nhau đi tới, cuối cùng cũng sắp đến lúc đứa bé được sinh ra.

Nhưng, về sau này thì sao?

Cô không dám nghĩ, nhưng hôm nay cô không thể không nghĩ.

Minh Thành Hữu đóng cửa lại, nhưng không có rời đi.

Rõ ràng là lúc ở phòng siêu âm Phó Nhiễm không lấy điện thoại ra, anh dựa người vào cửa, có thể nghe được giọng nói bên trong.

Chủ nhiệm dặn dò Phó Nhiễm chút chuyện nên chú ý, Phó Nhiễm nghĩ Minh Thành Hữu sẽ quay lại rất nhanh, liền ngắt lời bà.

“Chủ nhiệm, tôi muốn hỏi với tình huống của tôi có thể sinh lối giải phẫu (sinh mổ) sao?”

Chủ nhiệm hơi giật mình.

“Cô muốn sinh lối giải phẫu? Với tình trạng của cô, tôi vẫn đề nghị cô nên chờ sinh.”

Bàn tay Phó Nhiễm phủ hướng bụng, cô chỉ là sợ Minh Thành Hữu không chờ được, nhưng nếu chỉ là còn kém vài ngày như vậy, ít nhất cô muốn cho Minh Thành Hữu cũng có thể thấy mặt đứa bé.

“Tôi.”

Phó Nhiễm đè nén nước mắt.

“Nếu như mà tôi muốn sinh lối giải phẫu, bệnh viện có thể sắp xếp giải phẫu cho tôi sao?”

“Nếu cô có ý như thế, tôi có thể sắp xếp, nhưng sinh lối giải phẫu quá sớm đều bất lợi với cả mẹ và con.”

Bàn tay Minh Thành Hữu hướng về nắm cửa, trong lòng nặng nề, mà ngay cả sức lực mở cửa cũng không có.

143. Chương 143

Chương 143: Bệnh nặng cũng có thể bảo vệ em

Gần đây thị trấn Nghênh An lại xuất hiện một tin tức, đủ để vượt qua tin tức Minh Thành Hữu là con riêng.

Ai có thể ngờ được, con trai độc nhất của Lý gia – Lý Sâm, lại đính hôn cùng với Vu Dữu – cô gái bị hủy dung nhan vài năm trước?

Tin tức này, có thể so với mặt đất bằng vang tiếng sấm sét.

Phó Nhiễm nghe vậy, cũng giật mình không kén bất cứ ai, Lý Vận Linh kịch liệt phản đối, nhưng ngay cả Lý Tắc Cẩn cũng không quản được, ai còn có thể nói được Lý Sâm.

Tính tình anh ta trời sinh như vậy, ai nói cũng không nghe theo.

Lúc Vưu Dữu đến Y Vân thủ phủ thì tinh thần cũng không tốt, Tiêu quản gia nhìn thấy cô, có chút do dự, đúng lúc Phó Nhiễm thấy Vưu Dữu ở cửa, liền bảo Tiêu quản gia nhanh chóng mở cửa cho cô.

“Chị, anh về đâu?”

“Ở trên lầu.”

Vưu Dữu đem quà đến phòng khách.

“Đây là thịt khô mẹ em làm, nói em đem qua cho chị thử một chút.”

Phó Nhiễm dẫn dò Tiêu quản gia một số chuyện, cô dẫn Vưu Dữu lên phòng khách trên lầu hai.

“Chú thím gần đây có khỏe không?”

Về mặt Vưu Dữu u sầu lắc đầu.

“Là do chuyện em cùng Lý Sâm?”

“Chị, hiện tại ngay cả học em cũng không tập trung được, tin tức nói em là ham mê hư vinh, âm mưu tiến vào nhà giàu, em có nói với Lý Sâm không chỉ một lần rằng chúng em không có tương lai, nhưng không ích gì, em cũng không hiểu anh ấy muốn như thế nào.”

Vưu Dữu buồn rầu không thôi.

“Chuyện đính hôn là do anh ấy đơn phương tuyên bố, ba và mẹ biết đều do báo chí đưa tin.”

“Vưu Dữu, em và cậu ta muốn ở một chỗ thì phải nói chuyện bàn bạc cùng nhau chứ.”

Vưu Dữu lắc đầu.

“Vô ích thôi, nói nhẹ nhàng hay cứng rắn đều không được, anh ấy nói em hãy tin tưởng anh ấy, lấy anh ấy là lựa chọn duy nhất cũng là tốt nhất.”

Như vậy có khác gì gây sức ép?

“Ý của em như thế nào?”

Vưu Dữu bẻ bẻ đầu ngón tay, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu, dường như cần nhiều dũng khí mới nói ra được.

“Chị, lúc đầu em thật sự sợ hãi, nhưng đến bây giờ mọi chuyện đã qua, em đối Lý Sâm...”

Phó Nhiễm gật đầu, ý bảo cô nói tiếp.

“Em nghĩ, nếu việc đã đến nước này...”

“Muốn thử xem phải không?”

Thần sắc Vưu Dữu có chút ngạc nhiên. “Dạ.”

Phó Nhiễm đứng dậy đi đến bên cửa sổ, vén rèm cửa lên.

“Vưu Dữu, chị đã trải qua nhiều chuyện như vậy, đã hiểu được, kỳ thật nếu yêu nhau thì so với cái gì đều không quan trọng. Nhưng chị cũng phải nhắc nhở em, con đường hai đứa đi sau này nhất định sẽ rất gian khổ, Lý gia có thừa nhận hay không là một chuyện, nhưng quan niệm môn đăng hộ đối sẽ theo em mãi mãi khiến em thở không nổi.”

Vưu Dữu có vẻ ủ rũ.

“Em biết, em cùng Lý Sâm vẫn kéo dài tới hôm nay, trong lòng em lo lắng cũng chính là nguyên nhân này.”

Nói thì dễ, nhưng phải thật sự trải qua thì mới hiểu được.

Vưu Dữu đi theo Phó Nhiễm đến phòng ngủ, Minh Thành Hữu tựa vào sofa đang ngủ, dưới chân có mấy tạp chí tài chính và kinh tế mới nhất, Phó Nhiễm hơi sợ, bước chân dõn dập đi tới.

Cô xoay người đi đến trước mặt anh, nhìn ngực anh hơi hơi phập phồng, sắc mặt mới giãn ra.

Vưu Dữu chăm chú nhìn hành động của Phó Nhiễm, không hiểu sao cảm thấy trong lòng đau xót, khóe mắt ươn ướt muốn khóc.

Nhìn đến bộ dáng hiện tại của Minh Thành Hữu, ai có thể tưởng tượng được anh chính là Minh Tam thiếu phong lưu phóng khoáng, ăn nói thẳng thắn bướng bỉnh ngày trước?

Phó Nhiễm cảm lấy chân lông bên cạnh đắp lên người anh, bàn tay chạm đến vai, đã muốn gầy trơ xương.

Người đàn ông này, tuy bệnh nặng nhưng gương mặt cùng khí chất trên người vẫn còn nguyên vẹn.

Nhưng thật sự rất gầy, gầy đến nỗi làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Khi Minh Thành Hữu tỉnh dậy, phát hiện mình đang dựa vào bả vai Phó Nhiễm, anh khẽ nheo mắt, vẽ chữ rừ viết rõ ràng ở trên mặt.

Phó Nhiễm cầm tay anh.

“Mới vừa rồi Vưu Dữu tới, mang theo thịt khô thím tự làm, em nói Tiêu quản gia chứng lên, buổi tối anh ăn một chút.”

“Lễ đính hôn của Vưu Dữu cùng Sâm Tử sắp cử hành?”

“Em có chút lo lắng.”

Phó Nhiễm liếc nhìn Minh Thành Hữu, sau đó lại chuyển đề tài.

“Nói anh phải lên giường ngủ mà không bao giờ anh chịu nghe.”

Minh Thành Hữu nắm chặt bàn tay Phó Nhiễm.

“Không cần lo lắng, tính tình của cậu anh cũng hiểu, nói đến đây vẫn là không lay chuyển được Sâm Tử, thuận theo tự nhiên đi, ai cũng không biết chuyện sau này.”

Tiêu quản gia đi lên nói là cơm chiều đã chuẩn bị xong, Phó Nhiễm xuống trước, Minh Thành Hữu đi đến chân cầu thang thấy bóng dáng Phó Nhiễm đang thái thịt khô trong bếp, bàn tay anh không khỏi bám chặt tay vịn cầu thang, Minh Thành Hữu hiểu rõ cơ thể mình hơn bất cứ ai, anh đang sống ngày nào biết ngày đó, anh chỉ sợ là thật sự anh đã đến lúc “dầu hết đèn tắt” rồi.

Phó Nhiễm đi ra từ phòng bếp.

“Em có nấu cho anh chút cháo, thịt khô thím tự làm thật thơm.”

Minh Thành Hữu không thấy muốn ăn, nhưng vẫn miễn cưỡng ăn một chút.

Ăn cơm chiều xong, Phó Nhiễm dẫn anh đi ra ngoài phòng khách, trong nháy mắt gió lạnh thổi làm người ta có cảm giác tỉnh táo, Minh Thành Hữu ho hai tiếng, Phó Nhiễm lo lắng vỗ nhẹ sau lưng anh.

“Nếu không vào đi thôi?”

“Đi một chút đi.”

Chạng vạng, tuyết đã bắt đầu rơi, bây giờ cây cối trong vườn đầy bông tuyết rơi, tràn đầy vẻ thê lương, Phó Nhiễm đi phía sau Minh Thành Hữu, nhìn thấy anh xoay người đem toàn bộ tuyết trên mặt đất gom vào một chỗ.

Bụng cô to nên không tiện, may là lúc này cô có lấy thêm áo lông cho Minh Thành Hữu, đều là màu trắng, giống như hoà lẫn vào bông tuyết, anh ngồi xổm xuống chỗ con đường nhỏ rải sỏi, trên người bị từng bông tuyết nhỏ phủ lên, có vài bông tuyết rơi xuống bờ vai Minh Thành Hữu.

Phó Nhiễm phải đi cho anh, Minh Thành Hữu đứng dậy sau đó bận rộn đi tới đi lui, làm hai người tuyết.

Phó Nhiễm không biết nói gì, chỉ là lặng lẽ nhìn.

Ở giữa hai người tuyết, là một bóng dáng nhỏ bé.

Bàn tay Phó Nhiễm vuốt ve bụng, Minh Thành Hữu cởi áo lông trên người xuống khoác lên người tuyết, Phó Nhiễm nhìn bóng lưng gầy yếu của anh, trong lòng chua xót khó có thể kiềm chế.

Ba người tuyệt tay cầm tay nhau, người đàn ông đưa tay vỗ vỗ đầu người tuyệt nhỏ.

“Chờ lúc con lớn chừng này, sẽ không cần ba bảo vệ nữa.”

Phó Nhiễm miễn cưỡng mỉm cười, đến bên cạnh Minh Thành Hữu.

“Nói không chừng đến lúc đó, nó sẽ có một em gái.”

Minh Thành Hữu nâng tầm mắt lên, vừa chạm tới ánh mắt Phó Nhiễm.

“Em muốn sinh đứa thứ hai sao?”

“Muốn, hai đứa sẽ náo nhiệt hơn, anh không thấy vậy sao?”

Đây là một vấn đề rất đổi bình thường, lại dường như, là một hi vọng không thể đạt tới.

Minh Thành Hữu nhìn thấy Phó Nhiễm vẫn đang mơ hồ, anh khẽ nhếch miệng vui vẻ.

“Anh cũng muốn, chẳng qua là sợ em vất vả.”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn ba người tuyệt kể bên nhau.

“Lúc em mang thai lần thứ hai, nhất định sẽ hạnh phúc hơn so với bây giờ.”

Cô cố nén ghen ngào.

“Thành Hữu, anh hứa với em đi.”

“Được.”

Người đàn ông giữ chặt tay cô, đầu ngón tay lạnh lẽo truyền đến bàn tay cô.

“Anh hứa.”

Lễ đính hôn của Vưu Dữu cùng Lý Sâm được tổ chức rất long trọng, trong nhà càng phản đối, Lý Sâm càng phải phô trương, hầu như ở thị trấn Nghênh An, ai có chút tiếng tăm đều được mời đến, còn có phóng viên truyền thông, chẳng qua là một giờ sau mới tới giờ phỏng vấn nên đều bị ngăn ở bên ngoài khách sạn.

Lý Tắc Cần cố gắng lấy lại tinh thần, trong lòng tức giận nhưng không phản đối, Lý phu nhân ngồi ở trên sofa, đôi mắt đỏ bừng nói.

“Thiên kim Cổ gia là cô gái tốt mà nó không chịu, không nên như vậy, như vậy...”

Lý Tắc Cần ngồi vào ghế.

“Đừng khóc, để cho người khác nhìn còn ra thể thống gì nữa, lúc trước không phải bà luôn giúp Sâm Tử tới thuyết phục tôi sao?”

“Tôi không như vậy được sao?”

Lý phu nhân nói tiếp.

“Tôi chỉ sợ nó thật sự không bao giờ về nhà nữa, tôi chỉ có Sâm Tử là con trai, chẳng lẽ nuôi đến bây giờ phải tặng không cho người khác sao?”

Việc đã đến nước này, Lý Tắc Cần ngược lại không có chút hoang mang.

“Đây chỉ là đính hôn mà thôi, cũng không phải thật sự kết hôn, tính tình Sâm Tử chúng ta mà càng phản đối nó lại càng cố chấp, về sau con bé Vưu gia kia bà sợ không trị nổi nó sao? Chúng ta tạm thời đồng ý, một ngày nào đó làm cho cô ta rời khỏi Lý gia.”

Lý phu nhân bị một câu nói thức tỉnh, sắc mặt cũng dần dần vui vẻ.

Phó Nhiễm vốn không muốn tham gia, dù sao rất nhiều người, hiện tại thể trạng của Minh Thành Hữu cũng không thích hợp ra ngoài, nhưng gần đến giờ, Minh Thành Hữu nói là muốn đi, làm cho cô đi cùng.

Tình cảm của Vưu Dữu cùng Phó Nhiễm rất tốt, Minh Thành Hữu cũng biết tâm tư của Phó Nhiễm, hơn nữa nếu không đi sẽ là cái cớ để Lý gia nói qua nói lại sau này, anh tính vẫn là nên mang Phó Nhiễm đi cùng.

Trong khách sạn, bên ngoài khách sạn cũng có bảo vệ, Minh Vành cùng Lý Vận Linh cũng đều ở đây, Vưu Dữu cùng Lý Sâm đi đến kính rượu, thần sắc Lý Vận Linh lạnh nhạt không muốn để ý tới.

Lúc phục vụ mang đồ ăn lên, đột nhiên bên ngoài phòng tiệc truyền đến tiếng ồn ào, giống là có người cãi nhau, Lý Vận Linh nhăn mặt.

“Sao lại thế này?”

Phó Nhiễm ở gần cửa, cô đứng dậy đi ra ngoài xem.

Trên hành lang, một người phụ nữ ăn mặc sang trọng đang lớn tiếng la mắng người đối diện, Phó Nhiễm nhìn qua chỉ có thể nhìn rõ bóng dáng người kia mà không nhìn thấy rõ người đứng đối diện kia.

“Vừa nhìn là thấy bộ dáng nghèo kiết xác, đến đây làm cái gì nha? Xem cách ăn mặc quần áo này cho người giúp việc nhà tôi mặc cũng không xứng, nút áo của bà làm hỏng áo lông của tôi, chiếc áo này trị giá một vạn, bồi thường được sao?”

“Thực xin lỗi.”

Phó Nhiễm đi qua, cuối cùng thấy rõ ràng mặt người đó.

Rõ ràng là Thẩm Tố Phân.

Bà luôn cúi đầu xin lỗi, nhưng người phụ nữ đó dường như không buông tha.

“Thật không biết làm sao Lý gia có thể làm thông gia với gia đình này, buồn cười chết đi được, liên lụy chúng ta cũng xui lây.”

Cánh cửa bên cạnh mở ra, Vưu Chiêu Phúc mặt đỏ bừng bừng đi ra, nghe được câu nói của đối phương, gân cổ lên.

“Bà nói ai xui, nói cho rõ ràng.”

“Chiêu Phúc, bỏ đi, hôm nay là ngày tốt của Vưu Dữu, chúng ta vào thôi.”

“Đi cái gì mà đi, để cho bà ta nói rõ ràng!”

Vưu Chiêu Phúc có rượu vào liền lớn tiếng.

Người đàn bà đó cũng không chịu nhịn.

“Dù thế nào, dựa vào Lý gia nên các người mới không phải đền một trăm vạn coi như là đã may mắn rồi, sao còn muốn đánh người chứ?”

Phó Nhiễm tiến đến chỗ đó muốn ngăn cản.

“Đánh bà thì sao?”

Miệng Vưu Chiêu Phúc đầy mùi rượu, trong tay đã có động tác, một cái tát vang lên sau đó ra sức xô đẩy người phụ nữ kia.

Người phụ nữ này đeo giày cao gót, lần này ngã không nhẹ, nằm thẳng tắp trên mặt đất không dậy nổi.

Thẩm Tố Phân hoảng sợ, vội vàng kéo tay chồng.

“Chiêu Phúc, thật sự là ông uống nhiều quá rồi.”

Phó Nhiễm cũng bị hành động bất ngờ này làm cho kinh ngạc đến ngây người, cô đi đến trước mặt Thẩm Tố Phân.

“Sao lại để chú ấy uống nhiều như vậy?”

“Đi quán cũng quán không được, nhìn thấy rượu ông ta liền nhịn không được.”

“Trường đây là nhà mình sao? Muốn đánh nhau liền đánh, muốn mắng cứ mắng.”

Lời nói Phó Nhiễm có chút kích động, những kí ức tuổi thơ lại lướt qua trong đầu một lần nữa.

Hai cánh cửa trong phòng lần lượt bị mở ra, vợ chồng Vưu gia cùng thân thích Lý gia đều đi vào.

“Sao lại thế này?”

Lý Tắc Cần đi tới từ hành lang bên kia.

Người nằm trên mặt đất nâng người đứng dậy.

“Anh rể, anh xem mặt của tôi!”

“Bà xã, ai đánh bà thành ra như vậy?”

Không khí trong thoáng chốc lâm vào hỗn loạn, người nhà của hai nhà mỗi bên đứng ở một bên hành lang, ánh mắt Lý Tắc Cần nhìn qua xung quanh.

“Đi kêu Sâm Tử cùng Vưu Dữu đến đây!”

Lý phu nhân nhanh chóng đi tới, người phụ nữ kia đưa tay trái đè lại thắt lưng.

“Chị, thắt lưng của em đều không đứng thẳng được, bọn họ làm sao có thể có người nhà như vậy? Quả thực chính là người không có văn hóa.”

Nét mặt bà ta tỏ vẻ thống khổ dựa vào vách tường, khuôn mặt in dấu năm ngón tay rõ ràng.

Vưu Dữu đeo giày cao gót chạy chậm đến.

“Cha, mẹ, xảy ra chuyện gì?”

Hai vợ chồng Vưu gia nhìn nhau, xấu hổ không thôi.

Lý phu nhân chỉ vào mặt em gái mình.

“Vưu Dữu, hôm nay là ngày vui của cô cùng Sâm Tử, ta đã muốn cho các người mặt mũi, nhưng cô xem cái này biến thành cái gì đây?”

“Chị, nói dài dòng với bọn họ làm gì, mình nên báo cảnh sát đi.”

Người phụ nữ chưa bao giờ chịu nhiều ủy khuất như vậy, Vưu Chiêu Phúc vừa nghe vậy liền giậm chân nói.

“Bà báo đi, ông đây sợ bà chắc, chờ ông đây đi ra mà thấy bà...”

Thẩm Tổ Phân nhanh chóng tới gần che miệng ông ta lại.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, ông ấy thật sự uống hơi nhiều.”

Nét mặt Phó Nhiễm nghiêm lại, Vưu Chiêu Phúc người này chính là tính xấu không đổi, chưa ăn đến đau khổ vĩnh viễn sẽ không nhớ đến, cô nhìn sang vợ chồng Vưu gia đứng bên cạnh, chú bắt đắc dĩ đứng ra nói.

“Thật sự thực xin lỗi.”

Lý Sâm xã giao với bạn xong rồi tới, nghe mấy người nói cũng hiểu đại khái tình hình.

“Nếu đã xin lỗi, chuyện này coi như chấm dứt tại đây.”

“Sâm Tử.”

Người phụ nữ mở to mắt khó tin.

“Con nhìn mặt dì đi, ta lớn như vậy còn không có bị ai đánh qua!”

Ai cũng không nghĩ tới tiệc đính hôn lại biến thành như vậy, sắc mặt Lý Sâm khê thay đổi, nét mặt Lý phu nhân bỗng căng thẳng.

“Đều là người nhà cả, sau này làm sao có thể gặp mặt nữa?”

Chú và thím vội vàng xin lỗi.

Vưu Chiêu Phúc vẫn tiếp tục hùng hổ, Phó Nhiễm tìm bảo vệ nhờ họ đem Vưu Chiêu Phúc ra ngoài, cũng không nghĩ rằng Lý gia có thể bỏ qua chuyện này, nhưng bây giờ cũng không khống chế được, trước tiên là dọn dẹp ổn thỏa rồi sau đó tính sau.

Phó Nhiễm đang mang thai, chỉ có thể rút lui, hiện tại quan trọng nhất vẫn là đứa bé trong bụng cô, chuyện này càng ngày càng hỗn loạn, cô cũng không muốn dính vào, muốn trở lại chỗ ngồi của mình thì đường ra bị chặn lại hết.

Vưu Chiêu Phúc bị người ta đánh mấy cái, Phó Nhiễm nhìn có lẽ ông cũng không sao, cô đi sang hướng bên cạnh, bỗng nhiên phần eo giống như bị người ta đẩy đi, thân mình bị ngã về phía trước, cô vội vàng muốn nắm vào cái gì đó, cách đó không xa chính là bồn hoa thật lớn, nếu thật sự ngã vào đó thì có lẽ cũng không biết sẽ như thế nào.

Đúng lúc Thẩm Tố Phân quay đầu nhìn thấy, dưới tình thế cấp bách bách cản Phó Nhiễm lại, còn mình thì va vào bồn hoa té trên mặt đất.

“Mẹ!”

Tình thế cấp bách làm Phó Nhiễm vô thức gọi.

May mà không có chuyện gì, Phó Nhiễm nhanh chóng đỡ bà đứng lên.

Đám người đang tranh cãi cũng bởi vậy mà bớt đi.

“Sao lại thế này?”

Minh Thành Hữu từ trong phòng đi ra, ánh mắt xuyên qua đám người nhìn hướng Phó Nhiễm.

Hai bên vẫn còn tranh cãi âm ỉ.

Anh bước tới, đem tay cô giữ chặt trong lòng tay.

“Không có việc gì chứ?”

Phó Nhiễm vẫn còn sợ hãi.

“Không có gì.”

Tầm mắt Minh Thành Hữu lạnh lùng nhìn qua Vưu Chiêu Phúc, đáy mắt hung ác nham hiểm chưa bởi vì anh bị bệnh nặng mà giảm bớt vài phần, vẫn là người hung hăng như trước.

“Say khướt thì đến đây làm gì? Dem ông ấy ra ngoài cho tỉnh rượu, để bên ngoài bãi đỗ xe đi.”

Phục vụ nghe vậy, liền dẫn nhân viên bảo vệ làm theo.

Lý Tắc Cần tức giận đến nghiến răng.

“Vậy cũng là quá dễ dàng cho ông ta.”

“Cậu.”

Về mặt Minh Thành Hữu bình thản nhìn về phía ông ta.

“Hôm nay là lễ đính hôn của Sâm Tử, bên ngoài bao nhiêu ánh mắt đang nhìn theo, chuyện này muốn làm lớn thực sự lại làm ọi người chê cười, tóm lại cậu tự suy nghĩ đi, đến cục cảnh sát cũng không quan tâm ai ra tay trước, dù sao trên người ông ấy cũng có vết thương.”

Phó Nhiễm không khỏi nắm chặt tay Minh Thành Hữu, mới vừa rồi còn cảm thấy thấp thỏm lo âu trong lòng, hiện tại lại bình yên không ít.

Minh Thành Hữu không buồn liếc nhìn Vưu Chiêu Phúc, tay anh ôm chặt Phó Nhiễm.

“Vừa rồi làm sao có thể không cẩn thận thiếu chút nữa ngã sắp xuống?”

Phó Nhiễm nghĩ đến có người ở sau đẩy cô.

“Em cảm thấy giống như là bị người đẩy đến.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu chợt rét lạnh, mấy người bên cạnh nhìn nhau, Minh Thành Hữu nhìn nét mặt tất cả mọi người thăm dò.

“Ai cũng đừng tranh cãi nữa, hôm nay tôi sẽ giải quyết chuyện của tôi trước, ai đẩy Phó Nhiễm hãy ngoan ngoãn bước ra, đừng làm cho tôi phải hao tổn tâm tư.”

“Ai lại cố ý, nói không chừng là do đồng người không cẩn thận đụng tới.”

Lý Tắc Cần lơ đãng.

Vưu Dữu mới vừa rồi bị cảnh tượng dọa sợ tới mức không biết gì, sau khi tỉnh tâm lại đến bên cạnh Phó Nhiễm.

“Chị, chị không sao chứ?”

“Không có việc gì.”

Sau một lúc lâu, không thấy kẻ nào thừa nhận, Phó Nhiễm nghĩ rằng quên đi, cuối cùng cũng an toàn rồi đó thôi.

Minh Thành Hữu không truy cứu nữa, nhưng cuối cùng tìm camera quan sát, theo hình ảnh nhìn thấy quả thật là Phó Nhiễm bị người ta đẩy, nhưng có lẽ chỉ là hành động vô tình, lúc ấy ở đây rất hỗn loạn, ai cũng không chú ý tới.

Đẩy cô là một cô gái khoảng ba mươi tuổi, dáng người cao, kỳ thật chính là cái mông đẩy vào thắt lưng Phó Nhiễm.

Vưu Chiêu Phúc bị bảo vệ kéo ra ngoài cho tỉnh rượu.

Lý Tắc Cần vỗ vỗ vai Minh Thành Hữu.

“Cũng không phải cố ý, hiểu lầm một chút, coi như hết.”

Phó Nhiễm rõ ràng cảm giác được Minh Thành Hữu càng nắm chặt tay cô hơn.

“Cậu.”

Anh tiến đến bên tai Lý Tắc Cần.

“Con còn ở đây, ngài nói con nên mở một mắt, nhắm một mắt, nếu sau này con đi rồi, không phải ai cũng đều có thể đến bắt nạt mẹ con cô ấy sao?”

Ánh mắt Lý Tắc Cần không khỏi nhìn sang Phó Nhiễm đứng bên cạnh Minh Thành Hữu.

“Thành Hữu, con suy nghĩ nhiều rồi.”

“Đến tốt cùng con có hay không nghĩ nhiều, về sau sẽ biết.”

Minh Thành Hữu hạ giọng, lời nói này ngay cả Phó Nhiễm cũng không nghe thấy.

“Thành Hữu, ý con muốn thế nào?”

“Cậu, đổi góc độ đi, nếu mới vừa rồi Phó Nhiễm làm như vậy một chút, thì nên làm cái gì bây giờ?”

Sắc mặt cô gái không cẩn thận đụng vào Phó Nhiễm khó chịu nhìn về phía Lý Tắc Cần.

“Lý tổng, tôi thực sự không phải là cố ý.”

“Thành Hữu.”

Lý Tắc Cần gặp chuyện bẽ tức, cũng không khỏi xấu hổ.

“Vậy không phải là không có việc gì sao?”

Phó Nhiễm kéo tay áo Minh Thành Hữu.

“Thành Hữu, chúng ta trở về đi.”

Lý Vận Linh cũng khuyên.

“Không nhìn xem hôm nay là ngày gì mà nháo thành như vậy, là muốn xui xẻo sao, Tiểu Nhiễm, mau dẫn Thành Hữu trở về ghế đi.”

Minh Thành Hữu ôm chầm Phó Nhiễm làm cho cô ngồi vào ghế, anh ngồi vào chỗ chính giữa, bên trong ngoại trừ Lý Sâm cùng Vưu Dữu, còn có vợ chồng Lý gia cùng Lý Vận Linh.

Cứ như vậy, ánh mắt bên trong phòng đều nhìn Phó Nhiễm, cô định đứng lên, Minh Thành Hữu vòng tay qua vai cô, bàn tay đè lại bả vai Phó Nhiễm.

Lý Tắc Cần nhìn cô gái đó.

“Tiểu Tổng, cô nói lời xin lỗi đi.”

Người tên là Tiểu Tổng kia có chút không cam lòng nhìn sang hướng Lý Tắc Cần, nhìn vẻ mặt vô tình của ông ta sau đó mới mở miệng.

“Thực xin lỗi.”

“Cậu, nếu con nhớ không lầm cô ta là thư ký của người?”

Lý Tắc Cần khẽ ho nhẹ nói.

“Ừ.”

“Một thư ký ở trường hợp như vậy liền dám đánh người, cậu nghĩ con nên đề nghị gì?”

“Nói đi.”

Minh Thành Hữu ôm Phó Nhiễm, làm cho cô gần sát mình hơn.

“Cho cô ta nghỉ việc.”

“Cái gì?”

Lý Tắc Cần cùng cô gái kia đều giật mình kinh ngạc, nét mặt Lý Tắc Cần có chút không nhận được.

“Thành Hữu, phải làm như vậy sao? Hôm nay là lễ đính hôn của Sâm Tử đính, con không nên làm thành như vậy đi?”

Minh Thành Hữu kéo chiếc ghế dựa ngồi vào bên cạnh Phó Nhiễm.

“Đây thật đúng là ý tứ của con, không phải chỉ là thư ký sao? Đuổi người này còn có thể tìm người thay thế, trong lòng con không thoải mái, sẽ làm rất nhiều người không thoải mái như con.”

Lý Sâm ở bên cạnh nói xen vào.

“Ba, đuổi việc cô ta đi, chuyện này có thể tính sau.”

“Con thì biết cái gì!”

Lý Tắc Cần tức giận nói.

Người phụ nữ kia lau nước mắt khóc lóc.

“Lý tổng, tôi đi theo bên cạnh ông đã nhiều năm không có công lớn nhưng cũng có tận tụy, muốn đuổi việc tôi cũng không sao, nhưng mới vừa rồi ông cũng thấy đấy, tôi thực sự không có cố ý.”

Ánh mắt Lý phu nhân che giấu cảm xúc, đi đến bên cạnh Vưu Dữu.

“Con đi qua khuyên nhủ Phó Nhiễm.”

Vưu Dữu gặp nạn, Lý Sâm giữ chặt tay cô.

“Đừng qua đó, liên quan gì đến em?”

Lý Vận Linh lại tự mở cửa rời khỏi phòng, hôm nay Minh Thành Hữu đã có chút không muốn buông tha.

“Cậu, người xem đi, hoặc là cậu tự đuổi, hoặc là con sẽ nghĩ biện pháp làm cho cậu phải đuổi cô ta.”

Nét mặt Lý Tắc Cần căng thẳng, sau một lúc lâu mới hướng sang người phụ nữ kia.

“Trước mắt ngày mai cô đừng đi làm.”

Nói xong, đi ra ngoài cũng không quay đầu lại.

Cô gái gào thét chói tai, nhanh chạy theo ở phía sau.

“Lý tổng, Lý tổng!”

Vưu Dữu nghĩ tới chuyện cha mẹ cùng chú thím, cũng không ở trong phòng lâu, trong chốc lát liền đi ra ngoài cùng Lý Sâm.

Minh Thành Hữu nhìn bàn tròn, trên bàn đầy đồ ăn, lúc trước cũng không có người ngồi.

“Em vội vàng đi ra ngoài chưa ăn bao nhiêu, nhanh ăn đi.”

Phó Nhiễm ăn thấy ngon miệng.

“Thành Hữu, anh lại như vậy, là đắc tội với cậu.”

“Anh không phải là đắc tội cậu.”

Minh Thành Hữu nắm chặt tay cô sau đó để lên trên đầu gối của mình.

“Anh muốn làm cho bọn họ hiểu được, cho dù anh bị bệnh nặng, anh cũng có thể bảo vệ em, ai cũng đừng nghĩ sẽ bắt nạt em.”

Phó Nhiễm dựa vào người anh.

“Nhưng anh không nên đuổi việc cô ấy, làm lớn chuyện em sợ sau này sẽ không tốt đối với anh.”

“Yên tâm đi.”

Minh Thành Hữu không cho là đúng.

“Kỳ thật là mợ phải cảm ơn anh.”

“Anh nói...”

Minh Thành Hữu cầm tay Phó Nhiễm để lên môi mình.

“Đàn ông có mấy người tốt đâu, thư ký riêng, bí mật có thể lên giường.”

“Sau này em sẽ lưu tâm hơn.”

Minh Thành Hữu da mặt dày, cười nói.

“Nhưng anh không giống bọn họ.”

Anh đưa tay ôm lấy cổ Phó Nhiễm, áp mặt vào mặt cô khẽ dụi dụi.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, sau này em và con không thể bị bắt nạt, anh phải nghĩ cách mới ổn.”

Phó Nhiễm bị hành động này của anh khiến cho thiếu chút nữa bật cười, nhưng nghe Minh Thành Hữu nói vậy, lại thấy không khỏi khó chịu.

144. Chương 144

Chương 144: Con riêng của Thẩm Ninh

Lúc Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đi ra khỏi khách sạn nhìn thấy Vưu Chiêu Phúc đứng ở ngoài gió lạnh, dậm chân mắng từng người trong đó. Thím túm lấy ống tay áo của chú, sắc mặt không tỏ vẻ khác thường, Vưu Dữu cũng đi ra từ bên trong khách sạn.

Thẩm Tố Phân ở bên cạnh khuyên nhủ, lôi kéo ông đi về nhà, Vưu Dữu cũng kêu tài xế tới đây giúp.

Vưu Chiêu Phúc hùng hùng hổ hổ dứt khoát đặt móng ngồi xuống đất.

Phó Nhiễm đi đến, kéo Thẩm Tố Phân qua nói nhỏ.

“Con nói người ta đưa dì về trước.”

“Nhưng ông ấy còn say?”

Thẩm Tố Phân lo lắng.

“Để cho ông ấy ở đây đi, dù sao cũng không phải lần đầu tiên mất mặt.”

Phó Nhiễm cũng không nhìn Vũ Chiêu Phúc.

“Tự làm tự chịu là tốt nhất.”

“Tiểu Nhiễm, ta là sợ ông ta làm cho lễ đính hôn của Vũ Dữu náo loạn.”

“Còn có thể làm hơn nữa sao?”

Phó Nhiễm quay đầu nhìn, sự tình hôm nay làm thành ra như vậy, bọn họ còn có thể trông mong Vũ Dữu có thể sống vui vẻ sao?

Thẩm Tố Phân nghe Phó Nhiễm khuyên, đồng ý đi về trước.

Minh Thành Hữu ngồi ghế phụ, Thẩm Tố Phân cùng Phó Nhiễm ngồi ở phía sau, ánh mắt bà nhìn xuống bụng Phó Nhiễm.

“Sắp sinh chưa?”

“Dạ, còn không đến một tháng.”

“Phải đặc biệt chú ý, tháng cuối sẽ rất mệt.”

Phó Nhiễm nói tài xế ngừng ở trước cửa, Thẩm Tố Phân định xuống xe, Phó Nhiễm cầm tay bà, lấy ra một phong bì từ trong túi xách đưa cho bà.

“Xem tay dì đã bị lạnh đến như vậy, về sau cũng đừng làm công việc đó nữa.”

Thẩm Tố Phân nắm chặt, cảm giác được bên trong số lượng rất nhiều, bà đem phong bì để lại vào tay cô.

“Tiểu Nhiễm, ta không thể nhận.”

“Dì cầm đi, tốt xấu cũng nuôi con hai mươi năm, thấy dì như vậy làm sao con có thể chịu được?”

“Tiểu Nhiễm.”

Thẩm Tố Phân dựa vào hướng cửa kính xe.

“Con không trách ta, ta đã rất vui vẻ, con không nên nhắc tới chuyện lúc trước ta càng thêm hổ thẹn, hai mươi năm kia là chúng ta trộm của con, không hy vọng xa vời là con còn có thể tha thứ.”

Phó Nhiễm còn muốn nói thêm, Thẩm Tố Phân đã mở cửa xe đi cũng không quay đầu lại.

Minh Thành Hữu trở lại ngồi bên cạnh Phó Nhiễm, xe đi ngang qua công viên, Minh Thành Hữu bảo lái xe ngừng ở ven đường.

Bên ngoài tuyết còn đang rơi, anh mở ô, chiếc ô lớn đủ đem Phó Nhiễm che ở bên trong.

“Lạnh như thế, vẫn là ngồi trong xe đi.”

Minh Thành Hữu dặn lái xe không cần đi theo, anh ôm chặt Phó Nhiễm.

“Anh muốn đi dạo cùng em một chút.”

Trên lối đi bộ thật nhiều bông tuyết đọng lại, đi bộ trên đó có thể nghe được tiếng vang, trước mắt toàn tuyết là tuyết, Phó Nhiễm quay đầu nhìn về phía sau, mấy bước chân in lên tuyết rõ ràng, thỉnh thoảng sẽ có bông tuyết bay xuống vai, trên con phố vắng lặng có rất ít người qua lại, hơn nữa lại là thời tiết như vậy, sau một hồi, còn có thể nhìn từng dấu chân nông sâu chồng lên nhau.

Phó Nhiễm khoác tay Minh Thành Hữu, cách đó không xa có người bán khoai nướng.

Minh Thành Hữu mua hai củ, đưa hai tay cầm khoai để sưởi ấm, sau đó bóc vỏ.

Phó Nhiễm đưa tay lau vỏ dính chỗ khoe miệng anh, bên ngoài Minh Thành Hữu mặc một áo khoác to dày, cổ áo rộng làm gương mặt anh tuấn càng thêm gầy, chiếc cằm nhọn khuất trong áo, đôi mày kiếm vẫn kiên nghị như trước, anh nâng tầm mắt nhìn động tác Phó Nhiễm làm cho anh.

“Mặt anh lạnh như thế, vẫn là mau trở về đi thôi.”

Phó Nhiễm sợ thân thể anh không chịu nổi, vội vàng thúc giục.

Minh Thành Hữu để khoai lang vào trong tay cô, mắt bị ánh đèn làm chói mắt không mở ra được, chợt hô hấp đè nén trái tim, giống như có một đôi bàn tay to đột nhiên bóp cổ anh, anh lui ra sau hai bước, bàn tay chạm hàng rào trang trí ở công viên. Trong mắt anh có cảm giác lóe lên một màu đỏ, hình như là cây hoa cảnh, rồi lại nói không nên lời.

Minh Thành Hữu khom lưng, hai tay bàn tay chống đầu gối, Phó Nhiễm cảm thấy không bình thường.

“Thành Hữu, Thành Hữu!”

Anh có cảm giác một cơn chóng mặt kéo tới, một mảng tối đen kén dài vô tận, lồng ngực phập phồng kịch liệt, cố gắng nhưng không thể nào hít thở nổi, trong miệng giống như đang lằm bằm gì đó, rồi Minh Thành Hữu há miệng, thần sắc tràn đầy đau đớn, Phó Nhiễm không nghe được anh muốn nói gì.

Cô dùng sức lay bả vai Minh Thành Hữu.

“Thành Hữu, anh đừng làm em sợ!”

Phó Nhiễm không nghe được tiếng trả lời, nhanh chóng lấy điện thoại, nhưng lo để ý Minh Thành Hữu đến nỗi điện thoại cũng không dám bấm, đầu ngón tay muốn ấn phím, bàn tay Minh Thành Hữu nắm chặt tay cô.

“Anh không sao.”

Lời còn chưa dứt, thân mình cao lớn lại quy xuống lần nữa.

Phó Nhiễm đưa tay đỡ, chỉ có thể đỡ được người anh, thấy anh ngã trên tuyết.

Một chiếc xe đi ngang qua, bởi vì đường trơn, tốc độ rất chậm, Minh Tranh nhìn thấy hình ảnh hai người từ kiếng chiếu hậu, lúc đầu cũng không nhận ra là ai, anh ngừng xe, mở ra cửa kính xe mới nhìn rõ là Phó Nhiễm.

“Thành Hữu!”

Giọng nói của Phó Nhiễm tràn đầy sợ hãi, hai tay run run bám di động.

Minh Tranh nắm chặt tay lái, do dự một lát, vẫn là đi xuống xe.

Đột nhiên có một bóng đen bao trùm hai người, Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn thấy Minh Tranh, như gặp được vị cứu tinh.

“Ca ca, anh mau giúp tôi!”

Minh Tranh nhìn Minh Thành Hữu, thấy mắt anh đang nhắm, gần như là rơi vào trạng thái nửa hôn mê nửa tỉnh, Minh Tranh bỗng dừng bước, bước chân chậm lại làm cho tiếng sột soạt đạp trên tuyết nghe rất rõ ràng.

Phó Nhiễm đang mang thai, quỳ gối để cho đầu Minh Thành Hữu tựa vào vai cô.

“Ca ca!”

Anh thật muốn làm như không thấy, bước đi.

Bước chân chậm dần, xoay người đi rồi lại quay trở lại rất nhanh, Minh Tranh đỡ Phó Nhiễm đứng dậy trước, sau đó quỳ xuống đất, anh giữ chặt hai tay Minh Thành Hữu làm cho Minh Thành Hữu dựa vào trên lưng mình, đầu gối ra sức muốn đứng dậy.

Cản trở lúc đầu cũng rất nhỏ, trên lưng rất nhẹ, ngoài dự kiến của anh.

Minh Tranh xem xét mắt cúi ở hẳn trước người hai điều cánh tay, hẳn đi nhanh đem Minh Thành Hữu thật lùi chính mình xe.

Phó Nhiễm vội vàng đuổi theo, trong lúc đó nhanh chóng gọi bác sĩ gia đình.

Minh Tranh thật cẩn thận làm cho Minh Thành Hữu ngồi vào ghế sau xe.

“Đi bệnh viện đi!”

Anh nói với Phó Nhiễm.

Minh Thành Hữu lại lắc đầu, ý thức dần dần trở lại.

“Không cần, về Y Vân thủ phủ đi.”

Phó Nhiễm nhanh chóng đóng cửa xe lại.

“Về nhà đi.”

Tình trạng bây giờ của Minh Thành Hữu, đến bệnh viện hay ở nhà cũng như nhau.

Minh Tranh khởi động động cơ cho xe chạy về phía trước, ánh mắt xuyên qua kính chiếu hậu nhìn hai người ngồi ở ghế sau, Minh Thành Hữu nhắm mắt, vẫn dựa vào bả vai Phó Nhiễm.

Trong lòng Minh Tranh có cảm giác nói không nên lời, nắm tay lái thật chặt, trong cổ bỗng tuyết tan ra lạnh lẽo nhắc nhở anh chuyện mới phát sinh vừa rồi, đã từng có suy nghĩ trong chốc lát, anh thật muốn không giúp.

Lúc trước anh cùng Minh Thành Hữu đấu tranh gay gắt, là bởi vì liên quan tới thân phận, anh xem anh ta là cái đinh trong mắt, anh ta lại xem anh là cái gai trong thịt, thậm chí có lúc vui vì chuyện đó, nhưng hiện nay...

Cổ họng Minh Tranh như nghẹn lại, rất khác thường, dường như đều vô vị đi qua, chỉ có cảm giác công Minh Thành Hữu trên lưng vừa nãy làm anh nhìn thấy mà đau lòng, anh không tìm ra tư nào để hình dung, chỉ có rung động.

Xe đi thẳng trở về Y Vân thủ phủ, tuyết còn đang rơi, làm tăng thêm vẻ đau buồn trong lòng từng người.

Minh Tranh mở cửa phía sau xe ra.

“Cậu tự đi được không?”

Bàn tay người đàn ông chống cửa xe, chân đã muốn bước ra ngoài, Phó Nhiễm kéo tay anh.

“Chờ em giúp anh.”

Minh Thành Hữu cố tình không nghe, mũi chân đặt xuống đất sau đó cuồn cuộn muốn đứng dậy.

Bất đắc dĩ thân thể đã không nghe theo sự điều khiển của chính mình, người gần lao về phía trước

Minh Tranh nhanh chóng nắm chặt bờ vai của Minh Thành Hữu, không nói thêm lời nào công Minh Thành Hữu thêm một lần nữa.

Bác sĩ gia đình đến Y Vân thủ phủ trước khi Phó Nhiễm về, Tiêu quân gia thấy mấy người đi vào liền ra đón.

“Tam thiếu làm sao vậy?”

“Tiêu quân gia, bà tới phòng giúp tôi một số việc.”

Phó Nhiễm đứng ở trước cửa cầu thang nói qua với bà.

“Chuyện này đừng nói ẹ biết, đỡ làm bà lại lo lắng.”

Ánh mắt cô dừng trên nét mặt Tiêu quân gia, biết là phí công, nhưng vẫn là nên nói.

Minh Tranh đem Minh Thành Hữu tới giường, Phó Nhiễm cởi áo khoác cho anh, bác sĩ đem ống nghe đo nhịp tim cho anh, cánh tay đã gần như tím ngắt, Phó Nhiễm bưng tới một chậu nước ấm, dùng khăn nóng chà đi chà lại trên hai cánh tay anh, cho đến khi hai tay đều hồng hào trở lại.

Trán cô mồ hôi chảy ra, dừng lại thở dốc vì mệt, một tay còn lại vỗ vỗ vào thắt lưng.

Minh Tranh thấy thế tiến lên.

“Để anh làm cho.”

Khăn trong tay Phó Nhiễm đã lạnh, cô ngẩng đầu nhìn Minh Tranh, gạt đầu rồi mới tránh người qua một bên.

Phó Nhiễm nhúng khăn vào nước ấm rồi đưa cho anh, Minh Tranh cảm thấy mệt mỏi hơn cả Phó Nhiễm.

“Vì sao phải làm như vậy?”

“Mỗi lần như vậy tay chân anh ấy đều lạnh lẽo, tôi nghĩ như vậy hẳn là có thể làm cho anh ấy dễ chịu chút.”

Minh Tranh nghe vậy, cũng không hỏi thêm, chỉ chuyên tâm làm.

Minh Thành Hữu cũng tỉnh, nhưng không mở mắt ra nổi.

Phó Nhiễm lấy tay sờ sau gáy anh.

“Thân mình đã ấm áp một chút, cảm ơn anh, ca ca.”

Lúc này Minh Tranh mới đứng dậy, ánh mắt nhìn bình truyền dịch phía trên đang nhỏ từng giọt.

“Bên bệnh viện vẫn không có tin tức sao?”

Sắc mặt Phó Nhiễm buồn bã.

“Chưa có.”

Người đàn ông nhìn Minh Thành Hữu, rồi xoay người ra khỏi phòng.

Phó Nhiễm ra tiễn anh, cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng, Minh Tranh sóng vai với cô đi về phía trước.

“Tiểu Nhiễm, đây là lần đầu tiên anh chính mắt chứng kiến, một căn bệnh nặng lại có thể đem một người phá hủy thành như vậy, giành đi giật lại, cũng không ai biết sẽ gặp phải cái gì, biến cố luôn bất ngờ xảy ra không kịp phòng.”

Phó Nhiễm nghe vậy, thần nhiên nói.

“Hiện tại em không nghĩ nhiều như vậy, hoặc có thể nói thừa nhận hay ngược lại có thể buông tay, tôi chỉ muốn khi mở mắt ra lúc nào cũng nhìn thấy anh ấy, như vậy, ca ca, anh nói đây có phải đòi hỏi quá đáng không?”

Minh Tranh nhìn vào mắt Phó Nhiễm, cũng không nói ra, có một số việc ai cũng biết đây là lừa mình dối người.

Hai người đi tới lầu dưới, Phó Nhiễm nói Tiêu quân gia đi pha trà.

“Không cần, công ty còn có việc.”

Minh Tranh giơ tay xem đồng hồ, anh có hẹn với La Văn Anh đi khảo sát chi nhánh một chuyến.

“Anh đi trước.”

Lý Vận Linh lo lắng chạy tới, mới tiến đến phòng khách nhìn thấy Minh Tranh rời đi.

“Minh Tranh.”

Bà cũng không kịp thay dép đi trong nhà.

“Là con đưa Thành Hữu về đây?”

Lý Vận Linh tự an ủi mình, đó là một dấu hiệu tốt, ánh mắt Minh Tranh lại không thèm liếc qua bà, giống như trong mắt không nhìn thấy người này, anh quay đầu sang hướng Phó Nhiễm nói.

“Anh đi đây.”

“Vâng.”

Lý Vận Linh muốn nói gì đó, nhìn Minh Tranh đi lướt qua, bà khó chịu muốn vươn tay giữ chặt anh, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Minh Tranh, bà chưa từng nhìn nhận anh một cách công bằng nhất, bây giờ anh cứ thế lướt qua bà như vậy, Lý Vận Linh mới phát hiện ra là bà đã vô cùng sợ hãi. Rốt cuộc là có huyết thống, diện mạo của Minh Tranh tuy rằng giống Minh Văn Phong, nhưng ít nhiều vẫn có nét giống bà.

Lý Vận Linh càng tỏ ra buồn bã không thôi.

“Minh Tranh, con đều có thể tha thứ ọi người, chẳng lẽ chỉ mẹ là không được sao?”

Người đàn ông dừng lại.

“Mẹ tôi đang ở nhà, thiếu chút nữa đã chết do tự sát, cũng vì cứu con của bà.”

Minh Tranh đưa lưng về phía mọi người, giọng nói trống trải, cứ trầm trầm mà có chút không quan tâm tới bất cứ điều gì khác.

Lý Vận Linh che miệng lại, trước mắt mờ hồ.

Minh Tranh cất bước rời khỏi.

“Đợi chút.”

Phó Nhiễm lên tiếng gọi anh.

“Tiêu quản gia, trong bếp còn hộp điểm tâm phải không? Lấy ra dùm tôi.”

“Vâng, thiếu phu nhân.”

Tiêu quản gia cũng ý thức được ngụ ý của Phó Nhiễm, nhanh chóng tới phòng bếp đem điểm tâm đưa cho đến tay Phó Nhiễm, cô đi đến bên cạnh Minh Tranh.

“Anh nói còn muốn làm việc quá trưa, đây là điểm tâm tự làm, anh mang theo đi.”

Minh Tranh không đưa tay ra.

“Không cần.”

“Cầm đi.”

Phó Nhiễm nhét vào tay anh.

“Không phải có hẹn cùng Văn Anh đi ra ngoài sao? Mang theo ăn trên xe cũng tiện.”

Minh Tranh liếc mắt một cái, cầm lấy rồi bước nhanh đi ra ngoài.

Nét mặt Tiêu quản gia hơi lúng túng.

“Phu nhân, đây là điểm tâm mà ngày hôm qua bà tự tay làm rồi mang đến.”

Khóe miệng Lý Vận Linh khẽ nhếch lên, ánh mắt nhìn xuyên qua cửa sổ thấy bóng Minh Tranh đã đi xa.

Bà không tỏ vẻ cảm xúc, đi lên nhìn Minh Thành Hữu, Phó Nhiễm ngồi trong phòng khách nhìn bóng dáng Tiêu quản gia bận rộn qua lại, cuộc sống của cô cùng Minh Thành Hữu không có lúc nào là không bị giám sát, đợi Lý Vận Linh rời đi, Phó Nhiễm đứng dậy đi lên lầu.

Minh Thành Hữu nằm nghiêng người, Phó Nhiễm sợ hãi nhẹ nhàng bước tới, từng giọt nước truyền dịch rơi xuống tí tách, cô đi đến bên giường thấy anh đang ngủ ngon, Phó Nhiễm mở tủ đầu lấy ra một chiếc túi, cô mở cửa sổ sát đất đi ra ngoài, bên trong là một chiếc váy lông ngắn, còn có một quyển đồ sách.

Phó Nhiễm vén tóc sang bên tai, lộ ra làn da trắng hồng.

Minh Thành Hữu mở mắt, nhìn Phó Nhiễm lặp lại động tác.

Hôm nay tuyết sẽ không ngừng rơi, người đẹp như cảnh tượng, sau lưng là hình ảnh tuyết không ngừng tuôn rơi, Minh Thành Hữu gối mặt lên cánh tay, suy nghĩ nhiều về thời gian có thể yên lặng.

Bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống trước kia phóng khoáng biết bao nhiêu, lãng phí rất nhiều thời gian, nếu không vì sinh mệnh, nói cách khác, làm sao anh cùng Phó Nhiễm lại để lãng phí đến hôm nay?

Khung cảnh trong ánh mắt Minh Thành Hữu lại mơ hồ, chắc là do Phó Nhiễm ngồi lâu, bàn tay vỗ vỗ vào thắt lưng vài cái.

Cô ngẩng đầu, phát hiện anh đã tỉnh, liền bỏ đồ vật trong tay xuống đi tới.

Minh Thành Hữu kéo cô nằm bên cạnh mình, anh khẽ hôn trên trán cô một cái một, thấy ánh mắt cô sững sờ.

“Ngủ một chút đi.”

Phó Nhiễm gật đầu.

“Gần đây luôn ngủ không tốt.”

“Anh ôm em.”

Minh Thành Hữu vòng tay ôm thắt lưng Phó Nhiễm, ánh mắt nhìn xuống gương mặt cô, hai người ở cùng một chỗ, có bao nhiêu người có thể chung sống tới già đây?

Hai người yêu nhau, nhưng không thể gắn bó.

Anh thở dài, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Gần đây Minh Thành Hữu luôn nằm mơ, nhưng mỗi cảnh tượng trong mơ đều rất chân thật, thậm chí sau khi tỉnh lại anh đều có thể nhớ từng chi tiết.

Bước chân nhẹ nhàng trên mặt đất, rất nhẹ, giống như sợi bông, sắc hoa tường vi vừa hé nở, anh nhớ rõ đó là loài hoa Phó Nhiễm yêu thích.

Minh Thành Hữu đi vào trước một cánh cửa, ngẩng đầu nhìn đến là một vườn trẻ.

Anh không nhớ rõ, chẳng lẽ đứa nhỏ đã muốn sinh ra sao?

Trong sân thể dục rộng lớn trống trải, có người đang đánh nhau, Minh Thành Hữu tới gần, nhưng có cánh cửa sắt ngăn cản, cũng không thể nhìn thấy rõ ràng.

Mơ hồ nhìn thấy có một đứa trẻ chạy tới chỗ này, khuôn mặt ngày càng nhìn thấy rõ ràng hơn, đứa nhỏ lao tới trước mặt anh, hai tay nắm lấy cửa sắt lay lay.

Minh Thành Hữu ngồi xổm xuống, bên trong là một bé trai khoảng bốn hoặc năm tuổi, nhìn giống hệt như ảnh chụp của anh lúc nhỏ, anh nhìn chăm chăm đôi mắt đen bóng của đứa bé.

“Con tên là gì?”

“Đứa nhỏ mồ côi, đừng có chạy!”

“Các bạn mới là cô nhi!”

Đứa bé nhanh chóng nắm chặt tay.

Mấy đứa trẻ còn lại đuổi theo đứa bé này cũng không lớn hơn là bao.

“Toàn trường học này mọi người biết mày là đứa mồ côi.”

“Tôi có mẹ.”

“Nhưng người không có ba.”

Đứa bé lớn nhất trong đám đứa trẻ xoa lưng.

“Mặc kệ như thế nào, mày vẫn là mồ côi.”

Đứa bé dựa vào cánh cửa sắt thở hồng hộc, Minh Thành Hữu vươn tay cầm bờ vai của nó, nhưng đứa nhỏ lại không cảm nhận được điều đó.

“Tôi có ba ba.”

Một câu rất khê, nói xong, nó liền cúi đầu.

Trái tim Minh Thành Hữu không hề đập nữa, bất ngờ, đột nhiên lại nhảy lên.

Đứa bé tuy còn nhỏ, nhưng cũng biết là chính mình đang nói dối.

“Mày là có ba ba, tại vì b mày là đứa con riêng, cho nên chúng tao mới chán ghét mày!”

Đứa bé cũng không biết con riêng nghĩa là gì, nó bướng bỉnh giơ chiếc túi xách nhỏ lên.

“Các người tránh ra, coi chừng ba tôi đánh các người.”

“Đánh đi, đánh đi.”

Đứa bé lớn nhất trong đám tiến lên.

“Hai lần trước mày đã nói cho ba ba mày đánh bọn tao, tới bây giờ cũng chưa thấy đâu, ba mày đã chết rồi mày biết không? Hiểu được đã chết nghĩa là gì không? Chính là không bao giờ trở lại nữa, đồ mồ côi, rốt cuộc là mày chưa từng thấy ba ba mày như thế nào phải không?”

Đứa bé lùi lại ở trước cửa sắt run rẩy.

“Ba tao không chết!”

Vài người định tiến lên, Minh Thành Hữu muốn hô lên nhưng lại không có người có thể nghe thấy, đứa nhỏ đưa hai tay che mặt, bỗng nhiên xoay người lại, ánh mắt nhìn sang phương hướng Minh Thành Hữu chăm chăm, hình như là thấy anh đứng ngoài cánh cửa sắt.

“Ba ba, ba ba —— “

Minh Thành Hữu nhìn đến một đám bắt đầu giơ nắm đấm.

Đứa nhỏ cất tiếng kêu thê lương.”Ba ba!”

Trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ cùng bất lực, rồi đột nhiên hai tay vươn ra ngoài cửa sắt, rồi năm ngón tay cũng túm lấy được cổ áo của Minh Thành Hữu....

Anh biết là anh lại nằm mơ.

Phó Nhiễm nghe từng tiếng la kêu lên đến tai, Minh Thành Hữu bật dậy, mở mắt ra.

“Làm sao vậy?”

Phó Nhiễm bị dọa sợ, đi lên bật đèn.

Minh Thành Hữu giữ chặt tay cô, lúc này mới phát hiện trời đã tối, bàn tay anh ấn huyệt trái tim, trái tim trong cơ thể có khả năng ngừng đập bất cứ lúc nào, cảnh tượng trong mơ vừa rồi vô cùng chân thật, đứa nhỏ còn nhỏ, ánh mắt hoảng loạn cũng làm người ta thấy trong lòng sợ hãi.

Một tiếng kêu ba ba kia, lại như giẫm nát trái tim Minh Thành Hữu.

Phó Nhiễm áp mặt vào bả vai anh.

“Không có việc gì, chỉ là ác mộng mà thôi.”

Giọng nói Minh Thành Hữu hoang vu, rơi vào trong tai Phó Nhiễm, giống như một con đường tăm tối mờ mịt không có lấy một chút ánh sáng.

“Phó Nhiễm, về sau nhất định không thể nói cho con biết nó không có ba, tìm cho con một trường học tốt nhất, đừng nói cho con biết ba nó chết, em nói dối nó, anh chỉ là không trở về mà thôi.”

Khóe môi Phó Nhiễm run run, bỗng nhiên cao giọng, giọng nói cũng trở nên gay gắt.

“Ai nói anh chết? Con vốn có ba!”

Minh Thành Hữu không trả lời.

Không khí giống như trầm xuống, rồi đột nhiên dừng lại, nước mắt Phó Nhiễm không ngừng rơi, sau một lúc lâu, Minh Thành Hữu thở dài đem cô ôm vào trong lòng.

Phó Nhiễm lại ra sức hất tay anh ra, xốc lên chần muốn đứng dậy.

Minh Thành Hữu ôm chặt thắt lưng Phó Nhiễm, cầm áp sát vào bên gáy cô.

“Anh gặp ác mộng.”

Anh nắm chặt bắp vai Phó Nhiễm hôn lên mặt cô, hình ảnh trong mơ vừa rồi làm Minh Thành Hữu chấn động quá lớn, đến bây giờ vẫn chưa hết bản thần. Không muốn làm cho Phó Nhiễm lo lắng, anh nói thấy đói bụng, liền cùng Phó Nhiễm đi xuống lầu ăn cơm.

Trở lại phòng, Minh Thành Hữu mở máy tính, đem cảnh trong mơ vừa rồi ghi lại ở một ổ đĩa riêng.

Anh hạ tay xuống, ánh mắt nhìn màn hình chằm chằm.

Phó Nhiễm đem sữa nóng tới cho anh.

“Viết cái gì vậy?”

Minh Thành Hữu đưa tay bóp trán, kéo cô ngồi trên đùi mình.

“Hôm nay cục cưng có ngoan không?”

“Ngoa.”

Phó Nhiễm thấy anh đóng ổ đĩa đang mở, cũng không hỏi nhiều,

Minh Thành Hữu đầu tựa vào trước ngực cô nhắm mắt dưỡng thần.

La Văn Anh cùng Minh Tranh làm xong việc thì đã khuya, cô ngồi ở ghế phụ, hai tay xoa vào nhau.

“Thật lạnh.”

Minh Tranh mở máy sưởi, lấy áo khoác từ ghế sau đưa cho cô.

“Đã đói bụng sao?”

“Sớm đói rồi.”

La Văn Anh thắt dây an toàn xong cũng không khách khí, đem áo khoác phủ lên trên cánh tay.

Minh Tranh nổ máy.

“Ở ghế sau có hộp điểm tâm, em lấy ra ăn trước cho đỡ đói.”

La Văn Anh đưa tay với, mở hộp ra sau đó nhón một miếng bỏ vào trong miệng.

“Ôi, mùi vị thật thơm, anh mua ở đâu vậy?”

“Tiểu Nhiễm làm.”

Động tác ăn của La Văn Anh dường như chậm lại.

“Xem ra như là tự mình làm.”

“Có lẽ vậy.”

Minh Tranh chuyên chú nhìn phía trước. Anh cũng đang đói bụng, nhìn La Văn Anh ăn, Minh Tranh đưa tay chỉ lên miệng mình.

“Đút cho anh một miếng.”

La Văn Anh định lấy, nghĩ đi nghĩ lại lại buông xuống, đưa toàn bộ hộp điểm tâm tới trước mặt Minh Tranh.

“Anh tự lấy đi.”

Anh liếc mắt nhìn cô một cái, đưa tay đẩy lại.

“Không thấy anh đang lái xe sao? Muốn ăn cơm ở đâu?”

“Tùy đi.”

Cô nhìn xung quanh bên ngoài cửa xe.

“Dù sao cũng được chiêu đãi.”

Minh Tranh cười mở nhạc ra, La Văn Anh thấy anh im lặng, lấy một miếng điểm tâm nhét vào miệng anh.

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đi ra Y Vân thủ phủ, mấy ngày nay bọn họ cũng không ra ngoài, hai người đi theo lối tắt bộ giữa biệt thự, đi đến gần chỗ cổng, Phó Nhiễm đưa hai tay sờ túi áo.

“Em quên mang theo di động.”

“Không có việc gì, chúng ta ở bên ngoài đi một chút.”

“Anh chờ em một chút, em đi lấy.”

Phó Nhiễm không dám lơ là, sau khi mang thai cũng không hay mang theo điện thoại, mọi lần đi ra ngoài đều mang theo túi xách, hôm nay Minh Thành Hữu nói đi gần đây một chút, nhất thời quên mang theo.

Minh Thành Hữu đi ra đến bên ngoài, ở chỗ rừng trúc xanh ngát chờ Phó Nhiễm.

Ngẩng đầu nhìn thấy một xe taxi sắp chạy tới, sắp đi qua bên cạnh anh rồi đột nhiên dừng xe.

Cửa sau xe mở ra, hẳn là một phụ nữ, một đôi tất bó gối màu đen thò ra, sau khi người đó hoàn toàn ra khỏi xe, ánh mắt Minh Thành Hữu mới có chút giật mình.

Nếu như không gặp lại tại đây, anh đã thực sự quên hết những gì thuộc về người phụ nữ đã từng xuất hiện trong cuộc sống của mình.

Thẩm Ninh nhìn từ khoảng cách đó tới đây, nhìn thấy bộ dáng Minh Thành Hữu, cũng có chút giật mình.

Cô xoay người ôm ra một đứa bé trai từ ghế sau xe, tiện tay đóng cửa xe lại.

Đứa bé khoảng chừng bốn – năm tuổi, bộ dáng thông minh đáng yêu, cái đầu như quả dưa hấu nhỏ, đôi mắt đen trắng rõ ràng, Thẩm Ninh khẽ đưa tay đỡ vai nó.

Đứa bé liền nhanh chân chạy tới chỗ Minh Thành Hữu, đứng trước người anh, cậu bé ngẩng đầu lên nói.

“Ba, mẹ con nói ba mới là ba con, lúc trước con cũng có ba, nhưng chú ấy nói con là con của người khác, còn thường xuyên đánh con, mẹ gạt con nói ba đi làm ở xa, không phải là do ba không cần con...”

Bước chân Minh Thành Hữu không khỏi lùi lại một bước.

145. Chương 145

Chương 145: Đổi lấy quan hệ nguy hiểm

Thẩm Ninh đi tới, trong tay dắt một cậu nhóc, cậu nhóc ngẩng mặt lên nhìn cô: “Mẹ, có phải ba không cần chúng ta?”

Thẩm Ninh ngồi xổm xuống, đưa tay ôm lấy cậu nhóc: “Ngoan nào, ba thật sự cao hứng”.

Minh Thành Hữu đang đứng bên cạnh rừng trúc, thân thể cao to, gió thổi xào xạc vào người, làm anh thấy lạnh nổi gai ốc.

“ Bao nhiêu tuổi rồi?”

“ Con sắp bốn tuổi rồi.”

“ Chuyện mang thai tôi vẫn chưa nói với anh.” Thẩm Ninh xoa đầu con.

“ Sau khi kết hôn lại đi theo anh ấy tới nơi khác, mới vừa về lại Nghênh An hai ngày nay.”

Minh Thành Hữu giương mắt lên, nhìn Thẩm Ninh: “ Ban đầu không phải đã an bài cho cô một cuộc sống rất tốt sao? Tại sao lại muốn rời khỏi Nghênh An?”

Thẩm Ninh cười châm chọc: “ Anh cho rằng với quan hệ của anh và tôi, tôi ở lại Nghênh An còn có thể gả ra ngoài được sao? Tôi cũng muốn có một gia đình bình thường, nhưng sau khi đi theo anh...”

Thẩm Ninh lắc đầu một cái, đứng dậy, ôm con vào trong ngực.

“ Thật may là tôi còn có Dập Dập.”

“ Cô đã có gia đình mới, cần gì phải trở lại, chuyện này nên trở thành một bí mật là tốt nhất.”

“ Thành Hữu.”

Trong mắt Thẩm Ninh che giấu một chút tính cảm phức tạp: “ Quả nhiên, anh vẫn như trước, không thay đổi chút nào, dù tôi có mang theo con của chúng ta tới trước mặt anh, anh vẫn có thể trấn định như thế, đến tột cùng là tôi ở trong lòng anh, có từng tồn tại hay không?”

Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn Dập Dập trong lòng Thẩm Ninh, Thẩm Ninh đặt cậu bé xuống đất, Minh Thành Hữu ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mặt bé, gương mặt này, thật không giống trong mơ anh đã thấy, anh đưa tay sờ đầu bé.

Bé có chút sợ hãi, lui về sau mấy bước.

Thẩm Ninh đưa tay, đỡ lấy lưng con: “ Nói cho ba biết, con có ngoan hay không?”

“ Dập Dập rất ngoan.”

Bé nghiêm túc nhìn mặt Minh Thành Hữu.

“ Nhưng trong nhà trẻ, mấy bạn lớn hơn bắt nạt con, nói ba chết rồi, nói con là trẻ mồ côi.”

Ngực anh cứng lại, hô hấp không thông, hình ảnh này sao giống như anh đã tưởng tượng thế, đôi mắt Thẩm Ninh đầm lệ, ánh nhìn mông lung, đưa tay chạm vào gò má của anh: “ Anh làm sao thế, sao lại gầy như thế này?”

Minh Thành Hữu gạt tay cô ra.

Anh đưa tay kéo Dập Dập tới trước mặt: “ Con không phải trẻ mồ côi.”

Thẩm Ninh đẩy đẩy con, Dập Dập đưa tay ôm cổ anh: “ Bây giờ con tìm đến ba, con có thể nói với các bạn là con đã có ba rồi!”

Phó Nhiễm cầm điện thoại đi tới cửa, không nhìn thấy bóng dáng của Minh Thành Hữu, cô đi bộ tới rừng trúc bên cạnh, đột nhiên chứng kiến được cảnh này, Minh Thành Hữu đang ôm một cậu bé và đưa lưng về phía cô. Thẩm Ninh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn đến bụng của Phó Nhiễm, cô từ từ đứng lên.

“ Thành Hữu, hai người đã có con.”

Minh Thành Hữu nghiêng đầu, nhìn Phó Nhiễm đang đứng cách đó không xa.

Dập Dập lo sợ, ôm chặt cổ anh, ánh mắt Thẩm Ninh và Phó Nhiễm giao nhau.

“ Đây có thể là em trai hoặc em gái của Dập Dập? Sớm biết anh sắp có con của mình, tôi sẽ không mang Dập Dập trở về!”

Bé nghe mẹ nói, càng ra sức ôm lấy Minh Thành Hữu: “Con muốn ba!”

Phó Nhiễm bị bất ngờ, đứng bất động như tượng đá, bàn tay siết chặt điện thoại, Thẩm Ninh đưa tay nín lấy con, kéo đến bên cạnh mình: “Dập Dập ngoan, ba không thể nhận con.”

Minh Thành Hữu đứng lên, Phó Nhiễm bước tới bên cạnh anh, lời nói của Thẩm Ninh cũng vang đến bên tai cô.

Thẩm Ninh nắm chặt tay con, đối mặt với Phó Nhiễm.

“Xin chào, đã lâu rồi không gặp.”

Ánh mắt Phó Nhiễm không tự chủ nhìn xuống, bé thì ngẩng mặt lên, ánh mắt đen láy, nhìn một cách u mê.

“Cô khỏe chứ!”

“Thật xin lỗi, tôi không cẩn thận đến quấy rầy cuộc sống của hai người, cô sắp sinh?”

Không khí thật hòa bình, lời nói nhẹ nhàng, Phó Nhiễm cơ hồ không còn nhận ra một Thẩm Ninh như trước nữa: “Đúng, sắp rồi.”

Thẩm Ninh gật đầu một cái, đem con đẩy ra trước mặt cô: “Dập Dập, kêu dì đi con.”

Bé nhìn cô, gọi một tiếng dì.

Phó Nhiễm không cảm giác được trong lòng có tư vị gì, đưa mắt nhìn Minh Thành Hữu, thấy anh không nói gì.

Thẩm Ninh kéo tay con, nói: “Chúng ta về nhà thôi.”

“Mẹ, không phải mẹ đã nói ba sẽ đi cùng sao?” Cậu bé lo lắng, ôm lấy tay mẹ.

“Dập Dập muốn có ba.”

“Dập Dập ngoan.”

Nét mặt Thẩm Ninh lộ ra vẻ khó khăn, ngồi xổm xuống ôm lấy con: “Ba cũng đã có con của mình rồi, ba bây giờ không cần con nữa đâu.”

Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn, đưa tay kéo Phó Nhiễm đi, Dập Dập thấy thế giẫy giụa đi xuống, chạy tới ôm chân anh.

“Ba.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của bé tràn đầy nước mắt, tiếng khóc của bé làm cho người ta không đành lòng đẩy ra, Minh Thành Hữu xoay người nhìn Thẩm Ninh.

“Tìm được chỗ ở chưa?”

“Ở quảng trường Vạn Đạt vẫn còn phòng, mẹ con tôi đã sắp xếp xong rồi.”

Thẩm Ninh bước đến trước mặt con. “Dập Dập ngoan nào.”

“Ba! Ba không cần con nữa sao?”

Phó Nhiễm cắn môi, cảm thấy cánh tay anh đang nắm tay cô dần buông ra, Thẩm Ninh dùng sức ôm lấy con.

“Thành Hữu, đứa nhỏ này là con anh?”

Minh Thành Hữu tiến lên, ánh mắt cực kỳ băng lãnh và kiên quyết.

“Thật sự là con của tôi sao?”

Thẩm Ninh đứng bất động tại chỗ, không bởi vì câu nói của anh mà rối loạn.

“Anh không tin thì có thể đi làm xét nghiệm ADN.”

Phó Nhiễm đưa tay sờ bụng, nói: “Em qua kia chờ anh.”

Hiện tại cô không có dũng khí để chứng kiến cảnh này.

Phó Nhiễm đi tới ven đường, cách đó không xa, Minh Thành Hữu đưa tay tới cậu bé.

“Cô đã nói đứa bé này là con tôi, vậy giao nó cho tôi.”

“Không được.” Thẩm Ninh không chút nghi ngại đã cự tuyệt. “Dập Dập là con trai tôi, không có nó tôi sẽ không thiết sống nữa.”

“Vậy cô muốn gì?”

“Em chỉ muốn đến gặp anh một lần, em muốn anh nhận thức nó, anh có làm được không?”

Minh Thành Hữu cười cười, Thẩm Ninh không biết anh đang nghĩ gì.

“Tôi biết rồi, anh muốn nhận nó phải không?”

Phó Nhiễm nhìn hai người họ nói chuyện, cậu bé tựa hồ muốn tiến tới ôm lấy Minh Thành Hữu, Thẩm Ninh thì gắt gao ôm chặt, rồi xoay người đi. Minh Thành Hữu đứng tại chỗ, đợi cho đến lúc bóng dáng hai mẹ con biến mất, lúc này mới xoay người. Phó Nhiễm đi tới trước mặt anh, anh đưa tay kéo tay cô.

Thẩm Ninh ôm con đi ra ngoài, ánh mắt cậu bé nhìn về phía xa xa, nhướn người lên: “Mẹ, vừa nãy con nói như thế có được không?”

“Bảo bối, con ngoan lắm.” Thẩm Ninh khẽ hôn lên mặt con.

Vòng qua rừng trúc, có một chiếc xe sang trọng đi tới, Lý Vận Linh đưa mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài, trong mắt bỗng xuất hiện một bóng người quen thuộc, nhìn lại cậu bé kia, bà vội vàng kêu chú Vương dừng xe lại.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, Thẩm Ninh nhìn thấy một vị phu nhân ngồi bên trong, cô dừng bước. “Bác gái.”

“Cô là?” Lý Vận Linh nhất thời không nhớ ra.

Thẩm Ninh giấu giếm ánh mắt chăm chọc, nói: “Thẩm Ninh.”

Lý Vận Linh suy nghĩ một chút, mở miệng nói.

“Lúc trước chúng ta đã gặp nhau vì chuyện của Thành Hữu.”

“Mẹ dẫn con tới gặp ba.” Dập Dập chen miệng nói.

“Ba?” Lý Vận Linh ngẩn ra. “Đứa bé này là con ai?”

Thẩm Ninh dứt khoát đặt con lên đất, để cho Lý Vận Linh nhìn cho kỹ.

“Bác xem, nó lớn lên giống ai nào? Có giống Thành Hữu lúc bé không?”

Lý Vận Linh đẩy cửa xe bước xuống, nhìn tới khuôn mặt của bé, da trắng mềm mại, đôi mắt đen láy, Thẩm Ninh mà không nói thì thật sự bà không nhìn ra, vừa mới nhắc tới, trong lòng bà căng thẳng.

“Cô đã thấy Thành Hữu rồi sao?”

Thẩm Ninh gật đầu, hướng sang cậu bé lên tiếng: “Dập Dập, tạm biệt bà nội đi.”

“Bà nội, hẹn gặp lại.”

“Đợi đã nào...” Lý Vận Linh kêu to. “Cô nói đây là con của Thành Hữu sao?”

“Tôi cũng hy vọng đây không phải sự thật.”

Thẩm Ninh nắm chặt tay cậu bé.

“Tôi vốn có một gia đình hạnh phúc, thời điểm Dập Dập vừa sinh ra tôi đã đi giám định ADN, tôi sợ có một ngày Thành Hữu không nhận ra nó, cho nên mới dẫn nó đến đây, hiện tại chồng tôi biết Dập Dập không phải con ruột của anh ấy, bà cảm thấy tôi có gì phải lừa gạt bà sao?”

Lý Vận Linh ngồi xổm xuống, nhìn cậu bé trước mặt: “Cháu tên Dập Dập?”

“Bà nội!” Cậu bé ngọt ngào kêu.

Bà khẽ rung động: “Cho tôi một phương thức liên lạc.”

Thẩm Ninh rủ mắt xuống. “Vô dụng, Thành Hữu sẽ không nhận thức nó.”

“Chỉ cần đứa bé này là thật, Minh gia chúng ta nhất định sẽ nhận nó.”

Lý Vận Linh quét ánh mắt tàn khốc tới Thẩm Ninh.

“Nhưng nếu tôi bị cô lừa gạt, cũng đừng trách tôi không khách khí với cô.”

Thẩm Ninh nắm chặt tay con, sắc mặt bình tĩnh: “Dập Dập là con của tôi, tôi hi vọng các người cho nó một thân phận. Nhưng tôi nhất quyết không giao quyền nuôi dưỡng con cho các người!”

Lý Vận Linh khôi phục lại bộ dáng cao cao tại thượng: “Chuyện này tôi sẽ thương lượng với Thành Hữu.”

Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm trở lại Y Vân thủ phủ, cô không dám hỏi anh, mà anh cũng không nói gì.

Phó Nhiễm cầm ly nước ngồi trên ban công, sau khi Thành Hữu đi vào thư phòng, một hồi lâu mà vẫn chưa thấy ra. Anh mở máy tính, bên trong có một thư mục, văn bản đã bị mã hóa, tối hôm qua anh có viết tài liệu nhưng lại quên mất, mặc dù có người vào xem nhưng đã thủ tiêu dấu vết, nhưng thông qua Software, anh vẫn phát hiện được.

Anh đập tay lên mặt bàn.

Thẩm Ninh hôm nay ôm con xuất hiện trước mặt anh cùng với những lời kia, thật là trùng hợp, mà cái tài khoản này chỉ có anh và Thẩm Ninh biết mật mã, trước không dùng tới, gần đây nhớ lại trong đó chứa một vài thông tin, nhưng anh vẫn chưa đổi lại mật khẩu. Minh Thành Hữu ngả người lên ghế, mắt nhìn chăm chăm lên màn hình, ngón tay gõ gõ mặt bàn, trên màn hình hiện lên cửa sổ hỏi người dùng có muốn đổi mật mã hay không?

Minh Thành Hữu suy nghĩ một chút, chọn hay không chọn?

Anh cau mày, suy nghĩ, đánh ra một hàng chữ. Vẫn như cũ, không thay đổi mật mã, sau đó tắt cửa sổ.

Tiêu quản gia báo là Lý Vận Linh đến, gọi bọn họ xuống. Phó Nhiễm đẩy cửa thư phòng ra, thấy anh đóng máy tính lại, trong mắt cô hơi gợn sóng.

“Mẹ kêu chúng ta xuống nói chuyện.”

Lý Vận Linh ngồi trên ghế sa lon như người mất hồn, cho đến khi hai người ngồi xuống đối diện, bà mới ngẩng đầu lên.

“Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Vừa rồi mẹ mới gặp Thẩm Ninh ở bên ngoài.”

Phó Nhiễm cầm gối đặt trên đùi.

“Con đã gặp rồi.” Minh Thành Hữu hơi ngả người ra sau ghế.

“Vừa rồi đã nói chuyện với cô ta, chuyện đứa bé, các con có tính toán gì không?”

Phó Nhiễm không lên tiếng, Lý Vận Linh hỏi các con bao gồm cả cô, nhưng hiển nhiên quyền quyết định là của Minh Thành Hữu, anh gác chân lên.

“Mẹ, hiện tại con không muốn quản những việc này.”

“Ý con là gì, nếu đứa bé thật sự là con của con, nói cho cùng thì nó sẽ là con trai con, con lại nhẫn tâm để nó lưu lạc bên ngoài sao?”

Ánh mắt bà khẽ lướt qua bụng Phó Nhiễm.

“Mẹ xác nhận nó là con của con?”

“Thẩm Ninh đã nói cô ta đã làm giám định ADN, không kể đến chuyện rắc rối trước kia của con và cô ta, cô ta muốn lưu lại chút gì đó của con cũng có thể lắm chứ?”

Lý Vận Linh có vẻ rất tin tưởng Thẩm Ninh, bà nói tiếp.

“Thành Hữu, chuyện này nếu con không muốn ra mặt, mẹ thay con giải quyết, con của Thẩm Ninh ở lại Minh gia là thỏa đáng.”

Minh Thành Hữu thở dài: “Mẹ, chuyện này mẹ không cần phải quan tâm, nếu cô ta muốn nuôi con, tất nhiên sau này sẽ không xuất hiện nữa.”

Lý Vận Linh nhìn Phó Nhiễm đang ngồi đối diện.

“Tiểu Nhiễm, ý con thì sao?”

Một câu của bà, đem mọi quyền quyết định đẩy lên người cô.

Lý Vận Linh có thể hiểu rất rõ cảm giác này, lúc này trong lòng bà xuất hiện nhiều cảm xúc, Minh Thành Hữu cũng không bắt cô trả lời, đưa tay vỗ nhẹ mu bàn tay cô: “Em lên lầu trước đi.”

Phó Nhiễm mệt mỏi đứng dậy, Lý Vận Linh cũng không nói gì nữa. Cho đến khi bóng cô khuất sau cầu thang, Lý Vận Linh mới đưa mắt nhìn anh.

“Dĩ nhiên, đầu tiên chúng ta cần xác định đứa nhỏ này có phải con của con hay không?”

“Không cần xác nhận.” Minh Thành Hữu vung tay. “Trong lòng con biết rõ là được.”

Lý Vận Linh lại ngộ nhận đây là lời cam chịu của anh.

“Như vậy tốt nhất là mẹ sẽ tìm luật sư.”

“Mẹ.” Minh Thành Hữu ngăn bà lại. “Nếu Thẩm Ninh không tìm tới, mẹ cũng không cần quan tâm, nếu như cô ta muốn lợi vào trong vũng bùn này, con chỉ có thể theo cùng.”

Lý Vận Linh nhận thấy sự khác thường trong lời nói của anh: “Mẹ nghĩ cô ta nhất định sẽ tìm đến.”

Phó Nhiễm ngồi ở ban công, thấy bóng dáng Lý Vận Linh đã rời đi, sau đó Minh Thành Hữu liền lên lầu, anh dựa vào cửa sổ nhìn bóng dáng thần thờ của cô, cô quay đầu, hai mắt chạm nhau, nhưng cũng không ai mở miệng nói trước.

Phó Nhiễm nhanh chóng thu hồi tầm mắt, ánh nhìn xa xăm.

Minh Thành Hữu ngồi vào bên cạnh cô, đưa tay ôm lấy cô.

“Chớ tức giận vì chuyện này, thật không tốt tí nào!”

Giọng nói của cô bình thản. “Em không có tức giận.”

“Nếu như không nổi giận thì em cũng thật không bình thường.”

Minh Thành Hữu cười nói tiếp. “Đứa trẻ kia không thể nào là con của anh, chẳng qua anh không muốn nói ra mà thôi.”

Phó Nhiễm quay mặt lại, nhìn thấy cằm anh gần trong gang tấc, hai cánh mũi phập phồng.

“Khăng định?”

Anh đưa tay ôm chặt cô vào trong lòng.

“Còn nhớ rõ sự trở lại của Thẩm Ninh sau tai nạn xe kia không? Cảnh sát nói là cô ta cần thuốc, hướng chỉ anh cũng không có gì xảy ra với cô ta, anh thật tò mò mục đích cô ta làm như thế này để làm gì?”

Phó Nhiễm ngồi dậy, lại bị anh ôm về trong ngực.

“Bất kể như thế nào, anh cũng cho cô ta một cơ hội, nếu cô ta cần tiền, anh sẽ làm cho cô ta biết mặt.”

Giọng điệu lạnh lùng của anh vang lên bên tai cô, trong lòng cô bất chợt có một dự cảm xấu, đặt hai chân xuống đất, xoay người nhìn vào mặt anh.

“Như vậy, sao anh không nói thẳng với cô ta? Để cho cô ta từ bỏ ý định này đi?”

Anh nhìn vào mắt cô, không trả lời.

“Thành Hữu.” Cô đưa tay đặt lên trái tim anh.

“Chúng ta không cần quản chuyện gì nữa, em chỉ muốn sống cùng anh, không muốn đề phòng, lo lắng gì nữa.”

Anh cầm tay cô, nói.

“Chuyện anh làm, chính là những điều tốt nhất dành cho hai mẹ con em.”

Nhớ tới thời gian anh cùng với Thẩm Ninh bên nhau, anh cảm thấy nên cho cô ta một cơ hội, nhưng cô ta thật sự không biết quý trọng.

Hai ngày sau, Thẩm Ninh tới trước cửa Minh gia, đưa cho Lý Vận Linh giám định ADN, bà nhìn một hồi lâu, cuối cùng không nhận được thả xuống.

Ý của Thẩm Ninh rất đơn giản, là muốn Minh Thành Hữu chấp nhận đứa con này là con trưởng của Minh gia.

Lý Vận Linh muốn nhận đứa trẻ, nhưng Thẩm Ninh vẫn cự tuyệt.

Bà nghĩ, trước tiên tìm biện pháp ổn định cảm xúc của Thẩm Ninh, sau khi nói chuyện với Minh Thành Hữu tại nhà, anh chỉ hừ một tiếng sắc lạnh, sau đó bỏ lên lầu. Phó Nhiễm thấy sắc mặt anh u ám, cảm thấy yên lòng, nhưng cô có cảm giác giống như anh đang có chuyện gì giấu cô.

Nhận được điện thoại của Thẩm Ninh, cô thật không muốn đi tí nào.

Thừa lúc anh ngủ trưa, cô bảo tài xế chở cô đi một chuyến, tới nơi hẹn, cũng không xa lắm. Thẩm Ninh ôm con ngồi cạnh cửa sổ, thấy cô đi tới, cô bảo con đi chơi chỗ khác.

Phó Nhiễm gọi một ly nước trái cây.

“Còn nhớ lần đối mặt của chúng ta trước đây không?”

Phó Nhiễm điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái, nói: “Giữa tôi và cô dường như không thích hợp để ôn lại chuyện cũ, có chuyện gì thì cứ nói thẳng.”

Thẩm Ninh nhấp một ngụm cà phê, nhìn vào mắt cô, vẫn là khuôn mặt này, nhưng cảm giác khác xa so với lúc trước.

“Lúc ấy chuyện của tôi bị báo chí phanh phui, mặc dù cô không thừa nhận nhưng tôi biết là do cô sắp đặt, cũng trách lúc ấy tôi còn trẻ, ngây thơ, chẳng oán được ai. Phó Nhiễm, hôm nay cô và Thành Hữu có vẻ rất tốt, còn có con của mình, lấy một khoản tiền rồi muốn đuổi tôi đi, có chăng là ý của cô?”

Thẩm Ninh cố tình gây sự, có một số việc muốn quên, nhưng thủy chung không thể nào quên được.

Phó Nhiễm nhẹ nhàng, nhìn về hướng cậu bé đang chơi đùa, cô nói.

“Nói những chuyện này có ích gì? Cô cũng đã có gia đình mới, sao không làm một tấm gương tốt cho con noi theo?”

“Gia đình?” Thẩm Ninh hừ lạnh. “Gia đình của tôi sớm bị hủy trong tay cô rồi.”

Dập Dập chơi mệt, chạy lại hộp một ngụm nước trái cây, ngẩng đầu nhìn Phó Nhiễm.

“A, chào dì, ba không đến đây sao?”

Trên khuôn mặt ngây thơ lộ ra vẻ u mê, cậu bé đưa mắt nhìn mẹ.

Sắc mặt Thẩm Ninh khẽ biến.

“Dập Dập ngoan, uống xong lại đi chơi tiếp đi.”

Dập Dập chạy đi, Thẩm Ninh không vui nhìn Phó Nhiễm rồi nói. “Lời của cô là có ý gì?”

Phó Nhiễm búi ngùi thở dài, dùng ống hút khuấy ly nước trái cây, một hồi lâu, cô mới nói: “Thẩm Ninh, tôi khuyên cô một câu, Minh gia rất sâu, không phải là nơi cô đến, nên mang theo đứa nhỏ rời khỏi đây đi thôi!”

“Tôi biết cô sẽ nói những lời này.”

Thẩm Ninh lơ đãng.

“Tâm tư của tôi chắc cô cũng hiểu, không phải là sợ Dập Dập sẽ chiếm lấy vị trí tốt của đứa bé trong bụng cô, Phó Nhiễm, nhìn bộ dạng của Thành Hữu, sống được bao lâu chứ?”

Động tác trong tay bỗng dừng lại, Phó Nhiễm ngẩng đầu, trong mắt toàn sự lạnh lẽo.

“Cô nói cái gì?”

Thẩm Ninh giật mình. “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Nếu cô đã từng yêu anh ấy, hôm nay sao lại buông lời hờ hững như thế, Thẩm Ninh, điều này thật sự làm cho tôi nghi ngờ mục đích cô mang đứa trẻ xuất hiện tại đây?”

Phó Nhiễm nhìn Thẩm Ninh chằm chằm, không muốn bỏ qua một chút biến đổi nào trên nét mặt cô ta.

“Bởi vì yêu, nên tôi mới lưu lại con của anh.”

Thẩm Ninh bị ánh mắt trời ngoài cửa hắt vào, làm cho cô không thể mở to mắt.

Phó Nhiễm uống một ngụm nước trái cây, nghĩ đến quan hệ trước đây của cô ta và Minh Thành Hữu, ở một nơi nào đó trong cơ thể cô chợt đau nhói, chuyện của anh ấy, tốt nhất là không nên quan tâm nhiều.

“Muốn xác nhận điều này, có một cách rất tốt, chỉ cần làm giám định ADN lại một lần nữa là được.”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn cậu bé, nói tiếp.

“Đứa bé còn nhỏ, mà cô có thể nhẫn tâm để cho nó chịu đựng nhiều nghi ngờ như vậy sao? Thẩm Ninh, tôi thật sự không thể thiếu nổi cô đang nghĩ gì, nếu vì tiền, tại sao tới giờ này cô mới mang đứa bé trở lại...?”

Thẩm Ninh ngắt lời cô, hốc mắt hơi ướt.

“Phó Nhiễm, tôi sẽ không để cho Dập Dập làm giám định ADN lần nữa, mà đây là chuyện giữa tôi và Thành Hữu, không tới lượt cô xen vào.”

Phó Nhiễm đẩy ly nước ra, nói.

“Nếu không ngại thì mời cô nói thẳng ra đi, hiện tại, có không biết bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào đứa con trong bụng tôi, mỗi ngày tôi đều nơm nớp lo sợ, hy vọng có bình an mà sinh con, vừa hy vọng có thể bảo vệ được nó, cô thật sự không nên xen vào, mẹ con chúng tôi còn cần sự bảo vệ chu toàn của Thành Hữu, còn cô thì sao? Dập Dập đã lớn như thế, nhưng nếu như cô có ý đem thân thể của nó công khai ra bên ngoài, nếu thật sự là con trưởng của Minh gia thì tốt, còn nếu không phải, chẳng phải cô đã mang tội họa đến cho con của cô sao?”

Phó Nhiễm nói xong, cô vì muốn tốt cho Thẩm Ninh, cùng là mẹ, tất nhiên sẽ suy nghĩ vì con.

Sinh trưởng trong thế giới này, làm gì cũng được, nhưng không thể đem con ra làm vật hy sinh. Cô còn chưa nói xong, đột nhiên nhớ tới cái gì, vì sao Thành Hữu không quan tâm tới Thẩm Ninh, thái độ của anh cũng rất lạ. Chính lời cô nói mới vừa rồi làm cho cô nghĩ thông suốt hơn.

Thẩm Ninh cùng Dập Dập xuất hiện, nếu nghĩ kỹ, cũng là vừa vặn che chở cho con của cô, nếu như có điều bất lợi, mục tiêu chính, có thể sẽ rơi xuống hai mẹ con Thẩm Ninh sao?

Thẩm Ninh dường như không hiểu được ý cô, nói.

“Cô không sợ thì tôi sợ cái gì, Phó Nhiễm, chớ nói lung tung, cô mà muốn tốt cho tôi ư?”

Phó Nhiễm hoàn toàn không để tâm lời nói của Thẩm Ninh, cô bị suy nghĩ vừa rồi làm cho lạnh run.

Dập Dập chơi mệt, chạy đến bên cạnh mẹ, nói. “Mẹ ơi, con đói.”

Phó Nhiễm nghe được âm thanh non nớt của trẻ thơ, cổ họng chợt trào dâng niềm chua xót.

“Tôi đã nói rõ ràng với cô rồi, hy vọng cô sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Nói xong, Phó Nhiễm cầm túi xách lên bước đi.

Vội vàng chạy về nhà, cô bước tới phòng ngủ, đẩy cửa ra, nhìn thấy Minh Thành Hữu đang nằm trên giường, dựa lưng về phía cô. Nhẹ nhàng đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa, cô đưa tay vuốt vuốt bụng, ngẩng đầu lên nhìn anh, trong mắt hiện lên sự hoang mang, cô thật sự khó chịu.

Một hồi lâu, cô bước tới bên giường, nhìn thấy anh trùm chăn kín mít, chỉ lộ cái đầu ra ngoài, cô khẽ thở phào, thoải mái, có lẽ do cô suy nghĩ nhiều quá rồi.

146. Chương 146

Chương 146: Vật hy sinh vô tội

Minh Thành Hữu nằm cuộn trong chăn, tư thế ngủ không hề có chút đề phòng, giống như một đứa bé.

Phó Nhiễm ngồi vào mép giường, động tác rất nhẹ nhàng nhưng lại làm anh thức, lúc Minh Thành Hữu ngủ đều kéo rèm lại, mặc dù có ánh mặt trời, nhưng trong phòng tràn đầy không khí u tối, anh thò cánh tay ra khỏi chăn, ôm thắt lưng Phó Nhiễm.

“Em đi đâu ?”

Cô nằm xuống bên cạnh anh, Minh Thành Hữu đem cửa hai tay cô vào lòng bàn tay mình ủ ấm, Phó Nhiễm xoay người, đưa mắt nhìn anh.

“Em đi gặp Thẩm Ninh.”

Sắc mặt người đàn ông khẽ thay đổi.

“Ai cho em đi ra ngoài một mình?”

“Em có nói cho tài xế biết em đi đâu, em chỉ muốn biết Thẩm Ninh hẹn em ra ngoài đến tột cùng là có mục đích gì.”

Minh Thành Hữu nhìn cô.

“Nhìn ra cái gì sao?”

“Em nói cô ấy nên mang đứa bé rời đi, đừng cuốn vào vục nước xoáy này nữa.”

Phó Nhiễm chăm chú nhìn vẻ mặt anh, Minh Thành Hữu cũng không hề chớp mắt.

“Nếu dăm ba câu của em mà có thể khuyên được, Thẩm Ninh đã không trở về.”

“Thành Hữu.” Phó Nhiễm hỏi anh.

“Trong lòng anh có suy nghĩ khác hay không?”

Minh Thành Hữu đưa tay sờ mặt mình.

“Chẳng lẽ mọi suy nghĩ của anh đều viết trên mặt?”

“Em chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Có dự cảm bất an.”

Minh Thành Hữu đưa tay kéo cô vào trong lòng.

“Chuyện này em đừng nên quan tâm nữa.”

Phó Nhiễm vòng tay ôm thắt lưng anh.

“Vừa rồi em gặp được Dập Dập, đứa bé này rất ngoan, nó còn tới chào em nữa, không phải là có câu nói tất cả mọi đứa bé đều là thiên thần của ba mẹ sao?”

Trong mắt Minh Thành Hữu giấu kín vẻ phức tạp như ẩn như hiện, anh vòng tay ôm thắt lưng Phó Nhiễm.

“Anh nói Dập Dập không phải con anh là vì trong lòng anh biết rõ, còn em, vì sao lại tin tưởng như vậy?”

“Em chỉ có cảm giác, lúc này, hình như anh có chuyện còn giấu em.”

Minh Thành Hữu tựa cằm lên đầu Phó Nhiễm, cô có thể nghe được tiếng thở dài rất nhỏ của anh.

“Phó Nhiễm, quả thật trong lòng anh có suy nghĩ riêng.”

Phó Nhiễm cảm thấy thắc mắc, muốn ngẩng đầu lên, Minh Thành Hữu lại nhanh hơn ôm chặt thắt lưng của cô, giống như không muốn cô trông thấy vẻ mặt anh lúc này.

“Đứa nhỏ của Thẩm Ninh, anh không nói thẳng ra trước mặt, hơn nữa lúc mẹ nói muốn đi làm xét nghiệm ADN anh không đồng ý, trong phút chốc, anh đã từng thật sự muốn nhìn nhận nó, có lẽ có thể mượn nó, để tránh cho em cùng con chúng ta chịu nhiều nguy hiểm.”

Phó Nhiễm ngẩng mặt lên.

“Thành Hữu, làm sao anh lại có suy nghĩ này?”

“Anh rất muốn cho con của chúng ta có thể thuận lợi sinh ra, sợ dĩ Thẩm Ninh cứ khẳng định là con anh, đơn giản là biết anh không sống được bao lâu, muốn dùng đứa bé để đạt được mục đích của cô ấy.”

Minh Thành Hữu đều hiểu rõ hơn ai hết, trong lúc Lý Vận Linh chần chừ có nên nhận thức hay không, anh lại lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt.

Phó Nhiễm áp mặt vào cổ anh.

“Chúng ta không thể làm như vậy, Thẩm Ninh là nhất thời hồ đồ, đứa nhỏ cũng là vô tội, nếu có chuyện không may xảy ra thì sao?”

Bàn tay Minh Thành Hữu vuốt nhẹ lên vai cô.

“Anh chỉ nghĩ là, nếu không có việc gì xảy ra, nếu anh thừa nhận đứa nhỏ của Thẩm Ninh, về sau con của chúng ta phải làm sao bây giờ? Loại cảm giác này anh đã nếm qua, lại càng không muốn sau này nó sẽ bị người ta chỉ trích.”

Minh Thành Hữu buông Phó Nhiễm ra.

“Nhưng mà, Thẩm Ninh vẫn không chịu dừng tay.”

“Đã nói rõ hết rồi.”

Hai đầu lông mày Phó Nhiễm khẽ giãn ra.

“Em tin tưởng sau khi Thẩm Ninh biết rõ hơn thiệt, sẽ lựa chọn rời đi.”

Bàn tay Minh Thành Hữu cẩn thận đặt xuống bụng Phó Nhiễm.

“Con của chúng ta còn mấy ngày nữa mới có thể sinh ra?”

“Thành Hữu, anh muốn sớm nhìn thấy con sao?”

“Đương nhiên.”

Minh Thành Hữu trả lời, đột nhiên nhớ tới chuyện nghe được ở bệnh viện ngày ấy, hạ thấp người xuống, áp tai vào bụng Phó Nhiễm.

“Anh muốn để cho con sinh ra tự nhiên, mổ sớm đối với em và con đều không tốt.”

Phó Nhiễm ngồi dậy, dựa người vào đầu giường.

“Thành Hữu, đã hơn tám tháng, qua 39 tuần là có thể sinh mổ sớm được mà.”

Bàn tay Minh Thành Hữu vuốt ve dọc theo bụng cô, đứa nhỏ như là có khả năng cảm nhận được điều đó, cử động bỗng nhiên trở nên thích thú.

“Em xem, con ở bên trong thật tốt, Phó Nhiễm, em yên tâm đi, anh có thể chịu đựng được, không cần bàn tới chuyện sinh mổ trước thời gian dự kiến đâu.”

Ngày hôm sau, Phó Nhiễm ở trong vườn đan áo len, Tiêu quân gia bước nhanh tới.

“Thiếu phu nhân, bên ngoài có người tìm cô.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu, nhìn thấy Thẩm Ninh nắm tay Dập Dập đứng ở ngoài cửa.

Cô không khỏi nhíu mày.

“Để cho bọn họ vào đi.”

Tiêu quân gia mang theo Thẩm Ninh Dập Dập đi tới, đúng lúc Minh Thành Hữu vừa mới đến từ phía sau Phó Nhiễm, đứa bé chạy tới ôm chân anh kêu ba ba.

“Thẩm Ninh, sao cô lại tới đây nữa?”

“Thành Hữu, là Dập Dập làm ầm lên đòi tới đây.”

Phó Nhiễm đem bỏ dụng cụ vào trong túi, Minh Thành Hữu đẩy Dập Dập ra sau đó ngồi xổm xuống.

“Đi tìm ba ruột của con đi.”

“Ba, người đừng đuổi con đi, về sau Dập Dập sẽ bảo vệ em trai, sẽ không để cho người khác bắt nạt em.”

Minh Thành Hữu nâng lên một ánh nhìn sắc bén, quả nhiên là anh đoán đúng, Thẩm Ninh là muốn tiến vào cuộc sống của anh một lần nữa.

Dập Dập muốn tới ôm anh, Minh Thành Hữu đẩy thẳng bé ra.

“Thẩm Ninh, cô làm như vậy đối đứa nhỏ sẽ có ảnh hưởng gì chẳng lẽ cô không nghĩ tới sao?”

“Anh có ý gì?”

“Dập Dập có phải là con tôi hay không trong lòng cô biết rõ nhất, bây giờ cô cho là tốt nên muốn tới, đến lúc thật sự có chuyện gì thì cũng đừng hối hận.”

Minh Thành Hữu đứng lên, bàn tay Thẩm Ninh nhanh chóng nắm chặt lại.

“Nếu anh không chịu nhận con, tốt lắm, tôi sẽ công bố ọi người biết hết chuyện này.”

Minh Thành Hữu tức giận túm tay Thẩm Ninh kéo cô sang một bên, Dập Dập sợ tới mức khóc rống lên, Phó Nhiễm đưa tay ôm nó vào trong ngực, bàn tay vỗ nhẹ vào lưng nó.

“Đừng sợ, chuyện không liên quan đến Dập Dập.”

Hai người giống như đang tranh cãi, sau một lúc lâu, Minh Thành Hữu la to.

“Tiêu quân gia, tiễn bọn họ đi!”

Thẩm Ninh còn không chịu đi, Tiêu quân gia gọi thêm người đưa cô rời đi, Dập Dập cứ thế ôm chân của cô rồi khóc to, một đứa bé như vậy chắc chắn là bị dọa sợ.

Phó Nhiễm cảm thấy đau đầu, ngẩng đầu nhìn lại, nếu có thể, sao cô cùng Minh Thành Hữu lại không hy vọng có thể sống một cuộc sống bình thường, giống như Thẩm Ninh như vậy, còn tới quấy rầy bọn họ, thật sự là ở trong phúc mà không biết phúc.

“Mẹ, chúng ta về nhà đi, Dập Dập nhớ ba ba.”

Gương mặt Thẩm Ninh tràn đầy nước mắt, cô ngồi xổm xuống.

“Dập Dập, là ba con không muốn chúng ta.”

“Vì sao? Ba vẫn luôn thương Dập Dập mà, mẹ nói con kêu chú bên trong kia là ba, rồi ba thật sự sẽ tìm đến tìm Dập Dập, mẹ gạt con.”

Thẩm Ninh ôm Dập Dập, đi ra khỏi Y Vân thủ phủ, ở đường lớn chuẩn bị đón taxi, bỗng nhiên có một chiếc xe dừng lại, có hai gã thanh niên cường tráng bước xuống không nói không rằng đoạt lấy đứa nhỏ trong tay cô rồi lên xe rời đi.

Thẩm Ninh tròn tròn mắt, hoàn toàn không biết phải làm gì.

“Mẹ!”

Cô chạy theo, nhưng ngay cả biển số xe của đối phương cũng không thấy rõ.

Trên đường có người qua lại nhìn thấy Thẩm Ninh khóc kêu như bệnh tâm thần, thế này mới lên giọng kêu.

“Cứu lấy đứa nhỏ, cứu đứa nhỏ!”

Thẩm Ninh trơ mắt nhìn đuôi xe nhanh chóng biến mất ở trong tầm mắt, cô đuổi theo vài bước rồi ngồi trên mặt đất khóc thảm thiết, có người có ý tốt lên tiếng nhắc nhở.

“Còn ở đó mà khóc, không lo báo cảnh sát ngay!”

Cô lập tức đứng dậy, quay đầu chạy về hướng Y Vân thủ phủ.

Tiêu quản gia đang dọn dẹp ở phòng khách, tiếng chuông cửa vang lên gấp gáp thật sự làm người ta giật mình, bà đi ra ngoài thấy Thẩm Ninh đứng ở ngoài cửa mất hồn.

“Cô còn tới đây làm gì?”

“Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm đâu? Tôi muốn gặp bọn họ!”

“Tam thiếu cùng thiếu phu nhân không muốn gặp cô, cô đi đi!”

“Trả con lại cho tôi, bằng không tôi đi báo phóng viên, mở cửa cho tôi vào.”

Thẩm Ninh đi tới phòng khách liền lao đến trước mặt Phó Nhiễm, Minh Thành Hữu kéo Phó Nhiễm ra phía sau.

“Cô lại phát điên cái gì nữa đây?”

“Dập Dập đâu, các người đem Dập Dập giấu đi đâu vậy?”

Thẩm Ninh hận không thể đào lên ba thước, Minh Thành Hữu bảo Tiêu quản gia kéo cô ta ra.

“Nực cười, tôi lấy con cô làm cái gì? Tôi không có rảnh để nuôi thay con cho người khác!”

Phó Nhiễm ngồi ở trên sofa, thấy bộ dạng Thẩm Ninh mất hồn.

“Chẳng lẽ Dập Dập xảy ra chuyện gì?”

“Không phải là các người sao?”

Ánh mắt Thẩm Ninh tuyệt vọng.

“Vừa rồi tôi ẵm nó đi ra ngoài, đột nhiên có một chiếc xe dừng lại ở ven đường rồi cướp thằng bé đi mất.”

Cô không dám tưởng tượng tới khả năng tiếp theo.

“Hay là bác Lý thuê người ta làm?”

Minh Thành Hữu hừ lạnh, đi thẳng lên lầu.

Phó Nhiễm mơ hồ biết chuyện gì đang xảy ra, chuyện Minh Thành Hữu đoán lúc trước đã trở thành sự thật, Dập Dập không thể thành vật hi sinh vô tội.

Thẩm Ninh đưa hai tay che mặt, ngồi ở đối diện Phó Nhiễm khóc rống.

“Phải làm sao bây giờ, Dập Dập có gặp nguy hiểm hay không?”

“Tôi đã sớm nhắc nhở cô không nên đến đây.”

Sắc mặt Thẩm Ninh tiêu tụy.

“Anh không đứng trên lập trường của tôi đương nhiên sẽ không biết, lúc trước tôi cũng đã hoàn toàn buông tay, sau khi kết hôn, có Dập Dập, vốn đang rất hạnh phúc đến cỡ nào? Ông xã tôi ngẫu nhiên biết được chuyện trước kia của tôi cùng Minh Thành Hữu, anh ta khẳng định là tôi đã bị Thành Hữu bao nuôi, tôi vốn có một gia đình hạnh phúc, lại bị quá khứ của chính mình làm hỏng. Phó Nhiễm, cô không hiểu được, lúc trước anh ta chia tay dễ dàng như vậy, nhưng toàn bộ hậu quả lại đều do tôi gánh vác.”

“Cho nên, cô dùng cách này muốn quay về trả thù sao?”

“Tôi biết, Dập Dập muốn vào cửa Minh gia là không có khả năng, tôi cũng không có suy nghĩ này, tôi chỉ vô tình gặp cô, phát hiện cô mang thai, hiện tại hôn nhân của tôi cũng không còn, tôi không phải là muốn tiền của Minh Thành Hữu, chính là anh ta vẫn quá tốt đẹp như trước, lại đem tôi hủy hoại thành như vậy, Phó Nhiễm, đổi lại là cô, cô sẽ cam tâm sao?”

Đối mặt với chất vấn của Thẩm Ninh, Phó Nhiễm lại vô cùng bình tĩnh, lúc trước Minh Thành Hữu đẩy cô vào vực sâu, cô có cảm giác dễ chịu hơn so với Thẩm Ninh sao?

“Nếu cô đã lựa chọn cùng anh ấy nhất định cũng là cam tâm tình nguyện, như bây giờ chẳng qua là tự tìm lấy phiền toái.”

Trên mặt Thẩm Ninh có chứa nước mắt.

“Tôi nói Dập Dập là con của Thành Hữu, chẳng lẽ cô không tin sao?”

“Anh ấy nói là không phải, tôi cũng không tin.”

“Được rồi.”

Thẩm Ninh cắn răng gật đầu.

“Hiện tại Dập Dập gặp chuyện không may cũng có liên quan đến hai người.”

Giọng nói của cô khàn khàn.

“Nếu hai người không giúp tôi tìm Dập Dập về, tôi liền công khai chuyện này.”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn thẳng, bỗng nhiên đứng dậy, từ trên cao liếc xuống Thẩm Ninh.

“Cô vẫn là thái độ này, tôi cũng không giúp được cô, Thẩm Ninh, không phải là tôi chưa từng nhắc nhở cô, cô muốn âm ỉ thì xin cô cứ việc, tôi thật muốn biết khi đó ai sẽ là người không nhận được. Cô vẫn còn lòng dạ náo loạn ở đây không bằng nghĩ cách cứu con cô về đi!”

Thẩm Ninh há miệng, giọng nói cũng có chút chùng xuống.

“Tôi không biết Dập Dập đang ở trong tay ai.”

Phó Nhiễm đi đến lầu hai, Minh Thành Hữu đang ngồi ở mép giường đưa lưng về phía cô, cô nhẹ nhàng đi đến bên người anh, người đàn ông ôm cô vào ngực, im lặng nhìn chăm chăm một chỗ.

“Cứu nó đi.”

Bàn tay Minh Thành Hữu xoa bụng cô có chút run rẩy.

“Phó Nhiễm, em thấy rõ ràng, đây là chuyện mà sau này có thể xảy ra khi anh không ở bên cạnh em và con, là chuyện của người khác anh còn có thể khoanh tay đứng nhìn, nếu đổi thành con của chúng ta thì sao?”

Chuyện của Thẩm Ninh, cũng làm cho Phó Nhiễm bình tĩnh, bên đường có thể bắt đứa nhỏ, nói đến đây, vẫn là nguyên nhân có quan hệ cùng Minh gia.

“Mặc kệ như thế nào, chúng ta không thể thấy chết mà không cứu đối với thằng bé được.”

Thẩm Ninh không dám báo cảnh sát, không đầy một giờ sau, liền nhận điện thoại đòi tiền chuộc. Số tiền chuộc này không khác là con số trên trời đối với Thẩm Ninh, cô lo lắng ở lý trong phòng khách Y Vân thủ phủ không chịu đi, Phó Nhiễm khuyên Minh Thành Hữu đi xuống lầu.

Nhưng thái độ lại vẫn cương quyết như cũ.

“Đây là chính chuyện do cô ta gây ra, để cho cô ta tự giải quyết.”

Thẩm Ninh cắn môi ra sức khóc, Minh Thành Hữu đứng ở cửa sổ, sau một lúc lâu mới nói ra một câu.

“Nói không chừng, đến bây giờ đứa nhỏ đã là lành ít dữ nhiều.”

“Vì sao?” Thẩm Ninh giật mình.

“Bọn họ muốn không phải tiền sao?”

Minh Thành Hữu tỏ ra phiền chán.

“Cô đi đi!”

“Thành Hữu, anh giúp tôi đi!”

“Nếu là chuyện tiền có thể giải quyết, cũng được.”

Minh Thành Hữu xoay người nhìn Thẩm Ninh.

“Đã nhiều tuổi như vậy, đầu óc cô có biết suy nghĩ hay không? Cũng xứng đáng bị người ta đặt dao trên cổ, hiện tại ai mà không muốn phủ sạch quan hệ với tôi, con mẹ nó, cô còn tiến vào xem náo nhiệt làm gì chứ!”

“Dập Dập là sinh mạng của tôi, có chuyện gì xảy ra với nó tôi cũng không muốn sống.”

“Vậy cô đi chết đi!”

Minh Thành Hữu không thể kìm nén cơn giận, Phó Nhiễm lấy viên thuốc ra đưa cho anh, nói Tiêu quản gia đi lấy ly nước.

Điện thoại ở Y Vân thủ phủ đột nhiên vang lên, tự nhiên Phó Nhiễm cảm thấy bất an, điện thoại ngay bên tay trái cô, cô cũng chưa dám nghe máy.

Tiêu quản gia cầm lấy điện thoại.

“Alo .”

Bà nhìn sang cô.

“Thiếu phu nhân, là điện thoại của cô.”

“Có phải tin tức của Dập Dập không?”

Thẩm Ninh lo lắng đến mức đứng ngồi không yên.

Phó Nhiễm cầm lấy điện thoại để lên tai, đầu bên kia là giọng nói của Phó Tụng Đình.

“Tiểu Nhiễm.”

Minh Thành Hữu uống thuốc xong, nhìn thấy sắc mặt Phó Nhiễm trắng bệch, đặt cốc nước trong tay xuống bàn.

“Phó Nhiễm, sao thế?”

“Mẹ em.”

Trong mắt Phó Nhiễm tràn đầy bi thương.

“Mẹ em giống như không xong rồi.”

“Cái gì?”

“Em phải đi về.”

Phó Nhiễm luống cuống chân tay, đứng ở tại chỗ lại không biết như thế nào cất bước.

“Mẹ vào bệnh viện, đột nhiên tình huống chuyển biến xấu...”

“Tiêu quản gia, mau nói lái xe chuẩn bị xe.” Minh Thành Hữu đứng lên, đi qua đi ôm Phó Nhiễm. “Chúng ta đi bệnh viện.”

Chiếc xe nhanh chóng đi tới bệnh viện, Phó Nhiễm mím chặt khóe miệng, nước mắt chảy xuống rơi xuống cả trên vai Minh Thành Hữu, anh nhẹ nhàng an ủi, Phó Nhiễm nắm chặt tay Minh Thành Hữu.

“Em sợ.”

Vốn dĩ là sự chờ đợi dài đằng đẳng, chờ mãi không thấy kỳ tích, lại chờ tới tin dữ.

Phó Nhiễm che miệng lại, nước mắt xuyên qua ngón tay tràn đầy rơi ra, Minh Thành Hữu chỉ có thể dùng thêm sức ôm cô chặt hơn.

Vội vàng chạy tới bệnh viện, ở trong phòng bệnh nhìn sắc mặt tiêu tụy của Phó Tụng Đình, Phạm Nhân nhắm nghiền hai mắt nằm ở trên giường, bác sĩ đang dọn đồ.

“Tình huống của bệnh nhân không tốt lắm, cần nằm viện, có thể chống đỡ hay không phải xem tình hình mấy ngày nữa.”

“Ý của bác sĩ là sao?” Phó Tụng Đình ngẩng đầu hỏi.

“Thật xin lỗi, cơ thể bà ấy đã yếu lắm rồi, lần này bệnh tình chuyển biến xấu có thể không qua khỏi.”

“Mẹ!”

Phó Nhiễm đi vào ôm Phạm Nhân, Phó Tụng Đình nghe vậy, ánh mắt kinh ngạc dừng ở trên mặt Phạm Nhân. Minh Thành Hữu đến gần bên giường, Phó Nhiễm không dám khóc thành tiếng, cô cố nén tiếng khóc nghẹn ngào, bàn tay đưa lên lau nước mắt.

“Mẹ, người mau tỉnh lại.”

Phó Nhiễm kéo tay bà để lên bụng mình.

“Mẹ xem, cháu ngoại mẹ lớn như vậy, khoảng hai mươi ngày nữa sẽ ra đời, đến bây giờ Thành Hữu cũng chưa lựa được tên cho nó, mẹ, mẹ nhanh tỉnh lại, giúp con đặt tên cho em bé đi.”

Bên trong phòng bệnh, ngoại trừ tiếng kêu của máy móc hỗ trợ, chỉ có giọng của Phó Nhiễm nói chuyện, Phạm Nhân vẫn nằm không nhúc nhích, Phó Nhiễm áp mặt vào bả vai bà, cô còn chưa được hưởng tình thương của mẹ được bao lâu, bị thiếu mất hai mươi năm, Phó Nhiễm muốn bù đắp lại, nhưng thực tế lại cho cô thấy rằng, có thể là cô không còn cơ hội này nữa.

“Mẹ!”

Cảm giác mất mát và đau thương phủ đầy, Phạm Nhân suy yếu đến mức phải dựa vào máy hỗ trợ hô hấp mới có thể duy trì sinh mệnh, hốc mắt Phó Tụng Đình ươn ướt, ông nhìn người đàn ông đối diện..

“Thành Hữu, Tiểu Nhiễm đang mang thai, con mang nó về trước đi.”

Phó Nhiễm cũng không chịu đi, Minh Thành Hữu ở lại ở phòng bệnh với cô, tới chạng vạng, Phó Tụng Đình bắt họ đi về.

Về đến Y Vân thủ phủ, phát hiện Thẩm Ninh vẫn còn ở đó, Tiêu quản gia nói đuổi cũng không đi. Thẩm Ninh nghe nội dung cuộc điện thoại lúc này, nhìn thấy bộ dạng của Phó Nhiễm cũng không dám hỏi nhiều, chỉ ngơ ngác ngồi ở phòng khách.

Minh Thành Hữu cũng không nhìn cô, mang Phó Nhiễm lên lầu.

Cô ôm chiếc gối ngồi ở đầu giường.

“Thành Hữu, có chuyện em vẫn chưa nói với anh.”

“Chuyện gì vậy?”

Nước mắt Phó Nhiễm rơi xuống nóng bỏng, giọng nói có chút khàn khàn.

“Lúc em giả vờ đồng ý theo hiệp định của anh, đã có ý định muốn bỏ con, tất cả mọi người cho rằng em đã đồng ý, nhưng chỉ có em tự mình biết, em chỉ là muốn kéo dài thời gian, muốn cho anh thả lỏng cảnh giác. Lúc đầu ba mẹ cũng không đồng ý, em lại khăng khăng như vậy, ngày gặp chuyện không may, kỳ thật em đã dặn má Trần mua thuốc, nếu Vũ Ứng Nhụy không đến, con của chúng ta... Sớm đã không còn.”

Nơi bả vai cô dựa mặt vào bông cứng đờ, ánh mắt Minh Thành Hữu bỗng trở nên u ám, Phó Nhiễm đau khổ, che mặt mà khóc.

“Nhưng mẹ lại không muốn đứa nhỏ bị tổn thương nên đã làm như vậy, Thành Hữu, anh không thấy được lúc ấy toàn thân mẹ đều là máu, em thật sự không nên dối gạt mẹ, nếu mẹ biết tâm tư của em, sẽ không có chuyện giống như ngày hôm nay phải không?”

Minh Thành Hữu nắm chặt tay cô.

“Cho dù không vì đứa bé, mẹ cũng sẽ liều chết bảo vệ em.”

Một tay kia của Phó Nhiễm túm chặt khuỷu tay Minh Thành Hữu.

“Nếu đứa nhỏ thật sự không còn, em sẽ hối hận cả đời, mà hiện tại,

mẹ lại gánh chịu hậu quả đáng lẽ ra em phải chịu, Thành Hữu, có biện pháp để cứu lấy mẹ hay không?”

Cánh tay Minh Thành Hữu vòng qua ôm chặt Phó Nhiễm, mặt cô vùi vào cổ anh.

“Nếu đây là đứa nhỏ anh thật sự mong muốn, mà lúc trước em lại bỏ nó đi, anh có hận em không?”

“Phó Nhiễm, không giống như nhau.”

Minh Thành Hữu hôn lên đỉnh đầu cô.

“Đừng nghĩ nhiều, ngày mai còn đi bệnh viện, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Đợi sau khi Phó Nhiễm ngủ say, Minh Thành Hữu mới đứng dậy đi hướng ban công.

Bác sĩ nói về chuyện của Phạm Nhân đã hai ngày rồi, anh chống hai tay bên cạnh sườn, thân thể anh, cũng không còn được bao lâu.

Đầu tiên là mẹ, kế đến là chồng, nỗi đau này tất nhiên là đau tới thấu

xương, anh thật sự lo lắng Phó Nhiễm không thể chịu nổi.

Chắc hẳn là trên đời không có gì tàn nhẫn và đau đớn hơn khi phải trở mặt nhìn người thân yêu của mình mất đi.

Minh Thành Hữu suy nghĩ, nhíu mày, xoay người đi ra khỏi phòng.

Tiêu quân gia đang khuyên Thẩm Ninh rời đi, Minh Thành Hữu đi vào phòng khách, Thẩm Ninh sưng đỏ cả hai mắt, nghe được tiếng bước lập tức đứng dậy.

Minh Thành Hữu đứng cách cô hơn ba bước.

“Cô trở về đi, chuyện đứa bé tôi sẽ nghĩ biện pháp.”

“Anh thật sự chịu giúp tôi sao?”

Minh Thành Hữu không kiên nhẫn xoay người.

” Thẩm Ninh, coi như lúc trước tôi nợ cô, hiện tại nên trả hết đi.”

Người đàn ông xoay người đi lên lầu, bấm một số điện thoại.

Hôm sau, chuyện đứa bé rất nhanh chóng được giải quyết.

Một chiếc xe hơi màu đen xuất hiện ở Y Vân thủ phủ, Thẩm Ninh cuộn mình ở trên sofa suốt cả đêm không về, khi nhìn thấy một người đàn ông ôm Dập Dập, cô giống như phát điên lên phía trước tiếp nhận đứa nhỏ trong tay hắn.

” Dập Dập.”

“Mẹ.”

Đứa nhỏ bị dọa không nhẹ, trên người cùng trên mặt đều có tổn thương, Thẩm Ninh ôm nó, cả hai tiếng khóc như hòa vào nhau.

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu từ trên lầu xuống dưới, thấy một màn như vậy cũng không nhin được chua xót trong lòng.

“Cục cưng, con không sao chứ?”

“Mẹ, rất sợ đó.”

Minh Thành Hữu đi đến phòng khách.

“Người tìm được như thế nào?”

“Ở bến tàu.”

Người đàn ông kia lại vô cùng lạnh lùng.

“Trễ một chút nữa là không kịp rồi.”

“Tìm được là ai làm không?”

“Còn đang điều tra, chậm một bước không chừng bây giờ nó đã bị bán đi đâu không rõ rồi, Duật Thiếu nói, lúc này ngài nợ ngài ấy thêm một ân tình lớn.”

Minh Thành Hữu cười cười ngồi xuống sofa.

“Làm cho hắn nhớ kỹ, dù sao món nợ này cũng không kém một phần.”

Thẩm Ninh ôm lấy Dập Dập mới tìm về được.

“Bọn họ không phải là muốn tiền sao?”

Người đàn ông nở nụ cười châm biếm, cảm thấy lời nói này của cô thật sự rất ngây thơ.

“Chuyện này coi như là may mắn, bên ngoài có biết bao nhiêu người ra tay với đứa nhỏ, chỉ tưởng là mất tích, sau khi mất công tìm kiếm cũng chỉ tìm được thì thế trở về.”

Phó Nhiễm chống tay xuống sofa, cảm giác được bụng có chút

co rút, cô nâng tầm mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của Thẩm Ninh, Minh Thành Hữu có chút suy nghĩ nhìn qua bụng Phó Nhiễm, cánh môi mang theo chút xám xịt.

“Cô đi về trước đi.”

“Được.”

Thẩm Ninh đặt Dập Dập xuống, đứa nhỏ lại khóc rống lên, cô đưa tay sờ trán nó.

“Nóng sốt như vậy!”

Phó Nhiễm dặn Tiêu quân gia đem đứa nhỏ vào phòng ngủ dành cho khách, sau đó nhanh chóng gọi bác sĩ gia đình tới.

Bị dọa cho khiếp sợ như vậy, Dập Dập khóc không ngừng, Thẩm Ninh ân hận lúc đầu đã làm sai ngòi ở bên giường tự trách mình, hận không thể tát mình vài cái, Phó Nhiễm thở dài, lúc trước cô dứt khoát kiên quyết rời khỏi Minh Thành Hữu, không phải là vì vực nước xoáy của Minh gia quá sâu sao?

Nếu không phải yêu, cô cũng sẽ không tiến vào.

Bây giờ đã bị hãm sâu trong đó, về sau lúc nào cũng phải thận trọng, một đứa con riêng chưa rõ thật hay giả còn bị người ta ra tay như vậy, huống chi là đứa nhỏ trong bụng cô?

Minh Thành Hữu lại gần Phó Nhiễm, giọng nói mệt mỏi, anh kéo tay Phó Nhiễm.

“Chuyện của Thẩm Ninh không có nhiều người biết, Phó Nhiễm, em hãy nhớ kỹ, về sau ngoại trừ bản thân mình ra thì ai cũng không được tin tưởng.”

Một cảm giác choáng váng lại kéo tới, bàn tay Minh Thành Hữu buông lỏng tay Phó Nhiễm.

147. Chương 147

Chương 147: Sự tạm biệt cuối cùng

Từ trong phòng đi ra, Phó Nhiễm mệt mỏi dựa vào tường.

Ở lầu dưới, Dập Dập sốt cao không bớt, Tiêu quản gia đang ở trong bếp nấu một ít cháo loãng. Nhìn thấy Phó Nhiễm đứng ở cầu thang, Thẩm Ninh từ ngoài bước vào, tay cầm chặt nắm cửa không buông, trầm mặc trong chớp lát, sau đó nói: “Chờ Dập Dập hết sốt, tôi sẽ mang thằng bé đi!”

Phó Nhiễm gật đầu một cái.

“Còn nữa, cảm ơn cô.”

Cô ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt của Thẩm Ninh, bản thân cô còn chưa lo xong, cũng không có tâm trạng đi an ủi người khác, cô bước đi, hướng phòng ăn đi tới.

“Phó Nhiễm.” Thẩm Ninh gọi cô. “Thành Hữu sao rồi?”

“Cô không cần phải lo lắng”. Cô không quay đầu lại, dù sao cô vẫn còn rất đề phòng Thẩm Ninh, cô không thể cho cô ta biết được tình trạng hiện tại của anh.

Dập Dập ở trong phòng, kêu gào muốn gặp mẹ, tựa hồ nó có điểm gì đó không đúng, bác sĩ từ trong phòng đi ra, nói: “Có thể do sợ hãi quá mức, trước hết tìm cách hạ sốt cho bé, sau đó tôi lại kiểm tra tiếp.”

Thẩm Ninh nắm chặt tay áo của bác sĩ: “Nó có nặng không, con tôi không có việc gì chứ?”

“Bây giờ chưa thể nói được gì, mặc dù không bị chấn thương bên ngoài, nhưng vẫn nên đề phòng, lát nữa tôi sẽ kiểm tra lại.”

Phó Nhiễm bưng đĩa trái cây ra ngoài, cô có một chút tổn thương nhưng không rõ lắm, nhưng hiển nhiên nó cũng trở thành một bóng ma không xóa nhòa được trong lòng cô.

Thẩm Ninh không nói ra sự áy náy trong lòng, lúc ấy cô ta không suy nghĩ gì nhiều, cũng không quá quan tâm đến lời nói của Phó Nhiễm.

Phó Nhiễm đem đĩa trái cây đặt lên tủ cạnh giường, nhìn Thành Hữu đang nằm ngủ, cả người khô cằn, sắc mặt càng ngày càng kém.

Phó Nhiễm đi ra ngoài, trải qua chuyện của Dập Dập, cô không dám đi ra ngoài một mình, dù là gần cỡ nào cũng phải có tài xế hay vệ sĩ đi cùng.

Đến bệnh viện, Phó Tụng Đình vẫn còn trong phòng bệnh, sau khi bác sĩ vào kiểm tra, nói bệnh tình của Phạm Nhân không khả quan cho lắm, bảo gia đình cần chuẩn bị thật tốt tâm lý.

Bầu trời như muốn sập trên đầu cô, Phó Nhiễm cả người lạnh băng, bước đi như một cái xác không hồn trên hành lang bệnh viện, bước chân như đạp trên bàn chông, cô bước ra khỏi bệnh viện như một con rối, ngẩng đầu lên nhìn, mới hay trời đã tối rồi.

Trở lại Y Vân thủ phủ, Dập Dập đã hết sốt rồi, tinh thần tốt lên không ít, đang cầm máy bay đồ chơi chạy khắp phòng khách.

Minh Thành Hữu từ trên lầu đi xuống, Dập Dập chạy đụng cả vào đùi anh, cậu bé ngẩng mặt lên nhìn thấy sắc mặt anh, hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau.

Phó Nhiễm đang ôm bụng ngồi ở ghế sa-lon, Minh Thành Hữu lướt qua Dập Dập rồi đi về phía cô: “Mới từ bệnh viện về sao?”

“Vâng.”

Nhìn thần sắc của cô, Minh Thành Hữu liền biết tình trạng của Phạm Nhân không tốt.

Thẩm Ninh dắt Dập Dập tới trước mặt hai người, nói: “Bác sĩ nói Dập Dập không còn gì đáng ngại nữa, may mắn là thằng bé khôi phục rất mau.”

“Không có gì là tốt rồi” Sắc mặt Phó Nhiễm như được thả lỏng, ngoắc tay bảo Dập Dập tới, rồi hỏi bé: “Đây là máy bay sao?”

“Dạ vâng, thưa dì, đây là chiến đấu cơ F11*, sau này Dập Dập sẽ ngồi trên nó để đánh đuổi bọn người xấu”. Cậu bé giơ món đồ chơi lên, thấy bụng Phó Nhiễm thật to, đưa tay tính sờ lên.

(*Máy bay tiêm kích (Hán Việt: tiêm kích cơ / chiến đấu cơ, tiếng Anh: Fighter aircraft, tiếng Pháp: Avion de chasse, tiếng Trung Quốc: 战斗机), trước kia còn gọi là máy bay khu trục, là một loại máy bay chiến đấu trong quân chủng không quân, được thiết kế với mục đích chính là tác chiến chống lại các lực lượng không quân của đối phương. Nhiệm vụ chính của không quân tiêm kích là không chiến.)

“Làm gì đó?”

Minh Thành Hữu hét to một tiếng, làm cho Dập Dập hoảng sợ mà rút tay lại.

Phó Nhiễm thấy thế, nhẹ nhàng nó.

“Không có gì đâu.”

Cô đưa tay muốn cầm lấy tay cậu bé, Minh Thành Hữu bước nhanh lên ngăn lại động tác của cô.

“Sau này nên cách xa bọn họ một chút.”

Thẩm Ninh khó chịu trong lòng, động tác của trẻ nhỏ không có uy hiếp gì, nhưng trong mắt Minh Thành Hữu, cũng trở thành đối tượng phải đề phòng.

“A, dì ơi, bụng dì thật to, bên trong sẽ có một em trai nhỏ sao?”

Phó Nhiễm nhướn mắt lên.

“Dập Dập nói là một em trai nhỏ sao?”

Thấy hai người nói chuyện, sắc mặt anh lúc này mới thả lỏng, Thẩm Ninh đưa tay ôm lấy con.

“Bảo bảo ngoan nào, ra ngoài chơi một mình đi con.”

Cô ngồi vào ghế đối diện, nói: “Tôi sẽ mang Dập Dập rời đi.”

“Vẫn còn muốn ở Nghênh An sao?”

Thẩm Ninh nâng khóe môi, khở sở nói: “Trừ nơi đó tôi còn có thể đi đâu được?”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn xa xăm, Dập Dập đang quần lấy Tiều quần gia, trong lúc nhất thời, làm cho Tiều quần gia dở khóc dở cười, mặc cho cậu bé ôm lấy chân bà. Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn cảnh này, liền nở nụ cười nhẹ.

Thẩm Ninh cũng không nói toạc ra, theo lời Phó Nhiễm mà nói, ban đầu lựa chọn ở cùng một chỗ với Minh Thành Hữu, cũng không có ai ép buộc ai, nếu là tự nguyện, thì có tư cách gì mà oán hận đây?

Mấy năm trôi qua, cô nghĩ về chuyện đã qua quá đơn giản, Thẩm Ninh như đã thấu hiểu được, có một số việc, một số nơi như Minh gia, như Minh Thành Hữu, chính là cấm địa của cô, không nên chạm vào, khi cô chưa kịp định tới có lẽ đã tan xương nát thịt rồi.

Minh Thành Hữu nhìn chằm chằm bóng dáng chơi đùa vui vẻ của Dập Dập, không quay đầu lại, anh nói: “Lần trở lại này của cô, bao gồm cả việc mang theo Dập Dập tiến vào Y Vân thủ phủ, là ý của cô sao?”

Thẩm Ninh không chút do dự, gật đầu: “Đúng.”

Lúc này, anh mới đưa mắt nhìn Thẩm Ninh, nhận thấy cô dường như không cố ý giấu diếm điều gì. Dập Dập chơi mệt liền chạy tới bên cạnh mẹ, hai tay ép lên chân cô, thân thể nhỏ bé làm nũng trong lòng mẹ.

Thẩm Ninh ôm con vào trong lòng.

“Dập Dập, nói tạm biệt với chú, với dì đi con.”

“Chú, dì, hẹn gặp lại.”

“Phó Nhiễm, lần này cảm ơn cô.”

Thẩm Ninh ôm con đứng lên, nói tiếp: “Tôi nợ cô một ân tình, hy vọng sẽ có ngày báo đáp cho cô.”

Tiêu quân gia bước tới, tiễn hai mẹ con ra cửa.

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn mẹ con họ rời đi, sau đó quay sang nhìn anh, nói: “Trước kia, tình nhân bên ngoài của anh không chỉ có mỗi một mình Thẩm Ninh chứ?”

Minh Thành Hữu sờ sờ mũi, tiến lên ôm lấy cô.

“Lúc đó, coi trọng cô ấy chỉ vì cô ấy là người đơn giản.”

“Chớ có đánh trống lảng.”

“Ừ, chỉ có một, anh đảm bảo.”

Minh Thành Hữu gối đầu lên vai cô.

“Có một người là đủ chết rồi, chỉ là giang sơn dễ đổi, trong lòng Thẩm Ninh chỉ cần nhìn một cái là thấu hiểu được, chỉ sợ những thứ sâu xa bên trong mới làm người ta đau đầu.”

Phó Nhiễm dường như không muốn tiếp tục chủ đề này nữa. Nghĩ đến mẹ đang nằm trong phòng bệnh, tâm trạng lại nặng nề.

Minh Thành Hữu đưa tay xoa bụng cô.

“Chuyện của Thẩm Ninh cũng đã nhắc nhở anh, chờ cho em sinh con xong anh sẽ an bài, sẽ không để cho người nào tới gần hai mẹ con em.”

Ăn tối xong, hai người lên lầu tắm rửa, mặc áo ngủ mềm mại vùi trên giường lớn, Phó Nhiễm ngồi giữa hai chân Minh Thành Hữu, trong tay đang cầm từ điển.

“Triết, Minh Triết, thật có ý tứ.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, hỏi ý kiến của anh. Mắt anh sáng lên, mang theo một chút bất đắc dĩ.

“Anh đã giữ mình rồi, em còn muốn con trai của em cả đời làm hòa thượng sao?”

“Phì...” Phó Nhiễm nhin không được, lấy cuốn từ điển đập lên cánh tay anh.

“Chớ có mà xuyên tạc từ ngữ.”

“Ý kiến của anh đúng mà.”

“Minh Huy? Hiểu? Minh Kiệt?”

Minh Thành Hữu chê cười: “Danh tiết? Phó Nhiễm, về sau khi con đi học không phải là cái tên này sẽ phiền toái đến con sao, đến lúc đó em nói với con là tên này do em đặt đấy, không phải anh.”

Phó Nhiễm đóng sách lại. “Khi con sinh ra mà không có một cái tên hay, tất cả là tại anh đó.”

“Anh muốn làm điều tốt nhất cho con, vả lại bây giờ còn chưa tới ngày sinh mà, từ từ suy nghĩ.”

Phó Nhiễm kéo chăn đắp bụng cô lại, nói.

“Em cảm giác con sẽ ra đời trước thời gian đã dự đoán, mấy ngày nay xảy ra nhiều việc quá, em cảm thấy mệt mỏi trong người.”

“Vậy sao?”

Minh Thành Hữu đưa tay cầm lấy quyển từ điển bỏ trên tủ đầu giường, nói tiếp.

“Nếu cảm thấy có gì không thoải mái thì báo anh biết.”

Sau lưng cô là lồng ngực rắn chắc của a, trái tim anh đập đều đặn, truyền vào trong tim cô, cô chợt nói: “Anh cũng vậy, có gì không thoải mái thì phải nói với em đó.”

Phó Nhiễm thấy anh gật đầu.

Sáng sớm, ẩm điểm tâm xong, hai người đến bệnh viện.

Phó Tụng Đình đã không còn trong phòng nữa, bảo hai vệ sĩ đứng canh trước cửa phòng bệnh.

Phó Nhiễm ngồi ở mép giường, cổ hết sức ngứa muốn lật người ẹ, nhưng bụng cô to lại khá bất tiện.

Vệ sĩ thấy thế, tiến lên làm giùm cô, nửa năm trôi qua, Phạm Nhân nằm trên giường, thân thể gầy gò, Phó Nhiễm mang mẹ vào phòng tắm nước nóng, Minh Thành Hữu kéo rèm cửa sổ ra, ánh mặt trời chiếu vào mắt, làm cho người ta muốn né tránh.

Phó Nhiễm lấy cây lược gỗ trong túi xách ra, tóc của mẹ đã cắt ngắn, nhưng chất tóc vẫn tốt, vẫn đen bóng.

Minh Thành Hữu bước lại giường, thấy cô đang cẩn thận chải tóc ẹ.

“Mẹ, khi con còn bé, mẹ đã không thất sam cho con, trong hẻm cũng có một cô bé tết tóc thành hai bím nhỏ, còn có hoa trên đầu, chỉ có con là cắt tóc con trai, sau khi mẹ tỉnh lại, đừng quên tặng con kẹp tóc nha, hiện tại nếu con tết tóc, đi ra ngoài khẳng định sẽ bị người ta cười nhạo phải không?”

Minh Thành Hữu đứng bên cạnh, nhìn cô chải đầu ẹ, lại dùng khăn nóng lau mặt ẹ, anh ghen ngào nơi cổ họng, vẻ mặt cứng ngắc như tượng đá, tận mắt chứng kiến người thân của mình chết đi từng ngày, lần này, giống như là những lời nói cuối cùng trước khi ra đi.

Phó Nhiễm lau chùi ngón tay ẹ, bàn tay được chăm sóc kỹ càng, nay đã thấy nếp nhăn, vẻ mặt cô chăm chú, xoa bóp cánh tay ẹ. Minh Thành Hữu nhìn đến xuất thần, bóng lưng của anh trong bóng tối tựa như đang bị cắt ra từng mảnh. Phó Nhiễm nói chuyện cùng Phạm Nhân, mong muốn kỳ tích xảy ra, cô đặt mẹ lên giường, rồi vén tóc ẹ.

Phó Tụng Đình bước vào phòng bệnh, Minh Thành Hữu nghe tiếng bước chân, quay đầu lại.

“Cha.”

Phó Tụng Đình nâng tầm mắt lên, ánh mắt nhìn qua người vợ đang nằm trên giường.

“Các con đã tới rồi à?”

Phó Nhiễm đứng dậy.

“Cha.”

“Hôm nay cha sẽ ở lại bệnh viện, các con nên về sớm đi.”

Phó Nhiễm bước tới bên cạnh cha, thấy trong mắt ông hằn lên từng tia máu.

“Con sẽ ở lại với anh ấy, cha đi ngủ đi.”

Phó Tụng Đình đi tới trước giường bệnh, kéo cái ghế ra ngồi bên cạnh giường.

“Hay là cha ở lại?”

Ông lấy vật gì đó bỏ vào trên tủ đầu giường.

“Nói không chừng, đây là lần cuối được nhìn mặt bà ấy.”

Ăn cơm trưa ngoài tiệm cơm ở bệnh viện, Phó Nhiễm cầm ly nước ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, Minh Thành Hữu đang gấp thức ăn cho cô, phát hiện ra cô không hề động đũa.

Ăn xong, hai người rời đi, Minh Thành Hữu lấy xe, cô đứng tại cửa đợi anh, cô bước lên hai bước nắm tay anh.

Không muốn rời xa nhau, hận không thể hòa làm một.

Nếu như thời gian có thể được cất giữ trong ngân hàng thì thật tốt.

Trở lại Y Vân thủ phủ, Minh Thành Hữu tắm rửa sạch sẽ rồi đi nghỉ ngơi, chuyện của công ty anh đã hoàn toàn gạt sang một bên, Phó Nhiễm đắp mền cho anh, giữa trưa ánh mặt trời thật ấm áp, anh ngủ có vẻ không an giấc, cô ngồi bên anh đắp chăn cho anh một hồi anh mới ngủ được bình yên.

Giấc ngủ này anh ngủ tương đối dài, đến gần tối mới tỉnh.

Anh vén chăn lên, bước xuống giường đi tới ban công, trên bàn trà còn đặt cái laptop, Phó Nhiễm cau mày, anh ngồi bên cạnh cô, khẽ đưa tay vuốt trán cô.

“Sao không ngủ trưa?”

“Em không mệt”

Phó Nhiễm ngả đầu vào bả vai anh, anh hiển nhiên biết cô không ngủ được.

Anh để cô ngồi lên đùi, mặc dù cô mang thai tăng cân nhiều, nhưng anh đã có thói quen như thế này rồi.

Xuống lầu ăn cơm tối, gần như là anh không động đũa, cô liền gấp thức ăn cho anh.

“Ăn chút gì đi.”

Minh Thành Hữu lắc đầu.

“Hôm nay không muốn ăn.”

Trong lòng cô hồi hộp, chóp mũi chua xót, sau khi anh lên lầu, cô dặn dò Tiêu quản gia nấu cháo cho anh. Khi cô bước vào phòng thì thấy anh đang nằm trên giường, ngồi yên không hề động đậy.

Cô ngồi vào mép giường.

“Thành Hữu, có phải anh không thoải mái, em gọi bác sĩ đến khám cho anh?”

Anh lắc đầu, mở mắt ra, cảm thấy đèn điện sáng choang, anh nhắm mắt lại.

“Phó Nhiễm, em tắt đèn đi.”

“Được.”

Phó Nhiễm vặn nhỏ đèn ngủ lại, trong lòng bất an, cô cầm chặt tay anh.

“Thành Hữu, đừng làm em sợ.”

Ý thức anh có chút mơ hồ, cô nằm bên cạnh anh, anh kề sát thân thể cô, cô đưa tay nắm chặt tay anh.

“Hai người không thể như thế, mỗi người ai cũng đều muốn rời khỏi em, em phải làm thế nào đây?”

“Phó Nhiễm, trong máy tính của anh có một thư mục cá nhân, nếu như anh không còn, em phải xem nó”

Anh nói mật mã vào tai cô, cô nhin không được, nước mắt tuôn rơi, tầm mắt anh càng ngày càng mơ hồ, sinh mạng dường như đang mất dần, cảm giác ngày càng mãnh liệt, Minh Thành Hữu biết, có thể anh sẽ không qua được đêm nay.

Trong lòng dâng lên sự sợ hãi mãnh liệt.

Phó Nhiễm xoay người, đưa tay sờ lên mặt anh.

“Anh nói muốn em chờ anh, khi con sinh ra chẳng lẽ lại không được gặp anh sao?”

Minh Thành Hữu rũ mắt xuống, đôi tay run rẩy ôm cô, hốc mắt ướt át, giọng nói run rẩy.

“Phó Nhiễm, anh đã từng hứa với em, muốn bảo vệ em nhưng vẫn không làm được.”

“Chúng ta còn có mai sau cơ mà!”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, ôm hôn anh, ai cũng biết, một tiếng “còn mai sau” đau lòng cỡ nào, liệu anh có chống đỡ được qua đêm nay không?

Phó Nhiễm ôm chặt anh, khóc thảm thiết, còn anh thì ôm thật chặt cô.

Còn nhớ, có người đã từng nói, có rất nhiều loại đau khổ, nhất là chết trong lòng người yêu thương mình, làm cho người ấy đau đớn, tuyệt

Hôm nay Phó Nhiễm đã sâu sắc cảm nhận được, so với chết còn có tuyệt vọng sao?

Sinh mạng đã mất, về sau cô còn lưu giữ được điều gì đây?

Minh Thành Hữu lau nước mắt cho cô.

“Đừng khóc, anh mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.”

Anh mệt mỗi nhắm mắt lại, không lâu liền ngủ say, Phó Nhiễm gối lên bả vai anh, trong phòng ngủ bốn bề như chết lặng, bóng cây bên ngoài in vào làm cho cảnh tượng thêm dữ tợn.

Phó Nhiễm cẩn thận đứng dậy, bước vào phòng tắm vốc nước vào mặt, dòng nước lạnh băng làm cô tỉnh táo, cô ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào hình ảnh phản chiếu trong gương.

Cô tự nói với bản thân là không có chuyện gì, anh sẽ qua được hôm nay, cô suy nghĩ rất nhiều để xua tan nỗi sợ hãi trong lòng. Cô đưa tay lên, lau đi giọt nước đọng, bước ra ngoài phòng tắm, nhìn thấy anh vẫn nằm nguyên một tư thế như lúc này.

Phó Nhiễm mở cửa ra, bước ra ngoài hành lang, đèn đường chiếu vào người cô tạo thành một bóng người rất dài, cô đưa tay lần mò theo vách tường, bước vào thư phòng rồi dừng lại.

Cô mở máy tính của anh ra, bàn tay cầm con chuột có chút run rẩy, theo như lời anh nói thì anh có một thư mục cá nhân, cô dựa vào đó mà nhập mật mã vào.

Bài hát “Đoán không ra” vang lên cực kì đau thương, màn hình máy tính hiện ra màu lam, từng hình ảnh sống động hiện lên trước mặt cô, con chuột đang nhảy nhót, Phó Nhiễm mở ra, tên album được đặt là “MM photo album”

Tất cả hình ảnh đều chụp sau khi cô mang thai, bên cạnh còn có một album tên “BB photo album”

Phó Nhiễm đưa tay che màn hình lại, khóe miệng run rẩy.

MM, có nghĩa là mẹ.

BB chính là bảo bảo, chỉ có điều, nụ cười chưa kịp hiện ra, lại trở thành bi thương, cô xem xong tất cả hình trong album, nhưng không tìm được một tấm hình nào có mặt anh.

Anh quyết tâm, muốn mang anh ra khỏi thế giới của hai mẹ con cô rồi sao?

Thanh công cụ hiện lên hình icon máy tính, cô mở ra, một tấm hình tràn đầy hoa hồng đỏ, có cảnh tuyết rơi, trong ánh mắt cô sáng rực, có thể nhận ra được đây chính là toàn cảnh Y Vân thủ phủ.

Đây, là nhà của anh và cô.

Bên trong, vườn thiên thu vẫn rực rỡ, trên bàn đá, hai chén trà nóng bốc khói, xua tan đi cái lạnh giá của mùa đông giá rét.

Tượng Nha Bạch làm thành rào chắn phía trước, hai bóng dáng của hai người đang tựa vào nhau đón ánh nắng mặt trời, nam có vóc dáng cao lớn, nữ cao gầy. Một thân ảnh nho nhỏ ngồi trên vai người đàn ông, tất cả không quay mặt ra, chỉ là bóng lưng mà thôi, đây là tấm duy nhất có bóng dáng của anh.

Phó Nhiễm vươn tay, sờ vào thân ảnh của anh.

ột dòng chữ nhỏ nương theo gió mà hiện ra.

Hữu Nhiễm – Cầu kết.

Bước ra khỏi cửa, mỹ nữ như mây.

Tuy là như mây, sao ta chỉ một mình.

Nước mắt cô trào ra, cắn chặt môi.

Minh Thành Hữu đã chọn cô, trong hàng ngàn hàng vạn người.

Bên trong có rất nhiều đoạn ngắn, bao gồm ngày nào đi khám thai, tình trạng sinh trưởng của đứa bé cũng được ghi chép rõ ràng, trong đó còn có một album, được đặt tên là “Nếu như có nếu như.”

Phó Nhiễm mở ra, là áo cưới của cô.

Nếu như, giống như là quà.

Hi vọng cô mặc cái áo cưới này lên, hai người sẽ có một hôn lễ chân chính.

Phó Nhiễm gục mặt vào trong khủy tay, không dám khóc ra tiếng, chỉ có thể lấy tay che miệng thật chặt, tiếng nấc nghẹn ngào, cô gắng gượng thẳng hai vai, hai tay nắm chặt thành quyền từ từ buông ra.

Cánh cửa thư phòng hé mở, ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn vào tấm lưng của cô, anh đứng ngoài cửa, đôi tay vô lực.

Anh không có dũng khí bước vào, không có dũng khí đối mặt với cô.

Anh đóng cửa lại, bước về phòng ngủ.

Phó Nhiễm ngẩn người, cô tìm được một tài liệu mà anh đã chuẩn bị để đặt tên cho con.

Anh vẫn chưa nói gì, vẫn muốn tìm một cái tên tốt nhất.

Đến giờ, vẫn chưa quyết định được.

Cô tắt máy tính, thời điểm bước ra, trong lòng trống trải, giống như cô sắp mất đi thứ gì đó rất trân quý.

Đẩy cửa phòng ra, thấy anh đang ngồi ở mép giường, cô vội vàng bước tới.

“Anh dậy lúc nào đấy, có đói không?”

Minh Thành Hữu đưa lưng về phía cô, lắc đầu.

Phó Nhiễm đứng cạnh anh, anh đưa tay ra kéo tay cô.

“Phó Nhiễm, chúng ta nhảy một điệu đi.”

Cô ngẩng đầu hỏi.

“Để làm gì?”

“Thành Hữu, mỗi lần chúng ta khiêu vũ đều xảy ra chuyện không tốt, đầu tiên là chuyện 5% của Hào Khôn, sau đó...”

Cô nghĩ đến một màn kia, cảm giác khó chịu dâng lên.

“Em không muốn nhảy.”

“Không có chuyện gì đâu.”

Minh Thành Hữu đứng dậy, kéo tay cô đến chỗ trống trước sa-lon.

“Chúng ta nhảy một điệu nhẹ nhàng.”

Không có âm nhạc, âm thanh duy nhất chính là tiếng bước chân của hai người, hai người ôm nhau nâng bước, mặt cô dán vào bả vai anh, tay anh thuận tiện đặt lên eo cô, trong lòng bàn tay run rẩy.

Minh Thành Hữu không kiên trì được bao lâu, dù không phải khiêu vũ thật nhưng anh không thể chịu đựng được.

Phó Nhiễm đỡ anh đến bên giường, anh nằm trên giường, cô mở TV lên.

“Anh buồn ngủ sao?”

“Để anh ngắm em nhiều một chút.”

Phó Nhiễm búi tóc lên, đem khay trà cùng tờ báo xếp lại ngăn nắp, cô làm rất chậm rãi. Trước đây, anh không cho cô làm những việc này, thế nhưng tối nay anh lại không ngăn cản, ánh mắt anh chuyển động theo bóng dáng của cô.

Trong phòng này, tràn đầy hơi thở của hai người, nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được.

Phó Nhiễm dọn dẹp xong, đi tới trước mặt anh.

“Muốn ngủ sao?”

“Thế nào, sao em lại muốn anh ngủ?”

Anh đưa tay kéo cô ngồi bên người anh, cô hơi nhếch môi lên.

“Em sợ anh mệt sao?” Anh nói tiếp.

“Phó Nhiễm, có một chuyện anh chưa nói với em.”

“Chuyện gì vậy?”

Cô ngẩng đầu lên, suy nghĩ.

Minh Thành Hữu đè đầu cô xuống, không cho cô động đậy.

“Phó Nhiễm, anh yêu em.”

Cô đang cụp mắt xuống bỗng nhướng lên, mặc dù anh không nói, nhưng cô biết, dưới tình huống không chuẩn bị gì như thế này, cô không kịp ứng phó.

“Em...”

Tựa hồ như hôm nay, cô khóc rất dễ dàng.

Nước mắt nóng bỏng trào ra, anh đưa tay ra nâng cổ cô, đôi môi hôn lên môi cô.

Anh trao tất cả cho cô, nói thật cho cô biết là anh yêu cô, giống như lời tạm biệt, chỉ là cô không biết.

Anh ôm cô nằm trên giường, ý thức xa rời, không còn sức nâng mắt lên nữa.

Phó Nhiễm cắn chặt môi, qua một hồi lâu, cô lại cho rằng anh ngủ thiếp đi.

Thật xin lỗi.

Anh há hốc mồm, lại phát hiện anh không nói được gì.

Như thế này anh mới biết, cảm giác sắp chết hóa ra là như thế này, Phó Nhiễm buộc lại đuôi tóc đang phủ lên mặt anh, anh muốn ngẩng đầu lên.

Kiếp sau, nếu như kiếp sau không nhận ra nhau thì sao? Phó Nhiễm, em có thể chờ anh không?

Tiếng hít thở dồn dập bên tai, cô vội vàng xoay người, Minh Thành Hữu đã nhắm mắt lại.

Trong lúc hoảng hốt, cảm thấy có người đang ra sức lay lay bả vai anh.

“Thành Hữu!”

nh muốn nói, nhưng quá mệt mỏi, mặc dù trong lòng tràn đầy tiếc nuối, anh muốn chống đỡ tới lúc con chào đời, nhưng không có cách nào, anh thật sự không đợi được.

Cả người giống như bị ném vào thùng nước đầy, không khí bị tước đoạt, bàn tay đang nắm chặt của anh từ từ buông ra, Phó Nhiễm đang ôm nửa người trên của anh, nhìn mắt anh đã không còn mở ra nữa.

Bi thương tràn về, như muốn xé rách lồng ngực cô, cô ngẩng đầu lên, đè nén tiếng gào thét trong lòng, không phát ra được, cô đột nhiên cảm thấy bụng cô đau đớn!

148. Chương 148

Chương 148: Người chết, cơ hội sống (cao trào)

Minh Thành Hữu được đưa vào bệnh viện ngay đêm đó.

Đèn ở phòng cấp cứu lại sáng lên lần nữa, Phó Nhiễm đứng ở cửa, trong lòng ngoại trừ tuyệt vọng ra thì không còn gì cảm giác nào khác.

Dường như hôm nay có một loại dự cảm bất an mãnh liệt, kiên trì chờ ngoài cửa, giống như sự sống và cái chết ngăn cách giữa hai người.

Bệnh tình đã tới mức nguy kịch, đây không phải lần đầu tiên nhưng Phó Nhiễm lại lo lắng đến mức mất hồn không còn nghĩ tới điều gì nữa.

Lý Vận Linh cùng Minh Vành lập tức tới, Phó Nhiễm đang dựa vào vách tường không nhúc nhích, Lý Vận Linh đi đến trước mặt cô.

“Tình hình đang tốt sao lại phát bệnh?”

Phó Nhiễm suy nghĩ xuất thần, từ lần đầu tiên Minh Thành Hữu phải cấp cứu cho tới hôm nay, có lần nào là tốt?

“Mẹ, không có việc gì, chúng ta đợi ở bên cạnh đi.”

Minh Vành đi tới, đưa cánh tay ôm vai Lý Vận Linh.

“Có phải cô lại làm nó chịu kích động gì nữa không?”

Lý Vận Linh vẫn đứng tại chỗ không đi, Phó Nhiễm nâng mi mắt lên nhìn đèn đỏ phía trên phòng cấp cứu, lòng nóng như lửa đốt, Lý Vận Linh bị Minh Vành đỡ vào ghế ngồi.

Tiêu quân gia cũng ở bên cạnh khuyên, nói Minh Thành Hữu lúc trước đã vượt qua được, lần này cũng sẽ gặp dữ hóa lành.

Phó Nhiễm nghe vậy, hốc mắt chứa đầy nước mắt không nhìn được chảy xuống, cô khom lưng, lòng bàn tay đè lại ngực, bên trong có cảm giác đau đớn như từng lưỡi dao cắt, Minh Thành Hữu nói, Phó Nhiễm, anh yêu em, hóa ra là thật sự muốn từ biệt cô sao?

Cửa phòng cấp cứu bị mở ra, Lý Vận Linh đứng dậy đi đến.

“Chủ nhiệm, Thành Hữu thế nào?”

Chủ nhiệm thở dài, gỡ khẩu trang.

“Tình hình không khả quan lắm, khả năng lần này không có biện pháp khác, người nhà phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Thần sắc Lý Vận Linh giật mình kinh ngạc.

“Chẳng lẽ một chút hy vọng cũng không có sao?”

“Trái tim đã không thể chịu thêm bất cứ một tác động nào nữa, biện pháp duy nhất là lập tức làm giải phẫu thay tim, nhưng vừa rồi liên hệ các bệnh viện lớn mà vẫn chưa có trái tim thích hợp, Vận Linh, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Lý Vận Linh đưa tay nắm chặt cổ tay chủ nhiệm.

“Mặc kệ như thế nào, ông đều phải cứu lấy nó, cho dù một chút cũng được, chúng tôi sẽ nghĩ cách...”

Phó Nhiễm đứng ở gần góc cửa, Minh Vành ôm chặt lấy Lý Vận Linh gần như muốn ngã quy, Tiêu quân gia vội vàng chạy tới hỗ trợ, một đám người rời đi, một màn kịch khép lại, cũng không ai chú ý tới Phó Nhiễm.

Giống như Minh Thành Hữu nằm ở sau cánh cửa kia cũng không thể nhìn thấy cô, thậm chí là cô có thể nhìn thấy Minh Thành Hữu nằm ở chiếc giường cấp cứu lạnh như băng, toàn thân cảm đầy dẫy, máy kiểm tra khí thở hiển thị nhịp thở yếu ớt, đường hiển thị nhịp tim có thể thẳng ngang kéo dài bất cứ lúc nào.

Phó Nhiễm che mặt, cơ thể đang mang thai, nhìn qua hình ảnh phản chiếu thấy một gương mặt trắng bệch vô hồn. Cô duỗi thẳng hai chân, bàn tay chống tại hai bên cạnh sườn, ngồi trên nền hành lang mà không cảm thấy lạnh.

Chủ nhiệm lại trở lại bên trong phòng cấp cứu một lần nữa, tựa như Lý Vận Linh nói, chỉ cần có thể cứu lại, cho dù là một chút hy vọng sống cũng cố gắng bắt lấy.

Phó Nhiễm cảm giác được trong bụng đang truyền đến một trận co rút đau đớn không rõ ràng, cô cố gắng đứng lên, đột nhiên di động trong túi xách vang lên, Phó Nhiễm cầm lên nhìn màn hình.

Là Phó Tụng Đình.

Cô trợn tròn đôi mắt, lúc này đã là rạng sáng, chưa bao giờ trễ như vậy mà Phó Tụng Đình còn gọi điện cho cô.

Phó Nhiễm cảm thấy bị nhấn chìm trong tuyệt vọng, cảm giác nỗi đau tới dồn dập thấm vào tim, ngón tay cô run run ấn nút nghe, giọng nói như mắc nghẹn không kịp nói ra, đầu bên kia giọng nói lo lắng của Phó Tụng Đình đã truyền tới.

“Tiểu Nhiễm, mẹ con sắp không qua khỏi rồi!”

Phó Nhiễm mệt mỏi buông lỏng cánh tay, trong mắt tràn đầy nước mắt mặn chát, cô bước đi về phía trước, rồi bỗng nhiên thất thanh khóc rống.

Lần đầu tiên Minh Thành Hữu phát bệnh cùng ngày Phạm Nhân bị té cầu thang sống chết không rõ, bọn họ đã được đưa vào cùng một bệnh viện.

Mà nay, lại là ở cùng một bệnh viện, một người nói cho cô, chồng cô có lẽ không qua khỏi, một người khác lại nói cho cô, mẹ cô cũng không cứu được?

Phó Nhiễm gần như sập đổ, trong cổ họng trào ra chua xót. Bàn tay cô chống vào vách tường, đi từng bước ra đến bên ngoài.

Lý Vận Linh lau khóe mắt, ánh mắt nhìn bóng dáng cô đang đi ra.

“Thành Hữu như vậy, cô còn muốn đi đâu?”

Phó Nhiễm gần như không nghe được gì, bước đi cứng ngắc bước về phía trước.

Lý Vận Linh khó nén khỏi đau thương.

“Lòng người ngăn cách, biết là Thành Hữu không qua được, đã muốn chạy nhanh lo cho bản thân mình.”

Phó Nhiễm đi đến cửa phòng bệnh của Phạm Nhân, Phó Tụng Đình vẫn đứng cúi đầu không nhúc nhích ở bên ngoài, tiếng nói cô có chút khàn khàn.

“Cha.”

Phó Tụng Đình ngẩng đầu, đôi mắt đầy tơ máu.

“Sao con tới nhanh như vậy?” Ông nhìn về phía sau. “Con đi một mình sao?”

Phó Nhiễm che miệng lại, cố gắng đè nén, nhiều lần nghẹn ngào mới mở miệng được.

“Bác sĩ nói, có lẽ Thành Hữu cũng không qua được.”

Phó Tụng Đình giật mình.

“Rốt cuộc là nó bị bệnh gì?”

Dạo gần đây nhìn Minh Thành Hữu ngày một gầy yếu, Phó Tụng Đình nghĩ thân thể anh không tốt, lại không ngờ tới là nghiêm trọng như vậy.

Phó Nhiễm ngồi xuống ghế.

“Bệnh tim.”

Sau một lúc lâu Phó Tụng Đình không lên tiếng, một tiếng thở dài truyền vào tai Phó Nhiễm.

Bên trong phòng bệnh có bác sĩ lục đục đi ra, Phó Nhiễm nhanh chóng đứng dậy.

“Bác sĩ, mẹ tôi thế nào?”

“Thực xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Một bác sĩ trong đó đi đến trước mặt hai người.

“Có lẽ chỉ qua được hết đêm nay, mọi người vào nhìn mặt bà ấy lần cuối đi.”

So với Phó Nhiễm, Phó Tụng Đình lại bình tĩnh hơn rất nhiều, đi vào phòng bệnh, máy hỗ trợ hô hấp cho Phạm Nhân cũng chưa tháo ra, Phó Nhiễm đi qua nhào vào trên người bà khóc thảm thiết, Phó Tụng Đình ngồi ở mép giường, ông kéo tay vợ mình.

“Tiểu Nhiễm, đừng khóc, ngày đó khi mẹ con trở thành người thực vật, ta cũng đã tính tới chuyện này, cũng hy vọng xa vời là có kỳ tích, nhưng một ngày lại thêm một ngày qua đi, nhìn mẹ con như vậy, nếu có thể giải thoát, chúng ta cũng đừng nên giữ mẹ con lại.”

Hai tay Phó Nhiễm giữ chặt bắp vai Phạm Nhân.

“Mẹ!”

Phó Tụng Đình đưa tay Phạm Nhân lên che mắt, Phó Nhiễm nhìn thấy ông nắm chặt tay Phạm Nhân, trong nháy mắt sinh lý tử biệt, để lại trăm ngàn lần đau xót.

“Tại sao mọi người không thể đợi thêm chút nữa?”

Phó Nhiễm thương tâm muốn chết.

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ không muốn thấy con của con sao?”

Phó Tụng Đình không giấu được cũng ghen ngào theo.

Bên ngoài cửa có tiếng bước chân chạy tới vội vàng, bác sĩ chủ nhiệm đứng ở bên ngoài định đưa tay gõ cửa, thấy cảnh tượng như vậy, cho dù là lòng dạ sắt đá cũng có thể mềm đi.

Nhưng thời gian không bao giờ đợi người ta, ông gõ cửa phòng không chút do dự.

“Thiếu phu nhân.”

Phó Nhiễm nằm ở bên cạnh Phạm Nhân cứng đờ, cô ngẩng đầu nhìn đến chủ nhiệm.

“Vâng, có phải Thành Hữu...”

Chủ nhiệm gật đầu.

“Có chuyện chúng tôi muốn bàn với cô.”

Phó Nhiễm cầm tay Phạm Nhân, cô yêu hai người này nhất, cũng không ai qua được.

Phó Tụng Đình đi đến bên cạnh cô, đem hai tay cô đang nắm chặt đẩy ra cửa.

“Đi đi.”

Phó Nhiễm không khác gì một cái xác không hồn, cô đi theo chủ nhiệm ra ngoài, đường hướng tới văn phòng giống như đi qua một con sông lạnh lẽo.

Chủ nhiệm đẩy cửa ra trước, Phó Nhiễm nhìn thấy Lý Vận Linh cùng Minh Vành cũng ngồi ở bên trong. Cô theo vào, trước mắt đều là màu trắng chói mắt.

Chủ nhiệm bảo cô ngồi xuống.

Lý Vận Linh không thèm nhìn cô lấy một cái.

“Ông nói Thành Hữu có thể có hi vọng, là thật không?”

Trái tim Phó Nhiễm giống như ngừng đập bỗng nhảy lên, ánh mắt nhìn sang đối phương.

Chủ nhiệm liếc qua Phó Nhiễm một cái, rồi quay trở lại.

“Đang tiến hành xét nghiệm các công đoạn cho việc ghép tim, nếu trái tim được ghép và các cơ quan trong cơ thể có các điểm giống nhau thì càng tốt, khi cấy ghép thì hiệu quả sẽ càng cao, tính bài xích càng nhỏ. Nhưng mà, theo khoa học kỹ thuật phát triển hiện tại, trước mắt dùng thuốc có thể ức chế được sự bài xích, như vậy sẽ khiến cho thời gian bài xích của các bộ phận trong cơ thể chậm lại, vì thế, trước mắt chỉ cần hợp nhóm máu, đều có thể tiến hành phẫu thuật cấy ghép trái tim.”

“Nhưng...”

Lý Vận Linh cũng biết bên trong có khó khăn.

“Quan trọng nhất là nhất thời không tìm thấy trái tim thích hợp, thì Thành Hữu cũng không chống đỡ nổi nữa.”

Chủ nhiệm đọc tài liệu trong tay rồi lẩm nhẩm suy nghĩ, tầm mắt nhìn nét mặt Phó Nhiễm một lần nữa.

Phó Nhiễm suy nghĩ xuất thần, lòng của cô vốn đã không còn lo lắng điều gì khác, chủ nhiệm suy nghĩ một lát rồi chậm rãi mở miệng.

“Thiếu phu nhân, trùng hợp là nhóm máu của mẹ cô cùng Tam thiếu giống nhau.”

Cô giống như bị sét đánh, không hình dung ra tâm tình lúc này, Lý Vận Linh giật mình.

“Ý của ông nói, trái tim Phạm Nhân có thể cứu Thành Hữu?”

“Sau khi giải phẫu xong, nếu nó có thể vượt qua một tháng, thì cuộc phẫu thuật mới được coi là thành công.”

Phó Nhiễm há hốc miệng, Minh Vành liếc mắt nhìn cô một cái, Lý Vận Linh muốn nói gì đó nhưng đến bên miệng vẫn nuốt trở về.

“Thiếu phu nhân, vừa nãy bác sĩ chữa trị ẹ cô có nói cho tôi biết, có lẽ mẹ cô không qua khỏi đêm nay, theo đề nghị của tôi, thay vì trợ mắt nhìn hai người rồi đi không bằng chúng ta nên cứu được một người, tôi tin tưởng nếu mẹ cô có thể lựa chọn, bà ấy cũng sẽ nguyện ý.”

Chủ nhiệm phân tích thiệt hơn cho cô rõ ràng.

“Tam thiếu đã không chịu đựng nổi nữa, bỏ qua cơ hội lần này thì hầu như không còn khả năng nữa, cô xem...”

Cổ tay đột nhiên bị siết chặt, Lý Vận Linh cầm tay Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, tính mạng của Thành Hữu nằm tất cả trên người con, hy vọng lần trước bị cắt đứt như thế nào con đều biết, con sẽ không đồng ý sao?”

Trong nháy mắt như có một tảng đá rơi xuống người Phó Nhiễm ép cô không thở nổi.

“Tiểu Nhiễm, con lên tiếng đi!”

Dưới tình thế cấp bách, Lý Vận Linh dùng sức giữ chặt tay Phó Nhiễm, sắc mặt cô bệch, đứng lên.

“Vận Linh.”

Chủ nhiệm đưa mắt ý bảo bà.

“Để cho thiếu phu nhân suy nghĩ một chút đi.”

“Còn cần phải suy nghĩ sao? Thành Hữu là chồng nó chẳng lẽ còn muốn không cứu sao?”

Lý Vận Linh rống lên, Phó Nhiễm đã đóng cửa đi thẳng ra ngoài.

,Phó Nhiễm dừng lại, ngồi ở ghế bên ngoài.

Thật sự không còn sức lực bước đi tiếp.

Tiếng khóc của Lý Vận Linh xuyên qua văn phòng truyền đến, Tiêu quản gia nhanh chóng đi tới cửa, ngọn đèn trên đỉnh đầu Phó Nhiễm bị bóng người che khuất, cô chậm rãi ngẩng đầu, nét mặt dờ ẫn.

“Thiếu phu nhân?”

Phó Nhiễm đưa tay lau nước mắt trên mặt, chống người lên, lại bước đi tới hướng một hành lang khác.

Trở lại phòng bệnh của Phạm Nhân, bên trong y tá cùng bác sĩ đã đi hết, Phó Tụng Đình đang mát xa cho vợ mình, Phó Nhiễm nhìn, cổ họng như mắc nghẹn, đứng tại chỗ thật lâu cũng không bước tới.

Phó Tụng Đình đưa tay Phạm Nhân đặt lên mặt mình.

“Lúc trước chúng ta đến với nhau cũng không dễ dàng gì, trong nhà phản đối nhiều như vậy, nhưng chúng ta cũng đi đến hôm nay, hiện tại bà phải đi trước, ngày trước bà luôn nhắc tôi cái này cái kia, dần dần thành thói quen, về sau tôi phải làm như thế nào mới quen đây?”

Phó Nhiễm đứng ở trong phòng không lên tiếng, ngọn đèn chiếu quanh thân hình cô thành một vầng sáng, cô nắm chặt tay.

Thời gian chậm chạp trôi qua, Phó Nhiễm từ từ đi đến trước mặt Phó Tụng Đình, ông ngược mặt nhìn cô, thấy đột nhiên cô quỳ xuống.

“Tiểu Nhiễm.”

Phó Nhiễm không biết nên mở miệng như thế nào, lời nói muốn tới miệng, đều thành vô lực.

Phó Tụng Đình muốn kéo cô đứng dậy.

Hai tay Phó Nhiễm chống trước mặt, cúi nửa người xuống đập cái trán xuống đất thật mạnh.

“Cha.”

“Làm sao vậy?”

Phó Nhiễm nhìn nước mắt của chính mình tuôn rơi đến đầu gối, cô khóc đến nỗi ngay cả lời nói cũng đều đứt quãng.

“Thành Hữu —— “

Mười ngón tay bấu trên nền, mơ hồ có thể nhìn đến từng dấu vết dấu tranh, giấy dựa.

Phó Tụng Đình đỡ bả vai cô.

“Con còn đang mang thai, đứng lên rồi nói sau.”

Phó Nhiễm bị ông nâng đứng dậy.

“Cha, anh ấy cũng không qua nổi nữa, bác sĩ nói chỉ có trái tim mẹ mới có thể cứu anh ấy, con phải làm sao bây giờ?”

Cô đưa hai tay che mặt, Minh Thành Hữu thật vất vả mới có một chút hy vọng, cũng là phải đối mặt với chuyện Phạm Nhân sẽ rời đi, cho dù biết rõ ràng, cho dù Minh Thành Hữu không có chuyện, Phạm Nhân vẫn sẽ rời đi, nếu sự thật tàn nhẫn này đặt ngay trước mặt, Phó Nhiễm làm sao có thể chịu nổi?

Phó Tụng Đình ngồi trở lại mép giường, ánh mắt nhìn về phía Phạm Nhân.

“Tiểu Nhiễm, con đừng cảm thấy quá khó xử.”

Phó Tụng Đình thở dài.

“Nếu trái tim của mẹ con thật sự có thể cứu Thành Hữu, coi như là ông trời đã an bài, bà ấy vẫn luôn tự trách không có thể dành hết tình thương cho con, nợ con hai mươi mấy năm tình thương, nếu có thể bù đắp ở trên người Thành Hữu, cũng không có gì phải tiếc nuối.”

Phó Nhiễm đứng ở bên giường, nhìn đến Phạm Nhân, nét mặt mờ mịt.

“Tiểu Nhiễm, ta với mẹ con đều là đảng viên, lúc trước cũng đã đăng kí tự nguyện hiến tạng sau khi chết, con không cần khổ sở, cho dù trái tim của mẹ con không cứu Thành Hữu, cũng sẽ cứu những người khác.”

Phó Tụng Đình chăm chú nhìn vợ nằm trên giường bệnh, Phó Nhiễm có chút giật mình.

“Cha mẹ?”

“Người đã chết còn muốn giữ thân thể để làm cái gì? Sau khi thiêu hủy cũng sẽ là cát bụi mà thôi, nếu có thể cứu thêm vài người, rốt cuộc là xuống mồ có thể an lòng hay không? Linh hồn có thể an lòng mới là quan trọng nhất.”

Phó Nhiễm đi đến cạnh giường, đột nhiên truyền đến một âm thanh của máy đo nhịp tim, cô nhìn thấy mới đầu là hình sóng tuyến, rồi đột nhiên trở thành một hàng thẳng tắp.

“Mẹ!”

Cô gọi khàn cả giọng.

Phó Tụng Đình buông tay Phạm Nhân, không bao lâu, bác sĩ cùng y tá lại bước vào, sau khi cấp cứu, tuyên bố tử vong.

Hai mắt Phó Tụng Đình đỏ bừng, ông đi đến bên cạnh Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm.”

Lời nói còn chưa dứt, người đã ngã xuống.

“Cha!”

Nhiều chuyện như vậy, chỉ sợ là người kiên cường đến đâu cũng không chịu đựng nổi.

Y tá cùng nhau đem Phó Tụng Đình đến phòng bệnh, Phó Nhiễm đi đến bên giường Phạm Nhân, cô kéo lại chăn đắp trên người Phạm Nhân.

Chủ nhiệm nghe thấy tin tức, nhanh chóng bước tới đây.

“Thiếu phu nhân, cô nhanh chóng quyết định đi.”

Cho dù là tàn nhẫn, vẫn là không nhận được thúc giục.

Phó Nhiễm đứng dậy, chủ nhiệm đưa văn kiện đã chuẩn bị đưa cô.

“Xin cô kí tên vào đây.”

Phó Nhiễm tiếp nhận cây bút, cây bút trong tay như nặng ngàn cân, khi kí tên xuống rồi, đồng nghĩa với chuyện Phạm Nhân đã thật sự ra đi.

Mang theo thân thể không trọn vẹn, từ nay về sau xa rời Phó Nhiễm.

Nước mắt rơi từng giọt từng giọt xuống giấy A4, từng chữ từng chữ mơ hồ, Phó Nhiễm lấy lại tinh thần, run rẩy, ký tên mình xuống rất nhanh.

Ánh mắt chủ nhiệm nhìn về phía Phạm Nhân.

“Chuẩn bị giải phẫu.”

“Vâng.”

Y tá trưởng phân phó mọi người đi chuẩn bị.

Phó Nhiễm nhìn y tá muốn lấy máy hỗ trợ hô hấp ra.

“Đợi chút.”

Cô bước lên trước, y tá nhìn rồi buông tay ra.

Phó Nhiễm ngồi ở mép giường, kéo bàn tay đã lạnh ngắt của Phạm Nhân, cô đưa mu bàn tay áp vào mặt mình.

“Mẹ, kiếp sau mẹ phải nhớ, nếu con còn có thể trở thành con của người, mẹ nhất định không để con xa mẹ lâu như vậy, mẹ đừng đi quá xa, được không?”

Phó Nhiễm mím miệng, nước mắt lại không nhịn được mà tuôn rơi.

“Mẹ, ngài nhớ rõ, cháu ngoại của mẹ tên là Minh Kinh Hãn, mẹ nhớ thêm, mẹ còn có con gái tên là Phó Nhiễm.”

Cô chống một tay bên cạnh Phạm Nhân, nhướn người lên, tay kia giữ chặt ống thở.

Hơi dùng sức, cô tự tay rút ống thở ra.

Phó Nhiễm nhìn thấy bác sĩ cùng y tá đi ra, đẩy giường Phạm Nhân ra ngoài, bàn tay cô nắm chặt đầu giường, cho đến khi bóng dáng mọi người biến mất ở cửa, Phó Nhiễm mới đi ra ngoài.

Cửa phòng phẫu thuật lại đóng chặt, Lý Vận Linh cùng Minh Vanh đều ở bên ngoài, Phó Nhiễm ngồi ghé đối diện che mặt khóc, chờ đợi lâu, liền giống như ở lấy trái tim cô, lấy lực phủ ngũ tạng của cô.

Minh Tranh đưa Triệu Lan tới, anh nhìn Phó Nhiễm, đi qua ngồi kế bên cô.

Phó Nhiễm đưa tay ôm hai vai mình, Minh Tranh đem áo khoác phủ lên người cô.

“Đừng lo lắng, cậu ấy sẽ không có việc gì.”

Phó Nhiễm cảm thấy trước mũi nóng bỏng, đưa tay lên sờ mới phát hiện ra là máu mũi, Minh Tranh nhanh chóng kéo tay cô ra, ấn lại lỗ mũi cô.

“Ngẩng đầu lên.”

Cô lại không để ý tới điều đó, mặc áo mũi rớt lên người, Minh Tranh nói Triệu Lan mang khăn tay tới dè mũi lại thay cô.

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật, Lý Vận Linh nhìn thấy bộ dáng cô như vậy, đi đến trước mặt cô.

“Nơi này có chúng ta rồi, con nhanh đi nghỉ ngơi đi.”

Cô vươn tay, dùng khăn tay ấn ấn mũi.

Lý Vận Linh nhìn xuống, đặt bàn tay trên vai Phó Nhiễm.

“Mẹ con... Nhưng mà cuối cùng cũng có thể cho Thành Hữu chút hi vọng, Tiểu Nhiễm, đừng quá khổ sở.”

Minh Tranh khó nén được giật mình.

“Tiểu Nhiễm, bác gái có chuyện gì?”

Phó Nhiễm hơi nhếch môi, Minh Tranh có thể đoán được vài phần, anh quay lại nhìn phía Phó Nhiễm, bụng truyền đến cơn đau đốn dường như càng thêm rõ ràng.

Cô đứng lên, đi toilet rửa vết máu trên mặt.

Sau khi Phó Nhiễm đi ra ngoài lại mệt mỏi dựa vào vách tường, cô thật sự không tìm ra nửa phần để có thể kiên cường, từ từ trở lại bên ngoài phòng giải phẫu, một dòng nước ấm theo đuôi dưới chảy ra, Phó Nhiễm đau đến nổi khom lưng.

Triệu Lan đi đến trước mặt cô.

“Tiểu Nhiễm, làm sao vậy?”

“Bụng con đau quá.”

Triệu Lan chăm chú nhìn kỹ.

“Không tốt, nước ối vỡ, là muốn sinh.”

Lý Vận Linh vội vàng nói Minh Vành đi kêu bác sĩ.

“Cách ngày sinh dự tính không phải là còn hai mươi ngày sao?”

Phó Nhiễm dựa vách tường, lúc bị đưa vào phòng sinh đã là 4 giờ sáng.

Cho dù là một mình một phòng, lại có hai y tá phụ trách đỡ đỡ ở bên cạnh, Phó Nhiễm vẫn có cảm giác cô độc không xua tan đi được, đây lại là tình hình thực tế của cô.

Cô đau đốn bám chặt mép giường, y tá vội kiểm tra ho cô.

“Tử cung mới mở một phân, còn sớm.”

Lúc này đau bụng sinh, ước chừng mười đến phút một lần.

Phó Nhiễm chịu đựng từng cơn đau qua đi, nằm ở trên giường nhìn chăm chăm trần nhà, Minh Thành Hữu đã sớm sắp xếp cho cô phòng bệnh cùng bác sĩ y tá tốt nhất ở bệnh viện, Phó Nhiễm thà rằng nằm ở trong phòng sinh bình thường, có chồng có thể ở bên cạnh lúc sinh, cho dù người có chuyên môn chuyên nghiệp, cũng không thể xua tan sợ hãi lúc này trong lòng Phó Nhiễm.

Hai y tá thấy thời gian còn sớm, thỉnh thoảng cũng sẽ quay lại đây xem một chút.

“Cậu nghe nói sao, chủ nhiệm đang làm giải phẫu ghép tim.”

“Nghe nói.”

Một y tá khác quay đầu nhìn sang phía Phó Nhiễm.

“Cậu nói, sinh đứa nhỏ thật tốt, vậy mà mẹ cùng ông xã cũng không ở bên cạnh, quá đáng thương.”

“Cũng không phải thế sao? Lúc tớ sinh thứ nhất, cả nhà đều tới đây, đứng chật ngoài cửa phòng sản, ông xã tớ lại gấp đến độ xoay quanh, ường tới lại còn mua chocolate vào, nói là tiếp sức cho tớ.”

Đột nhiên cơn đau bụng sinh kéo tới, Phó Nhiễm cong hai đầu gối lên, loại ngâm ngấm đau này làm người ta vô cùng khó chịu. Trên trán cô chảy đầy mồ hôi, phía sau lưng đã sớm ướt đầm, y tá lại tới nhìn.

“Tớ nhìn thấy phải đến giữa trưa ngày mai.”

Người còn lại cũng tiến lên.

“Có một số người sinh con cũng rất dễ dàng, nhưng cũng có một số người phải chịu đựng như hành hạ, cậu nhóc trong bụng kia, cũng đừng làm ẹ cậu chịu đau nhiều.”

Kéo dài cho tới buổi sáng, 7 giờ, Phó Nhiễm đau đến mức toàn thân như thân tàn ma dại, Triệu Lan đi vào phòng bệnh, mua chút ăn, y tá nhận lấy bát canh gà hạt sen sau đó đặt trên tủ đầu giường.

“Hắn là nhanh, con ăn cho có thêm sức lực.”

Trên mặt Phó Nhiễm đầy mồ hôi, cô đưa tay túm lấy ống tay áo của Triệu Lan.

“Mẹ, phẫu thuật thế nào rồi?”

“Còn đang tiến hành.”

Nét mặt Triệu Lan đầy lo lắng.

“Tiểu Nhiễm, mẹ ở bên ngoài, con cần gì thì gọi ta.”

Bà đứng dậy muốn đi ra ngoài, bàn tay Phó Nhiễm túm chặt tay áo bà vẫn chưa buông ra, y tá vẫn mời Triệu Lan ra khỏi phòng, Phó Nhiễm cũng không phải là không muốn ở cùng ai, chẳng qua là lúc này, cho dù là có người đứng ở bên cạnh không nói lời nào, cũng vẫn là một nguồn an ủi.

Phó Nhiễm nhìn về phía vách tường, thời gian trôi qua rất chậm, tiếp theo lại nhìn thời gian, giống như chưa từng chuyển động.

Hai tay cô ôm lấy bụng, y tá tách hai chân của cô ra.

“Ba ba của cục cưng còn ở trong phòng phẫu thuật sao?”

Phó Nhiễm cắn răng gật đầu.

“Cô thật kiên cường, tôi tin anh ấy cũng sẽ kiên cường giống như cô, cục cưng sinh ra sớm chắc là muốn sớm được gặp mặt mọi người, trước tiên cô hít sâu, sau đó dùng lực...”

“A —— “

Ngón tay Phó Nhiễm run run nắm chặt cạnh giường.

“Tôi thật sự không còn chút sức lực nào .”

“Bên kia phòng phẫu thuật còn chưa xong, cô không muốn ôm cục cưng đến phòng phẫu thuật đón chồng cô ra khỏi đó sao?”

Phó Nhiễm đau đến nổi ngay cả sức lực trả lời cũng không có, cô chỉ biết là, ngay cả quyền lợi buông bỏ cô đều không có.

Cô nhắm mắt lại dùng sức, trong lúc hoảng hốt, cảm giác giống như có người cầm tay cô.

Ngón tay thon dài mà ấm áp.

Bàn tay mềm mại khẽ vuốt bụng cô, còn có người nói ở bên tai cô.

“Phó Nhiễm, Phó Nhiễm.”

Giọng nói cứ lưu luyến như thế, nước mắt cô lại tràn mi.

Giữa lúc giật mình, lại giống như nhìn đến Phạm Nhân, bóng dáng mẹ cùng Minh Thành Hữu cùng nhau tới, Phó Nhiễm dùng sức toàn lực, cô cắn khước miệng rớm máu, nhưng không cảm nhận được miệng vết thương đau đớn.

Nếu, nếu như không phải trong lòng nghĩ đến Minh Thành Hữu, cô khẳng định là không chịu đựng nổi.

Minh Thành Hữu nói, đây có khả năng là đứa con duy nhất của anh.

Phó Nhiễm nằm ở trên giường hít sâu, gối đầu cũng bị mồ hôi cùng nước mắt thấm ướt.

Cô vẫn chưa nói cùng Minh Thành Hữu, cô còn muốn có thêm một đứa con nữa.

Thời kì đầu cô mang thai, cô đều phải cùng Minh Thành Hữu trải qua, ổ đĩa riêng của anh còn phải để thêm ảnh gia đình của bọn họ.

Cho dù anh phải đi, cô cũng muốn kéo tay anh lại. Giống như lúc trước, cô nói, Minh Thành Hữu, chúng ta ở cùng một chỗ đi.

Một trận đau nữa lại kéo đến, Phó Nhiễm cảm thấy đầu óc choáng váng, cô nghe được y tá đang nói, đã nhìn thấy đầu của đứa bé.

149. Chương 149

Chương 149: Minh Thành Hữu bị bệnh qua đời

Nhưng bỗng nhiên, cô cảm thấy mình không có một chút sức lực nào để rặn ra.

Những chuyện trước kia, như từng thước phim quay chậm lướt qua suy nghĩ của cô.

Y tá đang ra sức kêu cô, để cho cô dùng sức, có chốc lát Phó Nhiễm mất đi thính giác, đau đến khô cổ họng, cũng không kêu được.

Năm ngón tay nắm chặt chiếc chăn như muốn xé rách nó, một ánh sáng chiếu thẳng xuống mặt cô, Phó Nhiễm cũng không mở to mắt ra được, chỉ có thể khẽ mở một chút, cô nhìn thấy Minh Thành Hữu đứng ở sau lưng một cánh cửa, cửa mở ra rồi, cô càng cảm thấy chói mắt, người đàn ông xoay đầu lại, ánh mắt u buồn nhìn Phó Nhiễm chằm chằm.

Cô vươn tay ra.

“Thành Hữu.”

Ánh mắt của người đàn ông từ từ chuyển qua bụng Phó Nhiễm, cô cong người lên, anh giống như không thể đợi thêm, bước chân đã muốn bước đi.

“Không ——”

Phó Nhiễm gào thét ra tiếng.

Y tá đè lại chân của cô.

“Lại gắng sức, ra ngay rồi đây.”

Thành Hữu.

Phó Nhiễm cắn chặt môi, mùi máu tươi tràn qua nơi cổ họng, cô há hốc mồm, chẳng lẽ anh không muốn nhìn thấy đứa bé sao?

Bước chân anh như chuẩn bị đi bỗng dừng lại. Xoay người, lại quyết tâm nhìn cô một cái sau đó nhanh chóng bước rời đi.

Phó Nhiễm đau đến nỗi không thở nổi, giọng nói của y tá có chút lo lắng.

“Nước ối vỡ sớm là khó sinh một chút, cứ tiếp tục như vậy nữa phải tính tới sanh lối giải phẫu thôi.”

Cô càng cảm thấy toàn thân cũng căng thẳng.

Y tá vội đè lại đầu gối của cô.

“Đừng quá lo lắng, từ từ buông lỏng đi.”

Phó Nhiễm cũng không muốn buông bỏ, cô thật vất vả chịu đựng mới đến bước này.

Đôi chân cong lên sau đó lại duỗi thẳng băng, Phó Nhiễm không biết y tá dùng cái gì, cảm thấy đứa bé sắp bị kéo ra khỏi cơ thể, người còn lại dùng sức đè chân của cô lại.

Cảm giác như bị xé rách kèm theo tiếng thét chói tai.

“Oa oa——”

Đứa trẻ khóc một tiếng, tượng trưng ột sinh mạng mới chào đời, một y tá không còn kịp lau mồ hôi, ôm lấy đứa bé cười nói.

“Chúc mừng cô, là con trai.”

Phó Nhiễm không còn chút sức lực nào nữa nằm bất động ở trên giường, cô không nhận được khẽ nhếch môi, Minh Thành Hữu nói anh lên hỏi thử đã biết là đứa con trai, quả nhiên là thật.

Một y tá khác chen vào nói.

“Đã chọn tên rất hay rồi sao?”

“Chọn tốt lắm.”

Ánh mắt Phó Nhiễm ngó ra ngoài cửa sổ.

“Minh Kinh Hân.”

“Thật dễ nghe.”

Cô mệt mỏi, cảm giác vừa nhắm mắt lại là muốn ngủ, mở mắt ra lần nữa là bị đau nên tỉnh, y tá đang cho bảo bảo bú sữa, thấy cô tỉnh lại ngẩng đầu lên.

“Xem cô ngủ không được ngon, tử cung co lại sẽ có chút đau, cố gắng nhịn một chút.”

Phó Nhiễm đưa bàn tay hướng về bụng, sau khi sinh bụng bằng phẳng ngược lại lại có chút không quen.

Bên trong gian phòng ngoại trừ y tá ra thì không còn những người khác. Phó Nhiễm chống tay muốn đứng dậy, y tá vỗ mấy cái sau lưng đứa bé.

“Cô mau nằm đi, coi chừng vết thương.”

“Tôi muốn đi xem một chút, cuộc giải phẫu tiến hành như thế nào.”

Y tá ôm bảo bảo tới.

“Bây giờ thân thể cô rất suy yếu, cần nghỉ ngơi.”

Đứa bé ăn no sau đó lại nhắm mắt ngủ, Phó Nhiễm đưa tay đón nó đặt vào bên cạnh mình, y tá xoay người đi sang bên kia dọn dẹp, Phó Nhiễm nằm ở trên giường, bên tai yên tĩnh làm cô có chút hoảng hốt, đưa ngón tay chạm vào gò má mềm mại của đứa bé, trong lòng cô chưa xót mà nhìn về bốn phía.

Sợ rằng, cô là người duy nhất sanh con xong mà bên trong phòng bệnh lại vắng lạnh như thế chứ? Nếu như mẹ vẫn còn sống, chắc chắn sẽ nấu thức ăn ngon mang tới bệnh viện, chăm sóc đứa bé giúp cô, nói qua nói lại.

Phó Nhiễm không nhịn được, hốc mắt ướt át, nếu như, Minh Thành Hữu có ở đây, ít nhất cô cũng có thể nhìn thấy anh ôm đứa bé ở bên giường đi tới đi lui, vừa kêu tên của bảo bảo vừa nói.

“Nhìn xem, nhìn nét mặt nó thật giống anh.”

Phó Nhiễm nhìn chăm chú về phía trần nhà, trong lòng có một vết thương, vừa chạm tới là sẽ đau.

Cửa phòng được mở ra, Triệu Lan xách mấy túi đồ đi tới.

“Mẹ.”

“Tiểu Nhiễm, mau nằm đi.”

Triệu Lan lấy hộp giữ ấm ra.

“Ta dặn người giúp việc trong nhà hầm canh mang tới, ta cho con ăn một chút.”

“Mẹ.”

Phó Nhiễm nắm lấy vạt áo Triệu Lan ý bảo bà ngồi vào mép giường, giọng điệu khó nén khỏi sốt ruột.

“Thành Hữu tiến hành giải phẫu như thế nào rồi?”

“Mới kết thúc không lâu, còn trong giai đoạn quan sát.”

Phó Nhiễm nghe lời nói của Triệu Lan, ngược lại lại có chút không dám tin.

“Nói cách khác, giải phẫu thành công?”

Thần sắc Triệu Lan vui mừng.

“Đúng, Tiểu Nhiễm con cứ an tâm ở đây nghỉ ngơi đi.”

Phó Nhiễm xúc động trong lúc nhất thời khó có thể khống chế được, nước mắt chảy qua gương mặt, Triệu Lan lấy canh ra muốn dứt cho cô.

“Mẹ, để tự con.”

Triệu Lan dựng giường sau lưng cô cao lên, đem canh cùng thức ăn bưng đến bên tay Phó Nhiễm, cô cố nén khó chịu ngồ dậy, Triệu Lan ôm đứa bé nằm ở bên cạnh lên.

“Thật dễ thương.”

Lúc này sức khỏe của Phó Nhiễm rất yếu, mặc dù rất đói bụng nhưng lại hoàn toàn không muốn ăn, y tá đi tới rút dây truyền dịch ra cho cô.

“Phải ăn nhiều một chút, mới mau sớm khôi phục, xuống sữa cũng sớm nữa.”

Triệu Lan ôm lấy đứa bé, ánh mắt nhìn sang Phó Nhiễm, cô cầm chiếc thìa lên xúc một miếng cơm đưa vào trong miệng, nhai mấy cái sau đó nuốt vào, lại có cảm giác như nghẹn ở trong cổ họng.

“Tiểu Nhiễm, thức ăn ở bệnh viện khẳng định là không tốt bằng trong nhà, mấy ngày này ta đều sẽ tới đưa cơm cho con.”

Trong hốc mắt Phó Nhiễm nóng bỏng, ngẩng đầu lên, bóng dáng trong tầm mắt xa xôi mà mơ hồ.

“Cám ơn mẹ.”

Triệu Lan không tìm ra được những lời khác để an ủi cô, điều duy nhất bà có thể làm, có lẽ cũng chỉ có như vậy, quan tâm hết mực.

Sau đó Lý Vận Linh cùng Tiêu quản gia cũng đi vào, mang theo một chút thức ăn, ôm đứa bé một lúc rồi mới rời đi.

Lo lắng đang đè nén Minh gia, có vẻ như đang dần lắng lẽ tản đi.

Bây giờ vẫn không thể thăm Minh Thành Hữu, thân thể Phó Nhiễm khó chịu, phần lớn thời gian cũng là nằm ở trên giường.

Lúc Phó Tụng Đình tiến vào, đứa bé đói bụng đang khóc, nó đang được y tá bế, Phó Nhiễm thấy hai bên tóc mai của ông bạc trắng, ngay cả tiếng gọi cha cũng không thể nói lên lời.

Ông ngồi ở trên ghế gần sát giường, ngón tay phủ lên gương mặt non nớt của bảo bảo, ánh mắt chăm chú nhìn về phía nó, cũng là hướng về phía Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, Thành Hữu đã phẫu thuật thành công, cuối cùng mẹ con cũng có thể an tâm ra đi.”

Đôi mắt Phó Nhiễm đỏ bừng.

“Con luôn mong mọi chuyện có thể vẹn toàn, Thành Hữu có thể khỏi bệnh, bệnh của mẹ cũng sẽ có kỳ tích xảy ra.”

Phó Tụng Đình thở dài.

“Trái tim của mẹ con có thể hợp với Thành Hữu, không phải đã là kỳ tích rồi sao? Chúng ta không thể hy vọng xa vời mọi chuyện đều có được kỳ tích, nói như vậy, cuộc sống sẽ không thực tế.”

Phó Tụng Đình ôm lấy đứa bé, cọ cọ râu vào má cậu nhóc.

“Ta biết rõ trong lòng con đang khó chịu, tính tình con còn quá trẻ con, nhưng ta tin tưởng sau một thời gian, con sẽ từ từ quên đi.”

Bảo bảo càng lúc càng khóc âm ỉ, y tá tới ôm nó đi chuẩn bị bình bú sữa.

“Cha, mẹ đi rồi sao?”

Phó Tụng Đình biết, những lời này của Phó Nhiễm là ý gì.

“Giác mạc cũng lấy, còn có những cơ quan nội tạng khác, chúng ta không thể biết tin tức về người được tặng, nhưng chủ nhiệm nói, ít nhất có thể cứu bốn – năm cái mạng.”

Chóp mũi Phó Nhiễm chưa xót, trong lòng lại có chút trấn an, chẳng lẽ còn chút khó chịu, nghĩ đến hình ảnh Phạm Nhân nằm ở trên bàn mổ kia, Phó Nhiễm cảm thấy tim như bị dao cắt.

Phó Tụng Đình ở lại cho đến tối mới rời đi, trong nhà cũng có không ít chuyện cần xử lý.

Phó Nhiễm nằm ở bên trong phòng bệnh, thấy ánh mặt trời đã ngả về hướng tây. Ngoại trừ đứa bé và cô, bên trong căn phòng vẫn lạnh lẽo cô độc như thế.

Y tá chuẩn bị rời đi, đột nhiên cửa bị mở ra, một mùi hương thơm ngát xông vào cánh mũi.

Y tá nhìn người tiến vào.

“Cô là?”

“Tôi là bạn của Phó Nhiễm.”

Phó Nhiễm nghiêng đầu nhìn lại, bởi vì người phụ nữ kia đứng khuất bóng, càng không nhận ra đối phương là người nào, người phụ nữ đem hoa tươi trong tay bỏ vào trong bình hoa đặt ở bên cửa sổ, cô chăm chú cắm hoa, nét mặt nghiêm túc.

Phó Nhiễm chăm chú nhìn nhìn kỹ, ánh mắt đặt tại vết sẹo dữ tợn nơi cổ tay người phụ nữ đó.

Y tá đưa ánh mắt tràn đầy câu hỏi nhìn về phía Phó Nhiễm.

Cô gật đầu.

“Cô đi ra ngoài trước đi, là một người bạn của tôi tới thăm.”

Y tá nghe vậy, lúc này mới yên lòng đi ra ngoài rồi đóng cửa lại, đôi mắt Phó Nhiễm vô hồn nhìn chăm chú về phía người phụ nữ.

Cắm xong bình hoa, cô đi tới thấy đứa bé nằm bên trong chiếc giường nhỏ bên cạnh giường Phó Nhiễm, Phó Nhiễm đứng dậy theo bản năng kéo chiếc giường nhỏ tới bên cạnh mình.

“Cô có chuyện gì sao?”

“Chúng ta đã gặp mặt, tôi tên là Mạch Sanh Tiêu.”

Phó Nhiễm cũng không thấy giật mình.

“Tôi biết rõ, lúc trước không phải là chồng tôi còn bị các người lừa gạt mười triệu sao?”

Mạch Sanh Tiêu ngẩn ra, giữa hai hàng lông mày nhíu lên.

“Có chuyện như vậy sao?”

Phó Nhiễm ôm đứa bé đến trong ngực, Mạch Sanh Tiêu ngồi vào chiếc ghế đặt bên cạnh chiếc giường.

“Tôi tới đây có mấy câu muốn nói với cô.”

Tầm mắt cô cùng ánh mắt Mạch Sanh Tiêu chạm nhau, sắc mặt bình thản, thật là cũng không thấy “giương cung bạt kiếm”, chẳng qua là Phó Nhiễm cảm thấy, trên tay có vết sẹo như vậy, nhất định chuyện từ rất lâu rồi, cũng bởi vì lần đầu tiên gặp mặt có ẩn tượng, đối với Mạch Sanh Tiêu luôn có cảm giác thân thiết không nói lên lời.

“Cô nói đi.”

Mạch Sanh Tiêu lấy một chiếc điện thoại từ trong túi xách ra, đặt lên trên tủ đầu giường của Phó Nhiễm.

“Tôi chỉ có thể nói, có liên quan tới chiếc điện thoại di động này.”

Phó Nhiễm nghe xong, thấy Mạch Sanh Tiêu đứng lên.

Cô khom lưng nhìn về phía đứa bé trong ngực Phó Nhiễm, bây giờ thì cô không còn thấy cô ấy phòng bị nữa.

“Bảo bảo của cô thật đáng yêu, gần đây con gái tôi cũng rất nghịch ngợm, sau này có thể thường xuyên tới đây chơi.”

Sau khi Mạch Sanh Tiêu rời đi, Phó Nhiễm như có điều suy nghĩ, lấy điện thoại di động cầm trong tay, nét mặt cô còn có chút ảm đạm, lại nhét điện thoại di động vào phía dưới chiếc gối đầu.

Mạch Sanh Tiêu đi ra khỏi bệnh viện, một chiếc xe thể thao màu đen ẩn ở bên ven đường, cô nhìn chung quanh sau đó đi tới, mở cửa xe ghé lái phụ ra.

Có vẻ như người đàn ông bên trong đợi một hồi lâu, ngón tay gõ gõ ở trên tay lái, ngón trỏ về chòm sao Thương Long, Duật Tôn lấy chiếc mắt kiếng màu trà xuống, lộ ra đôi mắt phượng hẹp dài.

“Sao rồi?”

Mạch Sanh Tiêu thắt dây an toàn.

Thấy cô không nói lời nào, Duật Tôn tới gần.

“Thế nào?”

Mạch Sanh Tiêu nghiêng người sang.

“Anh đã từng lừa gạt bọn họ mười triệu?”

Ánh mắt người đàn ông sáng lên.

“Cô ấy nói?”

“Có chuyện này hay không?”

“Không phải mười triệu.”

“Đúng không?”

Mạch Sanh Tiêu chăm chú nhìn kỹ gương mặt tuần tú của người đàn ông.

“Em nói, sao anh lại làm chuyện như vậy?”

Duật Tôn cũng không có giải thích, đưa tay kéo Sanh Tiêu vào trong ngực, Mạch Sanh Tiêu nghĩ thầm có cái gì đó không đúng.

“Có phải anh có chuyện gạt em hay không?”

Nét mặt người đàn ông nghiêm chỉnh.

“Thật không có.”

Dù thế nào thì Mạch Sanh Tiêu cũng cảm thấy Phó Phiễm không giống như là đang nói dối, Duật Tôn ngồi thẳng người lên, phát động động cơ.

“Anh còn có thể lừa em sao?”

Phó Nhiễm xuống giường, đeo đôi giày đi ra ngoài.

Vừa đúng lúc Triệu Lan đi vào.

“Mẹ, mẹ trông bảo bảo giúp con.”

“Con đi đâu?”

“Con sẽ trở về ngay.”

Phó Nhiễm đi ra khỏi phòng, Triệu Lan nghe thấy đứa bé khóc, vội vàng đi vào. Bước chân vẫn không thể đi quá nhanh, bàn tay Phó Nhiễm chống vào vách tường, cách một gian phòng, một ông bố trẻ pha sữa xong đang đẩy cửa đi vào, bên trong có vài người vây quanh, đại khái là các ông các bà, có người ôm đứa bé giúp, có người đổ dành sản phụ để cho cô ấy ăn nhiều một chút, đừng sợ bị béo lên.

Bước chân Phó Nhiễm dừng lại, nhưng cũng không có ở lại thời gian quá lâu, cô đã học được cách tự an ủi mình, không cần vội, nếu Minh Thành Hữu khỏe lại, rốt cuộc thì cô cũng không cần hâm mộ người khác.

Đi tới phòng bệnh của Minh Thành Hữu, cửa chính khép chặt, đừng nói là thăm đến nhìn một cái thôi cũng không thể, Phó Nhiễm ngồi ở trên chiếc ghế phía ngoài, mặc dù giống như hai ngày trước, nhưng cách cánh cửa này, lại là không giống nhau.

Cô trông mong ngóng chờ, hi vọng Minh Thành Hữu có thể vượt qua.

Cúi đầu nhìn bụng của mình, Phó Nhiễm đứng lên đi tới cửa, đôi tay áp vào cánh cửa chính khép chặt, cô mấp máy môi.

“Thành Hữu, em và con ở bên ngoài chờ anh.”

“Tiểu Nhiễm, làm sao con lại chạy ra ngoài?”

Lý Vận Linh đi giày cao gót đi tới bên cạnh Phó Nhiễm.

“Còn ăn mặc phong phanh như vậy, mau trở lại phòng đi.”

“Mẹ, con muốn tới xem một chút.”

“Con nhìn thấy rồi đấy, hiện tại nó vẫn chưa tỉnh lại.”

Lý Vận Linh cố ý muốn đưa Phó Nhiễm trở về, Triệu Lan ôm đứa bé ở cửa ra vào, Lý Vận Linh nhìn thấy từ xa, nhanh chóng vội vàng bước tới.

“Sao lại ôm đứa bé ra ngoài? Bị lạnh thì làm thế nào?”

Lý Vận Linh nhận lấy đứa bé từ trong tay Triệu Lan.

“Bà xem, cũng không biết lấy khăn lông trùm vào.”

Triệu Lan đỡ Phó Nhiễm.

“Tôi thấy Tiểu Nhiễm đi ra ngoài một hồi lâu, liền muốn ra cửa xem một chút.”

Mặc dù trong lòng Lý Vận Linh cảm thấy không thoải mái, ngoài miệng lại không nói ra.

Sau khi hai người rời đi, Phó Nhiễm lại nằm dài trên giường, ban đêm tĩnh lặng mang theo cảm giác cô độc giãy vò, Phó Nhiễm lấy điện thoại di động từ dưới gối ra, bên trong không có số của một người nào, hộp tin nhắn là trống không.

Lý Vận Linh được biết sau khi giải phẫu thành công, thấp thỏm trong lòng lúc này mới ổn định, cũng bởi vì Phạm Nhân, nên cũng có chút thay đổi cách nhìn với Phó Nhiễm.

Hiện tại chỉ chờ Minh Thành Hữu có thể vượt qua thời gian bài xích.

Bà cùng Minh Vành nhận được điện thoại của chủ nhiệm ở nhà, nói bọn họ mau tới bệnh viện.

Trong lòng Lý Vận Linh như lửa đốt chạy đến phòng làm việc.

“Thế nào? Có phải Thành Hữu xảy ra chuyện gì hay không?”

Sắc mặt chủ nhiệm vô cùng nghiêm túc.

“Chuyện lo lắng tôi nhất đã xảy ra, buổi sáng xuất hiện phản ứng bài xích mãnh liệt, người nhà phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Đây là lời nói mấy ngày gần đây Lý Vận Linh nghe qua nhiều nhất, mỗi lần cũng có thể làm bà mất nửa cái mạng.

“Tại sao lại có thể như vậy, rõ ràng là đã không sao rồi.”

“Bà nên bình tĩnh.”

Chủ nhiệm thở dài.

“Phẫu thuật ghép tim không khó, khó qua nhất, còn là có thể vượt qua giai đoạn bài xích, có thể là do trái tim không tương thích với nhau, chỉ là lúc ấy thật sự là không có biện pháp nào khác.”

Lý Vận Linh kinh ngạc ngồi vào ghế.

Minh Vành đưa tay nắm chặt bắp vai của bà.

“Bác sĩ, vậy hiện tại nó như thế nào?”

Chủ nhiệm không nói gì.

Lý Vận Linh bị Minh Vành mang ra khỏi phòng làm việc, bước chân bà mềm nhũn, bàn tay vịn vào vách tường.

“Mẹ!”

Minh Vành để cho bà ngồi vào chiếc ghế bên cạnh.

Đột nhiên biến cố kéo tới làm bà hoàn toàn không chống đỡ nổi, sau khi hi vọng, sẽ cho là có thể vượt qua, nơi nào có thể nghĩ đến, cũng là tuyệt vọng sâu hơn.

Sớm biết như vậy, còn không bằng đừng cho bọn họ thêm hy vọng.

“Mẹ.”

Minh Vành thấy bà mất hồn, ở bên làm bà thức đúng lúc.

“Nếu như thật sự Thành Hữu không sống được, đứa bé của Phó Nhiễm phải ở lại Minh gia.”

Nét mặt Lý Vận Linh đau thương, nghĩ đến hình ảnh Triệu Lan ôm đứa bé ở tại cửa ra vào, hôm nay bà ta đã thành bà nội thực sự của bảo bảo, Phó Nhiễm còn trẻ, sau này lại có thể lập gia đình.

Lý Vận Linh lấy khăn giấy ra lau nước mắt.

“Con nói rất đúng, đứa bé là giọt máu duy nhất của Thành Hữu, nói gì thì nói, đều phải ở lại bên cạnh ta.”

Khuỷu tay Minh Vành chống lên đầu gối.

“Mẹ, chuyện này có nói trước cho Phó Nhiễm sao?”

“Trước tiên cứ giấu đi đã, nói không chừng Thành Hữu có thể vượt qua.”

Tuy Lý Vận Linh nói là như vậy, lại lập tức có hành động, bà đi đến phòng bệnh Phó Nhiễm lúc đứa bé mới uống sữa xong, hai ngày nay Phó Nhiễm cũng xuống sữa, đang đau phát sốt. Thấy bà đi vào miễn cưỡng ngồi dậy.

“Mẹ.”

Lý Vận Linh nhận lấy đứa bé từ trong tay y tá.

“Cô ra ngoài trước đi.”

“Vâng.”

Phó Nhiễm uống nửa ly nước, dưới nách cùng bộ ngực bị căng đau, Lý Vận Linh nghĩ tới đứa bé trong ngực, trong lòng bỗng dưng đau xót.

“Tiểu Nhiễm, ta sẽ mang đứa bé về nhà trước, con còn phải ở viện hai ngày nữa.”

Phó Nhiễm bỗng giật mình.

“Mẹ, cứ để nó ở đây đi, mẹ phải lo chuyện của Thành Hữu.”

“Trong nhà đã mời vú em, có thể ứng phó tới đây, “

Lý Vận Linh cầm chiếc chăn bên giường lên trùm lên cho đứa bé,

Phó Nhiễm nhìn thấy động tác của bà, khẽ nghiêng người đứng dậy, Lý Vận Linh đứng lên cũng không thèm nhìn cô lấy một cái.

“Đến lúc đó ta sẽ nói Tiêu quân gia tới đón con.”

Phó Nhiễm có cảm giác có điều gì đó không thích hợp, cô chống tay bên mép giường.

“Mẹ, cứ để lúc đó đứa bé cùng con trở về thôi, mấy ngày nay vừa xuống sữa.”

Lý Vận Linh nhìn hướng cô.

“Hiện tại sữa bột đều rất tốt, lại nói không phải là con đang phát sốt ư, chứ bướng bỉnh.”

“Mẹ.”

Phó Nhiễm vội vàng vén chăn lên, đột nhiên Lý Vận Linh làm như vậy khiến cô không kịp ứng phó.

Bà đã ôm đứa bé sải bước đi tới cửa.

Phó Nhiễm nhanh chóng đuổi theo, giọng nói khẩn trương.

“Mẹ, có phải Thành Hữu đã xảy ra chuyện hay không?”

Đột nhiên bước chân Lý Vận Linh dừng lại, xoay người, cao giọng nói với cô.

“Chẳng lẽ cô rửa nó gặp chuyện không may sao?”

Phó Nhiễm mơ hồ thấy bất an, lúc nào cũng thấy mãnh liệt.

Lý Vận Linh ôm chặt đứa bé trong ngực.

“Nó là cháu nội của Minh gia, ta mang theo có cái gì là không thể?”

“Nhưng nó mới ra đời được mấy ngày, mẹ, tại sao mẹ phải vội vàng muốn đem nó đi?”

Lý Vận Linh đưa tay phải cầm nắm cửa, mở ra sau đó sải bước muốn đi ra ngoài.

Phó Nhiễm cố nén đau đớn cố gắng theo ở phía sau, thái độ của Lý Vận Linh quái dị, mấy ngày trước bà nhẹ nhàng đối với Phó Nhiễm không ít, nào ngờ có một đêm trôi qua mà thái độ rõ ràng là bất đồng.

“Mẹ, ngài đừng đi!”

Phó Nhiễm cùng ra khỏi phòng, lòng như lửa đốt, không khác nào là bị đoạt mất đứa bé, đoạt một miếng thịt trên người cô.

Bước chân vội vàng thiếu chút nữa đụng vào Lý Vận Linh trước mặt, Phó Nhiễm thấy có hai người ngăn Lý Vận Linh lại.

“Các người là ai?”

“Trước mắt thì đứa bé không thể rời khỏi căn phòng này.”

Một người đàn ông trong đó nói.

Lý Vận Linh bỗng tức giận.

“Ta là bà nội nó tại sao không thể đưa nó đi, Phó Nhiễm, con nói một chút, bọn họ là ai?”

Mới vừa rồi, lúc tiến vào, cửa không hề có người.

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn về hai người, cô có thể xác định duy nhất chính là, cô cũng không biết.

Sắc mặt Lý Vận Linh tối sầm lại, ôm chặt đứa bé muốn rời khỏi, người đàn ông kiên định ngăn ở trước mặt bà.

“Căn phòng này, chỉ có thiếu phu nhân mới có thể ôm tiểu thiếu gia rời đi. Ngài đừng làm khó dễ chúng tôi.”

“Mẹ, mẹ đưa đứa bé cho con.”

Phó Nhiễm thừa dịp đó nhận lấy đứa bé từ trong tay bà, Lý Vận Linh thấy trong lúc nhất thời không thể mang đứa bé đi, chỉ có thể buông tay.

Phó Nhiễm ôm chặt con, khẽ hôn trên đôi má con, mất đi mà lấy được trở lại so với điều gì cũng thấy ý nghĩa.

Ánh mắt Lý Vận Linh lạnh lùng lướt qua hai người, xoay người nói với Phó Nhiễm .

“Không nghĩ tới, cô suy tính thật chu đáo, vào lúc chúng tôi đang nháo nhào lo lắng cho Thành Hữu, cô đã sớm chuẩn bị mọi thứ?”

Phó Nhiễm không khỏi nhìn về phía hai người kia, biết có nói gì Lý Vận Linh cũng sẽ không tin tưởng.

“Mẹ, nhất định con phải giữ đứa bé ở bên cạnh mình.”

“Cô cũng đừng quên, Thành Hữu còn nằm ở bên trong phòng bệnh, bây giờ cô làm ra nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc là muốn làm cái gì?”

Lý Vận Linh nói xong, không đợi Phó Nhiễm trả lời rời đi thẳng.

Phó Nhiễm cũng không hỏi hai người kia điều gì, có một số việc, coi như cô có hỏi, có lẽ người khác cũng không trả lời.

Cho đến rạng sáng ngày hôm sau, Phó Nhiễm mới biết là Minh Thành Hữu đã xảy ra chuyện thực sự.

Anh bị đưa vào phòng cấp cứu đặc biệt, chủ nhiệm nói phản ứng bài xích quá nghiêm trọng, muốn đưa sang bệnh viện tốt nhất bên California còn có thể có một đường sống,

Phó Nhiễm khoác món khoác cùng đi ra ngoài, nhưng chiếc máy bay trực thăng mang theo Minh Thành Hữu đã cất cánh.

Lý Vận Linh để cho Minh Vành đi theo, còn mình thì lo chuyện bên này.

Phó Nhiễm đứng ở bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra có thể nhìn đến bầu trời đêm đầy sao, Triệu Lan vội vàng kéo cửa xuống.

“Con vẫn còn ở cũ, gặp gió cũng không hay.”

Phó Nhiễm ngẩn ngơ, ánh mắt nhìn về một chỗ chằm chằm.

“Mẹ, tại sao thật vất vả cho tới bây giờ vẫn là không qua nổi cửa ải này?”

Trong lòng Triệu Lan cũng đau thương, nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

“Tiểu Nhiễm, Thành Hữu sẽ trở lại.”

Lý Vận Linh đẩy cửa đi vào, thấy hai người giống như rất thân mật, bà đi tới trước giường bé.

“Tiểu Nhiễm, ngày mai có thể xuất viện.”

Phó Nhiễm nhìn thấy Lý Vận Linh muốn đi ôm đứa bé, trong lòng không khỏi lo lắng một lần nữa, Lý Vận Linh mới vừa chạm tay vào vai đứa bé, liền rút lại.

“Đến lúc đó chuyển đến trong nhà ở cùng ta.”

“Vâng.”

Phó Nhiễm hi vọng sẽ trở về Y Vân thủ phủ chờ Minh Thành Hữu, nhưng Lý Vận Linh không muốn, nói ở Minh gia mới có người chăm sóc.

Hai ngày sau, Phó Nhiễm ra viện.

Trong nhà mỗi người cũng gần như mất hồn đang đợi tin tức bên kia, mỗi ngày Phó Nhiễm đều ôm đứa bé đứng ở ban công nhìn ra lối cổng ra vào, mặc dù biết có lẽ anh đã có thể gắng gượng qua cửa ải này cũng không thể trở về ngay bây giờ, nhưng vẫn là không kiềm chế được chờ đợi.

Lý Vận Linh cũng đang âm thầm tính toán, nhưng bà cũng không hi vọng dự tính này sẽ trở thành sự thật, ít nhất Minh Thành Hữu còn sống quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác.

Chờ đợi đằng đằng, từng phút từng giây làm cho người ta đau khổ.

Một tuần lễ sau, cuối cùng điện thoại của Minh Vành cũng gọi về.

Phó Nhiễm nghe thấy chiếc điện thoại bàn ở trong phòng khách Minh gia phát ra một tiếng chói tai, đứa bé trong ngực bị dọa sợ khóc mãi, Lý Vận Linh vội vàng bắt máy.

“Alo.”

“Mẹ.”

Đầu điện thoại bên kia, là giọng nói của Minh Vành.

Lý Vận Linh đã không nhịn được nước mắt, bởi vì giọng nói bên kia mang theo ghen ngào rõ ràng.

“Thành, Thành Hữu thế nào rồi?”

Phó Nhiễm lo lắng ôm chặt lấy đứa bé, Tiêu quần gia cũng vểnh hai tai lắng nghe.

Một hồi lâu, lại không thấy hai người nói một câu nào.

Sau một hồi lâu, Lý Vận Linh ném chiếc điện thoại lên trên khay trà, bà che mặt thất thanh khóc rống.

Phó Nhiễm mím chặt môi, từ từ đứng lên.

“Mẹ?”

Tiêu quần gia cảm thấy là chuyện không tốt, đón đứa bé từ trong tay cô.

Lý Vận Linh kêu gào, giọng nói xuyên qua kẽ ngón tay truyền tới.

“Thành Hữu, Thành Hữu, con trai của ta!”

Khóe môi Phó Nhiễm run rẩy, cảm thấy trời đất quay cuồng, lúc nhắm mắt lại ngã ở trên ghế sa lon, có thể nhìn thấy mẹ cùng Minh Thành Hữu đều ở nơi xa xa hướng nàng vẫy tay, người cô yêu nhất, thật sự cũng muốn rời đi sao?

Chẳng lẽ sinh mạng không thể kéo dài hay sao?

Dù là đã lấy một phương thức khó khăn tàn nhẫn nhất, cũng không được sao?

Lý Vận Linh đưa tay dầm ngực, tiếng khóc thê lương rung động.

“Minh Vành nói Thành Hữu vừa mới qua đời ở bệnh viện bên California, dù đã được cấp cứu nhưng không có hiệu quả, đứa con của ta, ngay cả đứa con trai của nó mà nó cũng không thể thấy mặt một lần!”

150. Chương 150

Chương 150: Đón anh về nhà

Thành Hữu, Minh Thành Hữu!

Đột nhiên Phó Nhiễm thức tỉnh, lúc này mới cô phát hiện ra là cô đang ngồi ở trên máy bay đi đến California.

Giọng nói vẫn như còn vang vọng bên tai, đầu đau như muốn nứt tung ra, Lý Vận Linh không chịu nổi kích động này té xỉu ngay tại chỗ, Minh Vành nói muốn mang Minh Thành Hữu trở về, nhưng Phó Nhiễm nói cô muốn tới đó.

Người đàn ông của cô, cô muốn tự mình đón anh trở lại.

Vất vả mệt mỏi đi tới California, lúc Phó Nhiễm đi đến bệnh viện thì Minh Vành vẫn đang ở đây, cô gần như là chạy tới bên cạnh anh.

“Thành Hữu đâu?”

“Tôi nhờ người giúp, mới giữ nó lại ở bên trong phòng bệnh đến bây giờ được, Phó Nhiễm, cô không nên vào đi đó, tôi sẽ lo hậu sự cho nó.”

Minh Vành nói ra hai chữ hậu sự làm đột nhiên Phó Nhiễm trợn tròn mắt, giọng nói của cô khê run.

“Anh ấy đang ở đâu, đưa tôi tới gặp anh ấy.”

Minh Vành đưa Phó Nhiễm tới trước một phòng bệnh.

Cô sinh con còn chưa hết tháng ở cữ nên bây giờ cơ thể vẫn yếu ớt, Phó Nhiễm mở cửa phòng đi vào, bên trong phòng bệnh lớn như vậy, trong mắt cô cũng chỉ có một chiếc giường.

Minh Vành muốn đi vào cùng, Phó Nhiễm giơ mu bàn tay lên lau nước mắt.

“Để cho tôi nói chuyện một mình với anh ấy có được không?”

Người đàn ông nghe vậy, bước chân bỗng dừng lại.

“Vậy tôi chờ cô ở bên ngoài.”

Phó Nhiễm đóng lại cửa phòng, cô dựa phần lưng vào cánh cửa, đôi chân cứng ngắc không bước đi nổi, người đàn ông trên giường bị vải trắng che mặt, Phó Nhiễm cắn chặt khóe môi, trong hốc mắt vẫn có chất lỏng ẩm ắp chảy xuống.

Cô bước tới bên cửa sổ, đem cánh cửa sổ đang khép chặt mở ra.

“Thành Hữu, nơi này quá kín không có không khí lưu thông cũng không tốt, anh có muốn về nhà cùng em không?”

Thỉnh thoảng Minh Vành lại đứng dậy, xuyên qua lớp cửa kính có thể nhìn thấy hình ảnh bên trong.

Phó Nhiễm nằm ở bên giường, tiếng khóc thê lương truyền ra ngoài, làm cho người ta rất đau lòng.

Cô cùng Minh Thành Hữu vẫn phải đi tới bước này, sống hay chết, thì ra cũng chỉ là cách một lớp vải trắng mà thôi.

Khoảng chừng nửa giờ sau, Minh Vành mở cửa.

“Phó Nhiễm, cô vẫn còn đang ở cũ nên chú ý tới sức khỏe của mình, chúng ta đưa Thành Hữu về thôi.”

Phó Nhiễm nắm chặt bả vai người đàn ông nằm trên giường bệnh, vải trắng chỗ cô áp đầu lên bị nước mắt thấm ướt một mảng lớn.

Cô đi theo Minh Vành đi tới hành lang, Minh Vành đưa tay vỗ vỗ trên vai Phó Nhiễm.

“Cô nên đi về trước đi.”

Đôi tay Phó Nhiễm che mặt.

“Anh ấy vốn là gầy, sắc mặt bây giờ trông càng khó coi.”

Minh Vành không nói gì, lúc Minh Thành Hữu bị tuyên bố tử vong, bác sĩ cũng đã nói anh ta đi vào xác nhận, tất nhiên là anh ta sẽ không nhìn lầm, rồi đi như vậy, mang theo tiếc nuối cùng quyền luyến sâu đậm, nhất định là chết không nhắm mắt.

Phó Nhiễm ngồi ở trên ghế, khom lưng xuống, đôi tay đặt lên trên đầu gối, tự cuộn tròn mình lại.

Minh Vành ngồi xuống bên cạnh cô.

“Tôi sẽ thu xếp ngay lập tức, đưa Thành Hữu về Nghênh An.”

Phó Nhiễm đứng dậy ngay lập tức.

“Tôi không muốn anh ấy phải mệt mỏi thêm nữa, cứ để cho anh ấy an tâm mà ra đi, sau khi trở về mẹ thấy được chỉ càng thêm khó chịu, ngộ nhỡ đến lúc đó lại bị truyền thông phát hiện, chắc chắn sẽ không được sống yên ổn, hay là cứ hỏa táng tại đây sau đó mới đưa về.”

Minh Vành nghe vậy, nếu đây là ý của Phó Nhiễm, liền gật đầu.

Lúc cầm hũ tro cốt trong tay, ngón tay Phó Nhiễm không khỏi vuốt ve hoa văn trên chiếc hộp, dưới bầu trời đầy mưa phùn, mu bàn tay cùng gương mặt cũng bị nhòe bởi nước mắt.

Sau khi con người ta chết đi, thì ra để lại cũng chỉ là những thứ này.

Phó Nhiễm cùng Minh Vành mang theo hũ tro cốt trở lại Minh gia, Tiêu quản gia cài bông hoa màu trắng trên đầu, mới đi vào liền nghe thấy tiếng khóc của đứa bé.

Tiêu quản gia chú ý tới chiếc hộp trong ngực Phó Nhiễm, bà lau nước mắt, giọng nói khê nghẹn ngào.

“Hai ngày nay tiểu thiếu gia cứ khóc mãi.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu, thấy một bóng người lão đảo đi ra ngoài.

Lý Vận Linh mặc một bộ đồ màu đen, bước chân lão đảo, Minh Vành vội vàng tiến lên đỡ bà.

“Thành Hữu đâu rồi, Thành Hữu ở đâu?”

Bà đưa mắt nhìn lại, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở hũ tro cốt trong tay Phó Nhiễm.

“Mẹ, Thành Hữu ở đây.”

Đôi mắt Lý Vận Linh bỗng nhiên tròn tròn, bà bước nhanh lên phía trước.

“Ai cho cô đem nó hỏa táng? Ta còn không thấy mặt nó một lần cuối, cô cố ý có phải không?”

Một cái tát mạnh mẽ rơi trên gương mặt Phó Nhiễm.

Hắn lên dấu năm ngón tay nhìn thấy mà ghê.

Minh Vành vội vàng kéo tay của bà.

“Mẹ, mang về thì có ích lợi gì? Mẹ nhìn thì không phải trong lòng càng khó chịu hơn sao? Thành Hữu đã đi rồi, mẹ đừng như vậy!”

“Hai người đều cũng gạt ta!”

Đột nhiên Lý Vận Linh ra sức đẩy Minh Vành ra, ngón tay chỉ hướng hai người.

“Các người đang làm trò quỷ có phải không, Phó Nhiễm, đừng cho là ta không biết cô đang có ý định gì!”

Phó Nhiễm đưa tay che mặt, mặc dù rất đau, nhưng vẫn cắn chặt răng như cũ.

Tiêu quản gia cũng khuyên Lý Vận Linh.

“Phu nhân, bà đừng tức giận nữa, để thiếu phu nhân mang Tam Thiếu vào trước đi đã.”

Phó Nhiễm giữ chặt hũ tro cốt trong tay, ngẩng đầu lên nhìn về phía chân trời, thì ra là bầu trời ở đâu cũng đều giống như nhau.

Lo lắng dồn nén, giống như làn không khí độc tràn đầy không có cách nào xua tan đi được, Phó Nhiễm nghẹn ngào, nước mắt cũng không nhận được rơi xuống.

“Thành Hữu, em đưa anh về nhà.”

Lý Vận Linh ôm ngực ngồi ở trong phòng khách, Tiêu quản gia bưng cho bà tách trà, Lý Vận Linh ngẩng đầu nhìn Minh Vành ngồi ở phía đối diện.

“Minh Vành à, lúc này mẹ quá kích động, con đừng để ở trong lòng.”

Minh Vành cúi đầu.

“Con biết rõ.”

Phó Nhiễm nhận lấy đứa bé trong tay bảo mẫu, có lẽ là vết sưng đỏ trên mặt làm đứa bé sợ, hay là không khí trong nhà bị đè nén quá mức, bảo mẫu không ngừng khóc rống, Phó Nhiễm ôm nó đi tới phòng khách.

Tiêu quản gia muốn đi lấy gạc băng lại cho cô, Phó Nhiễm giao đứa bé vào trong tay bà.

“Không cần đâu.”

Ánh mắt Lý Vận Linh căm hận nhìn chăm chú về phía cô.

“Mẹ, chúng ta chọn ngày tốt hạ táng cho Thành Hữu thôi.”

Lý Vận Linh càng cảm thấy trái tim như bị dao cắt.

” Phó Nhiễm, cô sẽ ở lại Minh gia sao?”

“Sẽ.” Phó Nhiễm trả lời không chút do dự. “Nơi này là nhà của con.”

Lý Vận Linh khẽ nhắm mắt, giống như một mối.

Ngón tay Minh Vành day day giữa hai đầu lông mày.

“Mẹ, chuyện của Thành Hữu có muốn công bố với truyền thông không?”

Phó Nhiễm đắn đo mãi sau đó mới mở miệng.

“Mẹ, nếu không thì cứ giấu đi, lần trước MR trải qua khủng hoảng, nếu lần này tin tức về Thành Hữu truyền ra ngoài.”

Lý Vận Linh không nghe cô nói xong.

“Phó Nhiễm, cô tính toán tới đây sẽ thu xếp chuyện MR như thế nào?”

Minh Vành cũng đưa mắt hướng sang cô.

Trong lòng Phó Nhiễm khó chịu không nói ra được, giống như bị người khác chặn họng.

“Mẹ, những chuyện này chờ sau khi Thành Hữu hạ táng lại nói tiếp có được không?”

Lý Vận Linh không nói tiếp, đứng lên đi về phía gian phòng của mình.

Đi qua phòng khách, Lý Vận Linh thấy tấm ảnh của Minh Vân Phong, bà bước đi tới trước kệ sách, ánh mắt ngẩn nhìn gương mặt trong bức hình.

Hai người đàn ông trong cuộc đời này mà bà yêu nhất, đều đã đi rồi.

Mang theo lửa gạt cùng lời nói dối, Minh Vân Phong giấu diếm bà cả đời, để cho bà đối với Minh Thành Hữu là đứa con bà nuôi từ nhỏ – có muốn hận cũng không hận nổi.

Phó Nhiễm vòng hai tay ôm chặt bả vai sau đó đè lên chân, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn chăm chú về phía mặt đất.

Hũ tro cốt của Minh Thành Hữu hạ táng, chọn ở trong khuôn viên lăng mộ của Minh gia, Thanh Sơn.

Phó Nhiễm mặc bộ quần áo màu đen đứng ở trước bia mộ, mấy ngày hôm nay thời tiết rất khác thường, mưa cũng không thấy mưa lớn, vẫn là mưa phùn mênh mông, trên mặt đất có thể nhìn đến một lớp ẩm ướt, mặc dù có thể không cần che dù, nhưng đứng một lúc, đã cảm thấy giống toàn thân như ướt nhẹp, hết sức khó chịu.

Tin Minh Thành Hữu chết cho tới bây giờ vẫn giấu diếm bên ngoài, nghĩa trang của Minh gia lại không người nào có thể đi vào, Phó Nhiễm nhìn bia mộ, sau đó nhìn ra một nơi xa.

Lý Vận Linh khóc đến nổi ngã ở bên cạnh, Triệu Lan cùng Minh Tranh cũng tới, bên tai là tiếng khóc hư vô, so với tiếng gió rét trong trời đông giá lạnh còn tê lương hơn gấp trăm ngàn lần.

Nước mắt chảy qua gương mặt, là lạnh như băng, lạnh làm người ta nhìn thấy mà giật mình.

Minh Tranh đứng ở bên cạnh Phó Nhiễm, ánh mắt nhìn bia mộ chăm chăm, phía trên không có hình của Minh Thành Hữu, chỉ có một hàng chữ đơn giản.

Phó Nhiễm nghe được một tiếng thở dài truyền vào trong tai. Cô lau khô nước mắt, xoa người.

Tiêu quản gia đưa Lý Vận Linh đi ra bên ngoài trước, đến cửa, lại thấy Tiêu quản gia quay ngược trở lại kêu Triệu Lan đi về.

Dù sao, đây cũng là nghĩa trang của Minh gia, nếu như không phải bởi vì quan hệ với Minh Thành Hữu, Lý Vận Linh sẽ tuyệt đối không thể nào cho Triệu Lan vào đó.

“Tiểu Nhiễm, đi thôi.”

Minh Tranh ở bên cạnh nói.

“Ca ca, tôi muốn ở nơi này cùng Thành Hữu một chút, mọi người đi về trước đi.”

Đoàn người lần lượt rời đi, Phó Nhiễm đứng ở trước mộ nhìn theo từ xa, mỗi người đều mặc trang phục màu đen, đè nén làm người ta không thở nổi.

Đợi sau khi nghĩa trang khôi phục lại sự yên lặng, lúc này Phó Nhiễm mới ngồi vào trước ngôi mộ, trên đất thật lạnh, bàn tay cô vuốt ve dòng tên khắc trên tấm bia, vẻ mặt bỗng bình tĩnh, cô dựa đầu vào bia mộ, có một loại đau thương, đến cuối cùng, là muốn khóc mà cũng không khóc được nữa.

Phó Nhiễm cong hai đầu gối, ôm chặt chân sau đó mắt hôn nhìn chăm chú về phía mặt đất. Mưa rơi xuống càng lúc càng lớn, dần dần có thể cảm thấy hạt mưa rơi trên mặt đất, Phó Nhiễm bỗng rụt vai lại, Minh Tranh cầm ô ngồi xổm bên cạnh cô.

“Em tội gì phải đem thân thể mình biến thành như vậy?”

Phó Nhiễm đưa tay lau đi nước đọng bên gò má.

“Ca ca, anh yên tâm, tôi nghĩ thoáng rồi, chỉ là muốn ngồi một lúc với anh ấy mà thôi.”

Minh Tranh vươn tay nắm chặt cổ tay Phó Nhiễm.

“Đi thôi.”

Anh dùng lực lôi cô đứng dậy, Phó Nhiễm đi theo sau anh, những người khác cũng đã rời đi,

Minh Tranh lái xe đưa Phó Nhiễm về Minh gia, Lý Vận Linh nhìn thấy anh, vội vàng tiến lên.

“Minh Tranh, ở nhà ăn cơm xong rồi đi chứ?”

Minh Tranh lấy chiếc ô từ chỗ ngồi phía sau xe đưa cho Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, từ nhỏ anh đã đi theo mẹ anh, thật ra thì cũng không khác gì với em và đứa bé, chuyện cũ đã qua, em nên quan tâm tới đứa bé nhiều hơn chút nữa.”

Minh Tranh không nói ra được lời an ủi nào khác, Phó Nhiễm nhận lấy chiếc ô, không nói tiếng nào đi vào bên trong nhà.

Lý Vận Linh cố gắng nói mấy câu với Minh Tranh.

“Minh Tranh.”

Người đàn ông mở cửa xe, đóng phịch cửa lại sau đó khởi động xe ô-tô đi mất.

Phòng làm việc trên tầng cao nhất ở Hào Khôn.

Sau khi La Văn Anh biết được tin Minh Thành Hữu đã chết, không khỏi giật mình, Minh Tranh đứng tựa tại cửa sổ, ánh mắt nhìn chăm chú về phía bên ngoài mắt hôn.

“Hiện tại MR đang trong giai đoạn rối ren, trước kia còn do Minh Văn tạm thời điều hành chờ sau đó Minh Thành Hữu trở về, Lão Đại, anh thấy thế nào?”

Minh Tranh không có phản ứng.

“Cái gì mà thấy thế nào?”

“Nếu như anh còn muốn đối đầu với MR, không phải hiện tại là thời cơ tốt nhất sao?”

La Văn Anh buông cây bút trong tay xuống bàn, hiện giờ Phó Nhiễm đang mắc kẹt trong đó, La Văn Anh cũng không muốn Minh Tranh lại chen chân vào đó, nhưng dựa theo tình trạng tranh giành một mất một còn trước kia của hai công ty, cũng không biết Minh Tranh có chịu dừng lại hay không.

Anh khoanh hai tay ở trước ngực, La Văn Anh ngẩng đầu lên nhìn về phía bóng lưng Minh Tranh, bởi vì Minh Tranh đưa lưng về phía cô, nên cô không thể thấy rõ thần sắc trên khuôn mặt anh.

Một hồi lâu sau, mới thấy anh xoay người đi tới, kéo chiếc ghế ngồi vào chỗ đối diện La Văn Anh.

“Người đã không còn, tranh giành còn có ích lợi gì chứ?”

Nét mặt La Văn Anh hơi giãn ra.

“Vốn là Hào Khôn cùng MR tranh giành nhau chưa xong, tổn thất đối với chúng ta cũng rất lớn, thật ra thì, Hào Khôn phải sạch mọi thứ cũng chưa chắc đã tốt, nội bộ trong MR tranh đấu, sợ là sẽ kéo dài thật lâu, cũng không biết phần thắng sẽ vào tay ai.”

“MR là do một tay Minh Thành Hữu tạo dựng, nên thu xếp như thế nào, chắc chắn đã sớm thu xếp rồi.”

Ngón tay La Văn Anh gõ gõ trên mặt bàn.

“Nhà giàu tranh giành nhau từ trước đến giờ không phức tạp bằng chuyện quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu, tôi thấy chuyện sẽ không hề đơn giản.”

Sau khi Phó Nhiễm trở về từ Thanh Sơn liền khóa trái mình ở trong phòng, Lý Vận Linh cũng không ăn gì, đứa bé là giao cho bảo mẫu toàn quyền chăm sóc.

Phó Nhiễm ngồi ở trước máy tính, trong màn hình là tập tin cá nhân của Minh Thành Hữu, lúc nhạc nền phát ra làm cô lại không nhịn được rơi nước mắt.

Cho tới bây giờ trái tim cô lúc nào cũng thấy thấp thỏm lo lắng, giống như cảm giác bị mất mát lúc trước, người khác trải sau cơn đau có lẽ còn có thể từ từ khép lại, nhưng cô không giống như vậy, mỗi ngày đều phải nén chịu cảm giác như lửa đốt trong lòng.

Phó Nhiễm nằm ở trên bàn để máy vi tính, Tiêu quản gia đi tới gọi cô không chỉ một lần, cuối cùng Lý Vận Linh lên tiếng, mặc kệ cô thôi.

Bên trong căn phòng rộng rãi trống trải, Phó Nhiễm ngủ thẳng tới rạng sáng mới tỉnh lại, bên trong phòng tối tới mức đưa tay không nhìn thấy được năm ngón, Phó Nhiễm chạm vào con chuột, lúc này màn hình máy vi tính mới chiếu sáng trước mắt.

Tay có chút không cẩn thận, một dòng chữ nhỏ giống như làn sóng hiện lên trên màn hình.

Ánh mắt cô nhìn theo, ánh mắt lại nhòe đi một lần nữa, đó là bài hát mà ban đầu khi cô quyết định ở chung một chỗ cùng Minh Thành Hữu, dùng bút viết ra trên giấy A4 “Đoán không ra”.

Thấy cuối cùng, là hai câu như vậy:

Cuộc sống con người chỉ là một cuộc lưu lạc

Chỉ vì tìm kiếm cuộc sống thích hợp nhất ình...

Phó Nhiễm không biết là Minh Thành Hữu nhìn thấy lúc nào, lại nhớ kĩ và cho vào trong máy vi tính từ bao giờ, cuộc đời của cô, thật sự là một cuộc lưu lạc, 20 năm phiêu bạt bên ngoài, mờ mịt quay đầu lại, thật vất vả tìm được cuộc sống của chính mình, nhưng ngay cả người bảo vệ cô đều đã đi rồi.

Cả đêm Phó Nhiễm không ngủ, hơi thở của Minh Thành Hữu vẫn như phảng phất quanh đây, người đàn ông này, khi còn sống thì bá đạo quá mức, luôn lấy một loại mạnh mẽ không có cách nào ngăn cản nổi tiến vào cuộc sống của người khác, hôm nay, cô ngẩng đầu, duỗi tay, giống như cũng có thể cảm giác được là anh vẫn tồn tại.

Phó Nhiễm ở trong phòng hai ngày liền, Tiêu quản gia dặn bảo mẫu bưng đồ ăn lên lầu, vốn là vẫn trong thời gian ở cũ, không nên đi lại nhiều.

Chuyện như vậy, nhất định là bản thân mình quyết định, cho dù người khác có nói cũng sẽ không quan tâm.

Mấy ngày sau, Phó Nhiễm nói bảo mẫu ôm đứa bé trở về phòng ngủ chính, lúc này Hân Hân đã có thể vui đùa, đứa nhỏ có thể coi là niềm an ủi lớn nhất của mọi người.

Hàn Tuyên đã gọi điện thoại tới không chỉ một lần, biết là Phó Nhiễm đang trong tháng nên cũng không gọi lại nữa.

Nhưng Phó Nhiễm biết rõ, MR cần người điều hành, mặc dù trái tim còn chưa khôi phục, nhưng thực tế lại làm cho cô không thể không ngẩng đầu lên.

Sau một tháng tiếp theo, Phó Nhiễm chuẩn bị đi làm.

Cô ăn mặc chỉnh tề đứng ở trước gương, sau khi giao đứa bé cho bảo mẫu lại không yên tâm, dăn dò thêm mấy câu.

Xuống lầu thấy Minh Vành cùng Lý Vận Linh đang ăn sáng, Phó Nhiễm đặt túi xách lên trên ghế sa lon.

“Mẹ.”

Lý Vận Linh ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô ăn mặc như vậy hơi giật mình.

“Làm sao cô ăn mặc như vậy?”

“Hôm nay con bắt đầu tới MR làm.”

Lý Vận Linh nắm chặt chiếc đĩa trong tay.

“Cô đi MR?”

Phó Nhiễm kéo chiếc ghế ra ngồi xuống, chống lại ánh mắt giống như nghi ngờ của Minh Vành.

“Trước kia Thành Hữu đã ủy thác giao MR cho con quản lý, bây giờ con cũng hết thời gian ở cử rồi, trải qua chuyện lần trước MR đã tổn thất rất nặng nề, con muốn giải quyết chuyện công ty thay Thành Hữu.”

Lý Vận Linh cau mày, định để đĩa xuống.

” Phó Nhiễm, đây thật sự là ý của Thành Hữu?”

Phó Nhiễm gật đầu.

“Đúng.”

Lý Vận Linh đứng dậy, ý bảo hai người đi đến phòng khách.

Phó Nhiễm ăn hai chiếc bánh, rồi đi theo ở phía sau.

Lý Vận Linh ngồi ở trên ghế sa lon hướng Nam, sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc.

“Tiểu Nhiễm, vậy ta cũng không ngại nói thật với cô, ta sẽ không cho cô đi vào công ty của Thành Hữu, cô nên có chút tự biết rõ, còn muốn làm con dâu của Minh gia chúng ta, cô cứ ở nhà chăm cho Hân Hân thật tốt, sau này ta cũng không bạc đãi cô. Nếu có ý định khác, cô nên từ bỏ đi.”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn thẳng vào Lý Vận Linh, trái tim lạnh đi một nửa, Minh Thành Hữu đã nói để cho cô biết ngoại trừ bản thân mình ra cũng chớ nên tin ai, cô nghĩ có lẽ còn có Minh Thành Hữu ở giữa, Lý Vận Linh sẽ không đến mức đối xử với cô như thế, xem ra hiện nay, vẫn là muốn chặt đứt mối ràng buộc này.

“Mẹ, con là vợ của Thành Hữu, con có quyền tiếp quản MR.”

Minh Vành ngồi ở bên cạnh từ đầu đến cuối không nói câu nào.

Lý Vận Linh liếc sang Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, cô đối với chuyện của công ty một chữ cũng không biết, lại nói bây giờ là lúc cần nghỉ ngơi, theo ta thấy, cứ như lúc trước đi, MR tạm thời do Minh Vành xử lý.”

Phó Nhiễm vẫn chùng mực, thấy Minh Vành cũng không có ý muốn nói tiếp.

“Mẹ, lúc trước Thành Hữu ngã bệnh, chúng con rất cảm ơn Nhị ca đã giúp đỡ, nhưng chuyện của công ty sớm hay muộn vẫn phải làm, con hi vọng có thể mau chóng bắt đầu.”

Lý Vận Linh lên tiếng hừ lạnh.

“Thành Hữu tạo dựng MR đã trải qua bao nhiêu gian khổ cô có biết không? Hiện tại tro cốt của nó còn chưa lạnh, cô liền muốn công ty, Tiểu Nhiễm, rốt cuộc là có cô lương tâm hay không?”

“Con biết MR là tâm huyết của Thành Hữu, nên mới có thể làm như vậy.”

Lý Vận Linh xua tay một cái, đặt ngón tay lên trán.

“Nói gì ta cũng sẽ không đồng ý.”

Phó Nhiễm muốn đứng dậy.

“Đợi chút.”

Lý Vận Linh gọi cô lại.

“Ta nói cho cô biết một lần cuối cùng,

tất cả tài sản của Thành Hữu đều không có liên quan tới cô, Tiểu Nhiễm, ta cũng không muốn nói với cô việc này.”

Phó Nhiễm đứng thẳng người, ánh mắt nhìn Lý Vận Linh từ trên cao.

“Mẹ, con là người vợ hợp pháp của Thành Hữu, cho nên, con cũng sẽ không buông tha.”

Lý Vận Linh cười lạnh, may là bà có chút chuẩn bị từ trước.

“Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không cần thiết lừa gạt cô nữa, Tiểu Nhiễm, cô cùng Thành Hữu còn chưa kết hôn, đừng trách ta độc ác, ta cũng là sợ sẽ có một ngày như thế này.”

Bàn tay Phó Nhiễm để xuôi ở bên người không khỏi nắm chặt lại.

“Mẹ, có phải mẹ chưa bao giờ coi con là người một nhà?”

“Tiểu Nhiễm.”

Ánh mắt Lý Vận Linh hơi ảm đạm.

“Hiện tại Thành Hữu không có ở đây, con đường sau này của cô còn dài, ai có thể bảo đảm cô sẽ không gả cho người khác? Ta có thể thay Hân Hân bảo vệ cũng chỉ có mỗi MR thôi.”

“Nhưng Hân Hân cũng là con của con.”

“Bây giờ còn coi là như vậy, sau này thì sao đây?”

Chóp mũi Phó Nhiễm chua xót, màn kịch này cô đã sớm ngờ tới, đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc đối diện vẫn cảm thấy rất tàn nhẫn.

Hôm nay Minh Thành Hữu không có ở đây, ngôi nhà này, đã sớm không phải nhà của cô.

“Minh Vành.”

Lý Vận Linh hướng người con bên cạnh, nói.

“Từ hôm nay trở đi, con sẽ tiếp quản MR.”

“Mẹ.”

Mở miệng trước cả Minh Vành, Phó Nhiễm cảm thấy giọng nói của cô mang theo sXX táo không thể tưởng tượng nổi.

“Con đã đi lấy giấy đăng ký kết hôn với Thành Hữu rồi.”

Lý Vận Linh không quan tâm.

“Tiểu Nhiễm, cô coi mình là Vương Ứng Nhụy thứ hai sao?”

Bóng dáng Phó Nhiễm lướt qua khay trà đi lên lầu, Lý Vận Linh nhìn thấy bóng lưng của cô biến mất trong tầm mắt.

“Con xem một chút, con xem một chút, rõ ràng thật sự sẽ có ngày này, ta đã sớm nói qua cô ta trở lại bên cạnh Thành Hữu lần nữa, động cơ không hề đơn giản.”

Minh Vành như có suy nghĩ, nhìn chỗ đi lên lầu hai.

Khi Phó Nhiễm đi xuống, Lý Vận Linh nghe được tiếng bước chân, buông tay chống trán ra, nâng tầm mắt lên thấy cô, sắc mặt thay đổi.

“Thì thế nào?”

Phó Nhiễm đi tới trước mặt bà, đem lấy giấy đăng kí kết hôn của cô và Minh Thành Hữu đưa cho Lý Vận Linh.

“Ngày Thành Hữu xuất viện, bọn con đi dân chánh cục đăng kí rồi, ngài không tin có thể đi điều tra.”

Tay phải Lý Vận Linh còn dừng lại bên cạnh gương mặt, bà nheo mắt lại, nhận lấy tờ giấy màu đỏ trong tay Phó Nhiễm.

Minh Vành cũng không khỏi giật mình, Lý Vận Linh mở giấy đăng kí kết hôn ra, nhưng trên nét mặt cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

“Các người đã lĩnh chứng, tại sao không nói cho trong nhà biết?”

Phó Nhiễm ngồi trở lại chỗ đối diện bà.

“Mẹ, lúc ấy phải mẹ nói Lý luật sư sẽ làm sao? Nếu cũng thừa nhận quan hệ của con và Thành Hữu, cũng không cần thiết phải làm như vậy.”

Lý Vận Linh ném giấy đăng kí kết hôn đi, trong tay Phó Nhiễm còn cầm một phần tài liệu khác.

“Đây là văn bản khi đó Thành Hữu đã kí, sau này chuyện của công ty cũng giao cho con toàn quyền xử lý.”

Phó Nhiễm đem những văn bản đó bỏ vào trong túi.

“Nếu không có chuyện gì khác, con đi MR trước.”

Lý Vận Linh nhúc nhích đầu nhắm mắt lại, một hồi lâu sau mới mở miệng.

“Như vậy còn dám nói trước đó cô ta không bày mưu tốt sao?”

Sắc mặt Minh Vành cũng u ám, lên tiếng an ủi.

“Mẹ, công ty của Thành Hữu giao cho cô ta, hiện tại là danh chính ngôn thuận, mẹ cũng đừng quá quan tâm.”

Đến rất khuya Phó Nhiễm mới trở về, thay xong giày ở cửa trước đi vào phòng khách, Tiều quản gia khoác áo ngủ ra đi ngoài.

“Thiếu phu nhân, tôi cho chuẩn bị đồ ăn khuya cho cô.”

“Không cần đâu.”

Phó Nhiễm không yên tâm, cô lên lầu đi đến phòng trẻ, đứa bé đang ngủ ngon lành, Phó Nhiễm không nhịn được cúi xuống hôn, cô cẩn thận ôm con trở về gian phòng của mình, tắm rửa xong đi ra ngoài, cô đứng ở trước cửa sổ sát đất, đã hơn một tháng.

Hắn là, đã có tin tức.

Mỗi đêm đều ở đây vượt qua đau khổ dày vò, trái tim Phó Nhiễm đã sớm mệt mỏi đến nỗi quên đập lên, trong tay nắm chặt chiếc điện thoại lúc trước Mạch Sanh Tiều đưa cho cô, gần như là chưa bao giờ rời khỏi người cô.

Nhưng đã lâu như vậy, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có.

Cô mở ra, đem tất cả chức năng lật qua xem một lần.

Đột nhiên lòng bàn tay cảm thấy rung rung, đầu tiên cô cho là ảo giác, cố nén xúc động sau đó nhìn thấy một dãy số xa lạ trên màn hình.

Trái tim Phó Nhiễm đập rộn ràng, ngón tay run rẩy ấn hướng nút trả lời.

“Alo?”

Bên trong là một giọng nam cảm thấy xa lạ, vô cùng chân thật, anh hướng về phía Phó Nhiễm nói một câu.

Tay trái cô che miệng, khó có thể miêu tả nét mặt cô lúc này, đôi phương đã sớm ngắt điện thoại, Phó Nhiễm lảo đảo, dựa lưng ào cửa sổ sát đất sau đó từ từ ngồi xuống, điện thoại di động cũng đánh rơi bên chân.

Đôi tay cô ôm chặt đầu gối, nhưng đứa bé còn trong phòng, cô không dám khóc thành tiếng.

Ai ở cũ cũng mập, kể từ khi mang thai Phó Nhiễm cũng không mập lên, hiện tại càng thêm gầy, có lúc cả đêm không ngủ được, trong lòng thủy chung có nhớ thương, cô nhìn về Hãn Hãn nằm trên giường, từ lúc nó ra đời cho đến nay, ngay cả ba cũng không được gặp một lần.

Phó Nhiễm không ngừng nghẹn ngào, cô há miệng dùng sức cắn đầu gối, dùng sức rất mạnh, nước mắt như vỡ òa, đau đớn nơi da thịt làm các dây thần kinh càng ngày càng rõ ràng, ý thức cũng bình tĩnh trở lại.

Người khác nhìn vào, có thể sẽ cho là cô vì chuyện của Minh Thành Hữu mà đau lòng.

Nhưng chỉ có Phó Nhiễm biết rõ, cô đang, là rất vui mà khóc!

151. Chương 151

Chương 151: Tranh đoạt, bí mật đằng sau cái chết

Lý Vận Linh không thể bỏ qua được việc Phó Nhiễm tiếp nhận quản lý MR.

Mặc dù Minh Vành là con nuôi, nhưng so với người ngoài như Phó Nhiễm thì còn tin tưởng hơn, Minh Tranh lại cố tình không chịu nhận bà, bà đã mấy lần tìm anh nói chuyện nhưng đều bị chặn ngoài cửa.

Mất đi sự che chở của Minh Thành Hữu, bước đi của Phó Nhiễm sẽ khó khăn hơn, bà biết rõ đây là thời điểm mấu chốt, nếu không tranh thủ thì sẽ bỏ mất cơ hội.

MR, tại phòng làm việc trên tầng cao nhất.

Mở cúc của chiếc áo sơ mi sang trọng rồi vén tay áo lên, Phó Nhiễm nghe được tiếng mở cửa, khẽ nâng tầm mắt lên.

Hàn Tuyền cầm tài liệu trong tay, ngồi vào phía đối diện cô.

“Nội bộ MR có chút vấn đề, các cổ đông gần đây đang có biểu hiện khác thường, theo tin tức tôi nhận được, thì có liên quan đến phu nhân.”

“Mẹ tôi?”

“Ý của phu nhân, tựa hồ không đồng ý với việc cô tiếp nhận MR.”

Phó Nhiễm nhúc nhích đầu, lấy tay dè mi tâm, khẽ xoa.

“Ồn ào có nghiêm trọng không?”

“Đợi đến lúc nghiêm trọng, chỉ sợ là trở tay không kịp.”

Hàn Tuyền cầm tài liệu đưa cho cô.

Cô sau khi nhìn tài liệu, nói.

“Chuyện này tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, trước hết anh cứ giấu chuyện này đi đã.”

“Được.”

Tâm tình cô không tránh khỏi bị ảnh hưởng, cô đẩy ghế ra, sau đó cầm chìa khóa bước ra khỏi phòng làm việc.

Thư ký Nghê đang cầm tài liệu đi tới trước mặt cô.

“Tổng tài, ngài đi ra ngoài?”

“Ừ, để tài liệu trên bàn tôi đi”.

Thư ký Nghê đẩy cửa phòng làm việc ra rồi bước vào, đưa mắt nhìn xung quanh, không khỏi có chút phiền muộn, Minh gia nói với báo chí là Minh Thành Hữu đi nước ngoài, công ty tạm thời do Phó Nhiễm tiếp quản. Sau khi xảy ra chuyện của Vưu Ứng Nhụy, thư ký Nghê cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng có một số việc người ngoài như cô sẽ không hiểu, cô đã đi theo Minh Thành Hữu nhiều năm rồi, tất nhiên cô sẽ tôn trọng ý kiến của cấp trên.

Phó Nhiễm lái xe rời khỏi MR, mùa đông lạnh lẽ trôi qua, cô hạ cửa xe xuống, gió mát thổi vào mặt, mặt đường không còn đóng tuyết hay lá rơi xào xạc nữa, trên đường mùa xuân tràn ngập, dạt dào sức sống bừng bừng.

Phó Nhiễm đi tới nghĩa trang gia đình.

Phó gia không giống như Minh gia, không có nghĩa trang gia đình riêng, Phạm Nhân được chôn cất ở một nghĩa trang bình thường, chỗ của bà được chọn rất tốt, nằm trên đỉnh núi cao, có gió biển thổi lên mát rượi.

Phó Nhiễm cầm một bó hoa cẩm chướng đi vào, trước mộ của bà cũng đã có một bó hoa cúc, Phó Nhiễm đặt hoa xuống bên cạnh, ngồi xổm xuống, lấy khăn giấy ra lau.

“Mẹ, mẹ vẫn thế, vẫn không thay đổi.”

Cô vỗ nhẹ mặt mình.

“Ngược lại, dường như con càng ngày càng già rồi thì phải.”

Cô dùng khăn giấy lau thật sạch bia mộ, cô đưa tay che trán, đưa mắt nhìn xa xăm, cô có thể nhìn thấy rừng cây um tùm dưới chân núi.

“Nơi này an tĩnh chứ mẹ? Chắc vừa rồi cha cũng đã đến thăm mẹ, mỗi lần tới cha đều mang hoa cúc ẹ, không bao giờ thay đổi.”

Phó Nhiễm nói xong, khóe môi khẽ cười.

“Nhưng chắc là mẹ nhất định sẽ thích? Đúng không?”

Gò má của cô áp chặt vào bia mộ, giọng nói mang theo sự nức nở.

“Mẹ, gần đây con mệt mỏi quá, công việc không tốt, cũng không có ai tâm sự, thật sự nhớ lại những ngày ở bên cạnh mẹ, không cần phải làm gì cả, cuộc sống thật đơn giản và vui vẻ.”

Phó Nhiễm hơi nâng cằm lên, híp mắt lại.

“Con muốn thay Thành Hữu bảo vệ MR, còn rất rất nhiều lời mà con chưa thể nói hết với mẹ anh ấy, hiện tại bà ấy đang gây khó khăn cho con.”

Phó Nhiễm đưa tay che mặt lại.

“Con thật mệt mỏi.”

Phạm Nhân cũng không thể an ủi cô như trước đây, nhưng trong lòng có tâm sự, cô nhịn không được mà giải bày hết.

Phó Nhiễm mới bước ra khỏi nghĩa trang, liền nhận được điện thoại của Lý Vận Linh.

Đưa điện thoại lên tai, bên kia vang lên giọng nói đầy bất mãn.

“Phó Nhiễm, cô làm mẹ kiểu gì thế? Hân Hân vừa mới phát sốt, nôn mửa tùm lum. Mới ngủ với cô chỉ có một đêm, sáng nay liền ngã bệnh, cô vẫn còn ở công ty sao? Rốt cuộc là tiền quan trọng hay con trai quan trọng hơn?”

“Mẹ, đưa Hân Hân đi gặp bác sĩ chưa?”

“Bác sĩ đang kiểm tra, cô mau về nhà đi!”

Lý Vận Linh nói xong, lập tức ngắt máy.

Phó Nhiễm vội vàng móc chìa khóa xe ra, chiếc BMW màu trắng nhanh chóng băng nhanh trên đường. Về đến nhà, Minh gia loạn thành một mớ, Phó Nhiễm vừa về, Tiêu quân gia đã nói Hân Hân đi bệnh viện rồi, cô lập tức quay đầu, lên xe phóng tới bệnh viện nhi đồng.

Lúc cô tới phòng bệnh thì thấy Hân Hân vừa khóc vừa giãy giụa, trên đầu cắm một ống tiêm nhỏ, được dán chặt, cậu bé muốn đưa tay tháo ra, Phó Nhiễm đau lòng, đem con ôm vào trong ngực.

“Hân Hân ngoan, mẹ đến rồi đây!”

Lý Vận Linh tức xanh mặt.

“Hiện tại cô mới biết đau lòng ư, từ ngày Hân Hân sinh ra đến nay còn chưa được gặp mặt cha, cô lại không chăm sóc tốt cho con, có phải các người không cần con nữa không?”

Phó Nhiễm nghe vậy, trong lòng khó chịu, hốc mắt ửng đỏ, cô nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng vì khóc của con mà đau lòng, khẽ hôn lên mặt con.

Lý Vận Linh bắt mẫn.

“Chuyện của công ty có quan trọng không? Tiểu Nhiễm, rốt cuộc mẹ không hiểu con tranh giành cái gì, mẹ đã nói rồi, Minh gia sẽ không bao giờ bạc đãi con.”

Theo ý của bà, Phó Nhiễm không nên tiếp nhận quản lý MR.

Phó Nhiễm không nói gì, con trai nắm chặt tay cô, đầu đầy mồ hôi, cô ôm một hồi con mới an tĩnh trở lại.

Đợi đến khi con ngủ say, cô mới bước ra khỏi phòng.

Cô tìm được phòng làm việc của viện trưởng bệnh viện nhi đồng, bác sĩ nghe câu hỏi của cô, liền nghiêm túc nói.

“Cô có phải là mẹ của Minh Kinh Hân?”

“Vâng, là tôi thưa bác sĩ, có phải con tôi bị sốt không? Hiện tại nhiệt độ còn chưa giảm xuống?”

“Mới vừa rồi tôi đã thông báo với người thân của cháu rồi, là mọi người cho bé ăn trứng đồ không hợp vệ sinh, chúng tôi vừa lấy mẫu mà cậu bé nôn ra để đi làm hóa nghiệm. Cháu giờ còn nhỏ, trừ sữa bột không nên ăn thức ăn gì khác, hơn nữa từ phản ứng của cháu, có thể là do tác dụng phụ của các loại thức ăn.”

Sắc mặt cô trắng bệch, từ trong phòng làm việc của viện trưởng bước ra mà trong lòng vẫn sợ hãi.

Đi tới trước phòng bệnh, nghe Lý Vận Linh đang trách cứ bảo mẫu Nguyệt chăm sóc cháu không tốt, cả người cô vô lực, đưa tay đẩy cửa ra.

Nét mặt chị Nguyệt uất ức, chị đã trải qua khóa học nghiệp vụ, và đã trải qua vô số lần tuyển chọn mới được vào Minh gia làm, ở tại phương diện chăm sóc trẻ em, chị rất thông thạo và am hiểu.

Phó Nhiễm ngồi trước giường bệnh, nhìn con ngủ an ổn, sắc mặt trắng nõn, vừa nãy khóc la om sòm, rồi sau đó thút thít một lát mới ngủ.

Lý Vận Linh nháy mắt ý bảo chị Nguyệt ra ngoài.

Bà ngồi vào phía đối diện Phó Nhiễm: “Tiểu Nhiễm, Hân Hân còn nhỏ, theo mẹ con nên ở nhà chăm con đi.”

Phó Nhiễm kéo cánh tay nhỏ bé của con, nghĩ đến lời bác sĩ vừa nói, cô khẽ nắm chặt tay lại.

“Mẹ, ở nhà Hân Hân không ăn uống lung tung chứ?”

“Nó còn nhỏ như vậy thì ăn uống cái gì? Sữa bột là tốt nhất rồi.”

Phó Nhiễm nằm ở mép giường, ngón tay di chuyển trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai.

“Lời mẹ nói con nghe rõ chứ?”

Thấy cô không trả lời, Lý Vận Linh cao giọng.

“Mẹ.”

Phó Nhiễm lấy tay chống lên giường.

“Hiện tại đang là thời điểm quan trọng nhất của MR, rốt cuộc con phải làm gì để mẹ có thể tin tưởng con?”

“Tiểu Nhiễm, con quyết tâm chống đối lại mẹ sao?”

“Con hi vọng mẹ có thể tin con, để cho con đưa MR vượt qua giai đoạn khó khăn này.”

Mặt Lý Vận Linh lạnh đi, đưa mắt nhìn cháu trai nằm trên giường.

Phó Nhiễm trông chừng con truyền nước biển xong, lúc cô đi ra ngoài bệnh viện thì đã không thấy bóng dáng Lý Vận Linh đâu, chị Nguyệt ôm Hân Hân ra ghế sau ngồi.

“Thiếu phu nhân, tôi xin lỗi.”

“Nếu như chị không làm gì sai thì cần gì phải xin lỗi.”

Phó Nhiễm khởi động xe.

“Hân Hân vẫn luôn bên cạnh chị đúng không?”

“Không, phần lớn thời gian là phu nhân ôm, gần đây trong nhà thường có khách đến, cho nên người ôm cháu cũng khá nhiều.”

Phó Nhiễm nhìn chị Nguyệt qua kính chiếu hậu.

“Trừ sữa bột, thật sự con tôi không ăn thêm gì chứ?”

“Không có.”

Phó Nhiễm gạt đầu, chở con về nhà.

Buổi tối, theo thường lệ cô ở bên cạnh con, cô thu dọn một ít đồ vật cùng máy tính của Minh Thành Hữu, Hân Hân được cô ôm ở trên giường lớn, ban ngày khóc nháo ầm ỹ, giờ có vẻ cậu ngủ rất ngoan ngoãn.

Phó Nhiễm đưa tay chỉnh chăn lại cho con, cô lại gần nhìn kỹ, mọi người đều nói con trai lớn lên sẽ giống mẹ, nhưng sao càng nhìn cô càng thấy con giống Minh Thành Hữu y đúc, như từ một khuôn đúc ra.

Từ trong ngăn kéo, cô lấy điện thoại ra, cô nằm bên cạnh con trai, lựa chọn tấm hình rồi sau đó nhấn gửi đi.

Cô đem tất cả các vật dụng cất lại ngay ngắn, sau đó cất điện thoại về chỗ cũ.

Cô đưa tay phải lên chống đầu, cậu bé không được mẹ ôm bỗng giật mình, giơ tay lên cao, cô đưa tay khẽ vỗ vỗ trấn an con, một tay còn lại thì tắt đèn ngủ ở đầu giường.

Cô đưa tay vuốt ve chỗ trống bên cạnh, cô lật người, đưa mắt nhìn về chiếc gối trống không.

Cô đã có thói quen ngủ hai người, mỗi sáng thức dậy còn gối đầu lên tay anh.

Hôm sau, cả buổi sáng Lý Vận Linh không thấy cô ra ngoài, trong lòng nghĩ rằng cô đã đáp ứng đề nghị hôm qua của bà, gần trưa bà mới thấy cô ôm con xuống, Lý Vận Linh bỏ điều khiển tivi xuống, nói.

“Hân Hân, đến đây với bà nội nào.”

“Mẹ.”

Phó Nhiễm đứng trong phòng.

Con có chuyện muốn nói với mẹ.”

“Chuyện gì vậy?”

“Hiện tại con cũng đã hết tháng ở cử rồi, con muốn đưa Hân Hân về Y Vân thủ phủ ở.”

Tay Lý Vận Linh đang đưa ra bỗng dừng lại giữa không trung.

“Con muốn dọn ra ngoài?”

“Chỗ đó là nhà của con và Thành Hữu, mặc dù anh ấy không có ở đây, nhưng con cũng không muốn bỏ nơi đó, dù sao nơi đó cũng còn lưu giữ lại biết bao kỉ niệm của con và anh ấy.”

Phó Nhiễm suy nghĩ, rồi nói tiếp.

“Mẹ, sau này con và Hân Hân sẽ thường xuyên qua thăm mẹ.”

Lý Vận Linh thấy chị Nguyệt mang theo bao lớn bao nhỏ đi xuống, bà biết có muốn ngăn cản thì cũng không thể làm gì được.

Tiêu quân gia từ trong bếp đi ra.

“Phu nhân, đến giờ ăn trưa rồi!”

Lý Vận Linh cố nén giận dữ, nói.

“Ăn cơm xong rồi đi.”

“Vâng.”

Phó Nhiễm đặt con trai đang ngủ say vào chiếc nôi bên trong phòng khách, Lý Vận Linh bước tới bàn ăn.

“Tại sao đột nhiên lại muốn chuyển đi? Ở nhà mẹ còn có thể chăm sóc Hân Hân, đi qua đó rồi thì sao đây?”

“Mẹ, con sẽ bớt chút thời gian chăm sóc Hân Hân.”

Phó Nhiễm không trực tiếp trả lời câu hỏi của bà, cô nói tiếp.

“Huống chi còn có chị Nguyệt, mẹ yên tâm đi.”

Sắc mặt Lý Vận Linh không vui.

“Tiểu Nhiễm, chẳng lẽ con cho rằng hôm qua Hân Hân bị bệnh là có liên quan tới mẹ ư?”

Phó Nhiễm đợi nhai xong rồi nói.

“Mẹ, không phải vậy, mấy ngày trước con đã muốn mang Hân Hân đi rồi, ở bên đó phòng của con trai đã được anh ấy thiết kế tỉ mỉ rồi, cũng không thiếu thứ gì, con muốn mang Hân Hân về, ít nhất như thế làm cho con trai vẫn có cảm giác có cha bên cạnh.”

Lý Vận Linh hừ lạnh, nói thật dễ nghe, trong lòng nghĩ gì chẳng lẽ bà không biết sao?

Lúc còn Thành Hữu, bà có thể chấp nhận cô là con dâu, nhưng Thành Hữu đi rồi, mặc dù có Hân Hân, nhưng Phó Nhiễm vẫn là người ngoài.

Lý Vận Linh rất thực tế, nghĩ Phó Nhiễm còn trẻ, không tin cô có thể ở vậy một mình cả đời.

Ăn cơm xong, chị Nguyệt ôm Hân Hân đi theo Phó Nhiễm trở về Y Vân thủ phủ.

Đã lâu không có người ở, nhưng vẫn có người dọn dẹp đều đặn, Phó Nhiễm đẩy cửa phòng trẻ em do Minh Thành Hữu chuẩn bị ra, vừa vặn con trai cũng tỉnh, mở đôi mắt to tròn nhìn xung quanh.

“Hân Hân, đây là phòng do ba ba chuẩn bị cho con, con có thích không?”

Phó Nhiễm mang theo con trai đi lòng vòng trong phòng, bởi vì anh đã biết trước là con trai, cho nên trên tường đã trang trí thành màu xanh nước biển, chị Nguyệt đi tới căn phòng này cũng cảm thấy thật thư thái, rốt cuộc cũng quên bèn lời dặn của Lý Vận Linh.

Cô đưa con cho chị Nguyệt bế, trở lại phòng ngủ của cô và anh, bên trong không thay đổi gì, trong lúc mơ hồ, cô còn cảm nhận được hơi thở và mùi nước hoa đặc trưng của anh.

Phó Nhiễm bước tới ban công, hai tay chống lan can, đưa mắt nhìn xa xăm, trước mắt cô là một màu xanh đầy sức sống của cây cối.

La Văn Anh gỡ một nút áo sơ mi ra, cô uống hơi nhiều, thật không có biện pháp nào cả, ông khách này rất khó ứng phó, cô giả say cũng không thể thoát được.

Mượn một cơ hội bước ra ngoài, cô đi tới phòng rửa tay, bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Phó Nhiễm vốc nước lạnh vào mặt, La Văn Anh đi tới phía sau cô, thấy cô đưa hai tay chống bồn rửa tay, đôi mắt nhắm lại.

“Tiểu Nhiễm?”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đang đứng đằng sau qua tấm gương.

“Văn Anh.”

La Văn Anh tiến lên.

“Sao lại xuất hiện ở nơi này?”

“Ra ngoài làm một cuộc đối thoại hợp tác quan trọng, Hàn Tuyên không thể ra mặt được.”

Phó Nhiễm rút khăn giấy ra lau tay.

La Văn Anh đưa tay đặt lên vai Phó Nhiễm.

“Cô vẫn còn trong thời gian kiêng cử, không thể uống rượu.”

“Tôi biết mà.”

Phó Nhiễm nhún nhún vai.

“Cho nên, tôi uống nước trước, nhưng tôi một hộp người ta một hộp.”

Phó Nhiễm đưa tay đè bụng lại, La Văn Anh thấy động tác của cô liền thở dài.

“Cô uống cũng không ít nhỉ?”

Phó Nhiễm ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người La Văn Anh.

“Thói quen rồi.”

La Văn Anh cũng đang vốc nước lạnh để rửa mặt.

Cuối cùng Phó Nhiễm cũng ý thức được La Văn Anh là một cô gái mạnh mẽ, cô dựa vào bồn rửa tay, đem khăn giấy đưa cho La Văn Anh.

“Ca ca đâu? Tại sao anh ấy không tự mình ứng phó, lại để cô đi tiếp khách?”

La Văn Anh hơi nhếch môi.

“Nhưng anh ta là sếp, tôi là nhân viên.”

Phó Nhiễm nhìn ra sự mất mát trong đôi mắt cô.

“Văn Anh, tôi vẫn không hiểu được, gia thế và thành tích học tập của cô vô cùng tốt, tại sao lại vì anh ấy mà làm ra nhiều chuyện như thế này?”

“Coi như là thử thách?”

La Văn Anh gật đầu một cái.

“Rất đã nghiền.”

Phó Nhiễm bật cười.

Mặc dù uống không ít nước, nhưng đối phương vẫn chưa tỏ thái độ gì là chắc chắn, đi ra đại sảnh, cô lại đụng phải La Văn Anh, cô ấy hơi chệnh choáng say, nhưng ý thức vẫn còn tỉnh táo.

Phó Nhiễm dìu cô đứng bên đường, nhìn ánh đèn đường hắt lên mặt, làm cho người ta tâm thần thêm hỗn loạn.

Phó Nhiễm nhìn bộ dáng của La Văn Anh, trong lòng không khỏi khó chịu.

Tổ ra mạnh mẽ trước mặt mọi người, cũng chỉ là ngụy trang mà thôi.

Một chiếc xe màu đen nhanh chóng tiến lại gần, Minh Tranh không nghĩ tới Phó Nhiễm cũng ở đây, thấy cô khom lưng, có vẻ khó chịu, trong lòng liền khẩn trương.

“Tiểu Nhiễm, em không sao chứ?”

Phó Nhiễm cảm thấy bụng hơi căng.

“Tôi không sao.”

Minh Tranh không đành lòng nhìn cô thay Thành Hữu chống đỡ cục diện này.

“Đi, anh đưa em về.”

La Văn Anh trơ mắt nhìn người đàn ông lướt qua cô rồi bước đến bên cạnh Phó Nhiễm, dạ dày quặn lên đau thắt, Phó Nhiễm vùng tay.

“Em thật sự không có việc gì, Văn Anh uống rất nhiều, anh đưa cô ấy về đi, em có thể tự lái xe về nhà được.”

Minh Tranh vẫn không yên lòng.

Phó Nhiễm lấy chìa khóa từ trong túi xách ra.

“Em không hề uống một ngụm rượu nào.”

Cô với La Văn Anh tạm biệt nhau, sau đó đi thẳng tới bãi đậu xe.

Minh Tranh mở cửa bên ghế phụ ra, La Văn Anh ngồi vào rồi thắt dây an toàn. Anh khởi động xe, ánh mắt nhìn qua kính chiếu hậu, thấy xe của Phó Nhiễm đã rời đi.

“Sao lại uống nhiều thế?”

Cô mệt mỏi, không muốn trả lời.

Minh Tranh nghiêng đầu nhìn La Văn Anh, cô dựa đầu vào thành ghế, nhắm mắt lại, Minh Tranh nghĩ cô không thoải mái, lập tức không nói gì nữa.

Thật vất vả mới đến Chủ nhật, Phó Nhiễm đem mọi chuyện xử lý cho xong xuôi thì cũng đã đến cuối ngày, càng ngày, cường độ công việc càng tăng, ép cô tới mức thở không nổi.

Đứng ở tầng cao nhất của MR, mọi người trước kia chỉ thấy Minh Thành Hữu đứng ở trên cao, hôm nay xem ra, hóa ra là ở nơi cao thì cũng làm việc cao hơn.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Phó Nhiễm sắc mặt bình thường trở lại.

Hàn Tuyền cũng không đi vào, chỉ nói. “Sếp, về thôi.”

Phó Nhiễm đã bảo anh gọi tên cô, nhưng anh vẫn cố ý gọi cô là “Sếp”.

Cô kéo cửa chớp lại, bọn họ đã đi theo Minh Thành Hữu từ đó đến nay, mặc dù cô tiếp quản MR, nhưng cũng không thể bằng được anh.

“Anh về trước đi, hôm nay tôi còn xử lý thêm một vài việc nữa.”

“Được.”

Hàn Tuyền xoay người bước đi, Phó Nhiễm cầm áo khoác trên ghế lên, cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Một chiếc xe BMW trắng chạy vụt ra, Phó Nhiễm điều chỉnh gương xe, chạy về phía Tây, tốc độ xe chạy càng lúc càng nhanh. Nắng chiều chiếu rực rỡ, Phó Nhiễm đạp chân ga tới mức cao nhất, xe của cô tựa như một ngọn lửa đang rực cháy lao nhanh trên đường. Tốc độ nhanh, làm cho cảnh vật xung quanh như một đường thẳng được phân chia ra bởi một vệt màu trắng.

Phó Nhiễm mở nhạc lên, dường như sợ âm thanh không đủ to, cô vặn volume hết cỡ. Mặc dù như thế, vẫn không thể che giấu được tâm tình đang kích động của cô, trái tim kích động như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô nắm chặt tay lái để điều khiển cho xe khỏi chệch hướng ra ngoài.

Cô chạy xe tới trước một biệt thự, tường màu đỏ trong màn đêm thật chói mắt, hai cánh cổng sắt nặng nề được kéo ra, cô lái xe chạy vào, cánh cổng đóng lại, nhìn về nơi xa, thật sự không có một dấu vết gì.

Bên trong vườn, có hai đứa trẻ đang chơi đùa, lớn hơn một chút là anh trai, còn cô bé phía sau là em gái, là một tiểu công chúa rất đáng yêu.

Vườn hoa đang được người làm vườn cắt tỉa, còn các bảo mẫu thì đang xoay quanh hai đứa bé.

Phó Nhiễm đi theo một người đàn ông đi vào trong nhà, bên trong và bên ngoài tựa như hai thế giới khác biệt, bên trong là một sự lãnh lẽo đáng sợ.

Phòng khách ở trước mặt cô.

Cô bước lên cầu thang đi về phía tầng 2, người đàn ông dẫn cô đến trước thư phòng, gõ hai tiếng, sau đó tra chìa khóa vào.

“Mời vào.”

Phó Nhiễm đi vào thư phòng, tiếng bước chân đạp lên trên thảm, cô bước tới trước mặt, người đàn ông ngẩng đầu lên.

“Đến rồi?”

Cô ngồi vào phía đối diện anh, từ trong túi xách móc ra một tấm chi phiếu, để lên bàn sau đó đẩy tới trước mặt anh.

“Duật thiếu, tôi nói được làm được.”

Duật Tôn đưa ngón trỏ đặt lên bàn rồi gõ gõ.

“Đây quả thật là một con số không nhỏ.”

“Mạng của anh ấy còn phải nhờ một tay anh giúp đỡ, tôi dù có liều mạng cũng phải gom đủ.”

Duật Tôn cười, đem tấm chi phiếu cất vào trong ngăn kéo.

“Muốn gặp sao?”

“Tôi....Lúc nào thì anh ấy mới có thể trở về?”

“Hiện tại sợ rằng không được.”

Duật Tôn đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, đưa tay vén rèm cửa lên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào hai bong bóng nho nhỏ phía dưới.

“Trước mắt là thời kỳ mấu chốt, thân thể cậu ta muốn khôi phục lại thì cần một khoảng thời gian rất dài, trước kia quá gầy gò, hiện tại cậu ta cần phải tĩnh dưỡng, còn phải tập luyện nữa, yên tâm đi...”

Duật Tôn nghiêng người sang, nở một nụ cười thần bí.

“Mấy tháng nữa, tôi sẽ trả lại cho cô một Minh tam thiếu cường tráng như sói xám.”

Phó Nhiễm có cảm giác như bị đốt cháy phía sau gáy.

Cô không chờ đợi được, đứng lên.

“Tôi muốn đi thăm anh ấy một chút.”

Người đàn ông lúc trước dẫn cô đi lên tới lầu ba, tại khúc cua anh ta dừng bước.

“Cô tự lên đi, Duật thiếu đã phân phó, người khác không thể tiến lên lầu ba.”

Phó Nhiễm đưa tay đặt lên lan can, cô dùng sức, ngón tay run rẩy.

Lầu ba rất rộng rãi, Phó Nhiễm thấy một gian phòng được mở cửa ra, cô đứng trước cửa nhưng vẫn không thấy ai, bên tai lại truyền đến một âm thanh. Cô nhìn thấy cách đó không xa có cánh cửa hé hé mở ra, cô bước đến gần rồi đưa tay đẩy cánh cửa, thấy bóng lưng một người đàn ông xuất hiện trong mắt cô. Máy chạy bộ đang chạy, người đàn ông ấy đang chạy đều đặn trên đó. Phó Nhiễm đưa tay bịt miệng lại, nước mắt chảy ra.

Ra khỏi biệt thự, bọn trẻ vẫn đang chơi đùa trong vườn, Phó Nhiễm thấy Mạch Sanh Tiêu đang đi tới.

“Gặp rồi?”

“Ừ.”

“Ở lại ăn tối xong rồi đi.”

Phó Nhiễm thấy hai đứa nhỏ ngoan ngoan đứng bên cạnh Sanh Tiêu, giọng nói cô mềm xuống.

“Không. Gần đây tôi bị theo dõi rất sát, cẩn thận một chút là tốt nhất.”

Mạch Sanh Tiêu đưa mắt nhìn bóng dáng cô rời đi, bên trong phòng khách truyền đến khúc dương cầm du dương, là khúc Tương tự tình yêu của Tiêu Á Hiên.

Môi cô mấp máy, bước chân vui sướng đi vào, quả nhiên thấy Duật Tôn đang ngồi trước đàn dương cầm, Mạch Sanh Tiêu tiến tới gần liền bị anh kéo vào ngồi trên người, cô chỉ còn một cánh tay nên không thể đánh đàn được.

Mà nay, Duật Tôn chính là một cánh tay khác của cô. Hai người phối hợp cực kỳ ăn ý, không thể chê vào đâu được, các đầu ngón tay thành thạo lướt nhẹ trên phím đàn, giống như là một người đang đánh đàn mà thôi.

Phó Nhiễm cho xe chạy chậm lại, trong mắt còn ướt át, con đường phía trước rất mơ hồ. Nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, có thể nhìn thấy đôi môi đang mỉm cười.

Trong phòng họp tại MR, Hàn Tuyển giới thiệu sơ lược về công việc, tích lũy cũng như kế hoạch của công ty, Phó Nhiễm bảo thư ký Nghê đem bản thiết kế phát ra ọi người. Trước tiên cô để cho Hàn Tuyển xem qua, hai người thương lượng rồi mới đưa ra phương án cuối cùng này.

Một số cổ đông lớn tuổi trong công ty đang xem bản kế hoạch, sau đó đóng lại, nói.

“Tam thiếu không có ở đây, mọi công việc trong công ty đều do cô quản lý sao?”

“Giám đốc Hồng có ý gì?”

“Lúc trước, MR cũng đã được Nhị thiếu tiếp quản một thời gian, tôi cho rằng không cần thiết phải thay đổi người quản lý, như thế dễ làm cho lòng người không yên, đối với công ty rất bất lợi.”

Phó Nhiễm đã không ít lần đối mặt với loại chất vấn này.

“Giám đốc Hồng, đây không phải là đổi người, mà là tôi thay thế tiếp quản mà thôi, mà điều này cũng do Minh Thành Hữu ủy nhiệm.”

Điện thoại trong túi vang lên, Phó Nhiễm ý bảo Hàn Tuyển tiếp tục cuộc họp.

“Thật xin lỗi, tôi có điện thoại.”

Cô xoay người bước ra khỏi phòng họp, thấy tên trên màn hình hiển thị, cô cong cong khóe môi, đi tới của sổ rồi tiếp điện thoại.

“Alo.”

Một âm thanh lười biếng quen thuộc vang lên, cách xa lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô nói chuyện qua điện thoại với anh.

“Tối nay đến đây đi.”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay.

“Cũng không biết cuộc họp này đến khi nào mới kết thúc.”

Người đầu dây bên kia bắt đầu nhõng nhẽo.

“Lúc tới nhớ mang theo chiếc quần lót hình thú lần trước của bạn em mua tặng, tìm không ra thì nhớ đi mua cái khác.”

Phó Nhiễm nổi giận, sắc mặt đỏ bừng.

“Em không đi.”

152. Chương 152

Chương 152: Anh có được hay không?

Trong nháy mắt, Hân Hân cũng được hơn bốn tháng.

Phó Nhiễm ôm đứa bé tới Minh gia, ngày hôm nay là Chủ nhật, cậu nhóc mặc một chiếc quần yếm, đội một chiếc mũ Berets trên đầu, Phó Nhiễm mới xuống xe, Lý Vận Linh liền từ bên trong nhà ra đón.

“Hân Hân, bà nội nhớ con chết đi được.”

Bà đón lấy cậu nhóc từ trong tay Phó Nhiễm.

Khóe mắt Phó Nhiễm thoáng cười.

“Mẹ, Hân Hân cũng có thể xoa người.”

“VẬY SAO? NHANH NHƯ VẬY.”

Lý Vận Linh đưa ngón tay nâng bàn tay nhỏ bé của Hân Hân lên.

“Ôi, Hân Hân của chúng ta lợi hại như vậy à?”

Phó Nhiễm cùng chị Nguyệt đem đồ của đứa bé cầm vào trong nhà, Lý Vận Linh đứng ở cửa, ánh mắt lơ đãng liếc về nụ cười trên môi cô, trong lòng lại bỗng dưng trầm xuống, Minh Thành Hữu mới đi chưa tới nửa năm, Phó Nhiễm cũng đã có thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Lý Vận Linh ôm Hân Hân vào nhà, Phó Nhiễm nhìn xung quanh.

“Nhị ca không có ở đây sao?”

“Nó có chuyện đi ra ngoài.”

Phó Nhiễm cầm quần áo cùng tã giấy thả vào bên trong giường trẻ của Hân Hân.

Lý Vận Linh ngồi ở trên ghế sofa để cho Hân Hân chơi, thỉnh thoảng nhìn chăm chú về phía Phó Nhiễm.

“Tiểu Nhiễm, chuyện của công ty thuận lợi sao?”

Cô gật đầu. “Rất tốt.”

Lý Vận Linh che giấu vẻ mặt.

“Ta nghe nói gần đây công ty mất mấy hợp đồng, số lượng cũng lớn.”

“Mẹ, có một số việc đều là khó tránh khỏi.”

Phó Nhiễm không quan tâm, chuyện Lý Vận Linh âm thầm cản trở cô cũng không phải là cô không biết rõ.

“Thật sự nếu không làm được, hãy để cho Minh Vành giúp một tay thôi.”

“Nhị ca có công ty của riêng mình, có ý tốt như vậy sao?”

Lý Vận Linh nói tiếp.

“Tiểu Nhiễm, ta nghe nói gần đây công ty đang cố gắng có được hạng mục ở Tứ Hải Thành, như vậy đi, con cùng Minh Vành đều lấy danh nghĩa của MR đi ra ngoài, ai có thể đem hợp đồng này về cho MR, người đó liền tiếp quản công ty.”

Phó Nhiễm đang bưng ly trà trong tay bỗng nhiên dừng lại, nâng tầm mắt lên nhìn sang Lý Vận Linh.

“Mẹ, tại sao mẹ cố ý muốn cho con rời khỏi công ty? Ba tháng qua con cũng đã rất cố gắng, thấy công ty đã đi vào quỹ đạo.”

Lý Vận Linh buồn phiền trong lòng, không nói thêm câu nào ôm lấy Hân Hân đi lên lầu. Hiện giờ quyền lực đang trong tay Phó Nhiễm, cô không chịu giao ra, Lý Vận Linh cũng không ép được.

Chủ nhật, Phó Nhiễm mang Hân Hân đi chơi, mua đồ cho bé xong chuẩn bị bước vào trung tâm mua sắm, đi tới hành lang thiếu chút nữa đụng vào một người đàn ông.

“Tiểu Nhiễm?”

Cô ngẩng đầu lên, thấy là Lý Lận Thần.

“Con trai của em?”

Hai người ngồi ở trong quán cà phê ngoài trời, Phó Nhiễm không thể uống cà phê, gọi một ly nước trái cây.

“Đúng, bốn tháng rồi.”

Lúc này Hân Hân đang ngủ say trong ngực Phó Nhiễm, Lý Lận Thần nhìn nét mặt Phó Nhiễm.

“Tam Thiếu đâu rồi, có vẻ như vẫn chưa từng nhìn thấy hắn.”

“Ừ, anh ấy đang nước ngoài.”

Phó Nhiễm trả lời qua loa.

“Gần đây anh có khỏe không?”

“Vẫn như cũ.”

Lý Lận Thần không nói nhiều.

“Trong nhà vẫn sắp xếp mai mối, nhưng mà anh không có hứng thú.”

Phó Nhiễm nhớ tới chuyện lần trước, trong lòng vẫn có áy náy.

“Anh cùng Cung Nguyên, thật sự không thể nào sao?”

Lý Lận Thần uống cà phê.

“Đừng nói nữa, cùng cô ấy càng là không thể nào.”

“Thật ra thì vẫn muốn tìm một cơ hội hẹn anh ra ngoài, chuyện hủy bỏ hôn ước còn chưa kịp nói với anh một tiếng xin lỗi.”

“Không có việc gì.”

Lý Lận Thần dùng muỗng khuấy ở trong chén lên.

“Chuyện như vậy vốn là hai bên tự nguyện.”

Hắn như suy nghĩ điều gì đó đem tầm mắt nhìn sang gương mặt Hân Hân.

“Anh còn nói, một ngày nào đó nếu em muốn kết hôn lúc nào cũng có thể tìm anh.”

“Anh còn nhớ rõ vậy sao.”

Phó Nhiễm muốn nói sang chuyện khác.

“Tôi đã tìm hạnh phúc, anh cũng phải nắm thật chặt.”

Lý Lận Thần thoáng cười.

Sau khi Phó Nhiễm chia tay Lý Lận Thần, dặn chị Nguyệt đưa Hân Hân về Y Vân thủ phủ trước, lời nói lúc này của Lý Lận Thần ở quán cà phê làm cho trong lòng cô có chút vướng mắc, có lẽ là Phó Nhiễm quá đa nghi, có thể cũng không phải là hân cố ý thử dò xét, chỉ là sau khi nhớ tới vô thức nói ra như thế.

Phó Nhiễm nắm chặt tay lái, lại đi qua một con phố là có thể tới biệt thự. Điện thoại trong túi xách chợt vang lên, cô cho tốc độ xe chậm lại sau đó lấy điện thoại di động ra nghe.

Bên trong điện thoại là giọng một người đàn ông lạnh lùng.

“Vội vàng tránh đi, có người theo dõi, tạm thời hôm nay đừng tới đây.”

Nói xong, đã ngắt máy.

Đây chính là người đàn ông tên là Duật Tôn, làm việc dứt khoát, nói chuyện cũng dứt khoát.

Phó Nhiễm lái tiếp mười mấy mét sau đó quay ngược trở lại, ánh mắt cô nhìn kính chiếu hậu chằm chằm, những chiếc xe qua lại rất nhiều, cũng không tìm ra là ai theo dõi.

Đem xe dừng ở ven đường, cô vào một nhà hàng mua vài món ăn, sau khi đi ra ngoài lái thẳng về Y Vân thủ phủ.

Sau đó một tuần lễ, Phó Nhiễm cũng không dám đi tới đó.

Cho đến khi nhận được điện thoại lần nữa, cô để ý xem xét thật kỹ mới lên đường, trên đường đi cũng rất cẩn thận, chọn vào buổi tối, có lẽ không ai đi theo nữa.

Nghe nói Duật Tôn cùng Mạch Sanh Têu mang theo hai đứa bé trở về thành phố Bạch Sa, người giúp việc mở cửa cho Phó Nhiễm, cô đi tới lầu ba, cửa phòng ngủ chính mở rộng, nhưng bên trong không có mở đèn, nhìn vào tối om, đưa tay ra không nhìn thấy được rõ năm ngón.

Phó Nhiễm đi vào phòng, đưa tay đóng cửa lại.

Cô lần mò một hồi lâu mới tìm được công tắc bật đèn, sau khi đèn sáng, nhìn quanh một vòng vẫn chưa thấy bất kỳ một bóng người nào.

Phó Nhiễm muốn gọi điện thoại, lúc này, trong phòng ngủ truyền đến tiếng nước chảy, Phó Nhiễm thấy quần áo ném lung tung bên giường. Cô mang treo lên trên giá áo, mấy năm, thói quen của người đàn ông này đến giờ cũng không thay đổi.

Từ trước tới giờ cởi quần áo ra đều là ném lung tung, Phó Nhiễm nhặt lên từng chiếc một, có lẽ bên trong gian phòng có người giúp việc dọn dẹp mỗi ngày, nếu không cũng sẽ không gọn gàng như vậy.

Phó Nhiễm cầm quần áo để qua một bên.

Cửa phòng tắm bị kéo ra, người đàn ông quần tắm khăn tắm quanh người cứ thế đi ra ngoài, cũng không nghĩ đến là đèn ở phòng ngủ được bật sáng.

Phó Nhiễm ngồi ở mép giường, cảnh xuân kiều diễm như vậy rơi vào trong mắt, trong nháy mắt bỗng làm người ta không kịp nhìn. Anh lại vươn tay vội vàng nhấn công tắc tắt đèn.

Đột nhiên bóng tối lại bao trùm, trong mắt hơi có khó chịu, Phó Nhiễm muốn đứng lên.

Anh lại rất quen thuộc đối với nơi này, anh đi tới trước mặt Phó Nhiễm, đôi tay đè lại bả vai của cô.

“Bộ dáng bây giờ của anh, có cái gì đẹp để xem đâu?”

“Còn có gì làm em không thể nhìn sao?”

Phó Nhiễm mỉm cười, đưa đôi tay ôm lấy thắt lưng anh.

“Khô phục cũng không tệ.”

Mặc dù không thể so với lúc khỏe mạnh, nhưng so với lúc anh ngã bệnh thì được coi là tốt hơn rất nhiều.

Anh làm cho gương mặt Phó Nhiễm áp chặt vào người anh, bàn tay ôm thắt lưng anh cũng từ từ siết chặt hơn. Anh ôm lấy đầu Phó Nhiễm, cúi người xuống khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, cô ngửa mặt lên, anh hôn tới chỗ khóe mắt cô, giọng nói lộ ra khàn khàn.

“Tại sao lại khóc?”

“Em vui về.”

Anh cười vén sợi tóc rơi bên gò má cô ra, bàn tay khẽ dè dặt, đẩy Phó Nhiễm nằm dài trên giường.

Lúc đầu có vẻ như anh cũng đứng đắn, cánh tay ôm lấy Phó Nhiễm không cử động, dần dần, cảm xúc càng lúc càng mãnh liệt.

Anh áp lên trên người cô, hai tay vội vàng đưa vào bên trong áo cô.

Phó Nhiễm vội vàng đẩy anh ra.

“Bây giờ anh vẫn không thể!”

“Ai nói anh không thể?”

Anh thở gấp ở bên tai cô, thừa dịp ôm chặt eo Phó Nhiễm.

“Anh hồi phục rất tốt, không thành vấn đề.”

Phó Nhiễm lại khép hai chân thật chặt.

“Tối thiểu cũng phải kiêng nửa năm sau đó, anh nhịn hai tháng nữa.”

“Anh đã nhịn hơn một năm.”

Anh vừa hôn vừa giống như đang cắn cắn.

“Nếu không thử ‘công cụ’ đó một chút xem có được hay không, đoán chừng liên tục tiếp bị tàn phế.”

Động tác của anh vội vàng không kìm nổi cởi quần áo Phó Nhiễm ra, trong lúc cô giãy dụa lại không cẩn thận làm tuột chiếc khăn tắm buộc ở thắt lưng của anh.

“Đừng nóng vội, từ từ đi.”

Anh cầm chiếc khăn tắm tiện tay ném ra phía sau lưng.

Phó Nhiễm khó lòng giải bày.

“Thân thể anh thật sự có thể chịu đựng được sao?”

Anh há miệng khẽ cắn vào bắp vai Phó Nhiễm, coi như là trừng phạt đối với những lời này của cô.

“Lúc trước là bị bệnh nên mới không được, sau này mà lại nghe thấy những lời này, nhất định phải ra sức phạt em!”

Phó Nhiễm ưm ra tiếng, anh nghe vào trong tai, toàn thân căng thẳng.

Anh cởi ra vật ràng buộc cuối cùng trên người cô.

Phó Nhiễm nhìn về phía cửa.

“Đây đang là trong nhà người khác, coi chừng bị người nghe thấy.”

“Lúc này không ai dám lằng lằng ba.”

Anh hôn lên chiếc cằm của cô, bàn tay sờ lên trước ngực cô.

“Nói em mang theo vật kia, có mang sao?”

Phó Nhiễm tức giận, rên lên thành tiếng.

“Không mang.”

Bàn tay anh phủ xuống ở chỗ giữa đùi cô.

“Thỉnh thoảng dùng có thể làm thuốc kích thích, hiểu không?”

“Sớm bị mất rồi, ai biết anh nhét vào đâu.”

Giọng nói Phó Nhiễm lộ ra chút khàn khàn khô gợt, tiếng ồm kéo dài sau đó làm xương người ta cũng có thể mềm mại đến tê dại.

“Lại nói, anh tắt đèn. . . . Cũng không thể nhìn thấy.”

Anh cầm tay của cô, mang theo bàn tay cô đi xuống.

“Không nhìn thấy, cũng không phải là không sờ được.”

Phó Nhiễm vội vàng muốn thu tay lại.

“Chính là không sờ được.”

Anh hôn môi của cô, lặp đi lặp lại, lui người ra nở nụ cười.

“Không sờ được? Cứ xem thường anh như vậy, đợi lát nữa cũng đừng có cầu xin tha thứ.”

Hai thân thể có chung một khát vọng được hòa vào nhau, thậm chí không cần đến sự khiêu khích, bản thân bọn họ liền có chuẩn mực phù hợp nhất.

Đôi tay Phó Nhiễm bấu vào cổ anh, thân thể từ cự tuyệt ban đầu dần dần chuyển thành hòa theo, nhưng lý trí vẫn còn, cô chống bàn tay ở trước ngực anh.

“Thật không sao chứ?”

“Yên tâm, hiện tại anh cũng yêu thân thể của mình như em vậy.”

Bàn tay Phó Nhiễm khẽ vuốt ve ngực anh, anh cảm mu bàn tay cô, cô xòe tay, nhắm mắt lại có thể cảm thấy tiếng trái tim anh đập mạnh mẽ kịch liệt.

Thật tốt.

Còn sống như vậy, thật tốt.

Trong hốc mắt Phó Nhiễm chưa xót, có nhiều vui vẻ cùng rung động đã có thể xua tan một chút nỗi đau khi nhớ về cái chết của Phạm Nhân, tính mạng con người, quả nhiên có thể lấy một loại phương thức thần kỳ cũng có thể kéo dài.

Phó Nhiễm vuốt nhẹ nơi ngực anh, cảm nhận trái tim của anh nhảy lên có sức sống.

Bàn tay cô dờ xuống dưới nách anh, ngược lại thật sự là cô không có một chút ý trêu đùa, nhưng ngón tay lại như “đổ thêm dầu vào lửa” rõ ràng làm cho anh muốn ngừng mà không ngừng được, anh nhanh chóng kéo tay của cô xuống.

Không thể không nói tới, tình lực của anh thật sự tốt đến kinh ngạc.

Cũng có thể là do bị đè nén quá lâu nay mới được bộc phát, Phó Nhiễm buồn bực chui đầu vào bên trong gối, mệt mỏi muốn chết, anh luôn là để cho cô kém một chút như vậy, không chiếm được mới có thể muốn nhiều hơn, nhưng càng là như thế, trong cơ thể liền càng thấy trống rỗng. Hai tay Phó Nhiễm ôm lấy chiếc gối, cô nên thu hồi lời nói vừa rồi, cô không nên hoài nghi anh có được hay không.

Một tay anh đè lại thắt lưng cô, Phó Nhiễm cảm thấy anh hạ thấp người xuống, trước ngực anh kề sát phần lưng của cô.

“Còn muốn nữa hay không?”

Cô cong hai chân lên, muốn quỳ đầu gối đứng dậy.

Anh lại nói trắng ra.

“Đến hay không?”

Phó Nhiễm mềm nhũn tê dại ngã xuống giường, giống như là mệt mỏi, cánh tay anh nắm ở thắt lưng của cô.

Cô đẩy ra.

“Em phải mau trở về.”

Cánh tay anh cuốn lấy người cô càng lúc càng chặt.

“Tối nay ngủ ở đây, Hân Hân có người chăm sóc rồi, không cần lo lắng.”

Phó Nhiễm nghiêng người sang, tay đè tới trước ngực anh.

Anh nở nụ cười.

“Bình thường chứ?”

Cô cho là anh đang nói tới là nhịp tim.

“Ừ, rất mạnh mẽ.”

Anh thấy buồn cười.

“Em thích là tốt rồi.”

Phó Nhiễm gối lên cánh tay của anh nghỉ ngơi, một hồi lâu mới phản ứng được lời nói của anh, lời nói của anh luôn luôn không thể không đề phòng, cô khẽ véo bên thắt lưng anh.

Anh lại lật người đè lên cô, Phó Nhiễm kinh ngạc.

“Làm gì vậy?”

“Coi như một tuần lễ ba lượt, không nhiều lắm đâu?”

Đầu óc cô mơ hồ phát giác ra.

“Nói mê sảng!”

“Một tháng chính là 12 lần, một năm là 144 lần, đêm nay em đem số lễ này trả cho anh trước đã.”

Phó Nhiễm cho là anh đùa giỡn, nhưng anh cũng là quyết tâm, kết quả là cả đêm quả nhiên giằng co tới bốn lần, gần sáng Phó Nhiễm mới nhắm mắt được một lúc, cô vung tay xuống, hướng người đàn ông bên cạnh nói.

“Mệt quá, anh đừng trở lại.”

Nếu như có hơi sức, cô hận không thể đá anh xuống dưới gầm giường được.

Anh lại tới gần một lần nữa, cô mệt mỏi dứt khoát trốn tránh.

“Thật sự là không được rồi, hôm nào trả lại thôi.”

Ngay sau đó, lại lăm bằm một câu.

“Cũng không phải là em nợ anh thật, là trước kia anh không thể chứ.”

Cô cảm giác mình bị vỗ một cái, Phó Nhiễm cũng không để ý, chỉ cần có thể để cho cô ngủ, đánh một cái cũng không sao.

Anh đem kéo cô từ trên giường lên.

Cô có chút nào.

“Làm gì à?”

“Tắm!”

Phó Nhiễm cuộn chân lại ngủ rất sâu giấc, thân thể giống như bị nghiền nát, hiển nhiên, người đàn ông bên cạnh chính là con quái vật khổng lồ.

Toàn thân có một cảm giác thoải mái vô hình, cô áp mặt vào gối, một bàn tay không ngừng vuốt ve ở sau lưng cô, cô hát ra.

“Để cho em ngủ.”

“Thời gian không còn sớm, dậy thôi.”

Có tiếng động ong ong giống như con muỗi, Phó Nhiễm vỗ một phát, không nặng không nhẹ, nhưng rất dứt khoát.

Ngủ thẳng một giấc đến buổi trưa, lúc này không phải là bị đánh thức, là bị đói nên tỉnh ngủ.

Phó Nhiễm đưa tay sang bên cạnh, anh vừa chạy xong vừa từ phòng tập thể thao trở lại phòng ngủ.

“Đã dậy.”

Cô lấy chăn che kín người mình.

“Mấy giờ rồi?”

“12 giờ.”

“Trễ như thế sao?”

Phó Nhiễm vội vàng mặc quần áo, anh nhanh chóng bước đến phía trước, đôi tay dè dặt bả vai của cô, lúc này cô mới thật sự tin tưởng anh hồi phục được không tệ, sau khi giày vò hơn nửa đêm còn có thể làm hết bài tập hồi phục chức năng.

Cô đưa tay ôm chặt hông của anh.

“Lúc nào thì trở lại?”

Anh đưa ngón tay chỉ hướng bụng mình.

“Chờ chỗ cơ bắp này khôi phục.”

Cô cười cọt cọt vào mặt anh.

“Không sao, em sẽ không chê anh là sân bay.”

Chợt trước ngực Phó Nhiễm căng lên, cô hất tay của người đàn ông này ra.

“Anh còn phải ở đây đợi thêm một thời gian nữa, hôm nào em mang Hân Hân tới đây, Chủ nhật cũng có thể ở tại nơi này.”

“Em sợ sẽ khiến cho người khác hoài nghi.”

“Để cho bọn họ hoài nghi đi đi, yên tĩnh quá cũng không tốt.”

Người giúp việc đem cơm trưa đưa lên đến lầu ba, Phó Nhiễm rửa mặt xong đứng ở ban công, anh và cô ăn cơm xong, Phó Nhiễm nghĩ đến hôm nay là Thứ hai, công ty còn có rất nhiều chuyện đợi cô xử lý, cô không nên ở lâu.

Thay giày ở cửa trước xong, đi qua chỗ trước cây trụ đá, cô cảm thấy hai chân mềm nhũn, bàn tay vội vịn vào cây trụ.

Vừa lúc người giúp việc đi ra ngoài thì nhìn thấy.

“Ngài không có sao chứ?”

Nét mặt Phó Nhiễm không giấu được ngượng ngùng, cô đứng dậy, thật vất vả mới lấy lại được giọng nói của mình.

“Không có việc gì.”

Nhưng đi bộ vẫn là có chút không tự nhiên.

Phó Nhiễm cùng Tổng Chức bớt chút thời gian đi tới nhà Tần Mộ Mộ.

Mới đi đến hành lang, liền nghe đến tiếng trẻ con khóc từ bên trong phòng truyền đến.

Tổng Chức lăm bầm một tiếng.

“Sao Mộ Mộ lại để đứa bé khóc thành ra như vậy?”

Phó Nhiễm ấn vang chuông cửa, cửa vừa được mở ra, Cố Lỗi thấy hai người liền ngăn ra.

Phó Nhiễm cảm thấy có cái gì không đúng, vội vàng đẩy hẳn ra đi vào trong.

Tần Mộ Mộ ngồi dưới đất, bàn tay đè lại bụng, một tay kia vịn vào mép giường muốn đứng lên, đứa bé đang ở trên giường lớn ra sức khóc, Tổng Chức tiến tới ôm đứa bé lên.

“Hai người xảy ra chuyện gì vậy? Không thấy là dọa con sợ đến như vậy sao?”

Phó Nhiễm ngồi xổm trước mặt Tần Mộ Mộ, cô ngẩng đầu lên, Phó Nhiễm nhìn thấy khuôn mặt cô có máu ứ đọng, khóe mắt sưng đỏ, trong hốc mắt đầy máu.

“Cố Lỗi!”

Tổng Chức tức giận không kiềm chế được.

“Anh còn là người sao, đánh Mộ Mộ thành ra như vậy?”

“Cô hỏi cô ta một chút xem tại sao tôi đánh cô ta?”

Cố Lỗi trong bộ dạng vênh vác đứng ở bên giường, đối với con gái đang khóc rống ở trong ngực Tổng Chức cũng không nhìn lấy một cái.

Phó Nhiễm chưa kịp hỏi, Tần Mộ Mộ đã quát.

“Tôi sẽ không ly hôn đây!”

Cố Lỗi chợt xông tới.

“Người phụ nữ không sạch sẽ này, nói không chừng đứa nhỏ này cũng không phải là của tôi, cô thích câu dẫn mà, tám phần.”

“Oa oa oa ——”

Đứa bé càng khóc càng lớn, như xé rách cổ họng, cổ cũng đỏ bừng.

Phó Nhiễm kéo Tần Mộ Mộ, cô ôm bụng đau đến nỗi không đứng lên được, ngã vào trên giường.

Tổng Chức vừa nhìn thấy như vậy, xông lên phía trước xô đẩy Cố Lỗi.

“Tên khốn kiếp này, anh xem anh đánh cô ấy thành hình dáng gì?”

Cố Lỗi hất tay Tổng Chức.

“Cô buông tay ra cho tôi.”

Từ trước đến giờ Tổng Chức là người bướng bỉnh, một tay ôm đứa bé, một tay nắm lấy cổ áo Cố Lỗi.

“Không thả, ban đầu Mộ Mộ đi theo anh, anh chính là với cao, hiện tại thì không biết quý trọng, có đứa bé rồi còn nháo, anh có phải người hay không?”

“Đúng, cho nên tôi đã xin cô ta đừng làm cho tôi với cao, bây giờ là bạn của cô bám chặt lấy tôi không buông, cô buông tay ra!”

Không khí căng thẳng, thấy Cố Lỗi thật sự có ý đánh người, Phó Nhiễm vội chắn ở trước mặt Tổng Chức.

“Xèo Xèo, cẩn thận đứa bé.”

Cố Lỗi thấy là Phó Nhiễm, giơ lên quả đấm sau đó lại hạ xuống, lại nói trong cơn giận dữ.

“Công ty của tôi cũng không chống đỡ nổi nữa, cô vui vẻ sao?”

“Trước kia MR hợp tác với anh chính là ngoài ý muốn, quả thật là công ty của anh không có thực lực như vậy, tôi cảm thấy không cần thiết phải lãng phí thời gian nữa.”

“Hừ...” Cố Lỗi cười lạnh.

“Nói cho cùng là cô ta không cùng chồng cô chứ? Bên ngoài đang có lời đồn đại nói rõ rằng Tam Thiệu chết rồi, bằng không, sao một thời gian dài như vậy lại không xuất hiện?”

Cố Lỗi bị ăn đến một cái tát thì cả người cũng giật mình, từ nhỏ đến lớn không có người nào dám đánh hấn như vậy.

“Cô...”

Phó Nhiễm đeo giày cao gót, dáng người cũng không thể thấp hơn so với Cố Lỗi, bản thân cô lại có khí thế như vậy.

“Anh nói chồng tôi chết sao? Được, anh thử dám chọc tôi một chút xem?”

Cố Lỗi neho khéo mắt, cắn răng nghiêng lợi.

Tổng Chức đỡ dành đứa bé xong sau đó vội vàng kiểm tra vết thương của Tần Mộ Mộ,

Ánh mắt của Phó Nhiễm cùng hấn nhìn nhau chăm chăm, trong mắt lạnh lùng làm người ta không khỏi rét run, cô gằn lên từng chữ.

“Báo cảnh sát, đi bệnh viện, Mộ Mộ, đã như vậy rồi mà cậu còn không ly hôn sao?”

Cố Lỗi vội tiếp lời.

“Đúng, mau ly hôn đi, tôi có thể để cho cô nuôi con gái.”

Người đàn ông nói xong sau đó đóng sầm cửa đi ra ngoài, Tần Mộ Mộ ôm bụng nằm ở trên giường.

“Đi bệnh viện đi!”

Tổng Chức lo lắng đến đến mức trên mặt đầy mồ hôi.

“Chỉ sợ là đã bị thương.”

Phó Nhiễm ôm lấy đứa bé đi tới trước giường trẻ, Tần Mộ Mộ cắn mu bàn tay khóc, Phó Nhiễm nhìn về phía đứa bé trong ngực, lớn tâm như Hân Hân, cũng chưa biết gọi một tiếng ba mẹ, lại phải đối mặt với những điều tàn nhẫn trong thế giới này.

“Tớ không ly hôn.”

Gương mặt Tần Mộ Mộ đầy nước mắt, nghẹn ngào khóc thành tiếng.

“Hong Hong của tớ còn nhỏ như vậy, sau khi ly hôn phải làm sao?”

Vành mắt Tổng Chức cũng ửng hồng.

Phó Nhiễm đặt đứa bé vào bên trong giường nhỏ, xoay người nhìn về phía Tần Mộ Mộ.

“Đừng mang đứa bé ra làm cái cớ, cậu bị đánh thành bộ dạng này bây giờ đứa bé còn không hiểu, về sau thấy được tâm lý sẽ khó tránh khỏi mặc cảm, nói cho cùng vẫn là do mình không bỏ được.”

Tần Mộ Mộ càng khóc to hơn.

“Tiểu Nhiễm, hai người không hiểu.”

“Mộ Mộ.”

Phó Nhiễm thấy cô có ý trốn tránh.

“Gặp bất cứ điều gì trong hôn nhân cũng không đáng sợ, mà đáng sợ và tuyệt vọng nhất là có người thứ ba chen vào giữa cuộc sống của hai người, càng lúc càng dần sâu, ngay cả điều quan trọng nhất là tình yêu cũng không có, về sau, cậu lấy cái gì để duy trì loại cảm tình này?”

Tần Mộ Mộ cong hai chân lên, Tổng Chức nhìn nền nhà bừa bãi, hình ảnh của Tần Mộ Mộ lúc mới kết hôn vẫn còn như mới trong ký ức, rất nhiều việc, đến cuối cùng cũng không thoát khỏi hai chữ thực tế.

Phó Nhiễm đi tới.

“Mộ Mộ, chúng tớ đưa cậu đi bệnh viện.”

Cô kéo chăn qua che kín mặt.

“Tớ không đi.”

Tổng Chúc tức giận dậm chân.

“Mộ Mộ!”

“Xèo Xèo, chúng ta đi.”

Phó Nhiễm kéo cổ tay Tổng Chúc.

“Nếu cậu ấy không chịu ly hôn, sau này vẫn còn bị đánh cho đáng đời, đường đều là do mình tự chọn, về sau chớ oán trách trời đất.”

Mặc dù Tổng Chúc biết lời này có lý nhưng mà vẫn có chút lo lắng.

Phó Nhiễm chạy ra tới cửa.

Tần Mộ Mộ kéo chăn ra.

“Ừ, tớ. tớ ly hôn.”

Đưa Tần Mộ Mộ đi bệnh viện xong rồi trở về nhà, Tổng Chúc cùng Phó Nhiễm đi ra khỏi khu nhà, hai người cũng không ai lên tiếng, Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh biếc, cô nên cảm thấy may mắn, trong lúc này cô và Minh Thành Hữu được coi như là tốt đẹp, ít nhất bọn họ vẫn còn yêu nhau, không phải thế sao?

Thình thoảng Phó Nhiễm cũng sẽ mang Hân Hân đi ra ngoài, không thể tự lái xe, bên kia liền phái xe tới đón.

Mấy bận như vậy, hơn nữa bây giờ chớ sẵn tin có thể lợi dụng mọi cơ hội để ra tay, bắt được một chút manh mối là có thể thêu dệt, dựng chuyện vô căn cứ.

Phó Nhiễm bị một cuộc điện thoại của Lý Vận Linh gọi về nhà.

Bởi vì là đang từ trong công ty chạy tới, cho nên không mang theo đứa bé.

Khi Tiêu quản gia nhìn thấy cô vẻ mặt cũng không tốt, ý bảo cô là Lý Vận Linh đang ở phòng khách, sau đó liền rời đi.

Suốt một tháng, hôm nay là lần đầu Phó Nhiễm nhìn thấy Minh Vành.

“Mẹ, Nhị ca.”

Gương mặt Lý Vận Linh u ám, Phó Nhiễm ngồi vào chỗ của mình ở trên ghế sofa.

“Gọi con trở về gấp gấp như vậy, có chuyện gì sao?”

“Những lời này nên là ta hỏi cô mới phải.”

Lý Vận Linh nhặt tờ báo trên bàn lên ném về phía Phó Nhiễm.

“Cô xem một chút đi!”

Cô cầm lấy tờ báo mở ra, là hình cô cùng Hân Hân được một chiếc xe đến đón, đến cửa biệt thự, Duật Tôn vừa ra cửa cũng bị chụp lên cùng, thời khắc quan trọng nhất đã qua, hiển nhiên, bên kia cũng không có cố ý kiêng dè.

Phó Nhiễm đi ra thì là buổi sáng ngày thứ hai, tờ báo nói rõ cô ở đó qua đêm.

Lý Vận Linh run rẩy vuốt ngón tay ra.

“Người đàn ông này là ai?”

Phó Nhiễm gấp lại tờ báo.

“Mẹ, mẹ có ý gì?”

“Phó Nhiễm, cô cũng đến với người ta rồi sao còn hỏi ta có ý gì? Ta biết rõ không giữ được chân cô, nhưng đầu gì Hân Hân vẫn còn là đứa bé, cô làm như vậy.”

Sắc mặt Lý Vận Linh đột nhiên kinh hãi.

“Chẳng lẽ, ngay cả Hân Hân cũng không phải?”

“Mẹ!”

Phó Nhiễm lên tiếng ngắt lời Lý Vận Linh.

“Có mấy lời một khi đã nói ra khỏi miệng, là có thể không thu lại được rồi.”

Minh Vành ở bên cạnh khuyên nhủ.

“Mẹ, mẹ tỉnh táo một chút, nghe Tiểu Nhiễm giải thích.”

“Phó Nhiễm, ta liền hỏi cô một câu, cô đã có tính toán của mình, còn muốn ở tại Minh gia sao? Ta vẫn là câu nói kia, ta sẽ nuôi Hân Hân, cô đem nó để lại cho ta.”

Ánh mắt Phó Nhiễm sắc lạnh nhìn chăm chú về phía Lý Vận Linh, cũng không quên nhìn về phía Minh Vành ngồi ở bên cạnh, điện thoại trong túi xách vang lên hai lần cô đều không nghe.

153. Chương 153

Chương 153: Tin tức người chết bị vạch trần

Phó Nhiễm cầm tờ báo trên bàn lên.

“Mẹ, chỉ bằng những thứ này mẹ nói con có chuyện phát sinh với người ta?”

“Nếu không, cô giải thích thế nào?”

Bàn tay Phó Nhiễm buông ra, trên nét mặt cũng không có tức giận rõ ràng.

“Những lời báo chí nói ngài còn có thể tin là thật sao? Minh gia đã hao tổn mất bao nhiêu?”

“Nhưng cô đã qua đêm ở chỗ đó là sự thật chứ?”

Giọng nói của Phó Nhiễm chợt thay đổi, nhìn về phía Minh Vành.

“Nhị ca, anh thấy thế nào?”

Minh Vành móc bao thuốc lá ra, đốt điếu thuốc trong tay.

“Tiểu Nhiễm nói không sai, nhưng bây giờ thân phận của cô rất đặc biệt, sau lưng còn có MR cần phải chống đỡ, có một số việc nên tránh hoài nghi cho thật tốt.”

Phó Nhiễm nhanh chóng hạ giọng ngay sau đó.

“Được, nhất định sau này tôi sẽ coi chừng.”

Hiển nhiên là ý của Lý Vận Linh cũng không phải là ý này.

“Phó Nhiễm, Thành Hữu đã đi rồi, cô còn nhần tâm với nó như vậy sao?”

Nói cho cùng, vẫn là muốn để cho cô rút lui khỏi MR.

Cuộc nói chuyện này, tất nhiên là chia tay trong không vui.

Đêm đó Lý Vận Linh cố ý gọi Lý Tắc Cần tới nhà, ở trong mắt bọn họ, cũng đều là muốn bảo vệ tài sản thuộc về Minh gia.

Tần Mộ Mộ ly hôn, bởi vì trên người có thương tích hơn nữa là do Cố Lỗi sai, nên tòa cũng xử nhà ở cùng con gái cho cô, Cố Lỗi vốn là cũng có ý này, cũng vui vẻ ký tên.

Một cuộc hôn nhân, đổi lấy lại là vết thương đầy người.

Tổng Chức có thời gian đều tới giúp cô, thỉnh thoảng Phó Nhiễm cũng sẽ qua thăm, nhưng bởi vì chuyện của MR nhiều, nên cô cũng không tới nhiều, mặc dù có đôi khi có người khác an ủi, muốn vượt qua vẫn phải là dựa vào chính mình.

Phó Nhiễm đem văn bản phương án đã thông qua của công ty gửi qua email cho các trưởng bộ phận.

Cô mệt mỏi xoa huyết thái dương, công sức cố gắng hơn nửa tháng, cuối cùng tất cả cũng đã kết thúc.

Phó Nhiễm rời khỏi công ty, ở cửa ra vào thấy xe của Lý Lận Thần, hắn từ bên trong ghế lái đi ra ngoài, trong lòng Phó Nhiễm thấy tò mò, dù sao cô cùng Lý Lận Thần đã lâu không liên lạc, gần đây hắn lại có nhiều lần vô tình gặp cô.

“Tiểu Nhiễm.”

Phó Nhiễm hạ kiếng xe xuống, tay còn đặt ở trên tay lái.

“Làm sao anh ở đây?”

“Ra ngoài bàn bạc một hạng mục, vừa vặn đi qua MR.”

Phó Nhiễm đáp nhẹ một tiếng, lời nói Lý Lận Thần mang theo ý mời.

“Uống ly trà đi, luôn muốn tìm cơ hội hợp tác cùng MR, không biết em có chịu đồng ý không?”

“Làm ăn dĩ nhiên là không thể từ chối.”

Bên trong phòng trà, Phó Nhiễm xem qua kế hoạch hợp tác Lý Lận Thần đưa cho cô.

“Rất tốt, nhưng anh cũng biết, phương diện này MR chưa từng hợp tác bao giờ.”

“Tôi cảm thấy em nên thử sức thêm, dù sao MR cũng là công ty lớn, mở rộng lĩnh vực kinh doanh đối với sự phát triển trong tương lai của công ty cũng có chỗ tốt.”

Phó Nhiễm tỏ ra đề phòng.

“Gần đây chuyện ở MR quá nhiều, tôi bị người ta chỉ trích rất nhiều, chờ vượt qua giai đoạn mấu chốt này rồi hãy nói.”

“Được.”

Lời cô nói đã đến nước này, Lý Lận Thần cũng không tiện nói thêm gì nữa.

“Chồng em đã từng tự tay giải quyết chuyện của MR, những chuyện này tại sao đều muốn giao cho em xử lý?”

“Có thể là muốn thử năng lực của tôi một chút.”

Phó Nhiễm “kể bốn lạng, người nửa cân” đáp lời.

“Hi vọng sau này có cơ hội hợp tác.”

“Được.”

Phó Nhiễm đi ô-tô trở lại Y Vân thủ phủ, nhìn thấy Vụ Dữu đứng ngó nghiêng ở trước cửa, cô ấn vang còi xe sau đó hạ cửa sổ xe xuống.

” Vụ Dữu.”

“Chị.” Cô nhanh chóng bước tới.

“Em tới thăm Hân Hân.”

“Sao không vào?”

“Người ở bên trong không chịu mở cửa cho em.”

Phó Nhiễm cười, ý bảo cô ngồi lên xe.

“Là ý của chị, chị dặn mọi người chớ tùy tiện mang Hân Hân ra cửa, cũng không để cho người khác đi vào.”

Vưu Dữu thất dậy an toàn.

“Ngay cả bác cũng không được sao?”

Phó Nhiễm khẽ thở dài.

“Hiện tại mỗi ngày chị đều nơm nớp lo sợ, thứ quý giá nhất đúng là Hân Hân rồi.”

Vưu Dữu nghe vậy, ngó ra ngoài cửa sổ như suy nghĩ điều gì đó.

Đến phòng khách, bảo mẫu ôm Hân Hân mới thay tã xong đang chuẩn bị cho nó bú sữa, Phó Nhiễm đón lấy đứa bé rồi để cho Vưu Dữu ngồi trong phòng khách. Cô ngồi bên cạnh cho đứa bé bú sữa, hỏi Vưu Dữu.

“Hiện tại ở Lý gia, bọn họ đối xử với em tốt sao?”

“Tốt vô cùng.”

Vưu Dữu nhìn chăm chú về phía Hân Hân trong ngực Phó Nhiễm.

“Em muốn trở về trường học, nhưng mà Lý Sâm không cho.”

Nếu nói tới quy củ của Lý gia cùng Minh gia, đúng là giống nhau như đúc.

Phó Nhiễm ôm lấy Hân Hân rồi vỗ nhẹ sau lưng cho bé, Vưu Dữu đi tới bên cạnh cô.

“Chị, cho em ôm một lúc.”

“Ở lại đây ăn cơm tối đi, chị sẽ dặn phòng bếp chuẩn bị nhiều món ăn một chút, em cũng đã lâu không có dịp nói chuyện với chị.”

“Vâng.” Thần sắc Vưu Dữu có vẻ không yên lòng.

Phó Nhiễm đi lên lầu, Vưu Dữu ôm lấy Hân Hân đi tới cửa phòng khách, người giúp việc trong nhà cùng bảo mẫu thấy là người thân Phó Nhiễm dẫn vào, đương nhiên cũng không có đề phòng.

Vưu Dữu vội vàng mang Hân Hân đi tới vườn hoa, cô giả bộ như đang đi dạo, vừa nói chuyện cùng bảo mẫu, người cũng đang đi ra hướng cửa.

Hân Hân vừa uống sữa xong, mở đôi mắt đen láy nhìn chung quanh, Vưu Dữu ngẩng đầu lên, thấy xung quanh cũng không có người, nếu muốn đưa nó rời đi thì bây giờ là cơ hội tốt nhất.

Trong miệng đứa bé phát ra tiếng ê a, sau khi nói xong có vẻ như lại đang vui cười khanh khách. Vưu Dữu đưa ngón tay sờ lên gò má mềm mại của bé, đôi mắt nhìn cửa chính cách ba bước chân.

Cô đùa với đứa bé mấy câu, lại đi ngược trở lại bên trong phòng khách.

Vừa lúc Phó Nhiễm từ trên lầu đi xuống, Vưu Dữu giao đứa bé lại cho cô.

“Chị, Hân Hân lớn lên giống anh rể nhiều hơn một chút.”

Phó Nhiễm ôm cậu nhóc vào trong ngực tìm tư thế thoải mái.

“Thật là nhiều người nói như vậy, con trai không nên giống như mẹ sao?”

Vưu Dữu cũng biết tin tức Minh Thành Hữu bị bệnh qua đời, Lý Vận Linh đối với Lý gia không có giấu diếm, cô nhìn thấy đáng về Phó Nhiễm, trong lòng càng cảm khó chịu.

“Giống như ba tốt hơn.”

Nói như vậy, ít nhất mỗi ngày Phó Nhiễm hướng về phía nó cũng coi như có một chút an ủi.

Trong lòng thấp thỏm về đến nhà, quả nhiên Lý Vận Linh cũng đang ở đây.

Thấy Vưu Dữu về tay không, Lý Tắc Cần không vui, mở miệng.

“Đứa bé đâu?”

“Con không tìm được cơ hội.”

Lý Vận Linh hừ lạnh.

“Ta đã nói nó cùng Phó Nhiễm là một ruột, nhưng các người không tin, để cho nó ôm đứa bé cũng ôm không tới, sau này còn có thể trông cậy gì chứ?”

“Bác.”

Vưu Dữu đi tới trước mặt mọi người.

“Anh về đi rồi, hiện tại hi vọng duy nhất của chị con chính là Hãn Hãn, lại nói đứa bé nên đi theo mẹ.”

“Vưu Dữu, cảm ơn!”

Bà Lý lên tiếng quát lớn, rồi hạ giọng điệu quay sang nói với Lý Vận Linh.

“Chị, chị đừng để trong lòng, đứa bé này không hiểu chuyện.”

“Ai da, không hiểu chuyện?”

Lý Vận Linh cầm túi xách lên.

“Ta xem là các người dạy dỗ còn chưa đủ.”

Lý Sâm về đến nhà, cũng không ai nói với hắn chuyện xảy ra ngày hôm nay, hắn đi vào phòng ngủ thấy Vưu Dữu còn chưa ngủ.

Bước đi tới phía sau cô, hai tay ôm chặt hông của cô.

“Sao còn chưa ngủ?”

Vưu Dữu che giấu ánh mắt buồn bã.

“Hôm nay anh về thật muộn.”

“Có một xã giao.”

Vưu Dữu xoay người, cả người áp vào trong ngực người đàn ông.

“Sau này trở về sớm một chút có được không? Ở cùng em, đã bao lâu rồi chúng ta không có cùng nhau ăn cơm tối rồi?”

Lý Sâm chỉ nghĩ là cô thuận miệng oán trách.

“Bà xã, thật xin lỗi.”

Môi mỏng cọ cọ vào khoe miệng Vưu Dữu.

“Anh sẽ tranh thủ, cuối tuần này dẫn em đi chơi, qua mấy ngày nữa là anh có thể rảnh rồi mấy hôm rồi.”

“Thật sao?”

Đôi tay Vưu Dữu ôm lấy cổ hắn.

“Sớm đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Lý Sâm nằm dài trên giường không bao lâu liền ngủ thật say, Vưu Dữu ôm bụng lăn qua lộn lại không ngủ được, đứng lên muốn tìm một ít đồ ăn, nhưng trong phòng ngủ không có gì, bà Lý quản lý cô rất nghiêm, đừng nói là ăn cái gì, ngay cả ăn mặc như thế nào cũng đều muốn tham gia.

Vưu Dữu dè dặt đi ra khỏi phòng, muốn tìm chút đồ ăn trong tủ lạnh, bước chân bước xuống cầu thang, đã thấy bà Lý dọn dẹp ở trước bàn ăn.

“Mẹ.”

Bà Lý cũng không ngẩng đầu lên.

“Hơn nửa đêm xuống đây làm cái gì? Không sợ đánh thức Sâm Tử.”

Vưu Dữu đứng im tại chỗ không động đậy.

Bà Lý biết hôm nay con trai trở về muộn nên cố ý chuẩn bị đồ ăn khuya, bà ngẩng đầu lên nhìn về phía Vưu Dữu.

“Cô đừng quên mất rằng, bây giờ cô đã là người của Lý gia rồi, bên trọng bên khinh cô còn không rõ ràng thì thử hỏi sau này tôi sao có thể yên tâm giao gia đình này cho cô quản lí, chuyện ngày hôm nay, Sâm Tử không biết chứ?”

Vưu Dữu lắc đầu.

“Tốt lắm.”

Bà Lý thấy cô còn đứng đó.

“Còn không mau đi lên? Nhịn một bữa cơm cũng không chết đói được.”

Vưu Dữu quay người đi lên lầu, bàn tay vịn vào lan can cầu thang, nền nhà cũng lát bằng gỗ quý hiếm, một chiếc đèn cũng có thể mua một căn nhà ột gia đình bình thường, nhưng cho dù nguy nga tráng lệ như vậy, Vưu Dữu luôn cảm thấy mình không thuộc về nơi này.

Nếu không phải người cô yêu ở đây, cô thật sự không cần phải nhún nhường để đối lấy bình yên.

Nghĩa trang công cộng.

Một người đàn ông cầm bó hoa cẩm chướng trong tay đang đi tới trước mộ Phạm Nhân, anh ta khom lưng cắm hoa vào bên trong bình hoa, đập vào mắt, là đóa hoa cúc màu vàng ở bên kia.

Người đàn ông đứng ở trước mộ, ngẩng đầu lên nhìn về phía tấm hình trên bia mộ, anh ta bỏ chiếc kính râm ra, đôi mắt màu đen nhìn chằm chằm, nơi cổ họng khẽ nghẹn lại, trượt ra một tiếng gọi mỏng manh.

“Mẹ.”

Gương mặt của Phạm Nhân dường như vĩnh viễn ngừng ở trong ánh mắt đó, ghi tạc ở trong lòng, sẽ không cảm thấy mơ hồ.

Trái tim trong cơ thể mạnh mẽ nhảy lên, ngay cả dòng máu chảy trong cơ thể cũng giống như rạo rực hẳn lên, anh ngẩng đầu lên nhìn về phía ánh mặt trời chiếu thẳng, sắc da thịt màu đồng sau cuộc hồi sinh tràn đầy sức sống, còn giống như loại “phá kén biến thành bướm” đáng kinh ngạc.

Người đàn ông khép hờ đôi mắt, cảm giác ánh mặt trời chiếu vào da, hẳn là đã lâu rồi chưa từng được cảm nhận. Thân thể gầy yếu được sống lại, tuyệt vọng vì gần như cận kề với cái chết, cảm giác sợ hãi đó mở mắt ra cũng có thể cảm thấy như chìm vào đáy hồ lạnh lẽo, rốt cuộc anh cũng có thể thoát khỏi.

Người đàn ông vươn tay, khẽ phủi những hạt bụi vương trên tấm hình của Phạm Nhân.

Anh đeo mắt kính lại lần nữa, đi ra khỏi nghĩa trang sau đó lên ô-tô rời đi.

Hai bên đường đều trồng cây tùng bách, phía trước có một cột đèn xanh đèn đỏ, Minh Vành nghe điện thoại xong lái xe chậm lại, khi xe vững vàng dừng ở bên trong làn giảm tốc, anh lơ đãng quay đầu lại, ánh mắt bỗng giật mình giống như nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Đột nhiên anh kinh hãi, xe của đối phương xe đã vượt lên, anh vội vàng đuổi theo.

“Thành Hữu!”

Chiếc xe trước mặt lái đi rất nhanh, người đàn ông nhìn xuyên qua kính chiếu hậu thấy chiếc xe phía sau theo đuôi, anh đạp chân ga tăng tốc, Minh Vành cũng không chịu thua, mấy lần suýt đuổi vượt, người đàn ông kia không có ý lái chậm lại chút nào, mấy năm trước đã từng liều lĩnh đua xe tốc độ, dĩ nhiên là có chút hoảng sợ.

Chiếc xe thể thao màu bạc lướt nhanh như một tia chớp, hàng cây ven đường giống như bị một lưỡi hái xẹt qua, con đường quanh co, anh đánh tay lái lại vô cùng thuần thục, đã lâu anh không chơi, mà nay trong cơ thể như được kích thích trở lại, càng tỏ ra không có chút kiêng dè.

Minh Vành ấn vang còi xe, muốn cho người phía trước dừng xe. Qua mấy ngã rẽ, lại bị người đàn ông kia bỏ rơi không thấy tăm hơi. Minh Vành đắm hương tay lái thật mạnh. Trong lòng càng cảm thấy do dự.

Anh nhanh chóng trở lại Minh gia, Lý Vận Linh thấy người anh đầy mồ hôi.

“Thế nào, có việc khẩn cấp gì mà thành ra như vậy?”

“Mẹ.”

Minh Vành kéo Lý Vận Linh đến trước sô pha.

“Hôm nay giống như con nhìn thấy Thành Hữu rồi.”

Lý Vận Linh kinh ngạc, một hồi lâu sau mới hất tay Minh Vành ra.

“Nói, nói cái gì đó?”

“Mẹ, là thật.”

Minh Vành nhận chén nước sau đó uống một hơi cạn sạch.

“Con thấy được nét mặt có chút giống, chỉ là không thể xác định.”

“Ban đầu ở bệnh viện bên California, không phải con nói là con tận mắt nhìn qua di thể của Thành Hữu rồi sao?”

Lý Vận Linh ngồi vào chỗ của mình ở trên ghế sofa, Minh Vành vừa nghe bà nói như thế, cũng cảm thấy có chút không thể.

“Đúng vậy, hướng chi Phó Nhiễm cũng đi vào.”

“Lại nói, nếu nó còn sống thật, tại sao không trở lại?”

Lý Vận Linh mới đầu còn kích động từ từ bình tĩnh trở lại, bàn tay bà chống vào trán.

“Bóng dáng giống nhau cũng không phải là lạ, có lẽ do chúng ta cũng quá nhớ nó.”

Minh Vành tán thành ý phía dưới, nhưng vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng.

“Con ở phía sau ra sức ấn còi, xe của đối phương lại lao đi rất nhanh, không bao lâu liền bỏ xa con.”

“Tro cốt cũng mang về Minh gia hạ táng gần nửa năm, làm sao còn có chuyện như vậy có thể xảy ra?”

Bàn tay Minh Vành chống cằm dưới lên, Lý Vận Linh không khỏi thở dài.

“Nếu như Thành Hữu còn sống thì thật tốt, để cho nó trở lại xem tình hình bây giờ, nghĩ đến cũng chỉ có nó mới có thể dọn dẹp tàn cuộc này.”

Phó Nhiễm nhận được điện thoại, vội vàng lái xe chạy tới biệt thự.

Cô đẩy cửa phòng ra bước vào, thấy anh nằm ở trên giường.

“Sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Anh lơ đãng kéo tay Phó Nhiễm.

“Xem em lo lắng kìa.”

“Còn nói không có việc gì?”

Phó Nhiễm có chút ảo não, đưa ra quả đu đủ hương về ngực anh.

“Còn muốn giống như trước kia nữa đúng không? Những khổ sở kia còn chưa chịu đủ sao?”

Tiếng nói vừa dứt, cổ họng hơi nghẹn ngào.

Anh chống người ngồi dậy, hai cánh tay ôm cô thật chặt.

“Thật không có chuyện gì, mới vừa rồi đua xe quá nhanh, sau khi trở lại hơi có chút khó chịu, bác sĩ mới vừa đến xem qua nói không có đáng ngại, chỉ là trái tim đập kịch liệt quá mức nên có chút khó chịu chưa kịp thích ứng.”

“Anh làm gì còn đi đua xe?”

Phó Nhiễm đẩy anh ra, vẻ mặt tức giận.

“Chỉ là ra đi ngoài một chuyến, lúc trở lại sứt mẻ thì đừng phải Nhị ca, anh nghĩ thầm sẽ không có chuyện, liền tăng tốc độ.”

Phó Nhiễm tức giận dễ sợ.

“Anh ấy, là lấy chính thân thể của mình ra làm trò đùa.”

Anh áp trán vào trán cô.

“Trở lại có uống thuốc rồi, bây giờ đã tốt hơn nhiều.”

Hai tay Phó Nhiễm vòng ra ôm chặt thắt lưng anh.

“Nếu như anh có chuyện, em và Hân Hân phải làm sao?”

“Ai gọi điện thoại cho em vậy?”

“Chuyện này anh không cần quan tâm.”

Anh đưa tay xoa gáy cô, Duật Tôn không có nhàm chán như vậy, anh nghĩ đến Mạch Sanh Tiêu, cho nên mới nói, trái tim phụ nữ đều là đồng cảm với nhau.

Mặc dù bác sĩ nói không có gì quan trọng, trong lòng Phó Nhiễm vẫn còn sợ hãi, cô để cho anh nghỉ ngơi. Biết bác sĩ vẫn còn ở bên trong thư phòng lâu hai, Phó Nhiễm gõ cửa đi vào, Duật Tôn nói mấy câu sau đó liền đem không gian để lại cho cô.

“Bác sĩ, thật sự anh ấy không có chuyện gì chứ?”

“Sau khi phẫu thuật thì trong vòng một năm, tốt nhất nên tránh loại vận động nhanh này, hướng chỉ về sau đều cần phải phối hợp với thuốc chống bài xích, mặc dù sau khi ghép tim có thể giống như người bình thường, nhưng tôi đề nghị, là chính mình phải thật cẩn thận.”

Bàn tay Phó Nhiễm vịn vào mép bàn.

“Trước đó tôi đã xem qua tài liệu, tôi muốn hỏi, trường hợp như anh ấy có thể kéo dài được bao lâu?”

Nét mặt bác sĩ lộ vẻ khó khăn, Phó Nhiễm nhíu mày.

Trước kia, chỉ hy vọng xa vời là anh có thể tiếp tục sống nữa, hiện nay, lại có lòng tham muốn anh có thể thể giống như một người bình thường thực sự.

“Cũng có thể là mấy năm, cũng có thể là mấy chục năm.”

Bác sĩ nói ra lời nói thật.

“Lại nói, tôi cho là ghép tim vốn đã là một kỳ tích, sao cô không mong đợi thêm một kỳ tích khác nữa?”

Phó Nhiễm nghe vậy, mặc dù trong lòng còn có lo lắng nặng nề, nhưng không khỏi dằn nén. Khi đó chỉ hi vọng anh có thể sống từng ngày từng ngày một, hôm nay, nếu chuyện sau này khó biết trước, sao không vui vẻ đối mặt?

Mạch Sanh Tiêu đẩy cửa đi vào, thấy Phó Nhiễm đứng ở trước bàn đọc sách, bác sĩ đã đi ra ngoài.

Cô đi tới trước mặt Phó Nhiễm.

“Cùng đi ăn chút gì không?”

Ánh mắt Phó Nhiễm lại bất ngờ rơi vào chỗ cổ tay Mạch Sanh Tiêu, cô nhìn theo tầm mắt Phó Nhiễm đang nhìn chăm chú về phía tay của mình.

“Có phải cô muốn hỏi tại sao tay của tôi lại bị như vậy hay không?”

“Rất đau chứ?”

“Dù sao hiện tại cũng đã cố gắng vượt qua.”

Mạch Sanh Tiêu gơ cánh tay lên.

“Lúc ấy bác sĩ nói cho tôi biết, tay của tôi gần như bị phế thì tôi cảm thấy toàn bộ thế giới sụp đổ, bởi vì giấc mơ đánh đàn Piano cả đời của tôi cũng bị phá hủy.”

“Là ai?” Phó Nhiễm không khỏi xúc động. “Người nào hại cô thành ra như vậy?”

Mạch Sanh Tiêu cười kéo tay áo lại, nửa đùa nửa thật nói.

“Nghe qua một câu nói như vậy sao? Người ta yêu làm tổn thương ta sâu nhất.”

Cô kéo tay Phó Nhiễm đi ra ngoài, Phó Nhiễm chạm đến vết thương nơi tay cô, tim đập có chút nhanh.

Đi tới lầu ba, người đàn ông đưa lưng về phía cô, đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi, Phó Nhiễm ngồi vào mép giường, cô nghiêng người qua, bàn tay khẽ vuốt lên mái tóc đen cắt ngắn của anh, anh vỗ vỗ vào hông cô.

“Yên tâm chứ?”

Cô cũng nằm xuống bên cạnh anh.

“Anh cũng không hỏi tên của bảo bảo, làm sao biết là Hân Hân?”

Anh cười ôm hông của cô.

“Không phải là em nhìn lên máy vi tính của anh mới lấy được tên cho đứa bé sao?”

“Úi chà, đó là anh tự nguyện cho em xem .”

Anh chống tay lên nhìn Phó Nhiễm từ trên cao.

“Từ đâu học được?”

“Cái gì?” Về mặt cô ngây thơ.

“Cái đó, úi chà.”

“Ai mà không biết nói, anh giả bộ nghiêm chỉnh cái gì.”

Phó Nhiễm nhếch cánh môi.

“Lặp lại lần nữa? Anh phải trừng trị em mới được.”

Anh áp người xuống muốn hôn cô, Phó Nhiễm vội vàng dùng tay che miệng lại.

“Anh sống yên ổn chút đi, bác sĩ nói để cho anh tĩnh dưỡng.”

“Hôn miệng một chút không có việc gì.”

Phó Nhiễm nghiêng người sang dùng bả vai chống được cầm anh đang tới gần.

“Trải qua một hồi bệnh như vậy cũng chưa thấy anh bớt phóng túng đi một chút.”

“Cũng bởi vì đã lâu, nên nghĩ tới mới nghiên.”

Nếu muốn chiếm được tiện nghi khi đầu khẩu với anh, không có cửa đâu.

Phó Nhiễm đúng lúc bắt được bàn tay anh kéo khóa áo cô đang mong muốn xâm nhập vào bên trong.

“Hiện tại không được.”

“Anh không làm.”

“Vậy cũng không được.”

Phó Phó Nhiễm kéo khóa kéo lại.

“Em phải nhanh đi về, gần đây bị theo dõi rất chặt.”

Anh thừa dịp cô xuống lấy giày lười cô ngồi vào trên đùi mình.

“Người trong nhà không làm khó dễ em chứ?”

“Yên tâm, em có thể ứng phó.”

Phó Nhiễm xoay người lại với lấy giày, y phục sau lưng bị vén lên, có thể nhìn đến thắt lưng nhẵn nhụi, nơi cổ họng anh khê cuộn cuộn, đôi giày này cô mới mua, đeo lên có chút khó khăn.

Một tay anh vòng qua trước mặt cởi cúc quần cô ra, một tay kia thuận thể đi xuống. Bàn tay có chút lạnh, thiếu chút nữa Phó Nhiễm thét chói tai, đột nhiên ngửa người ra sau, gáy đụng vào sống mũi anh. Anh rên lên tiếng, Phó Nhiễm bị anh mang về phía sau, anh xoay người đè cô ở phía dưới thân mình, bàn tay vẫn để ở chỗ cũ.

Toàn bộ nguồn vốn của MR gần đây đều tập trung cho hạng mục mới, đây là bước đầu tiên Phó Nhiễm có thể đứng ổn định.

Trong thời kỳ mấu chốt nhất, lại có một cơn sóng lớn cuốn tới.

Có người nói, không phải là Minh Thành Hữu ra nước ngoài, Minh gia đem tin tức này giấu thật kỹ, là bởi vì Minh Thành Hữu đã chết!

Đầu tiên vẫn chỉ là suy đoán, Phó Nhiễm biết lúc này không thể thừa nhận, cô cố gắng né tránh truyền thông, dù là không cẩn thận gặp phải thì cũng là nói năng thận trọng.

Nhưng chuyện vẫn chưa vì vậy mà yên ổn, ngược lại càng che thì sóng lớn càng mạnh, cho đến có một ngày, trên trang đầu tất cả các tờ báo đều có tựa đề như vậy: Minh Thành Hữu đã qua đời từ lâu, được an táng tại nghĩa trang Thanh Sơn.

Kèm theo còn có một tấm hình, tên tuổi của Minh Thành Hữu trên bia mộ có thể thấy được rõ ràng.

Bí mật bị che giấu gần nửa năm, khi lộ ra tưởng như long trời lở đất.

Lý Vận Linh không khỏi đau lòng, ý của Phó Nhiễm là không thừa nhận, dù sao chuyện như vậy, chỉ cần không ai đứng ra nói chắc chắn, lời đồn liền vĩnh viễn chỉ là suy đoán mà thôi.

Sau khi Lý Tắc Cần biết chuyện này, liền chạy tới Minh gia.

“Chị, chị còn không thừa nhận, Phó Nhiễm che giấu còn không phải là sợ ảnh hưởng tới vị trí của cô ta ở MR sao? Chị kiên trì làm cái gì, công ty ở trong tay cô ta, nói không chừng về sau Hân Hân cũng không có phần, huống chi về chuyện Thành Hữu, ngay cả bia mộ cũng bị phát hiện, cô ta cứ nói đừng động tới truyền thông, nhưng Minh gia như vậy, chị có thể trốn tránh được sao?”

Lý Vận Linh nhận lấy chiếc khăn Tiều quản gia đưa tới, lau khóe mắt xong lại trả lại.

“Tự ta cũng biết, đầu tiên nói muốn giấu là vì tốt cho MR, nhưng bây giờ cũng lâu như vậy rồi, ta cũng đang lo lắng không biết trong lòng Phó Nhiễm đang tính mưu ma chước quỷ gì.”

“Chị, bên trong MR không có người mình, chị có thể yên tâm sao?”

“Nếu không thì thế nào?”

Lý Vận Linh cau mày.

“Cậu có biện pháp gì tốt hơn sao?”

“Em muốn cho Sâm tử vào hội đồng quản trị.”

Lý Vận Linh nheo mắt lại.

“Trong lòng cậu nên hiểu, Sâm tử chưa có đủ tư cách này.”

“Gần đây em đang suy nghĩ biện pháp, chỉ cần bỏ tiền, còn sợ không có được một số cổ phần sao?”

Lý Vận Linh không lên tiếng, sau khi Minh Thành Hữu qua đời, không thể nghi ngờ là MR trở thành khối thịt béo bở, ai cũng muốn tới đây tranh một phần, quan hệ gần, tất nhiên là dễ dàng xuống tay hơn, điều bà kiên trì duy nhất, chính là bảo vệ MR thay Minh Thành Hữu, bởi vì vậy mới có thể để lại tất cả cho Hân Hân.

Trong lúc nhất thời, áp lực dư luận gần như ngập đầu, thật có thể lấy dùng bốn chữ “vô khổng bất nhập”* để hình dung những loại người đó. Sau đó cũng có không ít ký giả chạy tới Thanh Sơn muốn dò xét đến cùng, mặc dù cũng bị người trông coi nghĩa trang chặn ở ngoài cửa, nhưng chuyện Minh Thành Hữu qua đời trong mắt người ngoài đã thành sự thật.

(* Ý nói dùng mọi thủ đoạn để đạt được điều mình muốn, chỗ nào cũng nhúng tay vào.)

154. Chương 154

Chương 154: Vưu Ứng Nhụy

Triệu Lan mang theo túi lớn túi nhỏ đi vào Y Vân thủ phủ, ở nhà không có việc gì, bà chỉ có thể đan mấy bộ quần áo len cho đứa nhỏ, gần đây tin tức Minh Thành Hữu qua đời bị truyền ra, trong lòng khó tránh khỏi đau lòng thêm lần nữa, có lúc hơn nửa đêm bà không ngủ được, lòng dạ cũng đều ở trên người Hân Hân, hi vọng đứa bé có thể bình an vô sự.

Làm xong cơm tối đi ra ngoài, vừa lúc gặp Phó Nhiễm thay giày ở trước cửa.

“Mẹ?”

“Tiểu Nhiễm về rồi.”

Phó Nhiễm đem túi xách trong tay thả vào trên ghế sa lon.

“Trong nhà không phải đã có người giúp việc rồi sao?”

“Mẹ thấy gần đây con bận rộn công việc, nấu cháo gà cho con, mau tới đây uống.”

“Hân Hân đâu ạ?”

“Chị Nguyệt đưa vào phòng trẻ ngủ rồi, đứa nhỏ này càng ngày càng nghịch ngợm, về sau học đi chắc chắn là cũng không trông nom được.”

Ánh mắt Triệu Lan có chứa nét cứng chiều, đem cháo gà bưng đến bên tay Phó Nhiễm.

“Cảm ơn mẹ.”

“Một mình lo cho Hân Hân rất vất vả chứ?”

Triệu Lan đứng dậy lấy ra một hộp từ trong tủ lạnh.

“Đây là hộp nắm Kim Sâm mẹ tự tay làm, con nếm thử một chút, nghe người giúp việc nói có lúc con không ăn điểm tâm, như vậy sao được?”

Phó Nhiễm uống hai ngụm canh.

“Mẹ, canh gà này uống rất ngon.”

“Mẹ thêm chút táo đỏ, bổ máu.”

Bàn tay Phó Nhiễm cầm chiếc thìa lên bỗng ngừng lại, không trách được mùi vị rất quen thuộc, trước kia Phạm Nhân cũng thỉnh thoảng hầm canh gà như vậy, nói là phụ nữ uống rất tốt.

Triệu Lan thấy sắc mặt cô ảm đạm, đưa tay cầm bàn tay Phó Nhiễm.

“Con bận rộn cũng phải để ý tới mình, về sau mẹ sẽ thường tới đây nấu cơm cho con, thuận tiện cũng có thể giúp con trông đứa bé.”

Phạm Nhân không thể làm tiếp những điều này, Triệu Lan hi vọng mình có thể đền bù cho cô.

Một chiếc xe màu sẫm phanh dừng ở trước cửa tập đoàn Hào Khôn.

Minh Tranh liếc nhìn, đáy mắt dần dần chìm xuống, định chạy qua.

Lý Vận Linh thấy xe của anh tới đây, vội vàng đi xuống.

Bà ngăn ở trước mặt anh.

“Minh Tranh.”

Minh Tranh từ từ hạ cửa sổ xe xuống.

“Có chuyện gì sao?”

“Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện một chút.”

Lý Vận Linh đặt tay lên cửa sổ xe.

“Ta biết rõ con không muốn gặp ta, nhưng cho ta mười phút cũng được.”

Xung quanh Hào Khôn là một khu phố buôn bán nhộn nhịp, nhân viên phục vụ đem hai tách cà phê nóng lên, Minh Tranh vắt chân lên, nửa người trên dựa ra phía sau.

“Bà nói đi.”

Người đàn ông đặt tay đeo chiếc đồng hồ đeo tay lên bàn, có vẻ như đang nhìn thời gian.

Lý Vận Linh thấy thế, không che giấu được ánh mắt buồn bã.

“Minh Tranh.”

Lý Vận Linh uống cà phê, nói rõ ràng tất cả với anh.

Người đàn ông uống cà phê, động tác dừng lại sau đó nâng tầm mắt lên, dường như khó có thể tin nổi.

“Bà nói cái gì?”

“Mẹ một lòng vì tốt cho con.”

Minh Tranh buồn cười đem tách cà phê chén để lại trên bàn.

“Bà kêu tôi đối phó MR, rốt cuộc thì trong lòng bà suy nghĩ như thế nào?”

“Không phải là đối phó, hiện ở bên ngoài rất nhiều người muốn có MR, mẹ hy vọng con có thể giúp.”

“Nếu là giúp, tại sao vừa nãy bà lại nói như vậy?”

Ánh mắt Minh Tranh hiện rõ ràng vẻ châm biếm.

“Chẳng lẽ con cho rằng Phó Nhiễm là thực lòng giúp đỡ Minh gia sao? Hiện tại mẹ chỉ có thể tin tưởng con cùng Minh Vành, con là con ruột của mẹ, tự nhiên mẹ sẽ lo lắng cho con trước tiên.”

Lý Vận Linh đối Minh Vành không chút lo lắng, nhưng dù sao cũng phải ưu tiên lo lắng cho con ruột trước rồi mới đến con nuôi.

“Kỳ thật tôi rất hiểu bà.”

Minh Tranh buông chân xuống.

“Tựa như trước kia đối với Minh Thành Hữu vậy, bà cho rằng tôi là con riêng, cho nên luôn chèn ép tôi khắp nơi, hiện tại lại muốn dùng thủ đoạn này đối phó Phó Nhiễm, ưu tiên lo lắng tôi, bà cũng không hỏi tôi có muốn hay không.”

“Minh Tranh?”

Lý Vận Linh mặt mày lên tiếng, đúng là hiềm khích của bà để lại cho anh đến nay khó có thể hóa giải.

“Nếu con muốn, cái gì mẹ cũng có thể giúp con.”

“Tôi không có hứng thú đối với MR.”

Minh Tranh lạnh lùng nói.

“Nó cũng là tâm huyết của Thành Hữu, chẳng lẽ con nhẫn tâm?”

“Đừng mượn danh nghĩa của người khác tới tìm tôi.”

Minh Tranh rút ra hai tờ tiền mặt màu đỏ giá trị lớn, đẩy ghế ra đứng dậy.

“Đó là chuyện của Minh gia, không liên quan đến tôi.”

“Con đừng quên, con cũng mang họ Minh!”

Lý Vận Linh hướng tới bóng lưng của anh hô lớn.

Mấy chiếc xe hơi màu đen đỗ lại trong bãi đỗ xe ở tầng trệt, lái xe đi xuống mở cửa xe, Phó Nhiễm đóng laptop, bước ra từ hướng bên phải, mặc trên người một bộ đồ công sở thoải mái dễ chịu, mái tóc dài buộc đơn giản, lộ ra đôi bông tai bằng ngọc trai càng làm tôn lên vẻ sang trọng.

Theo phía sau là một chiếc xe cũng vừa đỗ, xuống xe là Hàn Tuyền cùng vài nhân viên lần lượt đi theo phía sau Phó Nhiễm, cô ngẩng đầu, nhìn lên tòa nhà cao vút trước mắt này.

“Tổng tài, vào thôi.”

Phó Nhiễm gạt đầu, giày cao gót 7cm bước trên thềm đá, cách đó không xa là cánh cửa thủy tinh lớn đập vào mắt, trong suốt một cách rõ nét.

Bỗng nhiên, từ trong đại sảnh xuất hiện một đoàn phóng viên, Phó Nhiễm cũng đã chuẩn bị trước, nhưng vẫn nhíu mày theo bản năng.

“Minh phu nhân, xin hỏi gần đây có tin tức xôn xao liên quan tới chuyện Minh Tam thiếu đã qua đời, điều này là thật không?”

Hàn Tuyền cùng vài nhân viên tới che ở trước mặt Phó Nhiễm.

Cô bị vây ở bên trong, chặt như nêm cối.

“Chuyện này hoàn toàn là bịa đặt, tôi không muốn giải thích nhiều.”

“Nhưng vì sao nửa năm qua Tam thiếu không xuất hiện một lần nào, huống hồ lần này nếu điều mà ngài gọi là lời đồn lại tiếp tục, sẽ ảnh hưởng đến cổ phiếu MR, chẳng lẽ cô không lo lắng sao?”

“Hiện tại tình hình anh ấy gần đây tôi không tiện nói ra, quả thật là ở nước ngoài có hạng mục mới cần anh ấy, huống hồ từ lúc tôi tiếp quản MR tới nay, chưa bao giờ không hoàn thành hạng mục nào, lấy một lời đồn để phủ nhận cố gắng của tôi, chỉ sợ là đối với tôi không công bằng đi?”

Phó Nhiễm được Hàn Tuyền che ra tới cửa, nhưng phóng viên vẫn không có ý nhân nhượng như trước.

“Có tin tức nói Tam thiếu mất vì bệnh tim, điều này làm cho chúng tôi nghĩ đến chuyện Minh lão gia qua đời cũng là vì bệnh này, nếu thật sự anh ấy còn sống, như vậy xin hỏi, ngôi mộ bên trong Thanh Sơn nên giải thích thế nào cho hợp lý?”

Phó Nhiễm chọn cách im lặng, chuyện mà truyền thông cho là đúng, ai cũng đừng mơ tưởng có đường cứu vãn.

Bảo vệ hỗ trợ ngăn phóng viên ở bên ngoài cửa, Phó Nhiễm cùng đám người Hàn Tuyền mới thoát thân.

Đi qua đại sảnh tiến vào hành lang, nhìn đến Minh Tranh cùng La Văn Anh đứng ở cửa thang máy, Phó Nhiễm mỉm cười lên tiếng gọi.

Không cần hỏi đều có thể biết, hạng mục lần này có thể nói là hấp dẫn không ít người, không thể nghi ngờ Hào Khôn cùng MR là hai bên có năng lực cạnh tranh nhất.

Thang máy đến, hai người đứng ở cửa đi vào trước, Phó Nhiễm muốn bước vào, Hàn Tuyền khẽ kéo tay áo cô.

“Tổng tài.”

Bước chân cô dừng lại, ý bảo Minh Tranh cùng La Văn Anh không cần chờ cô.

Đợi cửa thang máy khép lại, cô mới hạ giọng hỏi.

“Làm sao vậy?”

“Lúc ở cửa đã có nhiều phóng viên như vậy xuất hiện, hơn nữa là xuất hiện ở chỗ này, ngài không thấy là kỳ quái sao?”

Phó Nhiễm mới nghĩ lại chuyện lúc nãy.

“Hàn Tuyền, anh muốn nói cái gì?”

“Nhìn chung là ở Nghênh An, công ty có khả năng cạnh tranh cao nhất với chúng ta chỉ có Hào Khôn.”

Phó Nhiễm khoát tay.

“Đi lên trước rồi nói tiếp.”

La Văn Anh cùng Minh Tranh từ hội trường đi ra đầu tiên, hai người đi vào trong thang máy, La Văn Anh nắm chặt tài liệu trong tay.

“Vì sao ở thời điểm cuối cùng lại sửa đổi báo giá?”

Người đàn ông vẫn chưa trả lời ngay.

“Làm sao vậy?”

Giọng nói của La Văn Anh có chút khác thường.

“Không có gì, chỉ muốn hỏi một chút, có chút tò mò.”

Thang máy đi xuống tầng dưới cùng rất nhanh, Minh Tranh bước ra trước, La Văn Anh cùng anh đi ra cửa, ánh mặt trời có chút chói mắt, chiếu vào vai làm người ta không chịu nổi.

Đi đến bãi đỗ xe, Minh Tranh mở cửa xe cho cô, La Văn Anh đứng ở trước cửa ghế lái phụ.

“Anh làm như vậy, là vì MR sao?”

Minh Tranh ngẩng đầu nhìn cô.

“Trước kia em chưa bao giờ hỏi về việc như thế này, thời điểm cuối cùng, anh có quyền quyết định.”

La Văn Anh gật đầu, đúng, công ty này đều là của Minh Tranh, cô không có gì để lo lắng.

La Văn Anh ngồi vào, Minh Tranh đóng cửa xe sau đó trở lại ghế lái, La Văn Anh mở cửa kính xe,

chẳng qua là, hạng mục này cô đã chuẩn bị gần một tháng, vì chạy theo kế hoạch thậm chí có vài buổi tối suốt đêm cũng không ngủ được, cũng không phải có suy nghĩ khác, nhưng ngay cả một cơ hội Minh Tranh cũng không cho cô, liền kiên quyết phủ nhận.

Cô ngẩng đầu nhìn đến mặt trời giữa không trung, một ánh sáng ngời chiếu vào trong mắt, tâm lại chìm đến đáy cốc.

Minh Tranh nhìn xuyên qua bên trong kính chiếu hậu thấy nét mặt hệt hăng của La Văn Anh, anh không có thói quen giả thích với cô, lần này cũng không ngoại lệ.

Phó Nhiễm cùng đám người Hàn Tuyền đi ra cửa, lái xe đem xe chạy tới cửa, sau một lúc lâu Phó Nhiễm cũng không nói chuyện, Hàn Tuyền nhìn nét mặt cô, biết chuyện có chút khó giải quyết.

Ngồi vào bên trong xe, sắc mặt Phó Nhiễm u ám, ném tài liệu trong tay lên chỗ trước mặt. Sắc mặt Hàn Tuyền cũng không tốt hơn.

“Theo lý thuyết thì không có khả năng, tối hôm qua tôi còn cẩn thận kiểm tra lại vẫn không có gì sai.”

“Trừ anh ra, còn có người khác xem qua sao?”

Phó Nhiễm nghiêm giọng hỏi.

“Không có.” Hàn TUYỂN cố ý nhấn mạnh. “Tuyệt đối không có.”

Phó Nhiễm đưa ngón tay day day mi tâm, cũng không mở mắt ra.

Gần đây có nhiều chuyện bất lợi nên cô muốn né tránh, biệt thự bên kia Phó Nhiễm cũng không tới nữa, vừa lúc người đàn ông gọi điện thoại tới, đúng lúc Phó Nhiễm đang đau đầu vì việc này.

Đại khái nói qua cho cô biết, người đàn ông nói rõ thứ tự một trình duyệt cho cô nghe, nói là có thể phát hiện sự khác thường.

Sau khi Phó Nhiễm đăng nhập, quả thật có chút không thích hợp, cho dù đối phương che giấu rất tốt, địa chỉ cụ thể cùng tin tức không có biểu hiện gì, nhưng quả thật có dấu vết bị xâm nhập, trong lòng Phó Nhiễm còn sợ hãi, như vậy xem ra, tất cả các tin tức dữ liệu cô lưu trong máy tính có thể bị người khác tùy ý sửa đổi bất cứ lúc nào.

Phó Nhiễm im lặng không lên tiếng, khép lại máy tính. Đứng dậy đi đến cửa sổ sát đất, Phó Nhiễm khoanh tay ở trước ngực, nâng tầm mắt lên nhìn về phía ánh trăng giữa không trung, trước khi cô tiếp quản kinh doanh MR, mỗi tháng thu nhập rất dư giả, chưa bao giờ giao thiệp với giới kinh doanh, sau khi tiếp quản MR mới biết được, trong này lừa gạt nhau rất kịch liệt, cũng thực sự hiểu được lúc Minh Thành Hữu ở giữa vòng xoáy đó như thế nào.

Hân Hân đang ngủ say, Phó Nhiễm đi đến trước giường, muện phiền trong lòng cũng theo hình ảnh này mà tan hết.

Phó Nhiễm gặp được truyền thông đều cố gắng tránh đi, nhưng ba ngày sau, tin tức Minh Thành Hữu qua đời vẫn được chứng minh là đúng, Minh gia mở một cuộc họp báo nhỏ tuyên bố, chính miệng Lý Vận Linh đã thừa nhận, Minh Thành Hữu đã qua đời vì bệnh tim gần nửa năm.

Trong nhất thời, toàn thị trấn Nghênh An bỗng xôn xao.

Lúc Lý Vận Linh tuyên bố tin tức ở hội trường khốc lóc thảm thiết, ý ám chỉ, hiện nay MR đang ở trong giai đoạn bấp bênh, lại bị tổn hại nặng nề, mà che giấu lâu như vậy, đều là ý của Phó Nhiễm.

Cổ phiếu MR liên tục giảm mấy ngày liên tiếp, đương nhiên là tất cả áp lực đều nhắm đến Phó Nhiễm.

Tin tức Minh Thành Hữu qua đời, chỉ sợ ngay cả các ông bà già trong ngõ nhỏ cũng đều có thể biết, vốn là nhân vật có tầm ảnh hưởng ở Nghênh An, đang còn trẻ mà đã qua đời như vậy, tin tức phát ra còn nhanh hơn tốc độ của gió.

Các phóng viên đều đến chờ ở cửa Y Vân thủ phủ.

Lý Vận Linh không chỉ có một lần gọi điện đến nói, Phó Nhiễm nghe được ý của bà là bà muốn Hân Hân, cô dứt khoát nói là không có khả năng.

Gần đây Triệu Lan chuyển đến Y Vân thủ phủ, sợ Phó Nhiễm cùng đứa bé có chuyện gì.

Trên xe ô tô đi tới hướng MR, từ trong thang máy đi ra nhìn thấy thư kí Nghê nhìn cô với thần sắc quái dị, Phó Nhiễm nói cô chuẩn bị tài liệu để họp.

Mới mở cửa đi vào, đã ngửi thấy một mùi hoa nhẹ nhàng, bên cạnh máy tính là một bó hoa hồng lớn, thư kí Nghê vừa mới đi vào, giọng nói hơi hệt.

“Vừa nãy có người đưa tới, tôi ký nhận thay cô.”

Phó Nhiễm cầm lấy bó hoa, không thấy được danh thiếp, cô nghĩ đến những chuyện phiền lòng sắp tới, đoán chừng là anh gửi tới.

Khóe môi không khỏi nhếch lên, trong mắt cũng dịu đi một chút.

Thư kí Nghệ thấy thế, sắc mặt u ám, quả nhiên người mất đi mới là đáng thương nhất, người bên cạnh đau đớn cũng chỉ là nhất thời.

Phó Nhiễm cẩn thận cắm hoa vào trong bình hoa.

Sau khi tan tầm ra khỏi công ty, nhìn thấy xe của Lý Lận Thần.

Phó Nhiễm quay cửa kính xe xuống, Lý Lận Thần dựa vào cửa xe.

“Có thích hoa không?”

“Anh đưa tới?”

“Nếu không em cho là ai?”

Ánh mắt người đàn ông khẽ nhú lại.

Phó Nhiễm cũng không xuống xe. “Cám ơn.”

Lý Lận Thần áp hai tay chỗ cửa kính xe.

“Cùng nhau ăn cơm chiều đi?”

“Không được, tôi phải về chăm sóc con.”

Ánh mắt Lý Lận Thần chân thành.

“Tiểu Nhiễm, anh đã nói cho dù chúng ta không làm người yêu của nhau cũng có thể làm bạn bè mà, chuyện Minh Tam thiếu em cố ý giấu anh là có nỗi khổ tâm riêng, nhưng chẳng lẽ em không chọn một đường lui cho chính mình sao?”

“Lận Thần, tôi biết ý tứ của anh, nhưng hiện tại tôi không có tâm trạng nghĩ tới chuyện khác.”

Lý Lận Thần dường như muốn nhìn trong mắt Phó Nhiễm tìm ra cái gì, cô thu hồi tầm mắt.

“Lần khác chúng ta nói chuyện sau, tôi đi về trước.”

Phó Nhiễm nhấn chân ga, Lý Lận Thần nhanh chóng tránh sang một bên.

Nghĩ muốn mua cho Hân Hân chút quần áo, sau khi Phó Nhiễm ra khỏi trung tâm mua sắm liền gọi điện thoại về nhà, nghe được giọng nói của Triệu Lan cô mới buông lỏng, trái tim có chút ấm áp.

Lúc trước đi thăm Triệu Lan cô có mang sinh tiên tới, Triệu Lan rất thích ăn, Phó Nhiễm lại tiện đường, muốn đi qua mua một chút.

Đi qua đi lại, trời đã tối rồi, Phó Nhiễm đem xe dừng ở cách đó không xa, bởi vì vừa vặn là thời gian cơm chiều, là cửa hàng nhỏ lúc trước cô cùng Minh Thành Hữu đã cùng nhau tới, rất đông khách nên ngay cả chỗ dừng xe cũng không có.

Cô cầm lấy túi xách ra khỏi xe.

Trong tán cây tùng thấp bên vườn hoa, có một bóng người đang ngồi xổm xuống, nhìn thấy bóng dáng Phó Nhiễm, cô ta nhanh chóng đứng dậy đuổi theo.

Phó Nhiễm đi qua đường, cô ta cũng cùng đi qua, thấy Phó Nhiễm muốn đi vào trong quán, người phụ nữ nọ há miệng muốn hét lên.

Bỗng một sức mạnh che miệng cô ta lại.

“Phó —— “

Trong âm thanh ồn ào, Phó Nhiễm dừng lại bước chân theo bản năng, cô xoay người nhưng chưa phát hiện ra điều gì khác thường.

Một chiếc xe đóng cửa xe sau đó chạy nhanh như bay trên đường, Vưu Ứng Nhụy bị hai người đè bả vai lại, cô sợ hãi nhìn xung quanh.

“Các người là ai?”

“Chúng tôi tìm cô hơn nửa năm rồi.”

Vưu Ứng Nhụy nghe vậy, đại khái có thể đoán ra.

“Hắn ở đâu, đưa tôi đi gặp hắn.”

“Được.”

Người đàn ông bên cạnh không có ý tốt chụp được bả vai của cô.

“Cô làm cho chúng tôi tìm khắp nơi, nói cho cùng đều phải bồi thường thật tốt.”

Xe càng lúc càng chạy đến khu vực hẻo lánh, toàn thân Vưu Ứng Nhụy căng thẳng.

“Các người muốn làm cái gì?”

“Mang cô tới một nơi thật tốt.”

Vưu Ứng Nhụy né tránh bàn tay người đàn ông đưa tới.

“Các người nói với hắn, tôi còn nắm trong tay nhược điểm của hắn, nếu không muốn mọi chuyện bị bại lộ thì tốt nhất nên gặp tôi một lần.”

Người đàn ông dường như không tin.

“Đến lúc đó, các người cũng đừng hối hận.”

Người đàn ông ngồi ở ghế phụ gọi điện thoại nói chuyện, sau một lúc thì ý bảo lái xe quay đầu.

Nơi hẹn gặp là một căn nhà lớn ở vùng ngoại thành, hai người đàn ông đẩy cô vào sau đó đứng canh ở ngoài cửa.

Vưu Ứng Nhụy nắm lấy cánh tay bị đau.

Người đàn ông đứng ở dưới ngọn đèn, đưa lưng về phía cô.

Vưu Ứng Nhụy hừ lạnh, cũng không thấy sợ hãi như lúc trước.

“Không nghĩ tới lòng dạ anh độc ác như vậy.”

Người đàn ông xoay người.

“Hơn nửa năm trôi qua dường như cô không được tốt lắm, xem bộ dáng này của cô.”

“Còn không phải là do anh ban tặng?”

Vưu Ứng Nhụy nhìn xung quanh sau đi lên phía trước.

“Tôi trốn đến bây giờ, không thể tưởng tượng được là vẫn rơi vào trong tay anh.”

“Nếu tin tức Minh Thành Hữu chết không được công khai, chỉ sợ cô còn muốn trốn nữa?”

“Là anh cố ý rải tin tức?”

“A, vậy là Minh Thành Hữu đã chết thực sự.”

Người đàn ông kéo ghế ngồi vào chỗ.

“Nói, hôm nay cô định muốn làm cái gì?”

Vưu Ứng Nhụy cảnh giác nhìn người đàn ông chằm chằm.

Hắn nở nụ cười châm biếm.

“Cô không nói tôi cũng có thể đoán được, sau khi cô nghe được tin tức về Minh Thành Hữu, muốn tìm Phó Nhiễm làm chút giao dịch?”

Vưu Ứng Nhụy nghe vậy, cũng rõ ràng thừa nhận.

“Đúng. Tôi sẽ nói cho cô ta mọi chuyện tại sao mẹ tôi lại biến thành người thực vật, cùng lắm tôi chỉ là sợ ý làm người khác bị thương.”

Về chuyện Minh Thành Hữu, cô coi đây là điều kiện trao đổi, chắc chắn Phó Nhiễm sẽ giải quyết là không truy cứu nữa.

Người đàn ông nghe cô nói xong, lại cười ra tiếng.

“Chẳng lẽ cô không có nghe nói Phạm Nhân đã chết sao?”

Vưu Ứng Nhụy giật mình, Phó gia không giống Minh gia, một chút thông tin cũng được công bố trên báo chí.

“Mẹ tôi đã chết?”

“Trái tim của bà ấy cho Minh Thành Hữu, chỉ tiếc, cơ thể hần bài xích, cũng đã chết.”

Vưu Ứng Nhụy hét một tiếng thét chói tai, lao tới muốn đánh hần.

“Đều là anh!”

Người đàn ông bắt được bàn tay cô đưa tới dùng sức hất ra, Vưu Ứng Nhụy té ngã trên mặt đất, khuỷu tay đau đớn không đứng dậy nổi.

“Hiện tại cô ở đây ra vẻ với tôi làm cái gì, muốn chết theo mẹ cô sao?”

“Chuyện đó không liên quan đến tôi.”

“Nực cười!”

Người đàn ông vỗ vỗ cổ tay áo muốn đứng dậy, Vưu Ứng Nhụy chống tay lên

“Anh muốn thế nào?”

“Ta sẽ không cho phép người nào có thể uy hiếp tới ta được tồn tại.”

Hần nhấc chân muốn đi, Vưu Ứng Nhụy khó nén nổi hoang mang trong lòng, lại cố gắng tự trấn tĩnh nói.

“Anh cũng đừng quá đắc ý, nếu tôi đã ra ngoài thì khẳng định cũng có nghĩ tới trường hợp xấu nhất, tôi đã nói tất cả mọi chuyện cho bạn tôi nghe, nếu tôi gặp chuyện không may, anh cũng tốt không hơn đâu.”

“Hừ, cô có thể nắm được nhược điểm nào của tôi chứ?”

Người đàn ông ngạo nghễ nhìn vẻ mặt chật vật của cô.

“Có hay không anh có thể thử xem, hướng hồ hiện tại cũng chưa ai hoài nghi anh đi, Phó Nhiễm là người thông minh, tin tưởng chỉ cần một lần cũng có thể để cô ta để ý, hướng hồ hiện tại Thành Hữu đã mất, chẳng lẽ anh muốn tại thời điểm mấu chốt này làm cho tôi phá hư chuyện của anh sao?”

Người đàn ông ngồi xổm người xuống, đưa tay nắm chặt cầm Vưu Ứng Nhụy.

“Nửa năm qua cô đã ở đâu?”

“Lúc trước anh làm cho tôi đi bệnh viện, nói chỉ cần làm cho Thành Hữu ấn dấu vân tay là được, không nghĩ tới khi tôi vội vàng chạy ra ngoài anh lại làm cho người ta lái xe muốn đâm chết tôi, nếu không phải đêm đó tôi nhanh chóng thoát được, đã sớm mất mạng, nửa năm qua tôi có nhà không thể về, ở đâu... Tất nhiên là tôi sẽ không nói cho anh biết.”

Cô ra sức hất tay người đàn ông này ra.

“Vậy cô muốn như thế nào?”

Vưu Ứng Nhụy lết người dậy, bàn tay đau lợi hại, lòng bàn tay có rớm máu.

“Tôi biến thành như vậy cũng có liên quan tới anh, ít nhất anh cũng phải giúp tôi vượt qua cửa ải này.”

Người đàn ông khẽ nhún mày.

“Hiện tại cô chỉ là chuột chạy qua đường.”

“Bản lĩnh của anh lớn như vậy, ngay cả việc nhỏ này đều không làm được sao?”

Thực sự thì trong lòng Vưu Ứng Nhụy rất sợ phải chết, người đàn ông này có thể làm vậy bất cứ lúc nào.

“Tôi chỉ muốn giống như anh, có một con đường sống là được, nếu không anh cho tôi sống, anh cũng đừng mơ tưởng sống thoải mái.”

Người đàn ông nhìn cô chăm chăm, sau một lúc lâu, hần nắm chặt cổ tay cô.

Vưu Ứng Nhụy thét chói tai ra tiếng,

“Anh làm cái gì?”

“Yên tâm, sẽ không để cho cô phải chết.”

Vưu Ứng Nhụy bị hần lôi ra ngoài cửa.

“Tôi sẽ cho cô cơ hội sống lại.”

Phó Nhiễm lái xe trở lại Y Vân thủ phủ, Lý Vận Linh từ trên xe đi xuống dưới.

“Mẹ.”

Lý Vận Linh bước tới trước cửa kính xe .

“Hần Hần đâu?”

“Ở bên trong.”

Phó Nhiễm nhìn đến cánh cửa sắt từ từ mở ra ở trước mắt.

“Mẹ, vì sao mẹ lại công bố chuyện Thành Hữu đã chết?”

“Đã gần nửa năm trôi qua, ta không thừa nhận chuyện này có ảnh hưởng lớn tới MR.”

Lý Vận Linh nói với lễ đương nhiên.

Thái độ của bà đã rõ ràng, Phó Nhiễm cũng không thể nói gì hơn.

Triệu Lan thấy Phó Nhiễm lâu về, đơn giản ôm Hần Hần đi tới cửa.

“Tiểu Nhiễm...”

Lý Vận Linh nghe được giọng nói, quay đầu lại khó có thể tin.

“Tại sao bà ở đây?”

“Tôi, tôi đến thăm đứa nhỏ.”

“Cô lại có thể để cho bà ta ôm đứa nhỏ? Phó Nhiễm, cô có còn để ta vào mắt hay không?”

Phó Nhiễm vô cùng mệt mỏi.

“Mẹ, bà ấy cũng là mẹ con.”

Cô đem xe chạy thẳng vào Y Vân thủ phủ, sau đó đón Hần Hần từ tay Triệu Lan.

“Khủng hoảng hiện tại của MR con sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, nếu có thể bình yên vượt qua cửa ải này, mẹ có thể buông tay để cho con tiếp quản hay không?”

Ánh mắt Lý Vận Linh dừng lại ở trên mặt Hần Hần, lại nhìn về phía Triệu Lan, khẩu khí quái dị.

“Tôi nên sớm nhận ra, tranh đến tranh đi cả đời vẫn không bằng bà.”

Phó Nhiễm đứng ở trước mặt Triệu Lan, đồng thời nói với Lý Vận Linh.

“Mẹ, cùng nhau đi vào ăn cơm chiều đi.”

Lý Vận Linh nhìn, sau đó xoay người nhanh chóng đi vào.

Triệu Lan có chút khó xử không biết làm sao, Phó Nhiễm khẽ vỗ nhẹ bả vai bà.

“Mẹ, chúng ta vào thôi.”

Phó Nhiễm nhìn về phía bóng dáng Lý Vận Linh ngồi vào, dựa theo tình huống trước mắt của MR, lại thêm tài chính thiếu hụt, biện pháp duy nhất có thể bình yên vượt qua đó là tiếp tục che giấu tin tức Minh Thành Hữu qua đời.

Cô cùng Minh gia, nghiễm nhiên trở thành hai thế lực đối đầu, mà sau lưng Lý Vận Linh còn có chỗ dựa vững chắc là Lý gia.

MR muốn mời họp báo tuyên bố một chuyện, đã nhanh chóng truyền ra.

Vì muốn ổn định lòng người cùng cục diện lúc này của công ty, vì Minh Thành Hữu ở nước ngoài chưa kịp trở về, nhưng vẫn muốn thông qua Phó Nhiễm tuyên bố lý do mời họp.

Hôm đó, bên trong hội trường MR chật ních phóng viên.

Lý Vận Linh đi tới cùng Minh Vành, Phó Nhiễm đứng ở trên bục cao, tầm mắt nhìn qua đám người chật kín, có người trông mong tin tức, cũng có người chờ xem kịch vui.

Vẫn là quản lý Lý làm công việc chuẩn bị như mọi lần, máy tính phát ra hình chiếu có thể để đầu bên kia nhìn thấy rõ ràng, Phó Nhiễm ngồi vào chỗ của mình, ngón tay bắt đầu lướt trên bàn phím một thao tác.

Không bao lâu sau, một bóng người hiển thị rõ ràng trên màn hình, Lý Vận Linh giật mình, vẻ mặt Minh Vành ngồi bên cạnh cũng giật mình.

Người bên ngoài có lẽ còn có hoài nghi, nhưng dù sao Minh Thành Hữu cũng là đứa con Lý Vận Linh nuôi hai mươi mấy năm, đừng nói là liếc mắt một cái, cho dù một câu nói cũng đều có thể nhận ra.

Không ít phóng viên đều đứng lên, có một số trường hợp gần như không khống chế được.

“Ầm ỹ gần chết!”

Giọng nói người đàn ông truyền đến từ đường truyền bên kia, hình ảnh cũng lập tức biến mất, Hàn Tuyền ý bảo phía dưới im lặng.

“Thật sự là Minh Tam thiếu!”

Phó Nhiễm nhìn màn hình máy tính chằm chằm đến mất hồn, giọng nói bên trong truyền đến rõ ràng.

“Không phải là thật thì còn có thể là giả sao?”

“Như vậy xin hỏi, bia mộ của ngài ở Thanh Sơn là như thế nào?”

155. Chương 155

Chương 155: Giống như ngoại tình

Lý Vận Linh kích động muốn đứng lên. Minh Vành đè lại bàn tay của bà.

“Mẹ, trước hết mẹ cứ nghe hết đi đã.” Người đàn ông không suy nghĩ thêm. “Hãy cứ tìm chỗ ngồi trước đi.”

Ký giả còn có rất nhiều nghi ngờ cần giải đáp, giọng nói của người đàn ông đã tỏ ra không kiên nhẫn.

“Phó Nhiễm, anh còn có việc bận, nơi này giao cho em.” Nói xong, đã cắt đứt.

Như vậy tất cả mọi chuyện cũng hướng tới lúc trước Lý Vận Linh thừa nhận tin tức Minh Thành Hữu đã chết, không ít người nhìn thấy Lý Vận Linh, bắt đầu ồn ào.

Phó Nhiễm vội vàng ngăn lại. “Chuyện này trước đó mẹ tôi cũng không biết.”

Cô ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt đầy hàm ý của Minh Vành cùng khuôn mặt tức giận của Lý Vận Linh.

“Đúng là Thành Hữu có bệnh tim, bởi vì sau khi ghép tim vẫn cần tĩnh dưỡng, bác sĩ cũng đã nói phải trải qua thời kỳ theo dõi đặc biệt nửa năm, chúng tôi cũng gặt trong nhà, là sợ có thêm một chuyện ngoài ý muốn nữa thì mẹ tôi sẽ không chịu nổi đả kích này, thời gian gần đây Thành Hữu cũng đang bắt tay vào xử lý chuyện của công ty ở nước ngoài, chúng tôi dự định qua một thời gian nữa mới nói ẹ tôi biết.”

Hai chân Lý Vận Linh lạnh như ăng, kích động khó có thể nói nên lời, ngồi im tại chỗ nói không nói ra nổi một câu.

Phó Nhiễm khéo léo ứng phó, gần như đem một lời nói dối biến thành một tấm lưới lớn, tất cả mọi người bị vây trong đó, chẳng qua là trong đó thật thật giả giả, lại có mấy người có thể biết?

Sau khi buổi họp báo kết thúc, Phó Nhiễm giao phó Hàn Tuyển để cho tất cả bọn họ đi ra ngoài trước, bàn tay cô đặt ở trên đầu gối nắm chặt, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi, dù sao cũng là chưa bao giờ phải ứng phó với trường hợp như vậy, lúc trước cô luôn chọn cách an toàn nhất, nên cũng không muốn đối mặt với truyền thông, mà hiện nay cũng không giống như lúc đó nữa, một câu nói vô tình, cũng có thể làm MR sụp đổ hoàn toàn.

Các ký giả tự động ra khỏi hội trường, nhân viên MR cũng lần lượt tan cuộc, Minh Vành cùng Lý Vận Linh vẫn ngồi im tại chỗ.

Phó Nhiễm đóng máy tính lại, Lý Vận Linh vịn vào thành ghế đứng dậy, bước chân lảo đảo.

Phó Nhiễm cúi người xuống, hai tay ôm chặt lấy cánh tay. Gương mặt cũng bị tóc rũ xuống che khuất.

Giọng nói Lý Vận Linh vang lên đầu tiên. “Sao, chuyện gì xảy ra?”

Trong lòng nóng ruột lại không được đợi được câu trả lời của Phó Nhiễm, Minh Vành cũng đứng ở bên cạnh Lý Vận Linh.

Lý Vận Linh vội vàng lay lay bả vai Phó Nhiễm.

“Thành Hữu ở đâu? Nếu nó còn sống tại sao không trở lại? Làm sao có thể? Lúc đó không phải mấy đứa đã mang theo tro cốt của nó sao? Còn có thời điểm chuyển viện, rõ ràng Minh Vành cùng tới đó mà?”

Bà hỏi một chuỗi vấn đề, sốt ruột khó nén nổi, nghĩ tới gì liền nói ra luôn.

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, Lý Vận Linh nhìn thấy thần sắc của cô, lại ngăn người ra. Trên mặt Phó Nhiễm đầy nước mắt, đôi mắt đỏ bừng.

“Mẹ, ngoài làm như vậy ra thì con không nghĩ ra được biện pháp nào khác, tin tức Thành Hữu qua đời có thể làm cho MR sụp đổ, con không muốn tâm huyết của anh ấy cứ mất đi như vậy.”

Ánh mắt Minh Vành cất giấu vẻ nghi ngờ, lại khó có thể tin nổi.

” Phó Nhiễm, rốt cuộc là cô có ý gì?”

“Hình ảnh Thành Hữu xuất hiện lúc này, đó là do con dẫn người ta biên tập dựa theo các hình ảnh trước kia, âm thanh cũng xử lý qua, mẹ, Nhị ca, con cũng không muốn như vậy, nhưng bây giờ MR do một mình con gánh vác, trước cuối năm, tin tức Thành Hữu đã mất vẫn không thể công bố.”

Về mặt Phó Nhiễm đau khổ, trong mắt cũng không nhìn ra chút nào khác thường nào.

“Nói cách khác, tất cả đều là giả?” Lý Vận Linh suy nghĩ mất hồn, ánh mắt âm trầm. “Ta đã nói, vì sao trên đời lại có chuyện như vậy?”

“Mẹ, thật xin lỗi.”

Chuyện đau lòng của Lý Vận Linh bị gợn lên, càng cảm thấy trong lòng buồn bã, bà chống tay lên mặt bàn.

“Tại sao con không nói sớm cho ta biết, ít nhất ta sẽ không hi vọng.”

“Con không nghĩ tới mẹ sẽ tới, vốn là muốn sau khi công bố tin tức mới nói ẹ biết.”

Hốc mắt Lý Vận Linh chưa xót.

“Ta biết rõ là con đề phòng ta, nhưng nếu như con thực sự vì tốt cho MR, đương nhiên là ta sẽ đồng ý với ý kiến của con, Tiểu Nhiễm, con cũng nói một người phải gánh vác một chết đi, tại sao không chịu để cho người khác giúp con một lần, như vậy làm sao con có thể để cho ta tin tưởng con?”

Lý Vận Linh kiên trì đến đây, không phải là trong công ty không có người mình, bà chỉ sợ Phó Nhiễm sẽ “một tay che trời”.

Phó Nhiễm giơ mu bàn tay lên lau khóe mắt. “Mẹ, nếu là ý của mẹ, tốt lắm, con đồng ý.”

Lý Vận Linh không nghĩ tới lần này cô lại thẳng thắn như vậy. “Thật sao?”

“Hiện tại Thành Hữu không có ở đây, chúng ta nên đồng tâm hiệp lực gánh vác MR vượt qua sóng gió.”

Lý Vận Linh nghe vậy, tỏ ra vui mừng. “Tốt.”

“Mẹ, con đưa mẹ đi về trước đi.”

Minh Vành thấy tinh thần bà không tốt, mở miệng nói đúng lúc.

Phó Nhiễm vẫn ngồi ở chỗ ngồi lúc trước, lúc hai người đi ra tới cửa vẫn có thể nghe được tiếng khóc lóc truyền đến từ sau lưng.

Lý Vận Linh nén bi thương đi ra ngoài, đến bên ngoài, Minh Vành lấy khăn giấy từ trong túi xách ra đưa cho bà. Lý Vận Linh cầm chiếc khăn, thần sắc đã thay đổi tốt hơn một chút.

“Minh Vành, con cũng đã nghe ý của Tiểu Nhiễm, con chuẩn bị một chút, phải lo cả công ty của mình cùng MR bên này, bây giờ mẹ chỉ có thể tin tưởng một mình con.”

Phó Nhiễm nhìn bóng lưng của hai người biến mất ở cửa ra vào, cô thu dọn đồ xong đi lên phòng làm việc của mình, đi rửa mặt, trang điểm lại một chút.

Thị trấn Nghênh An, bên trong biệt thự nào đó.

Người đàn ông tập chạy xong đi xuống lầu, thấy Duật Tôn ngồi trong phòng khách. “Ui, không có đi ra ngoài?”

Duật Tôn vất chân lên, cũng không ngẩng đầu lên.

“Tớ đây là người đàn ông đã kết hôn cũng không muốn ra ngoài có chút mập mờ với người phụ nữ nào.” Anh chỉ chỉ hướng phòng bếp. “Sẽ có quả ngon để ăn.”

“Thôi đi.” Người đàn ông cười ngồi vào chỗ đối diện. “Tớ còn không kêu thua thiệt.”

Mạch Sanh Tiêu mặc một bộ đồ mặc ở nhà màu ngó sen từ phòng bếp đi ra ngoài. “Không phải về Bạch Sa sao? Anh còn không chuẩn bị.”

“Hai người phải đi về?”

“Ừ.”

Duật Tôn buông đồ trong tay xuống. “Biệt thự này tạm thời để lại cho cậu, đủ để lăn qua lăn lại đi?”

Sanh Tiêu tới gần, trong tay còn dắt một cậu nhóc. “Nói chuyện luôn không biết giữ chừng mực.”

Người đàn ông giống như nghiêm túc nhìn xung quanh. “Miễn cưỡng ở lại thôi.”

Duật Tôn từ đón lấy cậu nhóc từ trong tay Sanh Tiêu ôm vào trong ngực.

“Hành Hành, chúng ta đi.”

Người đàn ông kia cũng đứng dậy. “Qua mấy ngày nữa tớ sẽ đi về.”

“Không phải cậu nói là có kế hoạch sao?”

“Tớ không muốn để ột mình Phó Nhiễm phải chống đỡ quá cực khổ, chỉ mấy ngày nữa thôi.”

Anh đang ở sau lưng cô, nếu thật sự cô không còn cách chống đỡ, anh cũng chỉ có thể không làm việc theo kế hoạch nữa.

Phó Nhiễm đi ô-tô từ công ty ra ngoài, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy xe của Lý Lận Thần đi theo, cô tăng tốc độ, nhưng người đàn ông này cũng lao đi rất nhanh,

Nơi cô hẹn ở cách đó không xa, cô không dám tới đó nữa, đem xe dừng bên ven đường.

Lý Lận Thần đi về phía cô, có thể nhìn thấy bước chân có chút cà nhắc.

Phó Nhiễm xuống xe, thấy Lý Lận Thần cầm bó hoa hồng trong tay.

“Lận Thần, anh không cần phải như vậy.”

Cô dứt khoát từ chối, Lý Lận Thần đưa hoa cho Phó Nhiễm.

“Hôm nay anh đã xem tin tức, cũng biết em không phải dễ dàng gì.”

Phó Nhiễm thấy bàn tay hẩn đưa không có ý thu hồi, cô miễn cưỡng nhận lấy bó hoa. “Cám ơn.”

“Hình ảnh của Tam Thiếu trên video anh cũng đã nghe được rồi, mặc dù anh không tán thành cách làm của em nhưng không thể không thừa nhận đây đúng là cách có hiệu quả nhất có thể làm được, chỉ là có chút vết sẹo bị vạch trần, đau đớn không phải là chính mình sao?”

Lời nói của Lý Lận Thần chân thành, ánh mắt Phó Nhiễm nhìn chăm chú nhìn xuống chân của mình.

“Lận Thần, Thành Hữu vẫn còn sống.”

“Vậy sao?”

Phó Nhiễm gật đầu, nhưng cũng không nói lại cho rõ ràng, ít nhất Minh Thành Hữu ở đây, cũng có thể phá vỡ ý nghĩ của Lý Lận Thần.

“Ừ, anh ấy vẫn luôn ở đây.”

Phó Nhiễm thấy Lý Lận Thần như có nghi ngờ.

“Anh ấy vẫn luôn ở trong lòng tôi.”

Cô nói không rõ ràng, Lý Lận Thần rất khó phân biệt thật giả từ trong lời nói của cô.

“Cùng nhau ăn cơm tối đi.”

Phó Nhiễm nhìn sắc trời tối dần. “Không, tôi còn có việc.”

Cô cầm bó hoa Lý Lận Thần tặng rồi ngồi vào bên trong ghế lái, Lý Lận Thần nhìn theo xe của cô rồi khỏi, ánh mắt Phó Nhiễm ngó ra ngoài cửa sổ, thấy tên một khách sạn nào đó, cô vẫn đạp chân ga đi qua. Đi suốt một vòng lớn, cho đến xác định không có ai đuổi theo, lúc này Phó Nhiễm mới trở lại con đường vừa này, cô đem xe dừng đến bên trong bãi đỗ xe.

Cầm túi cách lên đi vào hành lang, lại cúi thấp đầu tiến vào bên trong thang máy, nhìn phím số biểu hiện tầng lầu đi lên, trong lòng Phó Nhiễm thấp thỏm mới bình tĩnh lại một chút, cô lơ đãng nhìn thấy camera giám sát bên trong thang máy, lại chợt dạ cúi đầu hạ thấp xuống chút nữa.

Đây khác gì là vụng trộm ngoại tình?

Sau khi cửa thang máy dừng lại rồi mở ra, Phó Nhiễm giống như chạy trốn đi ra.

Cô tìm được gian phòng, đưa tay ấn chuông cửa.

Phó Nhiễm chỉ sợ nhìn thấy người khác, thật may là người bên trong không làm cho cô phải chờ lâu, trong nháy mắt cửa liền mở ra, một bàn tay núp lại cổ tay của cô kéo cô đi vào, một bảng hiệu “chớ quấy rầy” treo ở nắm cửa.

Đang lúc thân thể cô đi vào còn lảo đảo thì đụng vào trong ngực người đàn ông.

“Làm gì lại muốn tới khách sạn, hù chết em, nếu bị những ký giả kia theo dõi sáng mai em lại được lên trang nhất, xem chừng sẽ nói em tới đây vụng trộm.”

“Trộm thì liền trộm đi, anh quang minh chính đại cho em vụng trộm, muốn vụng trộm thì liền trộm.”

Người đàn ông đem cô dựa ở trên vách tường, bên trong bức rèm cửa sổ, chỉ có ánh sáng yếu ớt phát ra.

“Yên tâm, nơi này là chỗ của Huống tử, không ai dám quấy rầy chúng ta.”

Phó Nhiễm đưa tay, sửa lại tóc một chút.

Người đàn ông cười buông mái tóc dài cô buộc ở sau gáy ra.

“Hiện tại ngược lại càng tỏ ra đứng đắn, cách ăn mặc này.”

Sắc mặt Phó Nhiễm vẫn không giấu được lo lắng, đưa tay đập vào ngực người đàn ông.

“Sau này vẫn là ở biệt thự đi, đến thuê phòng cảm giác cứ là lạ.”

“Dù sao chỗ của mình cũng không đủ kích thích, hiểu không?”

Người đàn ông áp trán vào trán cô, cánh mũi Phó Nhiễm ngửi thấy được mùi vị nước hoa hồng tràn ngập căn phòng. Đến bây giờ trái tim cô vẫn đập thành thịch.

Người đàn ông đưa tay vỗ một cái vào hông cô.

“Cái tên Lý Lận Thần đó tại sao còn quần lấy em?”

“Hắn chính là sợ tâm tình em không tốt, tới để an ủi em.”

Người đàn ông lên tiếng hừ lạnh ở bên tai cô. “Mặt người dạ thú, anh xem hắn tám phần quỷ.”

Phó Nhiễm muốn kéo cánh tay của người đàn ông ra để đi vào trong phòng, thế nhưng anh lại dùng sức kéo cô trở lại, phía sau lưng cô áp chặt vào vách tường, chân cũng không khỏi nhón lên nhìn về phía anh. Anh hôn môi cô, lặp đi lặp lại, ý muốn xâm nhập, rồi lại lặng lẽ lui khỏi, tóm lại làm cho đầu óc Phó Nhiễm như một cây đuốc bị đốt cháy.

Cô có chút ảo não, cũng muốn hôn trả, anh lại tránh ra, chứa ý cười, chỉ hôn trên trán cô.

“Lý Lận Thần này, lúc trước muốn cùng em kết hôn không phải đã nói là không có tình cảm sao? Bây giờ lại tìm tới cửa, còn giả dạng làm một tên si tình, anh nhìn không được nhất là bộ dáng này.”

“Vậy anh muốn nhìn hình dáng gì?” Phó Nhiễm ngẩng đầu lên cười anh.

Người đàn ông đưa tay kéo cổ áo của cô lại, cúc áo sơ mi bởi vì động tác này của anh mà tuột ra, anh chống một tay vào vách tường, đem Phó Nhiễm vây vào trong ngực, đầu ngón tay theo khe hở cúc áo bị tuột chui vào, còn có thể chạm đến viền áo ngực bên trong.

“Anh muốn thấy dáng vẻ cởi hết quần áo của em.”

Thiếu chút nữa cô đem hai chữ vô sỉ vứt xuống trên mặt anh.

Người đàn ông thấy thần sắc này của cô, nhả hai đầu lông mày, đưa tay vỗ bả vai Phó Nhiễm.

“Khắp người toàn mùi thơm tầm thường, mau đi tắm, đợi lát nữa làm cho trên người anh đều là mùi này.”

Phó Nhiễm giơ cánh tay lên, đúng là mùi hoa hồng lúc này đặt ở bên trong ghế lái, bây giờ trên người đều dính mùi này.

Cô muốn đi, bàn tay của người đàn ông còn ngăn ở trước ngực cô. Phó Nhiễm đẩy đẩy cũng không thấy anh có ý tránh ra, lời nói đến khóe miệng, đột nhiên cơ thể thấy không trọng lượng, hai tay Phó Nhiễm ôm chặt lấy cổ của người đàn ông theo bản năng.

Bên trong phòng tắm khoảng chừng hai mươi thước vuông, lúc này trên tấm gương trên tường đã phản chiếu bóng dáng mơ hồ, nước đọng chảy xuống thành từng dòng uốn lượn, hơi nước như đám sương tụ tại nơi trần nhà, tiếng nước chảy bên trong mập mờ mà mạnh mẽ, kèm theo, cuối cùng có chút khó nghe, rồi lại có âm thanh khác thường. Nước bên trong bồn tắm cuối cùng cũng tràn đầy, trôi thành từng dòng chảy trên nền gạch men trắng nõn.

Từng đợt thở dốc lần lượt thay đổi, cùng sóng nước chảy cuộn cuộn, một đôi tay mảnh mai khó khăn vịn vào vách tường, tiếp theo, cả người lại bị áp vào đó. Trước ngực cảm thấy lạnh, bả vai cô co lên, hai tay người đàn ông đặt lên vai cô, ra sức siết chặt.

Sau một hồi lâu, sau giây phút bùng phát như dung nham núi lửa, lại đột nhiên khôi phục lại vẻ yên lặng.

Phó Nhiễm tắm rửa xong, đưa tay kéo áo choàng tắm treo trên giá áo, người đàn ông cầm một chiếc khăn tắm, cuốn một vòng dưới ngực quanh người cô, rồi thắt lại ở dưới nách.

“Mặc như thế kia làm gì?”

Phó Nhiễm nhìn, đem khăn tắm kéo lên, hai chân trắng nõn còn lộ ra bên ngoài. Anh lấy khăn quấn nửa người dưới lại như mọi lần, rồi kéo tay của cô đi ra ngoài.

Bên trong gian phòng đã có một xe đồ ăn, anh sấy khô tóc cho Phó Nhiễm xong, ôm lấy cô đi tới phía trước cửa sổ.

Bàn tay vung lên, mặc dù sắc trời vẫn âm đạm như cũ, nhưng có một chút ánh nắng chiều kéo dài ở cuối chân trời, anh vùi mặt vào cổ cô, hít sâu một hơi sau đó cảm thấy cả người thoải mái vô cùng.

“Bây giờ, toàn là mùi vị của anh.”

Phó Nhiễm lui người về phía sau, hai má kề nhau cùng anh. “Cuối cùng cũng có thể bình yên ở cùng một chỗ như vậy.”

Bàn tay anh khê vuốt ve bụng cô. “Lúc sanh con, rất đau chứ?”

Cô gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhúu lại.

“Chưa bao giờ trải qua đau khổ như vậy.”

Phó Nhiễm lại nghĩ tới đêm hôm đó, mi mắt khê rủ xuống, tràn đầy buồn bã, anh cũng biết cô đang nghĩ tới điều gì.

“Đói bụng sao?”

Cô tiện tay kéo rèm cửa sổ lên.

“Có chút đói.”

Anh dẫn cô đến trước bàn ăn, mở bình rượu đổ ra, sau khi bỏ vài viên đá vào có thể nhìn thấy từng lớp bọt dâng lên, cổ tay anh khê đựng đĩa, màu đỏ sẫm tràn qua trong suốt, làm những viên đá bên trong cũng nhuộm thành cùng một màu.

Phó Nhiễm nhận lấy ly rượu trong tay anh.

“Anh vẫn là uống ít một chút thôi.”

“Trước đây vẫn chịu đựng, là thật không có biện pháp nào.”

Anh đưa ly rượu đến bên môi, sắc màu đỏ, làm cho đôi môi anh càng toát lên nét quyến rũ, anh khê nhếch khóe môi lên cười mờ ám.

“Lại nói làm cũng đã làm rồi, còn có điều gì có thể kịch liệt hơn so với điều này chứ? Uống chút rượu mà thôi, không sao.”

Phó Nhiễm uống trong miệng, còn chưa kịp nuốt xuống. Ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt tuần tú của anh tới gần, gương mặt vẫn rạng ngời như thế, từng đường nét trên gương mặt như được chạm khắc tinh tế, anh đưa tay nâng cằm Phó Nhiễm lên, ngụm rượu đỏ cô chưa kịp nuốt xuống bị anh chiếm đoạt sạch sẽ.

Chương 156: Bơi khóa thân (đặc sắc)

Đôi môi lưu luyến, kèm theo rượu đỏ, vừa kích thích rồi lại dịu dàng. Phó Nhiễm đưa tay chống ở trước ngực anh, bị anh kéo xuống sau đó đổi thành vòng ở bên eo cô. Anh cùng Phó Nhiễm đổi chỗ, để cho cô ngồi trên đùi mình. Bởi vì bọc tấm khăn tắm nên thấy khó khăn, anh định đẩy lên trên, để cho đôi chân của cô tự do hoàn toàn. Đầu lưỡi mang theo chút dây dưa, như một trò chơi truy đuổi, anh lướt qua hàm

rằng Phó Nhiễm, cánh tay khó nhịn ôm chặt cô. Cô tức giận thở hổn hển đẩy anh ra, bàn tay anh vỗ nhẹ ở bên eo cô. “Thời gian về sau còn nhiều, từ từ đi.”

Phó Nhiễm dẫm chân trần trên sàn nhà, anh hơi nghiêng đầu, bàn tay chống cằm. “Muốn khóa thân khiêu vũ sao?”

Cô sửa sang lại loại ‘y phục’ trên người này, tức giận trừng mắt nhìn anh.

Anh đem miếng thịt bò bít tết được xắt nhỏ đưa tới cạnh tay cô, Phó Nhiễm lắc lư chân. “Chỉ là uống rượu đồ ăn thịt bò bít tết mà ăn mặc như vậy, chúng ta hẳn là hạng nhất chứ?”

“Ai nói?” Anh khê nhếch cánh môi lên. “Những chuyện trong khách sạn này không cần đoán cũng có thể biết, có thể chỉ đơn giản dùng cơm, chúng ta vẫn là người văn minh.”

Phó Nhiễm buồn cười, chợt như nhớ tới điều gì, mở miệng nói. “Em đáp ứng mẹ chuyện để Nhị ca tới MR.” Cô nâng tầm mắt lên nhìn nét mặt anh.

Anh tập trung nhai, ngẩng đầu lên thấy cô nhìn về phía mình. “Anh đã nói rồi, chuyện của MR em không cần phải tới hỏi anh, tự quyết định là được rồi.”

Phó Nhiễm để dao đĩa xuống. “Cứ cứng ngắc như vậy cũng không phải là biện pháp, biện pháp duy nhất khiến mẹ yên tâm cũng chỉ có cách này, trước đó Nhị ca cũng tiếp quản công ty một thời gian, nếu thật sự có thể giúp em, cũng không phải là chuyện không tốt.”

Anh cắt miếng thịt bò bít tết thả vào trong miệng Phó Nhiễm. “Vậy bây giờ em đang lo lắng điều gì?”

“Không biết.” Phó Nhiễm lắc đầu. “Có cảm giác không rõ ràng.”

“Không có việc gì.” Anh lại cắt một miếng nữa đưa về phía cô. “Tự lo ình là tốt rồi.”

Phó Nhiễm gật đầu, há miệng, đưa vào miệng mới phát hiện là miếng vừa nãy còn chưa nuốt xuống.

“Còn nữa, cậu anh bên kia.”

Cô hơi giật mình ngẩng đầu. “Anh cũng biết?”

“Tóm lại, em cẩn thận một chút, mặc dù anh không biết chuyện bên trong, nhưng là có thể đoán được đại khái, Phó Nhiễm, trước kia bí mật của cha anh chưa bị tiết lộ, mọi người cũng đã củng cố lợi ích của mình rồi, hướng chi hiện tại biết Minh Tranh cũng không phải là con riêng, hôm nay chỉ còn em quản lý MR, cho dù bên kia là lý do như thế nào cũng muốn chen vào một cước.”

Anh uống rượu đồ, ánh mắt bình tĩnh như thường.

Phó Nhiễm nhất thời không còn muốn ăn nữa. “Lúc nào thì chúng ta mới có thể thoát khỏi những tranh đoạt này?”

“Trừ phi em chưa bao giờ bước chân vào cuộc sống như thế.” Anh cầm ly rượu đặt xuống trên mặt bàn. “Nếu không.”

Phó Nhiễm cũng hiểu, từ trước đến giờ chuyện tranh đoạt không phải của riêng thời kỳ nào, đừng nói là cậu ruột, cho dù là người thân nhất, cũng không nhất định sẽ toàn tâm toàn ý tốt đối với anh.

Về mặt đồ hồng sau khi uống rượu dụi dần, trông càng thêm kiều diễm.

Anh hướng cô vẫy tay, sắc mặt cô đầy cảnh giác. “Làm gì?”

“Ai.” Anh nói cũng không phải yêu, mà là ghé vắn ai.

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn từ trước ngực anh lướt qua một vòng, rồi lại trở về trên khuôn mặt anh. “Anh!”

Anh cũng nhìn một vòng theo ánh mắt của cô vừa nãy. “Anh thế nào?”

“Mới vừa rồi anh không mang ‘mũ’!”

Anh nghiêng người tới gần. “Em không muốn sinh thêm đứa nữa sao?”

Phó Nhiễm lắc đầu. “Nếu muốn cũng là hai năm nữa.”

“Nhưng mà anh muốn.” Anh nâng tay của cô lên, ngón tay vuốt ve mu bàn tay cô. “Lúc này, anh muốn ở cạnh em ngay từ giai đoạn bắt đầu, lúc em sanh anh cũng sẽ ở bên cạnh, Phó Nhiễm, chúng ta sẽ có con gái chứ? Một trai một gái thật tốt.”

Phó Nhiễm nắm chặt ngón tay của anh. “Đúng, lúc em sinh Hân Hân anh không có ở bên cạnh em, là anh nợ em.”

“Đúng, anh nợ em.” Đầu ngón tay anh lượn vòng trong lòng bàn tay cô, nhẹ nhàng một cái liền đem Phó Nhiễm tới trước người mình, anh áp mặt ở trước ngực cô. “Nhớ anh sao?”

Phó Nhiễm đưa tay ôm đầu anh. “Trong mấy ngày chờ đợi tin tức, rất nhớ, em cũng không biết anh có thể vượt qua hay không, trong lòng khó chịu muốn chết, loại đau này, thật sự là giống như mất đi anh. Em vừa trông chờ điện thoại, lại sợ, thật may, ngày đó nhận được điện thoại, em đã nói với Hân Hân, Hân Hân con có ba.”

“Phó Nhiễm.” Anh nặng nề thở dài, liền không nói thêm gì nữa.

Phó Nhiễm thấy cả phòng toàn nước hoa hoa hồng, chừng hơn một ngàn chai, hai bên tủ đầu giường toàn chai lọ, cô không khỏi cười ra tiếng. “Sao mua nhiều như vậy?”

“Nghe Huống Tử nói, họ Lý kia tặng hoa cho em.”

“Anh còn ghen hay sao?”

Anh kéo cô đi tới trước cửa sổ sát đất, bên ngoài là ban công rất lớn, đưa mắt nhìn lại có thể nhìn đến vô vàn cảnh đẹp. Phó Nhiễm đi theo Minh Thành Hữu đi tới hồ bơi, nơi này có một hành lang thông suốt có thể đi qua, Phó Nhiễm nhìn bốn phía xung quanh. “Trở về đi thôi, nếu không em đổi bộ y phục rồi trở lại.”

“Sợ cái gì, hôm nay chỗ này không có người khác, anh bao hết rồi.” Anh đi tới trước hồ bơi. “Sẽ bơi chứ?”

Chuyện điên cuồng như vậy Phó Nhiễm sẽ không làm. Cô đứng ở bên cạnh ghế mây.

“Kỹ thuật của em không tốt, vẫn là ở bên cạnh xem anh thôi.”

Anh đưa tay tháo khăn tắm ra đưa cho Phó Nhiễm.

Cô trợn mắt nhìn, gì đây chứ? Bơi khóa thân? Ông chồng điên cuồng.

Anh cảm thấy dáng người của mình khôi phục không tệ, đưa khăn tắm cho Phó Nhiễm xong sau đó tung người nhảy vào hồ bơi, da thịt màu đồng nổi bật sắc gạch men màu trắng của bể bơi, làm bọt sóng bắn tung tóe. Sắc mặt Phó Nhiễm đỏ bừng, cũng không khoa trương một chút nào, cô và anh ngoại trừ một chiếc khăn tắm quấn bên ngoài ra, bên trong đều không mặc gì.

Dáng người mạnh mẽ bơi qua, lại lộn trở lại, bọt nước văng lên rơi vào bên chân Phó Nhiễm, cảnh tượng xuân sắc này, thật là khiến người ta không chịu nổi. Phó Nhiễm đi qua đi lại nhìn quanh, chỉ sợ có người không chú ý sẽ xông tới, cô vội vàng đem chiếc khăn tắm của anh khoác lên trên vai mình, anh đang ngập tràn hăng hái, lại tới bờ ngửa, ánh mắt Phó Nhiễm nhìn vào nơi nào đó, cảm thấy máu toàn thân xông lên. Mặc dù là đã xem qua, cũng sờ qua, nhưng mức độ kích thích thật không nhỏ.

Roạt!

Cánh tay Phó Nhiễm ngăn ở trước mắt. Bọt nước văng lên làm ướt chân cô. Anh nhảy lên khỏi mặt nước, hai tay chống vào thành bờ. “Xuống đây đi.”

Phó Nhiễm lui về phía sau, nhưng không ngờ bị anh cầm mất cả chân, lòng bàn chân trượt một cái, anh thuận thế ôm cô vào trong bể bơi. “Biết bơi sao?”

Cô đứng ở trong bể bơi, nước gợn sóng đánh tới, giống như một đôi tay trêu chọc ở ngực.

“Anh dạy cho em.” Anh không khỏi thanh minh, lại hăng hái vượt qua, đôi tay Phó Nhiễm vòng ra ôm chặt cổ anh. “Em sẽ bơi.”

“Bơi một vòng chứ?”

“Anh quấn khăn vào đã chứ?”

Anh cúi đầu nhìn cảnh tượng hờ hang ở dưới nước của mình chăm chăm. “Như vậy không tốt sao?”

Phó Nhiễm đưa tay véo một cái vào ngực anh. “Bộ dáng như vậy chỉ có thể em xem, anh còn muốn bán thịt hay sao?”

Những lời này tự nhiên làm cho tâm tình của người đàn ông sung sướng, anh kéo Phó Nhiễm vào trong ngực sau đó hướng vào thềm đá, nước nhấp nhô qua thắt lưng, Phó Nhiễm chống khuỷu tay vào mép bờ. “Trở về phòng đi.”

“Không trở về.” Anh cũng dứt khoát trả lời.

Ngón tay khẽ lướt qua lướt lại trên phần lưng cô, xem ra món nợ này là không hết rồi, anh kéo đôi tay cô cao lên, để một cánh tay vòng qua trước người Phó Nhiễm. “Chúng ta lại muốn con gái đi.”

“Qua hai năm rồi nói.” Phó Nhiễm khẳng khái. “Lại nói, sinh trai hay gái anh có thể tính được sao?”

“Đương nhiên là anh quyết định, không tin thử một chút xem.”

Phó Nhiễm bị anh ôm trở về phòng, hai người vào phòng tắm tắm rửa xong, bên ngoài mới lên đèn, Phó Nhiễm đứng ở cửa sổ, nhìn dòng người qua lại trên đường.

“Có lúc thật đúng là hâm mộ những người phía dưới này, có thể đi ra ngoài dạo phố với người yêu một chút, nhìn trúng cái gì liền mua cái đó, cuộc sống cũng thật đơn giản, thật tốt.”

Anh ôm chặt cô từ phía sau. “Vậy chúng ta cũng đi xuống?”

Cô lắc đầu. “Để sau này thôi.”

Anh buông tay ra sau đó cầm y phục đặt ở bên cạnh lên bắt đầu mặc vào người, anh vừa mặc quần vừa nói với Phó Nhiễm. “Muốn đi thì đi, muốn chuyện gì cũng trải qua suy nghĩ kỹ, sẽ không có chuyện gì có thể thành.”

Phó Nhiễm vẫn quần tắm khăn tắm, xoay người thấy Minh Thành Hữu đã mang giày. “Lo lắng làm cái gì, đi.”

“Không được, sẽ bị nhận ra.”

“Hôm nay không phải Chủ nhật, không có nhiều người như vậy, cũng không phải là đường dành riêng cho người đi bộ, lại nói không phải ai cũng biết chúng ta.”

Anh đưa quần áo của cô cho cô. Phó Nhiễm do dự một chút, sau đó nhìn sắc trời bên ngoài quả thật có chút động lòng. Cô kéo rèm cửa sổ lên, bắt đầu thay quần áo. Anh đưa tay cầm lấy dây áo lót, sau đó cài vào cho cô cẩn thận.

Hai người đi ra khách sạn, Phó Nhiễm đi tới cửa hàng trước mặt mua một chiếc áo màu xanh da trời thẫm màu, đeo mũ lên đeo kính ra cửa, đúng là không ai có thể nhận ra. Anh ôm vai của cô, Phó Nhiễm đưa tay ôm vòng qua thắt lưng của anh, trong cửa hàng hai bên đường có không ít người, giữa phố là một cây cột cao khoảng bảy – tám mét, phía trên trang trí rất nhiều ngọn đèn nhỏ, những hoa văn hình đồng tiền mang ngụ ý Phú Quý Cát Tường. Phó Nhiễm chỉ chỗ cao nhất. “Phía trên là đồng tiền lớn nhất, nghe nói là một vị lãnh đạo của Nghênh An tự mình đặt lên.”

“Vậy sao?” Người đàn ông xem thường. “Anh biết rõ là ai.”

“Chẳng lẽ là anh?”

Người đàn ông chỉ chỉ lên bầu trời. Phó Nhiễm ngẩng nhìn, hiểu được.

Anh kéo cô đi tới quán nhỏ bên cạnh. “Muốn ăn không?”

Phó Nhiễm chỉ vào bắp ngô bên cạnh. “Lấy cái này thôi.”

Bà chủ đem mấy cái cho cô, thấy anh nhìn xiên thịt dê bên cạnh chăm chăm. “Muốn lấy mấy xiên sao?”

“Em muốn ăn không?” Anh quay sang Phó Nhiễm nói.

Cô lắc đầu. “Em ăn cái này là đủ rồi.”

Đi về phía trước theo dòng người, anh quay lại về phía sau ngó nhìn.

“Vừa nãy may nhờ có em nói không muốn, nghe nói xiên thịt dê đều là thịt heo dùng cái đó của dê ngâm tẩm sau đó mới có mùi vị.”

Ngay lập tức Phó Nhiễm hoàn toàn không muốn ăn nữa, vung đi qua tay bị anh nắm trong lòng bàn tay rất nhanh. “Lừa gạt em.”

Bọn họ hầu như không có mua đồ, trên đường đi mười ngón tay nắm chặt, đi rất chậm, hai người cũng không nói chuyện nhiều, Phó Nhiễm nắm chặt tay anh sau đó nhét vào trong túi áo anh.

Lúc trở lại khách sạn đã gần mười giờ đêm.

Phó Nhiễm giang tay nằm ở trên giường, anh cởi áo khoác xuống, đầu gối để lên mép giường, lôi kéo cánh tay cô. “Tắm đi.”

“Mệt quá, em muốn ngủ.” Cô đập đập chân. “Lúc đi ra ngoài không phải là đã tắm rồi sao? Trên người đều muốn lột da.”

“Hiện tại đến thời điểm trả nợ rồi.”

Phó Nhiễm nghe hai chữ đó, thấy bắt đầu đau đầu. “Vẫn còn phải trả?”

Anh kéo chân của cô lôi cô qua. “Mau lên, nhanh chóng trả hết sau này chúng ta vẫn còn có nợ mới.”

Phó Nhiễm mệt mỏi đi từ phòng tắm ra, lại nằm lỳ ở trên giường lần nữa, anh chống hai tay ở bên người cô, nước đọng trên ngực nhỏ giọt xuống mặt cô, hai mắt Phó Nhiễm khép hờ, anh bưng lấy mặt của cô cẩn thận hôn từng cái một, tựa như một nụ hôn cũng không đủ.

Ánh mắt của cô mở ra, ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu sáng vào không mở ra được, giọng nói mang theo điệu dàng. “Tắt đèn thôi.”

“Lần này chúng ta không tắt đèn.”

Phó Nhiễm có chút không quen, nâng cánh tay lên muốn che kín đôi mắt, anh kéo tay cô xuống. Anh chống người lên, lấy một bông hồng từ bên trong bình hoa, bứt cánh hoa sau đó khẽ xoa nơi bả vai Phó Nhiễm, trong nháy mắt hương hoa tỏa ra, mùi thơm nồng đậm mà ngào ngạt, ngay cả Phó Nhiễm cũng có chút say mê.

Rải một đường tới trước bụng bằng phẳng, anh nhấc một cánh hoa hồng lên thả vào khoe miệng Phó Nhiễm, tay kia cũng tăng thêm sức, da thịt trắng nõn hiện ra ửng hồng làm người ta kinh ngạc, hai tay anh vòng chặt bả vai của cô ôm hôn. Phó Nhiễm cũng bị khơi lên một ngọn lửa, cánh hoa rơi xuống dính ở trên người hai người, ga giường màu trắng sớm đã bị nhăn nhúm.

Bóng đêm, rõ ràng là một màu đen vô cùng nặng nề, lại hiện lên khí thế hùng hực, qua mấy lớp rèm cửa sổ vén lên, xuyên qua bóng đêm có thể nhìn thấy hai bóng dáng đang triền miên trên giường, khi thì lên xuống phập phồng, khi thì lặn qua lặn lại, khi thì phối hợp nhịp nhàng như một khúc nhạc hoàn mỹ.

Tình dục đã tan hết, bên trong gian phòng gần như không ngửi thấy mùi hương nồng đậm lúc trước, chỉ cảm thấy một mùi hương kỳ dị. Phó Nhiễm mệt mỏi gơ cánh tay lên, trên giường xốc xếch, cả mặt đất cũng bừa bãi, cô muốn đứng dậy. “Anh đi tắm trước đi, em đổi lại cái ga giường.”

“Như này không tốt sao?”

Phó Nhiễm khẽ đẩy ở sau lưng anh. “Nếu như ngày mai bị người khác nhìn thấy, không chừng sẽ nghĩ như thế nào.”

Anh tắm xong đi ra ngoài, quả nhiên là bên trong gian phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ. Anh lau tóc thấy trước ngực Phó Nhiễm còn lưu lại một cánh hoa, đáy mắt trầm xuống, ánh mắt càng lúc càng mờ ám. Làm sao Phó Nhiễm còn chịu được lần qua lần lại nữa, chỉ có thể giả bộ không nhìn thấy.

Hôm sau tỉnh lại, anh vẫn còn ngủ, Phó Nhiễm muốn tới MR, cô cố gắng rời giường không làm anh thức giấc, rửa mặt xong thay y phục đi ra ngoài, Phó Nhiễm đi tới trước giường, khom lưng thấy anh đang ngủ

rất say. Cô khẽ hôn trên trán anh, cũng gửi cho anh một tin nhắn, nói cho anh biết là mình phải tới MR. Lúc gần đi, Phó Nhiễm đem theo cả chiếc ga giường tối hôm qua.

Sau khi anh tỉnh lại, không nhìn thấy bóng dáng Phó Nhiễm, cầm điện thoại di động lên muốn xem thời gian, lúc này mới phát hiện ra tin nhắn của Phó Nhiễm. Anh vuốt tay ngang trán, thân thể lại không thấy mệt mỏi, vén chăn lên đứng dậy ngồi ở mép giường, anh gọi điện thoại cho Phó Nhiễm.

“Alo.”

“Đã tỉnh rồi hả?” Ánh mắt Phó Nhiễm lơ đãng liếc về chiếc túi đựng chiếc ga giường bên cạnh ghế lái.

“Ừ, đến công ty rồi sao?”

Phó Nhiễm vẫn đang lái xe. “Tới ngay bây giờ, anh tự mình trở về, phải nhớ uống thuốc đấy.”

Trong mắt anh tràn đầy dịu dàng. “Anh biết rõ, lúc nào cũng mang theo bên người.”

Cúp điện thoại, anh chuẩn bị đi rửa mặt, nhưng không ngờ đuôi phải đột nhiên không thể nhúc nhích, anh không thu động tác lại được, bàn tay chống vào tủ đầu giường bên cạnh sau đó mới cố gắng ngồi trở lại mép giường, anh chau chặt hai hàng lông mày kiếm, bàn tay thử ấn vào bắp chân. Thử cử động chân, lại phát hiện có thể cử động. Vừa nãy giống như là một ảo giác, anh cũng không để ở trong lòng, có lẽ thân thể vẫn còn trong thời kỳ dưỡng bệnh, trước kia rất gầy, hiện tại muốn trở lại như cũ, sợ là nhất thời khó có thể thích ứng.

156. Chương 156

Chương 155: Giống như ngoại tình

Lý Vận Linh kích động muốn đứng lên. Minh Vành đè lại bàn tay của bà.

“Mẹ, trước hết mẹ cứ nghe hết đi đã.” Người đàn ông không suy nghĩ thêm. “Hãy cứ tìm chỗ ngồi trước đi.”

Ký giả còn có rất nhiều nghi ngờ cần giải đáp, giọng nói của người đàn ông đã tỏ ra không kiên nhẫn.

“Phó Nhiễm, anh còn có việc bận, nơi này giao cho em.” Nói xong, đã cắt đứt.

Như vậy tất cả mọi chuyện cũng hướng tới lúc trước Lý Vận Linh thừa nhận tin tức Minh Thành Hữu đã chết, không ít người nhìn thấy Lý Vận Linh, bắt đầu ồn ào.

Phó Nhiễm vội vàng ngăn lại. “Chuyện này trước đó mẹ tôi cũng không biết.”

Cô ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt đầy hàm ý của Minh Vành cùng khuôn mặt tức giận của Lý Vận Linh.

“Đúng là Thành Hữu có bệnh tim, bởi vì sau khi ghép tim vẫn cần tĩnh dưỡng, bác sĩ cũng đã nói phải trải qua thời kỳ theo dõi đặc biệt nửa năm, chúng tôi cũng gặt trong nhà, là sợ có thêm một chuyện ngoài ý muốn nữa thì mẹ tôi sẽ không chịu nổi đả kích này, thời gian gần đây Thành Hữu cũng đang bắt tay vào xử lý chuyện của công ty ở nước ngoài, chúng tôi dự định qua một thời gian nữa mới nói ẹ tôi biết.”

Hai chân Lý Vận Linh lạnh nhưăng, kích động khó có thể nói nên lời, ngồi im tại chỗ nói không nói ra nổi một câu.

Phó Nhiễm khéo léo ứng phó, gần như đem một lời nói dối biến thành một tấm lưới lớn, tất cả mọi người bị vây trong đó, chẳng qua là trong đó thật thật giả giả, lại có mấy người có thể biết?

Sau khi buổi họp báo kết thúc, Phó Nhiễm giao phó Hàn Tuyển để cho tất cả bọn họ đi ra ngoài trước, bàn tay cô đặt ở trên đầu gối nắm chặt, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi, dù sao cũng là chưa bao giờ phải ứng phó với trường hợp như vậy, lúc trước cô luôn chọn cách an toàn nhất, nên cũng không muốn đối mặt với truyền thông, mà hiện nay cũng không giống như lúc đó nữa, một câu nói vô tình, cũng có thể làm MR sụp đổ hoàn toàn.

Các ký giả tự động ra khỏi hội trường, nhân viên MR cũng lần lượt tan cuộc, Minh Vành cùng Lý Vận Linh vẫn ngồi im tại chỗ.

Phó Nhiễm đóng máy tính lại, Lý Vận Linh vịn vào thành ghế đứng dậy, bước chân lảo đảo.

Phó Nhiễm cúi người xuống, hai tay ôm chặt lấy cánh tay. Gương mặt cũng bị tóc rũ xuống che khuất.

Giọng nói Lý Vận Linh vang lên đầu tiên. “Sao, chuyện gì xảy ra?”

Trong lòng nóng ruột lại không được đợi được câu trả lời của Phó Nhiễm, Minh Vành cũng đứng ở bên cạnh Lý Vận Linh.

Lý Vận Linh vội vàng lay lay bả vai Phó Nhiễm.

“Thành Hữu ở đâu? Nếu nó còn sống tại sao không trở lại? Làm sao có thể? Lúc đó không phải mấy đứa đã mang theo tro cốt của nó sao? Còn có thời điểm chuyển viện, rõ ràng Minh Vành cùng tới đó mà?”

Bà hỏi một chuỗi vấn đề, sốt ruột khó nén nổi, nghĩ tới gì liền nói ra luôn.

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, Lý Vận Linh nhìn thấy thần sắc của cô, lại ngẩn người ra. Trên mặt Phó Nhiễm đầy nước mắt, đôi mắt đỏ bừng.

“Mẹ, ngoài làm như vậy ra thì con không nghĩ ra được biện pháp nào khác, tin tức Thành Hữu qua đời có thể làm cho MR sụp đổ, con không muốn tâm huyết của anh ấy cứ mất đi như vậy.”

Ánh mắt Minh Vành cất giấu vẻ nghi ngờ, lại khó có thể tin nổi.

” Phó Nhiễm, rốt cuộc là cô có ý gì?”

“Hình ảnh Thành Hữu xuất hiện lúc này, đó là do con dẫn người ta biên tập dựa theo các hình ảnh trước kia, âm thanh cũng xử lý qua, mẹ, Nhị ca, con cũng không muốn như vậy, nhưng bây giờ MR do một mình con gánh vác, trước cuối năm, tin tức Thành Hữu đã mất vẫn không thể công bố.”

Về mặt Phó Nhiễm đau khổ, trong mắt cũng không nhìn ra chút nào khác thường nào.

“Nói cách khác, tất cả đều là giả?” Lý Vận Linh suy nghĩ mất hồn, ánh mắt ảm đạm. “Ta đã nói, vì sao trên đời lại có chuyện như vậy?”

“Mẹ, thật xin lỗi.”

Chuyện đau lòng của Lý Vận Linh bị gợn lên, càng cảm thấy trong lòng buồn bã, bà chống tay lên mặt bàn.

“Tại sao con không nói sớm cho ta biết, ít nhất ta sẽ không hi vọng.”

“Con không nghĩ tới mẹ sẽ tới, vốn là muốn sau khi công bố tin tức mới nói ẹ biết.”

Hốc mắt Lý Vận Linh chưa xót.

“Ta biết rõ là con đề phòng ta, nhưng nếu như con thực sự vì tốt cho MR, đương nhiên là ta sẽ đồng ý với ý kiến của con, Tiểu Nhiễm, con cũng nói một người phải gánh vác một chết đi, tại sao không chịu để cho người khác giúp con một lần, như vậy làm sao con có thể để cho ta tin tưởng con?”

Lý Vận Linh kiên trì đến đây, không phải là trong công ty không có người mình, bà chỉ sợ Phó Nhiễm sẽ “một tay che trời”.

Phó Nhiễm giơ mu bàn tay lên lau khóe mắt. “Mẹ, nếu là ý của mẹ, tốt lắm, con đồng ý.”

Lý Vận Linh không nghĩ tới lần này cô lại thắng thần như vậy. “Thật sao?”

“Hiện tại Thành Hữu không có ở đây, chúng ta nên đồng tâm hiệp lực gánh vác MR vượt qua sóng gió.”

Lý Vận Linh nghe vậy, tỏ ra vui mừng. “Tốt.”

“Mẹ, con đưa mẹ đi về trước đi.”

Minh Vành thấy tinh thần bà không tốt, mở miệng nói đúng lúc.

Phó Nhiễm vẫn ngồi ở chỗ ngồi lúc trước, lúc hai người đi ra tới cửa vẫn có thể nghe được tiếng khóc lóc truyền đến từ sau lưng.

Lý Vận Linh nén bi thương đi ra ngoài, đến bên ngoài, Minh Vành lấy khăn giấy từ trong túi xách ra đưa cho bà. Lý Vận Linh cầm chiếc khăn, thần sắc đã thay đổi tốt hơn một chút.

“Minh Vành, con cũng đã nghe ý của Tiểu Nhiễm, con chuẩn bị một chút, phải lo cả công ty của mình cùng MR bên này, bây giờ mẹ chỉ có thể tin tưởng một mình con.”

Phó Nhiễm nhìn bóng lưng của hai người biến mất ở cửa ra vào, cô thu dọn đồ xong đi lên phòng làm việc của mình, đi rửa mặt, trang điểm lại một chút.

Thị trấn Nghênh An, bên trong biệt thự nào đó.

Người đàn ông tập chạy xong đi xuống lầu, thấy Duật Tôn ngồi trong phòng khách. “Ui, không có đi ra ngoài?”

Duật Tôn vất chân lên, cũng không ngẩng đầu lên.

“Tớ đây là người đàn ông đã kết hôn cũng không muốn ra ngoài có chút mập mờ với người phụ nữ nào.” Anh chỉ chỉ hướng phòng bếp. “Sẽ có quả ngon để ăn.”

“Thôi đi.” Người đàn ông cười ngồi vào chỗ đối diện. “Tớ còn không kêu thua thiệt.”

Mạch Sanh Tiêu mặc một bộ đồ mặc ở nhà màu ngó sen từ phòng bếp đi ra ngoài. “Không phải về Bạch Sa sao? Anh còn không chuẩn bị.”

“Hai người phải đi về?”

“Ừ.”

Duật Tôn buông đồ trong tay xuống. “Biệt thự này tạm thời để lại cho cậu, đủ để lẩn qua lẩn lại đi?”

Sanh Tiêu tới gần, trong tay còn dắt một cậu nhóc. “Nói chuyện luôn không biết giữ chừng mực.”

Người đàn ông giống như nghiêm túc nhìn xung quanh. “Miễn cưỡng ở lại thôi.”

Duật Tôn từ đón lấy cậu nhóc từ trong tay Sanh Tiêu ôm vào trong ngực.

“Hành Hành, chúng ta đi.”

Người đàn ông kia cũng đứng dậy. “Qua mấy ngày nữa tớ sẽ đi về.”

“Không phải cậu nói là có kế hoạch sao?”

“Tớ không muốn để ột mình Phó Nhiễm phải chống đỡ quá cực khổ, chỉ mấy ngày nữa thôi.”

Anh đang ở sau lưng cô, nếu thật sự cô không còn cách chống đỡ, anh cũng chỉ có thể không làm việc theo kế hoạch nữa.

Phó Nhiễm đi ô-tô từ công ty ra ngoài, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy xe của Lý Lận Thần đi theo, cô tăng tốc độ, nhưng người đàn ông này cũng lao đi rất nhanh,

Nơi cô hẹn ở cách đó không xa, cô không dám tới đó nữa, đem xe dừng bên ven đường.

Lý Lận Thần đi về phía cô, có thể nhìn thấy bước chân có chút cà nhắc.

Phó Nhiễm xuống xe, thấy Lý Lận Thần cầm bó hoa hồng trong tay.

“Lận Thần, anh không cần phải như vậy.”

Cô dứt khoát từ chối, Lý Lận Thần đưa hoa cho Phó Nhiễm.

“Hôm nay anh đã xem tin tức, cũng biết em không phải dễ dàng gì.”

Phó Nhiễm thấy bàn tay hần đưa không có ý thu hồi, cô miễn cưỡng nhận lấy bó hoa. “Cám ơn.”

“Hình ảnh của Tam Thiểu trên video anh cũng đã nghe được rồi, mặc dù anh không tán thành cách làm của em nhưng không thể không thừa nhận đây đúng là cách có hiệu quả nhất có thể làm được, chỉ là có chút vết sẹo bị vạch trần, đau đớn không phải là chính mình sao?”

Lời nói của Lý Lận Thần chân thành, ánh mắt Phó Nhiễm nhìn chăm chú nhìn xuống chân của mình.

“Lận Thần, Thành Hữu vẫn còn sống.”

“Vậy sao?”

Phó Nhiễm gật đầu, nhưng cũng không nói lại cho rõ ràng, ít nhất Minh Thành Hữu ở đây, cũng có thể phá vỡ ý nghĩ của Lý Lận Thần.

“Ừ, anh ấy vẫn luôn ở đây.”

Phó Nhiễm thấy Lý Lận Thần như có nghi ngờ.

“Anh ấy vẫn luôn ở trong lòng tôi.”

Cô nói không rõ ràng, Lý Lận Thần rất khó phân biệt thật giả từ trong lời nói của cô.

“Cùng nhau ăn cơm tối đi.”

Phó Nhiễm nhìn sắc trời tối dần. “Không, tôi còn có việc.”

Cô cầm bó hoa Lý Lận Thần tặng rồi ngồi vào bên trong ghế lái, Lý Lận Thần nhìn theo xe của cô rời khỏi, ánh mắt Phó Nhiễm ngó ra ngoài cửa sổ, thấy tên một khách sạn nào đó, cô vẫn đạp chân ga đi qua. Đi suốt một vòng lớn, cho đến xác định không có ai đuổi theo, lúc này Phó Nhiễm mới trở lại con đường vừa này, cô đem xe dừng đến bên trong bãi đỗ xe.

Cầm túi cách lên đi vào hành lang, lại cúi thấp đầu tiến vào bên trong thang máy, nhìn phím số biểu hiện tầng lầu đi lên, trong lòng Phó Nhiễm thấp thỏm mới bình tĩnh lại một chút, cô lơ đãng nhìn thấy camera giám sát bên trong thang máy, lại chợt dạ cúi đầu hạ thấp xuống chút nữa.

Đây khác gì là vụng trộm ngoại tình?

Sau khi cửa thang máy dừng lại rồi mở ra, Phó Nhiễm giống như chạy trốn đi ra.

Cô tìm được gian phòng, đưa tay ấn chuông cửa.

Phó Nhiễm chỉ sợ nhìn thấy người khác, thật may là người bên trong không làm cho cô phải chờ lâu, trong nháy mắt cửa liền mở ra, một bàn tay núp lại cổ tay của cô kéo cô đi vào, một bảng hiệu “chớ quấy rầy” treo ở nắm cửa.

Đang lúc thân thể cô đi vào còn lảo đảo thì đụng vào trong ngực người đàn ông.

“Làm gì lại muốn tới khách sạn, hù chết em, nếu bị những ký giả kia theo dõi sáng mai em lại được lên trang nhất, xem chừng sẽ nói em tới đây vụng trộm.”

“Trộm thì liền trộm đi, anh quang minh chính đại cho em vụng trộm, muốn vụng trộm thì liền trộm.”

Người đàn ông đem cô dựa ở trên vách tường, bên trong bức rèm cửa sổ, chỉ có ánh sáng yếu ớt phát ra.

“Yên tâm, nơi này là chỗ của Huống tử, không ai dám quấy rầy chúng ta.”

Phó Nhiễm đưa tay, sửa lại tóc một chút.

Người đàn ông cười buông mái tóc dài cô buộc ở sau gáy ra.

“Hiện tại ngược lại càng tỏ ra đứng đắn, cách ăn mặc này.”

Sắc mặt Phó Nhiễm vẫn không giấu được lo lắng, đưa tay đập vào ngực người đàn ông.

“Sau này vẫn là ở biệt thự đi, đến thuê phòng cảm giác cứ là lạ.”

“Dù sao chỗ của mình cũng không đủ kích thích, hiểu không?”

Người đàn ông áp trán vào trán cô, cánh mũi Phó Nhiễm ngửi thấy được mùi vị nước hoa hồng tràn ngập căn phòng. Đến bây giờ trái tim cô vẫn đập thành thịch.

Người đàn ông đưa tay vỗ một cái vào ngực cô.

“Cái tên Lý Lận Thần đó tại sao còn quần lấy em?”

“Hắn chính là sợ tâm tình em không tốt, tới để an ủi em.”

Người đàn ông lên tiếng hừ lạnh ở bên tai cô. “Mặt người dạ thú, anh xem hắn tám phần quỷ.”

Phó Nhiễm muốn kéo cánh tay của người đàn ông ra để đi vào trong phòng, thế nhưng anh lại dùng sức kéo cô trở lại, phía sau lưng cô áp chặt vào vách tường, chân cũng không khỏi nhón lên nhìn về phía anh. Anh hôn môi cô, lặp đi lặp lại, ý muốn xâm nhập, rồi lại lặng lẽ lui khỏi, tóm lại làm cho đầu óc Phó Nhiễm như một cây đuốc bị đốt cháy.

Cô có chút ảo não, cũng muốn hôn trả, anh lại tránh ra, chứa ý cười, chỉ hôn trên trán cô.

“Lý Lận Thần này, lúc trước muốn cùng em kết hôn không phải đã nói là không có tình cảm sao? Bây giờ lại tìm tới cửa, còn giả dạng làm một tên si tình, anh nhìn không được nhất là bộ dáng này.”

“Vậy anh muốn nhìn hình dáng gì?” Phó Nhiễm ngẩng đầu lên cười anh.

Người đàn ông đưa tay kéo cổ áo của cô lại, cúc áo sơ mi bởi vì động tác này của anh mà tuột ra, anh chống một tay vào vách tường, đem Phó Nhiễm vây vào trong ngực, đầu ngón tay theo khe hở cúc áo bị tuột chui vào, còn có thể chạm đến viền áo ngực bên trong.

“Anh muốn thấy dáng vẻ cởi hết quần áo của em.”

Thiếu chút nữa cô đem hai chữ vô sỉ vứt xuống trên mặt anh.

Người đàn ông thấy thần sắc này của cô, nhả hai đầu lông mày, đưa tay vỗ bả vai Phó Nhiễm.

“Khắp người toàn mùi thơm tầm thường, mau đi tắm, đợi lát nữa làm cho trên người anh đều là mùi này.”

Phó Nhiễm giơ cánh tay lên, đúng là mùi hoa hồng lúc nãy đặt ở bên trong ghế lái, bây giờ trên người đều dính mùi này.

Cô muốn đi, bàn tay của người đàn ông còn ngăn ở trước ngực cô. Phó Nhiễm đẩy đẩy cũng không thấy anh có ý tránh ra, lời nói đến khóe miệng, đột nhiên cơ thể thấy không trọng lượng, hai tay Phó Nhiễm ôm chặt lấy cổ của người đàn ông theo bản năng.

Bên trong phòng tắm khoảng chừng hai mươi thước vuông, lúc này trên tấm gương trên tường đã phản chiếu bóng dáng mơ hồ, nước đọng chảy xuống thành từng dòng uốn lượn, hơi nước như đám sương tụ tại nơi trần nhà, tiếng nước chảy bên trong mập mờ mà mạnh mẽ, kèm theo, cuối cùng có chút khó nghe, rồi lại có âm thanh khác thường. Nước bên trong bồn tắm cuối cùng cũng tràn đầy, trôi thành từng dòng chảy trên nền gạch men trắng trơn.

Từng đợt thổ dốc lần lượt thay đổi, cùng sóng nước chảy cuộn cuộn, một đôi tay mảnh mai khó khăn vịn vào vách tường, tiếp theo, cả người lại bị áp vào đó. Trước ngực cảm thấy lạnh, bả vai cô co lên, hai tay người đàn ông đặt lên vai cô, ra sức siết chặt.

Sau một hồi lâu, sau giây phút bùng phát như dung nham núi lửa, lại đột nhiên khôi phục lại vẻ yên lặng.

Phó Nhiễm tắm rửa xong, đưa tay kéo áo choàng tắm treo trên giá áo, người đàn ông cầm một chiếc khăn tắm, cuộn một vòng dưới ngực quanh người cô, rồi thắt lại ở dưới nách.

“Mặc như thế kia làm gì?”

Phó Nhiễm nhìn, đem khăn tắm kéo lên, hai chân trắng nõn còn lộ ra bên ngoài. Anh lấy khăn quần nửa người dưới lại như mọi lần, rồi kéo tay của cô đi ra ngoài.

Bên trong gian phòng đã có một xe đồ ăn, anh sấy khô tóc cho Phó Nhiễm xong, ôm lấy cô đi tới phía trước cửa sổ.

Bàn tay vung lên, mặc dù sắc trời vẫn ảm đạm như cũ, nhưng có một chút ánh nắng chiều kéo dài ở cuối chân trời, anh vùi mặt vào cổ cô, hít sâu một hơi sau đó cảm thấy cả người thoải mái vô cùng.

“Bây giờ, toàn là mùi vị của anh.”

Phó Nhiễm lui người về phía sau, hai má kề nhau cùng anh. “Cuối cùng cũng có thể bình yên ở cùng một chỗ như vậy.”

Bàn tay anh khê vuốt ve bụng cô. “Lúc sanh con, rất đau chứ?”

Cô gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhú lại.

“Chưa bao giờ trải qua đau khổ như vậy.”

Phó Nhiễm lại nghĩ tới đêm hôm đó, mi mắt khê rủ xuống, tràn đầy buồn bã, anh cũng biết cô đang nghĩ tới điều gì.

“Đói bụng sao?”

Cô tiện tay kéo rèm cửa sổ lên.

“Có chút đói.”

Anh dẫn cô đến trước bàn ăn, mở bình rượu đổ ra, sau khi bỏ vài viên đá vào có thể nhìn thấy từng lớp bọt dâng lên, cổ tay anh khê đựng đĩa, màu đỏ sẫm tràn qua trong suốt, làm những viên đá bên trong cũng nhuộm thành cùng một màu.

Phó Nhiễm nhận lấy ly rượu trong tay anh.

“Anh vẫn là uống ít một chút thôi.”

“Trước đây vẫn chịu đựng, là thật không có biện pháp nào.”

Anh đưa ly rượu đến bên môi, sắc màu đỏ, làm cho đôi môi anh càng toát lên nét quyến rũ, anh khê nhếch khóe môi lên cười mờ ám.

“Lại nói làm cũng đã làm rồi, còn có điều gì có thể kịch liệt hơn so với điều này chứ? Uống chút rượu mà thôi, không sao.”

Phó Nhiễm uống trong miệng, còn chưa kịp nuốt xuống. Ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt tuần tú của anh tới gần, gương mặt vẫn rạng ngời như thế, từng đường nét trên gương mặt như được chạm khắc tinh tế, anh đưa tay nâng cằm Phó Nhiễm lên, ngụm rượu đỏ cô chưa kịp nuốt xuống bị anh chiếm đoạt sạch sẽ.

Chương 156: Bơi khóa thân (đặc sắc)

Đôi môi lưu luyến, kèm theo rượu đỏ, vừa kích thích rồi lại dịu dàng. Phó Nhiễm đưa tay chống ở trước ngực anh, bị anh kéo xuống sau đó đổi thành vòng ở bên eo cô. Anh cùng Phó Nhiễm đổi chỗ, để cho cô ngồi trên đùi mình. Bởi vì bọc tấm khăn tắm nên thấy khó khăn, anh định đẩy lên trên, để cho đôi chân của cô tự do hoàn toàn. Đầu lưỡi mang theo chút dây dưa, như một trò chơi truy đuổi, anh lướt qua hàm răng Phó Nhiễm, cánh tay khó nhịn ôm chặt cô. Cô tức giận thở hổn hển đẩy anh ra, bàn tay anh vỗ nhẹ ở bên eo cô. “Thời gian về sau còn nhiều, từ từ đi.”

Phó Nhiễm dẫm chân trần trên sàn nhà, anh hơi nghiêng đầu, bàn tay chống cằm. “Muốn khóa thân khiêu vũ sao?”

Cô sửa sang lại loại ‘y phục’ trên người này, tức giận trừng mắt nhìn anh.

Anh đem miếng thịt bò bít tết được xắt nhỏ đưa tới cạnh tay cô, Phó Nhiễm lắc lư chân. “Chỉ là uống rượu đỏ ăn thịt bò bít tết mà ăn mặc như vậy, chúng ta hẳn là hạng nhất chứ?”

“Ai nói?” Anh khê nhếch cánh môi lên. “Những chuyện trong khách sạn này không cần đoán cũng có thể biết, có thể chỉ đơn giản dùng cơm, chúng ta vẫn là người văn minh.”

Phó Nhiễm buồn cười, chợt như nhớ tới điều gì, mở miệng nói. “Em đáp ứng mẹ chuyện để Nhị ca tới MR.” Cô nâng tầm mắt lên nhìn nét mặt anh.

Anh tập trung nhai, ngẩng đầu lên thấy cô nhìn về phía mình. “Anh đã nói rồi, chuyện của MR em không cần phải tới hỏi anh, tự quyết định là được rồi.”

Phó Nhiễm để dao đĩa xuống. “Cứ cứng ngắc như vậy cũng không phải là biện pháp, biện pháp duy nhất khiến mẹ yên tâm cũng chỉ có cách này, trước đó Nhị ca cũng tiếp quản công ty một thời gian, nếu thật sự có thể giúp em, cũng không phải là chuyện không tốt.”

Anh cắt miếng thịt bò bít tết thả vào trong miệng Phó Nhiễm. “Vây bây giờ em đang lo lắng điều gì?”

“Không biết.” Phó Nhiễm lắc đầu. “Có cảm giác không rõ ràng.”

“Không có việc gì.” Anh lại cắt một miếng nữa đưa về phía cô. “Tự lo ình là tốt rồi.”

Phó Nhiễm gật đầu, há miệng, đưa vào miệng mới phát hiện là miếng vừa nãy còn chưa nuốt xuống.

“Còn nữa, cậu anh bên kia.”

Cô hơi giật mình ngẩng đầu. “Anh cũng biết?”

“Tóm lại, em cẩn thận một chút, mặc dù anh không biết chuyện bên trong, nhưng là có thể đoán được đại khái, Phó Nhiễm, trước kia bí mật của cha anh chưa bị tiết lộ, mọi người cũng đã củng cố lợi ích của mình rồi, hướng chi hiện tại biết Minh Tranh cũng không phải là con riêng, hôm nay chỉ còn em quản lý MR, cho dù bên kia là lý do như thế nào cũng muốn chen vào một cước.”

Anh uống rượu đỏ, ánh mắt bình tĩnh như thường.

Phó Nhiễm nhất thời không còn muốn ăn nữa. “Lúc nào thì chúng ta mới có thể thoát khỏi những tranh đoạt này?”

“Trừ phi em chưa bao giờ bước chân vào cuộc sống như thế.” Anh cầm ly rượu đặt xuống trên mặt bàn. “Nếu không.”

Phó Nhiễm cũng hiểu, từ trước đến giờ chuyện tranh đoạt không phải của riêng thời kỳ nào, đừng nói là cậu ruột, cho dù là người thân nhất, cũng không nhất định sẽ toàn tâm toàn ý tốt đối với anh.

Vẻ mặt đỏ hồng sau khi uống rượu dụ dần, trông càng thêm kiều diễm.

Anh hướng cô vẫy tay, sắc mặt cô đầy cảnh giác. “Làm gì?”

“Ai.” Anh nói cũng không phải yêu, mà là ghé vào ai.

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn từ trước ngực anh lướt qua một vòng, rồi lại trở về trên khuôn mặt anh. “Anh!”

Anh cũng nhìn một vòng theo ánh mắt của cô vừa nãy. “Anh thế nào?”

“Mới vừa rồi anh không mang “mũ”!”

Anh nghiêng người tới gần. “Em không muốn sinh thêm đứa nữa sao?”

Phó Nhiễm lắc đầu. “Nếu muốn cũng là hai năm nữa.”

“Nhưng mà anh muốn.” Anh nâng tay của cô lên, ngón tay vuốt ve mu bàn tay cô. “Lúc này, anh muốn ở cạnh em ngay từ giai đoạn bắt đầu, lúc em sinh anh cũng sẽ ở bên cạnh, Phó Nhiễm, chúng ta sẽ có con gái chứ? Một trai một gái thật tốt.”

Phó Nhiễm nắm chặt ngón tay của anh. “Đúng, lúc em sinh Hân Hân anh không có ở bên cạnh em, là anh nợ em.”

“Đúng, anh nợ em.” Đầu ngón tay anh lượn vòng trong lòng bàn tay cô, nhẹ nhàng một cái liền đem Phó Nhiễm tới trước người mình, anh áp mặt ở trước ngực cô. “Nhớ anh sao?”

Phó Nhiễm đưa tay ôm đầu anh. “Trong mấy ngày chờ đợi tin tức, rất nhớ, em cũng không biết anh có thể vượt qua hay không, trong lòng khó chịu muốn chết, loại đau này, thật sự là giống như mất đi anh. Em vừa trông chờ điện thoại, lại sợ, thật may, ngày đó nhận được điện thoại, em đã nói với Hân Hân, Hân Hân con có ba.”

“Phó Nhiễm.” Anh nặng nề thở dài, liền không nói thêm gì nữa.

Phó Nhiễm thấy cả phòng toàn nước hoa hoa hồng, chừng hơn một ngàn chai, hai bên tủ đầu giường toàn chai lọ, cô không khỏi cười ra tiếng. “Sao mua nhiều như vậy?”

“Nghe Huống Tử nói, họ Lý kia tặng hoa cho em.”

“Anh còn ghen hay sao?”

Anh kéo cô đi tới trước cửa sổ sát đất, bên ngoài là ban công rất lớn, đưa mắt nhìn lại có thể nhìn đến vô vàn cảnh đẹp. Phó Nhiễm đi theo Minh Thành Hữu đi tới hồ bơi, nơi này có một hành lang thông suốt có thể đi qua, Phó Nhiễm nhìn bốn phía xung quanh. “Trở về đi thôi, nếu không em đổi bộ y phục rồi trở lại.”

“Sợ cái gì, hôm nay chỗ này không có người khác, anh bao hết rồi.” Anh đi tới trước hồ bơi. “Sẽ bơi chứ?”

Chuyện điên cuồng như vậy Phó Nhiễm sẽ không làm. Cô đứng ở bên cạnh ghế mây.

“Kỹ thuật của em không tốt, vẫn là ở bên cạnh xem anh thôi.”

Anh đưa tay tháo khăn tắm ra đưa cho Phó Nhiễm.

Cô trợn mắt nhìn, gì đây chứ? Bơi khóa thân? Ông chồng điên cuồng.

Anh cảm thấy dáng người của mình khôi phục không tệ, đưa khăn tắm cho Phó Nhiễm xong sau đó tung người nhảy vào hồ bơi, da thịt màu đồng nổi bật sắc gạch men màu trắng của bể bơi, làm bọt sóng bắn tung tóe. Sắc mặt Phó Nhiễm đỏ bừng, cũng không khoa trương một chút nào, cô và anh ngoại trừ một chiếc khăn tắm quấn bên ngoài ra, bên trong đều không mặc gì.

Dáng người mạnh mẽ bơi qua, lại lộn trở lại, bọt nước văng lên rơi vào bên chân Phó Nhiễm, cảnh tượng xuân sắc này, thật là khiến người ta không chịu nổi. Phó Nhiễm đi qua đi lại nhìn quanh, chỉ sợ có người không chú ý sẽ xông tới, cô vội vàng đem chiếc khăn tắm của anh khoác lên trên vai mình, anh đang ngập tràn hăng hái, lại tới bơi nữa, ánh mắt Phó Nhiễm nhìn vào nơi nào đó, cảm thấy máu toàn thân xông lên. Mặc dù là đã xem qua, cũng sờ qua, nhưng mức độ kích thích thật không nhỏ.

Roạt!

Cánh tay Phó Nhiễm ngăn ở trước mắt. Bọt nước văng lên làm ướt chân cô. Anh nhảy lên khỏi mặt nước, hai tay chống vào thành bờ. “Xuống đây đi.”

Phó Nhiễm lui về phía sau, nhưng không ngờ bị anh cầm mất cá chân, lòng bàn chân trượt một cái, anh thuận thế ôm cô vào trong bể bơi. “Biết bơi sao?”

Cô đứng ở trong bể bơi, nước gợn sóng đánh tới, giống như một đôi tay trêu chọc ở ngực.

“Anh dạy cho em.” Anh không khỏi thanh minh, lại hăng hái vượt qua, đôi tay Phó Nhiễm vòng ra ôm chặt cổ anh. “Em sẽ bơi.”

“Bơi một vòng chứ?”

“Anh quấn khăn vào đã chứ?”

Anh cúi đầu nhìn cảnh tượng hờ hang ở dưới nước của mình chằm chằm. “Như vậy không tốt sao?”

Phó Nhiễm đưa tay véo một cái vào ngực anh. “Bộ dáng như vậy chỉ có thể em xem, anh còn muốn bán thịt hay sao?”

Những lời này tự nhiên làm cho tâm tình của người đàn ông sung sướng, anh kéo Phó Nhiễm vào trong ngực sau đó hướng vào thềm đá, nước nhấp nhô qua thắt lưng, Phó Nhiễm chống khuỷu tay vào mép bờ. “Trở về phòng đi.”

“Không trở về.” Anh cũng dứt khoát trả lời.

Ngón tay khẽ lướt qua lướt lại trên phần lưng cô, xem ra món nợ này là không hết rồi, anh kéo đôi tay cô cao lên, để một cánh tay vòng qua trước người Phó Nhiễm. “Chúng ta lại muốn con gái đi.”

“Qua hai năm rồi nói.” Phó Nhiễm khẳng định. “Lại nói, sinh trai hay gái anh có thể tính được sao?”

“Đương nhiên là anh quyết định, không tin thử một chút xem.”

Phó Nhiễm bị anh ôm trở về phòng, hai người vào phòng tắm tắm rửa xong, bên ngoài mới lên đèn, Phó Nhiễm đứng ở cửa sổ, nhìn dòng người qua lại trên đường.

“Có lúc thật đúng là hâm mộ những người phía dưới này, có thể đi ra ngoài dạo phố với người yêu một chút, nhìn trúng cái gì liền mua cái đó, cuộc sống cũng thật đơn giản, thật tốt.”

Anh ôm chặt cô từ phía sau. “Vậy chúng ta cũng đi xuống?”

Cô lắc đầu. “Để sau này thôi.”

Anh buông tay ra sau đó cầm y phục đặt ở bên cạnh lên bắt đầu mặc vào người, anh vừa mặc quần vừa nói với Phó Nhiễm. “Muốn đi thì đi, muốn chuyện gì cũng trải qua suy nghĩ kỹ, sẽ không có chuyện gì có thể thành.”

Phó Nhiễm vẫn quần tắm khăn tắm, xoay người thấy Minh Thành Hữu đã mang giày. “Lo lắng làm cái gì, đi.”

“Không được, sẽ bị nhận ra.”

“Hôm nay không phải Chủ nhật, không có nhiều người như vậy, cũng không phải là đường dành riêng cho người đi bộ, lại nói không phải ai cũng biết chúng ta.”

Anh đưa quần áo của cô cho cô. Phó Nhiễm do dự một chút, sau đó nhìn sắc trời bên ngoài quả thật có chút động lòng. Cô kéo rèm cửa sổ lên, bắt đầu thay quần áo. Anh đưa tay cầm lấy dây áo lót, sau đó cài vào cho cô cẩn thận.

Hai người đi ra khách sạn, Phó Nhiễm đi tới cửa hàng trước mặt mua một chiếc áo màu xanh da trời thẫm màu, đeo mũ lên đeo kính ra cửa, đúng là không ai có thể nhận ra. Anh ôm vai của cô, Phó Nhiễm đưa tay ôm vòng qua thắt lưng của anh, trong cửa hàng hai bên đường có không ít người, giữa phố là một cây cột cao khoảng bảy – tám mét, phía trên trang trí rất nhiều ngọn đèn nhỏ, những hoa văn hình đồng tiền mang ngụ ý Phú Quý Cát Tường. Phó Nhiễm chỉ chỗ cao nhất. “Phía trên là đồng tiền lớn nhất, nghe nói là một vị lãnh đạo của Nghênh An tự mình đặt lên.”

“Vậy sao?” Người đàn ông xem thường. “Anh biết rõ là ai.”

“Chẳng lẽ là anh?”

Người đàn ông chỉ chỉ lên bầu trời. Phó Nhiễm ngẩng nhìn, hiểu được.

Anh kéo cô đi tới quán nhỏ bên cạnh. “Muốn ăn không?”

Phó Nhiễm chỉ vào bắp ngô bên cạnh. “Lấy cái này thôi.”

Bà chủ đem mấy cái cho cô, thấy anh nhìn xiên thịt dê bên cạnh chăm chăm. “Muốn lấy mấy xiên sao?”

“Em muốn ăn không?” Anh quay sang Phó Nhiễm nói.

Cô lắc đầu. “Em ăn cái này là đủ rồi.”

Đi về phía trước theo dòng người, anh quay lại về phía sau ngó nhìn.

“Vừa nãy may nhờ có em nói không muốn, nghe nói xiên thịt dê đều là thịt heo dùng cái đó của dê ngâm tắm sau đó mới có mùi vị.”

Ngay lập tức Phó Nhiễm hoàn toàn không muốn ăn nữa, vung đi qua tay bị anh nắm trong lòng bàn tay rất nhanh. “Lừa gạt em.”

Bọn họ hầu như không có mua đồ, trên đường đi mười ngón tay nắm chặt, đi rất chậm, hai người cũng không nói chuyện nhiều, Phó Nhiễm nắm chặt tay anh sau đó nhét vào trong túi áo anh.

Lúc trở lại khách sạn đã gần mười giờ đêm.

Phó Nhiễm giang tay nằm ở trên giường, anh cởi áo khoác xuống, đầu gối để lên mép giường, lôi kéo cánh tay cô. “Tắm đi.”

“Mệt quá, em muốn ngủ.” Cô đập đập chân. “Lúc đi ra ngoài không phải là đã tắm rồi sao? Trên người đều muốn lột da.”

“Hiện tại đến thời điểm trả nợ rồi.”

Phó Nhiễm nghe hai chữ đó, thấy bắt đầu đau đầu. “Vẫn còn phải trả?”

Anh kéo chân của cô lôi cô qua. “Mau lên, nhanh chóng trả hết sau này chúng ta vẫn còn có nợ mới.”

Phó Nhiễm mệt mỏi đi từ phòng tắm ra, lại nằm lỳ ở trên giường lần nữa, anh chống hai tay ở bên người cô, nước đọng trên ngực nhỏ giọt xuống mặt cô, hai mắt Phó Nhiễm khép hờ, anh bưng lấy mặt của cô cẩn thận hôn từng cái một, tựa như một nụ hôn cũng không đủ.

Ánh mắt của cô mở ra, ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu sáng vào không mở ra được, giọng nói mang theo điệu dàng. “Tắt đèn thôi.”

“Lần này chúng ta không tắt đèn.”

Phó Nhiễm có chút không quen, nâng cánh tay lên muốn che kín đôi mắt, anh kéo tay cô xuống. Anh chống người lên, lấy một bông hồng từ bên trong bình hoa, bứt cánh hoa sau đó khẽ xoa nơi bả vai Phó Nhiễm, trong nháy mắt hương hoa tỏa ra, mùi thơm nồng đậm mà ngào ngạt, ngay cả Phó Nhiễm cũng có chút say mê.

Rải một đường tới trước bụng bằng phẳng, anh nhấc một cánh hoa hồng lên thả vào khoe miệng Phó Nhiễm, tay kia cũng tăng thêm sức, da thịt trắng nõn hiện ra ửng hồng làm người ta kinh ngạc, hai tay anh vòng chặt bả vai của cô ôm hôn. Phó Nhiễm cũng bị khơi lên một ngọn lửa, cánh hoa rơi xuống dính ở trên người hai người, ga giường màu trắng sớm đã bị nhăn nhúm.

Bóng đêm, rõ ràng là một màu đen vô cùng nặng nề, lại hiện lên khí thế hùng hực, qua mấy lớp rèm cửa sổ vén lên, xuyên qua bóng đêm có thể nhìn thấy hai bóng dáng đang triền miên trên giường, khi thì lên xuống phập phồng, khi thì lặn qua lặn lại, khi thì phối hợp nhịp nhàng như một khúc nhạc hoàn mỹ.

Tình dục đã tan hết, bên trong gian phòng gần như không ngửi thấy mùi hương nồng đậm lúc trước, chỉ cảm thấy một mùi hương kỳ dị. Phó Nhiễm mệt mỏi giơ cánh tay lên, trên giường xóc xếch, cả mặt đất cũng bừa bãi, cô muốn đứng dậy. “Anh đi tắm trước đi, em đổi lại cái ga giường.”

“Như này không tốt sao?”

Phó Nhiễm khẽ đẩy ở sau lưng anh. “Nếu như ngày mai bị người khác nhìn thấy, không chừng sẽ nghĩ như thế nào.”

Anh tắm xong đi ra ngoài, quả nhiên là bên trong gian phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ. Anh lau tóc thấy trước ngực Phó Nhiễm còn lưu lại một cánh hoa, đáy mắt trầm xuống, ánh mắt càng lúc càng mờ ám. Làm sao Phó Nhiễm còn chịu được lần qua lần lại nữa, chỉ có thể giả bộ không nhìn thấy.

Hôm sau tỉnh lại, anh vẫn còn ngủ, Phó Nhiễm muốn tới MR, cô cố gắng rời giường không làm anh thức giấc, rửa mặt xong thay y phục đi ra ngoài, Phó Nhiễm đi tới trước giường, khom lưng thấy anh đang ngủ rất say. Cô khẽ hôn trên trán anh, cũng gửi cho anh một tin nhắn, nói cho anh biết là mình phải tới MR. Lúc gần đi, Phó Nhiễm đem theo cả chiếc ga giường tối hôm qua.

Sau khi anh tỉnh lại, không nhìn thấy bóng dáng Phó Nhiễm, cầm điện thoại di động lên muốn xem thời gian, lúc này mới phát hiện ra tin nhắn của Phó Nhiễm. Anh vát tay ngang trán, thân thể lại không thấy mệt mỏi, vén chăn lên đứng dậy ngồi ở mép giường, anh gọi điện thoại cho Phó Nhiễm.

“Alo.”

“Đã tỉnh rồi hả?” Ánh mắt Phó Nhiễm lơ đãng liếc về chiếc túi đựng chiếc ga giường bên cạnh ghế lái.

“Ừ, đến công ty rồi sao?”

Phó Nhiễm vẫn đang lái xe. “Tới ngay bây giờ, anh tự mình trở về, phải nhớ uống thuốc đấy.”

Trong mắt anh tràn đầy điệu dàng. “Anh biết rõ, lúc nào cũng mang theo bên người.”

Cúp điện thoại, anh chuẩn bị đi rửa mặt, nhưng không ngờ đầu phải đột nhiên không thể nhúc nhích, anh không thu động tác lại được, bàn tay chống vào tủ đầu giường bên cạnh sau đó mới cố gắng ngồi trở lại mép giường, anh chau chặt hai hàng lông mày kiếm, bàn tay thử ấn vào bắp chân. Thử cử động chân, lại phát hiện có thể cử động. Vừa nãy giống như là một ảo giác, anh cũng không để ở trong lòng, có lẽ thân thể vẫn còn trong thời kỳ dưỡng bệnh, trước kia rất gầy, hiện tại muốn trở lại như cũ, sợ là nhất thời khó có thể thích ứng.

157. Chương 157

Chương 157: Quy tắc ngầm

Minh Vành đang đứng trước văn phòng công ty MR.

Lần này anh trở về, Phó Nhiệm đã mở cuộc họp chào đón nhiệt liệt. Lý Vận Linh muốn Minh Vành chắc chân tại đây, vừa có hạng mục mới cố ý sắp xếp cho anh tham gia. Cho dù Phó Nhiệm chưa ra tay thì tất cả mọi người trong MR đều biết, sự hỗ trợ hạng mục thực chất chính là nội chiến trong nhà Minh gia.

Dù không ai nói nhưng mọi người đều hiểu rõ. Trong cuộc tranh đấu này, ai thắng thì sẽ đứng vững tại MR. Đối với Phó Nhiệm mà nói đây là cơ hội tuyệt vời. Đối với Minh Vành đó lại là thuận tiện tận dụng thời cơ.

Hàn Tuyền cầm chồng tài liệu đi đến, thuận tay đóng cánh cửa. Phó Nhiệm ngẩng đầu lên, ý bảo cứ đi ra ngoài trước.

Hàn Tuyền nán lại sau khi đóng cửa lần thứ hai, nói: "Vừa rồi, tôi có thông báo với trợ lý Nghê về buổi giao tiếp. Cuối cùng cũng chọn được cô gái xinh đẹp, có năng lượng có thể giúp cho chúng ta tối nay."

Phó Nhiệm vẫn không ngẩng đầu lên: "Để làm gì vậy?"

"Cô quên hôm nay có buổi hẹn với ông Tống sao?"

Phó Nhiệm dừng động tác, đôi lông mày thanh tú nhíu lại, vén sợi tóc dài ra sau làm tôn lên vẻ xinh đẹp: "Nếu đề án của chúng ta tốt rồi thì không cần phải lãng phí vậy đâu."

"Tổng giám đốc." Hàn Tuyền cảm thấy đau đầu. "Chuyện này với mọi người là chuyện bình thường. Nếu chúng ta không tuân thủ quy tắc thì chúng ta đang làm hỏng việc đó."

Phó Nhiệm đặt tay ký lên giấy A4, tạo thành hình vòng cung: "Không phải có quá nhiều phụ nữ xinh đẹp, tiểu thư dài các rồi sao?"

Hàn Tuyền cười nói: "Quan trọng là ở chỗ số tiền bỏ ra bao nhiêu, các công ty không có giống nhau chính là do việc cô bỏ tiền. Nếu cô muốn mấy cô gái xinh đẹp kia, mỗi người một bên hầu hạ ông Tống thì dù cho có cứng như sắt thép đi chăng nữa thì cũng sẽ mềm hết. Mục đích của chúng ta nhờ vậy không phải sẽ dễ dàng hơn sao?"

Trong nháy mắt, ánh mắt Phó Nhiệm lộ ra tia tỏ vẻ chán ghét: "Có phải trước kia Tam Thiếu thường xuyên làm như vậy không?"

Hàn Tuyền không nghĩ tới Phó Nhiệm lại chuyển sang chuyện này, hần đưa tay xoa trán: "Chuyện này, chuyện này thực sự không có."

Có trời mới biết trong lòng hần đang lo sợ về mấy chuyện "thuần khiết" trước kia tới cỡ nào.

Từ trước tới nay, Minh Thành Hữu luôn thích làm giải pháp gọn nhẹ, đơn giản nhất.

Yêu? Bỏ qua. Mỹ Nhân? "Đóng gói" ném lên giường.

Sắc mặt Phó Nhiệm không có vẻ gì hờn giận: "Cậu xem lại những chi tiết trong đề án thấy tốt là được, những vấn đề khác không cần để tâm."

Hàn Tuyền thấy cô không có để ý tới nên cũng không miễn cưỡng ở lại thêm.

Sau khi tan tầm, Phó Nhiễm không đi thang máy chuyên dụng mà đi thang máy dành cho nhân viên. Lúc cánh cửa sắp đóng lại, một bàn tay bên trong kịp thời kéo lại: "Tổng giám đốc."

Phó Nhiễm nhìn thấy bên trong có ba cô gái trẻ đẹp, còn có hai cô đang soi gương trang điểm. Phó Nhiễm khẽ gật đầu coi như chào hỏi."Hôm nay mọi người tan làm đường như khá muộn."

"Quản lí Minh bảo chúng tôi theo anh ấy ra ngoài xã giao."

Phó Nhiễm giật mình, hai cô còn lại nháy mắt ra hiệu với cô nàng vừa nói. Phó Nhiễm cũng không nói gì thêm nữa. Phó Nhiễm nhìn qua hình ảnh phản chiếu ba cô gái trẻ xinh đẹp kia, trong lòng không khỏi dâng lên cảm xúc, có phải mình đã già rồi mà không nhận ra không? Đặc biệt cùng là phụ nữ với nhau, chỉ khi cảm thấy phía trước là hồ lửa mới không dám nhảy.

Trước kia mỗi lần đi xã giao, mọi người vẫn kiêng dè thân phận của cô. Nhiều khi bắt cô uống cô rượu,tuy nói vậy nhưng cũng không dám cưỡng ép.Một lúc sau,thang máy mở ra.Cô rảo bước ra ngoài.

"Các cô làm gì mà cứ trừng mắt nhìn tôi?"Cô gái lúc trước nói về chuyện quản lí Minh hờn giận hỏi.

"Cô óc heo à?Hiện tại quản lí Minh và cô ta đang tranh chấp nhau hạng mục này.Cô ấy và chúng ta đang ở thế đối lập.Cô nói thế về sau chỉ có đường ăn cám."

Cô kia vội vàng che miệng."Ai da,tôi quên mất chuyện này.Nhưng mà đây dù sao cũng là chuyện của MR,chúng ta làm cái gì thì đều hưởng bổng lộc của MR cả mà."

"Cô!" Cô còn lại hận không thể "rèn sắt thành thép". "Cô có phải vừa mới ra trường đâu mà sao ngu ngốc đến thế hả?"

Quả thật,chấn thương trường như dòng nước xoáy sâu,không cần thận thế nào cũng bị sảy chân.

Trên đường về nhận được điện thoại của anh.Phó Nhiễm lái xe chậm lại,đeo tai nghe,cắt giọng lười nhác trả lời."Alo."

"Đêm nay chúng ta..."

Phó Nhiễm ngắt lời anh."Đêm nay em phải chuẩn bị về hạng mục."

"Em mang máy tính tới đây,anh sẽ đưa ra ý tưởng cho em."

"Anh đưa ra ý tưởng?"Phó Nhiễm nhìn dòng xe cộ phía trước,tức giận nói. "Toàn ý tưởng đáng buồn nôn."

"Làm sao vậy,ăn phải thuốc súng à?" Giọng nói của anh mang theo ý cười.

Phó Nhiễm không nói gì.

"

"Đang lái xe."

"Không phải chỉ là ông Tống sao?Đối phó dễ thôi."Anh nói băng quơ.

"MR ít nhiều gì cũng là công ty quy củ vậy mà các cô gái ở công ty đều bị các anh làm cho không còn ra gì nữa."Phó Nhiễm nhìn lên màn hình hiển thị đèn,bây giờ là thời điểm tan làm cao điểm,trên đường đông người đi lại.

Anh không giảm ý cười."Phó Nhiễm,em phải biết rằng,có một chuyện anh cũng không nguyện ý làm,không cần cảm thấy tội cho các cô ấy,có phải chưa từng thấy dao tử đặt trên cổ đâu.Đối với các cô ấy mà nói, chỉ cần không làm hỏng quy tắc thì có thể nhận được thù lao cao.Hơn nữa đó cũng chính là thước đo cho sự chuyên nghiệp trong công việc.Cho nên có một số việc cho dù lựa chọn thế nào cũng như nhau thôi."

Phó Nhiễm nghe anh nói,cũng hiểu được đôi chút nhưng vẫn không hoàn toàn tán thành ."Dù sao bản thân cũng sẽ có biện pháp."

Anh lập tức chuyển đề tài."Buổi tối ở lại đây đi?"

"Không được,còn rất nhiều chi tiết hạng mục cần xem.Tối nay phải ở nhà làm tăng ca."

Anh không nghe.”Anh có thể giúp em.”

Cuối cùng Phó Nhiễm cũng không qua đó.Đến đó rồi,đừng nói tới phương án hạng mục,ngay cả ngủ cũng không ngủ nổi.

Bận bịu tới tận đêm khuya,cô bỏ kính mắt xuống.Dấu vết bị lộ file ở máy tính vẫn còn,Phó Nhiễm dùng sổ ghi chép nhưng vẫn giả bộ làm trên máy tính,save file nhưng thực chất cô chẳng qua cũng chỉ lưu cái bảng báo giá.

Hôm sau đi đến MR,lúc đến thang máy gặp Minh Vành cùng với một số nhân viên khác.Bọn họ chào một tiếng sau đó đi tới thang máy dành cho nhân viên.Minh Vành ấn nút thang máy,cửa vừa mở cùng Phó Nhiễm bước vào trong.

”Chuẩn bị đến đâu rồi?”

Phó Nhiễm nói. ”Cũng tạm tạm.”

Minh Vành khoanh tay. ”Thật ra tôi cũng hiểu được ý của mẹ,nhưng em đừng lo lắng,rồi một ngày em sẽ hiểu.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

”Tôi biết trong lòng em nghĩ gì.”Dáng vẻ Minh Vành kiêu ngạo. ”Tôi cũng có công ty.Nếu không phải do ý của mẹ thì quyền lợi của nó cũng chẳng đáng gì.”

Phó Nhiễm mỉm cười không nói tiếp. Hai người lần lượt đi tới tầng lầu cao nhất văn phòng,Phó Nhiễm đẩy cửa,trợ lý Nghê cùng Hàn Tuyền nổi bước theo sau.

Trợ lý Nghê đưa cốc trà lại tới cho Phó Nhiễm.

”Tổng giám đốc,hôm nay tôi nghe bên chỗ quan hệ nói,hạng mục cơ bản do Minh tổng quyết định.Tối qua các cô ấy cùng ông Tống “đàm đạo” tới khuya.”

Điều này Hàn Tuyền đã sớm đoán được. ”Theo tôi thấy,chúng ta hôm nay cũng nên sớm định ngày hẹn với ông Tống.Ngày hôm qua mấy cô kia đã đẩy ông ta ký hợp đồng,có lẽ đều doMinh tổng đi trước một bước.”

Phó Nhiễm lấy muỗng khuấy ly trà.”Trợ lý Nghê,cô cho gì vào trong đây vậy?”

“Nửa thìa mật ong.”

Phó Nhiễm bỗng ngẩng đầu lên nhìn về phía cô.”Cô cảm thấy thế nào?”

Thư ký Nghê ngẩn ra, trong ngày thường cô cũng không tham dự những chuyện này. ”Nếu như có thể nói, tôi cảm thấy có thể thử biện pháp của trợ lý Hàn một chút.”

Phó Nhiễm gật đầu. ”Tôi biết rồi, hai người cũng đi ra ngoài đi.”

Hàn Tuyền cùng thư ký Nghê đi ra phòng làm việc, thư ký Nghê nhỏ giọng nói. ”Có thể được sao?”

“Theo anh thấy, tính tình tổng giám đốc tương đối bướng bỉnh.”

Phó Nhiễm đi tới phía trước cửa sổ, hiện tại thì cô mới hiểu được, tại sao người càng có vị trí cao, càng thích phòng làm việc có thiết kế cửa sổ sát đất như vậy, nhìn lại từ xa xa, ít nhất có thể để cho trời xanh mây trắng gạt bỏ phiền muộn lúc này trong trái tim.

Còn nữa, còn có thể tỉnh táo. Phó Nhiễm tin tưởng, có chút chuyện nhất định phải kiên trì, đây chính là cái gọi là nguyên tắc. Dặn thư ký hẹn tối nay bàn chuyện với cục trưởng Tống, Phó Nhiễm cố ý bỏ ra nửa ngày đem tài liệu chuẩn bị xong, bảo đảm không có gì sai sót. Đi ra khỏi phòng làm việc, đúng lúc đụng phải Hàn Tuyền.

“Tổng giám đốc, ngài đi đâu?”

“Tôi có một bữa tiệc.”

Hàn Tuyền đuổi theo lên phía trước. ”Tôi đi cùng cô.”

Phó Nhiễm suy nghĩ một chút.”Ừ.”

Tài xế chở hai người tới Mê Tính, Phó Nhiễm cùng Hàn Tuyền tìm được ghế lô chỗ ông Tổng ngồi, nhân viên phục vụ đứng ngoài mở cửa, Phó Nhiễm đi vào. “Thật ngại, cục trưởng Tổng, khiến ngài phải đợi lâu.”

Cục trưởng Tổng đứng dậy bắt tay cùng Phó Nhiễm, quay đầu lại nhìn thấy cô cùng Hàn Tuyền cùng vào, sắc mặt hơi thay đổi, Hàn Tuyền đã phát giác có cái gì đó không đúng.

Phó Nhiễm đem túi đưa cho nhân viên phục vụ. “Mang thức ăn lên chứ?”

“Không vội, không vội.” Cục trưởng Tổng ngồi ở trên ghế sa lon cười híp mắt. “Hôm nay sao lại không thấy quản lý Minh tới đây?”

“Anh ấy còn có việc.” Phó Nhiễm dẫn Hàn Tuyền đi thu xếp chuyện gọi mang thức ăn lên.

Cục trưởng Tổng nhìn về phía Phó Nhiễm chằm chằm. “Ngày hôm qua mấy cô gái trong bộ phận PR của MR thật là lợi hại, rót cho tôi say đến không thể quay về nhà.”

Phó Nhiễm sao có thể nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của ông ta, cô cười rót thêm trà cho cục trưởng Tổng.

“Cho nên ngày hôm nay tôi liền đi một mình, nói xong chuyện hạng mục tôi bảo đảm làm ngài trở về sớm hơn một chút, tránh bị phu nhân nói.”

Cục trưởng Tổng nghe vậy, sắc mặt phẫn nộ. “Tôi cũng là hiếm khi được như vậy.”

Hàn Tuyền đẩy cửa đi vào, cùng lúc đó nhân viên phục vụ lục đục mang thức ăn lên.

Cục trưởng Tổng liếc nhìn. “Trợ lý Hàn, chuyện phương án này hôm nay tôi muốn nói chuyện một chút với một mình tổng giám đốc của cậu.”

Cả khuôn mặt của Hàn Tuyền gần như cũng nhả lại, Phó Nhiễm cũng không nghĩ là đối phương sẽ có yêu cầu như thế.

“Cục trưởng Tổng xem, chuyện hạng mục có lẽ là trợ lý Hàn còn hiểu nhiều hơn tôi.”

Cục trưởng Tổng cười lắc lắc đầu, chính là không nói lời nào.

Phó Nhiễm bất đắc dĩ, quay sang nói với Hàn Tuyền. “Anh đi ra ngoài trước đi.”

Trong lòng cũng không quá lo lắng, cho dù ông ta có háo sắc như thế nào đi chăng nữa cũng không thể dám to gan làm chuyện tồi tệ giữa ban ngày với cô.

Thái độ của Cục trưởng Tổng khá hơn nhiều so với lúc nọ, tự mình rót rượu cho Phó Nhiễm, tình huống như vậy cô không uống cũng không được, vốn là sữa không nhiều lắm nên cũng đã cai sữa cho Hân Hân, Phó Nhiễm cảm lý rượu lên nhấp môi.

“Nghe nói Phó tổng ở bên ngoài không uống rượu, hôm nay coi như là cho tôi thể diện cục lớn.”

Trường hợp này không biết là ai nói?

Phó Nhiễm vội vàng rót rượu cho Cục trưởng Tổng.

Hàn Tuyền cũng đang ở bên ngoài lo lắng đi đi lại lại.

Phó Nhiễm đem tài liệu chuẩn bị xong giao cho Cục trưởng Tổng, ông ta lại xoa tay.

“Ngày hôm qua quản lý Minh đưa tài liệu cho tôi, mặc dù tôi đã nhận, nhưng thẳng thắn nói cho cô biết, ngay cả nhìn tôi cũng chưa từng nhìn, có lẽ ở trong mắt các người cũng cảm thấy chúng ta xã giao như thế này là rất tốt, chỉ đơn giản là hai chuyện đưa tiền và nhét phụ nữ, quan trường cũng giống như thương trường.”

Cục trưởng Tổng cười nói. “Phó tổng, tin tưởng một câu nói của tôi, chỉ cần thực lực của mình đủ mạnh, không cần phải giả tạo, dĩ nhiên, đây chỉ là ý của tôi, không có nghĩa là sau này cô gặp những người khác cũng có ý nghĩ như vậy.”

Phó Nhiễm dịu lấy Cục trưởng Tống say khướt đi ra ngoài, Hàn Tuyền giống như là canh giữ ở cửa vậy, Phó Nhiễm giao Cục trưởng Tống cho hắn.

“Nhất định phải đưa về nhà an toàn.”

“Ngài không có sao chứ?”

Phó Nhiễm cầm tài liệu trong tay. “Tôi không sao.”

Màn đêm buông xuống, một chiếc xe thể thao màu sẫm banh lướt nhanh như gió trên đường, thỉnh thoảng có người dừng lại, ngoái đầu lại nhìn đâu còn bóng dáng chiếc xe đó nữa.

Phó Nhiễm đứng ở hành lang một mình, nhìn Hàn Tuyền dịu Cục trưởng Tống đi ra ngoài, cô nhìn tài liệu trong tay, không phân biệt rõ lời nói vừa rồi của người đàn ông kia là thật hay là giả.

Cô đi ra khỏi Mê Tính, không có lái xe của mình, đi về phía trước hai bước đột nhiên thấy một chiếc xe thể thao lái vào quảng trường, sau khi chuyển hướng trong nháy mắt, bánh xe đã lượn được nửa vòng trên mặt đất, Phó Nhiễm nhìn một cái là nhận ra xe của ai, cô vội vàng chạy tới mở ghế lái phụ ra, sau khi tiến vào liền đóng cửa xe lại. “Đi!”

Có thể nói là động tác rất nhanh chóng. Bàn tay của người đàn ông còn đặt ở trên tay lái không thu hồi, không ngờ là cô có thể xông tới như vậy.

Phó Nhiễm nghiêng mặt tiến tới trước cửa sổ xe lăm lét nhìn trái nhìn phải, thấy xe còn dừng bất động ở tại chỗ. “Mau lái xe.”

Anh lên tiếng hừ lạnh, phát động động cơ một lần nữa. “Có phải bị cục trưởng Tống quấy rối phải chạy ra ngoài hay không?”

Phó Nhiễm thắt dây an toàn. “Nói mò gì đây?”

Pằng!

Một cái tát vỗ vào đùi Phó Nhiễm, cô đeo tất chân màu đen, anh không dùng lực nhiều nên thực ra cũng không đau, chỉ là âm thanh rất lớn.

Phó Nhiễm tức giận véo một cái vào đùi anh. “Cứ âm thầm đánh người như vậy, ai dạy anh.”

Anh vươn cánh tay ôm cổ Phó Nhiễm lôi cô vào trong ngực. “Anh còn không có tìm em tính sổ đâu đấy, ai cho em đơn độc cùng lão háo sắc đó ở chung một phòng, lá gan đủ mập nha.”

“Là ghế lô, không phải gian phòng.” Phó Nhiễm chữa lại lời nói của anh.

Anh hung hăng bấm mạnh một cái trước ngực cô. “Em không có quyền lợi thanh minh.”

Phó Nhiễm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên. “Đã lớn như vậy còn ghen.”

Mùi rượu thơm tinh khiết phả vào mặt anh, đôi mắt càng lúc càng u ám, hai hàng lông mày gần như vện chặt lại. “Em còn uống rượu?”

“Chỉ một chút thôi.”

Ánh mắt anh không giấu được tức giận. “Đây là một lần cuối cùng biết không? Nếu như thực sự gặp chuyện không may thì làm thế nào?”

“Yên tâm.” Phó Nhiễm đưa tay ôm eo anh. “Em sẽ tự bảo vệ mình, ở chỗ không xác định có thể an toàn hay không, ngay cả ly rượu em cũng sẽ không đụng vào.”

Mặc dù biết cô có chừng mực, nhưng vẫn trong lòng vẫn còn sợ hãi, đôi môi mỏng hôn lên đỉnh đầu cô. “Phụ nữ không thể so sánh với đàn ông.”

Phó Nhiễm cười nói tiếp. “Em biết rồi, về sau, một cuộc làm ăn nhỏ em cũng sẽ không uống một chén rượu, có thể nói thì nói, không thể nói cũng không miễn cưỡng.”

Anh nghe vậy, sắc mặt mới dịu đi một chút.

“Anh cho em xuống chỗ trước mặt, em tự lái xe trở về.”

Tránh phiền toái không cần thiết đi theo.

Anh nắm chặt tay của cô. “Hôm nay anh trở về Y Vân thủ phủ với em?”

Phó Nhiễm nghiêng người đứng dậy, bàn tay đè lại bả vai anh. “Sau khi trái tim của anh giải phẫu xong bị đưa ra nước ngoài, bây giờ không thể xuất hiện, chúng ta chỉ cần một ít thời gian nữa, em biết rõ anh sợ em không chịu được, yên tâm đi, em rất tốt, chỉ cần anh, điều gì em cũng có thể gắng gượng vượt qua.”

158. Chương 158

Chương 158: Phó Nhiễm mang thai lần nữa?

Anh đưa tay khẽ vuốt đầu cô. “Thời điểm anh bị đưa vào phòng cấp cứu, một chút ý thức còn sót lại cũng tan biến, Phó Nhiễm.” Anh蹭trán anh vào trán cô.

“Đêm đó, là lời tạm biệt của anh với em, anh chỉ biết đêm đó, đầu óc anh rất thanh tỉnh, nhớ cả việc hai chúng ta khiêu vũ, anh ôm em trên giường, sau một lúc thì không còn sức lực nữa, lúc tay anh buông thõng xuống, anh biết, đã đến lúc rời xa em.”

Chuyện xảy ra gần nửa năm, nghĩ đến tình cảnh ngày hôm đó, trong lòng cô vẫn nhịn không được mà đau đớn, cô đưa tay nắm chặt áo sơ mi của anh.

“Em đẩy anh một cái, thấy anh nằm bất động, lúc ấy em cũng biết rằng...”

Anh đưa tay ra hiệu cô dừng lại. Phó Nhiễm dựa đầu lên vai anh. “Thời điểm đó anh cũng không biết mình đã được giải phẫu phải không, chuyện về sau anh an bài thế nào?”

“Trước đó, anh đã nói chuyện với Duật Tôn, nếu có một ngày anh không thể tìm được trái tim thích hợp, lại không kịp an bài chuyện sau này, thì để cậu ấy tới thông báo cho em, anh chỉ sợ hù dọa tới em mà thôi.”

Quả thật, nếu không phải Sanh Tiêu đưa cho cô chiếc điện thoại kia, không chừng cô đã điên mất rồi.

Lúc đó, ý thức của anh dường như bay ra ngoài, dường như anh nhìn thấy Phạm Nhân. Là một vụ cướp giết, giành giật sự sống, cũng là một sự luân hồi mà thôi.

Ra khỏi cửa, mỹ nữ như mây.

Tuy là như mây, sao ta chỉ một mình.

“Thật tốt quá.” Phó Nhiễm thì thầm.

“Sắp đến rồi.” Anh đành hoảng nói một câu.

“Dĩ nhiên, em biết rồi.” Phó Nhiễm tươi cười, nhắm mắt lại.

Xe chạy thật nhanh, cô lần nữa bảo anh dừng xe bên đường, chọn một nơi vắng vẻ và yên tĩnh, cô định xuống xe.

Anh đưa tay ra kéo cô lại. “Hôn anh một cái.”

Cô hôn lên má anh một cái, lúc này anh mới cho cô đi.

Ngày hôm sau, Phó Nhiễm đi đến MR, Hàn Tuyển đã đem tất cả tài liệu liên quan đến cô, hiện tại, việc duy nhất chính là chờ đợi tin tức.

Tập đoàn Hào Khôn.

La Văn Anh lang thang trên mạng đọc tin tức, hạng mục lần trước đã trượt khỏi tay Hào Khôn, nội bộ MR lại chia ra làm hai, đôi bên tranh chấp khá kịch liệt.

Cô đưa tay chống má, hơi thất thần.

Minh Tranh mở cửa đi vào nhưng cô vẫn không nghe thấy, cho đến khi anh chống tay lên bàn, nghiêng người nhìn cô, hỏi. “Đang nhìn cái gì?”

La Văn Anh sợ mất hồn, nhanh chóng tắt trang web đang xem, vội nói. “Em tra chút tài liệu.”

Minh Tranh đã thấy cô xem gì, nhưng anh cũng không muốn nói ra.

Anh đưa tay vào trong túi, móc ra một hộp trang sức, đưa cho cô. Cô đang mở tài liệu xem, thấy anh đưa tới, cô ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn anh. “Đây là?”

“Gần đây anh thấy có một stye mới, rất đẹp, rất hợp với em.”

La Văn Anh nhìn chằm chằm cái hộp, đưa tay cầm lên, lòng bàn tay hơi run rẩy, đập vào mắt cô, là một đôi hoa tai bạch kim. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn không nén được sự thất vọng. “Sao lại đột nhiên tặng quà cho em?”

Minh Tranh gác chân trái lên. “Hạng mục trước, anh biết em đã hao tổn rất nhiều tâm tư.”

Không đề cập tới thì thôi, nhưng khi nhắc tới cô lại không cam lòng. La Văn Anh giận tái mặt, anh coi cô là gì, định đâm thêm cho cô một nhát nữa à?

Biết rõ cô đặt biết bao nhiêu tâm huyết vào trong đó, nhưng anh lại thoải mái nhường đi không để cô có cơ hội thể hiện, giờ anh cầm quà tới tặng cô là ý gì đây?

La Văn Anh trả lại cho anh. “Tôi không cần.”

“Tại sao, không thích à?” Minh Tranh đã nghe theo lời của Tiểu Chu, nghe nói phụ nữ đều thích trang sức.

La Văn Anh không thèm ngẩng đầu lên. “Tôi không thiếu những thứ này.”

Minh Tranh đưa mắt nhìn, thấy cô đã nói đến nước này, cầm hộp trang sức lên, bước ra ngoài.

Vừa vặn lúc đó Tiểu Chu bước vào. “Minh tổng.”

Minh Tranh cầm hộp trang sức đưa cho cô. “Cô cầm đi.”

Tiểu Chu bị anh bắt ép cầm hộp trang sức, ngơ ngác đi về phía La Văn Anh, đợi đến khi mở ra mới thấy một đôi bông tai. “Đây không phải là trang sức mà Minh tổng chọn cho cậu sao?”

La Văn Anh nhức đầu, dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn. “Đem tài liệu đến đây, nếu không có việc gì thì cậu ra đi.”

“Cậu cầm đi.”

“Minh không thích.” Giọng nói La Văn Anh có chút kích động. “Cho cậu thì cậu cầm đi.”

Tiểu Chu nghe vậy, liên tục gật đầu, vui mừng, cầm hộp trang sức ra ngoài.

Cửa phòng làm việc đóng lại, tâm tình của cô càng lúc càng phiền não.

Đã có kết quả của hạng mục, bên trúng thầu là tập đoàn MR đang trong thời kỳ phân nhánh, càng làm cho người ta giật mình, đó là phương án của Phó Nhiệm đã thành công.

Hàn Tuyền nghe tin tức như thế, nghĩ lỗ tai mình bị hỏng nên nghe nhầm, Phó Nhiệm cầm lấy các tài liệu liên quan, đưa cho anh, lúc này anh mới dám xác nhận thông tin đó là chính xác.

Minh Vành tới phòng làm việc chúc mừng, cũng không nhìn ra sự mất mát gì.

“Cuối cùng MR cũng nắm được, Phó Nhiệm, chúc mừng em.”

“Cám ơn.”

Đợi đến khi Minh Vành rời đi, Hàn Tuyền không nhịn được mà lắc đầu. “Tổng tài, đến tối cùng đêm hôm đó cô và Tổng Cục đã nói gì thế?”

“Nói về con gái của ông ta.”

“Con, con gái, không phải người tình sao?” Hàn Tuyền có vẻ không tin.

Phó Nhiễm tròng mắt. “Mỗi người đều có một khoảng lặng trong tâm hồn, nơi ấy cất chứa những điều ngọt ngào, mà phương thức tác động tốt nhất, khẳng định là đứa con.”

Thư ký Nghe thấy bộ mặt khó tin của Hàn Tuyền, cầm tài liệu trong tay đập lên đầu anh. “Đàn ông các người, đầu óc đen tối.”

Phó Nhiễm buồn cười. “Cho nên, một chút quy tắc ngầm không hẳn đã là chân lý.”

Thư ký Nghe nghe vậy, gật đầu tán thành.

Sau khi tan làm, một đám nhân viên tíu tít trò chuyện trong thang máy.

“Tôi nói nè, nếu thua thì quản lý sẽ bị làm sao, ba người chúng ta sẽ mất việc, hóa ra là do tổng tài xuất trận.”

“À? Không phải đâu?”

“Bên ngoài đồn như thế, khi tổng tài tiếp nhận công ty, thì nó đang nằm trong tình trạng gì? Không thể nào mà cô ta có khả năng nắm bắt được hạng mục này, ngày đó tôi còn tiếp khách, uống rượu say đến không biết gì, nhưng đều không được, các người nói, tổng tài dựa vào cái gì mà đạt được?”

Thư ký Nghe đi ra ngoài.

Phó Nhiễm đưa tay chặn cửa thang máy lại.

Âm thanh của đám người kia còn vọng lại. “Không phải như vậy chứ, vì muốn trúng thầu mà dâng hiến thân thể?”

“Suyt, đây không phải là chuyện có thể nói to ở đây, không nói nữa. Lại nói lần này, chúng ta có thể an tâm mà hưởng thụ rồi.”

Hàn Tuyền sắc mặt lạnh đi. Phó Nhiễm nhếch môi, cười lạnh bước ra khỏi thang máy. Phía trước cô là ba cô gái vẫn đang chụm đầu tám chuyện.

“Cái tin tức này từ đâu mà cậu nghe thấy thế, có thể tin được không?”

“Tóm lại, đây là tin đồn ở bên ngoài.”

Cô gái bên trái gật đầu. “Cái này, tám phần là chính xác.”

Phó Nhiễm bước thẳng về phía trước, cũng không gọi mấy người kia lại, bước ra khỏi đại sảnh, một người trong số đó liền dừng lại việc cầm điện thoại di động.

Phó Nhiễm lướt qua bọn họ, thư ký Nghe thấy cô không có phản ứng, khó tránh khỏi giật mình, định mở miệng nói, thì thấy Phó Nhiễm đột nhiên đứng lại, nói.

“Các cô, là muốn lưu lại tin đồn sao?”

Cô gái đang cầm điện thoại mất hồn, vội ngẩng đầu, hai người bên cạnh nhìn nhau “Xin chào, tổng tài.”

“Vào làm từ lúc nào?” Phó Nhiễm ỷ vào chiều cao của mình, ngạo nghễ nhìn ba người bọn họ.

“Mới, mới vào được một tháng.”

“Oh.” Phó Nhiễm gật đầu. “Không trách được, để tôi cho các cô học tập lại một ít cách ứng xử cùng giao tiếp trong công ty.”

“Tổng tài, đây là...”

“Ngày mai, đến bộ phận tài vụ nhận lấy ba tháng tiền lương, sau đó rời khỏi đây.”

Phó Nhiễm nói một cách gọn gàng, dứt khoát.

Bọn họ không ngờ được tổng tài đã nghe được câu nói của bọn họ. “Tổng tài, thật xin lỗi, nhưng chúng tôi cũng không nói cái gì quá đáng, đây chỉ là chúng tôi nghe người khác nói, thật đấy.”

Phó Nhiễm không quan tâm. “Các cô không hiểu sao? Một chuyện, bất luận là thật hay giả, nhưng một khi đã là nhân viên trong MR không cần các cô bảo vệ, nhưng ngay cả cách thức cơ bản nhất các cô cũng không hiểu, bên ngoài còn chưa công bố, vậy mà các cô đã tự mình suy đoán rồi cho là đúng, nội bộ MR sục đổ, thì tôi giữ các cô lại có ý nghĩa gì không?”

Ba cô gái gương mặt đỏ bừng, hai cô còn khóc hết nước mắt.

“MR không phải là nơi có thể dùng quan hệ mà vào, cho nên các cô lưu lại đây cũng lãng phí.” Phó Nhiễm nói xong, cũng không quay đầu lại, bước ra ngoài.

Thư ký Nghê liếc xéo bọn họ, rồi cũng ngạo nghễ bước đi. Hàn Tuyển lắc đầu, đi ra bên ngoài, thư ký Nghê liền lui về sau mà nhìn. “Hình phạt như thế đối với bọn họ có phải quá nghiêm khắc hay không?”

Dù sao, có thể vào làm trong MR, nhất định là đã trải qua những đợt phỏng vấn và thử thách rất vất vả.

Phó Nhiễm ngẩng mặt lên để ngắm ánh hoàng hôn. “Chuyện mình không làm nhưng bị người khác nghi ngờ, quay đầu lại người bị đau sẽ là mình.”

Thư ký Nghê đi sau lưng cô, Phó Nhiễm mặc một bộ ple màu đen, trong có vẻ cầu kỳ và nghiêm túc, nhưng mang lại cho cô một khí thế cao ngạo. Đứng trước mặt người khác, lưng cô rất thẳng, trên vai mang nặng áp lực nhưng không hề tỏ ra sợ hãi.

Lý Vận Linh đang tỉa hoa, đột nhiên dừng lại, dùng sức cắt bỏ một nụ hoa hồng, nụ hoa rơi xuống chân, bà đưa tay ném cây kéo đi. “Không phải mẹ đã bảo con dốc hết toàn lực sao? Minh Vành, rốt cuộc con có nghe lời mẹ nói không?”

Minh Vành đứng bên cạnh. “Mẹ, Phó Nhiễm xác thực là có năng lực đó.”

Một câu Lý Vận Linh cũng không nghe lọt. “Có phải do Thành Hữu không có ở đây, cho nên con chỉ chú tâm vào công ty của con?”

Về mặt Minh Vành vô hồn, Lý Vận Linh thấy thế, thở dài, đối với Minh Vành, bà cũng không thể làm được gì, bà hạ giọng xuống. “Mẹ nói rồi, Phó Nhiễm không phải người nhà mình.”

Minh Vành nhặt lên cành hoa, đưa cho Lý Vận Linh. “Mẹ, mẹ thực sự không muốn Phó Nhiễm tiếp quản công ty sao?”

Lý Vận Linh bảo Minh Vành vào nhà. “Thông qua chuyện này, trong lòng mẹ lại càng bất an hơn.”

Gần đây, Phó Nhiễm bận rộn vì các hạng mục của công ty, cô làm việc bất kể thời gian, hôm nay cô dành một chút dành cho con trai. Triệu Lan mua một ít táo đỏ tới, đang ở trong bếp nấu cháo, Phó Nhiễm cùng chị Nguyệt đang ở trong phòng khách chơi với Hân Hân.

Lý Vận Linh đi vào, thấy một màn như thế, sắc mặt căng thẳng dịu đi đôi chút, Phó Nhiễm ôm lấy Hân Hân. “Mẹ.”

Lý Vận Linh đưa đồ cho Tiêu quân gia mang vào.

“Mẹ nghĩ con vĩnh viễn không ẹ gặp Hân Hân đấy.”

“Làm sao có thể như thế được?” Phó Nhiễm bế con đưa cho Lý Vận Linh.

Bà ôm cháu nội đi tới đi lui trong phòng khách, Lý Vận Linh ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

“Tiểu Nhiễm, tới đây ăn ít cháo đi.”

“Mẹ, không cần vội, con chưa đói bụng.”

Triệu Lan bưng một chén cháo tới cho cô. “Cháo táo đỏ, con ăn chút đi.”

Phó Nhiễm kéo cái ghế ra, ngồi trước bàn ăn, Lý Vận Linh hỏi chuyện. “Công ty dạo này có nhiều việc không?”

“Cũng được, giai đoạn gian nan cũng qua, bây giờ cũng đỡ hơn nhiều rồi.”

Lý Vận Linh ôm Hân Hân tới sô pha, Phó Nhiễm đột nhiên cảm thấy trong bụng cồn cào, cô đẩy chén cháo ra, đưa tay che miệng, cô nôn một tiếng. Lý Vận Linh nghe tiếng động, quay đầu lại, thần sắc kinh ngạc.

Triệu Lan vội vàng vỗ lưng cho cô. “Mấy quả táo mới này, có vẻ không ngon hả con?”

“Mẹ, con không sao, bụng con có vẻ không thoải mái.” Phó Nhiễm cố gắng kiềm chế, nhưng cơn buồn nôn cứ đến, cô đẩy cái ghế ra, nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh.

Gương mặt Lý Vận Linh nhanh chóng trầm xuống, bà đưa Hân Hân cho chị Nguyệt.

Phó Nhiễm bước ra ngoài, Triệu Lan đưa cho cô một ly nước ấm. Uống một chút nước, cô cảm thấy thoải mái hơn. Lý Vận Linh đi tới bên cạnh cô. “Tiểu Nhiễm, không phải là con mang thai đó chứ?”

Phó Nhiễm đang uống nước liền bị sặc. Triệu Lan vội nói. “Không có đâu.”

“Không phải chuyện của bà, sao bà có thể khẳng định được Tiểu Nhiễm không mang thai?”

Lý Vận Linh chặn miệng Triệu Lan lại, Phó Nhiễm đưa tay xoa ngực, vốn không nghĩ tới điều này, sau khi sanh con xong, kinh nguyệt vẫn chưa có, với lại cô mới cai sữa cho con không lâu, quả thật nhiều lần làm cùng anh, cô đã không dùng các biện pháp bảo vệ.

Lý Vận Linh nhìn cô chằm chằm, thấy cô do dự, bà cao giọng nói. “Cô, chẳng lẽ cô thật sự mang thai?”

Phó Nhiễm vội vàng bình tĩnh trở lại. “Mẹ, làm sao có thể như thế chứ?”

Sắc mặt Lý Vận Linh do dự. “Tiểu Nhiễm, con đừng gạt ta.”

Phó Nhiễm tiếp tục uống thêm hai ngụm nước. “Có thể do gần đây thức đêm nhiều, dạ dày không tốt, có thời gian con sẽ tới bệnh viện khám.”

Lý Vận Linh nắm chặt tay cô. “Giờ con đang rảnh, mẹ dẫn con tới bệnh viện.”

Phó Nhiễm bị dọa đến bất ngờ, vội vàng cự tuyệt. “Mẹ, để hôm nào con tự đi là được rồi.”

Lý Vận Linh thấy thế, cũng không cưỡng ép, chỉ là sắc mặt tức giận. “Được, con cũng đừng quên chuyện này là được.”

“Con biết rồi mẹ.”

Lý Vận Linh nhìn Triệu Lan, bà liền kéo tay hỏi. “Bà đang ở đây sao?”

Triệu Lan hơi lúng túng, gạt đầu.

Lý Vận Linh lại không để ý. “Hôm nào bà cũng đi bệnh viện với Tiểu Nhiễm đi, Thành Hữu mới mất nửa năm, nếu như nó mang thai, thì làm sao để cho Thành Hữu an tâm mà nhắm mắt chứ?”

Phó Nhiễm ăn cơm tối xong liền muốn ra ngoài, cô mở cửa xe của mình ra, Lý Vận Linh trước khi đi cũng dặn cô nên đi bệnh viện kiểm tra.

Vào hiệu thuốc mua que thử thai, sau đó cô đi tới biệt thự, cô cố ý đi mấy vòng, xác định không có ai theo dõi, lúc này mới an tâm đi vào. Cô siết chặt túi xách trong tay, đi lên lầu ba, thấy cửa phòng đang đóng, cô đưa tay gõ cửa.

Cửa rất nhanh được mở ra, anh liền kéo cô vào, đưa hai tay chống lên tường, hỏi cô. “Sao giờ mới đến?”

Phó Nhiễm đưa hai tay chống trước ngực anh, dùng sức đẩy anh ra, anh liền quay ra một bước, thấy cô chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Anh kéo tay cô, hỏi. “Sao thế?”

Lòng cô như lửa đốt, hất tay anh ra. “Có thể em đã mang thai.”

Sau câu nói đó, cô bước vào phòng tắm, cánh cửa nhanh chóng được đóng lại trước mặt anh. Khi anh kịp phản ứng, mặt mày tươi cười, áp má vào cánh cửa phòng tắm. “Có thì có, nói không chừng lại là một đứa con gái.”

Phanh.

Tiếng một đồ vật đập vào cánh cửa.

Anh đưa tay sờ sờ sống mũi, một hồi sau, thấy cô mở cửa, thân hình cao to của anh nghiêng tới trước, liền hỏi. “Kết quả thế nào?”

159. Chương 159

Chương 159: Đấu trí với Tiểu Tam

Phó Nhiễm đặt tay lên bụng.

Người đàn ông giật mình kinh ngạc, đuôi lông mày rặng ngời như nhuộm màu vàng kim của ánh mặt trời trong nháy mắt. “Có thật rồi hả?”

Giọng điệu cô nặng nề. “Có thể thật là gần mấy ngày bao tử không tốt.”

“Xem em sợ tới mức này...” Anh đưa tay ôm cô đến trước ngực. “Nếu như thực sự mang thai, liền sanh ra.”

Phó Nhiễm ra sức lắc đầu. “Lúc này mới được bao lâu, cảm giác khó chịu khi mang thai em còn chưa quen thì một lần nữa lại đến đây?” Nghĩ đến cơn đau khi sinh con, Phó Nhiễm càng tỏ ra sợ hãi.

Anh cười ôm cô đến trước giường. “Vậy cũng tốt, nếu hiện tại em mang thai nữa, anh lại phải cấm dục chứ?”

Phó Nhiễm đẩy bàn tay không có quy củ của anh ra. “Mới vừa rồi ở Y Vân thủ phủ, mẹ đã hoài nghi em rồi, thật sự em sợ gần chết, nhưng nếu đã có thai, chuyện này có thể âm ỉ rồi.”

Theo như tính tình của Lý Vận Linh, chắc chắn sẽ gây sức ép cho cô. Trong lòng vốn đã nghi ngờ Phó Nhiễm bên ngoài có người khác, nếu có một đứa bé nữa, càng thêm khó lường.

“Cũng không sao.” Anh hơi lơ đãng, “thuyền tới cầu tự nhiên thẳng”, lắm là kế hoạch ban đầu bị phá vỡ mà thôi.

Phó Nhiễm nằm vật xuống giường, lúc này mới thấy thoải mái một chút. “Em muốn nếu có đứa bé, nhất định phải chuẩn bị thật tốt để chào đón nó, bây giờ vẫn không đúng lúc.”

Anh nhân thể nằm xuống bên cạnh Phó Nhiễm, cánh tay ôm thắt lưng cô. “Em đã dành được hạng mục rồi, tự nhiên có vài người sẽ nóng lòng một chút.” Anh chống cánh tay lên, liếc nhìn mặt Phó Nhiễm. “Anh đối với em ôm hi vọng, giống nhau, em cũng không để cho anh thất vọng.”

Cô khê mở mắt ra, nhìn chiếc đèn treo trên trần nhà. “Đúng rồi.”

“Hả?”

“Em cùng Nhị ca cùng thực hiện một phương án, em thay đổi giá thầu sau đó được lưu giữ trong máy vi tính, dùng trình duyệt anh đưa cho em, cũng không có người đột nhập, em nghĩ, nếu lần trước là Nhị ca thật, như vậy lần này anh ta càng không bỏ qua, nhưng.” Trong lòng Phó Nhiễm tràn đầy nghi hoặc, lại lắc đầu ngay sau đó. “Nếu như không phải, còn có thể là ai đây?”

“Còn có khả năng, nếu lần này lại xâm nhập vào máy tính của em nữa thật, nếu như có liên quan đến Nhị ca, mục tiêu này có phải rất rõ ràng hay không?”

Anh vén một sợi tóc rơi bên má cô. “Nhưng cũng mới chỉ là suy đoán mà thôi, những người của Minh gia có liên quan anh đều nghĩ qua, Nhị ca mà nói, thật sự anh không nghĩ ra động cơ của hắn, từ nhỏ cho tới lúc trưởng thành đều ở Minh gia, quan hệ với anh cũng tốt, lại nói công ty của hắn làm ăn cũng không tồi.”

Phó Nhiễm vươn cánh tay ôm cổ anh. “Cho dù có giấu sâu hơn nhưng cũng có lúc lộ ra, chờ một chút đi.”

Lý Vận Linh lo lắng chờ tin tức ở nhà, bà nghĩ đến chuyện nếu Phó Nhiễm mang thai thật cũng sẽ không nói cho bà biết, nghĩ ngợi một hồi lâu sau, tự mình đi tới.

Phó Nhiễm không có ở nhà, vừa lúc Triệu Lan ra bên ngoài trở lại, Lý Vận Linh đi vào phòng khách, ánh mắt nhìn xung quanh. “Ồ đã quen chưa?” ai

“Thỉnh thoảng tôi tới đây ở giúp chăm sóc Hân Hân, phần lớn thời gian buổi tối đều trở về.” Triệu Lan thấy sắc mặt Lý Vận Linh căng thẳng, tranh thủ giải thích thêm.

“Tiểu Nhiễm ở công ty?”

“Ừ, sáng sớm liền đi ra ngoài.”

Lý Vận Linh đón lấy Hân Hân từ trong tay chị Nguyệt.

“Buổi tối hàng ngày nó đều ngủ ở Y Vân Thủ phủ sao?”

Triệu Lan cảm thức ăn bỗng ngừng lại. “Dĩ nhiên.”

“Thật sự?”

“Có thể thỉnh thoảng cũng sẽ về nhà đi, dù sao trong nhà chỉ có một người thôi.”

Lý Vận Linh vừa chơi với đứa bé trong ngực, vừa nói chuyện cùng Triệu Lan. “Đúng rồi, bà cùng Tiểu Nhiễm đi bệnh viện sao?”

“À, ừ.” Triệu Lan trả lời âm ừ. “Đi rồi.”

“Như thế nào?”

“Bác sĩ nói là dạ dày không thoải mái.”

Lý Vận Linh nửa tin nửa ngờ. “Đi bệnh viện nào?”

Hai người đang nói chuyện, nghe được tiếng còi xe truyền đến từ bên ngoài, lát sau Phó Nhiễm cầm túi đồ dùng của đứa nhỏ đi vào. “Mẹ.”

“Tiểu Nhiễm, con đã tới bệnh viện?”

“Vâng.”

Triệu Lan vội vàng đem đồ cầm vào phòng bếp, sau khi Phó Nhiễm dùng que thử thai, Triệu Lan cũng đã hỏi nguyên nhân khó chịu trong người cô, cô nói dạ dày không tốt, đương nhiên là Triệu Lan rất tin tưởng không nghi ngờ gì.

“Bác sĩ nói thế nào?”

Phó Nhiễm mở tủ lạnh ra, lấy ra hộp sữa chua từ bên trong. “Nói con dùng thức đêm nhiều, không có vấn đề gì lớn.”

Lý Vận Linh sao có thể chịu tin, chỉ là ngoài miệng không nói ra. Bà ôm bảo bảo đứng ở cửa sổ, ánh mắt xuyên qua cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài, trong lòng bà càng thấy nhớ đến Minh Thành Hữu, người này vĩnh viễn là đứa con trai mà bà thương yêu nhất.

Ánh mắt Lý Vận Linh nhìn về hướng phòng ăn, thấy Phó Nhiễm đặt tay ở trên vai Triệu Lan, hai người đang nói cười, trong lòng càng thêm bi thương, sau khi Minh Thành Hữu rời đi, hiện tại người thân duy nhất của bà có lẽ chỉ còn Hân Hân. Ngón tay Lý Vận Linh khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Hân Hân. “Vẫn là cháu nội ngoan nhất với ta.”

Trở lại Minh gia, Minh Vành rất ít khi về, Phó Nhiễm cũng không ở đây, biệt thự lớn như vậy, người mà Lý Vận Linh có thể nói chuyện cũng chỉ có Tiêu quân gia.

“Phu nhân, ngài còn hoài nghi thiếu phu nhân mang thai?”

“Lúc trước báo chí có đăng tin hình bà cũng thấy đấy, chắc chắn là Tiểu Nhiễm có qua đêm ở bên ngoài, huống chi ta nói nó đi bệnh viện, nó tỏ ra rất không thích hợp, Triệu Lan cũng giúp nó, cho nên chuyện này rất khó nói.”

Tiêu quân gia đứng ở sau lưng Lý Vận Linh. “Phu nhân, vậy ngài có tính toán gì?”

Lý Vận Linh rất là nhút nhát. “Ta cũng không thể cứng rắn lôi kéo nó đi bệnh viện, hiện tại biện pháp duy nhất chỉ có thể chờ, nhưng nếu nó thật sự mang thai thì sẽ có ngày bụng to ra.”

Tiêu quân gia giật mình. “Chẳng lẽ ngài không sợ?”

Lý Vận Linh chống tay lên trán. “Trừ như vậy ta còn có thể có biện pháp khác sao? Nếu nó muốn đi phá bỏ. Ai dà, giấy không thể gói được lửa, lại nói nó luôn luôn ở nhà nghỉ ngơi.”

“Cũng đúng.”

Lý Vận Linh nhắm hai mắt lại. “Đây đều là những chuyện gì chứ? Nếu Thành Hữu còn sống, nói không chừng bây giờ ta được vui vẻ ôm cháu nội cái gì cũng không cần quan tâm.”

“Phu nhân, ngài chính là quan tâm quá nhiều chuyện.”

Chuyện của công ty đang từ từ đi vào quỹ đạo, tin tức về Minh Thành Hữu lại chưa bao giờ ngừng.

Dù sao buổi họp báo lần trước chỉ là xuất hiện hình ảnh, ngày qua ngày, mặc dù truyền thông cố ý đào bới, nhưng vẫn không có lấy một chút tin tức về Minh Thành Hữu, vị trí thượng lưu trong xã hội, có đôi lúc nhà giàu giống như là làng giải trí, thật thật giả giả làm người ta không phân biệt nổi.

Bên ngoài khu nghĩa trang Thanh Sơn.

Một người phụ nữ trẻ tuổi quỳ gối bên ngoài phòng bảo vệ, la khóc om sòm, tuổi chẳng qua cũng khoảng 24 – 25, ăn mặc đơn giản, mái tóc xoăn rối bời, thỉnh thoảng có chiếc xe đi qua, may mắn là ban ngày nếu không thật sự sẽ cho là gặp quỷ.

Người gác cổng đi ra ngoài đuổi. “Đi đi, ăn no rửng mỡ tới chỗ này khóc.”

“Cho tôi vào gặp Tam Thiếu một lần, tôi muốn thấy anh ấy.”

“Bệnh thần kinh.”

Mới vừa khóc một trận náo loạn, cũng không biết thế nào lại kéo đám ký giả tới. Người gác cổng thấy gặp chuyện không hay, vội vàng cho gọi điện thoại tới Minh gia.

Lý Vận Linh cùng Minh Vành vội vàng đến thì người phụ nữ kia đã khóc đến mức ruột gan như đứt từng khúc, đang quỳ trên mặt đất không dậy nổi.

Hai người không xuống xe, thấy ký giả vây quanh chật kín, Lý Vận Linh ý bảo chú Vương lái xe qua một bên. Ký giả đang phỏng vấn, người phụ nữ kia chỉ nằm ở đó khóc lóc, nói không thành một câu hoàn chỉnh.

Ánh mắt Lý Vận Linh xuyên qua cửa sổ xe nhìn ra ngoài. “Người phụ nữ này chui ở đâu ra vậy?”

“Khó có thể có quan hệ với Thành Hữu?”

“Làm vậy.” Lý Vận Linh quả quyết lắc đầu. “Ta biết rõ chỉ có Thẩm Ninh là một, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người phụ nữ này.”

“Mẹ, muốn gọi cho Phó Nhiễm tới đây sao?”

Lý Vận Linh gạt đầu không chút nghĩ ngợi. “Dĩ nhiên, đây là chuyện nhà nó, theo lý thì nó nên trông nom.”

Phó Nhiễm nhận được điện thoại, vô cùng đau đầu, có vẻ như luôn có người ngại cô quá rảnh rỗi, nhất định tìm chuyện cho cô giải quyết. Đến Thanh Sơn, thấy bóng dáng của đám ký giả vây quanh chật kín, Phó Nhiễm đành phải nhắm mắt tiến lên. Người phụ nữ quỳ trên mặt đất nghe được tiếng huyền não đám ký giả truyền tới, chợt cô ta rướn nửa người trên lên ôm lấy chân Phó Nhiễm.

“Van xin cô để cho tôi gặp anh ấy một lần?”

“Cô muốn tìm ai?” Phó Nhiễm cúi xuống nhìn, nhìn kỹ mặt người phụ nữ này, phát hiện cũng không quen cô ta.

“Thành Hữu, để cho tôi gặp Thành Hữu.”

Sắc mặt Phó Nhiễm khẽ run lên. “Muốn gặp Thành Hữu, cô chạy tới nơi này?”

Người phụ nữ nhìn thấy thần sắc của cô, hơi giật mình.

Phó Nhiễm cúi người xuống, nói ở bên tai cô ta. “Muốn gặp anh ấy sao, tới đây với tôi.”

Người phụ nữ còn giữ động tác quỳ trên mặt đất, Phó Nhiễm chen giữa đám người đi về phía phòng bảo vệ, người phụ nữ sau lưng kịp phản ứng, nhanh chóng đuổi theo.

Đám ký giả cung lao theo, Phó Nhiễm ý bảo người gác cổng ngăn bọn họ ở bên ngoài.

Cô quay người đóng kín cửa. “Rất cuộc cô là ai?”

Người phụ nữ ngồi ở trên ghế khóc sù sùi. “Tôi tên là Lý Hiểu.”

“Tôi không có hỏi tên cô.” Phó Nhiễm khoanh tay vòng ở trước ngực, dựa chân vào chiếc bàn. “Hôm nay cô náo loạn như vậy là có ý gì?”

Lý Hiểu dùng tay áo lau nước mắt sạch sẽ. “Trước kia tôi cùng Tam Thiệu từng có một thời gian bên nhau, chỉ sợ là cô còn không biết đấy.”

Phó Nhiễm nghe vậy, càng thấy thêm nhức đầu.

Lý Hiểu nhìn bộ dáng của cô, hờn hờ cười nói. “Trước kia thường chơi ở Mê Tính, Tam Thiệu hào phóng tôi cũng đã biết, gần đây mấy người chúng tôi rất khó khăn, muốn tới chỗ cô mượn chút tiền.”

Từ Thẩm Ninh đến Lý Hiểu, người trước còn có thể nói là vì yêu sinh hận, người này được coi là cái gì?

Lừa gạt trắng trợn?

Lý Hiểu thông thạo nói ra. “Chúng ta ở trong vòng luẩn quẩn này, cũng phải dựa vào thể diện của các người để kiếm miếng cơm, nói ra người nào quan tâm có tin hay không, trước kia có tin tức về một vị đạo diễn cô chú ý tới sao? Có liên quan đến quy tắc ngầm, chính là một người bạn của tôi gây ra.”

Phó Nhiễm gạt đầu, thì ra Minh gia là một cây hái ra tiền, ngay cả người chết đều không bỏ qua cho. “Nói đi, cô muốn gì?”

Lý Hiểu đưa tay ra, khép bốn ngón tay lại. “Thật ra cũng không nhiều, 100 vạn.”

Phó Nhiễm cười lên thành tiếng. “Nếu tôi cứ đáp ứng như vậy, về sau không phải là hết người này tới người kia tìm đến sao?”

“Lúc trước có tin đồn liên quan tới Tam Thiệu huyền náo cả Nghênh An, tôi cũng thật tò mò anh ấy còn sống hay chết, nếu không, tôi sẽ bịa chuyện khác giúp các người?”

Phó Nhiễm nheo mắt lại rồi mở ra, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị, Lý Hiểu cười hì hì chỉ vào mắt. “Trước kia muốn thi diễn viên nhưng không thi đậu, nhưng lại có học qua bài khóc lóc.”

“Cô cũng không sợ bê đá tự đập vào chân của mình.” Phó Nhiễm nói nửa đùa nửa thật.

“Cũng may, cho tới bây giờ chưa thua cuộc lần nào.”

Điện thoại bên trong túi xách vang lên từng hồi, chắc là Lý Vận Linh.

Phó Nhiễm xòe tay. “Được rồi, cô muốn lặn qua lặn lại thể nào thì tùy cô thôi.”

“Cô có ý gì?”

Phó Nhiễm đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài.

Ký giả thấy thế, thừa dịp chen chúc vào, Lý Hiểu nhanh chóng có phản ứng, tiến lên kéo tay Phó Nhiễm khóc thảm thiết.

“Lúc đó Thành Hữu là chết ở trong lòng tôi, các người ngay cả lúc anh ấy hạ táng đều không cho phép tôi tham gia, hiện tại tôi muốn gặp cũng không được sao?”

Đột nhiên Phó Nhiễm quay mặt sang, sắc mặt ảm đạm đúng là làm người ta giật mình, cô bất ngờ hất tay Lý Hiểu ra, lúc Lý Hiểu ngã xuống, Phó Nhiễm tiến lên uy hiếp, gần như giẫm chân lên hai tay cô ta.

“Cô còn dám nói hươu nói vượn có tin tôi và nát miệng cô hay không, cô nói thấy Thành Hữu chết, cô còn dám rửa anh ấy một tiếng thử xem?”

Thái độ như vậy, cùng mới vừa nãy ở bên trong phòng bảo vệ tưởng như hai người.

Lý Hiểu giật mình, nhưng cũng cãi chày cãi cối nói. “Chẳng lẽ lúc ấy tôi còn có thể nhìn lầm sao?”

“Chết trong lòng cô, chuyện nực cười!”

Lý Vận Linh từ trong xe nhìn ra ngoài, liền nhìn đến đám người vây quanh cách đó không xa, cũng không biết chuyện xử lý được như thế nào, đáng vẻ nóng lòng.

“Bằng tình cảm của tôi cùng Tam Thiếu, tại sao không thể?”

Phó Nhiễm ngồi xổm xuống, ngón tay chỉ vào cửa nghĩa trang. “Tình cảm? Tình cảm tốt tới mức ngay cả cánh cửa này cũng không vào được? Tôi vốn là không muốn tới, chỉ là đây là nghĩa trang của Minh gia chúng tôi, không cho phép cô gây ồn ã ở đây, lần sau còn dám, tôi sẽ báo cảnh sát.”

Lý Vận Linh cùng Minh Vành tới đúng lúc.

“Sao rồi?”

“Mẹ, không có việc gì.” Phó Nhiễm đứng lên. “Gặp phải người gây chuyện.”

Lý Hiểu thấy đèn flash chớp tới lia lịa, dùng hết thủ đoạn.

” Lúc tôi cùng anh ấy ở trên giường, cô đang ở nhà chờ cơm anh ấy.”

Phó Nhiễm dừng lại, Lý Vận Linh định mở miệng, Phó Nhiễm khom lưng cúi xuống nói với Lý Hiểu một lần nữa.

“Trên người anh ấy có bao nhiêu danh xương bao nhiêu cọng tóc cô cũng rõ ràng sao? Dám nói chuyện với tôiph như vậy?”

Lý Hiểu sững sốt ngăn người ra. Không có cách nào, đây cũng là khí thế bức người.

Phó Nhiễm dìu Lý Vận Linh rời đi, bỏ lại một câu. “Về sau có muốn tiền, cũng phải lựa chọn xương mềm mới có thể gặm được.”

Lý Hiểu bị đám người vây quanh, thấy bộ mặt giật mình thất thần của cô ta, có người cười nói. “Chẳng lẽ cô còn có thể biết rõ ràng trên người người khác có bao nhiêu cọng tóc sao?”

Lý Vận Linh đứng ở trước xe. “Người đó là ai?”

“Một nhân vật không quan trọng.” Phó Nhiễm như suy nghĩ điều gì đó. “Nói là muốn một khoản tiền.”

“Thật là buồn cười, định gây chuyện với Minh gia chúng ta.”

“Mẹ, không cần thiết để cho chút chuyện này làm phiền lòng, chúng ta trở về đi thôi.”

Chú Vương chở Lý Vận Linh rời đi trước, Phó Nhiễm mới phát động động cơ, điện thoại di động liền vang lên, cô đeo dây phone lên nghe, còn chưa mở miệng, âm thanh mỉm cười của người đàn ông đã truyền đến trước.

“Càng ngày càng xử sự giống như anh rồi, không hổ là bà xã của anh.”

Phó Nhiễm nhìn về kính chiếu hậu.”Anh ở đâu?”

” Phó Nhiễm, gần đây thế nào mà anh lại xui xẻo như vậy?”

Lời này nên là Phó Nhiễm nói mới đúng. “Anh xui xẻo chỗ nào?”

“Trước thì có Thẩm Ninh mang theo con trai nói là con riêng của anh, giờ lại có chuyện như vậy, nói cứ như anh vô cùng xấu xa không bằng, hành động lương thiện, lại phải gánh danh tiếng như vậy.”

Phó Nhiễm “xì” một tiếng khinh thường.

“Ít xảy ra.” Cô tập trung nhìn về con đường phía trước.”Nếu không phải là danh tiếng đào hoa bên ngoài của anh, nơi nào sẽ có từng người một tìm đến cửa.”

Cũng không biết là có đúng như Lý Hiểu nói hay không, vẫn là thử dò xét xem? Phó Nhiễm vô cùng mệt mỏi.

Anh cũng đoán ra lúc này cô chần chẫn sẽ nhúu mày. “Tối nay đến đây đi?”

Cô từ chối không chút nghĩ ngợi.”Nói không chừng em sẽ bị ký giả theo dõi.”

Đôi môi mỏng của anh kéo thành một đường cong.

“Đừng nghe theo để đêm nay lại bị dọa thành dáng vẻ gì, anh còn có thể ăn em thật, đến đây đi, anh sẽ buông lỏng một chút cho em, cứ căng thẳng như vậy thân thể cũng sẽ căng thẳng, khó trách mấy lần trước ở trên giường em giống như khúc gỗ, hóa ra là vì lý do này.”

160. Chương 160

Chương 160: Tờ kết quả kiểm tra

Ánh mắt Phó Nhiễm chăm chú, căn bản không nghe vào lời nói của người đàn ông. Cô nghĩ đến lời nói uy hiếp của Lý Hiểu lúc này, đột nhiên cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, những thứ này đều là do Minh Thành Hữu vẫn còn sống nên cô mới có thể lật ngược được tình thế như vậy, nhưng nếu thật sự là cô chỉ còn một mình, không còn sức mạnh, có lẽ sẽ bị nuốt chửng đến một mảnh xương cũng không còn.

“Phó Nhiễm?” Bên kia, người đàn ông không nghe thấy cô đáp lại, mở miệng.

Cô hoàn hồn. “Làm cái gì?”

“Chuyện này thật sự không liên quan tới anh.” Chỉ cần là phụ nữ, có lẽ là gặp phải chuyện như vậy cũng có thể phát điên, anh suy nghĩ một hồi sau đó muốn giải thích với cô.

Phó Nhiễm ngắt lời anh. “Em biết rõ.”

Người đàn ông nghe trong lời nói của cô không chút để ý, ngược lại, giọng nói có vẻ không giận. “Phó Nhiễm, có phải em rất có lòng tin với anh hay không?”

Từ chuyện của Thẩm Ninh đến Lý Hiểu, Phó Nhiễm đều có phản ứng bình tĩnh làm cho anh không kịp ứng phó, tựa như không cần giải thích, lời đến khóe miệng, nhìn ánh mắt là đã có thể hiểu.

Phó Nhiễm tiếp tục lái xe, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía gương chiếu hậu. “Anh là không có việc gì làm, ngại chuyện không đủ phiền phải không?”

Người đàn ông im bặt.

Phó Nhiễm lấy tai nghe xuống, bởi vì thấy xe của Lý Vận Linh dừng ở khúc quanh trước mặt, có vẻ như đang đợi cô.

Phó Nhiễm giảm tốc độ xe, dừng lại.

Chú Vương hạ cửa sổ xe xuống.

Minh Vành cùng Lý Vận Linh ngồi ở hàng ghế sau, Minh Vành khoanh tay ở trước ngực nhắm mắt nghỉ ngơi, nét mặt Lý Vận Linh tái nhợt, Phó Nhiễm xuống xe sau đó đi tới trước cửa sổ xe. “Mẹ, sao vẫn chưa trở về?”

“Phó Nhiễm, rốt cuộc người phụ nữ vừa này là ai?”

“Cô ta nói trước kia từng có quan hệ với Thành Hữu, hỏi con muốn một trăm vạn để cô ta im miệng.” Phó Nhiễm nói ra sự thật.

Lý Vận Linh cũng thấy tức giận, ánh mắt lạnh lẽo, giọng nói cũng dần dần ảm đạm. “Thành Hữu vừa đi, người nào cũng dám tới uy hiếp Minh gia, chết còn muốn hắt nước bẩn lên người khác, tên cô ta là gì?”

“Hình như là Lý Hiểu.”

Lý Vận Linh quay đầu lại.”Minh Vành, đi điều tra người này một chút, làm cho cô ta không được trở mặt.”

Minh Vành khẽ mở mắt ra, bởi vì cách khoảng cách một người, hơn nữa do ánh sáng, nên Phó Nhiễm cũng không thể nhìn rõ ràng vẻ mặt của hắn, cô chỉ thấy hắn gật đầu một cái.

“Mẹ, mẹ nhanh đi về đi, sau này chuyện như vậy mẹ cũng chớ để ở trong lòng.”

Lý Vận Linh nhớ tới Minh Thành Hữu, bàn tay che miệng dựa vào thành ghế, như có vẻ khó chịu, chú Vương thấy thế, đóng lại cửa sổ xe sau đó từ từ lái xe rời đi.

Phó Nhiễm lái xe rất chậm, trở lại Y Vân thủ phủ, vừa lúc Triệu Lan ôm Hân Hân ra ngoài phơi nắng.

Phó Nhiễm đón lấy đứa bé rồi ngồi bên đình nghỉ mát ở trong vườn, Triệu Lan trở về phòng khách, ở nơi rộng lớn như vậy nhìn ra, ngoại trừ ánh mặt trời bên ngoài ra, không có chút cảm giác ấm áp nào.

Ăn xong cơm tối, Phó Nhiễm thay quần áo chuẩn bị ra cửa. Triệu Lan ôm Hân Hân trong phòng khách, thấy Phó Nhiễm xuống lầu. “Tiểu Nhiễm, đã trễ thế này còn phải đi ra ngoài sao?”

“Vâng.” Phó Nhiễm khom lưng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hân Hân. “Mẹ, nếu muộn con có thể không về nhà.”

“Ừ.”

Triệu Lan nhìn về phía bóng dáng của Phó Nhiễm đi tới cửa, khởi động xe sau đó đi ra khỏi Y Vân thủ phủ rất nhanh, Triệu Lan giao đứa bé cho chị Nguyệt, bà đi tới trước cửa sổ sát đất, nghĩ đến lời nói hôm đó của Lý Vận Linh. Triệu Lan cũng có hoài nghi, dù sao Phó Nhiễm đi ra ngoài không phải là một hay hai lần, hơn nữa tin đồn cùng tràn ngập bên ngoài, bà cảm điện thoại lên, suy nghĩ một chút, lại đặt xuống.

Cũng không ai có quyền bắt Phó Nhiễm không được theo đuổi cuộc sống riêng của mình, cho dù những lời đồn kia đều là sự thật.

Đêm nay Phó Nhiễm vốn là không muốn đi ra ngoài, sau khi về nhà, cảm giác rất muốn gặp anh. Cô hết sức cẩn thận, còn cẩn thận hơn cả trước kia, đến biệt thự, dừng xe xong cũng không gọi điện thoại trước, cô đi thẳng tới lầu ba, gõ tay lên gỗ vào cánh cửa.

“Người nào?” Giọng nói bên trong truyền tới có vẻ không tốt cho lắm.

Phó Nhiễm không trả lời, trực tiếp mở cửa phòng.

Người đàn ông ngồi ở mép giường đưa lưng về phía cô, nghe được tiếng bước chân đi tới đột nhiên xù lông, thuận tay cầm chén nước trên tủ đầu giường lên xoay người, Phó Nhiễm giật mình, đứng im tại chỗ, mắt tròn tròn nhìn chằm chằm về phía cánh tay giờ quá đỉnh đầu kia.

Động tác của người đàn ông cứng đờ, lời nói cũng bật thốt lên. “Ai cho em...”

Phó Nhiễm đi vào, đem túi xách treo lên móc áo. “Làm gì mà phát hỏa lớn như vậy?”

Anh miễn cưỡng thu hồi lại động tác, hạ giọng, sau đó để chén nước lại trên tủ đầu giường. “Không phải em nói không đến sao?”

Phó Nhiễm cũng không quay đầu lại, lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra. “Nhớ anh nên tới rồi.”

Bàn tay anh còn duy trì động tác cầm miệng chén, khoe miệng anh khẽ nâng lên, thấy Phó Nhiễm tiến đến gần mình. Anh định đưa tay kéo Phó Nhiễm lại gần, đột nhiên lại cảm thấy thoáng một cái trong nháy mắt, Phó Nhiễm kiễng hai chân lên sau đó nhảy người lên, hai chân quặp lấy eo của người đàn ông, anh không kịp ứng phó, sưng sốt bị cô áp đảo ở trên giường, đôi tay Phó Nhiễm đè lại bả vai người đàn ông, cả người nhào vào trong ngực anh.

Động tác lần này, quá kịch liệt. Bàn tay anh đưa xuống thắt lưng, mới vừa như vậy chỉ sợ bị vặn lại rồi. Thắt lưng của anh chính là nửa cái mạng.

Phó Nhiễm ngồi ở bên hông anh, anh muốn nâng thẳng người dậy, lại bị bàn tay cô áp trở lại.

“Không phải nói anh buổi tối nên kiểm chế một chút sao, mới đề lên anh một chút thôi mà.”

Anh vén vạt áo Phó Nhiễm lên, bàn tay thừa dịp tiến vào. “Anh không nghĩ sao em nhiệt tình như vậy.”

Quả thật, mới vừa rồi như vậy làm tới giờ anh còn chưa tỉnh lại.

Phó Nhiễm duy trì tư thế ngồi như cũ. “Suy nghĩ một chút vẫn không thể bỏ qua cho anh đơn giản như thế.”

Anh muốn đứng dậy lần nữa, nút áo ngực bởi vì dùng sức mà căng ra, có thể nhìn thấy bắp thịt cùng đường cong đã khôi phục, Phó Nhiễm đưa tay ôm chặt cổ anh. “Em hỏi anh, anh đã gặp Lý Hiểu đó ở Mê Tỉnh?”

“Nhiều người như vậy, làm sao anh nhớ rõ.”

Anh để mặc cho cô ôm, ngón tay Phó Nhiễm dùng sức.

“Về sau lại có từng đám tìm tới cửa thì em phải trông nom thế nào?”

Nơi cổ họng cũng cảm thấy có chút khó chịu thật, người đàn ông nằm ngửa. “Không phải đã nói là không ăn giấm sao?”

Phó Nhiễm quỳ gối bên người anh, nhòm người lên một chút sau đó lại ngồi trở lại lần nữa, hai tay anh nắm hông của cô.

“Nhẹ một chút, cái này gọi là dùng cách xử phạt về thể xác, hiểu không?”

“Em để cho sau này anh phải ghi nhớ thật lâu.”

Anh thoáng cười. “Chuyện này không trách anh được, anh không biết gương mặt đó.”

“Hình như người ta nhớ gương mặt này.” Phó Nhiễm vươn tay véo vào gương mặt tuần tú, cảm xúc vô cùng gần gũi. “Nếu không thế nào một đám đều tìm tới cửa?”

“Không có biện pháp.” Anh thuận thế nắm chặt tay Phó Nhiễm. “Dáng vẻ anh quá tốt.”

Phó Nhiễm hung hăng bầu vào cổ anh. “Da mặt quá dày.”

Đôi tay anh cuốn lấy eo Phó Nhiễm, nâng nửa người trên lên sau đó áp trán vào trán cô. “Đêm nay ở lại nơi này chứ?”

Phó Nhiễm gật đầu, như có điều suy nghĩ đưa tay xoa lên mặt người đàn ông. “Lúc nào thì chúng ta mới có thể thôi lén lén lút lút như vậy?”

Cánh tay anh ôm cô chặt hơn. “Mẹ nói em mang thai, chuyện này cứ thế qua sao?”

Phó Nhiễm gật đầu không chút suy nghĩ. “Có thể coi như là qua, mẹ không có nhắc lại.”

“Em phải chú ý một chút.” Anh khẽ chạm vào mặt cô. “Chỉ là em không mang thai thật, cũng không có gì đáng lo lắng.”

Cô đề lại bàn tay anh đang cởi hàng nút áo của mình. “Về sau phải làm các biện pháp thật tốt.”

Anh khẽ cau mày. “Nghe nói qua một câu nói sao? Mang mũ khi “yêu”, giống như mặc áo mưa đi tắm.”

Phó Nhiễm buồn cười. “Ở đâu nghe được lời như thế.”

Anh lật người đè cô ở trên giường. “Em không có cảm giác.”

Ngón tay anh nhét vào bên trong quần, chuẩn bị tiến sâu hơn.

Đột nhiên điện thoại Phó Nhiễm đặt ở trên tủ đầu giường vang lên, tiếng rung kèm theo tiếng chuông cắt đứt động tác của người đàn ông, ánh mắt anh lại nhú lại như cũ, Phó Nhiễm vươn cánh tay với, cầm điện thoại đến trước mặt sau đó nhìn, lại là Triệu Lan.

Cô có chút giật mình, đưa tay kia ngăn động tác anh tiếp cận xuống phía dưới.

“Là ai vậy?”

Giong nói có chút nã, trong bất cứ chuyện gì, từ trước tới giờ anh luôn là người không thích bị người khác làm phiền giữa chừng.

Phó Nhiễm đưa điện thoại vào bên tai. “Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Tiểu Nhiễm.” Triệu Lan ấp úng mở miệng. “Con đến nhà rồi sao?”

Phó Nhiễm nâng tầm mắt lên. “Vâng, đến rồi.”

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là hỏi con một chút.” Triệu Lan siết chặt ống nghe ngồi trên ghế sofa. “Vậy tối nay. . . . con là ở trong nhà sao?”

“Vâng, mẹ cũng đi nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai con trở về.”

Triệu Lan lại đắn đo mấy câu, Phó Nhiễm cúp điện thoại, thấy Minh Thành Hữu đặt hai tay bên người cô, liếc nhìn cô, sắc mặt có chút không vui.

“Là bà ấy?”

Nét mặt Phó Nhiễm lộ vẻ nghi ngờ. “Trước kia em ra khỏi nhà, mẹ chưa bao giờ gọi điện thoại hỏi em.”

Triệu Lan cầm ống nói trong tay, suy nghĩ mất hồn, chị Nguyệt đi tới đây, Hân Hân đã ngủ trong tay rồi.

Phó Nhiễm tỉnh lại rất sớm, cô mở mắt ra lấy di động xuống xem thời gian, anh nghe được động tĩnh, cánh tay cuộn lại ôm lấy hông của cô. “Ngủ tiếp một lát.”

“Em lo bên ngoài lại có ký giả đi theo, rời đi sớm một chút thôi.”

Mặc dù anh không tình nguyện, nhưng vẫn không lay chuyển được Phó Nhiễm. Cô mặc y phục xong thấy anh cầm quần áo mặc vào người. “Anh ngủ thêm đi, tự em sẽ trở về.”

“Anh đưa em đến lầu dưới.” Anh tiện tay vén tóc, đi tới dắt tay Phó Nhiễm.

Bên ngoài trời còn chưa sáng lên, có một chút ẩm ướt, anh dắt tay Phó Nhiễm đi vào vườn, nâng mắt nhìn lên, tường rào màu trắng có vẻ rất là bắt mắt, bên trong cùng bên ngoài cũng chỉ là một bức tường ngăn cách, anh đứng ở cửa, Phó Nhiễm nhìn xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về bóng dáng kéo dài của anh, trong lòng không khỏi chua xót.

Anh cầm hai tay vào trong túi quần, nhìn theo cho đến khi bóng xe của Phó Nhiễm biến mất ở trong mắt.

Trở về Y Vân thủ phủ, Phó Nhiễm thay quần áo khác, cô lái xe tới công ty, đến trước cửa thang máy thấy Minh Vành. “Nhị ca.”

Sắc mặt Minh Vành có vẻ nặng nề hơn bình thường, khi thang máy riêng mở ra thì Minh Vành đi vào trước. Phó Nhiễm đứng ở đằng sau Minh Vành. Ánh mắt của cô nhìn con số đi lên chậm chậm, Minh Vành như đang suy nghĩ điều gì đó, cho đến lúc cửa thang máy mở ra, hắn lại đưa tay ấn phím đi xuống, Phó Nhiễm thấy cánh cửa đóng lại lần nữa. “Nhị ca?”

Minh Vành lấy một tờ giấy từ trong cặp đưa tới trước mặt Phó Nhiễm. “Đây là sáng sớm đã có người đưa tới nhà, vừa lúc tôi ra cửa, Phó Nhiễm, có một số việc nếu cô tự mình giải quyết được là tốt, nếu kinh động đến mẹ một lần nữa, không chừng lại náo loạn thành bộ dạng gì.”

Phó Nhiễm nhận lấy từ trong tay Minh Vành, mở ra vừa nhìn, là tờ kết quả kiểm tra của bệnh viện, trên đầu viết tên của cô, phía dưới lại viết rõ ràng dòng chữ cô mang thai hai tháng.

Phó Nhiễm khẽ giật mình, trong lòng dâng lên một nỗi băn khoăn nặng nề.

Chương 161: Giám định ADN

Phó Nhiễm khẽ giật mình, trong lòng dâng lên một sự băn khoăn nặng nề. Mở cửa ra, Phó Nhiễm không cử động, Minh Vành cũng đứng im không bước ra ngoài, Phó Nhiễm cầm tờ kết quả trong tay.

“Nhị ca, tại sao anh lại đưa cho tôi?”

“Tiểu Nhiễm, mặc dù Thành Hữu không có ở đây, nhưng anh luôn coi em như là một thành viên trong Minh gia, cũng không hi vọng em và mẹ xích mích với nhau.”

Phó Nhiễm khẽ nhếch môi, đưa mắt nhìn thẳng vào anh.

“Anh hai, cho dù như thế nào đi chăng nữa nhưng em cũng cảm ơn anh. Nhưng chuyện này chỉ là những lời nói vô căn cứ, tôi không thể nào mang thai, tờ kết quả này là giả.”

Minh Vành nhìn cô. “ Trước đó mẹ cũng nói qua với anh rồi, cuộc sống riêng của em, chúng tôi không cần quan tâm, cho dù em muốn tìm kiếm hạnh phúc của riêng em, anh cũng không can thiệp. Lần này anh đã ngăn chặn chuyện tờ kết quả này lan truyền ra ngoài rồi, không chừng sau này vẫn còn những chuyện khác xảy ra, em phải cẩn thận.”

Phó Nhiễm tiện tay nhét tờ kết quả vào trong túi xách. “Anh hai, anh tin tưởng em không?”

Minh Vành tựa vào tường. “Tiểu Nhiễm, vậy em có tin anh không?”

“Lời của anh là ý gì?”

Minh Vành khoanh hai tay trước ngực. “Mẹ cố ý để anh vào MR, thật ra thì anh biết suy nghĩ của em, anh nói thật, anh không có một chút hứng thú gì với MR, anh cũng muốn vực dậy MR, anh hi vọng sau này giữa anh và em không có gì khúc mắc trong công việc nữa.”

Phó Nhiễm bước ra, đứng trước thang máy chờ anh. “Anh hai, em cũng hi vọng như thế.”

Minh Vành đặt tay lên vai cô. “Hôm nào mang Hân Hân về thăm nhà một chút, tâm tình của mẹ tốt thì sẽ không bối rối việc nữa.”

Hai người sóng vai bước về phía trước, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào đem phòng làm việc chia cắt ra thành từng mảnh, chiếu vào trên mặt thật sự ấm áp. Phó Nhiễm cũng hi vọng Minh Vành có thể làm được như lời anh nói, có một người đáng tin như vậy chống đỡ cùng cô, cô cũng cảm thấy an tâm một chút.

Tại Minh gia.

Tiêu quản gia cầm phong bì chuyển phát nhanh đi vào, biệt thự to như vậy, trừ những người giúp việc đi qua lại, hơn nữa Thành Hữu vừa mới qua đời, Minh gia vốn tĩnh lặng, nay tựa hồ gần như suy sụp.

Lý Vận Linh ngồi trong vườn, thấy Tiêu quản gia bước vào, ánh mắt bà đang nhìn chằm chằm vào chậu hoa cảnh. “Ai đến vậy?”

“Phu nhân, có thư chuyển phát nhanh.”

“Mau mở ra xem đi.”

Tiêu quản gia xé phong bì ra, bên trong chỉ có một tờ giấy, bà rút ra xem, nhìn tên tuổi, sau đó trợn tròn mắt. “Phu nhân, mau nhìn đi.”

Lý Vận Linh đang suy nghĩ thất thần, bỗng bị gọi nên giật mình. “Chuyện gì?”

Tiêu quản gia đưa tờ giấy tới tay bà.

Lý Vận Linh định thần nhìn lại, giật mình, sắc mặt xanh mét. “Quả nhiên cô ta mang thai.”

“Phu nhân, đây là do ai gửi vậy?”

“Mau điều tra người nào gửi tới.” Lý Vận Linh bước nhanh vào trong nhà. “ Tiêu quản gia, chuyện này không cần nói ra bên ngoài.”

“Phu nhân, tôi biết rồi.”

Tiêu quản gia đi theo Lý Vận Linh vào trong phòng khách, thấy bà đang đứng trước tấm hình của Minh Vân Phong, nhìn bóng lưng của bà, thấy bà già đi không ít.

Lý Vận Linh thấp nén nhang, Tiêu quản gia đứng bên cạnh không quấy rầy.

Đợi bà đi ra, bà mới tiến lên đỡ Lý Vận Linh ra sân.

“Phu nhân, có cần gọi điện thoại cho thiếu phu nhân về không?”

Lý Vận Linh đưa tay chống lên trán, đưa mắt nhìn căn phòng, Tiêu quản gia thấy bà không nói gì, cũng im lặng nhìn theo.

Một hồi lâu, mới nghe được Lý Vận Linh nói. “Tiêu quản gia, đã lâu rồi chúng ta chưa đi thăm Thành Hữu.”

“Phu nhân, hôm này tôi đưa bà đi tới Thanh Sơn.”

“Tình hình của Phó Nhiễm bây giờ, thật sự ta không có mặt mũi nào đi gặp Thành Hữu nữa.” Trong mắt bà hiện lên sự chua xót, không mở mắt ra, nói. “Nó mới mất không được bao lâu...”

“Phu nhân.” Tiêu quản gia ngồi vào bên cạnh bà. “Thật ra thì, bà nghĩ thông là được rồi, thiếu phu nhân dù sao cũng còn trẻ, đây cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

“Tôi biết.” Lý Vận Linh thở dài. “Nhưng cũng thật là quá nhanh.”

“Ngược lại, thật đáng thương cho tiểu thiếu gia.” Tiêu quản gia nói tiếp. “Thiếu phu nhân muốn đi bước nữa, người khổ nhất vẫn là Tiểu thiếu gia.”

Trái tim Lý Vận Linh đau đớn, Tiêu quản gia rót cho bà ly nước. “Phu nhân, bà cũng đừng quá bận tâm, thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thẳng, nhưng nếu bụng của Thiếu phu nhân to lên thì sao?”

“Chờ đến khi to bụng, Minh gia sẽ không còn mặt mũi gì nữa. Cô ta thì không sao, nhưng Hân Hân sẽ đi theo nó.” Lý Vận Linh càng nghĩ càng nhức đầu. “Mau, bà mau gọi điện thoại cho Minh Vành cùng Phó Nhiễm tới đây.”

Phó Nhiễm nhận được điện thoại của Tiêu quản gia gọi tới, đại khái cô cũng đã biết là có chuyện gì rồi.

Tình cờ gặp Minh Vành trong nhà xe, Minh Vành cũng mới tắt điện thoại. “Mẹ gọi chúng ta về nhà một chuyến.”

Phó Nhiễm mở cửa xe ra, đi theo Minh Vành về Minh gia.

Hai người bước vào phòng khách, Lý Vận Linh ngẩng đầu lên nhìn Minh Vành chăm chăm, Phó Nhiễm bước tới trước mặt Lý Vận Linh. “Mẹ.”

Lý Vận Linh cười như có như không. “Minh Vành, sáng nay con đã nhận được thư sao?”

Phó Nhiễm trong lòng hồi hộp, Minh Vành cười cười, bước tới ngồi vào ghế sofa. “Mẹ, mẹ kêu chúng con trở về nhà vì chuyện này sao, thư gì? Sao con không biết?”

Anh đưa tay ôm lấy bắp vai Lý Vận Linh.

Sắc mặt Lý Vận Linh càng khó coi. “Hiện tại con muốn giúp đỡ nó lừa gạt mẹ sao?”

Minh Vành và Phó Nhiễm nhìn nhau, Phó Nhiễm nhìn thấy trên khay trà có tờ giấy bị vò nát, liền đi thẳng vào vấn đề. “Mẹ, tờ kết quả là giả, nếu như mẹ không tin lời con có thể cùng con đi tới bệnh viện.”

Lý Vận Linh quay đầu nhìn Minh Vành. “Con cũng đã biết?”

“Mẹ, mẹ nghe Tiểu Nhiễm nói mà không hiểu sao?”

Lý Vận Linh mắt đẫm lệ. “Vấn đề nói kia, con mang Hân Hân về đây.”

“Mẹ, điều này không thể được.”

Phó Nhiễm cầm tờ giấy trên khay trà, nói tiếp. “Mẹ hãy tin con, con không bao giờ làm chuyện gì có lỗi với Thành Hữu.”

“Tôi không tin cô được.” Lý Vận Linh nói gọn gàng mà dứt khoát. “Tờ kết quả này được gửi từ bệnh viện, đây là cái không thể giải được. Phó Nhiễm, xem phản ứng của cô, cô còn muốn lừa gạt tôi tới bao giờ nữa? Thật ra thì cũng chỉ là mang thai thôi, cô không muốn nhận thì tôi cũng không ép, nhưng cô hãy đưa Hân Hân ra đây, cô cũng có thể thoải mái.”

Đây là một trận tranh giành không có hồi kết, Lý Vận Linh không tin cô, cô nói gì cũng vô dụng.

Bỗng nhiên cô cảm thấy buồn trong lòng.

Trở về lại Y Vân thủ phủ, Phó Nhiễm đứng trước cửa nhìn Triệu Lan ôm Hân Hân đi tới đi lui trong phòng khách. Mỗi ngày cô đều đến công ty làm việc, căn bản không có thời gian chăm sóc con, huống chi Lý Vận Linh còn nghi ngờ cô mang thai của người khác, cô thật sự đau đầu.

Cô nghĩ tới việc mang con về Phó gia, nhưng sau khi Phạm Nhân qua đời, tinh thần của cha rất kém, Phó Nhiễm thật không đành lòng để cho cha vất vả, huống chi còn có má Trần. Phó Nhiễm nhìn ra ngoài cửa sổ, ở Y Vân thủ phủ không thể có quá nhiều người, nếu không tin tức bị rò rỉ ra ngoài, bên ngoài sẽ cho rằng cô cố ý không muốn cho Lý Vận Linh được gặp mặt cháu nội.

“Tiểu Nhiễm, con về rồi à?”

Phó Nhiễm bước tới bên cạnh Triệu Lan. “Hân Hân có ngoan không?”

“Mới chập chững bò được, có vẻ rất ham muốn được thử.”

Phó Nhiễm ôm con vào lòng. “Mẹ, con vừa từ Minh gia trở về, hôm nay xảy ra một chút chuyện, con nghĩ muốn đưa Hân Hân đi.”

“Mang đi?” Triệu Lan giật mình. “Mang đi đâu?”

“Con sợ không giữ được Hân Hân.”

“Lý Vận Linh còn muốn đem Hân Hân trở lại Minh gia sao?”

Phó Nhiễm cầm lấy cánh tay nhỏ bé của con đặt lên miệng mà hôn. “Mẹ, con không muốn xa Hân Hân, mỗi lần con đều mong muốn tan làm về sớm để được gặp con, nếu đột nhiên một ngày nào đó, con trai không còn ở bên cạnh con, thật sự con không biết mình sẽ như thế nào đây?”

Triệu Lan cầm lấy khăn giấy lau miệng cho Hân Hân. “Con đừng lo lắng, có mẹ ở đây, mẹ sẽ không để cho ai mang Hân Hân đi, có mang đi cũng là mong muốn có người quen biết mà chăm sóc cháu cho tốt, con yên tâm đi.”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn xung quanh, nơi này là nhà của cô và Thành Hữu, dĩ nhiên là cô cũng không muốn mang Hân Hân rời khỏi nơi này.

“Tiểu Nhiễm, ngày mai mẹ về nhà lấy thêm một ít đồ, đồ ăn thì bảo người giúp việc đi mua, mẹ sẽ ở nhà chăm sóc Hân Hân.”

Phó Nhiễm ôm chặt con vào lòng, đây không nghi ngờ gì là biện pháp tốt nhất. “Mẹ, cảm ơn mẹ.”

“Con cứ yên tâm đi, chuyện của công ty không thể gác lại, mà con cũng không thể dành hết thời gian chăm sóc con. Mẹ thì rảnh rồi, mỗi ngày được ôm Hân Hân mẹ cũng thấy vui.”

Ngược lại, Lý Vận Linh không đem chuyện này làm âm ỉ, dù sao cũng có can hệ tới danh dự của Minh gia, Phó Nhiễm vẫn đi làm bình thường, Y Vân thủ phủ có Triệu Lan chiếu cố thì thật sự cô rất an tâm.

Phó Nhiễm bước tới ban công lầu hai, nhìn thấy Triệu Lan đang ôm Hân Hân chơi đùa trong vườn, đột nhiên một chiếc xe con xuất hiện trước cổng nhà, trong lòng cô bỗng rối loạn, buông điện thoại trong tay ra.

Một chiếc xe toàn thân màu đen, người bên ngoài muốn nhìn vào cũng không được. Triệu Lan không tự chủ mà bước tới cổng nhìn.

Có lẽ đây là bản tính tự nhiên của mỗi người, thấy kỳ lạ nhìn không được mà tò mò đến xem. Triệu Lan đưa tay vịn lan can, không hề chớp mắt mà nhìn chiếc xe phía trước.

Phó Nhiễm vội vàng bước xuống lầu, bước chân dồn dập chạy tới cửa

“Mẹ, ai vậy?”

Một tay Triệu Lan ôm Hân Hân, tay còn lại nắm tay của Phó Nhiễm. “Tiểu Nhiễm, có phải Thành Hữu hay không?”

“Sao, làm sao có thể như thế được?” Phó Nhiễm kinh hãi, điện thoại trong tay bất ngờ vang lên, cô bước ra xa nghe điện thoại.

“Alo.”

Đầu dây bên kia chỉ để lại hai chữ. “Lên xe.”

Thật, thật đúng là anh.

Phó Nhiễm vẫn còn đang mặc đồ ở nhà, cô nhìn Triệu Lan. “Mẹ, là một người bạn của con, con đi ra ngoài có việc một chút.”

Triệu Lan đứng bất động tại chỗ, Phó Nhiễm đưa tay ôm lấy con, Triệu Lan thấy thế, xoay người nói. “Vậy con mau đi đi, để Hân Hân ở nhà ẹ chăm sóc.”

Phó Nhiễm nghe vậy, cũng không thay đồ, liền đi ra khỏi cửa.

Lúc bước vào, cô nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Triệu Lan vẫn dõi theo, cô vội vàng nhanh chóng chui vào trong xe, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu. “Mẹ ở trong nhà sao?”

“Ừ, gần đây mẹ ở lại Y Vân thủ phủ, thay em chăm sóc con.”

Anh đưa ngón trỏ lên xoa vùng giữa hai lông mày, nói. “Em rất yên tâm khi giao Hân Hân ẹ sao?”

Phó Nhiễm nghiêng đầu, dựa vào vai anh. “Thời điểm em ở bệnh viện, mẹ đã chăm sóc em, em rất tin tưởng mẹ.”

Anh không hề nói gì nữa.

Phó Nhiễm đưa tay đẩy đẩy anh. “Ai cho phép anh tới trước cửa nhà? Nói không chừng bên ngoài có nhà báo hay người quen thì làm sao?”

“Anh muốn tới nhìn con một chút.”

Phó Nhiễm cười tươi, rồi làm nũng. “Sao anh không nói là đến thăm em?”

Anh tiến tới bên cạnh cô, miệng ghé sát vào tai cô và nói nhỏ một câu.

Mặt Phó Nhiễm đỏ bừng, đưa tay đánh lên chân anh. “Hạ lưu.”

Triệu Lan đi ra ngoài, đứng trước cổng nhìn theo bóng dáng của chiếc xe, bà tận mắt nhìn thấy Phó Nhiễm bước lên chiếc xe đó.

Ánh mắt bà rơi trên người Hân Hân, lúc này, chị Nguyệt đi ra và nói “Phu nhân, có điện thoại.”

Triệu Lan vỗ nhẹ lưng cháu. “Vào nhà thôi, đóng cửa cho kỹ vào.”

Trở lại phòng khách, một tay Triệu Lan ôm cháu, một tay kia nhắc điện thoại lên. “Alo.”

Giọng nói của Lý Vận Linh có chút suy yếu, không ngờ người nhận điện thoại lại là Triệu Lan. “Sao bà không mang Hân Hân tới bệnh viện?”

Triệu Lan dường như không muốn, cương quyết nói. “Tôi sợ tiểu Nhiễm biết, sẽ trách chúng ta.”

“Hừ.” Lý Vận Linh cười lạnh. “Hiện tại cũng không biết chừng có phải bà đang ôm cháu ruột của mình hay không, bất kể nó có trách hay không trách, thừa dịp nó không có ở nhà, mang đi kiểm tra sẽ không ai biết.”

Triệu Lan ôm chặt Hân Hân vào lòng, bởi vì đau nên bé khóc rống lên, Triệu Lan không đành lòng, Lý Vận Linh nhân cơ hội mà nói tiếp. “Đây là đề phòng ngộ nhớ mà thôi, nếu thật sự Hân Hân là máu mủ của bà thì bà thương yêu cháu vẫn còn kịp mà tôi cũng là bà nội của Hân Hân, tâm tình của bà chẳng lẽ tôi không hiểu sao?”

Triệu Lan thấy thế, gật đầu một cái. “Vậy cũng được, hôm nay Tiểu Nhiễm ra ngoài chắc cũng không thể về sớm được.”

“Tôi sẽ bảo chú Vương tới Y Vân thủ phủ.”

Triệu Lan cúp điện thoại.

Hân Hân khóc đến đỏ bừng cả mặt, chị Nguyệt vội cầm bình sữa tới. Triệu Lan ôm lấy cháu bước tới ghế sa lon, đưa tay vuốt ve gương mặt non nớt của cháu. “Bảo bối, đừng trách bà nội.”

Trong lòng bà tự nhủ, nhất định, Hân Hân nhất định là con của Thành Hữu.

Lúc Phó Nhiễm trở lại Y Vân thủ phủ cũng đã qua giờ cơm tối, mới vừa bước vào phòng khách liền nghe tiếng khóc của con trai, Triệu Lan ôm chặt cháu, vẻ mặt thương yêu, trong mắt ẩn chứa sự áy náy.

“Mẹ, Hân Hân làm sao vậy?”

“Mẹ, mẹ cũng không biết, có thể là ngủ không được ngon giấc.”

Từ trong tay Triệu Lan, Phó Nhiễm ôm lấy con. Triệu Lan đứng bên cạnh. Vốn là xét nghiệm ADN không nhất định phải lấy máu, nhưng Lý Vận Linh cố ý, sau khi bị lấy máu, Hân Hân khóc không ngừng, có lẽ bé bị hoảng sợ.

Phó Nhiễm đưa tay vỗ vỗ lưng con. “Hân Hân ngoan, đừng khóc, đừng khóc nữa, mẹ đây!”

Triệu Lan khấn trương siết chặt gấu áo, sợ bị phát hiện a điều gì bất thường, Hân Hân khóc đến mức khản cả tiếng, lòng bà đau từng cơn. Triệu Lan hối hận không ngừng, Phó Nhiễm quay đầu lại, thấy bộ dạng lo lắng của bà liền nói. “Mẹ, không sao đâu, trẻ con khóc rống là bình thường, mẹ không cần lo lắng.”

Triệu Lan ngồi lại ghế salon, Phó Nhiễm cầm tay con lên miệng khẽ hôn, cô chợt nhìn thấy một vết đỏ nhỏ trên ngón tay của con.

Ngón tay cô run rẩy, cô nghĩ nhất định có chuyện gì xảy ra, cầm tay con lên, nhìn kỹ thì thấy đó là dấu của một lỗ kim.

Trong mắt cô hiện lên sự chua xót, nhìn con khóc đến đỏ cả mặt, trong lòng cô cực kỳ khó chịu. Triệu Lan như ngồi trên đồng lửa, lúc cô đi thì Hân Hân còn rất tốt, cô có thể xác định, cái nốt kim này xuất hiện sau khi cô đi ra khỏi nhà.

161. Chương 161

Chương 160: Tờ kết quả kiểm tra

Ánh mắt Phó Nhiễm chăm chú, căn bản không nghe vào lời nói của người đàn ông. Cô nghĩ đến lời nói uy hiếp của Lý Hiểu lúc này, đột nhiên cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, những thứ này đều là do Minh Thành Hữu vẫn còn sống nên cô mới có thể lật ngược được tình thế như vậy, nhưng nếu thật sự là cô chỉ còn một mình, không còn sức mạnh, có lẽ sẽ bị nuốt chửng đến một mảnh xương cũng không còn.

“Phó Nhiễm?” Bên kia, người đàn ông không nghe thấy cô đáp lại, mở miệng.

Cô hoàn hồn. “Làm cái gì?”

“Chuyện này thật sự không liên quan tới anh.” Chỉ cần là phụ nữ, có lẽ là gặp phải chuyện như vậy cũng có thể phát điên, anh suy nghĩ một hồi sau đó muốn giải thích với cô.

Phó Nhiễm ngắt lời anh. “Em biết rõ.”

Người đàn ông nghe trong lời nói của cô không chút để ý, ngược lại, giọng nói có vẻ không giận. “Phó Nhiễm, có phải em rất có lòng tin với anh hay không?”

Từ chuyện của Thẩm Ninh đến Lý Hiểu, Phó Nhiễm đều có phản ứng bình tĩnh làm cho anh không kịp ứng phó, tựa như không cần giải thích, lời đến khóe miệng, nhìn ánh mắt là đã có thể hiểu.

Phó Nhiễm tiếp tục lái xe, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía gương chiếu hậu. “Anh là không có việc gì làm, ngại chuyện không đủ phiền phải không?”

Người đàn ông im bất.

Phó Nhiễm lấy tai nghe xuống, bởi vì thấy xe của Lý Vận Linh dừng ở khúc quanh trước mặt, có vẻ như đang đợi cô.

Phó Nhiễm giảm tốc độ xe, dừng lại.

Chú Vương hạ cửa sổ xe xuống.

Minh Vành cùng Lý Vận Linh ngồi ở hàng ghế sau, Minh Vành khoanh tay ở trước ngực nhắm mắt nghỉ ngơi, nét mặt Lý Vận Linh tái nhợt, Phó Nhiễm xuống xe sau đó đi tới trước cửa sổ xe. “Mẹ, sao vẫn chưa trở về?”

“Phó Nhiễm, rốt cuộc người phụ nữ vừa này là ai?”

“Cô ta nói trước kia từng có quan hệ với Thành Hữu, hỏi con muốn một trăm vạn để cô ta im miệng.” Phó Nhiễm nói ra sự thật.

Lý Vận Linh cũng thấy tức giận, ánh mắt lạnh lẽo, giọng nói cũng dần dần ảm đạm. “Thành Hữu vừa đi, người nào cũng dám tới uy hiếp Minh gia, chết còn muốn hắt nước bẩn lên người khác, tên cô ta là gì?”

“Hình như là Lý Hiểu.”

Lý Vận Linh quay đầu lại.”Minh Vành, đi điều tra người này một chút, làm cho cô ta không được trở mặt.”

Minh Vành khẽ mở mắt ra, bởi vì cách khoảng cách một người, hơn nữa do ánh sáng, nên Phó Nhiễm cũng không thể nhìn rõ ràng vẻ mặt của hắn, cô chỉ thấy hắn gật đầu một cái.

“Mẹ, mẹ nhanh đi về đi, sau này chuyện như vậy mẹ cũng chớ để ở trong lòng.”

Lý Vận Linh nhớ tới Minh Thành Hữu, bàn tay che miệng dựa vào thành ghế, như có vẻ khó chịu, chú Vương thấy thế, đóng lại cửa sổ xe sau đó từ từ lái xe rời đi.

Phó Nhiễm lái xe rất chậm, trở lại Y Vân thủ phủ, vừa lúc Triệu Lan ôm Hân Hân ra ngoài phơi nắng.

Phó Nhiễm đón lấy đứa bé rồi ngồi bên đình nghỉ mát ở trong vườn, Triệu Lan trở về phòng khách, ở nơi rộng lớn như vậy nhìn ra, ngoại trừ ánh mặt trời bên ngoài ra, không có chút cảm giác ấm áp nào.

Ăn xong cơm tối, Phó Nhiễm thay quần áo chuẩn bị ra cửa. Triệu Lan ôm Hân Hân trong phòng khách, thấy Phó Nhiễm xuống lầu. “Tiểu Nhiễm, đã trễ thế này còn phải đi ra ngoài sao?”

“Vâng.” Phó Nhiễm khom lưng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hân Hân. “Mẹ, nếu muộn con có thể không về nhà.”

“Ừ.”

Triệu Lan nhìn về phía bóng dáng của Phó Nhiễm đi tới cửa, khởi động xe sau đó đi ra khỏi Y Vân thủ phủ rất nhanh, Triệu Lan giao đứa bé cho chị Nguyệt, bà đi tới trước cửa sổ sát đất, nghĩ đến lời nói hôm đó của Lý Vận Linh. Triệu Lan cũng có hoài nghi, dù sao Phó Nhiễm đi ra ngoài không phải là một hay hai lần, hơn nữa tin đồn cùng tràn ngập bên ngoài, bà cảm điện thoại lên, suy nghĩ một chút, lại đặt xuống.

Cũng không ai có quyền bắt Phó Nhiễm không được theo đuổi cuộc sống riêng của mình, cho dù những lời đồn kia đều là sự thật.

Đêm nay Phó Nhiễm vốn là không muốn đi ra ngoài, sau khi về nhà, cảm giác rất muốn gặp anh. Cô hết sức cẩn thận, còn cẩn thận hơn cả trước kia, đến biệt thự, dừng xe xong cũng không gọi điện thoại trước, cô đi thẳng tới lầu ba, gõ tay lên gõ vào cánh cửa.

“Người nào?” Giọng nói bên trong truyền tới có vẻ không tốt cho lắm.

Phó Nhiễm không trả lời, trực tiếp mở cửa phòng.

Người đàn ông ngồi ở mép giường đưa lưng về phía cô, nghe được tiếng bước chân đi tới đột nhiên xù lông, thuận tay cầm chén nước trên tủ đầu giường lên xoay người, Phó Nhiễm giật mình, đứng im tại chỗ, mắt tròn tròn nhìn chằm chằm về phía cánh tay giơ quá đỉnh đầu kia.

Động tác của người đàn ông cứng đờ, lời nói cũng bật thốt lên. “Ai cho em...”

Phó Nhiễm đi vào, đem túi xách treo lên móc áo. “Làm gì mà phát hỏa lớn như vậy?”

Anh miễn cưỡng thu hồi lại động tác, hạ giọng, sau đó để chén nước lại trên tủ đầu giường. “Không phải em nói không đến sao?”

Phó Nhiễm cũng không quay đầu lại, lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra. “Nhớ anh nên tới rồi.”

Bàn tay anh còn duy trì động tác cầm miệng chén, khoe miệng anh khê nâng lên, thấy Phó Nhiễm tiến đến gần mình. Anh định đưa tay kéo Phó Nhiễm lại gần, đột nhiên lại cảm thấy thoáng một cái trong nháy mắt, Phó Nhiễm kiễng hai chân lên sau đó nhảy người lên, hai chân quặp lấy eo của người đàn ông, anh không kịp ứng phó, sững sốt bị cô áp đảo ở trên giường, đôi tay Phó Nhiễm đè lại bả vai người đàn ông, cả người nhào vào trong ngực anh.

Động tác lần này, quá kịch liệt. Bàn tay anh đưa xuống thắt lưng, mới vừa như vậy chỉ sợ bị vặn lại rồi. Thắt lưng của anh chính là nửa cái mạng.

Phó Nhiễm ngồi ở bên hông anh, anh muốn nâng thẳng người dậy, lại bị bàn tay cô áp trở lại.

“Không phải nói anh buổi tối nên kiểm chế một chút sao, mới đè lên anh một chút thôi mà.”

Anh vén vạt áo Phó Nhiễm lên, bàn tay thừa dịp tiến vào. “Anh không nghĩ sao em nhiệt tình như vậy.”

Quả thật, mới vừa rồi như vậy làm tới giờ anh còn chưa tỉnh lại.

Phó Nhiễm duy trì tư thế ngồi như cũ. “Suy nghĩ một chút vẫn không thể bỏ qua cho anh đơn giản như thế.”

Anh muốn đứng dậy lần nữa, nút áo ngực bởi vì dùng sức mà căng ra, có thể nhìn thấy bắp thịt cùng đường cong đã khôi phục, Phó Nhiễm đưa tay ôm chặt cổ anh. “Em hỏi anh, anh đã gặp Lý Hiểu đó ở Mê Tỉnh?”

“Nhiều người như vậy, làm sao anh nhớ rõ.”

Anh để mặc cho cô ôm, ngón tay Phó Nhiễm dùng sức.

“Về sau lại có từng đám tìm tới cửa thì em phải trông nom thế nào?”

Nơi cổ họng cũng cảm thấy có chút khó chịu thật, người đàn ông nằm ngửa. “Không phải đã nói là không ăn giấm sao?”

Phó Nhiễm quỳ gối bên người anh, nhóm người lên một chút sau đó lại ngồi trở lại lần nữa, hai tay anh nắm hông của cô.

“Nhẹ một chút, cái này gọi là dùng cách xử phạt về thể xác, hiểu không?”

“Em để cho sau này anh phải ghi nhớ thật lâu.”

Anh thoáng cười. “Chuyện này không trách anh được, anh không biết gương mặt đó.”

“Hình như người ta nhớ gương mặt này.” Phó Nhiễm vươn tay véo vào gương mặt tuần tú, cảm xúc vô cùng gần gũi. “Nếu không thế nào một đám đều tìm tới cửa?”

“Không có biện pháp.” Anh thuận thế nắm chặt tay Phó Nhiễm. “Dáng vẻ anh quá tốt.”

Phó Nhiễm hung hăng bầu vào cổ anh. “Da mặt quá dày.”

Đôi tay anh cuốn lấy eo Phó Nhiễm, nâng nửa người trên lên sau đó áp trán vào trán cô. “Đêm nay ở lại nơi này chứ?”

Phó Nhiễm gật đầu, như có điều suy nghĩ đưa tay xoa lên mặt người đàn ông. “Lúc nào thì chúng ta mới có thể thôi lén lén lút lút như vậy?”

Cánh tay anh ôm cô chặt hơn. “Mẹ nói em mang thai, chuyện này cứ thế qua sao?”

Phó Nhiễm gật đầu không chút suy nghĩ. “Có thể coi như là qua, mẹ không có nhắc lại.”

“Em phải chú ý một chút.” Anh khẽ chạm vào mặt cô. “Chỉ là em không mang thai thật, cũng không có gì đáng lo lắng.”

Cô dè dặt bàn tay anh đang cởi hàng nút áo của mình. “Về sau phải làm các biện pháp thật tốt.”

Anh khẽ cau mày. “Nghe nói qua một câu nói sao? Mang mũ khi “yêu”, giống như mặc áo mưa đi tắm.”

Phó Nhiễm buồn cười. “Ồ đâu nghe được lời như thế.”

Anh lật người dè cô ở trên giường. “Em không có cảm giác.”

Ngón tay anh nhét vào bên trong quần, chuẩn bị tiến sâu hơn.

Đột nhiên điện thoại Phó Nhiễm đặt ở trên tủ đầu giường vang lên, tiếng rung kèm theo tiếng chuông cắt đứt động tác của người đàn ông, ánh mắt anh lại nhíu lại như cũ, Phó Nhiễm vươn cánh tay với, cầm điện thoại đến trước mặt sau đó nhìn, lại là Triệu Lan.

Cô có chút giật mình, đưa tay kia ngăn động tác anh tiếp cận xuống phía dưới.

“Là ai vậy?”

Giọng nói có chút nã, trong bất cứ chuyện gì, từ trước tới giờ anh luôn là người không thích bị người khác làm phiền giữa chừng.

Phó Nhiễm đưa điện thoại vào bên tai. “Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Tiểu Nhiễm.” Triệu Lan áp úng mở miệng. “Con đến nhà rồi sao?”

Phó Nhiễm nâng tầm mắt lên. “Vâng, đến rồi.”

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là hỏi con một chút.” Triệu Lan siết chặt ống nghe ngồi trên ghế sofa. “Vậy tối nay. . . . con là ở trong nhà sao?”

“Vâng, mẹ cũng đi nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai con trở về.”

Triệu Lan lại dặn dò mấy câu, Phó Nhiễm cúp điện thoại, thấy Minh Thành Hữu đặt hai tay bên người cô, liếc nhìn cô, sắc mặt có chút không vui.

“Là bà ấy?”

Nét mặt Phó Nhiễm lộ vẻ nghi ngờ. “Trước kia em ra khỏi nhà, mẹ chưa bao giờ gọi điện thoại hỏi em.”

Triệu Lan cảm ống nói trong tay, suy nghĩ mất hồn, chị Nguyệt đi tới đây, Hân Hân đã ngủ trong tay rồi.

Phó Nhiễm tỉnh lại rất sớm, cô mở mắt ra lấy di động xuống xem thời gian, anh nghe được động tĩnh, cánh tay cuộn lại ôm lấy hông của cô. “Ngủ tiếp một lát.”

“Em lo bên ngoài lại có ký giả đi theo, rời đi sớm một chút thôi.”

Mặc dù anh không tình nguyện, nhưng vẫn không lay chuyển được Phó Nhiễm. Cô mặc y phục xong thấy anh cầm quần áo mặc vào người. “Anh ngủ thêm đi, tự em sẽ trở về.”

“Anh đưa em đến lầu dưới.” Anh tiện tay vén tóc, đi tới dắt tay Phó Nhiễm.

Bên ngoài trời còn chưa sáng lên, có một chút ẩm ướt, anh dắt tay Phó Nhiễm đi vào vườn, nâng mắt nhìn lên, tường rào màu trắng có vẻ rất là bắt mắt, bên trong cùng bên ngoài cũng chỉ là một bức tường ngăn cách, anh đứng ở cửa, Phó Nhiễm nhìn xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về bóng dáng kéo dài của anh, trong lòng không khỏi chua xót.

Anh cầm hai tay vào trong túi quần, nhìn theo cho đến khi bóng xe của Phó Nhiễm biến mất ở trong mắt.

Trở về Y Vân thủ phủ, Phó Nhiễm thay quần áo khác, cô lái xe tới công ty, đến trước cửa thang máy thấy Minh Vành. “Nhị ca.”

Sắc mặt Minh Vành có vẻ nặng nề hơn bình thường, khi thang máy riêng mở ra thì Minh Vành đi vào trước. Phó Nhiễm đứng ở đằng sau Minh Vành. Ánh mắt của cô nhìn con số đi lên chậm chậm, Minh Vành như đang suy nghĩ điều gì đó, cho đến lúc cửa thang máy mở ra, hần lại đưa tay ấn phím đi xuống, Phó Nhiễm thấy cánh cửa đóng lại lần nữa. “Nhị ca?”

Minh Vành lấy một tờ giấy từ trong cặp đưa tới trước mặt Phó Nhiễm. “Đây là sáng sớm đã có người đưa tới nhà, vừa lúc tôi ra cửa, Phó Nhiễm, có một số việc nếu cô tự mình giải quyết được là tốt, nếu kinh động đến mẹ một lần nữa, không chừng lại náo loạn thành bộ dạng gì.”

Phó Nhiễm nhận lấy từ trong tay Minh Vành, mở ra vừa nhìn, là tờ kết quả kiểm tra của bệnh viện, trên đầu viết tên của cô, phía dưới lại viết rõ ràng dòng chữ cô mang thai hai tháng.

Phó Nhiễm khẽ giật mình, trong lòng dâng lên một nỗi bồn khoăn nặng nề.

Chương 161: Giám định ADN

Phó Nhiễm khẽ giật mình, trong lòng dâng lên một sự bồn khoăn nặng nề. Mở cửa ra, Phó Nhiễm không cử động, Minh Vành cũng đứng im không bước ra ngoài, Phó Nhiễm cầm tờ kết quả trong tay.

“Nhị ca, tại sao anh lại đưa cho tôi?”

“Tiểu Nhiễm, mặc dù Thành Hữu không có ở đây, nhưng anh luôn coi em như là một thành viên trong Minh gia, cũng không hi vọng em và mẹ xích mích với nhau.”

Phó Nhiễm khẽ nhếch môi, đưa mắt nhìn thẳng vào anh.

“Anh hai, cho dù như thế nào đi chăng nữa nhưng em cũng cảm ơn anh. Nhưng chuyện này chỉ là những lời nói vô căn cứ, tôi không thể nào mang thai, tờ kết quả này là giả.”

Minh Vành nhìn cô. “ Trước đó mẹ cũng nói qua với anh rồi, cuộc sống riêng của em, chúng tôi không cần quan tâm, cho dù em muốn tìm kiếm hạnh phúc của riêng em, anh cũng không can thiệp. Lần này anh đã ngăn chặn chuyện tờ kết quả này lan truyền ra ngoài rồi, không chừng sau này vẫn còn những chuyện khác xảy ra, em phải cẩn thận.”

Phó Nhiễm tiện tay nhét tờ kết quả vào trong túi xách. “Anh hai, anh tin tưởng em không?”

Minh Vành tựa vào tường. “Tiểu Nhiễm, vậy em có tin anh không?”

“Lời của anh là ý gì?”

Minh Vành khoanh hai tay trước ngực. “Mẹ cố ý để anh vào MR, thật ra thì anh biết suy nghĩ của em, anh nói thật, anh không có một chút hứng thú gì với MR, anh cũng muốn vực dậy MR, anh hi vọng sau này giữa anh và em không có gì khúc mắc trong công việc nữa.”

Phó Nhiễm bước ra, đứng trước thang máy chờ anh. “Anh hai, em cũng hi vọng như thế.”

Minh Vành đặt tay lên vai cô. “Hôm nào mang Hân Hân về thăm nhà một chút, tâm tình của mẹ tốt thì sẽ không bối rối việc nữa.”

Hai người sóng vai bước về phía trước, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào đem phòng làm việc chia cắt ra thành từng mảnh, chiếu vào trên mặt thật sự ấm áp. Phó Nhiễm cũng hi vọng Minh Vành có thể làm được như lời anh nói, có một người đáng tin như vậy chống đỡ cùng cô, cô cũng cảm thấy an tâm một chút.

Tại Minh gia.

Tiêu quản gia cầm phong bì chuyển phát nhanh đi vào, biệt thự to như vậy, trừ những người giúp việc đi qua lại, hơn nữa Thành Hữu vừa mới qua đời, Minh gia vốn tĩnh lặng, nay tựa hồ gần như suy sụp.

Lý Vận Linh ngồi trong vườn, thấy Tiêu quản gia bước vào, ánh mắt bà đang nhìn chăm chăm vào chậu hoa cảnh. “Ai đến vậy?”

“Phu nhân, có thư chuyển phát nhanh.”

“Mau mở ra xem đi.”

Tiêu quần gia xé phong bì ra, bên trong chỉ có một tờ giấy, bà rút ra xem, nhìn tên tuổi, sau đó trợn tròn mắt. “Phu nhân, mau nhìn đi.”

Lý Vận Linh đang suy nghĩ thất thần, bỗng bị gọi nên giật mình. “Chuyện gì?”

Tiêu quần gia đưa tờ giấy tới tay bà.

Lý Vận Linh định thần nhìn lại, giật mình, sắc mặt xanh mét. “Quả nhiên cô ta mang thai.”

“Phu nhân, đây là do ai gửi vậy?”

“Mau điều tra người nào gửi tới.” Lý Vận Linh bước nhanh vào trong nhà. “Tiêu quần gia, chuyện này không cần nói ra bên ngoài.”

“Phu nhân, tôi biết rồi.”

Tiêu quần gia đi theo Lý Vận Linh vào trong phòng khách, thấy bà đang đứng trước tấm hình của Minh Vân Phong, nhìn bóng lưng của bà, thấy bà già đi không ít.

Lý Vận Linh thấp nén nhang, Tiêu quần gia đứng bên cạnh không quấy rầy.

Đợi bà đi ra, bà mới tiến lên đỡ Lý Vận Linh ra sân.

“Phu nhân, có cần gọi điện thoại cho thiếu phu nhân về không?”

Lý Vận Linh đưa tay chống lên trán, đưa mắt nhìn căn phòng, Tiêu quần gia thấy bà không nói gì, cũng im lặng nhìn theo.

Một hồi lâu, mới nghe được Lý Vận Linh nói. “Tiêu quần gia, đã lâu rồi chúng ta chưa đi thăm Thành Hữu.”

“Phu nhân, hôm này tôi đưa bà đi tới Thanh Sơn.”

“Tình hình của Phó Nhiễm bây giờ, thật sự ta không có mặt mũi nào đi gặp Thành Hữu nữa.” Trong mắt bà hiện lên sự chua xót, không mở mắt ra, nói. “Nó mới mất không được bao lâu...”

“Phu nhân.” Tiêu quần gia ngồi vào bên cạnh bà. “Thật ra thì, bà nghĩ thông là được rồi, thiếu phu nhân dù sao cũng còn trẻ, đây cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

“Tôi biết.” Lý Vận Linh thở dài. “Nhưng cũng thật là quá nhanh.”

“Ngược lại, thật đáng thương cho tiểu thiếu gia.” Tiêu quần gia nói tiếp. “Thiếu phu nhân muốn đi bước nữa, người khổ nhất vẫn là Tiểu thiếu gia.”

Trái tim Lý Vận Linh đau đớn, Tiêu quần gia rót cho bà ly nước. “Phu nhân, bà cũng đừng quá bận tâm, thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thẳng, nhưng nếu bụng của Thiếu phu nhân to lên thì sao?”

“Chờ đến khi to bụng, Minh gia sẽ không còn mặt mũi gì nữa. Cô ta thì không sao, nhưng Hân Hân sẽ đi theo nó.” Lý Vận Linh càng nghĩ càng nhức đầu. “Mau, bà mau gọi điện thoại cho Minh Vành cùng Phó Nhiễm tới đây.”

Phó Nhiễm nhận được điện thoại của Tiêu quần gia gọi tới, đại khái cô cũng đã biết là có chuyện gì rồi.

Tình cờ gặp Minh Vành trong nhà xe, Minh Vành cũng mới tắt điện thoại. “Mẹ gọi chúng ta về nhà một chuyến.”

Phó Nhiễm mở cửa xe ra, đi theo Minh Vành về Minh gia.

Hai người bước vào phòng khách, Lý Vận Linh ngẩng đầu lên nhìn Minh Vành chăm chăm, Phó Nhiễm bước tới trước mặt Lý Vận Linh. “Mẹ.”

Lý Vận Linh cười như có như không. “Minh Vành, sáng nay con đã nhận được thư sao?”

Phó Nhiễm trong lòng hồi hộp, Minh Vành cười cười, bước tới ngồi vào ghế sofa. “Mẹ, mẹ kêu chúng con trở về nhà vì chuyện này sao, thư gì? Sao con không biết?”

Anh đưa tay ôm lấy bắp vai Lý Vận Linh.

Sắc mặt Lý Vận Linh càng khó coi. “Hiện tại con muốn giúp đỡ nó lừa gạt mẹ sao?”

Minh Vành và Phó Nhiễm nhìn nhau, Phó Nhiễm nhìn thấy trên khay trà có tờ giấy bị vò nát, liền đi thẳng vào vấn đề. “Mẹ, tờ kết quả là giả, nếu như mẹ không tin lời con có thể cùng con đi tới bệnh viện.”

Lý Vận Linh quay đầu nhìn Minh Vành. “Con cũng đã biết?”

“Mẹ, mẹ nghe Tiểu Nhiễm nói mà không hiểu sao?”

Lý Vận Linh mắt đét tai ngơ. “Vấn đề nói kia, con mang Hân Hân về đây.”

“Mẹ, điều này không thể được.”

Phó Nhiễm cầm tờ giấy trên khay trà, nói tiếp. “Mẹ hãy tin con, con không bao giờ làm chuyện gì có lỗi với Thành Hữu.”

“Tôi không tin cô được.” Lý Vận Linh nói gọn gàng mà dứt khoát. “Tờ kết quả này được gửi từ bệnh viện, đây là cái không thể giải được. Phó Nhiễm, xem phản ứng của cô, cô còn muốn lừa gạt tôi tới bao giờ nữa? Thật ra thì cũng chỉ là mang thai thôi, cô không muốn nhận thì tôi cũng không ép, nhưng cô hãy đưa Hân Hân ra đây, cô cũng có thể thoải mái.”

Đây là một trận tranh giành không có hồi kết, Lý Vận Linh không tin cô, cô nói gì cũng vô dụng.

Bỗng nhiên cô cảm thấy buồn trong lòng.

Trở về lại Y Vân thủ phủ, Phó Nhiễm đứng trước cửa nhìn Triệu Lan ôm Hân Hân đi tới đi lui trong phòng khách. Mỗi ngày cô đều đến công ty làm việc, căn bản không có thời gian chăm sóc con, huống chi Lý Vận Linh còn nghi ngờ cô mang thai của người khác, cô thật sự đau đầu.

Cô nghĩ tới việc mang con về Phó gia, nhưng sau khi Phạm Nhân qua đời, tinh thần của cha rất kém, Phó Nhiễm thật không đành lòng để cho cha vất vả, huống chi còn có má Trần. Phó Nhiễm nhìn ra ngoài cửa sổ, ở Y Vân thủ phủ không thể có quá nhiều người, nếu không tin tức bị rò rỉ ra ngoài, bên ngoài sẽ cho rằng cô cố ý không muốn cho Lý Vận Linh được gặp mặt cháu nội.

“Tiểu Nhiễm, con về rồi à?”

Phó Nhiễm bước tới bên cạnh Triệu Lan. “Hân Hân có ngoan không?”

“Mới chập chững bò được, có vẻ rất ham muốn được thử.”

Phó Nhiễm ôm con vào lòng. “Mẹ, con vừa từ Minh gia trở về, hôm nay xảy ra một chút chuyện, con nghĩ muốn đưa Hân Hân đi.”

“Mang đi?” Triệu Lan giật mình. “Mang đi đâu?”

“Con sợ không giữ được Hân Hân.”

“Lý Vận Linh còn muốn đem Hân Hân trở lại Minh gia sao?”

Phó Nhiễm cầm lấy cánh tay nhỏ bé của con đặt lên miệng mà hôn. “Mẹ, con không muốn xa Hân Hân, mỗi lần con đều mong muốn tan làm về sớm để được gặp con, nếu đột nhiên một ngày nào đó, con trai không còn ở bên cạnh con, thật sự con không biết mình sẽ như thế nào đây?”

Triệu Lan cầm lấy khăn giấy lau miệng cho Hân Hân. “Con đừng lo lắng, có mẹ ở đây, mẹ sẽ không để cho ai mang Hân Hân đi, có mang đi cũng là mong muốn có người quen biết mà chăm sóc cháu cho tốt, con yên tâm đi.”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn xung quanh, nơi này là nhà của cô và Thành Hữu, dĩ nhiên là cô cũng không muốn mang Hân Hân rời khỏi nơi này.

“Tiểu Nhiễm, ngày mai mẹ về nhà lấy thêm một ít đồ, đồ ăn thì bảo người giúp việc đi mua, mẹ sẽ ở nhà chăm sóc Hân Hân.”

Phó Nhiễm ôm chặt con vào lòng, đây không nghi ngờ gì là biện pháp tốt nhất. “Mẹ, cảm ơn mẹ.”

“Con cứ yên tâm đi, chuyện của công ty không thể gác lại, mà con cũng không thể dành hết thời gian chăm sóc con. Mẹ thì rảnh rồi, mỗi ngày được ôm Hân Hân mẹ cũng thấy vui.”

Ngược lại, Lý Vận Linh không đem chuyện này làm âm ỉ, dù sao cũng có can hệ tới danh dự của Minh gia, Phó Nhiễm vẫn đi làm bình thường, Y Vân thủ phủ có Triệu Lan chiếu cố thì thật sự cô rất an tâm.

Phó Nhiễm bước tới ban công lầu hai, nhìn thấy Triệu Lan đang ôm Hân Hân chơi đùa trong vườn, đột nhiên một chiếc xe con xuất hiện trước cổng nhà, trong lòng cô bỗng rối loạn, buông điện thoại trong tay ra.

Một chiếc xe toàn thân màu đen, người bên ngoài muốn nhìn vào cũng không được. Triệu Lan không tự chủ mà bước tới cổng nhìn.

Có lẽ đây là bản tính tự nhiên của mỗi người, thấy kỳ lạ nhìn không được mà tò mò đến xem. Triệu Lan đưa tay vịn lan can, không hề chớp mắt mà nhìn chiếc xe phía trước.

Phó Nhiễm vội vàng bước xuống lầu, bước chân dồn dập chạy tới cửa

“Mẹ, ai vậy?”

Một tay Triệu Lan ôm Hân Hân, tay còn lại nắm tay của Phó Nhiễm. “Tiểu Nhiễm, có phải Thành Hữu hay không?”

“Sao, làm sao có thể như thế được?” Phó Nhiễm kinh hãi, điện thoại trong tay bất ngờ vang lên, cô bước ra xa nghe điện thoại.

“Alo.”

Đầu dây bên kia chỉ để lại hai chữ. “Lên xe.”

Thật, thật đúng là anh.

Phó Nhiễm vẫn còn đang mặc đồ ở nhà, cô nhìn Triệu Lan. “Mẹ, là một người bạn của con, con đi ra ngoài có việc một chút.”

Triệu Lan đứng bất động tại chỗ, Phó Nhiễm đưa tay ôm lấy con, Triệu Lan thấy thế, xoay người nói. “Vậy con mau đi đi, để Hân Hân ở nhà ẹ chăm sóc.”

Phó Nhiễm nghe vậy, cũng không thay đồ, liền đi ra khỏi cửa.

Lúc bước vào, cô nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Triệu Lan vẫn dõi theo, cô vội vàng nhanh chóng chui vào trong xe, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu. “Mẹ ở trong nhà sao?”

“Ừ, gần đây mẹ ở lại Y Vân thủ phủ, thay em chăm sóc con.”

Anh đưa ngón trỏ lên xoa vùng giữa hai lông mày, nói. “Em rất yên tâm khi giao Hân Hân ẹ sao?”

Phó Nhiễm nghiêng đầu, dựa vào vai anh. “Thời điểm em ở bệnh viện, mẹ đã chăm sóc em, em rất tin tưởng mẹ.”

Anh không hề nói gì nữa.

Phó Nhiễm đưa tay đẩy đẩy anh. “Ai cho phép anh tới trước cửa nhà? Nói không chừng bên ngoài có nhà báo hay người quen thì làm sao?”

“Anh muốn tới nhìn con một chút.”

Phó Nhiễm cười tươi, rồi làm nũng. “Sao anh không nói là đến thăm em?”

Anh tiến tới bên cạnh cô, miệng ghé sát vào tai cô và nói nhỏ một câu.

Mặt Phó Nhiễm đỏ bừng, đưa tay đánh lên chân anh. “Hạ lưu.”

Triệu Lan đi ra ngoài, đứng trước cổng nhìn theo bóng dáng của chiếc xe, bà tận mắt nhìn thấy Phó Nhiễm bước lên chiếc xe đó.

Ánh mắt bà rơi trên người Hân Hân, lúc này, chị Nguyệt đi ra và nói “Phu nhân, có điện thoại.”

Triệu Lan vỗ nhẹ lưng cháu. “Vào nhà thôi, đóng cửa cho kỹ vào.”

Trở lại phòng khách, một tay Triệu Lan ôm cháu, một tay kia nhấn điện thoại lên. “Alo.”

Giọng nói của Lý Vận Linh có chút suy yếu, không ngờ người nhận điện thoại lại là Triệu Lan. “Sao bà không mang Hân Hân tới bệnh viện?”

Triệu Lan dường như không muốn, cương quyết nói. “Tôi sợ tiểu Nhiễm biết, sẽ trách chúng ta.”

“Hừ.” Lý Vận Linh cười lạnh. “Hiện tại cũng không biết chừng có phải bà đang ôm cháu ruột của mình hay không, bất kể nó có trách hay không trách, thừa dịp nó không có ở nhà, mang đi kiểm tra sẽ không ai biết.”

Triệu Lan ôm chặt Hân Hân vào lòng, bởi vì đau nên bé khóc rống lên, Triệu Lan không đành lòng, Lý Vận Linh nhân cơ hội mà nói tiếp. “Đây là đề phòng ngộ nhỡ mà thôi, nếu thật sự Hân Hân là máu mủ của bà thì bà thương yêu cháu vẫn còn kịp mà tôi cũng là bà nội của Hân Hân, tâm tình của bà chẳng lẽ tôi không hiểu sao?”

Triệu Lan thấy thế, gật đầu một cái. “Vậy cũng được, hôm nay Tiểu Nhiễm ra ngoài chắc cũng không thể về sớm được.”

“Tôi sẽ bảo chú Vương tới Y Vân thủ phủ.”

Triệu Lan cúp điện thoại.

Hân Hân khóc đến đỏ bừng cả mặt, chị Nguyệt vội cầm bình sữa tới. Triệu Lan ôm lấy cháu bước tới ghế sa lon, đưa tay vuốt ve gương mặt non nớt của cháu. “Bảo bối, đừng trách bà nội.”

Trong lòng bà tự nhủ, nhất định, Hân Hân nhất định là con của Thành Hữu.

Lúc Phó Nhiễm trở lại Y Vân thủ phủ cũng đã qua giờ cơm tối, mới vừa bước vào phòng khách liền nghe tiếng khóc của con trai, Triệu Lan ôm chặt cháu, vẻ mặt thương yêu, trong mắt ẩn chứa sự áy náy.

“Mẹ, Hân Hân làm sao vậy?”

“Mẹ, mẹ cũng không biết, có thể là ngủ không được ngon giấc.”

Từ trong tay Triệu Lan, Phó Nhiễm ôm lấy con. Triệu Lan đứng bên cạnh. Vốn là xét nghiệm ADN không nhất định phải lấy máu, nhưng Lý Vận Linh cố ý, sau khi bị lấy máu, Hân Hân khóc không ngừng, có lẽ bé bị hoảng sợ.

Phó Nhiễm đưa tay vỗ vỗ lưng con. “Hân Hân ngoan, đừng khóc, đừng khóc nữa, mẹ đây!”

Triệu Lan khăn trương siết chặt gấu áo, sợ bị phát hiện a điều gì bất thường, Hân Hân khóc đến mức khăn cả tiếng, lòng bà đau từng cơn. Triệu Lan hối hận không ngừng, Phó Nhiễm quay đầu lại, thấy bộ dạng lo lắng của bà liền nói. “Mẹ, không sao đâu, trẻ con khóc rống là bình thường, mẹ không cần lo lắng.”

Triệu Lan ngồi lại ghế salon, Phó Nhiễm cầm tay con lên miệng khẽ hôn, cô chợt nhìn thấy một vết đỏ nhỏ trên ngón tay của con.

Ngón tay cô run rẩy, cô nghĩ nhất định có chuyện gì xảy ra, cầm tay con lên, nhìn kỹ thì thấy đó là dấu của một lỗ kim.

Trong mắt cô hiện lên sự chua xót, nhìn con khóc đến đỏ cả mặt, trong lòng cô cực kỳ khó chịu. Triệu Lan như ngồi trên đồng lửa, lúc cô đi thì Hân Hân còn rất tốt, cô có thể xác định, cái nốt kim này xuất hiện sau khi cô đi ra khỏi nhà.

162. Chương 162

Chương 162: Bí mật ra tay

Chị Nguyệt pha sữa cho Hân Hân, Phó Nhiễm nhận lấy bình sữa, ôm con rồi ngồi vào phía đối diện của Triệu Lan.

“Thiếu phu nhân, thiếu thiếu gia sẽ không bị sốt chứ?”

“Hôm nay mẹ mang Hân Hân ra ngoài sao?”

Chị Nguyệt nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Lan. Triệu Lan sợ run lên. “Mẹ bế cháu ra ngoài một chút, thuận tiện mua ít đồ rồi về.”

Phó Nhiễm đưa bình sữa vào miệng cho con, nhưng Hân Hân cứ khóc mãi mà không chịu uống, cô nhìn chị Nguyệt rồi nói. “Chị đi nấu một ít cháo cho cháu đi.”

Triệu Lan vội vàng đứng lên. “Để mẹ làm cho.”

“Mẹ.” Phó Nhiễm vội gọi lại. “Mẹ ngồi xuống đi.”

Vẻ mặt Triệu Lan lúng túng, ngồi tại chỗ không động đậy, Phó Nhiễm đưa tay vuốt ve bàn tay con, ánh mắt Triệu Lan tránh né, bà nghe Phó Nhiễm thở dài, rồi lại nghe cô nói. “Mẹ, Hân Hân là con trai Thành Hữu phải không?”

Triệu Lan kinh hãi, không nghĩ tới cô hỏi trực tiếp như vậy, bà không biết nói gì, thấy Phó Nhiễm cúi đầu, tựa hồ lời vừa rồi là do bà nghe nhầm. “Tiểu Nhiễm?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn chằm chằm Triệu Lan, hỏi lại một lần nữa. “Hân Hân, là con của Thành Hữu chứ?”

Triệu Lan cơ hồ như té ngã trên ghế sa lon. “Tiểu Nhiễm, con...”

Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt, nhìn con trai. “Mẹ, trong nhà dù có chuyện gì, con vẫn tin tưởng mẹ, thời điểm con sinh con không ai chăm sóc, là mẹ không ngại vất vả đến bệnh viện, đây là điều mà con không thể có được từ mẹ con, đều là mẹ chăm sóc con.”

Triệu Lan đưa tay ôm lấy mặt, không dám đối mặt cùng cô. “Tiểu Nhiễm, mẹ xin lỗi.”

Phó Nhiễm ôm Hân Hân vào trong ngực, con trai đang nghẹn ngào, trên mặt toàn là nước mắt, tiếng khóc làm cho Phó Nhiễm càng dâng lên sự tự trách và khó chịu.

Chị Nguyệt nấu cháo xong mang tới, Phó Nhiễm dứt cháo cho con, đổ dành cho con ăn, lúc này Hân Hân mới ngừng khóc, ăn một ít cháo rồi ngủ say.

Cô đặt con vào giường, rồi sau đó trở lại ghế sa lon, Triệu Lan chôn chặt mặt vào hai lòng bàn tay, mơ hồ có thể nghe được tiếng khóc đứt quãng.

Phó Nhiễm ngồi yên trên ghế, trong lòng trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang, nhất thời không nói được gì.

“Tiểu Nhiễm, đều do mẹ hồ đồ, không nên hoài nghi Hân Hân.” Triệu Lan ngẩng đầu lên. “Mẹ thật sự không biết nói gì.”

“Là ý của Lý Vận Linh sao?”

Triệu Lan gật đầu một cái. “Sáng sớm bà ấy bảo mẹ mang Hân Hân đi giám định ADN, đầu tiên mẹ không đồng ý, sau lại thấy con đi lên xe của người ta ở trước cửa Y Vân thủ phủ, con còn nói là bạn con, cho nên mẹ...”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh quang trong vườn như đâm vào tim cô. “Như vậy cũng tốt, ít nhất về sau sẽ không có ai nghi ngờ Hân Hân nữa.”

“Tiểu Nhiễm.” Trong lòng Triệu Lan tràn đầy hối hận. “Bản xét nghiệm hai ngày nữa sẽ có, trong lòng mẹ cũng rất khó chịu, mẹ không nên mang Hân Hân đi bệnh viện, sau này khi cháu trưởng thành, nếu biết chuyện này, nhất định sẽ trách mẹ.”

Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt. “Mẹ, mẹ về nhà đi.”

Triệu Lan ngăn ra, nhưng bà cũng hiểu được ý của Phó Nhiễm. Bà cũng hiểu rằng, bà không thể ở lại trong Y Vân thủ phủ thêm được nữa.

Cả đêm Triệu Lan thu xếp hành lý, người giúp việc trong nhà cũng phụ bà một tay, thật ra thì đồ của bà cũng không nhiều lắm, lúc xuống lầu, thấy Phó Nhiễm đang ngồi trước cửa sổ sát đất, mắt dõi theo lùm cây xanh biếc, gò má trắng nõn ẩn hiện một tầng hồng nhạt.

Khóe mắt Triệu Lan trào ra nước mắt, bà luôn đau lòng vì Phó Nhiễm, bà tiến lại gần, lại tự mình đẩy Phó Nhiễm ra.

Nghe được tiếng bước chân, Phó Nhiễm hoàn hồn lại, bảo tài xế đưa Triệu Lan về nhà.

Phó Nhiễm đứng bên ngoài, nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của chiếc xe.

Chị Nguyệt đi tới bên cạnh cô. “Thiếu phu nhân, sao lại bảo phu nhân về nhà?”

Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt lại. “Bà ấy ở giữa cũng rất mệt mỏi.” Phó Nhiễm đưa mắt nhìn chị Nguyệt, cười nói. “Chị không cần phải hiểu.”

Minh gia mang Hân Hân đi xét nghiệm ADN, chuyện này thế nào cũng truyền ra ngoài, mặc dù chưa có kết quả xét nghiệm, nhưng tin đồn đã lan truyền rộng rãi.

Trong Y Vân thủ phủ, Phó Nhiễm cũng cần Triệu Lan chăm sóc cho Hân Hân, nhưng hai ngày nay cổ phiếu MR giảm mạnh, Minh Vành tiến vào phòng làm việc thì thấy Phó Nhiễm đang chăm chú nhìn vào máy tính.

“Tiểu Nhiễm.”

Giữa hai lông mày tràn ngập sự lo lắng, Phó Nhiễm nói. “Nhị ca, cổ phiếu của chúng ta dường như có người đang cố ý mua vào, anh xem này.” Phó Nhiễm đưa tay chỉ vào máy tính. “Đợi đến lúc họ mua được một khoản, em sợ đến lúc đó MR sẽ gặp nguy hiểm.”

“Anh tới gặp em cũng vì chuyện này.” Khuôn mặt Minh Vành sầu não. “Tiểu Nhiễm, trước mắt trong công ty không có đủ lượng vốn lưu động, mà người muốn mua MR sụp đổ cũng không phải ít.”

Trên mặt Phó Nhiễm không biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại hết sức lo lắng.

Đi tới biệt thự, xa xa nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi bên cạnh bờ hồ, đang cầm cần câu cá. Phó Nhiễm cất bước đi tới, nhìn sóng gợn lăn tăn trên mặt nước, làm nổi bật màu xanh lam của hồ nước, nước trong hồ trong suốt nhìn thấy đáy, dường như là cá, ngay cả một bóng người đi qua cũng có thể nhìn thấy được.

Phó Nhiễm bước đi nhẹ nhàng, tay phải anh đang cầm cần câu, nhưng lại nhắm mắt dưỡng thần, cô ngồi bên cạnh anh, đặt tay lên vai anh, anh đưa tay cầm lấy mu bàn tay cô. “Em mới đến.”

“Câu được cá không?”

“Không phải là em đã mắc câu sao?”

Phó Nhiễm ngồi bên cạnh anh, xô cá bên cạnh anh cũng không có con nào, nhìn thấy cô ngồi bên cạnh anh, cười cười rồi ôm lấy hai vai cô. “Mọi việc không nên gấp gáp, chưa tới phút cuối cùng thì chúng ta không thể biết được kết quả.”

Ánh mắt cô âm trầm, nguy cơ lần này của MR, chỉ sợ là cô muốn tránh cũng không được. Nhưng cô cũng không nói với anh, anh cần tỉnh dưỡng, không nên nói tới các vấn đề rắc rối, nhất là tiền bạc. Phó Nhiễm ôm lấy cánh tay của anh, đầu gối lên vai anh, trong lòng yên tĩnh trong chốc lát, từ từ lắng đọng lại.

Cảnh tượng trong mắt có biến chuyển, cô nhìn thấy ánh đèn rất sáng, lồng ngực trần trụi đang kề ngay trước mắt cô, anh đưa tay vỗ vỗ mặt cô. “Hôm nay làm gì mà như người mất hồn vậy?”

Nghe câu hỏi của anh, nhưng tâm trí cô vẫn dừng lại chuyện của công ty. Phó Nhiễm hồi hồn, cảm thấy tư thế của mình có chút không thoải mái, điều chỉnh lại, cảm thấy phần phía dưới của anh cứng cáp, lúc này trong đầu cô lại nghĩ đến chuyện khác, anh đưa tay giữ mặt cô, buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt anh.

Dục tính tan biến đi, cô ngã đầu vào vai anh, tay anh đang mân mê cánh tay cô. “Có phải em có chuyện gì giấu anh?”

Phó Nhiễm đưa tay ôm chặt thắt lưng của anh. “Không có.” Cô nói tiếp. “Chuyện của Hân Hân anh đã nghe rồi chứ?”

“Ừ.” Anh đáp nhẹ.

Phó Nhiễm thấy anh không nói gì, cũng không lên tiếng, chẳng qua là thấy anh nắm bả vai cô chặt hơn.

Bên trong phong làm việc của MR.

Phó Nhiễm cảm thấy mệt mỏi, trong phòng máy lạnh vẫn duy trì ở nhiệt độ ổn định, nhưng cô lại có cảm giác hít thở không thông, tựa như có một đôi mắt nhìn cô chăm chăm, như muốn nhìn thấu cô.

Thư ký Nghệ mang trà nóng vào cho cô. “Tổng tài, cô không sao chứ?”

Phó Nhiễm khoát khoát tay, mấy ngày nay dạ dày cô rất khó chịu, nhưng mọi người dường như không cho cô thời gian thích ứng, cơ hồ mỗi ngày đều tìm đến cô.

“Chúng ta muốn nhìn thấy sự phát triển của MR, chứ không phải bị người khác kìm chặt thế này, nhưng nếu như tổng tài không có cách giải quyết tốt, vẫn với câu nói kia, tôi hi vọng cô sớm rút lui, để tránh cho việc MR bị tổn hại nặng nề.”

Phó Nhiễm hớp một ngụm trà đắng, trong xã hội này còn thật nhiều người nhân cơ hội người khác gặp nạn mà bỏ đá xuống giếng.

“Bây giờ không rõ đối phương là địch hay bạn, câu này của cô, sợ rằng nói ra còn quá sớm?”

“Thế cục rõ ràng như vậy, chẳng lẽ muốn chờ đợi đến báo cáo cuối ngày mới có thể nói sao? Nếu lần này có thể an toàn mà vượt qua, trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây.”

Bàn tay Phó Nhiễm đặt trên đầu gối nắm chặt thành quyền, thương trường như chiến trường, không chỉ sợ người khác lừa gạt, chỉ cần sơ sẩy một chút, sẽ bị cắn nuốt một cách tàn nhẫn.

Phó Nhiễm đưa tay phải về phía máy tính, biết rõ kết cục đã định, cô đứng lên, bên cạnh truyền đến tiếng kinh hô của Hàn Tuyền. “Tổng tài.”

Tinh thần hoảng loạn của cô bỗng chốc phục hồi trở lại, Phó Nhiễm đưa mắt nhìn Hàn Tuyền.

“Giá cổ phiếu tăng, từ lúc mới bắt đầu đây là điểm cao nhất, mấy ngày trước quả lại có người ôm mộng làm cho MR suy sụp, đợi đến thời điểm mấu chốt, tiến vào công ty, tổng tài...”

Hàn Tuyền ngẩng đầu lên, chỉ thấy cô đã đi tới bên cửa sổ, cô nhớ đến lời nói hôm qua của anh. Quả nhiên, không tới phút cuối cùng, ai cũng không thể biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Ánh mặt trời ấm áp phủ vào trên mặt, làm cho cô cảm thấy ấm áp.

Phó Nhiễm đưa tay dán chặt lên cửa sổ, giọng nói dứt khoát mà tỉnh táo. “Hai người nhìn một chút, hôm nay hóa ra mặt trời mọc ở phía Tây.”

Thư ký Nghệ buồn cười, Hàn Tuyền sắc mặt đen thui, Phó Nhiễm trở lại bàn làm việc, đưa tay chống lên mép bàn, nói. “Tôi có cần thiết phải rút lui không?”

Hai người nhìn nhau im bặt, cô đóng máy tính lại, bước ra khỏi phòng.

Hàn Tuyền cùng thư ký Nghệ cũng đi theo, Phó Nhiễm đi rất chậm, đợi cho Hàn Tuyền đi đến bên cạnh, cô mới nhỏ giọng nói. “Có thể tra ra người đó là ai không?”

“Bình thường, người ta sẽ làm việc một cách bí ẩn, dù biết một ít tin tức cũng có thể là tin tức giả.”

Phó Nhiễm gật đầu một cái. “Hai người theo tôi vào phòng làm việc.”

Hôm sau, Lý Vận Linh cùng Tiêu quân gia tới bệnh viện để lấy kết quả xét nghiệm. Đi xét nghiệm cần tìm bác sĩ cùng bệnh viện quen thuộc và uy tín, kết quả xét nghiệm được cất kỹ trong phòng làm việc, bác sĩ

mở khóa lấy ra ngoài, trên hành lang đứng phải một bệnh nhân, người đó lại liên tục nói xin lỗi, lại đem tập giấy nhặt lên rồi đưa lại cho bác sĩ.

Trong lòng Lý Vận Linh nóng như lửa đốt, thật vất vả mới đợi được bác sĩ quay trở lại. “Như thế nào rồi?”

“Đây là tư liệu cá nhân, mời bà xem.” Bác sĩ nói xong, đưa tờ kết quả cho bà.

Lý Vận Linh luống cuống tay chân mở ra, ánh mắt, nhanh chóng quét nhanh đọc một lượt, cuối cùng nhìn vào một hàng chữ kết luận nhỏ, bà nặng nề thở ra một hơi “Thật tốt quá, thật may Hân Hân là con của Thành Hữu.”

Sắc mặt bác sĩ vô hồn bỗng chốc cứng đờ lại, ông nhận lấy tờ kết quả trong tay Lý Vận Linh, quả nhiên, phía trên còn ghi rõ Hân Hân có mối quan hệ với Triệu Lan.

Nhưng, kết quả giám định không phải như thế này.

Lý Vận Linh vui mừng ra mặt, cầm lại tờ xét nghiệm, nắm lấy tay bác sĩ. Bác sĩ lúng túng, rồi lại cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng đành phải tươi cười mà nói. “Chúc mừng, chúc mừng.”

Ra khỏi bệnh viện, tâm tình Lý Vận Linh rất tốt, Tiêu quân gia mở miệng cười. “Phu nhân, bà xem, tôi đã nói tiểu thiếu gia nhất định là con trai của Tam thiếu.”

“Không phải tôi đề phòng bắt trắc sao? Hiện tại đã biết Hân Hân là cháu nội của tôi, tôi thật an tâm.”

Tiêu quân gia cũng lấy lại tinh thần, nói. “Hôm nay toàn là chuyện tốt, Nhị thiếu cũng nói MR cũng giải được mối nguy cơ, cuối cùng phu nhân cũng có thể an tâm rồi nha.”

Sắc mặt Lý Vận Linh hơi thay đổi, đang bừng sang bỗng dưng tối đen. “Chuyện rắc rối của MR được giải quyết cần một lượng tiền lớn, tôi càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không đúng, Phó Nhiễm làm gì có tiền mà huy động vốn?”

Tiêu quân gia không hiểu những thứ này, liền nói. “Có thể là tiền do Tam thiếu lưu lại?”

Một câu nói làm Lý Vận Linh sực tỉnh, ánh mắt bà đột nhiên trợn tròn lên “Trước kia không phải Thành Hữu bị bắt cóc rồi tổng tiền tới 10 tỷ sao?” Ánh mắt bà híp lại, Tiêu quân gia thì không giấu được sự kinh ngạc. “Phu nhân, ý của bà là???”

“Nếu không, Phó Nhiễm làm sao có thể qua nổi cửa ải này?” Lý Vận Linh đưa mắt nhìn gương chiếu hậu. “Cô ta càng ngày càng làm những chuyện ngoài dự tính của tôi, không được, Hân Hân không thể ở bên cạnh Phó Nhiễm được.”

Tiêu quân gia nhìn thấy sắc mặt bà tối đen, suy nghĩ của bà không bao giờ buông tha cho Hân Hân, hôm nay xác nhận Hân Hân là con trai của Thành Hữu, bà liền không thể buông tha được nữa.

Sau khi Triệu Lan rời khỏi Y Vân thủ phủ, Phó Nhiễm đều sắp xếp phần lớn thời gian ở nhà với con, gần tới ngày tiêm phòng, cô và chị Nguyệt một trước một sau đi ra khỏi nhà.

Bên ngoài, trời xanh mây trắng, Phó Nhiễm dỗ dỗ con trai, trong lúc vô tình nhìn thấy trong gương chiếu hậu có một chiếc xe đang bám theo đằng sau. Vốn chiếc xe chạy đằng sau cũng là chuyện bình thường, nhưng đề phòng ngộ nhỡ, Phó Nhiễm bảo tài xế chạy chậm lại, mà đối phương cũng không có ý vượt lên, cô không thể không cẩn thận được.

“Thiếu phu nhân, trước mặt không xa chính là bệnh viện.”

Phó Nhiễm ôm chặt con trai, nói. “Không đi đường này nữa, đi đường cao tốc đi, thà đi xa nhưng mà an toàn.”

Ít nhất, trên đường có nhiều xe qua lại, có thể tránh được nguy hiểm.

“Vâng.” Tài xế nghe lệnh mà chạy.

Xe phía sau vẫn bám theo sát nút, Phó Nhiễm nhìn kỹ liền phát hiện không chỉ có một chiếc. Hân Hân nằm trong lòng cô tựa hồ cảm nhận được điều gì bất an mà quấy đạp.

Chương 163: Đoạt lại con

Từ đường cao tốc đi tới, cách một tòa nhà Thiên Kiều, cách đó không xa chính là bệnh viện. Phó Nhiễm cũng hi vọng là mình quá đa nghi, tài xế lái xe khẩn trương, ánh mắt luôn nhìn ra ngoài cửa sổ. Thấy sắp đến bệnh viện, chị Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

“Thiếu phu nhân, trong đó xe đậu đầy rồi, chúng ta chỉ có thể đậu xe ở ven đường.”

Phó Nhiễm nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó ôm lấy con trai rồi đẩy cửa xe bước ra. Cô không tin, ban ngày ban mặt mà có người có thể làm loạn được. Chân vừa mới bước ra ngoài, đột nhiên nghe được tiếng thắng xe, chiếc xe lúc trước theo sát phía sau nay đã dừng trước mặt, một người đàn ông bước xuống, không nói gì liền lao vào giành lấy Hân Hân trong tay cô. Theo bản năng, cô lui về phía sau, chui vào trong xe, đóng cửa xe lại, đối phương liền tiến lên một bước, kéo cửa xe ra.

Phó Nhiễm lui sát về phía sau, đụng vào người chị Nguyệt, thấy cánh tay đàn ông đã đưa vào.

“Cứu mạng!” Chị Nguyệt hét to lên.

Hân Hân bị dọa đến mức khóc không ngừng, Phó Nhiễm ôm chặt con vào trong lòng, ánh mắt nhìn qua gương chiếu hậu, chợt nhìn thấy một chiếc xe con đang lao nhanh tới, đầu xe dừng trước xe của cô, làm cho tên đàn ông kia hoảng sợ vội rút tay về, nhưng vẫn chậm một bước, Phó Nhiễm nghe được một tiếng kêu la thảm thiết, cô vội vàng đưa tay bịt tai con trai lại. Tay phải của tên đàn ông kia toàn là máu, miệng vết thương rách tới tận lưng.

Phó Nhiễm hoàn toàn không ngờ nghĩ tới tình cảnh này, ngoài đường phố đông đúc, vậy mà chuyện bất cớ trẻ em lại xảy ra đối với cô, càng không nghĩ tới sẽ có một màn máu me như thế này.

Cửa xe bị đụng trướng liền biến dạng, cô đưa tay đóng cửa xe lại rồi phân phó. “Mau lái xe.”

Tài xế nghe vậy, vội vàng đạp chân ga.

“Thiếu phu nhân, không đến bệnh viện sao?” Giọng nói chị Nguyệt lộ ra vẻ sợ hãi.

“Mau, mau đưa điện thoại cho tôi, để tôi báo cảnh sát.”

Từ kính chiếu hậu, Phó Nhiễm thấy hai chiếc xe kìm kẹp vào nhau, cô nghĩ tới một người, chỉ có người đó mới có thể trùng hợp như vậy.

Sau khi gọi điện thoại cho cảnh sát xong, cô kề mặt mình sát vào mặt con trai. “Bảo bối ngoan, đừng khóc, đừng sợ, có mẹ đây.”

Nước mắt lại trào ra, khi này cô không sợ hãi, giờ nghĩ lại cô thấy thật kinh khủng.

Trên đường trở về, cô nhận được điện thoại của Lý Vận Linh.

Phó Nhiễm bảo chị Nguyệt bế cháu. “Alo, mẹ à?”

“Tiểu Nhiễm, con ở đâu thế? Không có ở nhà sao?”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn con trai trong lòng chị Nguyệt. “Con mang Hân Hân đi tiêm phòng.”

“Vậy gần về chưa?”

“Vâng, sắp tới nhà rồi.”

Phó Nhiễm cúp điện thoại, trong đầu nghĩ đến Lý Vận Linh, nhưng rồi lắc đầu, dù mẹ có muốn Hân Hân thế nào, cũng không đến mức phải dùng thủ đoạn như thế này.

Xe chạy vào đỗ trong sân ở Y Vân thủ phủ, Phó Nhiễm thấy Lý Vận Linh đang đứng ở trước cửa, cô bước xuống xe rồi nói với chị Nguyệt. “Trước tiên chị bế cháu vào trong nhà đi, đừng đưa qua tay cho bất cứ người nào hết.”

“Vâng.”

Phó Nhiễm đi thẳng về phía Lý Vận Linh đang đứng. “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

“Mẹ đến thăm Hân Hân.” Lý Vận Linh lướt qua bên người cô, đi về phía trước. “Xảy ra chuyện gì thế, sao xe lại bị vỡ như thế này?”

“Vừa rồi ở bệnh viện, không cần thận bị va phải.” Phó Nhiễm hời hợt nói.

Về mặt Lý Vận Linh thoáng do dự. “Ai lại đâm vào xe con thế, mà hình như là cửa xe mở ra rồi mới bị vỡ?”

Chị Nguyệt ôm Hân Hân bước gần tới cửa, Lý Vận Linh ngẩng đầu lên, thấy cháu liền hỏi. “Hôm nay Hân Hân đi tiêm gì đó?”

“Kiểm tra xương.”

Lý Vận Linh đi về phía chị Nguyệt. “Bảo bối, bà nội tới thăm con này.”

Chị Nguyệt do dự, nhìn về phía Phó Nhiễm.

“Mẹ, chúng ta vào nhà đi, không nên đứng ở bên ngoài.”

Lý Vận Linh ngăn chị Nguyệt lại, đưa hai tay ra. “Cháu của tôi sao không để tôi ôm. Hân Hân, bà nội xem cháu nào.”

Theo bản năng, chị Nguyệt ôm chặt bé, Lý Vận Linh chợt không vui.

Bà mạnh mẽ đưa tay giành lấy Hân Hân, chị Nguyệt không thể làm gì khác đành lui ra. Lý Vận Linh ôm cháu tới bên cạnh xe, bà cúi đầu nhìn cháu trai trong ngực, ánh mắt nhìn theo bước chân Phó Nhiễm đang tiến tới gần.

“Tiểu Nhiễm, đây là cái gì?”

Phó Nhiễm thấy Lý Vận Linh đưa tay chỉ chỉ. “Gì vậy?”

Lý Vận Linh đưa lưng về phía cô. “Còn nói là sự cố ngoài ý muốn? Đây rõ ràng là có người cố ý.”

Phó Nhiễm nghe lời bà nói, càng hoài nghi, đi tới bên cạnh bà. “Mẹ, mẹ phát hiện ra cái gì vậy?”

Lý Vận Linh đưa mắt nhìn cô một cái, chú Vương lái xe đến bên cạnh, Tiêu quản gia lặng lẽ xuống xe. Lý Vận Linh thừa dịp Phó Nhiễm không để ý, vội vàng chui vào trong xe. Phó Nhiễm chỉ nhìn thấy một bóng người nhanh chóng lướt qua, cô vội vàng xoay người lại, Tiêu quản gia đã chặn ở trước mặt cô. “Thiếu phu nhân, xin lỗi.”

“Hân Hân.”

Lý Vận Linh bảo Tiêu quản gia lên xe, Phó Nhiễm vội chạy tới, Tiêu quản gia liền đẩy cô một cái, sau đó ngồi vào xe, tiện tay đóng cửa lại.

Chú Vương thấy thế, vội vàng đạp chân ga lái xe đi.

“Mẹ, Hân Hân!”

Phó Nhiễm chôn chân tại chỗ, muốn đuổi theo cũng không kịp nữa rồi, cô chạy theo hơn 10m, toàn thân như bị rút cạn sức lực, sức cùng lực kiệt, đôi chân không chống đỡ được liền ngã xuống.

Mặc dù cô đã đề phòng Lý Vận Linh rồi, nhưng không thể nghĩ ra được bà ta có thể làm ra chuyện như thế này, tình huống vừa rồi, thật khó mà phòng ngừa được.

Chị Nguyệt cũng ngẩn ngơ, vội bước nhanh đến, nâng Phó Nhiễm dậy. “Thiếu phu nhân.”

Phó Nhiễm dùng sức hất tay chị ra, cô bước nhanh về phía chiếc xe, mở cửa ra, mau chóng khởi động xe rồi tăng tốc đuổi theo. Mười ngón tay nắm chặt, trên mặt cô một mảnh mờ mịt vì nước mắt.

Lý Vận Linh nghe Hân Hân khóc, bà khản trương nói. “Chạy nhanh lên.”

Tiêu quản gia nhìn ra phía sau, vội nói. “Phu nhân, bà đừng nóng vội, thiếu phu nhân sẽ không đuổi kịp đâu.”

“Hân Hân ngoan, đừng khóc, bà nội cũng chỉ muốn tốt cho con mà thôi.” Lý Vận Linh không ngừng đưa tay vỗ lưng cháu. “Ngao nào, sau này, tất cả Minh gia đều là của con.”

Chú Vương lái xe thật nhanh, Phó Nhiễm đưa tay lên gạt đi nước mắt, cô đạp chân ga, bàn tay nắm chặt đến mức nổi cả gân xanh lên, Hân Hân là máu thịt của cô, ai cũng không cho phép mang con đi đâu hết.

Điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, Phó Nhiễm càng vội vàng hơn, mắt thấy xe đã tiến vào Minh gia, cổng sắt cũng đã đóng lại, cả người cô như bị mất hồn, dừng xe sát ven đường.

Chuông điện thoại vang lên một lần nữa.

Cô không thèm xem thử ai gọi tới, trực tiếp bắt máy.

“Phó Nhiễm.”

Nghe được giọng nói của anh, mắt cô đỏ lên, đưa tay che mặt, gục lên tay lái. “Thành Hữu, Minh Thành Hữu.”

Anh cất cao giọng hỏi. “Em làm sao vậy?”

“Hân Hân, Hân Hân bị cướp đi rồi.” Phó Nhiễm nói xong câu này, liền không nói được gì nữa, cô ngẩng đầu nhìn cánh cổng đóng chặt của Minh gia, cô thất hồn lạc phách, đẩy cửa xe bước xuống, bên tai cô vẫn còn vang vọng tiếng kêu của anh. “Phó Nhiễm, Phó Nhiễm.”

Cô chạy nhanh tới bên cửa sắt, Lý Vận Linh và Tiêu quản gia đã bước vào trong nhà, Phó Nhiễm đưa tay nhấn chuông, nhưng bên trong không thấy ai bước ra, cô nhấn hoài không buông.

Có thể người trong nhà không chịu được nữa, Tiêu quản gia mở cửa, nhanh chóng bước ra ngoài, Phó Nhiễm đưa mắt nhìn về phía phòng khách, nhưng không hề thấy bóng dáng của Lý Vận Linh.

“Thiếu phu nhân, cô nên trở về nhà đi.”

“Tiêu quản gia, bà cho tôi vào nhà đi.”

Tiêu quản gia khó xử. “Kể từ sau khi Tam thiếu ra đi, phu nhân đã rất đau khổ rồi, giờ người chỉ còn có cháu nội. Thiếu phu nhân đã có cuộc sống riêng của mình, tại sao cô không để cho phu nhân nuôi cháu nội? Đây cũng là một cách phu nhân tưởng nhớ đến con trai.”

“Tiêu quản gia, chẳng lẽ bà không hiểu Hân Hân đối với tôi có ý nghĩa như thế nào sao?” Đôi mắt cô hiện lên sự khó tin nhìn chằm chằm Tiêu quản gia, cô nói tiếp. “Hân hân là con của tôi, là tôi đau đớn một ngày một đêm mới sanh ra được!”

Tiêu quản gia thở dài. “Rồi thiếu phu nhân sẽ có con riêng của mình, nếu tiểu thiếu gia đi theo phu nhân sẽ không gặp khổ sở gì, thiếu phu nhân cứ yên tâm.”

“Đây là các người tự mình là đúng sao?” Đôi tay cô nắm chặt song cửa. “Dù sau này tôi có con đi chăng nữa, Hân Hân cũng chỉ có một mà thôi, chẳng lẽ các người muốn chia cách mẹ con chúng tôi sao?”

Tiêu quản gia không thể phản bác được, một hồi lâu sau, bà cụp mắt xuống. “Phu nhân chỉ muốn tốt cho cô.”

Phó Nhiễm nhếch môi cười châm chọc. “Nhưng nếu bản xét nghiệm ADN có kết quả Hân Hân không phải là con của Thành Hữu, hôm nay chắc các người đã coi tôi và Hân Hân là người dưng nước lã phải không?”

Tiêu quản gia giật mình. “Thiếu phu nhân, cô đã biết?”

“Hân Hân là con trai của Thành Hữu để lại cho tôi, để tôi nhớ đến anh, tôi thật sự không nghĩ tới việc các người đem bắt Hân Hân ngay giữa ban ngày ban mặt.”

Minh gia luôn lấy đạo nghĩa làm trọng, luôn ra vẻ thanh liêm, chính trực, hóa ra đây cũng chỉ là lời nói suông mà thôi.

Cửa phòng khách được mở ra, Lý Vận Linh ôm Hân Hân ra vườn hoa, Hân Hân khóc một liên ngủ gục trên vai của bà. Lý Vận Linh giao cháu cho bảo mẫu rồi nói. “Làm cái gì đó, mau vào trông Hân Hân đi.”

Tiêu quản gia thấy thế liền vội vàng đi mất.

“Mẹ.”

“Tôi không phải mẹ cô.” Lý Vận Linh trực tiếp cắt lời cô. “Chỉ khi có Thành Hữu ở đây, tôi mới là mẹ của cô.”

Sắc mặt Phó Nhiễm không che giấu được sự buồn bã, mặc dù biết đây là lời nói thật lòng của Lý Vận Linh, nhưng cô vẫn không tránh được một cơn đau trong lòng. Cô trầm mặc một lúc, sau đó nói với giọng kinh ngạc. “Vậy theo ý của mẹ, Hân Hân cũng không phải là cháu trai của mẹ?”

“Cái này không giống nhau, Hân Hân có quan hệ máu mủ với Thành Hữu, Thành Hữu đã không còn, cô đối với chúng ta cùng Minh gia, cũng không còn quan hệ gì nữa rồi.”

Phó Nhiễm nắm chặt song cửa, Lý Vận Linh nói chuyện thẳng thắn như vậy, cô muốn nói gì cũng không được.

Thật đúng là, quan hệ giữa người với người thật quá lạnh nhạt.

Lý Vận Linh quay đầu lại, trừng mắt với cô. “Giờ tôi ôm Hân Hân lên lầu ngủ đây, cô cũng về đi, tôi sẽ không đem Hân Hân giao cho cô đâu.”

“Mẹ không sợ, chuyện này lan ra ngoài sao? Một khi tới tòa án, Hân Hân cũng sẽ được giao cho con nuôi.”

Lý Vận Linh trừng ra bộ mặt khinh thường. “Cứ thử đi, tin đồn và tiếng tăm của cô bên ngoài như thế nào, chẳng lẽ cô không nghe thấy sao? Cô lại còn muốn cho cả thành phố này đều biết chuyện này, cô không sợ mang tổn thương tới cho Hân Hân sao?”

Nói xong, Lý Vận Linh không thèm nhìn cô, xoay người sải bước rời đi.

Phó Nhiễm hai tay nắm chặt song cửa, dùng hết sức lực mà lay cánh cổng, miệng kêu to. “Mẹ, mẹ trả Hân Hân lại cho con, mẹ, đừng i! Mẹ!”

Tiêu quần gia ôm Hân Hân đứng ở phòng khách, bé nghe tiếng gào lớn, bị kinh sợ, hai tay vùng vẫy, khóc rống lên, Lý Vận Linh quay lại trừng cô. “Cô còn muốn hù dọa Hân Hân nữa sao?”

Phó Nhiễm thấy con khóc mà đau lòng, cô đưa tay lên che lại tiếng nấc, thấy Lý Vận Linh ôm Hân Hân vào trong lòng, bước vào nhà, cánh cửa dần dần khép lại trước mắt cô, cổ họng cô nghẹn ngào, đau đớn, cô hô to. “Hân Hân...”

Cô chạy đến tường rào, trong mắt cô, là hình ảnh của cánh cửa màu đỏ đóng chặt lại.

“Nhất định muốn làm lớn chuyện như vậy sao?” Phó Nhiễm lẩm bẩm nói một mình, cô đã coi Lý Vận Linh như người thân, vậy mà... nhất định phải khiêu chiến nhau như vậy sao?

Hân Hân, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chuyện này đâu.

Lý Vận Linh bế cháu lên lầu, nhưng hình như bé không quen, khóc mãi không ngừng, tầm một tiếng sau, có một cuộc điện thoại gọi tới Minh gia.

Tiêu quần gia tiếp điện thoại, sau đó vội vàng đưa cho Lý Vận Linh.

“Alo.”

“Alo , xin hỏi, bà là người thân của Minh Kinh Hân?”

Lý Vận Linh giao bé cho Tiêu quần gia. “Vâng, đúng vậy.”

“Minh Kinh Hân mới tiêm phòng sáng nay, không phải đã nói ở lại theo dõi thêm hai tiếng sao? Sao các người lại mang cháu đi rồi?”

Giọng nói của y tá lại vang lên. “ Hai tiếng sau còn ở bệnh viện uống thuốc nữa mới có thể đi, các người làm thế là vô trách nhiệm.”

Lý Vận Linh nhíu mày. “Cái này x không quan trọng, hiện tại đã tiêm xong chưa?”

“Cháu bé hiện giờ khóc rống lên phải không? Nếu không có phản ứng gì thì tốt, nhưng nếu cứ khóc hoài thì mọi người nên chú ý, sức khỏe của con nít là không thể qua loa được.”

Lý Vận Linh nhìn mặt cháu khóc tới mức đỏ lên hết, lòng lo lắng. “Sau khi trở về, cháu cứ khóc suốt, vậy giờ phải làm sao?”

“Còn không mang bé tới bệnh viện? Nhất định phải uống thuốc.”

“Được.” Lý Vận Linh rối loạn “Mau, mau gọi tài xế tới bệnh viện lấy thuốc.”

“Tốt nhất bà nên ẵm bé tới bệnh viện, có lẽ do phản ứng phụ nên mới khóc, có thể không thích hợp sẽ làm cháu bị nhức đầu, nhưng cháu còn nhỏ không nói được nên khóc.”

Lý Vận Linh gạt đầu không ngừng, cúp điện thoại, sau đó gọi Tiêu quần gia.

“Phu nhân.” Tiêu quần gia có chút hoài nghi. “Chúng ta nên đề phòng, làm sao mà họ lại biết số điện thoại nhà chúng ta được?”

“Ban đầu, Phó Nhiễm ghi lại hai số điện thoại.” Lý Vận Linh vội vàng ôm lấy Hân Hân. “Bà xem bé khóc thành ra như thế này, nhất định là do không chịu ở lại bệnh viện quan sát, bà mau bảo chú Vương chuẩn bị xe, chúng ta tới bệnh viện.”

Tiêu quần gia ra ngoài, đã không còn nhìn thấy Phó Nhiễm nữa.

Chú Vương lái xe mang mọi người tới bệnh viện, Phó Nhiễm ngồi trong một chiếc taxi, cô nói với người bên kia điện thoại. “Mộ Mộ, thay tôi cảm ơn cô ý tá đó.”

“Xin hỏi, bây giờ chúng ta đi đâu?”m

Phó Nhiễm tắt điện thoại. “Đi theo chiếc xe đằng trước.”

Bên kia biệt thự, Minh Thành Hữu vội vàng cầm chìa khóa xe, chạy xuống lầu, vừa đi qua phòng khách liền gặp Duật Tôn cùng Mạnh Sanh Tiêu. Duật Tôn giao hai đứa trẻ cho Sanh Tiêu, bước tới bên cạnh Minh Thành Hữu. “Đi đâu thế?”

Anh gơ cao chìa khóa xe lên, nói. “Về nhà.”

Duật Tôn nhướng mắt lên. “Không phải là còn phải nuôi cậu một thời gian nữa sao?”

Lúc này Minh Thành Hữu đã đổi giấy xong, bóng dáng cao lớn đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa nói. “Vợ yêu và con trai tớ bị người khác khinh thường, tớ còn có thể ngăn người ở đây sao?”

Duật Tôn nghe vậy liền cười, chuyện gia đình của Minh Thành Hữu anh cũng không biết nhiều lắm. Nghe tiếng xe thể thao gầm rú lao ra ngoài, anh đã tăng tốc độ, chiếc xe như một mũi tên, lao vút qua cánh cổng của biệt thự.

163. Chương 163

Chương 162: Bí mật ra tay

Chị Nguyệt pha sữa cho Hân Hân, Phó Nhiễm nhận lấy bình sữa, ôm con rồi ngồi vào phía đối diện của Triệu Lan.

“Thiếu phu nhân, tiểu thiếu gia sẽ không bị sốt chứ?”

“Hôm nay mẹ mang Hân Hân ra ngoài sao?”

Chị Nguyệt nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Lan. Triệu Lan sợ run lên. “Mẹ bế cháu ra ngoài một chút, thuận tiện mua ít đồ rồi về.”m

Phó Nhiễm đưa bình sữa vào miệng cho con, nhưng Hân Hân cứ khóc mãi mà không chịu uống, cô nhìn chị Nguyệt rồi nói. “Chị đi nấu một ít cháo cho cháu đi.”

Triệu Lan vội vàng đứng lên. “Để mẹ làm cho.”

“Mẹ.” Phó Nhiễm vội gọi lại. “Mẹ ngồi xuống đi.”

Về mặt Triệu Lan lúng túng, ngồi tại chỗ không động đậy, Phó Nhiễm đưa tay vuốt ve bàn tay con, ánh mắt Triệu Lan tránh né, bà nghe Phó Nhiễm thở dài, rồi lại nghe cô nói. “Mẹ, Hân Hân là con trai Thành Hữu phải không?”

Triệu Lan kinh hãi, không nghĩ tới cô hỏi trực tiếp như vậy, bà không biết nói gì, thấy Phó Nhiễm cúi đầu, tựa hồ lời vừa rồi là do bà nghe nhầm. “Tiểu Nhiễm?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn chăm chăm Triệu Lan, hỏi lại một lần nữa. “Hân Hân, là con của Thành Hữu chứ?”

Triệu Lan cơ hồ như té ngã trên ghế sa lon. “Tiểu Nhiễm, con...”

Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt, nhìn con trai. “Mẹ, trong nhà dù có chuyện gì, con vẫn tin tưởng mẹ, thời điểm con sinh con không ai chăm sóc, là mẹ không ngại vất vả đến bệnh viện, đây là điều mà con không thể có được từ mẹ con, đều là mẹ chăm sóc con.”

Triệu Lan đưa tay ôm lấy mặt, không dám đối mặt cùng cô. “Tiểu Nhiễm, mẹ xin lỗi.”

Phó Nhiễm ôm Hân Hân vào trong ngực, con trai đang nghẹn ngào, trên mặt toàn là nước mắt, tiếng khóc làm cho Phó Nhiễm càng dâng lên sự tự trách và khó chịu.

Chị Nguyệt nấu cháo xong mang tới, Phó Nhiễm dứt cháo cho con, đổ dành cho con ăn, lúc này Hân Hân mới ngừng khóc, ăn một ít cháo rồi ngủ say.

Cô đặt con vào giường, rồi sau đó trở lại ghế sa lon, Triệu Lan chôn chặt mặt vào hai lòng bàn tay, mơ hồ có thể nghe được tiếng khóc đứt quãng.

Phó Nhiễm ngồi yên trên ghế, trong lòng trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang, nhất thời không nói được gì.

“Tiểu Nhiễm, đều do mẹ hồ đồ, không nên hoài nghi Hân Hân.” Triệu Lan ngẩng đầu lên. “Mẹ thật sự không biết nói gì.”

“Là ý của Lý Vận Linh sao?”

Triệu Lan gật đầu một cái. “Sáng sớm bà ấy bảo mẹ mang Hân Hân đi giám định ADN, đầu tiên mẹ không đồng ý, sau lại thấy con đi lên xe của người ta ở trước cửa Y Vân thủ phủ, con còn nói là bạn con, cho nên mẹ...”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh quang trong vườn như đâm vào tim cô. “Như vậy cũng tốt, ít nhất về sau sẽ không có ai nghi ngờ Hân Hân nữa.”

“Tiểu Nhiễm.” Trong lòng Triệu Lan tràn đầy hối hận. “Bản xét nghiệm hai ngày nữa sẽ có, trong lòng mẹ cũng rất khó chịu, mẹ không nên mang Hân Hân đi bệnh viện, sau này khi cháu trưởng thành, nếu biết chuyện này, nhất định sẽ trách mẹ.”

Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt. “Mẹ, mẹ về nhà đi.”

Triệu Lan ngăn ra, nhưng bà cũng hiểu được ý của Phó Nhiễm. Bà cũng hiểu rằng, bà không thể ở lại trong Y Vân thủ phủ thêm được nữa.

Cả đêm Triệu Lan thu xếp hành lý, người giúp việc trong nhà cũng phụ bà một tay, thật ra thì đồ của bà cũng không nhiều lắm, lúc xuống lầu, thấy Phó Nhiễm đang ngồi trước cửa sổ sát đất, mắt dõi theo lùm cây xanh biếc, gò má trắng nõn ẩn hiện một tầng hồng nhạt.

Khóe mắt Triệu Lan trào ra nước mắt, bà luôn đau lòng vì Phó Nhiễm, bà tiến lại gần, lại tự mình đẩy Phó Nhiễm ra.

Nghe được tiếng bước chân, Phó Nhiễm hoàn hồn lại, bảo tài xế đưa Triệu Lan về nhà.

Phó Nhiễm đứng bên ngoài, nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của chiếc xe.

Chị Nguyệt đi tới bên cạnh cô. “Thiếu phu nhân, sao lại bảo phu nhân về nhà?”

Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt lại. “Bà ấy ở giữa cũng rất mệt mỏi.” Phó Nhiễm đưa mắt nhìn chị Nguyệt, cười nói. “Chị không cần phải hiểu.”

Mình gia mang Hân Hân đi xét nghiệm ADN, chuyện này thế nào cũng truyền ra ngoài, mặc dù chưa có kết quả xét nghiệm, nhưng tin đồn đã lan truyền rộng rãi.

Trong Y Vân thủ phủ, Phó Nhiễm cũng cần Triệu Lan chăm sóc cho Hân Hân, nhưng hai ngày nay cổ phiếu MR giảm mạnh, Minh Vành tiến vào phòng làm việc thì thấy Phó Nhiễm đang chăm chú nhìn vào máy tính.

“Tiểu Nhiễm.”

Giữa hai lông mày tràn ngập sự lo lắng, Phó Nhiễm nói. “Nhị ca, cổ phiếu của chúng ta dường như có người đang cố ý mua vào, anh xem này.” Phó Nhiễm đưa tay chỉ vào máy tính. “Đợi đến lúc họ mua được một khoản, em sợ đến lúc đó MR sẽ gặp nguy hiểm.”

“Anh tới gặp em cũng vì chuyện này.” Khuôn mặt Minh Vành sầu não. “Tiểu Nhiễm, trước mắt trong công ty không có đủ lượng vốn lưu động, mà người muốn MR sụp đổ cũng không phải ít.”

Trên mặt Phó Nhiễm không biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại hết sức lo lắng.

Đi tới biệt thự, xa xa nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi bên cạnh bờ hồ, đang cầm cần câu cá. Phó Nhiễm cất bước đi tới, nhìn sóng gợn lăn tăn trên mặt nước, làm nổi bật màu xanh lam của hồ nước, nước trong hồ trong suốt nhìn thấy đáy, dường như là cá, ngay cả một bóng người đi qua cũng có thể nhìn thấy được.

Phó Nhiễm bước đi nhẹ nhàng, tay phải anh đang cầm cần câu, nhưng lại nhắm mắt dưỡng thần, cô ngồi bên cạnh anh, đặt tay lên vai anh, anh đưa tay cầm lấy mu bàn tay cô. “Em mới đến.”

“Cá được cá không?”

“Không phải là em đã mắc câu sao?”

Phó Nhiễm ngồi bên cạnh anh, xô cá bên cạnh anh cũng không có con nào, nhìn thấy cô ngồi bên cạnh anh, cười cười rồi ôm lấy hai vai cô. “Mọi việc không nên gấp gáp, chưa tới phút cuối cùng thì chúng ta không thể biết được kết quả.”

Ánh mắt cô ảm đạm, nguy cơ lần này của MR, chỉ sợ là cô muốn tránh cũng không được. Nhưng cô cũng không nói với anh, anh cần tỉnh dương, không nên nói tới các vấn đề rắc rối, nhất là tiền bạc. Phó Nhiễm ôm lấy cánh tay của anh, đầu gối lên vai anh, trong lòng yên tĩnh trong chốc lát, từ từ lắng đọng lại.

Cảnh tượng trong mắt có biến chuyển, cô nhìn thấy ánh đèn rất sáng, lồng ngực trần trụi đang kề ngay trước mắt cô, anh đưa tay vỗ vỗ mặt cô. “Hôm nay làm gì mà như người mất hồn vậy?”

Nghe câu hỏi của anh, nhưng tâm trí cô vẫn dừng lại chuyện của công ty. Phó Nhiễm hồi hồn, cảm thấy tư thế của mình có chút không thoải mái, điều chỉnh lại, cảm thấy phần phía dưới của anh cứng cáp, lúc này trong đầu cô lại nghĩ đến chuyện khác, anh đưa tay giữ mặt cô, buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt anh.

Dục tính tan biến đi, cô ngả đầu vào vai anh, tay anh đang mân mê cánh tay cô. “Có phải em có chuyện gì giấu anh?”

Phó Nhiễm đưa tay ôm chặt thắt lưng của anh. “Không có.” Cô nói tiếp. “Chuyện của Hân Hân anh đã nghe rồi chứ?”

“Ừ.” Anh đáp nhẹ.

Phó Nhiễm thấy anh không nói gì, cũng không lên tiếng, chẳng qua là thấy anh nắm bả vai cô chặt hơn.

Bên trong phong làm việc của MR.

Phó Nhiễm cảm thấy mệt mỏi, trong phòng máy lạnh vẫn duy trì ở nhiệt độ ổn định, nhưng cô lại có cảm giác hít thở không thông, tựa như có một đôi mắt nhìn cô chăm chăm, như muốn nhìn thấu cô.

Thư ký Nghê mang trà nóng vào cho cô. “Tổng tài, cô không sao chứ?”

Phó Nhiễm khoát khoát tay, mấy ngày nay dạ dày cô rất khó chịu, nhưng mọi người dường như không cho cô thời gian thích ứng, cơ hồ mỗi ngày đều tìm đến cô.

“Chúng ta muốn nhìn thấy sự phát triển của MR, chứ không phải bị người khác kìm chặt thế này, nhưng nếu như tổng tài không có cách giải quyết tốt, vẫn với câu nói kia, tôi hi vọng cô sớm rút lui, để tránh cho việc MR bị tổn hại nặng nề.”

Phó Nhiễm hớp một ngụm trà đắng, trong xã hội này còn thật nhiều người nhân cơ hội người khác gặp nạn mà bỏ đá xuống giếng.

“Bây giờ không rõ đối phương là địch hay bạn, câu này của cô, sợ rằng nói ra còn quá sớm?”

“Thế cục rõ ràng như vậy, chẳng lẽ muốn chờ đợi đến báo cáo cuối ngày mới có thể nói sao? Nếu lần này có thể an toàn mà vượt qua, trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây.”

Bàn tay Phó Nhiễm đặt trên đầu gối nắm chặt thành quyền, thương trường như chiến trường, không chỉ sợ người khác lừa gạt, chỉ cần sơ sẩy một chút, sẽ bị cắn nuốt một cách tàn nhẫn.

Phó Nhiễm đưa tay phải về phía máy tính, biết rõ kết cục đã định, cô đứng lên, bên cạnh truyền đến tiếng kinh hô của Hàn Tuyền. “Tổng tài.”

Tinh thần hoảng loạn của cô bỗng chốc phục hồi trở lại, Phó Nhiễm đưa mắt nhìn Hàn Tuyền.

“Giá cổ phiếu tăng, từ lúc mới bắt đầu đây là điểm cao nhất, mấy ngày trước quả lại có người ôm mộng làm cho MR suy sụp, đợi đến thời điểm mấu chốt, tiến vào công ty, tổng tài...”

Hàn Tuyền ngẩng đầu lên, chỉ thấy cô đã đi tới bên cửa sổ, cô nhớ đến lời nói hôm qua của anh. Quả nhiên, không tới phút cuối cùng, ai cũng không thể biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Ánh mặt trời ấm áp phủ vào trên mặt, làm cho cô cảm thấy ấm áp.

Phó Nhiễm đưa tay dán chặt lên cửa sổ, giọng nói dứt khoát mà tỉnh táo. “Hai người nhìn một chút, hôm nay hóa ra mặt trời mọc ở phía Tây.”

Thư ký Nghê buồn cười, Hàn Tuyền sắc mặt đen thui, Phó Nhiễm trở lại bàn làm việc, đưa tay chống lên mép bàn, nói. “Tôi có cần thiết phải rút lui không?”

Hai người nhìn nhau im bất, cô đóng máy tính lại, bước ra khỏi phòng.

Hàn Tuyền cùng thư ký Nghê cũng đi theo, Phó Nhiễm đi rất chậm, đợi cho Hàn Tuyền đi đến bên cạnh, cô mới nhỏ giọng nói. “Có thể tra ra người đó là ai không?”

“Bình thường, người ta sẽ làm việc một cách bí ẩn, dù biết một ít tin tức cũng có thể là tin tức giả.”

Phó Nhiễm gật đầu một cái. “Hai người theo tôi vào phòng làm việc.”

Hôm sau, Lý Vận Linh cùng Tiêu quân gia tới bệnh viện để lấy kết quả xét nghiệm. Đi xét nghiệm cần tìm bác sĩ cùng bệnh viện quen thuộc và uy tín, kết quả xét nghiệm được cất kỹ trong phòng làm việc, bác sĩ mở khóa lấy ra ngoài, trên hành lang đứng phải một bệnh nhân, người đó lại liên tục nói xin lỗi, lại đem tập giấy nhặt lên rồi đưa lại cho bác sĩ.

Trong lòng Lý Vận Linh nóng như lửa đốt, thật vất vả mới đợi được bác sĩ quay trở lại. “Như thế nào rồi?”

“Đây là tư liệu cá nhân, mời bà xem.” Bác sĩ nói xong, đưa tờ kết quả cho bà.

Lý Vận Linh luống cuống tay chân mở ra, ánh mắt, nhanh chóng quét nhanh đọc một lượt, cuối cùng nhìn vào một hàng chữ kết luận nhỏ, bà nặng nề thở ra một hơi “Thật tốt quá, thật may Hân Hân là con của Thành Hữu.”

Sắc mặt bác sĩ vô hồn bỗng chốc cứng đờ lại, ông nhận lấy tờ kết quả trong tay Lý Vận Linh, quả nhiên, phía trên còn ghi rõ Hân Hân có mối quan hệ với Triệu Lan.

Nhưng, kết quả giám định không phải như thế này.

Lý Vận Linh vui mừng ra mặt, cầm lại tờ xét nghiệm, nắm lấy tay bác sĩ. Bác sĩ lúng túng, rồi lại cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng đành phải tươi cười mà nói. “Chúc mừng, chúc mừng.”

Ra khỏi bệnh viện, tâm tình Lý Vận Linh rất tốt, Tiêu quân gia mở miệng cười. “Phu nhân, bà xem, tôi đã nói tiểu thiếu gia nhất định là con trai của Tam thiếu.”

“Không phải tôi đề phòng bắt trặc sao? Hiện tại đã biết Hân Hân là cháu nội của tôi, tôi thật an tâm.”

Tiêu quân gia cũng lấy lại tinh thần, nói. “Hôm nay toàn là chuyện tốt, Nhị thiếu cũng nói MR cũng giải được mối nguy cơ, cuối cùng phu nhân cũng có thể an tâm rồi nha.”

Sắc mặt Lý Vận Linh hơi thay đổi, đang bừng sang bỗng dưng tối đen. “Chuyện rắc rối của MR được giải quyết cần một lượng tiền lớn, tôi càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không đúng, Phó Nhiễm làm gì có tiền mà huy động vốn?”

Tiêu quân gia không hiểu những thứ này, liền nói. “Có thể là tiền do Tam thiếu lưu lại?”

Một câu nói làm Lý Vận Linh sực tỉnh, ánh mắt bà đột nhiên trợn tròn lên “Trước kia không phải Thành Hữu bị bắt cóc rồi tổng tiền tới 10 tỷ sao?” Ánh mắt bà híp lại, Tiêu quân gia thì không giấu được sự kinh ngạc. “Phu nhân, ý của bà là???”

“Nếu không, Phó Nhiễm làm sao có thể qua nổi cửa ải này?” Lý Vận Linh đưa mắt nhìn gương chiếu hậu. “Cô ta càng ngày càng làm những chuyện ngoài dự tính của tôi, không được, Hân Hân không thể ở bên cạnh Phó Nhiễm được.”

Tiêu quân gia nhìn thấy sắc mặt bà tối đen, suy nghĩ của bà không bao giờ buông tha cho Hân Hân, hôm nay xác nhận Hân Hân là con trai của Thành Hữu, bà liền không thể buông tha được nữa.

Sau khi Triệu Lan rời khỏi Y Vân thủ phủ, Phó Nhiễm đều sắp xếp phần lớn thời gian ở nhà với con, gần tới ngày tiêm phòng, cô và chị Nguyệt một trước một sau đi ra khỏi nhà.

Bên ngoài, trời xanh mây trắng, Phó Nhiễm dỗ dỗ con trai, trong lúc vô tình nhìn thấy trong gương chiếu hậu có một chiếc xe đang bám theo đằng sau. Vốn chiếc xe chạy đằng sau cũng là chuyện bình thường, nhưng đề phòng ngộ nhỡ, Phó Nhiễm bảo tài xế chạy chậm lại, mà đối phương cũng không có ý vượt lên, cô không thể không cẩn thận được.

“Thiếu phu nhân, trước mặt không xa chính là bệnh viện.”

Phó Nhiễm ôm chặt con trai, nói. “Không đi đường này nữa, đi đường cao tốc đi, thà đi xa nhưng mà an toàn.”

Ít nhất, trên đường có nhiều xe qua lại, có thể tránh được nguy hiểm.

“Vâng.” Tài xế nghe lệnh mà chạy.

Xe phía sau vẫn bám theo sát nút, Phó Nhiễm nhìn kỹ liền phát hiện không chỉ có một chiếc. Hân Hân nằm trong lòng cô tựa hồ cảm nhận được điều gì bất an mà quấy đạp.

Chương 163: Đoạt lại con

Từ đường cao tốc đi tới, cách một tòa nhà Thiên Kiều, cách đó không xa chính là bệnh viện. Phó Nhiễm cũng hi vọng là mình quá đa nghi, tài xế lái xe khẩn trương, ánh mắt luôn nhìn ra ngoài cửa sổ. Thấy sắp đến bệnh viện, chị Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

“Thiếu phu nhân, trong đó xe đậu đầy rồi, chúng ta chỉ có thể đậu xe ở ven đường.”

Phó Nhiễm nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó ôm lấy con trai rồi đẩy cửa xe bước ra. Cô không tin, ban ngày ban mặt mà có người có thể làm loạn được. Chân vừa mới bước ra ngoài, đột nhiên nghe được tiếng thắng xe, chiếc xe lúc trước theo sát phía sau nay đã dừng trước mặt, một người đàn ông bước xuống, không nói gì liền lao vào giành lấy Hân Hân trong tay cô. Theo bản năng, cô lui về phía sau, chui vào trong xe, đóng cửa xe lại, đối phương liền tiến lên một bước, kéo cửa xe ra.

Phó Nhiễm lui sát về phía sau, đụng vào người chị Nguyệt, thấy cánh tay đàn ông đã đưa vào.

“Cứu mạng!” Chị Nguyệt hét to lên.

Hân Hân bị dọa đến mức khóc không ngừng, Phó Nhiễm ôm chặt con vào trong lòng, ánh mắt nhìn qua gương chiếu hậu, chợt nhìn thấy một chiếc xe con đang lao nhanh tới, đầu xe dừng trước xe của cô, làm cho tên đàn ông kia hoảng sợ vội rút tay về, nhưng vẫn chậm một bước, Phó Nhiễm nghe được một tiếng kêu la thảm thiết, cô vội vàng đưa tay bịt tai con trai lại. Tay phải của tên đàn ông kia toàn là máu, miệng vết thương rách tới tận lưng.

Phó Nhiễm hoàn toàn không ngờ nghĩ tới tình cảnh này, ngoài đường phố đông đúc, vậy mà chuyện bắt cóc trẻ em lại xảy ra đối với cô, càng không nghĩ tới sẽ có một màn máu me như thế này.

Cửa xe bị đụng trướng liền biến dạng, cô đưa tay đóng cửa xe lại rồi phân phó. “Mau lái xe.”

Tài xế nghe vậy, vội vàng đạp chân ga.

“Thiếu phu nhân, không đến bệnh viện sao?” Giọng nói chị Nguyệt lộ ra vẻ sợ hãi.

“Mau, mau đưa điện thoại cho tôi, để tôi báo cảnh sát.”

Từ kính chiếu hậu, Phó Nhiễm thấy hai chiếc xe kìm kẹp vào nhau, cô nghĩ tới một người, chỉ có người đó mới có thể trùng hợp như vậy.

Sau khi gọi điện thoại cho cảnh sát xong, cô kề mặt mình sát vào mặt con trai. “Bảo bối ngoan, đừng khóc, đừng sợ, có mẹ đây.”

Nước mắt lại trào ra, khi này cô không sợ hãi, giờ nghĩ lại cô thấy thật kinh khủng.

Trên đường trở về, cô nhận được điện thoại của Lý Vận Linh.

Phó Nhiễm bảo chị Nguyệt bế cháu. “Alo, mẹ à?”

“Tiểu Nhiễm, con ở đâu thế? Không có ở nhà sao?”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn con trai trong lòng chị Nguyệt. “Con mang Hân Hân đi tiêm phòng.”

“Vậy gần về chưa?”

“Vâng, sắp tới nhà rồi.”

Phó Nhiễm cúp điện thoại, trong đầu nghĩ đến Lý Vận Linh, nhưng rồi lắc đầu, dù mẹ có muốn Hân Hân thế nào, cũng không đến mức phải dùng thủ đoạn như thế này.

Xe chạy vào đỗ trong sân ở Y Vân thủ phủ, Phó Nhiễm thấy Lý Vận Linh đang đứng ở trước cửa, cô bước xuống xe rồi nói với chị Nguyệt. “Trước tiên chị bế cháu vào trong nhà đi, đừng đưa qua tay cho bất cứ người nào hết.”

“Vâng.”

Phó Nhiễm đi tầng về phía Lý Vận Linh đang đứng. “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

“Mẹ đến thăm Hân Hân.” Lý Vận Linh lướt qua bên người cô, đi về phía trước. “Xảy ra chuyện gì thế, sao xe lại bị vỡ như thế này?”

“Vừa rồi ở bệnh viện, không cẩn thận bị va phải.” Phó Nhiễm hời hợt nói.

Về mặt Lý Vận Linh thoáng do dự. “Ai lại đâm vào xe con thế, mà hình như là cửa xe mở ra rồi mới bị vỡ?”

Chị Nguyệt ôm Hân Hân bước gần tới cửa, Lý Vận Linh ngẩng đầu lên, thấy cháu liền hỏi. “Hôm nay Hân Hân đi tiêm gì đó?”

“Kiểm tra xương.”

Lý Vận Linh đi về phía chị Nguyệt. “Bảo bối, bà nội tới thăm con này.”

Chị Nguyệt do dự, nhìn về phía Phó Nhiễm.

“Mẹ, chúng ta vào nhà đi, không nên đứng ở bên ngoài.”

Lý Vận Linh ngăn chị Nguyệt lại, đưa hai tay ra. “Cháu của tôi sao không để tôi ôm. Hân Hân, bà nội xem cháu nào.”

Theo bản năng, chị Nguyệt ôm chặt bé, Lý Vận Linh chợt không vui.

Bà mạnh mẽ đưa tay giành lấy Hân Hân, chị Nguyệt không thể làm gì khác đành lui ra. Lý Vận Linh ôm cháu tới bên cạnh xe, bà cúi đầu nhìn cháu trai trong ngực, ánh mắt nhìn theo bước chân Phó Nhiễm đang tiến tới gần.

“Tiểu Nhiễm, đây là cái gì?”

Phó Nhiễm thấy Lý Vận Linh đưa tay chỉ chỉ. “Gì vậy?”

Lý Vận Linh đưa lưng về phía cô. “Còn nói là sự cố ngoài ý muốn? Đây rõ ràng là có người cố ý.”

Phó Nhiễm nghe lời bà nói, càng hoài nghi, đi tới bên cạnh bà. “Mẹ, mẹ phát hiện ra cái gì vậy?”

Lý Vận Linh đưa mắt nhìn cô một cái, chú Vương lái xe đến bên cạnh, Tiêu quân gia lặng lẽ xuống xe. Lý Vận Linh thừa dịp Phó Nhiễm không để ý, vội vàng chui vào trong xe. Phó Nhiễm chỉ nhìn thấy một bóng người nhanh chóng lướt qua, cô vội vàng xoay người lại, Tiêu quân gia đã chặn ở trước mặt cô. “Thiếu phu nhân, xin lỗi.”

“Hân Hân.”

Lý Vận Linh bảo Tiêu quân gia lên xe, Phó Nhiễm vội chạy tới, Tiêu quân gia liền đẩy cô một cái, sau đó ngồi vào xe, tiện tay đóng cửa lại.

Chú Vương thấy thế, vội vàng đạp chân ga lái xe đi.

“Mẹ, Hân Hân!”

Phó Nhiễm chôn chân tại chỗ, muốn đuổi theo cũng không kịp nữa rồi, cô chạy theo hơn 10m, toàn thân như bị rút cạn sức lực, sức cùng lực kiệt, đôi chân không chống đỡ được liền ngã xuống.

Mặc dù cô đã đề phòng Lý Vận Linh rồi, nhưng không thể nghĩ ra được bà ta có thể làm ra chuyện như thế này, tình huống vừa rồi, thật khó mà phòng ngừa được.

Chị Nguyệt cũng ngẩn ngơ, vội bước nhanh đến, nâng Phó Nhiễm dậy. “Thiếu phu nhân.”

Phó Nhiễm dùng sức hất tay chị ra, cô bước nhanh về phía chiếc xe, mở cửa ra, mau chóng khởi động xe rồi tăng tốc đuổi theo. Mười ngón tay nắm chặt, trên mặt cô một mảnh mờ mịt vì nước mắt.

Lý Vận Linh nghe Hân Hân khóc, bà khẩn trương nói. “Chạy nhanh lên.”

Tiêu quân gia nhìn ra phía sau, vội nói. “Phu nhân, bà đừng nóng vội, thiếu phu nhân sẽ không đuổi kịp đâu.”

“Hân Hân ngoan, đừng khóc, bà nội cũng chỉ muốn tốt cho con mà thôi.” Lý Vận Linh không ngừng đưa tay vỗ lưng cháu. “Ng Sloan nào, sau này, tất cả Minh gia đều là của con.”

Chú Vương lái xe thật nhanh, Phó Nhiễm đưa tay lên gạt đi nước mắt, cô đạp chân ga, bàn tay nắm chặt đến mức nổi cả gân xanh lên, Hân Hân là máu thịt của cô, ai cũng không cho phép mang con đi đâu hết.

Điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, Phó Nhiễm càng vội vàng hơn, mắt thấy xe đã tiến vào Minh gia, cổng sắt cũng đã đóng lại, cả người cô như bị mất hồn, dừng xe sát ven đường.

Chuông điện thoại vang lên một lần nữa.

Cô không thèm xem thử ai gọi tới, trực tiếp bắt máy.

“Phó Nhiễm.”

Nghe được giọng nói của anh, mắt cô đỏ lên, đưa tay che mặt, gục lên tay lái. “Thành Hữu, Minh Thành Hữu.”

Anh cất cao giọng hỏi. “Em làm sao vậy?”

“Hân Hân, Hân Hân bị cướp đi rồi.” Phó Nhiễm nói xong câu này, liền không nói được gì nữa, cô ngẩng đầu nhìn cánh cổng đóng chặt của Minh gia, cô thất hồn lạc phách, đẩy cửa xe bước xuống, bên tai cô vẫn còn vang vọng tiếng kêu của anh. “Phó Nhiễm, Phó Nhiễm.”

Cô chạy nhanh tới bên cửa sắt, Lý Vận Linh và Tiêu quân gia đã bước vào trong nhà, Phó Nhiễm đưa tay nhấn chuông, nhưng bên trong không thấy ai bước ra, cô nhún vai không buông.

Có thể người trong nhà không chịu được nữa, Tiêu quân gia mở cửa, nhanh chóng bước ra ngoài, Phó Nhiễm đưa mắt nhìn về phía phòng khách, nhưng không hề thấy bóng dáng của Lý Vận Linh.

“Thiếu phu nhân, cô nên trở về nhà đi.”

“Tiêu quân gia, bà cho tôi vào nhà đi.”

Tiêu quân gia khó xử. “Kể từ sau khi Tam thiếu ra đi, phu nhân đã rất đau khổ rồi, giờ người chỉ còn có cháu nội. Thiếu phu nhân đã có cuộc sống riêng của mình, tại sao cô không để cho phu nhân nuôi cháu nội? Đây cũng là một cách phu nhân tưởng nhớ đến con trai.”

“Tiêu quân gia, chẳng lẽ bà không hiểu Hân Hân đối với tôi có ý nghĩa như thế nào sao?” Đôi mắt cô hiện lên sự khó tin nhìn chằm chằm Tiêu quân gia, cô nói tiếp. “Hân hân là con của tôi, là tôi đau đớn một ngày một đêm mới sanh ra được!”

Tiêu quân gia thở dài. “Rồi thiếu phu nhân sẽ có con riêng của mình, nếu tiểu thiếu gia đi theo phu nhân sẽ không gặp khổ sở gì, thiếu phu nhân cứ yên tâm.”

“Đây là các người tự mình là đúng sao?” Đôi tay cô nắm chặt song cửa. “Dù sau này tôi có con đi chăng nữa, Hân Hân cũng chỉ có một mà thôi, chẳng lẽ các người muốn chia cách mẹ con chúng tôi sao?”

Tiêu quân gia không thể phản bác được, một hồi lâu sau, bà cụp mắt xuống. “Phu nhân chỉ muốn tốt cho cô.”

Phó Nhiễm nhếch môi cười châm chọc. “Nhưng nếu bản xét nghiệm ADN có kết quả Hân Hân không phải là con của Thành Hữu, hôm nay chắc các người đã coi tôi và Hân Hân là người đứng nước lã phải không?”

Tiêu quân gia giật mình. “Thiếu phu nhân, cô đã biết?”

“Hân Hân là con trai của Thành Hữu để lại cho tôi, để tôi nhớ đến anh, tôi thật sự không nghĩ tới việc các người đem bắt Hân Hân ngay giữa ban ngày ban mặt.”

Mình gia luôn lấy đạo nghĩa làm trọng, luôn ra vẻ thanh liêm, chính trực, hóa ra đây cũng chỉ là lời nói suông mà thôi.

Cửa phòng khách được mở ra, Lý Vận Linh ôm Hân Hân ra vườn hoa, Hân Hân khóc một liên ngủ gục trên vai của bà. Lý Vận Linh giao cháu cho bảo mẫu rồi nói. “Làm cái gì đó, mau vào trông Hân Hân đi.”

Tiêu quân gia thấy thế liền vội vàng đi mất.

“Mẹ.”

“Tôi không phải mẹ cô.” Lý Vận Linh trực tiếp cắt lời cô. “Chỉ khi có Thành Hữu ở đây, tôi mới là mẹ của cô.”

Sắc mặt Phó Nhiễm không che giấu được sự buồn bã, mặc dù biết đây là lời nói thật lòng của Lý Vận Linh, nhưng cô vẫn không tránh được một cơn đau trong lòng. Cô trầm mặc một lúc, sau đó nói với giọng kính ngạc. “Vây theo ý của mẹ, Hân Hân cũng không phải là cháu trai của mẹ?”

“Cái này không giống nhau, Hân Hân có quan hệ máu mủ với Thành Hữu, Thành Hữu đã không còn, cô đối với chúng ta cùng Minh gia, cũng không còn quan hệ gì nữa rồi.”

Phó Nhiễm nắm chặt song cửa, Lý Vận Linh nói chuyện thẳng thắn như vậy, cô muốn nói gì cũng không được.

Thật đúng là, quan hệ giữa người với người thật quá lạnh nhạt.

Lý Vận Linh quay đầu lại, trừng mắt với cô. “Giờ tôi ôm Hân Hân lên lầu ngủ đây, cô cũng về đi, tôi sẽ không đem Hân Hân giao cho cô đâu.”

“Mẹ không sợ, chuyện này lan ra ngoài sao? Một khi tới tòa án, Hân Hân cũng sẽ được giao cho con nuôi.”

Lý Vận Linh trưng ra bộ mặt khinh thường. “Cứ thử đi, tin đồn và tiếng tăm của cô bên ngoài như thế nào, chẳng lẽ cô không nghe thấy sao? Cô lại còn muốn cho cả thành phố này đều biết chuyện này, cô không sợ mang tổn thương tới cho Hân Hân sao?”

Nói xong, Lý Vận Linh không thèm nhìn cô, xoay người sải bước rời đi.

Phó Nhiễm hai tay nắm chặt song cửa, dùng hết sức lực mà lay cánh cổng, miệng kêu to. “Mẹ, mẹ trả Hân Hân lại cho con, mẹ, đừng i! Mẹ!”

Tiêu quần gia ôm Hân Hân đứng ở phòng khách, bé nghe tiếng gào lớn, bị kinh sợ, hai tay vùng vẫy, khóc rống lên, Lý Vận Linh quay lại trừng cô. “Cô còn muốn hù dọa Hân Hân nữa sao?”

Phó Nhiễm thấy con khóc mà đau lòng, cô đưa tay lên che lại tiếng nấc, thấy Lý Vận Linh ôm Hân Hân vào trong lòng, bước vào nhà, cánh cửa dần dần khép lại trước mắt cô, cổ họng cô nghẹn ngào, đau đớn, cô hô to. “Hân Hân...”

Cô chạy đến tường rào, trong mắt cô, là hình ảnh của cánh cửa màu đỏ đóng chặt lại.

“Nhất định muốn làm lớn chuyện như vậy sao?” Phó Nhiễm lẩm bẩm nói một mình, cô đã coi Lý Vận Linh như người thân, vậy mà... nhất định phải khiêu chiến nhau như vậy sao?

Hân Hân, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chuyện này đâu.

Lý Vận Linh bế cháu lên lầu, nhưng hình như bé không quen, khóc mãi không ngừng, tầm một tiếng sau, có một cuộc điện thoại gọi tới Minh gia.

Tiêu quần gia tiếp điện thoại, sau đó vội vàng đưa cho Lý Vận Linh.

“Alo.”

“Alo , xin hỏi, bà là người thân của Minh Kinh Hân?”

Lý Vận Linh giao bé cho Tiêu quần gia. “Vâng, đúng vậy.”

“Minh Kinh Hân mới tiêm phòng sáng nay, không phải đã nói ở lại theo dõi thêm hai tiếng sao? Sao các người lại mang cháu đi rồi?”

Giọng nói của y tá lại vang lên. “ Hai tiếng sau còn ở bệnh viện uống thuốc nữa mới có thể đi, các người làm thế là vô trách nhiệm.”

Lý Vận Linh nhũm mày. “Cái này x không quan trọng, hiện tại đã tiêm xong chưa?”

“Cháu bé hiện giờ khóc rống lên phải không? Nếu không có phản ứng gì thì tốt, nhưng nếu cứ khóc hoài thì mọi người nên chú ý, sức khỏe của con nít là không thể qua loa được.”

Lý Vận Linh nhìn mặt cháu khóc tới mức đỏ lên hết, lòng lo lắng. “Sau khi trở về, cháu cứ khóc suốt, vậy giờ phải làm sao?”

“Còn không mang bé tới bệnh viện? Nhất định phải uống thuốc.”

“Được.” Lý Vận Linh rối loạn “Mau, mau gọi tài xế tới bệnh viện lấy thuốc.”

“Tốt nhất bà nên ẵm bé tới bệnh viện, có lẽ do phản ứng phụ nên mới khóc, có thể không thích hợp sẽ làm cháu bị nhức đầu, nhưng cháu còn nhỏ không nói được nên khóc.”

Lý Vận Linh gật đầu không ngừng, cúp điện thoại, sau đó gọi Tiêu quần gia.

“Phu nhân.” Tiêu quần gia có chút hoài nghi. “Chúng ta nên đề phòng, làm sao mà họ lại biết số điện thoại nhà chúng ta được?”

“Ban đầu, Phó Nhiễm ghi lại hai số điện thoại.” Lý Vận Linh vội vàng ôm lấy Hân Hân. “Bà xem bé khóc thành ra như thế này, nhất định là do không chịu ở lại bệnh viện quan sát, bà mau bảo chú Vương chuẩn bị xe, chúng ta tới bệnh viện.”

Tiêu quần gia ra ngoài, đã không còn nhìn thấy Phó Nhiễm nữa.

Chú Vương lái xe mang mọi người tới bệnh viện, Phó Nhiễm ngồi trong một chiếc taxi, cô nói với người bên kia điện thoại. “Mộ Mộ, thay tôi cảm ơn cô ý tá đó.”

“Xin hỏi, bây giờ chúng ta đi đâu?”m

Phó Nhiễm tắt điện thoại. “Đi theo chiếc xe đằng trước.”

Bên kia biệt thự, Minh Thành Hữu vội vàng cầm chìa khóa xe, chạy xuống lầu, vừa đi qua phòng khách liền gặp Duật Tôn cùng Mạnh Sanh Tiêu. Duật Tôn giao hai đứa trẻ cho Sanh Tiêu, bước tới bên cạnh Minh Thành Hữu. “Đi đâu thế?”

Anh giờ cao chìa khóa xe lên, nói. “Về nhà.”

Duật Tôn nhướn mắt lên. “Không phải là còn phải nuôi cậu một thời gian nữa sao?”

Lúc này Minh Thành Hữu đã đổi giày xong, bóng dáng cao lớn đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa nói. “Vợ yêu và con trai tớ bị người khác khinh thường, tớ còn có thể ngăn người ở đây sao?”

Duật Tôn nghe vậy liền cười, chuyện gia đình của Minh Thành Hữu anh cũng không biết nhiều lắm. Nghe tiếng xe thể thao gầm rú lao ra ngoài, anh đã tăng tốc độ, chiếc xe như một mũi tên, lao vút qua cánh cổng của biệt thự.

164. Chương 164

Chương 164: Hoan nghênh trở về, Minh tiên sinh của em

Lý Vận Linh sốt ruột mang Hân Hân đến bệnh viện, từ xa liền nhìn thấy có y tá chờ ở sảnh lớn. Tiêu quản gia bế Hân Hân xuống xe, y tá cũng không nhận ra mọi người, vẫn là Tiêu quản gia tiến lên hỏi.

“Xin hỏi chỗ tiêm phòng cho trẻ con đi như thế nào?”

Y tá cúi đầu xem xét Hân Hân trong lòng bà. “Là người vừa nãy tôi thông báo sao? Là đứa bé phản ứng với thuốc tiêm phòng?”

“Đúng đúng.”

“Nhanh đi theo tôi.” Y tá nói xong đưa tay ôm lấy đứa bé.

Lý Vận Linh để ý, đưa tay ngăn người y tá lại. “Tôi và Chủ nhiệm Vương của bệnh viện cô có quen biết, bà ấy đâu rồi?”

Y tá lắc đầu nói. “Chủ nhiệm Vương nghỉ ngơi trong phòng, ngài nói là trưởng khoa nhi?”

Lý Vận Linh có chút buông lỏng. “Làm phiền cô dẫn chúng tôi đi.”

“Vâng.” Y tá mang theo hai người đi xuyên qua đại sảnh.

Tới cửa thang máy, một người phụ nữ mặc đồ y tá như cô đi từ trong thang máy ra, gặp nhau ở cửa, vẻ mặt ngăn ra. “Tiểu Cố, cô sao rồi?”

“Chị Nhan, em đang có chuyện rất gấp chưa xử lý xong, lát nữa nghỉ trưa em mời cơm chị nhé.”

“Đương nhiên, còn chưa kịp chúc mừng em đó.”

Lý Vận Linh cùng Tiêu quản gia tiến vào thang máy, y tá cũng đi theo sau ấn số tầng trệt, cô liếc nhìn gương mặt Hân Hân.

“Sau này phải đặc biệt chú ý, lúc tiêm phòng xong phải ra cửa ngòai theo dõi có phản ứng gì không, ít nhất là nửa tiếng sau khi tiêm phòng mới có thể ra về.”

Lý Vận Linh đưa tay lên sờ mặt Hân Hân, hướng Tiêu quản gia nói. “Nghe thấy không? Đây là do Phó Nhiễm làm nên đó, bà nói coi nó suy nghĩ gì trong lòng đây?”

Y tá đi ra trước, dẫn hai người tới một phòng liền nói. “Để tôi đưa nó vào, trực tiếp tìm thầy của tôi để có thể đưa ra biện pháp tốt nhất.”

Về mặt Lý Vận Linh do dự. “Tiêu quản gia, bà gọi điện tìm người quen, nếu Hân Hân không có gì nghiêm trọng, khám xong chúng ta lập tức rời đi.”

Y tá nghe vậy, giọng nói dường như mang theo một chút chán ghét chút. “Bệnh viện này đến khoa nhi không coi trọng giàu nghèo, nếu ngài không cần thì chính mình tìm mối quan hệ đi, tôi còn có việc, dù sao cũng đưa tới cửa, tự các người làm đi.”

Tiêu quản gia do dự nhìn về phía Lý Vận Linh. Lý Vận Linh nhìn Hân Hân, lại nhìn sang Tiêu quản gia.

Y tá ôm Hân Hân vào phòng bệnh, Lý Vận Linh cùng Tiêu quản gia ngồi ở ghế bên ngoài chờ, Lý Vận Linh thấy bất an trong lòng. “Nó sẽ không sao chứ?”

“Phu nhân yên tâm, bệnh viện lớn như vậy mà, hơn nữa còn ai dám lừa chúng ta trong bệnh viện sao? Quả thật thiếu gia có vẻ không thoải mái, khám xong ngài cũng yên tâm hơn.”

Tầng 9 của bệnh viện.

Hai tay La Văn Anh ôm lấy bụng đau co người lại, Minh Tranh ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt nghiêm túc gần như không nhìn thấy thần sắc có chút buông lỏng, La Văn Anh cắn môi, sắc mặt tái nhợt.

“Không sao chứ?” Người đàn ông lên tiếng sau một lúc im lặng.

Cô lắc đầu, lại cố nhịn đau đớn.

Minh Tranh ngó nghiêng. “Còn phải xếp hàng, em cứ dựa lên vai tôi đỡ đi.”

La Văn Anh do dự một lát, đem đầu dựa qua.

Cô khẽ dựa vào bả vai anh, bỗng nhiên ngẩng đầu, người đàn ông ngồi ở ngay cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua cánh cửa kính chiếu vào gương mặt tuấn tú của Minh Tranh, gần như có thể thấy rõ ràng từng đường nét trên gương mặt, hàng lông mi dày mà lại dài, theo đôi mắt hơi nhìn xuống tạo thành một chiếc bóng dài, anh nghiêng đầu, làm ánh mặt trời chiếu qua vai.

La Văn Anh đối diện tầm mắt của anh, bởi vì nhìn đến mắt hờn nên không khỏi xấu hổ, miệng vô tình kêu lên. “Em đau.”

Minh Tranh mấp máy miệng, ngẩng đầu nhìn chằm chằm tấm bảng ghi trên cửa phòng.

Bên trên viết: phụ khoa.

“Hay là để anh đi thúc giục bọn họ?”

Vốn La Văn Anh vì tránh cho xấu hổ mà nói một câu, lúc này nghe Minh Tranh nói như vậy, dường như bụng đau càng thêm khó chịu. “Anh là đàn ông sao có thể đi vào, đợi thêm chút đi.”

Anh có từng nghe qua phụ nữ mỗi tháng đều bị như thế, có đôi khi đau lợi hại.

Hôm nay cùng La Văn Anh đi ra ngoài xã giao, uống rượu xong đi về, cô không chịu được, lúc đầu cứ nghĩ là do đồ ăn không hợp hoặc là do uống nhiều rượu, không nghĩ đến là tới tháng.

Hai ngón tay Minh Tranh không ngừng day mi tâm, miệng có chuyện mà do dự không biết nói như thế nào.

La Văn Anh gối mặt lên đầu vai anh, có thể cảm nhận được mỗi một lần hô hấp của Minh Tranh.

Bên trong y tá kêu tên La Văn Anh, Minh Tranh đỡ cô đứng dậy, tới cửa y tá nhìn anh rồi nói. “Người nhà chờ ở ngoài.”

Lý Vận Linh chờ bên ngoài, thấy rất lâu rồi mà Hân Hân vẫn chưa được bế ra, lòng nóng như lửa đốt, mơ hồ cảm thấy bất an.

Y tá bế Hân Hân đi vào phòng sát bên, mở một cánh cửa đi sang phòng siêu âm, cô lướt qua sau đó đi sang một khác rồi đi.

Phó Nhiễm lo lắng chờ ở góc hành lang, y tá quay đầu còn có thể nhìn thấy bóng dáng Lý Vận Linh ở ngoài cửa nhìn xung quanh, cô ôm chặt Hân Hân đi vào chỗ đã hẹn với Phó Nhiễm.

Nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé thân thuộc kia, Phó Nhiễm nhanh chóng tiến đến bên y tá đưa tay bế con. “Hân Hân.”

Y tá nhìn sang Lý Vận Linh đứng cách đó không xa. “Mẹ con cô nhanh chóng rời đi đi, tôi thấy bà ấy rất lợi hại.”

“Cám ơn cô.” Hai tay Phó Nhiễm ôm chặt Hân Hân. “Như vậy sẽ gây rắc rối cho cô? Cô yên tâm, tôi sẽ cố gắng xử lý chuyện này thật tốt.”

“Không có việc gì.” Y tá xua tay. “Cô cũng là bạn của Mộ Mộ mà, hơn nữa tôi đã được phân công đến bệnh viện khác, hôm nay là tới làm thủ tục, về sau bà ấy muốn tìm cũng sẽ không thấy tôi.”

Y tá đi trước dẫn đường. “Đi theo tôi, đừng đi thang máy.”

“Cám ơn cô.”

Lý Vận Linh nghĩ có điều gì đó không thích hợp, nói Tiêu quản gia đi vào tìm, mới đầu người bên trong không cho bà vào, náo loạn thật lâu mới được vào, nhưng tìm hoài vẫn không thấy bóng dáng Hân Hân đâu.

Lý Vận Linh tức giận đến mức muốn té xỉu, Tiêu quản gia liền nghĩ ra. “Chắc chắn là thiếu phu nhân, hẳn là chưa đi xa, phu nhân, chúng ta mau đi tìm đi?”

Phó Nhiễm ôm Hân Hân xuống lầu, cô mệt thở hồng hộc, hai cánh tay như muốn rớt ra, tim đập thật nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, bước chân phát ra tiếng vang dồn dập, bàn tay cô nắm chặt góc áo Hân Hân. Đứa nhỏ giống như biết là mẹ, nghiêng đầu sang cọ cọ vào má Phó Nhiễm, đôi mắt cô ướt át. “Hân Hân ngoan.”

Không biết đi qua mấy tầng lầu, lưng Phó Nhiễm dựa vào vách tường thở dốc, mặt tường lạnh lẽo như thuận theo máu truyền vào trong cơ thể, cô đẩy cửa đi ra ngoài.

La Văn Anh từ trong phòng đi ra, Minh Tranh đứng dậy. “Không có việc gì chứ?”

Cô lắc đầu. “Bệnh gì?” Anh lại hỏi.

La Văn Anh muốn nói lại thôi, tay còn ôm lấy bụng. “Không có việc gì, chỉ là bị cảm lạnh.”

Đột nhiên một bóng dáng lão đảo đi tới, La Văn Anh đứng ở bên ngoài bị đụng vào, bước chân lão đảo, sắc mặt Minh Tranh lạnh lại, Phó Nhiễm vội vàng xin lỗi.

“Tiểu Nhiễm?”

Phó Nhiễm nghe được giọng nói quen thuộc liền dừng lại, trong mắt tràn đầy lo lắng cùng vội vàng, nhìn thấy hai người mới yên tâm một chút. “Ca ca, Văn Anh.”

Cô định hỏi làm sao bọn họ lại đi bệnh viện, ngẩng đầu nhìn đến hai chữ phụ khoa, Phó Nhiễm nhú mi, nếu là khoa sản lại là đi cùng Minh Tranh, cái này...

“Văn Anh, chị mang thai sao? Chúc mừng!”

La Văn Anh giật mình, thần sắc Minh Tranh mờ mịt, nghĩ lại, hai người hai nhìn nhau, tầm mắt Minh Tranh nhìn xuống bụng La Văn Anh.

La Văn Anh lật đật xua tay. “Không phải, tôi chỉ là có chút không thoải mái nên đi khám xem sao.”

Minh Tranh cũng không giấu được xấu hổ. “Tiểu Nhiễm, tại sao em lại ở đây?”

Phó Nhiễm đem Hân Hân đang nằm trong lòng đối tay. “Hôm nay là ngày tiêm phòng của Hân Hân, em...”

Minh Tranh ngẩng đầu nhìn xung quanh. “Em đi một mình?”

Phó Nhiễm cũng không trả lời câu hỏi. “Em phải về trước, ở nhà còn có việc.”

“Cùng nhau đi, nhân tiện đưa em về luôn.” Minh Tranh nói xong, đã bước đi về phía trước.

Thân thể La Văn Anh không khỏe, Phó Nhiễm định từ chối, Minh Tranh đã bước đi ra lấy thuốc trước.

“Văn Anh, chị không thoải mái sao?”

“Kính nguyệt còn một tuần nữa mới đến, nhưng bụng lại đau, bác sĩ nói do uống nhiều rượu, lại ăn đồ ăn lạnh, uống thuốc vài ngày sẽ không sao.”

Khi hai người tới đại sảnh, Minh Tranh đã lấy thuốc xong đứng trước xe chờ. Phó Nhiễm lo lắng nhìn xung quanh, sợ Lý Vận Linh đột nhiên xuất hiện.

“Sao có mình cô đưa Hân Hân đi tiêm phòng, lái xe cùng chị Nguyệt đâu?”

Phó Nhiễm cùng La Văn Anh một trước một sau đi đến cửa bệnh viện, Phó Nhiễm cũng không biết nên nói như thế nào. “Hôm nay đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.”

Lời còn chưa dứt, lại nghe giọng Tiêu quân vang sau lưng. “Phu nhân, người xem, là thiếu phu nhân!”

Phó Nhiễm cũng không quay đầu lại, ôm lấy Hân Hân muốn rời đi, La Văn Anh vội vàng chạy theo.

Lý Vận Linh đuổi theo, Phó Nhiễm xoay người. “Mẹ, nơi này là bệnh viện.”

“Phó Nhiễm, không nghĩ tới ngay cả loại này biện pháp cô cũng có thể nghĩ ra được, đem Hân Hân trả lại cho ta!”

“Con không thể giao Hân Hân cho người khác.”

La Văn Anh ở bên cạnh đoán ra phần nào, Lý Vận Linh liều lĩnh muốn tiến lên phía trước đoạt lấy Hân Hân, Minh Tranh lái xe tới, xuống xe đóng sầm cửa lại. “Tiểu Nhiễm, sao vậy?”

Lý Vận Linh gặp Minh Tranh, động tác không thể không dừng lại.

Phó Nhiễm chạy nhanh đến bên người Minh Tranh.

Lý Vận Linh nhìn Hân Hân trong lòng Phó Nhiễm. “Minh Tranh, sao con lại ở đây?”

Minh Tranh không nói gì, nhìn Hân Hân trong lòng Phó Nhiễm, rồi đưa tay bế bé.

“Lâu lâu không nhìn đã lớn hơn trước rồi.”

Phó Nhiễm vội vã muốn rời đi, cũng biết được Minh Tranh đang ở đây, chắc chắn Lý Vận Linh sẽ không làm quá lên được, anh đưa đứa bé cho Phó Nhiễm. “Anh đưa em về nhà.”

Phó Nhiễm gật đầu, Minh Tranh mở cửa xe thay cô.

Lý Vận Linh thấy Phó Nhiễm đi, bàn tay nắm chặt lại. “Đợi chút!”

Phó Nhiễm ôm chặt Hân Hân trong lòng theo bản năng, ánh mắt Minh Tranh nhìn hai người bắn khoắn, cũng thấy có gì đó không thích hợp, anh đẩy Phó Nhiễm vào ghế sau xe. “Eve, em cũng lên xe đi.”

La Văn Anh không nói gì, liền ngồi vào.

Lý Vận Linh đi đến giữa cửa xe. “Phó Nhiễm, cô trả Hân Hân lại cho ta.”

Minh Tranh đứng ở cửa xe, đứng ở trước mặt Lý Vận Linh, cao lớn hơn bà rất nhiều. “Bà có tư cách gì muốn giữ đứa nhỏ của Phó Nhiễm?”

Lý Vận Linh há mồm. “Minh Tranh, con cũng biết rõ ràng là sớm hay muộn Phó Nhiễm muốn tìm người khác, hơn nữa ta là bà nội của Hân Hân.”

“Hừ.” Anh cười lạnh ra tiếng. “Đúng, bà là bà nội nó.”

Lý Vận Linh nghe thấy, trên nét mặt ảm đạm, bà không thể làm được hai việc, Minh Tranh đang châm biếm sao bà có thể nghe không hiểu.

Ánh mắt La Văn Anh lướt qua Phó Nhiễm, nhìn ngoài cửa sổ.

Lý Vận Linh muốn đi mở cửa xe, Minh Tranh đã chặn trước mặt bà trước một bước. “Đương nhiên là đứa nhỏ sẽ theo mẹ, về sau Phó Nhiễm muốn tìm người nào đó cũng là tự do của cô ấy, bà có quyền gì mà quản chứ?”

“Minh Tranh.” Lý Vận Linh sốt ruột muốn giải thích. “Con không hiểu được tình cảnh lúc này đâu.”

Khóe miệng Minh Tranh càng cười lạnh rõ ràng. “Đúng, như thế nào mà tôi lại quên, chuyện bà thích nhất là mang đứa nhỏ của người khác bên người, nhưng Hãn Hãn là của Phó Nhiễm, cho dù Thành Hữu đã mất, nếu bàn về tư cách, cũng không tới lượt bà.”

Anh nói chuyện không nề tình chút nào, sắc mặt Lý Vận Linh trắng bệch. “Minh Tranh, rốt cuộc ta vẫn là mẹ của con.”

Minh Tranh dứt khoát không hề để ý tới, xoay người mở cửa xe, bước vào xe sau đó nói một câu.

“Đã tới nước này, còn không bằng ở nhà dưỡng lão, có một số việc bà muốn nhưng đã không thể làm chủ nữa rồi, hà tất phải rước lấy phiền toái vào mình?”

Nói xong, liền đóng cửa xe, nổ máy rời đi động tác liền mạch dứt khoát.

Lý Vận Linh nhìn theo chiếc xe từ từ đi xa dần, bà cúi người, nét mặt bi thương không chịu nổi.

Phó Nhiễm nhìn về kính chiếu hậu phía sau thấy mấy người không đuổi theo, lúc này mới thật khẽ thở phào nhẹ nhõm. “Cám ơn.”

Minh Tranh đưa chai nước cho Phó Nhiễm, lại lấy một chai đưa cho La Văn Anh, không đợi cô từ chối, Minh Tranh cầm chai nước khoáng lại. “Bác sĩ dặn em uống nước ấm nhiều, em cũng đừng uống cái này.”

Phó Nhiễm đem chai nước đặt ở bên chân, Hãn Hãn đã ngủ say ở trong lòng cô. La Văn Anh tới gần. “Một mình nuôi con thật vất vả đi?”

“Đúng vậy.” Phó Nhiễm cười. “Kỳ thật có một đứa con rất hạnh phúc.”

Minh Tranh đập tay vào tay lái. “Ngày ngày còn phải lo lắng đứa nhỏ bị cướp đi, lúc đó em đã làm gì?”

Phó Nhiễm nhớ tới chuyện xảy ra hôm nay, thật sự là lòng còn sợ hãi. “Tôi chỉ là không nghĩ tới, chuyện bị cướp con ở ven đường lại xảy ra với tôi.”

Minh Tranh khinh thường nhíu mày. “Có chuyện gì là bà ấy không làm? Sau này đi ra ngoài phải cẩn thận.”

Điện thoại của Phó Nhiễm không ngừng reo, La Văn Anh thấy cô không nghe liền nhắc nhở. “Tiểu Nhiễm, có điện thoại.”

“Có thể là mẹ gọi tới.”

Tiếng chuông này, kỳ thật Phó Nhiễm biết là ai.

Lúc ở bệnh viện toàn thân căng thẳng, hơn nữa ôm Hãn Hãn chạy trốn nên không thể nghe máy, cô lấy điện thoại ra tắt chuông, phản hồi một tin nhắn hai chữ “Không có việc gì”.*

(* tiếng Trung chỉ gồm hai chữ)

Minh Tranh đưa cô đến Y Vân thủ phủ, Phó Nhiễm cũng không giữ anh lại. “Văn Anh không thoải mái trong người, anh nhanh đưa chị ấy về nhà đi.”

Minh Tranh nhìn cô bế Hãn Hãn đi vào, lúc này mới phát động động cơ.

Ánh mắt nhìn qua gương chiếu hậu nhìn về phía La Văn Anh ngồi ở ghế sau. “Bụng còn khó chịu sao?”

“Đỡ hơn rồi.”

Minh Tranh cầm lấy hộp thuốc đang đặt ở ghế phụ. “Đợi về tới nhà lập tức uống thuốc, còn có...” Minh Tranh đưa gói thuốc cho La Văn Anh. “Cái kia, bác sĩ nói trong lúc uống thuốc không thể cùng phòng.”

Đôi mắt La Văn Anh đang khép hờ đột nhiên mở to, cô nhận lấy gói thuốc, trên mặt đỏ ửng không bình thường. “Em cùng phòng với ai?”

Minh Tranh cười. “Lúc y tá nói lời này cứ nhìn anh chăm chăm, thiếu chút nữa anh thốt ra thuốc này không phải anh uống mà.”

La Văn Anh buồn cười, bàn tay đặt hươu bụng. “Xem đi, vẫn là làm đàn ông tốt hơn.”

“Ngoại trừ ngoại hình ra, thật ra em cũng không khác gì đàn ông.”

Ánh mặt trời phản chiếu trên chiếc đồng hồ ở cổ tay trái của Minh Tranh trông càng rực rỡ. “Về sau đừng liều mạng như vậy, anh thấy Tiểu Chu đi theo em cũng được lắm, nếu thích hợp thì giao bớt việc cho cô ấy.”

La Văn Anh không nói tiếp về chủ đề của anh. “Vậy còn anh, anh xem em là phụ nữ hay đàn ông?”

Ánh mắt Minh Tranh và cô chạm nhau qua gương chiếu hậu, La Văn Anh có ý cười, hết sức chăm chú chờ câu trả lời của anh.

Minh Tranh không cần nghĩ ngợi, dùng cách trả lời nước đôi, đáp án nào cũng được. “Phần lớn đều xem em là phụ nữ, có đôi khi, lại không thể không coi em trở thành đàn ông.”

Ánh mắt La Văn Anh hơi trầm xuống, quay ra hướng ngoài cửa sổ.

Phó Nhiễm ôm Hân Hân trở lại phòng khách, chị Nguyệt cùng bảo mẫu nhìn thấy đứa nhỏ đều thở phào.

Phó Nhiễm đem Hân Hân lên lầu hai, bỏ Hân Hân vào giường trẻ sau đó nhanh chóng lấy điện thoại ấn một dãy số.

“Alo, em đang ở đâu?” Bên kia, giọng người đàn ông đầy lo lắng, có thể nghe được tiếng chiếc xe thể thao đang gầm rú.

Phó Nhiễm đi hướng ban công, cô sợ âm ỹ đến đứa nhỏ, cô đóng cửa ra ban công lại. “Em vừa đem Hân Hân trở về, anh đang ở đâu?”

“Hiện tại anh đang về Y Vân thủ phủ.”

“Đừng.” Phó Nhiễm ngăn cản. “Anh nói anh đang ở đâu, em sẽ qua tìm anh.”

Cúp điện thoại xong Phó Nhiễm đi xuống lầu dặn chị Nguyệt vài câu sau đó lấy xe đi ra ngoài, thấy cánh cửa lớn của Y Vân thủ phủ đóng chặt lại xong mới thấy yên tâm.

Cô tìm được nơi hẹn với anh, từ xa liền có thể nhìn thấy thần sắc anh nghiêm mặt rất khó coi, bước chân Phó Nhiễm nhanh hơn, tiến lên không đợi anh mở miệng, hai tay ra sức cuốn chặt lấy cổ anh.

Anh bị cô ôm chặt thiếu chút nữa không thở nổi, bàn tay hướng về thắt lưng cô ôm chặt, trong lòng tràn đầy lo lắng cùng phiền muộn bỗng tan biến, giọng nói mềm xuống. “Có bị sợ hãi hay không?”

Phó Nhiễm gạt đầu, kiễng mũi chân lên càng dùng sức ôm chặt anh hơn. “May mắn là em đã đem Hân Hân trở về.”

Anh khẽ dụi dụi cằm vào gáy cô. “Là mẹ sao?”

Phó Nhiễm không nói gì nữa, trong mắt bỗng thấy nóng bỏng, chỉ là cô che giấu rất tốt, anh buông cô ra. “Mệt chết đi?”

“Tuy rằng rất mệt nhưng em chưa muốn cho anh trở về vào lúc này.” Phó Nhiễm đưa tay ôm mặt anh. “Em đều có thể xử lý tốt, anh yên tâm.”

Chẳng qua, tất cả mệt mỏi chỉ dồn lên cô mà thôi.

Anh dựa hai chân vào đường cong lưu loát của xe thể thao, ôm chặt Phó Nhiễm ở trước người. “Thân thể anh không có việc gì, dù sao về nhà càng có thể tĩnh dưỡng, nhiều chuyện xảy ra như vậy, tất cả đều do anh không ở nhà, tìm được kẻ địch của chúng ta quan trọng, nhưng em cùng Hân Hân quan trọng hơn.”

Phó Nhiễm xúc động, cô áp trán vào anh. “Em cảm thấy không cam lòng.”

Anh lại đưa tay vỗ vào mông cô. “Không có gì là không cam lòng, thời điểm khó khăn nhất chúng ta đã vượt qua, chuyện về sau thì thời gian rất nhiều, từ từ tìm ra cũng không vội.”

“Anh cứ trở về như vậy, không chừng có thể hù chết không ít người.”

Phó Nhiễm nhếch cánh môi. “Nếu không em nói trước một tiếng với người nhà?”

“Hai ngày nữa.” Anh cúi xuống khẽ hôn lên môi cô. “Đêm nay anh phải về biệt thự, có một số việc cần xử lý, chờ sau khi anh trở về sẽ mang em cùng Hân Hân đi Minh gia.”

“Vâng.”

Bàn tay anh và cô đan chặt vào nhau, lại dùng lực nắm chặt. “Về sau, anh sẽ không để cho em đặt mình vào hoàn cảnh khó khăn như vậy.”

“Hoan nghênh trở về, Minh tiên sinh của em.” Phó Nhiễm nói, mi mắt có chút ẩm ướt, hai tay cô ôm chặt sau lưng anh, sau đó anh dựa vào, mang theo Phó Nhiễm ngồi vào bên trong xe.

Người đàn ông cũng đã nói chính xác ngày trở về, cho nên không đến phút cuối cùng Phó Nhiễm cũng sẽ không nói cho bất cứ ai.

Trong lòng nghĩ đến Hân Hân, Phó Nhiễm không ở bên ngoài quá lâu, trở lại Y Vân thủ phủ, thật xa có thể nghe được từ phòng khách truyền đến tiếng cười.

Phó Nhiễm đẩy cửa ra, ở chỗ đổi giày xong, chị Nguyệt đang chơi với Hân Hân, cậu nhóc cong móng lên muốn bước đi, cầm chiếc chuông nhỏ trong tay dùng sức đập lên nhưng không cẩn thận đập vào gáy mình, nhưng cũng không khóc, vẫn cười khanh khách như trước.

Phó Nhiễm cũng cười theo, nghĩ đến người kia sắp trở về Y Vân thủ phủ, không khỏi vui mừng trong lòng.

Cô đi đến bên cạnh Hân Hân, ôm Hân Hân cao lên, Hân Hân cười khanh khách không ngừng, Phó Nhiễm ngẩng mặt, lẩm bẩm trong miệng, Hân Hân, ba ba sắp trở về.

Phó Nhiễm nghĩ đến chuyện này, có lẽ Lý Vận Linh sẽ không nghĩ tới chuyện muốn cướp Hân Hân đi nữa, không nghĩ tới đến sáng sớm hôm sau, cô lại bị một đám người chặn ở trước cửa Y Vân thủ phủ không ra ngoài được.

Chị Nguyệt cuống quýt chạy vào nói cho cô biết tình huống bên ngoài, Phó Nhiễm dặn chị Nguyệt bé Hân Hân không được ra khỏi cửa, đổi giày xong đi vào trong hoa viên, cách từ xa liền có thể nhìn đến dẫn đầu là Lý Vận Linh cùng Lý Tắc Cần, phía sau là vài vị trưởng bối của Minh gia, xe gần như là chặt kín cả cánh cửa lớn.

Phó Nhiễm đi tới, ánh mắt nhìn về phía mấy người, chưa kịp mở miệng.

Lý Vận Linh không đợi Phó Nhiễm hỏi gì, đi thẳng vào vấn đề luôn. “Tiểu Nhiễm, hôm nay ta mời các vị trưởng bối Minh gia tới, để cho bọn họ nói, đứa nhỏ nên đi theo cô hay là theo ta?”

Tin tức Minh Thành Hữu ‘qua đời’ vẫn còn giấu đối với bên ngoài rất tốt, nhưng trải qua sự việc ở Thanh Sơn, hơn nữa Lý Vận Linh cũng đã thừa nhận chuyện này ở buổi họp báo, nên tất nhiên trưởng bối Minh gia cũng đều biết chuyện này.

Phó Nhiễm không mở cửa. “Mẹ, nhất định phải như vậy sao? Chẳng lẽ muốn toàn bộ thị trấn Nghênh An đều biết?”

“Ta cũng không muốn gì nữa, chỉ cần cô đem Hân Hân cho ta, Tiểu Nhiễm, cô đừng nghĩ trốn tránh, ở đây nhiều trưởng bối như vậy, cô không giao Hân Hân ra đây chúng ta liền đứng ở đây không đi.”

Phó Nhiễm đau đầu, Lý Tắc Cần đứng ở bên cạnh Lý Vận Linh nói xen vào.

“Nếu cô cố ý muốn giữ Hân Hân, sau này trên thương trường, Lý gia cũng sẽ không nể tình cô.”

Đám người gần như là vây kín cánh cửa sắt của Y Vân thủ phủ, lúc này, một chiếc xe đã lạng lẹ chạy đến ven đường, người đàn ông hạ cửa kính xe xuống, tuy rằng nhìn không thấy rõ sắc mặt tới Phó Nhiễm, nhưng cảnh tượng cô bị mọi người làm khó cô hiện lên rõ ràng trong mắt anh.

Mang theo tàn nhẫn, máu và nước mắt cùng cái gọi là tình thân.

Người đàn ông xuống xe, đóng cửa xe, bước chân bước về hướng đám người.

“Cậu...” Phó Nhiễm cũng vạch trần không chút do dự. “Sau khi một mình con tiếp quản MR, có lúc nào cậu đã giúp đỡ con?”

Sắc mặt Lý Tắc Cần trở nên khó coi. “Ta không kham nổi tiếng ‘cậu’ mà cô gọi, hiện tại Thành Hữu đã đi rồi, ta càng không dám treo cao hơn.”

Phó Nhiễm khẽ nở nụ cười. “Nếu như vậy, chúng ta càng không còn gì để nói.”

Một vị trưởng bối Minh gia cũng đứng ra nói. “Hân Hân phải ở lại Minh gia, nó là cốt nhục của Minh gia.”

“Đem đứa nhỏ giao ra đây, đó là sự lựa chọn tốt nhất đối với cô và đứa bé.”

Người đàn ông bước tới phía sau đám người đó, anh đứng dựa vào xe, hai tay khoanh ở trước ngực, sắc mặt không nhìn ra buồn hay vui, cả khuôn mặt cũng đã bị hung ác nham hiểm che kín.

Giọng nói Phó Nhiễm cự tuyệt bị lấn át, có vẻ là rất mệt mỏi, Lý Tắc Cần cao giọng. “Hôm nay cô không đáp ứng cũng phải đáp ứng, bằng không sau này cũng đừng nghĩ là sẽ yên ổn ở lại đây!”

Lý Vận Linh vẫn ôn tồn như trước. “Tiểu Nhiễm, ta sẽ dạy bảo Hân Hân thật tốt.”

Người đàn ông đứng thẳng người lên, dứt khoát bước tới.

Phó Nhiễm chỉ nghe đến một giọng nói quen thuộc vang lên. “Ui, đây là gánh hát nào diễn đây?”

165. Chương 165

Chương 165: Vợ con của tôi! Ai dám coi thường?

Thần kinh Phó Nhiễm căng thẳng, căng thẳng tới cực điểm, sau đó dường như bộc phát ra, cả người cô vô lực, nhìn ánh mặt trời chiếu vào trên mặt, cô cảm giác tựa như có một bàn tay ấm áp đang nhẹ nhàng mơn trớn đôi gò má mịn màng của mình. Đến giờ phút này, cô không còn có thể kiên cường được nữa, cô cần một bờ vai vững chắc để dựa vào.

Lý Vận Linh như người mất hồn, đứng ngây ngốc tại một chỗ, một hồi lâu không nói được gì, chớ nói chi là cử động.

Phó Nhiễm đưa tay mở cửa ra, một người đàn ông mặc âu màu trắng, được cắt may thủ công, cổ áo cùng tay áo được thêu chỉ kim tuyến, tóc tai gọn gàng, tinh thần sáng khoải, ngũ quan như điêu khắc, mắt đẹp mày dài, ánh mắt sắc bén giấu dưới lọn tóc, đôi chân dài bước nhàn nhã, như là đang đi tham quan, xem kịch.

Có người quay đầu lại, tròn tròn mắt.

Người đàn ông bước tới, chào hỏi bọn họ, mọi người nhìn tới ngẩn ngơ, cơ hồ không thể tin được.

Người đàn ông bước tới sau lưng Lý Tắc Cần, người đàn ông có dáng người cao hơn Lý Tắc Cần, người đàn ông khoanh tay lại, cầm khê nhếch lên. “Cậu cũng ở đây sao? Y Vân thủ phủ trở nên náo nhiệt như vậy từ khi nào vậy ta?”

Lý Vận Linh cảm thấy mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, âm thanh này, giọng nói này nghe sao mà...

Dưới ánh sáng mặt trời, ban ngày ban mặt, bà cảm thấy như gặp quỷ vậy!

Bà quay đầu lại, thấy sắc mặt của em bà tái xanh, không nói gì, vẻ mặt hiện lên sự lúng túng, sự kinh ngạc, ngỡ ngàng khó có thể tin, lại có phần sợ hãi. Ánh nắng chiếu xuyên qua khóm hoa, chiếu vào mặt bà, cả người bà lạnh như đang ướp trong hầm băng, chân tay chết lặng. Ông Lý chết lặng, mở to mắt nhìn chăm chăm người đàn ông đang bước tới, dường như ông ngẩn ra.

Diện mạo như thế, thái độ cương quyết, khí chất như thế, không phải là Minh Thành Hữu, thì làm gì tìm ra được người thứ hai???

“Thành, Thành Hữu...”c

Đôi gò má của bà được một bóng dáng cao lớn che lấp đi, bà cảm thấy một đôi tay đặt lên bả vai bà, có người tiến tới bên cạnh bà, cất giọng gọi. “Me.”

Phó Nhiễm bước tới, sắc mặt bình thản, tựa hồ như không nhìn thấy phản ứng của Lý Vận Linh.

Bà có suy nghĩ, chẳng lẽ, chẳng lẽ chỉ có mình bà nhìn thấy? Lý Vận Linh cố gắng vực dậy tinh thần, từ từ quay đầu lại. Minh Thành Hữu đứng rất gần bà, nhìn anh như gần trong gang tấc, bà chợt cảm thấy hít thở không thông, trực tiếp ngắt xiu.

Phó Nhiễm thấy thân thể bà mềm nhũn, sau đó ngã xuống đất liền vội vàng hô to.

“Mẹ...”

“Chị...”

Minh Thành Hữu đưa tay ôm lấy Lý Vận Linh, nói với Phó Nhiễm. “Em mau bảo mọi người vào trong phòng khách đi.”

Phó Nhiễm gật đầu, nhìn anh ôm mẹ đi, rồi sau đó cũng bước theo. Phó Nhiễm nhìn về phía Lý Tắc Cần “Cậu, mau vào nhà đi.”

Ánh mắt Lý Tắc Cần u ám, nhìn thấy mọi người đã bước vào, lúc này mới để ý tới Phó Nhiễm đang gọi mình, vội vàng trả lời. “Được, được.”

Người giúp việc gọi điện cho bác sĩ gia đình tới, các vị trưởng bối của Minh gia cũng đã ngồi đầy đủ trong phòng khách, Phó Nhiễm lên lầu chăm sóc Lý Vận Linh.

“Thành Hữu, con, con không có việc gì chứ? Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Minh Thành Hữu ngồi đối diện Lý Tắc Cần, anh gác chân trái lên. “Lúc ấy cháu bệnh rất nặng, hơn nữa vì chuyện bất cóc lúc trước, cháu cùng với Phó Nhiễm đã thương lượng với nhau lừa gạt mọi người, với lại sau này không chừng cháu sẽ mất bì bệnh nặng, cho nên... Cậu, thời gian cháu không ở đây, mọi người sống tốt chứ?”

Sắc mặt Lý Tắc Cần khó coi. “Đều là người một nhà, tại sao phải làm như thế?”

Khóe môi anh nhếch lên một nụ cười lạnh. “Sau khi cháu ở bên ngoài dưỡng bệnh, chuyện công ty cùng chuyện nhà cũng biết được chút ít, cháu thật không hiểu, tại sao hôm nay mọi người lại tập trung tại Y Vân thủ phủ?”

Mấy vị trưởng bối Minh gia đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không mở miệng được.

Lý Tắc Cần đẩy Lý Vận Linh lên đứng mũi chịu sào. “Hay là hỏi mẹ cháu? Mẹ cháu không yên tâm khi để Hân Hân bên cạnh Phó Nhiễm, dù sao mọi người đều cho rằng cháu cũng đã...”

“Cháu làm sao?” Minh Thành Hữu hỏi ngược lại. “Nếu cháu chết rồi, có phải hôm nay mọi người tính tới đây đuổi vợ cháu ra khỏi Y Vân thủ phủ và bắt con trai cháu đi không?”

Lý Tắc Cần á khẩu không nói được lời nào, Minh Thành Hữu nhìn người giúp việc bưng lên cho anh một ly trà nóng, anh đưa tay cầm lấy, đầu ngón tay gầy nhẹ mép ly trà. “Các người không tin Phó Nhiễm tức là cũng không tin cháu, đồng thời, lời nói của cô ấy cũng chính là nói nói của cháu.”

Bác sĩ bước xuống lầu, nói với anh Lý Vận Linh không có gì đáng ngại, chỉ là do quá xúc động, thân thể nhất thời không chịu được nên mới ngắt xiu.

Phó Nhiễm ôm Hân Hân ngồi bên giường, Lý Vận Linh vừa mới tỉnh lại, đưa mắt ra nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, sau đó thu hồi tầm mắt, lúc này bà mới xác định được mình đang ở Y Vân thủ phủ. “Tiểu Nhiễm?”

Phó Nhiễm đặt con trai vào trong chiếc giường trẻ em. Lý Vận Linh nhìn xung quanh căn phòng, nhưng không thấy bóng dáng của Minh Thành Hữu, bà vội hỏi “Không phải mẹ nằm mơ chứ?”

Phó Nhiễm ngồi vào bên cạnh giường, lắc lắc đầu. Tâm tình bà kích động, nói vội vàng. “Thành Hữu, Thành Hữu không chết?”

Mặc dù trong lòng cô còn oán trách, nhưng nhìn Lý vận Linh lúc này, tình cảm mãnh liệt của bà dành cho Minh Thành Hữu, dù rằng phương thức yêu thương của bà có hơi sai lầm.

“Vâng, Thành Hữu đã trở lại.”

“Nó, nó đang ở đâu?” Lý Vận Linh lo lắng ngồi dậy, muốn rút dây truyền dịch trên tay ra.

“Anh ấy ở dưới phòng khách, mọi người đều ở dưới đó.” Phó Nhiễm vội vàng đưa tay ngăn lại động tác của Lý Vận Linh.

Lý Vận Linh nhìn về phía Phó Nhiễm. “Có phải con đã biết trước rồi không?”

Phó Nhiễm cũng không có ý định lừa gạt bà. “Vâng.”

“Con...” Lý Vận Linh giơ tay phải lên cao, bà nghĩ tới Thành Hữu đang ở dưới lầu, vội dừng lại động tác. “Tại sao hai đứa lại gạt mẹ, rốt cuộc hai đứa muốn gì?”

“Mẹ, chủ yếu là anh ấy, trong lúc dưỡng bệnh, trái tim anh ấy có phản ứng bài xích không tốt, sau đó anh ấy lo lắng có người nhân cơ hội anh đang bệnh mà gây bất lợi cho anh, nên anh ấy không muốn nói với ai chuyện này.”

Phó Nhiễm đưa tay lấy cái gối đặt ra sau lưng Lý Vận Linh, để cho bà dựa vào.

Lý Vận Linh đưa mắt nhìn chăm chú bức tường đối diện, bà nói. “Con xuống kêu Thành Hữu lên đây.”

Trong phòng khách, các trưởng bối Minh gia đang hỏi chuyện của Minh Thành Hữu, hỏi đã xong nên họ chuẩn bị đứng dậy rời đi, anh thấy vậy liền nói. “Tôi nay cháu mở tiệc, mọi người nhớ nhai đến. Cậu, cậu cũng có thể đến.”

Phó Nhiễm bước ra khỏi phòng, nghe được tiếng bước chân từ dưới lầu truyền tới, cô đứng ở khúc quanh cầu thang, Minh Thành Hữu quay đầu lại liền thấy cô.

Anh đưa tay ngoắc ngoắc, ý bảo cô xuống lầu.

Phó Nhiễm bước về phía anh. “Còn phải mở tiệc nữa sao?”

Minh Thành Hữu đưa tay chống lên ghế, cổ khẽ chuyển động, híp mắt lại. “Tại sao lại không mở tiệc? Có câu nói rằng ăn không được thì phải ói ra, khi dễ người của anh, anh muốn cho bọn họ ói ra mặt xanh mặt vàng luôn.”

Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm bước lên lầu, Lý Vận Linh nghe được động tĩnh, ngẩng đầu lên nhìn, sau đó nói. “Tiểu Nhiễm, con ra ngoài trước đi, mẹ muốn nói chuyện với Thành Hữu một chút.”

“Được.”

Cửa phòng khép lại, Minh Thành Hữu đi tới, anh trực tiếp ngồi lên mép giường, ngồi bên cạnh bà. “Mẹ.”

Lý Vận Linh không chờ đợi được, bà đưa hai tay ra sờ mặt anh, chiếc khăn lạnh băng quét qua gò má anh, hai mắt bà tràn đầy kích động. “Thành Hữu, thật sự là con sao?”

Anh kéo tay bà xuống, nói. “Mẹ còn đang truyền nước, chớ có lộn xộn.”

Bà đưa tay hướng tới ngực anh hỏi. “Đã tốt lên rồi sao, con không sao chứ?”

“Không phải con trai mẹ đang khỏe mạnh và ngồi trước mặt mẹ sao?”

Lý Vận Linh mừng rỡ, trong lòng dấy lên đủ loại cảm xúc. “Tốt, tốt, con trai của ta đã trở lại, đã thật sự trở lại rồi, tốt, tốt quá.”

Minh Thành Hữu nhìn bà đang gục đầu xuống, trên mái tóc bà đã điểm vài sợi bạc.

Bà dựa lên vai anh, nói. “Thành Hữu, con thật ác độc, con và Phó Nhiễm sao lại nhẫn tâm với ta như vậy, mẹ biết nỗi khổ của con. Nhưng sao con lại gạt mẹ như thế?”

“Mẹ, lúc ấy con nghĩ, nếu thật sự con không sống được nữa, người đau lòng nhất không phải là mẹ sao?”

Lý Vận Linh đưa đôi mắt đỏ bừng lên nhìn anh, sau đó quét qua cửa, bà dừng một chút rồi hỏi. “Thành Hữu, con nói thật ẹ biết, có một vài hôm Phó Nhiễm không có ở nhà vào ban đêm, có phải lúc đó nó ở cùng với con không?”

Trong mắt anh khôi phục lại sự lạnh lùng. “Mẹ, ý của mẹ là gì?”

“Không phải nó có người khác sao? Tin tức trên tivi không phải là tin giả đâu, Thành Hữu, con đừng quá tin tưởng vào Phó Nhiễm.”

Minh Thành Hữu gạt tay Lý Vận Linh ra, anh thế nào lại quên mất, những người vừa rồi muốn áp bức Phó Nhiễm kia, Lý Vận Linh là người đứng đầu.

Thấy anh không nói lời nào, Lý Vận Linh cho rằng anh đang suy nghĩ, liền nói tiếp. “Cô ta vốn có rất nhiều cơ hội để nói ẹ biết, nhưng lại cố tình che giấu, Thành Hữu, đến tận cùng cô ta có âm mưu gì, chắc con chưa biết được đâu.”

Anh đưa mắt nhìn Lý Vận Linh chằm chằm, đầu tóc bà có vẻ rối loạn. Lý Vận Linh thấy cả người anh thoáng chốc lạnh đi, thể hiện sự lãnh đạm và xa cách, sau đó anh rút tay lại, đứng lên nói. “Mẹ nghỉ ngơi đi, tối nay ở Thanh Phong Nhã Uyển, con đã đặt mấy bàn tiệc rồi.”

“Mẹ không mệt, Thành Hữu, để mẹ nhìn con cho thật kỹ nào.” Lý Vận Linh muốn kéo cánh tay của anh lại. “Hiện tại mẹ rất vui, mẹ muốn nói chuyện với con.”

Minh Thành Hữu lặng yên không một tiếng động, tranh khỏi cánh tay của bà, anh nhắc chân bước ra ngoài. “Con ra ngoài với Phó Nhiễm.”

Vừa dứt lời, anh kéo cửa bước ra ngoài, trong ánh mắt bà không che giấu được một sự thất vọng, cánh tay dừng lại giữa không trung.

Phó Nhiễm đứng trên hành lang cách đó không xa, với khoảng cách này, vừa vặn không nghe được tiếng nói chuyện từ trong phòng của Lý Vận Linh. Cô mặc một bộ đồ ở nhà đơn giản, hai tay cô bỏ vào trong túi áo, đang cúi thấp đầu, mũi chân đang đá đá góc tường.

Minh Thành Hữu đi tới sau lưng cô, nghe được tiếng bước chân, cô ngẩng đầu lên nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng bỗng nở ra nụ cười, hai tay ôm lấy cổ anh.

Bây giờ là thời điểm thuộc về anh và cô.

Anh nhìn sâu vào trong đôi mắt của cô, khí thế lạnh lẽo vừa rồi của anh chợt tan biến mất, chỉ trong chốc lát anh trở nên rất ôn hòa. Nhớ tới cuộc nói chuyện vừa rồi với Lý Vận Linh, trong lòng khó chịu, anh đưa tay vuốt ve đôi gò má của cô, cô vội tránh né. “Làm gì đó?”

Anh véo mấy cái, cũng không trả lời câu hỏi của cô, đưa tay vỗ nhẹ ở thất lưng của cô. “Quấn lên nào?”

Phó Nhiễm hoài nghi lỗi tai mình đang nghe nhầm, cô hỏi lại. “Anh nói cái gì?”

“Không phải em rất thích dùng chân quấn lấy eo của anh sao?”

“Anh thật không biết xấu hổ.” Cô đưa mắt nhìn xung quanh, thật may mắn không có ai.

Minh Thành Hữu thừa dịp cô không chuẩn bị, ôm eo nâng cô lên, Phó Nhiễm ôm chặt anh hơn, anh ôm cô vào trong ngực, anh suy nghĩ, hiện tại, anh đã có sức lực ôm lấy vợ yêu vào trong lòng, Phó Nhiễm kề sát mặt vào cổ anh, cô nghĩ lại lúc anh bị bệnh, muốn ôm cô đó cũng là một mong muốn xa vời.

Minh Thành Hữu đưa chân đá của phòng ngủ ra, cách bài trí trong phòng đều không thay đổi gì nhiều lắm, vẫn duy trì hiện trạng trước kia. Bên cạnh chiếc giường King – size là chiếc giường nhỏ của trẻ em, Hân Hân đang ngủ say, Minh Thành Hữu đặt cô lên giường, anh ngồi bên cạnh nệm giường, đặt tay lên giường nhỏ của con, Phó Nhiễm nhồm người dậy. “Con vừa mới uống sữa, để cho con ngủ, đừng quấy rầy con.”

Minh Thành Hữu cũng không quay đầu lại. “Là bú sữa của em sao?”

Phó Nhiễm giơ chân đá vào người anh. “Em đã cai sữa cho con rồi, chẳng lẽ anh không biết?”

Anh cười cười, nắm lấy chân cô, thuận thế dùng sức một cái, đem cô kéo đến bên cạnh anh, ngón tay gõ gõ nhẹ lên giường con trai. “Ngủ đi ngủ đi, ngủ tại nhà mình là tốt nhất.”

Phó Nhiễm tập trung tại đôi tay của anh, để tay anh vào lòng bàn tay cô. Anh thấy Hân Hân đã ngủ say, liền đem cô áp xuống giường.

Cô đưa hai tay chống đỡ ngực anh, nói. “Buổi tối sẽ có rất nhiều người sao?”

“Ừ, rất nhiều.”

Phó Nhiễm gác tay ra sau ót. “Vây em về nhà gọi cha tới nha.”

Minh Thành Hữu nằm bên cạnh cô, ánh mắt lấp lánh có hồn, nhìn trần nhà chằm chằm. “Không cần, về phía cha thì hôm nào chúng ta tự mình tới.”

Phó Nhiễm nghe vậy, mặc dù nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu một cái.

Lúc Minh Tranh nhận được điện thoại của Phó Nhiễm thì anh đang ở trong phòng làm việc của La Văn Anh nhìn cô uống thuốc, thấy sắc mặt cô nhợt nhạt vì phải uống thuốc.

“Chuyện gì vậy?”

Minh Tranh cúp điện thoại, đưa tay chống lên trán, La Văn Anh vừa nhìn thấy điện thoại của Phó Nhiễm, anh không nói, cô cũng không hỏi gì nhiều.

Khuôn mặt Minh Tranh hiện lên sự khó có thể tin, anh đặt điện thoại lên bàn, ánh mắt thâm thúy nhìn La Văn Anh, một hồi lâu sau mới nghe được giọng nói trống rỗng của anh, giọng nói khản trương và khàn khàn. “Thành Hữu đã trở lại.”

Vị đắng của thuốc trong miệng chưa kịp tan đi, cô vội vàng cầm ly nước lên uống vài ngụm. “Anh nói cái gì?”

Minh Tranh không nói gì, anh thật sự cũng cảm thấy khó có thể tin được chuyện này.

La Văn Anh cầm điện thoại hét lên. “Minh Thành Hữu trở lại?”

Thân thể cao lớn của Minh Tranh ngồi xuống ghế. “Phó Nhiễm nói như thế, còn mời anh tối nay tới Thanh Phong Nhã Uyển, nói là sẽ trình bày rõ ràng với mọi người.”

Thần sắc La Văn Anh do dự. “Nhu vậy, tối nay anh đi một chuyến liền hiểu rõ mọi chuyện rồi.”

Lý Sâm thay đồ rồi xuống lầu, thấy vợ chồng Lý Tắc Cần đang ngồi trong phòng khách. “Cha, không phải tới giờ đi rồi sao?”

Lý Sâm đi tới ghế sofa trước mặt, vẻ mặt Lý Tắc Cần thâm trầm. “Đi đi đi, có gì tốt mà đi? Nói không chừng là Hồng Môn Yến, không nghe Minh Thành Hữu nói gì ở Y Vân thủ phủ sao, tiểu lý tàng đao, muốn tôi đi dự tiệc, không chừng là bị ăn tươi nuốt sống.”

Lời người edit: [* Hồng môn yến: Lưu Bang và Hạng Vũ là 2 nhân vật lịch sử của Trung Hoa. Hai nhân vật này xuất hiện vào triều đại nhà Tần. Vào khoảng năm 200 trước công nguyên. Nhận lời giao ước của Hoài Vương- nếu 2 vị tướng quân ai mang binh vào Hàm Dương trước sẽ được phong Quan Trung Vương. Lưu Bang dùng kế để giữ chân Hạng Vũ và tự mình mang quân vào Hàm Dương. Tuy nhiên vẫn không làm vương. Nhưng sau này Lưu bang thâm tóm thiên hạ trở thành Hán Cao Tổ Cao Hoàng Đế hay còn gọi là Hán Cao Tổ.

Buổi tiệc Hồng Môn Yến chính là âm mưu ám sát Lưu Bang mà Phạm Tăng đã bày ra để trừ hậu họa cho Hạng Vũ. Nhưng Hạng Vũ lại không hạ sát Lưu Bang mà còn vui vẻ nhập tiệc.

Trong buổi tiệc Lưu Bang nhiều lần thất sắc khi kiếm của Hạng Trang kề sát mặt, nhưng may mắn được Hạng Bá nhận ra và rút kiếm múa phụ họa mục đích bảo vệ Lưu Bang. Trương Lương thấy tình thế nguy nan vội lên ra ngoài báo cho Phàn Khoái, vị tướng quân này tiến thẳng vào bữa tiệc một tay làm lá chắn dùng tay còn lại đẩy ngã toàn bộ đám vệ binh ở đó.

Sau khi giúp Lưu Bang thoát khỏi Hồng Môn Yến trở về Bá Thượng bằng kế vờ say rượu. Trương Lương gửi tặng Hạng Vũ đôi chén ngọc. Hạng Vũ thì vui vẻ nhận, nhưng Phạm Tăng rút kiếm chém vỡ đôi chén, rồi lắc đầu ngán ngấm mà nói rằng “Hạng Vương thật ấu trĩ, kẻ tranh giành thiên hạ với người sau này tất là Lưu Bang, chúng ta chỉ có thể chờ làm tù binh của hắn mà thôi”

Lời nói của Phạm Tăng ứng nghiệm khi Hạng Vũ bị ngũ thể phân thân ở Ô Giang. Lúc đó Hạng Vũ vừa lên ngôi vị Tây Sở Bá Vương được 5 năm tức từ năm 206-202 trước công nguyên. Khi đó ông chỉ ngoài 30 tuổi

* Tiểu lý tàng đao (): Nụ cười giấu đao, lập mưu kín kẽ không để kẻ địch biết.

Xuất phát từ điển cố: Tể tướng của Đường Huyền Tông là Lý Lâm Phủ có bề ngoài và xử sự hết sức hòa nhã, thân thiện nhưng thực chất lại là người cực kỳ nham hiểm, dùng mọi thủ đoạn để triệt hạ các đối thủ chính trị khác. Hành động của Lý Lâm Phủ về sau được mô tả bằng câu thành ngữ “Miệng nam mô, bụng bồ dao găm” (“Khẩu mật phúc kiếm”,). (Nguồn: Wiki)]

Lý Sâm xem thường, lôi kéo vợ ngồi vào chỗ của mình. “Cha, không thể trách được, ai bảo cha mơ ước MR làm gì?”

“Tôi đây là nghĩ cho ai?” Lý Tắc Cần giận dữ.

Vưu Dữu vội vàng đứng dậy kéo tay áo Lý Sâm.

Bà Lý nhìn Vưu Dữu ở đối diện. “Cô đã là người của Lý gia rồi, đừng có mở miệng nói nhảm nữa, muốn cha cô đi vào chỗ chết à?”

Lý Sâm cau mày. “Mẹ, Vưu Dữu đâu có làm gì sai.” Hắn nắm chặt tay vợ. “Thời điểm con không có ở nhà, chẳng lẽ mẹ đối xử với cô ấy như thế sao?”

Bà Lý trợn to mắt. “Ai dám nói như thế với cô ta? Không tin thì con đi mà hỏi nó.”

Vưu Dữu mặt mày kéo tay Lý Sâm, cái không khí ngột ngạt này làm cô không thở nổi.

Lý Vận Linh ngủ một giấc, hiện giờ tinh thần cũng khôi phục được hơn một nửa.

Phó Nhiễm ý thức được buổi tiệc tối nay không đơn giản như thế, cô dặn dò Minh Tranh đừng cho Triệu Lan biết, cũng không cho bà qua đây.

Cuối cùng, Minh Thành Hữu cũng đến, trên bàn tiệc quả nhiên không ít người, đại đa số muốn xác nhận tin tức này là thật hay giả.

Minh Thành Hữu mang theo Phó Nhiễm vào bên trong, người sống sờ sờ trước mắt là bằng chứng thuyết phục nhất. Anh nhìn khắp một lượt, trong không khí như đông lạnh lại. Minh Thành Hữu dặt tay cô lên trên bục cao, một tay cầm lấy micro.

“Tôi ở bên ngoài dưỡng bệnh một thời gian, nhờ có bạn bè và người thân quan tâm đến MR, bữa cơm này xem như tạ lễ, về sau còn mong mọi người chiếu cố nhiều hơn.”

Đám người Lý Tắc Cần và Lý Vận Linh ngồi ở một cái bàn tròn gần sân khấu, Vưu Dữu nhìn hai người trên đài cao nhếch môi cười.

Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm ngồi bên cạnh Lý Vận Linh, Minh Tranh cũng ở đây, Lý Sâm dẫn đầu mọi người đứng dậy mời rượu Minh Thành Hữu. “Anh, thân thể tốt lên rồi sao không tới chào hỏi mọi người?”

Minh Văn tiếp lời. “Thật là, anh còn thay em chạy khắp nơi, hôm nay phải thưởng cho anh đó!”

Minh Thành Hữu bưng ly rượu lên. “Không có cách nào khác, ở bên ngoài dưỡng bệnh, nếu trở về quá sớm thì cũng không đủ sức khỏe, mà nếu không như thế làm gì có kịch hay mà xem.”

Thời điểm anh nói ra lời này, sắc mặt mọi người ở đây lạnh đi, khóe mắt anh híp lại. Phó Nhiễm dè tay anh. “Không nên uống rượu.”

“Không sao đâu.” Minh Thành Hữu gạt tay cô ra. “Hiếm khi có chuyện vui thế này.”

Lý Vận Linh đi rửa mặt, thay quần áo khác, tinh thần của bà không tệ, nhưng khi nghe lời Thành Hữu nói, trái tim bà không tránh khỏi đau đớn.

Minh Tranh đôi khi nói vài lời với Minh Văn, Phó Nhiễm cũng đoán ra được ý đồ khi mở tiệc của Minh Thành Hữu, cô rót ỉnh một ly rượu đỏ, đẩy cái ghế ra, cầm ly rượu lên mời Minh Tranh. “Mời anh.”

Minh Tranh ngẩng đầu lên, hơi bất ngờ.

Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn theo động tác của Phó Nhiễm, nhìn lên mặt cô.

“Anh, mấy ngày nay em cảm ơn anh.” Phó Nhiễm nói trước, đợi cho Thành Hữu tiến lên, để hai anh em nói chuyện. “Mặc dù anh không nói, nhưng em biết anh đã vụng trộm để lại một số hạng mục cho MR, để cho MR có thể vượt qua được cửa ải khó khăn này. Hào Khôn cùng MR vốn nên chung một nhà, em mời anh ly này, hi vọng hai nhà chúng ta về sau có cơ hội hợp tác. Em tin rằng đây cũng là ước nguyện của cha.”

Minh Tranh bưng ly rượu lên, chạm ly với cô, ánh mắt nhìn về Minh Thành Hữu, hai người cũng không lên tiếng, Minh Thành Hữu kéo cô trở lại ghế ngồi.

Cuối cùng, Lý Vận Linh cũng cảm thấy vui mừng. Lý Tắc Cần ngồi im, không nói lời nào. Lý Sâm gấp thức ăn cho Vũ Dữu, Minh Thành Hữu đưa tay chống cằm, khóe mắt mỉm cười. “Sâm tử, không ngờ em đối xử với vợ cũng thật tốt.”

Minh Thành Hữu cười dịu dàng, nụ cười gần như vô hại, Lý Tắc Cần thấy tâm tình anh không tệ, cũng buông lỏng tâm xuống.

Bỗng nhiên, anh mở miệng nói. “Ngày trước có một hạng mục, MR nhìn trúng, sau lại không biết thế nào rơi vào tay của cậu, cháu vẫn còn nhớ kỹ.”

Trong lòng Lý Tắc Cần hồi hộp, ban đầu ông dùng không ít chiêu trò để đoạt được hạng mục đó, vì nghĩ Thành Hữu không có ở đây nên sẽ không gặp rắc rối gì. Lý Vận Linh ngẩng đầu nhìn Minh Thành Hữu, có ý nói chuyện giúp em tra bả.

“Thành Hữu, không phải chỉ là một hạng mục thôi sao? Bây giờ tốt nhất con nên nghỉ ngơi.”

“Mẹ, mẹ nói thế là không đúng rồi.” Minh Thành Hữu duỗi tay ra, cảm thấy có người bước đến.

“Dù chỉ một hạng mục, nhưng MR là tâm huyết của con, có câu nói thân là anh em mà con tính toán, vậy cậu tính toán tranh giành chuyện gì với cháu?”

Theo thái độ của Minh Thành Hữu, anh mà không làm rõ thì nhất quyết không buông tha. Phó Nhiễm gấp thức ăn vào chén của mình, cô không thêm quan tâm mọi chuyện xung quanh, chỉ cần an no bụng là được.

“Từ nhỏ đến lớn, tính cách của cháu, muốn cho ai, ai cũng không ngăn được. Nhưng nếu ngang ngạnh bị đoạt đi, dù có tranh đoạt tới sứt đầu mẻ trán cháu cũng muốn đoạt lại, vậy bây giờ phải làm sao đây?”

Phó Nhiễm không ngừng nhai thức ăn, câu nói này thật là lời nói thật lòng của anh.

Sắc mặt Lý Tắc Cần cực kỳ khó coi. “Vậy ý của cháu là, muốn cậu đem hạng mục tặng cho cháu, Thành Hữu, vì hạng mục này, cậu đã vay ngân hàng không ít tiền, lại nói hợp đồng cũng đã ký, sao có thể coi như trò đùa?”

“Không phải tặng, mà là trả lại.” Minh Thành Hữu cười cười.

Chiếc đĩa trong tay Lý Sâm rơi xuống.

Minh Vành cùng Minh Tranh không tham dự vào chuyện này.

Bà Lý gấp đến độ không ngừng hướng ánh mắt sang Lý Vận Linh nhờ sự giúp đỡ, Lý Vận Linh cầm cổ tay Minh Thành Hữu. “Thành Hữu, chúng ta là người một nhà, hà có vì cái hạng mục mà bất hòa với nhau.”

Minh Thành Hữu nhìn chằm chằm ngón tay đeo nhẫn ngọc của Lý Vận Linh, anh ngẩng đầu lên. “Mẹ, Lý gia là Lý gia, con là con, chỉ sợ trong mắt cậu chỉ xem con là con riêng mà thôi.”

Đây là ba chữ kiêng kỵ nhất, vậy mà Minh Thành Hữu nói ra rất tự nhiên.

Lý Vận Linh vội vàng nói tiếp. “Làm sao có thể như thế được, cậu luôn đối xử tốt với con cơ mà.”

Minh Thành Hữu giống như nghe được câu chuyện cười, Minh Tranh cũng nâng tầm mắt lên.

“Mẹ.” Anh bưng một ly rượu lên trước mặt Lý Vận Linh.

“Con sống, mẹ mới coi con là con trai mẹ đúng không? Nhưng nếu con chết rồi, còn là lợi ích rất lớn với Minh gia, Phó Nhiễm là vợ của con, Hân Hân là con của con, con phải trở về với vợ con, nếu không, vợ con của con sẽ bị người ta khi dễ sao? Muốn có một kết quả xét nghiệm ADN, Hân Hân còn nhỏ như vậy, chẳng lẽ mẹ không biết những thứ đó gây tổn thương như thế nào với nó? Còn mọi người...”

Minh Thành Hữu nhìn về phía Lý Tắc Cần. “Tôi giữ lại các người, các người đã làm gì? Có còn nhớ tới tình thân hay không, tôi cần gì vì cái hạng mục con con mà làm mọi người bất hòa.”

Hốc mắt Lý Vận Linh ướt át, khóe miệng run rẩy, không thể nói được gì.

166. Chương 166

Chương 166: Hạnh phúc ngọt ngào

Hốc mắt Lý Vận Linh ướt át, khóe miệng run rẩy, không biết nói gì.

Minh Thành Hữu bưng ly rượu lên, một hơi uống cạn chất lỏng màu đỏ trong ly. Trong mắt Phó Nhiễm hiện lên sự lo lắng, Lý Vận Linh nắm chặt tay đặt trên đầu gối. “Thành Hữu, là mẹ mang Hân Hân đi xét nghiệm ADN, mẹ là suy nghĩ cho Minh gia, lúc đó tin tức về Tiểu Nhiễm không ít, mẹ lại không biết con vẫn còn sống, mẹ có thể thay Hân Hân trông chừng MR, con không nên trách mẹ, mẹ không biết nói gì nữa. Nhưng hạng mục của cậu con, đang tiến hành những bước đầu, Thành Hữu, mẹ hi vọng con có thể bỏ qua chuyện này.”

Bà Lý ngồi bên cạnh Vụ Dữ, bà đưa chân đá chân Vụ Dữ.

Ánh mắt Phó Nhiễm lơ đãng liếc qua Vụ Dữ, Vụ Dữ khẩn trương nắm chặt chiếc đũa, hiện tại Minh Thành Hữu đang gây chuyện, ai mà xống tới sẽ bị vạ lây, cô nào dám chen ngang vào.

Bà Lý thấy cô cúi thấp đầu, nhấn mạnh chân. “Sao cô không nói chuyện?”

Vụ Dữ buông chiếc đũa trong tay, nhưng không biết nói gì. “Chị, sao không mang Hân Hân tới đây?”

Phó Nhiễm đang uống nước, liền mở miệng nói. “Việc nhà có chị Nguyệt lo rồi, hôm nào rảnh em tới Y Vân thủ phủ mà chơi.”

Phó Nhiễm quét mắt qua nhìn bà Lý, thấy mặt bà khó coi, cô cầm đũa lên, gấp thức ăn cho Vụ Dữ. “Bọn họ là đàn ông, nói chuyện trọng đại, chúng ta không hiểu, chỉ cần ăn no là được.”

Vụ Dữ nghe vậy, càng không mở miệng nói được.

Ngón tay Minh Thành Hữu gõ nhẹ mép chén, anh ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt của Lý Vận Linh, môi mím bật ra hai chữ. “Không được.”

Phó Nhiễm có chút bối rối, dù sao bọn họ nói chuyện, cô cũng không đặt trong lòng, nhưng Lý Vận Linh luôn miệng nói yêu cầu này nọ, lại mong chờ anh đồng ý.

Nhưng chuyện lúc trước, muốn anh bỏ qua cũng không được.

Sắc mặt Lý Tắc Cần thay đổi liên tục. “Thành Hữu, vậy cháu muốn như thế nào?”

“MR của cháu, cậu mang đi thế nào thì trả lại thế đó.” Minh Thành Hữu nói chuyện vẫn không nể mặt ai.

Khóe miệng Lý Tắc Cần run rẩy, nói nhẹ nhàng. “Cái này, ta đều giao cho Sâm tử phụ trách, nếu cháu muốn, thì cháu với Sâm nhi thương lượng với nhau đi.”

Lý Sâm hơi một ngụm rượu, khuôn mặt trẻ tuổi hiện lên vẻ trầm ổn hơn so với bạn cùng lứa, Lý Tắc Cần cũng biết tình cảm giữa Thành Hữu và Lý Sâm, lại có Lý Vận Linh một bên khuyên giải, ánh mắt Thành Hữu nhìn thẳng tới Lý Sâm. “Sâm tử, chuyện này em thấy thế nào?”

Lý Sâm bình tĩnh. “Nếu là của MR, em đồng ý trả cho anh.”

“Được.” Minh Thành Hữu gật đầu. “Rất tốt.”

Lý Tắc Cần bực tức ra tiếng. “Sâm nhi, con có biết con đang nói gì không?”

Lý Sâm chuyển mắt đi, không nói lời nào.

“Hiện tại trả lại, tiền vốn vay ngân hàng thì như thế nào? Con có biết công ty tổn thất bao nhiêu không? Có thể tán gia bại sản luôn đó.”

Bà Lý vội vàng chen miệng. “Thành Hữu, cần gì phải náo loạn lên thế?”

Minh Thành Hữu nhếch môi lên, cười như không cười, khoe miệng hơi cong lên nhưng không nói một từ nào.

Lý Tắc Cần ngồi không yên. “Cái này được coi là hạng mục của MR, nhưng có luật pháp nào quy định tôi không thể nhận được? Thành Hữu, nhất định phải làm rõ chuyện này, hai bên đối mặt nhau, để xem xem MR và Lý gia, ai có bản lĩnh hơn?”

Ở bàn bên cạnh không ít người nhìn sang, Lý Vận Linh giận tái mặt. “Tắc Cần, có gì thì nói sau, cậu mau ngồi xuống.”

Lý Tắc Cần bị kéo lại, bực mình hất tay ra. “Chị, hiện tại Thành Hữu đã trở lại, chị được nghỉ ngơi, ban đầu chị muốn giúp em một tay, sao giờ không thấy chị nói giúp em một câu, chị sợ MR rơi vào trong tay Phó Nhiễm, lại sợ Hân Hân không phải là con của Thành Hữu, được, em khuấy cho nước đục thêm, nói cho cùng không phải là vì chị hết sao?”

Các vị trưởng bối Minh gia nhất thời xoay mặt lại, Lý Vận Linh biến sắc. “Lý Tắc Cần...”

Phó Nhiễm đưa tay vỗ nhẹ mu bàn tay anh. “Thành Hữu.”

Không đợi cô nói tiếp, anh liền dùng sức cầm tay cô. “Em ăn đi, có một số chuyện bọn họ tự làm tự chịu. Không phải là của mình, chớ có mơ mộng, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu động đến mình, nhất định phải trả lại cho họ gấp bội!”

Phó Nhiễm không lên tiếng, nhớ tới mấy ngày trước, lời nói đến miệng cũng không thốt ra được.

Lý Tắc Cần đẩy ghế ra bước đi, bà Lý cũng bước theo sau. Chỉ còn lại vợ chồng Lý Sâm, nhìn tình cảnh như thế, cũng đứng dậy rời đi. Sắc mặt Lý Vận Linh trắng bệch, Minh Tranh thấy bà nhìn anh, đôi mắt bà hơi ửng đỏ. Sắc mặt Minh Tranh vẫn không có biến đổi gì nhiều. Minh Thành Hữu bưng ly lên rót đầy rượu, Phó Nhiễm kéo tay áo anh. “Uống ít thôi.”

“Anh biết chừng mực mà.”

Vưu Dữu cùng Lý Sâm đi ra ngoài liền nhìn thấy xe Lý Tắc Cần đang chạy đi, cô bước chậm lại, ôm lấy cánh tay Lý Sâm. “Lần này phải làm sao?”

“Làm sao là làm sao?” Lý Sâm móc một điều thuốc ra hút.

Vưu Dữu nhìn vào ánh đèn đường. “Như lời anh rề nói, rốt cuộc là ý gì đây?”

Lý Sâm dùng mũi giày đá đá vài cái, nhíu chặt mày lại. “Theo tính tình của anh ấy, không chỉ nói đơn giản thế là xong.”

Khuôn mặt Vưu Dữu tràn đầy lo lắng. “Chuyện thương trường em không hiểu lắm, trước đó cũng không biết ý tứ của anh rề như thế nào, chẳng lẽ MR đoạt lại hạng mục của Lý gia sao?”

Lý Sâm kéo tay vợ. “Những thứ này không phải điều em cần quan tâm, đi, về nhà thôi.”

Từ trước tới giờ mặc dù không thích Phó Nhiễm, nhưng ban đầu Lý Sâm cũng không có ý ra tay, nhưng sau khi Thành Hữu ra đi, Lý Tắc Cần làm rối loạn MR, anh biết nhưng chẳng thêm ngăn cản.

Minh Thành Hữu nói đúng, khi anh còn sống, mọi người mới coi Phó Nhiễm là người thân.

Vưu Dữu theo sát bên cạnh Lý Sâm, nghĩ đến phải về lại cái nhà kia, nhìn không được mà e ngại, giống như đang bước vào đầm rừng hang hổ. Bây giờ xảy ra chuyện như thế này, cô cần phải cẩn thận hơn khi về nhà, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, tuổi trẻ đã bị tôi luyện, cô cần phải vững tin vào anh.

Tối nay Minh Thành Hữu uống hơi nhiều rượu, nhưng cũng khiến không ít người phải e sợ. Phó Nhiễm nhìn bộ dạng trò chuyện vui vẻ của anh, khoe mắt chằm chọc không thể nào lọt qua được sự quan sát của cô, cô thở dài một hơi, anh thủy chung luôn đứng ở trên cao, nghe một nhóm người nói chuyện khách sáo.

Minh Tranh đứng dậy muốn rời đi, Phó Nhiễm đứng dậy tiễn anh. Hai người một trước một sau bước ra khỏi cửa, Minh Tranh cầm chìa khóa xe trong tay. “Em mau vào trong đi.”

“Anh, lời em nói hôm nay là thực lòng, Hào Khôn và MR về sau nên hợp tác với nhau.”

Anh xoay người lại, môi mỏng nhấp nhẹ. “Có hợp tác đương nhiên là tốt rồi, nhưng dù sao cũng là công ty của hai nhà, sợ rằng sau này cạnh tranh sẽ không nhỏ đâu.”

Phó Nhiễm đi lại vào trong, thấy Minh Vành đang an ủi Lý Vận Linh, thấy cô tới, liền đưa tay gọi cô lại. Phó Nhiễm ngồi vào bên cạnh Minh Thành Hữu. “Mẹ.”

Lý Vận Linh cầm túi xách lên. “Minh Vành, đưa mẹ về nhà.”

Phó Nhiễm thấy thế, cũng không giữ lại.

Lúc Thành Hữu mang cô rời đi thì đã gần 10h tối, anh nắm chặt tay cô bước về bãi đậu xe, anh ngồi vào ghế lái, cô giật lấy chìa khóa trong tay anh. “Anh đã uống rượu thành ra thế này rồi mà còn định lái xe sao?”

Phó Nhiễm đỡ anh ra ghế lái phụ, giờ này là giờ cao điểm, người đi lại nhiều, lúc này anh đã uống khá nhiều rượu, cho nên cô trực tiếp lái xe. Cô vừa mới ngồi vào chỗ, anh liền đưa tay ôm cô đặt lên đùi, Phó Nhiễm gạt tay anh. “Buông em ra.”

Hô hấp của anh lúc này phun lên cổ của cô, hai tay chui vào trong áo cô, một tay đặt ở bộ ngực đầy đà của cô, một tay kia nhanh chóng cởi móc khóa áo lót của cô. Phó Nhiễm chỉ cảm thấy áo lót lỏng ra, sau đó một bàn tay lạnh như băng trực tiếp vạch áo cô ra, sau đó đặt lên ngực cô.

Bên cạnh có một chiếc xe hơi màu đen chạy qua, bởi vì đang ở trong bãi đậu xe, cho nên tốc độ cũng không nhanh. Người lái xe dường như nhận ra anh, liền lui xe trở lại, kéo cửa sổ xuống, sau đó kêu to, Phó Nhiễm vội vàng quay lưng lại.

“Tam Thiếu.”

Hai tay Minh Thành Hữu vẫn ở trong áo cô, anh ôm chặt sống lưng của cô, đưa tay ra sau làm một vài động tác. “Sáng mai gặp lại, giờ về nhà đi.”

Xe lui tới không ít, người chào hỏi cũng không ít, Phó Nhiễm muốn xuống xe, nhưng anh lại ôm chặt cô không buông. Phó Nhiễm nhìn cửa xe, đẩy đẩy mấy cái mà anh vẫn không buông. “Ồ đây toàn là người, anh muốn nổi điên thì về nhà mà nổi điên.”

Tay anh ôm chặt cô vào trong ngực. “Phó Nhiễm, anh rất vui.”

Trong lòng đang căng thẳng, nghe được lời nói của anh liền mềm xuống. “Anh vui thì vui, nhưng cũng không nên uống nhiều rượu như vậy.”

“Thời điểm bọn họ khi dễ em anh không thể nhìn thấy, Phó Nhiễm, sau này anh sẽ đòi lại tất cả cho em. Bình thường bọn họ khi dễ em, muốn em uống một ly rượu, anh liền bắt họ uống một chai, bọn họ bắt em phải cười, anh liền bắt bọn họ khóc, à, không...” Giọng nói của anh bỗng trở nên lạnh lùng. “Anh sẽ để cho họ dễ khó dễ cười.”

Phó Nhiễm đưa tay đặt nhẹ lên vai anh. “Thành Hữu, em nghĩ anh nên rộng lượng một tý.”

“Không được.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, hơi thở tinh khiết mang theo mùi rượu phả ra ngoài, hô hấp dồn dập, anh hôn lên đôi môi cô, cô cố ý tránh ra. “Chúng ta về nhà thôi.”

“Bây giờ anh muốn em.” Giọng nói của anh có chút khàn khàn.

Đều nói khi uống rượu vào có thể làm dục vọng phát tác, quả nhiên không sai.

Phó Nhiễm đưa tay hướng cửa xe. “Anh say rồi, nơi này là bãi đậu xe đó.”

Lúc này lại có một chiếc xe chạy qua, cô vội vàng né tránh. “Anh nghĩ anh là diễn viên chính trong AV sao?”

*AV: là phim người lớn, phim 18+

Minh Thành Hữu kéo tay cô, cắn ngón tay cô. “Em đã xem qua phim AV?”

“Không có.” Phó Nhiễm vội vàng phủ nhận.

Minh Thành Hữu nheo mắt, rõ ràng không tin... Anh vùi đầu trên cổ cô, mè nheo.

“Tối nay chúng ta về nhà xem phim AV nha.”

“Anh thật là ghê tởm.”

Minh Thành Hữu cười nham hiểm. “Sao lại ghê tởm? Cái này gọi là học tập lẫn nhau.”

Phó Nhiễm đưa hai tay véo má anh. “Anh cần phải học tập sao?”

Nụ cười của anh lan tận vào trong đáy mắt, anh cười to, Phó Nhiễm có thể thấy được lồng ngực của anh đang phập phồng. “Cảm ơn đã khen anh.”

Phó Nhiễm cắn chặt môi, không nói lời nào, định mở cửa xe bước xuống.

Anh vội đưa tay ôm chặt cô. “Hay chúng ta thử làm trên xe một chút.”

Phó Nhiễm nghĩ đây là lời nói trong lúc say của anh, cô đẩy tay anh ra, ngồi vào ghế lái. “Anh nên nghĩ đến con trai đi.”

Minh Thành Hữu thấy cô đánh trống lảng, anh liền đưa tay ra sau ót. “Ừ, nghĩ đến con.”

“Tối nay anh ôm Hân Hân ngủ đi.” Phó Nhiễm nói xong, liền khởi động xe chạy đi.

Minh Thành Hữu chút nữa là bị chết ghen rồi.

Đưa xe rời khỏi Thanh Phong Nhã Uyển, cô bật nhạc lên, bên ngoài là bóng đêm, ở đô thì phồn hoa cũng có chỗ tốt, có đèn đường chiếu sáng con đường về nhà, cho dù vắng vẻ, cũng không cảm thấy sợ hãi.

Minh Thành Hữu cầm lấy tay cô. “Chúng ta đi mua mấy đĩa phim về xem.”

Phó Nhiễm cắn chặt môi dưới, lời nói dè dặt. “Được.”

Minh Thành Hữu mở sổ ra, gió bên ngoài thổi tóc anh bay tán loạn, anh nhìn chằm chằm ngoài cảnh vật bên ngoài, Phó Nhiễm thấy anh một hồi lâu mà không nói một lời nào, nhìn sang chỉ có thể thấy một bên gò má kiên nghị của anh.

Anh gác cùi chỏ lên cửa sổ. “Phó Nhiễm, anh không thích cảm giác núp trong bóng tối, giống như bây giờ thì thật là tốt, muốn đi đâu cũng đi được.”

Ngón tay dài của anh nắm chặt lại, làm như đang nắm giữ vệt gió đêm. Phó Nhiễm mỉm cười, tự do, ai mà chẳng thích. Cô tập trung tinh thần nhìn về phía trước, anh đưa tay nắm lấy tay cô đang lái xe, làm cô không thể không dừng lại ven đường. “Anh sao vậy?”

“Anh hơi khó chịu.” Nói xong, anh đẩy cửa xe bước ra ngoài.

Phó Nhiễm vội vàng xuống xe, thấy cô bước tới, anh liền đưa tay ôm lấy cô, Phó Nhiễm liếc nhìn sắc mặt của anh. “Có phải bị say xe không?”

“Anh hơi choáng.”

Phó Nhiễm nhìn xung quanh không có ai. “Mau trở lại xe rồi về nhà nào, gần 11h rồi, Hân Hân đang ở nhà đó.”

Anh đưa một tay nắm lấy cằm cô rồi ép xuống, môi mỏng mang theo nhiệt độ nhân lúc cô bất ngờ mà hoạt động, sau đó anh mở cửa xe rồi nhét cô vào bên trong.

Không gian trong xe chật hẹp, ngăn cách với thế giới bên ngoài, Phó Nhiễm không cần nghĩ cũng biết anh đang định giở trò gì. Minh Thành Hữu ôm cô ngồi dậy, đưa tay tách hai chân cô ra, để cho cô dạng hai chân ra ngồi giữa đùi anh. Anh kích động vô cùng, thuận tay đưa lên lưng cô, chạm tới da thịt mịn màng bóng loáng, anh hơi khép mắt lại. “Thiếu chút nữa đã quên, khi này anh cởi rồi.”

Ngón tay anh di chuyển xuống dưới mép quần của cô, kéo ra, thu lại, rồi kéo ra.

Phó Nhiễm đưa tay ôm chặt cổ anh. “Anh muốn tối nay làm mấy lần?”

Giọng nói nhẹ nhàng lưu luyến, khéo mắt triền miên, anh chưa bao giờ nghe cô dùng giọng điệu này nói chuyện với anh, xương cốt anh tê dại, anh đã không chống đỡ được nữa rồi, cổ họng khô biến. “Dĩ nhiên càng nhiều càng tốt.”

Phó Nhiễm đưa ngón trỏ đề lên môi anh. “Được rồi, chọn một trong hai.”

Anh nhướng mi lên, tựa hồ cảm thấy hứng thú với lựa chọn này. “Nói nghe xem.”

Nụ cười của anh tà mị, cánh tay ôm cô, để ngực cô sát vào mặt anh. “Nếu anh muốn cả hai thì sao?”

“Anh chỉ được lựa chọn.”

“Nói đi.”

Phó Nhiễm dời môi tiến tới nói bên tai anh. “Thân thể là của em, anh muốn em thì em đã cảm nhận được rồi, em sẽ nằm bất động để anh tùy ý làm gì làm?”

A, cái này có sức hấp dẫn lớn nha.

Cánh tay anh vẫn duy trì sức lực như cũ. Bốn mắt chạm vào nhau, anh nói. “Cái này, tự anh lựa chọn.”

Anh đưa hai tay vào trong áo cô, móc áo lót của cô ra, sau đó rút tay ra, đặt dưới mông cô đánh mấy phát. “Xem như em lợi hại.”

Thật vất vả mới để anh trở lại ghế ngồi, Phó Nhiễm đạp chân ga, xe chạy hướng về Y Vân thủ phủ.

Đèn trong phòng khách vẫn còn sáng, chị Nguyệt cũng bảo mẫu còn chưa ngủ, tất cả đều bất ngờ vì sự sống lại của Thành Hữu, Phó Nhiễm dìu anh vào phòng khách, anh đưa tay treo áo khoác màu đen lên, chị Nguyệt vội vàng đứng lên. “Tam Thiếu.”

Ánh mắt Phó Nhiễm xuyên qua Thành Hữu rồi nhìn về bọn họ. “Làm gì mà giờ này còn chưa đi ngủ?”

“Tiểu thiếu gia mới ngủ không lâu.”

Minh Thành Hữu chỉ vào mấy người. “Sáng mai mọi người đến nhận tiền lì xì nha.”

Phó Nhiễm đỡ anh đi qua phòng khách, mọi người liên tục nói cảm ơn, Minh Thành Hữu bước lên cầu thang, đi đến khúc quanh, liền không chờ được mà ôm cô.

Chị Nguyệt thấy thế, vội vàng kêu to. “Đi đi đi, đi ngủ đi.”

Cô thiếu chút nữa ngã nhào, tức giận nói “Biết thế không cho anh uống nhiều rượu như thế này.”

Phó Nhiễm uống cũng không ít, nhưng rượu nhẹ nên tác dụng chậm, giờ phút này cũng hơi mờ mịt, hai người cũng không biết là ai dìu ai trở về phòng, nhưng Phó Nhiễm vẫn không quên đóng cửa lại. “Chớ có quấy rầy đến Hân Hân.”

Bước chân của anh như đi trên bông, anh đi tới bên giường của con, ngồi xổm xuống, đưa tay ra muốn ôm con.

Phó Nhiễm kéo tay anh. “Anh còn có thể ôm con sao?”

Hai tay anh chống ở mép giường, Phó Nhiễm tìm đồ cho anh, áo quần của anh ở Y Vân thủ phủ vẫn được chuẩn bị đầy đủ.

Phó Nhiễm tắm xong bước ra ngoài, thấy anh đang ngồi ở giữa giường lớn, màn hình TV đang mở, anh liền nghiêng đầu, ánh mắt tà mị nhuốm đầy dục vọng. “Tắm xong rồi?”

Động tác lau tóc của cô dừng lại, mắt nhìn thấy trong TV phát ra hình ảnh kia, cô bước nhanh tới, cầm điều khiển tắt TV.

Minh Thành Hữu đưa tay hướng tới cô.

Phó Nhiễm đưa điều khiển TV cho anh. “Anh không thấy Hân Hân đang ngủ bên cạnh sao?”

“Con ngủ say rồi.”

“Ngộ ngờ con tỉnh dậy nhìn thấy thì làm thế nào?”

Minh Thành Hữu nằm xuống cạnh cô. “ Có phải hay không có con nên em không muốn ảnh hưởng tới con?”

“Đó là điều đương nhiên.”

Phó Nhiễm ngồi trên giường lau khô tóc, anh tắt đèn, đưa tay ra chuẩn bị kéo thắt lưng áo ngủ của cô. “Biết ra ngoài là sẽ bị cởi, em luôn thích làm điều thừa thãi.”

Phó Nhiễm giương tai lên để nghe động tĩnh bên giường nhỏ. “Anh nhẹ nhẹ một chút, đừng đánh thức Hân Hân.”

Minh Thành Hữu chui từ trong chăn ra, thanh âm đè nén. “Anh còn chưa bắt đầu đâu, em sẽ để cho anh làm nhẹ nhàng chứ?”

Phó Nhiễm cẩn thận cởi áo ngủ ra, hai tay anh sờ sờ vành tai cô, chặn mền trên giường bởi vì động tác của hai người mà rơi xuống đất, anh cẩn thận vành tai cô, thỉnh thoảng lại dùng sức.

Hai người ôm hôn mãnh liệt, đây là ngày đầu tiên khi trở lại Y Vân thủ phủ, Minh Thành Hữu khó nén được kích động, toàn thân nóng nảy, bàn tay vuốt ve cô khẽ run rẩy, nâng cằm cô lên, gỡ tóc rối ra cho cô. Khó kìm lòng được, Minh Thành Hữu bóp nhẹ lên da thịt của cô, toàn thân anh căng thẳng.

Thân thể anh, nơi nào đó...

Càng thêm căng cứng, chờ sức phát động.

Minh Thành Hữu làm đủ mọi bước dạo đầu, không chờ đợi được, anh điều chỉnh tư thế, chuẩn bị tiến công.

“Oa oa oa”

Một hồi khóc vang dội đột nhiên đánh vỡ không khí mập mờ, đầu óc Minh Thành Hữu cứng lại, còn Phó Nhiễm phản ứng kịp thời, cô đẩy anh ra “Hân Hân muốn uống sữa rồi.”

“Cái gì?” Thanh âm của Minh Thành Hữu vang lên, trong đó có cả sự kinh ngạc, tức giận khó có thể tin cùng thất bại ê chề. “ Nửa đêm mà còn bú sữa mẹ sao?”

Phó Nhiễm bật đèn lên, quả nhiên nhìn thấy con trai đang trợn tròn mắt, cô vội vàng khoác áo ngủ lên, Minh Thành Hữu ngồi bên giường, trong mắt tỏa ra dục vọng, ánh mắt cô lướt qua hạ thân của anh, thuận tay ném cái gối qua. “ Che đi, đừng có mà làm vậy.”

Minh Thành Hữu không động dậy, mặc cho cái gối đè lên bộ phận quan trọng của mình. Phó Nhiễm luống cuống tay chân, đem bình sữa nhét vào trong miệng con, con trai mấy lần đưa mắt nhìn Minh Thành Hữu chằm chằm.

Nắm ngón tay thon dài đưa lên, anh vuốt vuốt khuôn mặt điển trai của mình.

Có một số chuyện, nửa chừng bị cắt đứt, thật là muốn anh ghen chết. Ánh mắt anh nhìn xuyên qua khe hở, nhìn tới con trai.

Phó Nhiễm cúi đầu nhìn con trai, Minh Thành Hữu liền bước tới. “Em đi ngủ trước đi.”

Giọng điệu anh nóng nảy. “ Sao thế, sao con uống lâu thế?”

“Không biết, có nhiều lúc uống xong liền không chịu ngủ.”

Hân Hân dường như biết cha có chuyện gấp, uống đến hai phần ba bình sữa liền ngủ thiếp đi.

Phó Nhiễm đem con đặt xuống giường, Minh Thành Hữu bỏ cái gối ra, Phó Nhiễm đưa một tay lên môi. “ Nhẹ nhàng một chút, để cho con ngủ say rồi anh muốn thì cho anh ôm tới sáng.”

Minh Thành Hữu chỉ chính mình. “Lỡ con không chịu ngủ sao? Hay ôm trước rồi nói sau.”

Phó Nhiễm cầm gối ném vào đầu anh, anh nhẹ nhàng tránh được, đưa tay ôm cô lên. Phó Nhiễm không dám lớn tiếng. “Làm gì đó?”

“Chúng ta đi qua phòng khách.”

Minh Thành Hữu không dám làm việc này cùng phòng với Hân Hân, mới vừa rồi con khóc thất thanh, làm anh thật sợ hãi, chỉ sợ cảm xúc trời dậy liền bị làm hư.

Phó Nhiễm đá hai chân anh. “Anh mau mặc đồ ngủ vào.”

“Giờ này không ai lên đây đâu.” Minh Thành Hữu không thể chờ đợi, phòng khách ngay bên cạnh, anh ôm cô đẩy cửa đi vào. “Gian phòng kia cách âm không thể so với phòng ngủ được.”

“Đợi chút.” Phó Nhiễm mở miệng. “Lỡ chút nữa con khóc thì làm sao?”

Minh Thành Hữu một tay ném cô lên giường. “Không ai chọc con sẽ không khóc, em nên chú tâm vào anh này, đợi lát nữa em muốn khóc cũng không kịp đâu.”

Phó Nhiễm nở nụ cười, cả người anh mãnh liệt như dã thú, thật không thể ai cũng chống đỡ được. Cô nhớ mang máng là mình bị anh dày vò tới mệt lả, xin anh tha cho cô, anh vỗ vỗ eo cô rồi oán trách. “Không phải em nói sẽ không phản ứng gì sao? Giờ sao lại như thế này?”

Phó Nhiễm nói. “Lát nữa còn về phòng nữa, Hân Hân còn nằm một mình bên kia đấy.”

Nơi cổ truyền đến một trận đau nhói, tựa hồ như mới bị anh cắn qua.

Hôm sau tỉnh lại, Phó Nhiễm cảm thấy chói mắt, cô đưa tay lên che mắt, một lúc sau mới thích ứng được. Giường trẻ em bên cạnh trống không, cô đưa tay sang bên cạnh, người cũng đã không còn.

Phó Nhiễm chống người lên, mặc áo ngủ xong rồi nhìn xung quanh, không thấy một bóng người, kéo hai chân mềm nhũn ra rồi bước đi hai bước, nghe được một trận âm thanh.

Cô men theo cửa sổ sát đất, nhìn chăm chú, thấy anh đang ôm con ngồi trên ghế salon ở ban công.

Con trai vẫn còn đang mặc đồ ngủ, sau khi ngủ dậy tinh thần có vẻ tốt, Minh Thành Hữu đem con giờ cao trên đỉnh đầu. “Hân Hân, kêu ba ba đi nào.”

“Chi chi, xi xi.”

Minh Thành Hữu ôm con vào lòng, Phó Nhiễm dán mặt sát vào cửa sổ, sáng sớm, Y Vân thủ phủ có vẻ cực kỳ yên tĩnh, thỉnh thoảng, trong không khí truyền đến tiếng cười trong trẻo của trẻ con.

Phó Nhiễm vòng tay lại, Minh Thành Hữu ôm lấy con, nhìn thấy cô đứng cách đó không xa.

Hai người nhìn nhau cười, nếu như cuộc sống mãi mãi luôn bình yên như thế này, thật là hạnh phúc biết bao?

167. Chương 167

Chương 167: Trở lại lúc gặp chuyện không may

Vưu Dữu đi ra ngoài từ thư phòng của Lý Tắc Cần, nét mặt cô ảm đạm, đi tới cửa cầu thang vừa lúc nhìn thấy Lý Sâm ra cửa. Lý Sâm kéo cô qua, hôn ở trên trán cô. “Mau xuống ăn điểm tâm đi, anh tới công ty trước.”

“Ăn chút gì rồi hãy đi.”

“Không, mấy ngày nay anh đều muốn ra ngoài sớm.” Lý Sâm nói xong, bước chân dồn dập đi xuống lầu.

Lúc Vưu Dữu đi tới phòng khách đã thấy Lý Sâm lên xe rồi đi, bà Lý đang ngồi ở trước bàn ăn.

“Mẹ, con đi ra ngoài một chút.”

Bà Lý tự lo ăn điểm tâm, cũng không ngăn đầu lên.

Vưu Dữu đi tới cửa lớn, cô cúi đầu nhìn mũi chân của mình chăm chăm, Lý Tắc Cần muốn cô giải quyết chuyện này, giọng nói hơi hệt, Vưu Dữu thở dài.

Phó Nhiễm ôm Hân Hân ngồi ở bên trong vườn Phó gia, Minh Thành Hữu cùng Phó Tụng Đình ngồi đối diện nhau.

Phó Tụng Đình nâng con cờ trong tay lên, ánh mắt đặt tại nơi ngực Minh Thành Hữu. “Nó... Ở trong cơ thể con có được không?”

Minh Thành Hữu hạ con cờ xuống, bàn tay đặt lên ngực, trái tim thuộc về Phạm Nhân trước kia đập rất khỏe mạnh. “Rất tốt.”

Sắc mặt Phó Tụng Đình có chút xúc động. “Năm trước, một cặp cha mẹ đưa theo con gái tìm được nhà mình, nó đón nhận giác mạc, sau khi cấy ghép khôi phục được rất tốt, mặc dù tài liệu về di thể hiển đều là bảo mật, nhưng bọn vẫn tìm tới được. Lúc ấy ta thấy một đôi mắt trong suốt, người kia đưa con gái đáng hương ẹ con, cô bé mới 10 tuổi, đứng ở bên cạnh nói một câu, mẹ, bây giờ bà cho con đôi mắt đang ở đâu?”

Bàn tay Minh Thành Hữu cầm con cờ đột nhiên nắm chặt lại.

Phó Tụng Đình cũng không quan tâm, sau khi bị thương trôi xa, tất cả đều đã phai nhạt. “Lúc ấy ta nói với nó, bà đã đi xa, cũng không còn thấy mọi vật xung quanh nữa, con phải nhìn tốt mọi thứ, như vậy bà cũng có thể vui về.”

Phó Tụng Đình bưng ly trà bên cạnh lên, bên trong là nước trà lạnh.

“Ai dà, vẫn là không quen.”

Trước kia Phạm Nhân luôn ở bên cạnh ông, chưa bao giờ để ly trà trong tay bị lạnh. Minh Thành Hữu nhận lấy chiếc ly muốn đi pha thêm trà, Phó Tụng Đình ra hiệu cho anh ngồi yên vị trí.

“Ngày đó bà ấy gặp chuyện không may, lúc đó trong nhà tổng cộng chỉ có vài người, mặc dù không có chứng cứ, nhưng lời nói của Tiểu Nhiễm sẽ không giả dối, đẩy bà ấy xuống lầu nhất định là Vưu Ứng Nhụy.”

“Con làm cho người ta điều tra tư liệu xuất nhập cảnh, cũng không có...” Minh Thành Hữu nghiêng người về phía sau. “Như vậy thì chỉ có hai khả năng có thể xảy ra, một, cô ta vẫn còn ở trong nước, thậm chí là ở Nghênh An, hai, trừ phi là lén ra nước ngoài.”

“Ta dùng không ít quan hệ đi tìm, đến nay vẫn không có tin tức.” Phó Tụng Đình hào hứng, đẩy bàn cờ ra. “Cũng không biết phải chờ tới lúc nào.”ay

“Cha, ngài yên tâm.” Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên, thấy má Trần đi qua.

Sau khi ăn cơm trưa ở Phó gia xong, cả gia đình nhỏ mới trở về.

Minh Thành Hữu lái xe, Phó Nhiễm ôm Hân Hân ngồi ở phía sau, lái ra cửa Phó gia, má Trần đem mấy món điểm tâm cùng quà mà Phó Tụng Đình đã chuẩn bị cho Hân Hân để ra xe.

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn kính chiếu hậu chăm chăm. “Bà ấy còn ở lại Phó gia?”

Phó Nhiễm thắt dây an toàn.”Ừ.”

Minh Thành Hữu phát động động cơ rồi lái ô-tô rời đi. “Vưu Ứng Nhụy làm thế nào đi vào, đến nay cũng không biết, nhưng khả năng lớn nhất có thể, là có liên quan đến má Trần.”

Bàn tay Phó Nhiễm vỗ nhẹ bả vai Hân Hân. “Em biết rõ, cho nên mới để má Trần ở nhà, cha cũng biết rõ, nghĩ đến má Trần trong lòng cũng có cảm giác, hiện tại việc quan trọng nhất là phải tìm được Vưu Ứng Nhụy.”

Gương mặt Minh Thành Hữu đối diện phương hướng ánh mặt trời nghiêng xuống, anh có cảm giác giống như cơ rút đau đớn trong lồng ngực. “Phó Nhiễm, trước kia anh chưa từng hỏi là bởi vì thân thể không cho phép, hiện tại chúng ta không thể làm ngơ nữa, ít nhất phải biết rõ, rốt cuộc sau khi em và mẹ gặp chuyện không may má Trần có từng trở lại hay không, rốt cuộc bà ta biết được bao nhiêu.”

Chuyện này cũng là điều Phó Nhiễm muốn biết.

Lái xe trở về Y Vân thủ phủ, lại thấy Vũ Dữu đang cúi đầu đứng ở cửa.

Minh Thành Hữu đoán được mục đích cô tới đây là gì, Phó Nhiễm ôm Hân Hân xuống xe trước, Minh Thành Hữu lái xe về hướng nhà để xe.

“Vũ Dữu?”

“Chị.”

Vũ Dữu đi tới, đem món đồ trong tay đưa cho Phó Nhiễm. “Cho Hân Hân vài món đồ chơi cùng quần áo.”

“Em tới đây chơi là được, còn mua đồ làm cái gì?”

Vũ Dữu đi theo sau lưng Phó Nhiễm đi vào nhà, Minh Thành Hữu đợi các cô ở cửa phòng khách.

“Anh rể.”

Minh Thành Hữu gật đầu, ôm Hân Hân từ trong ngực Phó Nhiễm sau đó xoay người lên lầu.

Khóe miệng Vũ Dữu khẽ mấp máy, nhìn bóng lưng người đàn ông, đến cuối cùng không có mở miệng.

Phó Nhiễm nhìn thấy nét mặt do dự của Vũ Dữu, cô khom lưng lấy đôi dép lê từ trong tủ giày ra. “Sao trước đó không gọi điện thoại cho chị?”

Vũ Dữu không yên lòng thay xong giày đi theo sau Phó Nhiễm.

“Em vừa đi ngang qua, liền muốn tới chơi một chút.”

Phó Nhiễm dặn bảo mẫu ở phòng bếp bưng hai chén nước trái cây tới. “Gần đây em như thế nào, việc học tạm được chứ?”

“Vâng.” Vũ Dữu ậm ừ, kể từ sau khi đính hôn cùng Lý Sâm, cô phải bỏ qua rất nhiều thứ, vừa phải quan tâm việc học vừa phải lo bà Lý muốn dẫn cô tới các loại tiệc rượu, còn phải học tập các loại lễ nghi xã giao, sau ngày đính hôn, cô chưa đeo giày đế bằng như trước, cũng không có bạn bè.

Những thứ này chính là cuộc sống của người giàu có, không thể không buông tha.

“Ở Lý gia, bọn họ đối xử với em tốt sao?”

Vũ Dữu cố kéo ra một nụ cười khổ sở. “Ở trong mắt bọn họ, em có thể vào cửa Lý gia đã không dễ dàng.”

Phó Nhiễm đem nước trái cây trong tay bưng cho cô. “Nếu như lựa chọn yêu nhau, nhất định em phải học được cách hòa nhập.”

“Chị, như chị bác cũng có đề phòng, chớ nói chi là em.”

Phó Nhiễm ở dưới nhà nói chuyện với Vũ Dữu, Minh Thành Hữu cùng Hân Hân không có xuống lầu.

Phó Nhiễm muốn giữ Vũ Dữu ở nhà ăn cơm tối, cô nhìn sắc trời tối dần. “Không, tối nay Lý Sâm nói muốn về sớm.”

Vũ Dữu xuyên qua phòng khách đi ra ngoài, Phó Nhiễm cũng biết mục đích tối lần này của cô, chỉ là Vũ Dữu không mở miệng được, cũng may Lý Tắc Cần đã làm chuyện cô không biết, hôm nay biết tình cảnh Phó Nhiễm bị ép buộc lúc ấy, Vũ Dữu còn có mặt mũi nào mở miệng với cô?

Phó Nhiễm tiễn cô đi ra ngoài.

“Chị, em dừng xe ở đường đối diện, chị đừng tiễn.”

Thấy cô xoay người phải đi, Phó Nhiễm thở dài, tiến lên một bước, bàn tay đặt lên bả vai cô.

“Đừng lo lắng, đêm đó anh rể em nói là có ý đó thật, nhưng vẫn quan tâm đến Lý Sâm, sẽ không để cho hai đứa quá khổ sở. Dù sao có chút quan hệ cũng không thể xóa sạch.”

Thấp thỏm trong lòng Vũ Dữu cuối cùng rơi xuống, mặc dù lúc này nơm nớp lo sợ không nói ra, rốt cuộc vẫn bị Phó Nhiễm nhìn thấu.

Tiến Vưu Dữu về, Phó Nhiễm trở về vườn, ngẩng đầu lên thấy Minh Thành Hữu đứng ở trên ban công lầu hai.

Vưu Dữu đi vào Lý gia thì Lý Sâm còn chưa có trở về, bảo mẫu đang đồng loạt mang cơm tối lên bàn.

Lý Tắc Cần cùng bà Lý ngồi ở trước bàn ăn, thấy cô đi vào, bà Lý bắt đầu đặt câu hỏi. “Chuyện làm được sao rồi?”

Vưu Dữu đứng im tại chỗ không dám lộn xộn. “Sẽ không có chuyện gì, chị nói anh rể sẽ quan tâm chúng ta.”

Đang nói, bên ngoài truyền đến tiếng còi xe, Lý Tắc Cần buông tờ báo trong tay xuống, có câu nói cũng có thể yên tâm.

Bà Lý chỉ vào chỗ ngồi đối diện. “Ngồi đi.”

Lý Sâm cầm một bó hoa hồng lớn đi tới. Ánh mắt Lý Tắc Cần nhìn sang vợ, bà Lý vội vàng gấp lên một miếng cá tuyết thả vào bên trong bát của Vưu Dữu. “Mau ăn nhiều một chút, đến nhà chúng ta tối cũng không thấy có da có thịt, gầy như mảnh xương làm ta thấy đau lòng.”

Lý Sâm đem hoa đưa cho bảo mẫu, để cho bảo mẫu đưa lên lầu. Hắn ngồi vào bên cạnh Vưu Dữu, kéo tay của cô.

“Nhìn ba mẹ anh đối với em thật tốt, chúng ta phải mau chóng sinh đứa bé.”

Vưu Dữu mất tự nhiên khẽ nhếch môi, ánh mắt bà Lý cũng nhìn hướng hai người đối diện tràn đầy thâm ý. Ăn cơm xong, Vưu Dữu cùng Lý Sâm lên lầu trước, Lý Tắc Cần để ly rượu xuống. “Nghe Sâm tử nói một chút, nó thật sự muốn kết hôn với Vưu Dữu?”

“Yên tâm đi.” Bà Lý gấp thức ăn cho ông ta. “Đừng nói đứa bé, ngay cả quả trứng cô ta cũng không sinh được, phải nhanh chóng ngăn lại cái ý nghĩ này của Sâm tử, nếu không số tuổi nhiều lên, chắc chắn sẽ làm chậm trễ thời gian ôm cháu nội của chúng ta.”

Nàng dâu của Lý gia bọn họ, tất nhiên không thể là loại người như Vưu Dữu.

Phó gia.

Ánh mặt trời bị mây đen che kín, thỉnh thoảng tạm thời trôi qua, mới vừa nãy trời còn sáng, lúc này lại âm u giống như có gì đó che kín ở đỉnh đầu.

Một hồi chuông điện thoại vang lên dồn dập.

Bảo mẫu ở gần đó nghe máy, ánh mắt ở nhìn xung quanh. “Má Trần, tìm bà.”

Má Trần buông công việc trong tay lại, khó có thể tin đi tới. “Tìm tôi?”

“Đúng, điện thoại của bà.”

Trong lòng má Trần tràn đầy nghi ngờ, bà cầm ống nghe lên để vào bên tai. “Alo, ai vậy?”

“Má Trần.” Một giọng nữ truyền vào trong tai má Trần. “Bà mau tới đây một chuyện.”

Má Trần không nghe rõ giọng nói của đối phương. “Cô là ai?”

“Tôi là Nhụy Nhụy mà, sao bà mau quên tôi như vậy?”

Đôi mắt má Trần tròn tròn, bị dọa không hề nhẹ, bàn tay chụm lại bên ống nói. “Cô, cô là Nhụy Nhụy?”

“Đúng vậy, bà mau cầm một vạn đồng tiền tới đây, bây giờ ngay cả chỗ ẩn náu tôi cũng không có.”

Ánh mắt má Trần liếc qua tấm hình Phạm Nhân treo bên trong phòng khách, thiếu chút nữa hồn bay phách lạc. “Tôi, chuyện này không liên quan đến tôi.”

“Má Trần, bà muốn mặc kệ tôi? Được, dù sao tôi cũng không đường có lui, sẽ đem tình huống ngày đó nói hết ra, tôi ngồi tù bà cũng không có kết quả tốt hơn.”

“Đừng.” Má Trần nhanh chóng đổ đầy mồ hôi. “Tiểu thư, cô đừng như vậy.”

“Bà mang tiền tới đây, ngay hôm nay.”

“Được.” Má Trần suy nghĩ một chút sau đó gật đầu. “Bây giờ cô đang ở đâu?”

Đổi phương nói ra một địa chỉ. “Nhanh lên một chút!”

Má Trần cúp điện thoại, bảo mẫu đi tới bên cạnh. “Là ai vậy? Tôi nhớ là con trai bà tìm bà vẫn gọi bằng điện thoại di động.”

Má Trần luống cuống tay chân, đứng im tại chỗ lưỡng lự. “Nếu lão gia có hỏi, cô nói tôi có việc đi ra ngoài.”

May mắn là mới có tiền lương, lại thêm bình thường có chút để dành, cố gắng cũng có thể có một vạn đồng.

Sau khi ra khỏi nhà, má Trần gọi một chiếc xe taxi, nơi hẹn là một quán cà phê nhỏ.

Bởi vì chỗ vắng vẻ, xe lui tới cũng không nhiều, má Trần đứng ở bên ngoài quán cà phê. Một chiếc xe con từ từ dừng lại bên cạnh bà, người ngồi ở ghế lái từ từ hạ cửa sổ xe xuống. “Má Trần.”

Thấy rõ ràng người đó, má Trần giật mình hoảng hốt. “Tiểu, tiểu thư?”

Phó Nhiễm mở cửa xe ra. “Lên xe thôi.”

Má Trần cảm thấy may mắn. “Không cần, tôi ở đây chờ con trai, một lát nữa nó sẽ tới.”

“Điện thoại là tôi gọi.” Phó Nhiễm bỏ tai nghe xuống. “Dùng ứng dụng thay đổi giọng nói, cho nên bà nghe không hiểu.”

Gương mặt má Trần trắng bệch.

Phó Nhiễm lái xe tiến về phía trước, má Trần nhìn thấy từng dãy núi cách đó không xa, lại nhìn sang hướng cột mốc hai bên đường, đột nhiên nhớ tới đây là đường tới mộ của Phạm Nhân.

Phó Nhiễm dừng xe xong, đi về phía trước.

Xa xa nhìn thấy Minh Thành Hữu đứng ở trước mộ của Phạm Nhân, trong lòng má Trần bỗng khản trương, Phó Nhiễm đi tới, nhận lấy nén hương đã đốt trong tay Minh Thành Hữu.

Má Trần thấy hình trên bia mộ. “Phu nhân!”

Phó Nhiễm quỳ gối trước mộ, má Trần thấy thế, trong lòng càng thêm bất an. “Tiểu thư, trong nhà còn có việc, tôi muốn đi về trước.”

“Má Trần.” Phó Nhiễm thốt lên. “Chuyện kia bà còn muốn giấu giếm tới khi nào?”

“Tôi không hiểu rõ ý của ngài.”

Phó Nhiễm đứng lên, ngay cả bụi đất trên đầu gối cũng không phủi đi. “Sau khi tôi cùng mẹ tôi xảy ra chuyện, rốt cuộc bà có từng trở lại hay không?”

“Tôi, tôi đã nói rồi, ngày đó tôi có chuyện nên về nhà.” Bước chân má Trần không khỏi lui về phía sau.

“Vậy Vưu Ứng Nhụy vào nhà bằng cách nào?”

Má Trần không dám nhìn tới ngôi mộ. “Tiểu thư, cảnh sát đã nói ngày đó không có dấu vết cô ta đi vào, cô đừng đa tâm, có thể phu nhân xảy ra chuyện thật sự là ngoài ý muốn.”

Phó Nhiễm cảm thấy ngực như nghẹn lại, không khỏi đành mắt, lòng người thật sự có thể lạnh lùng đến vậy, Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm, kéo cô đến bên cạnh mình. “Má Trần, bà có một cháu nội đúng không?”

“Tam Thiệu, cậu?” Má Trần đột nhiên giật mình hoảng sợ.

“Chớ khản trương, tôi vẫn tò mò, bằng điều kiện của gia đình bà thì tại sao có thể vào học ở trường học như thế?”

“Tôi, con tôi rất chú trọng chuyện giáo dục cho đứa bé, tiền kiếm được hầu như đều dành cho nó.”

“Nói cách khác, cháu nội bà là hy vọng của cả nhà bà sao?”

Minh Thành Hữu giống như đang nói chuyện về gia đình mình nên má Trần cũng không dám buông lỏng. “Đúng.”

“Vào trường học tốt thật không dễ dàng phải không?”

Má Trần gần như muốn khóc lên. “Tam Thiếu, thật sự là tôi không biết chuyện xảy ra ngày đó, các người đừng ép tôi.”

Phó Nhiễm ngồi xổm người xuống, ánh mắt đối diện tấm hình của Phạm Nhân, bàn tay cô khẽ vuốt ve tấm bia lạnh như băng, tràn đầy đau thương, vắng lặng.

“Tình hình trong nhà bà tôi rất rõ ràng, có lẽ là ngày mai, không, chỉ ngày hôm nay thôi...”

Minh Thành Hữu bước đến trước mặt má Trần. “Bà hãy về thăm nhà một chút, ngày mai nhất định là cháu nội bà không cần đi học, con trai con dâu của bà cũng không giữ được công việc, về phần bà, Phó gia càng không dám dùng.”

Nét mặt má Trần hoảng sợ. “Tam Thiếu, tiểu thư, thật sự cái gì tôi cũng không biết.”

Minh Thành Hữu xoay người đi về phía Phó Nhiễm, cũng không quay đầu lại nói với má Trần.

“Bà đi đi, chẳng qua tôi chỉ nhắc nhở bà một câu, lúc này Phó Nhiễm gọi điện thoại cho bà có thu âm lại, thay vì để người nhà gặp nạn cùng mình, bà thừa nhận bà đã từng có trao đổi với cô ta đi, món nợ này mới có thể tính toán rõ ràng.”

Má Trần lo lắng đề phòng tới hôm nay, cho là Vụ Ứng Nhụy không xuất hiện, có một số việc là có thể che giấu cả đời, nhưng đến thời điểm báo ứng, có muốn tránh cũng không tránh khỏi.

Bà thất thanh khóc lớn. “Thật xin lỗi phu nhân.”

Mặc dù Phó Nhiễm đưa lưng về phía bà, nghe được những lời này của má Trần, nước mắt lại không nhịn được tuôn rơi, thậm chí không muốn nghe lời tiếp theo, nếu quả như thật lấy được trở lại như cũ, cô có thể tiếp nhận được không?

Minh Thành Hữu kéo cô vào lòng, ôm vào trong ngực thật chặt.

Giọng nói má Trần run rẩy, tình cảnh hôm đó phải dần xuống đáy lòng không dám suy nghĩ nhiều, bây giờ nhớ lại lần nữa, vẫn có cảm giác mùi máu tanh nồng nặc...

Một năm trước.

Mặc dù má Trần để cho Vụ Ứng Nhụy vào cửa, nhưng cũng biết mối quan hệ giữa cô ta và Phó Nhiễm, má Trần không dám đi xa, mưa đổ xong sau đó vội vã chạy về.

Lúc mới đi vào phòng khách, bà đã cảm thấy có gì đó không được bình thường. Chỗ cửa vô cùng lộn xộn, má Trần vội vàng bỏ đồ xuống đi vào.

Một hình ảnh đập vào mắt, làm bà gần như ngất xỉu.

Phó Nhiễm té xỉu ở cửa cầu thang không nhúc nhích, Phạm Nhân là cả người nằm ở trên bụng cô, trên mặt đất có máu tươi chảy ra nồng nặc, má Trần ngẩng đầu lên, thấy Vụ Ứng Nhụy ngồi bệt ở trên bậc thang.

“Phu nhân, tiểu thư!” Má Trần sợ hãi.

Đột nhiên Vụ Ứng Nhụy tỉnh táo lại, nghe được tiếng thét chói tai của má Trần, cô ta chạy xuống thật nhanh. “Trần, má Trần.”

“Là cô hại phu nhân bị như vậy?”

“Bà hãy nghe tôi nói.” Vụ Ứng Nhụy rối loạn, xua hai tay lung tung. “Không phải là tôi, thật không phải là do tôi, là ngoài ý muốn.”

Má Trần ngồi xổm người xuống, đôi tay Phạm Nhân tất cả đều là máu, móng tay gãy lìa, nhìn thấy mà ghê, bà đưa tay muốn đỡ Phạm Nhân.

Vụ Ứng Nhụy vội hất tay má Trần ra. “Đừng động vào!” nh

“Tôi muốn báo cảnh sát.”

“Bà dám!” Vưu Ứng Nhụy giống như một mũi tên đã kéo căng, có khả năng tấn công người khác bất cứ lúc nào. “Bà đừng quên, bà cũng là tông phạm, nếu không phải là bà cho tôi vào cũng sẽ không có chuyện bây giờ.”

“Tiểu thư, nhưng bà ấy là người nuôi cô hai mươi năm mà!” Má Trần nói xong, bàn tay đưa tới lần nữa.

Vưu Ứng Nhụy chợt đẩy má Trần ngã xuống đất. “Tôi nói bà câm miệng, là bà ta, bà ta thiên vị Phó Nhiễm, rốt cuộc tôi không phải con gái ruột của bà ta, bà xem đi, đến chết bà ta cũng đều muốn bảo vệ đứa bé của Phó Nhiễm!”

Hai mắt Vưu Ứng Nhụy hiện đầy tia máu. “Tôi không thể giữ lại đứa bé của Phó Nhiễm.”

Cô ta dùng chân muốn đá Phạm Nhân ra, nhưng Phạm Nhân lại nằm ở đó cũng không nhúc nhích, Vưu Ứng Nhụy sợ tới mức thu chân lại, chỗ cổ tay truyền đến đau đớn, giơ tay lên mới nhìn thấy có vết thương, nhưng chiếc vòng tay lại không còn.

“Má Trần, mau tìm giúp tôi, nếu rơi vào trong tay cảnh sát thì tôi chết chắc.”

Má Trần bị Vưu Ứng Nhụy đẩy đi lên lầu, đôi tay bà ôm lấy tay vịn, với góc độ như vậy nhìn lại vừa đúng có thể nhìn thấy gương mặt trắng bệch như tờ giấy của Phạm Nhân. “Tiểu thư, chúng ta báo cảnh sát đi, sẽ xảy ra chuyện lớn.”

“Không được.” Vưu Ứng Nhụy tìm xung quanh lại không phát hiện chiếc vòng tay rơi tại đâu, cô ta vội vàng đứng dậy. “Chúng ta mau rời đi.”

Má Trần lại bị cô ta kéo xuống lầu. “Chẳng lẽ không gọi cả xe cứu thương sao?”

Đột nhiên Vưu Ứng Nhụy quay đầu lại, hai mắt lộ ra vẻ hung ác. “Đợi có người tới đây dọn dẹp hiện trường, má Trần, bà muốn ngồi tù sao? Bà nghĩ tới gia đình bà một chút, bà dám nói lung tung tôi sẽ không bỏ qua cho bà, đi mau!”

Một tiếng rên rỉ nhỏ truyền vào trong tai hai người, má Trần rơi nước mắt, thấy tay Phạm Nhân chỉ chỉ.

“Phu nhân, phu nhân!”

“Đi!” Không biết Vưu Ứng Nhụy lấy hơi sức ở đâu ra, kéo má Trần đi xuyên qua phòng khách, chút do dự cuối cùng theo Vưu Ứng Nhụy mà tan biến, lúc rời đi, má Trần thấy đầu Phạm Nhân cử động.

Rời khỏi Vân Thủy Thiên Sơn, má Trần vô cùng sợ hãi, vội vàng thuê xe về nhà mình.

Mặc dù trong lòng có chuẩn bị, nhưng nghe được chính miệng má Trần nói ra như vậy, thiếu chút nữa Phó Nhiễm vẫn không chịu đựng nổi.

Má Trần quỳ gối trước mộ của Phạm Nhân không ngừng dập đầu, trán đụng vào mặt đất cứng rắn lạnh như băng, không bao lâu liền có thể thấy vết máu. “Phu nhân, thật xin lỗi, thực xin lỗi bà.”

Phó Nhiễm xông tới, đôi tay dùng sức kéo má Trần. “Tại sao đối xử với mẹ tôi như vậy, chẳng lẽ bình thường mẹ tôi đối với bà không tốt sao? Má Trần, chẳng lẽ tiền đồ của cháu nội bà lại muốn dùng một mạng của người khác để đổi sao?”

“Tiểu thư.” Cả người má Trần lung lay. “Lúc ấy tôi đã quá sợ hãi, sau đó tôi cũng muốn nói, nhưng thời gian càng lâu tôi càng khó lên tiếng.”

“Bà gọi điện thoại cấp cứu không được sao? Các người liền trơ mắt nhìn mẹ tôi lâm vào cảnh tuyệt vọng?” Phó Nhiễm vô cùng đau đớn, bỏ một tay ra. “Vưu Ứng Nhụy ở đâu, cô ta ở đâu?”

Má Trần không ngừng lắc đầu. “Thật sự là tôi không biết.”

“Sẽ có báo ứng.” Phó Nhiễm không che giấu được tiếng khóc. “Các người cũng sẽ có báo ứng.”

Minh Thành Hữu đứng ở sau lưng Phó Nhiễm, hôm nay thời tiết không tốt, màn đêm buông xuống sớm Phó Nhiễm quỳ gối trước mộ, Minh Thành Hữu muốn ôm cô.

Thân thể Phó Nhiễm mềm nhũn ngã nhào vào ngực anh.

” Phó Nhiễm, chúng ta về nhà chứ?”

Cô nhắm mắt lại, khuôn mặt đầy nước mắt. “Thành Hữu, chúng ta đem mẹ về nhà chứ?”

Minh Thành Hữu nắm chặt bả vai cô, mạnh mẽ ôm cô đi.

Phó Nhiễm bị anh nhét vào bên trong ghế lái phụ. “Yên tâm đi, họ cũng sẽ phải trả giá đắt.”

“Cho khẩu cung giả, thấy chết mà không cứu, nhiều nhất là má Trần cũng sẽ ngồi tù.” Phó Nhiễm đưa tay che mặt. “Nếu như lúc ấy bà ta gọi một cú điện thoại, có lẽ cũng sẽ không như vậy?”

Minh Thành Hữu nắm chặt tay Phó Nhiễm, để cho cô được suy nghĩ nhiều nữa.

Trên đường trở về, đi đến nửa đường thì trời mưa, mưa rơi càng lúc càng lớn, cần gạt nước đung đưa qua trái qua phải, bóng người đi trên đường vẫn là mơ hồ.

Phó Nhiễm dựa đầu vào cửa sổ xe, Minh Thành Hữu đem xe dừng ở ven đường, đầu phố có tiệm trà sữa COCO, bên trong bán trà sữa bánh pudding là loại Phó Nhiễm thích.

Anh mở cửa xư đi ra ngoài, mua đồ uống nóng trở lại trong xe, bả vai cùng ống quần đã ướt đẫm, Phó Nhiễm nghe thấy tiếng cửa xe đóng lại mới ngẩng đầu lên, Minh Thành Hữu thấy đôi tay cô nắm chặt lại. Anh gỡ từng ngón tay Phó Nhiễm ra, đầu ngón tay cô lạnh như băng, Minh Thành Hữu đem trà sữa vừa mua nhét vào trong tay cô.

Điện thoại bên trong túi xách vang lên, hai tay Phó Nhiễm run rẩy, ánh mắt nhìn vào một chỗ.

Minh Thành Hữu lấy điện thoại di động của cô ra, thấy là Phó Tụng Đình. Anh mở máy sau đó hạ thấp giọng, nói mấy câu

Bên cạnh xe có vài người đi đường không mang dù đang cúi đầu chạy, tiếng bước chân lọt vào trong tai nặng nề khác thường. Minh Thành Hữu đem điện thoại di động của Phó Nhiễm nhét vào trong túi, mới nghiêng sang, cô liền tựa đầu vào trên vai anh.

Anh duy trì tư thế ban đầu không động đậy, Phó Nhiễm uống thức uống nóng, mặc dù như thế, khí lạnh trong cơ thể vẫn khó có thể xua tan.

Hai người ngồi trong xe hơn nửa giờ, Minh Thành Hữu khẽ xoa đầu Phó Nhiễm. “Chỉ cần Vưu Ứng Nhụy xuất hiện, cô ta sẽ không chạy thoát.”

“Đều đã một năm rồi.” Phó Nhiễm khó nén được vẻ ảm đạm trong ánh mắt. “Nếu cô ta vĩnh viễn không xuất hiện thì sao?”

Dù sao cũng không ai biết Vưu Ứng Nhụy ở đâu, cũng không ai biết cô ta có còn xuất hiện nữa hay không.

“Má Trần không nói hiện trường còn có người thứ ba, xem ra vết thương trên người mẹ cũng là do cô ta gây ra.”

Phó Nhiễm không khỏi lạnh run, nhắm hai mắt lại. “Đừng nói nữa, ahhh... Thành Hữu chúng ta về nhà đi, em muốn về nhà.”

“Ừ.”

Minh Thành Hữu lấy cái gối từ ghế sau để cho cô ôm vào trong ngực, lại đem mở hệ thống sưởi tới mức lớn nhất.

Nơi nào đó ở ngoại ô, trong quán ăn Nông Gia Nhạc.

Hôm nay có người bao trọn chỗ ngồi trong quán.

Một chiếc xe nhanh chóng lái tới, sau đó dừng sát ở trước một khóm cây. Một người đàn ông bước xuống, bước chân có chút cà thọt, bởi vì đi nhanh, không thể nghi ngờ là khuyết khuyết trên chân liền bị bại lộ.

Hắn đi dọc theo khu nhà gỗ đi về phía quán cơm xây ở trong hồ, nhân viên phục vụ tới chào. “Ngài khỏe chứ, xin hỏi mấy. . . .”

Người đàn ông vùng tay, chứng tỏ đã đặt chỗ ngồi.

Hắn xuyên qua hành lang đi tới cửa phòng bao, không gõ cửa, trực tiếp mở cửa đi vào.

Một người đàn ông ngồi chỗ gần cửa sổ, cửa sổ dùng một cây gậy gỗ chống lên, nhìn ra ngoài có thể nhìn đến một đàn vịt đang chơi đùa.

“Anh tới thật sớm.” Lý Lận Thần đi tới sau đó ngồi vào chỗ đối diện.

“Tôi không có thói quen trễ hơn so với người khác.”

Hai người có vẻ như rất quen thuộc, người đàn ông rót ly rượu cho Lý Lận Thần. “Tôi đã chọn món, cũng đều là món anh thích.”

“Lái xe thì nên uống trà thôi.”

“Cũng được.” Người đàn ông không miễn cưỡng. “Gần đây đã gặp mặt Phó Nhiễm sao?”

“Trước kia tôi cũng không có hứng thú, chớ nói chi là hiện tại.” Giọng nói của Lý Lận Thần mang theo vẻ trào phúng. “Tôi thấy vốn là cách này không thể thực hiện được.”

“Chỉ kém một chút, nếu không, vợ con của hắn, bao gồm tất cả tài sản đều là của anh.”

Lý Lận Thần uống trà xanh. “Mẫu chốt là, vợ con hắn, anh nói rơi vào trong tay tôi, tôi sẽ đối xử như thế nào đây?”

Trong mắt người đàn ông lộ ra vẻ hứng thú. “Tôi đây mỗi mắt mong chờ.”

Bàn tay Lý Lận Thần sờ vào vết thương trên chân mình, người đàn ông nhìn theo. “Lúc ấy nếu không phải là Cung Nguyễn ra ngoài làm xáo trộn, nói không chừng chuyện giữa anh và Phó Nhiễm đã thành công.”

“Yên tâm.” Khóe mắt Lý Lận Thần lộ lên một tia hiểm ác. “Tôi đã muốn cho cô ta một bài học.”

“Trong nhà còn gây sức ép sao?”

Ngón tay Lý Lận Thần ấn ấn lên trán. “Trừ Phó Nhiễm, tôi sẽ không kết hôn cùng bất cứ kẻ nào.”

“Tôi thấy Cung Nguyễn kia không tệ, cho cô ta làm bia đỡ đạn cũng được.”

“Hừ.” Sắc mặt Lý Lận Thần hiện lên vẻ phức tạp. “Sau đó sẽ khiến khắp thiên hạ đều biết rõ tôi không có khả năng sinh con sao?”

Động tác trong tay người đàn ông ngừng lại, vẻ mặt Lý Lận Thần lộ ra không kiên nhẫn.

“Lúc trước anh nói Minh Thành Hữu sẽ chết, tôi mới nhẫn nại tìm cách tiếp cận Phó Nhiễm, không nghĩ tới là công dã tràng, sau đó lại thật vất vả mới biết được tin tức hắn đã chết, nhưng Phó Nhiễm cũng không chịu tỏ thái độ, tôi lại muốn dùng chút thủ đoạn, anh nói tôi chờ cho tới khi hắn chết, bây giờ thì tốt rồi, hiện giờ Minh Thành Hữu sống sờ sờ ra trước mắt là chuyện gì?”

Người đàn ông dựa người vào thành ghế, ánh mắt nhìn ra cửa sổ. “Những thứ này cũng đều là ngoài dự kiến của tôi.”

“Nếu như để cho tôi đợi đến sau khi Minh Thành Hữu chết, tôi sợ là tôi không còn nhẫn nại nữa rồi.”

Lý Lận Thần bưng nửa ly rượu bên cạnh lên, uống một hơi cạn sạch.

“Còn có cơ hội.” Người đàn ông thu hồi tầm mắt. “Để cho hắn chờ chết, mới là cách đơn giản nhất, không uống người nào, hắn chỉ có thể chấp tay nhường cho, chúng ta chỉ cần chờ không phải tốt hơn sao?”

“Anh nói thật đơn giản.” Lý Lận Thần ngắt lời của hắn. “Bây giờ sức khỏe hắn rất tốt, nói không chừng còn sống lâu hơn cả tôi và anh, cá người này đang nói chuyện hoang đường cho ai nghe vậy?”

Người đàn ông đã tính trước, vẻ mặt chắc chắn. “Lúc ấy tôi đã ra tay đề phòng, yên tâm đi, hắn chắc ý không được bao lâu đâu, tôi nghĩ, thân thể của hắn cũng nhanh chóng có phản ứng.”

Lý Lận Thần nheo mắt lại. “Lời này của anh là có ý gì?”

Hắn ung dung nâng bình trà lên, rót đầy ly trà trước mặt Lý Lận Thần, động tác nhanh gọn, sau đó tự mình nâng ly trà lên đưa cho Lý Lận Thần.

Nét mặt Lý Lận Thần do dự đưa tay nhận lấy.

Người đàn ông uống trà, môi mỏng mở ra, cuối cùng chậm rãi nói ra một câu.

Ánh mắt hắn nhìn hai chân Lý Lận Thần chăm chăm.

“Trước hết bắt đầu sẽ là chân, nhất định anh sẽ tò mò, sau khi chân của hắn cũng giống anh sẽ là một cảnh tượng thú vị như thế nào? Sau đó, từ từ khuếch tán đến tứ chi, thậm chí là toàn thân!”

168. Chương 168

Chương 168: Chữa bệnh – tìm kẻ trả thù

Hắn đưa mắt nhìn hai chân Lý Lận Thần. “Trước hết là chân, chắc anh cũng rất tò mò, liệu sau này chân của hắn sẽ như thế nào?”

Lý Lận Thần chau mày, tựa hồ nghĩ đến tình cảnh của mình trong tương lai.

Biểu tình của hắn có chút cổ quái, như muốn cười.

“Khi nào thì anh ra tay với anh ta?”

“Tôi không có năng lực đó, chỉ có thể thông qua người khác, vả lại nhìn sự đắc ý của anh ta, thì tiệc vui sẽ chóng tàn thôi.”

Lý Lận Thần đưa tay cầm lấy ly trà, đầu ngón tay vì kích động mà run rẩy.

Người đàn ông hạ khoe mắt xuống, nhìn Lý Lận Thần chăm chăm. “Không phải anh vẫn luôn tìm bác sĩ sao?”

“Anh cảm thấy tôi còn có thể được phải không?” Lý Lận Thần khổ sở hớp một ngụm trà.

“Tóm lại, tôi sẽ có biện pháp.” Người đàn ông nói kiên định.

Lý Lận Thần lắc đầu: “Một chân thì sẽ chẳng được gì cả, dù sao cũng chỉ là cắt ngắn đi mà thôi, nhưng tôi vẫn là một người đàn ông.”

“Vậy anh hãy nói thẳng với cậu ta.”

“Lần trước tôi không kết hôn cùng với Phó Nhiễm, tôi nói với mọi người trong nhà, ai cũng không thể tin được chuyện này. Anh cũng biết, với tuổi của tôi bây giờ đã sớm kết hôn và có con rồi.”

Người đàn ông đứng lên, nhìn ra ngoài cửa rồi bước đi, Lý Lận Thần đưa mắt nhìn theo. “Lời anh vừa nói, có thật không?”

“Tôi sẽ không lừa anh.”

Bồi bàn mang thức ăn lên, người đàn ông lúc này mới nói. “Phó Nhiễm không chấp nhận anh vì Minh Thành Hữu còn sống, trước tiên anh cứ tiếp cận cô ta, tạm thời làm bạn tốt cũng được.”

Lý Lận Thần gật đầu. “Tôi muốn một kết quả hoàn mỹ nhất, nếu không thì tôi đã không nhẫn nhịn tới hôm nay.”

Phó Nhiễm ngồi trong vườn suy nghĩ vấn đề vợ, chị Nguyệt đang chơi đùa cùng Hân Hân, Minh Thành Hữu tự giam mình trong thư phòng ở tầng hai. Chuông cửa vang lên, xuyên vào trong vườn. Bảo mẫu mở cửa ra, khi quay lại thì có cả Triệu Lan.

Phó Nhiễm lúc đầu không chú ý lắm, mắt nhìn chân như người mất hồn, cho đến khi giọng nói của Triệu Lan vang lên trên đỉnh đầu.

“Tiểu Nhiễm!”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, ánh mắt chưa thích ứng được với tia nắng mặt trời, cô khẽ nheo mắt lại. “Mẹ.”

Triệu Lan nhìn xung quanh. “Có phải Thành Hữu đã trở lại hay không?”

Mặc dù Minh Tranh chưa nói gì, nhưng tin tức mấy ngày nay khá rầm rộ, ban đầu Triệu Lan cũng khiếp sợ, bà không tin lắm, cho nên mới đến đây. Phó Nhiễm gật đầu một cái. “Vâng.”

“Nó đâu rồi?” Triệu Lan đưa mắt tìm kiếm xung quanh.

Đúng lúc này, Minh Thành Hữu đang bước ra ngoài, ánh mắt bà chợt dừng lại trên người anh, bà sải bước chạy tới bên cạnh anh, đưa đôi mắt nhìn anh thật kỹ để xác nhận sự thật, bà chỉ sợ mình nhìn nhầm. Bóng dáng của anh cao ráo, ngạo nghễ, ánh mắt lạnh lẽo.

“Thành Hữu!” Triệu Lan ôm chầm lấy cổ anh, nước mắt tuôn rơi. “Thật sự không có việc gì, không có việc gì!”

Phó Nhiễm bước tới bên cạnh hai người.

Đôi tay anh đang buông thõng hai bên, nâng lên cao rồi chợt buông xuống, bóng dáng gầy yếu của Triệu Lan ôm anh có chút lực bất tòng tâm, bà nhón chân lên, mặc kệ việc anh có đẩy bà ra hay không, con trai tưởng chừng đã mất đi nay xuất hiện trước mặt bà làm bà không còn lý trí nữa.

Chóp mũi Phó Nhiễm chua xót.

Minh Thành Hữu đứng bất động tại chỗ, một hồi lâu sau mới đưa tay đẩy bà ra.

Triệu Lan lau nước mắt không ngừng. “Minh Tranh chưa nói ẹ biết, sau khi xem được tin tức, mẹ hỏi nó thì nó mới xác nhận tin tức này là thật, Thành Hữu, về sau con sẽ không có chuyện gì chứ? Thời gian bài xích đã qua rồi sao? Bây giờ có còn uống thuốc nữa không?”

Bà liên tiếp hỏi rất nhiều câu, nhưng vẻ mặt Minh Thành Hữu vẫn lãnh đạm, anh bước qua bà rồi tiến về phía trước.

Nhận lấy con trai từ tay chị Nguyệt, Minh Thành Hữu đưa hai tay xách nách con trai giơ lên cao rồi xoay tròn, hốc mắt Triệu Lan đỏ hồng, bước tới bên cạnh anh.

“Hân Hân.”

Anh đang ôm con trai, ánh mắt quét về phía Triệu Lan. “Bà đến đây làm gì?”

Triệu Lan không hề nghĩ tới anh sẽ hỏi bà một câu như thế. “Mẹ, mẹ tới tham các con một chút.”

Minh Thành Hữu bước tới, kéo tay Phó Nhiễm “Lúc ấy mang Hân Hân đi xét nghiệm ADN, bà cũng có phần chứ?”

Triệu Lan ngập ngừng, không biết nói như thế nào, tuy sự việc đã qua, nhưng bà vẫn rất hối hận. “Thành Hữu.”

Phó Nhiễm không đành lòng, nắm chặt tay anh. “Đừng như vậy, thời điểm anh không có ở đây, đều là mẹ chăm sóc em cùng Hân Hân.”

Giám định ADN, mặc dù chỉ là một tờ giấy, nhưng đã làm tổn thương tới con trai anh, Minh Thành Hữu không thể quên được, thậm chí có thể nghĩ tới cảnh con trai khóc tới tê tâm liệt phế, dù con không biết gì, nhưng chuyện này, anh không thể tha thứ cho Lý Vận Linh cùng Triệu Lan được.

Chị Nguyệt cầm áo khoác của Hân Hân bước tới.

Triệu Lan nhận lấy, muốn mặc cho cháu, Minh Thành Hữu lại cầm lấy áo đưa cho Phó Nhiễm, hai tay bà chợt run rẩy, không biết phải làm gì.

Phó Nhiễm bảo bà ở lại ăn cơm, còn Thành Hữu thì ôm con trở về phòng.

Triệu Lan lắc đầu. “Không, Thành Hữu không muốn gặp mẹ, hai con không dễ dàng gì mới ở chung một chỗ với nhau, chớ vì chuyện của mẹ mà mất hòa khí.” Triệu Lan thở dài. “Mẹ vẫn muốn nói xin lỗi với con, con đối xử với mẹ tốt như thế, mà mẹ lại không tin con, mang Hân Hân đi bệnh viện, người mẹ muốn xin lỗi nhất là Hân Hân.”

Phó Nhiễm tiễn Triệu Lan ra ngoài, khi trở vào thì thấy anh đang ôm con chơi trong phòng khách, cô bước tới ngồi cạnh anh. “Chuyện đã qua rồi thì cho qua đi.”

“Nếu bỏ qua một cách đơn giản như thế, Phó Nhiễm à, bọn họ sẽ mau chóng quên đi lỗi lầm của mình, về sau lỡ có tái diễn thì sao? Có một số việc không nên dễ dàng bỏ qua như vậy.”

Đây chính là Minh Thành Hữu, muốn lừa gạt anh sợ rằng còn khó hơn so với lên trời.

Hân Hân ăn xong liền lăn ra ngủ, Minh Thành Hữu đang tập luyện trong phòng thể thao, cô cũng không muốn phiền anh, cho nên chuyện của công ty đa phần đều do cô giải quyết.

Sau bữa trưa, hai người vừa tan họp, mấy ngày nay cô có vẻ không vui, anh biết cô buồn vì chuyện của Phạm Nhân. “Chúng ta đi bơi.”

“Em không muốn.”

“Nhìn thân thể anh miễn phí, có muốn không?”

Phó Nhiễm bị anh nắm tay kéo về phía trước, tới trước hồ bơi, ánh mặt trời chiếu lên mặt nước, phản xạ lại, những gợn sóng lăn tăn, Minh Thành Hữu đã thay quần bơi đứng bên cạnh, tung người nhảy xuống, những giọt nước bắn lên cả chân cô, cô vội nhảy ra vài bước, hai tay vô ý che trước mặt.

Anh có thân hình tráng kiện, dưới mặt nước càng đẹp hơn, Phó Nhiễm ngồi xuống ghế, trong đầu hiện lên lời nói của má Trần.

Minh Thành Hữu nhô đầu ra khỏi mặt nước, bơi tới gần cô. “Xuống bơi một vòng đi.”

Phó Nhiễm rút hai chân về, nhưng không kịp, cô cúi đầu nhìn ống quần bị ướt. “Em sợ lạnh.”

“Nhiệt độ rất ấm, không lạnh đâu.”

Cô lười vận động “Anh bơi hai vòng nữa rồi lên đi, kéo lạnh bây giờ.”

Đôi tay anh chống lên thành bể bơi, đẩy người ra.

Mới bơi được một nửa, đột nhiên chân cảm thấy co rút, đau đớn, muốn cố sức bơi một tý nhưng chân co rút càng mạnh. Cả người anh không dùng sức được nữa, dù bể bơi không sâu, nhưng cả người anh vẫn chìm xuống.

Trên mặt nước tĩnh lặng, nước tràn qua đầu, thân thể mất thăng bằng, anh bị uống một ngụm nước, sâu đó cả người chìm dần xuống.

Phó Nhiễm nhìn mặt nước, cảm thấy có gì đó không đúng. “Thành Hữu.”

Cô không chút nghĩ ngợi, vớt khăn tắm ra sau rồi nhảy vào bể bơi, nước cũng không sâu lắm, Phó Nhiễm ôm lấy thắt lưng của anh, kéo anh lên. “Thành Hữu, anh làm sao thế?”

Tay anh vịn chặt bả vai cô, giọng nói nặng nề. “Không có chuyện gì, chắc bị chuột rút.”

Cô cố hết sức mang anh tới thành bể bơi, một lát sau, chân anh đã có thể động đậy được, cô dìu anh lên ngồi trên ghế mây. “Hiện tại anh sao rồi?”

“Không sao.” Minh Thành Hữu đưa tay xoa xoa chân, cảm giác lần này thật giống với lần trước khi ở trong khách sạn, anh nhúu chặt chân mày lại.

“Đang yên lành sao bị chuột rút?”

“Phó Nhiễm.” Anh nắm chặt tay cô. “Đừng khẩn trương, anh cảm thấy dường như không phải bị chuột rút.”

Loại cảm giác này thật không tốt, đôi chân có cảm giác như không còn tồn tại trên người, anh cố sức bám lên chân, nhưng không hề cảm giác được sự đau đớn, Minh Thành Hữu nhìn vết máu bầm ứ đọng trên đùi, trái tim cô run lên. “Anh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?”

“Anh cũng không biết nữa.” Minh Thành Hữu động dậy chân, đã có thể bước đi bình thường được.

“Trước kia có từng xảy ra tình huống này không?”

“Đây là lần thứ hai.” Minh Thành Hữu nhận lấy khăn tắm cô đưa tới, lau sạch nước đọng trên người.

“Hay là tới bệnh viện kiểm tra?” Phó Nhiễm không yên lòng.

Minh Thành Hữu đứng lên. “Ngày mai chúng ta đi.”

Dù sao thân thể anh cũng mới bình phục, một chút xúu khó chịu anh cũng không dám bỏ qua.

Duật Tôn và Mạch Sanh Tiêu đều ở thành phố Bạch Sa, Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu vừa tới, đã có người tới đón.

Phó Nhiễm thấy chỗ ghé lái là Duật Tôn, cô không khỏi nhướn mày lên, Duật Tôn đưa ánh mắt nhìn Minh Thành Hữu qua kính chiếu hậu. “Vợ cậu nhìn tớ chăm chăm, không phải là cô ấy cho rằng tớ lừa cậu mười tỷ đấy chứ?”

Minh Thành Hữu nắm tay cô. “Cô ấy còn chưa biết.”

Phó Nhiễm suy nghĩ, sau đó nhìn anh. “Thì ra không phải là mười triệu mà là mười tỷ, ngay trong lúc MR gặp nguy, đã có người tung một đồng tiền khổng lồ ra để nâng cao giá cổ phiếu, hóa ra số tiền đó là dùng vào việc” này?”

“Bà xã tớ thật sự lợi hại.”

Duật Tôn khởi động xe. “Tớ đã hẹn với Từ Khiêm, hiện tại vừa tới giờ hẹn.”

Phó Nhiễm không nói gì nữa, Minh Thành Hữu hợp tác với Duật Tôn. Mười tỷ kia anh giữ lại là để giải vây cho cô.

Xe chạy thẳng một đường tới bệnh viện.

Đây là bệnh viện tư nhân, nhìn kiến trúc bên ngoài là có thể biết được đã đầu tư không ít, cửa bệnh viện ít người lui tới, nhưng ngược lại trong bãi đậu xe có rất nhiều xe sang trọng, Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu bước vào trong đại sảnh, trong lòng không hiểu sao lại lo lắng.

Minh Thành Hữu thấy cô nắm chặt tay anh, anh quay sang nhìn cô. “Không có chuyện gì đâu.”

Duật Tôn đi tới trước thang máy, có y tá tới dẫn bọn họ tới phòng làm việc.

Phó Nhiễm nghĩ rằng viện trưởng của bệnh viện thường là những người già lớn tuổi, các bác sĩ cũng thế. Nhưng khi cô nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi, mặt mày khôi ngô, bộ dạng tuấn tú, làm cho suy nghĩ của cô chợt bị sai lệch, cô bỗng giật mình.

Từ Khiêm bắt tay cùng Minh Thành Hữu, y tá mang trà vào.

“Tình huống của cậu, Tôn đã nói với tôi rồi, hiện tại cậu bị đau ở đâu?”

“Ở đây.”

Từ Khiêm đưa mắt nhìn vào chân anh. “ Ở đây tôi có một số thiết bị rất tân tiến, tôi sẽ cho anh thử một chút.”

Duật Tôn ở bên cạnh chế nhạo. “Cậu chó có thấy người nào tới cũng mang ra làm chuột bạch mà thử nghiệm.”

“Giờ tôi muốn đem anh đi thử nghiệm, anh có chịu không?”

Từ Khiêm cười cười nói chuyện với Duật Tôn, sau đó nhìn về phía Minh Thành Hữu. “Theo tôi, nếu tất cả đều bình thường thì kiểm tra sẽ an tâm hơn, không có việc gì là tốt nhất, chỉ là...”

Từ Khiêm dừng lại một chút. “Cứ kiểm tra trước đi, cũng không biết tôi đoán có đúng không?”

Phó Nhiễm nghe Từ Khiêm nói lấp lửng, trái tim cô như bị treo ngược lên.

Dưới sự hướng dẫn của y tá, Minh Thành Hữu đã làm xong các loại kiểm tra, chỉ chờ kết quả.

Sự chờ đợi luôn là điều đau khổ nhất, nhưng sắc mặt Minh Thành Hữu không có gì khác thường, thỉnh thoảng còn nói chuyện cùng Duật Tôn.

Một sấp giấy thật dày được y tá mang đến cho Từ Khiêm.

Phó Nhiễm khấn trương, nhìn sắc mặt của Từ Khiêm.

Ngược lại, vẻ mặt anh ta rất bình thường, thông thả ung dung lật xem từng tờ, Duật Tôn hơi nghiêng người, Minh Thành Hữu cũng nhướn mắt lên nhìn về phía Từ Khiêm.

Một hồi lâu sau, anh ta mới bỏ sấp giấy xuống.

“Người đẹp, đã xem qua phim khoa học viễn tưởng chưa?”

Phó Nhiễm dường như không mấy hứng thú với đề tài này. “Nói trọng tâm đi.”

“A...” Từ Khiêm cười khê. “Sao người đẹp khó chịu thế?”

“Bớt nói nhảm đi.” Duật Tôn cũng đang đợi kết quả. “Ni mau đi.”

“Nếu mọi người đã xem qua phim khoa học viễn tưởng, có thể hiểu rõ tác dụng phụ của loại thuốc này.” Từ Khiêm nói ra một cái tên tiếng Anh. “Chẳng qua đó gọi là mỹ từ, từ khoa học, gọi nôm na là đóng băng, nghe hiểu chứ?”

Phó Nhiễm cảm thấy sống lưng lạnh băng, sau đó lan ra toàn thân, Minh Thành Hữu nheo mắt. “Có ý gì?”

“Tên gọi như ý nghĩa, nó là một loại thuốc kiểu mới ở chợ đen, truyền vào cơ thể qua đường máu, có thời gian ủ bệnh lâu, phản ứng ban đầu là tứ chi tê liệt, nói không chừng chỉ bước một bước liền không hoạt động được nữa, nhưng thời gian rất ngắn, khoảng một phút là có thể trở lại bình thường. Cho nên có một số người không để ý lắm, theo thời gian phát bệnh, cơ thể dần dần trở nên tê liệt, cuối cùng cơ quan nội tạng dần dần mất đi chức năng, không làm việc được nữa, đến lúc ấy muốn cứu cũng không được.”

Phó Nhiễm nghe Từ Khiêm giải thích, hồn vía cô như bay mất hết. “Sao lại có loại thuốc này thế?”

Từ Khiêm nhìn vào mắt cô. “Chuyện người đẹp không biết còn rất nhiều.”

Đôi tay cô trắng bệch, cầm chặt bàn tay anh. “Tại sao lại có thể như vậy được?”

“Thuốc tôi uống không có vấn đề gì?” Minh Thành Hữu ngẫm nghĩ rồi nói.

“Không phải thuốc uống, mà thông qua tiêm chích đi vào trong cơ thể, nói cách khác, trong lúc cậu hôn mê, đã có người tiêm cho cậu loại thuốc này nhưng cậu không hề hay biết.”

Phó Nhiễm hít mạnh một hơi, nước mắt gần như muốn trào ra, sắc mặt Minh Thành Hữu lạnh đi. “Trước khi giải phẫu ghép tim, hình như tôi có tiêm một loại thuốc, chỉ là không nhớ rõ lúc nào mà thôi.”

“Vậy bây giờ phải làm như thế nào?” Đây là điều cô quan tâm nhất. “Làm sao để chữa khỏi?” c

Từ Khiêm xòe đôi bàn tay ra.

Nước mắt cô trào ra, lăn tròn trên đôi gò má ửng đỏ, cô kinh ngạc nhìn về phía Minh Thành Hữu, quên cả việc lau nước mắt.

Minh Thành Hữu mất hồn trong chốc lát rồi nhìn cô, đưa tay lau sạch nước mắt cho cô.

Duật Tôn nhìn sắc mặt Từ Khiêm, nặng nề nói. “Cậu xem đi, cậu làm cho cô ấy sợ hãi rồi khóc rồi kìa, bệnh của Thành Hữu cậu rõ nhất, một vài kẻ hở trong lời nói kia của cậu há có thể lừa gạt được ai?”

Từ Khiêm cầm hộp khăn giấy đưa cho Minh Thành Hữu, nở nụ cười xin lỗi. “Thật sự xin lỗi nha, tôi chưa nói là không thể chữa trị được, làm sao mà người đẹp khóc đến nỗi này cơ chứ?”

Phó Nhiễm nghe vậy, hai tay đặt lên đùi Minh Thành Hữu, tâm tình cũng không vì thế mà tốt lên được.

“Tôi sớm không bằng đúng dịp, trong phòng thí nghiệm tôi có một vài con chuột bạch cũng bị tiêm loại thuốc này, gần đây nghiên cứu có chút tiến triển, nếu không hôm nay cho cậu thử một chút.”

Phó Nhiễm nghe Từ Khiêm nói, đưa mắt nhìn anh ta rồi lại nắm chặt tay Minh Thành Hữu. Từ Khiêm nào dám bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, lập tức đưa tay chỉ vào Duật Tôn. “Thuốc của tôi có vẻ rất tốt, không tin hai người cứ hỏi Tôn.”

Duật Tôn trợn tròn mắt. “Tôi dùng thuốc của cậu khi nào?”

“Chuyện tốt mà cậu không dám thừa nhận sao? Tháng trước cậu cùng Tước mỗi người một phần mà phải không? Chỉ là các cậu không có bệnh, thuốc kia chỉ dùng ở trên giường mà thôi.”

“Cút!!!” Duật Tôn ném chiếc gạt tàn thuốc qua.

Từ Khiêm tựa vào bàn làm việc. “Mỗi tháng tới đây một lần, tôi sẽ trực tiếp làm, tôi nắm rõ lượng thuốc điều trị cho cậu.”

“Nếu như hôm nay tôi không đến, về sau kết quả ra sao?”

Từ Khiêm đưa một ngón tay ra chỉ. “Nhiều nhất chỉ một tháng nữa, chân của cậu liền tàn phế.”

Phó Nhiễm kinh ngạc, lúc này cô không còn sợ hãi, mà là nghĩ quá may mắn, Minh Thành Hữu đối với bệnh tình của mình không dám lơ là, gương mặt tuần tú căng thẳng, hiển nhiên lo sợ cái chết đến một lần nữa.

Duật Tôn bưng ly trà lên, Từ Khiêm nhìn Duật Tôn rồi nói. “Làm sao cậu đoán được tôi sẽ có cách chữa trị?”

“Nhìn sắc mặt của cậu là biết, nếu cậu không có cách chữa trị, cậu liền gặp xui xẻo với tôi rồi.”

Phó Nhiễm đứng ngồi không yên bên ngoài phòng giải phẫu, thời gian rất ngắn, chỉ có mười phút, Từ Khiêm cùng Minh Thành Hữu bước ra ngoài, cô vội vàng tiến lên.

“Có chỗ nào không thoải mái không?”

“An tâm đi, một mũi này chữa khỏi trăm bệnh đó người đẹp.” Từ Khiêm không quên buông lời trêu chọc cô.

“Vậy sao?” Phó Nhiễm nói với Từ Khiêm, nhưng mắt lại nhìn về phía Minh Thành Hữu.

Hừ, anh ta còn so đo chuyện vừa rồi.

Từ Khiêm cười cười, tiến về phía trước.

Phó Nhiễm nói vọng tới từ phía sau. “Cám ơn anh.”

Từ Khiêm vung tay xuống. “Một tháng sau nhớ đến.”

Hai người đi cả đêm để quay trở lại Nghênh An, Phó Nhiễm lái xe, đôi tay cầm chặt tay lái, mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Minh Thành Hữu.

Còn anh thì nhìn chăm chú phong cảnh bên ngoài.

“Thành Hữu?”

Minh Thành Hữu quay mặt lại.

Tay phải cô nắm chặt tay anh, chặt tới mức tay cô đau luôn. “Chuyện này chúng ta có cần giấu mọi người không?”

“Anh cũng đang nghĩ tới điều này.” Minh Thành Hữu chuẩn bị đứng dậy.

“Chỉ sợ nói ra lại gây bất lợi cho anh.”

“Không đâu.” Minh Thành Hữu đưa tay chống cằm. “Anh có cảm giác người này đang ở xung quanh anh, anh không thể ngồi một chỗ chờ đợi hắn ta xuất hiện. Chỉ có cắt đứt hi vọng của đối phương thì mình mới có thể nắm chắc được phần thắng, Phó Nhiễm, anh sẽ không ngồi một chỗ mà chờ đợi.”

“Thật sự em không nghĩ ra, ai sẽ gây khó dễ chúng ta, nếu như là người bên cạnh....” Phó Nhiễm mệt mỏi thở dài. “Từng chiếc mặt nạ trên mặt, không tới ngày lật tẩy, thì em không có cách nào phân biệt được.”

Trở lại Y Vân Thủ Phủ, tắm rửa xong, Minh Thành Hữu nằm yên trên giường. Hôm nay, Phó Nhiễm mang Hân Hân vào phòng chị Nguyệt, cô cuộn người lại, gối đầu lên đùi anh.

Anh buông tờ tạp chí trong tay ra. “Xoa bóp chân giúp anh đi.”

Phó Nhiễm đứng dậy, hai tay đặt lên đùi anh, xoa bóp, Minh Thành Hữu lại kéo hai tay cô lại. “Lúc nào em lại vâng lời như thế?”

“Em sợ chân anh có chuyện gì?”

“Nếu như, chân anh bị tàn phế, về sau làm sao có thể ôm em lên trên giường nhỉ?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên. “Anh bớt nói nhảm đi.”

“Thiệt là, anh nói bẽ em lên trên giường chứ có phải lên giường đâu?”

Mấy ngày gần đây, có Từ Khiêm chăm sóc anh, chuyện của MR cũng ổn định, cô định để cho Minh Thành Hữu ở nhà nghỉ ngơi.

Đám người lục tục đi ra ngoài phòng họp, Phó Nhiễm đang sắp xếp lại tài liệu, Minh Vành ngồi bên cạnh nói. “Cuối cùng cũng đi vào nề nếp rồi, anh đây có thể trở về công ty của mình rồi.”

“Anh hai, mấy ngày nay nhờ có anh giúp đỡ.”

Minh Vành nhún vai. “Thành Hữu đâu rồi, sau khi trở lại sao trốn trong nhà hoài thế, để cho nó quản lý MR đi chứ?”

Sắc mặt Phó Nhiễm ảm đạm. “Em để anh ấy ở nhà nghỉ ngơi một thời gian.”

Minh Vành kéo sát ghế tới cạnh cô. “Đau lòng sao, chẳng lẽ định để anh làm trâu làm ngựa cho nó sao ta?”

Phó Nhiễm bị chọc cười, đem tài liệu sắp lại gọn gàng, đóng máy tính lại, rồi đưa mắt nhìn về phía Minh Vành. “Anh hai, Thành Hữu có một chút bệnh, trước mắt chỉ có thể ở nhà tĩnh dưỡng.”

“Thân thể bị gì thế?” Minh Vành nhún mày lại, thần sắc ngưng tụ.

Phó Nhiễm cũng không nói dối. “Mới phát hiện ra có người bí mật đánh thuốc anh ấy, hiện tại anh ấy cần trị liệu.”

“Thuốc gì? huốc xỏ?” Ánh mắt Minh Vành mờ mịt.

Phó Nhiễm nói ra tên thuốc, sau đó nói tiếp. “Hai ngày trước, khi anh ấy đang bơi trong hồ đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện có vấn đề, bác sĩ nói nếu trễ một tí nữa là tằm một tháng sau có thể sẽ bị tàn phế.”

Minh Vành không nén được tức giận, quát to. “Ai dám làm chuyện này?”

“Không biết.” Phó Nhiễm nhún nhún vai. “Không tra ra được.”

“Sẽ không có di chứng về sau chứ?”

“May mắn phát hiện ra sớm, cũng có thể chữa trị, cho nên chuyện của công ty còn phiền anh giúp một tay.”

Minh Vành than thở “Thiệt là khổ mà, làm người của Minh gia thật không dễ dàng gì.”

Phó Nhiễm mỉm cười, mở chai nước đưa cho Minh Vành, anh khoát tay.

Phó Nhiễm hớp một hớp. Minh Vành đem tài liệu trong tay đưa cho Phó Nhiễm. “Em nên bảo Thành Hữu ở nhà nghỉ ngơi, chuyện của công ty đừng lo lắng nữa.”

“Vâng.”

Phó Nhiễm và Minh Vành là những người cuối cùng bước ra khỏi phòng họp, thư ký Nghê nhận lấy tài liệu, cô nói với Phó Nhiễm. “Tổng tài, cô có hoa.”

Phó Nhiễm thấy thư ký Nghê đang ôm một bó hoa bách hợp.

Cô và Minh Vành bước tới, cầm danh thiếp lên, là Lý Lận Thần.

Minh Vành đưa mắt nhìn, đây là chuyện cá nhân của Tiểu Nhiễm, anh cũng không tiện xen vào, anh xoay người liền trở về phòng làm việc của mình.

“Tổng tài, hoa này đem cắm vào phòng làm việc chứ?” Thanh âm của thư ký Nghê cứng nhắc.

Phó Nhiễm bật cười, người này đi theo Thành Hữu, tính tình ngay thẳng, trên mặt hiện rõ lên nếu cô dám nhận thì sẽ mật báo ngay cho Thành Hữu biết, Phó Nhiễm cầm danh thiếp cầm trở lại rồi nói. “Tìm một cái bình hoa, vừa vặn làm thay đổi không khí phòng làm việc cho thư ký Nghê.”

Thư ký Nghê vội vàng gật đầu, đi mau như làn khói.

Giữa trưa, cô có việc tạm thời đi ra ngoài tiếp khách, khi nói chuyện xong, đưa đối tượng hợp tác ra ngoài cửa. Đến cửa, có người không cẩn thận đụng vào bả vai cô, cô quay đầu lại nhìn, thấy Lý Lận Thần xiêu vẹo xem nữa thì ngã, cô vội vàng đưa tay kéo anh lại.

“Tiểu Nhiễm, em cũng ở đây sao?” Sắc mặt Lý Lận Thần có chút giật mình.

“Thật là trùng hợp.” Phó Nhiễm đợi hần đứng vững mới buông tay ra.

“Ở đây cà phê không tệ, chúng ta làm một ly chứ?”

“Không đâu, tôi mới vừa đi gặp khách hàng, bụng còn no lắm.”

Lý Lận Thần bước theo cô. “Vây đi với anh một chút thôi.”

“Mà anh không về công ty sao?”

“Gần đây anh rất rảnh rồi.”

Xe của Phó Nhiễm đậu cách đó không xa, trong lòng cảm thấy áy náy, mỗi lần đối diện với Lý Lận Thần cô không tiện nói từ chối. “Hay là chúng ta đi một chút vậy.” của

Cà phê nóng hổi được bưng lên. Phó Nhiễm cầm một ly lên rồi nói. “Cám ơn hoa của anh.”

“Thật sự anh không biết nên tặng em cái gì?”

“Làm gì mà khách sao thế?” Phó Nhiễm bỏ một ít đường vào cà phê, nói tiếp. “Thật ra thì anh không cần phải tặng hoa cho tôi.”

Lý Lận Thần cười dịu dàng, đôi mắt nhìn cô chăm chú. “Sợ Minh Thành Hữu ghen sao?”

“Không phải.” Phó Nhiễm đưa tay vén sợi tóc lên. “Một bó hoa cũng không ít tiền đâu.”

“Nếu như không có nếu như...” Lý Lận Thần nói một câu châm chọc. “Chúng ta bây giờ đã là vợ chồng rồi nhỉ?”

Phó Nhiễm nhướng mắt nhìn, đôi mắt tinh táo, giống như mặt hồ phẳng lặng, Lý Lận Thần dĩ nhiên không cho cô nói, liền nói tiếp. “Nhưng giờ em đã có một gia đình hạnh phúc, không có gì hơn, tặng cho em bó hoa chúc phúc, anh nghĩ đây cũng là điều rất bình thường.”

Cô nhấp một ngụm cà phê. “Điều mấu chốt nhất, là giữa anh và tôi không có tình yêu.”

Lý Lận Thần cũng không hề phủ nhận, nhưng lại nói tiếp. “Lúc em nói giải trừ hôn ước, anh không hề do dự liền đồng ý, bởi vì anh biết hạnh phúc của em không phải ở nơi anh, anh vẫn chưa kết hôn vì chưa tìm được người thích hợp, đến gần em, cũng không có suy nghĩ gì, chỉ muốn làm bạn của em. Có Minh Thành Hữu bên cạnh em, anh sẽ không hề đánh chủ ý lên em đâu, tiểu Nhiễm, hôm nay anh nói hết tất cả với em, là muốn em mỗi lần gặp anh sẽ không cảm thấy khó xử như thế.”

Nói đến đây, cô chợt cảm thấy mình đã lấy lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Mà những lời này của Lý Lận Thần, còn bóng gió nhắc đến việc ban đầu cô chủ động giải trừ hôn ước.

“Lận Thần, tôi vẫn luôn coi anh là bạn.”

Lý Lận Thần bưng tách cà phê lên, chạm với cô. “Có câu này của em là tốt rồi.”

Phó Nhiễm ngồi một chút, sau đó lấy điện thoại ra xem giờ.

“Gần đây em thế nào? Thân thể Minh Thành Hữu khôi phục tốt chứ?”

“Tốt lắm.” Phó Nhiễm nói tiếp. “Hai ngày trước chân có chút vấn đề, nhưng đã đi khám rồi, không có gì đáng ngại lắm.”

“Chân?” Ánh mắt Lý Lận Thần chợt lóe lên.

“Vâng.” Phó Nhiễm nói đại khái. “Thật may là phát hiện sớm.”

Tay Lý Lận Thần đặt trên đầu gối nắm chặt thành quyền. “Vậy thì tốt, sợ để lại di chứng mới phiền toái.”

Thần sắc Phó Nhiễm nhẹ nhõm, không giống như là cố ý giấu giếm cái gì. “Còn anh, nếu tìm được người thích hợp thì mau kết hôn đi.”

Lý Lận Thần mất hồn trong chốc lát, suy nghĩ về lời nói của cô.

Cho đến khi tiếng ly cà phê chạm xuống bàn, hắn mới hoàn hồn. “Anh như thế này, chỉ sợ rất khó kết hôn.”

“Không phải anh yêu cầu cao quá chứ?”

Lý Lận Thần có tài mào, có gia thế, dù bị một chút tật ở chân, nhưng muốn tìm một người kết hôn thì không phải không có, mà có rất là nhiều.

Lý Lận Thần ngẩng đầu lên muốn nói gì đó, nhưng lại không nói được.

Phó Nhiễm còn chưa kịp phản ứng gì, chỉ thấy một bóng đen che kín tầm mắt cô, khi ngẩng đầu lên thì thấy Cung Nguyên, trên mặt còn vết bầm, bên mắt phải dường như bị một vật cứng đâm phải, mắt không mở ra được.

Phó Nhiễm giật mình, nếu không phải nhìn kỹ, cô thật sự không nhận ra cô ta. Sắc mặt Lý Lận Thần khản trương, lại giả vờ như không nhìn thấy, tròn mắt.

Ánh mắt Cung Nguyên nhìn hai người băn khoăn. “Lận Thần, em với anh đã ở cùng một chỗ, vì sao anh còn ra ngoài gặp cô ta?”

“Cung Nguyên, em nói bậy bạ gì đó?” Sắc mặt Lý Lận Thần u ám.

Cung Nguyên khi ra ngoài không có ý chải chuốt cách ăn mặc, vết bầm trên mặt cơ hồ là tiêu điểm, Lý Lận Thần đứng dậy, cầm tay muốn kéo cô ta ngồi xuống, nhưng không ngờ cô ta lại hất ra, chân Lý Lận Thần vốn không tốt, liền bị đẩy ngã xuống ghế.

Thấy hắn ngã xuống, Cung Nguyên muốn tới đỡ, Lý Lận Thần tức giận quát. “Cô biến đi cho khuất mắt tôi.”

Cung Nguyên thu tay lại, đưa mắt nhìn Phó Nhiễm. “Cô ta có cái gì tốt? Có chồng có con rồi, Lận Thần, em muốn cùng anh sống yên ổn qua ngày, chuyện trước kia em sẽ không nhắc lại nữa, em sẽ đi theo anh...”

Phó Nhiễm cảm thấy mình không nên ngồi đây nữa.

Lý Lận Thần thấy xung quanh có không ít người đang nhìn, hắn nhỏ giọng trách cứ. “Cung Nguyên, em trở về trước đi.”

Cung Nguyên không hề đi, ngược lại ngồi vào ghế bên cạnh Phó Nhiễm. “Cô biết không? Anh ta rất biến thái, vết thương trên mặt là do anh ta đánh tôi, tôi vì muốn cô hạnh phúc nên mới báo cho cô biết, cô nên tránh xa anh ta.”

“Cung Nguyên.” Lý Lận Thần không thể nhịn được nữa. “Bất kể vết thương trên người cô từ đâu ra, giữa tôi và cô không còn gì nữa, cô đi đi.”

“Thế nào, sợ tôi nói với cô ta anh biến thái tới mức độ nào ư?” Cung Nguyên chỉ vào vết thương trên mặt. “Đây là tôi bị anh ta đè đầu đập vào khay trà, ở đây, là anh ta lấy chai rượu đập, còn ở đây...”

Lý Lận Thần đứng lên, kéo Cung Nguyễn. “Cô nói tôi đánh cô, vì sao còn muốn đi theo tôi, Cung Nguyễn, tôi nói với cô một lần cuối, dù cả đời này tôi sống cô độc cũng không kết hôn cùng cô.”

Cung Nguyễn như bị điên loạn, xòe tay ra muốn tát Lý Lận Thần.

Phó Nhiễm cầm túi xách đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Trong mắt cô cùng những người xung quanh, Cung Nguyễn chẳng khác gì kẻ điên.

Lý Lận Thần nhìn bóng lưng của cô, hần siết chặt tay Cung Nguyễn, hận không thể trực tiếp cắt đứt tay cô ra, Cung Nguyễn bị đau thét chói tai, Lý Lận Thần kéo cô ta ra ngoài.

“Lận Thần, em biết sai rồi, anh thả em ra đi.”

Tay Lý Lận Thần găm chặt vào bàn tay Cung Nguyễn, hai người lôi kéo nhau tới bãi đỗ xe, Cung Nguyễn bị anh ta nhét vào ghế lái phụ.

Hắn lái xe nhanh chóng rời đi.

Xe chạy tới 160km/h, Cung Nguyễn sợ tới mức không dám lên tiếng, Lý Lận Thần lại thẳng gấp, cô không kịp cài dây an toàn, đầu liên đập vào cửa sổ, đau tới mức nổ đom đóm, vết thương lần trước chưa kịp lành nay lại nứt toét ra.

Cung Nguyễn còn chưa kịp phản ứng lại, da đầu liên truyền đến trận đau đớn, Lý Lận Thần đang nắm lấy tóc của cô ta mà kéo, Cung Nguyễn cong cả lưng lên. “Lận Thần, buông tôi ra.”

Quản nhiên, hắn ta buông tay, Cung Nguyễn đưa tay dè đỉnh đầu, nhưng mặt lại bị ăn một cái tát.

“Nói tôi biến thái ư? Cô cút đi.”

Cung Nguyễn che mặt, thân thể co rút lại một chỗ. “Ban đầu là do em không đúng, bỏ lại không chăm sóc anh, hiện tại em sẽ không như thế.”

Lòng ngực Lý Lận Thần phập phồng, dấm một dấm lên tay lái, Cung Nguyễn đưa tay ôm kín mặt, gò má một bên bị sưng đau không chịu được.

Phó Nhiễm lái xe trở lại công ty, mang một ít tài liệu của ngày mai về nhà làm.

Lái xe vào Y Vân thủ phủ, Minh Thành Hữu đang ôm con chơi đùa, thấy vợ yêu đi tới, liền cười. “Bà chủ, đã về rồi sao?”

“Cái gì?” Phó Nhiễm đem đồ trên tay tiện thể đặt lên bàn đá.

“Em là người nuôi anh cùng Hân Hân, em chính là bà chủ của anh.”

“Được, vậy anh mau tới đây bóp vai cho bà chủ ta đây.”

Dĩ nhiên, chuyện công ty không phải anh không quan tâm, gặp chuyện khó khăn, anh sẽ cùng cô giải quyết.

Phó Nhiễm bưng đồ ăn lên lầu, nghe được giọng nói ầm ập của anh từ trong thư phòng truyền tới, cửa phòng không đóng, cô đẩy ra một khe hở nhỏ, thấy anh đang tựa vào ghế, đang gọi điện thoại hội nghị. Thần sắc anh lạnh lùng, ánh mặt lộ ra sự cường ngạnh, bộ dáng như vậy cô rất ít khi thấy trong ngày thường.

Cô tựa vào cửa, ánh mặt trời xuyên thấu qua vai anh, bên trong thư phòng đều bị nhuộm màu vàng rực rỡ của ánh mặt trời.

Phó Nhiễm mỉm cười, từ ngày cô và anh quen nhau, cô đã chứng kiến anh hô phong hoán vũ, có một số việc không thể không gọi là duyên phận, ít nhất ở trước mặt cô, anh chưa bao giờ có biểu hiện gì làm cho cô sợ hãi.

Minh Thành Hữu lơ đãng ngẩng đầu, thấy cô đứng ở cửa, liền đưa tay gọi cô vào.

Cô liền đẩy cửa bước vào, biết anh đang họp, cô bước thật nhẹ nhàng, đặt mâm thức ăn bên cạnh.

Minh Thành Hữu ý bảo cô tới gần.

Anh đặt cô ngồi lên đùi, nói hai câu gì đó rồi tắt điện thoại. Cô đưa tay sờ sờ chân anh. “Có cảm giác gì không?”

“Có.” Anh ngả đầu lên thành ghế, nụ cười tươi rói không giấu đi đâu được.

“Có phải sau khi tiêm xong thuốc cảm thấy không thoải mái?”

Phó Nhiễm vẫn không tin tưởng đối với thí nghiệm của Từ Khiêm lắm, Minh Thành Hữu cầm tay cô đặt lên môi. “Em trái sờ phải sờ, anh lại không có phản ứng gì thì anh còn là đàn ông sao?”

Phó Nhiễm ôm lấy cổ anh mà cắn, điện thoại trên bàn anh chợt vang lên.

Phó Nhiễm cầm lên nhìn, là Minh Vành. Cô nhận điện thoại rồi đưa tới bên tai anh. “Alo.”

“Thành Hữu, hai người mau về nhà một chút, mẹ xảy ra chuyện rồi.”

Thần sắc lười biếng của anh chợt căng thẳng. “Xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ bị té cầu thang, gãy chân rồi, hiện tại đang ở bệnh viện.”

Minh Thành Hữu tắt điện thoại, vội vàng chạy đến bệnh viện.

Tiêu quản gia cùng Minh Vành đang ngồi trong phòng bệnh, chân Lý Vận Linh bị bó bột, sắc mặt thống khổ, trong miệng rên đau không ngừng.

“Mẹ, sao lại không cẩn thận như thế?” Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm tiến đến gần.

Đôi môi bà khô nứt, muốn nói nhưng không nói được, Tiêu quản gia liền cầm khăn ướt thấm môi cho bà. “Tam thiếu, thiếu phu nhân, hai người đừng trách phu nhân nữa, những ngày qua, tôi nhìn thấy thần sắc phu nhân thường xuyên hoảng hốt, núp trong thư phòng của lão gia, lúc phu nhân bước ra, bước hụt cầu thang mới té xuống, may mắn chỉ bị gãy chân.”

Phó Nhiễm ngồi vào mép giường, Minh Thành Hữu và Minh Vành đứng cùng nhau.

Lý Vận Linh kéo tay cô. “Trước kia là mẹ không đúng, con đừng để trong lòng.”

Tiêu quản gia vội nói. “Thiếu phu nhân làm sao để trong lòng, phu nhân đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Minh Thành Hữu nhìn bà, thấy thần sắc bà tiêu tụy, cũng không nói gì thêm.

Lý Vận Linh lôi kéo Phó Nhiễm nói không ít chuyện, lúc bác sĩ đi vào nói có thể xuất viện, đồ đạc cũng không cần thu dọn, Tiêu quản gia bước tới dìu bà, vì chưa quen nên động tác còn vụng về.

Minh Thành Hữu bước tới ôm bà ngồi ở mép giường.

Hốc mắt bà ướt át, nắm chặt tay anh. “Thành Hữu, con đừng giận mẹ nữa.”

Tiêu quản gia ở bên cạnh nói giúp. “Tam thiếu, thiếu phu nhân, phu nhân hiện tại rất cần hai người ở bên cạnh. Hiện tại phu nhân đi đứng bất tiện, nếu không thì hai người chuyển về nhà ở một thời gian, phòng ốc cũng có sẵn, tiện thể chăm sóc cho nhau.”

Lý Vận Linh chờ đợi hai người mở miệng, Phó Nhiễm và Thành Hữu đưa mắt nhìn nhau, cô liền gật đầu một cái. “Được ạ.”

Vốn con dâu phải chăm sóc mẹ chồng, huống chi hiện tại bà ấy còn bị té gãy chân.

Cái gọi là chân thương xương cốt, tốt nhất nên nghỉ ngơi 100 ngày.

Lý Vận Linh không hề nghĩ tới cô đồng ý nhanh như vậy, thần sắc bà kích động. “Tốt quá, mẹ rất chờ mong các con trở về nhà ở.”

Đoàn người trở về Minh gia, Minh Thành Hữu muốn công Lý Vận Linh lên lầu, Minh Vành liền đưa tay ra cản lại. “Để cho anh, chân của em còn chưa tốt lắm.”

Lý Vận Linh nằm trên lưng Minh Vành vội hỏi. “Thành Hữu, chân con bị làm sao?”

“Không có gì đâu ạ.” Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm bước lên lầu. “Mấy ngày trước không cẩn thận bị bong gân.”

“Con vẫn như thế, không chú ý gì cả.”

Đưa Lý Vận Linh về phòng, muốn đến Minh gia, còn phải mang theo Hân Hân nữa, Phó Nhiễm về nhà sắp xếp đồ đạc.

Đến MR, lại nhận được hoa Lý Lận Thần đưa tới.

Gần một tuần nay, hoa mà hân gửi tới không hề có hoa hồng.

Thư ký Nghê cũng ký nhận, không hỏi ý kiến cô nữa, trực tiếp cắm vào bình, có hoa miễn phí cơ sao không tận dụng chứ?

Phó Nhiễm ăn cơm xong chuẩn bị đi ra ngoài.

Lý Lận Thần đứng trước cửa MR rất lâu, đang gọi điện thoại, trong ánh mắt anh ta hiện lên sự tàn ác cùng tức giận, nói lời tức tối. “Còn làm gì vậy? Hiện tại anh ta đang ngã bệnh, sao không tiến hành, về sau làm gì còn có cơ hội?”

“Lận Thần, anh đừng có xía vào!” Phía đầu dây truyền đến âm thanh của một người đàn ông.

“Không làm sẽ không kịp, bằng không tôi sẽ tự làm.” Lý Lận Thần thu hẹp các ngón tay lại, sắc mặt dữ tợn, người đàn ông kia tựa hồ nhận ra được điều gì. “Anh đang ở đâu? Có phải đang trước cửa MR, anh mau trở về đi.”

Lý Lận Thần thấy xe của Phó Nhiễm chạy ra, lời nói của người đàn ông kia anh ta không nghe lọt chữ nào, cúp điện thoại, nhét vào trong túi quần.

“Tiểu Nhiễm.”

Phó Nhiễm cho xe đậu ven đường, hạ cửa kính xuống.

“Có thể mượn em nửa ngày được không?”

Phó Nhiễm lộ ra vẻ mặt khó khăn. “Sợ rằng không được, tôi bận việc rồi.”

Về mặt Lý Lận Thần thất vọng. “Hôm nay là sinh nhật anh, anh muốn tìm người chúc mừng sinh nhật với mình.”

Phó Nhiễm hơi ngạc nhiên. “Tại sao anh không nói sớm, ngay cả quà tôi còn chưa chuẩn bị.”

“Chuyện của Cung Nguyên lần trước em đừng để trong lòng.” Lý Lận Thần tự giễu nói. “Nói không chừng có ngày nào đó, em sẽ nhận được thiệp cưới của anh và cô ta, náo loạn cả ngày như vậy, anh thật sự quá mệt mỏi rồi.”

Phó Nhiễm nhìn Lý Lận Thần, thấy đôi môi hằn nở nụ cười khổ như có như không. Thời gian của cô còn một ít, lời mời như thế, cô không đành lòng cự tuyệt. “Được rồi, em mời anh ăn cơm, coi như là quà sinh nhật tặng anh.”

Lý Lận Thần cũng không khách khí, không nói hai lời liền đáp ứng. “Tốt quá.”

Phó Nhiễm thấy Lý Lận Thần bước về phía xe của hân, còn nói. “Anh đi trước dẫn đường, anh biết một nhà hàng rất ngon, em đi theo anh.”

Điện thoại trong túi vang lên không ngừng, Lý Lận Thần ngồi vào ghế lái, tiện tay tắt điện thoại luôn.

Hân khởi động xe, lái đi một đoạn ngắn rồi đưa mắt nhìn gương chiếu hậu, Lý Lận Thần đưa tay sờ vào vết thương trên chân mình, dùng sức đập mạnh mấy cái.

169. Chương 169

Chương 169: Tự mình mạo hiểm

Phó Nhiễm theo Lý Lận Thần đến nhà hàng, địa điểm cũng không phải xa lắm nhưng có chút hoang vu. Lý Lận Thần dừng xe trước, nhân lúc này, Phó Nhiễm lấy điện thoại ra nhắn tin. Sau khi gửi thành công, liền xóa tin nhắn đi.

Lý Lận Thần đi tới, trông thấy hắn, Phó Nhiễm đem điện thoại cất vào túi. Dừng xe xong, Lý Lận Thần quay lại mở cửa xe cho Phó Nhiễm. “Chính là chỗ này, đồ ăn và phục vụ đều tốt.”

Phó Nhiễm đi ra khỏi ghế lái, theo Lý Lận Thần đi vào. “Tôi ở công ty đã ăn cơm rồi mới đi ra, sớm biết thế này đã không ăn trước.”

“Nhà hàng này làm đồ ăn rất được, đảm bảo em sẽ thích.”

Lý Lận Thần đã đặt một phòng, hai người lần lượt đi vào trong phòng bao.

Phó Nhiễm chọn chỗ cạnh cửa sổ, phục vụ tác phong nhanh nhẹn liền đem đồ ăn lên. Lý Lận Thần để cô ngồi trước, hắn đi ra ngoài chốc lát đem vào chai vang đỏ Khai Phong. “Sinh nhật tại sao có thể thiếu vang đỏ được.”

“Tôi còn phải lái xe, không thể uống được rượu, uống nước thôi.” Phó Nhiễm chỉ vào bình nước chanh trên bàn.

“Không nhiều đâu, uống một chút thôi.” Lý Lận Thần đứng dậy định rót rượu cho cô, cô lấy tay che lại miệng ly. “Nếu như bị bắt kiểm tra thì sao, tôi phải đi lấy giấy phép lần nữa, không nhiều lời.”

Lý Lận Thần rót đầy ly rượu của mình, nói. “Không sao, tôi quen rất nhiều cảnh sát giao thông, tuyệt đối không ai dám bắt em, hôm nay em không được từ chối, uống một ngụm cũng được.”

Phó Nhiễm nghe vậy, cũng liền bỏ tay ra.

Lý Lận Thần rót cho Phó Nhiễm không nhiều, cô nâng ly rượu lên, nhìn miệng chén vang đỏ, liền hỏi. “Không có bánh sinh nhật sao?”

“Không có.” Lý Lận Thần ngồi xuống lắc đầu. “Tôi vốn không thích đồ ngọt, mua cũng lãng phí.”

“Vậy để nói đầu bếp làm cho anh bát mì trường thọ mới được.”

Lý Lận Thần nâng ly rượu cùng Phó Nhiễm khẽ chạm.

“Sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn.”

Phó Nhiễm nâng ly rượu đến môi, Lý Lận Thần nhìn chăm chăm mỗi động tác của cô, Phó Nhiễm ngửi mùi rượu, buông ly rượu xuống dò hỏi. “Thật sự là sẽ không bị cảnh sát giao thông giữ sao?”

“Em không tin lời tôi sao?”

Phó Nhiễm cười nhìn chằm chằm trong ly. “Để giảm cảm giác tội lỗi vì nghi ngờ anh, tôi xin kính anh ly này.”

Cô uống liền một hớp, vì uống quá nhanh, không khỏi ho khan một tiếng, Phó Nhiễm nhanh chóng cầm lấy khăn che miệng, cánh môi hé mở để chất lỏng màu đỏ thấm vào khăn giấy. Lý Lận Thần vội vàng đứng dậy. “Em không sao chứ?”

Phó Nhiễm đưa tay vuốt vuốt ngực. “Uống gấp, rượu vào họng quá nhanh nên bị sặc.”

Cô thuận tay đem khăn giấy nhét vào bên cạnh.

Lý Lận Thần liền ngồi xuống, khẽ nhắc nhở. “Em uống chậm chút.”

Phó Nhiễm cầm bình nước trái cây bên cạnh, mở nắp rót ỉnh một cốc đầy. “Thôi thì uống nước này đi, bình thường trừ khi đi ra ngoài xã giao còn không tôi rất ít uống rượu.”

Lý Lận Thần cũng không kiên trì ép cô uống nữa.

Phục vụ mang đồ ăn lên rất nhanh, Phó Nhiễm nhìn một bàn đồ ăn đầy trước mặt không khỏi cảm thán. “Gọi nhiều như vậy thật là lãng phí quá, tôi vốn đã ăn rồi.”

“Dù gì cũng ném thử một chút xem mùi vị như thế nào.”

Đang ăn, điện thoại của Phó Nhiễm vang lên, Lý Lận Thần thấy cô lấy điện thoại ra liền hỏi. “Sao vậy, chồng gọi điện kiểm tra sao?”

Phó Nhiễm không ngần ngại đầu lên trả lời. “Chắc sẽ hỏi tôi đang ở đâu.”

Đầu ngón tay vừa hướng đến nút nghe, điện thoại liền bị lấy đi. Phó Nhiễm giật mình nhìn Lý Lận Thần, hẩn tắt điện thoại để trên mặt bàn. “Tôi khó lắm mới được ăn cơm cùng em, Tiểu Nhiễm, ăn xong em cũng về với anh ta thôi mà.”

Hiển nhiên Lý Lận Thần cũng tự thấy hành động của mình có chút vội vàng, may mà nhìn Phó Nhiễm có vẻ không để ý gì.

Điện thoại của Minh Thành Hữu gọi không ngừng vang lên một lần nữa, Phó Nhiễm đặt đĩa xuống. “Tôi vẫn phải nhận cuộc điện thoại này thôi.”

Lý Lận Thần nhìn cô cầm lại điện thoại, Phó Nhiễm ngẩng lên nhìn hẩn. “Có phải rượu hơi nặng không, tôi cảm thấy có chút choáng váng.”

Lý Lận Thần nghe thấy thế, vươn tay đến cầm điện thoại của Phó Nhiễm lần nữa, lần này dùng sức có vẻ thô lỗ, mu bàn tay Phó Nhiễm hơi ửng đỏ. Nhân lúc cô lấy tay đỡ trán, Lý Lận Thần cầm điện thoại của cô tắt máy. Phó Nhiễm có vẻ mệt mỏi, Lý Lận Thần đứng dậy đi tới bên cô, đỡ cô đi ra bên ngoài. Trên hàng lang có bóng người bước qua, hẩn khoác áo cho Phó Nhiễm nói. “Bên ngoài rất lạnh, đã nói không nên uống nhiều rượu cô lại không nghe.”

Chân Phó Nhiễm không còn sức đứng vững, liền bị hẩn kéo đi ra khỏi nhà hàng.

Lý Lận Thần đem cô nhét vào ghế lái phụ, sau đó thắt chặt dây an toàn, nổ máy phóng đi, hai tay hẩn nắm chặt tay lái, mu bàn tay vì quá kích động mà nổi lên từng gân xanh. Phó Nhiễm mềm nhũn vô lực hỏi hẩn. “Anh đã cho tôi ăn thứ gì?”

“Yên tâm, chỉ một chút thuốc để em không còn sức lực, ngoan ngoãn ngồi im thôi.”

Phó Nhiễm ngó qua cửa sổ nhìn cảnh vật lùi về phía sau. “Tại sao anh lại làm như vậy?”

Lý Lận Thần lộ rõ vẻ căng thẳng, hai gò má vì hẩn cắn chặt răng mà lộ rõ, hẩn không trả lời Phó Nhiễm mà tăng nhanh tốc độ xe.

Xe đi tới một vùng ngoại ô nào đó.

Phó Nhiễm nghĩ tốt nhất là phải trì hoãn thời gian, lúc xuống xe dùng sức nắm chặt cửa xe không chịu đi chuyển, Lý Lận Thần gỡ từng ngón tay cô ra. Hẩn đi lại bất tiện, chỉ có thể ôm cô cưỡng chế mà đưa đi.

Nơi này có vẻ là làng du lịch, cũng giống khách sạn trong thành phố, có độc một gian phòng. Lúc Lý Lận Thần lấy thẻ mở cửa phòng, Phó Nhiễm bắt đầu thấy sợ hãi lui chân về phía sau, cảm giác có thể nghe rõ từng nhịp tim đập của mình.

Lý Lận Thần hướng tay về bả vai lôi cô đi, cuối cùng Phó Nhiễm cũng không thể giãy dụa. Lão đảo bước vào phòng, Phó Nhiễm liền thấy Cung Nguyễn đang ngồi ở trên giường.

Lúc này cô càng thêm tiêu tụy so với hôm nọ khi Phó Nhiễm nhìn thấy, khuôn mặt đầy vết thương thê thảm vô cùng. Ánh mắt Cung Nguyễn đờ đẫn, giương lên nhìn Phó Nhiễm, mở miệng nói. “Tôi đã nói với cô hẩn là tên biến thái, cô không nên cố tình nhảy vào hố lửa.”

Lý Lận Thần đi tới bàn, rót cốc nước uống.

Phó Nhiễm đỡ Cung Nguyễn đứng dậy, khề hỏi. “Biết hẩn biến thái mà tại sao cô không bỏ đi?”

“Cô không hiểu.” Cung Nguyễn không muốn nói chuyện nhiều cùng Phó Nhiễm, chỉ đứng nhìn.

Lý Lận Thần đi cà thọt ngồi xuống giường đối diện hai người, nhìn thẳng Phó Nhiễm, ánh mắt hung tàn không hề che dấu. Phó Nhiễm bị hấn nhìn khiến cô hoảng sợ, hoang mang không biết mình đã đắc tội với hấn lúc nào. Lòng ngực Lý Lận Thần phập phồng, huyết thái dương nổi gân xanh như sắp nổ tung, Cung Nguyễn thấy không ổn liền đẩy Phó Nhiễm nói. “Cô đi nhanh lên!”

Lý Lận Thần chợt đứng dậy, túm lấy tóc Cung Nguyễn đẩy cô ngã xuống đất.

Cung Nguyễn đập đầu vào tủ đầu giường, đau đến nỗi đom đóm mắt. Phó Nhiễm khom lưng đỡ Cung Nguyễn. “Tại sao anh lại đối xử tàn ác với phụ nữ như vậy?”

Lý Lận Thần tóm lấy bả vai Phó Nhiễm đẩy lên giường, hấn đi về phía tủ quần áo lấy ra một cái túi to, tìm sợi dây thừng sau đó trở lại trước mặt Phó Nhiễm.

“Lý Lận Thần, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Hấn chỉ mất chút sức lực đã đem hai tay Phó Nhiễm trói ở sau lưng. Cung Nguyễn lấy bàn tay che thái dương, máu tươi tuôn theo ngón tay chảy xuống ồ ạt, cả bàn tay trắng nõn bị nhuộm một màu đỏ, cô dựa đầu vào tủ, đôi mắt thâm trầm tĩnh mịch nhìn về phía Lý Lận Thần.

Lý Lận Thần ngồi trở lại trên giường, ánh mắt nhìn thấy Cung Nguyễn liền đá một cước. “Lúc đầu đã có thể độc ác bỏ đi như vậy, còn muốn quay về để làm gì?”

Lực chân hấn rất mạnh, nhưng Cung Nguyễn cắn chặt lấy môi không hề kêu lên, đôi mắt vẫn nhìn hấn chăm chăm.

Lý Lận Thần buông hai tay bên người, tầm mắt một lần nữa nhìn về phía Phó Nhiễm. “Cô nói xem, lúc đây Minh Thành Hữu bị bệnh tim chết đi có phải tốt không? Sẽ không có chuyện ngày hôm nay rồi.”

Phó Nhiễm tìm ra được chút manh mối từ trong lời nói của hấn. “Chẳng lẽ anh và Thành Hữu có thù oán gì sao?”

Lý Lận Thần không trả lời, tiếp tục nói. “Phó Nhiễm, ban đầu cô cũng không nên thoái hôn.”

“Chẳng lẽ chỉ vì thế mà xảy ra cơ sự ngày hôm nay?” Phó Nhiễm hoảng hốt, giọng nói có vẻ khó thể tin được.

“Nếu như hấn chết, cô sẽ kết hôn với tôi, còn con trai cô nữa, tên gọi là Hấn Hấn đúng không? Nó rất đáng yêu, làm tôi suy nghĩ xem người làm “Ba ba” như tôi đây nên đối xử thật tốt với nó như thế nào. Có phải hôm nay bẻ gãy một cánh tay, ngày mai lại bẻ gãy thêm một chân của nó?”

Thấy Phó Nhiễm ánh mắt kinh hãi cùng phẫn nộ, Lý Lận Thần lại cười nói. “Yên tâm đi, tôi sẽ chữa trị cho nó, chữa khỏi lại tiếp tục, khẳng định sẽ rất thú vị.”

“Biến thái, đồ thần kinh!” Phó Nhiễm kinh hãi gầm lên.

Lý Lận Thần đứng dậy, khom lưng hướng ánh mắt về Phó Nhiễm. “Về phần cô, tôi cũng đã nghĩ ra rất nhiều phương pháp, mỗi lần nghĩ đến đều hưng phấn không chịu nổi, nhưng cuối cùng lại không có ngày đó.”

“Rốt cuộc chúng tôi có mối hận gì với anh?”

“Cô nói xem, cô thích roi thô hay roi mảnh? Roi thô đánh cô sẽ bị trầy da xước thịt, nhìn sẽ khó coi một chút. Nếu là roi mảnh, miệng vết thương ngược lại rất đẹp mắt nhưng lại rất đau, giống như bị đâm khoét sâu vào thịt vậy. Cô nói cho tôi xem cô sẽ chọn loại nào?”

Lý Lận Thần thở phun ra hơi ấm nhưng lại làm cho Phó Nhiễm cảm thấy toàn thân lạnh như băng, khó khăn nuốt nước bọt không nói gì. Lý Lận Thần hướng Cung Nguyễn nói. “Cô có thể hỏi cảm giác của cô ta như thế nào, dù sao cô ta cũng trải nghiệm được sự khác biệt đó rồi.”

Phó Nhiễm bỗng dùng trán đập mạnh vào Lý Lận Thần, hấn bắt ngờ không kịp chuẩn bị, bị ngã ra phía sau, bàn tay chống lên mép giường nhưng bởi vì đi đứng vốn bất tiện nên bị ngã xuống đất.

Phó Nhiễm choáng váng đầu óc, khuỷu tay chống lên tường sau nâng ngửa người trên bị ngã. Lý Lận Thần lấy tay đỡ trán, một lúc sau mới lấy lại được tinh thần. Hắn ngồi trở lại mép giường, khuỷu tay chống lên đầu gối, Phó Nhiễm nhìn về phía đỉnh đầu hắn, hắn ngẩng đầu, ánh mắt hung ác một cách mãnh liệt.

Phó Nhiễm cắn chặt môi, khăn trương giấy dựa liền phát hiện tay bị trói rất chặt. Lý Lận Thần tiện tay tóm lấy Cung Nguyên đang nằm trên mặt đất, hắn túm chặt cổ Cung Nguyên ấn mạnh vào đệm chăn. “Không phải mày hỏi tại sao tao không muốn mày sao? Thật sự rất muốn biết phải không?”

“Lận Thần, anh buông ra đi, em thật sự rất khó chịu.”

Lý Lận Thần mạnh tay hơn. “Đời này tao không thể nào có con được nữa, cũng không thể kết hôn, tai nạn xe đó không chỉ tước đi một chân của tao, mày đã hiểu chưa?”

Cung Nguyên nghĩ tới ý của hắn, sắc mặt cô đỏ lên, đau khổ lắc đầu. “Em không ngại chuyện đó, thật sự không ngại.”

Lý Lận Thần buông tay, giáng một cái tát xuống Cung Nguyên. “Không ngại? Làm gì có người phụ nữ nào không ngại.”

“Lý Lận Thần.” Phó Nhiễm ở phía sau hắn hô to. “Anh muốn giết chết cô ấy sao?”

Lý Lận Thần thở hồng hộc nhìn Phó Nhiễm chằm chằm, đưa tay chỉ Cung Nguyên. “Chẳng lẽ cô biết tại sao vụ tai nạn đó lại xảy ra à?”

“Không phải là ngoài ý muốn sao?” Cung Nguyên lấy hai tay xoa cổ, khó chịu đến mức ỏi cũng không ra.

“Hừ, ngoài ý muốn?” Lý Lận Thần cười ra tiếng. “Nếu thật sự là ngoài ý muốn thì tao có gì mà oán hận, lúc đưa xe ấy những người kia tao đều biết, xe lái đến sườn núi thì có một chiếc xe tạm thời gia nhập, tao không thấy rõ đối phương là ai, chẳng lẽ mày ngồi ngay cạnh không biết, chẳng lẽ không phải muốn tao không kịp tránh né mà xảy ra tai nạn sao? Lúc xe bị lật rơi, mày có thấy chiếc xe kia dừng lại không? Người lái xe chính là Minh Thành Hữu. Phó Nhiễm, cô hỏi tôi và các người có mối căm thù sâu sắc gì, những thứ này có tính hay không?”

Đôi môi Phó Nhiễm run lên, Cung Nguyên hoàn toàn không nhớ rõ tình cảnh hôm ấy như thế nào. Lý Lận Thần kích động dị thường, tựa như đang chìm đắm trong mối hận thù không thể tự kiềm chế.

“Nếu quả thật là như vậy, ngay lúc đó anh có thể báo cảnh sát, hoặc là tìm Minh gia giải quyết, không đáng đem chuyện này đến cơ sự này.”

“Báo cảnh sát? Cô không biết Minh Thành Hữu được Minh gia nâng niu, cưng chiều trong bàn tay như một thái tử gia sao? Cả cái thị trấn Nghênh An này có ai dám động đến hắn? Muốn quyền có quyền, muốn tiền có tiền, cho dù hắn có chịu giải quyết, chân của hắn cùng thân thể của tôi, ai có thể bồi thường cho tôi?” Lý Lận Thần kéo căng tóc Phó Nhiễm về phía sau, cô đau nhắm hai mắt lại, da đầu tê dại.

Phó Nhiễm rỉ ra mồ hôi bên trán, Lý Lận Thần đem cô áp ngã xuống giường, bàn tay hướng đến cổ áo Phó Nhiễm. Lúc này, Cung Nguyên lập tức chống người lên mép giường, đem hết sức lực đẩy Lý Lận Thần ra.

“Lận Thần, chúng ta cùng nhau sống thật tốt qua ngày, không để ý đến người khác, có được không?”

Lý Lận Thần vung tay lên quát. “Cô cút đi cho tôi!”

Cung Nguyên nghiêng đầu nhìn về Phó Nhiễm, thấy Phó Nhiễm nháy mắt với mình, Cung Nguyên lau nước mắt lướt qua Lý Lận Thần đi ra ngoài. “Được, tôi cút.”

Lúc Cung Nguyên gần ra đến cửa, Lý Lận Thần đột nhiên tỉnh táo lại, hắn bước nhanh đến túm lấy cổ tay Cung Nguyên kéo vào. “Giờ cô vẫn chưa đi được.”

Phó Nhiễm đứng dậy, việc đã đến nước này, có một số việc phải tranh thủ điều tra cho rõ.

“Anh chính là người cho người tiêm thuốc Thành Hữu? Còn âm thầm đối phó với MR, kể cả chụp ảnh bìa mộ Thành Hữu ở Thanh Sơn...”

Lý Lận Thần vội ngắt lời cô. “Tôi cho rằng tiêm thuốc có thể lấy được mạng hắn, nhưng cô lại nói hắn không có chuyện gì, cô nói xem, trời cao có công bằng hay không?”

Phó Nhiễm lắc đầu. “Anh lại có thể suy tính thâm sâu như vậy, trước kia lúc chúng ta chuẩn bị kết hôn, tôi còn cho rằng anh thật sự có lòng tốt tiếp nhận tôi cùng đứa con trong bụng, không nghĩ tới ngay từ đầu tôi đã là một con cờ trong tay anh. Lý Lận Thần, anh đã oán hận như vậy, có sao ban đầu còn dễ dàng đáp ứng hủy bỏ hôn ước?”

Lý Lận Thần ngồi trở lại mép giường. “Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì tôi biết Minh Thành Hữu sẽ chết.”

Phó Nhiễm phân vân. “Làm sao anh biết được?”

Khi đó, Minh Thành Hữu giấu tin tức này rất tốt, ngay cả cô cũng chẳng hay biết.

Lý Lận Thần hơi giật mình, thần sắc có vẻ né tránh, sau đó lơ đãng trả lời. “Bởi vì tôi còn quan tâm hẳn hơn cô, biết được hẳn không khỏe lại thêm lời đồn thổi bên ngoài, thật không khoa trương, tôi đã vui vẻ một ngày một đêm không thể ngủ được.”

Phó Nhiễm cắn chặt hàm răng, cảm giác được sự tức giận truyền qua từng kẽ răng, cô biết lúc này chửi rửa cũng vô ích, biện pháp tốt nhất bây giờ chính là trì hoãn thời gian.

Lý Lận Thần như chìm đắm trong thế giới của riêng mình, trong hốc mắt lại lộ ra sự hung ác, lắc lắc bả vai Phó Nhiễm lớn tiếng hỏi. “Cô nói cho tôi biết, hẳn có nên chết hay không, có hay không?”

Bởi vì động tác của hắn mà Phó Nhiễm như muốn nôn, Lý Lận Thần giống như phát điên, Phó Nhiễm thật sợ mình sẽ chết trong tay hắn trước khi đợi được Minh Thành Hữu.

Cô cố gắng không chọc giận hắn, nhẹ nhàng khuyên nhủ. “Lý Lận Thần, anh làm như vậy cũng không tốt cho bản thân, sự việc kia thật sự là ngoài ý muốn, anh có trút giận lên tôi cũng không thể trở về ngày đó, chúng ta bình tĩnh một chút rồi nói chuyện có được không?”

“Được, cô nói xem còn có biện pháp gì đây?”

Phó Nhiễm không thể vội vàng, dù lời nói không thể liên mạch nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh. “Đây không phải là biện pháp duy nhất.”

Lý Lận Thần đứng dậy, chiếc chân cà thọt đi tới đi lui, Cung Nguyên bước đến ngồi cạnh Phó Nhiễm.

Lý Lận Thần tựa như đang suy tư, Phó Nhiễm nghĩ rằng còn có cơ hội, không nghĩ tới hắn đã bước đến bên mình. “Trong mắt tôi, đây chính là giải pháp tốt nhất.”

Hắn nói xong, cúi xuống nhìn Phó Nhiễm, cô nhìn thấy nét tinh anh cùng sự phức tạp vô cùng trong đáy mắt hắn. Cung Nguyên lo lắng co bả vai lại, toàn thân phát run. Khóe miệng Lý Lận Thần hiện lên nụ cười quái dị, hắn nâng người lên, xoay người bước đến phòng tắm.

Phó Nhiễm buông lỏng, nghiêng đầu đã thấy Cung Nguyên bị hù dọa đến mức thần sắc tái nhợt.

“Cô cởi dây giúp tôi, xe của tôi đang ở dưới lầu, chúng ta nhanh đi thôi.”

Cung Nguyên vội lắc đầu. “Tôi sẽ không đi.”

Phó Nhiễm nghe được tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền đến, một lần nữa trong lòng nổi lên lo lắng. “Cô không thấy hẳn không bình thường sao? Cô cứ tiếp tục ở đây sẽ bị hắn đánh chết. Năm đó cô đã thật sự rời đi cũng không nên quay lại, cô yêu con người của Lý Lận Thần bây giờ sao?”

Về mặt Cung Nguyên lộ ra vẻ do dự.

Phó Nhiễm thấy trên tủ đầu giường có điện thoại. “Cô mau giúp tôi gọi điện thoại.”

Hai tay Phó Nhiễm ra sức giãy dụa, nhưng bị sợi dây thừng trói quá chặt, càng cố dùng sức càng bị siết chặt vào da thịt. Cô đau đớn, mồ hôi chảy ròng ròng, Cung Nguyên thu hồi ánh mắt từ chiếc điện thoại. “Không được, tôi biết cô sẽ gọi điện cho ai, như vậy Lý Lận Thần không xong rồi, không được.”

Phó Nhiễm nhìn về phía phòng tắm, mồ hôi đã ướt đầm toàn thân. “Vậy cô cởi trói cho tôi, chúng ta cùng đi.”

Cung Nguyên nắm chặt hai tay để trên đầu gối.

“Cô còn khẳng khẳng muốn ở lại bên hấn sao? Trong lòng hấn bây giờ chỉ toàn oán hận, cô thật sự muốn bị hấn đánh đến chết phải không?”

Cung Nguyễn suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng cố gắng cởi trói cho Phó Nhiễm. Nhưng vì tình hình quá gấp gáp, nhất thời không thể cởi được, Phó Nhiễm định đứng lên/ “Chúng ta rời nơi này trước đi.”

“Không được, ngoài cửa bị khóa trái, phải có chìa khóa mới đi được.” Cung Nguyễn nói, cởi trói cho Phó Nhiễm, cùng lúc đó, tiếng nước chảy trong phòng tắm biến mất, không khí đột nhiên yên tĩnh lạ thường làm người ta sợ hãi, khó chịu. Phó Nhiễm cởi bỏ dây thừng ở hai tay ra, cùng Cung Nguyễn lùi về phía mép giường.

Lý Lận Thần mặc quần áo chỉnh tề bước ra, hướng về phía tủ quần áo.

Toàn thân Cung Nguyễn run rẩy chạm vào Phó Nhiễm, điều này cũng gián tiếp truyền cho Phó Nhiễm một tin chẳng lành. Nhìn Lý Lận Thần mở tủ, tìm kiếm hồi lâu rồi lôi ra một cây roi dài hơn một thước.

Phó Nhiễm sợ hãi, Cung Nguyễn thì muốn tránh né theo bản năng.

Lý Lận Thần bước đến trước mặt Phó Nhiễm. “Lúc này cô còn chưa nói tôi biết, roi thô và roi mảnh cô chọn loại nào?”

Phó Nhiễm như ngừng thở, nhìn chằm chằm cây roi đang rủ xuống bên hông Lý Lận Thần. “Không nghĩ là anh còn có sở thích này.”

“Loại phụ nữ như cô không đánh chắc chắn không nghe lời.”

Phó Nhiễm cố giữ sắc mặt bình tĩnh. “Tôi không thích roi thô, không phải anh bảo anh có roi mảnh sao?”

“Thì ra cô còn thích nhìn đẹp mắt, được, để tôi đổi lại cho cô.”

Lý Lận Thần nói xong, xoay người bước về phía tủ quần áo lần nữa.

Phó Nhiễm nhìn Cung Nguyễn đang run rẩy ngồi bên cạnh. “Cô ngồi ở đây làm gì?”

“Trước khi đánh người hấn luôn có thói quen đi tắm, sau đó liền đánh người cho đến chết. Phó Nhiễm, đáng lẽ tôi nên gọi điện thoại giúp cô, tôi sợ cô bị hấn đánh chết mất.” Cung Nguyễn nói xong, bưng mặt sợ hãi khóc ra thành tiếng.

Phó Nhiễm cũng sợ hãi, cô cũng không phải là thần thánh gì, nhìn thấy tình cảnh như vậy không bị dọa đến hồn siêu phách lạc xem như là tốt lắm rồi. “Cô có cơ hội như vậy thì mau rời đi, đừng hy vọng xa vời có thể quay lại với hấn nữa, bị đánh thành ra như vậy rồi cô còn có thể coi như là thói quen được sao? Tìm được đường sống trong chỗ chết không phải là dễ dàng.”

Lý Lận Thần đổi lấy sợi dây to bằng ngón cái đi tới, Phó Nhiễm nhìn sợi roi bị kéo qua từng tác đất, cả người sợ hãi, hàm răng run lên.

Lý Lận Thần nâng roi lên. “Thích không?”

Phó Nhiễm giữ tư thế như bị trói. “Cái này quá mảnh rồi, còn có cái nào vừa vừa không?”

Lý Lận Thần nhìn Phó Nhiễm. “Cô đang đùa giỡn tôi đấy à?”

Phó Nhiễm ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Lý Lận Thần. “Trong mắt tôi anh vẫn là một người đàn ông, tôi vẫn coi anh như bạn bè, tôi cũng biết những đau khổ trước kia của anh, Lận Thần, tự cho bản thân mình một cơ hội đi.”

“Muốn cảm động tôi?” Lý Lận Thần cười lạnh. “Phó Nhiễm, đời này tôi đã bị hủy trong cuộc đua xe kia, bị hủy trong tay Minh Thành Hữu rồi.”

Phó Nhiễm định mở miệng thì Lý Lận Thần vung roi lên. “Chớ nói nữa!”

Phó Nhiễm buông tay ra, đẩy ngực hấn, nhấc chân đá lên ngực hấn một cước, Lý Lận Thần lùi lại mấy bước, Phó Nhiễm nắm tay Cung Nguyễn. “Đi nhanh lên!”

Vừa mới xoay người, nhớ tới chìa khóa đang ở trong người Lý Lận Thần, Phó Nhiễm dùng đầu gối ép tay hắn, hắn không nghĩ cô lại ra tay, Phó Nhiễm thò tay vào túi quần hắn tìm điện thoại và chìa khóa. Lý Lận Thần dùng sức đẩy cô ra, Phó Nhiễm vội lấy hai tay đè bờ vai của hắn, ném chìa khóa về phía Cung Nguyễn. “Mau đi mở cửa, mau!”

Cung Nguyễn luống cuống tay chân cầm lấy chìa khóa, Lý Lận Thần giận dữ rống lên. “Cung Nguyễn, cô dám sao?”

Cung Nguyễn nhìn Phó Nhiễm, liền cầm lấy chìa khóa. Rốt cuộc sức lực của Phó Nhiễm không bằng Lý Lận Thần, Cung Nguyễn còn chưa kịp mở cửa, cô đã bị Lý Lận Thần đẩy ra.

Một chiếc xe lao thật nhanh vào nhà hàng, thần sắc Minh Thành Hữu lạnh lùng, xuống xe đi lên phía trước, một nhân viên đi ra ngoài. “Tiên sinh, xin ngài dừng xe ra chỗ khác.”

“Anh nói cái gì!” Minh Thành Hữu giơ tay lên.

Bước đi của anh dồn dập, đi vào rồi đi ra, đưa tay túm lấy cổ áo một tên nhân viên. “Anh có thấy một người đi cà thọt đem theo một phụ nữ đến đây không?”

“Không có, không có.”

Minh Thành Hữu lấy điện thoại ra, chỉ vào tín hiệu định vị. “Mau đưa tôi tới đó.”

Anh gọi điện cho Phó Nhiễm, thấy điện thoại đã tắt.

Lú trước chỉ nhận được một tin nhắn ngắn của Phó Nhiễm, nghĩ đến lại cảm thấy nóng ruột, chỉ có đơn giản mấy chữ: hoài nghi Lý Lận Thần.

Cung Nguyễn cầm chìa khóa còn chưa kịp cắm vào, nhìn thấy Lý Lận Thần vung cây roi quất về phía Phó Nhiễm. Âm thanh này truyền thẳng vào trong tai, Cung Nguyễn đã từng chịu loại cảm giác này, nhanh chóng đem chìa khóa cắm vào ổ.

Nhân viên phục vụ đưa Minh Thành Hữu qua hành lang, chỉ vào một gian phòng. “Chính là phòng này.”

“Nhìn cái gì, mau mở cửa cho tôi.”

Nhân viên phục vụ lau mồ hôi lạnh. “Cái đó ... chìa khóa ở chỗ ông chủ rồi.”

Minh Thành Hữu mắng một câu, đẩy tên nhân viên ra. “Cút ngay cho tôi.”

Hai chiếc xe đi theo Minh Thành Hữu lần lượt đi đến, vài người bước xuống đi tới.

Minh Thành Hữu nhấc chân tung một cước đá vào cánh cửa, cánh cửa vẫn không nhúc nhích. Anh lại nhanh chóng đạp thêm mấy cái, Cung Nguyễn vội vàng muốn bước lùi lại cũng không kịp nữa, cánh cửa chợt đập vào mạnh vào cô, làm cô gần như ngất xỉu.

170. Chương 170

Chương 170: Vị hôn thê bí ẩn của Nhị thiếu

Minh Thành Hữu xông vào bên trong phòng, Cung Nguyễn té ngã ở trước giường, ôm cánh tay của mình không ngừng kêu đau.

Lý Lận Thần thấy có người đi vào, giật mình muốn bắt Phó Nhiễm lại, Phó Nhiễm nằm ở trên giường lui người về phía sau, Minh Thành Hữu lo lắng muốn tiến lên, Lý Lận Thần vung roi trong tay lên.

“Không được tới gần!”

“Đầu óc mày có bệnh có phải không? Nếu mày dám làm tổn thương Phó Nhiễm tao sẽ làm ày không còn cái chân còn lại.”

Mặc dù lời nói của Minh Thành Hữu gần lên, nhưng thấy Phó Nhiễm vẫn còn ở gần bên chỗ Lý Lận Thần, bước chân anh muốn tiến lên không thể không dừng lại.

Lý Lận Thần cười lạnh ra tiếng. “Đúng, mày phá hủy một chân của tao là không đủ.”

“Mẹ nó, ai phá hủy chân của mày chứ?”

Phó Nhiễm cố gắng không cử động, Minh Thành Hữu nhìn bộ dáng của cô, trong lòng vừa nóng nảy vừa tức giận, bàn tay xuôi ở bên người nắm thành quyền kêu răng rắc.

Lý Lận Thần cũng không nói nhiều, sau đó có vài người đàn ông đi vào phòng, sắc mặt Lý Lận Thần thay đổi, hướng Phó Nhiễm quát. “Làm sao hần biết nơi này? Làm sao tới đây?”

“Chỉ cần anh cầm điện thoại di động của tôi, là anh ấy có thể thông qua định vị GPS tìm được tôi.”

Sắc mặt Phó Nhiễm có chút trắng bệch, khoe miệng nâng lên thoáng cười.

“Lý Lận Thần, tôi vẫn luôn luôn đề phòng, muốn biết xem người muốn đối phó với chúng tôi có phải là anh hay không?”

Ánh mắt Lý Lận Thần toát lên vẻ quái dị, nắm thật chặt chiếc roi trong tay, trong lòng tức giận cùng thất bại đã đến lúc bộc phát. “Mày câm miệng cho tao!”

Minh Thành Hữu dùng ánh mắt ý bảo Phó Nhiễm đừng chọc giận hần nữa. “Nếu mày tổn công chuẩn bị kỹ đến bước này, chắc là muốn một điều gì đó, mày nói đi.”

Ánh mắt Lý Lận Thần nhìn Phó Nhiễm chằm chằm, lúc này Phó Nhiễm là lợi thế duy nhất của hần, roi trong tay hần chỉ hướng Phó Nhiễm, tầm mắt hướng về Minh Thành Hữu.

“Điều tao muốn rất đơn giản, tao muốn đánh cô ta ở trước mặt mày đến khi không chịu nổi mới thôi, mày muốn nhìn sao?”

Minh Thành Hữu hoàn toàn bị chọc giận, mu bàn tay nắm chặt như muốn rách da, nhưng Lý Lận Thần này không chịu được thêm một chút kích động, anh kìm nén đau lòng, hô hấp như nghẹn ở cổ họng, không thể không lăm vào thể bí.

Phó Nhiễm nằm im tại chỗ không cử động, kịp chạm đến ánh mắt lo lắng của Minh Thành Hữu, muốn cười lại không cười nổi.

Thật ra thì muốn khống chế Lý Lận Thần cũng không khó, trong tay hần ngoại trừ cây roi cũng không có thứ khác,

Minh Thành Hữu lo lắng cũng là sợ Lý Lận Thần làm Phó Nhiễm bị đau, một cây roi như vậy vụt xuống không thể không trầy da tróc thịt.

“Nếu mày hả giận, muốn đánh thì đánh tao thôi.” Minh Thành Hữu hướng về phía Lý Lận Thần nói.

Lý Lận Thần nhìn qua Minh Thành Hữu từ đầu đến chân.

“Được, nếu hôm nay mày phế một chân ở đây, tao sẽ bỏ qua cho Phó Nhiễm.”

“Phế?” Minh Thành Hữu nhướn mi.

Bàn tay Phó Nhiễm đưa về phía ga giường, năm ngón tay siết một góc ga giường thật chặt.

Lý Lận Thần nở một nụ cười lạnh. “Phế mày cũng không thể hả giận, mày còn có con trai.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu rơi vào thất lưng Lý Lận Thần, sau đó nhìn xuống.

Đột nhiên Lý Lận Thần then quá hóa giận, cầm roi trong tay chỉ hướng Minh Thành Hữu. “Mày có đáp ứng hay không?”

Phó Nhiễm thừa dịp hần không tập trung, hạ chân xuống đất rồi bất ngờ kéo ga giường qua, Lý Lận Thần vừa kịp phản ứng quay đầu lại thì bị chiếc ga giường màu trắng che kín, hần cuống quýt muốn bỏ ra, Phó Nhiễm vội vàng cho hần một cước, thừa dịp Lý Lận Thần không đứng vững thì Phó Nhiễm leo lên một chiếc giường khác bên cạnh thật nhanh. Minh Thành Hữu vội vàng muốn kéo cô sang.

Lý Lận Thần luống cuống bỏ ga giường ra, hần nhào qua túm chân Phó Nhiễm lại, Minh Thành Hữu đưa chân qua giường, đá một cước trúng cằm Lý Lận Thần, anh đẩy Phó Nhiễm ra khỏi khu vực nguy hiểm.

Sau lưng Phó Nhiễm đầy mồ hôi, vội vàng đứng dậy, mấy người đàn ông để cô ở phía sau.

Lý Lận Thần nhổ ra máu tươi trong miệng, Minh Thành Hữu đứng ở trên giường nhìn xuống Lý Lận Thần nằm trên mặt đất, có người muốn tiến lên, Minh Thành Hữu vung tay.

“Toàn bộ tránh ra.”

Anh đặt một chân xuống, sau đó đưa tay bắt nắm lấy cổ áo Lý Lận Thần kéo hần lên, Minh Thành Hữu giận dữ không kiềm chế được, đâm một phát vào mặt Lý Lận Thần.

Hần nghiêng đầu, có thể thấy được máu ứ đọng nửa bên mặt ngay tức khắc. Minh Thành Hữu vẫn túm cổ áo hần, bàn tay cứng rắn túm chặt, Lý Lận Thần vung một cú đánh bị Minh Thành Hữu tránh được, Minh Thành Hữu kéo hần lên sau đó đá thẳng vào ngực hần, một tiếng kêu đau truyền đến, Lý Lận Thần nằm dài trên mặt đất một hồi lâu sau không dậy nổi.

Cung Nguyên co rúc ở góc tường khóc mãi. “Đừng đánh nữa.”

Phó Nhiễm cũng không ủng hộ hay phản đối, bên cạnh có một ghế sa lon, cô ngồi phịch vào trong đó.

Lúc này Minh Thành Hữu vẫn đang vô cùng tức giận, tức giận không cách nào giải quyết, anh túm cổ áo Lý Lận Thần kéo hần đến trước ngăn tủ, phía trên bày các loại rượu đỏ, Minh Thành Hữu đem Lý Lận Thần áp đầu vào đó. “Nói, trăm phương ngàn kế như vậy rốt cuộc mục đích của mày là gì?”

Mặt Lý Lận Thần toàn là máu, ánh mắt hần nhìn về phía Phó Nhiễm. “Mày có thể hỏi vợ mày.”

Minh Thành Hữu nghĩ đến hậu quả có thể xảy ra nếu đến chậm một bước, trong lòng càng thêm lo sợ, anh kéo lấy cổ áo Lý Lận Thần kéo hần sang hướng khác, đầu hần đụng vào một hàng chai rượu bay ra ngoài, chất lỏng màu đỏ rơi xuống đất bắn tung tóe ra ngoài, giày cùng ống quần Minh Thành Hữu cũng không may mắn hơn.

Phó Nhiễm ngồi ở trên ghế sa lon, Cung Nguyên muốn đi tới trước mặt cô, bị một người trong đó ngăn lại. “Phó Nhiễm, các người bỏ qua cho hần đi, kể từ sau khi gặp tai nạn hần vẫn có bệnh, nhưng cho tới bây giờ không chịu gặp bác sĩ, chuyện như vậy xảy ra với ai cũng không thể chịu đựng nổi, tôi van cô.”

Minh Thành Hữu ném Lý Lận Thần sang, hần ngã xuống ở cạnh chân Cung Nguyên, Cung Nguyên sợ tới mức sợ hãi kêu lên, vội ôm Lý Lận Thần lên. “Lận Thần, Lận Thần!”

Phó Nhiễm không muốn nhìn. “Thành Hữu, chúng ta trở về thôi.”

Minh Thành Hữu đạp một chân khác của Lý Lận Thần. “Không phải muốn phế tao sao? Tao sẽ phế cái chân còn lại của mày, tránh khỏi mày đi ra ngoài làm chuyện xấu!”

Bàn chân anh dùng sức, Lý Lận Thần cắn môi chịu đựng, Cung Nguyên lao tới ôm chặt chân Minh Thành Hữu. “Anh bỏ qua cho hần đi, tôi van anh.”

Cô áp chặt vào Minh Thành Hữu, anh muốn thu chân lại. “Buông tay!”

Cung Nguyên sợ tới mức chỉ biết ôm chặt chân Minh Thành Hữu, anh nghĩ tới vợ mình còn ở đây, thoát khỏi Cung Nguyên, ánh mắt lơ đãng lướt qua chiếc roi rơi trên mặt đất, Minh Thành Hữu thuận tay nhặt lên, dùng sức kéo roi ở trong tay ra, sau đó chỉ hướng Lý Lận Thần.

“Không phải là mày thích như vậy sao? Hôm nay tao cũng ày nếm thử mùi vị roi đòn một chút.”

Lúc vung lên có vẻ như mang theo gió lạnh, Phó Nhiễm có thể nghe được tiếng rít lên rõ ràng, một đòn lại quất vào trên lưng Cung Nguyên nằm sấp lên Lý Lận Thần.

Cung Nguyên cắn chặt răng, Minh Thành Hữu rút chiếc roi trong tay ra.

Anh vẫn như không hết hận, Phó Nhiễm vội vàng đứng dậy tới gần kéo tay anh. “Coi như hết.”

Minh Thành Hữu liếc nhìn Cung Nguyên không nhúc nhích, giọng nói Phó Nhiễm rất khế. “Chúng ta không thể giống như hần.”

“Ném hấn vào cục cảnh sát đi.” Minh Thành Hữu nói xong, ánh mắt nhìn hướng Phó Nhiễm bên người, cũng không nói gì, bỏ tay cô ra rồi sải bước ra khỏi gian phòng.

Phó Nhiễm cầm lại điện thoại di động của mình, vịn vào vách tường đi dọc theo hành lang, cô đi rất chậm, tựa như vừa động vào là có thể cảm thấy toàn thân đau nhức.

Minh Thành Hữu đợi cô ở khúc quanh, thấy cô đi chậm chạp, khuôn mặt cau kỉnh, kéo cô đi về phía trước. Phó Nhiễm gần như là bị anh kéo tới bãi đậu xe, Minh Thành Hữu không nói gì đẩy cô vào bên trong ghế lái phụ, phần lưng Phó Nhiễm vừa chạm đến thành ghế, cô co hai vai lên theo bản năng.

Sau khi Minh Thành Hữu ngồi vào ở bên cạnh cô, nhưng cũng chưa phát động động cơ ngay, anh nổi giận đùng đùng hướng Phó Nhiễm quát. “Nếu như mà anh tới trễ một bước, em định làm như thế nào?”

Phó Nhiễm biết là anh đang nổi nóng. “Em có đúng mực, rượu hấn rót em nôn ra hết, em chỉ là muốn biết rốt cuộc hấn làm như vậy là có mục đích gì.”

“Một câu muốn biết rõ em liền tự mình mạo hiểm?”

“Thành Hữu, chúng ta quá bị động rồi, nếu không phải là gần đây Lý Lận Thần thường xuyên vô tình gặp em, hôm nay lại nhất định hẹn em ra ngoài nói là sinh nhật hấn, em hoàn toàn không nghĩ ra người kia là ai.”

Phó Nhiễm biết rõ nguy hiểm, nhưng có một số việc nhất định phải có người vạch trần, cô không thích cảm giác bị người khác giở trò sau lưng, người khác muốn hại mình, mình luôn khó có thể đề phòng, bởi vì một ở ngoài sáng một ở trong bóng tối, ngay cả khả năng lực đối phó cũng không có.

“Anh không nghĩ là tính tình em hấp tấp nóng vội như vậy.” Bàn tay Minh Thành Hữu nắm vào tay lái. “Gần đây anh phái người điều tra về Lý Lận Thần, sau khi trở lại hấn đuổi theo đuổi em còn nhiều hơn so với lúc anh “chết”, đây là điểm đáng ngờ lớn nhất.”

Anh dần dần đè nén tức giận, nói cho cùng vẫn là lo lắng cùng sợ hãi. “Chúng ta bây giờ có rất nhiều thời gian, có người muốn chơi chúng ta hãy chơi theo hấn, “chó cùng rút giậu” chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

“Anh nói, người bí ẩn đó là Lý Lận Thần sao?”

Minh Thành Hữu nghiêng người sang. “Em cứ nói đi?”

Phó Nhiễm lắc đầu. “Không chắc lắm.”

“Chuyện này vẫn chưa xong, sau này vẫn phải cẩn thận.” Minh Thành Hữu nói xong câu đó, chuẩn bị phát động động cơ.

Thấy Phó Nhiễm ngồi nghiêng người, Minh Thành Hữu thu hồi động tác. “Thắt dây an toàn vào.”

“Không muốn, anh đi chậm một chút thôi.”

Minh Thành Hữu nghiêng sang. “Sao có thể như vậy?”

Phó Nhiễm tránh né, phần lưng lại đụng vào vật cứng, cô đau toát ra mồ hôi lạnh, Minh Thành Hữu nhìn thần sắc của cô có cái gì đó không đúng. “Sao vậy?”

Phó Nhiễm sờ lên vai. “Vừa rồi em bị Lý Lận Thần quát một cái.”

“Cái gì?” Minh Thành Hữu dùng sức nắm chặt bả vai Phó Nhiễm.

Cô bị đau kêu lên. “Đau, nhẹ một chút.”

Động tác của anh nhẹ lại, quả nhiên là trông thấy vết roi rõ ràng, chỉ là Phó Nhiễm mặc quần áo màu đậm nên trước đó cũng không để ý.

“Anh đi giết hấn!”

Phó Nhiễm nắm chặt tay của anh, Minh Thành Hữu muốn đi ra ngoài liền gần sát Phó Nhiễm một lần nữa, anh kéo cổ áo Phó Nhiễm, có thể nhìn thấy một vết đỏ hồng trên lưng.

Nhìn như vậy cũng không thể xác định mức độ vết thương, Minh Thành Hữu không nói gì nâng dây an toàn lên. “Anh đưa em đi bệnh viện.”

“Về nhà đi, không có chuyện gì đâu.”

Minh Thành Hữu nào dám khinh thường. “Ngộ nhỡ nhiễm trùng có thể phiền toái.”

Đi bệnh viện xử lý qua vết thương, kết hợp cùng thuốc giảm đau, trên đường Phó Nhiễm chỉ có thể căng người lên, Minh Thành Hữu nắm bả vai cô, lái xe đưa cô trở lại Minh gia.

Lý Vận Linh ngồi lên xe lăn, thấy Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu về tới. “Đi đâu, gọi điện thoại đều không nhận.”

“Có chút việc.” Minh Thành Hữu thấy Phó Nhiễm khó chịu, vội vàng mang cô trở về phòng.

“Chuyện của công ty bận rộn như vậy sao?” Lý Vận Linh theo sát hỏi tới cùng. “Tiểu Nhiễm, con nên ở nhà chăm sóc cho Hân Hân.”

“Vâng.” Phó Nhiễm thuận miệng đáp ứng. “Một tuần tới con sẽ ở nhà.”

Lý Vận Linh như còn muốn nói thêm điều gì, đôi tay Tiêu quân gia đặt ở xe lăn. “Phu nhân, tôi đẩy bà ra vườn đi dạo một chút.”

Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm đi vào đại sảnh.

“Tiêu quân gia, bà cho là ta ngu ngốc, ta biết rõ bà sợ ta nói ra không dễ nghe, chuyện Thành Hữu có ở đây hay không chỉ cần một câu nói của Tiểu Nhiễm, đúng không?”

“Phu nhân, tôi cũng là sợ bà nói không lựa lời.”

Lý Vận Linh cười cười. “Ta vẫn biết chừng mực.”

Phó Nhiễm vất vả đi lên lầu, bởi vì roi đánh là ở phần lưng, Minh Thành Hữu nhìn sắc mặt cô đau đớn mà mình lại không giúp gì được, ôm cũng không thể ôm, cũng không chạm vào được.

Minh Thành Hữu để túi trong tay lên tủ đầu giường, vén chiếc chăn mỏng lên. “Mau nằm trên đó.”

Phó Nhiễm chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo, cô nằm lỳ ở trên giường, Minh Thành Hữu vén vạt áo Phó Nhiễm lên, cô áp mặt lên gối, một vết roi rất rõ ràng, thậm chí có thể sử dụng câu “nhìn thấy mà ghê” để hình dung.

Cũng không phải là trầy da sứt thịt, chỉ là một vết thương xuyên qua nửa phần lưng, chỗ nào bị chạm vào cũng đều sưng đỏ, Minh Thành Hữu không đành lòng nhắc lên nữa, còn phải bôi thuốc, chết tiệt, còn phải cởi áo ra nữa.

Phó Nhiễm thấy anh không làm gì, cô đưa tay tới, Minh Thành Hữu vén lên cho cô.

“Có phải rất đau hay không?”

Minh Thành Hữu đưa tay cởi áo ngực của Phó Nhiễm, dây tuột ra hai bên, có thể nhìn thấy đường cong phía dưới, nhưng lúc này Minh Thành Hữu có nhìn thấy cũng không nghĩ tới chuyện kia nữa, anh lấy thuốc ra bôi lên đầu ngón tay, bắt đầu thoa vào vết thương cho cô.

Chỗ đau đớn rõ ràng cảm thấy từ từ dịu đi, thuốc mỡ có cảm giác mát mẻ lạnh như băng, động tác Minh Thành Hữu cẩn thận bôi thuốc cho cô. Phó Nhiễm nghiêng mặt, có thể nhìn đến lồng ngực anh hạ thấp xuống, cổ áo sơ mi trắng cũng trễ xuống theo động tác của anh, Phó Nhiễm muốn đứng dậy.

Minh Thành Hữu đưa tay đè hông cô lại. “Nằm đi.”

“Em không thích nằm.”

“Bây giờ em đau như vậy cũng không ngồi nổi.”

Phó Nhiễm đành phải nằm xuống trở lại. “Anh định xử lý Lý Lận Thần thế nào?”

“Tại sao hắn không ưa anh? Kỳ quái thật!”

Phó Nhiễm ôm lấy chiếc gối. “Thành Hữu, thời điểm Lý Lận Thần xảy ra tai nạn có phải anh cũng ở hiện trường hay không?”

Minh Thành Hữu trả lời không chút nghĩ ngợi. “Chuyện hấn gặp tai nạn xe liên quan gì tới anh?” Động tác trong tay một lát sau thì dừng lại. “Chuyện khi nào?”

“Lý Lận Thần nói hấn bị như vậy là trong lúc đưa xe, lúc ấy có xe mới gia nhập, hấn không kịp né tránh, liền lật xe.”

Thần sắc Minh Thành Hữu lạnh lại, Phó Nhiễm thấy anh bất động, quay đầu lại thấy Minh Thành Hữu ngồi ở mép giường, một hồi lâu sau, anh mới mở miệng nói. “Chuyện trước kia làm sao nhớ rõ ràng như vậy, có một thời gian thích đưa xe, về phần Lý Lận Thần nói.”

Minh Thành Hữu cũng không có cách nào phủ nhận. Phó Nhiễm chống lên nửa người lên. “Nếu nói như vậy....”

Cánh tay Minh Thành Hữu ôm eo Phó Nhiễm. “Em chớ xía vào, anh sẽ không làm gì hấn đâu.”

Anh khiến Phó Nhiễm nằm xuống giường lần nữa, đứng dậy rót chén nước, đem thuốc tiêu viêm đưa đến miệng cô. “Mau ngủ đi.”

Phó Nhiễm rất mệt mỏi, Minh Thành Hữu kê chiếc gối dưới cánh tay cho cô cô mới có thể ngủ được.

Lúc chuẩn bị ăn cơm chiều, Tiêu quản gia đang ở phòng bếp phân phó người giúp việc đem thức ăn bưng ra, Minh Vành từ trên lầu đi xuống. “Tiêu quản gia hôm nay chuẩn bị món gì, mùi thơm làm tôi ở trong phòng cũng có thể ngửi thấy.”

“Là món ruốc cá mè cùng chân giò lợn kho tàu mà Nhị thiếu thích.”

“Tiêu quản gia thật hiểu tôi.” Minh Vành cùng Minh Thành Hữu một trước một sau xuống lầu, Lý Vận Linh ngồi ở xe lăn. “Nhanh như vậy lại quên ta rồi hả?”

“Mẹ, sao có thể chứ.” Minh Vành đi tới ngồi cạnh Lý Vận Linh. “Tiểu Nhiễm đâu?”

“Cô ấy thấy không thoải mái, đợi đưa thức ăn lên.” Minh Thành Hữu kéo ghế ra ngồi vào chỗ của mình.

“Sao vậy, ngay cả ăn cơm cũng không xuống lầu?” Sắc mặt Lý Vận Linh lộ ra một chút không vui, quy củ của Minh gia, ngay cả bà bị gãy chân cũng không làm cho người ta bưng đồ ăn vào phòng, lần này Phó Nhiễm trở lại là càng lúc càng không coi bà ra gì.

“Mẹ, mẹ còn nhớ rõ Lý Lận Thần sao?” Minh Thành Hữu đột nhiên hỏi.

Lý Vận Linh gật đầu. “Nhớ, không phải là người nợ trước kia đính hôn cùng Phó Nhiễm sao?”

Minh Vành nghĩ đến cái tên trên danh thiếp trong bó hoa nhìn thấy ở công ty trước đó. “Hấn thế nào?”

“Ngày mai xem tin tức thôi.” Minh Thành Hữu cũng không nói nhiều. “Mấy ngày tới để Phó Nhiễm ở nhà nghỉ ngơi, có thể ngày mai cũng sẽ không xuống lầu ăn cơm, nếu như tôi không có ở nhà, Tiêu quản gia bà nhớ bưng đồ ăn lên lầu.”

“Được.”

“Có nghiêm trọng như vậy sao?” Lý Vận Linh bưng chén canh qua.

Minh Vành thấy sắc mặt Lý Vận Linh không tốt, gấp thức ăn cho bà. “Mẹ, mẹ xem, mẹ chỉ quan tâm tới chuyện của Thành Hữu, cũng không thèm quan tâm con đã qua tuổi lập gia đình, nhưng đến bây giờ vẫn là người cô đơn.”

Quả nhiên là Lý Vận Linh không hề nhìn Minh Thành Hữu chăm chăm nữa, bà nhìn về Minh Vành bên cạnh.

“Ta ngày ngày thu xếp giới thiệu người tốt cho con, nhưng con chịu sao? Tính tình thích tự do từ nhỏ quen rồi, hoặc là trách ta qua loa, hoặc là luôn nói mình xem không có vừa mắt.”

“Mẹ.” Minh Vành hiếm khi tỏ ra nghiêm nghị nói. “Chuẩn bị bữa tiệc đính hôn cho con đi.”

“Nàng dâu cũng không có, đính hôn với ai đây?” Lý Vận Linh lơ đãng, không coi là quan trọng.

Minh Thành Hữu nhíu mày. “Có người hợp ý rồi sao?”

“Ừ.” Minh Vành gấp thức ăn. “Ngày mai cô ấy trở về nước, con để cô ấy tới nhà ọi người gặp?”

“Thiệt hay giả?” Lý Vận Linh như không tin vào lời nói của Minh Vành cho lắm, hẳn có thói quen hay bông đùa thích lông bông, đột nhiên nói muốn lập gia đình, tin tức này lại làm mọi người không có lấy một chút chuẩn bị.

“Mẹ, chuyện như vậy còn có thể giả bộ sao?”

“Là con gái nhà ai? Người ở địa phương nào? Gia cảnh như thế nào? Trình độ học vấn như thế nào?”

Minh Vành nhướn đầu chống tay lên trán. “Mẹ, mẹ đang điều tra hộ khẩu à?”

“Chớ lắm mồm, mau nói đi.”

Minh Vành làm động tác đầu hàng. “Là người Mỹ gốc Hoa, bằng tuổi con, con gặp gỡ lúc đi công tác.”

“Gia cảnh như thế nào?”

“Mẹ, con lấy vợ cũng không phải là cưới nhà cô ấy.”

Lý Vận Linh là khó có thể tiêu hóa nổi tin tức này. “Làm sao trước đó một chút tiếng con cũng không lộ ra? Khi nào thì bắt đầu nói tới chuyện đó?”

“Tóm lại lần này là con thật tâm, xem đi, vẫn là hù sợ mẹ rồi.”

Minh Thành Hữu nhấp một hớp cháo gà, cau mày nói. “Có chút mặn rồi, Tiêu quản gia, bà đi làm món canh khác đi, Phó Nhiễm không thích uống quá mặn.”

Bây giờ Lý Vận Linh cũng không còn tâm tư trông nom những chuyện này, đuổi theo Minh Vành hỏi chuyện trong nhà đối phương, Minh Vành đầu đầu không dứt. “Thư Hương Thế Gia*, được chưa?”

(*Thư Hương Thế Gia: Chỉ gia đình có dòng dõi Nho học, người có học)

May mà Tiêu quản gia dặn phòng bếp chuẩn bị hai món canh buổi tối, Minh Thành Hữu cầm đồ ăn bưng lên lầu, bên tai là giọng nói Lý Vận Linh cùng Minh Vành không ngừng qua lại.

Đi vào phòng, Phó Nhiễm còn chưa tỉnh, Minh Thành Hữu cẩn thận đặt thức ăn trên tủ đầu giường, anh mở đèn trên tường, Phó Nhiễm nằm lỳ ở trên giường ngủ cũng không ngon giấc, nhíu mày, áo ngực cởi xuống vắn để bên cạnh.

Minh Thành Hữu bỏ chăn ra, xem ra vết thương ở phần không thể khỏi ngay được.

Phó Nhiễm cảm thấy đau, mở mắt ra, hốc mắt bị ánh đèn rọi vào có chút cay cay, Minh Thành Hữu hôn lên vết thương của cô, anh ngẩng đầu lên, môi mỏng tiến tới bên tai Phó Nhiễm. “Khá hơn chút nào chưa?”

“Tốt hơn nhiều, chỉ cần bất động là ổn.”

“Đứng lên ăn cơm đi.”

Minh Thành Hữu đưa tay đỡ cô dậy, Phó Nhiễm nằm không động đậy. “Mẹ không nói gì sao?”

“Không có.” Minh Thành Hữu đặt hai tay bên người Phó Nhiễm. “Cùng lắm thì chúng ta về Y Vân Thủ Phủ.”

“Đừng như vậy.” Phó Nhiễm kéo chiếc chăn trùm qua vai. “Vốn là muốn tới đây chăm sóc mẹ, không nghĩ tới là mình cũng gặp chuyện.”

Minh Thành Hữu mở máy sưởi cao thêm một chút, anh bưng chén lên. “Tiêu quản gia nói là canh chim bồ câu, ngồi dậy uống vài miếng, tốt với việc khôi phục vết thương.”

“Đi lấy bộ đồ ngủ tới đây giúp em.”

“Em như vậy thì đừng mặc quần áo, đụng phải vết thương lại kêu đau.”

Phó Nhiễm không chịu. “Cuối cùng em không thể đứng lên ăn cơm đi?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu lướt nhanh qua phía sau lưng cô.

“Trừ chồng em ra thì không có người khác, trên người em còn có nơi nào anh chưa từng thấy qua hay sao? Anh xem xét, nghiên cứu một chút.”

Phó Nhiễm đẩy tay của anh ra. “Em không đứng lên.”

Minh Thành Hữu cầm chén đặt lại tủ đầu giường, một tay bả chần ra, anh cũng ngồi lên giường, kéo cánh tay Phó Nhiễm ôm cô ngồi dậy.

Biết cô không được tự nhiên, Minh Thành Hữu cầm chần lên vòng qua hai vai Phó Nhiễm, vừa có thể che ở trước ngực cô.

Minh Thành Hữu khoanh chân ngồi vững vàng sau đó bưng chén lên, dùng muỗng múc canh đưa đến khóe miệng Phó Nhiễm, cô hé môi, khẽ nhấp.

“Uống ngon sao?”

Phó Nhiễm gật đầu.

Minh Thành Hữu đưa lên miệng mình nếm. “Không tệ, sáng mai khiến phòng bếp đổi món đa dạng cho em.”

Canh cũng không coi là nóng, nhưng Minh Thành Hữu múc một muỗng sau đó đưa đến khóe miệng thổi nhẹ theo thói quen, Phó Nhiễm nhìn theo động tác nghiêm túc chăm chú của anh, Minh Thành Hữu nâng tầm mắt lên, nơi khóe mắt kéo ra vui vẻ. “Mấy ngày tới đây nếu anh muốn, có phải chỉ có thể theo từ phía sau hay không.”

Nét mặt Phó Nhiễm cứng đờ.

Anh cười đem canh đưa vào trong miệng Phó Nhiễm, anh thu tay lại, sau đó lại nghiêng người qua ôm Phó Nhiễm. “Thật xin lỗi, để cho em chịu một cây roi này.”

Phó Nhiễm ôm phần lưng Minh Thành Hữu. “Thật xin lỗi, em để cho anh phải lo lắng.”

Anh khẽ hôn lên trán cô, Phó Nhiễm kéo đầu Minh Thành Hữu xuống, nụ hôn này như sâu hơn.

Hôm sau, Minh Thành Hữu cũng không tới công ty, Minh Vành giao sự mọi chuyện cho Hàn Tuyển giải quyết sau đó lại trở về Minh gia, thay quần áo xong đi ra ngoài nói là đi đón bạn gái.

Mặc dù Phó Nhiễm vẫn còn khó chịu, nhưng trường hợp như vậy dĩ nhiên là không thể vắng mặt, Minh Thành Hữu tìm bộ y phục rộng thùng thình cho cô thay, hai người đi tới lầu dưới, Lý Vận Linh cũng ăn mặc đẹp, ít khi Minh Vành đưa cô gái nào về nên rất đặc biệt.

Người giúp việc trong nhà quét dọn phòng khách sáng sủa sạch sẽ, cho đến lúc ăn cơm tối Minh Vành mới đón được bạn gái, bên ngoài truyền đến tiếng còi xe, Lý Vận Linh sốt ruột sai Tiều quản gia đẩy bà đi ra ngoài.

Minh Vành lấy hành lý của bạn gái cùng quà tặng từ sau cốp xe ra, Phó Nhiễm thấy một bóng dáng đi theo bên cạnh Minh Vành từ xa.

Có cảm giác giống như đã từng quen biết, đến gần, đối phương cũng không cao lắm, vóc dáng bình thường, Phó Nhiễm nhìn gương mặt đó, diện mạo đặc biệt hơn người, nhìn đáng vẻ cũng tự nhiên.

Minh Vành giới thiệu bạn gái ọi người biết.

“Hứa Dung.”

Hứa Dung chào hỏi cùng mọi người, tầm mắt cô nhìn về Minh Thành Hữu, thỉnh thoảng lại nhìn Phó Nhiễm.

“Em là Phó Nhiễm chứ? Lúc trước chị có nghe Minh Vành nhắc tới, anh ấy nói năng lực của em không thua kém đàn ông, nói để cho chị học hỏi một chút.”

“Quá khen.”

Hứa Dung vươn tay, Phó Nhiễm cũng đưa tay nắm tay cô.

Có vẻ như, sức nắm thật chặt.

Chương 171: Minh Thành Hữu, da mặt anh thật dày

Lý Vận Linh nói Tiêu quản gia mời Hứa Dung vào nhà.

Minh Vành xách hành lý dẫn cô vào trong, Phó Nhiễm đi sau, Minh Vành đến bên cạnh Minh Thành Hữu.
“Thế nào, coi như đúng giờ nha?”

“Có thể trời buộc được trái tim anh thì đều là đúng giờ.”

Hai anh em lần lượt đi vào phòng khách.

Hiển nhiên là Lý Vận Linh không quên hỏi thăm gia cảnh đối phương, bao gồm cả chuyện cô ấy quen biết Minh Vành ra sao, học vấn bằng cấp như thế nào.

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu ngồi ở trên sofa, Hứa Dung lễ phép trả lời từng câu, lâu lâu ánh mắt lại nhìn về phía Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu, đáy mắt nóng bỏng, mơ hồ phức tạp.

Phòng khách mở tivi, hầu hết tin tức hôm nay đều có liên quan đến Lý gia.

Con trai độc nhất của Lý gia Lý Lận Thần là kẻ khả nghi bắt cóc bị điều tra, tuy Lý gia đã dùng quan hệ để giấu đi nhưng vẫn là vô ích, hướng hồ truyền thông lúc nào cũng chú ý, xem ra là không thể không ngồi vài năm tù.

Lý Vận Linh chú ý. “Bắt cóc?”

Bà nhìn Phó Nhiễm ngồi ở phía đối diện, nghĩ đến lời nói của Minh Thành Hữu tối hôm qua, nhưng trước mặt Hứa Dung không tiện mở miệng.

“Khi nào thì ba mẹ con đến Nghênh An gặp mặt, chúng ta sẽ bàn hôn sự cho các con.”

“Bác gái, đều nghe theo bác.”

Minh Thành Hữu duỗi thẳng tay gác lên lưng ghế, làm cho bả vai Phó Nhiễm kề sát cánh tay anh, cứ như vậy không dùng sức cần dựa lưng cũng có thể làm cho thân thể không căng lên.

Hứa Dung mỉm cười mở miệng. “Tình cảm của Phó Nhiễm cùng Tam thiếu thật tốt.”

Minh Vành nắm chặt bàn tay cô. “Hâm mộ người khác làm cái gì? Về sau chúng ta sẽ tốt hơn so với bọn họ.”

Thần sắc Lý Vận Linh thoải mái. “Thật tốt, chờ Minh Vành kết hôn xong, thì chỉ còn lại lão đại...”

Nghĩ đến Minh Tranh, khoe miệng Lý Vận Linh chứa ý cười lại đè nén lại, Hứa Dung nhận chén trà Tiêu quản gia đưa cho cô. “Bác gái, bác nói lão đại hẳn là anh cả đi? Theo lý thuyết anh ấy lớn tuổi nhất hẳn phải lập gia đình sớm nhất mới phải.”

Minh Vành nắm tay cô. “Trong nhà còn nhiều chuyện lắm từ từ anh sẽ kể cho em nghe.”

“Không có việc gì.” Lý Vận Linh đổi chủ đề. “Minh Vành đã đặt khách sạn cho con, chờ đính hôn xong, con cũng chuyển về đây ở đi.”

“Thật tốt, con rất thích náo nhiệt.”

Ăn xong cơm chiều, Minh Vành đưa Hứa Dung về khách sạn, Tiêu quản gia sai người dọn dẹp, Lý Vận Linh ở phòng tại tầng dưới cùng, khi Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu muốn lên lầu, bà gọi. “Thành Hữu, con lên chơi với Hân Hân trước, để Tiểu Nhiễm ở lại nói chuyện với mẹ một chút, bây giờ cũng còn sớm, mẹ cũng không có việc gì làm.”

Phó Nhiễm đi qua định đẩy xe lăn, Minh Thành Hữu thấy thế, đẩy Lý Vận Linh đi vào phòng giúp cô rồi anh mới rời đi.

Đây là lần đầu tiên Phó Nhiễm đến phòng Lý Vận Linh, ban đầu bà ở trên lầu, sau khi xảy ra chuyện thì tất cả đều chuyển xuống đây, đầu giường treo một tấm ảnh cưới đã cũ, Phó Nhiễm nhìn, không hiểu sao cảm thấy chua xót trong lòng, nếu người khác đi vào nhìn đến có lẽ sẽ cảm thấy sợ hãi, nhưng Lý Vận Linh có thể giữ lại, dường như cũng chỉ có vật này. “Tiểu Nhiễm, con đẩy ta đến bên cửa sổ ngồi.”

Phó Nhiễm đẩy xe lăn, dùng sức nên lưng vẫn cảm thấy đau, bây giờ trời đã tối, Lý Vận Linh có thói quen ngồi ở bên cửa sổ.

Bà chỉ ghé ở bàn làm việc. “Con cũng ngồi đi.”

“Mẹ, mẹ muốn xem tivi sao?”

“Tiểu Nhiễm.” Lý Vận Linh gọi cô. “Ta vừa thấy tin tức về Lý Lận Thần, hôm qua trước khi về con cùng Thành Hữu có gặp qua nó hả?”

Lý Vận Linh dịu dàng hỏi, Phó Nhiễm biết là không nên giấu diếm, hơn nữa việc này sớm hay muộn thì cả Nghênh An cũng sẽ biết.

Phó Nhiễm kể lại tình hình ngày hôm qua cho Lý Vận Linh nghe.

Lý Vận Linh không khỏi lắc đầu. “Nhìn không ra, ta cũng gặp qua Lý Lận Thần, nhưng dáng vẻ nó thư sinh nho nhã thật dễ gây thiện cảm.” Bà nhìn Phó Nhiễm. “Thành Hữu nói thân thể con không thoải mái, không có việc gì chứ?”

“Không có gì đâu ạ.”

Lý Vận Linh thấy lúc đó Phó Nhiễm đi lại có chút không tự nhiên, cũng nghĩ là Phó Nhiễm có chuyện chưa muốn nói cho bà biết. “Lúc Thành Hữu còn trẻ tuổi nhất thời có làm một số chuyện hồ đồ, Tiểu Nhiễm, lần này là khổ cho con.”

“Vợ chồng đừng nói là khổ hay không, anh ấy tốt thì con cũng vui.”

Lý Vận Linh nhìn Phó Nhiễm chằm chằm một lúc lâu, ánh mắt bà dịu lại. “Con lên lầu nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay ở nhà dưỡng bệnh thôi.”

“Không có việc gì, con lại nói chuyện cùng mẹ.”

Không lâu sau thì Tiêu quản gia đi vào, lúc này Phó Nhiễm mới đứng dậy rời đi.

Lý Vận Linh đi vào bên giường. “Ngày mai bà tới nhà bà Vương mua mấy con bồ câu nhà nuôi, làm như Thành Hữu dặn, nấu xong bưng lên lầu cho Tiểu Nhiễm.”

“Phu nhân.” Nét mặt Tiêu quản gia đầy ý cười. “Bà đối xử với thiếu phu nhân ngày càng tốt hơn.”

“Trái tim con người vốn là da thịt mà, hưởng hồ tâm trí Thành Hữu là ở trên người nó.” Lý Vận Linh nói Tiêu quản gia đỡ bà đứng dậy.

Hai ngày này Hân Hân đều ở cùng chị Nguyệt, cũng không ngủ ở phòng ngủ chính.

Phó Nhiễm vừa lên lầu thì nhìn thấy Minh Thành Hữu đang định đi ra khỏi phòng. “Anh định đi đâu hả?”

Minh Thành Hữu dừng lại. “Không thấy em, định đi tìm.”

Phó Nhiễm nắm tay Minh Thành Hữu vào lòng bàn tay. “Em ở chỗ mẹ nói chuyện, có cái gì phải lo lắng.”

Minh Thành Hữu kéo Phó Nhiễm trở lại phòng, bên trong máy sưởi để nhiệt độ cao, Minh Thành Hữu đóng cửa, đem cô đến giường.

Anh đưa tay hướng cổ áo Phó Nhiễm, cô có mặc áo lót bên trong, Phó Nhiễm cầm bàn tay Minh Thành Hữu. “Nhị ca đưa vị hôn thê về, sao trong lòng em lại cảm thấy bất an?”

“Cô ấy lại không đẹp bằng em, có gì mà bất an?”

Phó Nhiễm không có tâm trạng đùa cùng anh. “Có thể là giác quan thứ sáu của phụ nữ.”

Minh Thành Hữu cười bỏ nút áo thứ nhất.

“Em không muốn ngủ, nằm sắp khó chịu.”

“Ngồi càng khó chịu hơn.” Minh Thành Hữu cởi hết các nút áo của cô ra. “Miệng vết thương của em không thể đựng nước, anh ôm em đi tắm, tránh cho nước không đựng tới vết thương.”

Phó Nhiễm ngồi vào trong bồn tắm lớn, nước bên trong vừa tràn quá chân, Minh Thành Hữu điều chỉnh nhiệt độ, đem nước chảy vào lòng bàn tay, sau đó vốc nước té lên trước ngực Phó Nhiễm tắm rửa cho cô.

Lại sợ nước bắn lên lưng cô nên Minh Thành Hữu cầm một chiếc khăn tắm khoác lên lưng cô.

“Em tự tắm cũng được mà.”

Minh Thành Hữu ngồi xổm, bàn tay mơn trớn bên sườn Phó Nhiễm, rửa từ mắt cá chân rồi dần dần đưa lên trên, động tác này không có ý gì khác, nhưng từng động tác vô cùng cẩn thận.

Phó Nhiễm đưa tay hướng về mặt Minh Thành Hữu, lòng bàn tay hơi lạnh, anh cũng không ngần ngại đưa lên. “Đẹp lắm đúng không?”

“Trăm lần nhìn không hề thấy chán.”

Anh khẽ mỉm cười, dường như thực hưởng thụ, có ai không thích được khen đẹp?

Tắm rửa xong, Phó Nhiễm mặc áo choàng ngồi ở mép giường, Minh Thành Hữu từ phòng tắm bước ra đang lau tóc, thời gian còn sớm, anh đến bên cạnh Phó Nhiễm. “Có muốn làm chút chuyện khác không?”

Phó Nhiễm trèo lên giường, nằm nghiêng người. “Xem tivi đi, gần đây có phim gì hay vậy?”

Minh Thành Hữu xốc lên chiếc chăn mỏng nằm phía sau Phó Nhiễm. “Còn chưa bôi thuốc, sao lại quên chuyện quan trọng như thế?”

Miệng vết thương đã dần dần khô lại, đầu ngón tay Minh Thành Hữu thuận theo chỗ đó hướng lên trên. Cô nhắm hờ hai mắt, vẫn cảm thấy đau.

Bả vai truyền đến cảm giác ngứa ngứa, Minh Thành Hữu phả hơi thở nóng bỏng vào cổ Phó Nhiễm, bôi thuốc xong, bàn tay anh vuốt ve hai vai Phó Nhiễm, hàm răng khẽ cắn cắn gáy cô, hai tai Phó Nhiễm ửng hồng, Minh Thành Hữu bắt đầu ngậm vành tai cô.

Miệng không giấu kín được âm thanh yêu kiều.

Cả cơ thể anh bỗng căng lên

“Anh làm từ phía sau, được không?”

Tiếng nói anh bắt đầu khàn khàn, Phó Nhiễm thấy anh thực sự khó chịu.”Nhẹ nhàng thôi.”

Bàn tay anh bắt đầu hướng về nơi giữa hai chân Phó Nhiễm đang khép chặt lại.

Hôm sau tỉnh lại, Phó Nhiễm mở mắt nhìn người kế bên theo bản năng, bả vai lại chạm đến ngực anh, Minh Thành Hữu ngủ không sâu, cô vừa động dậy anh liền tỉnh.

“Mấy giờ rồi?”

Giọng nói anh lười nhác. ” lo lắng nhiều như vậy làm cái gì? Không cần đi công ty mà.”

“Em muốn rời giường.”

Minh Thành Hữu ôm eo cô. “Cho anh ôm thêm một lát, tối hôm qua anh chịu đựng muốn hư người rồi.”

“Em đâu để anh phải chịu đựng.”

Anh còn buồn ngủ ôm qua bả vai Phó Nhiễm. “Chịu đựng so với làm được một nửa thì cái nào hơn? Lại không thể kịch liệt, không chừng thật sự có thể nghẹn chết anh.”

Phó Nhiễm xốc chăn lên, nhìn ánh mặt trời bên ngoài. “Em muốn xuống dưới một chút.”

Minh Thành Hữu giữ chặt tay cô.”Để anh lấy quần áo cho em.”

Cố gắng chọn bộ rộng thùng thình, Minh Thành Hữu cầm lên chiếc áo ngực Lace màu đen mặc vào cho Phó Nhiễm, cô gơ hai cánh tay đưa vào, anh giúp cô cài khuy áo.

Chỗ vết roi cách một khoảng cách ngắn với nơi mặc áo lót.

“Xong chưa?” Phó Nhiễm thấy động tác của anh chậm chạp, thúc giục.

“Đợi chút.” Minh Thành Hữu cẩn thận chiếc áo ngực mặc ở chỗ không có vết thương của Phó Nhiễm. “Nếu là không chính xác, nếu đụng phải em lại kêu đau.”

Phó Nhiễm nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy gương mặt Minh Thành Hữu tới gần, anh cài khuy vào. “Được rồi, đi chậm một chút, đừng đi mạnh.”

Anh mặc quần áo vào cho Phó Nhiễm, hai người xuống lầu thấy Lý Vận Linh ngồi lên xe lăn ra khỏi phòng, Tiêu quân gia bưng bữa sáng lên. “Thiếu phu nhân, đây là phu nhân cố ý dặn tôi chuẩn bị, cô mau ăn một chút.”

Phó Nhiễm đến gần bàn ăn, bữa ăn sáng hôm nay phong phú khác thường, gần như là bày kín bàn.

Minh Thành Hữu kéo ghế ra cho Phó Nhiễm, lại đi tới đẩy Lý Vận Linh tới trước bàn. “Mẹ, nhị ca đâu?”

“Bây giờ sao nó còn ở nhà, đi đón ba mẹ Hứa Dung.”

“Gặp mặt nhanh như vậy?” Minh Thành Hữu đem cháo bưng đến bên tay Lý Vận Linh. “Nhị ca đủ nóng lòng đó nha?”

“Nhìn hai đứa đều đã có Hân Hân, nó mà không nóng lòng, ta sẽ nóng lòng.” Lý Vận Linh ăn cháo. “Buổi tối, ta nói Minh Vành đặt một bàn bên ngoài, hai đứa đi cùng ta.”

“Mẹ, mẹ bị té như vậy còn ra ngoài sao?”

“Cũng không thể thất lễ, cha mẹ Hứa Dung là lần đầu tiên tới Bạch Sa.”

“Con thấy nên sắp xếp ở nhà đi, đầu bếp nhà mình cũng không so với đầu bếp khách sạn năm sao, lại nói là đi thăm gia đình, chủ yếu là muốn xem nhà chúng ta phải không?”

Minh Thành Hữu nói xong, buông chén trong tay ra. “Con gọi điện thoại cho lão Nhị.”

Lý Vận Linh nghe vậy, cảm thấy cũng có lý. “Vậy con thu xếp đi.”

Minh Vành đón cha mẹ Hứa Dung gần tối mới tới nhà, Minh Thành Hữu mời họ vào phòng khách, Tiêu quân gia vội vàng pha trà, Phó Nhiễm ngồi ở bên cạnh, Hứa Dung ngồi cạnh Minh Vành.

Cha mẹ Hứa gần gũi bình dị, rất ít nói, nói chuyện không lâu liền nói đến bữa tiệc đính hôn cho hai người.

Minh Vành nói sẽ đứng ra thu xếp, chê là thời gian một tháng quá dài, cũng không cho Lý Vận Linh quá nhiều thời gian chuẩn bị, Lý Vận Linh cười nói hân nóng vội, thời gian bữa tiệc đính hôn diễn ra vào mười ngày sau.

Toàn thể đầu bếp của Minh gia được huy động, các loại món ăn bao gồm món ăn Quảng Đông, món cay Tứ Xuyên các loại, mỗi một món đều là kỹ thuật cao, cha mẹ Hứa thấy thế là đủ rồi.

“Rất lâu không được ăn món ngon Trung Quốc rồi.”

“Mẹ, về sau sau khi con kết hôn với Minh Vành, mẹ thường tới đây nha.”

“Đứa nhỏ này.”

Minh Vành cương chiều cầm lấy bàn tay Hứa Dung. “Vậy chúng ta nên kết hôn sớm một chút mới đúng.”

Không khí vui vẻ hòa thuận, chị Nguyệt ôm Hân Hân, Minh Thành Hữu đeo cái bao tay duy nhất bóc tôm đặt vào trong chén của Phó Nhiễm.

Người Minh gia đối với hình ảnh này đã có chút quen thuộc nên không thấy khác thường nữa.

Ngay trước mặt khách, Phó Nhiễm lại câu nệ, cô đẩy tay Minh Thành Hữu ra. “Em tự lấy, anh mau ăn đi.”

“Cái này thì có tính là gì, em coi nó là thói quen thì tốt rồi.” Minh Thành Hữu không quan tâm, cầm con tôm đã bóc xong nhúng vào gia vị đặt vào chén của Phó Nhiễm.

Mẹ Hứa mỉm cười, nét mặt giãn ra. “Đúng, có lúc thói quen chính là hạnh phúc.”

Ánh mắt Phó Nhiễm tràn đầy hạnh phúc.

Minh Thành Hữu lột mười mấy tôm xong, lúc này mới bỏ chiếc bao tay ra.

Lý Vận Linh không còn để ý chuyện này nữa, đầu tiên còn nói không ra thể thống gì, nhưng Minh Thành Hữu đều là “nói vào lỗ tai này, lột qua lỗ tai kia”, nhìn nhiều lần, cũng có thể tiếp nhận.

Minh Vành chống má nhìn về phía Hứa Dung. “Hâm mộ hay ghen tỵ?”

Hứa Dung thu hồi tầm mắt. “Về sau anh cũng phải đối xử tốt với em như vậy.”

“Em không thấy tính tình Thành Hữu trước kia ngang ngược như thế nào đâu, sau khi kết hôn, tính tình lại thay đổi không ít, thật làm cho người ta giật mình.”

Lý Vận Linh cười nói xen vào.

“Không phải là ta khen con trai ta, đừng thấy ngoài miệng Minh Vành không có nghiêm chỉnh, nhưng về mặt tình cảm thì tuyệt đối là thật, trước kia ta luôn thúc giục nó mau mau kết hôn, nó không coi trọng cô gái nào giới thiệu cho nó, Hứa Dung là người nó chọn, không cần phải nói, nhất định là mối nhân duyên tốt.”

Ánh mắt Hứa Dung mơ hồ nhìn về trước, tầm mắt lần lượt lướt qua mỗi góc trong phòng khách, sau đó lại nhìn Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm.

Cha mẹ Hứa liên tục gạt đầu, Minh Vành thấy cô ngồi bên cạnh mắt hờn, khẽ đẩy đẩy cô. “Nhìn cái gì chứ?”

“Đó là Hân Hân đi, đáng vẻ thật đáng yêu.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu cười nói. “Chờ sau khi hai người kết hôn, nói không chừng Hân Hân có thể biết nói.”

“Tôi tới ôm một chút.” Hứa Dung nói xong đứng lên.

“Dung Dung.” Mẹ Hứa thốt lên. “Đứa nhỏ này bị chiều hư rồi, nào có chuyện cơm còn chưa ăn xong đã đứng lên chứ?”

“Không có việc gì.” Lý Vận Linh mở miệng cười.

Hứa Dung đón lấy Hân Hân từ trong tay chị Nguyệt. “Cậu nhóc này, mau mở mắt nhìn ta.”

“Oa ——”

Hân Hân mới tỉnh ngủ, ngoác mồm ra khóc.

Hứa Dung luống cuống tay chân, nhất thời ôm cũng không biết ôm như thế nào, chị Nguyệt đón lấy cậu nhóc rồi cho bú sữa, Minh Vành cười ý bảo cô ngồi trở lại đi.

Sau khi ăn xong, Phó Nhiễm đi vào phòng bếp pha cà phê, Hứa Dung nói muốn giúp một tay liền đi vào theo.

“Tiểu Nhiễm, chị tới rửa ly.”

“Không cần đâu.” Phó Nhiễm nở nụ cười dịu dàng. “Một lúc là xong thôi.”

Hứa Dung đứng ở bên cạnh Phó Nhiễm, thỉnh thoảng giúp một tay.

“Sao chị không ngồi ở phòng khách?”

“Bọn họ nói về chuyện đính hôn, chị không có hứng thú.” Hứa Dung dựa vào hướng bồn rửa.

“Đính hôn không phải chuyện tốt sao?”

“Nhưng là quá phiền.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hứa Dung khẽ nhếch lên. “Chị thích kết hôn du lịch, thật tốt, mang theo máy chụp hình muốn đi đâu thì đi, chị sợ nhất chuyện kết hôn vất vả.”

Phó Nhiễm đem loại cà phê tinh khiết và thơm bỏ vào bên trong máy, Hứa Dung nhìn cô. “Tiểu Nhiễm, tình cảm giữa em cùng Tam Thiếu rất tốt?”

“Hai người cũng không tồi mà.” Phó Nhiễm nâng tầm mắt, thấy Minh Thành Hữu đang ôm Hân Hân vừa uống xong sữa bên trong phòng khách.

Ánh mắt Hứa Dung rời khỏi, sắc mặt bị ánh đèn trong phòng bếp phản chiếu một chút đen tối, bàn tay xuôi ở bên người buông ra rất nhanh, nhìn chăm chú về phía Minh Vành đang chuyển trò vui vẻ.

“Chị cũng hi vọng như vậy.”

Lời này, lại nói rất khẽ.

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn về phía Hứa Dung, cảm giác nụ cười trên khuôn mặt đó như có chút giả dối, Phó Nhiễm không thấy ánh mắt đó chứa ý cười.

Pha cà phê xong, Tiêu quân gia cũng vào bếp giúp một tay.

Trở lại ghế sa lon, Hứa Dung ngồi ở bên cạnh Minh Vành. “Tiểu Nhiễm, bữa tiệc đính hôn phải chuẩn bị không ít thứ phải không? Em có kinh nghiệm, đi mua sắm cùng chị chứ?”

Lý Vận Linh có thói quen uống trà, Tiêu quân gia nâng ly trà đến trong tay bà. “Những thứ này trong nhà cũng sẽ chuẩn bị, không cần con quan tâm.”

“Nhưng có chút đồ con muốn mua.” Hứa Dung nhìn về phía Phó Nhiễm.

“Ngày mai cùng đi, thế nào?”

“Không được.” Minh Thành Hữu trực tiếp từ chối, ngại vì cha mẹ Hứa ở đây, lại sửa lại giọng điệu thành nhẹ nhàng một chút.

“Mấy ngày nay Phó Nhiễm không thoải mái, để cuối tuần đi.”

Hứa Dung cũng thẳng thắn.”Được.”

Những ngày kế tiếp có thể nói là Minh gia bận bịu lật trời, Phó Nhiễm đợi vết thương trên lưng tốt lên một chút sau đó liền cùng Hứa Dung đi mua đồ.

Phụ nữ đều có tính trời sanh là cuồng mua đồ, hai người đi ra từ cửa hàng chuẩn bị tìm tiệm cơm ăn uống.

Đi ngang qua một trạm xe buýt, Phó Nhiễm bắt gặp đứng phải hai người trung niên.

Cô chào hỏi, thuận miệng lại hô lên một tiếng. “Mẹ!”

Dừng một chút, lại mở miệng sửa lại. “Chú, dì.”

Thẩm Tố Phân đi về phía Phó Nhiễm trước. “Tiểu Nhiễm, đang đi đâu à?” trước

“Chuẩn bị đi ăn cơm, hai người thì sao?”

“Ta tìm được công việc rửa chén ở tiệm cơm, vừa đúng hai ngày nay muốn tìm bảo vệ, ta để cho cha con đi thử việc một chút.”

Thẩm Tố Phân nhìn về phía Hứa Dung bên cạnh Phó Nhiễm. “Đây là bạn con sao?”

“Đúng, là vợ chưa cưới của Minh Vành, Hứa Dung.”

Thẩm Tố Phân gật đầu với Hứa Dung. “Dáng dấp thật là xinh đẹp, lại có khí chất.”

Vưu Chiêu Phúc nhìn từ xa, chen vào nói. “Có đẹp bằng Nhụy Nhụy của chúng ta sao?”

Thẩm Tố Phân khó nén nổi lúng túng. “Đừng nghe ông ấy nói bậy.”

“Gần đây có tin tức của Ứng Nhụy sao?”

Thẩm Tố Phân nghe vậy, đôi mắt đỏ bừng. “Không có, đứa nhỏ này quyết tâm không liên lạc cùng trong nhà, trước kia cũng không thân thiện với chúng ta, hiện tại có lẽ đã sớm quên chúng ta là cha mẹ rồi.”

Bước chân Hứa Dung lui về phía sau, muốn rời đi theo bản năng.

Cô có cảm giác trong ngực bị đè nén gay gắt, Vuơ Chiêu Phúc đứng ở bên thùng rác chỗ trạm xe buýt, ánh mắt lơ đãng nhìn thấy Hứa Dung, thần sắc cô khẩn trương vội vàng tránh ra, nhịp tim đập kịch liệt, tay chân lạnh như băng.

“Dì à, hai người cũng đừng quá cực khổ, phải chú ý thân thể.”

“Yên tâm đi, cũng không có gì lớn phải tiêu pha, tiền lương của hai người cũng đủ rồi.”

Thẩm Tố Phân thấy chiếc túi trong tay Hứa Dung. “Sắp đính hôn, chúc mừng.” Minh Tranh

Bàn tay Hứa Dung run lên, thiếu chút nữa rơi hết đồ trong tay, cô khẽ kéo kéo vạt áo Phó Nhiễm. “Chúng ta đi thôi, chửi đói bụng lắm.”

Thẩm Tố Phân cũng không có thời gian. “Tiểu Nhiễm, hôm nào tới nhà chơi.”

Hứa Dung kéo Phó Nhiễm đi về hướng ngược lại. “Không phải mẹ em đã. Bọn họ là ai?”

“Là cha mẹ nuôi.” Phó Nhiễm cũng không biết xưng hô như vậy có đúng không.

Vuơ Chiêu Phúc nổi giận dùng dùng đi trước, Thẩm Tố Phân thật vất vả mới đuổi theo. “Đi nhanh như vậy, tiệm cơm ở đâu ông có biết không?”

“Phụ nữ trên đời này có nhiều thêm cũng không có người nào ngu như vậy, mỗi lần Tiểu Nhiễm cho bà tiền bà đều muốn, bọn họ chỉ tùy tiện bỏ ra một chút tiền đủ cho chúng ta ăn uống tốt, xem đầu óc bà đi!”

Thẩm Tố Phân cầm tay vào trong túi quần. “Tôi sẽ không cầm thêm một đồng nào của Tiểu Nhiễm nữa, ông muốn? Chính ông mở miệng đi, xem ông có mặt mũi hay không.”

“Bà biết rõ tôi mở miệng nó sẽ không cho tôi!”

Thẩm Tố Phân thẳng đi về phía trước, không để ý tới ông ta.

Phó Nhiễm cùng Hứa Dung đi tới quán cơm, gọi món ăn, Hứa Dung uống nước. “Điều kiện kinh tế của họ có phải rất kém hay không?”

“Không dư dả, em muốn cho bà ấy tiền, nhưng bà ấy luôn nói không cần, về sau em liền mua một ít thức ăn hay đồ dùng, có lẽ như vậy tốt hơn, bây giờ nhìn bọn họ có thể tay làm hàm nhai, thật vui vẻ.”

Hứa Dung bỏ chiếc đĩa xuống, vô tình nói. “Mới vừa rồi hai người nói Vuơ Ứng Nhụy là ai? Cô ấy bỏ nhà đi ra ngoài sao?”

“Ừ, xem như thế đi.”

Nhân viên phục vụ mang thức ăn lên rất nhanh, Phó Nhiễm nói muốn hai chén cơm. “Mau ăn đi, không phải đói bụng sao?”

Hứa Dung thấy có vẻ như cô không muốn nói chuyện, cũng không có hỏi nữa.

Bữa tiệc đính hôn của Minh Vành và Hứa Dung mấy ngày sau liền cử hành, Lý Vận Linh còn ngồi lên xe lăn, nhưng không che giấu được kích động trong lòng, hầu như là mời tất cả những người có mối quan hệ với Minh gia, gửi cả thiệp mời cho Minh Tranh, mới đầu Lý Vận Linh nghĩ là có lẽ anh không đến, khi gần tới lúc ngồi vào vị trí thì anh tới.

Đêm đó, Hứa Dung trở về Minh gia, giống như Phó Nhiễm dạo trước.

Lý Vận Linh cố ý nói Tiêu quần gia dọn dẹp một phòng trên lầu ba, bây giờ đông người náo nhiệt, bà cũng dẫn Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu ở đây lâu lâu một chút, sau khi Minh Vân Phong rời đi, Minh gia hiếm có dịp đông vui như thế này.

Tính tình Hứa Dung cởi mở, nhưng phần lớn thời gian rất trầm, luôn trong bộ dạng u sầu.

Minh Vành đối xử với cô ngày càng tốt, tan tầm liền từ công ty về nhà luôn, cũng rất ít xã giao bạn bè.

Vết thương trên lưng Phó Nhiễm cuối cùng cũng khá hơn chút, may mắn là không lưu lại sẹo.

Về đến nhà định đổi bộ y phục xuống lầu ăn cơm tối, Minh Thành Hữu bỏ qua cuốn tạp chí trong tay đi tới, anh đặt hai tay lên bả vai Phó Nhiễm, lấy bộ áo lót từ bên trong tủ quần áo. “Thay cái này đi.”

Phó Nhiễm tròn tròn mắt. “Ồ đâu ra?”

“Mua.”

Đây là bộ nội y hình thú sexy, đặc biệt lộ ra thứ đó, lại là màu trắng tinh, xuyên thấu hơn cả lưới.

Phó Nhiễm xoay người, bàn tay đánh mạnh vào Minh Thành Hữu.

“Để cho anh ở nhà không tốt, cả ngày nghĩ tới những thứ đồ chơi này, nghỉ ngơi đủ rồi đúng không? Sáng mai tới công ty đi làm cho em, còn nữa, buổi tối anh mặc bộ y phục này ở trong phòng chạy ba vòng cho em, da mặt anh thật dày đấy!”

Minh Thành Hữu vội vàng né tránh, đưa tay cầm tay Phó Nhiễm. “Anh cũng là nhìn lạ nên mới mua, anh bảo đảm.”

“Người nào mua người ấy mặc, anh nói, anh có mặc không!”

Minh Thành Hữu vòng tay qua trước ngực Phó Nhiễm ôm cô lên. “Đây là đồ của phụ nữ, buổi tối em mặc cho anh nhìn một chút, em còn chưa có mặc xuyên thấu.”

Phó Nhiễm giãy hai chân. “Em không mặc!”

Minh Thành Hữu đè cô đến trên giường, Phó Nhiễm không nhịn được kêu lên, hai người náo loạn.

“Oa oa oa.”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng khóc, Phó Nhiễm chợt mở mắt ra, đưa tay đẩy Minh Thành Hữu ra. “Là Hân Hân.”

Minh Thành Hữu lên nửa người lên, Phó Nhiễm sửa lại tóc, vừa đi vừa sửa sang lại y phục, mở cửa tiếng khóc của Hân Hân càng lúc càng lớn. Hứa Dung là người ôm Hân Hân đi tới cửa. “Tiểu Nhiễm, Hân Hân khóc không ngừng chắc là không cho chị ôm.”

Minh Thành Hữu từ trong gian phòng đi ra ngoài, anh đưa tay nhận lấy Hân Hân.

Hứa Dung nhìn theo bóng lưng anh. “Không quấy rầy đến hai người chứ? Mẹ nói chị đi lên gọi hai người đi ăn cơm tối.”

171. Chương 171

Chương 170: Vị hôn thê bí ẩn của Nhị thiếu

Minh Thành Hữu xông vào bên trong phòng, Cung Nguyệt té ngã ở trước giường, ôm cánh tay của mình không ngừng kêu đau.

Lý Lận Thần thấy có người đi vào, giật mình muốn bắt Phó Nhiễm lại, Phó Nhiễm nằm ở trên giường lui người về phía sau, Minh Thành Hữu lo lắng muốn tiến lên, Lý Lận Thần vung roi trong tay lên.

“Không được tới gần!”

“Đầu óc mày có bệnh có phải không? Nếu mày dám làm tổn thương Phó Nhiễm tao sẽ làm mày không còn cái chân còn lại.”

Mặc dù lời nói của Minh Thành Hữu gần lên, nhưng thấy Phó Nhiễm vẫn còn ở gần bên chỗ Lý Lận Thần, bước chân anh muốn tiến lên không thể không dừng lại.

Lý Lận Thần cười lạnh ra tiếng. “Đúng, mày phá hủy một chân của tao là không đủ.”

“Mẹ nó, ai phá hủy chân của mày chứ?”

Phó Nhiễm cố gắng không cử động, Minh Thành Hữu nhìn bộ dáng của cô, trong lòng vừa nóng nảy vừa tức giận, bàn tay xuôi ở bên người nắm thành quyền kêu răng rắc.

Lý Lận Thần cũng không nói nhiều, sau đó có vài người đàn ông đi vào phòng, sắc mặt Lý Lận Thần thay đổi, hướng Phó Nhiễm quát. “Làm sao hần biết nơi này? Làm sao tới đây?”

“Chỉ cần anh cầm điện thoại di động của tôi, là anh ấy có thể thông qua định vị GPS tìm được tôi.”

Sắc mặt Phó Nhiễm có chút trắng bệch, khoe miệng nâng lên thoáng cười.

“Lý Lận Thần, tôi vẫn luôn luôn đề phòng, muốn biết xem người muốn đối phó với chúng tôi có phải là anh hay không?”

Ánh mắt Lý Lận Thần toát lên vẻ quái dị, nắm thật chặt chiếc roi trong tay, trong lòng tức giận cùng thất bại đã đến lúc bộc phát. “Mày câm miệng cho tao!”

Minh Thành Hữu dùng ánh mắt ý bảo Phó Nhiễm đừng chọc giận hần nữa. “Nếu mày tổn công chuẩn bị kỹ đến bước này, chắc là muốn một điều gì đó, mày nói đi.”

Ánh mắt Lý Lận Thần nhìn Phó Nhiễm chằm chằm, lúc này Phó Nhiễm là lợi thế duy nhất của hần, roi trong tay hần chỉ hướng Phó Nhiễm, tầm mắt hướng về Minh Thành Hữu.

“Điều tao muốn rất đơn giản, tao muốn đánh cô ta ở trước mặt mày đến khi không chịu nổi mới thôi, mày muốn nhìn sao?”

Minh Thành Hữu hoàn toàn bị chọc giận, mu bàn tay nắm chặt như muốn rách da, nhưng Lý Lận Thần này không chịu được thêm một chút kích động, anh kìm nén đau lòng, hô hấp như nghẹn ở cổ họng, không thể không lăm vào thể bí.

Phó Nhiễm nằm im tại chỗ không cử động, kịp chạm đến ánh mắt lo lắng của Minh Thành Hữu, muốn cười lại không cười nổi.

Thật ra thì muốn khống chế Lý Lận Thần cũng không khó, trong tay hần ngoại trừ cây roi cũng không có thứ khác,

Minh Thành Hữu lo lắng cũng là sợ Lý Lận Thần làm Phó Nhiễm bị đau, một cây roi như vậy vụt xuống không thể không trầy da tróc thịt.

“Nếu mày hả giận, muốn đánh thì đánh tao thôi.” Minh Thành Hữu hướng về phía Lý Lận Thần nói.

Lý Lận Thần nhìn qua Minh Thành Hữu từ đầu đến chân.

“Được, nếu hôm nay mày phế một chân ở đây, tao sẽ bỏ qua cho Phó Nhiễm.”

“Phế?” Minh Thành Hữu nhướn mi.

Bàn tay Phó Nhiễm đưa về phía ga giường, năm ngón tay siết một góc ga giường thật chặt.

Lý Lận Thần nở một nụ cười lạnh. “Phế mày cũng không thể hả giận, mày còn có con trai.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu rơi vào thất lưng Lý Lận Thần, sau đó nhìn xuống.

Đột nhiên Lý Lận Thần then quá hóa giận, cầm roi trong tay chỉ hướng Minh Thành Hữu. “Mày có đáp ứng hay không?”

Phó Nhiễm thừa dịp hần không tập trung, hạ chân xuống đất rồi bất ngờ kéo ga giường qua, Lý Lận Thần vừa kịp phản ứng quay đầu lại thì bị chiếc ga giường màu trắng che kín, hần cuống quýt muốn bỏ ra, Phó Nhiễm vội vàng cho hần một cước, thừa dịp Lý Lận Thần không đứng vững thì Phó Nhiễm leo lên một chiếc giường khác bên cạnh thật nhanh. Minh Thành Hữu vội vàng muốn kéo cô sang.

Lý Lận Thần luống cuống bỏ ga giường ra, hần nhào qua túm chân Phó Nhiễm lại, Minh Thành Hữu đưa chân qua giường, đá một cước trúng cằm Lý Lận Thần, anh đẩy Phó Nhiễm ra khỏi khu vực nguy hiểm.

Sau lưng Phó Nhiễm đầy mồ hôi, vội vàng đứng dậy, mấy người đàn ông để cô ở phía sau.

Lý Lận Thần nhổ ra máu tươi trong miệng, Minh Thành Hữu đứng ở trên giường nhìn xuống Lý Lận Thần nằm trên mặt đất, có người muốn tiến lên, Minh Thành Hữu vung tay.

“Toàn bộ tránh ra.”

Anh đặt một chân xuống, sau đó đưa tay bắt nắm lấy cổ áo Lý Lận Thần kéo hần lên, Minh Thành Hữu giận dữ không kềm chế được, đâm một phát vào mặt Lý Lận Thần.

Hần nghiêng đầu, có thể thấy được máu ứ đọng nửa bên mặt ngay tức khắc. Minh Thành Hữu vẫn túm cổ áo hần, bàn tay cứng rắn túm chặt, Lý Lận Thần vung một cú đánh bị Minh Thành Hữu tránh được, Minh Thành Hữu kéo hần lên sau đó đá thẳng vào ngực hần, một tiếng kêu đau truyền đến, Lý Lận Thần nằm dài trên mặt đất một hồi lâu sau không dậy nổi.

Cung Nguyên co rúc ở góc tường khóc mãi. “Đừng đánh nữa.”

Phó Nhiễm cũng không ủng hộ hay phản đối, bên cạnh có một ghế sa lon, cô ngồi phịch vào trong đó.

Lúc này Minh Thành Hữu vẫn đang vô cùng tức giận, tức giận không cách nào giải quyết, anh túm cổ áo Lý Lận Thần kéo hần đến trước ngăn tủ, phía trên bày các loại rượu đỏ, Minh Thành Hữu đem Lý Lận Thần áp đầu vào đó. “Nói, trăm phương ngàn kế như vậy rốt cuộc mục đích của mày là gì?”

Mặt Lý Lận Thần toàn là máu, ánh mắt hần nhìn về phía Phó Nhiễm. “Mày có thể hỏi vợ mày.”

Minh Thành Hữu nghĩ đến hậu quả có thể xảy ra nếu đến chậm một bước, trong lòng càng thêm lo sợ, anh kéo lấy cổ áo Lý Lận Thần kéo hần sang hướng khác, đầu hần đụng vào một hàng chai rượu bay ra ngoài, chất lỏng màu đỏ rơi xuống đất bắn tung tóe ra ngoài, giày cùng ống quần Minh Thành Hữu cũng không may mắn hơn.

Phó Nhiễm ngồi ở trên ghế sa lon, Cung Nguyên muốn đi tới trước mặt cô, bị một người trong đó ngăn lại. “Phó Nhiễm, các người bỏ qua cho hần đi, kể từ sau khi gặp tai nạn hần vẫn có bệnh, nhưng cho tới bây giờ không chịu gặp bác sĩ, chuyện như vậy xảy ra với ai cũng không thể chịu đựng nổi, tôi van cô.”

Minh Thành Hữu ném Lý Lận Thần sang, hần ngã xuống ở cạnh chân Cung Nguyên, Cung Nguyên sợ tới mức sợ hãi kêu lên, vội ôm Lý Lận Thần lên. “Lận Thần, Lận Thần!”

Phó Nhiễm không muốn nhìn. “Thành Hữu, chúng ta trở về thôi.”

Minh Thành Hữu đạp một chân khác của Lý Lận Thần. “Không phải muốn phét tao sao? Tao sẽ phét cái chân còn lại của mày, tránh khỏi mày đi ra ngoài làm chuyện xấu!”

Bàn chân anh dùng sức, Lý Lận Thần cắn môi chịu đựng, Cung Nguyên lao tới ôm chặt chân Minh Thành Hữu. “Anh bỏ qua cho hần đi, tôi van anh.”

Cô áp chặt vào Minh Thành Hữu, anh muốn thu chân lại. “Buông tay!”

Cung Nguyên sợ tới mức chỉ biết ôm chặt chân Minh Thành Hữu, anh nghĩ tới vợ mình còn ở đây, thoát khỏi Cung Nguyên, ánh mắt lơ đãng lướt qua chiếc roi rơi trên mặt đất, Minh Thành Hữu thuận tay nhặt lên, dùng sức kéo roi ở trong tay ra, sau đó chỉ hướng Lý Lận Thần.

“Không phải là mày thích như vậy sao? Hôm nay tao cũng ày nếm thử mùi vị roi đòn một chút.”

Lúc vung lên có vẻ như mang theo gió lạnh, Phó Nhiễm có thể nghe được tiếng rít lên rõ ràng, một đòn lại quất vào trên lưng Cung Nguyên nằm sấp lên Lý Lận Thần.

Cung Nguyên cắn chặt răng, Minh Thành Hữu rút chiếc roi trong tay ra.

Anh vẫn như không hết hận, Phó Nhiễm vội vàng đứng dậy tới gần kéo tay anh. “Coi như hết.”

Minh Thành Hữu liếc nhìn Cung Nguyên không nhúc nhích, giọng nói Phó Nhiễm rất khế. “Chúng ta không thể giống như hần.”

“Ném hấn vào cục cảnh sát đi.” Minh Thành Hữu nói xong, ánh mắt nhìn hướng Phó Nhiễm bên người, cũng không nói gì, bỏ tay cô ra rồi sải bước ra khỏi gian phòng.

Phó Nhiễm cầm lại điện thoại di động của mình, vịn vào vách tường đi dọc theo hành lang, cô đi rất chậm, tựa như vừa động vào là có thể cảm thấy toàn thân đau nhức.

Minh Thành Hữu đợi cô ở khúc quanh, thấy cô đi chậm chạp, khuôn mặt cau kỉnh, kéo cô đi về phía trước. Phó Nhiễm gần như là bị anh kéo tới bãi đậu xe, Minh Thành Hữu không nói gì đẩy cô vào bên trong ghế lái phụ, phần lưng Phó Nhiễm vừa chạm đến thành ghế, cô co hai vai lên theo bản năng.

Sau khi Minh Thành Hữu ngồi vào ở bên cạnh cô, nhưng cũng chưa phát động động cơ ngay, anh nổi giận đùng đùng hướng Phó Nhiễm quát. “Nếu như mà anh tới trễ một bước, em định làm như thế nào?”

Phó Nhiễm biết là anh đang nổi nóng. “Em có đúng mực, rượu hấn rót em nôn ra hết, em chỉ là muốn biết rốt cuộc hấn làm như vậy là có mục đích gì.”

“Một câu muốn biết rõ em liền tự mình mạo hiểm?”

“Thành Hữu, chúng ta quá bị động rồi, nếu không phải là gần đây Lý Lận Thần thường xuyên vô tình gặp em, hôm nay lại nhất định hẹn em ra ngoài nói là sinh nhật hấn, em hoàn toàn không nghĩ ra người kia là ai.”

Phó Nhiễm biết rõ nguy hiểm, nhưng có một số việc nhất định phải có người vạch trần, cô không thích cảm giác bị người khác giở trò sau lưng, người khác muốn hại mình, mình luôn khó có thể đề phòng, bởi vì một ở ngoài sáng một ở trong bóng tối, ngay cả khả năng lực đối phó cũng không có.

“Anh không nghĩ là tính tình em hấp tấp nóng vội như vậy.” Bàn tay Minh Thành Hữu nắm vào tay lái. “Gần đây anh phái người điều tra về Lý Lận Thần, sau khi trở lại hấn đuổi theo đuổi em còn nhiều hơn so với lúc anh “chết”, đây là điểm đáng ngờ lớn nhất.”

Anh dần dần đè nén tức giận, nói cho cùng vẫn là lo lắng cùng sợ hãi. “Chúng ta bây giờ có rất nhiều thời gian, có người muốn chơi chúng ta hãy chơi theo hấn, “chó cùng rút giậu” chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

“Anh nói, người bí ẩn đó là Lý Lận Thần sao?”

Minh Thành Hữu nghiêng người sang. “Em cứ nói đi?”

Phó Nhiễm lắc đầu. “Không chắc lắm.”

“Chuyện này vẫn chưa xong, sau này vẫn phải cẩn thận.” Minh Thành Hữu nói xong câu đó, chuẩn bị phát động động cơ.

Thấy Phó Nhiễm ngồi nghiêng người, Minh Thành Hữu thu hồi động tác. “Thắt dây an toàn vào.”

“Không muốn, anh đi chậm một chút thôi.”

Minh Thành Hữu nghiêng sang. “Sao có thể như vậy?”

Phó Nhiễm tránh né, phần lưng lại đụng vào vật cứng, cô đau toát ra mồ hôi lạnh, Minh Thành Hữu nhìn thần sắc của cô có cái gì đó không đúng. “Sao vậy?”

Phó Nhiễm sờ lên vai. “Vừa rồi em bị Lý Lận Thần quát một cái.”

“Cái gì?” Minh Thành Hữu dùng sức nắm chặt bả vai Phó Nhiễm.

Cô bị đau kêu lên. “Đau, nhẹ một chút.”

Động tác của anh nhẹ lại, quả nhiên là trông thấy vết roi rõ ràng, chỉ là Phó Nhiễm mặc quần áo màu đậm nên trước đó cũng không để ý.

“Anh đi giết hấn!”

Phó Nhiễm nắm chặt tay của anh, Minh Thành Hữu muốn đi ra ngoài liền gần sát Phó Nhiễm một lần nữa, anh kéo cổ áo Phó Nhiễm, có thể nhìn thấy một vết đỏ hồng trên lưng.

Nhìn như vậy cũng không thể xác định mức độ vết thương, Minh Thành Hữu không nói gì nâng dây an toàn lên. “Anh đưa em đi bệnh viện.”

“Về nhà đi, không có chuyện gì đâu.”

Minh Thành Hữu nào dám khinh thường. “Ngộ nhỡ nhiễm trùng có thể phiền toái.”

Đi bệnh viện xử lý qua vết thương, kết hợp cùng thuốc giảm đau, trên đường Phó Nhiễm chỉ có thể căng người lên, Minh Thành Hữu nắm bả vai cô, lái xe đưa cô trở lại Minh gia.

Lý Vận Linh ngồi lên xe lăn, thấy Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu về tới. “Đi đâu, gọi điện thoại đều không nhận.”

“Có chút việc.” Minh Thành Hữu thấy Phó Nhiễm khó chịu, vội vàng mang cô trở về phòng.

“Chuyện của công ty bận rộn như vậy sao?” Lý Vận Linh theo sát hỏi tới cùng. “Tiểu Nhiễm, con nên ở nhà chăm sóc cho Hân Hân.”

“Vâng.” Phó Nhiễm thuận miệng đáp ứng. “Một tuần tới con sẽ ở nhà.”

Lý Vận Linh như còn muốn nói thêm điều gì, đôi tay Tiêu quân gia đặt ở xe lăn. “Phu nhân, tôi đẩy bà ra vườn đi dạo một chút.”

Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm đi vào đại sảnh.

“Tiêu quân gia, bà cho là ta ngu ngốc, ta biết rõ bà sợ ta nói ra không dễ nghe, chuyện Thành Hữu có ở đây hay không chỉ cần một câu nói của Tiểu Nhiễm, đúng không?”

“Phu nhân, tôi cũng là sợ bà nói không lựa lời.”

Lý Vận Linh cười cười. “Ta vẫn biết chừng mực.”

Phó Nhiễm vất vả đi lên lầu, bởi vì roi đánh là ở phần lưng, Minh Thành Hữu nhìn sắc mặt cô đau đớn mà mình lại không giúp gì được, ôm cũng không thể ôm, cũng không chạm vào được.

Minh Thành Hữu để túi trong tay lên tủ đầu giường, vén chiếc chăn mỏng lên. “Mau nằm trên đó.”

Phó Nhiễm chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo, cô nằm lỳ ở trên giường, Minh Thành Hữu vén vạt áo Phó Nhiễm lên, cô áp mặt lên gối, một vết roi rất rõ ràng, thậm chí có thể sử dụng câu “nhìn thấy mà ghê” để hình dung.

Cũng không phải là trầy da sứt thịt, chỉ là một vết thương xuyên qua nửa phần lưng, chỗ nào bị chạm vào cũng đều sưng đỏ, Minh Thành Hữu không đành lòng nhắc lên nữa, còn phải bôi thuốc, chết tiệt, còn phải cởi áo ra nữa.

Phó Nhiễm thấy anh không làm gì, cô đưa tay tới, Minh Thành Hữu vén lên cho cô.

“Có phải rất đau hay không?”

Minh Thành Hữu đưa tay cởi áo ngực của Phó Nhiễm, dây tuột ra hai bên, có thể nhìn thấy đường cong phía dưới, nhưng lúc này Minh Thành Hữu có nhìn thấy cũng không nghĩ tới chuyện kia nữa, anh lấy thuốc ra bôi lên đầu ngón tay, bắt đầu thoa vào vết thương cho cô.

Chỗ đau đớn rõ ràng cảm thấy từ từ dịu đi, thuốc mỡ có cảm giác mát mẻ lạnh như băng, động tác Minh Thành Hữu cẩn thận bôi thuốc cho cô. Phó Nhiễm nghiêng mặt, có thể nhìn đến lồng ngực anh hạ thấp xuống, cổ áo sơ mi trắng cũng trễ xuống theo động tác của anh, Phó Nhiễm muốn đứng dậy.

Minh Thành Hữu đưa tay đè hông cô lại. “Nằm đi.”

“Em không thích nằm.”

“Bây giờ em đau như vậy cũng không ngồi nổi.”

Phó Nhiễm đành phải nằm xuống trở lại. “Anh định xử lý Lý Lận Thần thế nào?”

“Tại sao hắn không ưa anh? Kỳ quái thật!”

Phó Nhiễm ôm lấy chiếc gối. “Thành Hữu, thời điểm Lý Lận Thần xảy ra tai nạn có phải anh cũng ở hiện trường hay không?”

Minh Thành Hữu trả lời không chút nghĩ ngợi. “Chuyện hấn gặp tai nạn xe liên quan gì tới anh?” Động tác trong tay một lát sau thì dừng lại. “Chuyện khi nào?”

“Lý Lận Thần nói hấn bị như vậy là trong lúc đưa xe, lúc ấy có xe mới gia nhập, hấn không kịp né tránh, liền lật xe.”

Thần sắc Minh Thành Hữu lạnh lại, Phó Nhiễm thấy anh bất động, quay đầu lại thấy Minh Thành Hữu ngồi ở mép giường, một hồi lâu sau, anh mới mở miệng nói. “Chuyện trước kia làm sao nhớ rõ ràng như vậy, có một thời gian thích đưa xe, về phần Lý Lận Thần nói.”

Minh Thành Hữu cũng không có cách nào phủ nhận. Phó Nhiễm chống lên nửa người lên. “Nếu nói như vậy....”

Cánh tay Minh Thành Hữu ôm eo Phó Nhiễm. “Em chớ xía vào, anh sẽ không làm gì hấn đâu.”

Anh khiến Phó Nhiễm nằm xuống giường lần nữa, đứng dậy rót chén nước, đem thuốc tiêu viêm đưa đến miệng cô. “Mau ngủ đi.”

Phó Nhiễm rất mệt mỏi, Minh Thành Hữu kê chiếc gối dưới cánh tay cho cô cô mới có thể ngủ được.

Lúc chuẩn bị ăn cơm chiều, Tiêu quản gia đang ở phòng bếp phân phó người giúp việc đem thức ăn bưng ra, Minh Vành từ trên lầu đi xuống. “Tiêu quản gia hôm nay chuẩn bị món gì, mùi thơm làm tôi ở trong phòng cũng có thể ngửi thấy.”

“Là món ruốc cá mè cùng chân giò lợn kho tàu mà Nhị thiếu thích.”

“Tiêu quản gia thật hiểu tôi.” Minh Vành cùng Minh Thành Hữu một trước một sau xuống lầu, Lý Vận Linh ngồi ở xe lăn. “Nhanh như vậy lại quên ta rồi hả?”

“Mẹ, sao có thể chứ.” Minh Vành đi tới ngồi cạnh Lý Vận Linh. “Tiểu Nhiễm đâu?”

“Cô ấy thấy không thoải mái, đợi đưa thức ăn lên.” Minh Thành Hữu kéo ghế ra ngồi vào chỗ của mình.

“Sao vậy, ngay cả ăn cơm cũng không xuống lầu?” Sắc mặt Lý Vận Linh lộ ra một chút không vui, quy củ của Minh gia, ngay cả bà bị gãy chân cũng không làm cho người ta bưng đồ ăn vào phòng, lần này Phó Nhiễm trở lại là càng lúc càng không coi bà ra gì.

“Mẹ, mẹ còn nhớ rõ Lý Lận Thần sao?” Minh Thành Hữu đột nhiên hỏi.

Lý Vận Linh gật đầu. “Nhớ, không phải là người nọ trước kia đính hôn cùng Phó Nhiễm sao?”

Minh Vành nghĩ đến cái tên trên danh thiếp trong bó hoa nhìn thấy ở công ty trước đó. “Hấn thế nào?”

“Ngày mai xem tin tức thôi.” Minh Thành Hữu cũng không nói nhiều. “Mấy ngày tới để Phó Nhiễm ở nhà nghỉ ngơi, có thể ngày mai cũng sẽ không xuống lầu ăn cơm, nếu như tôi không có ở nhà, Tiêu quản gia bà nhớ bưng đồ ăn lên lầu.”

“Được.”

“Có nghiêm trọng như vậy sao?” Lý Vận Linh bưng chén canh qua.

Minh Vành thấy sắc mặt Lý Vận Linh không tốt, gấp thức ăn cho bà. “Mẹ, mẹ xem, mẹ chỉ quan tâm tới chuyện của Thành Hữu, cũng không thèm quan tâm con đã qua tuổi lập gia đình, nhưng đến bây giờ vẫn là người cô đơn.”

Quả nhiên là Lý Vận Linh không hề nhìn Minh Thành Hữu chăm chăm nữa, bà nhìn về Minh Vành bên cạnh.

“Ta ngày ngày thu xếp giới thiệu người tốt cho con, nhưng con chịu sao? Tính tình thích tự do từ nhỏ quen rồi, hoặc là trách ta qua loa, hoặc là luôn nói mình xem không có vừa mắt.”

“Mẹ.” Minh Vành hiếm khi tỏ ra nghiêm nghị nói. “Chuẩn bị bữa tiệc đính hôn cho con đi.”

“Nàng dâu cũng không có, đính hôn với ai đây?” Lý Vận Linh lơ đãng, không coi là quan trọng.

Minh Thành Hữu nhíu mày. “Có người hợp ý rồi sao?”

“Ừ.” Minh Vành gấp thức ăn. “Ngày mai cô ấy trở về nước, con để cô ấy tới nhà ọi người gặp?”

“Thiệt hay giả?” Lý Vận Linh như không tin vào lời nói của Minh Vành cho lắm, hẳn có thói quen hay bông đùa thích lông bông, đột nhiên nói muốn lập gia đình, tin tức này lại làm mọi người không có lấy một chút chuẩn bị.

“Mẹ, chuyện như vậy còn có thể giả bộ sao?”

“Là con gái nhà ai? Người ở địa phương nào? Gia cảnh như thế nào? Trình độ học vấn như thế nào?”

Minh Vành nhướn đầu chống tay lên trán. “Mẹ, mẹ đang điều tra hộ khẩu à?”

“Chớ lắm mồm, mau nói đi.”

Minh Vành làm động tác đầu hàng. “Là người Mỹ gốc Hoa, bằng tuổi con, con gặp gỡ lúc đi công tác.”

“Gia cảnh như thế nào?”

“Mẹ, con lấy vợ cũng không phải là cưới nhà cô ấy.”

Lý Vận Linh là khó có thể tiêu hóa nổi tin tức này. “Làm sao trước đó một chút tiếng con cũng không lộ ra? Khi nào thì bắt đầu nói tới chuyện đó?”

“Tóm lại lần này là con thật tâm, xem đi, vẫn là hù sợ mẹ rồi.”

Minh Thành Hữu nhấp một hớp cháo gà, cau mày nói. “Có chút mặn rồi, Tiêu quản gia, bà đi làm món canh khác đi, Phó Nhiễm không thích uống quá mặn.”

Bây giờ Lý Vận Linh cũng không còn tâm tư trông nom những chuyện này, đuổi theo Minh Vành hỏi chuyện trong nhà đối phương, Minh Vành đầu đầu không dứt. “Thư Hương Thế Gia*, được chưa?”

(*Thư Hương Thế Gia: Chỉ gia đình có dòng dõi Nho học, người có học)

May mà Tiêu quản gia dặn phòng bếp chuẩn bị hai món canh buổi tối, Minh Thành Hữu cầm đồ ăn bưng lên lầu, bên tai là giọng nói Lý Vận Linh cùng Minh Vành không ngừng qua lại.

Đi vào phòng, Phó Nhiễm còn chưa tỉnh, Minh Thành Hữu cẩn thận đặt thức ăn trên tủ đầu giường, anh mở đèn trên tường, Phó Nhiễm nằm lỳ ở trên giường ngủ cũng không ngon giấc, nhíu mày, áo ngực cởi xuống vắn để bên cạnh.

Minh Thành Hữu bỏ chăn ra, xem ra vết thương ở phần không thể khỏi ngay được.

Phó Nhiễm cảm thấy đau, mở mắt ra, hốc mắt bị ánh đèn rọi vào có chút cay cay, Minh Thành Hữu hôn lên vết thương của cô, anh ngẩng đầu lên, môi mỏng tiến tới bên tai Phó Nhiễm. “Khá hơn chút nào chưa?”

“Tốt hơn nhiều, chỉ cần bất động là ổn.”

“Đứng lên ăn cơm đi.”

Minh Thành Hữu đưa tay đỡ cô dậy, Phó Nhiễm nằm không động đậy. “Mẹ không nói gì sao?”

“Không có.” Minh Thành Hữu đặt hai tay bên người Phó Nhiễm. “Cùng lắm thì chúng ta về Y Vân Thủ Phủ.”

“Đừng như vậy.” Phó Nhiễm kéo chiếc chăn trùm qua vai. “Vốn là muốn tới đây chăm sóc mẹ, không nghĩ tới là mình cũng gặp chuyện.”

Minh Thành Hữu mở máy sưởi cao thêm một chút, anh bưng chén lên. “Tiêu quản gia nói là canh chim bồ câu, ngồi dậy uống vài miếng, tốt với việc khôi phục vết thương.”

“Đi lấy bộ đồ ngủ tới đây giúp em.”

“Em như vậy thì đừng mặc quần áo, đụng phải vết thương lại kêu đau.”

Phó Nhiễm không chịu. “Cuối cùng em không thể đứng lên ăn cơm đi?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu lướt nhanh qua phía sau lưng cô.

“Trừ chồng em ra thì không có người khác, trên người em còn có nơi nào anh chưa từng thấy qua hay sao? Anh xem xét, nghiên cứu một chút.”

Phó Nhiễm đẩy tay của anh ra. “Em không đứng lên.”

Minh Thành Hữu cầm chén đặt lại tủ đầu giường, một tay bả chần ra, anh cũng ngồi lên giường, kéo cánh tay Phó Nhiễm ôm cô ngồi dậy.

Biết cô không được tự nhiên, Minh Thành Hữu cầm chần lên vòng qua hai vai Phó Nhiễm, vừa có thể che ở trước ngực cô.

Minh Thành Hữu khoanh chân ngồi vững vàng sau đó bưng chén lên, dùng muỗng múc canh đưa đến khóe miệng Phó Nhiễm, cô hé môi, khẽ nhấp.

“Uống ngon sao?”

Phó Nhiễm gật đầu.

Minh Thành Hữu đưa lên miệng mình nếm. “Không tệ, sáng mai khiến phòng bếp đổi món đa dạng cho em.”

Canh cũng không coi là nóng, nhưng Minh Thành Hữu múc một muỗng sau đó đưa đến khóe miệng thổi nhẹ theo thói quen, Phó Nhiễm nhìn theo động tác nghiêm túc chăm chú của anh, Minh Thành Hữu nâng tầm mắt lên, nơi khóe mắt kéo ra vui vẻ. “Mấy ngày tới đây nếu anh muốn, có phải chỉ có thể theo từ phía sau hay không.”

Nét mặt Phó Nhiễm cứng đờ.

Anh cười đem canh đưa vào trong miệng Phó Nhiễm, anh thu tay lại, sau đó lại nghiêng người qua ôm Phó Nhiễm. “Thật xin lỗi, để cho em chịu một cây roi này.”

Phó Nhiễm ôm phần lưng Minh Thành Hữu. “Thật xin lỗi, em để cho anh phải lo lắng.”

Anh khẽ hôn lên trán cô, Phó Nhiễm kéo đầu Minh Thành Hữu xuống, nụ hôn này như sâu hơn.

Hôm sau, Minh Thành Hữu cũng không tới công ty, Minh Vành giao sự mọi chuyện cho Hàn Tuyển giải quyết sau đó lại trở về Minh gia, thay quần áo xong đi ra ngoài nói là đi đón bạn gái.

Mặc dù Phó Nhiễm vẫn còn khó chịu, nhưng trường hợp như vậy dĩ nhiên là không thể vắng mặt, Minh Thành Hữu tìm bộ y phục rộng thùng thình cho cô thay, hai người đi tới lầu dưới, Lý Vận Linh cũng ăn mặc đẹp, ít khi Minh Vành đưa cô gái nào về nên rất đặc biệt.

Người giúp việc trong nhà quét dọn phòng khách sáng sủa sạch sẽ, cho đến lúc ăn cơm tối Minh Vành mới đón được bạn gái, bên ngoài truyền đến tiếng còi xe, Lý Vận Linh sốt ruột sai Tiều quản gia đẩy bà đi ra ngoài.

Minh Vành lấy hành lý của bạn gái cùng quà tặng từ sau cốp xe ra, Phó Nhiễm thấy một bóng dáng đi theo bên cạnh Minh Vành từ xa.

Có cảm giác giống như đã từng quen biết, đến gần, đối phương cũng không cao lắm, vóc dáng bình thường, Phó Nhiễm nhìn gương mặt đó, diện mạo đặc biệt hơn người, nhìn đáng vẻ cũng tự nhiên.

Minh Vành giới thiệu bạn gái ọi người biết.

“Hứa Dung.”

Hứa Dung chào hỏi cùng mọi người, tầm mắt cô nhìn về Minh Thành Hữu, thỉnh thoảng lại nhìn Phó Nhiễm.

“Em là Phó Nhiễm chứ? Lúc trước chị có nghe Minh Vành nhắc tới, anh ấy nói năng lực của em không thua kém đàn ông, nói để cho chị học hỏi một chút.”

“Quá khen.”

Hứa Dung vươn tay, Phó Nhiễm cũng đưa tay nắm tay cô.

Có vẻ như, sức nắm thật chặt.

Chương 171: Minh Thành Hữu, da mặt anh thật dày

Lý Vận Linh nói Tiêu quản gia mời Hứa Dung vào nhà.

Minh Vành xách hành lý dẫn cô vào trong, Phó Nhiễm đi sau, Minh Vành đến bên cạnh Minh Thành Hữu.
“Thế nào, coi như đúng giờ nha?”

“Có thể trời buộc được trái tim anh thì đều là đúng giờ.”

Hai anh em lần lượt đi vào phòng khách.

Hiển nhiên là Lý Vận Linh không quên hỏi thăm gia cảnh đối phương, bao gồm cả chuyện cô ấy quen biết Minh Vành ra sao, học vấn bằng cấp như thế nào.

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu ngồi ở trên sofa, Hứa Dung lễ phép trả lời từng câu, lâu lâu ánh mắt lại nhìn về phía Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu, đáy mắt nóng bỏng, mơ hồ phức tạp.

Phòng khách mở tivi, hầu hết tin tức hôm nay đều có liên quan đến Lý gia.

Con trai độc nhất của Lý gia Lý Lận Thần là kẻ khả nghi bắt cóc bị điều tra, tuy Lý gia đã dùng quan hệ để giấu đi nhưng vẫn là vô ích, hướng hồ truyền thông lúc nào cũng chú ý, xem ra là không thể không ngồi vài năm tù.

Lý Vận Linh chú ý. “Bắt cóc?”

Bà nhìn Phó Nhiễm ngồi ở phía đối diện, nghĩ đến lời nói của Minh Thành Hữu tối hôm qua, nhưng trước mặt Hứa Dung không tiện mở miệng.

“Khi nào thì ba mẹ con đến Nghênh An gặp mặt, chúng ta sẽ bàn hôn sự cho các con.”

“Bác gái, đều nghe theo bác.”

Minh Thành Hữu duỗi thẳng tay gác lên lưng ghế, làm cho bả vai Phó Nhiễm kề sát cánh tay anh, cứ như vậy không dùng sức cần dựa lưng cũng có thể làm cho thân thể không căng lên.

Hứa Dung mỉm cười mở miệng. “Tình cảm của Phó Nhiễm cùng Tam thiếu thật tốt.”

Minh Vành nắm chặt bàn tay cô. “Hâm mộ người khác làm cái gì? Về sau chúng ta sẽ tốt hơn so với bọn họ.”

Thần sắc Lý Vận Linh thoải mái. “Thật tốt, chờ Minh Vành kết hôn xong, thì chỉ còn lại lão đại...”

Nghĩ đến Minh Tranh, khóe miệng Lý Vận Linh chứa ý cười lại đè nén lại, Hứa Dung nhận chén trà Tiêu quản gia đưa cho cô. “Bác gái, bác nói lão đại hẳn là anh cả đi? Theo lý thuyết anh ấy lớn tuổi nhất hẳn phải lập gia đình sớm nhất mới phải.”

Minh Vành nắm tay cô. “Trong nhà còn nhiều chuyện lắm từ từ anh sẽ kể cho em nghe.”

“Không có việc gì.” Lý Vận Linh đổi chủ đề. “Minh Vành đã đặt khách sạn cho con, chờ đính hôn xong, con cũng chuyển về đây ở đi.”

“Thật tốt, con rất thích náo nhiệt.”

Ăn xong cơm chiều, Minh Vành đưa Hứa Dung về khách sạn, Tiêu quản gia sai người dọn dẹp, Lý Vận Linh ở phòng tại tầng dưới cùng, khi Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu muốn lên lầu, bà gọi. “Thành Hữu, con lên chơi với Hân Hân trước, để Tiểu Nhiễm ở lại nói chuyện với mẹ một chút, bây giờ cũng còn sớm, mẹ cũng không có việc gì làm.”

Phó Nhiễm đi qua định đẩy xe lăn, Minh Thành Hữu thấy thế, đẩy Lý Vận Linh đi vào phòng giúp cô rồi anh mới rời đi.

Đây là lần đầu tiên Phó Nhiễm đến phòng Lý Vận Linh, ban đầu bà ở trên lầu, sau khi xảy ra chuyện thì tất cả đều chuyển xuống đây, đầu giường treo một tấm ảnh cưới đã cũ, Phó Nhiễm nhìn, không hiểu sao cảm thấy chua xót trong lòng, nếu người khác đi vào nhìn đến có lẽ sẽ cảm thấy sợ hãi, nhưng Lý Vận Linh có thể giữ lại, dường như cũng chỉ có vật này. “Tiểu Nhiễm, con đẩy ta đến bên cửa sổ ngồi.”

Phó Nhiễm đẩy xe lăn, dùng sức nên lưng vẫn cảm thấy đau, bây giờ trời đã tối, Lý Vận Linh có thói quen ngồi ở bên cửa sổ.

Bà chỉ ghé ở bàn làm việc. “Con cũng ngồi đi.”

“Mẹ, mẹ muốn xem tivi sao?”

“Tiểu Nhiễm.” Lý Vận Linh gọi cô. “Ta vừa thấy tin tức về Lý Lận Thần, hôm qua trước khi về con cùng Thành Hữu có gặp qua nó hả?”

Lý Vận Linh dịu dàng hỏi, Phó Nhiễm biết là không nên giấu diếm, hơn nữa việc này sớm hay muộn thì cả Nghênh An cũng sẽ biết.

Phó Nhiễm kể lại tình hình ngày hôm qua cho Lý Vận Linh nghe.

Lý Vận Linh không khỏi lắc đầu. “Nhìn không ra, ta cũng gặp qua Lý Lận Thần, nhưng dáng vẻ nó thư sinh nho nhã thật dễ gây thiện cảm.” Bà nhìn Phó Nhiễm. “Thành Hữu nói thân thể con không thoải mái, không có việc gì chứ?”

“Không có gì đâu ạ.”

Lý Vận Linh thấy lúc đó Phó Nhiễm đi lại có chút không tự nhiên, cũng nghĩ là Phó Nhiễm có chuyện chưa muốn nói cho bà biết. “Lúc Thành Hữu còn trẻ tuổi nhất thời có làm một số chuyện hồ đồ, Tiểu Nhiễm, lần này là khổ cho con.”

“Vợ chồng đừng nói là khổ hay không, anh ấy tốt thì con cũng vui.”

Lý Vận Linh nhìn Phó Nhiễm chằm chằm một lúc lâu, ánh mắt bà dịu lại. “Con lên lầu nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay ở nhà dưỡng bệnh thôi.”

“Không có việc gì, con lại nói chuyện cùng mẹ.”

Không lâu sau thì Tiêu quản gia đi vào, lúc này Phó Nhiễm mới đứng dậy rời đi.

Lý Vận Linh đi vào bên giường. “Ngày mai bà tới nhà bà Vương mua mấy con bồ câu nhà nuôi, làm như Thành Hữu dặn, nấu xong bưng lên lầu cho Tiểu Nhiễm.”

“Phu nhân.” Nét mặt Tiêu quản gia đầy ý cười. “Bà đối xử với thiếu phu nhân ngày càng tốt hơn.”

“Trái tim con người vốn là da thịt mà, hưởng hồ tâm trí Thành Hữu là ở trên người nó.” Lý Vận Linh nói Tiêu quản gia đỡ bà đứng dậy.

Hai ngày này Hân Hân đều ở cùng chị Nguyệt, cũng không ngủ ở phòng ngủ chính.

Phó Nhiễm vừa lên lầu thì nhìn thấy Minh Thành Hữu đang định đi ra khỏi phòng. “Anh định đi đâu hả?”

Minh Thành Hữu dừng lại. “Không thấy em, định đi tìm.”

Phó Nhiễm nắm tay Minh Thành Hữu vào lòng bàn tay. “Em ở chỗ mẹ nói chuyện, có cái gì phải lo lắng.”

Minh Thành Hữu kéo Phó Nhiễm trở lại phòng, bên trong máy sưởi để nhiệt độ cao, Minh Thành Hữu đóng cửa, đem cô đến giường.

Anh đưa tay hướng cổ áo Phó Nhiễm, cô có mặc áo lót bên trong, Phó Nhiễm cầm bàn tay Minh Thành Hữu. “Nhị ca đưa vị hôn thê về, sao trong lòng em lại cảm thấy bất an?”

“Cô ấy lại không đẹp bằng em, có gì mà bất an?”

Phó Nhiễm không có tâm trạng đùa cùng anh. “Có thể là giác quan thứ sáu của phụ nữ.”

Minh Thành Hữu cười bỏ nút áo thứ nhất.

“Em không muốn ngủ, nằm sắp khó chịu.”

“Ngồi càng khó chịu hơn.” Minh Thành Hữu cởi hết các nút áo của cô ra. “Miệng vết thương của em không thể đựng nước, anh ôm em đi tắm, tránh cho nước không đựng tới vết thương.”

Phó Nhiễm ngồi vào trong bồn tắm lớn, nước bên trong vừa tràn quá chân, Minh Thành Hữu điều chỉnh nhiệt độ, đem nước chảy vào lòng bàn tay, sau đó vốc nước té lên trước ngực Phó Nhiễm tắm rửa cho cô.

Lại sợ nước bắn lên lưng cô nên Minh Thành Hữu cầm một chiếc khăn tắm khoác lên lưng cô.

“Em tự tắm cũng được mà.”

Minh Thành Hữu ngồi xổm, bàn tay mơn trớn bên sườn Phó Nhiễm, rửa từ mắt cá chân rồi dần dần đưa lên trên, động tác này không có ý gì khác, nhưng từng động tác vô cùng cẩn thận.

Phó Nhiễm đưa tay hướng về mặt Minh Thành Hữu, lòng bàn tay hơi lạnh, anh cũng không ngần ngại đưa lên. “Đẹp lắm đúng không?”

“Trăm lần nhìn không hề thấy chán.”

Anh khẽ mỉm cười, dường như thực hưởng thụ, có ai không thích được khen đẹp?

Tắm rửa xong, Phó Nhiễm mặc áo choàng ngồi ở mép giường, Minh Thành Hữu từ phòng tắm bước ra đang lau tóc, thời gian còn sớm, anh đến bên cạnh Phó Nhiễm. “Có muốn làm chút chuyện khác không?”

Phó Nhiễm trèo lên giường, nằm nghiêng người. “Xem tivi đi, gần đây có phim gì hay vậy?”

Minh Thành Hữu xốc lên chiếc chăn mỏng nằm phía sau Phó Nhiễm. “Còn chưa bôi thuốc, sao lại quên chuyện quan trọng như thế?”

Miệng vết thương đã dần dần khô lại, đầu ngón tay Minh Thành Hữu thuận theo chỗ đó hướng lên trên. Cô nhắm hờ hai mắt, vẫn cảm thấy đau.

Bả vai truyền đến cảm giác ngứa ngứa, Minh Thành Hữu phả hơi thở nóng bỏng vào cổ Phó Nhiễm, bôi thuốc xong, bàn tay anh vuốt ve hai vai Phó Nhiễm, hàm răng khẽ cắn cắn gáy cô, hai tai Phó Nhiễm ửng hồng, Minh Thành Hữu bắt đầu ngậm vành tai cô.

Miệng không giấu kín được âm thanh yêu kiều.

Cả cơ thể anh bỗng căng lên

“Anh làm từ phía sau, được không?”

Tiếng nói anh bắt đầu khàn khàn, Phó Nhiễm thấy anh thực sự khó chịu.”Nhẹ nhàng thôi.”

Bàn tay anh bắt đầu hướng về nơi giữa hai chân Phó Nhiễm đang khép chặt lại.

Hôm sau tỉnh lại, Phó Nhiễm mở mắt nhìn người kế bên theo bản năng, bả vai lại chạm đến ngực anh, Minh Thành Hữu ngủ không sâu, cô vừa động dậy anh liền tỉnh.

“Mấy giờ rồi?”

Giọng nói anh lười nhác. ” lo lắng nhiều như vậy làm cái gì? Không cần đi công ty mà.”

“Em muốn rời giường.”

Minh Thành Hữu ôm eo cô. “Cho anh ôm thêm một lát, tối hôm qua anh chịu đựng muốn hư người rồi.”

“Em đâu để anh phải chịu đựng.”

Anh còn buồn ngủ ôm qua bả vai Phó Nhiễm. “Chịu đựng so với làm được một nửa thì cái nào hơn? Lại không thể kịch liệt, không chừng thật sự có thể nghẹn chết anh.”

Phó Nhiễm xốc chăn lên, nhìn ánh mặt trời bên ngoài. “Em muốn xuống dưới một chút.”

Minh Thành Hữu giữ chặt tay cô.”Để anh lấy quần áo cho em.”

Cố gắng chọn bộ rộng thùng thình, Minh Thành Hữu cầm lên chiếc áo ngực Lace màu đen mặc vào cho Phó Nhiễm, cô gơ hai cánh tay đưa vào, anh giúp cô cài khuy áo.

Chỗ vết roi cách một khoảng cách ngắn với nơi mặc áo lót.

“Xong chưa?” Phó Nhiễm thấy động tác của anh chậm chạp, thúc giục.

“Đợi chút.” Minh Thành Hữu cẩn thận chiếc áo ngực mặc ở chỗ không có vết thương của Phó Nhiễm. “Nếu là không chính xác, nếu đụng phải em lại kêu đau.”

Phó Nhiễm nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy gương mặt Minh Thành Hữu tới gần, anh cài khuy vào. “Được rồi, đi chậm một chút, đừng đi mạnh.”

Anh mặc quần áo vào cho Phó Nhiễm, hai người xuống lầu thấy Lý Vận Linh ngồi lên xe lăn ra khỏi phòng, Tiêu quần gia bưng bữa sáng lên. “Thiếu phu nhân, đây là phu nhân cố ý dặn tôi chuẩn bị, cô mau ăn một chút.”

Phó Nhiễm đến gần bàn ăn, bữa ăn sáng hôm nay phong phú khác thường, gần như là bày kín bàn.

Minh Thành Hữu kéo ghế ra cho Phó Nhiễm, lại đi tới đẩy Lý Vận Linh tới trước bàn. “Mẹ, nhị ca đâu?”

“Bây giờ sao nó còn ở nhà, đi đón ba mẹ Hứa Dung.”

“Gặp mặt nhanh như vậy?” Minh Thành Hữu đem cháo bưng đến bên tay Lý Vận Linh. “Nhị ca đủ nóng lòng đó nha?”

“Nhìn hai đứa đều đã có Hân Hân, nó mà không nóng lòng, ta sẽ nóng lòng.” Lý Vận Linh ăn cháo. “Buổi tối, ta nói Minh Vành đặt một bàn bên ngoài, hai đứa đi cùng ta.”

“Mẹ, mẹ bị té như vậy còn ra ngoài sao?”

“Cũng không thể thất lễ, cha mẹ Hứa Dung là lần đầu tiên tới Bạch Sa.”

“Con thấy nên sắp xếp ở nhà đi, đầu bếp nhà mình cũng không so với đầu bếp khách sạn năm sao, lại nói là đi thăm gia đình, chủ yếu là muốn xem nhà chúng ta phải không?”

Minh Thành Hữu nói xong, buông chén trong tay ra. “Con gọi điện thoại cho lão Nhị.”

Lý Vận Linh nghe vậy, cảm thấy cũng có lý. “Vậy con thu xếp đi.”

Minh Vành đón cha mẹ Hứa Dung gần tối mới tới nhà, Minh Thành Hữu mời họ vào phòng khách, Tiêu quần gia vội vàng pha trà, Phó Nhiễm ngồi ở bên cạnh, Hứa Dung ngồi cạnh Minh Vành.

Cha mẹ Hứa gần gũi bình dị, rất ít nói, nói chuyện không lâu liền nói đến bữa tiệc đính hôn cho hai người.

Minh Vành nói sẽ đứng ra thu xếp, chê là thời gian một tháng quá dài, cũng không cho Lý Vận Linh quá nhiều thời gian chuẩn bị, Lý Vận Linh cười nói hân nóng vội, thời gian bữa tiệc đính hôn diễn ra vào mười ngày sau.

Toàn thể đầu bếp của Minh gia được huy động, các loại món ăn bao gồm món ăn Quảng Đông, món cay Tứ Xuyên các loại, mỗi một món đều là kỹ thuật cao, cha mẹ Hứa thấy thế là đủ rồi.

“Rất lâu không được ăn món ngon Trung Quốc rồi.”

“Mẹ, về sau sau khi con kết hôn với Minh Vành, mẹ thường tới đây nha.”

“Đứa nhỏ này.”

Minh Vành cương chiều cầm lấy bàn tay Hứa Dung. “Vậy chúng ta nên kết hôn sớm một chút mới đúng.”

Không khí vui vẻ hòa thuận, chị Nguyệt ôm Hân Hân, Minh Thành Hữu đeo cái bao tay duy nhất bóc tôm đặt vào trong chén của Phó Nhiễm.

Người Minh gia đối với hình ảnh này đã có chút quen thuộc nên không thấy khác thường nữa.

Ngay trước mặt khách, Phó Nhiễm lại câu nệ, cô đẩy tay Minh Thành Hữu ra. “Em tự lấy, anh mau ăn đi.”

“Cái này thì có tính là gì, em coi nó là thói quen thì tốt rồi.” Minh Thành Hữu không quan tâm, cầm con tôm đã bóc xong nhúng vào gia vị đặt vào chén của Phó Nhiễm.

Mẹ Hứa mỉm cười, nét mặt giãn ra. “Đúng, có lúc thói quen chính là hạnh phúc.”

Ánh mắt Phó Nhiễm tràn đầy hạnh phúc.

Minh Thành Hữu lột mười mấy tôm xong, lúc này mới bỏ chiếc bao tay ra.

Lý Vận Linh không còn để ý chuyện này nữa, đầu tiên còn nói không ra thể thống gì, nhưng Minh Thành Hữu đều là “nói vào lỗ tai này, lột qua lỗ tai kia”, nhìn nhiều lần, cũng có thể tiếp nhận.

Minh Vành chống má nhìn về phía Hứa Dung. “Hâm mộ hay ghen tỵ?”

Hứa Dung thu hồi tầm mắt. “Về sau anh cũng phải đối xử tốt với em như vậy.”

“Em không thấy tính tình Thành Hữu trước kia ngang ngược như thế nào đâu, sau khi kết hôn, tính tình lại thay đổi không ít, thật làm cho người ta giật mình.”

Lý Vận Linh cười nói xen vào.

“Không phải là ta khen con trai ta, đừng thấy ngoài miệng Minh Vành không có nghiêm chỉnh, nhưng về mặt tình cảm thì tuyệt đối là thật, trước kia ta luôn thúc giục nó mau mau kết hôn, nó không coi trọng cô gái nào giới thiệu cho nó, Hứa Dung là người nó chọn, không cần phải nói, nhất định là mối nhân duyên tốt.”

Ánh mắt Hứa Dung mơ hồ nhìn về trước, tầm mắt lần lượt lướt qua mỗi góc trong phòng khách, sau đó lại nhìn Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm.

Cha mẹ Hứa liên tục gạt đầu, Minh Vành thấy cô ngồi bên cạnh mắt hờn, khẽ đẩy đẩy cô. “Nhìn cái gì chứ?”

“Đó là Hân Hân đi, đáng vẻ thật đáng yêu.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu cười nói. “Chờ sau khi hai người kết hôn, nói không chừng Hân Hân có thể biết nói.”

“Tôi tới ôm một chút.” Hứa Dung nói xong đứng lên.

“Dung Dung.” Mẹ Hứa thốt lên. “Đứa nhỏ này bị chiều hư rồi, nào có chuyện cơm còn chưa ăn xong đã đứng lên chứ?”

“Không có việc gì.” Lý Vận Linh mở miệng cười.

Hứa Dung đón lấy Hân Hân từ trong tay chị Nguyệt. “Cậu nhóc này, mau mở mắt nhìn ta.”

“Oa ——”

Hân Hân mới tỉnh ngủ, ngoác mồm ra khóc.

Hứa Dung luống cuống tay chân, nhất thời ôm cũng không biết ôm như thế nào, chị Nguyệt đón lấy cậu nhóc rồi cho bú sữa, Minh Vành cười ý bảo cô ngồi trở lại đi.

Sau khi ăn xong, Phó Nhiễm đi vào phòng bếp pha cà phê, Hứa Dung nói muốn giúp một tay liền đi vào theo.

“Tiểu Nhiễm, chị tới rửa ly.”

“Không cần đâu.” Phó Nhiễm nở nụ cười dịu dàng. “Một lúc là xong thôi.”

Hứa Dung đứng ở bên cạnh Phó Nhiễm, thỉnh thoảng giúp một tay.

“Sao chị không ngồi ở phòng khách?”

“Bọn họ nói về chuyện đính hôn, chị không có hứng thú.” Hứa Dung dựa vào hướng bồn rửa.

“Đính hôn không phải chuyện tốt sao?”

“Nhưng là quá phiền.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hứa Dung khẽ nhếch lên. “Chị thích kết hôn du lịch, thật tốt, mang theo máy chụp hình muốn đi đâu thì đi, chị sợ nhất chuyện kết hôn vất vả.”

Phó Nhiễm đem loại cà phê tinh khiết và thơm bỏ vào bên trong máy, Hứa Dung nhìn cô. “Tiểu Nhiễm, tình cảm giữa em cùng Tam Thiếu rất tốt?”

“Hai người cũng không tồi mà.” Phó Nhiễm nâng tầm mắt, thấy Minh Thành Hữu đang ôm Hân Hân vừa uống xong sữa bên trong phòng khách.

Ánh mắt Hứa Dung rời khỏi, sắc mặt bị ánh đèn trong phòng bếp phản chiếu một chút đen tối, bàn tay xuôi ở bên người buông ra rất nhanh, nhìn chăm chú về phía Minh Vành đang chuyển trò vui vẻ.

“Chị cũng hi vọng như vậy.”

Lời này, lại nói rất khẽ.

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn về phía Hứa Dung, cảm giác nụ cười trên khuôn mặt đó như có chút giả dối, Phó Nhiễm không thấy ánh mắt đó chứa ý cười.

Pha cà phê xong, Tiêu quân gia cũng vào bếp giúp một tay.

Trở lại ghế sa lon, Hứa Dung ngồi ở bên cạnh Minh Vành. “Tiểu Nhiễm, bữa tiệc đính hôn phải chuẩn bị không ít thứ phải không? Em có kinh nghiệm, đi mua sắm cùng chị chứ?”

Lý Vận Linh có thói quen uống trà, Tiêu quân gia nâng ly trà đến trong tay bà. “Những thứ này trong nhà cũng sẽ chuẩn bị, không cần con quan tâm.”

“Nhưng có chút đồ con muốn mua.” Hứa Dung nhìn về phía Phó Nhiễm.

“Ngày mai cùng đi, thế nào?”

“Không được.” Minh Thành Hữu trực tiếp từ chối, ngại vì cha mẹ Hứa ở đây, lại sửa lại giọng điệu thành nhẹ nhàng một chút.

“Mấy ngày nay Phó Nhiễm không thoải mái, để cuối tuần đi.”

Hứa Dung cũng thẳng thắn.”Được.”

Những ngày kế tiếp có thể nói là Minh gia bận bịu lật trời, Phó Nhiễm đợi vết thương trên lưng tốt lên một chút sau đó liền cùng Hứa Dung đi mua đồ.

Phụ nữ đều có tính trời sanh là cuồng mua đồ, hai người đi ra từ cửa hàng chuẩn bị tìm tiệm cơm ăn uống.

Đi ngang qua một trạm xe buýt, Phó Nhiễm bắt gặp đứng phải hai người trung niên.

Cô chào hỏi, thuận miệng lại hô lên một tiếng. “Mẹ!”

Dừng một chút, lại mở miệng sửa lại. “Chú, dì.”

Thẩm Tố Phân đi về phía Phó Nhiễm trước. “Tiểu Nhiễm, đang đi đâu à?” trước

“Chuẩn bị đi ăn cơm, hai người thì sao?”

“Ta tìm được công việc rửa chén ở tiệm cơm, vừa đúng hai ngày nay muốn tìm bảo vệ, ta để cho cha con đi thử việc một chút.”

Thẩm Tố Phân nhìn về phía Hứa Dung bên cạnh Phó Nhiễm. “Đây là bạn con sao?”

“Đúng, là vợ chưa cưới của Minh Vành, Hứa Dung.”

Thẩm Tố Phân gật đầu với Hứa Dung. “Dáng dấp thật là xinh đẹp, lại có khí chất.”

Vưu Chiêu Phúc nhìn từ xa, chen vào nói. “Có đẹp bằng Nhụy Nhụy của chúng ta sao?”

Thẩm Tố Phân khó nén nổi lúng túng. “Đừng nghe ông ấy nói bậy.”

“Gần đây có tin tức của Ứng Nhụy sao?”

Thẩm Tố Phân nghe vậy, đôi mắt đỏ bừng. “Không có, đứa nhỏ này quyết tâm không liên lạc cùng trong nhà, trước kia cũng không thân thiện với chúng ta, hiện tại có lẽ đã sớm quên chúng ta là cha mẹ rồi.”

Bước chân Hứa Dung lui về phía sau, muốn rời đi theo bản năng.

Cô có cảm giác trong ngực bị đè nén gay gắt, Vuơ Chiêu Phúc đứng ở bên thùng rác chỗ trạm xe buýt, ánh mắt lơ đãng nhìn thấy Hứa Dung, thần sắc cô khẩn trương vội vàng tránh ra, nhịp tim đập kịch liệt, tay chân lạnh như băng.

“Dì à, hai người cũng đừng quá cực khổ, phải chú ý thân thể.”

“Yên tâm đi, cũng không có gì lớn phải tiêu pha, tiền lương của hai người cũng đủ rồi.”

Thẩm Tố Phân thấy chiếc túi trong tay Hứa Dung. “Sắp đính hôn, chúc mừng.” Minh Tranh

Bàn tay Hứa Dung run lên, thiếu chút nữa rơi hết đồ trong tay, cô khẽ kéo kéo vạt áo Phó Nhiễm. “Chúng ta đi thôi, chửi đói bụng lắm.”

Thẩm Tố Phân cũng không có thời gian. “Tiểu Nhiễm, hôm nào tới nhà chơi.”

Hứa Dung kéo Phó Nhiễm đi về hướng ngược lại. “Không phải mẹ em đã. Bọn họ là ai?”

“Là cha mẹ nuôi.” Phó Nhiễm cũng không biết xưng hô như vậy có đúng không.

Vuơ Chiêu Phúc nổi giận dùng dùng đi trước, Thẩm Tố Phân thật vất vả mới đuổi theo. “Đi nhanh như vậy, tiệm cơm ở đâu ông có biết không?”

“Phụ nữ trên đời này có nhiều thêm cũng không có người nào ngu như vậy, mỗi lần Tiểu Nhiễm cho bà tiền bà đều muốn, bọn họ chỉ tùy tiện bỏ ra một chút tiền đủ cho chúng ta ăn uống tốt, xem đầu óc bà đi!”

Thẩm Tố Phân cầm tay vào trong túi quần. “Tôi sẽ không cầm thêm một đồng nào của Tiểu Nhiễm nữa, ông muốn? Chính ông mở miệng đi, xem ông có mặt mũi hay không.”

“Bà biết rõ tôi mở miệng nó sẽ không cho tôi!”

Thẩm Tố Phân thẳng đi về phía trước, không để ý tới ông ta.

Phó Nhiễm cùng Hứa Dung đi tới quán cơm, gọi món ăn, Hứa Dung uống nước. “Điều kiện kinh tế của họ có phải rất kém hay không?”

“Không dư dả, em muốn cho bà ấy tiền, nhưng bà ấy luôn nói không cần, về sau em liền mua một ít thức ăn hay đồ dùng, có lẽ như vậy tốt hơn, bây giờ nhìn bọn họ có thể tay làm hàm nhai, thật vui vẻ.”

Hứa Dung bỏ chiếc đĩa xuống, vô tình nói. “Mới vừa rồi hai người nói Vuơ Ứng Nhụy là ai? Cô ấy bỏ nhà đi ra ngoài sao?”

“Ừ, xem như thế đi.”

Nhân viên phục vụ mang thức ăn lên rất nhanh, Phó Nhiễm nói muốn hai chén cơm. “Mau ăn đi, không phải đói bụng sao?”

Hứa Dung thấy có vẻ như cô không muốn nói chuyện, cũng không có hỏi nữa.

Bữa tiệc đính hôn của Minh Vành và Hứa Dung mấy ngày sau liền cử hành, Lý Vận Linh còn ngồi lên xe lăn, nhưng không che giấu được kích động trong lòng, hầu như là mời tất cả những người có mối quan hệ với Minh gia, gửi cả thiệp mời cho Minh Tranh, mới đầu Lý Vận Linh nghĩ là có lẽ anh không đến, khi gần tới lúc ngồi vào vị trí thì anh tới.

Đêm đó, Hứa Dung trở về Minh gia, giống như Phó Nhiễm dạo trước.

Lý Vận Linh cố ý nói Tiêu quần gia dọn dẹp một phòng trên lầu ba, bây giờ đông người náo nhiệt, bà cũng dặn Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu ở đây lâu lâu một chút, sau khi Minh Vân Phong rời đi, Minh gia hiếm có dịp đông vui như thế này.

Tính tình Hứa Dung cởi mở, nhưng phần lớn thời gian rất trầm, luôn trong bộ dạng u sầu.

Minh Vành đối xử với cô ngày càng tốt, tan tầm liền từ công ty về nhà luôn, cũng rất ít xã giao bạn bè.

Vết thương trên lưng Phó Nhiễm cuối cùng cũng khá hơn chút, may mắn là không lưu lại sẹo.

Về đến nhà định đổi bộ y phục xuống lầu ăn cơm tối, Minh Thành Hữu bỏ qua cuốn tạp chí trong tay đi tới, anh đặt hai tay lên bả vai Phó Nhiễm, lấy bộ áo lót từ bên trong tủ quần áo. “Thay cái này đi.”

Phó Nhiễm tròn tròn mắt. “Ồ đâu ra?”

“Mua.”

Đây là bộ nội y hình thú sexy, đặc biệt lộ ra thứ đó, lại là màu trắng tinh, xuyên thấu hơn cả lưới.

Phó Nhiễm xoay người, bàn tay đánh mạnh vào Minh Thành Hữu.

“Để cho anh ở nhà không tốt, cả ngày nghĩ tới những thứ đồ chơi này, nghỉ ngơi đủ rồi đúng không? Sáng mai tới công ty đi làm cho em, còn nữa, buổi tối anh mặc bộ y phục này ở trong phòng chạy ba vòng cho em, da mặt anh thật dày đấy!”

Minh Thành Hữu vội vàng né tránh, đưa tay cầm tay Phó Nhiễm. “Anh cũng là nhìn lạ nên mới mua, anh bảo đảm.”

“Người nào mua người ấy mặc, anh nói, anh có mặc không!”

Minh Thành Hữu vòng tay qua trước ngực Phó Nhiễm ôm cô lên. “Đây là đồ của phụ nữ, buổi tối em mặc cho anh nhìn một chút, em còn chưa có mặc xuyên thấu.”

Phó Nhiễm giãy hai chân. “Em không mặc!”

Minh Thành Hữu đề cô đến trên giường, Phó Nhiễm không nhịn được kêu lên, hai người náo loạn.

“Oa oa oa.”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng khóc, Phó Nhiễm chợt mở mắt ra, đưa tay đẩy Minh Thành Hữu ra. “Là Hân Hân.”

Minh Thành Hữu lên nửa người lên, Phó Nhiễm sửa lại tóc, vừa đi vừa sửa sang lại y phục, mở cửa tiếng khóc của Hân Hân càng lúc càng lớn. Hứa Dung là người ôm Hân Hân đi tới cửa. “Tiểu Nhiễm, Hân Hân khóc không ngừng chắc là không cho chị ôm.”

Minh Thành Hữu từ trong gian phòng đi ra ngoài, anh đưa tay nhận lấy Hân Hân.

Hứa Dung nhìn theo bóng lưng anh. “Không quấy rầy đến hai người chứ? Mẹ nói chị đi lên gọi hai người đi ăn cơm tối.”

172. Chương 172

Chương 172: Món quà đặc biệt

Phó Nhiễm để Hứa Dung đi vào phòng. “Em thay quần áo xong sẽ xuống ngay.”

Hứa Dung đi theo Phó Nhiễm đến phòng ngủ, Minh Thành Hữu đang ôm Hân Hân ngồi chơi trên ghế sofa, trên người cũng là một bộ trang phục thoải mái thường ngày, quần jean màu xanh đậm phối hợp với áo lông cổ chữ V màu đen, đơn giản mà không mất đi phong cách. Phó Nhiễm đi vào phòng chứa quần áo, Minh Thành Hữu đem Hân Hân thả lên chân của mình, hai tay Hân Hân nắm lấy hai ngón tay Minh Thành Hữu, cười khanh khách không ngừng.

Hứa Dung đến gần. “Xem ra Hân Hân rất thích chơi cùng bà ba.”

Minh Thành Hữu cũng không ngẩng đầu lên. “Đó là đương nhiên.”

Hứa Dung ngẩng nhìn bốn phía. Phó Nhiễm đổi lại bộ trang phục khác đi ra ngoài. “Đi thôi, đừng để mẹ chờ sốt ruột.”

Mấy người xuống lầu, vừa lúc Minh Vành đi lên, hắn đưa tay ôm Hứa Dung.

“Nhìn em, ôm Hân Hân lại khiến cho nó khóc.”

“Chưa bao giờ ôm trẻ con mà.”

Lý Vận Linh ngồi ở trước bàn ăn, cơm tối cũng đã chuẩn bị xong, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu mới ngồi xuống, Lý Vận Linh liền ngẩng đầu lên nói. “Mấy ngày nữa là đến sinh nhật Phó Nhiễm rồi, các con có tính toán làm gì không?”

Phó Nhiễm đặt hai tay ở mép bàn. “Hay là làm trong nhà, người một nhà cùng ăn bữa cơm.”

Minh Thành Hữu là người không đồng ý đầu tiên. “Tổ chức một bữa tiệc, địa điểm là ở nhà”.

“Thật đúng vậy nha...” Hứa Dung ở bên phụ họa. “Náo nhiệt thật tốt, đến lúc đó còn có thể mời thêm nhiều bạn bè đến.”

“Quyết định như vậy đi”. Minh Thành Hữu đưa thức ăn cho Phó Nhiễm. “Đến lúc đó để cho cha đến đây một chuyến”.

Lý Vận Linh cũng gật đầu. “Ừ, sau khi con đến Minh gia cũng chưa từng tổ chức bữa tiệc sinh nhật nào”.

Thật ra Phó Nhiễm cũng đã quen rồi, cũng không đem tiệc sinh nhật trở thành một dịp đặc biệt nào, trước kia cũng chưa có làm bao giờ, sau khi trở lại Phó Gia, làm còn khiến cô thấy mệt mỏi hơn, từ từ cũng là mất đi ước mơ, mất đi cái gọi là mong đợi.

Lần này là Minh Thành Hữu khăng khăng đòi làm.

Lưng bị thương, mặc dù khá tốt nhưng nhìn bằng mắt thường vẫn có thể thấy vết đỏ. Minh Thành Hữu để cho Phó Nhiễm chọn lễ phục, vừa có thể che ở phía sau lưng. Minh Thành Hữu muốn tổ chức lớn, Phó Nhiễm không muốn phiền toái, cũng chỉ mời một vài người thân cùng bạn bè.

Trong phòng làm việc ở Hào Khôn.

Tiểu Chu gõ cửa phòng làm việc sau đó đi vào, thấy La Văn Anh đang cúi đầu nhìn văn kiện, trên bàn giấy tờ bày la liệt che đi hộp quà tặng.

“Cái này là muốn đi đâu nha ? Đưa cho người nào?”

La Văn Anh nghe thấy ngẩng đầu, nhận lấy văn kiện từ trong tay Tiểu Chu. “À, tối nay có sinh nhật người bạn.”

“Lão Đại cũng đi cùng sao?”

La Văn Anh nâng tầm mắt lên. “Làm sao em biết?”

“Lúc trước nếu Lão Đại mua quà tặng đi xã giao cũng sẽ để cho thư kí đi, hôm nay ở thang máy em đụng phải anh ấy vừa từ bên ngoài trở lại xách theo một túi LV, vừa nhìn đã biết là mua cho phụ nữ, thành thật khai báo, có phải lão Đại muốn cùng đi với chị hay không, chuẩn bị trang phục cho chị à?”

La Văn Anh khẽ nhún vai. “Đừng đoán mò.”

“Còn không thừa nhận.” Tính tình Tiểu Chu thích buôn chuyện.

“Em còn nhớ rõ có một lần trở về phòng làm việc, nghe được các người nói ...”

“Ngại ngồi ở phòng làm việc nhàn nhã quá đúng không? Bên ngoài khách hàng khan hiếm, nếu không chị sẽ thu xếp em ra đường đứng một ngày thử xem?”

La Văn Anh vội vàng ngăn lại, tự nhiên cũng biết Tiểu Chu nói rất đúng, buổi tối đó, cô cùng Minh Tranh, hai người ở cạnh nhau như vậy mà cũng không có chuyện gì xảy ra, có phải là không có duyên phận hay không?

“Được ,được, được, em không nói”. Tiểu Chu mím chặt môi đi ra ngoài.

Minh Tranh đi vào phòng làm việc, thấy La Văn Anh một tay chống cằm nhìn đồ trên bàn, anh đến gần rồi cầm lên. “Mua quà sinh nhật gì vậy?”

La Văn Anh hoàn hồn, tiếp tục kí tên. “Cũng chỉ là chút đồ phụ nữ thích.”

Minh Tranh kéo ghế ra ngồi vào đối diện với La Văn Anh, cô giống như không chút để ý nói. “Còn anh mua cái gì?”

Minh Tranh nhếch chân lên. “ Hả cũng là thứ đồ phụ nữ thích đi.”

“Chính anh chọn mà cũng không biết sao ?”

“Hiện tại cô ấy muốn cái gì có cái đó, cho dù thứ hiếm lạ gì cũng không phải anh có thể cho được.” Minh Tranh dùng ngón tay gầy gầy hộp quà tặng, La Văn Anh liền chuyển chủ đề .“Bác gái cũng sẽ tới chứ?”

“Ừ.”

“Đợi tí nữa ngồi xe em đi, đoán chừng anh uống rượu cũng không lái xe được.”

Minh Tranh cũng không cảm thấy có gì không ổn. “Được.”

Minh Thành Hữu thắt nút áo phía sau cổ lên cho Phó Nhiễm, sau đó anh xoay người đi vào phòng chứa quần áo để thay đồ, Phó Nhiễm nhắc làn váy lên đi ra ban công, cảnh quan trong vườn được ánh đèn chiếu sáng, còn có tầng ly chuẩn bị sẵn để rót sâm banh, hai tay cô nắm chặt lan can, thật ra lúc ấy không muốn làm sinh nhật là vì còn có nguyên nhân lớn khác.

Hôm nay là ngày sinh nhật cô nhưng Phạm Nhân, người đã cho cô sinh mệnh này đã mất đi. Phó Nhiễm cảm thấy bữa tiệc sinh nhật này vốn không có ý nghĩa.

Vì cô kiên quyết, Minh Thành Hữu không mời nhiều người đến, sau khi thay xong trang phục tìm xung quanh vẫn chưa nhìn thấy Phó Nhiễm ở phòng, Minh Thành Hữu đi đến trước cửa sổ sát đất, bóng dáng Phó Nhiễm mong manh ở trong gió đêm có chút hiu quạnh cùng cô đơn, Minh Thành Hữu đi qua, hai tay ôm lấy thắt lưng Phó Nhiễm từ phía sau. “Sao lại ra đây?”

“Nghĩ tới trước kia, vẫn chưa thích ứng được.”

Minh Thành Hữu cười buông tay ra, sau đó đứng đối mặt Phó Nhiễm, áp trán lên trán cô. “Không cần thích ứng, trước kia bên cạnh em không có anh.”

Hoặc là phải nói, cho dù có anh, khi đó anh cũng không nghĩ tới muốn bảo vệ cô thật nhiều.

Hai người tới dưới lầu, Phó Tụng Đình cùng Lý Vận Linh ngồi ở trên sofa nói chuyện, Phó Nhiễm đi qua chào hỏi, Hứa Dung từ lầu hai đi xuống.

“Tiểu Nhiễm, sinh nhật vui vẻ.”

“Cám ơn.”

Triệu Lan được lái xe đưa tới cửa, Minh Tranh gọi điện nói là sẽ đi cùng La Văn Anh đến, không trở về đón bà.

Minh Tranh đem quà tặng cho Phó Nhiễm đặt ở ghế sau, La Văn Anh khởi động xe. “Lát nữa anh cần phải nhớ rõ uống ít một chút, xe của em cũng không chở con ma nát rượu.”

“Cũng không phải sinh nhật anh uống nhiều rượu như vậy làm cái gì.” Minh Tranh chống khuỷu tay, La Văn Anh lái xe đi đến Minh gia rất nhanh.

Phó Nhiễm đón Triệu Lan vào nhà, Tiêu quân gia tiến đến, đem một vật giao đến tay Phó Nhiễm. “Thiếu phu nhân, đây là người bên kia nhờ tôi đưa cho cô.”

“Bên kia?” Nhất thời Phó Nhiễm nghe không hiểu.

“Là Vợ gia.”

Phó Nhiễm cầm ở trong tay, mặc dù rất nhẹ, ước lượng ở trong lòng bàn tay lại cảm giác nặng trĩu, cô nhấc vấy lên bước ra ngoài.

Chạy chậm đi đến cửa, thấy Thẩm Tố Phân đang ngồi trên chiếc xe điện sắp rời đi, Phó Nhiễm chạy nhanh đuổi theo. “Dì.”

Thẩm Tố Phân không thể thắng xe ngay lập tức, dùng sức một hồi lâu mới làm cho xe dừng lại hẳn, bà chống một chân xuống dưới. “Tiểu Nhiễm, con ra đây làm cái gì?”

“Sao dì lại không vào nhà?”

Thẩm Tố Phân xua tay. “Ta không nghĩ là nhà con đang náo nhiệt như vậy.”

“Mới tan ca sao?”

“Đúng vậy.” Thẩm Tố Phân ý bảo cô trở về. “Mặc như vậy đứng ở nơi này sẽ lạnh, mau vào nhà nhanh đi.”

Phó Nhiễm còn cầm quà tặng của bà trong tay, cô tiến lên giữ chặt cánh tay Thẩm Tố Phân. “Đi vào ăn xong lại đi.”

“Ta sẽ không đi, Tiểu Nhiễm.” Thẩm Tố Phân tránh tay ra. “Ba con còn ở nhà chờ ta, ta muốn về nấu cơm.”

“Ông ấy không có tay chân sao?” Phó Nhiễm giữ chặt cánh tay Thẩm Tố Phân không buông. “Dì cũng cho con một ngày sinh nhật đi?”

Thẩm Tố Phân nghe vậy, nước mắt thiếu chút nữa rơi ra.

Bà đem xe điện ngừng ở ven đường. “Mới vừa rồi bảo vệ nơi đó không cho vào, may là ta nhớ rõ số điện thoại di động cùng địa chỉ của con.”

Phó Nhiễm đưa Thẩm Tố Phân đi vào trong hoa viên, Thẩm Tố Phân có chút chần chừ, bà lôi kéo tay Phó Nhiễm. “Ta cũng chưa chuẩn bị quà tặng dâng hoàng cho con, liền đan chiếc khăn quàng cổ cùng một bộ găng tay, còn có mấy cái cho Hân Hân.”

“Như thế này đã đủ rồi, những cái khác con cũng không thiếu.” Phó Nhiễm đưa bà vào nhà, Lý Vận Linh nhìn thấy cũng không nói gì trước mặt mọi người, Phó Nhiễm biết tính tình Thẩm Tố Phân, cô dẫn bà vào trong nhà ăn, lấy cho bà một chút ít thức ăn. “Muộn không ăn cơm khăng định là bị đói, trước tiên dì ăn no đi đã.”

Phó Nhiễm đem quà của Thẩm Tố Phân lên lầu cất kỹ, tìm một hồi cũng không thấy Minh Thành Hữu đâu, La Văn Anh cùng Minh Tranh đi đến, Phó Nhiễm cũng không thể tiếp đón, Lý Vận Linh đẩy xe lăn đi qua. “Minh Tranh, Văn Anh.”

La Văn Anh nhìn về phía chân của bà. “Bác gái, người làm sao vậy?”

“Không có việc gì, không cẩn thận ngã từ trên cầu thang xuống.”

Ánh mắt Minh Tranh rơi xuống chân bà, sau đó lại không nói gì.

“Ta xem các con vẫn đi lại với nhau, lúc trước đã cảm thấy thật thích hợp, Văn Anh à, về sau thường xuyên đến nhà chơi.”

Lý Vận Linh đưa tay qua kéo tay La Văn Anh, sắc mặt cô thoáng hiện lên lúng túng. “Bác gái, Minh Tranh là sếp của con, cho nên có đôi khi...”

“Đây có cái gì mà xấu hổ? Các người vốn đã từng đính hôn, nói sao cũng không phải là không có cảm tình với nhau.”

Minh Tranh nắm chặt cái ly trong tay, về điểm này Lý Vận Linh chưa bao giờ thay đổi, bà cho rằng thích hợp, không phải là nhìn trúng môn đăng hộ đối sao?

Lúc trước Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu bắt đầu, hơn phân nửa cũng là do bà, Minh Tranh nâng khoe miệng lên về châm chọc, lúc nói chuyện cũng không nghĩ đến cảm nhận của La Văn Anh.

“Tôi có cảm tình đối với ai bà có thể nhìn ra được sao? Lại nói thích hợp hay không thích hợp cũng không phải bà nói câu đầu tiên là có thể quyết định, sự thật là, theo như lời bà, hai chúng tôi hẳn là cũng như con trai cùng con dâu bà như vậy đi? Đâu đến nỗi như hôm nay

Lý Vận Linh hơi giật mình, Minh Tranh từ trước đến nay vẫn không hề cố kỵ đối với bà.

Bà mang về mặt xấu hổ ngẩng đầu nhìn về phía La Văn Anh, La Văn Anh miễn cưỡng cười. “Bác gái, người cũng đừng quá quan tâm.”

Một vết thương ẩn sâu trong lòng như đang rỉ máu, thật ra không phải thời gian chưa tới, mà là không hề có cảm giác.

Minh Tranh im lặng đi về phía trước, La Văn Anh không ngăn được chua xót, cô ngẩng đầu đem ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Lý Vận Linh thở dài, cũng không nói thêm nữa.

La Văn Anh đem ly rượu rỗng thả về, lại cầm chén rót đầy, ngẩng đầu nhìn đến Minh Tranh đang cùng Phó Nhiễm vừa nói vừa cười ở cách đó không xa, ly rượu đưa đến miệng, chất lỏng trôi vào cổ chua cay.

Cô tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống.

Phó Nhiễm tìm khắp phòng khách cũng không thấy Minh Thành Hữu, mới muốn đi hỏi Lý Vận Linh, đột nhiên đèn bị tắt, thiếu chút nữa Phó Nhiễm đâm phải mép váy, đèn bị tắt lại lần nữa sáng lên, thay đổi màu sắc rực rỡ, Phó Nhiễm cảm giác có người đang nắm bả vai mình, cô xoay người nhìn thấy đối phương đang đeo mặt nạ bằng bạc, người đàn ông vén vài sợi tóc rơi trên má cô ra, mang mặt nạ hình bướm bướm trong tay đeo lên mặt Phó Nhiễm.

Vũ khúc Samba đầy nhiệt tình, Phó Nhiễm nhìn nửa gương mặt bên ngoài mặt nạ của người đàn ông, cô phối hợp cùng người đó nhảy theo tiết tấu, hai người dường như là trời sinh một cặp, không cần tập luyện qua, từng động tác liền có thể hóa thành phong tình.

Hứa Dung đứng bên cạnh Minh Văn, hẩn như nhìn ra được suy nghĩ, buồn cười hếch về phía bả vai cô. “Nếu không anh cũng cùng em nhảy một bản?”

“Em không có thể kịch liệt như vậy.”

La Văn Anh nâng đôi mắt buồn mông lung nhìn sang, này không giống như một điệu nhảy, mà là tràn ngập ngôn ngữ của vũ đài, từng động tác cũng có thể làm cho người ta cảm nhận được cái gọi là chạm đến tận cùng của hạnh phúc, mà cô, lại chỉ có thể nhìn từ phía xa.

Phó Nhiễm nhảy rất thoải mái, bàn tay cô nắm thật chặt lấy bàn tay Minh Thành Hữu.

Cả đời, đôi tay này cũng sẽ không bao giờ buông ra.

Nhạc vừa dứt, tiếng vỗ tay vang dội, Minh Thành Hữu tháo mặt nạ của Phó Nhiễm xuống ném ở bên cạnh, cô vừa muốn mở miệng, người đàn ông đã nâng mặt cô lên hôn một nụ hôn thật sâu.

Tiếng vỗ tay truyền đến càng thêm kịch liệt, khóe mắt Phó Nhiễm lóe ra ý cười, lúc đầu còn tránh né, cô đưa hai tay vòng qua người Minh Thành Hữu ôm thật chặt, làm cho nụ hôn này của anh sâu hơn.

Vưu Dữu cùng Lý Sâm cũng đã ở đây, Lý Sâm ôm chầm lấy cô. “Người phụ nữ nào cũng sẽ hâm mộ cảnh tượng như vậy đi.”

“Chẳng lẽ là đàn ông thì không hâm mộ sao?”

Lý Sâm cười nói. “Anh trai của anh là loại người thà rằng vì mỹ nhân mà không cần giang sơn.”

Vưu Dữu gật đầu đồng ý, cô xoay người ôm lấy thắt lưng Lý Sâm, sắc mặt nửa cười giỡn nửa nghiêm túc. “Vậy còn anh? Vì em, anh chịu bỏ hết thấy sao?”

Ánh mắt Lý Sâm đen tối, khóe miệng mỉm cười gật đầu. “Sẽ.”

Vưu Dữu tựa đầu lên vai hắn, có những lời này của hắn, cũng thấy là đủ rồi.

Triệu Lan đem quà tặng đã chuẩn bị đưa cho Phó Nhiễm, Minh Thành Hữu lấy mặt nạ xuống, không nói gì liền rời đi.

Minh Trang đi qua phòng khách, La Văn Anh vừa rồi còn đứng ở đây, bất quá chỉ qua một lúc nhìn lại bóng người cũng không trông thấy.

Ăn xong cơm tối, Triệu Lan thấy trong người khó chịu phải đi về, bà cùng Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu nói lời tạm biệt, sau đó đi về hướng Minh Tranh. “Minh Tranh, mẹ đi về trước, nếu không con cũng về cùng ta đi?”

Minh Tranh nghĩ cũng được, như vậy không cần phiền La Văn Anh đi lại nhiều. “Con đi tìm Văn Anh nói với cô ấy một tiếng.”

Anh thử gọi La Văn Anh nhưng điện thoại cũng không có người nghe, rõ ràng là xe của cô vẫn còn dừng ở đây nên không có khả năng đi về trước, Minh Tranh khẽ gõ đầu ngón tay lên màn hình điện thoại di động, lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn qua bữa tiệc đứng có bóng người đang ngồi phía trước, anh nhớ rõ cách ăn mặc của La Văn Anh lúc đến.

Minh Tranh đến gần, La Văn Anh ngồi ở phía trước bàn đá, phía trên bày mười ly rượu rỗng, xem ra đã uống không ít.

Minh Tranh cầm nửa ly rượu từ trong tay cô.

“Không phải em nói không cho anh làm tửu quỷ sao? Sao lại một mình uống ở đây?”

La Văn Anh dùng mu bàn tay chống trán, ngẩng đầu lên nhìn ngấm bốn phía. “Đi hết rồi sao? Có phải phải về nhà rồi hay không?”

Minh Tranh đi tới lôi cô dậy. “Anh đưa em trở về.”

“Không được, để em đưa anh.”

Mùi rượu rất nồng, Minh Tranh vô ý thức nhíu mày. “Rốt cuộc em đã uống bao nhiêu ly rượu?”

“Anh...” La Văn Anh đột nhiên đẩy anh ra, hai má cô đỏ bừng, ngày thường tửu lượng vẫn luôn luôn tốt, hôm nay thật sự là tâm tình kém, có câu nói rượu không say người người tự say. “Em thật muốn cho anh một cái tát.”

Minh Tranh nheo lại đôi mắt hẹp dài. “Nói lời say không suy nghĩ đúng không?”

La Văn Anh vỗ vỗ ngực. “Tim em đau.”

“Đau thế nào?” Minh Tranh túm lấy tay cô, ôm lấy bả vai cô đi ra ngoài.

La Văn Anh dùng sức đẩy anh ra. “Nam nữ thụ thụ bất thân, tránh ra.”

Nhìn cô lắc đầu ngay cả đứng cũng không vững, Minh Tranh âm thầm bật cười, anh tiến lên đưa cánh tay ôm lấy cô. “Đừng động đây, anh đưa em trở về.”

Triệu Lan vẫn còn chờ ở cửa, nhìn thấy Minh Tranh cùng La Văn Anh đến đây bà tiến lên đón. “Sao lại uống nhiều rượu như vậy?”

“Con đưa cô ấy về nhà trước.”

“Được.”

Minh Tranh đem La Văn Anh nhét vào ghế lái phụ, lại lấy chìa khóa xe từ trong túi xách của cô, khởi động động cơ không bao lâu, La Văn Anh lại la hét khó chịu.

Minh Tranh cầm bình nước khoáng đưa cho cô, La Văn Anh đẩy tay anh ra.

“Vì sao lại uống nhiều rượu như vậy?”

Ý thức La Văn Anh mơ hồ, thật sự là đã uống say, bàn tay cô hướng về phía cổ, Minh Tranh thả chậm tốc độ xe. “Sao em lại không thắt dây an toàn.”

Anh đưa tay tới muốn giúp.

La Văn Anh đánh lên mu bàn tay của anh. Mu bàn tay hằn lên vết đỏ dấu ngón tay rõ ràng.

“Xử nam rất giỏi sao ? Em cũng là xử nữ, tình thần em so với anh còn muốn....”

“Em nói cái gì?” Minh Tranh phanh gấp, cơ thể La Văn Anh muốn bay ngoài, anh nhớ rõ là cô không thất dây an toàn, cánh tay vội vàng ôm lấy cơ thể cô, hai người liền như vậy đâm vào một chỗ.

La Văn Anh nắm lấy cổ áo mình. “ Em muốn ới.”

Sắc mặt Minh Tranh xanh mét. “Vừa rồi em nói muốn gì?”

La Văn Anh đưa tay muốn đi đẩy cửa xe, nhìn một hồi lâu mới xác định được gương mặt Minh Tranh. “Biết rõ chuyện xấu hổ lớn nhất của em là gì không?”

Minh Tranh không quan tâm tới chuyện này, La Văn Anh quyết tâm nói thẳng luôn.

“Bạn bè của em đều nói em là xử nữ già, thật vất vả em mới có can đảm lấy chồng, lên giường, nhưng đôi phương cũng sẽ không, ha ha, có phải rất khôi hài hay không, cười chết em.”

Khóe miệng Minh Tranh khẽ co giật, hai tay nắm chặt bả vai La Văn Anh. “Anh cũng là uống rượu say không có ý thức, ai nói với em anh sẽ không?”

La Văn Anh gục đầu vùi vào cổ Minh Tranh.

Trước khi ngủ mất còn nói thêm một câu. “Giải thích chẳng khác nào che giấu, này, cái này không có gì là mất mặt, thật tốt, hai ta, hai ta đều giống nhau hiếm thấy.”

Minh Tranh chán nản, gương mặt tuần tú gần như vụn vụn.

Thẩm Tố Phân ăn xong rồi ngồi chơi, Hứa Dung cầm đĩa trái cây đến bên cạnh bà.

“Dì.”

Thẩm Tố Phân nhìn chằm chằm cô xem xét một hồi lâu. “A, cô là vị hôn thê của Minh Vành phải không?”

“Dì ăn trái cây nha.”

Thẩm Tố Phân nhìn bốn phía bên cạnh. “Tiểu Nhiễm đâu, ta phải về nhà, cũng không có thấy nó.”

“Hắn là đang xã giao với khách.” Hứa Dung nhìn chằm chằm hướng Thẩm Tố Phân. “Dì ở chơi chút nữa hãy đi.”

“Trong nhà còn có chuyện phải làm.” Thẩm Tố Phân xem đồng hồ ở cổ tay. “ Này, nhanh thật đã 10 giờ.”

Hứa Dung cầm cái ly uống nước trái cây.

“Ta cũng có con gái bằng tầm tuổi cô.”

“Khụ khụ...” Hứa Dung uống một ngụm nước chanh bị sặc lại giữa cổ họng, cô mở to mắt, một hồi lâu sau mới bình phục. “Cô ấy hiện tại ở đâu?”

Về mặt Thẩm Tố Phân lo lắng. “Mặc dù nó không hiểu chuyện bằng một nửa Tiểu Nhiễm, nhưng dù sao cũng là con gái ruột của ta, hiện tại ta mặc kệ nó có trở lại hay không, chỉ cần nó bình an là ta an tâm.”

Hứa Dung nghe vậy, ngón tay dùng sức nắm chặt lấy cái ly, Thẩm Tố Phân kéo khóe miệng lên cười khổ. “ Hôm nay là ngày vui không nên nói chuyện này, ta đi xem Tiểu Nhiễm ở đâu một chút.”

“Dì, người chờ một chút.” Hứa Dung giữ chặt tay bà. “Lúc trước ở khu trung tâm con có mua vài bộ quần áo chuẩn bị ẹ con, có lẽ hơi nhỏ, con cũng lười đi đổi lại, dì cầm mặc đi?”

“Này, làm sao có thể?” Thẩm Tố Phân vội vàng xua tay. “Nói sao ta cũng không thể nhận lấy như vậy, cảm ơn ý tốt của cô.”

“Dì, con để ở đó cũng là lãng phí, dì coi như giúp con.” Hứa Dung nói xong đứng lên, cô giữ chặt tay Thẩm Tố Phân dẫn bà đến phòng khách. “ Dì theo con lên lầu đi, con lấy cho dì.”

Thẩm Tố Phân khẳng khái không cần, Hứa Dung dùng lực rất lớn, đem bà đưa tới lầu hai. “Dì yên tâm đi, kiểu dáng thật bình thường, mẹ con cũng không thích kiểu dáng lòe loẹt, chắc dì mặc vừa, con đã đánh mất hóa đơn, đặt ở tủ quần áo cũng chỉ chiếm diện tích.”

Hứa Dung đem Thẩm Tố Phân kéo đến gian phòng, để cho bà ngồi xuống, lại mở tủ quần áo ra, đem một loạt y phục từ bên trong ra nhét toàn bộ vào trong túi, Thẩm Tố Phân đứng lên. “Nhiều như vậy? Đừng, ta thật sự không mặc được.”

Hứa Dung đem một túi lớn đã nhét đầy đưa tới tay bà. “Cầm lấy đi, dì là mẹ Tiểu Nhiễm, con cùng Tiểu Nhiễm lại có quan hệ rất tốt.”

Thẩm Tố Phân nói cảm ơn. Hai người ra khỏi phòng, vừa lúc Minh Vành đi lên. “Bà như thế nào lại ở đây?”

“Là em dẫn dì đi lên.” Hứa Dung khoác cánh tay Minh Vành. “Có chút quần áo mẹ em không mặc được, để ở đây cũng là lãng phí.”

Minh Vành nhú hai đầu lông mày lại, có chút nghi ngờ, Hứa Dung che giấu đi sắc mặt mất tự nhiên. “Dì, con tiễn người xuống lầu.”

Thẩm Tố Phân gặp Phó Nhiễm nói lời tạm biệt, Phó Nhiễm nói Tiêu quân gia lấy thức ăn đã chuẩn bị ra. “Những thứ này dì đem về để trong tủ lạnh, cũng không dễ hư.”

“Con xem ta đến một chuyến, nhận được thật nhiều đồ.”

Phó Nhiễm chú ý đến túi lớn trong tay bà. “Đây là cái gì?”

“Là cô gái lần trước đi cùng với con tặng, nói là mua ẹ của cô ấy nhưng không hợp, ta cảm thấy thật ngại, mua ở khu trung tâm khẳng định rất quý giá.”

Phó Nhiễm liếc nhìn, nhưng không tỏ rõ thái độ gì.

“Không có việc gì, dù sao không mặc được cũng là lãng phí.”

Đưa Thẩm Tố Phân rời khỏi Minh gia, Phó Nhiễm muốn lái xe nhưng Thẩm Tố Phân kiên quyết muốn tự mình trở về, nhìn bóng dáng bà ngồi trên chiếc xe điện biến mất ở trong tầm mắt, trong đầu Phó Nhiễm bất ngờ nghĩ đến túi quần áo kia.

Theo lý thuyết, nếu Hứa Dung muốn tặng quần áo ẹ, dựa theo số đo sẽ không có gì sai, nhưng một túi kia nhìn xem không phải là ít.

Phó Nhiễm trở lại phòng khách, lúc này Tần Mộ Mộ cùng Tống Chức mới nói chuyện cùng cô, sau khi ly hôn sắc mặt Tần Mộ Mộ ngược lại lại tốt lên rất nhiều, cũng dần dần khôi phục lại tự tin lúc trước.

Tống Chức đem quà tặng đã chuẩn bị đưa cho Phó Nhiễm. “Chúc hai người có một đêm nóng bỏng.”

Phó Nhiễm vung tay đến, Tống Chức đưa ngón tay dựng thẳng ở trước môi. “Này, nhiều người nhìn thấy đấy?”

“Cái gì mà đêm nóng bỏng vậy?” Minh Thành Hữu cầm ly rượu bước đến.

Tống Chức cười gian, không khỏi chế nhạo. “Ui da, chúng tôi nói nhiều chuyện như vậy anh một câu cũng không nghe thấy, ngược lại đối với ban đêm nóng bỏng lại cảm thấy hứng thú phải không?”

Da mặt dày ngang với anh, Minh Thành Hữu uống ngụm rượu. “Tôi đối với buổi tối hay ban ngày đều cảm thấy hứng thú, Phó Nhiễm nhà tôi cũng vậy.”

Có thể đừng kéo cô xuống nước hay không?

Tần Mộ Mộ cùng Tống Chức buồn cười.

Minh Vành nhìn Hứa Dung đang ăn trái cây, bàn tay hần hướt đến bả vai cô. “Làm sao em biết bà ấy?”

“Ai cơ?”

“Mẹ nuôi Tiểu Nhiễm.”

Ánh mắt Hứa Dung có phần hơi né tránh, trong miệng cô đang nhai. “Lúc trước có gặp qua trên đường, nghe Tiểu Nhiễm nói nhà rất nghèo, em liền muốn cho bà chút ít y phục, cũng không có ý khác.”

“Anh không nói việc em cho bà ta đồ.” Lốp da dưới ngón tay Minh Vành bị nắm chặt rất căng, Hứa Dung xiên miếng dưa hấu đưa đến bên miệng người đàn ông. “Này có gì đâu? Trước kia ở Mỹ em cũng thường giúp đỡ người khác tiền, anh đừng đa nghi.”

Minh Vành cắn miếng dưa hấu. “Về sau em cùng người nhà kia ít tiếp xúc, mẹ thấy sẽ không vui.”

“Vì sao?”

“Không phải đã nói với em sao? Lúc trước Vợ Ứng Nhụy cùng Thành Hữu từng có chút chuyện, em cũng từng hỏi nhiều.”

Hứa Dung rử tầm mắt xuống, Minh Vành lấy điện thoại ra đọc tin tức, Hứa Dung nhìn về phía gò má người đàn ông, ánh mắt cô suy nghĩ đến xuất thần, tim lại giống như bị khối đá khổng lồ đè ép.

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu tiễn từng người khách ra về, thừa dịp không ai để ý, Minh Thành Hữu giữ chặt cánh tay của cô đem cô kéo về bên cạnh. “Anh có chuẩn bị quà tặng bí mật cho em.”

Phó Nhiễm không khỏi hiếu kì. “Là cái gì?”

Người đàn ông có ý thừa nước đục thả câu. “Em mong muốn nhất là cái gì?”

Phó Nhiễm nhú mi ngẫm nghĩ.

Minh Thành Hữu lên tiếng nhắc nhở. “Nguyện vọng của em là gì?”

“Gia đình vui vẻ sum họp.”

Minh Thành Hữu hài lòng gật đầu. “Có món quà của anh cho em, sau này cuộc sống sẽ càng thêm hài hòa.”

Như vậy không rõ ràng, cô càng không đoán ra.

Phó Nhiễm mang giày cao gót, cố gắng hết sức một lần nữa tiễn khách ra cửa. “Mau nói nhanh là món quà gì?”

Cô bị trêu chọc nên có nóng vội.

“Nói không dùng được, phải xem bằng mắt.”

Phó Nhiễm đem những thứ có thể đều nghĩ qua một lần. Dây chuyền? Nhẫn? Vòng tay? Xe?

Thật vất vả đợi đến tiệc sinh nhật kết thúc, hai người thả lỏng muốn đi lên lầu, Minh Thành Hữu thấy cô có vẻ mệt mỏi đi không được. “Anh công em?”

Phó Nhiễm nghe giọng nói phía sau, nét mặt mệt mỏi. “Muốn công thì trở về phòng lại công.”

Quà tặng bị xếp thành một hàng đặt trên bàn trà trong phòng ngủ, Phó Nhiễm đưa tay ôm cổ Minh Thành Hữu. “Mau đưa quà cho em.”

“Đi tắm rửa trước.”

“Cùng tắm rửa có quan hệ gì?”

“Không phải mới vừa kêu mệt sao? Nhanh đi đi!”

Minh Thành Hữu khê đẩy ở sau lưng cô. “Anh mở quà thay em.”

Phó Nhiễm cởi lễ phục, thật sự muốn tắm rửa thật thoải mái, cô dùng tinh dầu tắm bồn, sau khi xong mặc áo ngủ đi ra phòng tắm, nhìn thấy đồng quà tặng giống như là mới bị cướp xong, Minh Thành Hữu vẫn còn đang vui đầu trong đó, không ít món quà đã được mở ra, bày ngổn ngang trên mặt đất.

Phó Nhiễm vừa lau đầu tóc, vừa đi tới bên cạnh. “Làm gì lại đi xem quà của người khác?”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu, hiển nhiên trong tay không phải là vật anh muốn tìm, anh đứng dậy ngồi vào ghế sofa. “Tổng Chức tặng cái gì?”

Phó Nhiễm nhớ rõ, tay cô đảo qua mấy hộp quà màu sắc rực rỡ, lựa ra một cái hộp đưa về phía Minh Thành Hữu. “Chắc là cái này.”

Sắc mặt người đàn ông vui vẻ đưa tay đón lấy, muốn mở ra ngay lập tức.

“Là quà của em, sao anh lại bóc ra?”

Minh Thành Hữu cúi thấp đầu, nét mặt tràn đầy hứng thú. “Anh thích nhất bóc cái hộp này.”

Tháo bỏ hộp quà với tốc độ thuần thục, Minh Thành Hữu đưa tay đi vào, tiếp đó trên gương mặt lộ ra biểu hiện quái dị, Phó Nhiễm nghĩ đến lời nói lúc nãy của Tổng Chức, trong lòng không khỏi khản trương. “Cô ấy sẽ không tặng em cái thứ kỳ quái gì đó chứ?”

Minh Thành Hữu đem đồ lấy ra, thiếu chút nữa Phó Nhiễm té xỉu.

Món quà này còn muốn làm cho người ta chảy máu mũi so với con voi lần trước kia, lần này đã trực tiếp đổi thành đồ vật dành cho người lớn.

Minh Thành Hữu cầm trong tay cái khuôn đúc. “Chắc chắn, thật sự bạn của em trong đầu đầy hủ bại.”

Máu chốt là, Phó Nhiễm phải dùng tới thứ này sao?

Minh Thành Hữu thả về. “Đừng xem, em sẽ không có cơ hội dùng đến.”

Phó Nhiễm đang suy nghĩ, Tổng Chức này thật đúng là vật gì cũng dám tặng.

Minh Thành Hữu đứng lên, Phó Nhiễm đưa tay kéo anh lại. “Quà của anh đâu?”

“Chờ anh tắm xong đi ra.”

Người đàn ông nói xong cởi quần áo để bên cạnh rồi đi tới phòng tắm, lúc đi ra đối mặt với ánh mắt Phó Nhiễm đang tràn đầy mong đợi, Minh Thành Hữu vẫy khăn tắm quanh người ngồi vào bên cạnh Phó Nhiễm, hai tay anh bưng mặt Phó Nhiễm. “Hôm nay vui vẻ sao?”

Cô thật lòng gật đầu.

“Đây chỉ mới là bắt đầu, anh sẽ cho em cả một ngày một đêm đều vui vẻ.”

Phó Nhiễm thấy anh xoay người mở tủ đầu giường ra. “Anh tặng em là dạng thực dụng nhất cũng là có ý nghĩa nhất, món quà này tuyệt đối người khác sẽ không nghĩ tới được.”

“Là cái gì?”

“Đĩa phim.”

Sao lại có nhã hứng nghĩ muốn cùng cô xem phim suốt đêm như vậy?

Là phim nhựa đã từng giành giải thưởng Oscar, tình yêu sinh tử hay là phim về tai nạn lịch sử?

Phó Nhiễm nghĩ đến, đồ đã đưa tới trước mắt.

Phía trên viết: Ba mươi sáu chiêu trong chuyện phòng the.

Thiếu chút nữa thì cô phun ra một ngụm máu.

173. Chương 173

Chương 173: Thử dò xét

Minh Thành Hữu bước đến bên cô, ánh mắt bình thản nhưng thật hút hồn.

“Có phải chúng ta nên thực hiện giống như trong quà tặng đó không?”

Phó Nhiễm đẩy tay Minh Thành Hữu. “Đấy mà anh cũng gọi là tặng quà sinh nhật em sao?”

Minh Thành Hữu đưa hai tay ôm lấy thắt lưng Phó Nhiễm. “Hôm nay anh cố ý đem Hân Hân giao cho chị Nguyệt trông coi, từ lúc lưng của em bị thương, chúng ta cũng chưa bao giờ tận hưởng.”

Phó Nhiễm xoa lòng bàn chân. “Đứng hơn nửa ngày trời, chân em mỏi rã rời, chỉ muốn đi ngủ.”

“Giờ vẫn còn sớm mà.”

Phó Nhiễm vén chăn lên chui vào, Minh Thành Hữu nhét đĩa vào ổ rồi cũng chui lên giường, để chân Phó Nhiễm gác lên người mình, bàn tay đặt ở lòng bàn chân cô xoa nhẹ. Lúc đầu còn có vẻ dằng hoàng, càng về sau Phó Nhiễm càng muốn đập anh một cước. Nhưng Minh Thành Hữu cũng nói không sai, có vẻ cô quá hà khắc với anh.

Phó Nhiễm chợt nghĩ đến chuyện lúc này, hai tay cô đẩy ngực Minh Thành Hữu. “Thành Hữu, em muốn nói với anh một chuyện.”

“Sao vậy?” Giọng nói Minh Thành Hữu dần trở nên mơ hồ, tiếp tục quần quýt cổ cô.

Phó Nhiễm đem chuyện Hứa Dung tặng Thẩm Tổ Phân y phục nói cho Minh Thành Hữu. “Những thứ kia đều có cùng một số đo, chẳng lẽ số đo của bác Hứa Hứa Dung lại không hề hay biết.”

Minh Thành Hữu cắn vành tai Phó Nhiễm. “Ừ, ý em là sao?”

“Em cảm thấy rất kì lạ.” Bàn tay Phó Nhiễm hướng về phía mặt Minh Thành Hữu, nhưng lại bị anh đẩy ra. “Kì lạ ở chỗ nào?”

Nói rồi lại vùi mặt vào ngực Phó Nhiễm.

“Em cũng không biết nên nó như thế nào.”

“Nếu như em hỏi cô ta, hẳn là cô ta sẽ nói là có mối quan hệ tốt với em, vứt quần áo đi cũng lãng phí, hơn nữa em cũng không biết chính xác số đo của người khác?”

Minh Thành Hữu vươn người lên, khẽ hôn trán Phó Nhiễm. “Hứa Dung là hôn thê của Minh Vành, em đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Phó Nhiễm đưa tay ôm thắt lưng Minh Thành Hữu. “Kể từ khi chuyện của Vưu Ứng Nhụy xảy ra, em thấy sao tất cả mọi người đều giống Vưu Ứng Nhụy.”

Minh Thành Hữu bật cười, làn môi mỏng hôn lấy khóe môi Phó Nhiễm, chê cười, vẫn nghĩ tới chuyện trước kia của anh và Vưu Ứng Nhụy?

Hôm sau, hai người rửa mặt rồi xuống lầu, Minh Vành cùng Hứa Dung đã ngồi ở bàn ăn, Minh Thành Hữu kéo ghế ngồi đối diện bọn họ.

“Tiểu Nhiễm, hôm qua có mệt lắm không?”

“Mẹ, nghỉ ngơi một đêm giờ đã khá hơn nhiều.”

Minh Thành Hữu cầm lấy miếng bánh bao, động tác thành thạo đồ tương lên, rồi cho thêm chút chân giò hun khói, làm như vô tình hỏi. “Hứa Dung trước kia học ở nước nào vậy?”

“Ở Mi.” Hứa Dung nhấp một hớp cháo, nói tên trường cho Minh Thành Hữu nghe.

“Chị với Minh Vành sao lại biết nhau?”

“Là gặp lúc Minh Vành đi công tác, thật ra thì chúng tôi cũng đã nói chuyện với nhau từ lâu rồi, tôi cũng đã muốn cùng anh ấy trở về nước đến thăm Minh gia mấy lần, nhưng Minh Vành đều trì hoãn.” Hứa Dung nhìn Minh Vành nói. “Giờ thì tôi cũng biết rồi, là Minh Vành đã suy tính từ lâu, nếu không thích thì cho tôi leo cây đi?”

Minh Vành gấp thức ăn cho Hứa Dung. “Lúc trước là anh bận quá nhiều việc, phụ nữ các em chính là luôn luôn nghỉ ngơi.”

Phó Nhiễm nhìn về phía Minh Thành Hữu, xem ra không phải là anh không để tâm tới lời nói tối qua.

Hứa Dung với tay lấy bánh bao. “Anh nhìn Tiểu Nhiễm cùng Thành Hữu tình cảm thật tốt, anh còn nói em đa nghi, rõ ràng là anh bận rộn không quan tâm em.”

Lý Vận Linh nhướn đầu lông mày, cười. “Minh Vành, đứa nhỏ này là lần đầu tiên dẫn người về đây. Nói đính hôn liền đính hôn.”

“Mẹ, ngài thiên vị.” Hứa Dung uống sữa. “Chẳng lẽ Thành Hữu còn mang mấy người về đây sao?”

Sắc mặt Lý Vận Linh khẽ biến hóa, Minh Thành Hữu ngược lại lại không bày tỏ chút động thái nào, Minh Vành khẽ đẩy đẩy khuỷu tay Hứa Dung.

Hứa Dung đột nhiên nhớ tới lời Minh Vành trước đó nói với cô, vội vàng nói. “À, thật xin lỗi.” Khuôn mặt đầy vẻ xấu hổ nhìn Phó Nhiễm. “Tôi lỡ lời rồi.”

“Không sao.” Phó Nhiễm thản nhiên nhận lấy chiếc bánh bao Minh Thành Hữu đưa, “Chuyện của Vưu Ứng Nhụy vốn không phải là bí mật, ở nhà cũng không phải là chuyện cấm kỵ.”

Minh Thành Hữu bưng cốc sữa. “Hai người định khi nào thì kết hôn?”

Hứa Dung nhìn về phía Minh Vành, Minh Vành nhẹ gõ ngón tay vào miệng chén. “Tối thiểu là để sang năm đi, dù sao cũng đã đính hôn rồi.”

“Cố gắng sinh một đứa, trong nhà đã có Hân Hân nhưng có thêm vẫn vui hơn, ta vẫn đang chờ bé cháu nội đây.”

Mọi người ăn xong điểm tâm đều rời bàn ăn, Hứa Dung tiễn Minh Vành đi làm. “Thật xin lỗi, vừa nãy em đã lỡ lời nói bậy.”

“Không sao.” Minh Vành kéo tay cô, ôn tồn nói. “Em ở nhà nếu nhàm chán quá thì ra ngoài đi dạo một chút, ở đây cũng không có nhiều bạn bè chi bằng đi với Tiểu Nhiễm đi.”

“Vâng.”

La Văn Anh tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, mở mắt ra nhìn bốn phía, trong đầu hỗn độn, chỉ nhớ được lúc ở tiệc sinh nhật của Tiểu Nhiễm uống khá nhiều rượu, mùi vị rượu cũng không tệ. Cô lấy tay gõ gõ ót, chỉ thấy đầu óc vô cùng choáng váng.

Cô vỗ vỗ đầu, chân đạp ở trước ngực rơi xuống đất, cả một cánh tay duỗi ra bên ngoài. Nghe thấy trong phòng tắm có tiếng nước chảy, cô đột nhiên bừng tỉnh, kéo chân ra bước vào trong xem xét. Cô trợn mắt há hốc mồm, đi cả một vòng mà cũng không thấy y phục của mình đâu, trên mặt đất hay trên ghế salon đều không có. Cô day day trán, cố gắng nhớ lại mà vô dụng, không thể nhớ ra được gì. Rốt cuộc là cô đã đi cùng ai?

Minh Tranh từ phòng tắm đi ra, một tay lau tóc. “Em tỉnh rồi à?”

Giọng nói nhẹ nhàng truyền đến bên tai, La Văn Anh ngẩng đầu lên nhìn thấy anh, thần sắc buông lỏng hoàn toàn. Minh Tranh quần khăn tắm tùy tiện ngồi trên ghế salon đối diện cô, nhận thấy bả vai mình bị lộ ra ngoài, cô vội lấy chăn che kín người chỉ để lộ khuôn mặt. “Sao chúng ta lại ở đây?”

“Hôm qua em uống rượu say quá, nếu cứ như vậy đưa em về, cha mẹ em chắc chắn không để anh toàn mạng trở về.”

La Văn Anh nghe thấy thế, vô ý thức kéo hai chân. “Chúng ta...?”

Minh Tranh giả bộ hồ đồ. “Cái gì?”

Nước đọng theo ngực anh mà chảy xuống, nhìn thật có sức hấp dẫn chết người. La Văn Anh hắng giọng. “Chúng ta không làm gì chứ?”

“Anh có gì sai sót sao? Lại không có kinh nghiệm, nên đáng trách.”

“Lão Đại, anh nói cái gì đó?” La Văn Anh ngại ngần vuốt vuốt tóc.

Minh Tranh duỗi thẳng hai chân. “Tôi qua uống say nói gì đều quên hết rồi sao?”

“A! Em say nên nói lung tung sao?” La Văn Anh trợn tròn hai mắt, bộ dạng bây giờ so với lúc làm việc thường ngày quả là khác nhau một trời một vực. Cô chột dạ. “Thật ra anh cũng không cần bận tâm, tửu lượng của em quả thật rất kém.”

Minh Tranh thông thả, ung dung lau tóc, ánh mắt nhìn La Văn Anh chằm chằm nhưng không hé miệng nói một câu, ánh mắt sắc như dao giống như đem cô lẳng trì, cô nỗ lực nhớ lại nhưng đầu óc trì trệ thật không nhớ nổi.

“Em ... quần áo em đâu?”

Ánh mắt Minh Tranh nhìn một vòng xung quanh. La Văn Anh dùng chân quần quanh bộ ngực căng tròn, lúc cô nghiêng người đi tìm quần áo vô tình để lộ ra khe ngực rất rõ ràng. Minh Tranh nuốt khan, đứng trước mặt La Văn Anh. “Dù sao bây giờ em cũng độc thân, sao chúng ta không thử bắt đầu?”

La Văn Anh kinh hoàng giật mình, ngẩng đầu lên. Minh Tranh tóc còn ướt, nơi ngọn tóc có nước đọng. “Tối hôm qua em ói ra, quần áo bẩn hết nên anh cho người đi giặt, lát sẽ đưa tới.”

La Văn Anh còn chưa kịp hiểu ý Minh Tranh, gương mặt tuần tú của anh đã ở trước mặt cô, “Để anh nhắc lại một lần nữa, lần trước anh uống say, anh không làm không có nghĩa là anh sẽ không. Eve, cũng đúng hôm nay chúng ta được nghỉ, có phải có việc chúng ta cần bàn bạc không?”

“Anh...” Mọi ngày La Văn Anh mồm mép lạnh lợi, lần này lại không cách nào mở miệng. “Tối hôm qua, rốt cuộc là em đã nói gì?”

Cô không thể kích thích Minh Tranh đến mức này chứ?

Minh Tranh nắm lấy bắp vai La Văn Anh, kéo cô về phía mình. “Em nói em muốn tạm biệt danh hiệu xử nữ bạn bè gán cho, hỏi anh có hứng thú hay không?”

“Cái gì?” La Văn Anh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thật là cô đã nói như vậy sao?

Quả nhiên, rượu vào lời ra nha.

Minh Tranh ôm chặt cô, hơi lạnh da thịt chạm nhau, khuôn mặt La Văn Anh ửng hồng, anh đem cô đưa đến bên giường. Anh cũng là đàn ông, chỉ là đối với chuyện nam nữ từ trước đến giờ không có hứng thú, lần này xúc động đã lên đến đỉnh điểm, muốn nhin cũng không nhin được nữa rồi.

La Văn Anh khấn trương la lên. “Không được.”

Hô hấp của anh dồn dập, hỏi. “Tại sao không được?”

Cô chưa kịp chuẩn bị tâm lý, một chút cũng không có.

Quả thật có một số việc là năng lực bẩm sinh, không cần rèn luyện. Nhưng kinh nghiệm thực tiễn không có, La Văn Anh rất quan tâm tới điều đó.

“A! Đau chết đi.”

“A! Không được, nhanh đi ra ngoài.”

La Văn Anh nhớ lại đời này đau nhất là hồi bé vô tình dùng dao cắt đứt ngón tay, kia đau một chút rồi thôi, đem so với chuyện hôm nay, không bằng một góc.

Cô nghe bạn bè nói cô nên tìm một người đàn ông, đảm bảo sẽ thích cảm giác này, nào là mất hồn, nào là tư vị, mỗi lần gặp thấy vẻ mặt của họ, La Văn Anh đều không chút lưu tình biểu hiện ra khinh bỉ, nhưng thật ra trong lòng có chút mong đợi.

Chẳng lẽ cô và Minh Tranh làm không đúng phương pháp?

Lúc Minh Tranh phá tan trở ngại kia, thiếu chút nữa thì cô ngất đi.

Thái dương Minh Tranh rịn mồ hôi, da thịt trước ngực căng phồng lên, mồ hôi chảy ra rơi trên người La Văn Anh, cô đưa tay cổ đẩy anh ra.

“Dừng cử động nữa, đau chết mất.”

“Em chớ lộn xộn.” Minh Tranh hạ thấp người xuống.

“A a a!”

Chân tay La Văn Anh như bất động, Minh Tranh toàn thân giống như kéo chặt dây cung, anh cắn bả vai cô, đem thân thể cô hung hăng ấn chặt trong chăn đệm.

Ngoài cửa có người gõ cửa, hẳn là đem y phục tới.

Cả hai cùng nằm trên giường, không ai nói một câu.

La Văn Anh thấy khó chịu nhấc hai chân lên, nằm ngang cũng không được, nghiêng cũng không xong, kiểu gì cũng thấy khó chịu.

Minh Tranh đứng dậy chuẩn bị đi tắm. “Để anh bế em vào tắm.”

La Văn Anh kéo chăn che kín người từ chối. “Anh cứ vào trước đi.”

Lúc Minh Tranh tắm xong đi ra ngoài, cô vẫn giữ nguyên tư thế nằm cũ. Thấy anh ra, cô nhón chân bước vào phòng tắm để mặc anh mặc quần áo.

Có những chuyện không thể nói tự nhiên là sẽ quên, trước kia Minh Tranh không làm vậy bao giờ nên cũng không biết, việc này chẳng khác gì thả hổ về rừng. May mắn là có hai lần, cũng không đau lắm.

Hai người đi ra khỏi khách sạn, La Văn Anh chống tay lên eo, Minh Tranh quay lại nhìn về phía cô. “Muốn đi đâu ăn cơm?”

“Em nghĩ ăn lẩu đi.”

Thấy cô đứng nguyên tại chỗ bất động, Minh Tranh bước đến dặt tay, ân cần hỏi. “Vẫn thấy không thoải mái sao?”

Cô miễn cưỡng trả lời. “Ừ, có một chút.”

Minh Tranh nhéo xương ngón tay La Văn Anh, trêu đùa. “Nhìn bộ dạng em như thế này, ai liếc qua cũng hiểu tối qua chúng ta làm gì, mở chân ra như thế làm gì. Đứng vững vào.”

Nói nghe thật đơn giản, có phải là cơ thể anh bị tách ra đâu.

La Văn Anh nghe theo Minh Tranh đi về phía trước, xe của cô còn dừng ở cửa khách sạn, tầm mắt vô tình rơi vào hai bàn tay đang nắm chặt, khuôn mặt cô không khỏi giãn ra. Cô và Minh Tranh đứng là quanh đi quẩn lại, không phải cô khó tìm được người môn đăng hộ đối, mà là muốn kết hôn với con người trước kia đã từng quả quyết cự tuyệt cô.

Cô nắm chặt lấy tay anh, rảo bước đi bên cạnh. La Văn Anh chỉ hi vọng anh không quay lại mà cứ bước thẳng.

Tại lầu ba Minh gia.

Hứa Dung đi dạo phố trở về, nói là quá mệt nên vội đi ngủ sớm. Phó Nhiễm đang ở trong phòng dùng máy tính, Tiêu quản gia đi lên gọi cô xuống ăn tối, cô liền đẩy ghế đi ra ngoài, không để ý đến máy tính nữa.

Đi tới cầu thang, Phó Nhiễm thuận miệng hỏi. “Hứa Dung không xuống sao?”

“Không có, tôi cũng đang định lên gọi Nhị thiếu phu nhân.”

“A!” Lầu ba đột nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hết hồn làm mọi người biến sắc. Phó Nhiễm cùng Tiêu quản gia bốn mắt nhìn nhau, không ai bảo ai vội vàng chạy lên lầu. Tiếng là từ phòng Hứa Dung truyền tới. Phó Nhiễm định mở cửa, suy nghĩ một chút thì giơ tay lên gõ cửa. “Hứa Dung, Hứa Dung.”

Tiêu quản gia không đợi bên trong có người đáp, vội vàng đẩy cửa đi vào. “Nhị thiếu phu nhân!”

Phó Nhiễm quan sát động tác của Tiêu quản gia rồi cũng bước theo vào. Hứa Dung đang ngồi, hai tay ôm chặt đầu gối, đèn cũng bật. Tiêu quản gia vội bước đến, Phó Nhiễm thì tiện tay bật đèn lên, thấy Hứa Dung đang ngồi trên giường lạnh run.

“Nhị thiếu phu nhân, cô làm sao vậy?”

Phó Nhiễm đi tới trước giường, khuôn mặt Hứa Dung ngẩng lên đầy nước mắt, thấy Phó Nhiễm, cô lấy hai tay che mặt. “Tiểu Nhiễm, chị gặp ác mộng.”

Phó Nhiễm nhẹ nhàng bước tới vỗ vai Hứa Dung. “Cũng chỉ là ác mộng thôi mà, tỉnh lại là tốt rồi.”

“Minh Vành đã về chưa?” Hứa Dung mắt đỏ bừng nhìn về bốn phía.

Vừa dứt lời, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Minh Vành. “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tiêu quản gia, chúng ta ra ngoài trước.” Phó Nhiễm ý bảo Tiêu quản gia rời đi.

Minh Vành đem đồ trong tay đưa cho Hứa Dung. “Đây là mấy món vật em thích ăn.”

Hứa Dung ngồi dậy, hai tay ôm chặt lấy cổ Minh Vành. “Sau này dành nhiều thời gian ở nhà với em được không? Em không muốn ở đây một mình.”

“Sao lại là một mình?” Minh Vành nhẹ nhàng cất tiếng. “Còn có mẹ và Tiểu Nhiễm nữa mà.”

“Nhưng cũng không giống với...” Hứa Dung khóc nức nở. “Em nghĩ anh sẽ nghe em.”

“Được.” Minh Vành vỗ nhẹ thất lưng cô. “Sau này anh sẽ ở bên em nhiều hơn.”

“Anh giờ không làm MR nữa rồi, sao còn bận rộn đến vậy?”

“Công ty của anh cũng cần phát triển chứ.” Minh Vành đứng dậy, cầm lấy áo khoác của cô trên salon. “Đi xuống nhà ăn cơm thôi, lau nước mắt đi, sao mơ thấy ác mộng mà có thể khóc nhiều vậy.”

Hai người bước xuống dưới lầu, Phó Nhiễm đang bụng súp đến cho Lý Vận Linh. Vành mắt Hứa Dung còn ửng đỏ, lúc xuống cố ý đeo kính. Minh Vành kéo ghế cho cô.

Phó Nhiễm gương mặt nhìn Hứa Dung. “Không sao chứ?”

“Mơ tới ở Mĩ gặp phải lũ lụt, nhà nhà đều chìm trong biển nước.” Hứa Dung cất tiếng nói còn có chút buồn phiền.

Lý Vận Linh cười mở miệng. “Làm sao lại mơ như thế được?”

“Có thể là nhớ nhà.” Hứa Dung ăn cơm, nghĩ một lúc rồi nhìn Phó Nhiễm. “Tiểu Nhiễm, mai em có rảnh không?”

“Có, sao vậy?”

“Đi đến miếu cùng chị, chị muốn đi thắp hương.”

“Nhị thiếu phu nhân ở Mĩ mà cũng tin Phật sao?” Tiêu quản đi mang thức ăn đến cho Hứa Dung.

“Mẹ tôi vẫn luôn tin Phật.”

Phó Nhiễm đồng ý. “Được, mai em đi cùng chị, để chú Vương đưa đi.”

Phó Nhiễm đưa Hứa Dung đến miếu Hàm Sơn, chú Vương dừng xe ở bên ngoài. Dù không phải ngày lễ nhưng cũng không ít người lui tới miếu.

Ở cửa mua phiếu đi vào, Hứa Dung kéo tay Phó Nhiễm. “Trước kia em đã đến đây rồi sao?”

Phó Nhiễm khẽ nâng cằm, tùy ý để ánh nắng mờ trớn khuôn mặt trắng nõn, “Trước kia lúc Thành Hữu bị bệnh, em có ghé qua.”

“Xem ra núi Hàm Sơn quả nhiên như lời khách hành hương nói tới, chỉ cần thành tâm mà đến, nhất định sẽ linh nghiệm.”

Phó Nhiễm nghe thấy chỉ cười không nói gì.

Hai người đi vào sảnh chính, Phó Nhiễm cùng Hứa Dung ở phía sau xếp hàng. “Sao tự nhiên lại muốn đi dâng hương, là do cơn ác mộng kia sao?”

“Ba mẹ chị nước ngoài, sau này cũng không có cơ hội đến thăm ba mẹ nhiều, cũng chỉ nghĩ muốn cầu cho họ khỏe mạnh thôi.”

Phó Nhiễm mỉm cười gật đầu.

Đến lượt hai người quỳ gối trước tượng Phật, Phó Nhiễm chắp tay trước ngực, đối với cuộc sống hiện giờ, cô cũng không hi vọng xa vời có thể tốt hơn, nguyện vọng duy nhất là mong Phạm Nhân có thể yên nghỉ trên thiên đường.

Mở mắt ra, thấy Hứa Dung không ngừng cầu nguyện trong miệng, hai người đợi hết hương thì ra ngoài. Phó Nhiễm thấy cây ngô đồng trong vườn treo đầy vải vàng, hỏi. “Hứa Dung, muốn cầu nguyện không?”

“Không phải mới vừa cầu sao?”

Phó Nhiễm đưa cô đến trước cây ngô đồng, trên cây treo đầy nguyện vọng. “Trước kia em cũng đã treo một cái, đặc biệt linh nghiệm, chị có thể thử xem sao.”

Hứa Dung cảm thấy mới lạ, Phó Nhiễm dẫn cô tới một vị tăng nhân, lấy bút cùng vải đưa cho Hứa Dung, còn cô thì bước qua bên cạnh, chăm chú viết nguyện vọng của mình. Viết xong hai người tới gốc cây, Phó Nhiễm kiễng mũi chân chỉ lên trên. “Treo càng cao càng linh nghiệm.”

Hứa Dung treo thử rồi hạ xuống đưa vải trong tay cho Phó Nhiễm, “Cô cao hơn tôi, cô treo hộ tôi đi.”

Phó Nhiễm nhìn thấy một cành cây cao, ánh mắt liếc thấy một cái ghế ngồi cách đó không xa, “Hứa Dung, cô giúp tôi lấy chiếc ghế đó tới đây.”

Hứa Dung không nói hai lời, xoay người đến chỗ chiếc ghế. Phó Nhiễm nhân lúc này, nhét thật nhanh mảnh vải nguyện của Hứa Dung vào túi, rồi lấy mảnh vải của mình vừa treo xuống. Hứa Dung đem ghế đến, Phó Nhiễm đứng lên treo vải nguyện lên thật cao.

Hai người đi ra khỏi miếu Hàm Sơn, bàn tay Phó Nhiễm vô thức nắm chặt túi áo, dù sao cũng chưa làm chuyện xấu bao giờ, chỉ việc này thôi cũng thấy vô cùng áy náy.

Nếu thật sự chỉ là cầu bình an thì cô quả thật đã nghi oan cho Hứa Dung.

Vừa về đến nhà, Tiêu quân gia đã ra ngoài đón. “Hai người về rồi.”

Hứa Dung thấy mệt, vội lên lầu ba nghỉ ngơi. Phó Nhiễm cũng vội vàng về phòng mình, Minh Thành Hữu thấy cô vội vàng đi vào, gặng hỏi. “Về sớm vậy? Không ra ngoài đi dạo sao?”

“Không có.” Phó Nhiễm bước đến mép giường, ngồi cạnh Minh Thành Hữu. “Ông xã à, hôm nay em làm một chuyện xấu.”

Ánh mắt đang nhìn tivi thu hồi, nghe thấy một tiếng “ông xã” của Phó Nhiễm xương cốt đều mềm nhũn, Thành Hữu kéo tay cô. “Nói đi, ông xã đặc xá tha tội cho.”

Phó Nhiễm lấy mảnh vải từ túi áo đưa cho Thành Hữu, anh cau mày. “Đây là cái gì?”

“Là ước nguyện của Hứa Dung.”

Minh Thành Hữu cầm lên. “Tại sao em lại có?”

Phó Nhiễm thu tay. “Từ khi Hứa Dung bước vào Minh gia, em thấy cô ta có chút gì đó kì lạ, nhưng cụ thể như thế nào thì không nói ra được.” Minh Thành Hữu mở ra, thấy trên viết bốn chữ, anh rùng mình liếc mắt nhìn Phó Nhiễm, cô tới gần.

“Viết gì vậy?”

Minh Thành Hữu đưa mảnh vải cho Phó Nhiễm.

Linh hồn, yên nghỉ.

Phó Nhiễm giật mình. “Chẳng lẽ trong nhà Hứa Dung có ai...”

“Lão nhị không nói đến.” Minh Thành Hữu nhìn dòng chữ trên mảnh vải một hồi lâu rồi suy đoán. “Còn có một loại khả năng, đó là làm quá nhiều việc trái lương tâm mới muốn linh hồn được yên nghỉ.”

Phó Nhiễm cảm thấy lòng bàn chân lạnh lẽo, nhất thời không nói được rõ ràng. “Hứa Dung mới tới Nghê An, huống chi Nhị ca cũng biết cô ta một thời gian không ngắn, chẳng lẽ cô ta là người như thế nào Nhị ca lại không biết rõ so với chúng ta?”

Minh Thành Hữu cầm lấy chiếc bật lửa bạch kim đầu giường, thiêu hủy mảnh vải.

“Trước mắt cứ từ từ, đây đều là do em hoài nghi, anh đã phái người điều tra Hứa Dung, tất cả đều bình thường.” Minh Thành Hữu bật lửa, ngọn lửa làm nổi lên ánh lạnh lẽo từ mắt anh. “Cô ta không làm bất cứ chuyện gì đáng nghi, giờ chúng ta chỉ có thể yên lặng xem dõi chuyển biến.”

“Em biết rõ.” Hai tay Phó Nhiễm che mặt, có thể mọi chuyện quá sức tưởng tượng của cô.

Minh Thành Hữu nhờ Duật Tôn giúp đỡ, nhưng ngay cả anh cũng không có biện pháp tìm Vưu Ứng Nhụy. Cô ta biến mất giống như chưa từng tồn tại trên đời, mà Hứa Dung lại xuất hiện đúng lúc này.

Phó Nhiễm đã không thể tĩnh tâm, lại nghĩ đến thái độ của Hứa Dung đối với Thẩm Tố Phân lúc hai người vô tình gặp ba mẹ Vưu Ứng Nhụy ở trạm xe, thật đúng là có vấn đề, cô càng nghĩ càng thấy có chút vô lý.

Phó Nhiễm muốn biết rõ rốt cuộc thì Hứa Dung có quan hệ gì với Vưu gia hay không, hay là bởi vì có cô ở đó nên mới có chuyện như vậy?

Minh Vành thấy Hứa Dung tâm trạng bất ổn, suốt ngày la hét bèn tìm công việc nhẹ nhàng nhất ở công ty cho cô, vài ngày nữa là có thể bắt đầu đi làm.

Một hôm, Tiêu quản gia cùng Lý Vận Linh đi bệnh viện kiểm tra, Hứa Dung cũng có việc đi ra ngoài một lúc. Khi trở lại, Minh gia đã không có một ai, Hân Hân và chị Nguyệt cũng không ở nhà. Hứa Dung lên lầu ba ngủ một giấc, tỉnh dậy liền xuống phòng bếp tìm chút thức ăn, vừa mở tủ lạnh thì điện thoại ở phòng khách vang lên. Nhìn bốn phía không có ai, cô đành phải nghe điện. “Alô.”

“Xin hỏi nhà cô có ai tên Phó Nhiễm không?”

“Có. Có chuyện gì sao?”

“Phiền cô chuyển điện thoại cho Phó Nhiễm được không?”

Hứa Dung uống một ngụm nước trái cây. “Phó Nhiễm đi làm, lúc này không có nhà.”

“Mẹ nuôi của cô ấy hôm nay gặp tai nạn mà không thể liên lạc với người nhà. Chúng tôi có gọi điện cho Phó Nhiễm mà không có ai nhắc máy, số điện thoại này cũng là do trước lúc hôn mê mẹ nuôi cô ấy nói cho chúng tôi, tôi là y tá trưởng.”

“Cái gì?” Hứa Dung hoảng hốt. “Gặp tai nạn xe sao? Có nghiêm trọng không?”

“Rất nghiêm trọng, hiện tại đã đưa vào phòng cấp cứu, nhưng bởi vì phí giải phẫu chưa nộp nên chỉ có thể sơ cứu trước. Cô có thể giúp tôi liên lạc với Phó Nhiễm không?”

Tay phải Hứa Dung run rẩy, nước trái cây trong cốc bắn lên mu bàn tay, cô vội vàng mở miệng. “Bất kể như thế nào cũng mong các cô hết sức cứu giúp, tôi sẽ đến nộp phí, nhất định các cô phải cứu người đó!”

Phó Nhiễm ngồi trên băng ghế dài của bệnh viện, cô chấp tay trước ngực đỡ lấy cằm, mi mắt nâng lên như có điều suy nghĩ, lạnh lẽo nhìn từng người đi trên hành lang, nhìn rõ bóng dáng mọi người đang hối hả bước qua. Một chuỗi tiếng bước chân dồn dập đột nhiên truyền đến, Phó Nhiễm ngẩng đầu, thấy Hứa Dung đang nhìn quanh như đang tìm phòng cấp cứu.

174. Chương 174

Chương 174: Chuẩn bị ngã bài

Đột nhiên một chuỗi bước chân dồn dập truyền đến cách đó không xa, Phó Nhiễm ngẩng đầu, thấy Hứa Dung đang nhìn xung quanh, giống như đang tìm phòng cấp cứu kia.

Phó Nhiễm buông hai tay bên người, ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Dung.

Trong mắt Hứa Dung không giấu được lo lắng, ánh mắt đảo qua một vòng rồi đột nhiên nhìn thấy Phó Nhiễm trước cửa phòng bệnh.

Đầu tiên là cô giật mình, bước chân theo bản năng dừng lại, tầm mắt ở cửa nhìn quanh sau đó nhanh bước tới phía Phó Nhiễm. “Tiểu Nhiễm, em ở đây sao?”

Sắc mặt Phó Nhiễm do dự. “Sao chị lại tới đây?”

“À, điều này...” Hứa Dung cầm túi ngồi vào bên cạnh Phó Nhiễm. “Trong nhà đột nhiên nhận được điện thoại của bệnh viện nói dì xảy ra tai nạn xe cộ, lại không liên lạc được với em, chị sợ em đến muộn không kịp cấp cứu, cho nên em mang tiền đến đây.”

Phó Nhiễm dựa vào hướng vách tường, cũng là muốn dựa vào chuyện này thử Hứa Dung, theo như thần sắc khẩn trương lo lắng vừa rồi của Hứa Dung, Phó Nhiễm thật không thể tin tưởng Hứa Dung mới gặp mặt Thẩm Tố Phân hai lần, có thể xem như là người lạ.

“Đúng rồi, dì không sao chứ?”

“Không sao.” Phó Nhiễm thấy cửa phòng bệnh mở ra, bác sĩ y tá từ bên trong đi ra, cô đứng lên. “Xe điện và một chiếc xe nhỏ không cần thận đâm nhau, vừa chụp X-quang xong, hẳn là không có gì đáng lo ngại.”

Hứa Dung nghe vậy, thở ra. “Không sao là tốt rồi.”

Hai người đi vào phòng bệnh, chân Thẩm Tố Phân mới băng bó xong, đang còn truyền nước.

“Tiểu Nhiễm.” Thẩm Tố Phân cũng nhìn thấy Hứa Dung đến đứng phía sau Phó Nhiễm. “Nhị thiếu phu nhân cũng đến đây.”

“Dì, dì gọi tên của cháu là được rồi ạ.”

“Như thế nào lại không cẩn thận như vậy?” Phó Nhiễm tiến lên, thấy Thẩm Tố Phân bị thương không nghiêm trọng.

“Nhìn thấy xe đi hướng ngược lại phía mẹ, mẹ gấp đến mức quên cả phanh xe lại.”

Hứa Dung cùng Phó Nhiễm ở bệnh viện chờ Thẩm Tố Phân truyền nước xong, Phó Nhiễm đưa bà trở về, lúc ra ngoài Hứa Dung vội vàng đón taxi, vừa vịn có thể ngồi xe Phó Nhiễm trở về.

“Dì ở chỗ như thế này sao?”

“Đúng vậy.” Phó Nhiễm chuyển xe, xe chậm rãi theo cửa ngõ đi ra, “Chị chưa thấy qua chỗ như vậy sao?”

Hứa Dung đeo dây an toàn xong. “Thật đáng thương, chị xem hoàn cảnh trong nhà cũng rất kém, hơn nữa con gái không ở nhà, chuyện gì cũng đều phải dựa vào chính họ.”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn bên ngoài cửa sổ thu hồi lại. “Đúng vậy, hơn nữa có khi chú tính tình không tốt, có đôi khi dì còn bị đánh.”

“Có biện pháp nào không?”

“Mỗi nhà một hoàn cảnh, chị không hiểu.” Phó Nhiễm chạy xe đến đường lớn, ánh sáng ngoài cửa sổ thật rõ ràng. “Từ nhỏ em cũng từng bị đánh ở đây, khi đó tâm nguyện rất đơn giản, chỉ nghĩ làm sao có thể thoát ra ngoài sớm một chút.”

Ánh mắt Hứa Dung nhìn chằm chằm sau kính xe, Phó Nhiễm nhìn về phía sắc mặt tối tăm của cô.

Hai người trở lại Minh gia, ngay sau đó chú Vương cũng lái xe tiến vào cửa gara, Lý Vận Linh nhìn thấy hai người xuống xe. “Đi đâu chơi?”

Hứa Dung đi đến bên cạnh Lý Vận Linh trước. “Dì bị xe đâm phải vào bệnh viện, con cùng Tiểu Nhiễm đi một chuyến.”

“Dì.” Lý Vận Linh nhú mày: “Con nói dì nào?”

“Mẹ nuôi của Tiểu Nhiễm ạ.”

Sắc mặt Lý Vận Linh đột nhiên thay đổi. “Tiểu Nhiễm, con còn lui tới gặp mặt cùng người nhà kia sao? Sinh nhật con bà ta đến ta còn có thể mắt nhắm mắt mở, nhưng con nhớ lại xem lúc trước Vụ Ứng Nhụy đối với Phó gia và Minh gia chúng ta như thế nào, Tiểu Nhiễm, trước kia con được họ nuôi nấng, con giúp họ cũng đủ rồi.”

Hứa Dung nghe Lý Vận Linh nói thế này cũng không nói thêm gì nữa, Phó Nhiễm đỡ Lý Vận Linh đi vào.

Trở lại phòng khách, Lý Vận Linh ngồi trên sôpha. “Lúc mẹ cùng Tiêu quản gia đi ra ngoài, Hứa Dung còn ở nhà, sao hai người lại cùng nhau đến bệnh viện?”

“Con nhận được điện thoại của bệnh viện nói tìm Phó Nhiễm, con liền tới luôn.”

Tiêu quản gia nghe xong, nhận lấy tách trà từ tay người giúp việc đưa Lý Vận Linh.

Dường như là Minh Thành Hữu cùng Minh Vành trở về cùng một lúc, chuyện của Thẩm Tổ Phân, Lý Vận Linh cũng không trách cứ Phó Nhiễm quá mức. Sau khi ăn cơm chiều, ngồi ở phòng khách một lát, mấy người lần lượt trở về phòng.

Phó Nhiễm tới trước mặt Minh Thành Hữu, Minh Thành Hữu kéo tay cô. “Mới vừa rồi ăn cơm chiều thấy bộ dáng mất hồn mất vía của em, làm sao vậy?”

“Thành Hữu, anh xem, có một số việc có phải là em suy nghĩ quá nhiều hay không?”

“Còn đang suy nghĩ chuyện Hứa Dung?”

Phó Nhiễm xoay người, hai tay ôm lấy thắt lưng Minh Thành Hữu. “Thành Hữu, ngày mai chúng ta đừng đến công ty, đều ở nhà cùng Hân Hân đi.”

“Nếu không anh nói với mẹ, chúng ta tìm một cơ hội trở về Y Vân Thủ Phủ.”

“Không cần.” Phó Nhiễm hướng đầu về phía Minh Thành Hữu. “Có một số việc chỉ có ở đây mới có thể tìm được đáp án.”

La Văn Anh xách túi đứng ở cửa thang máy, Tiểu Chu nhìn thấy cô từ xa: “Eve.”

La Văn Anh đã quen nhìn bộ dáng hấp tấp của cô nàng. “Chạy chậm một chút, thẻ đã quẹt rồi, còn sợ muộn làm sao?”

Tiểu Chu giơ bữa sáng trong tay lên. “Bánh bao hấp Lý Kỳ, lát nữa chia cho chị một nửa.”

“Chị ăn sáng ở nhà rồi.” Ngón tay La Văn Anh vuốt vuốt vài sợi tóc ra sau gáy.

Tiểu Chu nhìn cô một lúc lâu. “Không thích hợp, thật là không thích hợp.”

La Văn Anh không hiểu bỗng thấy chột dạ, ánh mắt nhìn đi nơi khác. “Có cái gì không thích hợp?”

“Trước kia chị luôn bận bịu công việc cuống cuống, mười ngày có chín ngày ăn sáng ở văn phòng, sao hôm nay lại thay đổi?”

La Văn Anh nghe xong, thần sắc hơi thả lỏng. “Cái này là chị đang tu thân dưỡng tính nha.”

“Em biết, gần đây có chỗ đặc biệt nóng, nên kêu là tu thân dưỡng tính chứ gì?”

La Văn Anh vừa nghe xong, tâm tình lại khấn trương hơn. “Nói cái gì đó?”

Càng lúc càng có nhiều người chờ thang máy, hôm nay thang máy chậm hơn rất nhiều so với ngày thường, La Văn Anh ngẩng đầu lên nhìn từng con số sáng lên chầm chậm.

Động tác này làm Tiểu Chu quá dị liễu mắt nhìn một cái.

Cô không khỏi hô to. “Dâu tây!”

La Văn Anh không kịp phản ứng gì. “Em muốn ăn dâu tây sao?”

Tiểu Chu che miệng lại cười rộ lên, La Văn Anh đột nhiên nghĩ đến cái gì, bàn tay cô che lại gáy, trừng mắt nhìn Tiểu Chu.

“Eve, chị thật là không phải, ngày hôm qua Lão đại tự mình gọi điện thoại tới xin phép cho chị nghỉ, cả ngày em cũng không thấy bóng dáng Lão đại đâu, chị mau thành thật khai báo.”

La Văn Anh nhìn xuống dưới thang máy, cửa vừa mở ra, nhân viên chen chúc ở cửa chen vào, cô nhanh chóng tiến đến, cô cùng Tiểu Chu gần như đồng thời cùng đi vào thang máy.

Ting Ting.

Thang máy kêu thông báo quá tải.

Không ít người hai mắt nhìn nhau, lãnh đạo đang ở đây, không thể làm cho lãnh đạo đi ra ngoài đợi lần sau, mà trong lòng thì cũng không ai muốn bước chân ra.

Tiểu Chu đột nhiên nhìn thấy Minh Tranh đang đi về hướng thang máy chuyên dụng, cô không nói hai lời, một tay đẩy La Văn Anh ra.

“Eve, sau khi tan tầm nhớ mời em ăn dâu tây nha.”

La Văn Anh đi giày cao gót, bất thành linh bị đẩy ra, bước chân lảo đảo, cửa thang máy khép lại trong nháy mắt, mọi người thấy một đôi tay kịp thời đỡ lấy cô.

—iểu Chu, cô thật là to gan!” Trong thang máy có người cười nói.

Tiểu Chu vỗ vỗ ngực: “Cái này gọi là tinh thần hy sinh vì tập thể.”

Gần như cả người La Văn Anh được Minh Tranh ôm trong cánh tay, bàn tay anh đỡ nhanh thắt lưng cô. “Sao lại bị người ta đẩy ra?”

Câu hỏi này làm cho La Văn Anh cũng thấy mất mặt.

Cô cố gắng đứng vững: “Thang máy quá tải.”

“Trên người em cũng không có bao nhiêu thịt, chen vào còn có thể bị quá tải sao?”

La Văn Anh không khỏi đỏ mặt, cái gì bảo trên người không mấy thịt, còn chen vào đi.

Minh Tranh thấy cửa thang máy chuyên dụng mở ra, anh đi vào trước, đứng nhìn La Văn Anh vẫn còn đứng tại chỗ, anh đưa bàn tay giữ cửa thang máy: “Thất thần làm cái gì, mau vào đi.”

Minh Tranh kéo La Văn Anh tiến vào thang máy.

Anh cúi đầu nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của La Văn Anh chăm chăm, thần sắc buồn cười. “Sao lại biết thẹn thùng như thế này?”

La Văn Anh không nhìn hướng về phía Minh Tranh. “Ai thẹn thùng?”

Bóng dáng cao lớn của anh áp sát vách tường, ánh mắt xuyên qua gương nhìn La Văn Anh, buổi sáng thức dậy rửa mặt chải đầu cô cũng chú ý tới dấu hôn ở cổ, không chỉ có một cái, sửa lại hồi lâu mới tìm đến chiếc khăn lụa có thể miễn cưỡng che khuất, bây giờ dấu hôn màu hồng lại như lộ ra bên ngoài.

Minh Tranh nhớ tới đêm đó kịch liệt, yết hầu khô di chuyển, gương mặt tuần tú tiến tới.

La Văn Anh nhìn trong gương phát hiện ra động tác của Minh Tranh, cô giật mình quay đầu lại. “Làm gì vậy?”

Minh Tranh cười cười, hướng về phía cổ La Văn Anh.

Hơi lạnh tiếp xúc đến da thịt non mịn, La Văn Anh ngẩng đầu nhìn sang hướng khuôn mặt tuần tú của Minh Tranh gần trong gang tấc, anh sửa lại khăn lụa cho cô. “Kỳ thật không cần che giấu, lấy xuống trông cũng rất đẹp mắt.”

“Ai chẳng biết em độc thân, em cũng không muốn có điều tiếng với cấp trên.”

Minh Tranh vẫn còn nhìn vào cổ La Văn Anh, dựa theo vết hân trên cổ Văn Anh mà nói, anh có thể tưởng tượng được bộ dáng không kìm lòng nổi lúc đó, nếu không phải không kìm chế được, làm sao có thể có những dấu vết như vậy?

La Văn Anh quay đầu, thấy anh vẫn còn nhìn. Bàn tay cô che cổ lại, đúng lúc cửa thang máy mở ra, La Văn Anh nhanh chóng lao ra, bước chân dồn dập đi về hướng văn phòng của mình.

Một lát sau, Tiểu Chu đẩy cửa bước vào. “Rốt cuộc thì thang máy chuyên dụng vẫn nhanh hơn, vừa một chút đã lên tới nơi, hơn nữa bên trong còn không có máy quay.”

La Văn Anh mở máy tính, cũng không ngẩng đầu lên. “Hôm nay trước khi tan tầm đem toàn bộ tài liệu của hội nghị tháng trước sửa lại rồi giao cho chị.”

Tiểu Chu suýt nữa rút cầm ra ngoài, thật là độc ác quá đi.

Nhà hàng nào đó của thị trấn Nghênh An.

Minh Tranh thành thạo xé đồ ăn trong tay, La Văn Anh nhìn dáng vẻ ung dung thong thả của anh, mấy ngày nay cô cũng muốn ăn lẩu, Minh Tranh đem đồ ăn đã được gỡ xong thả vào trong nồi lẩu, La Văn Anh cầm đũa lên. “Trực tiếp bỏ vào không được sao?”

“Ăn cơm cũng cần phải chú ý.”

Minh Tranh ngẩng đầu, đem đồ ăn đã chín gấp vào bát cho La Văn Anh, cô vừa cho đồ ăn vào miệng.

“Buổi tối đi khách sạn đi.”

“A...” Nước canh nóng bỏng làm đầu lưỡi La Văn Anh run lên, Minh Tranh đưa khăn giấy qua, La Văn Anh miễn cưỡng nuốt miếng thịt. “Không đi.”

Cánh tay Minh Tranh chặn ngang mép bàn, La Văn Anh chưa từng thấy người nào trực tiếp nói như vậy.

“Vậy ăn cơm tối xong muốn đi đâu?”

“Em muốn đi quán bar, lâu rồi không đi.”

Minh Tranh gật đầu, cả buổi tối La Văn Anh chỉ cúi đầu ăn, hai người đi ra khỏi nhà hàng, Minh Tranh lấy xe đưa cô đi quán bar.

La Văn Anh không thích chỗ quá ồn ào, Minh Tranh cũng vậy, hai người chọn quán bar có bầu không khí yên tĩnh, ánh đèn mê ly, lơ mơ lộ ra quyến rũ nhu hòa, tiết tấu chậm rãi của những bài hát tiếng Anh rất thích hợp để nói chuyện yêu đương. La Văn Anh ngồi trước quầy rượu, Minh Tranh thay cô gọi một ly rượu.

Động tác thành thạo đẹp mắt của bartender dễ dàng làm cho người xem nhớ lại một số chuyện và những ước mơ, La Văn Anh chống má ngắm nhìn, Minh Tranh uống một ly Whiskey, một ngụm vào cổ họng, mùi rượu đậm đà.

Một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp ngồi trên ghế bên cạnh Minh Tranh, đàn ông như Minh Tranh đi vào quán rượu dĩ nhiên là cực phẩm, cô gái bước qua, bộ ngực cỡ 36D đẩy đẩy cánh tay Minh Tranh. “Mời tôi uống một ly rượu chứ?”

Đây là cách tiếp cận đơn giản nhất cũng là trực tiếp nhất, nhìn thái độ của người đàn ông này có thể biết đêm nay có hấp dẫn hay không.

Minh Tranh nhướn ày, nghiêng mặt không nhìn.

Cô gái chu miệng nhỏ nhắn thở nhẹ, không nghĩ tới người đàn ông quay mặt đi tránh ánh sáng nhưng lại là diện mạo lóa mắt như thế, Minh Tranh giơ ngón trỏ chỉ về phía cô gái, bartender ngăm hiểu, đưa cho cô gái một ly rượu.

“Soái ca, anh có rảnh không?”

Cô gái không hề bận tâm đến La Văn Anh, cánh tay trườn qua, bộ ngực bên phải biến dạng, La Văn Anh hung hăng uống hết chén rượu.

“Đi thôi.” Cô hướng Minh Tranh nói.

Minh Tranh lấy tay đẩy cô gái đang dây dưa kia ra. “Đi đâu?”

La Văn Anh cầm lấy túi, cô gái kia lại kéo tay Minh Tranh lại lần nữa. “Tôi còn biết có chỗ chơi rất vui, có hứng thú không?”

Khóe miệng Minh Tranh nhếch lên, nhưng ý cười trong mắt vẫn lạnh lùng. “Lại quần quýt lấy tôi, ly rượu vừa rồi tự mình trả tiền đi.”

Anh tiền trong ví da đưa về phía quầy bar.

Cô gái kia không cam lòng: “Anh đi đâu?”

Minh Tranh còn chưa kịp mở miệng, La Văn Anh đi ở phía trước quay trở lại giữ chặt tay Minh Tranh kéo đi. “Chúng tôi đi khách sạn, cô muốn đi theo không?”

Không nghĩ tới cô gái kia lại nhún vai nói. “Tôi không ngại, chỉ cần người đàn ông của cô có tinh lực, mang theo tôi cùng nhau chơi đùa thôi.”

La Văn Anh cười lạnh tanh, Minh Tranh đưa tay ôm bả vai cô, bỏ lại một câu cho cô gái kia. “Tinh lực của tôi có thừa, nhưng không thích.”

La Văn Anh cùng Minh Tranh ra khỏi quán rượu, Minh Tranh muốn đi lấy xe, nhưng vẫn hỏi trước cô một tiếng. “Đi đâu?”

“Khách sạn.” La Văn Anh vuốt vuốt tóc ngắn, ai sợ ai chứ, đều nói chuyện ấy làm một lần rồi sẽ nghiện, không sai chút nào.

Hai ngày nay thân thể không thoải mái, Lý Vận Linh không tiện lên lầu, Phó Nhiễm lại đến công ty, Tiêu quản gia ở trong bếp chuẩn bị xong điểm tâm đặt vào khay, chuẩn bị mang lên lầu.

Hứa Dung ngồi trước máy tính ở bàn, nghe thấy tiếng gõ cửa cũng không ngẩng đầu lên. “Vào đi.”

Tiêu quản gia tiến vào đem đồ ăn để trên bàn. “Nhị thiếu phu nhân, đây là đồ ăn vừa làm xong.”

“Cám ơn Tiêu quản gia.”

Bộ dáng Hứa Dung không hề hứng thú với đồ ăn, Tiêu quản gia đứng ở trước bàn, cũng không có ý muốn rời đi. “Nhị thiếu phu nhân, nếu không đi xuống dưới một chút đi?”

“Tôi không muốn đi.”

Ánh mắt Tiêu quản gia dò xét nhìn về phía cửa, rồi lại nhìn về phía Hứa Dung. “Nhị thiếu phu nhân, tôi có lời muốn nói với cô.”

“Nói cái gì?”

“Ngày đó cô nói cô đi bệnh viện là nhận được điện thoại phải không?”

“Đúng vậy.”

Về mặt Tiêu quản gia mang nghi vấn. “Chẳng lẽ cô không cảm thấy quá trùng hợp sao? Hôm đó chúng ta đều không ở nhà, cô còn nhớ rõ trong điện thoại người gọi nói thế nào không?”

Hứa Dung chống cằm dưới, cẩn thận nhớ lại cảnh tượng hôm đó. “Nói là dì bị trọng thương, cần tiền gấp, bảo tôi nhanh chóng liên lạc với Phó Nhiễm.”

“Nhưng tôi nhìn thần sắc sau khi trở về của hai người, bà Vương hẳn là không việc gì đi?”

“Đúng, bác sĩ nói là vết thương nhẹ.” Hứa Dung ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào Tiêu quản gia. “Bà có ý gì?”

“Nhị thiếu phu nhân, trong nhà giàu ở đây có một số chuyện cần để ý, rất nhiều người không hề đơn giản giống như bên ngoài.” Tiêu quản gia kịp thời nhắc nhở.

Hứa Dung suy nghĩ sâu xa. “Ý của bà là có người cố ý làm như vậy?”

“Tôi không thể xác định.” Tiêu quân gia nói chuyện cực kỳ cẩn thận. “Tóm lại, Nhị thiếu phu nhân cần nhìn xa một chút, nên chú ý đề phòng người khác.”

Hứa Dung nghĩ lại. “Tiêu quân gia, cảm ơn bà đã nhắc nhở.”

Phó Nhiễm trở về từ công ty, gặp Hứa Dung từ trên lầu xuống, hai người chào hỏi qua, bước chân Hứa Dung dừng lại. “Tiểu Nhiễm, vết thương của dì không sao chứ?”

“Không sao.”

“À, như vậy là tốt rồi.”

Phó Nhiễm chỉ chỉ cửa phòng của mình. “Em đi xem Hãn Hãn trước.”

“Ừ.”

Phó Nhiễm trở lại phòng, Hãn Hãn nằm ngủ trong giường trẻ con, Minh Thành Hữu khép máy tính lại, thấy cô tiến vào giờ cánh tay hướng về phía cô.

Phó Nhiễm đi qua bị anh kéo vào trong lòng. “Sao về muộn như vậy?”

“Là giờ tan tầm bình thường mà.”

Hai tay cô ôm lấy cổ Minh Thành Hữu. “Hỏi anh một việc.”

Thấy bộ dáng nghiêm trang của cô, Minh Thành Hữu nâng khuôn mặt tuần tú lên. “Chuyện gì?”

“Trên người Vưu Ứng Nhụy có bớt hoặc nốt ruồi gì không? Đa số mọi người đều có ấy.”

Minh Thành Hữu giật mình.

Phó Nhiễm đẩy đẩy người anh. “Nói chuyện nha.”

Anh lấy lại tinh thần, nghiêng răng nghiêng lợi. “Làm sao mà anh biết được?”

Phó Nhiễm chuyên chú nghĩ. “Có ở những chỗ nhìn không thấy ấy.”

Ngón tay Minh Thành Hữu ra sức bấm thắt lưng cô. “Anh không có cởi quần áo của cô ta.”

Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt, căng thẳng nhìn khuôn mặt tuần tú của anh. “Em thuận miệng hỏi một chút, nghĩ có lẽ anh biết, anh trở mặt làm cái gì?”

Minh Thành Hữu ôm lấy cô quăng xuống giường lớn. “Ai có lẽ biết, nói rõ ràng.”

Phó Nhiễm cười thành tiếng. “Em nói sai rồi được chưa, đừng đe em, nặng quá.”

Hai tay Minh Thành Hữu chạm đến ngực Phó Nhiễm. “Lá gan em càng ngày càng to, phải đem nó chà xát thành viên tròn nhỏ.”

“Minh Thành Hữu, anh hạ lưu.”

“Còn dám nói?” Bàn tay anh tiến vào trong áo Phó Nhiễm, cô luôn miệng xin tha. “Được rồi, được rồi, còn nói không được sao?”

“U...oa...” Một âm thanh kỳ quái truyền đến, Hãn Hãn nằm trong giường nhỏ mở to hai mắt nhìn về phía hai người.

Phó Nhiễm đẩy Minh Thành Hữu ra, anh tùy tiện hôn vào mặt cô, sau đó đứng dậy đi về phía giường bé, hai tay đem Hãn Hãn giơ lên quá đỉnh đầu. “Tiểu bảo bối, mẹ của con không nghe lời, ta đang dạy dỗ mẹ con.”

Phó Nhiễm sửa sang lại quần áo hỗn độn, cô đi theo Minh Thành Hữu, đón lấy Hãn Hãn, Minh Thành Hữu nắm đầu vai làm cho cô ngồi ở mép giường. “Vừa nãy em nói những lời này là có ý gì?”

“Em nói sai rồi không được sao?” Ngay cả những chiêu làm nũng này Phó Nhiễm cũng đều dùng tới.

Lúc này Minh Thành Hữu lại bắt đầu nghiêm túc. “Em hỏi trên người Vưu Ứng Nhụy có bớt hay không, chẳng lẽ em hoài nghi...”

“Không thể tưởng tượng phải không?”

“Cái đó đơn giản, làm xét nghiệm ADN cùng Vụ gia sẽ biết ngay.”

Phó Nhiễm ôm chặt Hân Hân. “Nhưng chuyện này hoàn toàn là do em đoán mò, sẽ không có chuyện như vậy, thật ra hành động của Hứa Dung cũng bình thường, có thể bởi vì có quan hệ với em.”

Minh Thành Hữu thấy bộ dáng đau đầu của cô, anh đưa tay về phía Phó Nhiễm, làm cho đầu cô dựa vào bả vai anh. “Đừng quá khẩn trương, anh biết em chỉ muốn sớm tìm được Vụ Ứng Nhụy.”

Phó Nhiễm cũng hy vọng là chính mình quá lo lắng.

Mấy ngày này, Hứa Dung cũng đột nhiên tỏ ra lãnh đạm với cô, ra ngoài cũng không quần quýt lấy Phó Nhiễm.

Phó Nhiễm lái xe từ bên ngoài về, Hứa Dung cùng Lý Vận Linh đang ngồi ở sô pha trong phòng khách.

“Mẹ.” ay

“Hôm nay con về sớm à?”

“Vâng.” Khuôn mặt Phó Nhiễm tràn ngập ý cười, đưa tay để túi trên bàn trà. “Con vừa đàm phán thành công một hạng mục, hai ngày nữa đem hợp đồng đi ký là được.”

Sắc mặt Lý Vận Linh giãn ra. “Đó là chuyện tốt.”

Hứa Dung cũng hơi hơi cong khóe miệng. “Chị nghe Minh Vành nói gần đây công ty anh ấy cũng đang muốn có được một hạng mục lớn, nói làm được có thể không lo nửa năm cơm áo.”

“Đúng vậy, rất lớn.” Phó Nhiễm ngồi bên cạnh trên sô pha. “Rất nhiều công ty đều đang muốn dành được, chỗ Nhị ca cũng vậy.”

Nghe ý tứ của Phó Nhiễm chính là Minh Vành đang không vui.

Hứa Dung có chút mất hồn.

Lý Vận Linh nhìn thần sắc của cô, trong lòng tự nhiên hướng về phía Minh Thành Hữu. “Dung Dung, trên thương trường chuyện này thật sự bình thường, lại nói lấy được hạng mục này cũng là MR chứ không phải công ty khác, về sau Minh Vành cần tiếp tục cố gắng, từ từ sẽ tốt thôi.”

“Mẹ, con biết.”

Hứa Dung rũ mắt xuống, tầm mắt nhìn xuống máy tính của Phó Nhiễm đặt trên bàn trà.

“Mẹ và chị cứ nói chuyện, con lên phòng xem Hân Hân.”

“Đi đi.”

Lý Vận Linh nhìn bóng dáng Phó Nhiễm đi lên. “Lúc trước cũng là không nhìn ra, Tiểu Nhiễm thật đúng là có thể một mình gánh nửa bầu trời.” Bà nhìn sang Hứa Dung bên cạnh. “Con cùng lão Nhị, bây giờ quan trọng nhất là nhanh sinh một đứa nhỏ.”

Tiêu quản gia bưng tới một ly nước trái cây mới ép, Hứa Dung nhìn thấy ly nước trái cây là chất lỏng nồng đặc, cổ họng cuộn lên thiếu chút nữa nôn ra.

Không lâu sau đó Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu xuống lầu, trong tay ôm Hân Hân.

“Mẹ, chúng con ra ngoài một chút.”

“Không trở về ăn cơm chiều sao?”

Minh Thành Hữu tiếp nhận Hân Hân trong tay Phó Nhiễm. “Con sẽ ăn ở bên ngoài, đừng chờ chúng con.”

Hứa Dung thấy ba người một nhà rời đi, cô nói với Lý Vận Linh thân thể không thoải mái, muốn lên lầu.

Bước chân qua tầng hai dừng lại, cô do dự một lát, sau đó đi nhanh đến phòng của Phó Nhiễm.

Phó Nhiễm mang máy tính xách tay về để ngay trên bàn làm việc, Hứa Dung đi qua cửa phòng thật cẩn thận, cô không lo lắng có người đi lên, Lý Vận Linh bị thương ở chân nên đi lại không tiện, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu lại đi ra ngoài, cô có thời gian.

Mở máy tính ra, có mật mã, cũng không khó, Hứa Dung lần lượt nhập ngày sinh của Hân Hân vào.

Máy tính biểu hiện vận hành bình thường, cô ngồi ở bàn, bắt đầu xem tư liệu bên trong máy tính của Phó Nhiễm, có mật mã, nhưng đều là đơn giản.

Cái hạng mục kia trước kia Hứa Dung cũng xem qua của Minh Vành cho nên cũng không lạ, cô tìm được văn kiện có nội dung tương đồng sau đó mở ra, cắm USB vào, rất nhanh.

Đúng là không có người, nhưng Hứa Dung vẫn là chột dạ xem xét bốn phía, xong văn kiện tắt máy tính rất nhanh rồi rời khỏi phòng.

Chưa hợp đồng chính là chưa có quyết định cuối cùng, chỉ cần đến lúc đó Minh Vành ra giá thấp hơn so với MR vẫn là có cơ hội.

Gần 9 giờ tối Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu mới về đến nhà, hai người lên lầu, Phó Nhiễm đi đến trước laptop mở ra, Minh Thành Hữu ôm lấy cô từ phía sau. “Ngủ đi.”

“Anh đi tắm rửa trước đi.”

Anh đưa tay vuốt dọc sống lưng Phó Nhiễm, lại vuốt ve bả vai của cô. “Đêm nay anh với em tắm cùng nhau đi.”

“Chờ em 10 phút, xong ngay đây.” Phó Nhiễm xoay người, bàn tay đẩy Minh Thành Hữu ra. “Anh đi trước đi.”

Anh oán trách mấy tiếng, tiến tới khẽ hôn lên môi cô, Phó Nhiễm có chút không yên lòng, Minh Thành Hữu nâng tay vỗ nhẹ về phía hông cô. “Em thử có bộ dáng này ở trên giường xem!”

Phó Nhiễm ngồi vào trước máy tính, sau khi mở ra thấy có dấu vết bị xem trộm, phía sau laptop có một chậu cây nhỏ trang trí, ngón tay cô thon dài đẩy ra cành lá tươi tốt, lấy từ bên trong ra một máy quay phim mini.

Phó Nhiễm đặt đồ đến trước mắt, có lẽ có chút chuyện cô cần tìm Hứa Dung nói chuyện, cũng là lúc nên nói ọi người trong nhà biết.

175. Chương 175

Chương 175: Hào môn tranh đấu – Giá họa

Tâm tình Hứa Dung không yên, cảm thấy rất bất an cho đến khi Minh Vành đi xã giao ở bên ngoài trở về.

Thấy cô ngồi yên không nhúc nhích, anh xoay người, để mặt cô và mặt anh đối diện nhau. “Đã ăn tối chưa?” Hứa Dung lấy lại tinh thần, hai tay ôm lấy cổ anh. “Sao giờ anh mới về?”

“Không phải anh đã nói là gần đây anh có mấy hạng mục sao?”

Hứa Dung ngẩng đầu. “Không phải Tiểu Nhiễm đã nói muốn rút tay khỏi MR sao?”

Minh Vành đưa hai ngón tay kéo kéo caravat. “Còn chưa tới quyết định cuối cùng, anh muốn tranh thủ một chút.”

Sắc mặt Hứa Dung khẽ thay đổi, miệng cắn cắn mu bàn tay, Minh Vành liền đưa tay nắm lấy tay cô. “Mỗi lần em khấn Trương đều cắn mu bàn tay, em có chuyện gì sao?”

“Có khả năng em đã làm sai một việc.”

Minh Vanh lơ đãng nghĩ, cô ở nhà thì làm gì có chuyện gì xảy ra?

“Anh đi tắm đây.”

Hứa Dung nắm lấy cánh tay Minh Vanh. “ Hôm nay, em đã vào phòng Tiểu Nhiễm.”

Cước bộ Minh Vanh dừng lại. “ Em nói cái gì?”

Hứa Dung đưa hai tay che mặt, đợi cho cảm xúc ổn định, cô mới đưa tay kéo hộc tủ, lấy ra một cái USB. “ Em nghe nói Tiểu Nhiễm đã đàm phán một hạng mục thành công, em biết vì hạng mục này mà anh đã cố gắng rất nhiều, cũng biết hạng mục này có ý nghĩa với công ty như thế nào, em, em đem bằng báo giá cùng tài liệu của cô ấy đều đặt ở đây.”

“Em?” Minh Vanh kinh hãi, đưa tay cầm lấy USB.

Anh vội vã cắm vào trong máy tính, mở ra nhìn kỹ, quả nhiên là tài liệu cơ mật của MR.

Thần sắc Minh Vanh lạnh lùng, ngồi vào bên cạnh Hứa Dung, Hứa Dung thấy vẻ mặt anh càng lúc càng lạnh đi, liền nói. “Em không nghĩ được nhiều như thế.”

“Em làm sao có thể lấy được thứ trọng yếu như vậy?”

“Lúc đó Tiểu Nhiễm mang Hân Hân ra ngoài, trên lầu hai cũng không có ai, mà mật mã của cô ấy cũng không quá khó.” Hứa Dung cẩn thận nhớ lại, nói rõ cho Minh Vanh nghe.

“Không có khả năng.” Minh Vanh lắc đầu, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. “ Chúng ta không thể dễ dàng lấy được bằng báo giá, huống hồ Tiểu Nhiễm sao có thể vô duyên vô cớ trước mặt em mà nhắc đến hạng mục này?”

Hứa Dung lắc lắc đầu. “Em cũng không biết nữa.”

Minh Vanh đem USB rút ra, nắm chặt trong tay. “ Anh vừa mới cũng ông chủ của công ty này ăn cơm, cũng không nghe họ nói chuyện hợp tác cùng MR, hết thấy vẫn còn trong giai đoạn đấu thầu.”

Hứa Dung lại một lần nữa cắn mu bàn tay.

Minh Vanh kéo tay cô, ánh mắt tối đen, đem tay cô đặt vào trong ngực “Không có chuyện gì đâu.”

“Có phải Tiểu Nhiễm đã biết chuyện hay không?”

Minh Vanh gác cằm lên đỉnh đầu cô. “Đến mai thì biết, em đừng lo lắng.”

Minh Thành Hữu tắm xong bước ra ngoài, thấy cô đang ngồi ở mép giường, hai cánh tay anh đặt lên bả vai cô. “Em đi tắm đi.”

Phó Nhiễm nhận lấy khăn từ anh, lau đầu giùm anh, Minh Thành Hữu thích chí khép hờ mắt, nhân thể ngã vào trên đùi cô mà nằm. “Ngồi dậy đi, tóc anh còn rất ướt.”

“Dù sao lát nữa em cũng phải tắm mà.” Minh Thành Hữu kéo kéo tay cô. “Em gái chỗ này giúp anh.”

Phó Nhiễm ần ần bả vai anh một hồi, sau một lúc lâu, anh đưa tay vỗ vỗ chân cô. “ Em nên đi tắm đi, em gái không đứng chỗ ngứa làm cho anh càng khó chịu thêm.”

Phó Nhiễm nghĩ đến chuyện ngày mai không biết ứng phó như thế nào, cô cũng không biết đến tột cùng thì Minh Vanh tham dự vào chuyện này được bao nhiêu, hay là cả anh ta đều không biết gì?

Minh Thành Hữu thấy cô không chuyên tâm, anh xoay người ôm cô đặt lên đùi, phần thân dưới bỗng cứng lên, lúc này Phó Nhiễm không thể không phục hồi tinh thần lại.

Cô đưa hai tay vòng lấy cổ anh, bàn tay anh ở phía sau chụp được tay cô. “Thật sự muốn làm sao.”

Phó Nhiễm úp mặt vào cổ anh, ngữ khí làm nũng cùng quyến rũ. “Em mệt mỏi, không muốn làm đâu.”

Anh thật sự muốn hung hăng ném cô lên giường rồi chiếm thể thượng phong, tất cả như đã chuẩn bị hết rồi, sao giờ cô lại than mệt mỏi.

Ai da, có khả năng đó sao, đối với Minh Tâm thiếu, tất cả các phụ nữ ở trên giường đều thuận phục anh hết.

Anh làm một vài động tác chậm rãi, trêu chọc một chút, dùng chiêu lật mềm buộc chặt, góc độ vừa phải, không sâu lắm, đợi cho cô động tình, lúc đó anh mới tấn công. Thật vất vả mới làm vậy được, anh không thể thúc ép cô quá mức.

Phó Nhiễm mệt mỏi, ảo não.

Thanh âm mang theo tiếng thở dốc vang lên bên tai anh. “Rốt cuộc anh có làm hay không?”

“Ý em là sao ta?”

Minh Thành Hữu đem thân cô xê dịch một chút, đưa mắt nhìn phía dưới.

Hai tay cô chế trụ bả vai anh, mọi sự hung hãn thường ngày như biến đâu mất. Anh cắn cắn một chút nơi yếu điểm của cô, được rồi, cô nhận thua.

Phó Nhiễm điều chỉnh tư thế, sau đó từ từ ngồi xuống, hai tay anh nhanh chóng nắm lấy eo cô, thân hình cô c rút mạnh một trận, anh liền xoay người đặt cô dưới thân. “Thật sự là muốn tra tấn chết anh sao?”

Da thịt màu đồng hòa cùng sắc cam của ánh đèn, tạo nên một phong cảnh nhuốm đầy mùi tình cảm cùng xinh đẹp.

Phó Nhiễm vệ sinh cá nhân xong rồi bước xuống lầu ăn sáng, Minh Vành và Hứa Dung cũng từ lầu 3 bước xuống dưới.

“Anh hai.”

Hứa Dung nhìn Phó Nhiễm. “Hần Hãn đã dậy rồi sao?”

“Nhóc con kia quậy phá cả một buổi, giờ đã ngủ lã quay rồi.”

Hứa Dung thấy thần sắc Phó Nhiễm bình thường, trong lòng lỏng, chắc là không có chuyện gì đâu.

Minh Vành nắm chặt tay cô, bảo cô đừng khấn trương.

Mấy người ngồi xuống bàn ăn, Lý Vận Linh động đũa đầu tiên, Phó Nhiễm không ăn một chút điểm tâm nào, cô đang suy nghĩ nên mở miệng như thế nào?

Minh Vành ngẩng đầu, trông thấy sắc mặt của cô.

“Mẹ, có chuyện này...” Phó Nhiễm mở miệng.

Hứa Dung sợ tới mức cầm đũa trong tay mà run rẩy.

Minh Vành cướp lời Phó Nhiễm. “Tiểu Nhiễm, có chuyện anh thay Hứa Dung xin lỗi em.”

Lý Vận Linh ngẩng đầu. “Các con làm sao vậy?”

Minh Vành buông muống trong tay xuống. “Hứa Dung biết hạng mục kia rất quan trọng với con, cô ấy mong muốn con trúng thầu, vì thế đã tự ý tiến vào phòng em lấy một ít tư liệu trong máy tính của em, đây là USB, thực xin lỗi.”

Hứa Dung xấu hổ vô cùng, hai tay khấn trương, gắt gao nắm chặt lại.

Minh Thành Hữu dường như không đếm xỉa tới, im lặng ở một bên, tao nhả ăn điểm tâm.

Lý Vận Linh đưa mắt nhìn Hứa Dung.

Phó Nhiễm bất ngờ nghe được lời như vậy, động tác trong tay dừng lại, nhìn Minh Vành đặt USB lên bàn.

Lý Vận Linh nhịn không được, liền nói. “Dung Dung, thương trường như chiến trường, con tại sao lại làm như thế? Công tư phân minh, phải tự dựa vào sức lực của chính mình chứ!”

“Mẹ, con xin lỗi.” Hứa Dung cúi đầu.

Phó Nhiễm tiếp nhận USB, Minh Vành không đành lòng thấy Hứa Dung bị trách mắng. “ Mẹ, cũng tại cô ấy muốn tốt cho con.”

“Minh Vành, con không nên bao che.”

Minh Thành Hữu cầm một miếng bánh mì lên, thay Phó Nhiễm bỏ trứng ốp lết vào.

“Mẹ, thôi quên đi.” Phó Nhiễm mở miệng.

Minh Vành hầu như không động tới bữa sáng, hai tay đặt lên bàn “Tiểu Nhiễm, anh muốn biết em làm như vậy đến tột cùng là có mục đích gì?”

Tiêu quân gia đứng ở bên cạnh, ánh mắt không tự chủ mà nhìn cô.

Phó Nhiễm tiếp lời Minh Vành. “Anh hai, em không hiểu rõ ý của anh?”

“Hạng mục này, em cố ý tiết lộ tin tức cho Hứa Dung?”

Sắc mặt Phó Nhiễm không thay đổi. “Quả thật là có khả năng MR sẽ thắng trong hạng mục này, hướng hồ đối phương cũng đã mở miệng nói muốn ký hợp đồng.”

Minh Vành cầm lấy đĩa trong tay, tùy ý ăn một miếng thịt bò. “Anh không biết em làm vậy là có mục đích gì, nhưng Hứa Dung là vị hôn thê của anh, nếu hai người không thể chấp nhận cô ấy trở thành một thành viên trong gia đình, anh và cô ấy có thể chuyển ra ngoài.”

Minh Thành Hữu hạ khóe môi, nâng mắt lên nhìn người đối diện. “Anh hai, anh muốn làm rõ điều gì? Không có ai bắt buộc cô ấy sao chép tư liệu, với lại lúc đó máy tính ở trong phòng của chúng em, cô ấy làm sao lấy được, không cần nói anh cũng tự hiểu.”

“Quên đi, quên đi.” Lý Vận Linh lên tiếng hòa giải. “Dung Dung, sau này con đừng làm chuyện giống như thế này nữa.”

Hứa Dung gật đầu.

Mấy người còn lại cũng không ai nói gì thêm.

Chuyện này cứ thế mà cho qua, thật sự không để lại một vướng mắc gì.

Phó Nhiễm chơi với Hân Hân ở trong vườn, Minh Thành Hữu và Minh Vành đều tới công ty, Hứa Dung đứng ở ban cầu lầu ba ngắm nhìn cảnh phía dưới, ở đây đấu tranh dữ dội, mỗi người đều mang một cái mặt nạ, cô hiểu rất rõ điều này, muốn cô đứng vững tại đây, thứ nhất phải dựa vào Minh Vành, thứ hai là Lý Vận Linh.

Hứa Dung đi vào trong vườn hoa, thấy Phó Nhiễm đang cầm bóng chơi cùng con trai.

Ném bóng ra, Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn Hứa Dung.

Cô đem đồ chơi đưa cho chị Nguyệt, đi theo Hứa Dung tới trước bàn đá cách đó không xa.

Hứa Dung ngồi vào chỗ của mình rồi nói. “Tiểu Nhiễm, ngày đó, ở nhà nhận được điện thoại cùng chuyện lần này, đều là do cô tự sắp sao?”

Phó Nhiễm thu hồi lại ánh mắt đang nhìn theo Hân Hân. “Cô cảm thấy tôi có cần thiết làm như vậy không?”

“Tôi cũng không biết nữa.”

Phó Nhiễm vô thức cũng mang ình một cái mặt nạ. “Cô đừng suy nghĩ nhiều, nếu như anh hai không nói cô tiến vào phòng của tôi, thật sự tôi cũng không biết, cái hạng mục kia tôi và đối tác đã có ý hợp tác với nhau, nếu như công ty của anh hai thật sự có nhu cầu cấp bách, chúng ta có thể hỗ trợ, Hứa Dung, chúng ta đều là người một nhà.”

Hứa Dung nhìn chăm chăm vào mắt cô, ngoài sự chân thành, thật sự cô ta không tìm được bất cứ điều gì khác.

Ngồi trong vườn một lát, Hứa Dung đứng dậy đi về phòng, Lý Vận Linh đang ở trong phòng ngủ trưa, Tiêu quân gia mang một chút hoa quả mới lên lầu.

Mới vào phòng, liền nghe được tiếng nôn mửa truyền tới, tiêu quần gia vội vàng chạy lại. “Nhị thiếu phu nhân.”

Sau một lúc lâu, mới nghe được tiếng xả nước, sắc mặt Hứa Dung tái nhợt, dựa vào vách tường, mở cửa ra nhìn Tiêu quần gia.

“Nhị thiếu phu nhân, cô không có việc gì chứ?”

Hứa Dung lắc đầu “Hai ngày nay tôi hơi buồn bực, khó chịu, luôn có cảm giác muốn nôn.”

Sắc mặt Tiêu quần gia vui vẻ. “Nhị thiếu phu nhân, không phải cô mang thai chứ?”

Hứa Dung đi tới sofa trước mặt, đưa tay vỗ vỗ ngực. “Mang thai?”

“Không thì tôi chạy xuống thông báo cho chú Vương chở cô tới bệnh viện kiểm tra, kiểm tra xong cô cũng an tâm hơn, thật tốt quá, phu nhân vẫn luôn ngóng trông nhị thiếu phu nhân mang thai.”

Hứa Dung đưa tay che mặt. “Tiêu quần gia, bà giúp tôi một việc được không?”

“Nhị thiếu phu nhân cứ nói.”

Hứa Dung đưa mắt ra cửa, hạ giọng nói “ Bà giúp tôi tới hiệu thuốc mua que thử thai, chuyện này đừng nói cho ai biết nha.”

“Được, già này đi ngay.”

Tiêu quần gia đứng dậy rời đi, Hứa Dung đi tới trước ban công, Hân Hân đang vui chơi phía dưới, cười khách khách.

Phó Nhiễm thấy Tiêu quần gia ra ngoài mua đồ cũng không tiện hỏi nhiều, trong nhà có không ít thứ mà bà ấy phải tự ra ngoài mua. Hứa Dung đứng yên ở ban công chờ Tiêu quần gia trở về.

Cô ở trong toilet một hồi lâu, khi đi ra vẫn thấy Tiêu quần gia còn ở trong phòng.

“Nhị thiếu phu nhân, thế nào rồi?” Về mặt Tiêu quần gia tràn đầy sự mong đợi.

Hứa Dung đóng cửa phòng lại. “Thật sự không ngờ, tôi có thai rồi.”

Tiêu quần gia mừng rỡ. “Thật tốt quá, tôi sẽ nhanh chóng mang tin tức tốt này tới báo cho phu nhân.”

“Tiêu quần gia, đợi chút.” Hứa Dung vội gọi bà lại. “Que thử thai dù sao cũng không chính xác lắm, lần khác tôi tới bệnh viện kiểm tra cho chắc chắn rồi nói cũng được.”

“Như vậy cũng được.”

Hứa Dung ngẩng đầu nhìn Tiêu quần gia. “Trước tiên bà cũng đừng nói ọi người trong nhà, mang thai là chuyện lớn, tôi thật sự hy vọng chuyện này phải do chính bản thân tôi nói ra.”

“Được, được.” Tiêu quần gia vội vàng gật đầu.

Phó Nhiễm im lặng ở trong phòng làm việc, bỗng có tiếng gõ cửa, cô sợ đánh thức con trai liền vội vàng đứng dậy mở cửa.

Hứa Dung đưa tay ôm bụng, sắc mặt khó coi. “Tiểu Nhiễm, có thể đi cùng tôi tới bệnh viện được không?”

“Cô làm sao vậy?”

“Bụng tôi rất đau, không biết tại sao lại như thế này.”

Phó Nhiễm nghe vậy, không nói lời nào, bước vào ôm con trai, cầm túi xách rồi cùng Hứa Dung ra ngoài.

Cô đem con trai giao cho chị Nguyệt, đỡ Hứa Dung xuống lầu.

Tiêu quần gia cùng Lý Vận Linh đang ngồi trong phòng khách. “Dung Dung, con làm sao vậy?”

“Bụng con bị khó chịu, con để tiểu Nhiễm đi cùng con tới bệnh viện kiểm tra.”

“Có làm sao không?” Lý Vận Linh nhìn hai người “Hay để cho Tiêu quần gia đi theo với”

“Mẹ, không cần đâu.” Hứa Dung cùng Phó Nhiễm đi ra khỏi phòng khách, Phó Nhiễm lái xe chạy tới bệnh viện.

Khoa “Phụ Khoa”, bệnh nhân vào phòng thì người thân không được vào, Phó Nhiễm chờ Hứa Dung ở ngoài đại sảnh, Hứa Dung ở bên trong thật lâu, bệnh nhân ở đây thật nhiều, cô bảo bác sĩ kiểm tra trước cho Hứa Dung.

Kết quả kiểm tra lát nữa mới có, Hứa Dung đưa hai tay ôm bụng, ngồi ở ghế băng, Phó Nhiễm mang đến cho cô một ly nước nóng. “Có cần gọi cho anh hai tới đây không?”

Hứa Dung lắc đầu. “Tiểu Nhiễm, cô ở đây lấy kết quả giùm tôi, tôi đi tới phòng khác kiểm tra tiếp.”

“Được.”

Ước chừng nửa giờ sau, kết quả mới tới, Phó Nhiễm cầm kết quả lên xem, là xét nghiệm máu, số liệu cô xem cũng không hiểu, Phó Nhiễm gọi một y tá lại hỏi. “Không có chuyện gì chứ?”

“Không có gì đâu, rất bình thường.”

Thần sắc Phó Nhiễm buông lỏng, đi tới cửa thang máy liền nhìn thấy Hứa Dung.

“Đây là kết quả kiểm tra, còn muốn đi đâu nữa sao?”

Hứa Dung cầm một đơn thuốc. “Đây là thuốc do bác sĩ cấp, cô giúp tôi đi lấy, mới vừa rồi tôi xem kết quả trên máy tính, đều nói không có chuyện gì. Tiểu Nhiễm, cô thay tôi đem thẻ khám bệnh tới đây nha.”

“Thân thể cô không thoải mái, nếu không tôi thay cô xếp hàng.”

“Khôn có việc gì, tôi đi toilet một tí.”

Phó Nhiễm bước vào thang máy, đi tới tầng trệt tìm bác sĩ.

Bởi vì có rất nhiều người đang đứng xếp hàng, nhưng Hứa Dung đã được cấp thuốc, cô chỉ cần cầm sổ khám bệnh trực tiếp rồi đi là được.

Hứa Dung ở phía dưới chờ cô, thấy cô đi ra liền đứng dậy nói. “Đi thôi.”

Phó Nhiễm đưa tay ra giao thuốc và thẻ cho Hứa Dung, hai người bước ra bệnh viện, Phó Nhiễm thấy thần sắc Hứa Dung có chút khá hơn liền hỏi. “Không có chuyện gì chứ?”

“Vừa rồi đã uống thuốc, đã đỡ hơn nhiều rồi.”

“Bác sĩ nói như thế nào?” Phó Nhiễm chuyên tâm nhìn phía trước.

“Phụ nữ có rất nhiều tật xấu, chắc là đau bụng kinh, nhưng bà dì của tôi mới qua.” Hứa Dung đưa tay che bụng. “Giữa trưa chưa ăn được gì, giờ thật đói bụng.”

“Phía trước có một quán trà chiều, chúng ta tới đó uống một chút.”

Hứa Dung gọi một chén sơn trà ướp lạnh, Phó Nhiễm nhướng mắt nhìn. “Bụng không thoải mái thì tốt nhất là uống đồ nóng đi.”

“Tôi vẫn thích loại này, dì cả đã qua, không có gì đâu.”

Hai người ngồi trong quán ước chừng gần một giờ mới trở về, Hứa Dung lên lầu, Lý Vận Linh bảo Tiêu quản gia lên xem cô như thế nào.

Hứa Dung nằm trên giường, Tiêu quản gia đi vào thì thấy cô nằm đưa lưng về phía cửa. “Nhị thiếu phu nhân.”

Hứa Dung xoay người lại, Tiêu quản gia thấp giọng hỏi. “Thế nào, là tin vui chứ?”

Hứa Dung gật đầu.

Tiêu Quản gia nhướng mày lên, vui vẻ nói. “Thật là chuyện tốt.”

“Có cái gì tốt?” Giọng nói Hứa Dung tràn ngập sự buồn bã, cô gọi Tiêu quản gia tới “Bà cũng thấy đấy, khả năng tôi bảo vệ được đứa bé không tốt lắm.”

“Nhị thiếu phu nhân đừng nói như thế, còn có phu nhân cơ mà.”e

Hứa Dung đưa tay ôm đầu gối. “Mẹ vẫn luôn luôn hướng về Tiểu Nhiễm, Minh Vành dù sao cũng không phải con của bà.”

Tiêu quản gia nghe vậy, thần sắc phức tạp, không nói gì.

Hứa Dung đưa tay che bụng. “Có thể thuận lợi sinh ra hay không quả thật là một vấn đề lớn.”

“Nhị thiếu phu nhân, chỉ cần làm cho phu nhân đứng về phía cô thì không có gì phải lo lắng cả, cô nên thông báo ọi người biết đi.” Tiêu quản gia đề nghị.

“Nói nghe thật đơn giản.” Hứa Dung nói giọng trách móc. “Tiêu quản gia, lần trước cảm ơn bà đã nhắc nhở, ở nơi này, ngoại trừ mẹ ra, cũng chỉ có bà quan tâm tôi.”

Về mặt Tiêu quản gia tràn ngập ý cười. “Tin tốt này chừng nào cô nói với mọi người trong nhà?”

“Tôi muốn đảm bảo cho con tôi thật tốt rồi mới có thể nói được.” Hứa Dung ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn người trước mặt. “Tiêu quản gia, bà xem có được không?”

Cho tới đến giờ cơm chiều, Hứa Dung vẫn chưa xuống lầu, Minh Vành từ công ty trở về, cùng Lý Vận Linh nói mấy câu. “Tiêu quản gia, kêu Dung Dung xuống ăn cơm đi.”

“Vâng.”

Phó Nhiễm từ trong phòng đi ra, nhìn thấy tiêu quản gia vội vàng chạy từ lầu 3 xuống. “Nhị thiếu, phu nhân, không tốt, nhị thiếu phu nhân kêu đau bụng.”

“Tại sao có thể như vậy, không phải mới đi bệnh viện kiểm tra sao?” Lý Vận Linh sốt ruột muốn đứng dậy.

Minh Vành ngăn bà lại. “Mẹ, mẹ ngồi xuống đi, để con đi xem sao?”

Phó Nhiễm đi tới phòng khách, chỉ trong chốc lát, Minh Vành ôm Hứa Dung xuống lầu, thần sắc vội vàng như muốn ra ngoài.

“Minh Vành.” Lý Vận Linh gọi lại. “Có chuyện gì thế?”

“Dung Dung bị đau bụng, không biết sao lại như thế này?”

Hứa Dung ôm chặt cổ Minh Vành. “Để cho em ngồi xuống đi, Tiêu quản gia, trong túi xách tôi có thuốc, bà lấy giúp tôi với.”

“Được.”

Hứa Dung ngồi vào chỗ của mình, Phó Nhiễm cầm ly nước ấm tới, Hứa Dung ngẩng đầu nhưng không nhận lấy.

Tiêu quản gia cuống quýt lấy túi xách của Hứa Dung, trong lúc nhất thời, thuốc cùng sổ khám bệnh rơi ra, Tiêu quản gia dựa theo đơn thuốc lấy ra hai viên thuốc, Lý Vận Linh nhìn sổ khám bệnh bên chân, cúi người nhặt lên, bên trong một vài thứ hỗn độn rơi ra.

Trong đó, có một tờ giấy ghi “Dương tính.”

“Đợi chút...” Lý Vận Linh nhìn kỹ sau đó nói. “Đã mang thai sao còn uống thuốc.”

Phó Nhiễm giật mình.

Về mặt Hứa Dung hiện lên vẻ khó hiểu cùng khiếp sợ, Minh Vành nhíu mi. “Mang thai?”

“Con không tin à?” Lý Vận Linh đưa tờ kết quả tới.

Minh Vành nhận lấy rồi nhìn kỹ, khóe mắt vui vẻ. “Thật sao, Dung Dung, chúng ta có con rồi sao?”

Hứa Dung mờ mịt lắc đầu. “Không có khả năng a, hôm nay em mới tới bệnh viện kiểm tra, không có lý do em mang thai được?”

Lý Vận Linh bình tĩnh. “Thật là, sao uống thuốc vậy mà như thế được?”

Hứa Dung đưa tay ôm bụng, kêu đau, Tiêu quần gia lộ vẻ thân thiết. “Nhị thiếu phu nhân, có phải cô phá thai rồi hay không?”

“Tôi không biết, thời điểm trở về, tôi cùng Tiểu Nhiễm đi uống trà chiều, tôi còn ăn vài quả sơn trà nữa.”

Lý Vận Linh nghe lời cô nói, càng tức giận “Đã mang thai sao còn ăn quả sơn trà? Dung Dung, con”

“Mẹ, thật sự con không biết mình mang thai, thật sự không biết.” Hứa Dung ôm mặt khóc nức nở. “Vừa rồi ở bệnh viện con không thấy tờ giấy này, nếu có con chắc chắn không dám ăn uống vậy ạ.”

“Sao có thể hồ đồ như vậy chứ?” Lý Vận Linh dĩ nhiên không giận cô.

Phó Nhiễm đứng yên tại chỗ, cô đã mang kết quả kiểm tra của Hứa Dung hỏi y tá rõ ràng là không có gì, gặp quỷ à, rõ ràng cô cũng không thấy tờ kết quả mang thai kia.

“Lúc ấy khi khám xong, kết quả kiểm tra là do Tiểu Nhiễm lấy nhầm, cô ấy nói không có việc gì con mới yên tâm.” Hứa Dung ngả đầu lên vai Minh Vành.

Lý Vận Linh ngẩng đầu nhìn Phó Nhiễm. “Tiểu Nhiễm, chuyện này có đúng không?”

“Vâng, đúng ạ.” Phó Nhiễm không chút do dự mà gật đầu. “Nhưng con cũng chưa hề thấy qua tờ giấy này.”

Lời này của cô nói ra, liệu có ai tin cô không?”

Lý Vận Linh bước nhanh tới cầm lấy thuốc. “May mắn, may mắn, những điều phụ nữ có thai có thể ăn, chẳng lẽ bác sĩ không nói cho con biết sao?”

“Không có.” Hứa Dung lắc đầu. “Con sốt ruột đi lấy thuốc, sổ khám bệnh và kết quả đều do Tiểu Nhiễm lấy nhầm con.”

“Bác sĩ cũng không nói gì với con sao?” Lý Vận Linh quay đầu hỏi cô.

Cô nhếch môi, lắc đầu.

Nhất thời, Lý Vận Linh cũng không biết nói gì, sắc mặt Minh Vành khó coi. “Thân thể không thoải mái, sao không nói cho anh biết?”

“Em nghĩ anh đi làm mệt mỏi, nên không nói, mà em để Tiểu Nhiễm đi cùng cũng như đi với anh mà thôi.”

Minh Vành đưa mắt nhìn nơi Phó Nhiễm đang đứng, cô không thể giải thích được, chắc mọi người nghĩ cô cố ý giấu bản kết quả của Hứa Dung.

Nhưng cũng không có ai nói ra, Phó Nhiễm đương nhiên sẽ không tranh cãi.

Hứa Dung ôm bụng. “Tờ kết quả có thể kẹp vào bên trong, nhưng chẳng lẽ bác sĩ không nói với Tiểu Nhiễm chuyện chị mang thai sao? Thời điểm chị tham ăn uống là do chị, chẳng lẽ em không nên nhắc nhở chị sao?”

Lý Vận Linh nhìn nhìn, sau đó bà vẫy tay. “Tiêu quần gia, mau gọi chú Vương chuẩn bị xe đưa Dung Dung đi bệnh viện.”

“Mẹ, ai muốn đi bệnh viện thế?” Người nói chuyện là Minh Thành Hữu, trở về nhà hơi chậm một chút. “Vừa đúng lúc con mang theo bác sĩ gia đình tới.”

Phó Nhiễm nghe được giọng nói của anh, thần kinh căng thẳng chợt buông lỏng, trong mọi chuyện, khi có anh xuất hiện, dường như là một bàn tay giữ vững cô, giúp cho ý chí của cô không bị sụp đổ.

Anh đứng ở cửa đối giầy, đi phía sau anh có một vài người rất quen mặt.

Hứa Dung nhìn người tới, sắc mặt trắng bệch.

Minh Thành Hữu bước tới bên cạnh Phó Nhiễm. “Đây là trưởng khoa Tổng, hôm nay không phải em đi tới bệnh viện tìm bác sĩ sao?”

Lúc này Phó Nhiễm mới nhớ ra, hôm nay cô dẫn Hứa Dung đi bệnh viện tìm bác sĩ.

Trưởng khoa Tổng nhìn Hứa Dung đang ngồi trên sô pha. “Không phải tôi đã dặn dò cô phải nghỉ ngơi cho tốt sao? Tôi đã đưa cho cô thuốc chống sảy thai, bây giờ cô có gì không thoải mái sao?”

Hứa Dung cắn môi, mỗi ngày trưởng khoa Tổng tiếp xúc với rất nhiều bệnh nhân, sao lại có thể vẫn nhớ rõ cô?

Minh Thành Hữu nắm tay Phó Nhiễm, lòng bàn tay cô lạnh lẽo.

“Trưởng khoa Tổng là người rất có kinh nghiệm, về sau nếu muốn khám bệnh thì trực tiếp tìm cô ấy là được, sáng sớm nay anh đã đem tư liệu cấp cho cô ấy, hôm nay em và Hứa Dung đến khám bệnh, hóa ra còn muốn nói em đi lấy thẻ rồi khám trước, cũng may là trí nhớ của Tổng trưởng khoa tốt, bằng không chỉ sợ Hứa Dung không nhớ.”

Chương 176: Nâng vợ ở trong lòng

176. Chương 176

Chương 176: Nâng vợ ở trong lòng

Minh Thành Hữu để cho Phó Nhiễm ngồi lên ghế sô pha, Tiêu quân gia sai người dâng trà.

Sắc mặt Lý Vận Linh nghiêm nghị. “Sao trưởng khoa Tổng lại có thời gian rảnh tới đây?”

“Tam thiếu nói thiếu phu nhân không đến khám bệnh được, đoán là có việc khó nói nên để cho ôi đến xem.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên, Minh Thành Hữu chuyển hướng đến ánh mắt cô, khóe miệng kéo lên, thoáng có ý cười.

Lý Vận Linh nhìn hai người một lát, sau đó ánh mắt lại hướng đến Hứa Dung. “Trưởng khoa Tổng, đây là vị hôn thê của Minh Vành nhà tôi.”

“Hóa ra là Nhị thiếu phu nhân tương lai, chúc mừng chúc mừng, bây giờ có con mới lập gia đình, lại là do tôi khám, Minh phu nhân, dù thế nào bà cũng phải tặng cho tôi một phần bánh kẹo mới phải.”

Trưởng khoa Tổng hoàn toàn không chú ý tới không khí khác thường trong phòng khách.

Minh Thành Hữu cố tình ngồi ở bên cạnh Phó Nhiễm, có vị trí khác cũng không chịu ngồi, cánh tay gác lên thành ghế sô pha, chân trái vắt chéo, bộ dạng có phần tăng thêm chút kiêu ngạo, bàn tay anh xoa xoa đầu Phó Nhiễm. “Vừa rồi có chuyện gì xảy ra, sao anh thấy em giống như bị người khác ăn tươi nuốt sống vậy?”

Lý Vận Linh nói. “Dung Dung, vừa rồi con mới nói không biết mình mang thai, rốt cuộc lúc ấy trưởng khoa Tổng có nói hay không?”

Hứa Dung cúi đầu xuống, như thế nào cũng không nâng lên nổi.

Trưởng khoa Tổng nói chen vào. “Đương nhiên chuyện như vậy cũng không thể qua loa, hơn nữa sau còn phải làm kiểm tra máu và nước tiểu, tôi còn dặn dò Nhị thiếu phu nhân phải chú ý vài việc.”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn thẳng, trông thấy cánh tay Minh Vành vòng qua bả vai Hứa Dung.

Tiêu quân gia đứng ở bên cạnh không lên tiếng, sắc mặt Lý Vận Linh càng lúc càng u ám, lại cũng không thể nói toạc ra trước mặt trưởng khoa Tổng.

“Cảm ơn, đây là chuyện quan trọng của Minh gia, nhất định sau này sẽ tặng riêng cho trưởng khoa Tổng món quà lớn.”

“Tốt, tôi sẽ chờ những lời này của Minh phu nhân.” Trưởng khoa Tổng đứng dậy, một giọt trà cũng không động đến. “Tam thiếu, thiếu phu nhân còn cần tôi khám nữa không?”

Minh Thành Hữu nghiêng đầu nhìn Phó Nhiễm. “Cần sao?”

Cô mím chặt môi lắc đầu. “Cảm ơn trưởng khoa Tổng, hôm nào tôi sẽ đi bệnh viện, có lẽ thuận tiện hơn.”

“Được, vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa.”

Lý Vận Linh sai Tiêu quản gia tiễn trưởng khoa Tổng ra ngoài.

Hứa Dung cúi thấp đầu một hồi lâu, Minh Vành nắm chặt tay của cô.

Hứa Dung chậm rãi nhìn về phía Phó Nhiễm ngồi đối diện, sau đó lại nhìn sang hướng Lý Vận Linh.

“Mẹ, Tiểu Nhiễm, thực xin lỗi, con cũng không biết vì sao lại không nhìn thấy tờ kết quả, trưởng khoa Tổng nói con mang thai, nhưng lúc ấy phòng khám bệnh quá nhiều người nên con thực sự không nghe thấy.”

Lý Vận Linh cũng không phải là nhân vật đơn giản, ánh mắt chần chừ do dự, khóe miệng kéo xuống như có như không vẽ giễu cợt. “Dung Dung à, Minh gia chúng ta luôn luôn bình yên vô sự, từ trước đến nay tình cảm anh em hai đứa chúng nó không tồi, sống ở đây không cần giở trò gì khác, thật sự ta đều có thể nhìn thấy.”

Lý Vận Linh nói xong, vừa vặn Tiêu quản gia tiến vào. “Ta về phòng nghỉ ngơi trước, làm ầm ĩ như vậy, bữa cơm tối nay ăn cũng không vào.”

“Mẹ.”

Lý Vận Linh khoát tay, ý bảo Hứa Dung đừng nói gì thêm nữa.

Tiêu quản gia đẩy Lý Vận Linh về phòng.

Minh Vành ngồi trên ghế sofa, một câu cũng chưa nói.

Minh Thành Hữu đứng dậy đi về phía bàn ăn. “Cho tôi xem tối nay có món gì ngon? Món ăn không tồi nha, Phó Nhiễm, lại đây ăn cơm.”

Thấy cô ngồi ở đó không động đậy, Minh Thành Hữu quay trở lại cầm tay Phó Nhiễm kéo cô đứng lên. “Nhị ca, ăn cơm đi.”

Hốc mắt Hứa Dung ướt át, bị Minh Vành ôm đi đến trước bàn ăn.

Tiêu quản gia đưa Lý Vận Linh về phòng xong rồi đi ra, thấy không khí không thích hợp liền muốn hòa giải. “Đây là canh gà nhà bếp đã chuẩn bị, Nhị thiếu phu nhân, người mang thai càng phải uống nhiều một chút.”

Ánh mắt Hứa Dung từ đầu đến cuối vẫn hạ thấp xuống, bàn tay Minh Vành áp lên bụng cô. “Còn không thoải mái sao?”

“Khá hơn nhiều rồi.”

Tiêu quản gia rót canh gà đưa cho Hứa Dung.

Minh Thành Hữu nhìn về phía món cua ở giữa bàn ăn. “Hình như đã qua mùa cua?”

“Tam thiếu, đây là cua ở hồ nước ngọt nổi tiếng ở Tô Châu, toàn bộ là cua giống cái, nổi chậm trên mặt nước, nghe nói thịt rất mềm và chắc.”

Minh Thành Hữu xem xét, cầm lấy một con hơi lớn, giơ tay lên. “Đem bộ dụng cụ ra đây.”

“Vâng.”

Cái gọi là dụng cụ, là kim kẹp cangk cua, toàn bộ chất liệu làm bằng bạch kim, Minh Thành Hữu nhận lấy rồi chăm chú đối phó với con cua trong tay, một câu cũng không nói.

Minh Vành lo gấp thức ăn cho Hứa Dung, cô vốn là không đói bụng, hoàn cảnh như vậy lại càng thấy áp lực không muốn ăn.

“Tiểu Nhiễm, có phải cô cho là tôi cố ý hay không?”

Phó Nhiễm lạnh nhạt. “Tại sao lại nói như vậy?”

“Tôi biết rõ cô sẽ không tin tưởng, nhưng lời tôi nói là thật.”

Minh Thành Hữu đưa tay đem cái đĩa bên cạnh tới trước mặt Phó Nhiễm, cô nhìn không giấu được vẻ kinh ngạc, cua được gỡ ra rất có kỹ thuật, phần thịt cua được đặt bên trong đĩa, gần như đều còn đầy đủ, Minh Thành Hữu gấp miếng gạch cua chấm thêm một chút nước sốt đưa tới miệng Phó Nhiễm.

Cô hé miệng cắn lấy.

“Ăn ngon không?”

Quả nhiên là gạch nhiều, thịt lại chắc, Phó Nhiễm cầm lấy khăn giấy lau khóe miệng, Minh Vành bỏ đĩa xuống, hầu như một chút cũng không động qua.

“Minh Vành, em muốn lên lầu nghỉ ngơi.”

“Được.” Minh Vành đẩy ghế dựa ra đứng lên.

Lúc này Minh Thành Hữu mới nhìn về phía hai người đối diện. “Nhị ca, chuyện này chẳng lẽ anh không có gì giải thích sao?”

Minh Vành đứng lên sau lại ngồi xuống trở lại.

“Thành Hữu, việc này là Hứa Dung có lỗi.”

Minh Thành Hữu cười cười. “Nghe gì không, cô nói dối đến ngay cả người đàn ông của cô cũng không tin, có một số việc không phải cứ dựa vào việc đập lên người khác mới có thể đi lên, cô làm chuyện này không phải là buộc anh em chúng tôi cầu xé ra mặt sao?”

Hứa Dung không nghĩ tới chuyện sẽ diễn biến thành như vậy, cô chỉ thầm muốn bảo vệ đứa nhỏ, lôi kéo Lý Vận Linh đứng về phía cô mà thôi.

Hiển nhiên Minh Vành là sẽ bênh vực Hứa Dung. “Thành Hữu, tuy Hứa Dung có sai, nhưng chút chuyện nhỏ này làm sao có thể ảnh hưởng tới quan hệ giữa hai chúng ta?”

Minh Vành muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có, không phải là Phó Nhiễm nghe không hiểu.

Về mặt Minh Thành Hữu che giấu sự tức giận, hôm nay Phó Nhiễm phải chịu uất ức, chỉ vài câu như vậy đã xong hết mọi chuyện rồi?

Người khác động đến anh, anh cũng có thể xem như không có chuyện gì, nhưng Phó Nhiễm là ai chứ, đây chính là người vợ mà anh nâng niu ở trong lòng.

“Nếu hôm nay không gặp được trưởng khoa Tổng, anh nói chuyện này sẽ kết thúc như thế nào? Nhị ca, các người đều cho rằng Phó Nhiễm làm chuyện có lỗi với Hứa Dung, cũng không cho cô ấy cơ hội giải thích, trước thì tính toán an bài mọi chuyện, sau lại chờ vợ tôi chui vào trong bẫy, Nhị ca, cô ta mới vào Minh gia được vài ngày, những thứ khác không có học được, ngược lại học được cách dùng dao giết người nha.”

Từ trước đến nay Minh Thành Hữu nói chuyện là sẽ không nể mặt ai, về điểm này thì cả Phó Nhiễm cùng Minh Vành đều biết.

Hứa Dung không chịu nổi lời nói như vậy, đẩy ghế ra đứng lên. Minh Vành nắm chặt cổ tay cô. Hứa Dung không tránh ra được.

“Chuyện này là cô ấy sai, anh xin lỗi, nhưng lúc đó Tiểu Nhiễm nói như vậy tám chín phần cũng là có lý, Thành Hữu, có chuyện gì cũng có thể nói rõ ràng, tránh về sau đề phòng lẫn nhau như vậy.” Nói xong lời này, Minh Vành đứng dậy mang theo Hứa Dung đi lên lầu.

Phó Nhiễm như nghẹn ở cổ họng, ánh mắt hướng đến cửa phòng đang đóng chặt của Lý Vận Linh, đột nhiên cảm giác được cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cô để đôi đũa trên tay xuống, hoàn toàn không muốn ăn gì nữa.

Minh Thành Hữu cầm đĩa gấp một miếng cá nướng thả vào chén Phó Nhiễm. “Nếu như thật sự giống như Nhị ca nói, không cần phải đề phòng lẫn nhau, làm sao chúng ta còn có ngày hôm nay?”

Hứa Dung trở lại phòng, không nói lời nào, nằm sấp ở trên giường nức nở khóc lớn. Minh Vành sốt ruột đi tới đi lui ở trong phòng, hẩn mớ ra điều thuốc, nghĩ đến Hứa Dung đang mang thai, sắc mặt bình tĩnh lại, đem điều thuốc vừa mới nhóm lửa dụi vào trong gạt tàn thuốc. Minh Vành ngồi vào mép giường, Hứa Dung khóc đến thở không ra hơi, Minh Vành thở dài, bàn tay vỗ vỗ vai cô. “Đừng khóc.”

Cô chống nửa người ngồi lên, hai tay ôm lấy cổ Minh Vành. “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Lòng bàn tay Minh Vành dán lên phía sau lưng cô, một hồi lâu sau mới nâng mặt Hứa Dung lên. “Tại sao phải làm như vậy?”

“Trong nhà đã có Hân Hân, em lại không thể tranh với Tiểu Nhiễm, em chỉ muốn có thể làm ẹ đứng về phía em làm bù hộ mệnh.” Hai tay Hứa Dung ôm cổ Minh Vành thật chặt. “Em thật nhớ đến thời gian ở Mỹ, Minh Vành, về sau chúng ta trở lại đó có được không? Không bao giờ quay lại đây nữa.”

“Lại còn nói đùa.”

“Em nói thật.” Hứa Dung ngẩng mặt lên nghiêm túc nói. “Chúng ta đi đến một nơi không ai biết, được không?”

Ánh mắt Minh Vành tràn đầy do dự nhìn chằm chằm hướng Hứa Dung. “Em sao vậy?”

Hứa Dung áp trán lên mặt Minh Vành. “Mỗi ngày em đều phạm phòng lo sợ, ngủ cũng ngủ không ngon.”

“Có phải là có tâm sự gì hay không?” Minh Vành nâng cằm cô lên. “Điều em muốn, thật ra em hoàn toàn không cần phải làm như vậy, đừng nói mẹ sẽ không tin tưởng em, cho dù thật sự tin, trong lòng Phó Nhiễm có thể dễ chịu hơn sao? Cô ấy biết rõ chuyện khi đó, em có thể đảm bảo sau này cô ấy không biết dùng cách thức tương tự đối phó em sao?”

“Em không có suy nghĩ nhiều như vậy.”

Minh Vành dùng bàn tay lau sạch nước mắt cho Hứa Dung. “Về sau có chuyện gì đều phải nói cho anh biết, đừng tự ý.”

“Em thật không rõ, em muốn làm bạn với Tiểu Nhiễm, cô ấy lại vì cái gì mà khắp nơi đều đề phòng em?”

Minh Vành đặt cằm lên đỉnh đầu Hứa Dung. “Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, hiện tại chúng ta sắp có con, đứa bé là quan trọng nhất.”

Hứa Dung nín khóc mỉm cười. “Ừ.”

Minh Thành Hữu ăn cơm xong, dùng khăn ướt lau tay, nhìn thấy Phó Nhiễm đang chống cằm, hầu như là một chút cũng chưa động đến thức ăn anh đã gấp cho cô trước mặt. “Tức giận rồi sao?”

“Em có cái gì phải tức giận.”

“Vậy tại sao không ăn?” Minh Thành Hữu cầm lấy đĩa cùng chén của Phó Nhiễm đưa đến bên miệng cô. “Bé cứng há miệng ra ăn một chút.”

Phó Nhiễm trừng mắt. “Trước kia anh thường xuyên dụ dỗ người khác ăn cơm như vậy có đúng không?”

“Nào dám chứ?” Minh Thành Hữu cười ranh mãnh. “Anh không phục vụ người ngoài, chỉ dành để phục vụ cho em, ngoài ra còn có ưu đãi, tặng kèm một đêm xuân.”

Phó Nhiễm hé miệng muốn nói, liền bị cơm đưa vào miệng.

Sau khi ăn xong, Phó Nhiễm đi theo phía sau Minh Thành Hữu lên lầu, vô thức nhìn lên lầu ba, Minh Thành Hữu dừng lại nửa giây sau đó giữ chặt tay cô đi về phòng.

Phó Nhiễm vừa khép cửa phòng lại, có mấy lời không thể chờ đợi được liền hỏi ra. “Tại sao anh lại trùng hợp đưa trưởng khoa Tổng tới nhà như vậy?”

“Có người trông thấy em cùng Hứa Dung đến bệnh viện, sau khi anh biết đã gọi điện thoại cho trưởng khoa Tổng, lúc rời đi Hứa Dung đã dặn dò trưởng khoa Tổng đừng đem chuyện mang thai của cô ta nói với em, nói là muốn sau này tự mình báo tin vui cho cả nhà.”

“Nhưng chuyện này chỉ cần đi hỏi là sẽ không giấu được.”

Minh Thành Hữu ngồi tại mép giường, kéo Phó Nhiễm đến ngồi lên đùi mình. “Em cho rằng mẹ sẽ để em đi hỏi? Có một số việc truyền ra ngoài không hay, chỉ có thể để trong nhà tự giải quyết, hơn nữa mỗi ngày trưởng khoa Tổng khám đến mấy trăm bệnh nhân, em có thể đảm bảo bà ấy nhớ được hai người sao?”

Phó Nhiễm im lặng, đương nhiên là cô không thể đảm bảo được.

Minh Thành Hữu thoáng ý cười. “Cảm ơn anh như thế nào?”

Vốn là chỉ thuận miệng nói một chút, không ngờ hai tay Phó Nhiễm lại chủ động ôm lấy cổ Minh Thành Hữu. “Cảm ơn anh.” Sau cùng lại còn gọi thêm một câu xưng hô thân mật.

Hai chữ này đúng là chạm vào điểm yếu của Minh Thành Hữu, hai tay anh ôm chặt sau lưng Phó Nhiễm, nghiêng người một cái đem cô đè lên trên giường.

Mái tóc dài phía sau cổ Phó Nhiễm xõa ra, đối với Minh Thành Hữu càng thêm hấp dẫn mê hoặc, ngón tay anh khẽ xoắn một lọn tóc dài, Phó Nhiễm như suy nghĩ điều gì đó. “Có phải sau lần trước bị em thử dò xét, Hứa Dung mới nghĩ đến một chiêu này hay không?”

Minh Thành Hữu lắc đầu. “Nói không chính xác.”

Phó Nhiễm vẫn còn mất hồn. “Thành Hữu.”

“Ừ.” Anh giống như không còn để ý tới. Kì thực lại trả lời cực kỳ nghiêm túc.

“Anh nói...” Phó Nhiễm cắn cắn môi, nửa câu sau muốn nói vẫn là nuốt vào cổ họng.

Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Phó Nhiễm đen tối. “Muốn anh nói cái gì?”

Phó Nhiễm nhìn Minh Thành Hữu trong mắt có chút ít phức tạp.

Bàn tay anh dán sát sau gáy cô, đầu ngón tay như có phép thuật ma sát phía sau tai cô, ngón cái cùng với ngón trỏ như có như không ấn ấn vành tai Phó Nhiễm. “Anh biết rõ em muốn nói cái gì, có phải em muốn hỏi, rốt cuộc là chuyện này Minh Vành có tham gia hay không?”

Phó Nhiễm nghiêm túc gật đầu.

Minh Thành Hữu vui mặt ở cổ Phó Nhiễm, giống như than nhẹ, lại vừa có chút buồn bã. “Phó Nhiễm, anh nói với em anh cũng không biết, em sẽ tin tưởng sao?”

Hai tay Phó Nhiễm ôm chặt Minh Thành Hữu. “Tin tưởng.”

Minh Thành Hữu nằm sát bên người cô, đưa tay gối dưới đầu Phó Nhiễm. “Nếu như chuyện này có liên quan tới Nhị ca, anh ấy làm như vậy khác gì tự sát? Bất luận như thế nào, người của Minh gia cũng không có thể ngu dốt như vậy.”

Hai tay Phó Nhiễm che kín mặt. “Chỉ mong là em nghĩ nhiều.”

Minh Thành Hữu hôn lên gò má Phó Nhiễm. “Cứ suy nghĩ chuyện này không bằng để nghiên cứu chút chuyện khác, đúng rồi, lần trước những chiêu thức kia chúng ta đã nghiên cứu đến chiêu thứ mấy rồi?”

Đột nhiên Phó Nhiễm bị kéo qua, cô lật người, Minh Thành Hữu lại kề đến. “Đến đâu nha?”

Phó Nhiễm kéo chân lên. “Không phải lần trước anh nói đã suy nghĩ thông suốt rồi sao?”

“Là anh nói sao?” Minh thành Hữu mơ hồ nghĩ không ra, Phó Nhiễm đạp chân anh.

Lời nói anh mang ý cười. “Nhớ, anh còn nói hôm nào tìm 72 chiêu để xem một chút đúng không?”

Cơ thể Phó Nhiễm bị anh lật qua, hai hàng lông mày cô nhíu lại. “Anh đi tắm trước đi đã.”

Minh Thành Hữu nằm dài trên giường cười ranh mãnh. “Anh chưa nói đêm nay sẽ làm, chỉ có điều anh thích nhất là nhìn thấy bộ dạng như không thể chờ đợi được này của em.”

“Ai không thể chờ được, ai không thể chờ được?!”

Minh Thành Hữu nghiêng người hung hăng đè lên người cô.

Sau đó...

Trời đã sáng.

Phó Nhiễm đánh răng ở phòng tắm. Về mặt Minh Thành Hữu còn đang buồn ngủ đi tới, hai tay ôm lấy Phó Nhiễm áp sát vào lưng cô, Phó Nhiễm tập trung đánh răng, bả vai lui về phía sau nhẹ khom lưng, Minh Thành Hữu cũng chuyển động theo động tác của cô.

“Mệt quá.” Anh híp mắt lại, miệng nỉ non.

“Mệt thì ngủ tiếp đi.” Phó Nhiễm cũng không quay đầu lại, súc sạch bọt trong miệng. “Cũng không biết sợ thân thể chịu không nổi.”

“Không phải là vì trả nợ cho em sao?”

“Em còn không biết là nợ gì?”

“Là anh bồi thường lại cho em, những ngày kia đã để em chịu khổ.”

Phó Nhiễm đưa ngón tay vẫn còn đang nhỏ nước chạm lên mặt Minh Thành Hữu. “Mau rửa mặt đi.”

Hai người tới phòng khách, Hứa Dung cùng Minh Vành xuống sớm hơn, Tiêu quản gia cẩn thận đem trứng gà đã nấu chín lột vỏ đặt vào trong chén của Hứa Dung.

“Mẹ tôi đâu?”

“Phu nhân nói không muốn ăn.”

Hứa Dung đưa tay cầm lấy chiếc đĩa chợt dừng lại, muốn đứng lên.

Tiêu quản gia nhìn ra ý của cô. “Nhị thiếu phu nhân, cô như vậy phu nhân sẽ nổi giận.”

Minh Vành cũng ra hiệu cho cô ngồi trở lại.

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu dự định hôm nay sẽ mang Hân Hân về Phó Gia một chuyến, Phó Tụng Đình mong đợi nhất chính là mỗi cuối tuần có thể gặp được gia đình nhỏ của họ.

Công ty Minh Vành có việc, lúc đi dặn dò Tiêu quản gia phải chăm sóc cho Hứa Dung thật tốt. Hân lái xe đi không lâu, Lý Vận Linh từ trong phòng ngủ đi ra, chân bị thương đã được một trăm ngày, bà vẫn còn phải ngồi xe lăn. Hứa Dung ăn bữa sáng được một nửa, thật không dễ dàng gì Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu mới rời đi, không khí bức người cũng theo đó mà tan biến. Trông thấy Lý Vận Linh, miệng đang nuốt quả trứng gà bị mắc nghẹn ở cổ họng, Hứa Dung vội vàng đứng dậy. “Mẹ.”

Cô muốn đi qua đẩy xe lăn, Lý Vận Linh vẫn mặt lạnh như cũ. “Không cần, đến lúc đó thân thể lại thấy khó chịu, ta thật không chịu nổi trách nhiệm này.”

Hứa Dung đứng im tại chỗ, vẻ mặt tràn đầy uất ức, nước mắt gần như muốn rơi ra. Lý Vận Linh đẩy xe đến trước bàn ăn, nhận lấy chén Tiêu quản gia đưa tới. Hứa Dung ngồi trở lại. “Mẹ.”

Lý Vận Linh cũng không thèm nâng tầm mắt lên.

“Mẹ, người đừng nóng giận.”

Ánh mắt Lý Vận Linh lướt qua Hứa Dung. “Có biết vì sao lúc trước Vương Ứng Nhụy không chiếm được trái tim Thành Hữu không?”

Hứa Dung nắm chặt chiếc đĩa trong tay. “Cô ta không tự biết thân phận, làm ra những chuyện không được cho phép.”

Nước mắt Hứa Dung trượt ra khỏi hốc mắt. “Mẹ, người nghe con giải thích.”

“Dung Dung.” Lý Vận Linh cắt ngang lời nói của Hứa Dung. “Ngày hôm qua, trước mặt Minh Vành và Thành Hữu ta đã giữ lại cho cô chút mặt mũi, nếu không cô đừng nghĩ muốn nói gì thì nói, cô đã kêu ta

một tiếng là mẹ, ta đương nhiên sẽ đối đãi với cô như con dâu trong nhà, nhưng có một số việc không thể không nhắc cô, cô nên biết ta không nói chỉ vì muốn gia đình hòa thuận.”

Hứa Dung cắn chặt môi. “Con đã biết.”

Lý Vận Linh nhìn thấy bữa sáng cạnh tay cô. “Nhanh ăn đi, cho dù không nghĩ ình, cũng phải nghĩ cho đứa bé.”

“Mẹ.” Hứa Dung thử mở miệng thăm dò. “Con nghĩ mấy ngày nữa sẽ cùng Minh Vành dọn ra ngoài ở.”

Pang.

Lý Vận Linh dùng sức ném chiếc đĩa lên trên bàn. “Ta chỉ mới nói cô vài câu cô đã cáu kỉnh với ta?”

“Không phải như vậy, con...”

“Nơi này có ta cùng Tiêu quản gia chăm sóc cô sẽ thuận tiện hơn, chuyện này không được nhắc lại nữa, cũng đừng làm cho ta nghe được từ trong miệng Minh Vành.”

“Vâng.”

Tình cảnh như vậy, Hứa Dung ăn qua loa vài miếng liền lên lầu. Lý Vận Linh chậm rãi uống sữa, Tiêu quản gia nhìn theo bóng lưng Hứa Dung. “Phu nhân, có phải ngài đối với Nhị thiếu phu nhân đã quá hà khắc hay không?”

“Ta đối với cô ta như vậy đã là khách sáo rồi.” Lý Vận Linh lau sạch hai tay. “Tiêu quản gia, lúc chết Văn Phong vẫn còn trách móc ta, ta thật không dễ dàng gì mới có thể làm trong nhà vui vẻ trở lại, vậy mà những đứa nhỏ này lại không làm cho ta tĩnh tâm một chút.”

“Đúng vậy.” Tiêu quản gia nặng nề thở dài.

Mấy ngày nay Hứa Dung đều rất ít xuống lầu, Minh Vành mà rảnh sẽ mang cô đi ra ngoài chơi, cố gắng tránh cho người trong nhà cùng ăn cơm một chỗ lại cảm thấy lúng túng.

Phó Nhiễm đẩy Lý Vận Linh ra vườn. “Mẹ, con đỡ mẹ đi một chút nhé?”

Bàn tay Lý Vận Linh hướng đến chân bị thương. “Chẳng qua chỉ là té gãy chân, sao đến giờ vẫn chưa khôi phục lại được.”

“Ngày mai con đưa mẹ đi bệnh viện xem một chút?”

“Có cái gì tốt mà xem.” Lý Vận Linh chống hai tay lên xe lăn. “Cũng chỉ lại là mấy câu nên tĩnh dưỡng nghĩ ngơi, không thể khôi phục nhanh như vậy thôi.”

Phó Nhiễm đẩy bà đi dạo vài vòng trong vườn, trở lại phòng khách, Lý Vận Linh ra hiệu cho Phó Nhiễm đẩy bà về phòng.

“Tiểu Nhiễm, con lấy thuốc trên tủ đầu giường ra đây ẹ.”

Phó Nhiễm tìm được thuốc của Lý Vận Linh ở tủ. “Hôm nay mẹ có ăn gì chưa?”

Lý Vận Linh giống như đang nghĩ đến chuyện khác lắm lắm. “Hai ngày nay chân cảm thấy thật ngứa, chắc là đang dần hồi phục.”

Phó Nhiễm lấy viên thuốc ra đặt vào tay Lý Vận Linh, trong phòng ngủ không có nước, Phó Nhiễm cầm lấy ly muốn đi ra phòng khách. Lý Vận Linh đưa tay sờ xuống chân của mình. Tiêu quản gia từ bên ngoài đi đến. “Thiếu phu nhân, cô muốn rót nước sao? Để tôi đi lấy.”

Phó Nhiễm đưa cái ly cho Tiêu quản gia, xoay người nhìn thấy Lý Vận Linh đang xoa chân, Phó Nhiễm đến trước mặt bà. “Mẹ, rất ngứa sao?”

“Ừ, ngứa rất khó chịu.”

“Theo lẽ thường thì qua lâu như vậy, hơn nữa là té gãy chân chứ không phải bị thương bên ngoài da thịt, sao lại có thể bị ngứa liên tục như vậy?”

Phó Nhiễm ngồi xổm xuống, Lý Vận Linh mặc sườn xám, cách qua lớp vớ chân nhìn không rõ. “Mẹ, người cởi vớ xuống đi.”

Lý Vận Linh đè lại vạt áo. “Con cũng không thể nhìn thấy được bên trong, đừng lo lắng vớ vẩn.”

Tiêu quản gia bưng ly nước đi đến. “Thiếu phu nhân là đang quan tâm ngài đấy.”

Phó Nhiễm đỡ Lý Vận Linh ngồi xuống mép giường, bà nhận ly nước Tiêu quản đưa rồi uống thuốc. Phó Nhiễm bị Lý Vận Linh ngăn lại như vậy, chỉ còn đành tạm gác lại chuyện này ra sau.

Hai ngày sau bác sĩ gia đình tới nhà, sau khi kiểm tra đơn giản nói là chân Lý Vận Linh khôi phục cũng không được tốt lắm, có thể phải thêm một thời gian nữa, đồng thời dặn dò bà nên thoải mái một chút, thả lỏng tinh thần và nghỉ ngơi nhiều. Lý Vận Linh nghe nói như vậy càng thấy sốt ruột.

Hôm nay trong nhà có khách, Lý Vận Linh nói không được vài câu liền lấy tay gõ gõ lên chân, Phó Nhiễm đều nhìn thấy được, cô đi qua thay Lý Vận Linh ngăn lại, đợi tiễn khách đi rồi, Phó Nhiễm đi đến bên cạnh Lý Vận Linh. “Mẹ, con đưa người đi bệnh viện xem một chút đi.”

“Không phải là bác sĩ gia đình đã kiểm tra rồi sao?”

Phó Nhiễm cũng không nghe bà nữa. “Mẹ, con tự lái xe đi cũng không có phiền phức gì, coi như đã lâu mẹ không đi ra ngoài, ngồi ở phía sau nhìn ngắm phong cảnh cũng được.”

Lý Vận Linh nghe vậy cũng không còn nói gì nữa. Tiêu quản gia nhìn thấy Phó Nhiễm ở trong phòng tìm sổ khám bệnh của Lý Vận Linh. “Phu nhân và thiếu phu nhân muốn đi ra ngoài sao?”

“Ừ.” Phó Nhiễm đem sổ khám bệnh cất vào trong túi, cũng không nhiều lời.

“Phu nhân, chân ngài có ổn không?” Nét mặt Tiêu quản gia lộ vẻ lo lắng. “Bác sĩ đã căn dặn ngài phải ở nhà nghỉ ngơi.”

Lý Vận Linh gõ gõ chân. “Gần đây không biết bị cái gì, luôn cảm thấy ngứa.”

“Có thể là do đang hồi phục tốt.”

Lý Vận Linh nghe nói cũng cảm thấy vậy, Phó Nhiễm đẩy bà đi ra ngoài. “Mẹ, dù sao hôm nay con cũng không có việc gì, cùng người đi ra ngoài một chuyến.”

Đi bệnh viện cũng không phiền phức gì, Phó Nhiễm dẫn theo Lý Vận Linh cũng không phải đăng ký, trực tiếp đi đến phòng khám.

Minh Thành Hữu cùng Minh Vành vội vàng chạy tới bệnh viện, Lý Vận Linh làm xong kiểm tra ngồi trong phòng khám bệnh chờ, trông thấy hai người thì không hiểu là có chuyện gì.

“Làm sao mấy đứa đều đến đây?”

Phó Nhiễm từ bên ngoài tiến vào, bên cạnh còn có bác sĩ đi cùng. Bác sĩ đã biết Lý Vận Linh, ông đi tới mời mọi người ngồi xuống.

Lý Vận Linh mơ hồ ý thức được có chuyện gì bất thường.

“Minh phu nhân, trong cái rủi có cái may.”

Lý Vận Linh nhất thời không hiểu. “Có ý gì?”

Phó Nhiễm nhìn hướng Minh Thành Hữu, bác sĩ lúc đi vào đã có nói sơ qua tình hình với cô. Bác sĩ vẫn còn đang cân nhắc nên mở lời như thế nào.

“Gần đây chân của ngài luôn ngứa, không phải là dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, mặc dù nhìn bên ngoài không thấy được, nhưng thông qua phim chụp x-quang, lại chính là đang dần dần bị hoại tử, rất nhanh sẽ di căn đến xương, nếu như vậy chỉ có thể cắt đi.”

Lý Vận Linh hít vào một hơi thật lạnh.

Minh Vành cùng Minh Thành Hữu cũng giật mình.

“Thật may là thiếu phu nhân đưa ngài đến bệnh viện kịp lúc, cho nên tôi mới nói là trong cái rủi có cái may, chiều nay tôi liền sắp xếp cho ngài làm phẫu thuật, nhưng...”

Khỏe môi Lý Vận Linh run rẩy. “Nhưng cái gì?”

“Sau khi phẫu thuật có thể sẽ để lại tật ở chân, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức làm cho lúc bước đi ngài sẽ không bị người khác nhận thấy rõ ràng.”

177. Chương 177

Chương 177: Sự nổi giận của Tam Thiếu

“Sau khi giải phẫu, có thể sẽ gặp khó khăn trong việc đi lại, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng để mọi người khó nhận ra.”

Lý Vận Linh như thấy tai họa đang giáng xuống. Đối với bà mà nói, dù là bất kì lí do gì cũng khiến bà khó chấp nhận được việc này.

Bác sĩ đem cuộn phim gỡ xuống: “Mọi người cứ từ từ bàn bạc.”

“Còn bàn bạc cái gì?” Minh Thành Hữu mở miệng đầu tiên: “Mau chuẩn bị đi.”

“Không.” Hai tay Lý Vận Linh giữ lấy chân: “Ta không đồng ý.”

“Không phẫu thuật thì chỉ còn chờ để cưa chân?”

Mặt Lý Vận Linh biến sắc, ngón tay bóp chặt lấy chân, Minh Vành ngồi xổm xuống ôn tồn nói: “Mẹ, bác sĩ đã nói, phẫu thuật xong sẽ không ai nhìn ra.”

“Không thể nào.” Lý Vận Linh nắm chặt tay vỗ vỗ đầu gối.

Phó Nhiễm quay đầu nhìn Minh Thành Hữu, bước chân anh có phần xiêu vẹo đi tới trước cửa sổ. Nắng sớm rực rỡ xuyên qua khe cửa sổ chiếu sáng khuôn mặt Thành Hữu làm Phó Nhiễm không thể nhìn rõ thần sắc của anh.

Mặc dù lúc này Lý Vận Linh khó có thể tiếp nhận nhưng cũng biết nếu không phẫu thuật hậu quả sẽ như thế nào.

Minh Vành đi tiến hành làm thủ tục nhập viện. Phó Nhiễm thì gọi điện cho Tiêu quản gia dặn dò mang chút đồ đem đến. Cúp điện thoại, Phó Nhiễm đi đến bên Thành Hữu, vỗ vai anh: “Thành Hữu.”

“Bác sĩ nói như thế nào?”

“Không phải do thuốc.”

Phó Nhiễm suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: “Bệnh viện đã kiểm tra thuốc mẹ hay uống cũng không có vấn đề gì.”

Minh Thành Hữu gật đầu, mắt nhắm chặt, đưa tay day day trán. Lý Vận Linh nằm trong phòng bệnh chuẩn bị làm phẫu thuật. Phó Nhiễm đi vào thấy bà đang nhìn ra cửa sổ, nhẹ nhàng gọi: “Mẹ.”

“Con ra ngoài chờ đi.” Hốc mắt Lý Vận Linh còn ướt, Tiêu quản gia xách hai túi to đi vào: “Thiếu phu nhân, phu nhân.”

Phó Nhiễm yên lặng đi ra ngoài. Tiêu quản gia mang đồ ra sửa sang từng cái một rồi đem treo trong tủ quần áo: “Phu nhân, chân bà có vấn đề gì sao? Tại sao lại phải phẫu thuật?”

Lý Vận Linh nghe vậy, cố giữ bình tĩnh: “Bác sĩ nói là hồi phục không tốt.”

Tiêu quản gia nghe vậy đi đến bên cạnh bà: “Thật là sóng trước chưa yên, sóng sau lại tới, gần đây Minh gia gặp quá nhiều chuyện.”

Lý Vận Linh không khỏi than nhẹ: “Lần này không phải Tiểu Nhiễm cố ý đưa ta tới bệnh viện, chắc chân ta đã bị cưa rồi.”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Tiêu quản gia hoảng hốt.

Lý Vận Linh nhắc chân, ý bảo Tiêu quản gia ngồi lên giường: “Tiêu quản gia, gần đây con trai bà không có tin tức gì sao?”

Lý Vận Linh đột nhiên hỏi làm Tiêu quản gia có chút giật mình, không kịp ứng phó bèn đứng lên đem túi đồ còn lại bỏ ra thu xếp: “Cũng đã hơn hai mươi năm rồi, phu nhân, tôi nào dám có hi vọng gì nữa.”

“Ai dè.” Lý Vận Linh chống nửa người lên: “Tôi cũng đã tận dụng hết mối quan hệ hỏi thăm cho bà.”

“Đã phiền phu nhân phải nhọc công rồi.”

Tiêu quản gia quay lưng về phía Lý Vận Linh, trong lòng không yên: “Sao đột nhiên phu nhân lại hỏi vậy?”

“Tôi ngã bệnh rồi mới có thể cảm nhận được có con trai con gái bên cạnh thật tốt. Năm đó thật là ngoài ý muốn, hai đứa bé bị bắt cóc, nếu không phải bà liều chết cứu Thành Hữu, con trai bà cũng không mất tích.”

Tiêu quản gia ảm đạm trả lời: “Phu nhân, chuyện cũng đã qua rồi, ngài đừng nên nhắc lại.”

“Những năm qua là Minh gia ta nợ bà.”

“Phu nhân cùng lão gia cũng đã cố gắng giúp tôi rồi, đứa con kia phải lưu lạc bên ngoài có lẽ cũng là ý trời.” Vành mắt Tiêu quản gia vành mắt ửng đỏ: “Phu nhân không nên tự trách.”

“Bà đối với Thành Hữu cùng Minh Vành tốt như thế nào tôi luôn để trong tâm, thật là làm khó cho bà.”

Tiêu quản gia tự an ủi cho tất cả đều là ý trời: “Là tôi không bảo vệ được con, cho nên ông trời cố ý không cho tôi tìm lại được.”

Lý Vận Linh nghe thấy thế mắt cũng ửng đỏ. Tiêu quản gia vội vàng lau nước mắt: “Phu nhân, đừng nói chuyện này nữa. Sắp đến giờ phẫu thuật rồi, ngài đừng nghĩ ngợi nhiều, để bản thân thật thoải mái mới là quan trọng nhất.”

Lý Vận Linh phẫu thuật rất thành công, sau này tốc độ hồi phục sẽ tốt hơn nhưng để lại tật ở chân là điều khó tránh khỏi. Đón Lý Vận Linh về nhà, Minh Thành Hữu bế bà từ trên xe vào trong phòng khách. Phó Nhiễm đi theo sau, nhìn theo bóng lưng vững chãi của Thành Hữu. Cô hiểu dù Thành Hữu không nói, đối với những việc làm trước kia của Lý Vận Linh cũng có không ít bất mãn, nhưng bà là người nuôi dưỡng anh từ nhỏ, tình mẫu tử giữa hai người không thể giả được.

Minh Thành Hữu bế Lý Vận Linh đặt vào ghế sa lon. Tiêu quản gia vội vàng đi lấy nước: “Phu nhân, đến giờ uống thuốc rồi.”

Lý Vận Linh cũng có chút khát nước, lúc đưa tay ra thì bị Minh Thành Hữu đi trước một bước, cầm chén nước trong tay Tiêu quản gia đổ vào mâm trái cây rồi đưa chén cho Phó Nhiễm: “Đi lấy ẹ chén khác.” Phó Nhiễm không hỏi nhiều đưa tay nhận lấy. Tay Tiêu quản gia vô thức còn dừng lại giữa không trung, Lý Vận Linh gắng hỏi: “Thành Hữu, con làm gì vậy?”

Minh Thành Hữu nhướng mắt nhìn Tiêu quản gia: “Bình thường cũng là bà lấy thuốc ẹ tôi sao?”

“Đúng vậy.”

“Còn cần tôi phải hỏi bà sao?”

“Tam thiếu, tôi không hiểu cậu có ý gì.”

Hứa Dung từ lầu ba xuống dưới: “Mẹ, mẹ về rồi.”

Lý Vận Linh gật đầu nhưng mắt vẫn chăm chăm nhìn Thành Hữu.

“Phu nhân, chẳng lẽ bà cũng nghi ngờ tôi?”

Lý Vận Linh không chút do dự lắc đầu: “Thành Hữu, con nghi ngờ ai cũng được, nhưng mẹ tin chuyện này không phải Tiêu quản gia làm.”

“Mẹ, người mẹ càng không nghĩ tới càng đáng nghĩ.”

Lý Vận Linh cố gắng thuyết phục Thành Hữu: “Không. Nếu Tiêu quản gia là người như vậy, lúc ấy sẽ không cố gắng cứu con để đưa con trai ruột thịt của bà phải lưu lạc bên ngoài.”

Chuyện này là lần đầu tiên Phó Nhiễm nghe tới.

“Mẹ, chân mẹ là do uống thuốc mới thành như vậy, thuốc này cũng không phải tự nhiên mẹ dùng trong ngày một ngày hai. Mẹ nghĩ lại thử xem, từ khi mẹ ngồi xe lăn ai là người chăm sóc mẹ lâu nhất?”

Tiêu quản gia cố ý giải thích: “Tam thiếu, tại sao tôi phải làm như vậy? Tôi nhìn cậu lớn lên từng ngày, tôi cùng phu nhân ...”

Ánh mắt Minh Thành Hữu chầm chầm hướng đến Tiêu quản gia, lạnh lùng nói ra bốn chữ: “Lòng người khó đoán.”

Phó Nhiễm mang chén nước trở lại, Hứa Dung định bụng nói giúp cho Tiêu quản gia liền bị Minh Vành giữ tay, ý bảo chuyện này tốt nhất không nên tham gia.

“Tam thiếu, cậu đã nói như vậy, tôi cũng không biết làm thế nào, nhưng tôi không muốn bản thân vô duyên vô cớ bị oan uổng, cậu có bằng chứng gì không?”

Minh Thành Hữu trong lòng vốn là nhận định như vậy, mấy người giúp việc từ phòng Tiêu quản gia đi ra, nhìn Minh Thành Hữu lắc đầu. Cũng không phải là ngoài dự liệu, Phó Nhiễm đưa Lý Vận Linh đi bệnh viện, nếu thật là Tiêu quản gia thì sẽ có đủ thời gian phi tang vật chứng.

“Tiêu quản gia, tôi không nói bà, nhưng hiện tại mẹ tôi xảy ra chuyện, nhà có nhiều người cũng có thể chăm sóc tốt ẹ tôi, bà đã ở Minh gia đã gần ba mươi năm, cũng đến lúc về nhà nghỉ ngơi một chút rồi.”

Tiêu quản gia nhìn Lý Vận Linh, Lý Vận Linh trầm mặt: “Thành Hữu, chuyện này mẹ tự biết lo liệu.”

“Tiêu quản gia, lời đã nói đến nước này, bà còn muốn lưu lại đây sao?”

Minh Thành Hữu hướng thẳng mắt nhìn Tiêu quản gia. Tiêu quản gia gật đầu: “Được, tôi đi.”

Sắc mặt Lý Vận Linh càng lạnh, Phó Nhiễm đưa thuốc cùng nước đến cho bà, bà mới chịu nhin, dò xét ánh mắt Phó Nhiễm rồi mới uống. Tiêu quản gia đã ở Minh gia lâu năm, đồ đạc cũng nhiều, Minh Thành Hữu cho bà một ngày để dọn đồ. Lý Vận Linh trong lòng vẫn không nỡ để bà ra đi, Minh Vành thì không nói gì, Minh Thành Hữu thì một mực quyết định như vậy. Phó Nhiễm biết dù có đôi khi Minh Thành Hữu không đứng đắn, nhưng là người biết nhu cương đúng lúc, từ chuyện trưởng khoa Tống đến nhà là có thể nhìn ra được. Anh vốn có thể nhắm một mắt mở một mắt mà bỏ qua, lần này nếu không phải là tổn hại đến Lý Vận Linh, anh đã không nhắm thẳng vào Tiêu quản gia. Không cần biết là có chứng cứ hay không, dù sao vẫn là đem quả bom hẹn giờ này ra khỏi Minh gia trước tiên. Mấy người giúp việc đang giúp Tiêu quản gia thu xếp đồ đạc, Phó Nhiễm đưa Lý Vận Linh về phòng, Minh Vành đưa Hứa Dung lên lầu ba rồi tự mình có việc gấp ra ngoài. Lý Vận Linh nằm dài trên giường, bác sĩ gia đình tới truyền dịch, sau khi chuyện xảy ra, Minh Thành Hữu đối với Lý Vận Linh càng thêm cẩn trọng. Bác sĩ gia đình cũng nơm nớp lo sợ, lúc trước là do ông nghĩ Lý Vận Linh đang hồi phục tốt, không nghĩ tới là phát sinh chuyện phải đến bệnh viện. May mắn là Minh Thành Hữu không trách cứ. Phó Nhiễm ở bên cạnh gọt táo, Lý Vận Linh đặt tay trên trán: “Mẹ không tin là Tiêu quản gia.”

“Mẹ, có một số việc từ từ sẽ rõ ràng. Đến lúc đấy mẹ ngẫm lại, chiếc chân phải chịu phẫu thuật này không uổng phí.”

Lý Vận Linh sờ chiếc chân dưới chân: “Thiếu chút nữa là không thể giữ được chiếc chân này.”

“Cho nên...” Phó Nhiễm đưa quả táo đã gọt vỏ cho bà: “Thời gian có thể chứng minh mọi chuyện.”

Hứa Dung thấy Minh Vành lái xe đi liền xuống lầu, bên trong phòng khách không một bóng người. Cô tránh phòng Lý Vận Linh, đi ra hành lang đứng thấy Tiêu quản gia đang trong phòng thu xếp đồ.

“Tiêu quản gia.”

Bà kinh ngạc quay lại: “Nhị thiếu phu nhân.”

Tiêu quản gia để Hứa Dung vào phòng rồi đóng cửa: “Nhị thiếu phu nhân, lúc này không nên tiếp xúc với tôi như vậy.”

“Tiêu quản gia, là bà làm thật sao? Tôi không tin.”

“Nhị thiếu phu nhân, có lời này của cô là đủ rồi.” Tiêu quản gia kéo Hứa Dung đến bên giường: “Tôi này tôi sẽ rời đi, sau này cô phải tự lo cho bản thân thật tốt.”

“Tại sao bọn họ lại nghi ngờ bà?”

Tiêu quản gia nắm tay Hứa Dung: “Sau này tôi đi rồi, cô ở Minh gia nhất định phải cẩn thận, đặc biệt là để ý Phó Nhiễm, lần này cô ta kịp thời đưa phu nhân tới bệnh viện, phu nhân đối xử với cô ta nhất định sẽ tốt hơn trước.”

“Tiêu quản gia, Minh gia nhiều người như vậy cũng chỉ có bà và Minh Vành đối tốt với tôi.”

“Nhị thiếu phu nhân, nhất định phải chăm sóc kỹ lưỡng đứa nhỏ trong bụng.”

Hứa Dung ngồi ở mép giường nhìn Tiêu quản gia xếp đồ, lúc trước khi không thấy cô xuống lầu, đều là Tiêu quản gia đi lên quan tâm. Hứa Dung đứng dậy, Tiêu quản gia lấy từ trong bao da ra một miếng ngọc bội đưa cho Hứa Dung: “Nhị thiếu phu nhân, đây là món quà nhỏ tôi muốn tặng cho tiểu thiếu gia.”

Là miếng ngọc bội được khắc thành quả trường thọ, Hứa Dung vội vàng xua tay: “Tôi không thể nhận được.”

“Cô nhận đi, sau này hãy đeo cho tiểu thiếu gia.” Tiêu quản gia nhét vào tay Hứa Dung. Hứa Dung rất nhanh đi ra khỏi phòng Tiêu quản gia, lên lầu gọi điện cho Minh Vành. Minh Vành nhận ra ý của cô vội ngăn cản: “Dung Dung, chuyện này chúng ta đừng nên để ý. Em biết điều một chút, ở trong phòng đừng đi lung tung. Hiện tại Thành Hữu nghi ngờ Tiêu quản gia, mọi người ai cũng tránh xa bà ấy, em đừng để mọi chuyện rắc rối thêm.”

Hứa Dung chỉ có thể đồng ý, cúp điện thoại. Tiêu quản gia lúc gần đi qua phòng Lý Vận Linh từ biệt, Lý Vận Linh cũng không thể giữ bà. Minh Vành chưa về dùng cơm tối, trên bàn ăn rất yên lặng, không ai nói một câu. Ăn xong Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu liền lên lầu. Lý Vận Linh nhận khăn lau tay người giúp việc đưa tới: “Tiêu quản gia.”

Hứa Dung buông đĩa trong tay xuống. Lý Vận Linh nhận ra mình nhầm, thở dài: “Thật đúng là thói quen.”

“Mẹ, nếu đã vậy để Tiêu quản gia trở lại đi.” Hứa Dung dò xét ý bà.

“Chuyện này con đừng nên xen vào.”

Lý Vận Linh ngồi lên xe lăn, bảo mẫu đẩy bà vào phòng khách, Hứa Dung cũng vội vàng đi theo. Tiêu quản gia không ở đây, Lý Vận Linh thấy người khác làm chuyện gì cũng không vừa ý, lúc thì kêu trà quá nóng, lúc thì nói người khác không có mắt, Hứa Dung đều để ý.

“Về phòng nghỉ ngơi đi.” Lý Vận Linh hướng đến người bên cạnh phân phó.

“Mẹ, để con đưa mẹ vào.”

Lý Vận Linh mở miệng ngăn lại: “Thôi, con đang mang thai, tốt hơn là tự chăm sóc mình đi.”

Tuy là nói vậy nhưng Hứa Dung vẫn theo bà vào phòng. Bảo mẫu đỡ Lý Vận Linh lên giường, Hứa Dung kéo rèm cửa sổ. Lý Vận Linh biết cô có điều muốn nói: “Hai ngày nay bụng còn khó chịu nữa không?”

Hứa Dung lúng túng trả lời: “Đỡ hơn rồi ạ.”

Cô kéo chăn cho Lý Vận Linh: “Mẹ, mẹ tin lời của Thành Hữu sao?”

“Nếu không thì sao?”

“Tiêu quản gia đã bên cạnh mẹ gần ba mươi năm, con người bà như thế nào hẳn mẹ là người biết rõ nhất.”

Lý Vận Linh trầm mặc hồi lâu, Hứa Dung ngồi vào mép giường: “Mẹ, hiện tại chuyện gì Thành Hữu cũng nghe Tiểu Nhiễm, không phải là con muốn nói sau lưng, nhưng Tiêu quản gia dù sao cũng là người làm trong nhà đã lâu...”

Lý Vận Linh lên tiếng: “Đúng vậy.”

Bà ngẩng đầu, ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn Hứa Dung: “Dung Dung, con với Tiêu quản gia quan hệ rất tốt?”

“Tiêu quản gia bình thường đối đãi con không tệ.”

Lý Vận Linh thất thần một lúc, Hứa Dung do dự nói: “Mẹ, thật ra không nên để Tiêu quản gia rời đi.”

“Dung Dung, con về phòng nghỉ ngơi sớm đi.”

“Mẹ?”

“Tiêu quản gia cùng Thành Hữu, con nghĩ ta sẽ tin tưởng ai?”

Hứa Dung không nói được gì, Lý Vận Linh xua tay, ý bảo cô nên đi ra. Ra khỏi phòng Lý Vận Linh, vừa vặn lúc Minh Vành về, thấy Hứa Dung, Minh Vành bước nhanh đến nắm cổ tay cô: “Không phải ở trong phòng đợi anh sao?”

“Em muốn nói mẹ để Tiêu quản gia trở lại.”

Minh Vành rùng mình: “Em nói với mẹ?”

“Vâng.”

Minh Vành kéo tay cô lên lầu, Hứa Dung hỏi gì cũng đều không trả lời. Minh Thành Hữu cúi người, chống tay lên lan can nhìn về nơi xa, Phó Nhiễm bưng chén đi tới: “Cầm lấy chén trà nóng cho đỡ lạnh.”

Minh Thành Hữu nhô nửa người liếc nhìn Phó Nhiễm, nhận lấy chén từ tay cô.

“Vẫn còn sợ hãi đúng không?”

Minh Thành Hữu gật đầu. Phó Nhiễm học bộ dạng anh, khuỷu tay chống lên lan can: “Em không nghĩ là anh sẽ ngay lập tức đuổi Tiêu quản gia đi như vậy.”

“Anh cũng không nghĩ là bà ta làm như vậy.”

Phó Nhiễm nắm tay Minh Thành Hữu: “Có khả năng chúng ta tính sai không?”

“Có.”

Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm vào phòng: “Tiêu quản gia làm như vậy, chẳng lẽ không sợ mình là đáng nghi nhất, chuyện như vậy chắc chắn mọi người sẽ nghi bà ta đầu tiên.”

“Có thể chính bà ấy cũng không biết gì?”

Minh Thành Hữu uống một hớp trà: “Nếu quả thật là bà ta làm, Phó Nhiễm, em nói xem, có lý do khiến bà ta làm như vậy?”

Phó Nhiễm bình tĩnh lại, ánh mắt hướng về phía cửa sổ rồi quay lại nhìn Thành Hữu: “Nhất định là có chuyện gì đó, nhưng Minh gia gần đây cũng được coi là thái bình. Chuyện duy nhất em có thể nghĩ đến là lúc Hứa Dung mang thai cũng lúc em với cô ta có điều khúc mắc, nhưng lần này mục tiêu lại là mẹ.”

Minh Thành Hữu nhíu mày, đôi mắt hẹp dài sáng lên như thể từ trong lời Phó Nhiễm nghĩ ra được gì đó: “Có khi nào trước kia mẹ làm chuyện gì gây nguy hiểm hay xúc phạm đến người khác, mà đối phương lại là người Tiêu quản gia muốn bảo vệ?”

Phó Nhiễm chau mày, nhất thời rất khó làm rõ được những quan hệ này.

“Tiêu quản gia đi theo mẹ mấy thập niên, người bà ta muốn bảo vệ hẳn là người của Minh gia.” Minh Thành Hữu trầm tư.

“Nếu như Tiêu quản gia là vì bản thân, trước đã có cơ hội, là khi cha anh mất, anh không ở nhà, chỉ có bà ta và mẹ, chẳng lẽ bây giờ lại mất kiên nhẫn?”

Phó Nhiễm cố gắng nghĩ thêm, Tiêu quản gia ngoài Minh gia cũng không có người thân, hơn nữa về phương diện tiền lương thì luôn hậu đãi, bà ta làm như vậy vì lẽ gì? Cô mở mắt ra, cảm giác như trước mặt là một màn sương mù dày đặc, cho dù dùng sức cả hai tay cũng không thể gạt đi.

Hôm sau, Phó Nhiễm ăn sáng xong cũng không lập tức rời đi. Minh Thành Hữu đến công ty, bảo mẫu đưa Lý Vận Linh về phòng truyền dịch.

“Dung Dung, mấy ngày nữa sẽ đi khám thai sao?”

Hứa Dung không nghĩ Phó Nhiễm chủ động nói chuyện với mình: “Đúng vậy.”

“Trong ba tháng đầu nên nằm nhiều một chút, thỉnh thoảng cũng nên đi dạo trong vườn một chút, nhưng nhất định tránh đi cầu thang nhiều.”

“Ừ.” Hứa Dung giương mắt nhìn Phó Nhiễm. Phó Nhiễm đứng dậy đến bên Hứa Dung, đặt tay lên vai nói: “Có gì không hiểu có thể hỏi tôi, tôi có rất nhiều sách cho sản phụ, lát sẽ đưa cô.”

Hứa Dung nhấp một ngụm sữa tươi, Phó Nhiễm lơ đãng thấy sau lưng Hứa Dung có vài sợi tóc, thuận tay liền lấy một sợi nắm chặt trong tay. Hai người ở lại trong phòng khách, dù có nói chuyện chút ít, nhưng trong lòng đều phòng bị lẫn nhau chỉ là ngoài mặt tỏ ra thân mật. Đi tới lầu hai, Phó Nhiễm đứng trước Hứa Dung: “Đúng rồi, sách tôi để ở trong phòng này.”

Cô đi tới mở cửa phòng, Hứa Dung cũng đi theo.

“Nơi này đã lâu không có người ở, hôm nào phải khóa lại mới được.”

“Vì sao?”

Hứa Dung nhìn bốn phía. Phó Nhiễm từ trên bàn cầm lấy vài quyển sách: “Lúc ấy cho người thu xếp đồ đạc, lại đem đồ của tôi đặt ở đây, mẹ không nói qua với cô sao? Trước kia phòng này là của Vưu Ứng Nhụy.”
Phanh.

Phó Nhiễm xoay người, thấy Hứa Dung không cẩn thận đá phải thùng rác dưới chân, cô tựa vào bàn đọc sách: “Cô không sao chứ?”

“Không sao.”

Hứa Dung khom lưng nhặt thùng rác lên. Phó Nhiễm đi qua để thùng rác ở góc: “Cô cũng biết, tôi là phụ nữ, ít hay nhiều đối với cái tên này có chút không thoải mái.”

“Cô ta...”

Hứa Dung bước đi không tự nhiên hướng đến cửa phòng: “Cô ta là người như thế nào?”

“Sao đột nhiên cô lại thấy hứng thú với chuyện của Vưu Ứng Nhụy?”

Phó Nhiễm nheo mắt dò xét. Hứa Dung tim đập mạnh, thoái thác: “Tôi chỉ là nghe thấy cô nói vậy, tùy tiện hỏi thôi.”

Phó Nhiễm đưa sách trong tay cho Hứa Dung: “Có một số việc hắc là anh hai đã nói với cô, hiện tại Vưu Ứng Nhụy đã mất tích, chúng tôi làm thế nào cũng không truy ra tung tích của cô ta, nhưng tôi tin sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

Ánh mắt Hứa Dung hiện lên nét hoảng sợ, nhìn Phó Nhiễm đưa sách tới cũng không dám cầm: “Thôi, Minh Vành mua cho tôi cũng không ít sách.”

“Cứ cầm lấy đi.”

Ngón tay Hứa Dung run rẩy, toàn thân lạnh toát, xoay người đi ra khỏi phòng, bước tới hành lang.

Phó Nhiễm chau mày không khỏi nghi ngờ, quay người đóng cửa: “Có phải là thấy không khỏe? Mau lên lầu nghỉ ngơi.”

Hứa Dung lấy tay dè ngực, sắc mặt tái nhợt: “Mấy ngày nay bị ghen, ới hơi nhiều, tôi lên lầu ngủ trước.”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn bóng Hứa Dung đi lên lầu ba, mở ra một quyển sách, trong đó kẹp tóc của Hứa Dung. Phó Nhiễm gọi điện cho Minh Tranh, nói chuyện phẫu thuật của Lý Vận Linh, Minh Tranh cũng chỉ hỏi tình hình gần đây không hề dả động đến chuyện đi thăm, thái độ đối với Lý Vận Linh vẫn lãnh đạm như cũ.

Mọi người đang ngồi quanh bàn ăn cơm, đột nhiên có tiếng chuông cửa vang lên.

Bảo mẫu đi ra mở cửa, không lâu sau mang vào rất nhiều hộp quà: “Phu nhân, người đó bảo là chuyển cho ngài.”

Lý Vận Linh ngẩng mặt xem xét: “Ai vậy?”

“Người ta không nói.”

Là thuốc bổ các loại. Lý Vận Linh còn ngẫm nghĩ, Phó Nhiễm ngẩng đầu: “Có khi nào là anh cả không? Chiều con có gọi điện cho anh cả.”

“Minh Tranh?”

Nét mặt Lý Vận Linh rạng rỡ: “Mau, mau đem đồ đến đây.”

Thật ra cũng chỉ là chút đồ dinh dưỡng nhưng Lý Vận Linh coi như bảo bối, nhìn không chớp mắt: “Tiểu Nhiễm, có thật là Minh Tranh không?”

“Mẹ, chắc thế rồi.”

“Phu nhân, để tôi đem đi cất cho ngài.”

“Không cần.” Lý Vận Linh nhận lấy: “Đặt ở đây đi, tí ta sẽ tự mình cất.”

Minh Thành Hữu đá chân Phó Nhiễm, cô mím môi nhìn anh cười một tiếng, có một số việc không cần nói anh cũng hiểu. Ăn cơm xong lên lầu, Minh Thành Hữu vào phòng kéo Phó Nhiễm vào lồng ngực: “Anh cả mà dễ mềm lòng vậy sao? Em tốt thật nha, gần đây nói dối mặt không hề đỏ, tim không hề nhảy.”

“Ai bảo tim không nhảy?” Phó Nhiễm cãi lại: “Chẳng lẽ em là người chết.”

“Anh sờ không thấy nhảy.”

Minh Thành Hữu sờ trước ngực cô tìm kiếm. Phó Nhiễm mặc áo lông bó sát người, anh nắm chặt rồi cười nói: “Không nhảy thật nha.”

“Buông ra.”

Thành Hữu nắm chặt: “Như vậy mới nhảy.”

“Minh Thành Hữu!”

Minh Thành Hữu hai tay ôm chặt Phó Nhiễm

“Bà xã, chúng ta ở lại từ trời tối đến hừng đông đi.”

Đang nói giỡn, điện thoại của Phó Nhiễm trên tủ đầu giường bỗng vang lên, ngoài cửa gió đêm xào xạc, một tiếng này đâm thẳng vào màng nhĩ khiến người ta không khỏi kinh hồn, run sợ. Bên trong gian phòng ấm áp như trời xuân, Phó Nhiễm khẽ đẩy bả vai Thành Hữu. Là Thẩm Tố Phân gọi. Phó Nhiễm liền nghe máy: “Alo.”

“Tiểu Nhiễm.”

Đầu bên kia, giọng nói bỗng vỡ òa, rồi cứ như vậy khóc đến tê tâm liệt phế. Phó Nhiễm kinh hãi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Nhiễm, con mau đến Cục cảnh sát, dì và cha con mới được báo là đã tìm được Nhụy Nhụy rồi, con mau đến đi...”

Minh Thành Hữu nhướn mắt lên, môi mỏng cuốn lấy cổ Phó Nhiễm, cô đưa tay gạt ra, ngồi thẳng dậy: “Dì nói rõ ràng đi, tìm được Vưu Ứng Nhụy rồi?”

Minh Thành Hữu đang đầy dục vọng cũng cố nén lại. Âm thanh đầu bên kia nghe rất hỗn loạn: “Đúng. Nói là tìm được Nhụy Nhụy rồi, báo để cho dì đến nhận thi thể, Tiểu Nhiễm, bây giờ dì không biết nên làm sao, con mau tới đi.”

Bên tai truyền đến tiếng đô đô dồn dập. Bàn tay Phó Nhiễm rủ xuống bên cạnh, ánh mắt quét qua tủ đầu giường, phía trên còn có một quyển sách, bên trong là tóc của Hứa Dung mà cô chưa kịp đem đi giám định.

Chương 178: Vưu Ứng Nhụy chết thảm

Minh Thành Hữu nhận lấy điện thoại từ tay cô: “Chuyện gì vậy?”

Một hồi lâu sau, cô mới tìm được âm thanh của mình: “Cảnh sát gọi đến, nói chúng ta đến nhận thi thể.”

“Nhận thi thể?” Minh Thành Hữu giật mình: “Là ai?”

“Vưu Ứng Nhụy”.

Hai người vội vàng mặc quần áo vào, ai cũng cũng không mở miệng nói một câu nào, trước khi đi Minh Thành Hữu còn lấy khăn quàng cổ cho Phó Nhiễm, sau đó bước chân vội vàng xuống dưới lầu.

Bảo mẫu đang dọn dẹp phòng khách, thấy hai người liền hỏi

“Tam Thiếu, thiếu phu nhân, trẻ như thế còn phải đi ra ngoài sao?”

Minh Thành Hữu đáp vài tiếng, còn Phó Nhiễm đã sớm lao ra ngoài rồi.

Minh Thành Hữu chạy xe ra, vừa lúc Hứa Dung đứng trên ban công lầu ba có thể thấy được đuôi xe.

“Hai người họ gấp gáp đi đâu như vậy?”

“Có thể có chuyện gì phải xử lý.”

Minh Vành đang ngồi trên sofa, Hứa Dung nhào người ra ngoài nhìn rồi thu người lại: “Công việc vẫn chưa xong sao?”

Minh Vành hướng cô ngoắc tay, ý bảo cô đến bên cạnh anh: “Không phải em vẫn muốn đi du lịch sao? Qua mấy ngày nữa, công việc ổn định, thân thể em tốt hơn chút anh sẽ dẫn em ra ngoài.”

“Thật chứ?”

“Ở nhà thật nhàm chán quá đi, ra ngoài giải khuây vậy.”

Phó Nhiễm ngồi ở ghế lái phụ, đôi tay nắm lấy dây an toàn trước người.

Minh Thành Hữu nhìn cô qua kính chiếu hậu: “Khẩn trương sao?”

Cô nắm chặt bàn tay, lòng bàn tay đầy mồ hôi: “Em cũng không biết tại sao phải khẩn trương nữa.”

Minh Thành Hữu rất nhanh kéo tay Phó Nhiễm qua: “Không có gì phải khẩn trương cả, nếu quả thật là Vưu Ứng Nhụy, đây cũng là báo ứng của cô ta, chúng ta cũng không cần bận tâm, nếu như không phải, ngày đó chúng ta cũng luôn muốn tìm ra cô ta sao.”

Nghe Minh Thành Hữu nói như vậy, tâm trạng căng thẳng của Phó Nhiễm cuối cùng buông ra được một chút. Xe chạy nhanh trên đường, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đi tới đồn cảnh sát, nói rõ lý do sau có người dẫn bọn họ, Thẩm Tố Phân cùng Vưu Chiêu Phúc cũng ngồi ở bên ngoài, Thẩm Tố Phân đã sớm mất hồn mất vía, hai cái cánh tay run rẩy không ngừng.

Phó Nhiễm đi tới trước mặt bà, khẽ lên tiếng: “Dì.”

Thẩm Tố Phân nâng mắt lên nhìn, thấy người tới là Phó Nhiễm, chợt lấy tay che mặt lại: “Nhụy Nhụy thật đáng thương mà!”

Phó Nhiễm càng thêm kích động trong lòng: “Là cô ấy?”

Vưu Chiêu Phúc ngã đầu vào vách tường, gương mặt mắt hờn, trên mặt hiện đầy nước mắt, Phó Nhiễm dường như lần đầu tiên nhìn thấy Vưu Chiêu Phúc trong bộ dáng này.

Bác sĩ pháp y từ trong phòng ra ngoài: “Chờ có kết quả giám định, sau đó sẽ thông báo ọi người bên ngoài.”

Thẩm Tố Phân bắt lấy cánh tay Phó Nhiễm khóc thảm thiết: “Tôi biết rõ là Nhụy Nhụy, nhất định là”

Nữ pháp y lấy khẩu trang ra: “Mặc dù trên người cô ấy có đặc điểm gì đó cô có thể nhận ra, nhưng thi thể đã thối rữa, lại bị vứt bỏ tại trong nước sông lâu như vậy, chưa giám định rõ ràng chưa thể nói chính xác được.”

Thẩm Tố Phân nắm chặt cánh tay Phó Nhiễm khóc đến giống như là thở không nổi, cổ họng Phó Nhiễm nghẹn ngào, bàn tay cô vỗ vỗ vai Thẩm Tố Phân.

“Còn chưa có kết quả cuối cùng, có thể không phải như thế.”

“Tiểu Nhiễm.” Thẩm Tố Phân nói trong tiếng nức: “Có một thứ gọi là linh cảm, Nhụy Nhụy là do dì mang thai mười tháng sanh ra được, dù không sống cùng nhau, nhưng mà dì biết, đó chính là Nhụy Nhụy.”

Vưu Chiêu Phúc lấy tay che mặt, chợt khóc lên: “Nhụy Nhụy bị ném ở đầu nguồn, khắp nơi trên người là máu ứ đọng, cả người không trọn vẹn, bác sĩ nghiệm thi nói là bị mái chèo đánh vào người nên như thế, trước đây tôi đã tạo nghiệt sao? Tại sao tất cả báo ứng đều ở trên thân con gái của tôi.”

Như vậy người ta làm sao nhận thi thể được đây, người thân của nạn nhân, làm sao có thể chịu được?

“Trước tiên con đưa dì về nhà?”

Thẩm Tố Phân cổ họng khàn khàn nói: “Chúng ta không đắc tội người nào, tại sao phải như vậy?”

Thật vất vả từ đồn cảnh sát mới đi ra ngoài, Phó Nhiễm đưa Thẩm Tố Phân cùng Vưu Chiêu Phúc đến khách sạn, tạm thời dừng nên về nhà, thấy cảnh sinh tình sợ là càng khó chịu.

Dàn xếp mọi việc tốt đẹp, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu thuê một phòng sát vách, rời đi như vậy cô thật sự không yên lòng. Minh Thành Hữu đưa cho cô ly trà nóng, Phó Nhiễm không ngừng xoa bóp đôi tay, Minh Thành Hữu đem ly trà nhét vào trong tay cô. Cô nhìn cũng không nhìn nhấp một hớp.

“A!”

Anh vội vàng đoạt lấy ly trà từ trong tay cô: “Trong đầu nghĩ gì vậy? Nóng cũng không sợ.”

Phó Nhiễm đưa đầu lưỡi ra, lưỡi cô bị phỏng đỏ bừng, cô lấy tay phải che miệng lại, Minh Thành Hữu vội lấy tay cô kéo ra: “Anh xem một chút.”

Cô nhìn vào mắt anh, đưa tay ôm lấy thắt lưng anh, Minh Thành Hữu thuận thế ôm cô vào lòng.

Lần thứ hai đi đến đồn cảnh sát, vẫn là Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu đi cùng nhau. Thẩm Tố Phân trên đường rất ít nói, cho đến khi tới cửa đồn cảnh sát, bà mới bắt lấy cổ tay Phó Nhiễm khàn khàn lên tiếng: “Tiểu Nhiễm, con nói đó không phải Nhụy Nhụy?”

“Đúng, sẽ không phải.”

Thẩm Tố Phân rốt cuộc cũng có chút hi vọng, Vưu Chiêu Phúc cúi thấp đầu đẩy cửa xe ra, Thẩm Tố Phân đi xuống trượt chân một bước, Phó Nhiễm vội vàng đỡ được cánh tay bà.

Ánh mặt trời trên đỉnh đầu chiếu xuyên qua ngọn cây, khí trời âm áp, Thẩm Tố Phân thật vất vả mới vững được bước chân, Phó Nhiễm đỡ bà tiến vào đồn cảnh sát.

Phụ trách vụ án này là cảnh sát Hoàng, Minh Thành Hữu và anh ta có quen biết nhau một chút: “Kết quả như thế nào?”

Mặc dù đã đối mặt không ít trường hợp thế này, nhưng cảnh sát Hoàng mở bản giám định ra xem, cũng có chút không đành lòng: “Từ bản xét nghiệm ADN, kết quả người chết là người đã mất tích Vưu Ứng Nhụy.”

Thẩm Tố Phân thét lên một tiếng chói tai, Vưu Chiêu Phúc cũng ngồi bệt ở trên mặt đất. Trong lúc nhất thời Phó Nhiễm cũng không biết nên làm thế nào?

Minh Thành Hữu nhận lấy kết quả giám định từ tay cảnh sát Hoàng: “Chính xác hoàn toàn?”

Cảnh sát Hoàng gật đầu một cái.

“Nhụy Nhụy, Nhụy Nhụy!”

Thẩm Tố Phân khom lưng, toàn thân đều co rút đau đớn một cách kịch liệt, bàn tay bà níu lấy góc bàn: “Tại sao có thể như vậy? Con ra đi để rồi nằm ở đây dưới dòng sông lạnh băng sao? Ban đầu chúng ta làm như vậy đến tột cùng là giúp con, hóa ra chính là hại con sao?”

Đời người đặt sai chỗ, đưa Vưu Ứng Nhụy trở lại Vưu gia là một lựa chọn sai lầm sao?

Chóp mũi Phó Nhiễm chua xót, cô không thể lý giải được cảm xúc của mình. Duy nhất có thể xác định, cô cũng không phải vì Vưu Ứng Nhụy.

Thẩm Tố Phân thương tâm muốn chết, khuyên cũng khuyên không được, Minh Thành Hữu vòng tay ôm chặt vai Phó Nhiễm.

Cả người cô ngã vào trong ngực anh: “Là thật sao?”

“Cảnh sát Hoàng, lời anh nói đều là thật”. Phó Nhiễm thở dài một hơi, đưa tay chỉ vào tờ kết quả: “Em đã nghĩ đến chuyện quả báo, nhưng, Thành Hữu, em chính là không ngờ sẽ có kết quả này!”

Quả thật, nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nhưng một người vốn có sinh có tử, đến sớm hay muộn thì không ai có thể đoán trước được. Minh Thành Hữu đưa mặt kề sát vào mặt Phó Nhiễm, cảnh sát Hoàng chợt la to: “Bà không sao chứ?”

Thẩm Tố Phân nhắm vào cạnh bàn mà đập đầu xuống.

Phó Nhiễm lại tắt bật chạy ngược chạy xuôi theo vào bệnh viện. Minh Thành Hữu đã ra tay, tất nhiên sẽ có chỗ tốt nhất. Có một vài việc, dù có nhiều tiền đến đâu vẫn không thể cứu vãn trở lại.

Bác sĩ tiêm cho Thẩm Tố Phân một liều thuốc an thần, ngay cả vẻ mặt hung hãn thường ngày của Vưu Chiêu Phúc cũng ngồi yên bên cạnh không nhúc nhích. Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đi về nhà một chuyến, vừa vặn là cuối tuần, Minh Vành có ở nhà, Lý Vận Linh thấy bọn họ liền gọi: “Mau tới đây ăn cơm, vội vàng đi đâu đó?”

Thần sắc Phó Nhiễm hơi tiêu tụy, Hứa Dung đưa đĩa gấp một vài món nhưng cô không hề thèm ăn. Minh Thành Hữu thay Phó Nhiễm cởi áo khoác giao cho người giúp việc: “Em ăn không vô.”

“Một số chuyện không liên quan đến chúng ta.” Minh Thành Hữu dặt tay Phó Nhiễm, kéo cô đến trước bàn ăn, kéo ghế ra, để cô ngồi xuống, sau đó anh cũng kéo ghế ngồi cạnh cô.

“Có chuyện gì mà cả đêm qua không về nhà?”

Đối mặt với câu hỏi của Lý Vận Linh, Minh Thành Hữu ngẩng đầu, ánh mắt quét về phía mọi người rồi chậm chậm nói

“Mẹ, tìm được Vưu Ứng Nhụy rồi.”

Ánh mắt Hứa Dung lóe lên tia kinh ngạc, Minh Vành ném vị canh gà, đây là món canh anh cố ý bảo nhà bếp làm cho cô, anh múc một chén rồi đưa cho Hứa Dung.

“Tìm được rồi? Thật là chuyện tốt, thế giới rộng lớn, cô ta trốn cũng đủ lâu rồi.”

Lý Vận Linh nhớ Vưu Ứng Nhụy, sắc mặt liền kém đi.

“Tìm được ở đâu?”

“Là tìm được thi thể của cô ta.”

Hứa Dung cảm thấy cổ họng cồn cào, cô che miệng lại ngăn cảm giác muốn ói.

Lý Vận Linh buông đôi đũa trong tay ra: “Cô ta đã chết?”

Người giúp việc đem hai chén cơm lại đây, nhưng bầu không khí trên bàn cơm lúc này, ai còn có tâm trạng mà ăn uống?

Minh Thành Hữu gật đầu: “Cảnh sát ở đã tìm thấy thi thể cô ta ở bờ sông, cũng đã tìm người của Vụ gia làm ADN, xác định đúng là Vụ Ứng Nhụy.”

Lý Vận Linh cũng mất đi khẩu vị, liền nói: “Báo ứng.”

“Oe.” Hứa Dung nghiêng người không ngừng nôn khan. Minh Vành nhanh chóng bảo người giúp việc đi rót ly nước: “Uống tí nước đi.”

Lý Vận Linh liếc mắt: “Chết thì chết, dù sao trở về cũng không có ngày tháng tốt đẹp, chuyện này đã qua, Dung Dung cũng đừng để tâm.”

Phó Nhiễm cơ hồ không đụng đũa, Hứa Dung cũng ăn không được. Trở lại phòng, Phó Nhiễm cầm một quyển sách, cô thật cẩn thận mở ra, lấy ra một ít tóc của Hứa Dung.

“Đây là cái gì?”

“Em nghĩ nên xác định lần cuối cùng.”

Phó Nhiễm gộp sợi tóc của Thẩm Tố Phân cũng sợi tóc của Hứa Dung lại cùng chỗ. Minh Thành Hữu đưa tay tiếp nhận: “Anh đến thành phố Bạch Sa, tìm Từ Khiêm kiểm tra.”

Hứa Dung trở lại phòng, nôn mửa không ngừng, thật vất vả dừng được, giờ đang nằm ngủ. Minh Vành nghe được tiếng thét chói tai ở trong phòng, vội vàng từ ban công chạy vào, thấy Hứa Dung ôm chặt đầu gối, cả người thu thành một khối.

“Làm sao vậy? Lại gặp ác mộng sao?” Minh Vành đem cô ôm vào lòng.

“Lạnh quá.” Hứa Dung đưa hai tay ôm chặt lấy Minh Vành, cô không dám mở mắt ra, chỉ đành nhắm thật chặt.

“Dung Dung, ” Sau một lúc lâu Minh Vành mới lui người ra, đưa bàn tay lên sờ mặt cô: “Trước kia, tính tình em luôn ngay thẳng, có cái gì đều nói ra, không giấu trong lòng, sao bây giờ anh thấy em thay đổi rất nhiều?”

Hứa Dung bị cảnh trong mơ vừa rồi làm cho sợ hãi, giờ lại nghe được câu hỏi của Minh Vành, cô vùi sâu mặt vào trong đầu gối: “Chúng ta rời khỏi nơi này có được không? Đi nước Mỹ, đi xa thật xa.”

“Em nói mê sáng cái gì vậy?” Minh Vành lại lần nữa đem cô ôm vào trong ngực: “Trước kia không phải em nói rất nhớ Trung Quốc sao, còn nói, nơi này là nhà của chúng ta?”

Hứa Dung ngả đầu lên vai anh, không nói gì nữa.

Phó Nhiễm lái xe đi đến bệnh viện, y tá từ phòng bệnh đi ra, nói Thẩm Tố Phân không những không ăn cơm, một ngụm nước cũng không hề uống. Phó Nhiễm đem lồng cơm trong tay để lên tủ đầu giường.

Thẩm Tố Phân vốn là người phụ nữ hiền lành, nay nội tâm bị kích động, càng ra vẻ yếu đuối hơn. Nhìn phía bốn phía, quét vòng không phát hiện bóng dáng Vụ Chiêu Phúc.

“Ăn một chút gì đi?” Cô kê gối sau đầu cao lên cho Thẩm Tố Phân.

“Ba con đi lo liệu hậu sự cho Nhụy Nhụy.”

Phó Nhiễm ngồi ở bên giường: “Bất luận cô ta có làm gì, nhưng đối với dì vẫn chưa làm điều gì quá đáng, có thật hai người vẫn chưa tha thứ cho cô ấy?”

Nước mắt Thẩm Tố Phân lại trào ra: “ Nó là con gái của dì.”

Phó Nhiễm nhìn những dung dịch trong suốt từng chút được đưa vào trong cơ thể Thẩm Tố Phân, cô cầm lấy cặp lồng cơm giữ ấm: “Mặc kệ như thế nào dì cũng phải ăn cơm.”

“Tiểu Nhiễm, con nói Nhụy Nhụy đã sợ hãi như thế nào khi nằm dưới lòng sông lạnh lẽo đó? Cảnh sát nói nó bị người ta dìm chết, dì không dám tưởng tượng, thật sự không dám tưởng tượng...” Thẩm Tố Phân ôm

chấn khốc thảm thiết, Phó Nhiễm ôm chặt hộp cơm giữ ấm, trong tay lại như nặng ngàn cân, cô chợt đem hộp giữ ấm nặng nề để xuống tủ đầu giường, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Chiếc BMW màu trắng chạy như bay trên đường cao tốc, biển quảng cáo cái sau tiếp cái trước, như trực diện đập vào mắt người nhìn, trời rất lạnh nhưng cô vẫn mở rộng cửa sổ xe, gió lạnh lùa vào, rất nhanh nước mắt đã rơi trên mặt, cô lấy tay che miệng, ap mạnh chân ga.

Tới nghĩa trang, Phó Nhiễm đem xe ngừng ở bên ngoài, ngay cả chìa khóa xe cũng chưa hề rút ra.

Chính bản thân cô cũng không biết mình đã lên núi như thế nào, bởi vì là cuối tuần, dọc đường có người đi qua, chớp mũi cô ngửi được mùi hoa cúc nhẹ nhàng. Cánh mũi cô đỏ ửng, cô đi tới trước mộ của Phạm Nhàn.

Biết bao nhiêu lời muốn nói nghẹn lại trong cổ, Phó Nhiễm ngồi xổm người xuống, bàn tay mơn trớn lên tấm ảnh chụp trên bia mộ.

Vưu Ứng Nhụy sợ hãi chìm trong dòng nước lạnh băng kia, còn mẹ thì sao?

Lúc ấy Phạm Nhàn đang nằm trên người Phó Nhiễm, từng trận đòn nghiêm trọng cô và mẹ phải chịu đựng, lúc đó cô ta không sợ hãi sao?

Tấm lòng của người mẹ đối với con gái, còn có cháu ngoại cùng hạnh phúc nửa đời sau của cô, bây giờ thì mẹ đang nằm sâu dưới lớp đất lạnh lẽo tối tăm này, mẹ có sợ không?

Buổi chiều, mặt trời đã khuất núi.

Những tán cây um tùm tươi tốt trong nghĩa trang mang lại cho người ta cảm giác âm u. Phía sau có tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, Phó Nhiễm không hề quay đầu lại, Minh Thành Hữu ngồi xổm xuống bên cạnh cô, đặt tay lên vai Phó Nhiễm, cô ngẩn người, rụt tay đang đặt trên bia mộ ra: “Phó Nhiễm.”

Cô nhìn gương mặt đang gần trong gang tấc của Minh Thành Hữu, liếc mắt nhìn lại một cái mới phát hiện trời đã tối rồi: “Sao rồi anh?” Phó Nhiễm mở miệng hỏi, giọng nói run run.

“Anh đem mọi thứ giao cho Từ Khiêm, lo lắng cho em nên anh quay trở lại, sau khi có kết quả cậu ấy sẽ nói cho anh biết.”

Phó Nhiễm ngồi đến hai chân run lên, muốn đứng dậy nhưng cả người lại ngã về phía trước, Minh Thành Hữu kịp thời đưa tay ôm lấy cô. Phó Nhiễm khom lưng, cả người vô lực dựa vào trong lòng Minh Thành Hữu: “Em thực hy vọng, người kia không phải Vưu Ứng Nhụy.”

Minh Thành Hữu khẽ mím môi lại: “Vì sao?”

“Em không nghĩ cô ấy cứ như vậy chết đi, khi chết còn muốn mọi người thương hại, cô ấy nên chịu thống khổ một chút bù lại những chuyện cô ấy đã gây ra, chứ không phải đem tất cả những chuyện không cam lòng và tuyệt vọng đổ lên chúng ta.”

Phó Nhiễm xuống xe mà ngay cả áo khoác cũng chưa mặc, bây giờ trời lạnh, cả người cô run lấy bầy, Minh Thành Hữu cởi áo khoác cho cô, đem cô ôm vào trong ngực: “Về nhà đi.”

Hơi ấm trên người anh làm cho cô bớt lạnh đôi chút, sau đó Minh Thành Hữu ôm cô xoay người bước đi.

Xe Phó Nhiễm dừng ở ven đường, Minh Thành Hữu không để cho cô lái xe nữa. Lúc lên xe còn sợ Phó Nhiễm bị lạnh, Minh Thành Hữu tăng nhiệt độ máy sưởi, lại đem áo khoác khoác lên trên vai Phó Nhiễm.

Gần đến giờ ăn tối, Lý Vận Linh buông tờ báo trong tay xuống: “Tiểu Nhiễm cùng Thành Hữu làm sao vẫn chưa về?”

Hứa Dung mặc quần áo ở nhà ngồi xem tivi: “Mẹ, hai ngày nay Tiểu Nhiễm đều vào bếp chuẩn bị đồ ăn, có khả năng cô ấy đến bệnh viện.”

“Lại vì người kia của Vưu gia mà chạy ngược xuôi?” Lý Vận Linh nghĩ đến điều này, dùng tay quăng tờ báo lên bàn trà.

Hứa Dung đem âm lượng tivi điều chỉnh nhỏ lại: “Dù sao cũng là mẹ nuôi của Tiểu Nhiễm, không thể không lo lắng được”.

“Có cái gì tốt mà lo lắng chứ?” Lý Vận Linh cắt đứt lời nói Hứa Dung: “Hạng người như thế cả đời không nên qua lại làm gì, con cũng vậy, về sau ra ngoài có vô tình gặp gỡ cũng đừng quan tâm.”

“Dạ.”

Phó Nhiễm ở trước cửa thay giày, sau đó bước vào nhà, Hứa Dung ngẩng đầu lên nhìn: “Tiểu Nhiễm, đi không sao chứ?”

Lý Vận Linh nhìn cô.

Phó Nhiễm lắc đầu: “Không có chuyện gì.”

Cô đi vào phòng khách, Lý Vận Linh ngoắc tay ý bảo cô ngồi vào bên cạnh: “Đừng nghĩ đến chuyện của Vụ Ứng Nhụy nữa, vận mệnh con người như thế nào ông trời đều có an bài tốt cả.”

“Mẹ, con không nghĩ tới cô ấy.” Phó Nhiễm nâng ánh mắt lên, vô tình chạm mắt với Hứa Dung: “Con nghĩ tới mẹ con.”

Lý Vận Linh nghiêng đầu, nhìn thấy đáy mắt Phó Nhiễm đầy ảm đạm cùng bi thương, lời nói vừa đến khóe miệng đành phải nuốt trở về. Bà vỗ vỗ mu bàn tay cô: “Đừng nghĩ nhiều, hai ngày nay con đều ở bên ngoài, bảo mẫu sắp ốm không nổi Hân Hân rồi.”

Buổi tối cơ hồ cả đêm không ngủ, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa chiếu lên trên người, Minh Thành Hữu từ phía sau ôm lấy Phó Nhiễm, cô tròn tròn mắt nhìn về phía nơi nào đó, chỉ là không nói chuyện.

Minh Thành Hữu đặt bàn tay lên vai Phó Nhiễm, vỗ vỗ nhẹ.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, làm người ta nghe mà giật cả mình. Sau một hồi, đến khi chuông reo đến lần thứ hai, Minh Thành Hữu mới lồm cồm bò dậy, anh đưa di động đến bên tai: “Alo.”

Phó Nhiễm vểnh tai lên nghe nhưng lại không nghe được gì cả, cô lật người lại, Minh Thành Hữu đáp nhẹ một tiếng rồi đem điện thoại đặt lại chỗ cũ.

“Ai gọi vậy?”

Anh rũ mắt xuống nhìn Phó Nhiễm chằm chằm: “Từ Khiêm.”

“Anh ấy nói như thế nào?”

Minh Thành Hữu thu hồi tay lại, chống nửa người ngồi dậy, dùng lực ôm chặt Phó Nhiễm: “Hứa Dung cùng Thẩm Tố Phân không có chút quan hệ huyết thống.”

Phó Nhiễm nhắm chặt hai mắt, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Giấy giám định trong tay cảnh sát Hoàng chắc chắn là thật, bên phía Từ Khiêm càng không cần phải nói.

Thời gian dài như vậy Phó Nhiễm thử dò xét Hứa Dung, thế nhưng điều là chuyện dư thừa. Phó Nhiễm cũng thấy trong lòng bỗng dưng buông lỏng, đúng vậy, ý nghĩ của cô vốn là hoàn toàn không tưởng tượng nổi: “Thành Hữu, anh nói vì sao Vụ Ứng Nhụy bị giết?”

“Còn có thể vì sao?” Minh Thành Hữu lật người lại, nằm ngửa người nhìn trần nhà: “Giết người diệt khẩu.”

Phó Nhiễm nằm ở trên ngực anh: “Chẳng lẽ là Lý Lận Thần? Hoặc là, còn có người khác?”

Bàn tay Minh Thành Hữu nắm chặt bả vai Phó Nhiễm: “Lúc trước mẹ bị đẩy xuống cầu thang, thương tích đầy người, thật sự là Vụ Ứng Nhụy làm ra sao?”

Phó Nhiễm không dám nhớ tới một màn kia, cô đem chân kéo cao hơn đỉnh đầu.

Hứa Dung cùng Lý Vận Linh đến hoa viên bên trong tản bộ, Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm còn không có xuống lầu, cũng không có ai lên thúc giục.

“Mẹ, chân của mẹ đã khá hơn chút nào chưa?”

Lý Vận Linh vẫn còn ngồi ở trên xe lăn: “Tốt hơn nhiều.”

Ánh mắt Hứa Dung thỉnh thoảng nhìn về phía ban công lầu hai: “Mẹ, hôm nay con muốn ra ngoài một chút.”

“Con ở đây không quen biết mấy người, muốn mua đồ gì vẫn là nên để tài xế đưa đi.”

“Con chỉ đi dạo một chút thôi, có một người bạn ở thành phố Nghênh An tới đón con rồi.”

Lý Vận Linh nghe vậy, cũng không cố ý ngăn cản nữa. Hứa Dung lên lầu, cầm túi xách đi xuống, thấy Lý Vận Linh đang ngồi trước bàn đá: “Mẹ, hai ngày trước ở nhà nhàm chán nên con tự thêu một bức tranh chữ thập, con thêu ẹ cái ví tiền nè.”

“Phải không?”

Hứa Dung mở túi xách ra lục lọi một chút, sau đó lấy ra một cái ví tiền: “Xấu mẹ dùng có chê nha!”

Dây khóa kéo của ví tiền được làm bằng tơ hồng, phía dưới còn treo một ngọn bội lủng lẳng.

Hứa Dung đem ngọc cầm ở trong tay, sắc mặt Lý Vận Linh gọn song: “Đây là cái gì vậy? Rất đẹp mắt nha.”

“Là ngọc bội đó.”

“Mẹ xem xem.” Hứa Dung do dự một lát sau đó đưa miếng ngọc vào tay Lý Vận Linh.

“Chất ngọc rất tốt, ở đây ra vậy?”

“Dạ, lúc trước con mua được ở một tiệm bán vàng bạc”. Hứa Dung sợ nói tới Tiêu quản gia chọc Lý Vận Linh mất hứng.

Lý Vận Linh đem khối ngọc trả lại cho Hứa Dung: “Hắn là rất đáng giá, con nên giữ gìn cho thật tốt.”

“Mẹ, con đi ra ngoài một chút.” Hứa Dung đem miếng ngọc bỏ lại vào trong túi xách.

Nhìn theo bóng dáng Hứa Dung đi không quay đầu lại, trên mặt Lý Vận Linh mang theo một sự nghi ngờ, miếng ngọc đó làm sao mà bà lại không biết chứ, Tiêu quản gia đã từng đưa cho bà xem qua rồi, nói là muốn truyền lại cho con dâu tương lai.

Dù đến nay Tiêu quản gia còn chưa tìm được con, nhưng sẽ không đến mức đem một vật quý giá như vậy cho Hứa Dung.

Ngón tay Lý Vận Linh chạm vào ví tiền Hứa Dung để trên bàn đá, bà cầm lên nhìn một lát rồi quăng lên bàn. Hừ! Thêu thừa may vá, cô ta làm sao mà tự tay làm được!

Qua giờ cơm tối, Minh Thành Hữu đẩy ra cửa phòng đi vào, Phó Nhiễm còn nằm trên giường ngủ, anh cũng không bật đèn, bước chân nhẹ nhàng rồi khom lưng ngồi trước mặt cô.

Cô mở to mắt nhìn bóng dáng cao ráo của anh đang bước đến. Anh đưa tay đẩy cô một cái, sau đó nằm lên giường. Minh Thành Hữu mặc một cái áo len mỏng, đưa tay đặt lên bụng Phó Nhiễm: “ Có đói bụng không?”

“Em không đói.”

Minh Thành Hữu nói chuyện một hồi rồi lật người lại, hai tay chống bên người Phó Nhiễm, đầu gối anh đẩy hai chân Phó Nhiễm ra, đem chân xóc lên rồi cởi xuống áo len trên người ra. Phó Nhiễm cảm giác được cơ thể anh đang dán lên người cô, đôi tay cô vòng qua ôm lấy anh, da thịt của anh rắn chắc, cơ bắp cực đẹp, đưa tay sờ không có một chút thô ráp nào. Minh Thành Hữu đưa tay cởi áo Phó Nhiễm, cô cũng phối hợp vươn cánh tay ra để cho cởi áo. Tiếp theo là quần. Bên tai chỉ có tiếng vang nhỏ của nút áo, cùng với hô hấp từ từ rối loạn, Minh Thành Hữu đặt tay ở sau gáy Phó Nhiễm, môi mỏng gần như kịch liệt ở trên cổ cô mà gặm cắn, Phó Nhiễm rất phối hợp nâng nửa người lên, móng tay mặc đã được cắt ngắn, nhưng bởi vì dùng sức rất mạnh nên lưu lại vài vết trầy xước trên lưng anh.

Minh Thành Hữu hôn cô thật sâu, Phó Nhiễm ôm chặt cổ anh đáp lại, khoảng trống trong cơ thể nhanh chóng được lấp đầy, cô như lạc vào đại dương mênh mông, cả người phiêu diêu dập dềnh.

Chiếm dụng, hung hăng chiếm dụng. Gần như là quần lấy nhau điên cuồng, dục vọng mãnh liệt nhanh chóng thiêu đốt hai người, sau khi giải phóng được cơ thể, hai người ôm chặt lẫn nhau, bốn mắt nhìn nhau, trong không khí tràn ngập hơi thở ái muội.

“Phó Nhiễm.”

Cả người cô toàn là mồ hôi, ẩm ướt, Phó Nhiễm thở hổn hển, thật lâu sau vẫn chưa hồi phục lại.

Minh Thành Hữu đưa tay lên vén những sợi tóc dán chặt trên trán Phó Nhiễm: “Chúng ta chỉ có thể lựa chọn sống như thế nào, lại không được lựa chọn cuộc sống của người khác, cũng không có cái gì là nên hay không nên, cho dù Vũ Ưng Nhụy đứng ở trước mặt em, đem bộ dạng nhếch nhác hèn mọn đến trước mặt em, em cũng sẽ được thoải mái. Phó Nhiễm.”

Minh Thành Hữu cúi đầu hôn lên trán cô: “Anh yêu em, anh sẽ bất chấp tất cả mọi thứ để cho em được hạnh phúc.”

Đáy mắt Phó Nhiễm chua xót, vòng tay ôm chặt anh.

178. Chương 178

Chương 177: Sự nổi giận của Tam Thiếu

“Sau khi giải phẫu, có thể sẽ gặp khó khăn trong việc đi lại, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng để mọi người khó nhận ra.”

Lý Vận Linh như thấy tai họa đang giáng xuống. Đối với bà mà nói, dù là bất kì lí do gì cũng khiến bà khó chấp nhận được việc này.

Bác sĩ đem cuộn phim gỡ xuống: “Mọi người cứ từ từ bàn bạc.”

“Còn bàn bạc cái gì?” Minh Thành Hữu mở miệng đầu tiên: “Mau chuẩn bị đi.”

“Không.” Hai tay Lý Vận Linh giữ lấy chân: “Ta không đồng ý.”

“Không phẫu thuật thì chỉ còn chờ để cưa chân?”

Mặt Lý Vận Linh biến sắc, ngón tay bóp chặt lấy chân, Minh Vành ngồi xổm xuống ôn tồn nói: “Mẹ, bác sĩ đã nói, phẫu thuật xong sẽ không ai nhìn ra.”

“Không thể nào.” Lý Vận Linh nắm chặt tay vỗ vỗ đầu gối.

Phó Nhiễm quay đầu nhìn Minh Thành Hữu, bước chân anh có phần xiêu vẹo đi tới trước cửa sổ. Nắng sớm rực rỡ xuyên qua khe cửa sổ chiếu sáng khuôn mặt Thành Hữu làm Phó Nhiễm không thể nhìn rõ thần sắc của anh.

Mặc dù lúc này Lý Vận Linh khó có thể tiếp nhận nhưng cũng biết nếu không phẫu thuật hậu quả sẽ như thế nào.

Minh Vành đi tiến hành làm thủ tục nhập viện. Phó Nhiễm thì gọi điện cho Tiêu quản gia dặn dò mang chút đồ đem đến. Cúp điện thoại, Phó Nhiễm đi đến bên Thành Hữu, vỗ vai anh: “Thành Hữu.”

“Bác sĩ nói như thế nào?”

“Không phải do thuốc.”

Phó Nhiễm suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: “Bệnh viện đã kiểm tra thuốc mẹ hay uống cũng không có vấn đề gì.”

Minh Thành Hữu gạt đầu, mắt nhắm chặt, đưa tay day day trán. Lý Vận Linh nằm trong phòng bệnh chuẩn bị làm phẫu thuật. Phó Nhiễm đi vào thấy bà đang nhìn ra cửa sổ, nhẹ nhàng gọi: “Mẹ.”

“Con ra ngoài chờ đi.” Hốc mắt Lý Vận Linh còn ướt, Tiêu quần gia xách hai túi to đi vào: “Thiếu phu nhân, phu nhân.”

Phó Nhiễm yên lặng đi ra ngoài. Tiêu quần gia mang đồ ra sửa sang từng cái một rồi đem treo trong tủ quần áo: “Phu nhân, chân bà có vấn đề gì sao? Tại sao lại phải phẫu thuật?”

Lý Vận Linh nghe vậy, cố giữ bình tĩnh: “Bác sĩ nói là hồi phục không tốt.”

Tiêu quần gia nghe vậy đi đến bên cạnh bà: “Thật là sóng trước chưa yên, sóng sau lại tới, gần đây Minh gia gặp quá nhiều chuyện.”

Lý Vận Linh không khỏi than nhẹ: “Lần này không phải Tiểu Nhiễm cố ý đưa ta tới bệnh viện, chắc chân ta đã bị cưa rồi.”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Tiêu quần gia hoảng hốt.

Lý Vận Linh nhắc chân, ý bảo Tiêu quần gia ngồi lên giường: “Tiêu quần gia, gần đây con trai bà không có tin tức gì sao?”

Lý Vận Linh đột nhiên hỏi làm Tiêu quần gia có chút giật mình, không kịp ứng phó bèn đứng lên đem túi đồ còn lại bỏ ra thu xếp: “Cũng đã hơn hai mươi năm rồi, phu nhân, tôi nào dám có hi vọng gì nữa.”

“Ai dè.” Lý Vận Linh chống nửa người lên: “Tôi cũng đã tận dụng hết mối quan hệ hỏi thăm cho bà.”

“Đã phiền phu nhân phải nhọc công rồi.”

Tiêu quần gia quay lưng về phía Lý Vận Linh, trong lòng không yên: “Sao đột nhiên phu nhân lại hỏi vậy?”

“Tôi ngã bệnh rồi mới có thể cảm nhận được có con trai con gái bên cạnh thật tốt. Năm đó thật là ngoài ý muốn, hai đứa bé bị bắt cóc, nếu không phải bà liều chết cứu Thành Hữu, con trai bà cũng không mất tích.”

Tiêu quần gia âm thầm trả lời: “Phu nhân, chuyện cũng đã qua rồi, ngài đừng nên nhắc lại.”

“Những năm qua là Minh gia ta nợ bà.”

“Phu nhân cùng lão gia cũng đã cố gắng giúp tôi rồi, đứa con kia phải lưu lạc bên ngoài có lẽ cũng là ý trời.” Vành mắt Tiêu quần gia vành mắt ửng đỏ: “Phu nhân không nên tự trách.”

“Bà đối với Thành Hữu cùng Minh Vành tốt như thế nào tôi luôn để trong tâm, thật là làm khó cho bà.”

Tiêu quần gia tự an ủi cho tất cả đều là ý trời: “Là tôi không bảo vệ được con, cho nên ông trời cố ý không cho tôi tìm lại được.”

Lý Vận Linh nghe thấy thế mắt cũng ửng đỏ. Tiêu quần gia vội vàng lau nước mắt: “Phu nhân, đừng nói chuyện này nữa. Sắp đến giờ phẫu thuật rồi, ngài đừng nghĩ ngợi nhiều, để bản thân thật thoải mái mới là quan trọng nhất.”

Lý Vận Linh phẫu thuật rất thành công, sau này tốc độ hồi phục sẽ tốt hơn nhưng để lại tật ở chân là điều khó tránh khỏi. Đón Lý Vận Linh về nhà, Minh Thành Hữu bế bà từ trên xe vào trong phòng khách. Phó Nhiễm đi theo sau, nhìn theo bóng lưng vững chãi của Thành Hữu. Cô hiểu dù Thành Hữu không nói, đối với những việc làm trước kia của Lý Vận Linh cũng có không ít bất mãn, nhưng bà là người nuôi dưỡng anh từ nhỏ, tình mẫu tử giữa hai người không thể giả được.

Minh Thành Hữu bế Lý Vận Linh đặt vào ghế sa lon. Tiêu quần gia vội vàng đi lấy nước: “Phu nhân, đến giờ uống thuốc rồi.”

Lý Vận Linh cũng có chút khát nước, lúc đưa tay ra thì bị Minh Thành Hữu đi trước một bước, cầm chén nước trong tay Tiêu quần gia đổ vào mâm trái cây rồi đưa chén cho Phó Nhiễm: “Đi lấy ẹ chén khác.” Phó Nhiễm không hỏi nhiều đưa tay nhận lấy. Tay Tiêu quần gia vô thức còn dừng lại giữa không trung, Lý Vận Linh gắng hỏi: “Thành Hữu, con làm gì vậy?”

Minh Thành Hữu nhướng mắt nhìn Tiêu quần gia: “Bình thường cũng là bà lấy thuốc ẹ tôi sao?”

“Đúng vậy.”

“Còn cần tôi phải hỏi bà sao?”

“Tam thiếu, tôi không hiểu cậu có ý gì.”

Hứa Dung từ lầu ba xuống dưới: “Mẹ, mẹ về rồi.”

Lý Vận Linh gạt đầu nhưng mắt vẫn chăm chăm nhìn Thành Hữu.

“Phu nhân, chẳng lẽ bà cũng nghi ngờ tôi.”

Lý Vận Linh không chút do dự lắc đầu: “Thành Hữu, con nghi ngờ ai cũng được, nhưng mẹ tin chuyện này không phải Tiêu quản gia làm.”

“Mẹ, người mẹ càng không nghĩ tới càng đáng nghi.”

Lý Vận Linh cố gắng thuyết phục Thành Hữu: “Không. Nếu Tiêu quản gia là người như vậy, lúc ấy sẽ không cố gắng cứu con để đưa con trai ruột thịt của bà phải lưu lạc bên ngoài.”

Chuyện này là lần đầu tiên Phó Nhiễm nghe tới.

“Mẹ, chân mẹ là do uống thuốc mới thành như vậy, thuốc này cũng không phải tự nhiên mẹ dùng trong ngày một ngày hai. Mẹ nghĩ lại thử xem, từ khi mẹ ngồi xe lăn ai là người chăm sóc mẹ lâu nhất?”

Tiêu quản gia cố ý giải thích: “Tam thiếu, tại sao tôi phải làm như vậy? Tôi nhìn cậu lớn lên từng ngày, tôi cùng phu nhân ...”

Ánh mắt Minh Thành Hữu chăm chăm hướng đến Tiêu quản gia, lạnh lùng nói ra bốn chữ: “Lòng người khó đoán.”

Phó Nhiễm mang chén nước trở lại, Hứa Dung định bụng nói giúp cho Tiêu quản gia liền bị Minh Vành giữ tay, ý bảo chuyện này tốt nhất không nên tham gia.

“Tam thiếu, cậu đã nói như vậy, tôi cũng không biết làm thế nào, nhưng tôi không muốn bản thân vô duyên vô cớ bị oan uổng, cậu có bằng chứng gì không?”

Minh Thành Hữu trong lòng vốn là nhận định như vậy, mấy người giúp việc từ phòng Tiêu quản gia đi ra, nhìn Minh Thành Hữu lắc đầu. Cũng không phải là ngoài dự liệu, Phó Nhiễm đưa Lý Vận Linh đi bệnh viện, nếu thật là Tiêu quản gia thì sẽ có đủ thời gian phi tang vật chứng.

“Tiêu quản gia, tôi không nói bà, nhưng hiện tại mẹ tôi xảy ra chuyện, nhà có nhiều người cũng có thể chăm sóc tốt ẹ tôi, bà đã ở Minh gia đã gần ba mươi năm, cũng đến lúc về nhà nghỉ ngơi một chút rồi.”

Tiêu quản gia nhìn Lý Vận Linh, Lý Vận Linh trầm mặt: “Thành Hữu, chuyện này mẹ tự biết lo liệu.”

“Tiêu quản gia, lời đã nói đến nước này, bà còn muốn lưu lại đây sao?”

Minh Thành Hữu hướng thẳng mắt nhìn Tiêu quản gia. Tiêu quản gia gạt đầu: “Được, tôi đi.”

Sắc mặt Lý Vận Linh càng lạnh, Phó Nhiễm đưa thuốc cùng nước đến cho bà, bà mới chịu nhịn, dò xét ánh mắt Phó Nhiễm rồi mới uống. Tiêu quản gia đã ở Minh gia lâu năm, đồ đạc cũng nhiều, Minh Thành Hữu cho bà một ngày để dọn đồ. Lý Vận Linh trong lòng vẫn không nỡ để bà ra đi, Minh Vành thì không nói gì, Minh Thành Hữu thì một mực quyết định như vậy. Phó Nhiễm biết dù có đôi khi Minh Thành Hữu không đứng đắn, nhưng là người biết nhu cương đúng lúc, từ chuyện trưởng khoa Tống đến nhà là có thể nhìn ra được. Anh vốn có thể nhắm một mắt mở một mắt mà bỏ qua, lần này nếu không phải là tổn hại đến Lý Vận Linh, anh đã không nhắm thẳng vào Tiêu quản gia. Không cần biết là có chứng cứ hay không, dù sao vẫn là đem quả bom hẹn giờ này ra khỏi Minh gia trước tiên. Mấy người giúp việc đang giúp Tiêu quản gia thu xếp đồ đạc, Phó Nhiễm đưa Lý Vận Linh về phòng, Minh Vành đưa Hứa Dung lên lầu ba rồi tự mình có việc gấp ra ngoài. Lý Vận Linh nằm dài trên giường, bác sĩ gia đình tới truyền dịch, sau khi chuyện xảy ra, Minh Thành Hữu đối với Lý Vận Linh càng thêm cẩn trọng. Bác sĩ gia đình cũng nơm nớp lo sợ, lúc trước là do ông nghĩ Lý Vận Linh đang hồi phục tốt, không nghĩ tới là phát sinh chuyện phải đến bệnh viện. May mắn là Minh Thành Hữu không trách cứ. Phó Nhiễm ở bên cạnh gọt táo, Lý Vận Linh đặt tay trên trán: “Mẹ không tin là Tiêu quản gia.”

“Mẹ, có một số việc từ từ sẽ rõ ràng. Đến lúc đấy mẹ ngẫm lại, chiếc chân phải chịu phẫu thuật này không uổng phí.”

Lý Vận Linh sờ chiếc chân dưới chân: “Thiếu chút nữa là không thể giữ được chiếc chân này.”

“Cho nên...” Phó Nhiễm đưa quả táo đã gọt vỏ cho bà: “Thời gian có thể chứng minh mọi chuyện.”

Hứa Dung thấy Minh Vành lái xe đi liền xuống lầu, bên trong phòng khách không một bóng người. Cô tránh phòng Lý Vận Linh, đi ra hành lang đứng thấy Tiêu quản gia đang trong phòng thu xếp đồ.

“Tiêu quản gia.”

Bà kinh ngạc quay lại: “Nhị thiếu phu nhân.”

Tiêu quản gia để Hứa Dung vào phòng rồi đóng cửa: “Nhị thiếu phu nhân, lúc này không nên tiếp xúc với tôi như vậy.”

“Tiêu quản gia, là bà làm thật sao? Tôi không tin.”

“Nhị thiếu phu nhân, có lời này của cô là đủ rồi.” Tiêu quản gia kéo Hứa Dung đến bên giường: “Tôi này tôi sẽ rời đi, sau này cô phải tự lo cho bản thân thật tốt.”

“Tại sao bọn họ lại nghi ngờ bà?”

Tiêu quản gia nắm tay Hứa Dung: “Sau này tôi đi rồi, cô ở Minh gia nhất định phải cẩn thận, đặc biệt là để ý Phó Nhiễm, lần này cô ta kịp thời đưa phu nhân tới bệnh viện, phu nhân đối xử với cô ta nhất định sẽ tốt hơn trước.”

“Tiêu quản gia, Minh gia nhiều người như vậy cũng chỉ có bà và Minh Vành đối tốt với tôi.”

“Nhị thiếu phu nhân, nhất định phải chăm sóc kỹ lưỡng đứa nhỏ trong bụng.”

Hứa Dung ngồi ở mép giường nhìn Tiêu quản gia xếp đồ, lúc trước khi không thấy cô xuống lầu, đều là Tiêu quản gia đi lên quan tâm. Hứa Dung đứng dậy, Tiêu quản gia lấy từ trong bao da ra một miếng ngọc bội đưa cho Hứa Dung: “Nhị thiếu phu nhân, đây là món quà nhỏ tôi muốn tặng cho tiểu thiếu gia.”

Là miếng ngọc bội được khắc thành quả trường thọ, Hứa Dung vội vàng xua tay: “Tôi không thể nhận được.”

“Cô nhận đi, sau này hãy đeo cho tiểu thiếu gia.” Tiêu quản gianhét vào tay Hứa Dung. Hứa Dung rất nhanh đi ra khỏi phòng Tiêu quản gia, lên lầu gọi điện cho Minh Vành. Minh Vành nhận ra ý của cô vội ngăn cản: “Dung Dung, chuyện này chúng ta đừng nên để ý. Em biết điều một chút, ở trong phòng đừng đi lung tung. Hiện tại Thành Hữu nghi ngờ Tiêu quản gia, mọi người ai cũng tránh xa bà ấy, em đừng để mọi chuyện rắc rối thêm.”

Hứa Dung chỉ có thể đồng ý, cúp điện thoại. Tiêu quản gia lúc gần đi qua phòng Lý Vận Linh từ biệt, Lý Vận Linh cũng không thể giữ bà. Minh Vành chưa về dùng cơm tối, trên bàn ăn rất yên lặng, không ai nói một câu. Ăn xong Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu liền lên lầu. Lý Vận Linh nhận khăn lau tay người giúp việc đưa tới: “Tiêu quản gia.”

Hứa Dung buông đĩa trong tay xuống. Lý Vận Linh nhận ra mình nhầm, thở dài: “Thật đúng là thói quen.”

“Mẹ, nếu đã vậy để Tiêu quản gia trở lại đi.” Hứa Dung dò xét ý bà.

“Chuyện này con đừng nên xen vào.”

Lý Vận Linh ngồi lên xe lăn, bảo mẫu đẩy bà vào phòng khách, Hứa Dung cũng vội vàng đi theo. Tiêu quản gia không ở đây, Lý Vận Linh thấy người khác làm chuyện gì cũng không vừa ý, lúc thì kêu trà quá nóng, lúc thì nói người khác không có mắt, Hứa Dung đều để ý.

“Về phòng nghỉ ngơi đi.” Lý Vận Linh hướng đến người bên cạnh phân phó.

“Mẹ, để con đưa mẹ vào.”

Lý Vận Linh mở miệng ngăn lại: “Thôi, con đang mang thai, tốt hơn là tự chăm sóc mình đi.”

Tuy là nói vậy nhưng Hứa Dung vẫn theo bà vào phòng. Bảo mẫu đỡ Lý Vận Linh lên giường, Hứa Dung kéo rèm cửa sổ. Lý Vận Linh biết cô có điều muốn nói: “Hai ngày nay bụng còn khó chịu nữa không?”

Hứa Dung lúng túng trả lời: “Đỡ hơn rồi ạ.”

Cô kéo chăn cho Lý Vận Linh: “Mẹ, mẹ tin lời của Thành Hữu sao?”

“Nếu không thì sao?”

“Tiêu quần gia đã bên cạnh mẹ gần ba mươi năm, con người bà như thế nào hẳn mẹ là người biết rõ nhất.”

Lý Vận Linh trầm mặc hồi lâu, Hứa Dung ngồi vào mép giường: “Mẹ, hiện tại chuyện gì Thành Hữu cũng nghe Tiểu Nhiễm, không phải là con muốn nói sau lưng, nhưng Tiêu quần gia dù sao cũng là người làm trong nhà đã lâu...”

Lý Vận Linh lên tiếng: “Đúng vậy.”

Bà ngẩng đầu, ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn Hứa Dung: “Dung Dung, con với Tiêu quần gia quan hệ rất tốt?”

“Tiêu quần gia bình thường đối đãi con không tệ.”

Lý Vận Linh thất thần một lúc, Hứa Dung do dự nói: “Mẹ, thật ra không nên để Tiêu quần gia rời đi.”

“Dung Dung, con về phòng nghỉ ngơi sớm đi.”

“Mẹ?”

“Tiêu quần gia cùng Thành Hữu, con nghĩ ta sẽ tin tưởng ai?”

Hứa Dung không nói được gì, Lý Vận Linh xua tay, ý bảo cô nên đi ra. Ra khỏi phòng Lý Vận Linh, vừa vặn lúc Minh Vành về, thấy Hứa Dung, Minh Vành bước nhanh đến nắm cổ tay cô: “Không phải ở trong phòng đợi anh sao?”

“Em muốn nói mẹ để Tiêu quần gia trở lại.”

Minh Vành rùng mình: “Em nói với mẹ?”

“Vâng.”

Minh Vành kéo tay cô lên lầu, Hứa Dung hỏi gì cũng đều không trả lời. Minh Thành Hữu cúi người, chống tay lên lan can nhìn về nơi xa, Phó Nhiễm bưng chén đi tới: “Cầm lấy chén trà nóng cho đỡ lạnh.”

Minh Thành Hữu nhô nửa người liếc nhìn Phó Nhiễm, nhận lấy chén từ tay cô.

“Vẫn còn sợ hãi đúng không?”

Minh Thành Hữu gật đầu. Phó Nhiễm học bộ dạng anh, khuỷu tay chống lên lan can: “Em không nghĩ là anh sẽ ngay lập tức đuổi Tiêu quần gia đi như vậy.”

“Anh cũng không nghĩ là bà ta làm như vậy.”

Phó Nhiễm nắm tay Minh Thành Hữu: “Có khả năng chúng ta tính sai không?”

“Có.”

Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm vào phòng: “Tiêu quần gia làm như vậy, chẳng lẽ không sợ mình là đáng nghi nhất, chuyện như vậy chắc chắn mọi người sẽ nghi bà ta đầu tiên.”

“Có thể chính bà ấy cũng không biết gì?”

Minh Thành Hữu uống một hớp trà: “Nếu quả thật là bà ta làm, Phó Nhiễm, em nói xem, có lý do khiến bà ta làm như vậy?”

Phó Nhiễm bình tĩnh lại, ánh mắt hướng về phía cửa sổ rồi quay lại nhìn Thành Hữu: “Nhất định là có chuyện gì đó, nhưng Minh gia gần đây cũng được coi là thái bình. Chuyện duy nhất em có thể nghĩ đến là lúc Hứa Dung mang thai cũng lúc em với cô ta có điều khúc mắc, nhưng lần này mục tiêu lại là mẹ.”

Minh Thành Hữu nhúu mày, đôi mắt hẹp dài sáng lên như thể từ trong lời Phó Nhiễm nghĩ ra được gì đó: “Có khi nào trước kia mẹ làm chuyện gì gây nguy hiểm hay xúc phạm đến người khác, mà đối phương lại là người Tiêu quản gia muốn bảo vệ?”

Phó Nhiễm chau mày, nhất thời rất khó làm rõ được những quan hệ này.

“Tiêu quản gia đi theo mẹ mấy thập niên, người bà ta muốn bảo vệ hẳn là người của Minh gia.” Minh Thành Hữu trầm tư.

“Nếu như Tiêu quản gia là vì bản thân, trước đã có cơ hội, là khi cha anh mất, anh không ở nhà, chỉ có bà ta và mẹ, chẳng lẽ bây giờ lại mất kiên nhẫn?”

Phó Nhiễm cố gắng nghĩ thêm, Tiêu quản gia ngoài Minh gia cũng không có người thân, hơn nữa về phương diện tiền lương thì luôn hậu đãi, bà ta làm như vậy vì lẽ gì? Cô mở mắt ra, cảm giác như trước mặt là một màn sương mù dày đặc, cho dù dùng sức cả hai tay cũng không thể gạt đi.

Hôm sau, Phó Nhiễm ăn sáng xong cũng không lập tức rời đi. Minh Thành Hữu đến công ty, bảo mẫu đưa Lý Vận Linh về phòng truyền dịch.

“Dung Dung, mấy ngày nữa sẽ đi khám thai sao?”

Hứa Dung không nghĩ Phó Nhiễm chủ động nói chuyện với mình: “Đúng vậy.”

“Trong ba tháng đầu nên nằm nhiều một chút, thỉnh thoảng cũng nên đi dạo trong vườn một chút, nhưng nhất định tránh đi cầu thang nhiều.”

“Ừ.” Hứa Dung giương mắt nhìn Phó Nhiễm. Phó Nhiễm đứng dậy đến bên Hứa Dung, đặt tay lên vai nói: “Có gì không hiểu có thể hỏi tôi, tôi có rất nhiều sách cho sản phụ, lát sẽ đưa cô.”

Hứa Dung nhấp một ngụm sữa tươi, Phó Nhiễm lơ đãng thấy sau lưng Hứa Dung có vài sợi tóc, thuận tay liền lấy một sợi nắm chặt trong tay. Hai người ở lại trong phòng khách, dù có nói chuyện chút ít, nhưng trong lòng đều phòng bị lẫn nhau chỉ là ngoài mặt tỏ ra thân mật. Đi tới lâu hai, Phó Nhiễm đứng trước Hứa Dung: “Đúng rồi, sách tôi để ở trong phòng này.”

Cô đi tới mở cửa phòng, Hứa Dung cũng đi theo.

“Nơi này đã lâu không có người ở, hôm nào phải khóa lại mới được.”

“Vì sao?”

Hứa Dung nhìn bốn phía. Phó Nhiễm từ trên bàn cầm lấy vài quyển sách: “Lúc ấy cho người thu xếp đồ đạc, lại đem đồ của tôi đặt ở đây, mẹ không nói qua với cô sao? Trước kia phòng này là của Vụ Ứng Nhụy.” Phan.

Phó Nhiễm xoay người, thấy Hứa Dung không cẩn thận đá phải thùng rác dưới chân, cô tựa vào bàn đọc sách: “Cô không sao chứ?”

“Không sao.”

Hứa Dung khom lưng nhặt thùng rác lên. Phó Nhiễm đi qua để thùng rác ở góc: “Cô cũng biết, tôi là phụ nữ, ít hay nhiều đối với cái tên này có chút không thoải mái.”

“Cô ta...”

Hứa Dung bước đi không tự nhiên hướng đến cửa phòng: “Cô ta là người như thế nào?”

“Sao đột nhiên cô lại thấy hứng thú với chuyện của Vụ Ứng Nhụy?”

Phó Nhiễm nheo mắt dò xét. Hứa Dung tim đập mạnh, thoái thác: “Tôi chỉ là nghe thấy cô nói vậy, tùy tiện hỏi thôi.”

Phó Nhiễm đưa sách trong tay cho Hứa Dung: “Có một số việc hẳn là anh hai đã nói với cô, hiện tại Vụ Ứng Nhụy đã mất tích, chúng tôi làm thế nào cũng không truy ra tung tích của cô ta, nhưng tôi tin sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

Ánh mắt Hứa Dung hiện lên nét hoảng sợ, nhìn Phó Nhiễm đưa sách tới cũng không dám cầm: “Thôi, Minh Vành mua cho tôi cũng không ít sách.”

“Cứ cầm lấy đi.”

Ngón tay Hứa Dung run rẩy, toàn thân lạnh toát, xoay người đi ra khỏi phòng, bước tới hành lang.

Phó Nhiễm chau mày không khỏi nghi ngờ, quay người đóng cửa: “Có phải là thấy không khỏe? Mau lên lầu nghỉ ngơi.”

Hứa Dung lấy tay dè ngực, sắc mặt tái nhợt: “Mấy ngày nay bị nghén, ới hơi nhiều, tôi lên lầu ngủ trước.”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn bóng Hứa Dung đi lên lầu ba, mở ra một quyển sách, trong đó kẹp tóc của Hứa Dung. Phó Nhiễm gọi điện cho Minh Tranh, nói chuyện phẫu thuật của Lý Vận Linh, Minh Tranh cũng chỉ hỏi tình hình gần đây không hề dả động đến chuyện đi thăm, thái độ đối với Lý Vận Linh vẫn lãnh đạm như cũ.

Mọi người đang ngồi quanh bàn ăn cơm, đột nhiên có tiếng chuông cửa vang lên.

Bảo mẫu đi ra mở cửa, không lâu sau mang vào rất nhiều hộp quà: “Phu nhân, người đó bảo là chuyển cho ngài.”

Lý Vận Linh ngẩng mặt xem xét: “Ai vậy?”

“Người ta không nói.”

Là thuốc bổ các loại. Lý Vận Linh còn ngẫm nghĩ, Phó Nhiễm ngẩng đầu: “Có khi nào là anh cả không? Chiều con có gọi điện cho anh cả.”

“Minh Tranh?”

Nét mặt Lý Vận Linh rạng rỡ: “Mau, mau đem đồ đến đây.”

Thật ra cũng chỉ là chút đồ dinh dưỡng nhưng Lý Vận Linh coi như bảo bối, nhìn không chớp mắt: “Tiểu Nhiễm, có thật là Minh Tranh không?”

“Mẹ, chắc thế rồi.”

“Phu nhân, để tôi đem đi cất cho ngài.”

“Không cần.” Lý Vận Linh nhận lấy: “Đặt ở đây đi, tí ta sẽ tự mình cất.”

Minh Thành Hữu đá chân Phó Nhiễm, cô mím môi nhìn anh cười một tiếng, có một số việc không cần nói anh cũng hiểu. Ăn cơm xong lên lầu, Minh Thành Hữu vào phòng kéo Phó Nhiễm vào lồng ngực: “Anh cả mà dễ mềm lòng vậy sao? Em tốt thật nha, gần đây nói dối mặt không hề đỏ, tim không hề nhảy.”

“Ai bảo tim không nhảy?” Phó Nhiễm cãi lại: “Chẳng lẽ em là người chết.”

“Anh sờ không thấy nhảy.”

Minh Thành Hữu sờ trước ngực cô tìm kiếm. Phó Nhiễm mặc áo lông bó sát người, anh nắm chặt rồi cười nói: “Không nhảy thật nha.”

“Buông ra.”

Thành Hữu nắm chặt: “Như vậy mới nhảy.”

“Minh Thành Hữu!”

Minh Thành Hữu hai tay ôm chặt Phó Nhiễm

“Bà xã, chúng ta ở lại từ trời tối đến hừng đông đi.”

Đang nói giỡn, điện thoại của Phó Nhiễm trên tủ đầu giường bỗng vang lên, ngoài cửa gió đêm xào xạc, một tiếng này đâm thẳng vào màng nhĩ khiến người ta không khỏi kinh hồn, run sợ. Bên trong gian phòng ấm áp như trời xuân, Phó Nhiễm khẽ đẩy bả vai Thành Hữu. Là Thẩm Tố Phân gọi. Phó Nhiễm liền nghe máy: “Alo.”

“Tiểu Nhiễm.”

Đầu bên kia, giọng nói bỗng vỡ òa, rồi cứ như vậy khóc đến tê tâm liệt phế. Phó Nhiễm kinh hãi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Nhiễm, con mau đến Cục cảnh sát, dì và cha con mới được báo là đã tìm được Nhụy Nhụy rồi, con mau đến đi...”

Minh Thành Hữu nhướn mắt lên, môi mỏng cuốn lấy cổ Phó Nhiễm, cô đưa tay gạt ra, ngồi thẳng dậy: “Dì nói rõ ràng đi, tìm được Vưu Ứng Nhụy rồi?”

Minh Thành Hữu đang đầy dục vọng cũng cố nén lại. Âm thanh đầu bên kia nghe rất hỗn loạn: “Đúng. Nói là tìm được Nhụy Nhụy rồi, báo để cho dì đến nhận thi thể, Tiểu Nhiễm, bây giờ dì không biết nên làm sao, con mau tới đi.”

Bên tai truyền đến tiếng đô đô dồn dập. Bàn tay Phó Nhiễm rủ xuống bên cạnh, ánh mắt quét qua tủ đầu giường, phía trên còn có một quyển sách, bên trong là tóc của Hứa Dung mà cô chưa kịp đem đi giám định.

Chương 178: Vưu Ứng Nhụy chết thảm

Minh Thành Hữu nhận lấy điện thoại từ tay cô: “Chuyện gì vậy?”

Một hồi lâu sau, cô mới tìm được âm thanh của mình: “Cảnh sát gọi đến, nói chúng ta đến nhận thi thể.”

“Nhận thi thể?” Minh Thành Hữu giật mình: “Là ai?”

“Vưu Ứng Nhụy”.

Hai người vội vàng mặc quần áo vào, ai cũng cố không mở miệng nói một câu nào, trước khi đi Minh Thành Hữu còn lấy khăn quàng cổ cho Phó Nhiễm, sau đó bước chân vội vàng xuống dưới lầu.

Bảo mẫu đang dọn dẹp phòng khách, thấy hai người liền hỏi

“Tam Thiếu, thiếu phu nhân, trẻ như thế còn phải đi ra ngoài sao?”

Minh Thành Hữu đáp vài tiếng, còn Phó Nhiễm đã sớm lao ra ngoài rồi.

Minh Thành Hữu chạy xe ra, vừa lúc Hứa Dung đứng trên ban công lầu ba có thể thấy được đuôi xe.

“Hai người họ gấp gấp đi đâu như vậy?”

“Có thể có chuyện gì phải xử lý.”

Minh Vành đang ngồi trên sofa, Hứa Dung nhào người ra ngoài nhìn rồi thu người lại: “Công việc vẫn chưa xong sao?”

Minh Vành hướng cô ngoắc tay, ý bảo cô đến bên cạnh anh: “Không phải em vẫn muốn đi du lịch sao? Qua mấy ngày nữa, công việc ổn định, thân thể em tốt hơn chút anh sẽ dẫn em ra ngoài.”

“Thật chứ?”

“Ở nhà thật nhàm chán quá đi, ra ngoài giải khuây vậy.”

Phó Nhiễm ngồi ở ghế lái phụ, đôi tay nắm lấy dây an toàn trước người.

Minh Thành Hữu nhìn cô qua kính chiếu hậu: “Khẩn trương sao?”

Cô nắm chặt bàn tay, lòng bàn tay đầy mồ hôi: “Em cũng không biết tại sao phải khẩn trương nữa.”

Minh Thành Hữu rất nhanh kéo tay Phó Nhiễm qua: “Không có gì phải khẩn trương cả, nếu quả thật là Vưu Ứng Nhụy, đây cũng là báo ứng của cô ta, chúng ta cũng không cần bận tâm, nếu như không phải, ngày đó chúng ta cũng luôn muốn tìm ra cô ta sao.”

Nghe Minh Thành Hữu nói như vậy, tâm trạng căng thẳng của Phó Nhiễm cuối cùng buông ra được một chút. Xe chạy nhanh trên đường, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đi tới đồn cảnh sát, nói rõ lý do sau có người dẫn bọn họ, Thẩm Tố Phân cùng Vưu Chiêu Phúc cũng ngồi ở bên ngoài, Thẩm Tố Phân đã sớm mất hồn mất vía, hai cái cánh tay run rẩy không ngừng.

Phó Nhiễm đi tới trước mặt bà, khẽ lên tiếng: “Dì.”

Thẩm Tố Phân nâng mắt lên nhìn, thấy người tới là Phó Nhiễm, chợt lấy tay che mặt lại: “Nhụy Nhụy thật đáng thương mà!”

Phó Nhiễm càng thêm kích động trong lòng: “Là cô ấy?”

Vưu Chiêu Phúc ngả đầu vào vách tường, gương mặt mất hồn, trên mặt hiện đầy nước mắt, Phó Nhiễm dường như lần đầu tiên nhìn thấy Vưu Chiêu Phúc trong bộ dáng này.

Bác sĩ pháp y từ trong phòng ra ngoài: “Chờ có kết quả giám định, sau đó sẽ thông báo ọi người bên ngoài.”

Thẩm Tố Phân bắt lấy cánh tay Phó Nhiễm khóc thảm thiết: “Tôi biết rõ là Nhụy Nhụy, nhất định là”

Nữ pháp y lấy khẩu trang ra: “Mặc dù trên người cô ấy có đặc điểm gì đó cô có thể nhận ra, nhưng thi thể đã thối rữa, lại bị vứt bỏ tại trong nước sông lâu như vậy, chưa giám định rõ ràng chưa thể nói chính xác được.”

Thẩm Tố Phân nắm chặt cánh tay Phó Nhiễm khóc đến giống như là thở không nổi, cổ họng Phó Nhiễm nghẹn ngào, bàn tay cô vỗ vỗ vai Thẩm Tố Phân.

“Còn chưa có kết quả cuối cùng, có thể không phải như thế.”

“Tiểu Nhiễm.” Thẩm Tố Phân nói trong tiếng nấc: “Có một thứ gọi là linh cảm, Nhụy Nhụy là do dì mang thai mười tháng sanh ra được, dù không sống cùng nhau, nhưng mà dì biết, đó chính là Nhụy Nhụy.”

Vưu Chiêu Phúc lấy tay che mặt, chợt khóc lên: “Nhụy Nhụy bị ném ở đầu nguồn, khắp nơi trên người là máu ứ đọng, cả người không trọn vẹn, bác sĩ nghiệm thi nói là bị mái chèo đánh vào người nên như thế, trước đây tôi đã tạo nghiệt sao? Tại sao tất cả báo ứng đều ở trên thân con gái của tôi.”

Như vậy người ta làm sao nhận thi thể được đây, người thân của nạn nhân, làm sao có thể chịu được?

“Trước tiên con đưa dì về nhà?”

Thẩm Tố Phân cổ họng khàn khàn nói: “Chúng ta không đắc tội người nào, tại sao phải như vậy?”

Thật vất vả từ đồn cảnh sát mới đi ra ngoài, Phó Nhiễm đưa Thẩm Tố Phân cùng Vưu Chiêu Phúc đến khách sạn, tạm thời dừng nên về nhà, thấy cảnh sinh tình sợ là càng khó chịu.

Dàn xếp mọi việc tốt đẹp, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu thuê một phòng sát vách, rời đi như vậy cô thật sự không yên lòng. Minh Thành Hữu đưa cho cô ly trà nóng, Phó Nhiễm không ngừng xoa bóp đôi tay, Minh Thành Hữu đem ly trà nhét vào trong tay cô. Cô nhìn cũng không nhìn nhấp một hớp.

“A!”

Anh vội vàng đoạt lấy ly trà từ trong tay cô: “Trong đầu nghĩ gì vậy? Nóng cũng không sợ.”

Phó Nhiễm đưa đầu lưỡi ra, lưỡi cô bị phỏng đỏ bừng, cô lấy tay phải che miệng lại, Minh Thành Hữu vội lấy tay cô kéo ra: “Anh xem một chút.”

Cô nhìn vào mắt anh, đưa tay ôm lấy thắt lưng anh, Minh Thành Hữu thuận thế ôm cô vào lòng.

Lần thứ hai đi đến đồn cảnh sát, vẫn là Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu đi cùng nhau. Thẩm Tố Phân trên đường rất ít nói, cho đến khi tới cửa đồn cảnh sát, bà mới bắt lấy cổ tay Phó Nhiễm khàn khàn lên tiếng: “Tiểu Nhiễm, con nói đó không phải Nhụy Nhụy?”

“Đúng, sẽ không phải.”

Thẩm Tố Phân rốt cuộc cũng có chút hi vọng, Vưu Chiêu Phúc cúi thấp đầu đẩy cửa xe ra, Thẩm Tố Phân đi xuống trượt chân một bước, Phó Nhiễm vội vàng đỡ được cánh tay bà.

Ánh mặt trời trên đỉnh đầu chiếu xuyên qua ngọn cây, khí trời ẩm áp, Thẩm Tố Phân thật vất vả mới vững được bước chân, Phó Nhiễm đỡ bà tiến vào đồn cảnh sát.

Phụ trách vụ án này là cảnh sát Hoàng, Minh Thành Hữu và anh ta có quen biết nhau một chút: “Kết quả như thế nào?”

Mặc dù đã đối mặt không ít trường hợp thế này, nhưng cảnh sát Hoàng mở bằng giám định ra xem, cũng có chút không đành lòng: “Từ bản xét nghiệm ADN, kết quả người chết là người đã mất tích Vụ Ứng Nhụy.”

Thẩm Tố Phân thét lên một tiếng chói tai, Vụ Chiêu Phúc cũng ngồi bệt ở trên mặt đất. Trong lúc nhất thời Phó Nhiễm cũng không biết nên làm thế nào?

Minh Thành Hữu nhận lấy kết quả giám định từ tay cảnh sát Hoàng: “Chính xác hoàn toàn?”

Cảnh sát Hoàng gật đầu một cái.

“Nhụy Nhụy, Nhụy Nhụy!”

Thẩm Tố Phân khom lưng, toàn thân đều co rút đau đớn một cách kịch liệt, bàn tay bà níu lấy góc bàn: “Tại sao có thể như vậy? Con ra đi để rồi nằm ở đây dưới dòng sông lạnh băng sao? Ban đầu chúng ta làm như vậy đến tội cùng là giúp con, hóa ra chính là hại con sao?”

Đời người đặt sai chỗ, đưa Vụ Ứng Nhụy trở lại Vụ gia là một lựa chọn sai lầm sao?

Chóp mũi Phó Nhiễm chua xót, cô không thể lý giải được cảm xúc của mình. Duy nhất có thể xác định, cô cũng không phải vì Vụ Ứng Nhụy.

Thẩm Tố Phân thương tâm muốn chết, khuyên cũng khuyên không được, Minh Thành Hữu vòng tay ôm chặt vai Phó Nhiễm.

Cả người cô ngã vào trong ngực anh: “Là thật sao?”

“Cảnh sát Hoàng, lời anh nói đều là thật”. Phó Nhiễm thở dài một hơi, đưa tay chỉ vào tờ kết quả: “Em đã nghĩ đến chuyện quả báo, nhưng, Thành Hữu, em chính là không ngờ sẽ có kết quả này!”

Quả thật, nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nhưng một người vốn có sinh có tử, đến sớm hay muộn thì không ai có thể đoán trước được. Minh Thành Hữu đưa mặt kề sát vào mặt Phó Nhiễm, cảnh sát Hoàng chợt la to: “Bà không sao chứ?”

Thẩm Tố Phân nhắm vào cạnh bàn mà đập đầu xuống.

Phó Nhiễm lại tắt bật chạy ngược chạy xuôi theo vào bệnh viện. Minh Thành Hữu đã ra tay, tất nhiên sẽ có chỗ tốt nhất. Có một vài việc, dù có nhiều tiền đến đâu vẫn không thể cứu vãn trở lại.

Bác sĩ tiêm cho Thẩm Tố Phân một liều thuốc an thần, ngay cả vẻ mặt hung hãn thường ngày của Vụ Chiêu Phúc cũng ngồi yên bên cạnh không nhúc nhích. Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đi về nhà một chuyến, vừa vặn là cuối tuần, Minh Vành có ở nhà, Lý Vận Linh thấy bọn họ liền gọi: “Mau tới đây ăn cơm, vội vàng đi đâu đó?”

Thần sắc Phó Nhiễm hơi tiêu tụy, Hứa Dung đưa đĩa gấp một vài món nhưng cô không hề thèm ăn. Minh Thành Hữu thay Phó Nhiễm cởi áo khoác giao cho người giúp việc: “Em ăn không vô.”

“Một số chuyện không liên quan đến chúng ta.” Minh Thành Hữu dặt tay Phó Nhiễm, kéo cô đến trước bàn ăn, kéo ghế ra, để cô ngồi xuống, sau đó anh cũng kéo ghế ngồi cạnh cô.

“Có chuyện gì mà cả đêm qua không về nhà?”

Đối mặt với câu hỏi của Lý Vận Linh, Minh Thành Hữu ngẩng đầu, ánh mắt quét về phía mọi người rồi chậm chậm nói

“Mẹ, tìm được Vụ Ứng Nhụy rồi.”

Ánh mắt Hứa Dung lóe lên tia kinh ngạc, Minh Vành ném vị canh gà, đây là món canh anh cố ý bảo nhà bếp làm cho cô, anh múc một chén rồi đưa cho Hứa Dung.

“Tìm được rồi? Thật là chuyện tốt, thế giới rộng lớn, cô ta trốn cũng đủ lâu rồi.”

Lý Vận Linh nhớ Vụ Ứng Nhụy, sắc mặt liền kém đi.

“Tìm được ở đâu?”

“Là tìm được thi thể của cô ta.”

Hứa Dung cảm thấy cổ họng còn cào, cô che miệng lại ngăn cảm giác muốn ói.

Lý Vận Linh buông đôi đũa trong tay ra: “Cô ta đã chết?”

Người giúp việc đem hai chén cơm lại đây, nhưng bầu không khí trên bàn cơm lúc này, ai còn có tâm trạng mà ăn uống?

Minh Thành Hữu gật đầu: “Cảnh sát ở đây đã tìm thấy thi thể cô ta ở bờ sông, cũng đã tìm người của Vụ gia làm ADN, xác định đúng là Vụ Ứng Nhụy.”

Lý Vận Linh cũng mất đi khệu vị, liền nói: “Bảo ứng.”

“Oe.” Hứa Dung nghiêng người không ngừng nôn khan. Minh Vành nhanh chóng bảo người giúp việc đi rót ly nước: “Uống tí nước đi.”

Lý Vận Linh liếc mắt: “Chết thì chết, dù sao trở về cũng không có ngày tháng tốt đẹp, chuyện này đã qua, Dung Dung cũng đừng để tâm.”

Phó Nhiễm cơ hồ không đụng đũa, Hứa Dung cũng ăn không được. Trở lại phòng, Phó Nhiễm cầm một quyển sách, cô thật cẩn thận mở ra, lấy ra một ít tóc của Hứa Dung.

“Đây là cái gì?”

“Em nghĩ nên xác định lần cuối cùng.”

Phó Nhiễm gộp sợi tóc của Thẩm Tố Phân cũng sợi tóc của Hứa Dung lại cùng chỗ. Minh Thành Hữu đưa tay tiếp nhận: “Anh đến thành phố Bạch Sa, tìm Từ Khiêm kiểm tra.”

Hứa Dung trở lại phòng, nôn mửa không ngừng, thật vất vả dừng được, giờ đang nằm ngủ. Minh Vành nghe được tiếng thét chói tai ở trong phòng, vội vàng từ ban công chạy vào, thấy Hứa Dung ôm chặt đầu gối, cả người thu thành một khối.

“Làm sao vậy? Lại gặp ác mộng sao?” Minh Vành đem cô ôm vào lòng.

“Lạnh quá.” Hứa Dung đưa hai tay ôm chặt lấy Minh Vành, cô không dám mở mắt ra, chỉ đành nhắm thật chặt.

“Dung Dung, ” Sau một lúc lâu Minh Vành mới lui người ra, đưa bàn tay lên sờ mặt cô: “Trước kia, tính tình em luôn ngay thẳng, có cái gì đều nói ra, không giấu trong lòng, sao bây giờ anh thấy em thay đổi rất nhiều?”

Hứa Dung bị cảnh trong mơ vừa rồi làm cho sợ hãi, giờ lại nghe được câu hỏi của Minh Vành, cô vùi sâu mặt vào trong đầu gối: “Chúng ta rời khỏi nơi này có được không? Đi nước Mỹ, đi xa thật xa.”

“Em nói mê sáng cái gì vậy?” Minh Vành lại lần nữa đem cô ôm vào trong ngực: “Trước kia không phải em nói rất nhớ Trung Quốc sao, còn nói, nơi này là nhà của chúng ta?”

Hứa Dung ngả đầu lên vai anh, không nói gì nữa.

Phó Nhiễm lái xe đi đến bệnh viện, y tá từ phòng bệnh đi ra, nói Thẩm Tố Phân không những không ăn cơm, một ngụm nước cũng không hề uống. Phó Nhiễm đem lồng cơm trong tay để lên tủ đầu giường.

Thẩm Tố Phân vốn là người phụ nữ hiền lành, nay nội tâm bị kích động, càng ra vẻ yếu đuối hơn. Nhìn phía bốn phía, quét vòng không phát hiện bóng dáng Vụ Chiêu Phúc.

“Ăn một chút gì đi?” Cô kê gối sau đầu cao lên cho Thẩm Tố Phân.

“Ba con đi lo liệu hậu sự cho Nhụy Nhụy.”

Phó Nhiễm ngồi ở bên giường: “Bất luận cô ta có làm gì, nhưng đối với dì vẫn chưa làm điều gì quá đáng, có thật hai người vẫn chưa tha thứ cho cô ấy?”

Nước mắt Thẩm Tố Phân lại trào ra: “ Nó là con gái của dì.”

Phó Nhiễm nhìn những dung dịch trong suốt từng chút được đưa vào trong cơ thể Thẩm Tố Phân, cô cầm lấy cặp lồng cơm giữ ấm: “Mặc kệ như thế nào dì cũng phải ăn cơm.”

“Tiểu Nhiễm, con nói Nhụy Nhụy đã sợ hãi như thế nào khi nằm dưới lòng sông lạnh lẽo đó? Cảnh sát nói nó bị người ta dìm chết, dìm không dám tưởng tượng, thật sự không dám tưởng tượng...” Thẩm Tố Phân ôm chần khóc thảm thiết, Phó Nhiễm ôm chặt hộp cơm giữ ấm, trong tay lại như nặng ngàn cân, cô chợt đem hộp giữ ấm nặng nề để xuống tủ đầu giường, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Chiếc BMW màu trắng chạy như bay trên đường cao tốc, biển quảng cáo cái sau tiếp cái trước, như trực diện đập vào mắt người nhìn, trời rất lạnh nhưng cô vẫn mở rộng cửa sổ xe, gió lạnh lùa vào, rất nhanh nước mắt đã rơi trên mặt, cô lấy tay che miệng, ập mạnh chân ga.

Tới nghĩa trang, Phó Nhiễm đem xe ngừng ở bên ngoài, ngay cả chìa khóa xe cũng chưa hề rút ra.

Chính bản thân cô cũng không biết mình đã lên núi như thế nào, bởi vì là cuối tuần, dọc đường có người đi qua, chớp mũi cô ngửi được mùi hoa cúc nhẹ nhàng. Cánh mũi cô đỏ ửng, cô đi tới trước mộ của Phạm Nhân.

Biết bao nhiêu lời muốn nói nghẹn lại trong cổ, Phó Nhiễm ngồi xổm người xuống, bàn tay mơn trớn lên tấm ảnh chụp trên bia mộ.

Vưu Ứng Nhụy sợ hãi chìm trong dòng nước lạnh băng kia, còn mẹ thì sao?

Lúc ấy Phạm Nhân đang nằm trên người Phó Nhiễm, từng trận đòn nghiêm trọng cô và mẹ phải chịu đựng, lúc đó cô ta không sợ hãi sao?

Tấm lòng của người mẹ đối với con gái, còn có cháu ngoại cùng hạnh phúc nửa đời sau của cô, bây giờ thì mẹ đang nằm sâu dưới lớp đất lạnh lẽo tối tăm này, mẹ có sợ không?

Buổi chiều, mặt trời đã khuất núi.

Những tán cây um tùm tươi tốt trong nghĩa trang mang lại cho người ta cảm giác âm u. Phía sau có tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, Phó Nhiễm không hề quay đầu lại, Minh Thành Hữu ngồi xổm xuống bên cạnh cô, đặt tay lên vai Phó Nhiễm, cô ngẩn người, rút tay đang đặt trên bia mộ ra: “Phó Nhiễm.”

Cô nhìn gương mặt đang gần trong gang tấc của Minh Thành Hữu, liếc mắt nhìn lại một cái mới phát hiện trời đã tối rồi: “Sao rồi anh?” Phó Nhiễm mở miệng hỏi, giọng nói run run.

“Anh đem mọi thứ giao cho Từ Khiêm, lo lắng cho em nên anh quay trở lại, sau khi có kết quả cậu ấy sẽ nói cho anh biết.”

Phó Nhiễm ngồi đến hai chân run lên, muốn đứng dậy nhưng cả người lại ngã về phía trước, Minh Thành Hữu kịp thời đưa tay ôm lấy cô. Phó Nhiễm khom lưng, cả người vô lực dựa vào trong lòng Minh Thành Hữu: “Em thực hy vọng, người kia không phải Vưu Ứng Nhụy.”

Minh Thành Hữu khẽ mím môi lại: “Vì sao?”

“Em không nghĩ cô ấy cứ như vậy chết đi, khi chết còn muốn mọi người thương hại, cô ấy nên chịu thống khổ một chút bù lại những chuyện cô ấy đã gây ra, chứ không phải đem tất cả những chuyện không cam lòng và tuyệt vọng đổ lên chúng ta.”

Phó Nhiễm xuống xe mà ngay cả áo khoác cũng chưa mặc, bây giờ trời lạnh, cả người cô run lẩy bẩy, Minh Thành Hữu cởi áo khoác cho cô, đem cô ôm vào trong ngực: “Về nhà đi.”

Hơi ấm trên người anh làm cho cô bớt lạnh đôi chút, sau đó Minh Thành Hữu ôm cô xoay người bước đi.

Xe Phó Nhiễm dừng ở ven đường, Minh Thành Hữu không để cho cô lái xe nữa. Lúc lên xe còn sợ Phó Nhiễm bị lạnh, Minh Thành Hữu tăng nhiệt độ máy sưởi, lại đem áo khoác khoác lên trên vai Phó Nhiễm.

Gần đến giờ ăn tối, Lý Vận Linh buông tờ báo trong tay xuống: “Tiểu Nhiễm cùng Thành Hữu làm sao vẫn chưa về?”

Hứa Dung mặc quần áo ở nhà ngồi xem tivi: “Mẹ, hai ngày nay Tiểu Nhiễm đều vào bếp chuẩn bị đồ ăn, có khả năng cô ấy đến bệnh viện.”

“Lại vì người kia của Vưu gia mà chạy ngược xuôi?” Lý Vận Linh nghĩ đến điều này, dùng tay quăng tờ báo lên bàn trà.

Hứa Dung đem âm lượng tivi điều chỉnh nhỏ lại: “Dù sao cũng là mẹ nuôi của Tiểu Nhiễm, không thể không lo lắng được”.

“Có cái gì tốt mà lo lắng chứ?” Lý Vận Linh cắt đứt lời nói Hứa Dung: “Hạng người như thế cả đời không nên qua lại làm gì, con cũng vậy, về sau ra ngoài có vô tình gặp gỡ cũng đừng quan tâm.”

“Dạ.”

Phó Nhiễm ở trước cửa thay giày, sau đó bước vào nhà, Hứa Dung ngẩng đầu lên nhìn: “Tiểu Nhiễm, đi không sao chứ?”

Lý Vận Linh nhìn cô.

Phó Nhiễm lắc đầu: “Không có chuyện gì.”

Cô đi vào phòng khách, Lý Vận Linh ngoắc tay ý bảo cô ngồi vào bên cạnh: “Đừng nghĩ đến chuyện của Vụ Ứng Nhụy nữa, vận mệnh con người như thế nào ông trời đều có an bài tốt cả.”

“Mẹ, con không nghĩ tới cô ấy.” Phó Nhiễm nâng ánh mắt lên, vô tình chạm mắt với Hứa Dung: “Con nghĩ tới mẹ con.”

Lý Vận Linh nghiêng đầu, nhìn thấy đáy mắt Phó Nhiễm đầy ảm đạm cùng bi thương, lời nói vừa đến khóe miệng đành phải nuốt trở về. Bà vỗ vỗ mu bàn tay cô: “Đừng nghĩ nhiều, hai ngày nay con đều ở bên ngoài, bảo mẫu sắp ốm không nổi Hãn Hãn rồi.”

Buổi tối cơ hồ cả đêm không ngủ, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa chiếu lên trên người, Minh Thành Hữu từ phía sau ôm lấy Phó Nhiễm, cô tròn tròn mắt nhìn về phía nơi nào đó, chỉ là không nói chuyện.

Minh Thành Hữu đặt bàn tay lên vai Phó Nhiễm, vỗ vỗ nhẹ.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, làm người ta nghe mà giật cả mình. Sau một hồi, đến khi chuông reo đến lần thứ hai, Minh Thành Hữu mới lồm cồm bò dậy, anh đưa di động đến bên tai: “Alo.”

Phó Nhiễm vểnh tai lên nghe nhưng lại không nghe được gì cả, cô lật người lại, Minh Thành Hữu đáp nhẹ một tiếng rồi đem điện thoại đặt lại chỗ cũ.

“Ai gọi vậy?”

Anh rũ mắt xuống nhìn Phó Nhiễm chằm chằm: “Từ Khiêm.”

“Anh ấy nói như thế nào?”

Minh Thành Hữu thu hồi tay lại, chống nửa người ngồi dậy, dùng lực ôm chặt Phó Nhiễm: “Hứa Dung cùng Thẩm Tổ Phân không có chút quan hệ huyết thống.”

Phó Nhiễm nhắm chặt hai mắt, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Giấy giám định trong tay cảnh sát Hoàng chắc chắn là thật, bên phía Từ Khiêm càng không cần phải nói.

Thời gian dài như vậy Phó Nhiễm thử dò xét Hứa Dung, thế nhưng điều là chuyện dư thừa. Phó Nhiễm cũng thấy trong lòng bỗng dưng buông lỏng, đúng vậy, ý nghĩ của cô vốn là hoàn toàn không tưởng tượng nổi: “Thành Hữu, anh nói vì sao Vụ Ứng Nhụy bị giết?”

“Còn có thể vì sao?” Minh Thành Hữu lật người lại, nằm ngửa người nhìn trần nhà: “Giết người diệt khẩu.”

Phó Nhiễm nằm ở trên ngực anh: “Chẳng lẽ là Lý Lận Thần? Hoặc là, còn có người khác?”

Bàn tay Minh Thành Hữu nắm chặt bả vai Phó Nhiễm: “Lúc trước mẹ bị đẩy xuống cầu thang, thương tích đầy người, thật sự là Vụ Ứng Nhụy làm ra sao?”

Phó Nhiễm không dám nhớ tới một màn kia, cô đem chăn kéo cao hơn đỉnh đầu.

Hứa Dung cùng Lý Vận Linh đến hoa viên bên trong tản bộ, Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm còn không có xuống lầu, cũng không có ai lên thúc giục.

“Mẹ, chân của mẹ đã khá hơn chút nào chưa?”

Lý Vận Linh vẫn còn ngồi ở trên xe lăn: “Tốt hơn nhiều.”

Ánh mắt Hứa Dung thỉnh thoảng nhìn về phía ban công lầu hai: “Mẹ, hôm nay con muốn ra ngoài một chút.”

“Con ở đây không quen biết mấy người, muốn mua đồ gì vẫn là nên để tài xế đưa đi.”

“Con chỉ đi dạo một chút thôi, có một người bạn ở thành phố Nghênh An tới đón con rồi.”

Lý Vận Linh nghe vậy, cũng không cố ý ngăn cản nữa. Hứa Dung lên lầu, cầm túi xách đi xuống, thấy Lý Vận Linh đang ngồi trước bàn đá: “Mẹ, hai ngày trước ở nhà nhàm chán nên con tự thêu một bức tranh chữ thập, con thêu ẹ cái ví tiền nè.”

“Phải không?”

Hứa Dung mở túi xách ra lục lọi một chút, sau đó lấy ra một cái ví tiền: “Xấu mẹ dùng có chê nha!”

Dây khóa kéo của ví tiền được làm bằng tơ hồng, phía dưới còn treo một ngọn bội lủng lẳng.

Hứa Dung đem ngọc cầm ở trong tay, sắc mặt Lý Vận Linh gọn song: “Đây là cái gì vậy? Rất đẹp mắt nha.”

“Là ngọc bội đó.”

“Mẹ xem xem.” Hứa Dung do dự một lát sau đó đưa miếng ngọc vào tay Lý Vận Linh.

“Chất ngọc rất tốt, ở đây ra vậy?”

“Dạ, lúc trước con mua được ở một tiệm bán vàng bạc”. Hứa Dung sợ nói tới Tiêu quản gia chọc Lý Vận Linh mất hứng.

Lý Vận Linh đem khối ngọc trả lại cho Hứa Dung: “Hắn là rất đáng giá, con nên giữ gìn cho thật tốt.”

“Mẹ, con đi ra ngoài một chút.” Hứa Dung đem miếng ngọc bỏ lại vào trong túi xách.

Nhìn theo bóng dáng Hứa Dung đi không quay đầu lại, trên mặt Lý Vận Linh mang theo một sự nghi ngờ, miếng ngọc đó làm sao mà bà lại không biết chứ, Tiêu quản gia đã từng đưa cho bà xem qua rồi, nói là muốn truyền lại cho con dâu tương lai.

Dù đến nay Tiêu quản gia còn chưa tìm được con, nhưng sẽ không đến mức đem một vật quý giá như vậy cho Hứa Dung.

Ngón tay Lý Vận Linh chạm vào ví tiền Hứa Dung để trên bàn đá, bà cầm lên nhìn một lát rồi quăng lên bàn. Hừ! Thêu thừa may vá, cô ta làm sao mà tự tay làm được!

Qua giờ cơm tối, Minh Thành Hữu đẩy ra cửa phòng đi vào, Phó Nhiễm còn nằm trên giường ngủ, anh cũng không bật đèn, bước chân nhẹ nhàng rồi khom lưng ngồi trước mặt cô.

Cô mở to mắt nhìn bóng dáng cao ráo của anh đang bước đến. Anh đưa tay đẩy cô một cái, sau đó nằm lên giường. Minh Thành Hữu mặc một cái áo len mỏng, đưa tay đặt lên bụng Phó Nhiễm: “ Có đói bụng không?”

“Em không đói.”

Minh Thành Hữu nói chuyện một hồi rồi lật người lại, hai tay chống bên người Phó Nhiễm, đầu gối anh đẩy hai chân Phó Nhiễm ra, đem chân xốc lên rồi cởi xuống áo len trên người ra. Phó Nhiễm cảm giác được cơ thể anh đang dán lên người cô, đôi tay cô vòng qua ôm lấy anh, da thịt của anh rắn chắc, cơ bắp cực đẹp, đưa tay sờ không có một chút thô ráp nào. Minh Thành Hữu đưa tay cởi áo Phó Nhiễm, cô cũng phối hợp vươn cánh tay ra để cho cởi áo. Tiếp theo là quần. Bên tai chỉ có tiếng vang nhỏ của nút áo, cùng với hô hấp từ từ rối loạn, Minh Thành Hữu đặt tay ở sau gáy Phó Nhiễm, môi mỏng gần như kịch liệt ở trên cổ cô mà gặm cắn, Phó Nhiễm rất phối hợp nâng nửa người lên, móng tay mặc đã được cắt ngắn, nhưng bởi vì dùng sức rất mạnh nên lưu lại vài vết trầy xước trên lưng anh.

Minh Thành Hữu hôn cô thật sâu, Phó Nhiễm ôm chặt cổ anh đáp lại, khoảng trống trong cơ thể nhanh chóng được lấp đầy, cô như lạc vào đại dương mệnh mỏng, cả người phiêu diêu dập dềnh.

Chiếm dụng, hung hăng chiếm dụng. Gần như là quần lấy nhau điên cuồng, dục vọng mãnh liệt nhanh chóng thiêu đốt hai người, sau khi giải phóng được cơ thể, hai người ôm chặt lẫn nhau, bốn mắt nhìn nhau, trong không khí tràn ngập hơi thở ái muội.

“Phó Nhiễm.”

Cả người cô toàn là mồ hôi, ẩm ướt, Phó Nhiễm thở hỗn hển, thật lâu sau vẫn chưa hồi phục lại.

Minh Thành Hữu đưa tay lên vén những sợi tóc dán chặt trên trán Phó Nhiễm: “Chúng ta chỉ có thể lựa chọn sống như thế nào, lại không được lựa chọn cuộc sống của người khác, cũng không có cái gì là nên hay không nên, cho dù Vương Ứng Nhụy đứng ở trước mặt em, đem bộ dạng nhếch nhác hèn mọn đến trước mặt em, em cũng sẽ được thoải mái. Phó Nhiễm.”

Minh Thành Hữu cúi đầu hôn lên trán cô: “Anh yêu em, anh sẽ bất chấp tất cả mọi thứ để cho em được hạnh phúc.”

Đáy mắt Phó Nhiễm chua xót, vòng tay ôm chặt anh.

179. Chương 179

Chương 179: Điều chỉnh tình cảm

Mặc dù đã xác định Hứa Dung không phải Vương Ứng Nhụy, nhưng tâm tình Phó Nhiễm cũng không vì vậy mà cảm thấy yên ổn.

Chỉ là thời điểm đối mặt với Hứa Dung, trong lòng không lại tràn đầy nghi ngờ, dây thần kinh toàn thân phải kéo căng lên.

Hứa Dung hầu như cả ngày đều ngơ ngẩn, hơn nữa còn bị nôn nghén không ăn được gì, cả người gầy đi trông thấy.

Lý Vận Linh ở nhà làm vật lý trị liệu, nhưng lúc đi không thể vững vàng giống như trước được nữa, bước chân nhìn kỹ thì thấy có chút khập khiễng.

Phó Nhiễm trên lầu đi xuống, Hứa Dung ngẩng đầu chào hỏi với cô.

Phó Nhiễm đi qua ngồi xuống sofa đối diện Hứa Dung, coi như lúc trước có một số việc là do cô khơi ra, mặc kệ Hứa Dung nghĩ như thế nào, nhưng người một nhà ở chung với nhau, quan hệ giữa Phó Nhiễm và Hứa Dung lúc mới đầu cũng không tệ, nếu không phải cô hoài nghi Hứa Dung là Vương Ứng Nhụy, cũng không làm mọi chuyện âm ỉ như vậy.

“Tiểu Nhiễm, cô muốn đi ra ngoài sao?”

“Hôm nay tôi phải đi làm.”

Hứa Dung gật đầu “Thật tốt, không cần suốt ngày ở nhà buồn chán.”

“Cô cũng có thể đi theo nhĩ ca đến công ty, dù sao cũng không quá xa nhà.”

“Anh ấy nói muốn tôi ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, không được chạy lung tung.” Hứa Dung dựa sát vào lưng ghế “Tiểu Nhiễm, đi xuất viện rồi phải không?”

“Ừ.” Phó Nhiễm đáp nhẹ. “Hôm nay sẽ an táng Vương Ứng Nhụy.”

Ánh mắt Hứa Dung tránh đi. “ Chắc đi rất đau lòng?”

“Đứa con gái duy nhất đã chết, nhất thời chắc khó có thể chấp nhận được.”

“Cảnh sát có tìm được hung thủ chưa?”

Phó Nhiễm lắc đầu, lại đột nhiên ngẩn ra, cô giả vờ như không có việc gì nói “ Còn chưa có.”

Hứa Dung nhìn nơi nào đó đến xuất thần, Phó Nhiễm thử thăm dò một chút “Dung Dung, sao lại hỏi như vậy? Tôi hình như không có nói qua việc Vụ Ứng Nhụy là bị người ta giết chết.”

Hứa Dung đột nhiên hoàn hồn lại, sau lưng đổ mồ hôi lạnh, hai chân khép sát lại “ Ah, có ai lại vô duyên vô cớ chết ở loại nơi như vậy đâu? Có thể là tôi xem phim truyền hình nhiều. suy nghĩ đầu tiên liên nghĩ là bị người ta giết.”

Phó Nhiễm dường như cũng đồng ý với quan điểm này , liền gật đầu “Đúng vậy, cảnh sát nói là bị siết đến chết.”

Hứa Dung im bặt, đối mặt với Phó Nhiễm, không dám nói gì nữa.

Cô cảm thấy ánh mắt Phó Nhiễm quá sâu, tựa hồ có thể nhìn thấu được lòng cô.

Thẩm Tố Phân cùng Vụ Chiêu Phúc vẫn ở căn nhà trong hẻm nhỏ. Bây giờ đứa con gái duy nhất đã chết, sống ở chỗ tốt hay không tốt cũng chẳng có gì khác nhau.

Hứa Dung ngồi xe taxi đi vào trong một ngõ hẻm, nơi đây vừa nhìn đã thấy là một xó đất bị xã hội lãng quên,thật đối lập với một thị trấn Nghênh An vẻ vang, chói lóa bao phủ bên ngoài nó. Hai bên đường còn đầy rác rưởi bị vứt bỏ tùy tiện.

Hứa Dung cố nén cổ họng đang khó chịu, tìm được nhà trọ của Vụ gia ở tầng trệt. Bên ngoài cánh cửa, có thể nghe được tiếng khóc đứt ruột đứt gan từ bên trong truyền tới, Hứa Dung cảm thấy sợ hãi, cổ họng Thẩm Tố Phân khàn khàn, giọng nói như vỡ ra, làm cho người ta nghe thấy mà hoảng sợ

“Chính là nhà có đứa con gái bị giết.”

“Phải không?” Hàng xóm từ trên lầu đi xuống “Thật đáng thương nha, nghe nói chết rất thảm.”

“Đúng vậy, dù thế nào cũng không nhìn ra hình dạng, ngay cả quần áo mặc lúc hỏa táng cũng đều phải xin của người khác chứ không tự mua được.”

“Thực sự rất thảm.”

Tiếng nói chuyện càng lúc càng xa, Hứa Dung kéo nhanh cổ áo. cổ họng còn cào như muốn nôn ra.

Cô lấy từ trong giỏ ra một cái túi giấy để trước cửa Vụ gia, sau đó đưa tay lên gõ gõ vào cánh cửa.

Bên trong rất nhanh có tiếng bước chân truyền đến. Vụ Chiêu Phúc mở cửa ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cái túi.

Ông cầm lấy rồi trở lại trong phòng, trong phòng khách không lớn có treo ảnh chụp của Vụ Ứng Nhụy lúc còn sống.

“Ai vậy?”

“Không nhìn thấy.” Vụ Chiêu Phúc đi đến trước bàn, bên trong túi rơi ra vài xấp tiền.

“Sao lại có nhiều tiền như vậy?”

Vụ Chiêu Phúc chạy đi mở cửa, bên ngoài đã không còn thấy bóng dáng người nào.

Hứa Dung bước đi rất gấp, sợ có người phát hiện ra. Đi được một đoạn, cô vịn vào cột điện gần đó thở hổn hển, bất thành linh trong tâm mắt xuất hiện một đôi giày da màu đen.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy là Minh Vành.

Hứa Dung hết sức sợ hãi. “Minh...”

Gương mặt tuần tú của Minh Vành bình tĩnh, kéo Hứa Dung bước về phía trước.

Hứa Dung bất chợt bị kéo đi, bước chân cô lảo đảo “Minh Vành anh đi chậm một chút.”

Anh vốn quan tâm đến đứa bé trong bụng cô, quả nhiên bước chậm lại, nhưng lực nắm cổ tay cô càng lúc càng chặt, Minh Vành dừng xe ở bên ngoài ngõ, chiếc taxi lúc này đã không thấy chờ ở đây nữa.

Một tay anh đem Hứa Dung nhét vào ghế lái phụ, sau đó khởi động cho xe chạy đi.

Dọc đường đi, sắc mặt Minh Vành nghiêm túc, hai tay Hứa Dung nắm chặt dây an toàn. “Minh Vành, sao anh lại ở đây?”

Anh đập mạnh chân ga, Hứa Dung thấy thế cũng không dám lên tiếng nói gì nữa.

Trở lại Minh gia, Lý Vận Linh ở trong hoa viên, sau khi Minh Vành xuống xe cũng không nhìn đến Hứa Dung, đi thẳng đến chỗ Lý Vận Linh “Mẹ, chân mẹ đã khá hơn chút nào chưa?”

“Vẫn như cũ, hôm nay sao con về sớm thế?”

Minh Vành vẫn làm như không có chuyện gì “Dung Dung ở nhà nhàm chán nên đến công ty tìm con, con mang cô ấy ra ngoài đi dạo.”

“Tốt, nên dành ra chút thời gian quan tâm đến nó.”

“Mẹ, tội con lên lầu trước.”

Lý Vận Linh cũng nhìn ra bầu không khí có chút gì đó không thích hợp. Hứa Dung theo Minh Vành lên lầu.

Trở về phòng, Minh Vành tháo cà vạt xuống ngồi trên mép giường, Hứa Dung đứng dựa lưng vào sát vách tường.

Sau một lúc lâu, sắc mặt Minh Vành mới có chút chuyển biến tốt đẹp.

“Tại sao lại muốn đi đến chỗ đó?”

Hứa Dung cúi đầu nhìn xuống mũi chân của mình. “Em thấy bọn họ đáng thương.”

Minh Vành cười lạnh “Đáng thương, trên đời này có rất nhiều người đáng thương, em cũng từng bố thí cho người ta mấy vạn ?”

“Số tiền đó đối với chúng ta cũng không tính là bao nhiêu.”

“Vấn đề không phải ở chỗ này!” Minh Vành lớn tiếng nói, ý thức được đây là Minh gia, buộc phải nhỏ giọng lại “Dung Dung, chính em nói đây là lần thứ mấy? Đầu tiên là tặng quần áo, bây giờ lại trực tiếp đưa tiền, anh thực hoài nghi rốt cuộc là em thiếu nhà kia bao nhiêu thứ ?”

“Em không nợ bọn họ cái gì.”

Minh Vành đứng dậy đi đến trước mặt cô, kéo tay Hứa Dung đến bên giường “Em làm như vậy anh thật khó xử, nếu để người trong nhà biết được sẽ rất phiền toái. Có một số việc chúng ta khó có thể phải sạch được em biết không? Tiểu Nhiễm cùng mẹ sẽ nghĩ như thế nào?”

“Minh Vành, em đều giấu mọi người trong nhà. Bây giờ chúng ta có con rồi, giúp đỡ người khác cũng như là tích phúc đức cho cục cưng vậy.”

Minh Vành thở dài, hai tay ôm chặt thắt lưng Hứa Dung, mặt chôn ở trước ngực cô. “Nói cho anh biết, em làm vậy nguyên nhân thật sự là gì?”

Hai tay Hứa Dung đặt ở đầu vai Minh Vành liền cứng đờ “Em không hiểu ý của anh.”

“Khi nào thì em bắt đầu giấu diếm luôn cả anh như vậy?”

Minh Vành đẩy cô ra “Em không phải là người thích xen vào việc của người khác, Vụ Ưng Nhụy với em cũng là người xa lạ, em vì cái gì phải đối với Vụ gia như vậy?”

Nếu như trước kia là vì quan hệ với Phó Nhiễm, còn hiện tại là vì cái gì?

Quan hệ hai người bây giờ có thể tốt đến mức nào mà làm cho Hứa Dung hào phóng giúp đỡ cho Vụ gia?

Hứa Dung nắm chặt túi xách trong tay “Minh Vành, đừng hoài nghi em như vậy.”

Minh Vành nhin không được, một tay cầm lấy túi xách của cô “Nói cho anh biết thật khó như vậy sao?”

Bởi vì khóa kéo đang mở nên toàn bộ những thứ bên trong túi đều bị rơi trên mặt đất, ánh mắt Minh Vành sắc bén, đưa tay nhặt lên miếng ngọc bội. “Đây là cái gì?”

“Là Tiêu quần gia cho em.”

“Tiêu quần gia?” Minh Vành nhú lông mày lại. Sắc mặt rõ ràng lộ ra ý không vui “Dung Dung, em còn giấu anh bao nhiêu chuyện nữa?”

“Thật sự không có, là Tiêu quần gia cho em, nói là món quà tặng cho đứa bé.”

Bàn tay Minh Vành đang nắm miếng ngọc đột nhiên siết chặt, cảm giác mát rượi thấm vào lòng bàn tay, gương mặt anh càng thêm u ám. “Cái này còn có ai đã nhìn thấy rồi?”

“Ngày đó em lấy đồ trong túi, mẹ thấy được, nhưng em gạt bà nói là tự mình mua, em sợ nhắc đến Tiêu quần gia sẽ làm mẹ tức giận.”

Tay phải Minh Vành rơi xuống đầu gối, đột nhiên đứng dậy đi lướt qua Hứa Dung đến hướng ban công.

Hứa Dung đi theo phía trước. “Anh muốn làm cái gì?”

Minh Vành đi ra ngoài, cánh tay dùng sức giơ lên, miếng ngọc nằm trong lòng bàn tay theo đường vòng cung bay tới giữa vườn hoa phía trước rơi xuống, đến lúc Hứa Dung muốn nhìn kỹ phương hướng thì đã không còn tìm được miếng ngọc.

“Sao anh lại vứt bỏ nó đi?” Hứa Dung khàn giọng.

Minh Vành nắm lấy cổ tay cô quay trở về phòng. “Dung Dung, hai ngày nữa anh đưa em trở về Mỹ.”

Hứa Dung há miệng thở dốc. “Vì sao?”

“Tình trạng em bây giờ nên ở bên cạnh ba mẹ sẽ thích hợp hơn, đến lúc đó anh sẽ qua thăm em.”

“Anh không cùng đi với em sao?”

Minh Vành đưa tay ôm cô vào trong ngực “Công ty của anh còn ở đây, chờ sau khi ổn định một chút sẽ qua đó với em, sau đó chờ con của chúng ta sinh ra.”

“Vì cái gì đột nhiên muốn em rời đi?”

“Em không thích hợp ở nơi này.” Ngón tay Minh Vành khẽ nghịch vài sợi tóc trước trán Hứa Dung, cô rõ ràng đã gầy đi rất nhiều.

Phó Nhiễm nhận được điện thoại của Thẩm Tố Phân, vội vàng chạy tới Vợ gia.

Hai vợ chồng vừa trải qua một trận ầm ĩ, thậm chí còn vì vậy mà đánh nhau, phòng khách hỗn độn, đồ vật khắp nơi bị đập phá hư hỏng.

Mặt mũi Thẩm Tố Phân bị đánh bầm dập, Vợ Chiêu Phúc cũng không tốt hơn bao nhiêu, hai bên mặt đều là vết cào đỏ thẫm, trên bàn là mấy xấp tiền nằm ngổn ngang.

Phó Nhiễm ngẩng đầu, chạm đến ánh mắt của Vợ Ứng Nhụy qua ảnh chụp trong phòng khách, cô nhìn chằm chằm một lúc lâu, không có chút ý sợ hãi.

“Tiểu Nhiễm.” Thẩm Tố Phân kéo Phó Nhiễm ngồi xuống. “Tiền này con cầm về đi, chúng ta không thể nhận được.”

Tầm mắt Phó Nhiễm hướng đến mấy xấp tiền trong tay. “Số tiền này ở đâu ra?”

“Là có người đặt trước cửa, nhưng trừ con ra còn có thể là ai?” Ánh mắt Thẩm Tố Phân đỏ bừng nhìn về phía tấm ảnh của Vợ Ứng Nhụy treo trên tường. “Nhụy Nhụy, Thực xin lỗi con.”

Phó Nhiễm cầm lấy một xấp tiền trong đó, hết thấy hẵn là khoảng bốn vạn.

“Hôm nay con chưa có ghé qua đây.”

Thẩm Tố Phân sững sốt. “Không phải là con sao?”

“Không phải.”

Vưu Chiêu Phúc nghe vậy xoay mặt qua, ông đứng dậy không nói lời nào đem toàn bộ số tiền bỏ vào trong túi “Bà xem đi, có người đem tiền đưa tới tận cửa không lấy thật uổng phí, bà có thể tìm được người để trả lại sao?”

“Ông lấy tiền ra đây cho tôi!”

Thẩm Tổ Phân muốn tiến lên giật lại, Vưu Chiêu Phúc vung tay, đi nhanh vào phòng.

Ánh sáng trong phòng ảm đạm, vách tường lâu năm lưu lại từng vết loang lổ, Thẩm Tổ Phân nhìn thấy ảnh chụp Vưu Ứng Nhụy lại rơi lệ. “Chúng ta không có nhiều người quen, ai lại vô duyên vô cớ đưa tiền như vậy?”

“Hay là có người không cẩn thận làm rơi ở cửa?”

“Không thể nào.” Thẩm Tổ phân lắc đầu. “Lúc ấy nghe được có tiếng gõ cửa, đi ra ngoài đã nhìn thấy cái túi để ở đó.”

Như vậy xem ra là có người cố ý để lại.

Mặc dù Vưu gia cũng có vài người thân thích, nhưng đều là nghèo khó như nhau, hơn nữa đối phương lại không để họ tên, thật sự khó hiểu.

Phó Nhiễm rời khỏi Vưu gia, lúc đóng cửa không khỏi ngẩng đầu nhìn phía hành lang, ở nơi này, ngay cả bóng dáng người quản lý cũng không có.

Cô ôm một bụng tâm sự rời đi, lái xe về nhà, lại đúng lúc nhìn thấy xe Minh Thành Hữu ở ngoài Y Vân thủ phủ.

Hắn hiển nhiên anh cũng nhìn thấy cô, đem xe dừng ở đầu đường, Phó Nhiễm chạy xe đến bên cạnh xe Minh Thành Hữu. Anh kéo cửa ra, sau đó ngồi vào ghế lái phụ trên xe Phó Nhiễm.

“Tại sao không đi vào?”

Dừng xe bên đường, lại còn để xe ở đây.

Cả người Minh Thành Hữu dựa về phía Phó Nhiễm “ Vừa nhìn thấy em anh lại lười.”

Tay Phó Nhiễm còn nắm tay lái. “Được, đợi chút nữa bảo tài xế đến lái xe về.”

Cô muốn khởi động xe chạy đi, Minh Thành Hữu cầm lấy bàn tay Phó Nhiễm: “Ngồi ở đây một chút đi, ngắm nhìn phong cảnh cũng tốt.”

“Thực là nhàn nhã nhỉ?”

Phó Nhiễm theo ý anh quay đầu xe ra khỏi Y Vân thủ phủ, Minh Thành Hữu nhếch chân lên “Hôm nào dẫn em đi đổi xe đi?”

“Không cần.”

“Sao lại không cần?”

“Xe này chạy rất tốt.”

Bàn tay Minh Thành Hữu hướng xuống chân Phó Nhiễm vuốt nhẹ, cố ý muốn trêu chọc cô “Có rất nhiều thứ không phải cứ còn dùng được là tốt, Phó Nhiễm, anh muốn mua xe cho em.”

Phó Nhiễm nhìn Minh Thành Hữu, đôi khi hắn cố chấp lên so với cô lợi hại hơn rất nhiều.

“Vừa rồi em đi đến Vưu gia.”

“Có gì hay mà đi?”

Ánh mắt Phó Nhiễm chú ý tình hình giao thông phía trước. “Hôm nay em phát hiện ra chuyện kì lạ.”

“Nhặt được tiền?”

“Không khác biệt lắm.”

Minh Thành Hữu cười, vỗ nhẹ vai Phó Nhiễm “Vận khí tốt như vậy.”

“Là có người cho Vợ gia tiên.”

Minh Thành Hữu vắt chéo chân lên “Không biết được đối phương là ai sao?”

“Ừ.”

Đầu ngón tay anh liên tục gõ nhẹ trên đùi vài cái “Em cho rằng sẽ là ai?”

“Em chỉ là đang nghĩ ai vô duyên vô cớ cho đi số tiền như vậy, lại còn là cho Vợ gia?”

Minh Thành Hữu cầm tay Phó Nhiễm “Chúng ta đi xem phim đi.”

“Ừ.”

“Đầu óc cả ngày cứ suy nghĩ những chuyện như vậy chắc em cũng chịu không nổi rồi.”

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu ít khi đến rạp chiếu phim, trong nhà vốn có rạp chiếu phim gia đình, muốn xem bộ phim nào cũng có.

Bên trong rạp chiếu phim rất đông người, vô cùng náo nhiệt, Minh Thành Hữu mua vé phòng đôi, Phó Nhiễm cúi đầu xem đồng hồ “Xem phim xong vừa kịp lúc về nhà ăn cơm tối.”

“Hôm nay ăn ở bên ngoài đi.”

“Là ngày đặc biệt gì sao?”

Thấy Phó Nhiễm nhíu mày, ngón tay Minh Thành Hữu gõ gõ lên mặt mình “Bà xã, Hân Hân chỉ mới có bảy lớn thôi, sao em và anh đã giống như vợ chồng già.” Anh đi qua, khoe môi mỏng chạm vào vành tai cô “Cuộc sống cần phải có những cảm xúc mạnh mẽ thích hợp thì mới có thể điều chế thuốc.”

Khi anh nói chuyện, Phó Nhiễm cảm thấy lớp da sau tai như bị thiêu cháy.

Minh Thành Hữu đưa hai ngón tay vuốt khe vành tai Phó Nhiễm, anh vẫn kề sát bên cô, lời nói mang theo mị lực cùng mê hoặc “Thực miễn cảm.”

Phó Nhiễm không có cách nào ngăn được sự trêu chọc của anh.

Cô đem Minh Thành Hữu đẩy ra, ho nhẹ hai tiếng, đưa cầm lấy ly nước ngọt, anh lại cố tình ép cô di chuyển đến góc trong cùng của ghế sofa.

Trên màn hình đang chiếu bộ phim nhựa kinh điển, Phó Nhiễm cố gắng theo dõi bộ phim, Minh Thành Hữu như có như không, đưa chân qua chạm đến mắt cá chân của cô, cô mang giày cao gót, mặc váy, lại mang vớ chân màu da lộ ra đường cong đôi chân thon dài tuyệt đẹp.

Giày cao gót bên chân phải không biết như thế nào đã bị anh cởi ra, Phó Nhiễm trừng mắt nhìn anh “Không phải anh nói muốn đến nơi lãng mạn để tìm cảm xúc mãnh liệt sao?”

Minh Thành Hữu cười nhẹ “Cảm xúc mãnh liệt cần phải là do chính mình tạo ra, Phó Nhiễm, anh biết em là người đã hình thành thói quen thì sẽ không thích thay đổi,tựa như lúc ở trên giường, em nói thật đi, em thích mỗi ngày đều là tư thế giống nhau vậy sao?”

Bàn tay Phó Nhiễm chống cằm, ánh mắt nhìn ngó xung quanh, may mắn đây là phòng riêng, ít ra những lời anh nói cũng không có ai nghe thấy.

Phó Nhiễm mang giày lại “Em như thế nào cũng được, quyền chủ động không phải luôn nằm trong tay anh sao?”

“Không thích ?”

Cô giẫm chân xuống”Bộ phim này không tồi, anh nghiêm túc xem một chút đi.”

Minh Thành Hữu hiển nhiên không để ý đến, anh kéo tay Phó Nhiễm, ngón tay lại vuốt ve bàn tay cô, cô bị anh khiêu khích làm cho không còn tâm tư để xem phim nữa.

Lầu dưới là không gian chung, Phó Nhiễm nghĩ muốn rút tay về. “Xem phim có nhiều người mới náo nhiệt.”

Minh Thành Hữu cũng không vội buông tay ra “Vậy chúng ta cũng đi xuống.”

Anh nói là làm, tay Phó Nhiễm mới cầm ly nước ngọt đã bị Minh Thành Hữu túm ra khỏi phòng, nhìn thấy mấy hàng ghế cuối cùng còn chỗ trống, Minh Thành Hữu đem cô ngồi ở trong góc, trừ đi ánh sáng trên màn hình lớn trước mặt, xung quanh hầu như giờ tay không thấy được năm ngón.

Ở đây hiển nhiên không thể dùng mắt để nhìn rõ mọi thứ được.

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn lên màn hình lớn “Tối nay ăn gì?”

“Ăn em.” Minh Thành Hữu nói xong, đem Phó Nhiễm ngồi lên đùi mình, trong tay còn đang cầm ly nước, Minh Thành Hữu làm cho chân cô vòng qua thắt lưng của mình. Phó Nhiễm không thể không xoay người đưa lưng về phía màn hình.

“Làm gì vậy chứ?” Cô cố nén giọng.

“Đừng nói chuyện, xem phim của em đi.”

Phó Nhiễm tức giận, ánh mắt cô đặt ở phía trước làm sao xem được?

Bàn tay Minh Thành Hữu len vào trong áo cô “ Tay anh hơi lạnh.” Đầu ngón tay lại xuôi theo từng tác da thịt cô hướng lên trên, Phó Nhiễm cắn chặt môi, cả người cô căng cứng, tay cô cách lớp áo lông nắm chặt tay Minh Thành Hữu “Đừng làm loạn.”

“Yên tâm đi, anh sẽ không làm loạn.”

Vì đang ở chỗ đông người, Phó Nhiễm thỉnh thoảng lại nhìn bốn phía xung quanh, chỗ bọn họ ngồi đã là hàng ghế cuối cùng, chỉ cần người ngồi phía trước không quay đầu lại., có lẽ cũng không nhìn thấy nơi này.

Khuôn mặt tuần tú của Minh Thành Hữu chôn ở trước ngực cô, sau một lúc lâu vẫn chưa nhúc nhích.

Hô hấp nóng rực liên tục xuyên qua da thịt truyền đến tim Phó Nhiễm.

Hai tay Minh Thành Hữu vẫn đặt ở thắt lưng cô, anh ngẩng đầu hé miệng cắn cắn Phó Nhiễm. Cô hơi bị đau, anh lấy ly nước ngọt từ trong tay cô “Miệng có chút khát.”

Anh cúi đầu, Phó Nhiễm không nghi ngờ gì, Minh Thành Hữu nhấp một hớp sau đó để trên ghế ngồi.

Anh hôn lên cổ Phó Nhiễm, Phó Nhiễm chỉ cảm thấy hô hấp của anh đột nhiên có chút lạnh, ngay sau đó là một lực đạo mạnh, bén nhọn và lạnh lẽo đâm tới, Phó Nhiễm suýt chút nữa đã hét ra tiếng.

Hai tay Minh Thành Hữu ôm chặt eo cô, giọng nói mơ hồ truyền đến bên tai cô “Đừng kích động.”

Hai chân cô theo bản năng khép lại, anh hôn đến xương quai xanh, đầu ngón tay thon dài kéo cổ áo của cô ra một chút.

Từ trong miệng Phó Nhiễm , vô ý thức bật ra âm thanh khe khẽ.

Cô hốt hoảng, vội vàng cắn chặt răng. Minh Thành Hữu cười hôn lên môi cô, Phó Nhiễm cảm thấy trước ngực lạnh lẽo, cô vội co hai vai lại.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Phó Nhiễm cảm thấy cả người khô nóng, bàn tay vấy vấy trước mặt, cảm giác lạnh như băng ở ngực vẫn còn đâu đây.

Trong lòng cô tràn ngập sự kích thích, mặc cho gió lạnh của trời đêm thổi tới trước mắt cũng không làm giảm đi nhiệt lượng trong người cô.

Minh Thành Hữu đưa tay nắm bả vai cô “Em muốn ăn gì?”

Phó Nhiễm kéo áo lại, mang kính vào bước đi, anh nhếch miệng cười cười, ôm cô lại, để cho cô đối diện trước mặt anh “Mới vừa rồi uống nước lạnh, hiện tại anh mang em đi ăn gì cho ấm người nha?”

“Em không đi” Phó Nhiễm nóng nảy “Ai biết anh lại giở trò quỷ gì?”

“Bà xã” Nụ cười trên môi anh không giảm xuống mà còn tăng lên “ Cái này gọi là tình thú, là sự thú vị của cuộc sống vợ chồng, biết không?”

“Em không biết”

“Không sao, anh có thể từ từ chỉ cho em” Minh Thành Hữu nắm tay cô, kéo cô đi về phía trước.

Anh mang cô đến nhà hàng Tây mới khai trương, ở đây trang trí sang trọng, bầu không khí nghiêm túc, mới vừa rồi anh tỏ ra rất không đứng đắn, mà giờ này lại đang tao nhã, lịch sự ngồi trên lầu hai tám mồi cô ăn tối.

Quả nhiên là người nóng lạnh thất thường.

Minh Thành Hữu đem miếng thịt bò bít tết đã được cắt nhỏ ra đưa tới trước mặt cô, tươi cười nói “Xem anh phục vụ bà xã chu đáo chưa nào?”

Cô nâng môi lên, mỉm cười hạnh phúc.

Lý Vận Linh tập xong bài vật lý trị liệu liền đi tới vườn hoa, nghe thấy tiếng động, Phó Nhiễm đem lá cắt hư cắt hết, sau đó mang nước trái cây tới cho bà.

“Mẹ”

Lý Vận Linh đưa mắt nhìn chân mình, đưa tay gõ gõ lên đó vài cái.

“Hai ngày tới Vương phu nhân muốn làm một bữa tiệc sinh nhật, thiệp mời cũng mới được đưa tới đây”

Lý Vận Linh thở dài “Mua một ít lễ vật, con mang tới giúp ẹ”

Haizz, tại sao lại bắt cô đi đưa quà?

Phó Nhiễm định mở miệng nói, thì có một người làm đi tới “Phu nhân, tôi tìm được cái này trong bụi hoa bên kia”

Phó Nhiễm nhìn kỹ, là một miếng ngọc.

Lý Vận Linh cầm miếng ngọc trong tay “Đây không phải là miếng ngọc của Dung Dung sao?”

“Chất ngọc rất tốt, chắc là Dung Dung không cẩn thận làm rớt”

Lý Vận Linh nhìn một lát, sau đó đặt miếng ngọc lên bàn “Đây là miếng ngọc của Tiêu quản gia, chắc là bà đưa cho Dung Dung”

Phó Nhiễm đang định hớp một ngụm nước trái cây, ánh mắt hiện lên sự nghi hoặc.

“Tiêu quản gia bắt nó giữ miếng ngọc như bảo bối, nói là tặng cho con dâu, nhưng bà ấy tới giờ còn chưa tìm được con trai của mình, vậy sao giờ miếng ngọc này nằm ở đây?”

Phó Nhiễm nhìn bà, thấy khóe môi bà hiện lên tia châm chọc.

Hứa Dung cũng đang đi vào trong vườn, thấy hai người liền mở miệng chào “Mẹ, tiểu Nhiễm”

Lý Vận Linh cứng người lại “Dung Dung, sao đồ quý như thế này lại tùy tiện vứt lung tung thế?” Bà cầm miếng ngọc lên, đưa cho Hứa Dung.

Hứa Dung nhìn miếng ngọc mà run rẩy, sau đó mới chậm rãi đưa tay ra cầm “Con tìm tới tìm lui mấy ngày nay mà không thấy, nguyên lai là bị rớt ở đây”

Sắc mặt Lý Vận Linh biến đổi liên tục “Con đang mang thai, nên nghỉ ngơi nhiều một chút, ít đi xuống cầu thang, muốn gì thì cứ bảo người giúp việc làm giúp”

“Mẹ” Hứa Dung ngồi vào bên cạnh Lý Vận Linh “Hai ngày nay, con nghĩ muốn trở về Mỹ”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn, quyết định này của Hứa Dung thật là ngoài dự đoán của mọi người.

“Tại sao lại muốn trở về”

“Đây cũng là ý của Minh Vành, ba mẹ con cũng muốn con về Mỹ, sau khi lấy được giấy kết hôn, sẵn tiện sinh con bên đó luôn.”

Lý Vận Linh và Phó Nhiễm đưa mắt nhìn nhau, cô hoài nghi, còn Lý Vận Linh đưa tay cầm ly nước trái cây mà bà chưa uống đưa cho Hứa Dung “ Hay là do con cảm thấy mọi người ở đây đối xử với con không tốt”

“Mẹ, ý con không phải như vậy” Hứa Dung vội vàng xua tay.

“Vậy tại sao con muốn trở về? Còn trở về trong thời gian này?”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn chằm chằm miếng ngọc kia.

Lý Vận Linh giận tái mặt “Con nói với Minh Vành, mẹ không đồng ý cho con trở về Mỹ, tốt xấu gì hiện tại con cũng làm dâu ở Minh gia, giờ lại đòi về lại nhà mẹ đẻ? Cái này truyền ra bên ngoài, mọi người nghĩ Minh gia chúng ta như thế nào, ngược đãi con sao? Dung Dung, Minh gia không phải cái loại tiểu nhân này, con đừng nghĩ con muốn làm gì thì làm?”

Hứa Dung hoàn toàn không nghĩ tới chuyện Lý Vận Linh phản đối, Phó Nhiễm cũng ngồi im lặng bên cạnh.

Lúc này, cô cũng không hy vọng Hứa Dung rời đi.

Có một số người, vẫn nên đặt trong mắt mới an toàn.

180. Chương 180

Chương 180: Kể đứng sau lộ ra, dĩ nhiên là hấn

Minh Vành cố ý về sớm sắp xếp hành lý.

Đi vào phòng khách phát hiện không khí có gì đó không thích hợp, Lý Vận Linh trầm mặt ngồi ở trên sofa, Hứa Dung cúi đầu không nói gì.

“Mẹ?”

Lý Vận Linh hơi nhếch môi, sau một lúc lâu bèn thở dài “Minh Vành, trong lòng con còn coi ta là mẹ sao?”

Minh Vành đi đến bên cạnh bà , cánh tay đặt lên vai Lý Vận Linh “Mẹ, sao lại nói như vậy?”

“Con muốn Dung Dung về Mỹ phải không?”

Minh Vành gác một chân lên, ánh mắt bình tĩnh “Mẹ, Dung Dung về nhà mẹ cô ấy, có một số việc có lẽ mẹ cô ấy chăm sóc sẽ tốt hơn.”

Lý Vận Linh tức giận “Ở Minh gia có cái gì không tốt? Có Tiểu Nhiễm, còn có chị Nguyệt cùng bảo mẫu, hơn nữa Dung Dung mới đến nhà ta giờ lại đi, về sau truyền ra bên ngoài người ta sẽ nói Minh gia như thế nào , chẳng lẽ, mẹ không chăm sóc Dung Dung được sao?”

“Mẹ ” Minh Vành cũng biết tính tình Lý Vận Linh “Ý con không phải như vậy.”

“Bữa trước Dung Dung nói muốn chuyển ra ngoài, hiện tại lại nói muốn về Mỹ, hai đứa còn để mẹ vào trong mắt sao?”

Nếu hôm nay đổi lại là Minh Thành Hữu hoặc Minh Tranh, cố gắng kiên định một chút sẽ được, nhưng dù sao Minh Vành cũng là con nuôi , từ nhỏ đến lớn Lý Vận Linh đều nói một không nói hai, nếu Minh Vành cố ý, cũng sẽ bị mang tiếng là con nuôi nên mới làm vậy.

Hứa Dung cẩn thận ngẩng đầu nhìn về phía Minh Vành.

Lý Vận Linh vẫn bình tĩnh như trước.

Sự hy vọng trong lòng tắt dần, Hứa Dung miễn cưỡng cười cười “Minh Vành, ở lại đi, mẹ chăm sóc em rất tốt, chuyện về Mỹ thì để sau vậy”

Minh Vành nhìn cô gật đầu.

“Mẹ, như thế này mẹ vừa lòng rồi chứ?”

Lý Vận Linh sắc mặt hơi hòa hoãn, Minh Vành đứng dậy nắm tay Hứa Dung “Về phòng ngủ thôi em”

“Tốt, để cho Dung Dung nằm nghỉ đi.”

Hai người đi ngang qua trước mặt Phó Nhiễm, cô ngẩng đầu, vô tình thấy ánh mắt Minh Vành chột lóe lên rồi trầm đi.

Hứa Dung đi theo phía sau Minh Vành, hai người vẫn ở lầu 3, bước vào phòng, Hứa Dung mới đưa tay ôm lấy sau lưng người đàn ông “Minh Vành, vì sao chúng ta muốn về Mỹ lại không được, mẹ hẳn biết là em không phải ghét bỏ Minh gia mà.”

Minh Vành đưa lưng về phía cô, vỗ vỗ mu bàn tay Hứa Dung “Không phải do em đâu.”

“Chẳng lẽ lúc này anh không thể trả lời mẹ dứt khoát được hả?”

Minh Vành trả lời rõ ràng “Không thể.”

“Vì sao?” Hứa Dung vòng tới trước mặt Minh Vành “Chúng ta dứt khoát đi, mẹ còn có thể làm như thế nào?”

“Anh không thể làm vậy được ” Minh Vành mang theo Hứa Dung đi đến giữa phòng ngủ, đến đứng trước cửa sổ “Nếu là Thành Hữu, cậu ấy sẽ không nói hai lời, trực tiếp bỏ đi, sau khi mẹ hết giận cũng sẽ không nói gì nữa, nhưng đối với anh sẽ không như vậy, đặc biệt ở Minh gia này, một khi có hiềm khích sinh ra, anh khẳng định là tứ cố vô thân.”

Hứa Dung xoay người, mặt chôn ở cổ Minh Vành “Anh là con nuôi , chuyện này hẳn là không nên nói với anh mới đúng, là ai nói với anh ?”

Bàn tay Minh Vành xoa đầu Hứa Dung “Em không hiểu.”

“Nhưng em muốn biết chuyện của anh.”

Xuất phát từ tâm lý muốn bảo vệ, không phải cha mẹ nào cũng muốn giấu sao?

“Nếu ở bên ngoài mà giấu đi , thì sẽ mất đi ý nghĩa của việc nhận nuôi anh.” Minh Vành vẫn không nói rõ, bàn tay Hứa Dung đưa lên mặt tuần tú của anh “Lớn lên ở nơi này, anh thực vất vả.”

Minh Vành xoay người ôm cô lại “Cho nên, con của chúng ta ta nhất định phải do chính mình sinh ra và nuôi lớn.”

Phó Nhiễm không chút để ý uống cốc nước trà hoa lý .

Tầm mắt Lý Vận Linh nhìn bóng dáng hai người mới vừa lên lầu, sau nghe tiếng Phó Nhiễm đặt chén trà lên bàn, bà mới quay đầu lại.

Phó Nhiễm bế Hân Hân từ tay bảo mẫu, thằng nhóc này đã hoàn toàn không chịu ngồi im , giãy dụa vài cái sẽ tự cái hành động, miệng cứ bi bô y y nha nha, theo như lời Minh Thành Hữu, không biết nó nói cái gì.

Phó Nhiễm đem Hân Hân ngồi trên trên sofa, nó lập tức tay chân trườn về phía trước đi, chị Nguyệt chạy lại, Phó Nhiễm vòng tay lại ôm con lại, sợ nó đòi đi xuống .

Hân hân không vui, cầm lấy tay cô đẩy ra “Y y, a a.”

Lý Vận Linh cười vui vẻ “Tiểu Nhiễm.”

Cô quay đầu lại, ý bảo chị Nguyệt trông chừng Hân Hân.

“Mẹ, làm sao vậy?”

“Có phải trong lòng con còn có suy nghĩ khác?”

Phó Nhiễm nhìn Lý Vận Linh “Con chỉ suy nghĩ về chuyện của Tiêu quân gia thôi.”

“Tiêu quân gia đi theo ta gần ba mươi năm, nếu không có lý do gì đặc biệt, bà ấy sẽ không đối với ta như vậy .”

“Mẹ, mẹ tin?”

Lý Vận Linh đứng dậy, đi đến gần Hân Hân “Chuyện Thành Hữu nói, không phải mẹ không nghĩ tới , chỉ là khó có thể tin mà thôi, tỉnh táo ngẫm lại, dường như ngoại trừ Tiêu quân gia cũng không có ai khác.”

Phó Nhiễm chỉ phía dưới “Hiện tại mẹ chỉ nên tập trung an tâm dưỡng chân thôi.”

“Không cần giấu giếm mẹ ” Lý Vận Linh đưa tay gõ chân mình “Làm sao còn có thể khôi phục được như trước nữa? Cũng do mẹ thôi , mẹ thật sự chưa từng đề phòng Tiêu quân gia.”

“Thiếu phu nhân , bên ngoài có người tìm.”

Phó Nhiễm đứng dậy đi ra cửa mới phát hiện là Vưu Dữu, cô nhanh chóng mở cửa cho cô ấy vào.

Đi vào phòng khách, Lý Vận Linh đang chơi với Hân Hân, Vưu Dữu lên tiếng chào bác, Lý Vận Linh đối với vị hôn thê của Lý Sâm cũng chưa từng nhìn qua.

Lý Vận Linh cầm lấy lục lạc rung rung chơi đùa với Hân Hân.

Phó Nhiễm dẫn Vưu Dữu lên lầu hai.

Ánh nắng lên cao, Phó Nhiễm kéo rèm cửa sổ ra, để cho ánh sáng chiếu vào phòng

Vưu Dữu cảm thấy chói mắt, đưa tay lên che lại.

“Hôm nay sao lại muốn đến đây chơi?”

“Đã lâu không gặp Hân Hân .”

Phó Nhiễm cùng Vưu Dữu ngồi vào sô pha ở phía trước, Vưu Dữu nhìn quanh bốn phía, nhìn đến trên bàn trà cắm hoa hồng, liền hỏi “Anh rể mua?”

“Ừ .”

Minh Thành Hữu khi đã yêu thương ai, luôn luôn làm cho người ấy hạnh phúc.

“Chị, chị cảm thấy hạnh phúc sao?”

Vưu Dữu đột nhiên chuyển đề tài, Phó Nhiễm cầm lấy một quả cam “Như thế nào, sao đột nhiên hỏi như vậy?”

“Khẳng định thực hạnh phúc ” Vưu Dữu tự đáy lòng mỉm cười ” Trước kia em nghĩ, chỉ cần hai người yêu nhau, vấn đề gì đều giải quyết dễ dàng, nhưng hiện tại mới biết là em sai lầm rồi, hôn nhân không môn đăng hộ đối, không phải anh tình em nguyện là được.”

Động tác trong tay Phó Nhiễm chợt dừng lại, cô cầm lấy khăn tay lau nước cam, “Có phải em và Lý Sâm có chuyện gì?”

“Chị, em mệt mỏi quá.”

Phó Nhiễm đi qua đi đặt tay lên vai Vưu Dữu “Có một số việc đến, bắt buộc chúng ta phải đối mặt .”

Vưu Dữu mệt mỏi ngả người lên ghế, Phó Nhiễm cũng không khuyên cô nhiều , hôn nhân, như người ta uống nước, ấm lạnh tự biết. Nếu có tình yêu, bình thường cũng sẽ không dễ dàng đi chấm dứt.

Vưu Dữu buồn rầu, nước mắt chực trào ra đã bị cô cố gắng kiềm lại, cô nắm chặt tay Phó Nhiễm “Chị, em phải về rồi.”

“Ở lại đây ăn cơm chiều đã , anh rể em cũng sắp về rồi .”

“Không được, ” Vưu Dữu nói xong, liền đứng lên “Em về nhà còn có việc.”

Phó Nhiễm tiễn cô tới cửa, Vưu Dữu nhìn cánh cửa, nói “Chị, có một chuyện em vẫn gặt chị, lúc trước lúc anh rể không có nhà , cái ngày em đến Y Vân thủ phủ, kỳ thật là do ba mẹ muốn em đi , muốn em thừa dịp chị không chú ý đem Hân Hân mang đi. Thực xin lỗi.”

Phó Nhiễm nghe cô nói vậy, mỉm cười “Nhưng em đã không làm, cho nên không cần xin lỗi chị.”

“Rất nhiều chuyện Sâm Tử không biết, anh chị cũng đừng trách anh ấy, bọn họ coi em như người dư thừa, bắt em đến nhà chị, bảo em có cơ hội thì xâm nhập vào máy tính của chị, hạng mục gần đây ba cũng rất quan tâm, cho nên...”

Phó Nhiễm đưa tay đặt lên tay nắm cửa “Vưu Dữu, em không tính rời đi cùng Sâm Tử sao?”

“Chị, về sau còn có thể đến đây để chơi, đến lúc đó, em có thể ưỡn ngực hiên ngang bước vào đây mà không phải rụt rè, sợ hãi.”

Phó Nhiễm tiễn Vưu Dữu tới cửa, hai người cũng không ai nói gì nữa .

Trở lại Lý gia, Lý Sâm mấy ngày nay ra nước ngoài đàm phán hạng mục mới , vợ chồng Lý Tắc Cần đối đãi với Vưu Dữu càng không kiêng nể gì.

“Đã về?”

Vưu Dữu đứng ở cửa đổi dép đi trong nhà “Ba, mẹ.”

“Có thu hoạch được gì không?”

Đối mặt với chất vấn của Lý Tắc Cần , giọng nói Vưu Dữu bình thản “Không có.”

Lý Tắc Cần bước tới “Không phải cô đi tới Minh gia sao?”

“Dạ phải ” Vưu Dữu gật đầu “Ba, con cảm thấy làm kinh doanh nên quang minh chính đại, không nên dựa vào thủ đoạn dù là nhỏ nhất, mặc dù có thể đạt được lợi ích trước mắt nhưng đối với sự phát triển của công ty sau này sẽ không tốt .”

Lý tắc cần không ngờ Vưu Dữu sẽ nói ra như vậy, sắc mặt co quắp, đen thui.

Lý phu nhân cười lạnh “Cô nói chuyện luôn như vậy, không lạnh không đậm, ta xem Sâm Tử có thể chịu được cô bao lâu, đúng rồi ông xã. Hai ngày trước em cùng tổng phu nhân ăn cơm, bọn em có hẹn ngày tốt sẽ cho Tổng tiểu thư cùng Sâm Tử gặp mặt, rốt cuộc thiên kim nhà giàu không giống như.....ai đó, gia thế như vậy mới có thể xứng đôi Sâm Tử.”

Lý Tắc Cần hừ lạnh, hướng về phía Vưu Dữu .

“Theo ta biết, vài ngày nữa Sâm Tử về.”

Vưu Dữu xoay người lên lầu.

Sắc mặt Lý phu nhân thâm trầm nhìn theo bóng dáng Vưu Dữu “Thật là không biết quy tắc”

Vào phòng của cô cùng Lý Sâm, Vưu Dữu giống như đã đánh mất hồn, đi tới tủ quần áo, từ bên trong lấy ra một vali không lớn .

Chỉ lấy mấy bộ quần áo của chính mình , đồ Lý Sâm mua cho cô đều để lại , còn có một số lễ phục cũng đều để lại hết , Vưu Dữu ở trong phòng để quần áo một lát, lúc gần đi, cầm 1 bộ quần áo trong của Lý Sâm.

Mang theo vali ra khỏi phòng, lần cuối cùng cô đưa mắt nhìn căn phòng đã từng cho cô hạnh phúc , dù là ngắn ngủi, nhưng có vài thứ thật không dễ quên.

Nghe được tiếng bước chân, Lý phu nhân đưa mắt nhìn, tầm mắt ngưng lại ở hình ảnh gầy yếu của Vưu Dữu, sau đó bà ta chạy nhanh đến bên cạnh Lý Tắc Cần.

Vưu Dữu cố hết sức kéo vali xuống lầu, đến phòng khách, cô kéo vali mạnh tay, tiếng bánh xe kêu kéo kẹt thật chói tai.

Ánh mắt Vưu Dữu nhìn thẳng, khi sắp đi qua ghế sofa, Lý Tắc Cần mở miệng “Đợi chút”.

Cô dừng lại, dựng thẳng vali lên.

Lý phu nhân đưa mắt nhìn Lý Tắc Cần, hạ giọng “Gọi cô ta lại làm gì? Cũng không phải là chúng ta đuổi nó đi , Sâm Tử không thể trách chúng ta được.”

Lý Tắc Cần nghe vậy, cảm thấy cũng đúng.

Về mặt Lý phu nhân tràn đầy đắc ý “Cô đi như vậy, không biết có mang theo thứ gì không nên mang không nhỉ?”

Vưu Dữu kéo vali tới trước mặt hai người, đem khóa kéo mở ra, quần áo bên trong nhất thời bị đổ ra ngoài.

Trong vali ngoại trừ quần áo thì chẳng có gì cả, trừ bỏ nhẫn đính hôn, còn tất cả trang sức Lý Sâm tặng cô, cô không hề mang đi một cái nào.

Ánh mắt Lý phu nhân sắc bén “Đây không phải quần áo trong của Sâm Tử sao?”

Vưu Dữu ngồi xuống, giống như không nghe thấy gì, xếp quần áo bỏ vào vali, sau đó kéo khóa kéo, đứng dậy. Vì đứng dậy quá nhanh, cô bị choáng váng, cô lung lay sắp “Tôi không lấy gì cả, chỉ mang đi một bộ quần áo trong của anh ấy mà thôi.”

Lý phu nhân vươn hai tay ra, ngấm nghĩa bộ móng tay mới làm “Sau khi Sâm tử trở về nói không chừng còn có thể đi tìm cô, đến lúc đó phải giải quyết như thế nào, không cần ta dạy cô chứ?”

Ánh mắt Vưu Dữu hiện ra tia châm chọc “Chuyện của con con tự biết mình phải xử lý như thế nào, hơn nữa đi theo ba mẹ lâu ngày con cũng học được một chút rồi.”

Nói xong, liền kéo vali ra ngoài.

Sau lưng cô vang lên tiếng ly bị ném vào tường.

Vưu Dữu vô thần kéo vali đi về phía trước, quay đầu lại nhìn biệt thự xa hoa phía sau, biệt thự to lớn như thế, cả đời cô cũng không mua được, dù chỉ là một căn phòng nhỏ bé.

Nước mắt bất tri bất giác rơi xuống, nếu không phải cô yêu anh, cô làm sao lại để mình bị giam lỏng trong ngôi nhà ấy như chim hoàng yến vậy?

Thở dài một hơi, cô lấy lại hơi thở, có buồn, có đau khổ lẫn tiếc nuối, nhưng cô nhất quyết sẽ không quay trở lại nơi này.

Trái tim trong lồng ngực đau đớn, cô vừa khóc vừa bước đi, hiện tại cô không nghĩ được gì cả, cô chỉ mong muốn được trở về lại ngôi nhà ấm áp của cô mà thôi.

Công việc của MR đại đa số vẫn là do Phó Nhiệm xử lý, Minh Thành Hữu rất ít khi tới công ty.

Xe chạy nhanh trên đường, đột nhiên thay đổi lộ trình, sau đó hướng tới ngôi nhà riêng có suối nước nóng.

Minh Thành Hữu hai tay nhàn nhã đặt trước ngực, anh đang nhắm mắt dưỡng thần, hơi nước nóng bốc lên, bay lượn lơ xung quanh, từng lỗ chân lông trên người như được mở ra, cả người phút chốc thư thái hẳn đi.

Rầm!

Một bóng người nhảy vào, bọt nước bắn tung tóe lên mặt Minh Thành Hữu, anh nghiêng người, đưa tay che mặt lại.

Sắc mặt rõ ràng tối sầm lại, anh nghiêng rằng, đưa tay hất nước lên người Huống Tử “Làm gì đó, đây là nơi mà cậu có thể tới sao?”

“Có gì không thể?”

Minh Thành Hữu trừng mắt nhìn Huống Tử.

Huống tử thoải mái đưa tay vỗ vỗ ngực, sau đó dựa lưng vào vách tường, ngồi xuống.

Minh Thành Hữu lấy khăn chụp lên mặt, hai người ai cũng không nói chuyện, nhắm mắt hưởng thụ.

Sau một lúc, Huống Tử mới phát ra tiếng thở dài “Thích thật.”

Minh Thành Hữu nói qua một lớp khăn “Chuyện tôi nhờ cậu, cậu tìm hiểu sao rồi?”

“Hồi lộ tôi đi.”

Minh Thành Hữu cầm khăn ném về phía Huống Tử “Đừng có thừa nước đục thả câu, nói mau”

“Người cậu bên kia quả thật rất kín, tôi tra xét lâu như vậy chỉ thu được một ít tin tức.”

“Cái gì?”

“Trước tiên, anh nói cho tôi biết, có phải anh đang hoài nghi Minh Vành?”

Minh Thành Hữu dựa vào vách tường bề bới “Cậu cứ làm tốt việc của mình đi”

“Bên Lý LẶN Thần, mặc dù bị giam trong tù, nhưng Lý lão gia vẫn không buông bỏ, hơn nữa tôi cũng điều tra được, Minh Vành và đối phương có một chút giao dịch bí mật về tài chính, bây giờ tôi chưa tra rõ được, coi như đây cũng là một tin tức tốt cho anh đi”

Trên mặt Minh Thành Hữu vẫn là một biểu hiện bình thường.

Ở bên ngoài có tin đồn rằng, sau khi anh ta bệnh nặng một trận, khi tỉnh lại thì buông bỏ hết tất cả mọi việc, người cầm quyền MR hiện giờ cũng là PHó Nhiễm, Minh Tam Thiếu lại bị đặt cho danh hiệu chơi bởi lêu lổng, cái loại danh hiệu này đặt trên người Minh Thành Hữu có vẻ rất hợp. Mà nói đi cũng phải nói lại, PHó Nhiễm là ai a? LẶ bà xã của anh ta, cái này gọi là vợ chồng cùng nhau hợp tác làm việc, Minh Thành Hữu dọn đường trước cho cô đi, cô chỉ huy MR từng bước từng bước tiến xa.

Huống Tử ở bên cạnh nói một vài chuyện với anh, Minh Thành Hữu tròn mắt “Còn đó chuyện sao rồi?”

“Tiêu quản gia cơ hồ đều ở nhà, không đi đâu cả, nhưng có một lần, khi Hứa Dung ra ngoài, có một xe taxi bám theo, đến quảng trường phát hiện đó là Tiêu quản gia, hai người nói chuyện một hồi, Tiêu quản gia còn đi trung tâm thương mại mua sắm cùng với Hứa Dung.

Minh Thành Hữu đứng dậy, lấy khăn tắm quần nửa người dưới lại “Thật không, chuyện này làm cho người ta thật khó hiểu”

Hai người tắm suối nước nóng không bao lâu, Huống Tử mặc quần áo rời đi trước, không lâu sau, Minh Thành Hữu cũng lái xe ra ngoài.

Đưa mắt nhìn kính chiếu hậu, vừa nãy có một ánh mắt nhìn chằm chằm vào anh, anh đều biết cả, Minh Thành Hữu nhếch môi, ngón tay gõ gõ tay lái, sau đó khởi động cho xe chạy trên đường.

Về đến nhà, thấy PHó Nhiễm đang ôm máy tính ngồi ở ban công, Hân Hân và chị Nguyệt đang ở trong hoa viên.

Cứ lâu lâu, bên dưới lại truyền đến tiếng cười “Hắc hắc” của Hân Hân, PHó Nhiễm ngẩng đầu nhìn thì thấy Minh Thành Hữu đang ôm con, miệng anh còn nói “Hân Hân, kêu ba ba đi”

Anh đúng thật là, rất thích bế con lên cao.

PHó Nhiễm cười cười, nhú mày lại, lần sau phải nhắc nhở anh mới được.

Hân Hân cười đến đỏ bừng cả mặt, một lúc sau mới phát ra hai chữ “A, đánh!”

Chị Nguyệt ở bên cạnh thiếu chút nữa cười đến quặn cả ruột.

Minh Thành Hữu cau mày “Kêu ba ba”

“Đánh!”

“Ba ba!”

“Đánh!”

PHó Nhiễm không kìm được mà cười ha hả, hai tay cô chống lên lan can, Minh Thành Hữu ôm con trong lòng “Ba chưa dạy được con! Haizzzz”

“Tam thiếu, tiểu thiếu gia còn chưa biết nói mà”

“Phải không?” Minh Thành Hữu sững sốt “Bình thường chị nói chuyện nhiều với Hân hân một chút, ngày mai tôi sẽ đi mua sách dành cho trẻ nhỏ, trước dạy nó một chút, cho nó nhận biết một ít hoa quả”

Chị Nguyệt buồn cười “Ba mẹ cháu còn chưa nói được mà”

Hân Hân ngoan ngoãn ngả đầu lên vai anh.

Anh cười cười “Đương nhiên, trước tiên phải gọi ba ba, mau, mau gọi một tiếng ba ba nào con trai”

“Đánh!”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu nhìn Phó Nhiễm, bảo bối của họ quả thật là cực phẩm.

Nói không chừng, sau này lớn lên, chắc nó sẽ cười đầu cười cổ ba nó mất.

Phó Nhiễm xoay người đóng máy tính lại, bước xuống lầu, đi tới vườn hoa, cô đưa tay bế Hân Hân từ tay Minh Thành Hữu “Hân Hân, gọi mẹ nào”

Cậu nhóc huyên thuyên lung tung một mạch, nhưng hiển nhiên không nói ra chữ “Đánh” kia

“Đứng nghỉ oan cho em” Phó Nhiễm trừng mắt nhìn anh “Tại do anh không có duyên với trẻ con chứ bộ”

“Phải không?” Minh Thành Hữu đưa tay bế Hân Hân, để cho con ngồi trên vai anh.

Mới ngồi được không lâu, hai tay cậu nhóc không khách khí, liền đưa tay ra nắm lấy tóc của ba cậu.

“A, đau! Tóc của ba! Nhóc con này thật đáng đánh đòn”

Phó Nhiễm mau chóng ôm con xuống “Hân Hân ngoan, con không được nắm tóc của ba”

Minh Thành Hữu tức giận, đường đường là một thiếu gia, từ nhỏ đến lớn chưa hề có một nguwoif nào dám hỗn xược với anh như thế! Hừ, con trai, con được lắm!

Minh Vành trở về nhà, tìm trong tìm ngoài vẫn không thấy Hứa Dung.

Lý Vận Linh nói lúc chiều cô đi ra ngoài rồi, đang mang thai mà còn làm ọi người lo lắng.

Minh Vành lái xe đi tìm, chạy được một đoạn liền nhìn thấy cô đang đi trên đường.

Cô không đi xe taxi, đang đi bộ trên đường, đầu cúi xuống.

Trong cơn giận dữ, Minh Vành dừng xe lại, mở cửa bước xuống rồi đóng lại thật mạnh, bước tới nắm cổ tay cô “Em có biết trong bụng em có mang con của chúng ta không?”

Hứa Dung bị quát nên giật cả mình, cô ngẩng đầu nhìn sắc mặt tối đen của Minh Vành “Thực xin lỗi, em chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí một chút”

“TRong nhà không phải có vườn hoa tản bộ sao?”

“Em muốn ở một mình”

Minh Vành hạ cơn tức giận xuống, nhưng giọng nói vẫn cứng nhắc “Dung Dung, rốt cục dạo gần đây em bị làm sao vậy?”

Hứa Dung giang tay ôm lấy anh “Đừng lo lắng cho em, có thể là do mang thai, tâm lý hơi biến đổi”

Đôi tay Minh Vành đặt lên vai Hứa Dung “Về nhà thôi, trẻ như thế này rồi mà còn ở bên ngoài, mọi người trong nhà sẽ lo lắng đó”

“Có phải mẹ rất tức giận?” Hứa Dung cẩn thận hỏi.

Minh Vành không trả lời, kéo cô tới trước xe, đợi cô ngồi vào rồi khởi động cho xe chạy đi, khi về tới nhà, Lý Vận Linh đang ngồi trước bàn ăn đợi người giúp việc dọn cơm, ngẩng đầu lên nhìn thấy vợ chồng Minh Vành đã về, liền nói “Dung Dung, về sau khi ra ngoài nhớ bảo tài xế chở con đi, có chuyện gì cũng có thể giúp con”

Hứa Dung miễn cưỡng cười “Vâng thưa mẹ, con biết rồi”

Mọi người ăn xong ai về phòng nấy, Minh Vành tắm xong liền bảo cô đi ngủ sớm, Hứa Dung không ngủ được, lẩn qua lẩn lại, trần trọc, đưa mắt nhìn bóng dáng Minh Vành đang ngồi làm việc trước máy tính.

“Anh không ngủ sao?”

“Em ngủ trước đi”

Gần đây, Hứa Dung càng ngày càng khó ngủ, cô mở to mắt nhìn bóng đèn trên trần nhà, Minh Vành bước tới tắt đèn, cúi người hôn lên môi cô “Ngoan, ngủ đi nào”

Thấy anh sắp đi, cô đưa tay kéo anh lại “Anh nằm đây với em đi”

“Ngoan, anh còn có việc quan trọng, làm xongnh liền ôm em ngủ ngay”

Hứa Dung nghe vậy, không thể không buông tay ra.

Minh Vành ngồi vào trước máy tính, ban ngày cô quả thật đi nhiều nên cũng mệt mỏi, không bao lâu liền ngủ ngay.

Cảnh tượng trong mơ ép Hứa Dung tới mức thở không nổi, cô biết mình đang nằm mơ, nhưng không thể tỉnh lại được, giống như có một cái gì đó đang đè nặng lên người cô, cô sợ hãi, hét to.

Minh Vành đưa mắt nhìn lên giường, cảm thấy có gì đó không thích hợp lắm, liền bước tới giường nhìn thử.

“A, không cần, a—— “

Tiếng thét bén nhọn cùng với động tác bật dậy của cô, mở to mắt liền nhìn thấy Minh Vành đang gần trong gang tấc, Hứa Dung sợ hãi, liên tục lui về phía sau “Đừng, đừng tới đây!”

“Có phải em gặp ác mộng?”

Hứa Dung co hai chân lên, hai tay dùng sức ôm lấy đầu “Em thật sợ, rất sợ hãi”

Minh Vành ôm cô, lại bị cô đẩy ra “Đừng, đừng!”

Minh Vành ngồi ở mép giường, nghĩ đến mấy ngày nay tinh thần cô bất ổn, liền hỏi “Dung Dung, có thật là em không giấu anh chuyện gì chứ?”

Khuôn mặt Hứa Dung tràn đầy nước mắt, áp lực tâm lý rất lớn, hai tay cô ôm đầu, Minh Vành đưa tay nắm lấy tay cô, kéo ra “Nhìn anh đây”

“Minh Vành, em không chịu nổi, nếu còn như thế này, thật sự em không muốn sống nữa”

“Có chuyện gì thì em nói cho anh biết đi”

Hứa Dung rơi nước mắt, giọng nói bi thương, cô đưa mắt nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt mình, ánh mắt sợ hãi, cô cắn môi, cô mở miệng nói, từ ngữ lộn xộn.

“Em...Em từ Mỹ trở về, tính tạo cho anh một sự bất ngờ, em đến ngôi nhà của chúng ta, em...em nhìn thấy hết tất cả quá trình mà Vụ Ứng Nhụy bị giết...” Mười ngón tay run rẩy, cô nắm lấy tóc của mình “Em rất sợ, thật sự rất sợ”

Minh Vành khó tin nhìn cô, tia sáng trong mắt lóe lên rồi chợt tối lại, cả người anh thâm trầm.

181. Chương 181

Chương 181: Tranh đấu gay gắt

Minh Vành khó tin nhìn về phía cô, ánh mắt sáng lên, sau đó lập tức tối sầm lại, trở nên trầm lặng.

Ánh trăng trên bầu trời đêm chiếu xuống.

Đêm tối, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh trăng sáng rực bị nhiễm một tầng đỏ hồng.

Hứa Dung không mang theo nhiều hành lý, nghĩ là trở về sẽ cho Minh Vành tin vui bất ngờ.

Cô dừng xe trước cổng, đây là căn nhà Minh Vành mua từ trước, để khi về nước cô có chỗ nghỉ ngơi thoải mái giống như là nhà của mình.

Hứa Dung cũng có chìa khóa nhà nên không cần thông báo trước với Minh Vành. Trên phòng lầu hai có ánh đèn nhu hòa, có lẽ Minh Vành đang ở đó, thật ra thì anh cũng rất ít khi đến chỗ này, trừ khi cô đến ở. Còn chưa chính thức gặp người lớn trong Minh gia, Minh Vành nói không cần gấp, thời điểm anh còn trẻ, anh lấy sự nghiệp làm trọng.

Hứa Dung cẩn thận mở cửa, nhẹ nhàng bước vào, trong lúc không chú ý đã trúng vật gì đó phát ra tiếng động nhẹ, cô xoay người lại thì phát hiện ra đôi giày của phụ nữ. Có giày ở cửa, ít nhất trong nhà có phụ nữ ở. Cô xiết chặt tay, chân khễ run bước nhanh lên lầu hai.

Đèn hành lang đều không mở, làm cho ánh sáng hắt ra từ phòng ngủ càng rõ ràng hơn. Hứa Dung cởi giày, đi chân không trên sàn, nhẹ nhàng tiến tới trước. Trong phòng truyền ra tiếng nói chuyện.

“Cuối cùng anh muốn giấu tôi đến khi nào? Tôi không muốn cả đời trốn tránh không thể gặp người khác”

Một giọng nữ sắc bén đâm thẳng vào tai Hứa Dung. Cô chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, không thể không dựa vào vách tường, dự đoán phát sinh trong lòng càng làm bản thân không yên

“Hiện tại chưa phải lúc.”

Âm thanh này cô đã quá quen thuộc, không phải Minh Vành thì còn có thể là ai?

“Vậy rốt cuộc khi nào tôi mới có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này? Anh không phải đã đồng ý để tôi được tự do sao? Vì sao không cho tôi ra nước ngoài đi? Có ngày tôi sẽ quang minh chính đại trở về!”

Người đàn ông hừ lạnh “Hoàn cảnh của cô bây giờ còn muốn quang minh chính đại sao? Vụ Ứng Nhụy, cô có biết bên ngoài ai cũng đang truy nã cô? Ra khỏi phòng này cô chỉ có thể đi thẳng đến nhà giam thôi!”

“Là” Vụ Ứng Nhụy điên cuồng “Tôi điên rồi nên mới nghe lời anh, hiện tại anh che giấu rất tốt, không ai có thể nghi ngờ đến anh. Đối với anh tôi là cái gì? Thiếu chút nữa hại chết chồng mình, hại mẹ thành ra như vậy, chính mình thì như chuột chạy qua đường”

Cảm xúc của Minh Vành từ đầu đến cuối đều ổn định “Vụ Ứng Nhụy, không ai kẻ dao vô cớ ép cô làm, cũng đừng nói là chuyện bắt cóc dĩ phải làm, tất cả do cô lựa chọn, đi đến bước này cũng đừng có nói tới hai chữ hối hận.”

Bàn tay Hứa Dung chạm vào hướng phía cửa, do không có đóng kỹ, dùng một chút lực liền có thể đẩy cách cửa hở ra một khe nhỏ. Xuyên qua ánh đèn, cô nhìn thấy Minh Vành ngồi trên sofa quay lưng về hướng của mình, đối diện Minh Vành là cô gái trẻ. Nghe tên này Hứa Dung có chút ấn tượng, trước đó Minh Vành đã từng nhắc qua, cô ta là vợ Minh Thành Hữu.

“Cô thiếu chút nữa hại chết Thành Hữu, nếu không phải cô tham tiền của Minh Gia, sao có thể dẫn đến kết cục hôm nay.” Trong giọng nói của người đàn ông ít nhiều mang ý điều cợt.

“Chuyện này cũng có một phần của anh”

“Không cần biết, nhưng người xuống tay vẫn là cô”. Minh Vành ngồi tại chỗ, bóng bị che khuất “Hơn nữa hiện tại tình cảm Thành Hữu cùng Phó Nhiễm rất tốt, cho dù cô xuất hiện lại thì như thế nào, không nói là không thay đổi được gì, cô cho là Thành Hữu gặp cô còn nghĩ đến tình xưa? Rơi vào tay hắn, chỉ có nước cô vào tù mà ngồi.”

Mặt Vụ Ứng Nhụy đang trắng bệch chuyển sang kích động, đứng lên khỏi sofa, ngón tay chỉ thẳng mặt Minh Vành “Anh có ý gì? Qua cầu rút ván? Bây giờ mặc kệ tôi sống chết ra sao? Lúc mang tôi đi anh hứa như thế nào? Minh Vành, thật không nghĩ tới người âm hiểm nhất trong Minh Gia lại là anh, chắc chắn mọi người không thể lường trước được?”

Minh Vành lấy ra điều thuốc châm lửa, Hứa Dung đứng ở cửa có thể ngửi được mùi hương mê hoặc gay mũi. Vụ Ứng Nhụy xanh mặt.

Minh Vành nhả khói thuốc, Hứa Dung tham lam nhìn sâu vào trong một chút, phát hiện trong phòng còn có một người đàn ông lạ. Vưu Ứng Nhụy nhìn xuống phía sàn nhà, bỗng nhiên ôm mặt khóc nói “Vì sao mọi chuyện lại thành như vậy? Nếu mẹ tôi không bình phục tốt, ít nhất bà có thể tha thứ cho tôi, tôi cũng không trở thành người không giống người, quỷ không ra quỷ trốn ở bên ngoài.”

Minh Vành nghe nói, sắc mặt tối lại “C đừng có quên, Phạm Nhân là do tự tay cô đẩy xuống lầu”

Vưu Ứng Nhụy nhìn về phía người đàn ông đứng cách đó không xa “Nhưng là chính anh ta đã mẹ tôi trọng thương, đều là do các người hãm hại”

Minh Vành ngồi thẳng lên, hung hăng dụi tắt tàn thuốc trong tay “Là giúp cô che đi manh mối, hiểu chưa? Nếu không, sau đó cô còn có thể tự do đi lại sao?”

Vưu Ứng Nhụy cố kìm nén tiếng khóc “Vậy anh định sắp xếp cuộc sống sau này của tôi như thế nào?”

“Ý cô muốn sao?”

“Tôi muốn ra nước ngoài, thêm nữa, anh nghĩ biện pháp xóa bỏ lệnh truy nã của tôi, phía Thành Hữu và Phó Nhiệm anh cũng giải quyết cho ổn thỏa đi, tôi không muốn sống mà phải trốn trốn, tránh tránh”

Minh Vành cười không thành tiếng, “Cô nghĩ rằng tôi và cô là thần tiên Đại La? Vung tay là có thể xóa sạch mọi thứ?”

“Tôi mặc kệ, là anh nợ tôi!”

“Vưu Ứng Nhụy, cẩn thận lời nói của cô!”

Vưu Ứng Nhụy ở nhà cả ngày bị bức đến mức điên rồi, như vậy cùng ngồi tù có khác gì nhau. Cô đột nhiên đứng lên “Cũng tốt, cùng lắm là vạch mặt nhau, tôi đem mọi chuyện kể hết ra, tôi cùng lắm sẽ chịu tội đánh người bị thương, thêm tội giết người không thành.”

Nói xong cô liền chạy ra cửa.

Hứa Dung đứng bên ngoài không kịp trở tay, nhất thời cũng không biết làm sao trốn, nhìn Vưu Ứng Nhụy chuẩn bị mở cửa. Cô toàn thân cứng ngắc tại chỗ, nhìn thấy Vưu Ứng Nhụy đang đi về phía trước đột nhiên xoay mình đứng lại, khăn lụa trên cổ bị người đàn ông lạ phía sau giữ chặt, quấn lại hai vòng, đem Vưu Ứng Nhụy kéo đến trước mặt. Minh Vành vẫn bình tĩnh như trước ngồi nhàn nhã trên sofa.

“Vưu Ứng Nhụy, cô không nghe qua câu giết người diệt khẩu sao?”

Vưu Ứng Nhụy kinh hãi trợn mắt, Hứa Dung tay chân lạnh lẽo, nếu như không phải chính tai mình nghe thấy, cô chắc chắn không tưởng tượng được câu nói này là từ miệng Minh Vành nói ra.

“Anh, anh muốn giết tôi?” Vưu Ứng Nhụy kiễng mũi chân, thân hình không đứng vững được, mắt lộ ra tia hoảng hốt, hai tay giữ lại khăn lụa liên tục lắc đầu, “Không cần, không cần.”

Minh Vành đưa lưng về phía mọi người “Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, tôi muốn mạng của cô, có thể lấy rất dễ dàng.”

“Thả tôi đi, sau này tôi không dám nữa”

Minh Vành nhìn người đàn ông phất tay “David, thả cô ta.”

Vưu Ứng Nhụy cùng Hứa Dung đang đứng ngoài cửa đều thấy nhẹ người.

Người đàn ông to cao hai tay đột nhiên dùng sức, mũi chân Vưu Ứng Nhụy mới hạ xuống lại kiễng lên, Hứa Dung thấy lạnh người, tâm mất Vưu Ứng Nhụy nhìn ra cửa, thấy như có người, cô vốn định mở miệng, khuôn mặt chuyển sang vạn vạo biến hình, móng tay hung hăng bấm vào mu bàn tay người đàn ông “Buông!”

Minh Vành nghe được tiếng động quay đầu lại “David, người định làm gì?”

Hắn vẫn không buông tay, mắt Hứa Dung trợn lên, thấy hai chân Vưu Ứng Nhụy từ từ bị đưa lên cách mặt đất, cô ra sức giãy dụa, người bị xoay qua xoay lại, nước mắt dần gục nhìn ra hướng cửa mở rộng miệng. Hứa Dung chống tay lên tường, cảm thấy như muốn tắt thở, ánh mắt Vưu Ứng Nhụy nhìn cô như muốn

cầu cứu, trong ngực cô buồn bực khó chịu, nhìn thấy Minh Vành đứng lên đi nhanh về phía người đàn ông lạ “Buông ra!”

Người đàn ông dùng sức, mạnh tay hất Vưu Ứng Nhụy ra. Cô như cái bao nằm dài trên mặt đất, không nhúc nhích. “Nhị thiếu, cô ta phải chết, cô ta biết quá nhiều chuyện của anh, thả ra đối với anh không có lợi”

Minh Vành nhìn Vưu Ứng Nhụy trên mặt đất “David, tôi không muốn giết người”

“Cô ta không chết, người chết sẽ là anh.”

Minh Vành xoay người không nhìn lại, mệt mỏi thả tay xuống “Tìm một chỗ xử lý, nhớ phải cẩn thận.”

“Dạ”

Hứa Dung lấy tay dè nhanh lên ngực, tim đập bùm bùm như muốn nhảy ra, cô lặng lẽ từng bước dựa vách tường rồi đi sang phòng ở.

Minh Vành nghe xong, im lặng thật lâu.

Anh đứng lên đi ra ban công, một lát sau trở lại phòng ngủ, ngồi trên mép giường. Hứa Dung ôm chặt hai vai đang khóc, sắc mặt Minh Vành ảm đạm “Em thấy được tất cả rồi, cũng biết anh là người như thế nào, sao còn đồng ý đính hôn với anh?”

Anh chỉ thấy ánh mắt chua xót, liền ôm Hứa Dung lại “Anh không có khả năng trở lại như trước”

“Vì sao lại như vậy?” nước mắt Hứa Dung rơi vào hõm vai hằn “Em bước vào Minh Gia, mắt nhìn thấy Phó Nhiễm cùng Thành Hữu, nhớ tới Vưu Ứng Nhụy trước khi chết có nói, nếu cô ấy cùng Thành Hữu có thể hạnh phúc, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện sau này. Em tự biết không nên đem chuyện anh làm trách tội lên trên người họ, càng về sau càng tiếp xúc nhiều, tâm em đau khi thấy bọn họ yêu thương sâu đậm, sợ chuyện của anh bị phát hiện, cho nên không thể để bọn họ sống tốt như vậy được, em thậm chí còn có tư tưởng xấu muốn chia rẽ họ, nên hiện tại em rất mệt mỏi, vì sao chúng ta phải như vậy?”

Minh Vành vuốt đầu Hứa Dung “Vì chuyện này nên em muốn chiếu cố Vưu gia?”

Cô dựa trong lòng anh gật đầu. Minh Vành thở dài “Anh sớm nên nhìn ra là em không thích hợp.”

“Minh Vành, sau này chúng ta sẽ làm sao?”

“Anh đi đến bước này, không lui về được nữa.”

“Vì sao?”

Anh ôm chặt cô vào lòng “Nếu sớm biết trước, anh sẽ không để em rơi vào tình huống này, cũng sẽ không trêu chọc em, giờ chúng ta đã có con, Dung Dung, em chỉ có thể tiếp tục sai cùng anh”

Hứa Dung nén lại tiếng khóc “Anh nếu biết là sai, tại sao không dừng lại?”

Minh Vành ôm chặt cô, im lặng không nói nữa.

Hôm sau.

Buổi sáng, như thường lệ, tất cả mọi người trong gia đình vây quanh bàn ăn, Hân Hân có một phần đồ ăn riêng, cậu nhóc tới bên trong ngồi xuống, bắt chước cách ăn uống như Phó Nhiễm. Hốc mắt Hứa Dung đỏ bừng, đôi mắt nặng trĩu, mắt hờn mắt vía ngồi bên cạnh Minh Vành.

“Dung Dung, tối hôm qua ngủ không được à?”. Lý Vận Linh thân thiết hỏi.

“Dạ, hai ngày nay con ngủ không ngon.” Hứa Dung nheo mắt nhìn về phía Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đang ngồi đối diện, Minh Vành cũng hiểu được ánh mắt phức tạp của cô là vì sao.

Hứa Dung nắm chặt đũa, quay đầu nhìn Minh Vành cười yếu ớt làm anh giật mình, dường như anh phát hiện ra gì đó trong đáy mắt cô. Lời tối qua anh nói, Hứa Dung nhớ rõ, đúng vậy, nếu không thể từ bỏ, chỉ có thể tiếp tục sai cùng anh. Minh Thành Hữu ngồi bên cạnh Phó Nhiễm, Phó Nhiễm lo cho Hân Hân nên

chưa ăn được gì, anh đem chén cháo đặt trước mặt cô, quay đầu nhìn Lý Vận Linh nói “Mẹ, chân mẹ đã đỡ nhiều chưa?”

“Ừ, tốt hơn nhiều rồi.” Lý Vận Linh vùi đầu ăn điếm tâm.

“Chúng con chuyển lại đây cũng đã một thời gian, con muốn cùng Phó Nhiễm trở về Y Vân thủ phủ.”

Hứa Dung ngẩng đầu nhìn về phía hai người.

Lý Vận Linh giận tái mặt “Cái gì?”

Phó Nhiễm bất ngờ nhìn Minh Thành Hữu, anh chưa bàn trước chuyện này với cô, Minh Thành Hữu chậm rãi cắn miếng trứng ốp la “Mẹ, cuộc sống vợ chồng con không phải ở đây, hơn nữa nhiều người cũng không tiện, Y Vân thủ phủ cũng gần đây, sau này con sẽ thường xuyên ghé qua thăm mẹ.”

Minh Văn không xen vào, Hứa Dung đưa mắt cẩn thận quan sát Lý Vận Linh, xem thử bà trả lời như thế nào.

“Không được, trong nhà hiếm khi vui như vậy, Dung Dung cùng Nhị ca con ở một tầng, các con cũng một mình một tầng, có gì không tiện?” Lý Vận Linh nhìn Phó Nhiễm “Tiểu Nhiễm, đây là ý của con?”

“Phó Nhiễm không biết, mẹ, là con muốn về.” Minh Thành Hữu bảo vệ vợ mình.

Sắc mặt Lý Vận Linh không có vẻ giận, vẫn cầm thìa trong tay “Mẹ muốn giữ Hân Hân bên mẹ, khi Hứa Dung sinh con, hai đứa trẻ cũng có bạn có bè.”

“Mẹ, mẹ lo xa rồi, sau này chúng con trở về là được” Minh Thành Hữu nhìn lên “Hơn nữa, về sau trong nhà không phải đã có Nhị ca cùng Hứa Dung sao?”

Lý Vận Linh biết tính Minh Thành Hữu, bà có nói như thế nào anh cũng chẳng nghe. Thấy Lý Vận Linh không nói gì, Minh Thành Hữu lấy cho bà chén cháo “Coi như mẹ đã đồng ý rồi, đây, hiếu kính mẹ, ăn nhanh khi còn nóng.”

“Con, cái thằng này!” Lý Vận Linh buồn cười, nhận bát cháo từ tay Minh Thành Hữu.

Tay Hứa Dung nắm đầu chiếc đĩa thật chặt, nhìn Minh Văn ngồi bên cạnh, thấy anh mỉm cười ăn bát cháo thịt nạc, trên mặt nhìn không ra chút cảm xúc.

Quả nhiên, đối với Lý Vận Linh, bà dùng thái độ hoàn toàn không giống nhau. Hứa Dung nhận thấy ở Minh gia, cô như ngồi trên miếng băng mỏng.

Phó Nhiễm đi thẳng vào phòng, ý cười trên mặt mới dần dần mất đi “Sao đột nhiên muốn về Y Vân thủ phủ?”

“Em không muốn về sao?” Minh Thành Hữu đi đến ôm cô vào ngực “Ở đây có nhiều người, muốn thân thiết cũng phải để ý thời gian, địa điểm, nhìn em buổi tối khó nhận, cắn miếng không dám hét to, tìm anh thật đau”

Phó Nhiễm không ưa bộ dáng này của anh “Nói chuyện hay lắm.”

“Cùng Hân Hân về đi, ở nhà vẫn là an toàn nhất.”

Phó Nhiễm xoay người nhìn vào mắt Minh Thành Hữu “Nếu biết nhà này không an toàn, chúng ta đi rồi, mẹ làm sao?”

“Tạm thời, anh chỉ có thể đưa em cùng Hân Hân về trước, lí do này sẽ không làm người khác nghi ngờ, mẹ bên này không thể đi, nhưng anh sẽ lưu ý cẩn thận, cho nên cách năm ba bữa anh sẽ lại đến đây.”

Phó Nhiễm ôm Minh Thành Hữu “Xác định sao?”

“Vẫn là chưa có lí do, không hiểu sao anh ta lại làm vậy”

“Có lẽ chỗ Tiêu quản gia sẽ có manh mối.” Phó Nhiễm nhắc nhở.

Minh Thành Hữu khẽ hôn đỉnh đầu cô “Em chỉ cần lo cho Hân Hân cùng bản thân em là được, chuyện còn lại giao cho anh.”

Sau khi Minh Thành Hữu rời khỏi, Phó Nhiễm ở trong phòng dọn dẹp.

Hứa Dung mở cửa đi vào “Thu dọn hành lý nhanh vậy sao?”

”Đúng vậy, cũng không có gì nhiều, có chút quần áo vẫn để lại để sau này có thể về ở qua đêm.”

Hứa Dung đi đến phía đối diện Phó Nhiễm, nhìn cô chăm chăm không chớp mắt “Mẹ đối với em thật tốt.”

Phó Nhiễm ngẩn người “Hả, chị nói vậy là sao?”

“Lúc trước chị muốn về Mĩ, thái độ của mẹ em cũng thấy đó”.

“Dung Dung, Y Vân thủ phủ dù sao cũng gần đây, nước Mỹ quá xa, mẹ muốn gặp chị cũng không gặp được”

Hứa Dung ở trong phòng ngủ đi tới đi lui vài vòng “Tại sao đột nhiên muốn về?”

“Lúc trước là vì chân mẹ không tốt, đi đứng bất tiện, hiện tại đã hồi phục tốt.”

“Hai người như vậy chuyển đi, chị có chút không quen.”

Phó Nhiễm cùng Hứa Dung ở phòng nói chuyện, Hứa Dung đi xuống lầu, Lý Vận Linh vẫy cô lại “Thế nào?”

“Mẹ, con nói với tiểu Nhiễm chân mẹ chưa khỏi hẳn, nói mẹ muốn bọn họ ở lại thêm mấy ngày, tiểu Nhiễm cố ý muốn đi, đang trong phòng sốt ruột thu dọn này nọ, còn nói trong nhà không phải có bảo mẫu sao? Nếu thật sự không được thì gọi quản gia về. Nói con cũng có thể giúp đỡ hỗ trợ, đối với mẹ cô ấy không phải không biết. Mẹ, nếu không con lại lên khuyên nhủ tiểu Nhiễm lần nữa?”

Nguyên do vừa rồi ý Lý Vận Linh muốn Hứa Dung đi khuyên Phó Nhiễm ở lại. Lý Vận Linh nghe xong sắc mặt xanh mét, tức giận muốn đi lên “ Có thật nó nói như thế?”

”Mẹ.” Hứa Dung chạy nhanh giữ chân bà “Bỏ qua đi, Phó Nhiễm nói đó là ý của Thành Hữu, tiểu Nhiễm bất quá chỉ là nghe theo Thành Hữu trở về thôi.”

“Được, dám dùng Thành Hữu làm lá chắn.”

Lý Vận Linh tức giận, hất chén trà nguội trước mặt “Một đám tự coi mình đủ lông đủ cánh!”

”Mẹ” Hứa Dung nhu thuận ngồi bên cạnh bà “Không phải còn có con bên cạnh mẹ sao? Về sau bụng con ngày càng lớn, sẽ phiền đến mẹ, chỉ sợ lúc đó con nên rời đi.”

Sắc mặt Lý Vận Linh tốt hơn, cầm tay Hứa Dung vỗ vỗ “Có con là ta đỡ phải lo”.

Mặt Hứa Dung giãn ra, Lý Vận Linh xoay qua nhìn mắt Hứa Dung. Khóe miệng có ý cười, ánh mắt Lý Vận Linh nhìn ở nơi nào đó, tính tình Phó Nhiễm thế nào không phải bà không biết, cho dù là bình thường, cô cũng không nói những lời này, huống chi là hiện tại.

Lý Vận Linh ít nhiều có thể nhìn thấy Phó Nhiễm đối với Hứa Dung không có ý đối phó, hơn nữa những chuyện trước đây, Phó Nhiễm cũng không thể gốc đến mức nói ra những lời này với Hứa Dung. Lý Vận Linh xem xét Hứa Dung đang ngồi bên cạnh, cô ta cũng mới đến Minh gia không lâu đã bị ăn mòn, đã bị ánh hào môn che mắt, nhân tính đều thay đổi. Lý Vận Linh có thể nghĩ đến sau này, cô cũng sẽ giống như bà, nói không chừng cũng không thể bằng bà.

Nụ cười Hứa Dung cất giấu sự bi thương, thân thể không khỏe, trong lòng lại bị áp lực lớn, càng ngày càng lực bất tòng tâm, nhưng không có cách nào khác, nên cô phải vì chính cô, cùng Minh Vành và đứa nhỏ giành lấy một con đường sống. Mà con đường này, chỉ có thể che mắt người trước mặt họ mới có thể lướt qua được.

Minh Thành Hữu đưa Hân Hân cùng Phó Nhiễm về Y Vân thủ phủ, người làm sáng sớm đã dọn phòng sạch sẽ, Phó Nhiễm ôm Hân Hân đứng trong vườn chờ anh, Minh Thành Hữu cất xe vào gara sau đó trở vào với hai mẹ con cô.

Giao mấy thứ hành lý đơn giản cho người hầu, hai người cùng lên lầu, Minh Thành Hữu đẩy cửa phòng ngủ, không nói gì nằm ngửa lên giường “Vẫn là trong nhà thoải mái nhất, giường cũng thoải mái.”

Phó Nhiễm đặt Hân Hân đang ngủ say trên vai vào giường nhỏ, di động Minh Thành Hữu vang lên, anh bắt máy nhưng như không nói chuyện, Phó Nhiễm quay đầu lại nghe được tiếng anh, ánh mắt dừng lại.

Khi cô đến gần, Minh Thành Hữu tắt điện thoại.

“Ai a?”

Anh gác tay sau gáy, ánh mắt nhìn về hướng trần nhà “Một khách hàng”

Phó Nhiễm vòng tay lại “Khách hàng nào mà ra vẻ thần bí vậy? Minh Thành Hữu, anh có đang gạt em chuyện gì không?”

“Nào dám a” Minh Thành Hữu cầm tay cô “Sau này sẽ nói cho em biết, thân thể anh có vẻ suy nhược a?”

“Anh mệt mỗi nơi nào?”

Cô lườm lườm nhìn anh.

“Cả người đều đau nhức” Minh Thành Hữu thuận miệng nói đùa, nhưng Phó Nhiễm nhìn ra được anh đang có chuyện không yên lòng “Thành Hữu, chúng ta ra khỏi nhà như vậy, bên phía Nhị ca sẽ nghi ngờ?”

Có cũng tốt, không cũng vậy, chuyện cho tới bây giờ, có thể từng bước công khai ra, có một số việc bị che dấu lâu lắm rồi, sau này thấy rõ sẽ không còn cảm thấy thần bí nữa.

Phó Nhiễm nằm xuống bên cạnh Minh Thành Hữu “Có lẽ, trong lòng sớm đã nghi ngờ, chỉ là cố chấp không tin tưởng thôi.”

Đây mới là phần yếu ớt nhất, cố chấp của con người

Minh Thành Hữu nghiêng người, đem Phó Nhiễm ôm vào lòng, khuôn mặt tuần tú đặt sau cần cổ, nói bên tai cô “Anh đi ra ngoài một chút”

Phó Nhiễm theo bản năng nắm tay áo Minh Thành Hữu “Cẩn thận nha anh.”

Anh cười hôn lên trán cô “Đừng lo lắng, anh đi chút sẽ về”

Phó Nhiễm nhìn theo dáng Minh Thành Hữu ra cửa, bước chân anh kiên định, nhưng Phó Nhiễm vẫn nhìn ra anh có chút do dự.

Minh Vành rời Minh gia trực tiếp đi đến công ty, qua kính chiếu hậu thấy sắc mặt anh lãnh đạm, anh muốn đưa Hứa Dung về lại Mỹ, ít nhất về sau cũng không cần lo lắng, khả năng Lý Vận Linh can thiệp, làm hỏng kế hoạch của anh.

Minh Vành thu hồi thần sắc, híp mắt lại, nếu không phải có Hứa Dung bên cạnh, một số việc từ đầu có thể che giấu tốt, cũng không bị lộ ra ngoài, Minh gia ngoài mặt sóng êm gió lặng, nhưng tâm tư mỗi người ra sao đều có thể đoán ra chút ít, anh thở dài, mỗi người đều có điểm yếu, Hứa Dung là điểm yếu của anh.

Xe đi vào biệt thự màu xám trắng trước mặt, Minh Vành cho xe chạy thẳng vào, một người đàn ông to cao đứng đón ở cửa chính phòng khách “Nhị thiếu.”

”David, thi thể bị vớt lên? Chuyện này là sao?”

“Nhị thiếu yên tâm, cho dù tìm thấy thi thể cũng không có khả năng nhận ra manh mối, nếu có người dám đứng ra cản đường anh, tôi nhất định sẽ thay anh xử lý.”

Minh Vành không khỏi rùng mình, liếc mắt nhìn David một cái sau đó đi vào trong.

Anh không đổi giày, trực tiếp bước qua người canh cửa, đi thẳng vào phòng khách, trong đó có năm người đàn ông ngồi trên sofa đưa lưng về phía anh, nghe được tiếng bước chân, họ cũng không quay đầu lại, Minh Vành lướt qua bàn trà ngồi vào phía đối diện.

Người đàn ông ngẩng đầu, dựa người vào sofa nhìn Minh Vành “Đến đây.”

Minh Vành nhỏ giọng đáp “Vâng”

Khuôn mặt này, là cha của Lý Lận Thần, Lý lão gia.

Chương 182: Tương kế tựu kế, ân oán hai mươi mấy năm trước

Bên trong biệt thự to lớn, nhưng ngay cả một người giúp việc cũng không có.

Bình thường, cơ hồ không có ai qua đêm ở đây.

“Chuyện của Lận Thần, cậu làm được chứ?”

Minh Vành xòe 2 tay ra “Không có biện pháp, chuyện này Thành Hữu cũng không bỏ qua, áp lực phía trên cũng ít, muốn tôi giúp một tay, tôi cũng thật lực bắt tòng tâm”

“Cậu cũng không có biện pháp?”

Minh Vành theo bản năng nhú mày lại “ Ông có biện pháp thì tôi cũng chẳng cần ra mặt”

Ông Lý nghe vậy, sắc mặt âm u “ Con trai tôi như vậy, đầu tiên là tai nạn xe, hiện tại lại ngồi tù, Lận Thần coi như xong rồi”

Minh Vành móc túi thuốc thơm ra hút một hơi, xuyên qua đám khói nhìn thẳng về phía ông Lý “Một lần nữa tôi thông báo cho ông biết, nhắc nhở anh ta không nên có hành động thiếu suy nghĩ, chính vì anh ta làm bậy bạ cho nên mới bị Minh Thành Hữu bắt được, nói cho cùng cũng là do anh ta gieo gió gặt bão!”

“Minh Vành, dầu gì nó cũng là anh họ của cậu” Ông Lý không vui nói, ánh mắt trì hoãn, gác chân lên “ À, sao tôi lại có thể quên cậu bây giờ không còn mang họ Lý nữa rồi, cậu họ Minh cơ mà?”

Minh Vành nghiêng người đứng dậy, gạt túi thuốc vào gạt tàn “ Nếu như vậy, chúng ta cũng không còn gì để nói nữa”

Nói xong liền đứng dậy.

Ông Lý thấy vậy vội nói “Cậu ngồi xuống đi, ai nói không làm?”

Bên ngoài, David nghe được động tĩnh liền đẩy cửa vào “Ông Lý?”

Ông ta vội vung tay tỏ vẻ không có gì, David mới lui trở về.

Minh Vành đưa mắt nhìn cánh cửa, rồi sau đó mới ngồi trở lại ghế salon.

Ông Lý hay còn gọi là Lý Bồi Ninh chính là người lớn nhất ở Lý gia.

“Minh Vành, chuyện của Lận Thần tạm thời cứ như vậy đi, cho dù sau này ra ngoài thì tôi cũng chẳng còn hi vọng gì trên người nó, mấy năm trước thật vất vả mới tìm được cậu, cha mẹ cậu cũng có thể nghỉ ngơi được rồi.

Bàn tay Minh Vành nắm chặt thành quyền, chống lên trán “ Tôi đã điều tra được chuyện năm đó, trong hồ sơ ghi chép lần đầu tiên, quả thật có ghi thắng xe của ba mẹ tôi có người cố ý phá hu, vào thời điểm xảy ra tai nạn, Minh Vân Phong cũng ở đó, cho nên tôi đoán chuyện này có quan hệ tới Minh gia.

“Nếu như đây là một vụ tai nạn xe cô đơn giản, tôi cũng sẽ không nghi ngờ Minh gia, theo tình huống lúc đó, chỗ mà ba mẹ cậu chết cũng không đúng lắm, bởi vì đầu xe bị đâm cháy nghiêm trọng, dẫn đến việc bọn họ bị vây ở trong buồng lái, cảnh sát cũng kết luận là họ bị thiêu chết”

Minh Vành nhắm mắt lại, lời này Lý Bồi Ninh đã từng nói qua rồi.

“ Lúc đó tôi với cha cậu đang nói chuyện điện thoại, biết được họ gặp chuyện không may liền chạy tới hiện trường ngay, lúc đó xa xa tôi còn thấy Minh Vân PHong đứng trước xe, trong khi đó toàn bộ chiếc xe đã bốc cháy thật cao, Minh Vân Phong đứng đấy một hồi, sau đó rất tự nhiên mà rời đi. Minh Vành, tất cả mọi chuyện lúc đó tôi đều chứng kiến rõ ràng!” Mỗi lần Lý Bồi Ninh nghĩ tới chuyện này đều chảy nước mắt.

Minh Vành cũng không có biểu tình gì, bàn tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại.

“Sau khi cha mẹ cậu ra đi, tôi định đón cậu về nhà chăm sóc, lúc đó cậu mới sinh chưa đầy một tháng, lúc tôi tới, liền nhận được tin bà ngoại đã qua đời, còn cậu thì đã mất tích. Tôi đã huy động mọi lực lượng, mọi mối quan hệ, cơ hồ lật hết thành phố Nghênh An nhưng vẫn không có tin tức gì về cậu. Nửa năm sau,

tin tức ba mẹ cậu “Tử vong ngoài ý muốn” dần chìm vào quên lãng, Minh gia lại tung ra tin tức đang nuôi dưỡng cậu, khi đó Minh gia cũng đã có Minh Thành Hữu. Mọi người đều cho rằng Minh gia thật tốt, tôi lại không nghĩ đứa trẻ mà họ đang nuôi dưỡng là cậu, ông ta muốn mạng của cha mẹ cậu, nhưng lại đem nuôi cậu ở bên người, hơn nữa đối với báo chí bên ngoài, tựa hồ tình cảm ông ta dành cho cậu không kém gì cha ruột”

Đây cũng chính là nguyên nhân mà Lý Bồi Ninh không bao giờ nghĩ ra được Minh Vành là cháu ruột của mình.

“ Ông không có chứng cứ chứng minh tội ác của Minh Vân Phong, cho nên sau này mới có chuyện tranh giành con”

“Đúng vậy, từ trước tới giờ Minh gia canh phòng nghiêm mật, cũng chỉ có ngày đó, Lý Vận Linh và quản gia từ nhà mẹ đẻ trở lại, thật vất vả mới tách được hai chiếc xe ra, không nghĩ tới bên trong đó có 2 đứa bé, quản gia liều mạng bảo vệ một đứa, sau này mới biết đó chính là con trai của Tiêu quản gia” Lý Bồi Ninh nói liên tục, chuyện của hai mươi năm trước dường như đang hiện ra trước mắt ông.

Minh Vành cảm thấy câu chuyện này quá mức nặng nề, anh đứng dậy trước mặt Lý Bồi Ninh “ Chuyện sau này tôi sẽ tự an bài, Hào Không của Minh gia có Minh Tranh, Minh Thành Hữu lại có thực lực hùng hậu của MR, tôi chỉ có thể lấy lui h làm tiền”

“Tựa như năm đó vậy, không cần tốn nhiều sức lực, mượn tay người khác mà hành động, có hoài nghi thì cũng không đến phiên chúng ta!”

“Ông nói là hủy đi camera theo dõi?”

Lý Bồi Ninh gật đầu “Bởi vì tình hình lúc đó, Minh Tranh bên kia đang nhắm tới rất kỹ, gần đây anh ta qua lại rất thân mật với La Gia Y, không thể để cho bọn họ biết được, nếu thêm một tay La gia vào chúng ta càng khó ra tay. Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu nữa, năm đó nghĩ tất cả biện pháp cũng không thể chia rẽ bọn họ. Hừ, còn tận mắt nhìn cô ta kết hôn, còn tưởng rằng có thể nước chảy thành song”

“Phương diện này tựa hồ không làm được rồi” Minh Vành ngắt lời Lý Bồi Ninh “ Tôi muốn Thành Hữu sinh lòng nghi ngờ, một khi đem mục tiêu đặt lên trên người tôi, anh ta rất nhanh sẽ có hành động”

“Trước kia cậu ở MR làm một số việc, có bị phát hiện không?”

“Trước mắt thì chưa, khi đi làm rất sạch sẽ” Minh Vành ngồi lại ghế salon “ Vốn nghĩ có thể lật đổ được MR, hôm nay xem ra, ban đầu Thành Hữu bị bắt cóc, tiền chuộc mười tỷ có vẻ rất mờ ám”

“Cậu muốn tìm chứng cứ bên đó?”

Minh Vách móc thêm một điều thuốc ra hút.

Hút xong, anh ta đứng dậy đi ra ngoài, ông Lý nói vọng lại sau lưng anh ta “Nếu không thì để David đi theo cậu đi”

“Bây giờ không nên dùng, nhiều người hóa ra lại trở thành mục tiêu lớn”

Minh Vành kéo cửa bước ra ngoài, Lý Bồi Ninh mặc dù tìm được cậu từ mấy năm trước, Minh Vành nửa tin nửa ngờ, nhưng thủ đoạn lừa gạt người khác, không nghi ngờ gì cậu ta là người của Lý gia.

Mà còn là một cô nhi nữa.

Minh Thành Hữu lái xe ra ngoài, chạm mặt một người bên ngoài.

Minh Thành Hữu nheo mắt nhìn nam nhân trẻ tuổi kia “Có làm sao không?”

“Anh hãy thử rồi biết”

Minh Thành Hữu vẫy tay với người đàn ông kia “Đến đây, lên xe đi”

Nhà Tiêu quản gia nằm đầu tiên trong tiểu khu, Minh Thành Hữu cho xe dừng hẳn rồi mang theo nam nhân kia trực tiếp đi lên.

Minh gia đưa cho bà tiền lương cao gấp 2 lần giá thị trường, cho nên điều kiện trong nhà Tiêu quản gia không tệ, Minh Thành Hữu nhấn chuông, chuông reo không lâu liền có người mở cửa.

“Tam, Tam thiếu”

Nhìn thấy Minh Thành Hữu, thật có chút ngoài ý muốn.

Minh Thành Hữu lướt qua Tiêu quản gia, đi vào bên trong, sau đó xoay người lại nói “Vào đi”

Tiêu quản gia đóng cửa lại, thấy Minh Thành Hữu mang theo cậu thanh niên đó tới phòng khách, phòng ốc không lớn, chừng 60m², nhưng rất sạch sẽ. Tiêu quản gia vội vàng châm trà, Minh Thành Hữu đưa một tay chống cằm.

“Tam thiếu, mời uống trà”

“Tiêu quản gia, gần đây có khỏe không?”

Bà đứng trước bàn trà, có vẻ lúng túng “Tốt vô cùng”

Nghĩ đến chuyện lúc trước, ô Tiêu quản gia không thể ngẩng đầu lên được.

Minh Thành Hữu cũng không uống trà “Tiêu quản gia, chúng tôi luôn một mực giúp bà hỏi thăm tin tức của con trai? Hiện tại cũng đã tìm được”

“Cái gì?” Về mặt Tiêu quản gia đầy kinh ngạc

Minh Thành Hữu đưa tay chỉ chỉ cậu thanh niên trẻ tuổi bên cạnh “Tôi đã từng bước từng bước điều tra, sẽ không phải là giả đâu, cậu ấy chính là con trai của bà”

Cậu thanh niên đưa mắt nhìn Tiêu quản gia, bà đưa tay che miệng “Không thể nào, không thể nào”

“Tiêu quản gia, bà hẳn là nên cao hứng chứ?” Minh Thành Hữu nhìn chăm chăm sắc mặt biến đổi liên tục của bà “Tìm được con trai là chuyện tốt a”

“Cậu” Tiêu quản gia có chút khó tin, lắc đầu “Cậu thật sự là Quân Quân sao?”

Nam nhân trẻ tuổi dường như phản ứng rất lạnh nhạt, anh ta đưa mắt nhìn Minh Thành Hữu “Đối với chuyện lúc nhỏ tôi không hề nhớ một chút gì, đừng nói đến ngay cả tên”

“Đúng rồi, thời điểm Quân Quân bị bắt đi, còn rất nhỏ, làm sao mà nhớ được?” Tiêu quản gia nói thầm một câu, cảm thấy có gì đó không đúng, nếu như đây là con trai ruột của ông ta là người này, vậy....

Bà lắc đầu một cái “Tam thiếu, bây giờ ngài tùy tiện tìm một người, tôi thật không biết đây có phải là Quân Quân hay không?”

“Thật đơn giản, không phải còn có xét nghiệm DNA sao? Cái gì cũng có thể làm giả, nhưng máu mủ là không lừa gạt được ai”

Tiêu quản gia ngẩng đầu nhìn vào trong mắt cậu thanh niên trẻ đó, tựa hồ có chút dao động, Minh Thành Hữu cẩn thận quan sát biểu hiện trên mặt bà, không buông tha bất cứ điều gì “Chuyện lúc trước là do tôi đang tức giận, mẹ tôi cũng đã nói tôi rồi, chuyện tìm con giung bà chưa bao giờ buông bỏ, đây là ý của mẹ tôi”

Khóe miệng Tiêu quản gia run rẩy “Cám ơn phu nhân”

“Bà cũng đừng vội cám ơn, chờ xét nghiệm ADN đã, tới đó cảm ơn cũng chưa muộn, huống hồ đây là chuyện Minh gia nợ bà”

Minh Thành Hữu mang theo hai người tới bệnh viện, kết quả cũng không thể có ngay lập tức được, Tiêu quản gia ngồi trên xe có chút mất hồn, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn cậu thanh niên “Bây giờ cậu ở cùng với ai? Ở chỗ nào?”

“Nhà tôi ở ngoại ô, mẹ tôi có kể lại rằng hồi trước nhật được tôi ở công viên”

Tiêu quản gia nhịn không được mà trào lệ, lúc đứa trẻ bị cướp cách Ly Viên khu không xa, Minh Thành Hữu nhìn qua kính chiếu hậu, quan sát sắc mặt Tiêu quản gia. “Tôi sẽ thúc giục bệnh viện, bà cứ yên tâm,

nếu không phải tôi cũng sẽ thông báo với bà đầu tiên, dù sao cũng là quan hệ máu mủ, chỉ là nghe nói xét nghiệm DNA cũng sẽ có giả, giống như trên TV, có những người rắp tâm hãm hại người khác, hiện tại xã hội này muốn làm giả một tờ giấy cũng rất dễ dàng.

Minh Thành Hữu nói xong liền im lặng, Tiêu quần gia muốn gọi điện thoại thông báo cho bên kia biết chuyện, nhưng nghe vậy liền có tính toán khác.

Cầm hóa đơn trong tay, Minh Thành Hữu tự mình mang theo Tiêu quần gia tới bệnh viện.

Tiêu quần gia không chờ đợi được kết quả, ngất xỉu ngã xuống đất, dựa vào vách tường khóc lóc thảm thiết.

Minh Thành Hữu không có hành động gì cả, tất cả như suy nghĩ của anh, một hồi lâu sau, Tiêu quần gia lau sạch nước mắt “Con tôi đang ở đâu, Quân Quân đang ở đâu?”

“Hai ngày trước là chủ nhật, hôm nay chắc cậu ta đang đi làm” Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn tờ giấy trong tay Tiêu quần gia “Kết quả như thế nào?”

“Cậu ấy là con của tôi” Tiêu quần gia kích động, ôm thật chặt tờ kết quả trong tay.

“Vậy còn khóc cái gì? Thật là chuyện tốt!” Minh Thành Hữu dìu bà đứng dậy “Trước tiên tôi đưa bà về, đợi lát nữa tôi phái người tới đón con bà, cho hai mẹ con gặp mặt nhau”

Tiêu quần gia đi theo anh ra ngoài, chân bà run lên, tờ kết quả nắm thật chặt trong tay, cho đến khi rách thành một cái lỗ.

Minh Thành Hữu lấy xe “ Tôi đưa bà về”

Tiêu quần gia vội vàng khoát tay “Không, không cần đâu, tôi tự bắt xe về được mà”

“Lên đi, dù sao cũng thuận đường”

Tiêu quần gia ngồi ở ghế lái phụ, trong lòng tràn đầy thấp thỏm, một hồi lâu sau mới quyết định mở miệng “Tam thiếu, thật xin lỗi”

“Chuyện gì?”

Tiêu quần gia nặng nề thở ra một hơi “Ngài hoài nghi không sai, thuốc của phu nhân là do tôi đổi”

Minh Thành Hữu lái xe chậm lại, đưa mắt nhìn bà “Bà một mực bên cạnh mẹ tôi, tại sao phải làm như thế?”

Tiêu quần gia nhìn tờ kết quả trong tay “Nói ra có thể ngài không tin” Bà đưa tay gõ đầu mình một cái “Tam thiếu, tôi muốn gặp phu nhân, tôi có mấy lời muốn nói với phu nhân”

Minh Thành Hữu lái xe, mang bà tới Minh gia.

Hứa Dung đang ngồi ở ban công lầu hai, nghe tiếng còi xe, tưởng Minh Vành trở lại, thò đầu ra nhìn thì thấy Minh Thành Hữu cùng Tiêu quần gia.

Sắc mặt cô ta vui mừng, xem ra bọn họ đã tìm Tiêu quần gia trở về rồi.

Hứa Dung trở về phòng, mở cửa bước xuống lầu.

Ở phòng khách nhìn thấy Tiêu quần gia, Hứa Dung cũng không dám ra vẻ nhiệt tình quá “Tiêu quần gia, bà đã trở lại”

“Nhị thiếu phu nhân” Đáy mắt bà bình tĩnh, Lý Vận Linh mở cửa phòng ngủ ra “Tiêu quần gia?”

“Phu nhân” Bà ta bước nhanh tới phía trước, nhưng có Hứa Dung ở đây cũng không nói nhiều lời “Chân của phu nhân sao rồi?”

“Còn có thể thế nào, không tốt lên được”

Ánh mắt Tiêu quần gia lộ vẻ áy náy, Hứa Dung thường ngày ở trên lầu, giờ thấy không có việc của mình liền trở về phòng lại.

Minh Thành Hữu đỡ Lý Vận Linh vào nhà.

Tiêu quản gia cũng đi theo.

Lý Vận Linh nhìn Tiêu quản gia một hồi lâu “Thành Hữu, hai người..”

Tiêu quản gia trực tiếp quỳ xuống trước mặt Lý Vận Linh “Phu nhân, là tôi sai rồi, tôi thật sự xin lỗi ngài”
“Thế nào?”

Minh Thành Hữu đứng trước bàn đọc sách “Tiêu quản gia, bà nên nói lý do vì sao bà lại làm như vậy?”

“Đều là do tôi bị ma ám, lúc trước có người tìm đến tôi, nói biết nơi ở của con trai tôi, muốn tôi đưa năm vạn, trong lòng tôi gấp gáp, liền đưa nói hử, hử nói Nhị thiếu chính là đứa con trai mất tích của tôi, tôi cũng lạng lẽ đi xét nghiệm DNA...”

“Kết quả Minh Vành chính là con trai bà?”

Tiêu quản gia liên tục gật đầu “Thật sự tôi cũng không thể tin được”

Lý Vận Linh nhúc nhích, đưa tay lên day trán “Chẳng lẽ, người đưa thuốc cho bà chính là Minh Vành?”

Nói ra những lời này, Lý Vận Linh giật mình kinh hãi.

Tiêu quản gia lắc đầu “Không phải, Nhị thiếu gia cũng không biết chuyện này, tôi... Sau khi tôi biết Nhị thiếu gia là Quân Quân, tôi cảm thấy bản thân là người mẹ nhưng đối xử không tốt với con, ngày đó thấy Dung Dung bị phu nhân mắng, tôi rất thương tâm, cũng rất đau lòng”

Lý Vận Linh không nói được gì.

Minh Thành Hữu suy nghĩ rồi nói “Đối phương là ai bà có biết không?”

“Không biết” Tiêu quản gia chảy nước mắt, lắc đầu “Đối phương nói tôi là người thân của Nhị thiếu gia, nên giúp đỡ nó, dặn dò tôi không được nói ra bí mật này, rồi nói tôi tiếp tục ở bên cạnh phu nhân, về sau có việc gì cần làm là có thể làm được”

“Bà dám âm mưu hãm hại tôi” Lý Vận Linh không kiềm được tức giận “Tiêu quản gia, ngoài sự việc kia, Minh gia chúng tôi có làm gì có lỗi với bà không?”

Tiêu quản gia xấu hổ “Phu nhân, thật xin lỗi”

Minh Thành Hữu đưa tay lên vai Lý Vận Linh “Quan hệ của bà và Minh Vành, anh ta có biết không?”

Tiêu quản gia lắc đầu một cái “Tôi không dám nói với Nhị thiếu gia”

Lý Vận Linh đưa tay đặt lên chân mình “Bà đã đi theo tôi hơn 30 năm rồi, tôi không hề đề phong bà bất cứ thứ gì, vậy mà bà lại ra tay với tôi độc ác như thế. Tiêu quản gia, tôi đã coi bà như người thân trong gia đình, cái gì cũng nói hết với bà, thế nhưng..”

Tiêu quản gia cúi thấp đầu, không động đậy.

Minh Thành Hữu thuận tiện làm rõ suy nghĩ của mình, Tiêu quản gia đã đưa ngọc bội cho Hứa Dung, bình thường bà đối xử với Hứa Dung cũng rất tốt, nói cho cùng chính là vì mối quan hệ này đây.

“Bà thật là hồ đồ” Lý Vận Linh đưa tay chỉ Tiêu quản gia “Tại sao lại có thể có chuyện trùng hợp như vậy, đứa trẻ Vân Phong ôm đầu chắc là con của bà? Ông ấy cũng đã nói sẽ tìm rõ chân tướng của đứa trẻ này, vậy mà bà lại nói...”

Minh Thành Hữu khom lưng nâng Tiêu quản gia lên.

“Phu nhân, tôi luôn muốn tìm con trai Quân Quân của tôi về, tôi làm sao có thể suy nghĩ được nhiều như thế?”

Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn Tiêu quản gia, trong mắt ẩn chứa sự phức tạp.

Cho đến khi Tiêu quản gia rời đi, Minh Thành Hữu mới lên tiếng “Mẹ, chuyện này tốt nhất mẹ cũng đừng nói ra bên ngoài”

“Không phải đã tìm được Quân Quân rồi sao? Mẹ phải hỏi rõ ràng chuyện này với Minh Vành, đến tột cùng nó biết chân tướng chuyện này được bao nhiêu rồi”

Minh Thành Hữu nhíu mày “Làm gì có chuyện trùng hợp như thế? Là con tìm người cố ý tới diễn kịch trước mặt chúng ta, thật không nghĩ tới Tiêu quân gia lại cất giấu bí mật kỹ như thế”

Lý Vận Linh giật mình “Không tìm được?”

“Cũng đã hai mấy năm trôi qua, thời gian càng lâu càng khó tìm”

Lý Vận Linh nghe vậy, gương mặt càng lúc càng khó coi “Nói cách khác, Minh Vành có thể là Quân Quân?”

“Không ngoại trừ khả năng này, nhưng mà mẹ ..” Minh Thành Hữu ngẩng đầu nhìn Lý Vận Linh “Mẹ cảm thấy có thể như thế sao?”

Lý Vận Linh dời mắt dang hướng khác “Sẽ không, chắc chắn sẽ không”

Lúc Minh Vành về đến nhà, Minh Thành Hữu đang ngồi trên sofa trong phòng khách xem tivi.

Hai anh em nhìn thẳng vào mắt nhau

“Thành Hữu, em về lúc nào thế?”

“Về trước bữa tối”

Minh Vành cười cười đi vào nhà “Không trở về phòng sưởi ấm giường cho bà xã đi?”

“Ngày nào cũng thế thì thường quá, lâu lâu thay đổi mới thú vị” Minh Thành Hữu quay đầu về phía tivi.

Minh Vành bước lên lầu, Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn theo bóng dáng Minh Vành biến mất tại cầu thang. Hứa Dung nghe tiếng bước chân, mở cửa ra nhìn thấy Minh Vành, cô ta đưa tay kéo anh vào phòng “Mới vừa rồi em nhìn thấy Tiêu quân gia”

“Tiêu quân gia?” Giọng nói Minh Vành chợt thấp xuống.

“Vâng, trở về với Thành Hữu, nhìn thấy sắc mặt bà ấy quái dị, sau đó đi vào phòng mẹ thật lâu mới ra, em nghĩ bà ta trở lại làm việc, nhưng nhìn kỹ thì thấy không giống lắm” Hứa Dung nói hết tất cả mọi thứ cô nhìn thấy được kể cho Minh Vành nghe.

Minh Vành đưa tay nắm bả vai cô, kéo lên phía trước, Tiêu quân gia cho rằng anh không biết, nhưng thật ra anh lại là người biết rõ nhất so với mọi người.

Bọn họ nắm được điểm yếu của Tiêu quân gia, nhưng nước cờ này, chưa kịp triển khai hành động thì đã bị đá ra khỏi bàn cờ.

“Minh Vành”

Hứa Dung lên tiếng gọi.

Anh chợt hoàn hồn lại “Có thể là Tiêu quân gia trở lại xem chân mẹ như thế nào, em đừng lo lắng”

Hứa Dung ôm lấy thắt lưng của Minh Vành “Hiện tại em giống như con chim sợ cành cong, chỉ cần một chút gió thổi tới cũng cảm thấy sợ hãi”

Minh Thành Hữu ở nhà ăn cơm tối, không khí trên bàn ăn coi như hòa bình, Minh Thành Hữu thỉnh thoảng còn nói đùa cùng Lý Vận Linh.

“Mẹ, nghe nói hôm nay Tiêu quân gia tới đây?” Minh Vành lặng lẽ hỏi.

“Ừ” Lý Vận Linh cũng nhẹ giọng trả lời.

Minh Thành Hữu lại tiếp lời mẹ “Tiêu quân gia tìm được con trai của bà rồi, bà ấy cố tới đây để thông báo ẹ biết”

Hứa Dung có chút không rõ ràng.

Động tác cầm đũa của Minh Vành chợt cứng lại, khóe miệng ả chứa ý cười “Vây sao, thật là chuyện tốt nha”

“Ừ, vốn cho rằng cả đời này sẽ không tìm được”

Lý Vận Linh liếc mắt nhìn Minh Thành Hữu, bà cũng không chen miệng vào.

Minh Vành nhướn mắt lên, bốn con mắt chạm vào nhau, ý tứ trong lời nói của Thành Hữu, Minh Vành tựa hồ cũng nhìn ra đôi chút, Minh Thành Hữu sẽ không vô duyên vô cớ nói ra những lời này, có một số việc, đến lúc sự thật sáng tỏ mới biết được.

Minh Thành Hữu ăn tối xong mới về nhà.

Dừng xe bên ngoài, ngẩng đầu nhìn lầu hai, đèn sáng rực rỡ.

Nghĩ tới vợ yêu và con trai bước chân cảm thấy vui sướng, Minh Thành Hữu nhanh chóng bước lên lầu, cẩn thận đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Phó Nhiễm đang ngồi trước bàn đọc sách, sau khi anh tiến vào liền đặt tay lên vai cô “Hân Hân đâu?”

“Bảo mẫu mang đi tắm rồi”

“Sao lại để cho nữ nhân khách nhìn thấy con trai trần truồng, cẩn thận tương lai con dâu tìm em tính sổ cho coi”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên “Thời điểm anh còn nhỏ chẳng lẽ không cho người khác nhìn thấy?”

Minh Thành Hữu ngồi xuống cạnh cô, ôm cô đặt lên đùi “ Anh không nhớ rõ, hay giờ em tắm cho anh để em ngắm nhìn?”

“Xí, của anh không phải hiếm, em nhìn đủ rồi” Phó Nhiễm đi ra chỗ khác, mở máy tính ra xem.

Minh Thành Hữu đưa tay ôm lấy mặt cô “ Nhìn đi, nhìn nhiều sẽ thấy của anh rất hiếm”

“Đừng lộn xộn” Phó Nhiễm đẩy tay anh ra “Mới vừa rồi em phát hiện ra một vài số liệu không bình thường, anh mau xem giúp em”

Minh Thành Hữu hướng theo ánh mắt cô về phía màn hình “Cái gì không bình thường?”

“Không nhìn ra sao?” Phó Nhiễm đưa tay chỉ “Những thứ này mặc dù được làm rất tốt, nhưng vẫn có sơ hở, trước kia sao em không nhìn ra nhỉ?”

Minh Thành Hữu đưa tay ôm thắt lưng cô “NgỒi, anh buồn ngủ rồi”

“Phải tìm hiểu rõ ràng chứ” Phó Nhiễm cau mày thở dài, nghiêng đầu nhìn Minh Thành Hữu “ Máu chốt sổ sách anh cung không biết rõ, lung tung quá”

Minh Thành Hữu đưa tay ra, gấp máy tính của cô lại.

Thuận thế anh ôm cô tới giường.

“Em còn chưa có phân tích xong đâu!”

“Bà xã, cuộc sống đơn điệu quá có phải đã quên mất nhiệm vụ hay không? Chớ có đem công việc về nhà!” Anh tỏ vẻ trừng phạt, ôm cô quăng lên giường, đưa tay gỡ kính của cô xuống, một đôi mắt to tròn trong suốt liền hiện ra trước mắt.

“Thành Hữu, đến tột cùng có bao nhiêu chuyện mà chúng ta không biết đây?”

Anh đưa tay che miệng cô lại, anh cũng cảm thấy mệt mỏi, không muốn tiếp tục vấn đề này, Phó Nhiễm cảm thấy dường như anh đang lẩn tránh, cô đưa tay ôm lấy thắt lưng anh.

Anh hôn lên môi cô, sau đó vùi mặt vào cổ cô, không nhúc nhích.

“Thành Hữu” Phó Nhiễm ôm lấy thắt lưng anh càng chặt.

Anh đáp nhẹ lại, hơi thở phả lên cổ cô.

Cô cũng không biết nói gì, chỉ có thể trầm mặc.

Minh Thành Hữu đưa tay cởi áo quần cho cô, cô vừa mới tắm qua, cúc áo từng cái bị gỡ ra, anh trượt tay vào, khe vuốt ve làn da trắng mịn của cô, sau đó anh đứng dậy cởi hết quần áo của chính mình, sau đó hai người trần truồng ôm nhau.

Trên người cô rất ấm, mang đến cho anh sự ấm áp cùng an ủi.

Minh Thành Hữu rời môi cô, di chuyển tới vành tai “Ngày mai có thể bắt đầu, có thể có rất nhiều chuyện không đúng lắm, anh rất khó mà tưởng tượng ra, khi anh em không còn là anh em, mẹ con không còn là mẹ con nữa, sớm chiều sống chung với nhau hơn hai mươi mấy năm trời, đến tận cùng coi nhau là cái gì?”

Chóp mũi cô đau xót.

Sự bi thương trong lời nói của anh cô nghe rất rõ ràng.

182. Chương 182

Chương 181: Tranh đấu gay gắt

Minh Vành khó tin nhìn về phía cô, ánh mắt sáng lên, sau đó lập tức tối sầm lại, trở nên trầm lặng.

Ánh trăng trên bầu trời đêm chiếu xuống.

Đêm tối, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh trăng sáng rực bị nhiễm một tầng đỏ hồng.

Hứa Dung không mang theo nhiều hành lý, nghĩ là trở về sẽ cho Minh Vành tin vui bất ngờ.

Cô dừng xe trước cổng, đây là căn nhà Minh Vành mua từ trước, để khi về nước cô có chỗ nghỉ ngơi thoải mái giống như là nhà của mình.

Hứa Dung cũng có chìa khóa nhà nên không cần thông báo trước với Minh Vành. Trên phòng lầu hai có ánh đèn nhu hòa, có lẽ Minh Vành đang ở đó, thật ra thì anh cũng rất ít khi đến chỗ này, trừ khi cô đến ở. Còn chưa chính thức gặp người lớn trong Minh gia, Minh Vành nói không cần gấp, thời điểm anh còn trẻ, anh lấy sự nghiệp làm trọng.

Hứa Dung cẩn thận mở cửa, nhẹ nhàng bước vào, trong lúc không chú ý đã trúng vật gì đó phát ra tiếng động nhẹ, cô xoay người lại thì phát hiện ra đôi giày của phụ nữ. Có giày ở cửa, ít nhất trong nhà có phụ nữ ở. Cô xiết chặt tay, chân khẽ run bước nhanh lên lầu hai.

Đèn hành lang đều không mở, làm cho ánh sáng hắt ra từ phòng ngủ càng rõ ràng hơn. Hứa Dung cởi giày, đi chân không trên sàn, nhẹ nhàng tiến tới trước. Trong phòng truyền ra tiếng nói chuyện.

“Cuối cùng anh muốn giấu tôi đến khi nào? Tôi không muốn cả đời trốn tránh không thể gặp người khác”

Một giọng nữ sắc bén đâm thẳng vào tai Hứa Dung. Cô chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, không thể không dựa vào vách tường, dự đoán phát sinh trong lòng càng làm bản thân không yên

“Hiện tại chưa phải lúc.”

Âm thanh này cô đã quá quen thuộc, không phải Minh Vành thì còn có thể là ai?

“Vậy rốt cuộc khi nào tôi mới có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này? Anh không phải đã đồng ý để tôi được tự do sao? Vì sao không cho tôi ra nước ngoài đi? Có ngày tôi sẽ quang minh chính đại trở về!”

Người đàn ông hừ lạnh “Hoàn cảnh của cô bây giờ còn muốn quang minh chính đại sao? Vợ Ưng Nhụy, cô có biết bên ngoài ai cũng đang truy nã cô? Ra khỏi phòng này cô chỉ có thể đi thẳng đến nhà giam thôi!”

“Là” Vưu Ứng Nhụy điên cuồng “Tôi điên rồi nên mới nghe lời anh, hiện tại anh che dấu rất tốt, không ai có thể nghi ngờ đến anh. Đối với anh tôi là cái gì? Thiếu chút nữa hại chết chồng mình, hại mẹ thành ra như vậy, chính mình thì như chuột chạy qua đường”

Cảm xúc của Minh Vành từ đầu đến cuối đều ổn định “Vưu Ứng Nhụy, không ai kẻ dao vô cớ ép cô làm, cũng đừng nói là chuyện bắt cóc dĩ phải làm, tất cả do cô lựa chọn, đi đến bước này cũng đừng có nói tới hai chữ hối hận.”

Bàn tay Hứa Dung tham lam hướng phía cửa, do không có đóng kỹ, dùng một chút lực liền có thể đẩy cách cửa hở ra một khe nhỏ. Xuyên qua ánh đèn, cô nhìn thấy Minh Vành ngồi trên sô pha quay lưng về hướng của mình, đối diện Minh Vành là cô gái trẻ. Nghe tên này Hứa Dung có chút ấn tượng, trước đó Minh Vành đã từng nhắc qua, cô ta là vợ Minh Thành Hữu.

“Cô thiếu chút nữa hại chết Thành Hữu, nếu không phải cô tham tiền của Minh Gia, sao có thể dẫn đến kết cục hôm nay.” Trong giọng nói của người đàn ông ít nhiều mang ý điều cợt.

“Chuyện này cũng có một phần của anh”

“Không cần biết, nhưng người xuống tay vẫn là cô”. Minh Vành ngồi tại chỗ, bóng bị che khuất “Hơn nữa hiện tại tình cảm Thành Hữu cùng Phó Nhiễm rất tốt, cho dù cô xuất hiện lại thì như thế nào, không nói là không thay đổi được gì, cô cho là Thành Hữu gặp cô còn nghĩ đến tình xưa? Rơi vào tay hắn, chỉ có nước cô vào tù mà ngồi.”

Mặt Vưu Ứng Nhụy đang trắng bệch chuyển sang kích động, đứng lên khỏi sô pha, ngón tay chỉ thẳng mặt Minh Vành “Anh có ý gì? Qua cầu rút ván? Bây giờ mặc kệ tôi sống chết ra sao? Lúc mang tôi đi anh hứa như thế nào? Minh Vành, thật không nghĩ tới người âm hiểm nhất trong Minh Gia lại là anh, chắc chắn mọi người không thể lường trước được?”

Minh Vành lấy ra điều thuốc châm lửa, Hứa Dung đứng ở cửa có thể ngửi được mùi hương mê hoặc gay mũi.

Vưu Ứng Nhụy xanh mặt.

Minh Vành nhả khói thuốc, Hứa Dung tham lam nhìn sâu vào trong một chút, phát hiện trong phòng còn có một người đàn ông lạ. Vưu Ứng Nhụy nhìn xuống phía sàn nhà, bỗng nhiên ôm mặt khóc nói “Vì sao mọi chuyện lại thành như vậy? Nếu mẹ tôi không bình phục tốt, ít nhất bà có thể tha thứ cho tôi, tôi cũng không trở thành người không giống người, quỷ không ra quỷ trốn ở bên ngoài.”

Minh Vành nghe nói, sắc mặt tối lại “C đừng có quên, Phạm Nhân là do tự tay cô đẩy xuống lầu”

Vưu Ứng Nhụy nhìn về phía người đàn ông đứng cách đó không xa “Nhưng là chính anh ta đá mẹ tôi trọng thương, đều là do các người hãm hại”

Minh Vành ngồi thẳng lên, hung hăng dụi tắt tàn thuốc trong tay “Là giúp cô che đi manh mối, hiểu chưa? Nếu không, sau đó cô còn có thể tự do đi lại sao?”

Vưu Ứng Nhụy cố kìm nén tiếng khóc “Vậy anh định sắp xếp cuộc sống sau này của tôi như thế nào?”

“Ý cô muốn sao?”

“Tôi muốn ra nước ngoài, thêm nữa, anh nghĩ biện pháp xóa bỏ lệnh truy nã của tôi, phía Thành Hữu và Phó Nhiễm anh cũng giải quyết cho ổn thỏa đi, tôi không muốn sống mà phải trốn trốn, tránh tránh”

Minh Vành cười không thành tiếng, “Cô nghĩ rằng tôi và cô là thần tiên Đại La? Vung tay là có thể xóa sạch mọi thứ?”

“Tôi mặc kệ, là anh nợ tôi!”

“Vưu Ứng Nhụy, cẩn thận lời nói của cô!”

Vưu Ứng Nhụy ở nhà cả ngày bị bức đến mức điên rồi, như vậy cùng ngồi tù có khác gì nhau. Cô đột nhiên đứng lên “Cũng tốt, cùng lắm là vạch mặt nhau, tôi đem mọi chuyện kể hết ra, tôi cùng lắm sẽ chịu tội đánh người bị thương, thêm tội giết người không thành.”

Nói xong cô liền chạy ra cửa.

Hứa Dung đứng bên ngoài không kịp trở tay, nhất thời cũng không biết làm sao trốn, nhìn Vưu Ứng Nhụy chuẩn bị mở cửa. Cô toàn thân cứng ngắc tại chỗ, nhìn thấy Vưu Ứng Nhụy đang đi về phía trước đột nhiên xoay mình đứng lại, khăn lụa trên cổ bị người đàn ông lạt phía sau giữ chặt, quấn lại hai vòng, đem Vưu Ứng Nhụy kéo đến trước mặt. Minh Vành vẫn bình tĩnh như trước ngồi nhàn nhã trên sofa.

“Vưu Ứng Nhụy, cô không nghe qua câu giết người diệt khẩu sao?”

Vưu Ứng Nhụy kinh hãi trợn mắt, Hứa Dung tay chân lạnh lẽo, nếu như không phải chính tai mình nghe thấy, cô chắc chắn không tưởng tượng được câu nói này là từ miệng Minh Vành nói ra.

“Anh, anh muốn giết tôi?” Vưu Ứng Nhụy kiễng mũi chân, thân hình không đứng vững được, mắt lộ ra tia hoảng hốt, hai tay giữ lại khăn lụa liên tục lắt léo, “Không cần, không cần.”

Minh Vành đưa lưng về phía mọi người “Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, tôi muốn mạng của cô, có thể lấy rất dễ dàng.”

“Thả tôi đi, sau này tôi không dám nữa”

Minh Vành nhìn người đàn ông phất tay “David, thả cô ta.”

Vưu Ứng Nhụy cùng Hứa Dung đang đứng ngoài cửa đều thấy nhẹ người.

Người đàn ông to cao hai tay đột nhiên dùng sức, mũi chân Vưu Ứng Nhụy mới hạ xuống lại kiễng lên, Hứa Dung thấy lạnh người, tầm mắt Vưu Ứng Nhụy nhìn ra cửa, thấy như có người, cô vốn định mở miệng, khuôn mặt chuyển sang vạn vẻ biến hình, móng tay hung hăng bấm vào mu bàn tay người đàn ông “Buông!”

Minh Vành nghe được tiếng động quay đầu lại “David, người định làm gì?”

Hắn vẫn không buông tay, mắt Hứa Dung trợn lên, thấy hai chân Vưu Ứng Nhụy từ từ bị đưa lên cách mặt đất, cô ra sức giãy dụa, người bị xoay qua xoay lại, nước mắt dần giụa nhìn ra hướng cửa mở rộng miệng. Hứa Dung chống tay lên tường, cảm thấy như muốn tắt thở, ánh mắt Vưu Ứng Nhụy nhìn cô như muốn cầu cứu, trong ngực cô buồn bực khó chịu, nhìn thấy Minh Vành đứng lên đi nhanh về phía người đàn ông lạt “Buông ra!”

Người đàn ông dùng sức, mạnh tay hất Vưu Ứng Nhụy ra. Cô như cái bao nằm dài trên mặt đất, không nhúc nhích. “Nhị thiếu, cô ta phải chết, cô ta biết quá nhiều chuyện của anh, thả ra đối với anh không có lợi”

Minh Vành nhìn Vưu Ứng Nhụy trên mặt đất “David, tôi không muốn giết người”

“Cô ta không chết, người chết sẽ là anh.”

Minh Vành xoay người không nhìn lại, mệt mỏi thả tay xuống “Tìm một chỗ xử lý, nhớ phải cẩn thận.”

“Dạ”

Hứa Dung lấy tay đè nhanh lên ngực, tim đập bùm bùm như muốn nhảy ra, cô lặng lẽ từng bước dựa vách tường rồi đi sang phòng ở.

Minh Vành nghe xong, im lặng thật lâu.

Anh đứng lên đi ra ban công, một lát sau trở lại phòng ngủ, ngồi trên mép giường. Hứa Dung ôm chặt hai vai đang khóc, sắc mặt Minh Vành ảm đạm “Em thấy được tất cả rồi, cũng biết anh là người như thế nào, sao còn đồng ý đính hôn với anh?”

Anh chỉ thấy ánh mắt chưa xốt, liền ôm Hứa Dung lại “Anh không có khả năng trở lại như trước”

“Vì sao lại như vậy?” nước mắt Hứa Dung rơi vào hõm vai hắn “Em bước vào Minh Gia, mắt nhìn thấy Phó Nhiễm cùng Thành Hữu, nhớ tới Vưu Ứng Nhụy trước khi chết có nói, nếu cô ấy cùng Thành Hữu có thể hạnh phúc, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện sau này. Em tự biết không nên đem chuyện anh làm trách tội lên trên người họ, càng về sau càng tiếp xúc nhiều, tâm em đau khi thấy bọn họ yêu thương sâu đậm, sợ chuyện của anh bị phát hiện, cho nên không thể để bọn họ sống tốt như vậy được, em thậm chí còn có tư tưởng xấu muốn chia rẽ họ, nên hiện tại em rất mệt mỏi, vì sao chúng ta phải như vậy?”

Minh Vành vuốt đầu Hứa Dung “Vì chuyện này nên em muốn chiếu cố Vưu gia?”

Cô dựa trong lòng anh gật đầu. Minh Vành thở dài “Anh sớm nên nhìn ra là em không thích hợp.”

“Minh Vành, sau này chúng ta sẽ làm sao?”

“Anh đi đến bước này, không lui về được nữa.”

“Vì sao?”

Anh ôm chặt cô vào lòng “Nếu sớm biết trước, anh sẽ không để em rơi vào tình huống này, cũng sẽ không trên chọc em, giờ chúng ta đã có con, Dung Dung, em chỉ có thể tiếp tục sai cùng anh”

Hứa Dung nén lại tiếng khóc “Anh nếu biết là sai, tại sao không dừng lại?”

Minh Vành ôm chặt cô, im lặng không nói nữa.

Hôm sau.

Buổi sáng, như thường lệ, tất cả mọi người trong gia đình vây quanh bàn ăn, Hân Hân có một phần đồ ăn riêng, cậu nhóc tới bên trong ngồi xuống, bắt chước cách ăn uống như Phó Nhiễm. Hốc mắt Hứa Dung đỏ bừng, đôi mắt nặng trĩu, mắt hờn mắt vía ngồi bên cạnh Minh Vành.

“Dung Dung, tối hôm qua ngủ không được à?”. Lý Vận Linh thân thiết hỏi.

“Dạ, hai ngày nay con ngủ không ngon.” Hứa Dung nheo mắt nhìn về phía Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đang ngồi đối diện, Minh Vành cũng hiểu được ánh mắt phức tạp của cô là vì sao.

Hứa Dung nắm chặt đũa, quay đầu nhìn Minh Vành cười yếu ớt làm anh giật mình, dường như anh phát hiện ra gì đó trong đáy mắt cô. Lời tối qua anh nói, Hứa Dung nhớ rõ, đúng vậy, nếu không thể từ bỏ, chỉ có thể tiếp tục sai cùng anh. Minh Thành Hữu ngồi bên cạnh Phó Nhiễm, Phó Nhiễm lo cho Hân Hân nên chưa ăn được gì, anh đem chén cháo đặt trước mặt cô, quay đầu nhìn Lý Vận Linh nói “Mẹ, chân mẹ đã đỡ nhiều chưa?”

“Ừ, tốt hơn nhiều rồi.” Lý Vận Linh vui đầu ăn điểm tâm.

“Chúng con chuyển lại đây cũng đã một thời gian, con muốn cùng Phó Nhiễm trở về Y Vân thủ phủ.”

Hứa Dung ngẩng đầu nhìn về phía hai người.

Lý Vận Linh giận tái mặt “Cái gì?”

Phó Nhiễm bất ngờ nhìn Minh Thành Hữu, anh chưa bàn trước chuyện này với cô, Minh Thành Hữu chậm rãi cắn miếng trứng ốp la “Mẹ, cuộc sống vợ chồng con không phải ở đây, hơn nữa nhiều người cũng không tiện, Y Vân thủ phủ cũng gần đây, sau này con sẽ thường xuyên ghé qua thăm mẹ.”

Minh Vành không xen vào, Hứa Dung đưa mắt cẩn thận quan sát Lý Vận Linh, xem thử bà trả lời như thế nào.

“Không được, trong nhà hiếm khi vui như vậy, Dung Dung cùng Nhị ca con ở một tầng, các con cũng một mình một tầng, có gì không tiện?” Lý Vận Linh nhìn Phó Nhiễm “Tiểu Nhiễm, đây là ý của con?”

“Phó Nhiễm không biết, mẹ, là con muốn về.” Minh Thành Hữu bảo vệ vợ mình.

Sắc mặt Lý Vận Linh không có vẻ giận, vẫn cầm thìa trong tay “Mẹ muốn giữ Hân Hân bên mẹ, khi Hứa Dung sinh con, hai đứa trẻ cũng có bạn có bè.”

“Mẹ, mẹ lo xa rồi, sau này chúng con trở về là được” Minh Thành Hữu nhìn lên “Hơn nữa, về sau trong nhà không phải đã có Nhị ca cùng Hứa Dung sao?”

Lý Vận Linh biết tính Minh Thành Hữu, bà có nói như thế nào anh cũng chẳng nghe. Thấy Lý Vận Linh không nói gì, Minh Thành Hữu lấy cho bà chén cháo “Coi như mẹ đã đồng ý rồi, đây, hiếu kính mẹ, ăn nhanh khi còn nóng.”

“Con, cái thằng này!” Lý Vận Linh buồn cười, nhận bát cháo từ tay Minh Thành Hữu.

Tay Hứa Dung nắm đầu chiếc đĩa thật chặt, nhìn Minh Vành ngồi bên cạnh, thấy anh mỉm cười ăn bát cháo thịt nạc, trên mặt nhìn không ra chút cảm xúc.

Quả nhiên, đối với Lý Vận Linh, bà dùng thái độ hoàn toàn không giống nhau. Hứa Dung nhận thấy ở Minh gia, cô như ngồi trên miếng băng mỏng.

Phó Nhiễm đi thẳng vào phòng, ý cười trên mặt mới dần dần mất đi “Sao đột nhiên muốn về Y Vân thủ phủ?”

”Em không muốn về sao?” Minh Thành Hữu đi đến ôm cô vào ngực “Ở đây có nhiều người, muốn thân thiết cũng phải để ý thời gian, địa điểm, nhìn em buổi tối khó nhìn, cắn miệng không dám hét to, tim anh thật đau”

Phó Nhiễm không ưa bộ dáng này của anh “Nói chuyện hay lắm.”

“Cùng Hân Hân về đi, ở nhà vẫn là an toàn nhất.”

Phó Nhiễm xoay người nhìn vào mắt Minh Thành Hữu “Nếu biết nhà này không an toàn, chúng ta đi rồi, mẹ làm sao?”

“Tạm thời, anh chỉ có thể đưa em cùng Hân Hân về trước, lí do này sẽ không làm người khác nghi ngờ, mẹ bên này không thể đi, nhưng anh sẽ lưu ý cẩn thận, cho nên cách năm ba bữa anh sẽ lại đến đây.”

Phó Nhiễm ôm Minh Thành Hữu “Xác định sao?”

”Vẫn là chưa có lí do, không hiểu sao anh ta lại làm vậy”

“Có lẽ chỗ Tiêu quản gia sẽ có manh mối.” Phó Nhiễm nhắc nhở.

Minh Thành Hữu khẽ hôn đỉnh đầu cô “Em chỉ cần lo cho Hân Hân cùng bản thân em là được, chuyện còn lại giao cho anh.”

Sau khi Minh Thành Hữu rời khỏi, Phó Nhiễm ở trong phòng dọn dẹp.

Hứa Dung mở cửa đi vào “Thu dọn hành lý nhanh vậy sao?”

”Đúng vậy, cũng không có gì nhiều, có chút quần áo vẫn để lại để sau này có thể về ở qua đêm.”

Hứa Dung đi đến phía đối diện Phó Nhiễm, nhìn cô chăm chăm không chớp mắt “Mẹ đối với em thật tốt.”

Phó Nhiễm ngăn người “Hả, chị nói vậy là sao?”

“Lúc trước chị muốn về Mĩ, thái độ của mẹ em cũng thấy đó”.

“Dung Dung, Y Vân thủ phủ dù sao cũng gần đây, nước Mỹ quá xa, mẹ muốn gặp chị cũng không gặp được”

Hứa Dung ở trong phòng ngủ đi tới đi lui vài vòng “Tại sao đột nhiên muốn về?”

“Lúc trước là vì chân mẹ không tốt, đi đứng bất tiện, hiện tại đã hồi phục tốt.”

“Hai người như vậy chuyển đi, chị có chút không quen.”

Phó Nhiễm cùng Hứa Dung ở phòng nói chuyện, Hứa Dung đi xuống lầu, Lý Vận Linh vẫy cô lại “Thế nào?”

“Mẹ, con nói với tiểu Nhiễm chân mẹ chưa khỏi hẳn, nói mẹ muốn bọn họ ở lại thêm mấy ngày, tiểu Nhiễm cố ý muốn đi, đang trong phòng sốt ruột thu dọn này nọ, còn nói trong nhà không phải có bảo mẫu sao? Nếu thật sự không được thì gọi quản gia về. Nói con cũng có thể giúp đỡ hỗ trợ, đối với mẹ cô ấy không phải không biết. Mẹ, nếu không con lại lên khuyên nhủ tiểu Nhiễm lần nữa?”

Nguyên do vừa rồi ý Lý Vận Linh muốn Hứa Dung đi khuyên Phó Nhiễm ở lại. Lý Vận Linh nghe xong sắc mặt xanh mét, tức giận muốn đi lên “ Có thật nó nói như thế?”

”Mẹ.” Hứa Dung chạy nhanh giữ chân bà “Bỏ qua đi, Phó Nhiễm nói đó là ý của Thành Hữu, tiểu Nhiễm bất quá chỉ là nghe theo Thành Hữu trở về thôi.”

“Được, dám dùng Thành Hữu làm lá chắn.”

Lý Vận Linh tức giận, hất chén trà nguội trước mặt “Một đám tự coi mình đủ lông đủ cánh!”

”Mẹ” Hứa Dung nhu thuận ngồi bên cạnh bà “Không phải còn có con bên cạnh mẹ sao? Về sau bụng con ngày càng lớn, sẽ phiền đến mẹ, chỉ sợ lúc đó con nên rời đi.”

Sắc mặt Lý Vận Linh tốt hơn, cầm tay Hứa Dung vỗ vỗ “Có con là ta đỡ phải lo”.

Mặt Hứa Dung giãn ra, Lý Vận Linh xoay qua nhìn mắt Hứa Dung. Khóe miệng có ý cười, ánh mắt Lý Vận Linh nhìn ở nơi nào đó, tính tình Phó Nhiễm thế nào không phải bà không biết, cho dù là bình thường, cô cũng không nói những lời này, huống chi là hiện tại.

Lý Vận Linh ít nhiều có thể nhìn thấy Phó Nhiễm đối với Hứa Dung không có ý đối phó, hơn nữa những chuyện trước đây, Phó Nhiễm cũng không thể ngốc đến mức nói ra những lời này với Hứa Dung. Lý Vận Linh xem xét Hứa Dung đang ngồi bên cạnh, cô ta cũng mới đến Minh gia không lâu đã bị ăn mòn, đã bị ánh hào môn che mắt, nhân tính đều thay đổi. Lý Vận Linh có thể nghĩ đến sau này, cô cũng sẽ giống như bà, nói không chừng cũng không thể bằng bà.

Nụ cười Hứa Dung cất giấu sự bi thương, thân thể không khỏe, trong lòng lại bị áp lực lớn, càng ngày càng lực bất tòng tâm, nhưng không có cách nào khác, nên cô phải vì chính cô, cùng Minh Vành và đứa nhỏ giành lấy một con đường sống. Mà con đường này, chỉ có thể che mắt người trước mặt họ mới có thể lướt qua được.

Minh Thành Hữu đưa Hân Hân cùng Phó Nhiễm về Y Vân thủ phủ, người làm sáng sớm đã dọn phòng sạch sẽ, Phó Nhiễm ôm Hân Hân đứng trong vườn chờ anh, Minh Thành Hữu cất xe vào gara sau đó trở vào với hai mẹ con cô.

Giao mấy thứ hành lý đơn giản cho người hầu, hai người cùng lên lầu, Minh Thành Hữu đẩy cửa phòng ngủ, không nói gì nằm ngửa lên giường “Vẫn là trong nhà thoải mái nhất, giường cũng thoải mái.”

Phó Nhiễm đặt Hân Hân đang ngủ say trên vai vào giường nhỏ, di động Minh Thành Hữu vang lên, anh bắt máy nhưng như không nói chuyện, Phó Nhiễm quay đầu lại nghe được tiếng anh, ánh mắt dừng lại.

Khi cô đến gần, Minh Thành Hữu tắt điện thoại.

“Ai a?”

Anh gác tay sau gáy, ánh mắt nhìn về hướng trần nhà “Một khách hàng”

Phó Nhiễm vòng tay lại “Khách hàng nào mà ra vẻ thần bí vậy? Minh Thành Hữu, anh có đang gạt em chuyện gì không?”

“Nào dám a” Minh Thành Hữu cầm tay cô “Sau này sẽ nói cho em biết, thân thể anh có vẻ suy nhược a?”

“Anh mệt mỗi nơi nào?”

Cô lườm lườm nhìn anh.

“Cả người đều đau nhức” Minh Thành Hữu thuận miệng nói đùa, nhưng Phó Nhiễm nhìn ra được anh đang có chuyện không yên lòng “Thành Hữu, chúng ta ra khỏi nhà như vậy, bên phía Nhị ca sẽ nghi ngờ?”

Có cũng tốt, không cũng vậy, chuyện cho tới bây giờ, có thể từng bước công khai ra, có một số việc bị che dấu lâu lắm rồi, sau này thấy rõ sẽ không còn cảm thấy thần bí nữa.

Phó Nhiễm nằm xuống bên cạnh Minh Thành Hữu “Có lẽ, trong lòng sớm đã nghi ngờ, chỉ là cố chấp không tin tưởng thôi.”

Đây mới là phần yếu ớt nhất, cố chấp của con người

Minh Thành Hữu nghiêng người, đem Phó Nhiễm ôm vào lòng, khuôn mặt tuần tú đặt sau cần cổ, nói bên tai cô “Anh đi ra ngoài một chút”

Phó Nhiễm theo bản năng nắm tay áo Minh Thành Hữu “Cẩn thận nha anh.”

Anh cười hôn lên trán cô “Đừng lo lắng, anh đi chút sẽ về”

Phó Nhiễm nhìn theo dáng Minh Thành Hữu ra cửa, bước chân anh kiên định, nhưng Phó Nhiễm vẫn nhìn ra anh có chút do dự.

Minh Vành rời Minh gia trực tiếp đi đến công ty, qua kính chiếu hậu thấy sắc mặt anh lãnh đạm, anh muốn đưa Hứa Dung về lại Mỹ, ít nhất về sau cũng không cần lo lắng, khả năng Lý Vận Linh can thiệp, làm hỏng kế hoạch của anh.

Minh Vành thu hồi thần sắc, híp mắt lại, nếu không phải có Hứa Dung bên cạnh, một số việc từ đầu có thể che giấu tốt, cũng không bị lộ ra ngoài, Minh gia ngoài mặt sóng êm gió lặng, nhưng tâm tư mỗi người ra sao đều có thể đoán ra chút ít, anh thở dài, mỗi người đều có điểm yếu, Hứa Dung là điểm yếu của anh.

Xe đi vào biệt thự màu xám trắng trước mặt, Minh Vành cho xe chạy thẳng vào, một người đàn ông to cao đứng đón ở cửa chính phòng khách “Nhị thiếu.”

”David, thi thể bị vớt lên? Chuyện này là sao?

“Nhị thiếu yên tâm, cho dù tìm thấy thi thể cũng không có khả năng nhận ra manh mối, nếu có người dám đứng ra cản đường anh, tôi nhất định sẽ thay anh xử lý.”

Minh Vành không khỏi rung mình, liếc mắt nhìn David một cái sau đó đi vào trong.

Anh không đổi giày, trực tiếp bước qua người canh cửa, đi thẳng vào phòng khách, trong đó có năm người đàn ông ngồi trên sofa đưa lưng về phía anh, nghe được tiếng bước chân, họ cũng không quay đầu lại, Minh Vành lướt qua bàn trà ngồi vào phía đối diện.

Người đàn ông ngẩng đầu, dựa người vào sofa nhìn Minh Vành “Đến đây.”

Minh Vành nhỏ giọng đáp “Vâng”

Khuôn mặt này, là cha của Lý Lận Thần, Lý lão gia.

Chương 182: Tương kế tựu kế, ân oán hai mươi mấy năm trước

Bên trong biệt thự to lớn, nhưng ngay cả một người giúp việc cũng không có.

Bình thường, cơ hồ không có ai qua đêm ở đây.

“Chuyện của Lận Thần, cậu làm được chứ?”

Minh Vành xòe 2 tay ra “Không có biện pháp, chuyện này Thành Hữu cũng không bỏ qua, áp lực phía trên cũng ít, muốn tôi giúp một tay, tôi cũng thật lực bất tòng tâm”

“Cậu cũng không có biện pháp?”

Minh Vành theo bản năng nhú mày lại “ Ông có biện pháp thì tôi cũng chẳng cần ra mặt”

Ông Lý nghe vậy, sắc mặt âm u “ Con trai tôi như vậy, đầu tiên là tai nạn xe, hiện tại lại ngồi tù, Lận Thần coi như xong rồi”

Minh Vành móc điều thuốc thơm ra hút một hơi, xuyên qua đám khói nhìn thẳng về phía ông Lý “Một lần nữa tôi thông báo cho ông biết, nhắc nhở anh ta không nên có hành động thiếu suy nghĩ, chính vì anh ta làm bậy bạ cho nên mới bị Minh Thành Hữu bắt được, nói cho cùng cũng là do anh ta gieo gió gặt bão!”

“Minh Vành, đầu gì nó cũng là anh họ của cậu” Ông Lý không vui nói, ánh mắt trì hoãn, gác chân lên “ À, sao tôi lại có thể quên cậu bây giờ không còn mang họ Lý nữa rồi, cậu họ Minh cơ mà?”

Minh Vành nghiêng người đứng dậy, gạt điều thuốc vào gạt tàn “ Nếu như vậy, chúng ta cũng không còn gì để nói nữa”

Nói xong liền đứng dậy.

Ông Lý thấy vậy vội nói “Cậu ngồi xuống đi, ai nói không làm?”

Bên ngoài, David nghe được động tĩnh liền đẩy cửa vào “Ông Lý?”

Ông ta vội vung tay tỏ vẻ không có gì, David mới lui trở về.

Minh Vành đưa mắt nhìn cánh cửa, rồi sau đó mới ngồi trở lại ghế salon.

Ông Lý hay còn gọi là Lý Bồi Ninh chính là người lớn nhất ở Lý gia.

“Minh Vành, chuyện của Lận Thần tạm thời cứ như vậy đi, cho dù sau này ra ngoài thì tôi cũng chẳng còn hi vọng gì trên người nó, mấy năm trước thật vất vả mới tìm được cậu, cha mẹ cậu cũng có thể nghỉ ngơi được rồi.

Bàn tay Minh Vành nắm chặt thành quyền, chống lên trán “ Tôi đã điều tra được chuyện năm đó, trong hồ sơ ghi chép lần đầu tiên, quả thật có ghi thắng xe của ba mẹ tôi có người cố ý phá hu, vào thời điểm xảy ra tai nạn, Minh Vân Phong cũng ở đó, cho nên tôi đoán chuyện này có quan hệ tới Minh gia.

“Nếu như đây là một vụ tại nạn xe cô đơn giản, tôi cũng sẽ không nghi ngờ Minh gia, theo tình huống lúc đó, chỗ mà ba mẹ cậu chết cũng không đúng lắm, bởi vì đầu xe bị đâm cháy nghiêm trọng, dẫn đến việc bọn họ bị văng ở trong buồng lái, cảnh sát cũng kết luận là họ bị thiêu chết”

Minh Vành nhắm mắt lại, lời này Lý Bồi Ninh đã từng nói qua rồi.

“ Lúc đó tôi với cha cậu đang nói chuyện điện thoại, biết được họ gặp chuyện không may liền chạy tới hiện trường ngay, lúc đó xa xa tôi còn thấy Minh Vân PHong đứng trước xe, trong khi đó toàn bộ chiếc xe đã bốc cháy thật cao, Minh Vân Phong đứng đấy một hồi, sau đó rất tự nhiên mà rời đi. Minh Vành, tất cả mọi chuyện lúc đó tôi đều chứng kiến rõ ràng!” Mỗi lần Lý Bồi Ninh nghĩ tới chuyện này đều chảy nước mắt.

Minh Vành cũng không có biểu tình gì, bàn tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại.

“Sau khi cha mẹ cậu ra đi, tôi định đón cậu về nhà chăm sóc, lúc đó cậu mới sinh chưa đầy một tháng, lúc tôi tới, liền nhận được tin bà ngoại đã qua đời, còn cậu thì đã mất tích. Tôi đã huy động mọi lực lượng, mọi mối quan hệ, cơ hồ lật hết thành phố Nghênh An nhưng vẫn không có tin tức gì về cậu. Nửa năm sau, tin tức ba mẹ cậu “Tử vong ngoài ý muốn” dần chìm vào quên lãng, Minh gia lại tung ra tin tức đang nuôi dưỡng cậu, khi đó Minh gia cũng đã có Minh Thành Hữu. Mọi người đều cho rằng Minh gia thật tốt, tôi lại không nghĩ đứa trẻ mà họ đang nuôi dưỡng là cậu, ông ta muốn mạng của cha mẹ cậu, nhưng lại đem nuôi cậu ở bên người, hơn nữa đối với báo chí bên ngoài, tựa hồ tình cảm ông ta dành cho cậu không kém gì cha ruột”

Đây cũng chính là nguyên nhân mà Lý Bồi Ninh không bao giờ nghĩ ra được Minh Vành là cháu ruột của mình.

“ Ông không có chứng cứ chứng minh tội ác của Minh Vân Phong, cho nên sau này mới có chuyện tranh giành con”

“Đúng vậy, từ trước tới giờ Minh gia canh phòng nghiêm mật, cũng chỉ có ngày đó, Lý Vận Linh và quản gia từ nhà mẹ đẻ trở lại, thật vất vả mới tách được hai chiếc xe ra, không nghĩ tới bên trong đó có 2 đứa bé, quản gia liều mạng bảo vệ một đứa, sau này mới biết đó chính là con trai của Tiêu quản gia” Lý Bồi Ninh nói liên tục, chuyện của hai mươi năm trước dường như đang hiện ra trước mắt ông.

Minh Vành cảm thấy câu chuyện này quá mức nặng nề, anh đứng dậy trước mặt Lý Bồi Ninh “ Chuyện sau này tôi sẽ tự an bài, Hào Không của Minh gia có Minh Tranh, Minh Thành Hữu lại có thực lực hùng hậu của MR, tôi chỉ có thể lấy lui h làm tiền”

“Tựa như năm đó vậy, không cần tốn nhiều sức lực, mượn tay người khác mà hành động, có hoài nghi thì cũng không đến phiên chúng ta!”

“Ông nói là hủy đi camera theo dõi?”

Lý Bồi Ninh gật đầu “Bởi vì tình hình lúc đó, Minh Tranh bên kia đang nhắm tới rất kỹ, gần đây anh ta qua lại rất thân mật với La Gia Y, không thể để cho bọn họ biết được, nếu thêm một tay La gia vào chúng ta càng khó ra tay. Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu nữa, năm đó nghĩ tất cả biện pháp cũng không thể chia rẽ bọn họ. Hừ, còn tận mắt nhìn cô ta kết hôn, còn tưởng rằng có thể nước chảy thành sông”

“Phương diện này tựa hồ không làm được rồi” Minh Vành ngắt lời Lý Bồi Ninh “ Tôi muốn Thành Hữu sinh lòng nghi ngờ, một khi đem mục tiêu đặt lên trên người tôi, anh ta rất nhanh sẽ có hành động”

“Trước kia cậu ở MR làm một số việc, có bị phát hiện không?”

“Trước mắt thì chưa, khi đi làm rất sạch sẽ” Minh Vành ngồi lại ghế salon “ Vốn nghĩ có thể lật đổ được MR, hôm nay xem ra, ban đầu Thành Hữu bị bắt có, tiền chuộc mười tỷ có vẻ rất mờ ám”

“Cậu muốn tìm chứng cứ bên đó?”

Minh Vách móc thêm một điếu thuốc ra hút.

Hút xong, anh ta đứng dậy dir a ngoài, ông Lý nói vọng lại sau lưng anh ta “Nếu không thì để David đi theo cậu đi”

“Bây giờ không nên dùng, nhiều người hóa ra lại trở thành mục tiêu lớn”

Minh Vành kéo cửa bước ra ngoài, Lý Bồi Ninh mặc dù tìm được cậu từ mấy năm trước, Minh Vành nửa tin nửa ngờ, nhưng thủ đoạn lừa gạt người khác, không nghi ngờ gì cậu ta là người của Lý gia.

Mà còn là một cô nhi nữa.

Minh Thành Hữu lái xe ra ngoài, chạm mặt một người bên ngoài.

Minh Thành Hữu nheo mắt nhìn nam nhân trẻ tuổi kia “Có làm sao không?”

“Anh hãy thử rồi biết”

Minh Thành Hữu vẫy tay với người đàn ông kia “Đến đây, lên xe đi”

Nhà Tiêu quản gia nằm đầu tiên trong tiểu khu, Minh Thành Hữu cho xe dừng hẳn rồi mang theo nam nhân kia trực tiếp đi lên.

Minh gia đưa cho bà tiền lương cao gấp 2 lần giá thị trường, cho nên điều kiện trong nhà Tiêu quản gia không tệ, Minh Thành Hữu nhấn chuông, chuông reo không lâu liền có người mở cửa.

“Tam, Tam thiếu”

Nhìn thấy Minh Thành Hữu, thật có chút ngoài ý muốn.

Minh Thành Hữu lướt qua Tiêu quản gia, đi vào bên trong, sau đó xoay người lại nói “Vào đi”

Tiêu quản gia đóng cửa lại, thấy Minh Thành Hữu mang theo cậu thanh niên đó tới phòng khách, phòng ốc không lớn, chừng 60m², nhưng rất sạch sẽ. Tiêu quản gia vội vàng châm trà, Minh Thành Hữu đưa một tay chống cằm.

“Tam thiếu, mời uống trà”

“Tiêu quản gì, gần đây có khỏe không?”

Bà đứng trước bàn trà, có vẻ lúng túng “Tốt vô cùng”

Nghĩ đến chuyện lúc trước, ôTiêu quản gia không thể ngẩng đầu lên được.

Minh Thành Hữu cũng không uống trà “Tiêu quản gia, chúng tôi luôn một mực giúp bà hỏi thăm tin tức của con trai? Hiện tại cũng đã tìm được”

“Cái gì?” Về mặt Tiêu quản gia đầy kinh ngạc

Minh Thành Hữu đưa tay chỉ chỉ cậu thanh niên trẻ tuổi bên cạnh “ Tôi đã từng bước từng bước điều tra, sẽ không phải là giả đâu, cậu ấy chính là con trai của bà”

Cậu thanh niên đưa mắt nhìn Tiêu quản gia, bà đưa tay che miệng “Không thể nào, không thể nào”

“Tiêu quản gia, bà hẳn là nên cao hứng chứ?” Minh Thành Hữu nhìn chằm chằm sắc mặt biến đổi liên tục của bà “Tìm được con trai là chuyện tốt a”

“Cậu” Tiêu quản gia có chút khó tin, lắc đầu “Cậu thật sự là Quân Quân sao?”

Nam nhân trẻ tuổi dường như phản ứng rất lạnh nhạt, anh ta đưa mắt nhìn Minh Thành Hữu “Đối với chuyện lúc nhỏ tôi không hề nhớ một chút gì, đừng nói đến ngay cả tên”

“Đúng rồi, thời điểm Quân Quân bị bắt đi, còn rất nhỏ, làm sao mà nhớ được?” Tiêu quản gia nói thầm một câu, cảm thấy có gì đó không đúng, nếu như đây là con trai ruột của ông ta là người này, vậy....

Bà lắc đầu một cái “Tam thiếu, bây giờ ngài tùy tiện tìm một người, tôi thật không biết đây có phải là Quân Quân hay không?”

“Thật đơn giản, không phải còn có xét nghiệm DNA sao? Cái gì cũng có thể làm giả, nhưng máu mủ là không lừa gạt được ai”

Tiêu quản gia ngẩng đầu nhìn vào trong mắt cậu thanh niên trẻ đó, tựa hồ có chút dao động, Minh Thành Hữu cẩn thận quan sát biểu hiện trên mặt bà, không buông tha bất cứ điều gì “Chuyện lúc trước là do tôi đang tức giận, mẹ tôi cũng đã nói tôi rồi, chuyện tìm con giung bà chưa bao giờ buông bỏ, đây là ý của mẹ tôi”

Khóe miệng Tiêu quản gia run rẩy “Cám ơn phu nhân”

“Bà cũng đừng vội cảm ơn, chờ xét nghiệm ADN đã, tới đó cảm ơn cũng chưa muộn, huống hồ đây là chuyện Minh gia nợ bà”

Minh Thành Hữu mang theo hai người tới bệnh viện, kết quả cũng không thể có ngay lập tức được, Tiêu quản gia ngồi trên xe có chút mất hồn, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn cậu thanh niên “Bây giờ cậu ở cùng với ai? Ở chỗ nào?”

“Nhà tôi ở ngoại ô, mẹ tôi có kể lại rằng hồi trước nhật được tôi ở công viên”

Tiêu quản gia nhin không được mà trào lệ, lúc đứa trẻ bị cướp cách Ly Viên khu không xa, Minh Thành Hữu nhìn qua kính chiếu hậu, quan sát sắc mặt Tiêu quản gia. “Tôi sẽ thúc giục bệnh viện, bà cứ yên tâm, nếu không phải tôi cũng sẽ thông báo với bà đầu tiên, dù sao cũng là quan hệ máu mủ, chỉ là nghe nói xét nghiệm DNA cũng sẽ có giả, giống như trên TV, có những người rắp tâm hãm hại người khác, hiện tại xã hội này muốn làm giả một tờ giấy cũng rất dễ dàng.

Minh Thành Hữu nói xong liền im lặng, Tiêu quản gia muốn gọi điện thoại thông báo cho bên kia biết chuyện, nhưng nghe vậy liền có tính toán khác.

Cầm hóa đơn trong tay, Minh Thành Hữu tự mình mang theo Tiêu quản gia tới bệnh viện.

Tiêu quản gia không chờ đợi được kết quả, ngắt xiu ngã xuống đất, dựa vào vách tường khóc lóc thảm thiết.

Minh Thành Hữu không có hành động gì cả, tất cả như suy nghĩ của anh, một hồi lâu sau, Tiêu quản gia lau sạch nước mắt “Con tôi đang ở đâu, Quân Quân đang ở đâu?”

“Hai ngày trước là chủ nhật, hôm nay chắc cậu ta đang đi làm” Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn tờ giấy trong tay Tiêu quản gia “Kết quả như thế nào?”

“Cậu ấy là con của tôi” Tiêu quản gia kích động, ôm thật chặt tờ kết quả trong tay.

“Vậy còn khóc cái gì? Thật là chuyện tốt!” Minh Thành Hữu dịu dàng “Trước tiên tôi đưa bà về, đợi lát nữa tôi phái người tới đón con bà, cho hai mẹ con gặp mặt nhau”

Tiêu quản gia đi theo anh ra ngoài, chân bà run lên, tờ kết quả nắm thật chặt trong tay, cho đến khi rách thành một cái lỗ.

Minh Thành Hữu lấy xe “Tôi đưa bà về”

Tiêu quản gia vội vàng khoát tay “Không, không cần đâu, tôi tự bắt xe về được mà”

“Lên đi, dù sao cũng thuận đường”

Tiêu quản gia ngồi ở ghế lái phụ, trong lòng tràn đầy thấp thỏm, một hồi lâu sau mới quyết định mở miệng “Tam thiếu, thật xin lỗi”

“Chuyện gì?”

Tiêu quản gia nặng nề thở ra một hơi “Ngài hoài nghi không sai, thuốc của phu nhân là do tôi đổi”

Minh Thành Hữu lái xe chậm lại, đưa mắt nhìn bà “Bà một mực bên cạnh mẹ tôi, tại sao phải làm như thế?”

Tiêu quản gia nhìn tờ kết quả trong tay “Nói ra có thể ngài không tin” Bà đưa tay gõ đầu mình một cái “Tam thiếu, tôi muốn gặp phu nhân, tôi có mấy lời muốn nói với phu nhân”

Minh Thành Hữu lái xe, mang bà tới Minh gia.

Hứa Dung đang ngồi ở ban công lầu hai, nghe tiếng còi xe, tưởng Minh Vành trở lại, thò đầu ra nhìn thì thấy Minh Thành Hữu cùng Tiêu quản gia.

Sắc mặt cô ta vui mừng, xem ra bọn họ đã tìm Tiêu quản gia trở về rồi.

Hứa Dung trở về phòng, mở cửa bước xuống lầu.

Ở phòng khách nhìn thấy Tiêu quản gia, Hứa Dung cũng không dám ra vẻ nhiệt tình quá “Tiêu quản gia, bà đã trở lại”

“Nhị thiếu phu nhân” Đáy mắt bà bình tĩnh, Lý Vận Linh mở cửa phòng ngủ ra “Tiêu quản gia?”

“Phu nhân” Bà ta bước nhanh tới phía trước, nhưng có Hứa Dung ở đây cũng không nói nhiều lời “Chân của phu nhân sao rồi?”

“Còn có thể thế nào, không tốt lên được”

Ánh mắt Tiêu quản gia lộ vẻ áy náy, Hứa Dung thường ngày ở trên lầu, giờ thấy không có việc của mình liền trở về phòng lại.

Minh Thành Hữu đỡ Lý Vận Linh vào nhà.

Tiêu quản gia cũng đi theo.

Lý Vận Linh nhìn Tiêu quản gia một hồi lâu “Thành Hữu, hai người..”

Tiêu quản gia trực tiếp quỳ xuống trước mặt Lý Vận Linh “Phu nhân, là tôi sai rồi, tôi thật sự xin lỗi ngài” “Thế nào?”

Minh Thành Hữu đứng trước bàn đọc sách “Tiêu quản gia, bà nên nói lý do vì sao bà lại làm như vậy?”

“Đều là do tôi bị ma ám, lúc trước có người tìm đến tôi, nói biết nơi ở của con trai tôi, muốn tôi đưa năm vạn, trong lòng tôi gấp gáp, liền đưa cho hắn, hắn nói Nhị thiếu chính là đứa con trai mất tích của tôi, tôi cũng lặng lẽ đi xét nghiệm DNA...”

“Kết quả Minh Vành chính là con trai bà?”

Tiêu quản gia liên tục gật đầu “Thật sự tôi cũng không thể tin được”

Lý Vận Linh nhúc nhích, đưa tay lên day trán “Chẳng lẽ, người đưa thuốc cho bà chính là Minh Vành?”

Nói ra những lời này, Lý Vận Linh giật mình kinh hãi.

Tiêu quản gia lắc đầu “Không phải, Nhị thiếu gia cũng không biết chuyện này, tôi... Sau khi tôi biết Nhị thiếu gia là Quân Quân, tôi cảm thấy bản thân là người mẹ nhưng đối xử không tốt với con, ngày đó thấy Dung Dung bị phu nhân mắng, tôi rất thương tâm, cũng rất đau lòng”

Lý Vận Linh không nói được gì.

Minh Thành Hữu suy nghĩ rồi nói “Đối phương là ai bà có biết không?”

“Không biết” Tiêu quản gia chảy nước mắt, lắc đầu “Đối phương nói tôi là người thân của Nhị thiếu gia, nên giúp đỡ nó, dặn dò tôi không được nói ra bí mật này, rồi nói tôi tiếp tục ở bên cạnh phu nhân, về sau có việc gì cần làm là có thể làm được”

“Bà dám âm mưu hãm hại tôi” Lý Vận Linh không kiềm được tức giận “Tiêu quản gia, ngoài sự việc kia, Minh gia chúng tôi có làm gì có lỗi với bà không?”

Tiêu quần gia xấu hổ “Phu nhân, thật xin lỗi”

Minh Thành Hữu đưa tay lên vai Lý Vận Linh “Quan hệ của bà và Minh Vành, anh ta có biết không?”

Tiêu quần gia lắc đầu một cái “Tôi không dám nói với Nhị thiếu gia”

Lý Vận Linh đưa tay đặt lên chân mình “Bà đã đi theo tôi hơn 30 năm rồi, tôi không hề đề phòng bà bất cứ thứ gì, vậy mà bà lại ra tay với tôi độc ác như thế. Tiêu quần gia, tôi đã coi bà như người thân trong gia đình, cái gì cũng nói hết với bà, thế nhưng..”

Tiêu quần gia cúi thấp đầu, không động đậy.

Minh Thành Hữu thuận tiện làm rõ suy nghĩ của mình, Tiêu quần gia đã đưa ngọc bội cho Hứa Dung, bình thường bà đối xử với Hứa Dung cũng rất tốt, nói cho cùng chính là vì mối quan hệ này đây.

“Bà thật là hồ đồ” Lý Vận Linh đưa tay chỉ Tiêu quần gia “Tại sao lại có thể có chuyện trùng hợp như vậy, đứa trẻ Vân Phong ôm đầu chắc là con của bà? Ông ấy cũng đã nói sẽ tìm rõ chân tướng của đứa trẻ này, vậy mà bà lại nói...”

Minh Thành Hữu khom lưng nâng Tiêu quần gia lên.

“Phu nhân, tôi luôn muốn tìm con trai Quân Quân của tôi về, tôi làm sao có thể suy nghĩ được nhiều như thế?”

Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn Tiêu quần giả, trong mắt ẩn chứa sự phức tạp.

Cho đến khi Tiêu quần gia rời đi, Minh Thành Hữu mới lên tiếng “Mẹ, chuyện này tốt nhất mẹ cũng đừng nói ra bên ngoài”

“Không phải đã tìm được Quân Quân rồi sao? Mẹ phải hỏi rõ ràng chuyện này với Minh Vành, đến tột cùng nó biết chân tướng chuyện này được bao nhiêu rồi”

Minh Thành Hữu nhíu mày “Làm gì có chuyện trùng hợp như thế? Là con tìm người cố ý tới diễn kịch trước mặt chúng ta, thật không nghĩ tới Tiêu quần gia lại cất giấu bí mật kỹ như thế”

Lý Vận Linh giật mình “Không tìm được?”

“Cũng đã hai mấy năm trôi qua, thời gian càng lâu càng khó tìm”

Lý Vận Linh nghe vậy, gương mặt càng lúc càng khó coi “Nói cách khác, Minh Vành có thể là Quân Quân?”

“Không ngoại trừ khả năng này, nhưng mà mẹ ..” Minh Thành Hữu ngẩng đầu nhìn Lý Vận Linh “Mẹ cảm thấy có thể như thế sao?”

Lý Vận Linh dời mắt sang hướng khác “Sẽ không, chắc chắn sẽ không”

Lúc Minh Vành về đến nhà, Minh Thành Hữu đang ngồi trên sofa trong phòng khách xem tivi.

Hai anh em nhìn thẳng vào mắt nhau

“Thành Hữu, em về lúc nào thế?”

“Về trước bữa tối”

Minh Vành cười cười đi vào nhà “Không trở về phòng sưởi ấm giường cho bà xã đi?”

“Ngày nào cũng thế thì thường quá, lâu lâu thay đổi mới thú vị” Minh Thành Hữu quay đầu về phía tivi.

Minh Vành bước lên lầu, Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn theo bóng dáng Minh Vành biến mất tại cầu thang. Hứa Dung nghe tiếng bước chân, mở cửa ra nhìn thấy Minh Vành, cô ta đưa tay kéo anh vào phòng “Mới vừa rồi em nhìn thấy Tiêu quần gia”

“Tiêu quần gia?” Giọng nói Minh Vành chợt thấp xuống.

“Vâng, trở về với Thành Hữu, nhìn thấy sắc mặt bà ấy quái dị, sau đó đi vào phòng mẹ thật lâu mới ra, em nghĩ bà ta trở lại làm việc, nhưng nhìn kỹ thì thấy không giống lắm” Hứa Dung nói hết tất cả mọi thứ cô nhìn thấy được kể cho Minh Vành nghe.

Minh Vành đưa tay nắm bả vai cô, kéo lên phía trước, Tiêu quần gia cho rằng anh không biết, nhưng thật ra anh lại là người biết rõ nhất so với mọi người.

Bọn họ nắm được điểm yếu của Tiêu quần gia, nhưng nước cờ này, chưa kịp triển khai hành động thì đã bị đá ra khỏi bàn cờ.

“Minh Vành”

Hứa Dung lên tiếng gọi.

Anh chợt hoàn hồn lại “Có thể là Tiêu quần gia trở lại xem chân mẹ như thế nào, em đừng lo lắng”

Hứa Dung ôm lấy thắt lưng của Minh Vành “Hiện tại em giống như con chim sợ cành cong, chỉ cần một chút gió thổi tới cũng cảm thấy sợ hãi”

Minh Thành Hữu ở nhà ăn cơm tối, không khí trên bàn ăn coi như hòa bình, Minh Thành Hữu thỉnh thoảng còn nói đùa cùng Lý Vận Linh.

“Mẹ, nghe nói hôm nay Tiêu quần gia tới đây?” Minh Vành lặng lẽ hỏi.

“Ừ” Lý Vận Linh cũng nhẹ giọng trả lời.

Minh Thành Hữu lại tiếp lời mẹ “Tiêu quần gia tìm được con trai của bà rồi, bà ấy cố tới đây để thông báo ẹ biết”

Hứa Dung có chút không rõ ràng.

Động tác cầm đũa của Minh Vành chợt cứng lại, khóe miệng ẩn chứa ý cười “Vây sao, thật là chuyện tốt nha”

“Ừ, vốn cho rằng cả đời này sẽ không tìm được”

Lý Vận Linh liếc mắt nhìn Minh Thành Hữu, bà cũng không chen miệng vào.

Minh Vành nhướn mắt lên, bốn con mắt chạm vào nhau, ý tứ trong lời nói của Thành Hữu, Minh Vành tựa hồ cũng nhìn ra đôi chút, Minh Thành Hữu sẽ không vô duyên vô cớ nói ra những lời này, có một số việc, đến lúc sự thật sáng tỏ mới biết được.

Minh Thành Hữu ăn tối xong mới về nhà.

Dừng xe bên ngoài, ngẩng đầu nhìn lầu hai, đèn sáng rực rỡ.

Nghĩ tới vợ yêu và con trai bước chân cảm thấy vui sướng, Minh Thành Hữu nhanh chóng bước lên lầu, cẩn thận đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Phó Nhiễm đang ngồi trước bàn đọc sách, sau khi anh tiến vào liền đặt tay lên vai cô “Hân Hân đâu?”

“Bảo mẫu mang đi tắm rồi”

“Sao lại để cho nữ nhân khách nhìn thấy con trai trần truồng, cẩn thận tương lai con dâu tìm em tính sổ cho coi”

Phó Nhiễm ngẩng đầu lên “Thời điểm anh còn nhỏ chẳng lẽ không cho người khác nhìn thấy?”

Minh Thành Hữu ngồi xuống cạnh cô, ôm cô đặt lên đùi “Anh không nhớ rõ, hay giờ em tắm cho anh để em ngắm nhìn?”

“Xí, của anh không phải hiếm, em nhìn đủ rồi” Phó Nhiễm đi ra chỗ khác, mở máy tính ra xem.

Minh Thành Hữu đưa tay ôm lấy mặt cô “Nhìn đi, nhìn nhiều sẽ thấy của anh rất hiếm”

“Đừng lộn xộn” Phó Nhiễm đẩy tay anh ra “Mới vừa rồi em phát hiện ra một vài số liệu không bình thường, anh mau xem giúp em”

Minh Thành Hữu hướng theo ánh mắt cô về phía màn hình “Cái gì không bình thường?”

“Không nhìn ra sao?” Phó Nhiễm đưa tay chỉ “Những thứ này mặc dù được làm rất tốt, nhưng vẫn có sơ hở, trước kia sao em không nhìn ra nhỉ?”

Minh Thành Hữu đưa tay ôm thắt lưng cô “NgỒi, anh buồn ngủ rồi”

“Phải tìm hiểu rõ ràng chứ” Phó Nhiễm cau mày thở dài, nghiêng đầu nhìn Minh Thành Hữu “ Máu chốt sổ sách anh cũng không biết rõ, lung tung quá”

Minh Thành Hữu đưa tay ra, gấp máy tính của cô lại.

Thuận thế anh ôm cô tới giường.

“Em còn chưa có phân tích xong đâu!”

“Bà xã, cuộc sống đơn điệu quá có phải đã quên mất nhiệm vụ hay không? Chớ có đem công việc về nhà!” Anh tỏ vẻ trừng phạt, ôm cô quăng lên giường, đưa tay gỡ kính của cô xuống, một đôi mắt to tròn trong suốt liền hiện ra trước mắt.

“Thành Hữu, đến tốt cùng có bao nhiêu chuyện mà chúng ta không biết đây?”

Anh đưa tay che miệng cô lại, anh cũng cảm thấy mệt mỏi, không muốn tiếp tục vấn đề này, Phó Nhiễm cảm thấy dường như anh đang lẩn tránh, cô đưa tay ôm lấy thắt lưng anh.

Anh hôn lên môi cô, sau đó vùi mặt vào cổ cô, không nhúc nhích.

“Thành Hữu” Phó Nhiễm ôm lấy thắt lưng anh càng chặt.

Anh đáp nhẹ lại, hơi thở phả lên cổ cô.

Cô cũng không biết nói gì, chỉ có thể trầm mặc.

Minh Thành Hữu đưa tay cởi áo quần cho cô, cô vừa mới tắm qua, cúc áo từng cái bị gỡ ra, anh trượt tay vào, khe vuốt ve làn da trắng mịn của cô, sau đó anh đứng dậy cởi hết quần áo của chính mình, sau đó hai người trần truồng ôm nhau.

Trên người cô rất ấm, mang đến cho anh sự ấm áp cùng an ủi.

Minh Thành Hữu rời môi cô, di chuyển tới vành tai “Ngày mai có thể bắt đầu , có thể có rất nhiều chuyện không đúng lắm, anh rất khó mà tưởng tượng ra, khi anh em không còn là anh em, mẹ con không còn là mẹ con nữa, sớm chiều sống chung với nhau hơn hai mươi mấy năm trời, đến tốt cùng coi nhau là cái gì?”

Chóp mũi cô đau xót.

Sự bi thương trong lời nói của anh cô nghe rất rõ ràng.

183. Chương 183

Chương 183: Trước đêm mưa sa

Lý Vận Linh ngồi bên cửa sổ, nghe tiếng bước chân từ trên lầu xuống. Minh Vành đi xuyên qua phòng khách, không ăn điểm tâm mà đi thẳng ra cửa thay giày chuẩn bị ra ngoài.

“Minh Vành.”

Lý Vận Linh quay lưng về phía Minh Vành quát lên.

Khuôn mặt Minh Vành lộ rõ vẻ gấp gáp, cũng không đổi lại giày đi đến bên Lý Vận Linh, “Mẹ.”

“Sớm như vậy đã đến công ty sao? Điểm tâm cũng không buồn ăn.”

“Con có việc phải đến công ty gấp.”

Lý Vận Linh ý bảo Minh Vành ngồi bên cạnh mình, “Tiêu quản gia đã tìm được con trai rồi, mẹ đang nghĩ hai ngày nữa mời họ tới nhà.”

“Mẹ?”

Lý Vận Linh nhìn , nhẹ nhàng nói, “Tiêu quản gia đã nhận bà ấy là người bỏ thuốc, mẹ nghĩ dù sao bà ấy cũng đã theo mẹ ba mươi năm, coi như là nhất thời hồ đồ đi.”

“Mẹ, con không đồng ý.” Minh Vành cương quyết nói, “Có lần đầu tiên ắt sẽ có lần thứ hai, người như thế giao bà ta cho Cục cảnh sát đã là khoan dung lắm rồi.”

Lý Vận Linh cúi đầu, nhìn nhăm nhăm chân Minh Vành.

“Tiêu quản gia có nói tại sao lại bỏ thuốc không?”

“Có thể là từ chuyện con trai bị bắt cóc nên sinh ra oán hận với Minh gia, hơn nữa lại do nhọc công tìm kiếm hai mươi mấy năm không có kết quả, bản thân cũng nản lòng.”

“Hóa ra là như vậy.” Minh Vành nhướn cao chân mày, “Người như thế thì còn tư cách gì để lui tới, mẹ, mẹ đối với bà ta thật lòng thật dạ, nhưng bà ta lại lợi dụng sự tín nhiệm này để hại mẹ, sau này tốt nhất đừng để bà ta đến đây!”

Lý Vận Linh nghe vậy, gật đầu, thấy Minh Vành muốn đứng dậy, bà đưa tay kéo con trai, “Minh Vành, Dung Dung đang mang thai, con tốt nhất nên dành thời gian quan tâm vợ, chuyện của công ty cứ từ từ, nói cho cùng vợ con mới là quan trọng nhất.”

“Mẹ, con biết, con sẽ cố gắng.”

“Mẹ bình thường đối với các con luôn có yêu cầu quá cao, Minh Vành...”

Minh Vành ngẩng đầu, nhìn Lý Vận Linh, đúng lúc Hứa Dung từ trên lầu đi xuống, “Minh Vành, không phải anh có việc gấp đến công ty sao?”

Minh Vành liền đứng lên, “Mẹ, con đi đây.”

Lý Vận Linh xoay người, nhìn bóng lưng Minh Vành sải bước qua phòng khách.

Bọn nhỏ cũng đã trưởng thành, vô thức không giống như lúc nhỏ nữa. Minh Vành và Minh Thành Hữu luôn chạy vòng quanh bà, cuối cùng là hai anh em đâm sầm vào nhau.

Vưu Dữu mang theo một túi đồ ăn từ bên ngoài trở lại, cô cúi thấp đầu, bước đi rất chậm. Mỗi ngày trôi qua đều không biết bản thân muốn làm gì, mở sách vở ra thì phát hiện một chữ cũng không thể vào, trong đầu chỉ một mở ngổn ngang.

“Vưu Dữu, ở nhà à?”

Có người hàng xóm đi qua, cao giọng chào cô.

Vưu Dữu ngẩng lên, “Vâng.”

Cô đã về nhà mấy ngày nay, không phải là không biết những lời đồn đại nhảm nhí của mọi người, giống như là ôn dịch không thể đẩy lùi.

“Hôm đó tôi thấy Vưu Dữu về nhà, chính xác là đi taxi về.”

“A! Không thể nào, Lý gia nhiều tiền như vậy, chẳng lẽ không cho xe sang đưa đón sao?”

Hai người hàng xóm còn chưa đi xa, liền không kiêng nể gì mà đem chuyện của người khác ra bàn tán, “Cái gì mà xe sang trọng chứ, còn vác cả hành lý về nhà rồi. Vưu Dữu này hồi nhỏ học rất giỏi, tôi vốn tưởng rằng người có thể một bước lên tiên, hóa thành Phượng Hoàng bay đi. Ai ngờ còn chưa kết hôn đã bị nhà chồng đuổi đi, sau này phải giáo huấn con gái, tốt nhất làm người nên sống thực tế, kết hôn nha, nhất định phải môn đăng hộ đối.”

Vưu Dữu nghe thấy, khóe môi nhấc lên mang vẻ trào phúng.

Đúng vậy, kết hôn là phải môn đăng hộ đối.

Đi đến đầu hành lang, Vưu Dữu bước trên bậc thang, hôm nay ba mẹ cô không ở nhà, cơm trưa phải tự mình lo liệu. Đi được một nửa cô bỗng dừng lại, ngẩng đầu thấy trước cửa thấy có người.

Chắc chắn là đã đợi một lúc lâu, mắt Lý Sâm khóa chặt trên người Vưu Dữu, cô xoay người muốn đi, bỗng dừng lại suy nghĩ một chút, tránh được mừng một nhưng không tránh nổi mười lăm. Hơn nữa, đây lại là nhà mình, có thể trốn đi đâu được cơ chứ.

“Vưu Dữu.”

Cô nhất định đi lên lầu, không muốn để người khác có thêm cơ hội chế giễu, Vưu Dữu mở khóa chuẩn bị bước vào.

Lý Sâm theo chân cô bước vào, cô thuận tay để hết đồ lên bàn ăn.

“Vì sao lại về nhà?”

Vưu Dữu ngồi lên ghế salon, “Lý Sâm, hay là chúng ta thôi đi?”

“Em nói gì vậy?” Giọng nói Lý Sâm mang theo sự tức giận, “Máy bay vừa hạ cánh, anh vội vàng về nhà, kết quả là thấy mọi người nói em mang theo hành lý bỏ đi. Vưu Dữu, em thấy không cần thiết phải cho anh biết lý do sao?”

“Em không trèo cao được, lý do này đủ chưa?”

Sắc mặt Lý Sâm càng xám xịt, “Em không thử tại sao biết không thể trèo cao?”

Vưu Dữu cầm chén nước, tay run rẩy làm cho nước bên trong như muốn tràn hết ra ngoài, “Lý Sâm, anh cái gì cũng không biết, em ra khỏi nhà anh, cảm thấy rất thoải mái, em sẽ không trở về nữa. Em vốn nên sớm nhận rõ, gia đình anh và em khác nhau như vậy căn bản không có cách nào hòa nhập. Cũng trách em, luôn nghĩ cho nhau một cơ hội nhưng không nghĩ rằng là đang hại anh cũng hại chính bản thân.”

“Em cảm thấy chung sống với anh là hại bản thân mình?” Lý Sâm phũ phàng từ trên ghế salon đứng dậy, bước vòng qua bàn trà đến trước mặt Vưu Dữu, “Ồ nhà chúng ta, em cảm thấy khó khăn như vậy sao?”

“Không khó sao?” Vưu Dữu trợn tròn hai con mắt nhìn Lý Sâm, “Vâng, trong mắt anh cảm thấy rất tốt, hơn nữa rất vui vẻ đúng không?”

Lý Sâm một hồi lâu không nói chuyện, ngồi bên cạnh, tay vuốt nhẹ má Vưu Dữu, “Nếu đã như vậy, tại sao đến bây giờ cũng không nói cho anh biết?”

Vưu Dữu lấy hai tay che mặt, đột nhiên cảm giác mệt mỏi vô cùng, ngả người dựa lên ghế, “Em muốn ở lại, là bởi vì em quan tâm anh, quan tâm đến đoạn tình cảm này. Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, quả nhiên, tình yêu cũng không phải chuyện giữa hai người.”

“Là do em suy nghĩ nhiều khiến mọi chuyện phức tạp, Vưu Dữu, nếu em muốn chúng ta có thể dọn ra ngoài sống.”

Vưu Dữu ngẩng đầu, ánh mắt từ cảm chuyển đến mặt Lý Sâm, “Lý Sâm, vô ích thôi, ba mẹ anh không thể chấp nhận em là sự thật, sẽ không bởi vì không ở cùng một chỗ mà thay đổi được. Em không chiếm được sự đồng thuận của ba mẹ anh, cũng như vĩnh viễn không thể theo anh.”

Lý Sâm không nói, ôm chặt lấy cô.

Nước mắt Vưu Dữu rơi xuống cổ anh, “Lý Sâm, em không phải vì xúc động nhất thời mà quyết định như vậy, em không phủ nhận tình cảm của anh đối với em, nhưng em thật sự mệt mỏi quá, chúng ta đều buông tay đi, có được không?”

“Em cảm thấy anh có thể làm được không?” Lý Sâm buông cô ra, hai tay nâng mặt cô hôn sâu.

Giữa răng môi có vị mặn của nước mắt, Vưu Dữu cắn chặt hàm răng đẩy Lý Sâm, “Đây là quyết định của em, anh nói gì đi nữa em cũng sẽ không thay đổi.”

“Đừng như vậy.” Lý Sâm hôn trán Vưu Dữu, “Giữa chúng ta không phải mọi chuyện rất tốt sao?”

Vưu Dữu lắc đầu, “Em và anh tốt, không có nghĩa em và ba mẹ anh cũng như vậy.”

Lý Sâm nhìn cô một hồi lâu.

Cô lau khô nước mắt, “Đừng làm cho em đối với anh một chút tình cảm cuối cùng cũng không còn, được không?”

Bác Vưu về nhà buổi trưa, mới vào khu nhà mình đã thấy Lý Sâm lái xe đi thật nhanh. Bà lo lắng về nhà mở cửa đi vào, đứng ở phòng khách là có thể nghe được tiếng khóc truyền đến.

Minh Vành từ bên ngoài trở về, vội vàng thu dọn đồ, Hứa Dung mới vừa chớp mắt, bình tĩnh, “Sao vậy?”

“Nhanh thu dọn đồ đạc đi.”

“Đi đâu?”

“Dọn đến căn nhà kia đi.”

Hứa Dung cảm thấy nghi ngờ, vặn hỏi, “Tại sao?”

“Đừng hỏi nhiều như vậy.” Minh Vành lôi ra một cái rương hành lý, mang chút đồ dùng cần thiết bỏ vào, Hứa Dung cũng vội vàng làm theo, lấy chút quần áo cùng đồ đạc của mình.

“Còn hộ chiếu của em nữa.” Hứa Dung lấy từ ngăn kéo ra, Minh Vành cầm rồi tiện tay ném vào rương, “Có lẽ sẽ không dùng được.”

“Sao đột nhiên lại muốn rời đi vậy? Minh Vành, liệu mẹ có đồng ý không?” Hứa Dung vừa đi theo Minh Vành vừa hỏi.

Từ đầu đến cuối, sắc mặt Minh Vành lộ rõ vẻ căng thẳng, cũng không trả lời cô. Lý Vận Linh ngồi trên ghế salon, ngẩng lên nhìn hai người xuống lầu, “Hai con đang làm gì vậy?”

“Mẹ, con cùng Dung Dung muốn dọn ra ngoài ở.”

“Tại sao?”

Minh Vành kéo tay Hứa Dung đến gần Lý Vận Linh, “Con vốn đã muốn như thế từ lâu, cũng đã tìm bảo mẫu cho Dung Dung rồi, có người chăm sóc, mẹ đừng lo.”

Nếu bình thường nghe Minh Vành nói vậy, Lý Vận Linh chắc chắn sẽ giận tím mặt. Minh Vành cũng không đợi bà trách cứ, rất nhanh kéo tay Hứa Dung đi ra.

“Chờ một chút.” Lý Vận Linh quát.

Hứa Dung lập tức dừng lại, Lý Vận Linh nhìn bóng lưng hai người, “Khi nào rảnh rồi, nhớ về nhà một chút.”

Minh Vành nhìn Lý Vận Linh, “Mẹ, để ý chăm sóc bản thân.”

Đem hành lý bỏ vào cốp, Minh Vành để Hứa Dung ngồi vào ghế lái phụ, cài dây an toàn rồi từ từ phóng đi. Lý Vận Linh đứng ở cửa sổ dõi theo, người trong nhà này, từng người một rời đi.

Hứa Dung nhìn cảnh vật đằng sau qua gương chiếu hậu, rồi hỏi “Minh Vành, rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

“Trước tiên, em cứ ở chỗ anh sắp xếp, chờ anh giải quyết mọi việc sẽ đưa em rời Nghênh An.”

“Có phải là ...”

“Em đừng hỏi nhiều.” Minh Vành cắt lời cô, không nói tiếng nào chỉ tập trung lái xe.

Đến nơi, Hứa Dung cũng không nhìn cảnh vật xung quanh, đưa tay chặn Minh Vành, “Đừng gạt em, chuyện gì xảy ra? Anh định để em chết vì lo lắng sao?”

Minh Vành kéo tay, dẫn cô đến bên giường, “Tìm thấy thi thể của Vưu Ứng Nhụy rồi. Lúc trước cô ta sống ở Phó gia hai mươi năm rồi lại đến Minh gia, hơn nữa có liên quan đến cái chết của Phạm Nhân, cảnh sát rất chú tâm đến vụ án này, có thể David sẽ bị bại lộ rất nhanh, từ từ cũng sẽ điều tra đến anh.”

“Cái gì?” Hứa Dung sợ hãi, hai tay kéo cổ tay Minh Vành, “Chúng ta phải đi thôi. Bây giờ đi luôn.”

“Bây giờ chưa đi được.” Minh Vành giữ lấy hai vai, rồi ôm cô vào lòng, “Đợi anh thêm mấy ngày nữa.”

“Anh còn muốn làm gì?”

“Dù sao cũng phải nhanh chóng xóa dấu vết.”

Hứa Dung sợ hãi cắn chặt mu bàn tay, Minh Vành thuận miệng dặn dò cô, “Em hãy nhớ kỹ, anh chỉ mời một bảo mẫu, cần gì anh sẽ mua về, em cùng bảo mẫu nhất định không được ra khỏi nhà một bước. Có khi cảnh sát đã mai phục quanh nhà, hiểu không?”

Hứa Dung không ngừng gật đầu.

Minh Vành có việc quan trọng phải xử lý, chỉ ở lại một lúc rồi rời đi. Trong căn nhà lớn mà lạnh lẽo, chỉ còn lại Hứa Dung cùng bảo mẫu.

Cô như người mất hồn ôm gối ngồi trong phòng khách, chuông cửa bỗng vang lên, cô giật mình, đằng sau lưng mồ hôi lạnh ướt đầm.

Bảo mẫu sau khi ra nhìn cửa quay lại báo, “Nhị thiếu phu nhân, cảnh sát đang ở ngoài nói có chuyện muốn hỏi cô.”

Hứa Dung trong chốc lát kinh hãi không thể nói gì.

“Để tôi ra mở cửa.” Bảo mẫu thấy cô không nói gì, thúc giục.

Hứa Dung đứng lên, “Để tôi đi xem.”

Quả nhiên trước cửa có hai người mặc y phục cảnh sát đang đứng đợi, Hứa Dung cổ trắn trĩnh, “Các anh tìm ai?”

“Minh Vành có đây không?”

“Anh ấy không có ở đây.” Hứa Dung dút hai tay vào túi quần, che dấu sợ hãi trong lòng.

Một cảnh sát nhìn cô, bắn khoảh hỏi, “Cô là vị hôn thê của Minh Vành đúng không? Nếu có tin tức gì của anh ta mong là cô hợp tác thông báo cho chúng tôi. Tôi họ Hoàng, đây là số điện thoại của tôi.”

Hứa Dung run rẩy nhận lấy, sẵn giọng hỏi, “Các anh tìm Minh Vành có chuyện gì không?”

Cảnh sát giữ chuyện kín như bưng, chỉ nói, “Có chút chuyện cần hỏi anh ta thôi.”

“Minh Vành còn đi làm chưa về.”

“Chúng tôi đã đến công ty, nhưng anh ta không ở đấy. Nếu gặp anh ta, hi vọng cô có thể khuyên anh ta sớm ra mặt phối hợp với chúng tôi.”

Minh Vành đã bị cảnh sát để ý, cho đến lúc này, Hứa Dung mới biết sự thể nghiêm trọng nhường nào.

Sau khi cảnh sát rời đi, Hứa Dung bước chân cứng ngắc vào trong nhà, qua cửa sổ nhìn về hướng cửa chính, cảm giác như đang bị vô số ánh mắt theo dõi. Cô lấy điện thoại, định gọi cho Minh Vành hỏi thăm tình hình.

Bảo mẫu đứng ở bên, “Nhị thiếu phu nhân, cảnh sát tìm Nhị thiếu có chuyện gì sao?”

Tất nhiên là Hứa Dung không thể nói ra, chỉ gật đầu cho có lệ.

Bảo mẫu vội vàng nhắc nhở, “Cô gọi cho Nhị thiếu cũng phải cẩn thận. Không phải trên phim có nói sao, chắc điện thoại của Nhị thiếu đã bị nghe lén.”

Hứa Dung vội ngắt điện thoại, sao cô lại không nghĩ đến việc này chứ.

Đi quanh quẩn trong nhà, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, bảo mẫu đã chuẩn bị xong bữa tối. Bình thường tầm giờ này Minh Vành đã về, cho dù có chuyện đột xuất cũng sẽ gọi điện, nhưng hôm nay yên tĩnh lạ thường. Hứa Dung ngồi trên salon, chờ đợi điện thoại của Minh Vành.

“Nhị thiếu phu nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi.”

Cô ngồi trước bàn cơm, không yên lòng mà gẩy gẩy bát cơm, “Bà cũng ngồi xuống ăn cùng luôn đi.”

9 giờ tối, vẫn không có chút tin tức gì của Minh Vành. Bảo mẫu để phần chút thức ăn cho anh.

Hứa Dung cả đêm gặp ác mộng, không thể ngủ yên, lúc tỉnh dậy trời mới hửng sáng, bốn bề yên ắng. Cô bước đến cửa sổ, cây cối trong hoa viên bị một mảng sương mù bao phủ, lạnh giá vô cùng.

Trên tủ đầu giường, điện thoại đột nhiên vang lên. Cô bị giật mình, tim đập nhanh mấy nhịp, vội chạy đến cầm lấy điện thoại, “Alô. Minh Vành?”

“Là anh.”

Nước mắt Hứa Dung rơi lã chã, “Anh đang ở đâu? Tại sao một chút tin tức cũng không có?”

“Anh xin lỗi, đã làm em sợ hãi. Dung Dung, tối nay 6 giờ đến bến tàu đợi anh, đêm nay chúng ta rời Nghênh An.”

“Cảnh sát đang tìm anh.”

“Nhanh như vậy sao?” Minh Vành không kịp nghĩ nhiều, “Đến lúc đó anh sẽ liên lạc với em.”

“Minh Vành, chúng ta thoát được sao.”

Đầu dây bên kia, thanh âm dừng lại một chút.

“Đi không được cũng phải đi, nếu thật sự không được thì em hãy về Mĩ. Em dù là phận hôn thê nhưng không dính líu gì đến việc anh làm, sau khi về Mĩ thì tìm cha mẹ em, còn con ...” Hứa Dung nghe thấy giọng nói đầu bên kia trầm xuống, “Nếu em không muốn giữ, có thể bỏ đi.”

“Minh Vành!” Tay cô nắm chặt điện thoại, “Sao anh có thể nói ra lời như thế?”

“Dung Dung, anh không còn đường lui rồi.”

“Em không quan tâm, dù có ra sao chúng ta cũng cùng đi.”

Minh Vành thở dài, “Nếu như có thể, anh cũng hi vọng như vậy.”

Hai người trầm mặc một lúc, Minh Vành cất tiếng, “Dung Dung, anh phải cúp máy.”

Đầu bên kia truyền đến tiếng đô đô, Hứa Dung vô cùng căng thẳng, cắt điện thoại. Ăn điểm xong, Hứa Dung ra vườn hoa đi dạo, đồ đạc cũng không cần chuẩn bị, đồ trước đó vẫn để trong valy không lấy ra, lúc đi chỉ cần mang theo luôn là được. Sương mù quá dày, cô cũng chỉ đi dạo chốc lát rồi vào nhà.

“Thiếu phu nhân.” Ngoài cửa có tiếng rất nhỏ truyền đến.

Bởi vì cách xa nên không nhìn rõ, Hứa Dung dừng lại chờ người bước đến, khi khuôn mặt người đó hiện rõ, Hứa Dung sợ hãi, toàn thân như không còn chút sức lực: “Anh là ...?”

“Tôi là bạn của Nhị thiếu.”

Hứa Dung che giấu sợ hãi, David cho là cô không biết mình, “Tôi đến đây chỉ để giúp chuyển lời.”

“Anh nói đi.”

“Nhị thiếu chuẩn bị tối nay đón cô đi, nhưng xem ra rất khó, hiện giờ Minh gia cũng đã nghi ngờ cậu ta, đi được hay không còn phải chờ xem thiên ý.”

Hứa Dung cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn David, “Tôi biết.”

“Cho nên, thiếu phu nhân cũng cần vì Nhị thiếu mà tính toán.”

“Anh có ý gì?”

David nhìn xung quanh, thấy không có ai mới hạ giọng nói, “Trong tay cần phải có người mới có thể dễ dàng rời Nghênh An.”

“Ai?”

“Người có thể làm cho Minh Thành Hữu không dám động thủ.”

Lời đã đến thế, cũng không cần phải nói rõ hơn.

Hứa Dung suy nghĩ, mắt không ngừng nhìn cảnh vật đằng sau David.

“Cô hãy nghĩ biện pháp đem vợ hoặc con trai hắt ra khỏi Y Vân Thủ Phủ, tôi đảm bảo cô và Minh Vành sẽ thuận lợi rời khỏi đây.”

“Anh chắc chắn?”

David gật đầu, “Tôi sẽ không làm hại người, chỉ muốn mượn người trì hoãn thời gian.”

“Tôi phải làm như thế nào?”

“Tôi không vào được Y Vân Thủ Phủ, cô chỉ cần nghĩ cách đưa người ra là được.”

Hứa Dung xách túi ra ngoài lúc bảo mẫu còn đang bận rộn trong bếp, cô vẫy xe đi thẳng đến Y Vân Thủ Phủ.

Mấy ngày qua Phó Nhiễm đều ở nhà, một bước cũng không bước ra khỏi nhà. Biết được Hứa Dung đến đây, Phó Nhiễm giao Hân Hân cho chị Nguyệt trông rồi xuống lầu.

Hứa Dung ngồi trong phòng khách, thấy Phó Nhiễm cô đứng lên, “Tiểu Nhiễm.”

“Hứa Dung, sao chị lại rảnh rồi đến đây vậy?”

Hứa Dung nhìn quanh cũng không thấy Hân Hân, “Chị ở nhà đến phát chán, muốn ra ngoài mua chút đồ chuẩn bị trước cho đứa nhỏ, mà em lại có kinh nghiệm nên qua rủ em đi cùng.”

“Đi đâu thế?”

“Đi dạo chút thôi, dù sao hiện giờ cũng cần ra ngoài cho thoải mái.”

“Chị ngồi nghỉ trước đi.” Phó Nhiễm đi đến bên Hứa Dung, “Bây giờ chị mới mang thai mấy tháng, mua đồ bây giờ vẫn còn sớm quá.”

Hứa Dung ngồi xuống ghế salon, “Thì chuẩn bị trước mà.”

Bảo mẫu bưng nước trái cây đến, Phó Nhiễm cầm lấy một ly đưa cho Hứa Dung, “Chị uống đi.”

Hứa Dung trong lòng ngổn ngang trăm bề, chỉ muốn tối nay có thể thuận lợi rời đi cùng Minh Vành, tâm mất rủ xuống bụng, Hứa Dung chỉ trả lời, “Cảm ơn.”

Ngồi một lúc, Hứa Dung cố gắng giữ giọng bình thản hỏi Phó Nhiễm, “Hân Hân đâu rồi?”

“Đi ngủ rồi.”

Hứa Dung giơ tay nhìn đồng hồ, “Hôm nay thời tiết không tệ, chúng ta ra ngoài đi dạo chút.”

Phó Nhiễm nhìn Hứa Dung, thông dong trả lời, “Dạo này em bận rất nhiều việc, mấy ngày qua dù cố gắng cũng không xử lý hết, hay để lúc khác đi.”

“Bận đến mấy cũng phải nghỉ ngơi, không thể tự ép mình làm thêm như vậy.”

“Đúng rồi, em nghe mẹ nói anh chị dọn ra ngoài rồi?” Phó Nhiễm lảng sang chuyện khác.

“Ừ, đúng rồi.” Hứa Dung trả lời.

“Chị ở lại đây ăn cơm đi, bữa trưa em dặn người làm thêm chút thức ăn là được.”

“Thành Hữu không về sao?”

“Thành Hữu hôm nay có việc ra ngoài, chắc sẽ về nhà muộn.”

Hứa Dung nghe thế liền thấy bớt căng thẳng, dù sao từ giờ đến tối vẫn còn thời gian, nhưng cũng không vì thế mà lơ là, “Mấy hôm trước Minh Vành có đưa chị đến một nhà hàng Tây, hình như mới mở nhưng cũng không tệ, hay bữa trưa ra ngoài ăn đi?”

Phó Nhiễm mỉm cười, “Dường như hôm nay chị rất muốn ra ngoài cùng em.”

Hứa Dung vẫn giữ nụ cười trên mặt, “Trước kia có chút chuyện xảy ra em cũng đừng để trong lòng, dù sao cũng là người một nhà, chị là muốn cùng em vun đắp tình cảm chị em.”

Phó Nhiễm gật đầu, “Cơm trưa vẫn là ăn ở nhà đi, chiều khoảng hai ba giờ em cũng muốn đem Hân Hân ra ngoài, đến lúc đó chúng ta cùng đi dạo phố có được không?”

Hứa Dung tính toán thời gian thấy vẫn kịp, vội trả lời, “Được.”

Sau khi dùng cơm trưa ở Y Vân Thủ Phủ, Phó Nhiễm để Hứa Dung nghỉ trong phòng khách, Hứa Dung lăn lộn trên giường mãi không ngủ được, kim đồng hồ từng giây từng phút như đang đập lên người cô yêu nhất mà hoạt động.

Phó Nhiễm khóa cửa phòng rồi gọi điện thoại cho Minh Thành Hữu.

Hứa Dung khó ngủ định bước xuống lầu, thấy Hân Hân cùng chị Nguyệt trong phòng khách, bên cạnh cũng không có ai khác.

Hứa Dung không nghĩ nhiều, bước xuống lầu.

“Nhị thiếu phu nhân không ngủ trưa sao?”

“Ừ, hơi khó ngủ.” Hứa Dung đến trước chị Nguyệt, “Hân Hân thật đáng yêu, đưa tôi bế cho.”

“Cô đang mang thai, không thể bế trẻ nhỏ.”

“Không sao đâu, bế một lúc thôi mà.” Vừa dứt lời, Hứa Dung vươn tay ra, chị Nguyệt do dự một chút rồi bế Hân Hân đưa tới.

“Dung Dung.” Phó Nhiễm cũng đi xuống lầu, mỉm cười kéo tay Hứa Dung qua một bên, “Cẩn thận chút, chị không nên bế Hân Hân.”

Phó Nhiễm quay qua nói với chị Nguyệt, “Chị đưa Hân Hân đi tắm rồi phơi nắng một lúc, sau buổi trưa khí trời ấm áp.”

“Vâng.”

Hứa Dung nhìn Hân Hân bị bế đi.

Hai người ngồi nói chuyện một lúc, Hứa Dung nhìn đồng hồ trên tường phòng khách, đã hai giờ rồi, cô vội vàng nói với Phó Nhiễm, “Tiểu Nhiễm, chúng ta ra ngoài đi.”

Phó Nhiễm cũng theo tầm mắt Hứa Dung nhìn đồng hồ, “Được, để em đi xem Hân Hân tắm xong chưa, chị lên cùng em đi.”

Hứa Dung không hề nghi ngờ, lên lầu cùng Phó Nhiễm. Hai người bước tới một gian phòng, Phó Nhiễm mở cửa, “Hân Hân?”

Phó Nhiễm có ý để Hứa Dung vào trước, Hứa Dung bước vào, cảm thấy lưng bị đẩy khê, sau đó là tiếng cửa bị khóa, Hứa Dung lúc này mới nhìn rõ đây là phòng ngủ, chị Nguyệt và Hân Hân sao lại ở đây được. Giật mình nghĩ đến có cái gì không đúng, Hứa Dung vội vàng xoay người, hai tay đập cửa, “Tiểu Nhiễm, em làm gì vậy? Thả chị ra!”

Giọng Phó Nhiễm bình tĩnh xen lẫn lạnh lùng, “Dung Dung, chị ở đây nghỉ ngơi đi.”

“Em có ý gì? Mau mở cửa.”

Phó Nhiễm bước ra khỏi cửa, xoay người chỉ nói một câu, “Bọn em là muốn tốt cho chị.”

“Thả tôi ra!”

Hứa Dung gào thét, nghe tiếng Phó Nhiễm bước đi nhỏ dần. Vành mắt cô ửng đỏ, nhìn đồng hồ, không còn thời gian nữa, chắc chắn sẽ lỡ hẹn cùng Minh Vành. Hứa Dung tựa người vào cánh cửa, cố gắng dùng sức kéo nắm cửa.

184. Chương 184

Chương 184: Đắm chìm trong sắc máu (Thượng)

Thời gian trôi qua từng giây, lúc trước cảm thấy đến trưa dài đằng đặc, thế mà bây giờ lại như nháy mắt là qua.

Hai tay Hứa Dung đỏ bừng vẫn không làm cánh cửa kia nhúc nhích, cô lo lắng đi tới lui trong phòng, điện thoại thì để trong túi xách, vừa rồi lên lầu đã để lại ở ghế salon.

Lúc này Minh Vành đang cuống cuống tìm cô, nếu không liên lạc được với cô nhất định sẽ về nhà, đến lúc đó gặp cảnh sát thì thật không biết làm sao ứng phó.

Hứa Dung nhìn quanh phòng, thấy trên tủ đầu giường có chiếc điện thoại bàn, cô đi tới mép giường mà do dự không biết nên lấy hay không. Có khi chỉ nói một câu thôi cũng sẽ bị nghe lén.

Hứa Dung giật mình đi đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài, David chắc hẳn còn đang chờ cô, lúc này Phó Nhiễm phản ứng như vậy, có lẽ bọn họ đã bị lộ. Cô suy nghĩ một chút, thấy vẫn nên gọi điện cho Minh Vành. Cô cầm điện thoại, không do dự bấm số điện thoại Minh Vành.

“Alô.”

“Minh Vành.”

Giọng Minh Vành lộ vẻ căng thẳng, “Em đang ở đâu?”

“Em hôm nay không thể đi được, anh đi trước đi.”

“Em ở đâu?” Minh Vành lớn tiếng ngắt lời Hứa Dung, “Mau nói cho anh biết!”

“Anh không cần biết em ở đâu, anh mau đi đi! Sau khi ổn định rồi thì hãy liên lạc với em. Minh Vành, anh hãy nhớ điều này, bất kể như thế nào em cũng sẽ chăm sóc tốt cho con, đó là con chúng ta, em nhất định sẽ giữ lại.”

Âm thanh đầu bên kia tràn đầy lo lắng, “Dung Dung!”

Lúc này, một giọng nói không nặng không nhẹ xen vào, “Nhị ca, em là Phó Nhiễm.”

Minh Vành vội vàng trả lời, “Phó Nhiễm?”

“Dung Dung bây giờ đang ở Y Vân Thủ Phủ, anh yên tâm, chị ấy ở đây rất an toàn. Nhị ca đến đón chị về đi, Dung Dung đang mang thai, hay anh muốn thư thái đợi ở nhà.”

Hứa Dung nắm chặt điện thoại, “Tiểu Nhiễm, cô quá hèn hạ!”

Phó Nhiễm cười nhẹ, “Nhị ca, hôm nay Hứa Dung đến Y Vân Thủ Phủ một mực muốn em theo chị đi ra ngoài, là vì anh sao?”

Minh Vành hoàn toàn không nghĩ chuyện này xảy ra, Hứa dung làm vậy khác gì tự chui đầu vào lưới? “Tiểu Nhiễm, những chuyện này không liên quan đến Dung Dung, đừng làm liên lụy đến người khác.”

“Là Dung Dung tự mình tới đây, em chỉ thấy anh không ở cùng chị, không yên tâm nên mới giữ chị ở lại Y Vân Thủ Phủ.”

Hứa Dung vội vàng ngắt lời Phó Nhiễm, “Minh Vành, anh đi đi!”

Đầu bên kia sau một hồi trầm mặc liền cúp điện thoại.

Hứa Dung kinh hãi, biết Phó Nhiễm ở ngoài, cô sáng giọng, “Rốt cuộc cô muốn gì? Hãy để Minh Vành đi đi.”

Phó Nhiễm không trả lời, cũng ngắt điện thoại.

Nghe điện thoại truyền đến âm thanh đô đô, Hứa Dung giận dữ ném điện thoại vào vách tường.

Minh Thành Hữu lái xe về nhà, trong phòng khách Lý Vận Linh lo lắng ngồi đợi.

“Sao rồi?”

“Con không tìm được Minh Vành.”

Lý Vận Linh đau đầu, lấy tay day day trán, “Thế chuyện bên kia sao rồi?”

“Mẹ, con đã cho người đi điều tra, cũng có chút manh mối.” Minh Thành Hữu ngồi xuống đối diện Lý Vận Linh, “Có người có thể biết chút ít chuyện gì xảy ra năm đó, con đã cho người đưa ông ta đến Nghênh An.”

Lý Vận Linh trầm mặc.

Minh Thành Hữu thắc mắc, “Sao mẹ lại cảm thấy Minh Vành cùng Lý gia có quan hệ máu mủ?”

“Từ khi con nói Minh Vành cùng Lý gia thường xuyên liên lạc, còn có chuyện của Lý Lận Thần với Tiểu Nhiễm, mẹ đột nhiên nghĩ đến một chuyện từng làm náo động thành phố Nghênh An hai mươi mấy năm trước.”

“Chuyện gì?” Minh Thành Hữu nhíu mày, mơ hồ cảm thấy chuyện này có liên quan đến Minh Vành.

“Bởi vì Lý gia ta cùng gia đình Lý Bồi Ninh là họ hàng xa. Hơn nữa, năm đó chuyện thật sự rất lớn, người thời đó sống ở Nghênh An không ai không biết. Lý Bồi Ninh có một người em trai, người này và vợ đã chết trong một tai nạn xe, thế nhưng con trai mới sinh của họ lại mất tích không dấu vết. Lý Bồi Ninh nhọc công tìm kiếm nhưng không có kết quả. Nhưng chuyện này không ai biết được, gia sản của người em trai kia vào hết tay Lý Bồi Ninh, có trời mới biết hẳn muốn đứa bé sống hay không.” Khóe miệng Lý Vận Linh nhếch lên châm chọc, đột nhiên nghĩ đến Minh Vành, ánh mắt lại phủ một màu ảm đạm.

“Cho nên mẹ nghĩ có thể Minh Vành là đứa bé kia?”

Lý Vận Linh gật đầu, “Mẹ có nghĩ vậy, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó khúc mắc. Cho dù Minh Vành có thật là đứa bé kia, ba con đưa nó về tránh cảnh lưu lạc bên ngoài, lý do gì nó lại quay về đối phó với Minh gia chúng ta.”

Minh Thành Hữu đan mười đầu ngón tay đỡ trán, “Mẹ, nếu như dựa theo suy nghĩ của mẹ, Minh Vành cùng Lý Bồi Ninh có thể đã sớm quen biết nhau, lý do làm cho anh ta phản bội chúng ta nhất định là có liên quan đến Lý Bồi Ninh.”

“Thành Hữu, con mau nghĩ cách tìm Minh Vành, việc gì giấu được thì cố giấu đi, dù sao cũng là chuyện trong nhà, Minh Vành nhất thời không suy nghĩ cặn kẽ, cũng do mẹ sơ sẩy, mẹ thật sự không muốn mất đi đứa con này.”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu nhìn Lý Vận Linh, “Mẹ, mẹ có nghĩ đến không? Cái chết của Vương Ứng Nhụy...”

Lý Vận Linh trốn tránh, “Không thể nào.”

“Nếu như cái chết của Vương Ứng Nhụy có liên quan đến Minh Vành, thì lý do là gì? Còn có Tiểu Nhiễm bị đẩy ngã cầu thang, mẹ Tiểu Nhiễm cũng sống thực vật, rốt cuộc có người khác ở đấy lúc đó không?”

Lý Vận Linh nhắm mắt, “Thành Hữu, đừng nói nữa, con lo tìm Minh Vành trước đi.”

“Hứa Dung giờ đang ở Y Vân phủ, Phó Nhiễm đã gọi điện thoại cho Minh Vành. Lúc này chỉ cần xem trong lòng Nhị ca, Hứa Dung quan trọng đến mức nào.”

Lý Vận Linh vô lực dựa vào ghế salon, “Nếu không phải Dung Dung hành sự không cẩn thận, chúng ta nào có nghĩ ngờ đến Minh Vành.”

“Mẹ, có một số việc nhất định, giống như Nhị ca, hành động vốn không có chút sơ hở, nhưng tất cả bị phá hủy vì tình cảm của mình, bị phá hủy từ việc mang Hứa Dung vào Minh gia.”

Minh Thành Hữu nói xong đứng dậy, “Con về Y Vân phủ chờ Nhị ca, mẹ hãy ở lại đây, trước khi nhận được điện thoại của con thì đừng ra ngoài.”

Lý Vận Linh vội đứng lên, “Mẹ đi cùng con.”

“Mẹ đợi ở nhà đi.”

Lời vừa dứt, Lý Vận Linh đã ra đến cửa trước chuẩn bị ra ngoài. Minh Thành Hữu bèn đỡ bà lên xe, không bao lâu về đến Y Vân Thủ Phủ.

Phó Nhiễm lo lắng, ôm Hân Hân đi lại ở phòng khách, nghe được tiếng còi xe, cuối cùng cũng có thể thả lỏng được chút.

“Mẹ, mẹ cũng đến sao.”

Lý Vận Linh nhìn bốn phía, “Minh Vành đến chưa?”

“Dạ chưa.”

Minh Thành Hữu đưa Lý Vận Linh đến ghế salon, “By giờ chúng ta chỉ có thể chờ Nhị ca tự mình quay về thôi.”

Phó Nhiễm giao Hân Hân cho chị Nguyệt, “Chị đem Hân Hân lên lầu ba, em không gọi thì đừng xuống lầu.”

“Vâng, thiếu phu nhân.”

Minh Thành Hữu cười, ôm bả vai Phó Nhiễm, “Đừng khẩn trương quá như vậy, không có chuyện gì đâu.”

Bóng đêm từ từ bao phủ, rất nhanh đèn trong hoa viên ở Y Vân phủ tự động bật, trong nhà không khí căng thẳng càng toát lên.

Bảo mẫu từ trên lầu đi xuống, “Thiếu phu nhân, Nhị thiếu phu nhân một mực đòi ra ngoài.”

Phó Nhiễm không trả lời, mắt xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thẳng ra cửa lớn.

Bỗng nhiên, ánh đèn xe lóe lên, Minh Thành Hữu nheo mắt lại, quay qua người giúp việc phân phó, “Đi mở cửa.”

“Dạ.”

Người giúp việc hướng ra ngoài nhìn, ánh đèn chợt ngừng, nếu không chú ý sẽ cho là xe đi ngang qua.

Lý Vận Linh quay lại, “Là Minh Vành sao?”

Minh Thành Hữu nhàn nhạt nói, “Chắc vậy.”

Phó Nhiễm đứng dậy, lên lầu mở cửa phòng ngủ, bên trong tối om, cô tiện tay bật đèn, Hứa Dung vội vàng bước tới trước mặt Phó Nhiễm, “Có phải là Minh Vành đến không?”

“Đúng, đang ở dưới lầu chờ chị.”

Hứa Dung không nói lời nào, đẩy Phó Nhiễm đi ra. Hứa Dung bước nhanh xuống lầu, đúng lúc Minh Vành vừa bước vào, cô lướt qua mọi người nhào vào lòng Minh Vành, thổn thức, “Không phải em nói anh đừng đến rồi sao?”

Nói rồi, nước mắt ướt đầm áo Minh Vành. Minh Vành vuốt nhẹ đầu cô mấy cái, mắt nhìn mọi người trong phòng. Anh vỗ vỗ lưng Hứa Dung, ôm cô trong ngực rồi đi đến ghế salon.

Hứa Dung ngẩng đầu nhìn đồng hồ, điểm 8 giờ tối.

“Minh Vành, chúng ta đi thôi.” Tay cô nín lấy tay áo Minh Vành, không chịu bước lên phía trước.

“Hôm nay không đi nữa.” Minh Vành nói xong liền ngồi xuống đối diện Lý Vận Linh.

“Mẹ.”

Khuôn mặt Lý Vận Linh lộ rõ vẻ kích động, “Minh Vành, sao lại làm như vậy?”

Minh Vành nhìn thẳng vào mắt bà, không nói gì một hồi lâu.

Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm cũng lần lượt ngồi xuống.

Không khí toát lên vẻ cứng ngắc và bí bách, Lý Vận Linh nhìn Minh Vành đang ngồi đối diện không chớp mắt, “Minh Vành, con có thể nói ẹ sự thật không?”

“Mẹ, mẹ muốn biết điều gì?” Minh Vành ngẩng đầu, đáy mắt là hình ảnh Lý Vận Linh nhưng thật xa lạ lạnh lùng. Trong mắt bà, Minh Vành luôn là biết ăn nói, tính tình cũng vô cùng tốt nhưng bà tuyệt chưa thấy anh có vẻ mặt trầm trầm như bây giờ.

Quả nhiên, cả ba con trai của Minh Vân Phong không ai là loại người hời hợt, không biết suy tính.

“Mẹ muốn biết con và Lý gia có quan hệ như thế nào.” Lý Vận Linh cũng không quanh co, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Mọi người hẳn đã điều tra ra rồi.” Minh Vành từ đầu đến cuối đều nắm tay Hứa Dung.

“Vậy con không phải con trai thất lạc của Tiêu quần gia mà là người của Lý gia?”

Hứa Dung giật mình, hướng ánh mắt khó hiểu nhìn Minh Vành, “Minh Vành, mẹ nói gì vậy? Anh và Tiêu quần gia sao lại có quan hệ gì được, còn nữa, người của Lý gia là sao?”

Minh Vành không trả lời Hứa Dung, trầm mặc một hồi lâu.

“Đúng, mấy năm trước con đã biết mình là người của Lý gia.”

Lý Vận Linh như bị đả kích nặng nề, sắc mặt khó coi, giọng nói không khỏi giương cao, “Thế sao một lời con cũng không nói qua? Con còn muốn làm bao nhiêu chuyện tổn hại Minh gia nữa?”

Minh Vành che giấu một thoáng phức tạp trong ánh mắt, khóe miệng khẽ nhấc lên, hướng đến Lý Vận Linh nói, “Mẹ, vậy mẹ có thể nói cho con biết ban đầu nuôi dưỡng con vì mục đích gì không?”

Lý Vận Linh há to miệng, đối mặt với ánh mắt mọi người đang chăm chú nhìn mình, bà lơ đãng hướng ánh mắt nhìn về phía xa, “Việc này có quan trọng không? Lúc ấy Vân Phong nói là vô tình thấy con, cảm thấy có duyên nên muốn đem về nuôi dưỡng.”

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu nhìn nhau, tự thấy rằng lý do này căn bản có chút khiên cưỡng, Minh Vân Phong đã có hai con trai, lại muốn nhận thêm con nuôi, chẳng lẽ thật sự lúc đấy đột nhiên muốn làm việc thiện sao?

Ít nhất Phó Nhiễm cảm thấy sự việc không chỉ đơn giản như thế.

Minh Vành hiển nhiên cũng không tin, cất tiếng cười lạnh, Hứa Dung ngồi cạnh cũng đầy bụng nghi ngờ, nhưng lúc này không có thể giải đáp cho cô.

Minh Vành dựa lưng vào ghế, “Mẹ, mẹ biết ba mẹ ruột con chết trong tai nạn xe sao?”

“Điều này mẹ biết.”

“Lúc ấy là có người làm hỏng phanh xe, còn có người nói nhìn thấy Minh Vành Phong ở hiện trường, ông ta không kêu gọi cứu giúp, chỉ đứng trơ mắt nhìn người trong xe bị chết cháy.”

Tất cả mọi người nghe xong đều không khỏi kinh hãi, bao gồm cả Lý Vận Linh.

Minh Thành Hữu lúc này mới mở miệng, “Nhị ca có nghĩ tới điều này hay không, chuyện hai mươi mấy năm trước, chúng ta đều không ai tận mắt chứng kiến, không có nghĩa lời người khác nói là đúng.”

Hai tay Hứa Dung ôm chặt cánh tay Minh Vành, phát hiện bản thân mình cũng đang run rẩy, cô cắn chặt môi một câu cũng không nói chỉ tựa vào vai Minh Vành.

“Ta biết.” Minh Vành cúi đầu nhìn Hứa Dung rồi nhìn Lý Vận Linh, “Chuyện này con không tin hoàn toàn, nhưng là mẹ ...” ánh mắt Minh Vành sáng quắc làm Lý Vận Linh không dám nhìn thẳng, “Lúc ấy nhận nuôi con nhất định là ý cha. Con không biết còn có mục đích gì khác, nhưng duy nhất có thể xác định, sự tồn tại của con là để cho Minh Tranh sau này dễ dàng vào cửa Minh gia.”

Lý Vận Linh tự thấy khó có thể cãi lại.

“Cả thành phố Nghênh An không ai không biết con là con nuôi. Đây vốn là chuyện tốt, nhưng mục đích cuối cùng lại là vì che chở Minh Tranh khi đó mang thân phận con riêng. Bởi vì Minh gia coi trọng thể diện, cha cũng là người đức cao vọng trọng, mới đầu Minh Tranh vào Minh gia cũng mang thân phận con nuôi. Đã có con làm ví dụ, sau này có thêm anh ta sẽ không ai thấy kỳ quái phải không?”

Lý Vận Linh á khẩu không trả lời được, Minh Thành Hữu nhìn về phía bà, sự thật bị phơi bày ra, thì ra là vô cùng trần trụi và tàn nhẫn.

Có thể được cưng chiều từ nhỏ, Minh Thành Hữu chưa bao giờ nghĩ đến phương diện này, mà Minh Vành mặc dù bị che giấu thân phận, nhưng phận con nuôi lại như là gánh nặng trên vai.

Lý Vận Linh thở dài, “Đã đến nước này, được, mẹ thừa nhận, sau này mẹ mới biết mục đích Vân phong đưa con về là vì Minh Tranh. Nhưng con và Thành Hữu cùng nhau lớn lên từ nhỏ, mẹ chưa giờ bạc đãi con.”

“Những điều này con luôn nhớ.” Minh Vành đáp, “Ruột thịt cùng con nuôi luôn là khác nhau, mẹ, con không yêu cầu mẹ có thể đối xử bình đẳng. Nhưng quả thật khi ở tình huống tổn hại đến lợi ích của Thành Hữu, mẹ sẽ xét đến chuyện ai là con đẻ ai là con nuôi. Ban đầu cha để lại Hào Khôn cho Minh Tranh, con và Thành Hữu chỉ nhận được 5 phần trăm cổ phần, con vốn biết 5 phần trăm này có ngày cũng giữ không được. Quả nhiên, sau khi Thành Hữu trở lại Nghênh An, mẹ nói bóng gió muốn con nhượng cổ phần để Thành Hữu thuận lợi trở về Hào Khôn.”

Thần sắc Lý Vận Linh mệt mỏi, bà bảo vệ con đẻ, không phải là bà không biết, trước kia Minh Vành không nói ra, bà chỉ cho rằng là Minh Vành không quan tâm.

Minh Vành nắm chặt tay Hứa Dung, “Nhưng mẹ, Minh gia đã nuôi dưỡng con hai mươi mấy năm, cũng để con không lo cơm áo mà lớn lên, cho nên con đối với mẹ...”

Lý Vận Linh tự hiểu ý Minh Vành, tiếp lời “Tiêu quản gia cũng nói việc kia không liên quan đến con.”

Minh Thành Hữu đứng lên, bước đi vài bước chỉ cảm thấy tâm tình càng thêm bí bách.

Lý Vận Linh đến lúc này mới nghĩ ra, Tiêu quản gia vì cái gì mà đãi ngộ Minh Vành cùng Hứa Dung. Bà ta cũng nhìn Minh Vành lớn lên từ nhỏ, lại biết được Minh Vành là con mình, liên tục chứng kiến con mình bị đối xử không công bằng nhưng thân là phận người làm không thể làm gì, sau này bộc phát mới dẫn đến sự việc kia.

Chân của em thì sao?” Minh Thành Hữu hỏi.

“Anh đem bệnh tình của em nói cho Lý Bồi Ninh, ông ta lợi dụng quan hệ với Phó gia để Lý Lận Thần tiếp cận Phó Nhiễm, mục đích tất nhiên là MR. Chân của em là do ở phòng giải phẫu, Lý Bồi Ninh mua chuột y tá tiêm thuốc vào nước truyền phòng ngừa em có khả năng sống sót.”

Lý Vận Linh cau mày, “Minh Vành, cái chết của ba mẹ con, con vốn là bán tín bán nghi, sao còn vì thế mà năm lần bảy lượt đối phó với Minh gia?”

“Mẹ, có câu mẹ dạy con từ nhỏ, thà tin là có, không thể tin là không.”

Phó Nhiễm im lặng ngồi nghe, Lý Vận Linh nghe vậy có chút khó tin, mắt Thành Hữu cũng mang vẻ do dự.

Phó Nhiễm từ đầu đến cuối không nói gì, lúc này mới nói xen vào, “Nhị ca, em sợ rằng chuyện không đơn giản như vậy.”

Minh Vành giương mắt nhìn Phó Nhiễm.

“Anh đã có thể che giấu được mấy năm, đủ để thấy tâm tư anh kín đáo nhường nào, tự nhiên bản thân anh cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng lời nói của Lý Bồi Ninh. Nếu chỉ vì suy đoán mà đối phó với Minh gia, lại muốn cả mạng Thành Hữu, thì chuyện không chỉ có vậy.”

Minh Vành cười nhẹ, ánh mắt ảm đạm nhìn xuống đất, “Xem ra thật sự không thể gạt được em.”

“Anh một không vì tiền, hai cũng không hoàn toàn vì báo thù, rốt cuộc anh vì cái gì?”

Minh Vành cắn chặt môi không trả lời Phó Nhiễm.

Hứa Dung sợ hãi nhìn Minh Vành, anh nắm tay cô hỏi, “Em ăn cơm tối chưa?”

“Họ không thả em ra, em sẽ không ăn.”

Minh Vành ngẩng đầu nhìn Phó Nhiễm, “Nấu cho Dung Dung một bát mì, anh không muốn Dung Dung đói bụng.”

Giọng điệu thay đổi, tự hồ với Minh Vành vừa rồi là hai người khác nhau.

Hốc mắt Hứa Dung ướt ướt, “Em không muốn ăn.”

“Không muốn ăn cũng phải ăn, bây giờ không phải là ăn ột mình em nữa rồi.”

Phó Nhiễm đứng dậy đi vào phòng bếp nấu mì.

Trong lòng Lý Vận Linh lại cảm thấy khó chịu, dù sao con cũng là do một tay bà nuôi dưỡng, nói không khó xử thì là giả.

“Minh Vành, nhân lúc chưa xảy ra chuyện lớn, quay đầu lại đi.”

“Con sai còn chưa đủ lớn sao?” Minh Vành lầm bầm, “Ban đầu là Vương Ứng Nhụy đẩy Phạm Nhân, mà khiến bà bị thương nặng là David, hẳn ta ở bên cạnh Lý Bồi Ninh như một con chó, con chó ấy lúc đó lại đi theo con. Con dùng tên người khác mua nhà ở Vân Thủy Thiên cho nên Vương Ứng Nhụy mới có giấy thông hành VIP.”

“Thì ra là do anh!” Minh Thành Hữu không kiềm chế được cơn giận, xông qua túm cổ áo Minh Vành định giáng một đấm, Lý Vận Linh sợ hãi kêu lên đúng lúc Phó Nhiễm bưng bát đi vào phòng khách. Minh Thành Hữu thấy bóng cô đi ra bên nắm chặt tay không manh động. Phó Nhiễm vừa bước ra đã thấy bộ dạng tức giận muốn gây sự của hai anh em, cô cơ hồ không nghe được lời hai người vừa nói chỉ đưa bát mì đến trước mặt Hứa Dung, “Ăn chút đi.”

Hứa Dung không nhận được nước mắt lăn dài, cô nhìn chằm chằm Phó Nhiễm, cổ họng như nghẹn lại một chữ cũng không thể nói được.

“Chị ăn không vô.”

Minh Vành bưng bát lên, dùng đũa gấp mì rồi đưa đến miệng Hứa Dung. Cô mở miệng nuốt vào, hơi nóng từ bát mì tỏa ra che khuất tầm mắt.

Minh Thành Hữu đi theo Phó Nhiễm ngồi lên ghế salon. Bên ngoài có người đi vào, là một người nam trẻ tuổi, đi theo sau còn có một người đàn ông trung niên.

Người trẻ tuổi kia đưa người đến bên Minh Thành Hữu, khẽ nói, “Tam thiếu, chính là người này.”

“Ông là tài xế trước kia của Lý gia?”

Minh Vành nghe thấy thế, vội đưa bát cho Hứa Dung rồi xoay người nhìn người đàn ông kia.

“Vâng, chính tôi.”

“Ông năm đó làm việc ở Lý gia rất tốt, sao đột nhiên lại nghỉ? Thậm chí biến mất hai mươi mấy năm nay?” Minh Thành Hữu hỏi.

“Năm ấy Lý gia đột nhiên xảy ra chuyện, chính là vụ tai nạn xe đó, tôi sợ liên lụy đến bản thân liền ngày trong đêm rời Nghênh An, ngay cả tiền lương tháng đó cũng không lấy.”

Minh Vành cảm thấy có điều kì lạ, vặn hỏi, “Đã là tai nạn xe thì có liên quan gì đến ông?”

“Tôi nhớ rất rõ, khi đó Nhị thiếu gia nói là thứ hai muốn dùng xe đưa Nhị thiếu phu nhân đang ở cử đến bệnh viện nên tôi sáng sớm đã kiểm tra xe thật kĩ chuẩn bị đưa họ đi. Đột nhiên Đại thiếu gia nói ông ta có chuyện quan trọng muốn ra ngoài bảo tôi lái xe đưa đi. Sau tôi mới biết, Nhị thiếu gia dùng chiếc xe khác ai ngờ xảy ra chuyện, khi chúng tôi nhận được tin đến nơi thì đã không thể cứu vãn, ngựa chày ngàn ngạt đến mức núi đá cũng biến thành màu đen.”

Minh Vành cúi xuống, nắm chặt tay Hứa Dung, “Ông có thấy khi đó còn có ai khác ở hiện trường không?”

“Rất nhiều người quây lại xem, xe cứu hỏa cũng đến nhưng vô ích. Tôi càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này có gì đó vô lí. Hơn nữa, hôm đó tôi đã nói với Đại thiếu gia xe này là Nhị thiếu gia nói muốn dùng nhưng ông ta liền tát tôi một cái, nói tôi mất chó đui mù. Trùng hợp hơn nữa, trong nhà hôm đó ai cũng cần dùng xe, lúc tôi chở Đại thiếu gia đi thì chỉ còn chiếc cuối cùng.”

Sắc mặt Minh Vành tái mét, hai tay Hứa Dung ôm lấy hai bả vai đang run rẩy của anh.

“Nhị ca, chuyện đã rõ như vậy, anh còn muốn biết thêm gì nữa không?”

Minh Vành nhìn Minh Thành Hữu, “Đây là người em tìm được, cũng chỉ là lời một phía mà thôi.”

“Minh Vành.” Lý Vận Linh ngồi bên buông lời khuyên nhủ, “Mẹ không muốn con tiếp tục sai nữa, trước kia là mẹ không đúng, mẹ sẽ cố bù đắp lại.”

Minh Vành xoay người, vỗ nhẹ tay Hứa Dung.

Minh Thành Hữu phát tay, “Đưa ông ta về đi, nhớ đáp ứng chuyện của ông ta, đưa cho ông ta một khoản tiền, đảm bảo sau này không có ai tìm ông ta gây chuyện.”

“Vâng.”

“Minh Vành, nếu con đã biết nhiều chuyện liên quan đến Lý Bồi Ninh như vậy, con nên cùng Thành Hữu liên thủ để ông ta chịu báo ứng.” Lý Vận Linh cố gắng khuyên nhủ lần nữa.

Minh Vành nhìn về phía Lý Vận Linh, “Giờ còn kịp sao?”

Thần sắc Lý Vận Linh không khỏi buông lỏng, “Dĩ nhiên là kịp.”

“Mẹ.” Minh Vành lên tiếng rồi bước đến bên Lý Vận Linh, lại đột nhiên túm tay bà kéo lên. Bà nhận thấy có cái gì ở sau gáy mình, nhìn thoáng qua liền bị dọa đến hồn xiêu phách lạc, “Minh Vành, sao con lại có vật này?”

Minh Vành bước đến trước mặt Hứa Dung nhẹ giọng nói, “Đừng sợ.”

“Minh Vành, anh làm gì vậy?”

“Mau thả mẹ ra.”

“Thành Hữu, anh biết em hôm nay sẽ không để anh rời Y Vân Thủ Phủ nhưng anh có việc nhất định phải làm. Anh đưa mẹ đi, em yên tâm, anh sẽ không động đến bà dù chỉ một sợi lông.” Nói rồi Minh Vành nghiêng đầu nhìn Hứa Dung, “Anh để Dung Dung lại đây, thay anh chăm sóc tốt cho cô ấy.”

“Em không ở lại đây.” Dung Dung túm chặt tay Minh Vành, “Em muốn đi cùng anh.”

“Dung Dung, nghe lời anh.” Minh Vành dịu dàng nhìn cô, nước mắt Hứa Dung theo đó tuôn rơi như mưa. Minh Vành một tay khống chế Lý Vận Linh, một tay kia đẩy lưng Hứa Dung. Hứa Dung lão đảo bước về phía trước, Phó Nhiễm thấy thế vội đỡ lấy cô.

Minh Vành lùi về sau hai bước, “Đến nơi an toàn, anh sẽ để mẹ xuống xe rồi gọi em đến đón mẹ.”

Tầm mắt Minh Vành dừng trên mặt Minh Thành Hữu như nói lời từ biệt, rồi chuyển hướng đến Hứa Dung, “Anh vẫn giữ câu nói kia, nếu em muốn bắt đầu cuộc sống mới mà bỏ con, anh cũng không trách em.”

Mọi người nghe thấy lời này, trong lòng đều trầm xuống, không tránh khỏi cảm giác bi thương.

185. Chương 185

Chương 185: Đắm chìm trong sắc máu (Hạ)

Lý Vận Linh không cảm thấy sợ hãi, nhưng trong lòng lại tràn ngập lo lắng.

“Minh Vành, con muốn làm cái gì?”

“Mẹ, thực xin lỗi.” Minh Vành thản nhiên nói ra một câu, cánh tay ghì chặt Lý Vận Linh mang bà ra ngoài cửa.

Hứa Dung bước nhanh đến phía trước. “Minh Vành, đừng như vậy, nếu mẹ cùng Thành Hữu đã nói đến như vậy, anh đừng kiên trì nữa được không? Anh mau quay đầu lại đi, nhiều lắm là ngồi tù mấy năm, em sẽ chờ anh trở về.”

Minh Vành mang theo Lý Vận Linh đã đi ra đến phòng khách. “Thành Hữu, thay tôi chăm sóc Dung Dung.”

Nói xong bóng dáng biến mất ngoài cửa Y Vân thủ phủ, tiếng động cơ xe truyền đến, Hứa Dung vội vàng chạy ra, gió lạnh tạt vào mặt, tựa như băng nhọn đâm vào trong xương tủy, cô nắm chặt hai tay nhìn theo hướng chiếc xe đang dần dần biến mất gọi to. “Minh Vành.”

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đứng ở sau lưng cô, Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt. “Anh ta có thể hay không sẽ đi tìm Lý Bồi Ninh?”

“Anh phải tìm cách đến trước ngăn cản Minh Vành, bằng không thì thật sự không thể cứu vãn được nữa.”

Hứa Dung sốt ruột đến nỗi nước mắt rơi đầy mặt, cô đưa tay chặn Minh Thành Hữu lại “Cầu xin anh đưa anh ấy bình an trở về có được không? Những gì anh ấy nợ của các người, sau này tôi và anh ấy sẽ cùng nhau từ từ trả lại.”

Minh Thành Hữu dằn dò Phó Nhiễm vài câu rồi đi, Hứa Dung vẫn đứng ở trước mặt anh “Anh ấy không phải thật sự muốn cưỡng ép mẹ, mà là không có cách...”

Phó Nhiễm kéo cô lại, nhìn sắc mặt Minh Thành Hữu càng lúc càng tái xanh “Cẩn thận một chút, nhanh trở lại.”

Minh Thành Hữu nhìn cô gật đầu, đi nhanh về hướng chỗ để xe.

Minh Vành tựa như phát điên lái xe như bay trên đường quốc lộ, Lý Vận Linh ngồi ở ghế lái phụ, anh ta để súng phía trên tay lái, hai tay Lý Vận Linh bị cùm chặt, bà nghiêng đầu nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú đang căng thẳng của Minh Vành. “Minh Vành.”

“Mẹ, mẹ không cần nói gì hết.”

“Mẹ sai rồi.” Lý Vận Linh dựa lưng sát vào ghế “Số phận luôn thích tạo ra những trò đùa khác nhau với chúng ta. Mẹ mơ mơ hồ hồ thiên vị Thành Hữu, còn đem Minh Tranh đối xử như kẻ thù, đến cuối cùng, Minh Tranh lại mới chính là con ruột của ta. Minh Vành, con hãy tha thứ ẹ.”

“Con không trách mẹ.” Ánh mắt Minh Vành chăm chú nhìn về phía trước, nói cũng không quay đầu lại.

Lý Vận Linh khẽ thở dài, bóng đêm như mực, xe chạy trên con đường nhỏ, xung quanh vắng vẻ yên tĩnh, ngay cả một chút tiếng gió thổi cũng không nghe được, điện thoại để kế khẩu súng vang lên, Minh Vành bấm nghe rồi cầm lên bên tai. “Alo, Bác hai.”

“Đêm nay có thể không đi được, tôi ở đây đợi, bác giúp tôi sắp xếp thời gian, ngày mai cũng được.”

Bên kia có tiếng nói chuyện, nhưng Lý Vận Linh cũng không nghe được rõ ràng.

“Ừ, chỉ có một mình tôi, Dung Dung hiện tại trong tay Minh Thành Hữu, tôi không có ý định quay lại, tránh bị bại lộ.”

Cúp điện thoại xong, Minh Vành dừng xe ở chỗ cách Lý gia không xa, anh ta cởi bỏ cùm trên tay Lý Vận Linh ra “Mẹ, mẹ xuống xe đi.”

“Minh Vành, rốt cuộc con muốn làm gì?”

“Con người Dung Dung rất đơn giản, mẹ cũng nhìn thấy, cô ấy muốn học cách hòa hợp với cuộc sống ở Minh gia, nhưng lại khéo quá hóa vụng, mẹ, nếu như cô ấy nghĩ muốn giữ lại đứa bé, mẹ nhất định phải giúp con chăm sóc tốt cho cô ấy.” Minh Vành nói nhẹ nhàng, Lý Vận Linh nghe thấy, hốc mắt ươn ướt “Việc này con nên tự mình đi làm, người mà Dung Dung cùng đứa bé cần nhất chính là con.”

“Mẹ, mẹ còn nhớ lúc trước ở Y Vân thủ phủ, tiểu Nhiễm đã hỏi con cái gì không? Cô ấy nói con làm vậy một không vì tiền, hai cũng không hoàn toàn vì báo thù, rốt cuộc là muốn cái gì?”

Lý Vận Linh cũng không thể suy nghĩ ra được, nín thở chờ Minh Vành trả lời.

“Con làm cho chính mình từng bước một đi vào ván cờ mà Lý Bồi Ninh đã bố trí sẵn, mặc kệ lời ông ta nói về chuyện năm đó có phải là sự thật hay không, con cũng không còn con đường khác để đi, mẹ, con đã làm ra rất nhiều việc, mẹ nói con còn có thể quay đầu lại sao? Con làm ỉn càng ngày càng lún sâu vào, cũng chỉ vì muốn nhận được sự tín nhiệm của Lý Bồi Ninh, làm cho ông ta hoàn toàn tin tưởng. Nếu không phải con đưa Dung Dung đến Nghênh An thị, nếu không phải bọn tiểu Nhiễm nghi ngờ Dung Dung, nói không chừng cứ như vậy còn có thể xảy ra nhiều chuyện hơn nữa. Đã đến nước này, mẹ còn có thể tha thứ cho con sao?”

Lý Vận Linh im lặng một hồi lâu không lên tiếng, Minh Vành nắm chặt tay lái “Như vậy cũng tốt, nếu không phải Dung Dung xuất hiện làm ngưng kế hoạch của con lại, có thể bây giờ con vẫn còn đang cho rằng mình đã làm đúng, mẹ, con thật cảm thấy mệt mỏi.”

Lý Vận Linh không ngăn được chua xót “Minh Vành, tại sao lại là con?”

Minh Vành cười khổ “Mẹ, mẹ xuống xe đi. Bây giờ con sẽ gọi điện thoại cho Thành Hữu.”

“Minh Vành, theo mẹ trở về đi.”

Minh Vành gọi một cuộc điện thoại, nói cho đối phương biết địa điểm đại khái, anh xuống xe, vòng qua bên kia mở cửa đìu Lý Vận Linh xuống xe.

“Minh Vành.”

Minh Vành quay đầu lại nhìn vào mắt Lý Vận Linh, rồi cũng không quay đầu lại, lái xe rời đi.

Lý Vận Linh đuổi theo hai bước, chiếc xe rất nhanh đã biến mất trong bóng đêm, Lý Vận Linh đứng yên tại chỗ chờ Minh Thành Hữu, bất ngờ có một chiếc xe khác chậm rãi chạy đến, dừng lại ở phía sau bà, một tay đưa ra túm lấy bà kéo vào trong xe rồi nhanh chóng chạy đi.

Minh Vành chạy xe vào Lý gia, Lý Bồi Ninh ngồi trong phòng khách chờ anh, Minh Vành lấy súng để trên tay lái xuống giấu ở thắt lưng.

Anh vội vàng đi vào phòng khách, lại chỉ nhìn thấy một mình Lý lão gia, Minh Vành cảm thấy nghi ngờ “David đâu?”

“Anh ta ra ngoài làm việc rồi.”

Trên tay Lý Bồi Ninh đang cầm chén trà “Không phải đã nói hôm nay có thể đi được sao?”

“Dung Dung còn ở trong tay bọn họ.” Minh Vành ngồi đối diện Lý Bồi Ninh.

“Không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao? Sau này có cơ hội, tôi sẽ sắp xếp cho cô ấy qua đó.” Lý Bồi Ninh tỏ ý không xem trọng chuyện này, ánh mắt nhìn thẳng Minh Vành “Mấu chốt là ở cậu, hiện tại cậu chính là hi vọng duy nhất của Lý gia chúng ta.”

“Bác hai, lúc trước người nói ba mẹ tôi trước khi chết có để lại cho tôi một khoản tiền phải không? Hiện tại tôi muốn mang đi.”

“Tôi đã nói sẽ đưa cho cậu, yên tâm, chờ cậu tới bên kia rồi, tôi sẽ nghĩ cách chuyển khoản tiền đó qua.” Lý Bồi Ninh khẽ nhấp một ngụm trà lá tiem. “Cha mẹ cậu sau khi qua đời, lòng người tan rã, công ty trên cơ bản cũng sụp đổ, tôi không đành lòng bỏ mặc tâm huyết của cha cậu, cố gắng hết sức mới có thể đưa công ty đứng lên một lần nữa, Minh Vành, Lý gia sau này còn phải trông cậy vào cậu.”

“Yên tâm đi.” Minh Vành ngẩng đầu nhìn hướng Lý Bồi Ninh. “Bác hai, sau này bác cần phải cẩn thận với Minh gia.”

“Lời này là có ý gì?”

“Bọn họ đã biết chuyện Thành Hữu lúc làm phẫu thuật bị người khác tiêm thuốc, dường như cũng đã điều tra ra được có quan hệ đến Lý gia, tôi nghĩ tiếp theo bác sẽ gặp không ít phiền toái.”

“Cái gì?” Sắc mặt Lý Bồi Ninh cả kinh, tay cầm chén trà run rẩy. “Làm sao có thể tra ra được Lý gia?”

“Bác hai, bác rất sợ sao?”

Lý Bồi Ninh cup mắt xuống uống hớp trà “Minh Vành chuyện này có phải có quan hệ với cậu?”

“Giấy không thể gói được lửa, tôi đến chỉ để hỏi ông một câu, tai nạn xe lúc trước của ba mẹ tôi rốt cuộc ông có tham gia bao nhiêu?”

Lý Bồi Ninh móc ra một điều thuốc, biết Minh Vành hỏi như vậy nhất định là có nguyên nhân “Có phải Minh gia đã nói gì với cậu không? Minh Vành, cậu đừng nên tin tưởng họ.”

“Vậy thì ông nói đi, bác hai, tôi biết Lận Thần là người có tính thiếu kiên nhẫn, nhưng cũng không chặt đứt được ý niệm của ông tới đứa con của mình, ông làm sao có thể toàn tâm toàn ý lo cho tôi chứ? Trận tai nạn xe lần đó của anh ta chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, về phần nói vì Minh Thành Hữu trên đường gia nhập vào khiến xe bị lật, là tôi ở bên trong nói thêm vào một chút.”

“Cậu!” Lý lão gia dùng hết sức thở mạnh “Minh Vành, thật ra trong lòng cậu đang nghĩ gì?”

“Trong lòng tôi nghĩ như thế nào chẳng lẽ ông còn không hiểu?”

Lý Bồi Ninh nhìn chằm chằm Minh Vành một lúc lâu, sau đó cười châm biếm nói. “Được, được, nói cho cùng tôi cũng bị cậu bố trí chui vào trong bẫy.”

“Nếu không phải ông ham muốn tài sản của Minh gia, Lý Lận Thần cũng sẽ không rơi vào tình cảnh ngày hôm nay.”

Đang nói chuyện, bên ngoài có âm thanh truyền đến, Lý Bồi Ninh nhìn thấy phía trước có ánh đèn xe, không bao lâu sau, David mang theo Lý Vận Linh tiến vào phòng khách.

Ánh mắt Minh Vành lướt qua đỉnh đầu Lý Bồi Ninh.

Lý Bồi Ninh quay đầu lại nhìn thấy, nét mặt già nua nhăn lại cười nói “Tôi sợ thời điểm cậu ra đi sẽ gặp phiền phức, nên đã mời Minh phu nhân đến đây.”

Sắc mặt Minh Vành không lộ ra cảm xúc nào, David đẩy Lý Vận Linh lên, bà lão đảo bước về phía trước, sau khi đứng vững thì vỗ vỗ vai của mình “Đây là đạo tiếp khách của Lý gia các người?”

Lý Bồi Ninh hướng David vung tay xuống, anh ta gật đầu rồi đứng qua một bên.

Lý Vận Linh đi về phía trước, cũng không chờ Lý Bồi Ninh mở miệng, trực tiếp ngồi trên ghế sofa.

Ánh mắt Minh Vành do dự nhìn đến mấy người đang ngồi ở bàn trà, tự nhiên cũng đoán được vừa rồi ở trên đường đã phát sinh chuyện gì.

“Bác hai, tôi cũng không dự định đi nữa rồi, ông nên đem bà ấy trở về đi.”

Lý Bồi Ninh nửa đùa giỡn nói “Mời thần thì dễ, tiễn thần thì khó, Minh phu nhân, đành để bà chịu uất ức đợi ở đây rồi.”

Minh Vành từ trong túi móc ra điều thuốc, mở bật lửa lên châm rồi đóng lại “Nếu đã như vậy, bác hai, có một số việc chúng ta nên đi thẳng vào vấn đề đi.”

Sắc mặt Lý Bồi Ninh trầm xuống “Chuyện của Lận Thần, tôi thật không nghĩ tới cậu ở bên trong khuấy nước đục thuyền.”

Minh Vành mân mê điều thuốc, mắt nhắm lại không có trả lời.

Lý Bồi Ninh cầm lấy cây quải trượng đặt ở lòng bàn tay vuốt nhẹ “Cái này là thời điểm chân của Lận Thần mới vừa hồi phục thường dùng ở trong nhà, Minh Vành, tôi vẫn gọi cậu là Minh Vành bởi vì cho tới bây giờ tôi cũng không nghĩ tới sẽ xem cậu là người của Lý gia, đến ngày này giờ này, cậu ở trong tay tôi đã không còn giá trị, tương tự, tôi đối với cậu cũng giống vậy. Chúng ta dứt khoát nói trắng ra, sự cố của ba mẹ cậu, chắc hẳn hiện tại cậu đã biết không ít, tôi không phủ nhận, nhưng cũng sẽ không thừa nhận, lại nói không có chứng cứ xác thực ai có thể kết tội tôi?”

Minh Vành nhả ra một vòng khói, xuyên qua đó nhìn về phía ngời đối diện Lý Bồi Ninh.

David canh giữ ở phía sau Lý Bồi Ninh, Minh Vành nghiêng người đứng dậy, đem điều thuốc dụi tắt vào trong gạt tàn thuốc, thấy anh cử động, David nhanh chóng chìa khẩu súng vào sau ót Lý Vận Linh.

Minh Vành ngồi trở lại, cười cười “Các người có phần quá khấn trương đi? Bác hai, ông không phải là thương nhân hợp pháp sao? Lại còn có thể chơi đùa thứ này.”

“Chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào thôi.”

Minh Vành nhếch chân lên “Bảo anh ta thu súng về đi, nếu cướp cò làm sao bây giờ?”

Lý Bồi Ninh hướng David vung tay xuống, anh ta tuy rằng thu hồi động tác, nhưng vẫn như trước đứng bên cạnh Lý Vận Linh.

Minh Vành cười lạnh. “Ông sẽ không vọng tưởng dùng bà ấy để uy hiếp tôi chứ?”

“Tôi biết cậu cũng hận Minh gia, nhưng Hứa Dung còn ở trong tay bọn họ, đến lúc đó tôi sẽ dùng Minh phu nhân trao đổi, cậu nói Minh Thành Hữu có thể đồng ý hay không? Nếu lợi thế thay đổi, cậu còn có thể nói chuyện như vậy với tôi sao?”

Minh Vành gật gật đầu “Nói một chút về mục đích hiện tại của ông là cái gì đi.”

“Minh Vành, bác hai thật sự cũng là lo lắng cho cậu, nếu cậu có thể đi được thì tốt.”

Minh Vành quay đầu nhìn về phía Lý Vận Linh “Ông nghĩ cách đối phó Minh gia như vậy, còn có mục đích khác phải không? Nghe nói lúc trước trong tay Lý lão gia có nắm giữ một phần tài liệu quan trọng, sau khi ông ấy chết, ông càng thêm trăm phương ngàn kế, lo sợ tài liệu này có một ngày sẽ bị đưa ra ánh sáng.”

“Cậu biết?”

Lý Vận Linh hơi giật mình, chuyện này ngay cả bà cũng chẳng hay biết gì.

“Có một ngày tôi đi ngang qua thư phòng của Lý lão gia, trong lúc ông ấy đang mở tủ sắt nên tôi vô tình đã thấy được.”

“Tài liệu đó hiện tại ở đâu?”

Minh Vành chỉ cười không nói.

Sắc mặt Lý Bồi Ninh từ từ trở nên tái nhợt, khóe miệng cố kéo lên một nụ cười nhẹ “Minh Vành, nói đến cùng chúng ta cũng là người một nhà, nếu Lý gia tốt đẹp, tất cả sau này còn không phải đều là của cậu sao?”

“Bác hai, ông yên tâm đi, tài liệu này Lý lão gia không có ý truyền ra ngoài, nói là cùng Lý gia dù sao cũng là bà con xa, cho nên ông cũng giấu đi.”

Lý Bồi Ninh rốt cuộc cười không nổi, Minh Vành lại nhếch miệng lên “Ông nói, đi một vòng lớn như vậy, cho dù là cáo già xảo quyệt đến mấy, cũng có ngày bị người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay như hôm nay.”

“Minh Vành!” Lý Bồi Ninh cắt ngang lời của anh “Tài liệu đó, hiện tại ở đâu?”

“Tôi không biết.”

Sắc mặt Lý Bồi Ninh trở nên quái dị, bỗng nhiên cười ra tiếng “David, tiễn Minh phu nhân cùng Minh Vành đi ra ngoài, tôi xem cậu dù sao cũng là cháu của tôi, vẫn nên vì cậu mà giữ lại đường lui.”

Minh Vành nhìn thấy David một lần nữa chĩa súng vào Lý Vận Linh “Đi thôi.”

Trong lòng anh hiểu được, đường lui mà Lý Bồi Ninh nói ở đây chính là đường chết.

Chỉ khi anh và Lý Vận Linh chết thì phần tài liệu kia mới không có khả năng bị đưa ra ngoài ánh sáng.

Lý Bồi Ninh không ngốc, thấy tình cảnh ngày hôm nay diễn ra như vậy, ông ta chắc hẳn nghĩ rằng tám chín phần là tài liệu đang nằm ở trong tay Minh Vành.

“Bác hai.” Minh Vành thấy Lý Vận Linh bị kéo đứng dậy, liền nói “Ông không muốn lấy lại tài liệu đó sao?”

Lý Bồi Ninh ngoài cười nhưng trong lòng không cười “Giấu một món đồ mà người khác không thể tìm ra được, cảm giác cũng không tệ.”

“Vậy nếu như có người khác cố ý tìm ra?”

Lý Bồi Ninh nhìn chăm chăm Minh Vành một lúc lâu. “Tài liệu đó ở đâu?”

“Ông đi theo tôi một chuyến đi.”

Ánh mắt Lý Bồi Ninh lộ ra tia do dự, Minh Vành thấy thế nói. “Ông để mẹ tôi ở lại đây, nếu thật sự không tìm được, đến lúc đó cứ làm theo lời ông, đi trao đổi với Minh gia cũng không muộn.”

Lý Bồi Ninh do dự một lát “Vẫn là vất vả cho Minh phu nhân đi theo chúng tôi một chuyến.”

Ông ta vốn có tính cẩn thận và giáo hoạt, làm sao có thể một mình đi theo Minh Vành.

Minh Vành cùng Lý Vận Linh bị mang ra khỏi Lý gia, xe chạy trên đường, David ngồi bên cạnh Minh Vành, Lý Vận Linh dựa vào cửa xe, khẩu súng trong tay anh ta chĩa vào thắt lưng Minh Vành, tài xế dựa theo lời Minh Vành chạy đến địa điểm.

Đường càng lúc càng khó đi, David nhìn ra ngoài cửa sổ xe “Cha nuôi, nếu không người đi về trước, con mang theo hẳn đi tìm.”

Lý Bồi Ninh là người có lòng đa nghi rất sâu, đương nhiên không thể đem việc quan trọng như vậy giao cho người khác “Một mình con làm sao có thể trông chừng được bọn?”

David nghe vậy, liền không lên tiếng nữa.

Ước chừng nửa giờ sau, xe mới đến trước một ngôi biệt thự ở lưng chừng núi.

Minh Vành dẫn đầu bị đẩy đi lên trước, Lý Bồi Ninh ngẩng đầu xem xét một vòng, xung quanh yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài con chim bay qua đỉnh đầu...Ông ta nhìn Lý Vận Linh “David, đợi chút nữa các người chờ ở bên ngoài, ngàn vạn lần phải xem chừng bà ta.”

“Yên tâm đi, cha nuôi.”

Lý Bồi Ninh theo Minh Vành đi vào, David cũng mang theo Lý Vận Linh đi về phía trước.

Minh Vành tìm thấy cái chìa khóa ở bên dưới tấm thảm, lúc mở khóa lại nghe âm thanh phát ra lạnh lạnh khác thường. Lý Bồi Ninh đi đến trước mặt, phân phó David “Nhớ kỹ, nếu đợi một lúc không thấy ta ra, hoặc nghe được có gì khác thường, con mang theo Minh phu nhân rời đi trước, đến Minh gia đổi lấy Hứa Dung quay lại, nếu ta có gì bất trắc thì để cho cháu dâu ta và đứa bé trong bụng chôn cùng.”

Hiển nhiên lời này là muốn nói cho Minh Vành nghe.

Minh Vành đẩy cửa ra đi thẳng vào trong. Lý Bồi Ninh để David canh giữ ở cửa.

Minh Vành đi tới lầu hai lấy ra cái túi giữ tài liệu giao cho Lý Bồi Ninh, ông ta vội vã mở ra xem xét cẩn thận, xác định đúng là thứ mình muốn, ông ta liền lấy ra cái bật lửa, thiêu hủy tại chỗ.

Minh Vành lui bước về phía sau, Lý Bồi Ninh nhanh tay lẹ mắt móc khẩu súng giấu trong túi ra nhắm thẳng Minh Vành, vừa muốn ra tay lại nghe thấy một tiếng vang lạ từ bên ngoài truyền đến.

“Đi ra ngoài.”

Bước chân Minh Vành chậm chậm đi ra ngoài, đến cửa, Lý Bồi Ninh dùng súng chĩa vào anh “Mở cửa.”

Minh Vành mở cửa, bên ngoài cũng không thấy bóng dáng Lý Vận Linh cùng David.

Lý Bồi Ninh không khởi kích động, đi theo sau lưng Minh Vành ra khỏi nhà, ông ta ý thức được có cái gì đó không thích hợp, đẩy Minh Vành đi đến phía trước xe, phát hiện tài xế cũng không thấy đâu “Lên xe mau.”

Minh Vành ngồi vào ghế lái, Lý Bồi Ninh ý bảo anh lái xe.

Xe đi đến giữa sườn núi, đến một một ngã rẽ, liền trông thấy có mấy chiếc xe cản đường, Lý Bồi Ninh cao giọng “Mau, quay đầu.”

“Muốn xuống núi phải đi qua con đường này.” Minh Vành lại có vẻ bình tĩnh lạ thường, Lý Bồi Ninh đẩy đẩy họng súng hướng phía Minh Vành “Lui về.”

Minh Vành đạp ga, xe như con ngựa hoang chạy loạn, sau lại đột nhiên phanh xe lại, ngừng đầu lên, nhìn đến người đàn ông đang đứng trước xe dẫn đầu, là Minh Thành Hữu.

“Tại sao dừng xe? Có tin tao sẽ nổ súng hay không?”

Minh Vành chỉ chỉ kính chiếu hậu “Ông còn có thể đi được không?”

Lý Bồi Ninh vừa nhìn qua, trông thấy hai bên đường đều bị bao vây lại, ông bật phát chữ tặc một câu. Hai bên giăng co một hồi, cho đến khi xe phía sau chạy đến trước mắt Minh Thành Hữu, Lý Vận Linh bắt chặp hoàn cảnh nhảy xuống xe khuyên can.

Hai tay David cũng bị trói ra sau lưng ném ở bên cạnh.

Lý Bồi Ninh thu hồi súng trong tay “Xuống xe.”

Minh Vành rời khỏi ghế lái, Minh Thành Hữu dựa ở trước xe “Ày, Lý lão gia.”

“Tam thiếu, giữa chúng ta có thể có cái gì đó hiểu lầm.” Lý Bồi Ninh cười đứng ở sau lưng Minh Vành “Có chuyện gì thì cứ nói.”

Trong lúc đó Minh Vành đứng ở vách núi, trên mặt hiện lên nét cười trào phúng rõ ràng, anh hướng tới Minh Thành Hữu nói: “Hiện tại ở bên người Dung Dung có mang theo một túi đựng tài liệu, là chuyện có liên quan đến những thứ dơ bẩn sau lưng Lý gia, Thành Hữu, nay tôi cho cậu có cơ hội trả thù.”

“Cậu.” Lý Bồi Ninh then quá hóa giận. “Cậu dám gạt tôi?”

Đang nói chuyện, tay hông ta theo hướng đến bên hông, Minh Vành đá một cước ở giữa cổ tay Lý Bồi Ninh, khẩu súng trong tay ông ta bay ra ngoài, rơi trên đá rồi lăn xuống vực sâu.

Sắc mặt Lý Bồi Ninh phình ra như gan heo, sau khi tâm tình hơi ổn định thì cười nói. “Các người báo cảnh sát à, tốt lắm, đến lúc đó xem cảnh sát xử lý tôi như thế nào?” Ông ta dựa vào xe, hướng Minh Vành, hạ giọng “Đến lúc đó cậu nhớ hỏi David một chút, xem hắn sẽ khẳng định chủ mưu là ai?”

Minh Vành liếc xéo qua nhìn thấy sắc mặt Lý Bồi Ninh đang lúc đắc ý.

“Cha nuôi!” David ở bên kia hô lên.

Lý Vận Linh xoa cổ tay bị siết đến rách da. “Minh Vành, con nhanh đến đây, về phần Lý Bồi Ninh luật pháp sẽ trừng trị ông ta, Dung Dung còn ở Y Vân thủ phủ chờ con trở về, mau tới đây.”

Lý Bồi Ninh cũng đã dự định được chuyện sẽ đổ bể đến bước này, vả lại bằng quan hệ của Lý gia, cho dù tài liệu đó có bị đưa ra ánh sáng, nhiều lắm cũng chỉ là ngồi trên mấy năm tù, hơn nữa nếu được giảm hình phạt, chịu đựng một chút cũng có thể dễ dàng qua đi.

Quan trọng nhất lúc này là phải rời khỏi đây, trở về nhà mình.

“Tôi đi cùng các người, chuyện gì cũng có thể từ từ nói.” Lý Bồi Ninh nói xong, hăm hở bước đi.

Sắc mặt Minh Vành chợt lóe lên, đột nhiên đưa tay giữ chặt cổ áo Lý Bồi Ninh đem ông ta tóm trở lại, Lý Vận Linh kinh hãi. “Minh Vành, con làm cái gì?”

“Nếu thật sự có thể trừng trị được ông ta, thì ông ta đã không có cơ hội sống nhỡ ngoài vòng pháp luật nhiều năm như vậy, tai nạn xe năm đó cho dù có người lái xe đi ra làm chứng, cũng có thể chứng minh được cái gì?”

“Minh Vành.” Lý Vận Linh biết rõ ý tưởng của anh, vội vàng khuyên can. “Cho dù không đạt được công bằng trong thẩm lý và phán quyết, con cũng không thể dùng theo cách của mình, như vậy sẽ không thể quay đầu lại nữa, nghe lời mẹ nói, nhanh đến đây theo chúng ta về nhà.”

Lý Bồi Ninh giãy dụa “Buông ra.”

Minh Vành móc ra khẩu súng đã được giấu kĩ, David trước lúc xuất phát chỉ kiểm tra qua loa, nếu không phải anh cất giấu quá tốt, đã sớm bị phát hiện.

Lý Bồi Ninh cảm giác được huyết Thái Dương truyền đến cảm xúc lạnh như băng, sợ tới mức cổ họng không dám phát ra tiếng động.

Phó Nhiễm mang theo Hứa Dung vội vàng chạy tới, Hứa Dung nhìn thấy tình cảnh trước mắt, bước chân suýt nữa không đứng vững “Minh Vành.”

Anh hơi nhếch môi không có trả lời.

Minh Thành Hữu nghiêng người đứng dậy tiến lên, Minh Vành lôi kéo Lý Bồi Ninh lui dần đến cửa xe “Nhị ca, đừng hồ đồ, chuyện gì cũng có cách giải quyết, anh đem Lý Bồi Ninh giao cho tôi, tôi cam đoan sẽ làm cho ông ta chết già trong tù.”

Ánh mắt Minh Vành nhìn thẳng Minh Thành Hữu “Là chính tôi không thể quay đầu lại, cũng không nghĩ tới muốn quay đầu lại.”

“Minh Vành, đừng như vậy.” Hứa Dung sợ tới mức phát khóc “Anh trở về đi, anh đã nói tương lai nếu có đứa bé anh muốn dẫn nó theo bên cạnh, đứa bé này em nhất định sẽ sinh ra, anh đừng bỏ lại mẹ con em được không?”

“Dung Dung.” Sắc mặt Minh Vành kiên nghị bị cảnh vật mờ tối ẩn giấu đi “Em cùng tiểu Nhiễm về trước đi.”

“Em không đi!” Hứa Dung tiến lên hai bước “Chúng ta vẫn còn có thể quay đầu lại, vì cái gì anh lại không thể trở về? Minh Vành, có em ở cạnh anh, cho dù anh có ngồi tù em cũng sẽ chờ anh đi ra, về sau trong nhà còn có mẹ cùng tiểu Nhiễm, hai người đều có thể giúp chúng ta chăm sóc cục cưng.”

Hứa Dung đi qua một đoạn đường, Minh Vành mở cửa xe, Lý Bồi Ninh nhân cơ hội thoát khỏi tay của anh, Minh Vành nhắc súng bắn một phát vào bả vai Lý Bồi Ninh, đem cả người ông ta đẩy mạnh vào chỗ ngồi phía sau xe “Dung Dung, đừng tới đây.”

Hứa Dung bị tiếng súng làm cho hoảng sợ tới mức đứng chết tại chỗ, hai tay cô che lỗ tai. “Minh Vành, anh đừng làm em sợ, đừng tiếp tục đi sai đường nữa.”

Nước mắt Lý Vận Linh nhanh chóng rơi ra. “Minh Vành, mẹ tha thứ cho con, con nhanh trở lại đi!”

Minh Vành nhìn ra ngoài, ánh mắt hết sức mơ hồ, ánh trăng đêm nay giống được tô lên một lớp sắc máu đẹp đẽ, khóe miệng Minh Vành run rẩy, một hồi lâu sau hướng ra nói một câu. “Mẹ, thực xin lỗi.” Anh đưa mắt nhìn về phía Hứa Dung, tầm mắt từng tắc một di chuyển đến bụng cô “Dung Dung, thực xin lỗi, cục cưng, thực xin lỗi.”

Sau khi nói xong cũng không quay đầu lại, ngồi vào bên trong xe.

Lý Bồi Ninh để lại bả vai, cả bàn tay đều là máu “Cậu, cậu muốn làm cái gì?”

Minh Thành Hữu ra hiệu cho xe hai bên vây quanh nhốt xe Minh Vành ở phía trong, Minh Vành khởi động xe, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuyên qua kính chiếu hậu hướng đến Lý Bồi Ninh “Ông nói ba mẹ tôi chính là bị thiêu sống mà chết không phải sao?”

“Cậu muốn làm cái gì? Thả tôi ra ngoài, cứu mạng !”

“Bác hai, đã nhiều năm như vậy, ông hỏi thử xem ba của tôi có nhớ ông hay không?”

“Điên, điên khùng!”

“Hôm nay, tôi cũng cho ông ném thử cái loại mùi vị này một chút!”

Minh Vành đột nhiên thay đổi phương hướng, một chân đạp ga chạy đi, vách núi phía trước mặt dĩ nhiên là có sắp đặt hàng rào bảo vệ, xe nhanh chóng chạy về phía trước, lao thẳng vào trong bóng tối, bóng tối tựa như một đợt sóng lớn đánh úp tới, trong mắt Minh Vành nhuộm màu máu, anh nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, ánh mắt gắt gao nhìn đến Hứa Dung.

Trong mắt tràn đầy ướt át, Minh Vành cắn chặt răng, xe đụng vào hàng rào bảo vệ, vượt ra bên ngoài, hướng về vách núi đen sâu hun hút phía dưới

186. Chương 186

Chương 186: Đại kết cục (Thượng – Cao trào, cần phải xem!)

Minh Vành!

Tiếng thét thê lương của Hứa Dung vang lên, xé rách không gian vốn yên tĩnh của núi rừng, cô vội vàng chạy tới hàng rào bảo vệ bị đâm gãy nát, nhìn xuống dưới vực thẳm, ngoài một màu đen thì chẳng nhìn thấy cái gì cả, hồn phách cô như bay khỏi xác, cô hướng xuống vực thẳm kêu to “Minh Vành!”

Lý Vận Linh đi tới bên cạnh cô, Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu cũng chạy nhanh về phía trước.

Ầm!

Dưới vực truyền đến một tiếng nổ mạnh, sau đó bốc cháy, ngọn lửa đem thiêu trụi cả cây cối xung quanh.

“Không!!!!!!”

Lửa cháy hừng hực, làm cho người khác nhìn mà đôi mắt như muốn bốc cháy theo, Hứa Dung không chịu nổi cú sock, trước mặt choáng váng, ngã về phía trước.

May mắn Lý Vận Linh bên cạnh nhanh tay lẹ mắt giữ chặt cô lại, kéo cô tới khu vực an toàn.

Minh Thành Hữu gọi người tới đưa Hứa Dung tới xe “Mẹ, mẹ cũng mau chóng trở về cùng Hứa Dung đi, con và Phó Nhiễm sẽ ở lại đây tìm kiếm”

Dẫu biết việc tìm kiếm người trong vụ nổ dưới vực sâu là không có khả năng, nhưng chết phải thấy xác, biết đâu Minh Vành còn sống thì sao? Không thể bỏ qua, dù chỉ là một tia hy vọng nhỏ nhất.

Phó Nhiễm đứng yên trước mặt Minh Thành Hữu, một màn vừa rồi thật sự làm ọi người sợ hãi, một số người đã lục đục tìm đường đi xuống, biểu tình Minh Thành Hữu thật sự nghiêm túc, nhìn chăm chăm ngọn lửa vẫn đang rực cháy dưới vực.

Một lúc sau, anh mới đi tới khu vực an toàn.

“Thành Hữu”

“Em ở lại đây đi, anh xuống dưới tìm xem sao?”

“Không, em đi cùng với anh”

Minh Thành Hữu cũng không nói gì, nắm lấy tay cô đi trên con đường xuống vực, nhân tiện đây cũng nói thêm, vì có những người đam mê leo núi, nhưng không muốn mua vé, đã làm một con nhò để đi. Phó Nhiễm đi sau lưng anh, hai người đi xuyên qua bụi gai, đằng sau họ là một vài người đi mang theo đèn pin soi đường, xung quanh có những chạc cây chìa ra, giống như đang giương nanh múa vuốt vậy. Gai, nhánh cây móc vào quần áo, làm quần áo bị rách, lộ ra một ít da thịt, bọn họ đi rất lâu mới đến được đáy vực.

Chiếc xe của Minh Vành dưới đáy vẫn còn rực cháy, lửa cháy lan san cây cối, lửa cao tới đỉnh đầu, may mà nơi này không có gió mạnh, cho nên lửa cũng đang yếu dần.

Minh Thành Hữu đứng tại chỗ nhìn bốn phía xung quanh, đã có không ít người vây quanh chiếc xe, vẫn không thể nhìn thấy được bên trong như thế nào, thế nhưng lại thấy hai cánh cửa xe đều mở toang, phần đầu xe đâm xuống đất, vỡ nát, biến dạng, kính vỡ văng tứ tung, phía cánh cửa sổ xe có thể thấy được một nữ người đang vất vèo trên đó.

Minh Thành Hữu vội vàng đưa tay lên che mắt Phó Nhiễm.

Cô xoay người lại, hai tay ôm chặt lấy Minh Thành Hữu.

“Tam thiếu, có tiếp tục tìm nữa không?”

Phó Nhiễm nghe được giọng nói kiên nghị vang lên trên đỉnh đầu cô “Tiếp tục”

Chỉ vắn vắn 2 chữ ngắn gọn, nhưng lại mãnh liệt và kiên định dị thường.

Đằng sau có người đưa cho anh một cái ống nhôm, Minh Thành Hữu kéo cô đứng bên cạnh anh, không bao lâu, đội cứu hộ đã tới, Phó Nhiễm chân thấp chân cao bước theo anh về phía trước, anh cầm ống nhôm đưa lên mắt, lấy tay điều chỉnh tiêu cự.

Phó Nhiễm im lặng bước theo anh, cũng không hề nói một câu nào.

Đang bước đi thì chân cô bị mắc vào một sợi dây, thế ngã người về phía trước, may mắn Minh Thành Hữu đã giữ được cô, anh liền nói “Em ngồi tại đây đi”

Kiểm một nơi tương đối sạch sẽ, dưới vệt có sương mù nên khá ẩm ướt, Minh Thành Hữu cởi áo khoác ra, khoác lên vai cho cô.

Cô xoa xoa mắt cá chân bị sưng, ánh mắt gắt gao về phía mọi người đang dập lửa.

Phó Nhiễm nghiêng đầu nhìn nửa mặt của anh, tầm mắt của anh đang nhìn chăm chăm nơi nào đó, cô vội vàng gọi anh “Thành Hữu?”

Anh vội hoàn hồn lại, nhưng không nhìn cô “Kỳ thật, xét đến cùng, mọi chuyện đều liên quan tới anh”

Phó Nhiễm đặt tay lên vai anh, sau đó dựa đầu vào.

“Ba đã vì anh làm rất nhiều, mặc kệ ý của bà đem anh đổi chỗ cùng Minh Tranh, thế là từ đó Minh Tranh đã màn trên người cái danh hiệu con rơi, bị mọi người vũ nhục. Phó Nhiễm, chuyện của hai mươi mấy năm trước đã qua lâu rồi, hiện tại chúng ta chỉ có thể tha nhiên mà chấp nhận, cùng lắm là không lộ tin này ra ngoài là được. Lần đầu tiên anh ấy bước vào Minh gia, mẹ đã nói, đây là ba anh có một đứa con rơi ở bên ngoài, tuy trên danh nghĩa là an hem nhưng cũng là kẻ thù của nhau. Còn có Minh Vành, anh ấy nói đúng, dù có phải là con hay không, có bị ngược đãi như thế nào thì Minh Tranh vẫn là người của Minh gia, ba anh muốn bảo vệ anh ấy, muốn cho anh ấy tiến vào Minh gia một cách trọn vẹn nhất, phương pháp tốt nhất là dùng Minh Vành để che giấu” Minh Thành Hữu chậm rãi nói.

“Từ nhỏ, anh được sủng tới tận trời, đương nhiên cho rằng mọi thứ của Minh gia đều là của anh, thậm chí bao gồm cả cách chiếm lấy người khác, thân thể cùng địa vị”.

“Thành Hữu” Phó Nhiễm ngắt lời anh “Anh đừng nghĩ như thế nữa, mọi chuyện đều do ba anh sắp đặt, chúng ta cần phải chọn đường đi cho đúng, giống như Minh Vành vậy, rõ ràng anh ấy có thể quay đầu lại, cũng có thể lựa chọn tin tưởng chúng ta, nhưng anh ấy rất cực đoan, có lẽ anh ấy cũng nghĩ đến Dung Dung và đứa bé, nhưng cuối cùng lại bỏ bọn họ mà đi. Anh ấy không có dũng khí đối mặt với tất cả, nhưng em thật sự không nghĩ ra, một người ngay cả chết còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ mình còn sống sao?”

Minh Thành Hữu im lặng, cúi đầu nhìn Phó Nhiễm chăm chăm, đưa tay ôm cô vào trong ngực.

Cả một bụng nôn nóng cùng buồn bực được xả ra hết, anh cũng đã quên rằng, dù anh không còn gì, nhưng bên cạnh anh còn có cô và con trai.

Minh Thành Hữu ôm cô thật chặt rồi thả ra.

Phó Nhiễm cảm thấy lạnh cả người, đưa hai tay ôm lấy vai, trên tóc cô là một tầng hơi nước ẩm ướt.

“Trở về thôi” Minh Thành Hữu đặt ống nhôm bên cạnh chân mình.

Phó Nhiễm ngẩng đầu “Đi tìm đi, nói không chừng sẽ có kỳ tích”

Hai người đang đưa mắt nhìn đỉnh núi, đột nhiên có một người la lên từ phía xa “Có người!”

Minh Thành Hữu vội đứng dậy, kéo cô nhanh chóng bước tới.

Đội cứu hộ đang ở trong một lùm cây, đưa tay chỉ vào một gốc cây, Minh Thành Hữu cầm ống nhôm lên nhìn, Phó Nhiễm thấy khóe môi của anh nhếch lên, sau đó chậm rãi giãn ra.

Anh đi tới cạnh nhân viên cứu hộ “Vị trí như vậy, có khả năng đi tới đó cứu người được không?”

Đội trưởng cầm lấy bộ đàm, bắt đầu phân phó công việc, nhưng đó là nằm ở giữa sườn núi, rất khó mà đi lên, chứ đừng nói là mang theo một người bị thương đi xuống.

“Tam thiếu, tôi đã phân phó mọi người trong đội cả rồi, tôi bây giờ cần đi xác định vị trí một lần nữa, để có thể đề ra phương án cứu người thích hợp, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất có thể mang anh tar a khỏi nơi này”

“Được, rất cảm ơn anh” Minh Thành Hữu đưa mắt nhìn giữa sườn núi, anh nói tiếp “Dù như thế nào cũng phải mang anh ấy ra khỏi đó, mặc kệ sống hay chết”

Toàn bộ đội cứu hộ đi tìm người mất hết 6 giờ, bởi vì có quan hệ và có tiền nên tiến độ rất nhanh, thời điểm cứu được Minh Vành và đưa anh vào bệnh viện thì anh chỉ còn chút hơi thở mà thôi.

Hứa Dung vì quá kích động nên đã được bệnh viện, còn Lý Vận Linh thì cả đêm không ngủ, ngồi bên cạnh giường bệnh. Bên ngoài thường có tiếng bước chân qua lại dồn dập, bà thử gọi điện thoại cho Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu để hỏi thăm tình hình, nhưng vẫn không có kết nối được, chắc do sóng yếu.

Lý Vận Linh đi đến bên cửa sổ, nhìn xuyên qua tấm cửa kính, nhìn xuống ánh đèn đường bên ngoài.

Trong lòng bà đau đớn, tan nát, bà ôm chặt hai vai, cổ kìm nén tiếng khóc.

Hứa Dung ngủ thật không an ổn, gặp ác mộng liên tục, trong giấc mơ còn la hét gọi tên Minh Vành, Lý Vận Linh nhin không được, nước mắt lăn dài trên má, tuy rằng bà đối xử có một chút bất công, nhưng trong lòng bà, từ lâu đã xem Minh Vành như con trai mình.

“Mẹ?”

Lý Vận Linh đưa mắt nhìn lên giường “Dung Dung, con tỉnh rồi sao?”

Hứa Dung quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó cô thu hồi tầm mắt, nhìn Lý Vận Linh, cô không kìm nén được mà khóc nức lên, cô có thể khẳng định một điều chắc chắn rằng Minh Vành không còn sống được nữa rồi, nếu như còn sống, khi cô tỉnh lại, chắc chắn mẹ sẽ nói cho cô biết.

“Mẹ?” Cô cất tiếng hỏi, cô vẫn còn mang theo một tia hy vọng mỏng manh “Minh Vành, đã tìm được anh ấy chưa?”

Lý Vận Linh ngồi ở mép giường, đem tay Hứa Dung đặt trong lòng bàn tay bà “Dung Dung, bác sĩ nói con nên nghỉ ngơi cho tốt, về sau mẹ sẽ chăm sóc cho con...”

Hứa Dung nghiêng người, đem chăn trùm kín mặt.

Lý Vận Linh cũng không nhin được mà trào nước mắt ra, trong phòng bệnh, ngoại trừ tiếng khóc nức nở thì chẳng còn âm thanh gì khác.

Hứa Dung kéo chăn xuống, cô nói “Mẹ, mẹ nói cho con biết, lúc nhỏ Minh Vành là người như thế nào?”

“Nó à, nói rất nhiều, luôn làm mọi người vui vẻ, tình cảm rất tốt với Thành Hữu, Thành Hữu khi nhỏ tính tình rất ngang ngược, cổ quái, mỗi lần chọc mẹ tức giận, đều do Minh Vành đến an ủi, làm nũng mẹ, hồi đó Minh Vành rất dẻo miệng, nói năng luôn ngọt ngào, làm vui lòng người khác” Lý Vận Linh đưa tay lau khóe mắt, bà tiếp tục nói “Thành Hữu là đứa con duy nhất và cuối cùng mà mẹ sinh được, dường như ông trời thấy mẹ đáng thương, cho nên mang Minh Vành đến ẹ, từ đó, mẹ đã coi Minh Vành như con ruột của mình”

Đôi mắt Hứa Dung đỏ bừng, chớp mũi chua xót, khóc đến mức cả người run rẩy “Mẹ, nếu con không xuất hiện ở Minh gia, Minh Vành chắc sẽ không có kết cục như ngày hôm nay phải không?”

Lý Vận Linh lắc đầu “Con đừng nghĩ như vậy, con đường này là do chính Minh Vành tự lựa chọn”

“Lúc đó anh ấy nhất quyết không cho con trở về, nhưng con không nghe, con còn nói tại sao anh ấy không mang con tới nhà ra mắt mọi người, nói anh ấy không muốn kết hôn với con, nói anh ấy chỉ là chơi đùa với con, còn nói...” Hứa Dung thống khổ “ Anh ấy còn dẫn con đi tham gia vào bất cứ chuyện gì trong nhà, nhưng con lại không nghe, là chính con đã hại anh ấy”

Lý Vận Linh ngồi im không nhúc nhích “Dung Dung, chẳng lẽ con cho rằng Minh Vành có kết cục như vậy là do con à?”

Hứa Dung á khẩu không trả lời được, tiếng khóc đứt quãng trong tiếng nấc “Mẹ, sau khi đính hôn anh ấy định đưa con trở về Mỹ, nhưng con lại không muốn tách ra với anh ấy, sau con lại nghĩ, có phải anh đã có ý định buông tay cho kế hoạch trả thù, anh ấy đã nói với con rất nhiều lần là con nên giữ cho thật tốt đứa con trong bụng...”

Lý Vận Linh đưa tay nắm lấy mu bàn tay Hứa Dung, thấy cô đang kích động dị thường “Dung Dung”

“Mẹ, mẹ hãy tin con, đừng có trách Minh Vành, trách con nữa nha mẹ”

“Dung Dung, Dung Dung!” Lý Vận Linh dè lại bả vai của cô “Đừng như vậy nữa, mẹ không có trách con, càng không trách Minh Vành”

Hứa Dung ôm chặt chần, Lý Vận Linh để cho cô ngủ tiếp, hiện tại tinh thần cô đang rất căng thẳng, trong lòng lại tràn ngập sự tự trách “Vì trong bụng con còn đứa bé nữa, con đừng lo lắng, đừng suy nghĩ nữa, không phải con muốn sinh nó ra sao? Con suy nghĩ tiêu cực như thế, nếu như con không đến Minh gia, thì bây giờ làm sao có đứa trẻ này...”

Hứa Dung đưa hai tay ôm lấy bụng mình “Đúng vậy, tại sao con lại không nghĩ tới điều này, trong bụng con còn có cục cứng cơ mà”

Phó Nhiễm đẩy cửa tiến vào, Lý Vận Linh nhìn thấy cô liền kinh ngạc “Tiểu Nhiễm? Tại sao không gọi điện thoại cho con được vậy?”

Phó Nhiễm đi đến trước giường “Con cùng Thanh Hữ ở dưới chân núi, mẹ, con hỏi mọi người mới biết mẹ và Dung Dung cũng ở đây, anh hai cũng đã được đưa đến bệnh viện này”

“Con nói gì?” Lý Vận Linh vội đứng dậy “Minh Vành không có việc gì chứ?”

“Thời điểm rơi xuống vực, anh ấy bị rơi ra ngoài, nhưng anh ấy bị thương rất nặng”

Hứa Dung vội xóc chần lên “Anh ấy đang ở đâu?”

Phó Nhiễm tiến lên, hai tay dè lại bả vai của Hứa Dung “Em lại đây nói cho chị, không phải để chị tới trước cửa phòng cấp cứu mà chờ đợi, nếu không phải em sợ chị suy nghĩ lung tung, thì em sẽ đợi đến lúc có được kết quả mới tới thông báo. Dung Dung, cái này là trong cái rủi có cái may, chị đừng quá lo lắng, quá kích động”.

Hứa Dung gật gật đầu, Phó Nhiễm ấn cô ngồi xuống giường bệnh.

“Mẹ, mẹ ở lại cùng chị ấy đi, có tin tức gì thì con sẽ lại đây thông báo với hai người” Nói xong, Phó Nhiễm bước ra khỏi phòng bệnh.

Thời gian cô bước vào phong tuy ngắn ngủi, chỉ để lại một vài câu, nhưng không khí nặng nề trong phòng bệnh phút chốc được giải tỏa đi không ít

Minh Vành được các bác sĩ cấp cứu, chuyển vào phòng quan sát, sau đó mới được chuyển tới phòng bệnh.

Thời điểm rơi xuống vực sâu coi như đã chết rồi, nói ra người ta còn tưởng là kỹ xảo phim truyền hình, nhưng đây là sự thật, Minh Vành bị rơi ra ngoài xe, cả người vất trên cây, bởi vì lực rơi xuống khá mạnh, thất lưng đập vào cây, cho nên nửa đời sau của Minh Vành chỉ có thể ngồi trên xe lăn.

Cảnh sát tới bệnh viện lấy khẩu cung, Lý Bồi Ninh chết cháy trong vụ nổ, David cũng bị bắt, toàn bộ chứng cứ đều chia về phía Lý Bồi Ninh.

Minh Thành Hữ theo lời của Minh Vành, tìm được trong túi xách của Hứa Dung một tập tài liệu, toàn bộ những tư liệu liên quan tới Minh Vành đều được hủy hết, nhưng đối với Thành Hữ mà nói, anh không sợ David vạch trần Minh Vành, anh có thể làm cho Minh Vành không ngồi tù, mà đối với thương thế bây giờ của Minh Vành, việc ngồi tù vẫn có thể tránh được.

Thân thể Hứa Dung vốn suy nhược, nay tinh thần sa sút, có dấu hiệu của sẩy thai, cô phải ở lại bệnh viện an thai một tuần, cuối cùng mới ổn định được thai nhi.

Minh Thành Hữ bên ba khắp nơi để lập án tử đối với Lý Bồi Ninh, và cũng từ trong miệng cảnh sát anh biết được một chút chuyện về David.

Minh Vành tỉnh lại, trong phòng bệnh chỉ có mỗi Hứa Dung và Lý Vận Linh.

Phó Nhiễm nhận được tin tức, cô và Minh Thành Hữu vội vàng chạy tới.

Ở xa đã nghe được tiếng khóc của Hứa Dung, Lý Vận Linh đang nói bên tai cô “Dung Dung, Minh Vành tỉnh lại là chuyện tốt, con còn khóc cái gì nữa?”

Minh Vành đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, sắc mặt cực lý bình tĩnh, anh muốn giãy dụa, nhưng hai chân không hề nhúc nhích.

Anh ra dấu tay, có vẻ yếu đuối hỏi “Thắt lưng của con làm sao vậy?”

Hứa Dung cầm lấy tay anh “Minh Vành, em hy vọng kiếp sau sẽ không gặp lại anh, cho dù có gặp được anh thì em cũng sẽ quay đầu bỏ đi, hoặc là trước mặt anh em sẽ nhảy vào vực sâu, cho anh nếm thử cảm giác mất đi người thân yêu nhất nó như thế nào?”

“Dung Dung, em nói bậy bạ cái gì đó?”

Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm bước vào phòng bệnh, Lý Vận Linh lau nước mắt đứng bên cạnh, Minh Vành đưa mắt nhìn hai người.

Minh Thành Hữu đứng ở cuối giường, mở miệng nói “Thắt lưng của anh bị chặt đứt, nửa đời sau của anh có thể chỉ ngồi trên xe lăn mà thôi, có hối hận không?”

Trong giây lát, ánh mắt Minh Vành mờ mịt, anh nhìn chăm chăm vào chân của mình, Hứa Dung khóc càng dữ dội hơn, Lý Vận Linh nháy nháy mắt với Minh Thành Hữu, ý bảo anh không nên nói chuyện này vào thời điểm Minh Vành đang rất nhạy cảm như thế.

Nhưng phản ứng của Minh Vành vô cùng lạnh nhạt, có lẽ là do dạo một vòng qua quỷ môn quan trở về, anh nghĩ có gì mà anh không chịu đựng được nữa.

“Ít nhất tôi đã tận mắt nhìn thấy ông ta chết như thế nào, tôi không hối hận”

Minh Thành Hữu lắc đầu, Minh Vành quá cố chấp, quá bảo thủ rồi.

“Kết quả như thế này, anh có thể chấp nhận được sao?”

“Đây đã là kết quả tốt nhất rồi”

Hứa Dung có rất nhiều điều muốn nói với Minh Vành, Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm ở lại một chút rồi cũng ra ngoài, Lý Vận Linh cũng đi theo phía sau.

Mấy người đi tới phòng nghỉ, Lý Vận Linh day day trán, mấy ngày vừa rồi, bà đã trải qua biết bao nhiêu chuyện, bà thật sự rất mệt mỏi, lúc đầu bà có một chút oán hận với Minh Vành, nhưng ngoại trừ sự đau lòng, còn lại không có gì khác.

Minh Thành Hữu nhìn Lý Vận Linh chằm chằm, suy nghĩ một lúc lâu, Phó Nhiễm biết anh định nói gì đó “Thành Hữu, em ra ngoài gọi điện thoại một chút”

Minh Thành Hữu thấy Phó Nhiễm bước ra ngoài, cửa phòng vừa được đóng lại, anh nhẹ giọng mở miệng nói “Mẹ”

“Àn” Lý Vận Linh không có sức lực đáp lại.

“Mẹ có nhớ bên cạnh Lý Bồi Ninh có một người tên David chứ?”

“Sao lại không nhớ, nó không phải là con nuôi của ông ta sao?”

“Vâng” Minh Thành Hữu nhất thời không biết mở miệng như thế nào, Lý Vận Linh nhíu mày “Hỏi cậu ta làm cái gì? Chắc chắn cậu ta sẽ bị xử tử hình”

“Mẹ, David được Lý Bồi Ninh nuôi dưỡng bên người từ bé, chẳng qua mọi người bên ngoài không biết được, sau khi lớn lên mới tới đây”

Lý Vận Linh không hề quan tâm tới việc này.

“Mẹ không cảm thấy có gì kỳ quái sao?”

“Có gì mà kỳ quái, không ít kẻ có tiền thích như vậy, nuôi dưỡng sau đó dùng để làm việc, cũng giống như việc nhận con nuôi vậy”

“Mẹ” Minh Thành Hữu đem lời nói hết “Mẹ không cảm thấy kỳ quái khi chúng ta không thể tìm ra đứa con thất lạc của Tiêu quản gia sao?”

Lý Vận Linh đang nhắm mắt bỗng bừng trợn tròn lên, vẻ mặt khó tin nhìn về phía Minh Thành Hữu “Ý con là?”

“Lúc ấy con cũng chỉ là hoài nghi mà thôi, bởi vì lúc trước Minh Vành có nói qua đó là đứa con do Lý Bồi Ninh nuôi dưỡng để làm việc, hai ngày nay con âm thầm kêu người lấy tóc của Davis đi xét nghiệm, hôm nay con mới nhận được kết quả.

Cổ họng Lý Vận Linh nghẹn lại, sắc mặt khấn trương, cơ hồ bà đã dự cảm được lời mà anh muốn nói tiếp, bà nghẹn ngào “Không có khả năng, tại sao trên đời lại có chuyện trùng hợp đến như vậy chứ?”

“Mẹ” Minh Thành Hữu ngăn lại sự bối rối của bà “David là con trai của Tiêu quản gia”

Lý Vận Linh đưa tay ấn ngực, một lúc sau mới lấy được tinh thần.

“Tại sao lại có thể như vậy được?”

Minh Thành Hữu đưa tay vỗ lưng bà “Mẹ, mẹ đừng quá khổ sở”

“Thành Hữu, con nghĩ biện pháp đi, đừng để cho David ngồi tù, dù sao nó cũng là một đứa trẻ đáng thương, mẹ không thể để cho đứa con duy nhất của Tiêu quản gia mất đi được, nếu như thế làm sao mẹ đối mặt được với bà ấy?”

“Mẹ, cái án tử này rất lớn, David không thể so sánh với Minh Vành được, những việc làm của Minh Vành đã được xóa sạch sẽ, nhưng David vì bảo vệ mình sẽ nói ra anh ấy, một khi có chứng cứ xác thực, quả thật rất khó. Cảnh sát cũng cần có người ra nhận tội, nay Lý Bồi Ninh đã chết, cũng chỉ còn lại David, trên tay cậu ta cunx đã dính không ít máu, nếu con tha cho cậu ta, con làm sao mà ăn nói được với Phó Nhiễm?”

Cả người Lý Vận Linh ngã vào sofa.

Minh Thành Hữu đi tới, ngồi cạnh bà “Tiêu quản gia vẫn cho rằng người lúc trước chính là con của bà, cậu ta cũng được nuôi từ bé, hiện tại đang sống cùng cha mẹ nuôi, Tiêu quản gia cũng thường xuyên tới thăm, cuối tuần rảnh rỗi, cậu ta cũng hay đến thăm Tiêu quản gia. Mẹ, hay là chúng ta cứ tiếp tục nói dối?”

“Nhưng dù sao cậu ta vẫn không phải là con trai của Tiêu quản gia”

“Tám tới chín phần là David bị tử hình, mẹ đem tin tức này nói cho Tiêu quản gia, phải chăng muốn bà ấy bệnh nặng thêm sao?”

Lý Vận Linh đứng lên, muốn nói gì đó nhưng không thể mở miệng được.

Phó Nhiễm ở bên ngoài một hồi lâu, mắt thấy thời gian hai người nói chuyện cũng đã xong, cô bước vào thang máy, chuẩn bị đi lên.

“Tiểu Nhiễm”

Phó Nhiễm quay đầu lại, nhìn thấy người đến là La Văn Anh và Minh Tranh, trong tay La Văn Anh còn ôm một bó hoa, cửa thang máy mở ra, Phó Nhiễm bước vào, hai người cũng bước vào theo “Hai người tới thăm Minh Vành à?”

“Nghe nói đã tỉnh rồi” Về mặt Minh Tranh trong trẻo nhưng có phần lạnh lùng, thân hình cao lớn như che chở bảo bọc cho La Văn Anh.

“Vâng, mới tỉnh lại không được bao lâu”

“Tình hình như thế nào rồi?” Minh Tranh đưa tay nhấn nút thang máy, thang máy lên trên, cửa mở ra, ba người bước ra ngoài.

Phó Nhiễm đi bên cạnh nói “Có vẻ chưa ổn định lắm”

Minh Tranh đứng bên cạnh cô, thấy hai mắt cô bầm đen “Không ngủ được à? Hai mắt đen thui như gấu trúc vậy”

“Gần đây ngủ không được”

La Văn Anh ngẩng đầu, thấy Minh Tranh đang nhìn Phó Nhiễm, trong mắt hiện sự thân thiết “Thân thể là quan trọng nhất, vừa đi làm vừa tới bệnh viện chăm sóc, nếu không có việc gì thì ở nhà cũng Hân Hân đi”.

“Anh, anh sợ MR gây ảnh hưởng gì tới anh àh?”

Minh Tranh cười cười, gương mặt điển trai cười đến nghiêng ngả “Quả nhiên lòng dạ phụ nữ thật khó lường”

Phó Nhiễm cũng không cam lòng, liền cãi lại “Phụ nữ không phải dễ dàng gì mà sống chung nha, Văn Anh, về sau phải thu thập anh thật tốt nhá”

La Văn Anh cười cười nhưng không nói.

Phó Nhiễm nhìn chăm chú phía trước, lơ đãng nói “Gần đây em nghe rất nhiều tin đồn về hai người, anh cả, giờ anh cũng lớn tuổi rồi, cũng nên mau chóng cho em uống rượu mừng đi là vừa”

Minh Tranh quay lại nhìn La Văn Anh, chưa kịp nhìn thấy nụ cười của cô liền dời mắt đi “Toàn là tin đồn nhảm, không đáng tin”

“Ai tin anh. Xí” Phó Nhiễm cười cười bước đi, Minh Tranh bước qua quai La Văn Anh rồi ra ngoài, cô đưa mắt nhìn người đàn ông phía trước, bước chân nặng nề.

Phó Nhiễm bước vào phòng bệnh trước.

Minh Văn đang nằm trên giường, Hứa Dung nằm úp sấp bên cạnh, trên mặt vẫn còn đọng nước mắt, Minh Tranh đem đồ đặt lên tủ đầu giường “Lão nhị”

Minh Văn đưa mắt nhìn anh “Các người không cần tụ tập tại đây, em không sao cả”

“Không có chuyện gì là tốt rồi” Giọng nói Minh Tranh vẫn lạnh lùng như trước, làm cho người khác không dám tới gần, Minh Văn đưa mắt nhìn “Lão đại, em thật sự xin lỗi anh”

“Biết lỗi là được rồi, sau này từ từ trả lại cho anh”

Lý Vận Linh mới từ phòng nghỉ bước ra, mắt hơi đỏ, bà dùng nước lạnh rửa mặt, nhưng vẫn không vực dậy nổi tinh thần “Minh Tranh, con đến rồi àh?”

“Bác gái” La Văn Anh đang đứng cạnh Minh Văn liền mở miệng chào hỏi .

“Văn Anh cũng ở đây à?” Trên mặt Lý Vận Linh hiện lên một chút ý cười “Tan làm là tới đây luôn sao?”

“Vâng ạ, công ty hôm nay không nhiều việc lắm”

Mấy người ở trong phòng bệnh không bao lâu, Lý Vận Linh bảo Phó Nhiễm mang mọi người tới phòng nghỉ, Minh Văn cần được tĩnh dưỡng, nói cho cùng với bệnh tình của anh thì không nên tập trung đông người, anh cần thời gian để hồi phục.

La Văn Anh và Phó Nhiễm ngồi cạnh nhau, Minh Văn Hữu đem mọi chuyện đại khái nói cho Minh Tranh biết, nghe xong, Minh Tranh cũng không có phản ứng gì. Mối Lý Vận Linh trắng bệch, tinh thần không tốt, La Văn Anh mở miệng khuyên nhủ “Bác gái, nếu người đã không có chuyện gì, cũng là may mắn lắm rồi, bác đừng có lo lắng quá”

Lý Vận Linh càng ngày càng thích La Văn Anh “Ừ, như bây giờ cũng tốt rồi, không có việc gì nữa rồi”

Minh Văn ngồi không bao lâu liền nói “Eve, chúng ta đi thôi”

Lý Vận Linh lôi kéo cánh tay La Văn Anh “Ngồi đây đi, lát cùng nhau đi ăn cơm luôn:

La Văn Anh khó xử nhìn Minh Tranh.

“Bữa cơm này khẳng định em ăn được chứ?” Minh Tranh đứng dậy, không quay đầu lại, nói một câu như thế “Nếu như em muốn ở lại đây cũng được, lát nữa tự đi taxi về công ty, nhưng nhớ đừng về trễ, buổi chiều còn có cuộc họp cần em làm chủ trì”

Nói xong, người đã bước ra khỏi phòng.

Lý Vận Linh thấy thế, vẻ mặt xấu hổ, ngượng ngùng nhìn La Văn Anh.

“Bác gái, để sau nha, còn nhiều cơ hội mà”

“Được” Lý Vận Linh buông tay ra “Tiểu Nhiễm, con tiễn Văn Anh đi”

Phó Nhiễm cùng La Văn Anh đi trên hành lang bệnh viện, nhìn thấy bóng dáng Minh Tranh sắp biến mất nơi ngã rẽ, Phó Nhiễm khẽ cười “Anh cả thiệt là”

“Anh ấy vẫn như thế, không để ý gì cả”

“Mình hiểu được” Phó Nhiễm và La Văn Anh sóng vai đi về phía trước “Nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm, hơn nữa hiện tại chuyện của anh hai đối với mẹ là một đả kích rất lớn, nếu mà hai người ấy có thể giải quyết được khúc mắc, hẳn là điều tốt nhất”

Minh Tranh lấy xe, rồi chờ ở trước bệnh viện.

La Văn Anh và Phó Nhiễm đi rất chậm, Minh Tranh xuống xe, bước vào trong đại sảnh chờ hai người, Phó Nhiễm tiễn La Văn Anh tới cửa “Hai nguwoif có việc thì về trước đi”

La Văn Anh cũng biết, Minh Tranh làm gì có việc bận, chỉ là tìm cái cớ để rời khỏi bệnh viện mà thôi.

Cô đi thao anh, bước xuống bậc thang, Minh Tranh dừng lại cước bộ, xoay người như muốn nói với Phó Nhiễm cái gì đó, La Văn Anh đi sau xém chút nữa đụng vào lưng anh, Phó Nhiễm lúc này đã tới trước thang máy rồi “Anh sao vậy?”

Minh Tranh hồi phục tinh thần lại “Không có gì, đi ăn thôi”

Anh định nói với Phó Nhiễm, dặn dò cô nghỉ ngơi nhiều một chút.

La Văn Anh nhìn theo bóng dáng của anh, trong lòng cảm thấy chua xót.

Không phải cô lòng dạ hẹp hòi, nhưng biểu tình của anh, hành động của anh, có lẽ anh không kiềm chế được.

Ngồi vào vị trí lái phụ, La Văn Anh thắt dây an toàn vào.

Minh Tranh khởi động xe “Muốn ăn gì đây?”

Cô đưa tay vuốt vuốt mặt “Gì cũng được”

“Ăn lẩu nha?”

“Không muốn” La Văn Anh đưa mắt nhìn gương chiếu hậu, nhìn thấy bệnh viện đã khuất xa trong tầm mắt, cô do dự một lát, ánh mắt nhìn vào một bên mặt của Minh Tranh “Lão đại”

“Ăn?”

“Có phải anh còn thích Phó Nhiễm?”

Minh Tranh đưa mắt nhìn La Văn Anh, bạc môi mỏng khẽ nhếch lên, hai tay đặt trên tay lái, La Văn Anh khẩn trương chờ đợi đáp án của anh.

“Vì sao em lại hỏi như vậy?”

Cô đơn giản chỉ muốn làm rõ vấn đề này mà thôi “Em có cảm giác như vậy”

Minh Tranh đưa mắt nhìn cô, trên mặt hiện lên một chút băn khoăn, sau đó khẽ cười nói “Văn nên nghĩ là trưa nay ăn gì đi”

Anh không chịu trả lời, La Văn Anh cũng biết được nguyên nhân.

Chỉ có cô ngốc nghếch nên mới muốn biết sự thật.

La Văn Anh đưa tay day trán, bàn tay che đi sự mất mát trong đáy mắt “Về công ty đi, tùy tiện ăn cái gì đó rồi nghỉ ngơi”

“Sao thế, tối qua không ngủ được sao?”

“Ừ, có một chút”

Minh Tranh thấy cô dường như không thoải mái, vốn cũng không có chuyện gì nữa, nên anh cũng im lặng, một đường lái xe thẳng về công ty.

Phó Nhiễm và Thành Hữu chàng vạng chiều mới trở về nhà, người giúp việc dọn cơm lên nhưng cả hai đều không có khẩu vị.

Đến phòng ngủ, cô đưa tay mở cửa ra rồi bước vào, ngả người lên giường lớn, Minh Thành Hữu cởi bỏ áo khoát, nằm úp sấp lên người cô.

Thiếu chút nữa ép cô tới nát bét, Phó Nhiễm thúc khủy tay vào ngực anh “Đứng lên, nặng chết mất”

“Thật mệt mỗi”

“Minh Thành Hữu”

Anh kê dịch thân mình, nằm sang bên cạnh, Phó Nhiễm mệt mỗi, cả người nằm im không nhúc nhích.

“Dậy tắm rửa một cái, tắm xong cả người sẽ thoải mái ngay”

“Anh đi trước đi”

“Em tắm trước đi”

Cuối cùng cả hai người cùng đi vào phòng tắm, Phó Nhiễm tắm xong, sấy tóc nằm trên giường, còn Minh Thành Hữu nằm gác đầu lên bụng cô “Trách không được, có người đã từng nói, tại thời điểm người đàn ông mệt mỗi, muốn làm cái gì đó đều hữu tâm vô lực”

Phó Nhiễm ném khăn mặt sang một bên, ngón tay xuyên qua tóc anh “Chuyện của David, anh đã nói ẹ biết?”

Minh Thành Hữu mở mắt ra, con ngươi đen nhánh nhìn sâu vào mắt cô “Ừ”

Phó Nhiễm tựa đầu vào giường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt má anh “Mẹ nói như thế nào?”

“Mẹ đồng ý với đề nghị của anh, chuyện này nên giấu Tiêu quân gì”

Minh Thành Hữu động dậy người, cụng trán cô và anh vào nhau “Đừng suy nghĩ nhiều, ngày mai anh và em đi tới thăm mộ mẹ”

Phó Nhiễm vòng tay qua nách anh, ôm chặt anh lại “Thành Hữu, kết quả như vậy, ai cũng không mong muốn, sự thật luôn luôn phũ phàng, em cảm thấy mất quá nhiều rồi”

“Có gì đâu mà phải khổ sở như thế?” Minh Thành Hữu hôn trán cô “Gieo gió ắt gặp bão thôi, mỗi lần nghĩ tới chuyện này, anh cảm thấy thật tức điên cả người”

Thương tích thê thảm trên người Phạm Nhân nhìn mà đau đớn, nếu không phải có sự che chở của bà, đừng nói tới đứa con trọng bụng, ngay cả tính mạng Phó Nhiễm cũng khó mà bảo toàn.

“Anh đói bụng” Minh Thành Hữu nói.

“Em cũng đói” Phó Nhiễm nói, nhìn đồng hồ cảm thấy trễ rồi “Đi xuống ăn chút gì đi”

Đi vào phòng khách, trên bàn cơm vẫn còn bữa tối chưa ai động tới, Minh Thành Hữu nhìn nhìn, chuẩn bị đem thức ăn hâm nóng lại.

Phó Nhiễm bỗng nói “Em đi nấu cháo”

Minh Thành Hữu đi theo cô vào bếp, Phó Nhiễm trực tiếp lấy cơm, cho vào nồi, đổ nước vào nấu, ít ra có thể tiết kiệm được chút thời gian.

Minh Thành Hữu dựa người vào cửa, anh thích nhìn bóng dáng bận rộn của cô, sợ cơm dính đáy nồi, cô dùng muống khuấy liên tục, cô đang mặc áo ngủ, áo màu trắng chỉ dài tới đầu gối, lộ ra đôi chân xinh đẹp.

Anh bước tới ôm lấy cô, Phó Nhiễm tắt lửa, lấy hai chén nhỏ múc cháo ra.

Minh Thành Hữu giúp cô bưng đến bàn ăn, Phó Nhiễm ngẩng đầu nói với anh “Làm gì mà nhìn em chăm chăm như thế?”

“Anh thích nhìn bóng dáng bận rộn của em trong bếp, thật giống một cô vợ đảm đang”

“Em khi nào không giống vợ của anh?”

Minh Thành Hữu nói giỡn “Thật sự, trước kia anh không nghĩ tới mình sẽ kết hôn, anh không thích bị ép buộc, mẹ cũng hay ở trong bếp nấu ăn, nói ba thích ăn cái này, ghét cái kia. Trong nhà có nhiều người như vậy, còn có Tiêu quản gia nữa, nhưng bà vẫn cứ yêu thích việc xuống bếp, ba anh bên ngoài có người phụ nữ khác, bà lại muốn dần xẹp ỗn thoácho ông”

Minh Thành Hữu nghĩ đến Triệu Lan, sắc mặt ảm đạm, anh ngẩng đầu nhìn Phó Nhiễm “Sau đó anh lại kết hôn với em, em cũng xuống bếp nấu cho anh ăn vài lần, mỗi lần anh đều cảm thấy hạnh phúc, giờ anh mới hiểu được, chắc lúc đó bà cũng có cảm giác như thế này”

Phó Nhiễm ăn cháo, nhưng giống như đang ăn mật ngọt, cô cười nói “Đẻo miệng quá”

“Anh nói thật đó”

Minh Thành Hữu cầm lấy bàn tay cô “Chúng ta cũng nên sinh cho Hân Hân một đứa em gái đi”

“Anh lại đây!” Phó Nhiễm nhướn mày, nói tiếp “Mở miệng ra là nói tầm bậy”

“Sau chuyện của Minh Vành, anh lại càng muốn sinh thêm một đứa nữa, về sau có thêm người chơi với Hân Hân, nó sẽ bớt cô đơn. Có thêm một bé trai hay bé gái cũng được, anh tuyệt đối không có thiên vị, huống hồ Hân Hân còn là anh cả, tương lai có thể bảo vệ tốt cho em của mình” Minh Thành Hữu nói.

“Sinh một đứa là đủ rồi”

“A, càng nhiều càng tốt”

Cháo ầm trôi xuống cổ họng, Phó Nhiễm trừng mắt nhìn anh “Minh Thành Hữu, anh đi mà sinh con thử xem? Hừ.”

Anh nắm chặt tay cô lại “Anh khẳng định, lần này sẽ ở bên cạnh em, không rời đi đâu hết, ngay cả thời điểm em sinh con anh cũng ở bên cạnh em”

Phó Nhiễm cười cười “Thôi đi, em nghe nói nếu đàn ông ở trong phòng sinh cùng phụ nữ về sau sẽ có di chứng”.

“Di chứng gì?” Minh Thành Hữu nghiêng đầu “Sẽ bị đau bụng ư?”

Phó Nhiễm đang ăn cháo, nghe anh nói suýt bị sặc.

Cô tiến tới bên cạnh anh, nói nhỏ vào tai anh, vẻ mặt anh hiện lên sự khó tin “Thật sự?”

“Ừ, cho nên, anh có sợ không ta?”

“Hậu quả như thế, quả thật đáng sợ, không phải như vậy chứ?”

“Anh có thể thử xem” Phó Nhiễm ngồi xuống bàn rồi tiếp tục ăn cháo. Minh Thành Hữu nửa tin nửa ngờ. “Về sau thật sự sẽ như vậy ư?”

“Có thể cảm thấy nó rất kinh khủng”

Minh Thành Hữu gục đầu xuống, Phó Nhiễm cảm thấy vui vẻ.

Cô đẩy đẩy vai anh “Sao, bị dọa đến chóng váng rồi à?”

Phó Nhiễm đứng lên, Minh Thành Hữu đưa tay ôm chặt cô “Lúc đó hẳn rất đau, cũng rất tuyệt vọng phải không?”

Phó Nhiễm hồi tưởng lại cảnh mình ở trong phòng sinh “Ân, thật sự là đau đến chết đi sống lại”

Trở lại phòng ngủ, Phó Nhiễm nằm trong lòng Minh Thành Hữu xem tivi, bất tri bất giác ngủ thiếp đi, cô cảm giác được có một cánh tay đang di chuyển, các đầu ngón tay xuyên qua áo ngủ, rồi nhích dần tới chân cô.

Cô nói trong giấc ngủ “Đừng náo loạn, em buồn ngủ lắm”

TV vẫn đang mở, một nam chính trong phim truyền hình đang nói tiếng anh cực kỳ lưu loát, nhưng Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu không hề chú ý tới.

Phó Nhiễm mơ màng nói “Để lần khác đi, em mệt quá, chỉ muốn ngủ thôi”

Tiếng nói không nghe, mang theo sự hờn dỗi, Minh Thành Hữu biết cô rất mệt.

Đầu ngón tay chạm vào quần trong của cô, cuối cùng Phó Nhiễm cũng mở mắt ra, cô gối đầu lên vai anh, ánh mắt hai người chẹn nhau, trong mắt anh ẩn chứa một cái nhìn đầy dục vọng.

“Nơi này còn đau không?”

Anh đưa tay chỉ chỉ vào chỗ nhạy cảm của cô.

Phó Nhiễm đang buồn ngủ, nghe những câu này của anh, liền đưa mắt nhìn anh, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Minh Thành Hữu lặp lại câu hỏi, bạc môi cơ hồ chạm vào vành tai cô.

Phó Nhiễm cảm thấy mũi lòng, nhưng cô cũng không muốn khóc, cô khép chân lại “Khờ thật, đã qua lâu lắm rồi, làm gì còn đau nữa”

Anh cúi đầu, ngón tay ấn nhẹ một cái, cô vội đưa tay ra ôm lấy cổ anh rồi hôn anh “Thực xin lỗi, vừa này là em đùa giỡn anh”

Minh Thành Hữu ôm chặt cô vào trong ngực “Một người phụ nữ chịu sinh con ột người đàn ông, em có biết, sự đền đáp tốt nhất dành cho người phụ nữ đó là gì không?”

“Là cái gì?” Phó Nhiễm hỏi

“Là sự trung thành, phải trung thành tuyệt đối với người phụ nữ của chính mình”

Cô nghe tiếng đập thình thịch trong lồng ngực của anh, trong lòng không thể kiềm chế được, cô mỉm cười hạnh phúc.

Minh Thành Hữu đem Minh Vành và Hứa Dung trở về Minh gia, vì Minh Vành không lên lầu được, cho nên Lý Vận Linh sai người dọn dẹp căn phòng ở tầng trệt dành cho anh “Dung Dung, đến lúc bụng con lớn đi đứng cũng bất tiện, ở dưới này mẹ cũng tùy thời mà chăm sóc con”

“Mẹ” Hứa Dung kéo tay bà “Minh Vành muốn rời khỏi thành phố này”

“Tại sao?”

Hứa Dung cúi đầu, không nói lời nào.

Lý Vận Linh không cần nghĩ cũng đoán được “Ba mẹ con biết chuyện Minh Vành bị ngã và liệt sao?”

Hứa Dung không nhận được, nước mắt rơi xuống, cô đưa tay lau khóe mắt.

“Cuối điện thoại ngày đó của con mẹ vô tình nghe được, mẹ cũng như tất cả người mẹ khác, mẹ biết suy nghĩ của ba mẹ con cũng là điều hiển nhiên, nhưng dù sao đây cũng là chuyện đại sự cả đời, Dung Dung, có thể sau này Minh Vành sẽ không thể đi đứng bình thường được nữa, con...” Lý Vận Linh muốn nói rồi lại thôi.

“Mẹ, nếu thật sự ngày đó Minh Vành bị ngã xuống vực mà chết, con sẽ sinh đứa bé này và không bao giờ kết hôn nữa, như bây giờ là tốt rồi, mỗi ngày con có thể được nhìn thấy anh ấy. Tình yêu không cần gì cả, chỉ cần con cảm thấy hạnh phúc bên anh ấy là được”

Lý Vận Linh nghe Hứa Dung nói, trước kia bà cảm thấy cô đầu óc đơn giản, giờ nghĩ lại, đơn giản cũng có điểm tốt.

“Dung Dung, trước tiên con vào phòng khách ngồi đi, mẹ đi nói chuyện với Minh Vành”

“Vâng ạ”

Minh Thành Hữu từ phong của Minh Vành bước ra ngoài, Phó Nhiễm bưng một ly nước trái cây cho Hứa Dung.

Trong phòng, Lý Vận Linh nhìn Minh Vành đang nằm trên giường.

Lý Vận Linh kéo rèm cửa ra “Cửa sổ nằm ở hướng nam, mỗi khi mặt trời lên con có thể kéo rèm ra phơi nắng.”

“Mẹ” Minh Vành nhìn bóng dáng của bà rồi nói “Hai ngày nữa chúng con sẽ đi”

“Đi đâu?”

“Con muốn rời khỏi thành phố này”

Lý Vận Linh đi đến bên giường của Minh Vành “Vẫn chưa nghĩ ra sao?”

“Con chỉ không muốn ở lại đây”

Lý Vận Linh ngồi ở méo giường “Đừng gạt mẹ, trong nhà của Dung Dung không đồng ý chuyện của hai đứa, mà hiện tại con và cô ấy cần phải nghỉ ngơi cho tốt, hai đứa có thể đi đâu? Án tử của Lý Bồi Ninh còn chưa định được, con cũng đừng nên rời khỏi đâu”

Minh Vành muốn động dậy thân thể, nhưng lại bất lực.

Lý Vận Linh nâng Minh Vành dậy.

“Minh Vành, trước kia mẹ đối xử không tốt với con, hiện tại thái độ của mẹ với Minh Tranh con vẫn để ý, còn Thành Hữu nữa, nó cũng ở mãi tại Y Vân thủ phủ không chịu về, từ ngày ba con mất, mẹ chỉ có một mình Tiêu quản gia để nói chuyện, giờ bà ấy cũng không ở đây. Con hãy ẹ một cơ hội, để ẹ được chăm sóc Dung Dung, được không?”

“Mẹ, trong lòng mẹ không trách con sao?”

“Làm sao không trách được, lúc trước mẹ rất tức giận, thấy con không chịu quay đầu lại, muốn lôi kéo Lý Bồi Ninh đồng quy vu tận, sau đó xe của con rơi xuống sườn núi” Lý Vận Linh nhớ đến một màn kia, trong lòng vẫn còn sợ hãi, bà dừng một chút rồi nói tiếp “Lúc đó, mẹ cầu mong cho con đừng gặp chuyện không may, chỉ cần có thể sống là tốt rồi, còn oán trách cái gì nữa?”

Minh Vành đưa tay hướng tới chân mình “Dung Dung đâu?”

“Ở trong phòng khách cùng Tiểu Nhiễm”

Lý Vận Linh đứng dậy rót ly nước cho anh “Lúc nhỏ mẹ không quan tâm tới con lắm, Minh Vành, sau này con của con mẹ sẽ chăm sóc”

Hứa Dung gõ cửa phòng.

Lý Vận Linh đi tới “Vào phòng của mình mà còn phải gõ cửa sao?”

Hứa Dung đẩy cửa tiến vào “Mẹ, con nghĩ mẹ và anh ấy đang nói chuyện”

Lý Vận Linh đưa cho cô ly nước “Mẹ đi dọn dọn nhà bếp làm đồ ăn, sẵn tiện mẹ bảo người giúp việc mang đồ đạc của các con xuống đây luôn”

“Vâng thưa mẹ”

Lý Vận Linh đi ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại, Hứa Dung cầm ly nước tới cạnh giường Minh Vành “Anh có muốn đi không? Chúng ta có còn nơi nào để đi không?”

Minh Vành đưa tay cầm ly nước rồi uống.

“Dung Dung, em thích nơi này sao?”

“Vâng, hiện tại em rất thích” Hứa Dung ngồi trên mép giường “Trước kia cảm thấy Minh gia quá thâm sâu, hiện tại nghĩ lại, là do em phức tạp hóa vấn đề lên mà thôi”

Hết thấy mọi chuyện khôi phục lại như trước kia, Minh Thành Hữu cũng bắt đầu đi làm, từng bước gánh bớt một phần công việc cho Phó Nhiễm.

Theo như lời của Minh Thành Hữu là vợ yêu nên nghỉ ở nhà tĩnh dưỡng thân thể, là bà xã của anh thì phải dựa vào anh.

Phó Nhiễm cũng vui vẻ ở nhà, thỉnh thoảng cô cũng tới MR hỗ trợ, vợ chồng hợp tác làm việc, hiện tại Minh Thành Hữu là người đứng đầu công ty, cô có phần lớn thời gian chơi cùng Hân Hân, mỗi ngày trôi qua thật yên bình.

Minh Thành Hữu đang gặp khách hàng, Huống Tử đang tiếp khách, may mắn là Huống Tử cũng đã quen việc, cho nên công việc thực hiện cũng dễ dàng.

Minh Thành Hữu kéo caravat, đứng dậy “Huống Tử, cậu ở đây tiếp khách, tôi ra ngoài hít thở không khí một tí”

Huống Tử đứng dậy rót cho đối tác một ly rượu, Minh Thành Hữu đẩy ghế bước ra ngoài, cảm giác choáng váng, anh họ nhẹ hai cái, bình tĩnh ra ngoài.

Có vẻ anh đã uống khá nhiều rồi, cho nên anh tìm cách ra ngoài giải tỏa bớt.

Thứ nhất là vì chính bản thân mình, Phó Nhiễm không cho phép, thứ hai là trong nhà còn có con nít.

Anh nhắc chân định bước tới nhà vệ sinh, trước mặt anh là quản lý của Mê Tính, phía sau còn có các cô gái trẻ đẹp đi theo. Ở trong này, các cô gái dường như đã được huấn luyện chuyên môn rất chuyên nghiệp.

Minh Thành Hữu đi thẳng về phía trước, quản lý thấy anh liền chào “Tam thiếu”

Minh Thành Hữu gật đầu, phía sau quản lý có một cô gái, cô ta có khuôn mặt trẻ đẹp, kiêu diễm, Minh Thành Hữu thu hồi tầm mắt, lách qua người cô ta để đi, thế nhưng cô gái bị vấp chân, ngã nhào vào lòng anh.

Minh Thành Hữu thuận tay nắm được cổ tay cô ta, đem cô ta kéo lên.

Sắc mặt quản lý tức giận, quay đầu trách cứ “Cô đi đứng kiểu gì đó, không có mắt à?”

“Không sao” Minh Thành Hữu rút tay lại, nhìn đến một loạt các cô gái phía sau, anh ồn cười, phương thức huấn luyện của Mê Tính thật độc đáo.

“Tam thiếu, thật ngại, các cô ấy đều là người mới”

Cô gái vừa mới té ngã ngắc đầu, nhìn Minh Thành Hữu không chớp mắt, trong mắt tràn đầy tình ý, Minh Thành Hữu cũng không phải là người ham mê sắc đẹp, anh híp mắt lại nhìn cô ta, ý bảo cô ta hãy ngưng ngay cái trò liếc mắt đưa tình ấy đi.

Quản lý nói xong, nhìn sắc mặt Minh Thành Hữu, hạ giọng nói “Tam thiếu, mời ngài xem”

Nếu anh gật đầu đồng ý, chắc chắn quản lý sẽ đưa người ngay cho anh.

Minh Thành Hữu giả ngốc “Nhìn cái gì?”

Quản lý cười nói “Tam thiếu, xin ngài đừng có nói giỡn, đây là các cô gái mới tới, ngài cũng hiểu mà”

Minh Thành Hữu đưa tay vỗ vỗ bả vai quản lý “ Ai chẳng biết là tôi có vợ con rồi, bây giờ tôi đang bận việc làm ăn, đừng hiểu nhầm”

Sắc mặt quản lý khẽ biến “Vâng, tình cảm của ngài và Minh phu nhân rất tốt, ai cũng ngưỡng mộ hết, mà mấy cô gái này mới tới, cũng không biết gì nhiều, sao ngài không chọn lấy một người?”

Minh Thành Hữu vẫy vẫy tay.

Quản lý đưa mắt ra ám hiệu cho cô gái đang sát cạnh Minh Thành Hữu “Đi thôi”

Đoàn người đi càng lúc càng xa, đi sau quản lý, một cô gái mở miệng hỏi “Vừa rồi tôi không làm sai gì chứ?”

“Ừ” Quản lý nói tiếp “Không thử làm sao biết được? Đều nói đàn ông ai chẳng mê gái đẹp, ai chẳng thích ăn vụng?”

Minh Thành Hữu đi vào toilet, xả nước vào tay, trong gương phản chiếu hình ảnh một người đàn ông mặc tây trang màu đen, áo sơ mi trong màu trắng. hong khô tay, sau đó anh móc điện thoại ra, hình nền điện thoại là ảnh Phó Nhiễm mặc trang phục ở nhà, đang ôm Hân Hân, khuôn mặt Hân Hân to chiếm gần nửa màn hình.

Anh bấm một tin nhắn, gửi đi “Vợ yêu đang làm gì đó?”

Một lát sau, có tin nhắn trở lại, chỉ đơn giản hai chữ, xem ra cô đang ôm Hân Hân nên không nhắn nhiều được “Đang ăn”

Minh Thành Hữu nở nụ cười, sau đó cất điện thoại vào trong túi.

Đi tới trước cửa phòng Vip, anh lại lấy điện thoại ra nhắn thêm một tin nữa “Đợi anh về nha bà xã”

Đẩy cửa đi vào, Huống Tử đang hát hò, Minh Thành Hữu ngồi vào chỗ của mình, cửa phòng lần nữa được mở ra, quản lý tiến vào “Huống thiếu, thật là khéo, các cô gái mới đến đây, hi vọng ngài sẽ thích”

Đi vào trong là vài ba cô gái tuổi xấp xỉ nhau, cô gái phía trước chỉ cần liếc mắt một cái là Minh Thành Hữu liền nhận ra.

Ăn cơm xong, Huống tử dẫn đối tác đi vào phòng trong, quản lý thức thòi liền mở cửa rời đi.

Cô gái lúc này liền ngồi vào bên cạnh Minh Thành Hữu “Tam thiếu, chúng ta thật có duyên”

Huống Tử cười vang “Ấy da, em gái mới đến à? Tam thiếu, sao anh lại biết cô bé xinh đẹp này nhỉ?”

Minh Thành Hữu cầm chén trà lên thay rượu, nhìn Huống Tử nói “Tôi không biết”

Khánh hàng cũng đang vui vẻ nói chuyện, chưa chịu rời đi, cho nên Minh Thành Hữu cũng chưa thể về được. Cô gái lại tiếp tục tiến lên, cánh tay mềm mại không xương ôm lấy khuỷu tay Minh Thành Hữu “Tam thiếu, nghe nói ngài bị vợ quản rất chặt?”

“Chứ gì nữa?” Huống Tử một bên tiếp lời.”>

Minh Thành Hữu cười cười, đẩy cánh tay cô gái ra “Không cần cậu xen vào, tôi rất yêu vợ”

Trong phòng vang lên một trận cười, các cô gái cười khanh khách không ngừng “Tam thiếu, mời ngài ly rượu”

Minh Thành Hữu cụng ly với cô ta, cô gái thấy thế ngửa đầu uống sạch ly rượu. Cô uốn người thành một đường cong xinh đẹp, Minh Thành Hữu cô đã nghe nói qua, nhưng giờ nhìn thấy liền mê mẩn.

Cô ta hà một tiếng rồi nói “Tam thiếu, ngài thường xuyên đến Mê Tính chứ?”

Minh Thành Hữu nâng cổ tay xem đồng hồ “Có một thời gian tôi không đến đây”

Cô gái còn muốn nói gì nữa, Minh Thành Hữu liền đứng dậy bước tới chỗ Huống Tử, nếu là hợp tác, còn có một vài chi tiết cần thảo luận.

Ngồi một hồi, Minh Thành Hữu đứng dậy tiễn khách hàng ra khỏi Mê Tính, Huống Tử ngồi lại trong phòng chờ anh, lát sau anh đẩy cửa tiến vào, chỉ vào các cô gái “Huống Tử, coi chừng cậu về nhà bị Triệu Thiển cho ăn đòn”

“Không phải là tôi xã giao giùm cậu sao?”

Minh Thành Hữu ngồi vào bên cạnh Huống Tử, vẫy tay về phía các cô “Đi ra ngoài hết đi”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên là không muốn rời đi.

Hướng Tử cười cười nói “Đừng a, làm việc mà bên cạnh có mỹ nhân mới cảm thấy hứng thú chứ, Tam thiếu, từ khi nào mà cậu “sạch” đến vậy?”

Cô gái lúc trước quần lấy Minh Thành Hữu bước tới, đưa tay cầm ly rượu mời, Minh Thành Hữu nhấp hai ngụm, rồi nói với Huống Tử “Về thôi, không còn sớm nữa rồi”

Hướng Tử dựa người vào ghế “ Thật khó mà tôi được ra ngoài, cậu đừng nhần tâm với tôi như thế chứ, ở nhà bị quản, ra ngoài còn không thể chơi đùa”

Hai, ba cô gái ngồi bên cạnh Huống Tử, Minh Thành Hữu không nói gì, nhắm mắt dưỡng thần.

Cô gái bên cạnh hờn dỗi mở miệng “Tam thiếu, uống một ly đi, ngài xem, tôi mới tới, ngài nếu không cho tôi mặt mũi, tôi làm sao mà ăn nói được với quản lý...”

Hướng Tử cười ngoác cả miệng, nhìn đồng hồ.

Vài cô gái dùng các chiêu lấy lòng anh, nhưng Minh Thành Hữu vẫn ngồi im, vòng tay lại. mắt nhìn tivi chăm chú.

Hướng Tử nháy mắt với cô ta.

“Tam thiếu, uống đi”

Một tay Phó Nhiễm đang cầm áo khoác, tìm được căn phòng mà Huống Tử nói, đẩy cửa tiến vào, liền nhìn thấy Minh Thành Hữu đang ngồi trong góc, có một cô gái ăn mặc hở hang đang cọt lên người anh, trên bàn chai rượu lẩn ngiêng lẩn ngã, xem ra đã uống không ít rồi.

Hướng Tử nghe động tĩnh, liền ngẩng đầu nhìn rồi sau đó làm bộ như không thấy “Xem các cô làm gì Tam thiếu nào?”

“Còn có thể làm gì đây, chúng tôi sẽ hầu hạ Tam thiếu”

Phó Nhiễm lặng lẽ đóng cửa, bước vào, Huống Tử cười tới mắt híp lại thành đường thẳng “Ày, hầu hạ như thế nào a?”

Một bóng đen ập lên trên đầu, Huống Tử giả vờ luống cuống “Chị dâu, đến thật nhanh”

Huyệt thái dương Minh Thành Hữu đột nhiên nhảy dựng lên, đang choáng váng lập tức tỉnh lại.

187. Chương 187.1

Chương 187: Đại kết cục (Hạ)

Vưu Dữu đi xe từ trường học về, lưng đeo balo vải chất liệu bình dân, đầu đội mũ tennis màu đen, điện thoại di động vang lên, cô lấy ra nhìn thấy số gọi tới, cô tắt máy không nghe, tiếp tục đi về phía trước. Ngay cầu thang cô gặp một thám hàng xóm:

“Vưu Dữu, học về rồi à.”

“Dạ, đi đi mua đồ ăn sao?”

Thím hàng xóm liếc mắt nhìn lên trên lầu, kéo Vưu Dữu sang một bên, “Vị hôn phu của con lại đến nữa.” Cả người Vưu Dữu lập tức trở nên căng cứng.

“Con cứ trốn tránh như vậy không phải biện pháp tốt, vợ chồng son cãi nhau không nên không ai nhường ai, nghe dì, từ từ nói chuyện với nhau.” Người hàng xóm nói xong liền đi ra ngoài, Vưu Dữu không yên lòng, cô không đi lên lầu, nghĩ ra ngoài đi dạo đâu đó một vòng, lúc về chắc anh ta đã đi.

Mới đi đến bồn hoa, phía sau truyền lên tiếng bước chân dồn dập, Lý Sâm nắm chặt cánh tay cô kéo lại trước mặt “Vì sao muốn trốn anh?”

“Em không nghĩ sẽ gặp anh.”

“Vưu Dữu, em thật sự muốn kết thúc như vậy sao?”

“Lý Sâm” Vưu Dữu tránh tay ra “Em chưa từng có ý nói đùa với anh.”

Lý Sâm đang đứng một bên, thấy Vưu Dữu sắp đi, anh đứng qua ngăn trước mặt cô “Ngày mai anh hai kết hôn, em đi với anh qua đó.”

“Lý Sâm, giữa chúng ta đã kết thúc.” Vưu Dữu đứng yên tại chỗ “Anh đừng đến đây nữa được không?”

“Anh cách năm ba bữa lại tới đây, em cho là gì? Nếu hôm nay không đúng lúc gặp được, em lại muốn trốn? Vưu Dữu, có phải hay không một chút cơ hội quay lại em cũng không cho?”

“Đúng” Vưu Dữu không chút do dự “Em thật vất vả mới được yên ổn ở đây, mỗi lần anh đến, anh không nghĩ người khác sẽ bàn tán như thế nào sao? Lý Sâm, em với anh không có khả năng quay lại, cái nhà kia, em vĩnh viễn sẽ không trở về.”

“Cho dù ở đó có anh sao?”

“Đúng”

Ánh mắt cô kiên định khiến sự kiên trì của Lý Sâm giảm xuống. “Vưu Dữu!”. Vưu Dữu lau sạch nước mắt, quay lại nhìn người phía sau “Mẹ.”

Mẹ Vưu bước nhanh về phía trước, cầm chặt tay con gái “Sao lại đứng ở đây? Nhanh về nhà thôi.” Cánh môi Lý Sâm hé mở “Mẹ.”. Mẹ Vưu đẩy Vưu Dữu, ý bảo cô đi vô nhà trước. Nhìn bóng cô khuất sau cửa cầu thang, mẹ Vưu mới ngẩng đầu nhìn Lý Sâm “Sâm tử, coi như hết.”

“Mọi người đều thấy con cùng Vưu Dữu sẽ không đi đến đâu đúng không?”

“Mẹ biết con có cảm tình với Vưu Dữu, theo cách nghĩ của thế hệ chúng ta, cảm tình không thể làm cơm ăn, gia thế hai nhà chúng ta khác biệt, các con cũng đã có cơ hội đến với nhau, nhưng kết quả rõ ràng, Sâm tử, vẫn là nên dừng lại đi.”

“Mẹ!”

Mẹ Vưu thở dài, xoay người đi về phía chung cư. Vưu Dữu đứng trước cửa sổ nhìn thân ảnh dưới lầu, bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, cô lau khô nước mắt đi nhanh về phía phòng ngủ. Lý Sâm đứng yên thật lâu dưới đất, lúc Vưu Dữu đi lại nhìn, người đã đi mất.

Hôn lễ Minh Vành cùng Hứa Dung do Lý Vận Linh sắp xếp, Minh gia muốn không khí vui vẻ rộn ràng nên đương nhiên rất phô trương. Minh Thành Hữu phụ trách ở hiện trường, Phó Nhiễm đi vào phòng hóa trang, Hứa Dung mặc áo cưới ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, thấy Phó Nhiễm đi vào, sắc mặt căng thẳng mới thả lỏng chút ít “Tiểu Nhiễm”.

“Cảm thấy thế nào?”

“Chị thấy căng thẳng.” Hứa Dung nắm làn váy, Phó Nhiễm cười đẩy tay cô ra, “Xem chị lấy áo cưới vào thành nhiều nếp nhăn rồi nè, chút nữa sao làm cô dâu xinh đẹp nhất được.”

“Hôm nay rất đông người đúng không?”

“Ừ.” Phó Nhiễm đứng bên cạnh, nhìn chuyên gia trang điểm lại cho Hứa Dung, “Mẹ gần như là đem hết tất cả họ hàng thân thích mời đến, nhất định sẽ cho chị một hôn lễ suốt đời khó quên.”

“Chị sẽ luống cuống” Hứa Dung đoan trang nhìn chính mình qua gương “Như vậy được không?”

“Rất đẹp.”

Lòng bàn tay Hứa Dung phủ hướng bụng “Tiểu Nhiễm, nếu chị có nói sai hay làm sai, em ở dưới nhất định phải nhắc nhở chị.”

Trên thực tế, tại hiện trường hôn lễ lúc nào cũng có người chủ trì điều tiết không khí, Hứa Dung lo lắng cũng bằng thừa. Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm ngồi gần chỗ sân khấu, ngồi cùng bàn còn có Minh Tranh, La Văn Anh và cả nhà Lý Tắc Cần. Minh Vành ngồi xe lăn, lúc này anh không cần người khác đẩy xe, Hứa Dung đứng ở trung tâm lễ đài, mặc áo cưới màu trắng noãn, từ phần eo đi xuống là thiết kế đặc thù riêng nhưng vẫn thấp thoáng thấy chỗ bụng nhô lên. Khung cảnh hôn lễ vui vẻ náo nhiệt, Phó Nhiễm thiết kế theo chủ đề lãng mạn.

Hứa Dung thả đôi tay đang cầm tà váy, bước đến trước mặt Minh Vành, mọi người phía dưới cũng im lặng. Phó Nhiễm nhìn Hứa Dung mỉm cười hạnh phúc, vỗ tay chúc mừng, cảm động tới mức nói không nên lời. Lý Vận Linh nghiêng đầu, xúc động, nước mắt rưng rưng “Chị, hôm nay là ngày thành hôn, là chuyện tốt, khóc cái gì.” Lý Tắc Cần đứng bên cạnh nói.

“Chờ đến lúc con cậu kết hôn đi, tôi xem cậu có kích động không.” Lý phu nhân tươi cười “Chị, bị chị nói trúng rồi, chuyện kết hôn của Sâm Tử cũng sắp rồi.” Lý Sâm ngồi bên cạnh im lặng không nói, ánh mắt từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm lên kháng đài. Phó Nhiễm nhấp một ngụm rượu, cùng La Văn Anh bên cạnh nói mấy câu xã giao.

Lý Vận Linh tò mò “Với con gái Vưu gia không phải kết thúc rồi sao? Chẳng lẽ quay lại rồi?”

“Chị” mặt Lý Tắc Cần sa sầm xuống “Chị đừng có nói xui, là con gái Tống gia, chị chắc gặp qua rồi, qua mấy ngày nữa tụi nó sẽ đính hôn, Sâm Tử cũng đồng ý rồi.”

“Sâm tử, thật sao?” Lý Vận Linh hỏi. Lý Sâm bưng ly rượu đưa lên miệng “Dạ, lúc đó tiệc đính hôn sẽ làm long trọng một chút, bây giờ con thật sự muốn tìm người con gái có thể chung sống cả đời.”

Lý phu nhân cười toe toét, “Tôi sớm đã coi trọng con gái Tống gia, nếu không phải do Vưu Dữu, chuyện con bé với Sâm Tử đã sớm thành rồi.”

Lý Vận Linh cũng không hỏi nhiều “Như vậy cũng tốt.”

“Nhà nào con đó.” Lý phu nhân than thở. Phó Nhiễm như nghẹn ở cổ, cũng chẳng muốn ăn gì. Lý Tắc Cần muốn tới gần Minh Tranh nói chuyện, nhưng Minh Tranh giữ sắc mặt lạnh tanh, Lý Vận Linh thấy mặt Lý Tắc Cần khó coi, bà nhìn La Văn Anh đang bên cạnh Minh Tranh nói “Văn Anh, về sau có rảnh thường xuyên ghé nhà chơi.”

“Dạ.” Lý phu nhân bên cạnh trả lời “Lễ phục của La tiểu thư thật đẹp, phối hợp với trang sức cũng thật tinh mắt, đúng là tiểu thư khuê các, quần áo mặc trên người cảm giác sang trọng hơn hẳn người khác.”

“Cảm ơn.” Bàn tay La Văn Anh ấn ấn sau gáy, cảm giác nổi da gà toàn thân.

Giữa buổi tiệc, Lý Sâm đứng dậy đi toilet, lúc đi ra thấy Minh Thành Hữu đứng bên ngoài “Anh”. Minh Thành Hữu lấy điều thuốc đưa cho Lý Sâm, anh nhận lấy rồi tự châm thuốc, đứng dựa vách tường thở ra một hơi. “Kết thúc với Vưu Dữu như vậy sao?”

“Là cô ấy không muốn theo em về.”

“Lý do lý trấu” tay Minh Thành Hữu bật cái bật lửa bạch kim “Chuyển đi ra ngoài không phải là hết.”

“Hiện tại, ngay cả một cơ hội cô ấy cũng không muốn cho em.” Lý Sâm nói, sau đó liền đem điều thuốc hút cho xong, ngón tay thon dài bóp tắt đầu thuốc, Minh Thành Hữu đưa thêm điều nữa, anh nhận lấy và lặp lại động tác như vừa rồi. “Đừng cho là anh không biết trong lòng em nghĩ gì, đính hôn không phải trò đùa, không nên làm ọi chuyện rắc rối thêm.” Lý Sâm cười nhìn Minh Thành Hữu, “Anh, anh nói xem em còn biện pháp nào khác sao?” Minh Thành Hữu nhìn anh thấy chua xót “Em làm sao mà để bị đứng giữa mẹ và bà xã như vậy?”

“Anh với chị dâu cuối cùng vẫn là môn đăng hộ đối, còn em ngay từ đầu ba mẹ đã không đồng ý, khi Vưu Dữu chuyển đến Lý gia em có rất ít thời gian ở cùng cô ấy, đến nay chắc chắn rằng họ đã làm khó cô ấy không ít. Muốn em cưới tiểu thư khuê các sao, được thôi, lần này em sẽ cho họ thấy.” Minh Thành Hữu không khuyên nữa, “Tự giải quyết cho tốt đi, đến lúc đó đừng hối hận, ba em không thể không đem em về”

Lý Sâm đem tàn thuốc thứ hai bóp tắt “Hiện bọn họ được thỏa mãn như ý, chắc đang cao hứng.”

Hứa Dung và Minh Vành đi qua kính rượu, vừa lúc Minh Thành Hữu cùng Lý Sâm trở lại chỗ ngồi, biết hai người không tiện, nên không ai làm khó.

Minh Thành Hữu cùng Minh Tranh kính rượu lẫn nhau.

“Eve, chị là trụ cột của Hào Khôn, khi nào muốn chuyển đi, nhớ đến MR tìm tôi.”

Phó Nhiễm huých khủy tay vào Minh Thành Hữu “Có ai như anh công khai đi dụ dỗ nhân tài.”

“Anh chỉ đùa một chút, cho dù anh đem toàn bộ MR cho Eve, chị ấy cũng không muốn qua đây đâu.” La Văn Anh phối hợp ý tứ trong lời nói của Minh Thành Hữu, “Chưa chắc à, nếu không Tam thiếu thử xem?” Minh Tranh mím môi không nói, La Văn Anh giờ chén rượu lên, “Anh muốn đem MR cho tôi, tôi sẽ là tổng giám đốc, còn ở Hào Khôn làm gì?” Một bàn tay ở dưới bàn, không kiêng nể gì đánh lên đùi cô, sắc mặt La Văn Anh ửng đỏ.

Minh Thành Hữu cười cười “Nói một câu liền đỏ mặt? Hóa ra nữ nhân mạnh cũng không thắng nổi rượu.”

La Văn Anh dịch chân qua chỗ khác nhưng bàn tay nam nhân gắt gao giữ chặt hất không ra, cô quay đầu trừng mắt nhìn Minh Tranh.

“Nào, cụng ly.” Minh Thành Hữu dẫn đầu đứng lên, La Văn Anh không thể không nâng ly rượu đứng dậy theo, bàn tay Minh Tranh thừa cơ chui vào vạt áo lễ phục, chạm đến phần da thịt bóng loáng bên trong.

Minh Thành Hữu thấy buồn cười, không ngờ lão đại cũng có bộ mặt này. Anh ngồi trở lại, ghé môi vào tai Phó Nhiễm “Dưới bàn có động tĩnh.”

“Vậy sao?” Phó Nhiễm xoay người muốn nhìn thử.

Minh Thành Hữu giữ vai nàng, “Vợ à, em làm việc rất rõ ràng.” Phó Nhiễm cười đưa tay đung chiếc đĩa, không cẩn thận làm rơi xuống, cô xoay người lại kiểm. Minh Tranh ý thức được, không dấu vết rút tay về.

Phó Nhiễm đem chiếc đĩa nhặt lên đặt qua một bên, hướng qua người Minh Thành Hữu nói “Có thấy động tĩnh gì đâu?”

“Chờ em phát hiện chuyện đã xong rồi.” Thấy bộ dáng hai người châu đầu ghé tai, La Văn Anh cũng đoán được vì sao, mặt cô ửng đỏ, Phó Nhiễm nhìn qua, ánh mắt ái muội mỉm cười. La Văn Anh ho nhẹ “Hy vọng về sau MR cùng Hào Khôn có nhiều cơ hội hợp tác.”

“Đó là điều tất nhiên.” Phó Nhiễm bưng ly rượu lên.

“Nếu ngày nào đó chống lại, hai người cần phải hạ thủ lưu tình.” Minh Thành Hữu bên cạnh Phó Nhiễm kẻ xướng người họa. La Văn Anh trả lời cũng rõ ràng “Cái này không thể được, nếu là v

ì tranh hạng mục, phải đem hết toàn lực cạnh tranh công bằng.”

“Được.” Minh Thành Hữu một hơi uống sạch ly rượu “Nhất trí.”

Khóe mắt Lý Vận Linh nhìn lên, thấy một màn như vật trấn an không ít. Bà muốn tìm cơ hội nói với Minh Tranh mấy câu nhưng anh một chút ánh mắt cũng không nhìn qua bà. Cuối tiệc, Hứa Dung cùng Minh Vành đứng chỗ bãi cỏ được che kín bởi hoa tươi, nam nữ cùng nắm tay tạo thành một vòng, thợ chụp ảnh canh góc độ bắt giữ được khoảnh khắc hạnh phúc, trợ lý bên cạnh nhìn khách nhập tiệc kêu “Những cô gái chưa kết hôn nhanh lại đây, bắt hoa cô dâu, lấy chút may mắn.”

Không ít người ùa lên, La Văn Anh cùng Minh Tranh đứng bên cạnh xem náo nhiệt, Phó Nhiễm đi đến bên cạnh La Văn Anh, “Chị cũng đi qua đi.” La Văn Anh xua tay “Chị không đi đâu.”

“Cái nào tốt thì nên nhận, nếu em chưa kết hôn em cũng đi.” Phó Nhiễm kéo La Văn Anh đi, La Văn Anh mang giày cao gót, đứng ở phía sau đám người, đằng trước đông nghìn nghịt người. Phó Nhiễm hướng cô vẫy tay “Văn Anh cố lên, vượt qua các cô ấy đi.”

Biểu tình cô bất đắc dĩ nhìn về phía Minh Tranh, khuôn mặt anh mang ý cười, La Văn Anh nghĩ đông như vậy, mà cô lại đứng xa, chắc không tới phần.

“Ba, Hai, Một!” Theo tiếng hô của nhiếp ảnh gia, Hứa Dung dùng sức ném hoa cô dâu trong tay đi.

“Quăng đi”

Quá gay cần.

Đám người phía trước truy đuổi theo, riêng mỗi La Văn Anh đứng phía sau phải lui lại, nhìn hoa cô dâu đường vòng cung rơi xuống, thẳng tắp rơi vào trong lòng cô.

“Ai u, hoa sao ma bay xa giữ vậy.”

“Thật là, tôi còn tưởng năm nay tìm được người đàn ông tốt kết hôn.”

Phó Nhiễm đi trước vỗ tay “Lợi hại.”

Xa thật a.

La Văn Anh còn chưa kịp phản ứng lại, ký giả cầm micro đi đến trước mặt cô, “Cho chúng tôi phỏng vấn vị tiểu thư xinh đẹp này chút, cướp được hoa cô dâu nghĩa là vận may cũng sắp đến, cô tính khi nào sẽ kết hôn?”

La Văn Anh thấy mọi người nhìn chăm chăm cô “Không có.”

“Nhanh, nhanh.” Phó Nhiễm ở bên cạnh cười hô.

Ký giả hỏi La Văn Anh thêm một câu “Có bạn trai chưa?” Cô áp úng không ra tiếng, dù sao chuyện với Minh Tranh chưa từng công khai, nói sao cô cũng là con gái, không thể thừa nhận trước, Phó Nhiễm đi qua phía cô giải vây “Không có bạn trai còn tới đây nhận hoa cô dâu làm gì? Cái này gọi là không đánh mà khai nha. Xung quanh truyền đến âm thanh ồn ào, ký giả nói chúc mừng sau đó mới rời đi. La Văn Anh ôm hoa cô dâu trở lại bên cạnh Minh Tranh, mặt vẫn nóng đỏ. “Như thế nào lại rơi vào tay chị?”

“Không biết được” ánh mắt Phó Nhiễm có thâm ý nhìn về Minh Tranh “Có lẽ ngày lành của chị sắp đến thật.”

Lý Vận Linh ngồi ở trước bàn, thấy mọi người bàn tán thật vui, cơ hội lúc này chắc chắn không sai, bà tiến đến, mắt nhìn hoa cô dâu trong tay La Văn Anh “Hoa này đều là trong vườn trồng, là bác tự mình chọn từng đóa một, Văn Anh, bác hy vọng con cùng Minh Tranh có thể nhanh chóng đến với nhau.”

La Văn Anh nhìn hoa trong lòng, xinh đẹp ướn ắt, đại diện cho tình yêu Mãn Côi, có cô gái nào không muốn. Hơn nữa, hoa cô dâu mới còn mang ý nghĩa đặc trưng, ngón tay cô lướt trên đóa hoa màu hồng, mới định mở miệng nói đã thấy một bàn tay đưa tới, lấy hoa trong tay cô vứt đi.

Ánh mắt Minh Tranh nhìn hướng Lý Vận Linh, sau đó nhìn qua La Văn Anh “Hoa đó có gì đẹp? Chỉ qua là trò chơi tham gia cho vui thôi, còn tưởng là thật sao?” Nói xong anh xoay người đi qua hướng khác.

“Anh cả!” Phó Nhiễm gọi anh không được, Lý Vận Linh hoảng hốt, bên cạnh có mấy người nhìn qua, không khỏi chỉ trỏ bàn tán. Tay La Văn Anh vẫn còn duy trì động tác cầm hoa vừa rồi, ánh mắt ảm đạm nhìn cuối xuống, Phó Nhiễm không nghĩ tới mỗi lần Minh Tranh gặp Lý Vận Linh vẫn còn cực đoan như vậy.

“Văn Anh.” Cô gọi.

La Văn Anh thu hồi thần sắc, thả tay xuống hai bên hông. Đôi mắt Lý Vận Linh đổ lên “Văn Anh, con đừng để trong lòng, nó là nhằm vào bác, không phải với con.”

“Bác gái, bác đừng nghĩ vậy.” Phó Nhiễm nhìn hoa bên chân, do va chạm mạnh mà không ít bông muốn rơi ra, không còn đẹp như lúc đầu nữa.

“Con đi nói chuyện với anh ấy.” La Văn Anh nhắc váy, đi về phía Minh Tranh.

Phó Nhiễm nhặt hoa cô dâu lên, cắm vào cái giỏ trang trí bên cạnh. Lý Vận Linh không giấu được mắt mắt “Tiểu Nhiễm, con nói xem có phải cả đời này Minh Tranh cũng sẽ không tha thứ ẹ?”

“Mẹ, dù sao cũng là máu mủ ruột thịt, nhưng chắc chắn phải cần có thời gian, dù sao anh ấy đối với mẹ khúc mắc rất sâu, hai mươi mấy năm, không phải một hai ngày là có thể cho qua.”

“Mẹ biết” Lý Vận Linh trở lại chỗ ngồi “Nó đối với mẹ như vậy, so với mẹ trước đây, thật sự chẳng là gì.”

La Văn Anh đến phía sau Minh Tranh. Anh đứng trước đài phun nước, lưng thật sự rất thẳng, xung quanh náo nhiệt ồn ào nhưng không ảnh hưởng tới thế giới riêng anh. Mới vừa rồi, cô rõ ràng thấy được trên mặt anh có ý cười ảm áp, nhưng chỉ thoáng qua trong lúc đó, bây giờ trên người lại toát ra khí lạnh làm người ta không thể tới gần. La Văn Anh đứng bên cạnh anh, bọt nước bắn tung tóe lên mặt, thấm lạnh vô cùng. Minh Tranh nắm tay cô, kéo cô về phía sau “Cẩn thận coi chừng ướt lễ phục.”

“Anh không sợ sao?”

Minh Tranh lúc này mới lùi về phía sau, đứng bên cạnh La Văn Anh ” Trên người em trang bị một tầng vải thật dày nhỉ?” La Văn Anh theo bản năng khoanh tay trước ngực “Nói cái gì đâu!”

Kỳ thật đừng thấy vẻ ngoài người đàn ông này cho là rất đứng đắn, nhưng bản chất lại cực kỳ không đứng đắn. Đương nhiên vấn đề này không phải ai cũng có tư cách nói. La Văn Anh cảm thấy tư thế của mình có chút kỳ quái, cô thả hai tay xuống “Vì sao mỗi lần gặp được bác gái phản ứng của anh đều lớn như vậy?”

“Vì anh sẽ không nhìn nhận bà ta.” Minh Tranh trả lời gọn gàng dứt khoát. La Văn Anh không nói gì nữa, có chút đau thương dưới đáy lòng, quả thật cần thời gian mới có thể lành được.

Sau bữa trưa, khoảng hai hay ba giờ, Phó Nhiễm đứng dưới đài, nhìn nhân viên thu dọn hiện trường, chỗ sân dạo còn đang sử dụng, Phó Nhiễm xoay người nhặt hoa hồng rơi trên thảm, Minh Thành Hữu nhận hoa từ tay cô, đem thả vào để cắm hoa bên cạnh.

“Không phải tiếp đãi khách sao?”

“Không cần chiêu đãi.” Minh Thành Hữu kéo tay cô, đi về hướng thảm đỏ, Phó Nhiễm giữ cổ tay anh “Anh định làm gì?”

“Mang em đi lên lễ đài kết hôn” Minh Thành Hữu bước từng bước lên lễ đài, Phó Nhiễm đi theo sát bên cạnh anh, cả sân khấu một màu đỏ tươi, dẫm dưới lòng bàn chân, êm dịu, làm cho người ta có cảm giác phiêu bồng, không chân thật. Hai người đứng giữa lễ đài, đưa mắt nhìn xung quanh, trong nháy mắt, Minh Thành Hữu cảm thấy tiếc nuối.

Buổi tối, gần 10h tiệc mới kết thúc, Hứa Dung mang thai, cộng với tình trạng hiện tại của Minh Vành, phòng tân hôn trước hết sắp xếp tại Minh gia. Sau khi đưa mọi người về nhà, Minh Thành Hữu trở lại xe chở Phó Nhiễm về Y Vân thủ phủ, Hân Hân và chị Nguyệt đã về trước, lúc này đang ngủ say.

Phó Nhiễm mệt mỏi, tắm xong lên giường nằm, hai tay Minh Thành Hữu xoa bóp, massage sau lưng cho cô.

“Ngày mai em đến công ty với anh.”

“Ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi, thường xuyên ghé nhà chơi với Hứa Dung và mẹ.”

Phó Nhiễm không chịu ngồi yên “Sau này vẫn còn cơ hội, em muốn một lần nữa mở rộng FU.”

“OK, em thích là được.”

Hai tay Minh Thành Hữu massage chỗ xương cột sống của cô “Thoải mái sao?”

“Ừm, ấn lên trên chút nữa.”

Bàn tay anh xuyên qua dưới nách cô, chạm đến phần ngực đầy đà “Là chỗ này sao?” Phó Nhiễm cũng lười nói lời vô nghĩa cùng anh “Anh muốn sờ thế nào thì sờ thế đó đi.”

Minh Thành Hữu cười áp nửa người trên xuống, môi lạnh hôn cổ cô, lần theo cột sống từ từ hôn xuống. Toàn thân Phó Nhiễm gần như mềm nhũn.

Bóng đêm kiều diễm, cảnh xuân hoàn hảo.

Hôm sau, Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm đến MR, đứng chờ trước thang máy chuyên dụng, thấy Nghê thư ký đến cùng Hàn Tuyền. Minh Thành Hữu nhìn dây số thang máy đang nhảy dần xuống “Nghê thư ký, Hàn Tuyền nghe nói hai người chuẩn bị kết hôn?”

“Hả?” Mặt Nghê thư ký đột nhiên đỏ lên “Lvan, nói ... nói cái gì... người này không thích yêu đương công sở.”

Phó Nhiễm buồn cười, nhìn ánh mắt hai người như vậy còn muốn gạt ai? Tay Hàn Tuyền đụng vào Nghê thư ký “Chối cái gì chứ, Lvan đâu có nói yêu đương công sở sẽ trừ tiền lương của em.”

“Ai chối, em đồng ý gả cho anh bao giờ?”

Thang máy một tiếng rồi mở ra, Minh Thành Hữu kéo Phó Nhiễm vào trong thang máy chuyên dụng, Nghê thư ký cùng bước vào, Minh Thành Hữu nhìn cô nói “Có mắt nhìn không? Vợ chồng tôi ở đây cô vô làm cái gì?”

Nghê thư ký há miệng, trừng mắt nhìn Hàn Tuyền bên cạnh “Đều tại anh.”

Phó Nhiễm dựa vào kính thang máy sau lưng, Minh Thành Hữu tiến tới ôm cô hôn.

“Làm gì? Đây là công ty.”

“Ai quy định ở công ty không thể ôm bà xã? Hơn nữa đây còn là công ty của anh.” Nói xong anh tiếp tục hôn cô.

Cửa thang máy mở ra, nhân viên lao công mang bao tay cầm công cụ đứng trước cửa thang máy, thấy một màn trong thang máy thì trợn mắt há hốc mồm, Phó Nhiễm đưa tay đẩy anh ra, xoay người nhìn về phía gương, lấy khăn ướt lau đi chỗ màu son môi bị lem. Minh Thành Hữu đi ra ngoài trước, bước ngang qua người lao công đang cúi đầu cụp mắt xuống.

Dì lao công lập tức quay lưng lại, làm bộ như đang chăm chỉ làm, cầm khăn lau chùi cửa thang máy vốn dĩ không dính một hạt bụi. Phó Nhiễm sửa sang lại quần áo, sau cũng đi theo ra ngoài.

Nội bộ công ty cũng thật nhiều chuyện, dì lao công không nhịn được nhanh miệng kể cho tiếp tân nghe, tiếp tân tiếp tục kể cho các nhân viên nghiệp vụ nghe. Còn chưa đến giờ tan tầm, tin đã truyền khắp toàn bộ MR là tổng giám đốc nổi lửa kích tình ngay trong thang máy.

Bàn làm việc của Phó Nhiễm ngay kế bên vách bàn Minh Thành Hữu, thời điểm này gió xuân mát mẻ, cô mở cửa sổ ra, kéo rèm lên, ngồi xoa xoa sau gáy, Phó Nhiễm đem áo khoác treo lên giá áo, chỉ mặc bộ quần áo công sở bên trong, cô xắn cổ tay áo lên, cúi đầu chuyên tâm xem xét số liệu. Nghê thư ký gõ cửa đi vào, trong tay bê theo chồng tư liệu. Cô phân loại ra và đưa cho Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu “Sắp đến giờ cơm trưa, xin hỏi hai người muốn gọi cơm kh

ông?”

Minh Thành Hữu khoát tay “Không cần, tôi với Phó Nhiễm ra ngoài ăn.”

Phó Nhiễm lơ đãng ngẩng đầu, nhìn khoe môi Nghê thư ký như đang muốn cười “Có chuyện gì vui sao?”. Nghê thư ký đưa tay sờ mặt mình “Có sao?”

“Ừ, hiện hết trên mặt rồi kìa.”

Nghê thư ký đi qua trước mặt Phó Nhiễm nói “Mới vừa rồi may mắn tôi với Hàn Tuyền không đi chung thang máy với hai người, kích tình nha, kích tình nha.” Phó Nhiễm lấy tay ấn ấn sau gáy, nâng bút ký tên trong tay chỉ chỉ cô “Lấy thời gian đi làm tám chuyện, dựa theo quy định có thể trừ lương cô đưa vào công quỹ.”

“Đây không phải bí mật, toàn bộ MR đều biết.” Nói xong Nghê thư ký nhanh như chớp đi ra khỏi phòng.

Minh Thành Hữu đứng dậy đi đến trước mặt Phó Nhiễm “Xong việc chưa?”

“Còn một chút nữa.”

Minh Thành Hữu ngồi trên bàn cô, một chân đóng đưa qua lại, nhìn văn kiện trong tay Phó Nhiễm, anh dùng tay ấn ấn sau gáy cô, như có như không vuốt vuốt xuống. Cô cảm thấy có chút ngứa ngứa, ngẩng đầu nhìn anh “Đừng lộn xộn.”

“Anh phát hiện một bí mật nhỏ của em.”

“Là gì?”

“Mỗi lần bị đoán trúng tâm sự hoặc những lúc xấu hổ liền thích ẩn sau gáy.”

Phó Nhiễm vòng tay qua người, dương cằm nhìn chằm chằm Minh Thành Hữu “Vây còn anh?”

“Anh sẽ dùng hành động thực tế làm cho đối phương ngoan ngoãn ngậm miệng lại.”

“Ví dụ?”

Hai tay Minh Thành Hữu giữ mặt Phó Nhiễm, tiến tới hôn cô “Qua hai ngày nữa chúng ta đi đảo Hữu Nhiễm đi.”

“Chuyện công ty thì sao?” Phó Nhiễm nhắm mắt lại, Minh Thành Hữu nói chuyện hơi thở nóng phả lên trán Phó Nhiễm, cô yên tĩnh hưởng thụ khoảnh khắc này.

“Vài ngày nay không có việc gì lớn, chúng ta tăng ca xử lý tốt, sau đó tự mình nghỉ ngơi.”

Phó Nhiễm không khỏi xúc động, thời điểm này xuân về hoa nở, đi chơi là tốt nhất.

Y Vân thủ phủ.

Phó Nhiễm vội vàng sắp xếp hành lý, Minh Thành Hữu hoàn thành xong công việc cuối cùng “Đừng mang nhiều như vậy, đến đó cái gì cần đều có.” Phó Nhiễm đi đến phía sau anh “Xong việc rồi sao?”

“Xong ngay đây.”

Phó Nhiễm lấy một cánh tay Minh Thành Hữu ra, ngồi xuống trên đùi anh, cánh tay Minh Thành Hữu ôm thắt lưng cô, dùng sức kéo cô vào lòng, cảm giác chỗ cần cổ cô. Phó Nhiễm vươn tay ra, đầu ngón tay chỉ hướng màn hình “Vừa rồi em không hiểu là chỗ này.” Minh Thành Hữu sắp xếp văn kiện, sau đó gấp tài liệu lại.

“Anh xử lý thế nào? Nhanh chỉ cho em.”

Anh đưa tay chỉ ra vài điểm mấu chốt.

Phó Nhiễm không yên lòng gật đầu, một lần nữa muốn mở tài liệu ra, Minh Thành Hữu giữ chặt tay cô, đem máy tính tắt đi “Hôm nay ngủ sớm một chút, anh sợ ngày mai rồi bên em không thoải mái.”

“Không có việc gì.”

Tay Minh Thành Hữu đặt lên đùi cô, lòng bàn tay chạm đến phần da thịt non mềm “Phó Nhiễm, em có muốn chuẩn bị gì nữa không?” Phó Nhiễm nghĩ nghĩ, nhìn qua anh “Không phải đều đã xong sao?”

“Em nghĩ đủ à?” Minh Thành Hữu nheo mắt lại “Có gì thì em cứ nói với anh”

Minh Thành Hữu một tay véo nhẹ hông cô, một tay kia thân thiết áp vào mặt Phó Nhiễm “Anh sờ thử, xem này, da mặt dày không ít.”

“Học hỏi anh thôi.”

Minh Thành Hữu đẩy máy tính trên bàn ra, đặt Phó Nhiễm ngồi lên bàn, anh đứng vào bên trong, hai tay Phó Nhiễm nhanh chóng ôm cổ anh “Em mới nói chị Nguyệt đem Hân Hân qua đây, mấy ngày tới sẽ không gặp con, em muốn đêm nay ngủ chung với Hân Hân.”

Tay Minh Thành Hữu lần vào trong váy Phó Nhiễm “Sau này tắm xong nhớ là không cần mặc quần áo, anh dặn em bao nhiêu lần rồi?” Anh ảo não dùng sức kéo ra, xong ôm cô đi đến giường lớn.

Cô buông hai chân ra, Minh Thành Hữu nhanh chóng cởi quần, Phó Nhiễm lập tức ngồi dậy, dùng chân đan quần mình lại, Minh Thành Hữu dùng tay kéo lại nhưng Phó Nhiễm không chịu thả ra. Anh gấp đến độ đem cô đè xuống “Làm cái gì? Muốn chơi đùa kích thích?”

Phó Nhiễm tiến đến bên tai Minh Thành Hữu “Hai ngày trước Xèo Xèo lại cho em một gói quà.” Lưng Minh Thành Hữu tỏa ra một luồng khí lạnh, môi dán vào cổ Phó Nhiễm “Là cái gì?”

“Ông xã, còn nhớ lễ vật lần đầu cô ấy tặng chúng ta không?” Minh Thành Hữu nheo mắt nhìn chăm chăm cô “Sau đó đâu?”

“Em nghĩ,” Phó Nhiễm dè dặt tiếng nói, dùng âm điệu chỉ hai người có thể nghe thấy “Anh mặc cho em xem.”

Minh Thành Hữu ý cười nhạo “Anh mặc em cũng mặc?”

“Em không mặc.”

“Lần khác đi” Minh Thành Hữu làm càn bước tới “Hôm nay làm chuyện chính trước.”

“Không được,” Phó Nhiễm nhanh tay quần chắn lại “Hôm nay anh không mặc thì đi tắm nước lạnh đi.”

Tay Minh Thành Hữu lần theo vạt áo cô tiến vào, trực tiếp áp vào bầu ngực Phó Nhiễm, cô vận vẹo trốn tránh, ôm chặt hai tay cười ra tiếng “Đừng chạm vào em, anh không phải thích mấy thứ kia sao, mặc một chút cho em xem, lần này vẫn là cái hình vân báo...”

Bên ngoài truyền đến tiếng động rất nhỏ.

Phó Nhiễm nhin cười, Minh Thành Hữu dứt khoát cởi quần cô ra, Phó Nhiễm giữ chặt mép quần “Đừng nhúc nhích, có người.”

“Có ai đâu?” Động tác Minh Thành Hữu ngày càng khấn cấp, Phó Nhiễm co người lại thành hình tròn “Không được, hôm nay anh không mặc thì đừng muốn.”

“Mẹ, mẹ.”

Phó Nhiễm vánh tai, một phen đẩy Minh Thành Hữu ra “Là Hân Hân.”

“Không có khả năng” Minh Thành Hữu kiên định nói “Hân Hân còn chưa biết đi, hơn nữa chị Nguyệt biết chúng ta ở trong phòng, bây giờ sẽ không mang Hân Hân tới.”

Có tiếng gõ cửa, rất nhỏ. Phó Nhiễm lần này càng thêm khẳng định, cô nhanh chân đứng dậy mặc quần áo, đem quần áo sửa sang chỉnh tề, Minh Thành Hữu giữ chặt tay cô, ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện của chị Nguyệt “A, tiểu thiếu gia, sao đi đến đây được?”

Phó Nhiễm đi ra mở cửa, thấy Hân Hân được chị Nguyệt giúp đứng ở ngoài cửa, cô một tay ôm lấy Hân Hân vào người. Chị Nguyệt cười vui vẻ “Tôi để tiểu thiếu gia bò chơi trên đệm sát vách, không nghĩ tới cậu ấy tự đi đến cửa phòng của hai người.”

Minh Thành Hữu đứng dậy đi tới, nhận lấy Hân Hân từ tay Phó Nhiễm. “Được rồi, chị cũng đi nghỉ sớm đi.” Phó Nhiễm nhìn chị Nguyệt nói.

“Vâng.”

Minh Thành Hữu đem Hân Hân đặt lên giường lớn “Con đây là cố ý phá hư chuyện tốt của ba, đúng không?”

Phó Nhiễm nằm xuống bên cạnh “Hân Hân ngoan, hôm nay ngủ cùng mẹ vui không?”

Hân Hân từng chút từng chút đi qua, nắm ở trước ngực Phó Nhiễm.

Minh Thành Hữu chồm tới ôm cậu trở về “Hân Hân, con là nam tử hán, từ nhỏ phải học sống độc lập, không được bám lấy mẹ.” Một nắm tay nhỏ bé trắng nõn đưa ra chụp vào mặt Minh Thành Hữu, anh tránh ra không kịp, trên gương mặt tuần tú lưu lại một dấu hồng hồng.

Phó Nhiễm kéo tay Hân Hân, đánh xuống mu bàn tay cậu ba cái “Hân Hân, không phải mẹ đã dạy con không được động thủ với người khác sao?”

“Cừ thật, rất giống anh lúc nhỏ.”

Hân Hân cảm thấy ủy khuất, làm ra bộ dáng như muốn khóc. Minh Thành Hữu nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn mở miệng “Sẽ như vậy, về sau ai bắt nạt con, con phải hung hăng bắt nạt lại, con của Minh Thành Hữu ta tất nhiên phải là bá vương.” Mặt Phó Nhiễm cứng ngắc “Coi anh dạy con kiểu gì?” Hai tay Hân

Hân lần nữa đánh lên mặt Minh Thành Hữu. Phó Nhiễm tức giận chồm qua, ôm Hân Hân trở lại giường, không nhân nhượng đánh lên mông cậu vài cái.

“Oa oa oa...”

Minh Thành Hữu lấy tay xoa mặt, chỉ cảm giác hơi đau đau. Nhìn thấy không nói lời gì nữa, thông thả xem Phó Nhiễm dạy con.

Náo loạn một hồi mới yên ổn trở lại, Phó Nhiễm dùng sức đẩy bả vai Minh Thành Hữu ra “Về sau anh còn dám dạy con như vậy, em trước hết sẽ xử lý anh.” Hân Hân lúc này nằm ngủ giữa giường, Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm nằm qua hai bên, anh vuốt mặt mình “Sinh con ra, con đánh cha, vợ à, anh nhận thấy, chỉ có em là tốt với anh nhất.”

“Làm trò” Phó Nhiễm đổi chẵn cho Hân Hân “Là anh tự chuốc lấy.” Đứa nhỏ nằm ngủ ngay giữa, Minh Thành Hữu cho dù muốn làm gì cũng không làm được, tướng ngủ Hân Hân thật không đẹp, Phó Nhiễm luôn phải canh chừng để cậu không đá chẵn ra.

Minh Thành Hữu mơ màng ngủ, tay sờ bên cạnh thấy trống không, anh giật mình toát mồ hôi lạnh “Hân Hân?” Phó Nhiễm giấc ngủ không sâu, tay sờ qua bên cạnh, ngồi dậy mở đèn phía đầu giường lên. Vừa thấy cảnh tượng, hai người muốn cười ra tiếng. Hân Hân nằm xoay vòng, thân mình nằm thẳng trên gối đầu, chân gần như đá đến bên miệng Minh Thành Hữu, hai tay cậu giơ lên để ở trạng thái như đầu hàng, Phó Nhiễm nằm trở về, bàn tay đưa lên sờ mặt. Minh Thành Hữu đem Hân Hân trở lại tư thế cũ. Phó Nhiễm cầm bàn tay nhỏ của Hân Hân chỉ “Có lẽ còn muốn xoay nữa.”

“Nó tính vẽ bần đồ sao?” Khóe môi Phó Nhiễm câu nhẹ “Chắc là vậy.” Minh Thành Hữu lướt tay qua Hân Hân, đem vợ và con ôm vào ngực “Về sau chắc chắn anh sẽ không chiều chuộng nó, mặt đến lúc này vẫn còn đau.” Phó Nhiễm sờ mặt Minh Thành Hữu “Ai bảo chủ quan đến giờ mới than vãn, con trai nhìn sắc mặt anh, đánh anh hai cái anh không dạy dỗ mà còn khen con, tự nhiên con sẽ cho rằng đối với anh như vậy bình thường.” Minh Thành Hữu gật đầu, nhìn con trai bên người, vẫn là nhịn không được đưa môi qua hôn.

Hôm sau, bầu trời trong, còn ẩm áp lạ thường, là thời điểm tốt để rời bến. Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu lên xe, chị Nguyệt ôm Hân Hân ở cửa tiễn hai người, Hân Hân lúc đầu còn khóc đòi, bị chị Nguyệt dùng một quả táo làm phân tán sự chú ý.

Minh Thành Hữu thu hồi tầm mắt ” Có tiền đồ, tương lai nhất định con sẽ rất vững vàng”

Ánh mắt Phó Nhiễm còn nhìn chằm chằm kính chiếu hậu “Đi ra ngoài mấy ngày, thật nhớ Hân Hân.”

“Vậy sẽ đem về cho con một tiểu muội muội.” Trong đầu Minh Thành Hữu không lúc nào quên kế hoạch sinh thêm con.

Xe đi vào bến tàu, Phó Nhiễm đi theo sau Minh Thành Hữu lên du thuyền, có người tiến đến nhận hành lý trong tay họ, Minh Thành Hữu ôm lấy Phó Nhiễm đứng trước lang thang, tốc độ đi càng lúc càng nhanh, rẽ sóng, mang theo nước biển mặn chát đập vào mạn thuyền mà tiến tới.

Minh Thành Hữu xoay người đi vào trong khoang thuyền, lúc ra trên tay cầm theo một vật. Phó Nhiễm nghe được tiếng bước chân, Minh Thành Hữu đi đến phía sau cô, đem khăn lụa màu xanh da trời cột lên trán cô, bên dưới thắt thành nơ con bướm tao nhã, sau đó buông lỏng tay ra.

Khăn lụa theo chiều gió thổi, bay dạt nhiều hướng. Trời xanh mây trắng, phù hợp với khung cảnh, hai tay Phó Nhiễm chống lên vòng bảo hộ, Minh Thành Hữu phía sau đem cô gắt gao ôm vào trong ngực. Cùng anh ở một chỗ, cuộc sống không cần lo lắng sẽ thiếu tình cảm hay lãng mạn, đầu Phó Nhiễm dựa vào vai anh, Minh Thành Hữu kéo tay cô vòng qua hông.

Đi vào khoang điều khiển, Minh Thành Hữu tự mình lái du thuyền, Phó Nhiễm ngồi bên cạnh anh, ra chỗ sóng lớn có hương vị xanh mát đặc thù, do tốc độ nhanh, tóc trước trán Minh Thành Hữu cũng bị hất về phía sau.

Tóc Phó Nhiễm màu đen, kết hợp với khăn lụa trên đỉnh đầu, nhìn rất đáng yêu. Cô ngâm nhẹ một ca khúc, hòa vào trong tiếng gió, xa xa có thể nhìn thấy đảo Hữu Nhiễm của hai người. Đi vào trên đảo, có xe

ngắm cảnh đến đón, Minh Thành Hữu đem hành lý để lên xe, sau đưa Phó Nhiễm về, đi vào khu biệt thự lần trước ở, hành lý để lại ở cửa, Phó Nhiễm đi dép trong nhà vào, trong phòng chỉnh tề sạch sẽ, không cần cô phải dọn dẹp gì.

“Sau này chờ Hân Hân lớn lên, nhất định sẽ dẫn con đến đây ở mấy ngày.” Phó Nhiễm kéo rèm cửa sổ, xa xa có thể nhìn thấy mặt biển rộng lớn. “Chúng ta có một phòng ở, mặt hướng ra biển, xuân về hoa nở.” Cô dang hai tay ra, nhắm mắt lại, giữa người ra sau tận hưởng không khí. Minh Thành Hữu chống tay lên vách tường, nhìn qua xem xét nét mặt Phó Nhiễm “Ngốc.”

Cô đứng thẳng lại, Minh Thành Hữu thuận thế ôm eo nhỏ của cô “Buổi tối dẫn em đi ăn hải sản.”

“Bây giờ làm gì?”

Minh Thành Hữu chớp mi “Nghỉ ngơi cho tốt, hôm nay tắt cả các hoạt động đều vào buổi tối.”

Ăn ngủ đầy đủ, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đi đến thư viện lần trước, phát hiện mặt tiền nhà sách đang sửa chữa, ít nhất sẽ không khó tìm như trước đây, trang trí bắt mắt, liếc cái có thể nhận ra. “Tam thiếu, những gì anh phân phó chúng tôi đều chuẩn bị xong.” Người phụ trách trang trí đi vào trong quán đem ra một cái biển, bên trên là bốn chữ to bằng mực tàu nước, Nhà sách Hữu Nhiễm. Phó Nhiễm buồn cười “Sao cái nào cũng đều gắn tên của anh?”

“Đảo này đều là của anh” Minh Thành Hữu chỉ vào mặt chữ “Viết đẹp không?”

“Anh viết?” Phó Nhiễm kinh ngạc. Minh Thành Hữu ho nhẹ “Không có, là anh tìm chuyên gia thư pháp viết.” Cũng không thêm nghĩ, Minh Thành Hữu anh là kiểu người thích hợp cầm bút vẽ chữ sao chứ?

“Tam thiếu, bây giờ treo lên luôn?” Minh Thành Hữu ôm Phó Nhiễm lùi ra sau hai bước “Treo lên đi.” Phó Nhiễm ngẩng đầu, nhìn ánh mặt trời chiếu xuyên qua bóng cây xanh um, từng động tác của hai người công nhân phản chiếu xuống cũng thấy rất có lực, biển tên được treo trên khung cửa, theo một hành lang đi vào, bên trong là đại sảnh rộng mở.

Phó Nhiễm ngồi dựa vào vị trí cửa sổ, nếu là khách tới đây đọc sách sẽ được miễn phí trà buổi chiều, Minh Thành Hữu mở tiệm sách này vốn cũng không vì lợi nhuận.

“Qua hai mươi năm” Minh Thành Hữu cầm chén trà nhìn ra bên ngoài “Hai mươi năm sau, chúng ta ra đảo sống, mỗi ngày tản bộ, ra bến tàu, muốn làm cái gì thì làm cái đó.”

Ngón tay Phó Nhiễm che cửa thủy tinh, để ánh mặt trời lọt qua khe hở, ánh mắt cô nheo lại “Em thật hy vọng hai mươi năm này nhanh trôi qua đi.”

Minh Thành Hữu vừa muốn cười cô ngốc “Em thích già sao?”

“Với anh từ từ trở nên già đi cũng là một loại hạnh phúc.”

Nghe những lời này cảm thấy rất thích, Phó Nhiễm thu tay lại, cho nên nói con người có thể bị cảm hóa, Minh Thành Hữu nói ngọt, Phó Nhiễm nghe được hơn, cũng có thể tùy tiện nói mấy câu như vậy. Trên đảo có rất nhiều người đến đi du lịch, nên cư dân thấy Minh Thành Hữu và Phó Nhiễm đến đều chào đón. Một tay Phó Nhiễm bưng ly trà sữa, một tay kia kéo cánh tay Minh Thành Hữu, hai người lững thững bước về phía trước, đi thật thong thả. Cửa hàng bên cạnh có bán mũ bện rơm, Minh Thành Hữu tiện tay lấy một cái đội lên đầu Phó Nhiễm.

“Bao nhiêu tiền?” Minh Thành Hữu cười thay cô hỏi giá.

“Không cần tiền.”

“Như vậy sao được?” Phó Nhiễm muốn đến trả tiền, người bán mũ rơm thẳng thắn xua tay “Tôi có được mặt tiền cửa hàng ở đây, không cần trả tiền thuê, làm sao không biết xấu hổ mà đi thu tiền của hai người chứ.”

Minh Thành Hữu nắm tay Phó Nhiễm tiếp tục đi về phía trước “Đây đều là chiêu nhỏ trong làm ăn, anh mở ra mấy cửa hàng mặt tiền, đảo Hữu Nhiễm có rất nhiều cái đặc sắc để thưởng thức, anh không thu tiền thuê của bọn họ, nhưng hấp dẫn đến khách du lịch thì tất cả đều là của anh.” Tóm lại một câu, không làm

thâm hụt tiền kinh doanh. Hai người trở lại biệt thự, lên giường lớn trong phòng nghỉ ngơi, với thời tiết này ngủ rất ngon, Phó Nhiễm bắt tri bắt giác ngủ thật say.

Ra khỏi biệt thự, đi một đoạn đến bờ biển, hai người ngồi xe ngắm cảnh một hồi thì đến chỗ ăn, cuộc sống xung quanh không quá náo nhiệt, đi theo nhân viên lựa chọn hải sản, một vòng quanh bãi biển đều là người buôn bán nhỏ, đa số khách du lịch ngồi dưới ô che nắng ăn uống. Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đi trước chọn hải sản, bên cạnh có một vài khách du lịch đã đến trước, cầm ly bia hướng bọn họ chào hỏi. Phó Nhiễm mặc quần bò, kết hợp với giày thể thao, nhìn bộ dáng giống như sinh viên mới tốt nghiệp.

Rất nhanh sau đó, cửa hàng bưng một ít đồ ăn lên bàn, Phó Nhiễm chọn canh hải sản, cô cầm lấy thìa múc một ngụm đưa vào miệng “Ừm, thật là thơm.”

Minh Thành Hữu đem con tôm hùm to đã lột vỏ để vào trong tay cô “Ăn thử đi.”

“Anh rất thích hợp với cuộc sống ở đây.”

Ngón tay Phó Nhiễm đẩy lọn tóc dính ở khóe môi ra, do tham ăn, bữa cơm chiều hôm nay thực sự ăn rất no. Lúc này nước biển rất lạnh, Minh Thành Hữu nắm tay Phó Nhiễm đi trên bờ cát, tâm hồn lắng đọng yên tĩnh, khung cảnh bốn phía cũng trở nên im lặng.

Rất nhiều người đến đây du lịch, Minh Thành Hữu dừng chân, lùi về sau nhặt lên một vỏ sò từ trong cát “Nghe nói trong này có giấu trân châu.”

Phó Nhiễm kẻ sát tới nhìn kỹ “Làm sao có?”

“Tìm kỹ xem, nói không chừng em sẽ nhặt được bảo bối.”

Phó Nhiễm không tin “Nếu có cũng là nằm sâu dưới đáy biển.”

Minh Thành Hữu xoay người đi thẳng về phía trước, Phó Nhiễm nhìn bộ dáng anh âm thầm bật cười, anh đi được vài chục bước thì dừng lại cuối xuống.

Phó Nhiễm ở xa xa cất tiếng gọi “Tìm được bảo bối rồi sao?”

Minh Thành Hữu ngồi xổm ở đó, không trả lời, Phó Nhiễm bước chân trên dải cát mịn tiến về phía trước, anh đột nhiên xoay người, một chân quỳ gối xuống.

Cô kinh ngạc, nhìn cảnh này hoàn toàn không hiểu gì “Làm gì vậy?”

“A, có người cầu hôn!”

Nghe đám người bàn tán lộn xộn, không ít người vây lại góp vui.

Phó Nhiễm trở tay không kịp, nhìn Minh Thành Hữu giơ vỏ sò trong tay lên “Lại bày trò đùa giỡn gì nữa đây?” Ý cười không che dấu hiện rõ bên khóe miệng.

“Lúc chúng ta kết hôn, anh không có cầu hôn em, Phó Nhiễm, em đồng ý sống chung với anh nữa đời còn lại không?”

Phó Nhiễm nói lỏng áo choàng trên vai “Nhanh đứng lên đi.”

“Em nhanh đồng ý đi.”

“Thật lãng mạn, mau đáp ứng lời cầu hôn của anh ta đi.” Cô gái bên cạnh nói xem vào.

Phó Nhiễm cười nói “Chúng tôi đã kết hôn rồi.”

“Oa, vậy càng lãng mạn, nhanh đi, anh ta cầu gì thì cô đáp ứng cái đó thôi.”

Phó Nhiễm xoay người kéo anh “Còn không đứng dậy, người ta nhìn thấy sẽ chê cười.”

“Em xem, ai cũng muốn em đồng ý.” Minh Thành Hữu khựng lại không chịu đứng lên.

Phó Nhiễm thấy anh còn giơ vỏ sò

trong tay “Dùng bảo bối trong này?”

“Xòe tay ra.”

Phó Nhiễm nghe anh, mở lòng bàn tay ra.

Minh Thành Hữu nắm chặt vỏ sò trong tay, sau đó đặt vào lòng bàn tay cô. Phó Nhiễm cảm giác có gì đó lặn xuống, cô mở tay ra đem tới trước mắt, nhìn thấy bên cạnh vỏ sò có viên trân châu sáng ngời, tròn vo, lớn bằng khoảng ngón tay cái.

“Đây là?”

“Là anh tìm thấy bảo bối.” Minh Thành Hữu đứng lên, phủi cát trên đầu gối.

Phó Nhiễm trong giây lát nhìn khó chấp nhận “Thật sự là từ bên trong này sao?”

Minh Thành Hữu cầm viên trân châu để dưới cổ cô “Bữa nào đem bảo bối đi tới tiệm trang sức, nói người ta làm thành vòng cổ cho em.” Phó Nhiễm nhận lấy từ tay anh “Sạch sẽ như vậy, thật sự anh mới tìm được?”

Minh Thành Hữu đem trân châu bỏ vào túi Phó Nhiễm, cánh tay ôm eo cô đi về phía trước “Nếu khắp nơi đều có thể tìm, sau này chúng ta tới đây làm nghề kiếm bảo bối đi.”

“Minh Thành Hữu!” Phó Nhiễm bấm bụng anh “Anh đùa giỡn em.”

“Bà xã, thói quen động thủ của em không tốt chút nào.” Phó Nhiễm đưa tay lên miệng hà hơi, có thể thấy mọi chuyện đâu sẽ vào đó, Minh Thành Hữu nắm bả vai đem cô ôm vào trong lòng, bàn tay xoa cánh tay cô “Lạnh không?”

“Không lạnh.” Hai người đứng trên bờ cát, nghe tiếng sóng biển vỗ, va vào đá ngầm, trong không gian yên tĩnh phát ra âm thanh đĩnh tai nhức óc.

Minh Thành Hữu kéo Phó Nhiễm về hướng tây “Anh dẫn em đến chỗ này.” Hai người vòng qua bờ cát, là một chỗ đá lồi ra ngoài, nhưng lại dốc, phải leo lên mới được. Minh Thành Hữu theo khe hở mà lên, sau khi hai chân trụ vững ổn định thì kéo tay Phó Nhiễm lên “Đến đây, trèo lên.”

Phó Nhiễm dùng chân trụ, theo lực kéo của Minh Thành Hữu đi lên. Chỗ này không lớn, nhưng trùng hợp có thể chứa được hai người. Phó Nhiễm vỗ vỗ lòng bàn tay phủi bụi “Nguy hiểm thật, nhưng nhìn rất đẹp.”

Chỗ này đưa mắt nhìn ra có thể thấy biển sâu thăm thẳm, cúi đầu có thể thấy bờ cát dài, hơn nữa còn cao hơn đỉnh đầu của người khác, nếu ai đó ngẩng đầu lên chưa chắc có thể nhìn thấy bọn họ.

“Phó Nhiễm.”

“Ừm.” Cô nhẹ giọng đáp lại, nhìn qua, bàn tay Minh Thành Hữu đè lại sau gáy, kéo cô lại gần rồi hôn lên. Phó Nhiễm khế cắn vào đầu lưỡi trơn tru của anh, Minh Thành Hữu vẫn chưa lùi bước, càng mạnh mẽ chen vào, công thành đoạt đất. Bàn tay anh áp sát eo Phó Nhiễm, động tác chậm rãi đem cô tiến thêm một bước, nhập vào trong lòng anh.

Một đợt tiếng cười từ bãi biển truyền đến. Phó Nhiễm ngưng lại. Minh Thành Hữu chậm rãi thu hồi đặt tay trước ngực cô, cánh môi vẫn chưa rời ra, nơi này tuy an toàn nhưng không phải không có rủi ro, Phó Nhiễm mở to mắt, khóe miệng khẽ nói “Có người.”

“Đừng quan tâm.” Minh Thành Hữu khế sát miệng cô, dễ dàng ôm cô làm cho cô ngồi lên đùi mình “Đừng nhúc nhích, mọi người phía dưới không có nhìn đâu.”

“Muốn anh mặc cái kia cho em thưởng thức không?” Phó Nhiễm nhất thời không có phản ứng “Cái gì?” Minh Thành Hữu hé miệng khế cắn cắn cổ cô “Món đồ bạn tốt của em đưa.” Cô thiếu chút nữa không nín được cười ra tiếng “Anh chần chừ muốn mặc cho em xem?”

“Nếu bây giờ em ngoan ngoãn nghe lời anh, anh sẽ làm như em muốn.”

Phó Nhiễm giữ lại tay anh đang muốn xâm nhập “Để cho em chụp ảnh lưu niệm được không?” Minh Thành Hữu nhướng mày “Sau này xem giải nhiệt à?”

“Em cam đoan sẽ không để ai biết và nhìn thấy đâu”

Bàn tay anh vỗ phía hông cô, một ngón tay theo quần mép quần trượt vào, Phó Nhiễm lập tức giữ cổ tay Minh Thành Hữu “Có đồng ý hay không?”

Anh gật đầu “Đồng ý.” Lúc nói chuyện, đã cởi xong nút thắt quần bò của cô. Phó Nhiễm mặc áo sơ mi lụa cổ thấp, cúi đầu liền có thể thấy phong cảnh từ cổ áo đi xuống, hai ngón tay Minh Thành Hữu đẩy áo ngực cô ra, may mà áo choàng của cô rất lớn, Minh Thành Hữu đem nó mở ra, sau đem vắt qua đầu vai của mình. Hai tay giữ chặt sau lưng Phó Nhiễm, dán môi hôn vào động mạch cổ của cô, dần theo đó hôn xuống dưới, sau đó lại hôn ngược lên, tiện đà dùng sức hút lưu lại nhiều dấu vết loang lổ. Hai chân Phó Nhiễm không khỏi rã rời, từng chỗ mẫn cảm trên người cô đều bị anh chạm đúng, trước ngực phập phồng, có thể cảm nhận được Minh Thành Hữu cũng phấn khởi như vậy mà cơ bắp căng thẳng.

Bàn tay anh vuốt ở cần cổ phẳng phiu của cô, sau đó giữ chặt, một tay anh muốn đi xuống. Phó Nhiễm mở mắt ra, cả người thở hồng hộc “Đừng.”

“Yên tâm, không ai thấy.” Minh Thành Hữu đem tay cô nắm trong lòng bàn tay, cùng cô mười ngón tay đan xen, do sợ hãi, cô không thể không lùi bả vai lại, có luồng gió thổi tới, tạt qua thân người làm Phó Nhiễm lạnh nổi da gà toàn thân. Minh Thành Hữu khẽ cắn chỗ xương quai xanh của cô, sau đó một đường đi xuống, hôn từng nấc trên cơ thể cô.

Anh ôm chặt cô trước ngực, Phó Nhiễm cắn chặt răng, mở mắt ra nhìn lại, sóng biển mênh mông càng phát ra âm thanh mạnh mẽ, giống như đục vọng bên trong con người bây giờ, càng không thể ngưng lại. Minh Thành Hữu rút đầu ngón tay ra, khuôn mặt tuần tú nhìn lên thấy Phó Nhiễm ý loạn tình mê “Trở về đi.” Hai bên má cô đỏ hồng, dường như còn đắm chìm trong say mê không thể tự kiềm chế.

Minh Thành Hữu đem áo quần của cô mặc lại, áo ngực còn khoác trên đầu vai, anh đem áo choàng trùm lên cô, đứng dậy sau đó kéo Phó Nhiễm lên “Đi thôi.” Hai người ngồi xe trở lại biệt thự, Phó Nhiễm gọi điện cho chị Nguyệt, biết được Hân Hân ở nhà ngoan ngoãn mới yên tâm.

Minh Thành Hữu lấy di động đặt lên tủ đầu giường “Ngủ đi.” Phó Nhiễm khoanh chân ngồi trên giường lớn “Vừa rồi đồng ý với em một chuyện nhớ không?” Trí nhớ thật là tốt.

Minh Thành Hữu giữ chặt tay cô “Nhớ rõ, nhớ rõ, em có mang theo không?”

Phó Nhiễm vội gật đầu “Em đi lấy cho anh.” Cánh tay anh giữ thắt lưng cô, kéo cô ôm vào trong ngực “Phó Nhiễm, càng ngày càng có năng lực nha, trong lòng nhịn quá phá hư đi?”

Phó Nhiễm gỡ tay Minh Thành Hữu ra, cô tìm trong vali, moi từ dưới đáy lên lấy ra được quần lót hình thú, ngón tay Phó Nhiễm giữ mép quần, đem quần lót quay vòng vòng, đi vài bước tới trước mặt anh “Nè, đi tắm rửa đi.” Minh Thành Hữu nhìn cô gái trước mặt, làm sao mà anh không sớm phát hiện ra Phó Nhiễm còn có mặt này. Mặt dày, là do anh đào tạo cô ra thành thế này sao. Thấy anh ngơ ngẩn, cô hỏi “Anh đổi ý?”

“Đâu dám.” Minh Thành Hữu nhận lấy quần lót từ tay cô, lúc đứng dậy nói “Đi tắm không?”

Phó Nhiễm cầm lấy di động đầu giường, đẩy phía sau Minh Thành Hữu “Nhanh đi, em còn chờ anh tắm xong đi ra cho em chụp hình lưu niệm.” Minh Thành Hữu tùy tay cởi bỏ quần áo “Vào tắm chung với anh.”

“Không cần” Phó Nhiễm trả lời rõ ràng, dùng máy ảnh trong tay hướng Minh Thành Hữu không ngừng đùa giỡn. Anh vươn tay chỉ chỉ Phó Nhiễm, xoay người đi vào phòng tắm.

Không bao lâu sau, di động Phó Nhiễm vang lên. Cô nhìn qua thì thấy Tống Chức gọi.

Phó Nhiễm bắt điện thoại đưa lên tai nghe “Alo, Xèo Xèo.”

“Tiểu Nhiễm, cậu không ở Y Vân thủ phủ sao?”

“Không, mình cùng Thành Hữu ra đảo chơi vài ngày.”

“Cuộc sống các cậu thật quá nhàn nhã đó,” giọng Tống Chức vang to “Đúng rồi, quà hai ngày trước mình gửi cậu nhận được chưa?”

“Quà nào? Là cái gì?” Phó Nhiễm làm bộ như không biết.

“Chưa nhận? Mình gửi chuyển phát nhanh, mình thấy các cậu rất hưởng thụ chuyện này nên mới mua vật chuyên dụng này cho ông xã cậu, vẫn chưa gửi đến sao?”

“Tiểu Nhiễm, cậu mặc cho ông xã cậu xem đi.”

Phó Nhiễm hạ giọng “Cậu đã là mẹ rồi, nói chuyện kiểu đó, coi cùng con gái cậu sau này học hỏi đó.” Tổng Chức lơ đãng “Cắt, Hà Bình nhà tớ thích người ăn ngay nói thẳng.”

“Vậy nhanh mà tới chỗ chồng cậu đi.”

“Thật là chưa giao tới sao?” Tổng Chức chưa từ bỏ ý định hỏi “Tớ nghĩ chắc không thể lâu như vậy.”

“Thật, chưa...”

Hai người đang nói chuyện, Minh Thành Hữu bước ra khỏi cửa nhà tắm, hớn hớn đi về phía Phó Nhiễm quát “Về sau mua mấy cái này em tự mình đi được không? Nhỏ như vậy anh mặc vào ra bộ dáng gì chứ?”

Phó Nhiễm giật mình che điện thoại. Đầu bên kia dừng một chút, ngay sau đó Tổng Chức khoa trương cười to “Ha ha ha ha, Tiểu Nhiễm, cậu bắt chồng mặc hả? Ai yu, xin lỗi nha, mình không biết kích cỡ của chồng cậu.” Phó Nhiễm thiếu chút nữa nôn chết, không nói hai lời nhanh tay ngắt điện thoại. Minh Thành Hữu nghênh ngang đi tới “Gọi điện thoại cho ai đó?”

“Xèo Xèo gọi tới.”

Tay Minh Thành Hữu đang cầm khăn lau tóc, ánh mắt Phó Nhiễm nâng lên nhìn vào mắt anh, sau đó chậm rãi đi xuống cổ, đảo qua trước ngực, tiếp theo là cơ bụng sáu múi, ngay sau đó, đó là... Mặt cô đỏ bừng, Minh Thành Hữu đưa tay ném khăn mặt qua. Phó Nhiễm phốc cười ra tiếng, ngã người nằm sấp xuống giường “Anh”.

Hạ lưu nha, hạ lưu nha. Phó Nhiễm cầm di động chuẩn bị chụp hình, Minh Thành Hữu chồm qua áp đến trên người cô, không nói hai lời đem điện thoại bỏ qua “Đêm nay anh làm cho em không cầu xin tha thứ thì không được.”

“Được được” Phó Nhiễm cười co người lại “Em cầu xin tha thứ.” Minh Thành Hữu bắt hai tay cô, đem cổ định lên đỉnh đầu Phó Nhiễm “Đừng có lên mặt, bây giờ anh không thể để mình bị quay vòng vòng được.”

“Em còn chưa có tắm.”

Minh Thành Hữu nghĩ nghĩ “Cho em thời gian 10 phút.” Phó Nhiễm đứng dậy còn dằn dò “Không cho phép anh cởi ra.” Đi vào phòng tắm, cô chắc chắn Tổng Chức đã nói với Mộ Mộ rồi.

Phó Nhiễm sấy tóc trở lại phòng ngủ, Minh Thành Hữu ngoan ngoãn nằm trong chăn, chẳng qua lấy chăn che đi phong cảnh dưới bụng. Phó Nhiễm cười cười đứng ở bên giường, Minh Thành Hữu thấy cô còn do dự, chồm tới nắm tay cô kéo lên giường “Em lại đây.” Cô thuận tay đem cái chăn dỡ ra, Minh Thành Hữu không cho cô cơ hội nhìn kỹ, nghiêng người đem cô chặn lại. Tóc Phó Nhiễm tự nhiên tản ra hai bên “Nhìn đẹp lắm, thật đó.”

Sắc mặt Minh Thành Hữu trở nên khó coi “Được rồi, đừng khách khí, xem nhiều một chút.” Anh cởi áo ngủ Phó Nhiễm ra, bàn tay áp vào da thịt trắng mịn tràn đầy xúc cảm, mặt Minh Thành Hữu đặt ở đỉnh đầu Phó Nhiễm, làm cho cô thấy rõ dục vọng trong đáy mắt anh.

“Mặc quần hình thú đẹp hơn hay là không mặc gì đẹp hơn?”

Phó Nhiễm nín cười “Đều rất đẹp.”

“Mặc như vậy, ở bên trong thật sự hết chịu nổi, không tin em sờ thử coi.” Anh

nói xong kéo tay Phó Nhiễm đi xuống tìm kiếm, Phó Nhiễm nắm tay lại, quay mặt đi không nhìn. Minh Thành Hữu giữ chặt cầm cô “Vừa rồi còn thích, bây giờ sao vậy?” Phó Nhiễm thật sự bắt đầu cầu xin tha thứ “Anh tắt đèn đi.” Minh Thành Hữu ngồi dậy, tay vẫn giữ cô không buông ra “Giúp anh cởi.”

Cô lần nữa bị anh kéo đến, cứ như vậy dần đi xuống xem xét, phần bên trong nóng ầm thiếu chút nữa muốn hiện ra, Phó Nhiễm ngay cả đáy mắt cũng ửng đỏ “Thành Hữu, về sau em sẽ không bắt anh mặc nữa, không được sao?”

“Không được.” Hai tay Minh Thành Hữu hướng về bên hông “Trước kia ai đó còn muốn anh chạy quanh phòng ngủ ba vòng?”

Phó Nhiễm tưởng tượng thấy cảnh kia, thiếu chút nữa cười sặc sụa. Minh Thành Hữu một phen cởi ra, Phó Nhiễm thét chói tai “Anh nhẹ chút.”

Không khí cũng cần tạo nên mới được, về phương diện này, Minh Thành Hữu tất nhiên là cao thủ.

Ánh trăng đảo qua kính cửa sổ, phản chiếu ánh sáng du dương lên từng đường cong cơ thể, mới đầu là nhẹ nhàng ôn hòa, về sau như núi lửa phát ra trong khoảnh khắc kịch liệt va chạm, hai tay Phó Nhiễm ôm sau lưng Minh Thành Hữu, anh đè nặng lên chân cô.

Không khí trong phòng thật ám muội.

May là giường rất chắc chắn, động tác mạnh mẽ thế mà giường vẫn không kêu răng rắc. Cô chỉ nghe được tiếng chạm khê của thành giường và vách tường, từng tiếng từng tiếng chạm vào trong trái tim cô.

Minh Thành Hữu thở dốc, cổ họng cô cũng phát ra tiếng rên nhỏ, Minh Thành Hữu hung hăng hôn xuống cô. Phó Nhiễm không còn sức đáp lại, hai chân mềm nhũn tan ra. Minh Thành Hữu sợ đè đau cô, nghiêng người nằm qua bên cạnh “Phút cuối cùng anh dùng toàn bộ khí lực” anh vươn tay làm động tác bơi lội “Tiểu nòng nọc trôi dào dạt lội suối chắc chắn nó có thể đạt được mục đích.”

Phó Nhiễm vuốt ve tay anh “Thật mệt mỏi.” Cánh tay cô che lên mắt, muốn nghỉ ngơi một chút. Trong tay tự nhiên có gì đó, Phó Nhiễm vừa nhìn, là quần lót hình thú mới vừa rồi Minh Thành Hữu cởi ra.

“Minh Thành Hữu!”

Thoát khỏi thành phố huyền ảo âm ỉ, buổi tối còn có thể nghe được tiếng sóng biển vỗ bờ, Phó Nhiễm im lặng nằm trong lòng Minh Thành Hữu, mệt mỏi, liền nhắm mắt lại, thỏa mãn đi vào giấc ngủ. Một đêm mộng đẹp.

Lúc tỉnh lại, Minh Thành Hữu không còn bên cạnh, Phó Nhiễm nằm trên giường cảm giác rất tốt. Cô thay đồ, một lúc sau mở cửa hướng biển đi ra, không khí sáng sớm ở đảo Hữu Nhiễm thật bình yên mà cũng thật tự tại, cô đợi một hồi không thấy Minh Thành Hữu nên đi xuống lầu tìm thử. Ánh mắt Phó Nhiễm đảo qua phòng bếp, nhìn thấy bên trong có thân ảnh đi đi lại lại.

Cô đứng tựa cửa, để ý thấy trên bàn trong phòng bếp bày nhiều đồ ăn sáng, bánh vừa mới nướng xong còn bốc hơi nóng, hai phần trứng ốp la một trái một phải bày ở giữa bàn, còn có rau xà lách, bên trên có chân giò hun khói, một luồng hương thơm chui vào trong mũi, một phần cháo cũng chuẩn bị bưng ra.

Phó Nhiễm đi vào, từ phía sau ôm lấy anh, khuôn mặt yêu thương vuốt ve tấm lưng rắn chắc của anh “Hôm nay biểu hiện tốt vậy?”

“Ngoại trừ mấy người dọn dẹp ở phòng ngoài, anh không cho người hầu khác vào đây.” Minh Thành Hữu bưng đồ lên bàn, Phó Nhiễm buông tay ra đi theo anh ra phòng bếp “Mấy ngày này anh muốn cùng em hưởng thụ thế giới của hai người.”

“Không nghĩ tới khả năng làm trứng ốp la của anh cũng không tệ.”

Phó Nhiễm ẩn vai cô để cô ngồi xuống bàn “Hai năm trước đây ở nước ngoài, hầu hết là anh tay làm hàm nhai.” Nhìn thấy thần sắc Phó Nhiễm ảm đạm, Minh Thành Hữu đem bữa sáng đặt trước mặt cô “Mau ăn đi, ăn xong anh muốn dẫn em đến chỗ này.”

“Anh giấu bao nhiêu bí mật ở đảo Hữu Nhiễm?” Minh Thành Hữu thần bí cười “Trước mặt em, anh không có bí mật.”

Phó Nhiễm ăn phần trứng ốp la, ăn sáng xong, hai người thay bộ đồ tình nhân đơn giản rồi ra cửa, kính mát cùng màu trà, ngay cả giấy cũng là giấy tình nhân. Phó Nhiễm cười vui vẻ, lúc trẻ chưa làm qua chuyện này, bây giờ làm tất cả bù lại.

Minh Thành Hữu kéo Phó Nhiễm ung dung nhàn nhã đi trên đường, ước chừng qua hai mươi phút, đi vào một chỗ tường rào xây dựng vây quanh tứ phía. Minh Thành Hữu không dẫn Phó Nhiễm vào, nhưng sơ bộ có thể thấy khung cảnh bên trong mới hoàn thành hơn một nửa.

“Làm gì đó?” Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm xoay người, ngón tay chỉ về hướng Bắc “Có nhìn thấy phòng chúng ta ở không?” Xung quanh đều là bị che bởi tường rào xây dựng, mắt nào mà nhìn xa như vậy. Phó Nhiễm lắc đầu.

Minh Thành Hữu cười nắm bả vai cô “Chờ nơi này xây dựng xong, em đứng ở ban công lầu hai nhìn ra bên ngoài là có thể thấy, không đến nữa năm, tại đây, một khu vui chơi sẽ mọc lên từ mặt đất, đến lúc đó, em có thể nhìn thấy chỗ này.”

“Thật sao?”

“Đảo Hữu Nhiễm không thiếu cái gì, chỉ thiếu chỗ chơi đùa cho con chúng ta.”

Phó Nhiễm xoay người, bởi vì còn đang thi công, Minh Thành Hữu không dẫn cô vào “Anh mới bảo bọn họ nghỉ vài ngày, để không gây âm thanh ồn ào, chờ lúc chúng ta trở về Nghênh An thì tiếp tục thi công.”

“Tên chỗ này anh cũng đã nghĩ xong.”

“Khu vui chơi Hữu Nhiễm?” Phó Nhiễm nhất thời không thể nghĩ ra gì nên gợi ý hỏi Minh Thành Hữu. Anh cười lắc đầu “Đây là khu vui chơi của trẻ con, liên quan gì đến Hữu Nhiễm.”

“Vậy gọi là gì?”

“Có liên quan đến con chúng ta.”

“Khu vui chơi Hân Hân?”

Minh Thành Hữu cười ôn hòa nhìn đỉnh đầu Phó Nhiễm “Gọi là khu vui chơi Minh Thiên”

Phó Nhiễm chớp mắt “Minh Thiên?” Minh Thành Hữu dừng bước, từ phía sau ôm lấy Phó Nhiễm, nhìn khu xây dựng phía trước mặt “Khi đến đây chơi, trông lòng mỗi đứa trẻ đều có một mơ ước, Phó Nhiễm, lúc bé em thiếu thốn, cũng do đời trước nhà anh gây ra.” Khóe môi Phó Nhiễm nhẹ mấp máy, nhưng cô không nói gì.

“Đến lúc đó, anh một tay dẫn Hân Hân, một tay nắm tay em, anh dẫn hai người đến đây, để bọn em tự quan sát sự thay đổi nơi đây.” Khóe mắt Phó Nhiễm có chút ẩm ướt, về mặt Minh Thành Hữu tỏ vẻ cứng chiều, ôn nhu ôm bả vai cô “Đi thôi.”

Đến khu thương mại, đi vào một cửa hàng trang sức, nghe nói là cửa hiệu lâu đời ở đây, bên trong có một ông lão khoảng 70 tuổi, tay giữ kính viễn thị. Minh Thành Hữu đẩy bức rèm che bước vào, Phó Nhiễm quan sát bốn vách xung quanh, ông lão nhìn thấy hai người lên tiếng chào hỏi “Tam thiếu.”

Minh Thành Hữu đưa Phó Nhiễm đến ngồi ở quầy thu ngân “Ông chủ, hôm nay kinh doanh được không?”

“Đủ sống qua ngày thôi, không cần phải đông như trẩy hội.” Ông lão nói chuyện cung cách mang vẻ cổ giả, Minh Thành Hữu từ trong túi lấy ra viên trân châu “Giúp tôi làm sợi lắc tay.”

Ông lão đưa tay tay nhận lấy, đưa đến trước mặt cẩn thận quan sát “Ồ, thật sự là đồ tốt đây.”

“Bao lâu mới có thể xong?”

“Tam thiếu đã giao cho, lão đây làm sao có thể bắt ngài chờ?” Ông lão từ trong quầy lấy ra một số loại lắc tay “Để thiếu phu nhân chọn đi, thích cái nào lão lập tức làm cho người liền.”

“Ông gọi con Tiểu Nhiễm được rồi.”

Ông lão cười sảng khoái nói “Được.” Minh Thành Hữu để cho Phó Nhiễm chọn “Cái này được không? Vốn muốn làm dây chuyền cho em, nhưng ngắm lại thì thấy làm lắc tay đẹp hơn.”

“Được.” Phó Nhiễm lấy ra đưa đến tay ông lão.

“Hai người chờ chút.”

” Phó Nhiễm ngồi ở quầy thu ngân, thấp giọng nói “Không phải em cất ở tủ đầu giường sao? Sao giờ lại ở trong tay anh?”

“Anh sợ em vớt bữa bãi.” Không lâu sau, ông lão liền đem lắc tay đi ra “Trân châu tốt như vậy không thể mài góc cạnh được, hay là thay bằng kim cương, như thế này được không?”

“Rất đẹp, cảm ơn ông chủ.”

“Hiện tại các cô gái thích đeo vàng bạc, hiếm người thích trân châu, kỳ thật đồ vật này thật sự tốt, tục ngữ có câu châu tròn ngọc sáng, đeo lên người nữ nhân càng thể hiện sự cao quý, là có đạo lý.”

Phó Nhiễm cười nói “Đúng vật, nhìn thật đẹp.”

Minh Thành Hữu còn nói chuyện với ông lão thêm hai ba câu, sau đó mới dẫn Phó Nhiễm rời đi.

Mấy ngày thư thái thoải mái trôi qua thật nhanh, ăn xong cơm chiều, hai người hôm nay không ra ngoài dạo nữa, mấy ngày này đi khảo sát đánh giá đảo Hữu Nhiễm, Minh Thành Hữu đều dẫn Phó Nhiễm theo.

Ánh trăng chiếu sáng vãn vật, muốn che cũng không che hết được.

Minh Thành Hữu chuẩn bị vài thứ ở ban công. Phó Nhiễm tắm rửa xong đi ra, tóc không sấy khô, tùy ý thả sau vai, thấy Minh Thành Hữu ở ban công, cô cũng đi theo ra. Anh mặc bộ quần áo ở nhà, tay áo xắn lên tới khuỷu tay, anh dùng một chút lực, ôm Phó Nhiễm đặt ngồi lên lan can. Anh đứng giữa hai chân cô, hai tay Phó Nhiễm giữ hai bên vai anh, Minh Thành Hữu dựa vào cổ cô, ánh mắt hướng ra xa “Đợi lần sau đến đây, có thể nhìn thấy khu vui chơi của chúng ta mọc lên rồi.”

Phó Nhiễm muốn quay đầu. Minh Thành Hữu thu hồi tầm mắt, khẽ hôn bên mặt cô, bưng hai ly rượu vang ở bàn bên cạnh lên, đưa Phó Nhiễm một ly. Cô nhấp một ngụm giữa môi, để rượu vang từ từ chảy xuống, lưu lại hương vị trong cổ “Rượu ngon.”

Minh Thành Hữu chạm cốc cùng cô “Anh có cho thêm chút đá.” Hai chân Phó Nhiễm không khỏi choàng qua, tay buông vai Minh Thành Hữu ra “Hôm nay có rượu, hôm nay say.”

Minh Thành Hữu mỉm cười, môi nhấp rượu sau đó hướng qua môi Phó Nhiễm.

Môi cô tự giác hé mở, hương rượu lạnh vào trong kích thích khoang miệng khẽ run, đầu lưỡi Minh Thành Hữu tham lam xâm nhập, nhấp nhấp từng chỗ hương vị bên trong, hai tay Phó Nhiễm nhanh chóng choàng qua ôm cổ anh, chén rượu bưng trên tay dần dần nghiêng, rượu vang theo miệng ly chảy xuống, màu đỏ yêu mị dính ở eo Minh Thành Hữu loang ra một vòng lại một vòng.

Cái lạnh kích thích làm cơ thể người đàn ông chợt thắt chặt, một tay anh xuyên qua phía sau gáy Phó Nhiễm ấn ở ót cô kéo lại, mãnh liệt hôn sâu hơn.

Bóng đêm bao trùm, ánh đèn soi bóng hai người, kéo dài ra, trải xuống tận trong vườn hoa dưới lầu.

Minh Thành Hữu ôm Phó Nhiễm đi vào phòng ngủ, tiện tay đem rèm cửa hai bên cửa sổ kéo lên, hương rượu vang vẫn còn lan tỏa, ánh trăng chiếu vào, soi sáng khắp phòng.

188. Chương 187.2

187 đại kết cục (p3)

Edit – Tahoe Nguyen

Hôm sau, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu ăn cơm trưa ở đảo Hữu Nhiễm xong mới trở về. Lái xe đến cửa Y Vân thủ phủ, từ xa có thể thấy chị Nguyệt dẫn Hân Hân dạo bên trong vườn hoa. Nghe được tiếng còi ô tô, Hân Hân nhanh đi qua, chị Nguyệt chạy tới ôm lấy cậu. Phó Nhiễm bước xuống xe, đón lấy từ tay chị Nguyệt “Bảo bối của mẹ.”

Minh Thành Hữu cất xe xong đi đến bên cạnh cô, nhìn chị Nguyệt nói “Mấy ngày này trong nhà đều tốt chứ?”

“Tam thiếu yên tâm, hết thấy đều mạnh khỏe, tiểu thiếu gia cũng rất ngoan.”

Minh Thành Hữu gật đầu, đưa hành lý cho chị “Hân Hân, đến ba ba ôm nào.”

Hân Hân thật sự ngoan, trực tiếp bỏ nhào vào lòng Minh Thành Hữu. Phó Nhiễm không trực tiếp đi vào Y Vân thủ phủ mà đi đến thăm nhà Vũ Dữu. Trên đường đi ghé mua ít hoa quả, Phó Nhiễm dừng xe trước tiểu khu.

Do là thời gian tan tầm nên chú thím đều ở nhà. Bọn họ nhiệt tình mở cửa đón Phó Nhiễm “Tiểu Nhiễm vào đi, dạo gần đây Hân Hân có vẻ thích đi chơi nhỉ?”

“Vâng ạ, còn nhỏ nên phải tập cho quen”

“Con nít đều như vậy.” Thím Vũ muốn đi ra ngoài mua đồ ăn, để chú Vũ ở nhà đón tiếp.

Phó Nhiễm nhìn ra ý tứ của bà “Thím à, không cần như vậy, con ghé một chút sẽ đi.”

“Ở lại ăn cơm chiều đi, con ít khi đến đây.”

“Đúng vậy, làm sao không ăn cơm mà đi được.”

“Thực sự không cần,” Phó Nhiễm khéo léo từ chối, “Con về nhà còn muốn dẫn Hân Hân ra ngoài, hôm nay cũng không tới chỗ mẹ con ăn cơm.”

“Vậy sao” thím Vũ nghe vậy, cũng không giữ lại nữa “Được, lần sau nhất định phải nhớ phải đem Hân Hân cùng đến.”

“Dạ được ạ.”

Vũ Dữu mở cửa ra, nghe tiếng nói chuyện trong phòng khách truyền đến “Chị.”

Phó Nhiễm đứng lên “Học về rồi hả?”

“Dạ, hôm nay trường học có một số việc nên về trễ.” Vũ Dữu đi đến bên cạnh Phó Nhiễm, vui vẻ lắc cánh tay cô “Đi, đến phòng em nói chuyện một chút.”

Phó Nhiễm tới đây vốn cũng muốn xem tình hình gần đây của Vũ Dữu, đi vào phòng ngủ, liếc mắt nhìn đến ảnh chụp đính hôn của cô và Lý Sâm để trên bàn. Vũ Dữu đem tấm hình úp xuống mặt bàn. Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt “Vũ Dữu.”

“Chị, em không sao.”

“Không có việc gì thì tốt,” Phó Nhiễm mềm giọng nói “Lý Sâm có đến tìm em nữa không?”

Vũ Dữu lắc đầu, miễn cưỡng cười nói “Anh ấy đã đính hôn, còn tới tìm em làm gì?”

Phó Nhiễm đứng dậy đi đến bên cạnh Vũ Dữu, bàn tay vỗ về vai cô “Sau này có dự định gì không?”

“Vẫn muốn tiếp tục học lên, em suy nghĩ, với em mà nói việc học vẫn quan trọng nhất.”

“Tốt” Phó Nhiễm tỏ vẻ tán thành “Đừng lo lắng chuyện tiền bạc trong tương lai, chỉ cần thành tích của em tốt, còn có chị đây.” Vũ Dữu ngẩng đầu, mím môi cười nói “Cảm ơn chị, chờ em tốt nghiệp giỏi, sẽ đến MR giúp chị.”

“Được” Phó Nhiễm chụp mạnh vai Vũ Dữu “Sẽ chờ những lời này của em.” Vũ Dữu đi qua mở cửa sổ, xuất thần nhìn chằm chằm thật lâu phía dưới.

Phó Nhiễm không tiếng động đi đến phía sau cô, liếc mắt nhìn theo xuống, không thấy bất cứ ai.

“Chuyện em cùng Lý Sâm đến hôm nay, chị cũng không khuyên nữa, sau này có ra sao, cũng chỉ dựa vào chính bản thân em.”

“Em gần đây có nghe một câu nói” Vưu Dữu xòe tay vung ra bên ngoài cửa sổ “Duyên phận cũng chia hai loại, khi thời cơ đến, đó là hữu duyên, hoặc ngược lại, chính là nghiệt duyên. Em cùng Lý Sâm, có thể thuộc loại sau.”

Phó Nhiễm nhìn qua nét mặt cô “Đừng nghĩ như vậy, em cùng Lý Sâm chẳng qua thiếu một chút, đợi thời gian qua đi, mới biết được có hữu duyên hay không.”

Vưu Dữu nghĩ tới người đàn ông đó, trong lòng vẫn cảm thấy đau đớn.

“Em cùng Lý Sâm đây đưa nhiều năm như vậy, nay một dao chặt bỏ đi, em nghĩ sẽ phải sạch tất cả, không nghĩ lại đau như vậy.”

“Được rồi” Phó Nhiễm an ủi “Chúng ta không nói chuyện này nữa.”

Hai người ngồi trong phòng một lúc, chú thím cũng không có vào quấy rầy.

“Chị không cần lo lắng cho em, em hiện tại rất tốt, mới quay trở lại trường học, tuy rằng áp lực rất lớn, dù sao chuyện giải trừ hôn ước với Lý Sâm toàn bộ trấn Nghênh An đều biết, nhưng giáo viên và bạn học thật sự đều giúp đỡ em, em hỏi qua người bạn, mới biết trước khi em quay về, giáo viên cố ý nói qua, để bọn họ đừng bàn tán chuyện này nhiều. Cho nên hiện tại em đều một lòng một dạ chú tâm chuyện học hành.”

“Tốt.” Phó Nhiễm cảm thấy vui mừng “Chuyện này rất tốt.”

Xong việc chú thím lại giữ lại ăn cơm nhưng Phó Nhiễm vẫn không ở lại Vưu gia ăn cơm chiều.

Lý Sâm theo ý người nhà đính hôn, Lý phu nhân lo hết mọi việc nên rất là vui vẻ, nhưng mới đính hôn không bao lâu, không khí Lý gia so với trước còn nặng nề khó chịu hơn.

Tổng Viện Diên đi giày cao gót bước xuống xe, từ sau cốp xe lấy ra vài cái túi lớn.

Lý phu nhân ở phòng khách nhìn thấy, bảo người hầu đứng bên cạnh “Nhanh tới phụ Viện Diên, nếu không chút nó nổi nóng.”

“Dạ vâng.”

Người hầu sau khi chạy đi, theo Tổng Viện Diên quay lại phòng khách.

“Viện Diên đã về.”

“Mẹ, mẹ ở nhà sao?”

Lý phu nhân nhìn đồ trong tay Tổng Viện Diên “Lại cùng bạn bè ra ngoài dạo phố?”

Tổng Viện Diên nghe ra ý tứ trong lời nói Lý phu nhân, cô bảo người hầu mang đồ đặt lên bàn “Mẹ, mẹ yên tâm, con dùng tiền của chính mình mua, con là con gái một trong nhà, sau này mọi thứ đều là của con.”

“Con xem, Viện Diên, ý mẹ không phải vậy.”

Tổng Viện Diên không thay giày ra, trực tiếp ngồi vào sofa, từ trong một túi to lấy ra một hộp trang sức, bên trong là một sợi dây chuyền kim cương.

Cô so so sau đó mang vô cổ rồi đứng lên “Hiện tại có tiền tiêu không cần phải tiết kiệm cứ như vậy mà hưởng thụ, hết mấy trăm vạn.”

Lý phu nhân ngồi đó cảm thấy khó chịu “Viện Diên, về sau con ít mang giày cao gót một chút, lỡ sau này mang thai thì sao?”

“Mang thai?” Tổng Viện Diên buồn cười nhìn bà “Mẹ, người thật không biết hay giả bộ hồ đồ?”

“Lời này của con là có ý gì, Viện Diên?”

Sắc mặt Tổng Viện Diên trầm xuống, vừa mới thử sợi dây chuyền kim cương, sau tháo ra quăng lên bàn trà, giống như quăng hàng giá mười đồng ở chợ đêm “Con từ ngày đầu tiên chuyển vào, Lý Sâm liền ngủ ở sofa, chúng con làm sao có khả năng có con?”

“Cái gì?” Lý phu nhân kinh hãi “Nó dám?”

Tổng Viện Diên hừ lạnh “Mẹ, vị hôn thê trước của Sâm tử như thế nào rồi đi, trong lòng mẹ rõ nhất, nhưng Tổng Viện Diên con không giống với cô ta, hơn nữa bây giờ là thời đại nào? Cho dù chúng con ngày nào đó thành vợ chồng thực tế, con kiên quyết không có con trước 35 tuổi. Điểm này con nói rõ trước, đỡ ẹ lúc đó thấy không vui.”

Lý phu nhân tim đập lạch đi mấy nhịp.

Tổng Viện Diên đứng lên, hướng người hầu bên cạnh nói “Làm gì đứng đó thất thần, giúp tôi đem mấy cái này đi lên, mẹ, sau này người hầu trong nhà mẹ cần phải coi ngó nhiều một chút, chậm chạp lười biếng thế này sẽ thành thói quen đó.”

Lý phu nhân vẫy tay, bảo người hầu nhanh đi theo sau.

Khi Lý Tắc Cần về, Lý phu nhân đem chuyện này kể cho ông nghe.

Sắc mặt hai người cùng xanh mét ở phòng khách chờ Lý Sâm.

Chờ đến lúc chạng vạng, Lý Sâm mới lái xe trở về.

Anh đứng ở trong vườn ngắt đầu nhìn hướng lầu hai, chỗ ban công, không thể nhìn thấy hình ảnh Vưu Dữu hướng phía anh ngoắc tay.

Kéo thân mình mệt mỏi trở lại phòng khách, Lý Tắc Cần hừ lạnh, Lý Sâm chào hỏi xong chuẩn bị lên lầu.

“Đợi chút.”

Lý Sâm xoay người nhìn về phía hai ngư

ời “Có chuyện gì sao?”

“Sâm tử” Lý phu nhân không muốn quanh co lòng vòng “Vừa rồi mẹ nghe Viện Diên nói hai đứa vẫn phân giường ngủ?”

“Đúng, có gì sao?”

Lý Tắc Cần nổi giận ” Con nói cái gì?”

Ánh mắt Lý Sâm chống lại ông “Con đáp ứng đính hôn, nhưng không lên giường cùng cô ấy, chuyện này hai người không quan được, ba, mẹ, cũng đừng hao phí tâm tư, đối với ai cũng như nhau. Đời này con sống như vậy là tốt rồi.”

Lý phu nhân khóe môi run run “Sâm tử, con thật muốn bức chết mẹ sao?”

“Đứa con vô liêm sỉ này, dám đối nghịch với ta sao.”

Lý Sâm lơ đãng “Dù sao con cũng đã nói qua, tin hay không tùy ba.”

Ba!

Một cái di động mới tinh từ chỗ rẽ cầu thang xuống đến bên chân Lý Sâm, anh nhìn xuống, một cước đá văng ra. Tổng Viện Diên mặc cái váy bó sát người đứng đó “Từ đầu anh dẫn tôi về không phải là do muốn đính hôn, mục đích là để trang trí?”

Lý phu nhân không nghĩ những lời này để cho Tổng Viện Diên nghe được, bà nhanh chóng đứng lên “Viện Diên, con đừng hiểu lầm, đừng nghe Sâm tử nói bậy.”

“Ba, mẹ, hai người cũng đều biết ý này của anh ta?”

Lý phu nhân gấp gáp giải thích “Không phải...”

“Hiện tại cô đã biết” Lý Sâm ngắt lời Lý phu nhân, anh hướng Tổng Viện Diên nói “Như vậy đi, cô đi ra ngoài tìm người đàn ông khác, tôi không quản.”

Lý Tắc Cần nổi trận lôi đình “Mày câm miệng cho tao.”

Sắc mặt Tổng Viện Diên chuyển sang trắng bệch, chỉ vào mấy người đang đứng dưới lầu nói “Được, nếu như vậy mọi người sau này đừng có nghĩ sẽ được yên ổn sống qua ngày.”

Nói xong, tức giận đi thẳng lên lầu.

“Không phải, Viện Diên.” Lý phu nhân muốn đuổi theo cô.

Lý Tắc Cần kéo tay bà lại “Tùy cô ta đi, bà muốn về sau tụi nó đều trèo lên đầu bà ngồi sao?”

“Nhưng mà nó cùng Vũ Dữu không giống nhau, với Tổng gia chúng ta không thể đắc tội được.” Lý phu nhân gấp đến độ hận không thể dậm chân. Lý Tắc Cần nhẹ buông tay, buông mình ngồi thật mạnh xuống sô pha.

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đi vào gara, cô muốn lấy xe, Minh Thành Hữu đem cô kéo lại chỗ xe mình phía trước “Anh cũng phải tới công ty, em còn muốn lái xe riêng?”

“Chút nữa không chừng phải đi gặp khách hàng, đi xe riêng tiện hơn.” Minh Thành Hữu đem cô nhét vào ghế phụ “Không muốn đi cùng anh? Có tài xế miễn phí mà còn chê.” Phó Nhiễm thắt dây an toàn “Được, chẳng qua xe của anh còn quý hơn vàng, em sợ làm hỏng rồi không đền nổi.”

“Cả anh và xe đều là của em, em đem anh đập hư thành như vậy anh cũng đâu bắt đền em.”

Phó Nhiễm nghiêng qua nửa người trên “Ai đập hư anh?”

Minh Thành Hữu cười kéo tay cô đưa lên môi khẽ hôn “Là anh đập hư em, được chưa?”

Quả nhiên như Phó Nhiễm đoán, sau giờ trưa phải đi ra ngoài gặp khách hàng. Cô hỏi Minh Thành Hữu lấy chìa khóa xe.

“Anh đậu xe ở quảng trường MR, cứ xuống đó lấy.”

“Được.”

Phó Nhiễm cầm tư liệu đã chuẩn bị tốt cùng chìa khóa ra khỏi văn phòng. Ở cửa thang máy gặp Nghê thư ký. Hai người lần lượt đi vào thang máy. Xuyên qua đại sảnh, Phó Nhiễm thấy nhiều người đứng tụ ở cửa, Nghê thư ký chạy tới góp vui “Hôm nay ngày tốt gì sao, mọi người đều tụ tập ở đây, lãnh tiền à?”

“Bánh trên trời rớt xuống còn không có, nói chi là tiền.” Phó Nhiễm cười, tiếp tục đi về phía trước.

Nghê thư ký đẩy đám người ra “Nhìn cái gì vậy? Lấy giờ công làm việc tư coi chừng bị trừ lương...” Còn chưa nói xong, Phó Nhiễm nghe được Nghê thư ký hét lên thanh âm sợ hãi. Phó Nhiễm đi đến trước mặt mọi người, nhìn ra cửa, hướng quảng trường MR thấy đỗ hai chiếc xe.

Một chiếc trong đó cô nhận ra được, là xe của Minh Thành Hữu. Bên cạnh còn một chiếc Bugatti Veyron* màu trắng, còn mới tinh, vẻ đẹp của xe đặt dưới ánh mặt trời càng tỏa sáng, chiếu vào người khác thật sự chói không mở mắt ra được. Một chiếc màu đen quyến rũ, đặt bên cạnh một chiếc màu trắng, trách không được nhiều người đến nhìn như vậy. Nghê thư ký đi tới “Ai nhiều tiền như vậy? Chạy chiếc xe này đến đậu ở MR, hôm nay không nghe nói có khách quan trọng nào đến đây?”

* Bugatti Veyron: là dòng xe thể thao hạng sang, được thiết kế và phát triển bởi tập đoàn Volkswagen và sản xuất tại Molsheim, Pháp bởi Bugatti Automobiles SAS.

Có tốc độ tối đa 431,072 km / h (267,856 mph). Các phiên bản ban đầu có tốc độ tối đa 408,47 km / h (253,81 mph). Nó được đặt tên là xe của thập kỷ (2000-2009) của BBC chương trình truyền hình Top Gear. Tiêu chuẩn Bugatti Veyron giành Top Gear ‘s Best Car Tất cả giải thưởng năm Driven trong năm 2005.

Ngày 6 tháng 4 năm 2013, Bugatti thiết lập kỷ lục có tốc độ cao nhất của bất kỳ chiếc roadster trên thế giới với Veyron Grand Sport Vitesse, đạt trung bình tốc độ tối đa 408,84 km / h (254,04 mph).

“Nhìn xem giấy đăng ký, là bao nhiêu?”

“Nhìn không thấy, phải tới gần mới được.”

Phó Nhiễm vừa thấy, quả nhiên là. Xung quanh giấy phép cầm một vòng hoa Mân Côi màu hồng phấn, làm sao có thể thấy rõ ràng được.

“Chẳng lẽ là ai đó đến cầu hôn?”

“Ai mà nhiều tiền dữ vậy?”

Phó Nhiễm lấy chìa khóa xe từ trong túi xách ra “Được rồi, được rồi, mau trở lại làm việc, coi chừng thật sự bị trừ lương.” Cô nói xong đi qua hướng xe Minh Thành Hữu, có chút tò mò, ánh mắt không khỏi liếc qua một cái.

Cách đó không xa đám người lần nữa bị tách ra, Minh Thành Hữu bước đến, Phó Nhiễm đứng ở trước xe, nhìn anh tiến đến gần “Anh cũng muốn đi ra ngoài sao?” Minh Thành Hữu kéo tay cô, đi đến trước chiếc Bugatti Veyron màu trắng “Đây là xe của ai? Sao lại giống với xe anh?”

“Không biết, ai cũng tò mò.”

“Hay là muốn đi xe tình nhân với anh?”

“Anh ra đây làm gì? Đi mau, để khách chờ ở đó.” Phó Nhiễm nói xong, xoay người phải đi. Minh Thành Hữu giữ chặt cổ tay cô, không buông ra “Chúng ta đi tới nhìn giấy phép xem sao?”

“Thôi,” Phó Nhiễm lập tức ngăn cản “Đừng lộn xộn.”

“Có gì đâu, người đó đỗ ở cửa MR, chắc là để chúng ta xem.” Đây là kiểu ngại biện gì a? Minh Thành Hữu lôi kéo Phó Nhiễm đứng ở trước xe, anh đưa bàn tay ra. Phó Nhiễm lại lần nữa ngăn cản “Không được, như vậy là không tôn trọng người khác.”

Minh Thành Hữu đem một đóa hồng rút ra “Ui, giấy phép này có vẻ rất thú vị nha.” Phó Nhiễm đứng thay anh trông chừng “Liếc mắt nhìn một chút đi.” Cách đó không xa, một nhóm nhân viên tò mò đi tới xem náo nhiệt.”

“Mau đi thôi.” Tổng giám đốc công ty ngồi xổm, tư thế này không khác gì kẻ trộm, thật dọa người.

Minh Thành Hữu bỗng nhiên ôm lấy hai chân cô nhấc lên, đột nhiên bị mất trọng tâm làm Phó Nhiễm sợ tới mức vội ôm lấy cổ anh “Thấy được không? FR520 Phó Nhiễm nghe Minh Thành Hữu nói xong mới quay đầu, ánh mắt hướng tới chiếc Bugatti kia. Quả nhiên giấy phép hiện lên rõ ràng: FR520. FR, Phó Nhiễm. Lúc này cô mới nhớ tới, trước kia Minh Thành Hữu có nói muốn tặng cô một chiếc xe.

Anh vừa mới nói, xe tình nhân, sao cô lại không liên tưởng tới? Nghe thư ký đi trước vỗ tay “Tôi nói, ai mà có thể nhiều tiền như vậy, hóa ra là Lvan.” Minh Thành Hữu buông Phó Nhiễm ra, mặt cô đã ửng hồng, Minh Thành Hữu vẫy vẫy tay “Náo nhiệt xem đủ rồi, mau trở lại vị trí làm việc đi.”

“Đúng đúng đúng, nhanh đi đi.” Nghe thư ký giúp đỡ nói. Minh Thành Hữu kéo Phó Nhiễm đi đến trước xe, đưa chìa khóa thả vào tay cô “Đi thôi, ra ngoài chạy một vòng.”

“Em còn có chuyện quan trọng phải làm.”

“Em lấy xe qua đó đi, xử lý xong công việc chúng ta ăn tối ở ngoài, anh đã đặt chỗ rồi.” Minh Thành Hữu nói xong đi tới mở cửa ghế phụ ngồi vào. Phó Nhiễm vào xe, mới chạy xe thể thao có chút không quen, hai tay đặt ở tay lái nhất thời quên mất làm sao khởi động xe. Minh Thành Hữu cười vỗ nhẹ chân cô “Thả lỏng, xe là để em lái, em cũng có đủ năng lực khống chế nó.” Xe chậm rãi đi ra khỏi cửa MR.

Minh Thành Hữu mở nhạc lên, Phó Nhiễm mở cửa sổ, gió mát lùa vào trong xe, sau cô lái xe đi đến đường cao tốc, không hổ là xe tốt, lúc mới đầu còn bó tay bó chân không dám động, đến khi buông lỏng tinh thần, Phó Nhiễm muốn tăng tốc lướt nhanh cùng gió. Cô liền đạp mạnh chân ga. Minh Thành Hữu thắt dây an toàn “Bà xã, thật mạnh mẽ nha.”

Thần sắc Phó Nhiễm kích động “Trách không được đàn ông ai cũng thích xe.” Minh Thành Hữu cầm tay cô, ý bảo cô giảm tốc độ xuống “Nói không chừng con gái của chúng ta đang nằm trong bụng em, đừng chạy nhanh quá.”

Phó Nhiễm dần dần thả chậm tốc độ, qua kính chiếu hậu thấy đôi mắt cô mang ý cười “Ông xã.”

Minh Thành Hữu nghiêng đầu “Muốn cảm ơn anh?” Khóe miệng Phó Nhiễm nói ra “Không.” Cô dừng một chút nói tiếp “Em yêu anh.”

Tiếng gió mang ba chữ này của Phó Nhiễm thổi vào tai Minh Thành Hữu, trong đáy mắt anh hiện lên biểu tình khó hiểu, lập tức nghiêng người qua, một tay giữ chặt ót Phó Nhiễm, hung hăng hôn xuống môi cô “Ngô ngô ...”

Phó Nhiễm đang lái xe, hơn nữa còn đang trên đường cao tốc, tầm mắt cô bị ngăn cản, Minh Thành Hữu liếc nhìn qua kính chiếu hậu, đem bánh lái trong tay cô đánh qua hướng khác, né qua chiếc xe đuổi theo phía sau. “Làm gì mà kịch liệt thế ông anh, trên đầu chữ sắc có một cây đao đó*” Người lái xe bên cạnh nói.

* Sắc: , đao: . Vậy nên mới nói: Trên đầu chữ ‘sắc’ chính là một cây đao, ý nghĩa: tham luyến sắc dục thì sẽ phải trả giá.

Minh Thành Hữu buông tay ra, hướng về phía chân Phó Nhiễm, cô đạp mạnh chân ra, bỏ qua chiếc xe bên cạnh lướt đi thật xa. Đến chỗ hẹn với khách, Phó Nhiễm xuống xe, Minh Thành Hữu ở trên xe chờ cô. Vất vả đàm phán hợp tác xong, Phó Nhiễm vội vàng đi ra, cô tăng nhanh tốc độ bước về phía bãi đỗ xe. Đi đến bên cạnh xe, nhìn thấy Minh Thành Hữu đang ngủ.

Dựa lưng về phía sau, hai tay anh khoanh trước ngực, Phó Nhiễm quan sát khuôn mặt tuần tú của Minh Thành Hữu qua một lớp cửa kính, chân mày anh giãn ra, theo như anh nói, đã không còn chuyện phiền lòng gì có thể làm khó anh. Anh ngủ không sâu, dường như cảm giác được có người đang nhìn mình chăm chú, mi mắt Minh Thành Hữu khẽ nhúc nhích, mở mắt ra thấy Phó Nhiễm đang đứng trước mặt.

Cô vẫn đang nhìn chăm chăm, tầm mắt không có ý muốn tránh đi. Minh Thành Hữu duy trì tư thế như mới vừa rồi, hạ cửa kính xuống “Nhìn cái gì?”

“Nhìn anh.” Hai người nhìn nhau cười, Phó Nhiễm đi v

ề phía bên kia, mở cửa ngồi vào.

Minh Tranh nhận được điện thoại đi đến đón La Văn Anh, cô chính là như vậy, công ty có đào tạo thêm người mới, nhưng nếu là những hợp đồng lớn, cô đều tự mình đi đàm phán, lần nào cũng bị chuốc rượu đến mơ mơ màng màng. Từ xa có thể nhìn thấy Tiểu Chu đang đỡ La Văn Anh đi ra, Minh Tranh lái xe ngừng ở một bên rồi bước nhanh qua “Sao lại uống nhiều như vậy?”

“Lão đại, anh nhanh đưa Eve trở về đi, tôi tự lái xe được.” Minh Tranh nghiêng người đỡ La Văn Anh “Cô đi đường cũng cẩn thận một chút.”

“Anh yên tâm, tửu lượng của tôi tốt, không có việc gì.” Minh Tranh đem La Văn Anh nhét vào ghế phụ, thay cô thắt dây an toàn, anh không chở cô về nhà mà đi đến chỗ khách sạn trước đây bọn họ thường xuyên qua đêm. Đỡ cô đi thẳng một lèo tới cửa, mới đi vào hai ba bước, La Văn Anh dùng sức đẩy Minh Tranh ra sau đó chạy đến toilet.

Minh Tranh rót cốc nước, pha cho cô một chén trà đặc. La Văn Anh rửa mặt qua loa xong đi ra, Minh Tranh đưa ly trà cho cô “Đỡ hơn nhiều chưa?”

“Ừm.” La Văn Anh nhận chén trà, ngồi vào chỗ của mình ở mép giường. Minh Tranh vén tóc trên má cô để ra phía sau tai “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, lần sau đừng tới mấy chỗ đó nữa, hơn nữa anh cũng không tính theo hạng mục lần này.”

“Vì sao?” La Văn Anh uống chén trà đặc, vị đắng tấp vào lưỡi “Tôi đàm phán đến qua trưa mới xong, phải uống đến muốn thủng dạ dày, hơn nữa lần này Hào Khôn tuyệt đối có thực lực lấy được hạng mục này, tôi muốn thử xem.” Minh Tranh nâng mắt lên nhìn về phía cô “Eve, đừng làm khó chính mình nữa.”

“Tôi thật sự thấy vui vẻ, mỗi ngày đối mặt với công việc mới cảm thấy có tinh thần.” Cô luôn luôn tôn sùng những người phụ nữ có thể độc lập, cũng tin tưởng hoàn toàn mình có thể như nam giới, đầu đội trời, chân đạp đất, chính mình tạo nên sự nghiệp.

Minh Tranh đứng dậy, cầm lấy khăn mặt lau tóc cho cô “Đêm nay uống không ít rượu rồi, nhanh đi ngủ đi.” Hai tay La Văn Anh đang cầm chén trà “Anh phải về nhà sao?”

“Em thấy anh muốn về sao?” Anh phấn khởi cười. La Văn Anh có chút ử rử “Tôi làm sao biết được trong lòng anh muốn gì.”

Ngón tay Minh Tranh luồn qua tóc cô “Mau uống trà đi, cho tỉnh rượu, anh không muốn ôm con sâu rượu mà ngủ.”

Minh Tranh quăng áo khoác lên sô pha “Anh đi tắm rửa, nhớ chờ anh.” Lời này nói ra, La Văn anh đưa bàn tay xoa mặt mình, lúc này mới phát hiện thật là nóng, cô thầm mắng mình một câu “Thật mất mặt.”

Ở thương trường được xem là nữ doanh nhân có thể hô mưa gọi gió, như thế nào gặp phải Minh Tranh đã bị phá hỏng, thật đáng buồn, đáng tiếc. Minh Tranh quần khăn tắm đi ra khỏi toilet, La Văn Anh muốn giả say cũng không còn kịp rồi, anh đi qua, một tay ôm cô lên giường. Hôm sau, tỉnh lại toàn thân đau ê ẩm, La Văn Anh nhẹ nhàng thức dậy, Minh Tranh cũng mở mắt ra “Hôm nay anh muốn đi công tác một ngày.”

“Đi đâu?”

“Thanh Đảo.” Minh Tranh ngồi dậy, lấy quần áo trong mặc vào “Em quản lý Hào Khôn giùm anh, mấy ngày này giao hết cho em quyết định.”

La Văn Anh không suy nghĩ trả lời “Yên tâm đi, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

Minh Tranh rời khách sạn trước, La Văn Anh đến trưa mới tới công ty, coi như tự mình nghỉ nửa ngày.

Sau khi Minh Tranh đi Thanh Đảo, mấy ngày nay La Văn Anh càng liều mạng làm việc, dù sao tan tầm cũng không có chỗ đi nên cô ở lại văn phòng tăng ca.

Tiểu Chu tan ca, đến văn phòng gõ cửa “Eve, 11 giờ rồi, đi thôi, chúng ta đi ăn khuya.”

“Em dẫn mọi người đi đi, tính vô phần chị, chị mời khách, ngày mai đem hóa đơn cho chị là được.” Tiểu Chu đi vào “Chị vài ngày này không ngủ ngon, sức khỏe giảm sút, ăn uống cũng không tiêu.”

“Không có việc gì” La Văn Anh ngẩng đầu lên “Chị định trong lúc chờ Minh Tranh trở về, trước hết sẽ hoàn thành dự án này.”

“Được rồi.” Tiểu Chu thấy không còn cách nào khác “Chị cũng nhớ về sớm một chút.”

“Được.” Rạng sáng. Cả tòa nhà Hào Khôn cũng chỉ còn một phòng bên trong vẫn sáng đèn, hai mắt La Văn Anh nhắm lại, cô tắt máy tính, mệt mỏi không chịu nổi, đứng dậy đi lại đứng trước cửa sổ. Ngoài trời bóng đêm bủa vây, chỉ có một vầng trăng đang vắt tại nơi cao nhất của không trung. Bốn phía im lặng, ngay cả tiếng hít thở của mình cũng có thể nghe thấy, càng là những lúc thế này, nhớ nhung trong lòng càng sâu đậm.

Cô lấy điện thoại di động ra, nghĩ nghĩ, nhưng vẫn không bấm gọi. Minh Tranh đi công tác bên ngoài, lúc này chắc đã mệt lắm rồi. Cô không đành lòng quấy rầy anh. La Văn Anh đi đến trước bàn làm việc thu dọn vài thứ, hai chân do đứng lâu mà động tác có chút cứng ngắc, cô cầm lấy áo khoác trên lưng ghé dựa, cô đơn lẻ bóng đi ra khỏi văn phòng.

Hôm nay Minh Tranh trở về, ở cửa thang máy nhìn về mặt Tiểu Chu đắc ý “Lão đại, mừng anh trở lại.” Minh Tranh tỏ vẻ lãnh đạm “Sao vậy? Có chuyện gì tốt?”

“Tất nhiên, tôi còn nghĩ năm nay anh sẽ cho bộ phận chúng tôi bao nhiêu tiền thưởng cuối năm đây.”

“Đương nhiên sẽ tùy thuộc công trạng của mọi người.” Tiểu Chu nói thẳng, nhưng không nói rõ ràng hết, La Văn Anh vì hạng mục này mà hao tổn sức lực, tin tức tốt gì cũng phải để chính miệng cô ấy nói ra.

Minh Tranh đi vào văn phòng, thấy văn kiện được bày sẵn trên bàn, tất cả đã chuẩn bị tốt, chỉ cần anh ký tên, Minh Tranh xoa bóp trán “Em lên đây.”

La Văn Anh không gõ cửa mà đi vào, cô nhìn thấy Minh Tranh cuối đầu, động tác nhanh gọn, đang lẩm nhẩm văn kiện trong tay “Anh đã trở lại.”

“Ừ.”

Diện mạo La Văn Anh trở nên phần khởi, cô bước tới “Sao không ở nhà nghỉ ngơi một ngày? Chuyện công ty đều rất tốt.” Minh Tranh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng La Văn Anh, anh lấy phần văn kiện kia ra “Đây là chuyện gì?”

La Văn Anh vui vẻ nhướn đuôi lông mày “Tuy rằng thời gian có vẻ gấp rút, đối phương yêu cầu có vẻ cao, phương án cũng sửa đổi vô số lần, nhưng tốt xấu gì cũng xong, anh ký xong tôi sẽ tự mình đưa đi.”

Minh Tranh không có vui vẻ như trong tưởng tượng của cô “Anh không phải đã nói, hạng mục này anh không định theo sao?”

“Vì sao?” La Văn Anh đem đó uống có chút mơ hồ, làm sao nghe rõ ràng lời anh nói “Đó là một cơ hội tốt, hơn nữa chúng ta là thương nhân, chẳng lẽ không cần lợi ích sao?” Minh Tranh lớn tiếng xả giận, đem tư liệu đặt lên bàn “Anh cho em ba ngày nghỉ, trở về nghỉ ngơi cho tốt đi.” Ánh mắt La Văn Anh chậm rãi rơi xuống phía trên văn kiện, hai tay cô chống mép bàn làm việc “Cho tôi một lí do.”

“Không có lí do gì.”

La Văn Anh cắn mạnh môi, cảm giác thấy đau mới buông ra “Minh Tranh, anh đây là muốn khoanh tay nhường cho thiên hạ, cho dù chúng ta không theo, còn có những người khác, hơn nữa lần này là thông qua cạnh tranh, chúng ta quang minh chính đại có quyền tham gia.”

“Eve, em muốn anh nhắc bao nhiêu lần? Hào Khôn là do anh làm chủ, anh nói không muốn hợp tác, em muốn tiền trăm hậu tấu cũng vô dụng.”

“Anh cho rằng việc tôi làm là tiền trăm hậu tấu?” La Văn Anh không khỏi cất cao giọng, bên ngoài văn phòng, Tiểu Chu cùng đám người đi theo thắc mắc “Sao giống như là đang ầm ĩ? Không phải là chuyện tốt sao?”

“Không rõ lắm.”

La Văn Anh cầm lấy tư liệu trên bàn “Đây là toàn bộ bộ phận chúng ta tăng ca mấy ngày mới thực hiện được, Minh Tranh, hiện tại anh muốn tôi buông tay, tốt nhất nên cho tôi một lý do thuyết phục.”

“Được, tháng này bộ phận của em được nhận tiền thưởng.”

“Việc này cùng tiền thưởng không liên quan.” La Văn Anh đem phần văn kiện ném lên mặt bàn.

“Eve, anh đã nói trước với em, là em cố ý muốn theo, chuyện này trước như vậy đi, về phần tiền thưởng anh sẽ thông báo phòng tài vụ.” Đáy mắt La Văn Anh chợt ánh lên tia bi thương, những lời trước giờ muốn nói đều nén lại dưới đáy lòng, đến giờ vẫn không nói ra vì cô không dám. Lúc này, cô ý vào hai người đều đang xúc động, nên muốn đem hết thảy mở ra “Lại là muốn để cho MR phải không?” Các ngón tay La Văn Anh bấu chặt mép bàn “Hơn nữa còn vì Phó Nhiệm ở MR?” Minh Tranh ngẩng đầu, vừa lúc chạm vào đáy mắt La Văn Anh. Anh không nói gì, cũng có nghĩa cô đoán đúng.

“Minh Tranh, đây là thương trường, về lý thì tôi và Phó Nhiệm là bạn tốt, nhưng về khía cạnh kinh doanh, cạnh tranh công bằng mới là tốt, anh cho tôi biết anh không theo hạng mục này có phải là lí do đó không?” Minh Tranh nhìn chằm chằm cô một lúc thật lâu “Em nói đúng, là vì Phó Nhiệm.”

Từ đáy lòng, đau thương bị xé rách, sau đó lan ra, rất chậm, rất chậm, cũng rất đau. Khóe môi La Văn Anh khô nứt, nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

Đối với cô, Minh Tranh chưa bao giờ nói qua một câu thích cô, từ đầu đến cuối, quan hệ của bọn họ cũng ba phải ra sao thì ra, trước đây cô có thể thấy Minh Tranh đối với Phó Nhiệm thân thiết, mà nay tình cờ bày tỏ, anh đã nói ra rõ ràng như vậy.

“MR cũng không phải chỉ trông cậy vào hạng mục lần này, hướng hồ nguồn khách hàng của chúng ta cũng không giống, giữa chúng ta với bọn họ không có xung đột lợi ích.”

“Hào Khôn cũng không kém đi nếu không có hạng mục này.” Anh đã nói đến nước này, La Văn Anh có nói gì nữa cũng là dư thừa.

“Minh Tranh, anh còn thích Phó Nhiệm phải không?” Minh Tranh không trả lời. Trước đây gặp chuyện này, La Văn Anh đều tự giác trốn tránh, lúc này, cô lại muốn có một đáp án chân thật.

“Minh Tranh, anh còn thích Phó Nhiệm phải không?” Cô lặp lại câu hỏi. Minh Tranh ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm vào mắt La Văn Anh, ánh mắt cô trên cao nhìn xuống, vẻ u ám che đi sợ hãi vừa thoáng hiện ra “Eve, anh không gạt em, nếu Phó Nhiệm hiện không có ở MR, anh khẳng định sẽ không ngăn cản

em, anh mặc kệ cô ấy có muốn hạng mục này hay không, anh không nghĩ sẽ cùng cô ấy tranh giành, lại càng không muốn cô ấy lo nghĩ, không mong muốn nhất là để cô ấy ngồi nhìn Hào Khôn thắng, em hiểu không?”

La Văn Anh không phải kẻ ngốc, lời này nói ra rõ ràng như vậy, cô còn có thể không hiểu sao. Đây rốt cuộc là cô ngốc, hay vẫn là Minh Tranh ngốc. Minh Tranh từ ngăn kéo lấy ra một hộp trang sức “Đây là anh mua lúc ở Thanh Đảo, cảm thấy em mang vào sẽ rất đẹp.”

Nói xong anh đem hộp trang sức đẩy qua.

Tiểu Chu ở bên ngoài than thở “Lão đại muốn làm gì đây?”

“Chẳng lẽ dùng chính sách dụ dỗ?” Một bên rèm cửa sổ văn phòng chưa kéo, chum đầu đứng bên ngoài tự nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng tình cảnh bên trong.

Minh Tranh lúc này còn đem vài thứ nữa lấy ra, không khác là tự chuốc họa vào thân. Ngón tay La Văn Anh dùng sức nhận lấy, cô đâu phải con chó con hay mèo con anh ta nuôi, cảm giác càng ủy khuất, mượn cơ hội này phát tiết. Kỳ thật không phải Minh Tranh không hiểu ý nghĩ trong lòng cô, nếu không cũng sẽ không mua vài thứ linh tinh để dỗ cô vui vẻ mỗi lần đuối lý. Tuy nhiên lúc này La Văn Anh lại thật sự buồn chán.

Cô một lần nữa cầm văn kiện trên bàn lên “Vì phương án này, Minh Tranh, tôi tăng ca làm liên tục đến hai mắt cũng muốn mù.” Mặt anh lạnh lẽo, chờ cô nói tiếp.

“Cuối cùng tôi hỏi anh lại một lần, anh thật sự muốn bỏ qua?”

Minh Tranh kiên trì “Anh vẫn giữ đáp án như lúc đầu.”

“Được” La Văn Anh đứng thẳng người “Nhiều người cùng cố gắng như vậy, anh tính để tất cả công sức đều trở nên uổng phí đúng không?”

“Anh sẽ nghĩ biện pháp bồi thường.”

“Bồi thường?” La Văn Anh đau lòng muốn chết, cười lạnh, tay phải dùng sức đưa lên, đầu tiên toàn bộ giấy A4 bên trong văn kiện rơi ra, giống như những bông tuyết lạnh bay khắp văn phòng, tiếp đó tập văn kiện cũng rơi xuống, La Văn Anh không hề chớp mắt nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt “Đừng tưởng chuyện gì cũng có thể bồi thường.”

“Eve” giọng Minh Tranh trầm xuống “Đừng lộn xộn, đây là văn phòng.”

“Không ổn rồi, âm ỹ to rồi.” Mọi người bên ngoài tập trung xem náo nhiệt, dáo giác nhìn xung quang. Tiểu Chu chạy tới kéo bọn họ về “Đừng xem nữa, đời lão đại phát hiện sẽ không hay đâu, đi mau, đi mau.” Cô quay đầu xem xét văn phòng, mặt đầy lo lắng.

La Văn Anh bước lui lại, trang giấy dưới chân hé ra, cô cúi đầu xem xét, đúng là cô suốt đêm không ngủ mới đưa ra được phương án này. Miệng cô bất giác cười châm biếm “Anh nói rất đúng, tôi không nên kiên trì, tôi vốn chỉ là một nhân viên bình thường ở Hào Khôn, tổng giám đốc đã không quan tâm chuyện này, ta vì sao phải lao tâm? Về sau nay ta cũng sẽ biết thân biết phận, giờ tan tầm nên đi về, sẽ không bao giờ vì những chuyện này mà suy nghĩ.”

Minh Tranh nghe vậy đứng lên “Eve, em hãy nghe anh nói.”

“Không cần, anh nói như vậy đã đủ rõ ràng rồi.” La Văn Anh ngắt lời Minh Tranh “Còn nữa, chúng ta cũng không nên tiếp tục qua lại, tuy rằng, khả năng ngay cả bắt đầu cũng không có, nhưng quên đi, nam nữ phát sinh quan hệ, cũng là chuyện bình thường, lão đại, cứ như vậy đi.”

“La Văn Anh, những lời này của em có ý gì?” Dưới tình thế cấp bách, Minh Tranh gọi ra tên đầy đủ của cô.

“Trong lòng anh nếu còn có người khác, dựa vào cái gì còn hỏi ý tôi?” Giọng nói La Văn Anh lộ ra bi thương, sau đó làm như không thèm để ý nói “Dù sao cũng là chơi đùa, đến lúc này dừng lại không phải là tất nhiên sao?” Cô xoay người, nhanh đi ra hướng cửa chính.

Minh Tranh đập xuống hộp trang sức trên bàn “Hiện tại em dám bước qua cánh cửa này thử xem, về sau, chúng ta thật sự sẽ coi như chưa từng phát sinh quan hệ gì.”

Bước chân La Văn Anh không khỏi dừng lại, cô cúi đầu, bàn tay nắm chặt lại, trong lòng cho dù chưa muốn buông ra, nhưng khả năng quay đầu là không thể. Đây cũng không phải là lần đầu tiên. Nếu mỗi ngày đều để cho cô sống dưới cái bóng của Phó Nhiễm, La Văn Anh sớm hay muộn cũng sẽ đau mà chết. Cô không cho phép mình đã biết rõ mà còn tiếp tục sống như vậy.

Sau một lát, La Văn Anh vẫn là bước về phía cửa, dùng hết sức mở cửa ra, cô quay người nhìn Minh Tranh, miễn cưỡng cười vui vẻ, thoải mái nói “Lão đại, về tiền thưởng của tôi, dù sao hạng mục này cũng không thành, mấy ngày qua anh theo tôi bồi ngủ, coi đó như là thù lao đi. Nói xong, người cũng đã bước đi ra.

Đem cửa phía sau đóng lại, La Văn Anh dựa vào ván cửa, đôi mắt không tự giác ướm át, muốn nhịn cũng nhịn không được. Cô lau khôé mắt, nước mắt càng lau càng rơi nhiều. La Văn Anh đơn giản cứ vậy để nó chảy ra. Dù sao cứ để một lần như vậy, khóc đã sau đó sẽ tốt hơn.

La Văn Anh vừa khóc vừa đi về hướng văn phòng mình, đi ngang qua nhóm đồng nghiệp, nhìn thấy ai cũng kinh ngạc không thôi, ở trong mắt bọn họ, cô chính là người sắt, có khi nào thấy cô khóc thành như vậy? Ở khoảng cách cuối cùng, La Văn Anh cơ hồ chạy trời chết.

Cô cũng không có biện pháp, chính là đau lòng nhịn không được. Tiểu Chu nhìn thấy muốn kêu cô, nhưng La Văn Anh từ đầu đến cuối không liếc nhìn ai một cái, vẻ mặt cô lo lắng liếc nhìn về cánh cửa văn phòng đang đóng chặt. Một lát sau, Tiểu Chu nhận được điện thoại từ văn phòng cao nhất. Tâm tình không yên bước vào văn phòng Minh Tranh, lọt vào tầm mắt là một đồng hồ độn đầy đất, khuôn mặt tuần tú của Minh Tranh xanh mét, nghe được tiếng bước chân thì ngẩng đầu lên.

Tiểu Chu đứng tại chỗ không dám bước về phía trước. Minh Tranh không nói tiếng nào, sau một lúc mới vẫy tay “Đi ra ngoài nói với mọi người trong bộ phận cô, tháng này tiền thưởng gấp đôi.” La Văn Anh nổi giận chạy ra ngoài, nhưng anh còn muốn ổn định lòng các nhân viên.

Tiểu Chu nghe trong lòng phấn khởi “Hạng mục ký rồi?”

Minh Tranh ngẩng đầu nhìn cô “Sẽ không theo hạng mục này, nhưng cố gắng của mọi người sẽ không uổng phí.

“Cái gì?” Tiểu Chu không kiềm chế được cất cao giọng “Làm sao có thể không theo nữa? Cái đó là Eve thật vất vả mới dành được.”

Minh Tranh vốn dĩ đã nổi nóng “Làm gì nói nhiều vậy? Có phải tôi ra quyết định gì cũng cần xin phép các người? Nghĩ là ở Hào Khôn chưa đủ ưu đãi?”

Minh Tranh bình thường lúc nào cũng lạnh băng, nhưng cũng không đến mức là khó ở chung. Tiểu Chu thấy anh phát hỏa, co rụt cổ nhanh chóng rời đi. Người đàn ông nhìn giấy tờ tản ra đầy đất, trong lòng càng phiền chán đứng dậy.

Trời còn chưa sáng, Minh Thành Hữu vẫn còn nằm trên giường. Phó Nhiễm rón rén đi đến bên giường, lập tức ngã đè lên trên người đang nằm trên giường, Minh Thành Hữu giật mình, hai tay Phó Nhiễm vạch mí mắt anh lên “Nhanh xuống giường đi.”

Minh Thành Hữu nắm lấy tay cô trong lòng bàn tay “Đừng quậy, mới có mấy giờ.” Phó Nhiễm tiến đến bên tai anh nhắc nhở “Ai nói mỗi ngày vào buổi sáng sẽ dậy sớm chạy bộ với em? Đã 6 giờ rồi.” Minh Thành Hữu muốn lật người qua tiếp tục ngủ, bất đắc dĩ bị Phó Nhiễm còn đè nặng không thể động dậy, hai tay anh ôm lấy eo Phó Nhiễm, hai tay cô vẫn còn banh mí mắt anh.

“Ngủ tiếp đi, Hân Hân còn chưa dậy đâu.”

“Chuyện này liên quan gì Hân Hân?” Phó Nhiễm bỏ tay anh ra “Em vén chăn ra đây.” Minh Thành Hữu thay đổi quần áo cùng Phó Nhiễm đi ra khỏi Y Vân thủ phủ, cô kéo tay anh đi về phía trước “Đàm phán xong hạng mục này em sẽ rời khỏi MR.”

Minh Thành Hữu cười ôn nhu trên đỉnh đầu cô “Em thay anh làm tổng tài, anh thay em làm công việc nhà thật tốt.”

“Không cần” Phó Nhiễm kiễng mũi chân, lôi kéo Minh Thành Hữu hai bước chạy ra ngoài “Em cũng muốn bắt đầu hưởng thụ cuộc sống, làm những chuyện muốn làm.” Ở bên ngoài đi bộ một vòng trở về, ăn qua

điểm tâm ngắn tới cổ, cũng đến giờ bình thường đi làm.

Hai người đi vào gara, hai chiếc xe song song đứng ngay vị trí chính giữa, Minh Thành Hữu mở cửa xe ngồi vào, Phó Nhiễm cũng mở cửa xe chính mình, một đen một trắng hai chiếc trước sau di chuyển ra khỏi cửa lớn Y Vân thủ phủ. Ở trên đường cái lớn tuyệt đối trở thành tiêu điểm, hướng hồ ở trấn Nghênh An xe như vậy chỉ xuất phát từ Minh gia.

Phó Nhiễm lái xe chạy phía trước, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn đến chiếc Bugatti theo sát phía sau, bàn tay cô đánh tay lái, tăng tốc lên, đem xe phía sau bỏ xa không còn thấy bóng dáng. Minh Thành Hữu cười “Lát nữa sẽ thu thập em.”

Phó Nhiễm càng lúc càng thích lên đầu anh ngồi rồi.

Công ty đối phương chỉ định nhà thiết kế, nghe nói tính tình khó chịu, không tính chuyện MR trả lương cao, không thèm quan tâm, thậm chí còn nói thẳng, sau này hề thấy danh sách hẹn là MR thì không tiếp.

Phó Nhiễm để thư ký Nghê chuẩn bị tốt tài liệu, tìm được địa chỉ đối phương sau đó tự mình qua thử. Thư ký Nghê ngồi ở ghế phụ, thắt dây an toàn xong, ánh mắt quan sát bốn phía, tay không nhịn được vuốt cửa kính xe “Tôi là lần đầu tiên được ngồi xe tốt như vậy, nhanh chạy đi cho tôi cảm nhận chút cảm giác.”

Phó Nhiễm buồn cười “Xe của Thành Hữu cũng tốt, cô đi ra ngoài không có ngồi qua sao?”

Thư ký Nghê nghe vậy lập tức xua tay “Không có à, cô đừng có hiểu lầm, xe Lvan không cho người khác ngồi loạn đâu, chúng tôi đi ra ngoài đều ngồi xe công ty, tôi cam đoan.”

Ánh mắt Phó Nhiễm mỉm cười, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn hướng thư ký Nghê “Làm gì khẩn trương dữ vậy?”

“Đương nhiên, nguyên tắc thứ nhất khi đi làm, không để xảy ra chuyện ái muội với giám đốc, đây là kinh nghiệm làm việc của tôi.”

Ánh mắt Phó Nhiễm hướng về phía trước “Đừng ở đó bần thần, mau xem xem chút nữa chúng ta cần phải chú ý cái gì.”

“Nhà thiết kế họ Phương, gọi Phương Đạt, mới nổi tiếng hai năm gần đây, bởi do phong cách thiết kế độc đáo, hơn nữa từng nhận được giải thưởng thiết kế lớn, cho nên hiện tại rất khó hợp tác.”

“Hoàn cảnh trong nhà thì sao?”

“Nghe nói có con trai. Dù sao bình thường anh ta cũng rất kín kẽ, hoàn cảnh trong nhà không thể điều tra rõ ràng.” Phó Nhiễm không khỏi nhíu mày “Đa số mọi người thấy tiền đều không từ chối được, hơn nữa MR còn cho anh ta cơ hội phát triển, hợp tác đợt này tin tức lọt ra ngoài coi như là miễn phí quảng cáo, đối với hắn chỉ có lợi chứ không có hại.”

“Nói đúng ra, qua điện thoại chúng ta đã đề nghị tiền thù lao cao gấp đôi.”

Phó Nhiễm cảm thấy có sự kỳ quái “Quên đi, đợi đến đó rồi nói sau.”

Ra khỏi trấn Nghênh An, tìm được địa chỉ nhà Phương Đạt đã là hai ba giờ chiều. Đó là nơi ở bình thường ở tiểu khu, Phó Nhiễm cùng thư ký Nghê đi vào lầu 4, thư ký Nghê kiểm tra tên trên cửa nhà, tay hướng chuông cửa ấn xuống.

“Ai đó?” Giọng nói bên trong vọng ra.

Phó Nhiễm nghe dường như có chút quen thuộc, chờ khuôn mặt bên trong lộ ra, Phó Nhiễm cùng thư ký Nghê đều giật mình “Phó Nhiễm, làm sao có thể?”

“Thẩm Ninh.”

Thẩm Ninh đứng ở cửa, nhìn hai người bên ngoài có chút khó xử không biết làm sao “Các người có việc gì sao?”

“Đây là nhà của Phương Đạt sao?”

“Thẩm Ninh, ai đó?” Bên trong, một người đàn ông trẻ tuổi đi ra.

Sắc mặt Thẩm Ninh kinh hoàng, che ở trước mặt Phó Nhiễm “Các người đi nhanh đi, tôi muốn đóng cửa.”

“Thẩm Ninh.” Phó Nhiễm đưa tay chặn cửa lại. Người đàn ông chạy tới phía sau Thẩm Ninh “Các người tìm ai?”

“Tôi tìm Phương Đạt.”

“Là tôi.”

“Xin chào, chúng tôi từ công ty MR.”

Ánh mắt Phương Đạt bắn khoăn nhìn hai người “Các người tới làm gì? Tôi đã nói sẽ không hợp tác cùng MR rồi.”

Phó Nhiễm không chút do dự đi theo vào, Thẩm Ninh nhất thời không ngăn được. “Ít nhất phải cho tôi lí do vì sao MR bị từ chối chứ.” Phó Nhiễm nhìn quanh bốn phía, có ba phòng, một phòng khách, phong cách sửa sang bên trong chắc chắn do Phương Đạt chính mình thiết kế, cửa phòng ngủ mở ra, một cậu nhóc chạy ra từ bên trong.

“Chào đi.” Phó Nhiễm đưa tay sờ đỉnh đầu đứa nhỏ “Dập Dập thật ngoan.”

Phương Đạt ngoắc Dập Dập “Đến chỗ ba ba nào.”

Phó Nhiễm nhìn Thẩm Ninh đứng bên cạnh không nói tiếng nào, xem ra hai vợ chồng cô ấy hẳn là sống không mấy hòa hợp.

“Cô thật muốn biết lý do?”

Phó Nhiễm nhìn thẳng vào mắt Phương Đạt “Mời anh nói.”

Khóe miệng người đàn ông giống như vô tình gọi lên vẻ châm biếm “Cô hẳn là Phó Nhiễm ở MR.” Phó Nhiễm không đợi mời, tự ngồi xuống “Xem ra anh đối với MR cũng có chút hiểu biết, chắc hẳn chúng ta vẫn còn cơ hội hợp tác.” Giọng Phương Đạt hờ hững “Tôi không phải nhằm vào cô, chẳng qua tôi không muốn liên quan gì tới Minh Thành Hữu.” Ra là vì lí do này. Trong lòng Phó Nhiễm thầm mắng Minh Thành Hữu, họa hoa đào của anh gây ra đó.

“Thư ký Nghê, hôm nay tôi muốn ôn chuyện cũ, không muốn bàn công việc, cô đi xuống lầu trước chờ tôi.”

“Được.” Thư ký Nghê đáp ứng, cô cũng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi xấu hổ này. Thẩm Ninh đưa cho Phó Nhiễm ly nước trái cây, rồi đưa Phương Đạt ly trà.

“MR chúng tôi thật lòng muốn cùng anh hợp tác.”

“Cô có biết chuyện của chồng cô và Thẩm Ninh không?” Phương Đạt quăng ra một câu như vậy, sau đó nhìn thẳng ánh mắt Phó Nhiễm. Phó Nhiễm từ khi bước vào căn phòng này đã chuẩn bị sẵn tâm lý, tầm mắt cô nhìn về phía Thẩm Ninh, thấy cô vẫn cúi đầu không nhúc nhích đứng giữ ghế sofa. Phó Nhiễm nhấp miệng uống miếng nước trái cây, sau đó nhìn thẳng lại Phương Đạt “Anh mọi lần đều như vậy, cho dù trước mặt Dập Dập, nghĩ gì liền nói đó sao?”

Phương Đạt giật mình, cúi đầu nhìn chằm chằm đứa nhỏ trong lòng.

Dập Dập chớp đôi mắt to tròn đen bóng, tất nhiên không hiểu được lời người lớn nói có nghĩa gì.

Phương Đạt giữ tay con thật chặt, Thẩm Ninh nghe vậy, đi qua ôm lấy Dập Dập. “Cục cưng ngoan, mẹ dẫn con về phòng vẽ nhé.”

Dập Dập lúc chuẩn bị đi còn vẫy tay chào Phó Nhiễm.

“Dập Dập thật ngoan.”

Mặt Phương Đạt lộ vẻ đắc ý, sắc mặt cũng dịu đi một chút “Ừ, Dập Dập lúc ở nhà rất là nghe lời, không giống những đứa trẻ cùng tuổi lúc nào cũng quậy phá.”

“Trẻ con thiên bẩm chính là quậy phá, náo nhiệt, chẳng qua có đôi khi hoàn cảnh trong nhà quá áp lực, hoạt động hay tính tình cũng theo đó mà bị hạn chế.”

Phương Đạt nghe thấy, sắc mặt trở nên cứng nhắc “Cô nói câu này là có ý gì?”

“Tôi là người thích ăn ngay nói thẳng, lúc mới vào tôi đã nhận ra, Thẩm Ninh đối với thái độ của anh rất là cẩn thận, sợ chọc anh mất hứng, tôi đoán đại đa số thời gian Dập Dập cũng đều bị nhốt trong phòng? Như vậy vừa không ảnh hưởng công việc của anh, cũng làm cho anh cảm thấy cậu bé thật ngoan, anh hỏi tôi có biết chuyện Minh Thành Hữu cùng Thẩm Ninh không, biết, chuyện đó có ảnh hưởng gì đâu?”

Ánh mắt Phương Đạt hướng về phía cửa phòng đóng chặt “Nếu biết, cô đến tìm tôi là dư thừa.”

“Lúc trước tại Nghênh An tôi có gặp qua mẹ con Thẩm Ninh, cô ấy nói cô ấy ly hôn, tôi không nghĩ tới người tôi muốn gặp hôm nay lại là chồng cô ấy, hiện tại cô ấy đã trở lại, ít nhất anh cũng đã tin tưởng cô ấy, cũng tin tưởng Dập Dập là con anh, vậy còn cái gì rắc rối?”

“Chuyện của chúng tôi, không liên quan tới cô.”

Phó Nhiễm nghĩ, chắc chắn là Thẩm Ninh đem tất cả chuyện của cô ta cùng Minh Thành Hữu kể hết cho Phương Đạt nghe.

“Ai không có quá khứ? Trước Thẩm Ninh anh khẳng định không có quen bạn gái khác?”

“Không giống với trường hợp của cô ấy!” Phương Đạt thẹn quá hóa giận.

Phó Nhiễm vẫn tứ lạng bạt thiên cân(1) “Sao lại không giống? Không phải anh nghe được tin đồn nói cô ấy bị Minh Thành Hữu bao dưỡng sao? Nếu chỉ coi như là có phát sinh quan hệ với người yêu trước thì anh có thể tiếp nhận đúng không? Tôi là phụ nữ, chuyện quá khứ của chồng tôi tôi có thể bỏ qua, anh là đàn ông, còn tính toán chuyện này làm gì?”

(1) Tứ lạng bạt thiên cân: (Bốn lạng mà đánh bạt được cả ngàn cân) Một phương pháp tán thủ trong Thái cực quyền (Đọc trong Wiki thì đây là một chiêu trong Đả cầu bổng pháp).... Trong truyện ý nói không cần nhiều sức mà vẫn có thể giải quyết được mọi phiền phức

Cửa phòng ngủ bị mở ra, Thẩm Ninh nhanh chóng chạy lại, cô đi đến trước mặt Phó Nhiễm.

“Cô nên đi về trước đi.”

Phó Nhiễm đặt ly nước trong tay xuống “Tôi chỉ cảm thấy, Dập Dập tuy rằng nhỏ, nhưng không phải không hiểu chuyện, lúc cô dẫn cậu bé đi nhận cha con, trong lòng cậu bé sẽ nghĩ như thế nào, chắc chắn nó sẽ nói, ba ba, có phải ba nghĩ con không phải là con ruột của ba?”

Sắc mặt Phương Đạt xanh mét, đúng như Phó Nhiễm đoán, anh tìm Thẩm Ninh trở về việc quan trọng thứ nhất chính là xem xét mối quan hệ cha con với Dập Dập.

“Còn có một câu nói, lời đồn chỉ dành cho người thông minh, tôi không biết anh nghĩ như thế nào, nếu tôi ở vị trí của anh, tôi cũng không muốn người ta hắt nước bẩn lên chồng của mình. Thứ nhất tôi chắc chắn không nghe theo, một khi anh tin, chuyện không có cũng có thể trở thành sự thật. Hôm nay đến đây, tôi cũng không còn muốn

nói chuyện hợp tác với anh, nếu nói đến chuyện này, tôi cũng không miễn cưỡng.” Phó Nhiễm nói xong, cầm lấy túi xách bên cạnh.

Thẩm Ninh đưa cô đến ngoài cửa “Phó Nhiễm, thật xin lỗi, tính tình Phương Đạt chính là như vậy.”

“Không có gì.” Phó Nhiễm lắc đầu, xoay người rời đi.

Thư ký Nghê đứng dưới lầu chờ cô, nhìn thấy dáng Phó Nhiễm từ xa xa đi tới, cô chạy nhanh lại đón “Thế nào?”

Phó Nhiễm xoa quai hàm “Thật tức chết tôi.” Lái xe trở lại Nghênh An, sắc trời đã tối muộn, Phó Nhiễm đưa thư ký Nghê về nhà, sau đó trực tiếp về Y Vân thủ phủ. Minh Thành Hữu ôm Hân Hân chơi ở phòng khách, thấy Phó Nhiễm, anh dẫn Hân Hân đi tới “Sao lại về trễ vậy?”

Bảo mẫu dọn cơm chiều từ phòng bếp lên, Phó Nhiễm cứng ngắc gượng cười “Hân Hân đến đây, mẹ ẵm.” Giữa lúc ăn cơm chiều, theo thói quen Minh Thành Hữu đưa cho Phó Nhiễm đĩa rau, cánh tay hạ xuống

đầu vai Phó Nhiễm, cô tránh đi. Đỗ Hân Hân ngủ xong, đặt vào trong giường trẻ con, Phó Nhiễm mới trở lại phòng ngủ, Minh Thành Hữu tắm rửa xong đang xem ti vi, thấy Phó Nhiễm vào anh liền đi qua.

“Bà xã.”

Cô làm như hoàn toàn không thấy, đi thẳng đến trước giường lớn.

Minh Thành Hữu nhận thấy chuyện không thích hợp, khuôn mặt tuần tú đưa sát vào “Ai chọc giận em?”

Phó Nhiễm thuận tay lấy cái gối đầu giường ném vào Minh Thành Hữu “Là anh chọc em, là anh.”

Minh Thành Hữu làm bộ tránh né “Anh hôm nay ngoan ngoãn ở nhà giữ Hân Hân, làm sao chọc tới em được.”

Phó Nhiễm đưa tay ngắt eo anh, Minh Thành Hữu cầm lấy gối đầu, một tay Phó Nhiễm đơn giản đẩy anh lên giường, nhất thân qua, hai chân chuyển hướng ngồi trên eo anh, hai tay đè bả vai anh “Hôm nay em đi tìm Phương Đạt, vốn dĩ anh ta là chồng của Thẩm Ninh.”

Minh Thành Hữu dính chính “Chuyện đó liên quan gì tới anh?”

“Tất nhiên liên quan tới anh, liên quan tới anh đó.” Bộ dạng Phó Nhiễm là cố tình gây sự.

Minh Thành Hữu nhanh chóng đầu hàng “Được được, là anh sai.”

Cô vẫn còn đùa giỡn lộn xộn, giống muốn bóp cổ anh, anh muốn đẩy cô ra nhưng bắt đắc dĩ bị cô ngồi ở ngay bộ phận quan trọng, anh không thể động đậy “Anh ta có làm khó em?”

“Chuyện đó thì không có” Phó Nhiễm nhìn chằm chằm Minh Thành Hữu nằm phía dưới “Em đem anh ta giáo huấn một trận cho thông suốt rồi.”

“Tốt, vợ anh thật có uy lực, nhanh cho anh đứng dậy đi, thắt lưng sắp bị em ngồi đè gãy rồi.”

“Không được, cứ như vậy buông tha anh em không cam tâm.” Đây là kiểu nói gì chứ?

“Tự mình không qua được sao?” Phó Nhiễm một tay chống hông, một tay chỉ Minh Thành Hữu “Đều tại anh.” Hai tay Minh Thành Hữu giữ phía sau thắt lưng Phó Nhiễm, cố gắng đưa phần cứng rắn phía dưới của anh lên. Phó Nhiễm thiếu chút nữa bị ngã sấp, cô sợ run, sau một lúc, mặt đột nhiên đỏ hồng, hai tay vươn tới bóp cổ Minh Thành Hữu “Anh đùa giỡn, đồ lưu manh, đồ háo sắc.”

Minh Thành Hữu thừa dịp cô xoay người giữ khoảng cách, cánh tay ôm cô từ trên người kéo xuống, lập tức ra sức đảo khách thành chủ, hung hăng đè lên người cô “Anh háo sắc như thế nào?”

“Anh nhiều lần háo sắc.” Ngón tay Minh Thành Hữu đặt giữa môi cô “Hôm nay sao có thể mạnh mẽ vậy, là tức giận quá hóa hồ đồ sao?”

Ánh mắt Phó Nhiễm nhìn lên trần nhà “Em mặc kệ, anh như thế nào cũng là háo sắc.” Minh Thành Hữu liền xoa phần ngực đầy đà của cô “Được, ở trong mắt em anh là như vậy, đơn giản nhất đem em chứng thực trước rồi nói sau.”

Hai chân Phó Nhiễm không động đậy được “Đừng, anh nhẹ chút.”

“Càng nhẹ càng đau, chính là em nói như vậy”. Phi phi, trên đầu chữ sắc có một cây đao, dù sao anh cũng đã tập thành tính rồi.

Chuyện hợp tác cùng Phương Đạt không hề tiến triển, vậy nên cô để qua một bên. Phó Nhiễm lái xe đến khu vực đường dành riêng cho người đi bộ, thời tiết hôm nay rất tốt, giữa trưa cô hẹn Tần Mộ Mộ và Tổng Chức ra ngoài ăn cơm. Hôm nay đúng lúc Hà Bình ở nhà nghỉ ngơi, Tổng Chức không mang con gái theo, nhưng Tần Mộ Mộ thì khác, không có ba mẹ ở nhà coi nên phải mang con theo.

Con của Tần Mộ Mộ không lớn hơn Hân Hân bao nhiêu, Phó Nhiễm nhìn đến Tổng Chức ở phía xa xa đang đi lại chỗ cô, rồi lại nhìn bóng dáng Tần Mộ Mộ, mũi không khỏi đau xót.

“Bên này.” Tổng Chức hướng cô ngoắc.

“Lại đây, Viên Viên, dì ẵm nào.” Viên Viên là nhũ danh của bé, hy vọng cô bé sau này lớn lên cái gì cũng được đầy đủ vẹn toàn. Đến quán ăn ngồi vào chỗ của mình, Tần Mộ Mộ nhận đứa bé lại “Bình thường tớ đi làm, mẹ tớ giúp tớ chăm, vất vả đến hôm nay mới được nghỉ, thật sự không nỡ lại để Viên Viên lại theo mẹ.”

“Ừ.” Tổng Chức gật đầu. “Có thời gian thì chơi với con nhiều nhiều một chút.” Đồ ăn được đưa lên, Tần Mộ Mộ chăm lo cho con ăn. Phó Nhiễm cùng Tổng Chức cũng hỗ trợ.

“Mộ Mộ, cái tên Cố Lỗi chết bầm kia gần đây còn làm phiền cậu không?” Phó Nhiễm nghe vậy ngẩng đầu nhìn Tổng Chức “Anh ta còn dây dưa làm gì nữa?”

“Anh ta muốn cùng Mộ Mộ tái hôn.”

“Anh ta có bệnh à?” Phó Nhiễm không mặn không nhạt nói một câu. Tổng Chức nhin không được cười ra tiếng “Hay, câu này đúng là kinh điển.”

Tần Mộ Mộ làm như đang nghe chuyện của người khác ” Giờ anh ta không còn gì, tình nhân của anh ta đã ôm tiền chạy đi, hiện tại mình rất tốt. Xèo Xèo quá lo lắng rồi, mình đâu ngu gì nhảy vào hố lửa đó.”

“Tốt.” Tổng Chức gật đầu một cái “Cái này gọi là ác giả ác báo, nay đã thấy được báo ứng, thật thích.” Phó Nhiễm đem con tôm lớn đặt trong tay Viên Viên. Cánh tay Tổng Chức ôm lấy cổ Phó Nhiễm “Tiểu Nhiễm, có chuyện cần cậu làm cho công đạo rõ ràng.”

Phó Nhiễm giả ngu “Chuyện gì?”

“Mộ Mộ, tớ nói cho cậu biết, Tiểu Nhiễm cô ấy xấu xa không tính” Tổng Chức oang oang nói, đem tất cả chuyện gọi điện thoại đêm đó nói thẳng “Cậu nói xem, còn học được nói dối nữa chứ.”

Phó Nhiễm lắc lắc tay cô “Ở đây là quán ăn, còn có trẻ con nữa.”

“Xèo xèo nói rất đúng, Tiểu Nhiễm, đây là do cậu không đúng.”

“Xem đi, ngay cả Mộ Mộ ít nhất cũng nói thật .”

Phó Nhiễm không chịu nổi xua tay “Được, tớ nhận sai, để thể hiện thành ý, hôm nay tớ tặng lại cậu một bộ nội y nóng bỏng được không?”

“Hai người...” Tần Mộ Mộ cười lắc đầu “Tiểu Nhiễm, cậu gần như đã bị Xèo Xèo đồng hóa rồi.”

Giữa lúc mọi người đang đùa giỡn, một thân ảnh bước đến bên cạnh bàn, Phó Nhiễm ngẩng đầu, đối phương cũng theo bản năng nhìn xuống.

“Phó tổng.” Tổng Chức vừa thấy, lông mi chỉ kém không dựng thẳng lên “Cô không phải là bạn thân Vương Ứng Nhụy sao?”

Vương Như Đình cùng Phó Nhiễm chào hỏi qua, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Tổng Chức thu hồi lại ánh mắt đang nhìn theo bóng dáng cô ta “Tính tình thay đổi? Tự nhiên đối với cậu kính trọng lễ phép, so với một cái tát trước kia của cô ta rất khác biệt.”

Phó Nhiễm múc thìa băng kích lạnh (một món ăn có tác dụng giải nhiệt) cho vào miệng “Nhà cô ta hiện tại cũng không còn khá như trước, nếu không thay đổi không lẽ chờ bị thu thập sao?”

“Vây thôi” Tổng Chức lơ đãng nhún vai “Xứng đáng, để cho cô ta tự nhận thức chính mình.”

Minh Thành Hữu chính là dạng người này, nếu mang thù với anh, có một số việc anh nhất thời tức giận nghĩ đến, nhưng đối với người khác sẽ không tốt. Ví dụ như là Vương Như Đình. Anh có nói qua vợ của anh chính anh cũng không nỡ đánh , nói chỉ người khác. mỗi khi nhớ tới sẽ tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó lúc tâm tình khó chịu lại giận cá chém thớt, cứ một lần khó chịu, lại tiếp tục khai đao. Dần dần lâu ngày, mỗi lần Vương gia nghe được ba chữ Minh Thành Hữu, chỉ kém chút không ôm đầu gọi tiếng gia gia.

Ăn cơm xong, ba người đi dạo ở trung tâm thương mại, Phó Nhiễm mua cho bé Bì Bì của nhà Tổng Chức cùng bé Viên Viên của nhà Mộ Mộ một ít đồ, tất nhiên cũng không quên mua cho bảo bối của chính mình.

Cùng hai người nói tạm biệt xong đi tới bãi đỗ xe, xe còn chưa chạy được bao xa, liền nhận được điện thoại của thư ký Nghê. Là tin tốt, Phương Đạt chủ động đưa ra đề nghị hợp tác, đây thật là ngoài dự liệu của thư ký Nghê, cả Phó Nhiễm cũng không nghĩ tới. Cô đem điện thoại đặt qua bên cạnh, tăng tốc chạy về phía trước. Xong hạng mục này, cô liền rời khỏi MR, cô vẫn muốn điều hành mở rộng FU một lần nữa, làm chuyện chính mình thích nhất.

Tâm tình càng nghĩ càng cảm thấy sung sướng, khoe môi Phó Nhiễm cong lên, không giấu được ý cười. Đón Triệu Lan chở đến Y Vân thủ phủ, Minh Thành Hữu vẫn chưa có trở về.

Thăng đến lúc chạng vạng, người đàn ông đứng chờ tửu đồi giày, sau đi đến phòng khách “Thơm vậy, buổi tối ăn món gì?”

Phó Nhiễm từ phòng bếp đi ra, còn đeo tạp dề “Ăn bánh dẻo, chắc chắn anh thích.”

Cô đem phần bánh dẻo đặt lên bàn ăn, Minh Thành Hữu cầm dĩa gấp một miếng xong đưa lên miệng “Ừm, ăn rất ngon.”

“Thích không?” Người đàn ông không quên lấy lòng “Vợ làm tất nhiên là ngon.”

“Không phải em làm.” Phó Nhiễm chỉ vào phòng bếp. “Mẹ làm.” Minh Thành Hữu ngừng động tác nhai nuốt, Triệu Lan bưng hai mâm đi ra “Thành Hữu, đã trở lại.”

Sắc mặt anh trầm xuống “Bà sao lại ở đây?”

“Em đón mẹ tới đây.” Phó Nhiễm từ tay Triệu Lan tiếp nhận cái mâm “Mẹ, mẹ ngồi đi.” Minh Thành Hữu nhặt như nước ốc, Triệu Lan cũng có chút xấu hổ “Nếu không mẹ đi về trước, lần khác lại đến.”

“Mẹ ở đây bận việc nửa ngày sao có thể để mẹ đói bụng mà về.” Phó Nhiễm đem bà ấn ngồi ở trước bàn “Con đưa chén ẹ.”

Minh Thành Hữu ngại ối quan hệ của Phó Nhiễm, nên không biểu hiện tức giận hay chống đối, đành ngồi xuống đối diện Triệu Lan. Tâm tư Phó Nhiễm sao anh có thể không hiểu.

Ăn xong cơm chiều, Triệu Lan ôm Hân Hân đi dạo đến gần 9 giờ mới trở về. Phó Nhiễm cố ý lôi kéo Minh Thành Hữu tới cửa, thấy lái xe đưa Triệu Lan rời đi, hai người mới vào nhà. Minh Thành Hữu đi thẳng lên lầu, Phó Nhiễm đi theo phía sau anh. Trở lại phòng, Minh Thành Hữu đưa tay ôm cô ghì vào ngực “Về sau đừng làm như vậy.”

“Thành Hữu, em không muốn thấy quan hệ hai người vẫn căng thẳng như vậy.”

Minh Thành Hữu để cằm lên đỉnh đầu cô. Hai tay Phó Nhiễm ôm lấy thắt lưng của anh “Mẹ em mất, cho nên em hiểu loại cảm giác này, Thành Hữu, trong lòng anh khắc sâu nhưng sớm hay muộn cũng phải bước qua, kỳ thật bước đầu tiên luôn khó khăn như vậy.”

Minh Thành Hữu ôm chặt cô không nói gì. Đầu Phó Nhiễm tựa ở trước ngực anh “Từ từ sẽ qua, ít nhất phải cho lẫn nhau một cơ hội.”

“Phó Nhiễm” Minh Thành Hữu thở dài “Lúc này anh thật

sự cũng thiếu dũng khí, nếu anh thừa nhận, tương đương cũng như thừa nhận anh là con riêng.” Phó Nhiễm ngẩng đầu, cô đưa hai tay áp lên mặt anh “Sao lại nghĩ vậy? Cho dù chúng ta cất giấu người ta cũng dựng chuyện vô bổ, huống hồ chuyện này lại là thật, cho dù chúng ta không hề đề cập tới, không phải là người khác sẽ không biết.”

Minh Thành Hữu cùng Triệu Lan, không thể so với Lý Vận Linh cùng Minh Tranh, Minh Tranh đối với Lý Vận Linh, sợ là càng khó tiếp nhận hơn. Minh Thành Hữu gật đầu, không nói nữa.

Hôm sau, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đi đến MR, bàn giao công việc xong, Phó Nhiễm cũng không đem gì theo, cô đi đến đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn xuống dưới thấy như nước chảy.

Minh Thành Hữu đứng ở bên cạnh cô “Đợi có bộ phận nào liên hoan, quyền tổ chức sẽ giao cho em.”

Phó Nhiễm nhìn những tòa nhà cao tầng dựng đứng phía xa xa “Thật sự phải rời khỏi, lại có chút luyến tiếc.”

“VẬY ở lại MR, theo giúp anh.” Phó Nhiễm nghiêng đầu nhìn về phía Minh Thành Hữu, cự tuyệt rõ ràng “Không cần.”

“FU không phải vẫn ổn định sao?”

“Ừ, em muốn kiêu ngạo chút, thay đổi mặt tiền cửa hàng.” Bàn tay Minh Thành Hữu nắm bả vai cô “Đi thôi, ăn xong cơm chiều dẫn em đi tìm chỗ tốt.”

Thư ký Nghê đi đặt tiệc chia tay, địa điểm liên hoan quyết định ở khách sạn năm sao.

Phó Nhiễm từ chối không được nên uống không ít rượu vang, lòng bàn tay Minh Thành Hữu dán lên trên mặt cô “Có thoải mái không?”

“Em không sao, khó chịu chút thôi.” Do ở khách sạn năm sao, mọi người cũng không quá âm ỉ, ăn qua cơm chiều đều lên xe công ty, sau đó rời đi.

“Không phải anh nói muốn dẫn em đi tìm chỗ có mặt bằng tốt sao?” Minh Thành Hữu cài dây an toàn cho cô “Tới chỗ này trước.” Minh Thành Hữu chạy xe xuống tầng hầm, vào khu vực dừng xe, cố ý vòng qua hai lần cửa, anh lôi kéo Phó Nhiễm đi vào thang máy, sau đó đi vào một gian phòng thay quần áo.

“Hôm nay đột nhiên muốn khiêu vũ, đến đây,” Minh Thành Hữu chọn một bộ quần áo đưa cho cô “Em cũng đã lâu không thả lỏng, nhân lúc em không có gì vướng bận.”

“Đây là chỗ nào?”

“Đợi chút em sẽ biết” Minh Thành Hữu trả lời đơn giản, cùng Phó Nhiễm thay quần áo xong đi ra ngoài.

Từ sau đài đi đến phía trước, cơ hồ không thấy được một người nào, Phó Nhiễm nếu không phải uống qua chút rượu vang sẽ không theo anh đến đây.

Phía trước có một khán đài, phong nền màu đen, mơ hồ không nhìn thấy rõ được bên phía dưới đài. Âm nhạc kích tình dào dạt vang lên, giống như gần ngay bên tai. Cùng với nhịp điệu âm nhạc, cánh tay Minh Thành Hữu ôm lấy sau thắt lưng Phó Nhiễm, hai chân cô nhanh chóng thả lỏng, toàn thân dựa vào khuỷu tay Minh Thành Hữu, thân mình mềm mại ngã gập khúc về phía sau, động tác Minh Thành Hữu đầy nhẹ, bước chân Phó Nhiễm dịch chuyển ra, xoay vài vòng.

Minh Thành Hữu chọn cho cô bộ trang phục nhảy màu vàng kim tuyến lấp lánh bên trên, hơn mười sợi dây mỏng đan chéo phía sau lưng, kết hợp với làn váy màu đen che phủ quanh hông, theo mỗi bước nhảy đong đưa, dây kết đá màu vàng chuyển động trên bắp chân trắng nõn. Hai chân Phó Nhiễm trước sau đứng thẳng, hai tay Minh Thành Hữu ôm sát eo cô, sau đó quỳ một gối xuống trước mặt, cô đong đưa xương hông, cộng thêm dáng người xinh đẹp tinh tế, mỗi một động tác đều tràn ngập vẻ dụ hoặc vô tận.

Vũ khúc Latin sôi động, Phó Nhiễm biết không có người cho nên nhảy thật sự nhiệt tình, một tay Minh Thành Hữu nâng phía dưới nách cô, một tay còn lại giữ chặt bên hông cô, trong lúc đó chân trái Phó Nhiễm đứng thẳng giữa hai chân anh, một chân kia ôm vòng lên eo anh, quấn ra phía sau. Dáng người nhẹ nhàng giống như một mảnh lông chim, động tác trong tay Minh Thành Hữu biến ảo, bước nhảy cùng Phó Nhiễm giao nhau tiến về phía trước, đầu gối cô trượt lên phía trong đùi anh, động tác uyển chuyển quyến rũ vô cùng.

Mồ hôi trên trán chảy ra, cho đến lúc hoàn thành xong điệu nhảy, Phó Nhiễm mới thở hổn hển, bỗng nhiên nghe được tiếng vỗ tay vang lên từ dưới đài. Tất cả đèn đều được mở lên, cô chăm chú nhìn kỹ, thấy tất cả mọi người bên dưới đều là nhân viên công ty.

“A!” Phản ứng đầu tiên của Phó Nhiễm là dùng hai tay che mặt, cô cười nhào vào trong lòng Minh Thành Hữu. Lòng bàn tay Minh Thành Hữu đặt sau gáy cô, lùi về phía sau hôn lên môi cô.

Phó Nhiễm mở mắt ra nhìn anh, tâm tư vui vẻ không giấu được. Thư ký Nghê đi trước ồn ào “Làm lại lần nữa, làm lại lần nữa.”

“Làm lại lần nữa”

Minh Thành Hữu ôm Phó Nhiễm tựa vào trong ngực, nhìn mọi người phía dưới đài nói “Lúc này ăn ngon như vậy nên mới để mọi người lại đây cổ động một chút.” Thư ký Nghê ngậm hiểu, cầm lấy bó hoa trên ghế bước lên đài tặng cho Phó Nhiễm.

Phó Nhiễm có chút bất ngờ “Sao lại thế này?”

“Phó Nhiễm” Minh Thành Hữu kéo tay cô đi ra ngoài vài bước “Đây là anh mua cho em, em sắp xếp thời gian để khai trương FU.”

Phó Nhiễm kinh ngạc “Đây là FU?”

“Đúng”

Một giáo viên của FU chạy đến, đưa quần áo cho Phó Nhiễm.

Minh Thành Hữu tiện tay vỗ vỗ lên tay cô “Nơi này chia làm hai tầng, em có thể một tầng làm lễ đường diễn xuất, còn tầng trên là mười gian phòng vũ đạo, em không cần lo lắng về vấn đề chỗ tập, còn văn phòng của em anh cũng tìm người thiết kế xong hết rồi.”

Phó Nhiễm cắn chặt môi, nghe Minh Thành Hữu nói, vừa muốn cười, lại cảm động muốn khóc.

Anh luôn ở bên ngoài lo lắng mọi chuyện cho cô, tạo cho cô nhiều niềm vui bất ngờ.

Thư ký Nghê nhìn thấy hâm mộ không thôi, Minh Thành Hữu ọi người về hết, anh lôi kéo Phó Nhiễm đi ra bên ngoài theo hướng cửa chính FU.

Ngẩng đầu, có thể nhìn thấy hai chữ FU treo cao giữa không trung, Minh Thành Hữu ôm chặt Phó Nhiễm trong lòng “Anh đứng ở trên đỉnh tầng MR, mỗi khi đèn sáng lên rực rỡ, anh có thể nhìn thấy em bên này, thật tốt.”

Khuôn mặt Phó Nhiễm không khỏi giãn ra “Đúng vậy, thật tốt.”

Minh Thành Hữu nghĩ nghĩ lại nói “Không được, về sau chúng ta ai cũng không được tăng ca, cần phải rút ra thời gian để chăm cho Hân Hân.”

“Được.” Phó Nhiễm gật đầu, tay chỉ hướng phía trên “Em chắc chắn trước khi đèn ở chỗ này sáng lên, cam đoan sẽ về nhà.”

“Như vậy mới tốt.”

Phó Nhiễm xoay người nhìn Minh Thành Hữu, hai tay cô bỗng nhiên ôm lấy cổ anh, dùng sức cắn miệng hắn “Chồng à...”

Nửa câu nói sau bị anh chặn lại bên trong miệng, Minh Thành Hữu dần dần tiến sâu vào, tiếp tục hôn cô say đắm.

Một lát sau, hai người trở lại phòng thay quần áo, lên xe chạy về hướng Y Vân thủ phủ.

Phó Nhiễm tắm rửa xong đi ra, tâm tình vẫn còn đang xúc động, cô kéo tóc ra đầu, Minh Thành Hữu nằm trên giường vẫy tay với cô.

Phó Nhiễm đi qua, bước đến ngồi ở bên eo anh “Đêm nay em cảm ơn anh.”

“Phải là thưởng anh mới đúng chứ?”

“Nói cái gì đâu.” Minh Thành Hữu ngồi dậy, cuối đầu hôn cần cổ cô, trán Phó Nhiễm dựa vào anh “Cám ơn anh, tạo cho em nhiều niềm vui bất ngờ như vậy.”

“Em mới chính là điều bất ngờ tốt nhất dành cho anh.” Minh Thành Hữu cúi người xuống hôn cô, lật người qua đem cô đặt xuống dưới.

“Nhẹ chút.” Nửa đường, bàn tay Phó Nhiễm ấn hướng bụng, Minh Thành Hữu đẩy tay cô ra, kích tình vừa nổi lên, sao có thể nói dừng là dừng. Bên trong, một không gian kiều diễm. Sau đó, Phó Nhiễm dựa vào trước ngực Minh Thành Hữu “Hình như bụng có chút không thoải mái.” Bàn tay anh dịu dàng xoa ở chỗ bụng cô “Có thể do vừa rồi anh dùng sức.”

Phó Nhiễm co hai chân lên đạp “Ai bảo của anh to như vậy?”

“Chuyện đó đâu phải muốn nhin là nhin được.” Minh Thành Hữu xốc chăn lên, bước xuống giường, mặt anh kề sát bụng cô, nửa đùa nửa thật nói “Có khi nào là con gái anh ở trong bụng đang kháng nghị không?”

“Ừ” Phó Nhiễm tùy theo anh mà nói đùa “Vừa rồi còn kém chút xíu nữa là anh đụng vào con rồi.”

Nói xong hai người ai cũng không để ở trong lòng, cho đến sau nửa đêm, Phó Nhiễm cảm thấy không thích hợp, cô lẩn qua lộn lại, Minh Thành Hữu còn buồn ngủ, vươn tay mở đèn đầu giường lên “Làm sao vậy?”

“Bụng có vẻ đau.” Minh Thành Hữu nghe vậy, nhanh đứng dậy “Đi bệnh viện.”

“Có thể là đi cả sắp tới?”

“Sau khi sinh Hân Hân không phải tốt hơn nhiều rồi sao?” Phó Nhiễm còn nằm ở trên giường “Em cũng không biết.”

Minh Thành Hữu rời giường trước, lấy quần áo đưa cho Phó Nhiễm mặc thêm “Đi thôi, đi đến bệnh viện trước rồi tính sau.” Phó Nhiễm cũng có chút sợ, Minh Thành Hữu ôm cô xuống lầu, lái xe đi đến bệnh viện gần nhất.

Bác sĩ trực ca hỏi “Kinh nguyệt đến sao?”

“Không có, lí ra là ngày hôm qua đến, đã quá một ngày.”

“Chuẩn bị mang thai sao?”

Minh Thành Hữu bên cạnh xen vào “Đương nhiên là có chuẩn bị, chúng ta còn muốn sinh thêm một cô con gái.”

“Nhanh đi làm kiểm tra đi, chẳng qua mới quá một ngày, không chắc có phải mang thai không.”

Phó Nhiễm đứng dậy đi ra.

Kiểm tra xong xuôi, đến lúc lấy kết quả kiểm tra, Phó Nhiễm biết cô trúng chiêu .

Mặt trên rõ ràng viết dương tính.

“Mang thai thật rồi.”

“A?” Minh Thành Hữu giật mình, rồi vui vẻ, sau đó trở thành kinh hãi “Bụng còn đau không?”

“Có một chút.”

Sắc mặt Minh Thành Hữu so với Phó Nhiễm còn khó coi hơn “Xem ra thật sự là do anh dùng sức.” Phó Nhiễm nhìn về mặt anh trắng bệch “Đừng lo lắng.”

Lo sợ bất an đi vào văn phòng, bác sĩ tiếp nhận kết quả “Thật đúng là mang thai, chúc mừng.”

“Nhưng bụng tôi có chút không thoải mái.” Bác sĩ lấy ra vỉ thuốc B, nâng kính mắt trên mũi lên “Ba tháng đầu tiên tốt nhất tránh chuyện phòng the, cô nghĩ đến đứa nhỏ hử cũng biết, nên tận lực khắc chế, hiện tại không có trở ngại, vận động rất kịch liệt mới có thể như vậy.”

Phó Nhiễm điều chỉnh lại khuôn mặt đỏ hồng, điều này cũng có thể nhận ra sao? A, a... cô đã bị anh làm cho hư hỏng mất rồi. Anh gần như là nâng Phó Nhiễm đi ra khỏi bệnh viện, đến nhà cũng không cho cô đi cầu thang, trực tiếp chặn ngang ôm lấy cô đưa lên.

Phó Nhiễm ngồi dựa vào đầu giường, lúc này cũng sắp rạng sáng, hai người lại hoàn toàn không buồn ngủ.

Minh Thành Hữu thật cẩn thận áp mặt vào bụng cô “Con gái nói, ba ba, về sau người kiểm chế một chút, con đây cảm thấy thật thẹn thùng.”

Phó Nhiễm cười đẩy đầu anh ra “Anh thật là, con còn chưa biết gì cơ mà”

Minh Thành Hữu đứng lên ngồi vào bên cạnh Phó Nhiễm “Anh luôn luôn mong chờ đến lúc em mang thai, Phó Nhiễm, chúng ta lại có con, lần này anh có thể cùng em, không như n

gày trước lo sợ đến lúc phải ra đi, chúng ta còn có rất nhiều thời gian.”

Phó Nhiễm nhớ tới những ngày đó, chớp mũi nhin không được chua xót, Minh Thành Hữu ôm cô vào trong ngực “Đừng nghĩ, những chuyện lúc trước một chút cũng không cần nhớ.”

“Ừm.” Ánh mắt Phó Nhiễm trở nên ấm áp, cổ gật đầu nén xuống.

Sáng tinh mơ Lý Vận Linh liền đi tới Y Vân thủ phủ.

Minh Thành Hữu đứng lên mặc quần áo mở cửa “Mẹ?”. Anh khó tin nhìn chằm chằm cửa “Mẹ làm sao lại tới đây, lúc này mới mấy giờ?”

Lý Vận Linh đẩy anh ra bước vào “Bảo mẫu gọi điện thoại ẹ, nói tối hôm qua các con vội vàng đi bệnh viện, mẹ có thể không nóng nảy sao? Tiểu Nhiễm làm sao vậy?”

Minh Thành Hữu đi tới mép giường “Cô ấy mang thai.”

Sắc mặt Lý Vận Linh mừng rỡ “Chuyện tốt a, đã bao lâu?”

“Hôm qua mới phát hiện ra.”

Phó Nhiễm ngồi dậy, Minh Thành Hữu đưa cho cô cái áo khoác để mặc thêm. “Làm sao lại đi bệnh viện, có chỗ nào không thoải mái phải không?” Lý Vận Linh vẫn lo lắng. Bàn tay Phó Nhiễm ấn phía sau gáy, mắt nhìn Minh Thành Hữu “Mẹ, thật sự không có việc gì.”

Minh Thành Hữu nói tiếp “Có thể do ngày hôm qua ở FU nhảy một điệu nhảy, nhưng bác sĩ đã nói không có trở ngại.”

“Thật bất cẩn mà” Lý Vận Linh ngắt lời Minh Thành Hữu, “Mang thai còn có thể vận động mạnh như vậy sao? Còn có kiểu cha mẹ như các con sao.” Phó Nhiễm nghe được chữ “vận động kịch liệt”, không khỏi cảm thấy miệng khô lưỡi khô, màu hồng kéo dài tới sau gáy.

“Mẹ” Minh Thành Hữu nói “Không phải, do lúc đó còn chưa biết.”

Mặt Lý Vận Linh lộ vẻ vui mừng “Lập tức mẹ sẽ có thêm hai đứa cháu trai nữa.”

“Phó Nhiễm sinh con gái.” Minh Thành Hữu nhấn mạnh.

Lý Vận Linh liếc anh “Cháu trai cháu gái mẹ đều thích.”

“Nhưng con lại muốn một cô con gái.” Minh Thành Hữu lặp lại.

Phó Nhiễm thiếu chút nữa cười không ra tiếng, Minh Thành Hữu mà giở thói bướng bỉnh, mười con trâu kéo cũng không lại anh.

“Được, được, được, con gái.” Lý Vận Linh hoàn toàn thua ở trong tay anh.

“Bụng còn khó chịu sao?”

“Lời này anh đã hỏi đến một trăm lần ” Phó Nhiễm đứng dậy, xốc chân lên “Đã sớm hết đau rồi.”

“Nằm nghỉ nhiều một chút đi, hôm nay anh ở nhà cùng em.”

“Không cần.” Phó Nhiễm đi dép lê “Em muốn thanh thủ đi đến FU.”

Lý Vận Linh đi xuống lầu trước, không lâu sau, Minh Thành Hữu nhìn chằm chằm Phó Nhiễm đi vào phòng khách. “Thành Hữu, nếu con lo lắng, thì nên về nhà đi, trong nhà có Dung Dung, hai người phụ nữ có thai ở với nhau, mẹ dễ chăm sóc.” Lý Vận Linh đề nghị.

“Không” Minh Thành Hữu không nói hai lời cự tuyệt “Về nhà chẳng phải chuyện gì cũng không qua được mắt mẹ sao?”

“Đủ lòng đủ cánh nên muốn đi?”

“Sao có thể ạ?” Minh Thành Hữu đi đến bên cạnh Lý Vận Linh “Bây giờ toàn bộ tâm tư của mẹ đặt ở trên người anh hai, chúng con đâu muốn phá thế giới riêng thanh tịnh của hai người.”

“Mẹ, gần đây anh hai khôi phục như thế nào?”

Thần sắc Lý Vận Linh hơi ảm đạm “Còn có thể như thế nào, điều tốt là chính nó cũng đã hiểu ra, tâm tính Dung Dung cũng tốt, bằng không có lẽ mẹ sẽ càng khó chịu.”

“Mẹ, nếu cảm thấy không ổn thì mời thêm quản gia đi, con thấy gần đây khí sắc mẹ kém đi rất nhiều.”

“Từ khi Tiêu quản gia đi rồi, mẹ vẫn cảm thấy không quen được với ai khác, hơn nữa Minh Vành là con trai mẹ, giao cho người khác chăm sóc mẹ thấy lo lắng, tuy hiện tại mẹ hơi mệt một chút, nhưng cuộc sống thực sự phong phú, mẹ cảm thấy rất tốt.”

Tình hình David quả nhiên như Minh Thành Hữu lo liệu, thứ nhất làm ọi chuyện như không liên quan tới Minh Vành. Đến thời điểm này án tử đã được giảm nhẹ. Minh Thành Hữu giải quyết toàn bộ công việc của Minh Vành, đối với Minh Vành mà nói, cuộc sống bây giờ cũng không có nhiều thay đổi. Một lần Lý Vận Linh muốn mời Tiêu quản gia trở về, nhưng Minh Thành Hữu cố ý không cho. Lý Vận Linh cũng vụng trộm cho lái xe đưa bà đến gặp, nhưng nói cái gì Tiêu quản gia cũng không chịu trở về, bà ta hổ thẹn với Lý Vận Linh, hơn nữa đến Minh gia càng không biết sẽ đối mặt với Minh Thành Hữu như thế nào.

Chuyện của David, Tiêu quản gia cũng không dă động gì, người con đã nhận trước đây đối với bà có cảm tình rất tốt, thường xuyên ghé nhà thăm hỏi bà, Tiêu quản gia cảm thấy vui mừng, có đôi khi cũng sẽ qua nhà anh ta giúp đỡ này nọ, cuộc sống cũng tương đối tốt..

Theo như Tổng Chức hình dung, chính là, Phó Nhiễm, công lực XX của ông xã cậu thật mạnh mẽ. Bây giờ Hân Hân còn chưa được một tuổi, lại thêm một đứa nữa?

Phó Nhiễm tình nguyện sớm sinh thêm con, chuyện cũ của cô và Minh Thành Hữu đã qua, sinh được hai đứa cô cũng coi như đầy đủ vẹn toàn, đỡ phải nghe Minh Thành Hữu mỗi ngày trên giường đều nhắc tới, hận không thể cầu thần bái phật ban thưởng cho anh một cô con gái. Minh Thành Hữu nhìn quanh nhà, kỳ thật ai đã từng đến Y Vân thủ phủ đều biết, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu không có ảnh cưới. Đây cũng là khuyết điểm của bọn họ, Minh Thành Hữu có đề cập qua muốn chụp một tấm, nhưng Phó Nhiễm nói Hân Hân đã lớn như vậy, coi như thôi. Minh Thành Hữu kiên trì để cho Phó Nhiễm ở nhà nghỉ ngơi một buổi mới có thể đi FU, dù sao tối hôm qua mới vào bệnh viện, anh lo lắng.

Phó Nhiễm ngồi ở trên giường, lật xem quyển tạp chí mới nhất. Một mùi hương xộc vào mũi, mới ngẩng đầu, liền nhìn thấy cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Minh Thành Hữu thật cẩn thận bưng bát canh gà tiến vào. Phó Nhiễm nhìn bộ dáng của anh nhin không được bật cười “Em bắt tài phải ngồi một chỗ chờ ăn sao?”

“Đây là gà chính tông nuôi trong nhà, bảo mẫu đặt từ người mang đến từ nông thôn.” Minh Thành Hữu sợ nóng, đem bát canh đặt lên đầu giường. Phó Nhiễm gấp cuốn tạp chí trong tay lại “Em mới mang thai tháng đầu mà anh đã như vậy, về sau bụng to lên còn đến như thế nào nữa?”

“Bụng to lên sẽ theo em hầu hạ, cho em càng thoải mái.” Minh Thành Hữu bưng bát lên, múc một muỗng canh gà đưa lên miệng thổi nhẹ, anh nhấp miệng ném qua “Rất ngon, không mặn, anh cố ý dặn phòng bếp nêm ít muối.”

Phó Nhiễm không khỏi mỉm cười “Em tự mình ăn được.” Minh Thành Hữu cố đưa muỗng canh đến bên miệng cô “Uống xong anh với em xuống lầu đi dạo một chút.” Phó Nhiễm không kiên trì nữa, từng muỗng từng muỗng uống sạch chén canh.

Qua mười ngày sau, Minh Thành Hữu mới chấp thuận cho Phó Nhiễm đi FU. Minh Thành Hữu trả lương cao để thuê nhân viên quản lý, nhưng ngày đầu tiên Phó Nhiễm đi làm vẫn có không ít chuyện để làm. Sau khi rời khỏi MR, anh đi thẳng đến FU, vào thang máy lên tầng làm việc của cô, ngang qua cửa sổ có thể nhìn thấy Phó Nhiễm ngồi đối diện với màn hình máy tính. Minh Thành Hữu theo bản năng nhíu mi, anh đẩy cửa ra đi vào. Phó Nhiễm ngẩng đầu “Tan ca rồi?”

Anh vòng qua bàn làm việc đi đến bên cạnh cô, Phó Nhiễm còn đang nhìn tư liệu, Minh Thành Hữu không nói hai lời mạnh mẽ đem máy tính tắt đi. “Em còn chưa xong việc đâu.”

Minh Thành Hữu chỉ chỉ ngoài cửa sổ “Bây giờ là mấy giờ?” Phó Nhiễm xoay người, nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ sất đất “Đã trễ vậy sao?” Cô bắt đầu thu dọn vài thứ “Em có mặc đồ phòng ngừa phóng xạ rồi.”

“Mặc cũng không được.” Minh Thành Hữu tiếp nhận mấy thứ từ tay cô, một khắc cũng không cho cô lưu lại.

Hai người ra khỏi công ty, Minh Thành Hữu chỉ lên biển quảng cáo phía trên “Trước khi đèn ở đây sáng lên sẽ về nhà, nếu không lần sau anh sẽ lấy dây thừng trói em nhốt ở Y Vân thủ phủ.”

“Được rồi, được rồi.” Phó Nhiễm tự biết đuối lý, lôi kéo cánh tay Minh Thành Hữu “Ngày mai còn phải đi Bạch Sa trấn, nhanh nhanh về nhà nghỉ ngơi đi.”

Ở bệnh viện Từ Khiêm làm xong mấy xét nghiệm kiểm tra cuối cùng, Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm đi vào văn phòng, trên bàn Từ Khiêm bày đầy chai lọ này nọ, không bao lâu sau có người trực tiếp đem báo cáo lại.

Từ Khiêm nhất nhất xem qua, sau nhìn Minh Thành Hữu gật đầu “Châm cứu xong lần này sẽ không cần lo lắng gì nữa.”

“Về sau sẽ không có di chứng gì chứ?” Phó Nhiễm không khỏi lo lắng. Từ Khiêm ra vẻ suy nghĩ sâu xa “Chuyện này thật không thể nói chính xác được.” Phó Nhiễm cười cười, nói một câu làm anh ghen lại “Còn chuyện anh không nói chính xác được? Xem ra tin đồn nghe được thật khuyếch đại nhiều quá.”

Từ Khiêm nhìn Minh Thành Hữu “Bà xã cậu thật mạnh mẽ nha, bình thường chắc cậu phải chịu tội không ít?” Minh Thành Hữu ôm Phó Nhiễm vào lòng “Người phụ nữ của tôi đặc biệt có ưu điểm này, đối với người khác là con hổ, đối với tôi là ôn nhu như tiểu bạch thỏ.”

Từ Khiêm liên tục gật đầu “Xem ra được lắm.” Anh quay trở lại đề tài lúc đầu “Đừng lo lắng, về sau sẽ không có di chứng, bảo quản chồng cô cho tốt là được.”

“Cám ơn.” Phó Nhiễm cười nói.

“Đừng, không cần, tôi nghe cô nói cảm tạ trong lòng liền chột dạ.”

“Sao ý tốt nghe ra đến lỗ tai anh đều biến thành ý nghĩa khác, bác sĩ Từ, nghĩ đến anh hay nghiên cứu gì đó nhiều lắm, cho nên ý tưởng phát sinh trong lòng cũng không giống với người thường phải không?” Cô tuy không cùng Từ Khiêm nói trắng ra, nhưng hàm ý muốn nói anh biến thái. Từ Khiêm cười lớn cầu xin tha thứ “Được, được, tôi xin chịu thua.”

Minh Thành Hữu tùy tiện ngồi trên sofa xem báo nhiệt. Từ Khiêm chỉ vào bình thuốc mới trên bàn “Lấy hai bình về thử đi?”

“Thuốc tốt về phương diện nào?”

“Cậu không cần lo lắng, tôi không phải nói thuốc trắng dương, cậu không thấy Duật Tôn và Nam Dạ Tước cũng dùng sao? Chính là chút thuốc làm cho thân thể cường tráng, thân thể khỏe mạnh, phương diện kia không phải cũng mạnh lên theo sao?”

“Thật không?” Minh Thành Hữu lơ đãng “Nhưng tôi không cần, bà xã tôi đang mang thai.”

“Ui, chúc mừng nha.” Từ Khiêm đẩy lọ thuốc ra “Cậu cũng có thể lấy, về sau thử xem.”

Minh Thành Hữu đứng dậy đi đến bàn trước bàn làm việc của anh, cầm lên hai bình “Uống vào sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Yên tâm đi” Từ Khiêm gói thuốc lại “Ngày mai lại đây chơi mật chược, chúng ta gom lại vừa đủ một bàn.”

Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu ở lại Bạch Sa đến qua trưa, khoảng hai ba giờ mới trở về, trên đường đi thuận tiện ngắm cảnh ở Ngự Cảnh Uyển.

Minh Thành Hữu giảm tốc độ xe chậm lại, Phó Nhiễm nhìn hai bình được đặt phía trên đồng hồ “Anh thật sự định uống nó sao?”

“Cầm về vậy thôi, anh tự biết kiềm chế, cam đoan ba tháng đầu tiên sẽ để em ngủ ngon mỗi ngày.” Phó Nhiễm mở cửa kính xe, bỏ khăn lụa trong cổ ra, cô c

ầm trong tay gơ lên, để gió tùy ý thổi bay phiêu dạt về phía sau.

“Phó Nhiễm, ít bữa nữa chúng ta đi chụp ảnh đi?” Phó Nhiễm thu hồi tầm mắt “Chụp cái gì?”

“Ảnh mang thai, hiện tại không phải trào lưu này đang lưu hành sao?” Phó Nhiễm để tay lên bụng “Bụng em lúc này còn chưa nhìn thấy, đến lúc đó rồi tính sau.” Minh Thành Hữu kéo tay cô qua, nắm chặt trong lòng bàn tay mình “Anh biết em mang thai là được, nhìn nhiều người chụp ảnh khoe bụng bà xã lớn như vậy cho người ta xem, anh cũng không thích.”

“Vậy mới là chụp ảnh lúc mang thai chứ. Nhìn bụng nhô lên như trái dưa hấu.”

Minh Thành Hữu nắm tay cô thật chặt “Nhìn vậy thấy khó coi, đáng người em lại đẹp, không thể lãng phí được.” Phó Nhiễm không lay chuyển được anh.

Thời gian đi chụp ảnh là ban ngày, Minh Thành Hữu mang Hân Hân theo cùng, lúc này là thời điểm nghịch ngợm nhất của đứa trẻ, thiếu chút nữa cậu bé đem đồ đạc trong phòng ảnh ném hết đi.

Chị Nguyệt vội vàng lo giữ Hân Hân, bụng Phó Nhiễm lúc này hoàn toàn nhìn không thấy gì, cũng giống như là không mang thai.

Người quản lý giới thiệu cho hai người vài kiểu chụp ảnh “Hai người thật sự không giống như là đang mang thai, người khác chụp ảnh đều để tới tháng 7 tháng 8, bụng càng to càng tốt, hai chụp như vậy là quá sớm.”

Minh Thành Hữu quan sát Phó Nhiễm ở trước mặt nói “Đến lúc đó bụng quá lớn, đi chụp rất mệt mỏi, dù sao tôi nói cô ấy mang thai thì chính là cô ấy mang thai.”

“Được được. Tam thiếu nói vậy là vậy.”

“Ai u.” Cách đó không xa truyền đến tiếng chị Nguyệt hô to. Hân Hân ngồi chỗ cái bàn trước mặt, lúi húi ba tầng ngăn kéo ra, bên trong có gì đó cong vẹo ngã vào chân.

Chị Nguyệt ôm cậu dỗ dành, tiểu thiếu gia tính tình khó chịu, hai chân đạp loạn xạ làm sao cũng không chịu nghe lời.

Minh Thành Hữu đi qua, không nói hai lời ôm lấy cậu bé.

Hân Hân cũng nghe lời, nhìn thấy Minh Thành Hữu thì không làm ầm ĩ nữa.

Chụp ảnh tất nhiên không thể thiếu tiểu thiếu gia, Minh Thành Hữu ôm Hân Hân ôm vào trong ngực, một tay kia ôm lấy Phó Nhiễm, bàn tay tự nhiên áp vào bụng cô, Phó Nhiễm dựa trước người anh, tươi cười ầm ập.

Sợ Phó Nhiễm mệt, Minh Thành Hữu không chụp nhiều, để cho tiệm chụp hình chỉnh sửa một chút, ước chừng một vòng sau, anh tự mình lái xe đến tiệm lấy hình về.

“Tấm hình lớn như vậy làm sao đây?”

Minh Thành Hữu chỉ vào đối diện “Đương nhiên treo đầu giường, người ta đều để ảnh kết hôn, chúng ta để ảnh gia đình.”

Anh vòng tay ôm Phó Nhiễm “Anh cố ý đè làn váy của em xuống một chút, như vậy có thể nhìn thấy bụng của em một chút đúng không?”

“Làm sao thấy bụng” Phó Nhiễm cười anh “Cùng lắm chúng ta tự mình biết có là được rồi.” Ánh mắt Minh Thành Hữu mỉm cười “Đi thôi, mẹ đang chờ chúng ta ở nhà.” Hôm nay dẫn Hân Hân theo cùng, Phó Nhiễm thay bộ quần áo rồi nối gót Minh Thành Hữu ra cửa. Xe mới chạy đến cửa Minh gia liền nhìn thấy Hứa Dung và Minh Vành ở trong vườn phơi nắng.

Phó Nhiễm mang thai, Minh Thành Hữu không để cho cô ôm Hân Hân, Hứa Dung đi đến trước mặt cô “Tiểu Nhiễm, mọi người lại đây.”

“Dung Dung, dạo này có khỏe không?”

“Rất tốt, hiện tại có thể ăn rất nhiều.” Minh Thành Hữu ôm Hân Hân đi tới chỗ Minh Vành, hai anh em nói chuyện với nhau, Phó Nhiễm cùng Hứa Dung đã ngồi xuống chỗ ghế dài.

“Ba mẹ chị vẫn không đồng ý chuyện chị và anh hai sao?”

Ánh mắt Hứa Dung nhìn về phía Minh Vành “Mới đầu khẳng định là không đáp ứng, nhưng hiện tại bọn họ thấy cũng không có biện pháp nào khác với chị, hơn nữa chị đã kết hôn cùng Minh Vành, vừa rồi có gọi điện thoại cho chị nói tối hôm nay bay về, mẹ đã sắp xếp cho chú Vương đi đón.”

Phó Nhiễm gật đầu “Là chuyện tốt, ít nhất đã đi thêm được một bước.”

Lý Vận Linh ở phòng bếp sắp xếp cơm chiều, Phó Nhiễm cùng Hứa Dung đi hỗ trợ. Lý Vận Linh đưa hai người phụ nữ có thai trả về phòng khách “Ngồi nghỉ ngơi một chút, trong nhà có người hầu, không mượn hai đứa quan tâm.”

Phó Nhiễm nhìn phía ngoài cửa sổ, thấy Minh Thành Hữu đưa Hân Hân cho chị Nguyệt, còn anh giúp Minh Vành đi về phòng.

Hứa Dung cũng đứng dậy đi ra phụ.

“Tiểu Nhiễm” Lý Vận Linh gọi to làm Phó Nhiễm muốn đứng bật dậy “Con gần đây có gặp Minh Tranh không?”

“Mẹ, con mang thai, hơn nữa việc ở FU khá nhiều, cũng một thời gian rồi con chưa gặp.” Phó Nhiễm quan sát thần sắc Lý Vận Linh “Anh cả vẫn không chịu gặp mẹ sao?”

Lý Vận Linh gật đầu “Nó vẫn không chịu tha thứ những chuyện mẹ làm trước đây, lần trước Minh Vành kết hôn, nó còn cùng người khác nói chuyện, chỉ có mẹ...”

“Mẹ,” Phó Nhiễm an ủi “Vì anh ấy còn đang để ý, nghĩ rằng mẹ làm anh ấy tổn thương quá sâu, nhất thời anh ấy mới khó có thể chấp nhận, yên tâm đi, mọi việc đều cần thời gian.”

“Chỉ hy vọng như thế.” Lý Vận Linh thở dài, ngẩng đầu thấy mọi người đã vào đến cửa chính, bà miễn cưỡng cười vui đứng lên.

Phó Nhiễm nhìn nét mặt bà, thiên hạ này, tâm tình người làm cha mẹ kỳ thật ai cũng giống nhau.

Bỗng nhiên, cô nghĩ tới Thẩm Tổ Phân. Ăn xong chút cơm chiều, Phó Nhiễm cảm thấy không yên lòng, ba mẹ Hứa Dung còn ở lại Minh gia, Minh Thành Hữu nghĩ cô không thoải mái, liền dẫn cô ra về trước. Trên đường trở về, Phó Nhiễm im lặng không nói câu nào.

Minh Thành Hữu cầm tay cô “Có muốn mở cửa sổ không?”

Phó Nhiễm lắc đầu “Thành Hữu, em muốn đến Vụ gia một chuyến.”

Minh Thành Hữu không nói gì, Phó Nhiễm cũng không biết anh có đồng ý hay không, sau nhìn ra đường nhận ra là hướng đi đến Vụ gia.

Dừng xe phía ngoài chứ không chạy vào, Minh Thành Hữu xuống xe, kéo tay Phó Nhiễm rồi cùng cô đi bộ vào. Vẫn như trước, hai bên đèn đường chiếu xuống, bóng hai người kéo dài trên đường phố, Minh Thành Hữu lại chỗ lối lên cầu thang “Em đi lên đi, anh ở đây chờ em.”

“Được” Phó Nhiễm từng bước đi vào, bỗng chạy trở ra nói “Em sẽ lập tức xuống liền.”

Dọc theo cầu thang đi lên phía trên, Phó Nhiễm đứng trước cửa, mơ hồ có thể nghe được bên trong truyền ra tiếng khóc rất nhỏ. Phó Nhiễm gõ cửa.

Một lát sau, Thẩm Tổ Phân lại mở cửa ra “Tiểu Nhiễm?”

“Chào đi.”

“Nhanh, mau vào đi.” Thẩm Tổ Phân nghiêng người né qua cho Phó Nhiễm bước vào, vì tiết kiệm điện, bên trong chỉ mở ngọn đèn phao, Phó Nhiễm ngẩng đầu liếc mắt một cái nhìn thấy hình Vụ Ứng Nhụy trên vách tường.

Thẩm Tổ Phân lau khóe mắt “Uống nước nha, đi đi lấy.”

“Không cần” Phó Nhiễm nói “Con ngồi chút xíu rồi đi.”

Phó Nhiễm nhìn quanh bốn phía “Người kia đâu?”

“Nhụy Nhụy đi rồi, ông ấy ngày càng phá thêm tiền thêm của, dì cũng trông cậy gì vào ông ấy, trong nhà đã không có đứa nhỏ, mỗi ngày làm gì cũng làm đến cạn sạch sức lực, dì cũng không biết sống còn có ý nghĩa gì nữa.”

Phó Nhiễm lướt nhìn qua, nơi này cô cũng từng sống hai mươi năm qua “Đừng nghĩ như vậy, người ta sống còn vì chính mình nữa.”

“Tiểu Nhiễm, trẻ như vậy sao con tới được đây?”

“Thành Hữu cũng đến đây.”

“Cậu ấy như thế nào...” Nửa câu nói sau Thẩm Tố Phân nuốt lại trong bụng “Về sau có cơ hội nói cậu ấy lên đây ngồi một chút, mỗi lần thấy con tới, dì mới có thể vui vẻ một chút.”

“Chuyện Vụ Ưng Nhụy, dì đừng nghĩ nhiều.”

“Dì biết” mắt Thẩm Tố Phân hồng hồng “Có đôi khi việc nó tự làm tự chịu, chỉ hận năm đó chính chúng ta tham lam, ông trời rút cuộc vẫn không tha, con xem nhà này không khí bây giờ thật lạnh lẽo.”

Kiểu nhà ở này vốn dĩ đã âm u, cửa sổ còn dán báo chí cũ, hơn nữa Vụ Ưng Nhụy mới đi, trong phòng tỏa ra luồng hàn khí lạnh lẽo.

Phó Nhiễm ngồi không lâu, liền đi xuống lầu. Cô thấy Minh Thành Hữu đứng ở cửa cầu thang, nghe được tiếng bước chân, anh tiến lên đỡ lấy cô “Để ý một chút, chỗ này rất tối.” Phó Nhiễm cùng anh đi ra ngõ, quay đầu nhìn hướng Vụ gia. Minh Thành Hữu ôm cô vào lòng “Lần sau tìm cho hai người họ phòng ở khác đi.”

“Em cũng muốn vậy, định nhờ người tìm, nhưng em sợ dì ấy lại không chịu nhận.” Minh Thành Hữu mở cửa xe, để Phó Nhiễm ngồi vào “Thay đổi hoàn cảnh, chỗ ở sẽ tốt hơn nhiều, phòng ở để anh tìm thử xem.”

Anh ngồi vào ghế lái, Phó Nhiễm đem mặt tựa vào đầu vai anh, Minh Thành Hữu khởi động xe, để cô có thể nghỉ ngơi một chút.

Việc chuyển nhà hôm nay, Phó Nhiễm cũng đến. Xa xa nghe được tiếng Thẩm Tố Phân kêu “Các người làm gì? Các người là loại người nào, nếu không tôi đi báo công an.” Một người đàn ông đem hết đồ đạc Vụ gia chuyển ra bên ngoài, ở cửa tụ tập không ít hàng xóm, Vụ Chiêu Phúc hận không thể nhảy dựng lên “Nhà của tôi như vậy các người còn cướp bóc?”

Phó Nhiễm lên lầu, có hàng xóm nhìn thấy cô “Tố Phân, con gái nhà bà đã trở lại.”

Thẩm Tố Phân thấy cô lật đật chạy tới “Tiểu Nhiễm, con xem...”

“Là con thuê người ta lại đây chuyển đồ, Thành Hữu tìm cho hai người một chỗ ở tốt hơn.”

Thẩm Tố Phân sững sờ “Cái gì? Không được, như vậy sao được.”

Vụ Chiêu Phúc đang tranh đoạt đồ đạc thì dừng lại, tay cũng chậm chậm buông ra. “Tố Phân, có phúc khí tốt à, nhanh đi cùng con gái đi, thay đổi chỗ ở, đỡ phải luôn nghĩ đến chuyện thương tâm.” Có hàng xóm ở bên cạnh khuyên.

Phó Nhiễm chỉ ấy người dọn đồ “Mấy thứ đồ gia dụng và đồ điện cũ ở phòng bếp kia đừng mang theo, còn có mấy vật dụng gia đình nhỏ kia cái gì cũng không cần.” Cô nhìn hướng nhóm người hàng xóm “Mấy dì, thấy cái nào còn hữu dụng với mọi người cứ lấy đi.” Đến mức này, Thẩm Tố Phân chỉ phải vào nhà thu thập đồ đạc của chính mình. Ngồi trên xe, Thẩm Tố Phân xoay mắt qua nhìn, lần trước chuyển nhà là Vụ Ưng Nhụy mua phòng mới cho bọn họ, vào ở rồi mới phát hiện, không thoải mái tự nhiên bằng chỗ này.

Lòng Thẩm Tố Phân có chút không yên, nhưng dù sao cũng là tâm ý Phó Nhiễm, Vụ Chiêu Phúc không có gì làm, hôm nào có rượu say hôm đó, đã sớm thành thói quen.

Xe công ty chuyển nhà chạy không bao lâu, đi vào trước một tiểu khu, nơi này cách Vụ gia không xa, Minh Thành Hữu tìm căn nhà có hai phòng, hai vợ chồng già ở, 60 thước vuông vậy là đủ rồi, phòng ở quá lớn ngược lại sẽ thấy trống vắng. Hơn nữa là ở lâu hai, không cao không thấp, rất tiện, Thẩm Tố Phân vốn không có thói quen hay dùng thang máy.

Phòng ở còn mới, bên trong trang trí đầy đủ, dụng cụ gia đình đều có sẵn, hướng nhà cũng tốt, Vưu Chiêu Phúc đem đồ đạc lên lầu, Phó Nhiễm cùng Thẩm Tổ Phân đi lên.

Cửa đối diện mở, hàng xóm

vừa dẫn theo cháu gái muốn đi ra ngoài “Ai nha, đây không phải Tiểu Nhiễm cùng Tổ Phân sao?”

“Mẹ Vương Đại? Bà cũng ở đây?”

“Đúng vậy” mẹ Vương Đại quan sát Thẩm Tổ Phân “Hai ngày trước nghe nói có hàng xóm mới muốn chuyển lại đây, không nghĩ tới là bà.”

Thẩm Tổ Phân cũng vui vẻ “Bà chuyển đi đã hai năm, cũng không trở lại chơi một chút.”

“Tôi còn phải hầu hạ tiểu tổ tông này nữa. Con cùng con dâu ở trong nội thành, mua cho tôi phòng này để ở cùng cháu gái, đưa nó đi học cũng thuận tiện. Về sau chúng ta ở đối diện nhau, lại có thể giống như trước như vậy thường xuyên qua chơi.”

“Không phải nên như vậy sao?” Tâm tình Thẩm Tổ Phân vui vẻ hẳn lên, mới đầu nghĩ rằng Phó Nhiễm tìm nhà ở chỗ khu nhà sa hoa giống trước kia, nhìn sao cũng cảm thấy chỗ ở và người đều không thích hợp.

Mẹ Vương Đại bảo cháu gái chào mọi người, sau đó đi theo Phó Nhiễm cùng Thẩm Tổ Phân vào nhà “Trang trí rất đẹp, 60 hai người già ở khá là rộng, dưới lầu còn có nhiều hoạt động khác, Tổ Phân, chỗ này ở có mấy cái cổng ra vào, lần khác tôi sẽ dẫn bà đi cho biết.”

Mẹ Vương Đại nhiệt tình hỗ trợ sửa sang lại, Thẩm Tổ Phân cùng bà nói chuyện, tâm tình cũng tốt lên không ít.

Phó Nhiễm nhìn quanh bốn phía, cô đem cửa sổ mở ra, nghênh đón ánh sáng ấm áp hoà thuận vui vẻ, thế này mới giống cái nhà ở.

Thẩm Tổ Phân cố ý muốn giữ Phó Nhiễm ở lại ăn cơm chiều, Vưu Chiêu Phúc đi vào lúc Phó Nhiễm vừa vặn phải đi “Tiểu Nhiễm, con không ở lại ăn cơm, con xem, ta mua rau và tôm.”

Phó Nhiễm nhìn người đàn ông, trong tay cầm đầy rau xanh, có chút rung động “Về sau ông nên quan tâm bà ấy nhiều chút, Vưu Ứng Nhụy mất, ông càng nên đối tốt với bà.”

Vưu Chiêu Phúc gật đầu nói “Ta biết.” Thẩm Tổ Phân nhận rau xanh từ tay ông “Tiểu Nhiễm, dì nói mẹ Vương Đại cùng cháu gái bà ta buổi tối lại đây ăn cơm, con cũng ở lại một bữa đi.”

Phó Nhiễm gọi điện cho Minh Thành Hữu, nói cho anh biết tối không về ăn cơm. Lúc gần đi, Phó Nhiễm cũng đồng ý với Thẩm Tổ Phân thường xuyên ghé lại chơi. Đi ra tiểu khu, chuẩn bị lên xe, ngoài ý muốn nhìn thấy xe Minh Thành Hữu đứng ở cửa. Phó Nhiễm bước nhanh đến, không thấy người ngồi ở ghế lái, Phó Nhiễm tò mò chuẩn bị gọi điện thoại, quay đầu liền thấy anh cách đó không xa đang đi tới.

Anh đưa cho cô một gói to “Thấy cửa hàng đối diện có bán , mua cho em một phần.”

“Sao không lên lầu?”

Minh Thành Hữu cùng Phó Nhiễm lần lượt ngồi vào bên trong xe “Anh sẽ không lên đâu, phòng ở xem qua vừa lòng không?”

“Ừm” Phó Nhiễm dùng sức chỉ phía dưới “Rất vừa lòng.”

“Nơi này phòng ở giá không cao, hơn nữa bên cạnh còn có một chợ bán sỉ, gánh nặng cuộc sống sau này tương đối có thể giảm bớt một phần.” Phó Nhiễm đem cái bánh đưa lên miệng “Cũng là anh lo lắng chu đáo.”

Minh Thành Hữu cười nói “Buổi tối chưa ăn no sao?”

“Ăn no , nhưng nhìn đến bánh hoa lại muốn ăn.”

“Có thể ăn là được chuyện tốt.”

Phó Nhiễm xoa bụng “Chỉ sợ đến lúc đó giống như lúc mang thai Hân Hân, phản ứng ồm ồm ghén lúc ấy thật thắm.”

“Vậy nhân cơ hội hiện tại ăn nhiều một chút.” Minh Thành Hữu nói, nghĩ tới ba tháng trước mắt cần thực hiện một chữ, nhẩn. Muốn mà không được, mới biết được khó khăn đó là tương đối lớn. Phó Nhiễm tắm xong nằm ở trên giường, khứu mũi Minh Thành Hữu truyền đến một mùi, anh đi tới ngửi mái tóc dài của cô “Tắm gội bằng cái gì, sao thơm như vậy.”

“Sa tuyên” Phó Nhiễm thuận miệng nói “Không phải em thường xuyên dùng loại này sao?” Minh Thành Hữu hôn đỉnh đầu Phó Nhiễm, cô cảm giác được tiếng hít thở của anh ngày càng trầm trọng, Phó Nhiễm dùng tay đẩy ra, cánh tay Minh Thành Hữu nhanh quấn quanh ở trước ngực cô, mặt chôn ở cổ Phó Nhiễm không đứng lên.

“Đừng quên chuyện bác sĩ nói.”

“Ông ta nói tận lực, chứ đâu nói nhất định.” Tay Minh Thành Hữu bắt đầu không thành thật, theo eo cô hướng lên trên tìm kiếm. Phó Nhiễm bị trêu chọc ngứa ngáy khó nhịn, đơn giản xoay người hai tay đẩy trước ngực anh “Anh không sợ con gái anh không thoải mái?”

“Anh cam đoan thật cẩn thận.”

“Không được” lúc này quyền quyết định ở trong tay Phó Nhiễm, hơn nữa còn có bùa hộ mệnh, cũng không cần sợ Minh Thành Hữu cứng rắn. Anh ôm chặt Phó Nhiễm, miệng nói tốt nói được giờ lại vi phạm “Ba tháng, anh nói có thể nhịn được?”

Phó Nhiễm nằm ở đó, Minh Thành Hữu cởi áo ngủ cô xuống, sau ôm lấy thân người cô, để cô ngồi ở trên đùi chính mình “Như vậy không cần sợ anh đè nặng em.” Hai tay Phó Nhiễm ôm lấy cổ anh “Thật không cần lo sao?”

“Anh cam đoan rất nhẹ, con gái ngủ cứ ngủ, chúng ta làm cứ làm, khẳng định sẽ không quấy rầy con...”

Phó Nhiễm cắn một cái ở cổ anh, răng hơi dùng sức, thân thể Minh Thành Hữu chợt buột chặt, tay để sau thắt lưng Phó Nhiễm, động tác chậm rãi. Cô không tự giác đem thân mình hướng lên trên, Minh Thành Hữu giữ nhanh thắt lưng cô lại “Em trốn cái gì?”

“Nếu không anh giữ một nửa lại bên ngoài, em sợ.” Minh Thành Hữu nghe vậy, miệng thở ra khí lạnh “Đừng nói nữa, bằng không anh thật sự nhịn không được.” Phó Nhiễm quỳ gối trên giường, động tác Minh Thành Hữu hơi chậm lại, sau đem cằm gác lên chỗ xương quai xanh của cô “Em thoải mái đi, đừng khấn trương.” Thái dương Phó Nhiễm rịn mồ hôi “Nếu không anh kể chuyện cười cho em nghe đi.”

Hai tay Minh Thành Hữu vuốt ve sau lưng cô, tỏa ra hơi nóng chọc Phó Nhiễm từng đợt run rẩy, động tác của anh rất nhẹ, cũng rất thông thả, anh hướng sau gáy cô hôn xuống, uốn lượn đi dần lên hôn lên vành tai cô, thì thầm vào bên tai “Muốn nghe chuyện cười?”

“Ừm.”

“Được.” Minh Thành Hữu nhếch lên một bên cánh môi, trong mắt sáng lên một tia tà tứ vô cùng, “Nghe nói qua cục cưng vừa ra sinh ra đã nói chuyện được chưa?”

“Này mà là chuyện cười gì? Không phải Na Tra sao.” Minh Thành Hữu hôn vài cái sau lại nói, “Con gái chúng ta sẽ, con vừa sinh ra đến liền hỏi em, mẹ, thời điểm con ở trong bụng mẹ cùng cha làm chuyện vận động kiểu gì? Vừa lên một chút thấy giống như treo cây.”

Phó Nhiễm buồn cười, động tác lần này của cô làm anh thiếu chút nữa cầm giữ không được.

Phó Nhiễm thẳng mắng anh không biết xấu hổ “Chú ý dưỡng thai, đứa nhỏ đều nghe được đó.” Minh Thành Hữu muốn đối tư thế, có thể tưởng tượng đến bụng Phó Nhiễm, không thể không chịu đựng, anh thật cẩn thận đưa cô đặt lên giường, động tác cũng không dám quá lớn, bàn tay Phó Nhiễm hướng về cổ anh, vuốt vuốt, tư thế nghiêm nhiên thành tư thế khiêu khích tốt nhất, Minh Thành Hữu dùng sức hôn xuống cánh môi cô, hung hăng hút.

Tiếng thở dốc Phó Nhiễm dần dần tăng thêm, ở một khắc, cánh tay cô ôm chặt sau lưng Minh Thành Hữu, anh không dám ở trên người cô dùng sức, lật úp qua bên cạnh Phó Nhiễm. Minh Thành Hữu ôm cô vào trong ngực, đầu ngón tay xuyên qua mái tóc đen, Phó Nhiễm khép hờ đôi mắt, mũi vẫn còn thở mạnh, Minh Thành Hữu thay cô rửa sạch sẽ, sau tắm sạch rồi trở lại trên giường, một lần nữa đặt cô nằm lên giữa khuỷu tay.

“Có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không?” Phó Nhiễm lắc đầu. Anh cười “Anh đã nói không có việc gì không phải sao, về sau anh sẽ cẩn thận như vậy.” Cánh tay Phó Nhiễm ôm lấy thắt lưng của anh, mặt kề sát ở ngực Minh Thành Hữu, anh cúi đầu nhìn chằm chằm người bên cạnh “Phó Nhiễm, có chuyện anh vẫn không nói với em.” Phó Nhiễm mở mắt nhìn, ánh mắt chiếu thẳng vào Minh Thành Hữu “Anh còn có chuyện giấu giếm em?”

“Ừ, có.”

Phó Nhiễm vội vàng hỏi “Chuyện gì?”

“Trước tiệc đính hôn của chúng ta, anh đã trải qua sự lợi hại của em.”

“Đó là khi nào?” Phó Nhiễm nghe đến đây cảm thấy hứng trí, cô ngồi dậy “Chẳng lẽ anh đối với em vừa gặp đã yêu?”

Minh Thành Hữu không có thừa nhận, càng không phủ nhận “Đã nhiều năm, chắc em không nhớ rõ.”

“Anh nói” Phó Nhiễm thúc giục “Mau nói đi.”

“Có một lần em cùng bạn tốt của em ở bên ngoài quán một quán nhỏ, còn nhớ rõ đựng tới một con sâu rượu không?” Phó Nhiễm nhủ mi, suy nghĩ, cố gắng nhớ lại “Con sâu rượu đó không có khả năng là anh, nói cách khác, ở tiệc đính hôn, em không có khả năng không có ấn tượng.”

Minh Thành Hữu gõ đầu cô “Anh đã nói trí nhớ em kém.”

“Em làm sao nhớ rõ được con sâu rượu nào đó được, như thế nào anh lại nhìn thấy em?” Minh Thành Hữu không có tiếp tục nói “Không nói cho em biết, để nó trở thành bí mật vĩnh viễn trong lòng anh.”

Phó Nhiễm chiếu ngực anh dùng sức cắn một cái. Minh Thành Hữu thiếu chút nữa nhảy dựng lên “Sao lại cắn anh ở đó.”

“Nhanh kể đi.”

Minh Thành Hữu đối với chuyện đêm vẫn còn nhớ rõ ràng, bao gồm việc tìm Thẩm Ninh đại náo tiệc đính hôn, cùng với những chuyện đối phó cùng Phó Nhiễm sau này, cũng là do liên quan tới chuyện ngày đó. Anh tỉnh tường nhớ rõ từng chi tiết, cứ thế êm tai kể lại cho cô.

Phó Nhiễm sau khi nghe xong nhin không được cười to “Lúc ấy anh tức muốn chết rồi?”

“Không phải sao?”

“Bất quá bây giờ em còn không nhớ là có chuyện kia.”

Minh Thành Hữu một lần nữa ôm cô nằm lại trước ngực “Nhưng anh lại nghiêng rằng nghiêng lợi nhớ kỹ.”

Phó Nhiễm mỉm cười, bàn tay ôm ở eo anh vuốt ve lên xuống “Lòng dạ hẹp hòi.”

Minh Thành Hữu kéo chăn lên đắp cho cô, Phó Nhiễm ôm chặt anh, chỉ cảm thấy buồn ngủ, mi mắt khép lại, tựa đầu vào vai anh từ từ chìm vào giấc ngủ.

Phó Nhiễm không nghĩ mang thai lần hai sẽ phản ứng nhiều, mới hai tháng đã lại bắt đầu ốm nghén. Rồi giường thì cảm thấy đói, ngồi ở bàn ăn sáng, bảo mẫu liền mang đến cho cô một chén cháo yến. Phó Nhiễm đẩy khay đồ ăn ra, lấy tay che miệng lại, sau kịch liệt nôn ra một trận. Minh Thành Hữu nhanh đi tới đứng sau lưng cô vỗ vỗ “Có khó chịu không?”

“Ừ, có một chút.” Minh Thành Hữu nhận lấy cốc nước do người hầu bưng qua “Đây, uống miếng nước đi.”

Bàn tay Phó Nhiễm vuốt nhẹ trước ngực, Minh Thành Hữu bưng trứng ốp lếp ra, cô uống xong mấy ngụm nước, một chút thức ăn cũng ăn không vô.

“Ăn ít cháo đi.”

“Đợi chút đi” Phó Nhiễm xua tay “Hiện tại thật sự ăn không vô.”

“Hôm nay đừng đi FU, một chút cũng ăn không vô, người cũng không có khí lực.” Minh Thành Hữu đuổi Phó Nhiễm về lầu hai, đầu óc cô mờ mịt, đơn giản đi đến giường vùi đầu ngủ thêm một chút.

Tối khoảng gần giữa trưa, di động Phó Nhiễm đặt ở tủ đầu giường vang lên. Cô ngồi dậy bấm nút nghe “Alo”. Minh Thành Hữu mới từ phòng họp đi ra “Ăn cơm trưa chưa?”

“Chưa” khóe mắt Phó Nhiễm dịu d

àng “Không đói bụng, không muốn ăn.”

“Không được, không muốn ăn cũng phải ăn.”

Phó Nhiễm thuận miệng nói cho có lệ “Được, đợi chút nữa em xuống ăn.” Minh Thành Hữu dặn thêm vài câu nữa mới tắt điện thoại, Phó Nhiễm thật sự không đói bụng, cô rời giường, uống thêm ly nước, cầm lấy quyển sách đi ra ban công. Chuyen tâm đọc sách, không lâu sau nghe dưới lầu truyền đến tiếng còi ô tô, Phó Nhiễm đi đến lan can nhìn, vừa vặn đúng lúc Minh Thành Hữu xuống xe ngừng đầu lên nhìn cô.

Phó Nhiễm bỏ sách ra, đi nhanh xuống dưới lầu. Trong tay Minh Thành Hữu xách theo một gói to, đứng ở cửa đổi giày, thấy Phó Nhiễm liền ngoắc. Bảo mẫu từ phòng bếp đi ra, ánh mắt nhìn hướng Phó Nhiễm nên bà hiển nhiên không phát hiện Minh Thành Hữu “Thiếu phu nhân, cô muốn ăn cái gì tôi chuẩn bị cho cô.”

“Em còn chưa ăn cơm sao?” Minh Thành Hữu nói.

“Không cảm thấy đói.”

Minh Thành Hữu đi qua giữ chặt tay Phó Nhiễm đem cô đặt ngồi xuống trước bàn ăn, anh mở gói to ra, bên trong còn nhiều gói nhỏ giống nhau “Thịt gà, dâu tây, thịt bò, còn có cả những trái cây có vị chua nữa...có đủ hết, em ăn trước, còn muốn ăn gì nữa lúc về anh mua thêm cho em.”

Phó Nhiễm nhìn mấy thứ rực rỡ muôn màu trước mặt, cảm giác khác thường không nói nên lời, Minh Thành Hữu đứng dậy “Anh đi chuẩn bị cho em chút đồ ăn.”

“Không cần” Phó Nhiễm giữ lấy tay anh “Em thật sự ăn không vô.”

“Không ăn không được.” Thân mình Minh Thành Hữu cao to đi về hướng phòng bếp, Phó Nhiễm há miệng thở dốc, định cự tuyệt nhưng lại nuốt trở về. Cô sống hai mươi mấy năm, cho đến sau khi gặp được Minh Thành Hữu, mới có cảm giác thể nào là được che chở đầy đủ. Trong lòng cảm thấy ngọt ngào như đường mật, bảo mẫu mang ý cười trong suốt đi đến bên người cô “Thiếu phu nhân, tôi giúp cô đem mấy loại hoa quả này đi rửa.”

“Được.”

Lúc Minh Thành Hữu đi ra từ phòng bếp, bụng theo hai cái chén. Trứng gà chiên cà chua, hương thơm bay vào chóp mũi, Phó Nhiễm nhận lấy một chén. “Anh không ở công ty ăn cơm sao?”

“Sốt ruột muốn trở về gấp, định cùng em ăn cơm trưa.”

Phó Nhiễm cảm kích cầm chiếc đũa trong tay “Phòng bếp có đồ ăn, em gọi người mang thêm lên.”

“Không cần” Minh Thành Hữu bắt đầu ăn “Anh ăn xong rồi phải về công ty, buổi chiều còn có một hội nghị.” Phó Nhiễm quan sát hành động thoáng có chút vội vã của anh “Về sau giữa trưa đừng về nhà, em đồng ý với anh sẽ ăn cơm đầy đủ.”

Minh Thành Hữu cầm tay cô, lại ăn thêm mấy miếng xong đẩy chén ra “Buổi tối muốn ăn cái gì?”

“Cái gì cũng được.”

“Đi nghỉ đi, nếu thấy nhàm chán thì xem ti vi, ít lên mạng một chút biết không?”

“Biết.” Phó Nhiễm ăn mỳ sợi, miệng có chút không thoải mái, cô nhìn theo bóng dáng Minh Thành Hữu đi nhanh ra ngoài, khoảnh khắc anh đẩy cửa bước ra, trong lòng cô xúc động, vùi đầu ăn luôn hơn phân nửa

chén. Sau giữa trưa, Triệu Lan mang theo lĩnh kính túi này túi nọ đến. Vừa đúng lúc Lý Vận Linh cũng ở phía sau lưng đi tới. Triệu Lan có chút xấu hổ, Lý Vận Linh đối với bà không còn dùng những câu chữ xiên xỏ. Triệu Lan mang đến chủ yếu là chút hoa quả, Lý Vận Linh thì mang theo không ít thuốc bổ, hai người ở phòng khách cùng Phó Nhiễm ngồi nói chuyện, Lý Vận Linh thấy sắc mặt cô mỗi một, liền đưa Phó Nhiễm lên lầu nghỉ ngơi trước. Triệu Lan đứng dậy định về, Lý Vận Linh xuống lầu gọi bà lại “Minh Tranh, gần đây nó có tốt không?”

“Nó thường xuyên đi sớm về trễ, tôi khuyên nó nhanh nhanh thành gia lập thất, cùng Văn Anh kết thúc như vậy cũng không phải biện pháp, tôi có hỏi qua nó, nhưng nó không nói một lời, không thừa nhận cũng không phủ nhận.”

“Minh Tranh, đứa nhỏ này” Lý Vận Linh thở dài “Đến nay vẫn làm tôi lo lắng.”

“Cũng không phải sao? Mắt thấy Thành Hữu cùng Tiểu Nhiễm đều có đứa con thứ hai rồi, tôi cũng sốt ruột.” Lý Vận Linh ý bảo Triệu Lan cùng nhau ngồi “Lời của tôi nói nó hoàn toàn không nghe vào, chỉ có thể dựa vào bà khuyên nhủ, Minh Tranh tính tình lạnh nhạt, bà nên kiên nhẫn cùng nó nói chuyện, Văn Anh con bé này rất tốt, trăm ngàn đừng giống lần trước, cứ như vậy bỏ lỡ.”

“Bà yên tâm đi, tôi sẽ khuyên nó.” Hai người không ở Y Vân thủ phủ lâu, cuối cùng cùng nhau rời đi.

Buổi tối, Minh Thành Hữu yêu cầu phòng bếp chuẩn bị chút cháo đậu, để ăn nhẹ buổi sáng. Phó Nhiễm ăn thật sự ít, khẩu vị càng ngày càng kém. Hân Hân giao cho chị Nguyệt giữ, đỡ phải ở bên người Phó Nhiễm lú lú rú rú càng thêm khó chịu. Minh Thành Hữu ở bàn trà lột một quả cam, làm hương vị tươi mát này lan tỏa tràn ngập trong phòng.

Phó Nhiễm ngồi trên giường xem tivi, ăn không được bao nhiêu, tinh thần tự nhiên cũng mệt mỏi. Minh Thành Hữu đem quả cam tách ra từng múi, trang bày trên mâm cùng với một số loại hoa quả khác.

Anh đi đến bên giường “Ăn chút cam đi.” Phó Nhiễm không hề động đến hoa quả bên trong, hai tay cô giữ chặt Minh Thành Hữu “Nhanh nghỉ ngơi đi, đây đều là phản ứng bình thường của em, muốn ăn gì tự e, sẽ lấy.”

Minh Thành Hữu ép cô ăn mấy miếng “Anh xem qua sách có nói, ba tháng đầu tiên nôn nghén rất nhiều, nhưng bên trong cơ thể người mẹ có chứa đựng dinh dưỡng, đối với cục cưng mà nói, như vậy là đủ rồi, anh chỉ sợ là thân thể em ăn không tiêu.”

“Không có việc gì, thời điểm có Hân Hân trước đây cũng không phải như vậy sao?”

“Nhưng khi đó anh không thấy tận mắt.”

Phó Nhiễm nằm trên giường, mơ mơ màng màng ngủ, chỉ cảm thấy ngực khó chịu kinh khủng, cô muốn đứng dậy cũng không kịp, phun một ngụm ở trên sàn. Minh Thành Hữu mở đèn đầu giường lên, sắc mặt khẩn trương ngồi dậy “Làm sao vậy?”

Phó Nhiễm ới xong liền cảm thấy thoải mái không ít “Không có việc gì.” Minh Thành Hữu bưng tới cho cô chén nước súc miệng, xoay người đi toilet mang ra cái khăn mặt định lau sạch.

Phó Nhiễm thấy anh ngồi xổm người xuống, cô vội vàng kéo tay anh “Đừng, em tự mình lau được.” Minh Thành Hữu đẩy tay cô ra “Em nhanh nằm nghỉ đi.”

Phó Nhiễm an vị ở mép giường, nhìn thân ảnh người đàn ông cao lớn ngồi xổm xuống, đem vết bẩn trên sàn từng chút một lau đi, trong lòng có nhiều loại cảm giác không thể nói rõ thành lời đan xen nhau, Minh Thành Hữu cầm khăn mặt đi vào toilet, Phó Nhiễm đi theo vào.

Khi anh đi ra, Phó Nhiễm đi theo sau ôm lấy thắt lưng của anh.

“Làm sao vậy?”

Mặt Phó Nhiễm kề sát lưng Minh Thành Hữu “Thời điểm mang thai có chồng bên cạnh chính là tốt nhất.” Khi nói ra lời này, bất tri bất giác hai người đều rất xúc động. Minh Thành Hữu xoay người ôm cô vào trong ngực, cầm để ở đỉnh đầu Phó Nhiễm “Nhanh đi ngủ, anh đi rót cho em ly nước uống.” Phó Nhiễm gạt đầu, định bước chân đi. Minh Thành Hữu chặn ngang, ôm cô lên đi đến đặt lên trên giường, Phó Nhiễm cười

kéo chân lại, ngọn đèn đầu giường đang mở, không tính là quá sáng, Minh Thành Hữu ngồi ở mép giường “Có muốn anh kể chuyện xưa cho em nghe trước khi ngủ.”

Phó Nhiễm giữ cốc nước nhẹ nhàng trong tay “Không cần, anh ngay cả kể chuyện xưa đều ám muội cả.” Minh Thành Hữu không khỏi cười yếu ớt “Buồn ngủ sao?”

Phó Nhiễm quan sát cảnh sắc ngoài cửa sổ, có vẻ gần rạng sáng, cô lại lắc đầu “Không buồn ngủ.”

“Anh cùng em nói chuyện một chút.”

Phó Nhiễm thấy đau lòng “Em cũng ngủ, anh nhanh ngủ đi.”

“Anh cũng không buồn ngủ.” Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn xuống bụng Phó Nhiễm, cùng cô tùy ý nói vài chuyện linh tinh, Phó Nhiễm im lặng dựa vào đầu giường, phần lớn thời gian đều nghe Minh Thành Hữu nói “Lên trên giường nằm đi.”

Minh Thành Hữu xốc chân lên nằm vào, để Phó Nhiễm tựa trước ngực anh. Cô đặc biệt không muốn xa rời loại cảm giác này, đầu giường tỏa ra ánh sáng màu mật ong làm người ta thấy an tâm, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu nói chuyện, một lát sau cơn buồn ngủ lại đánh úp xuống. Buổi sáng khi tỉnh lại, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu vào, tay cô tham lam hướng qua bên cạnh, mới nhớ tới hôm nay không phải cuối tuần, Minh Thành Hữu chắc là đã sớm đến công ty. Phó Nhiễm nằm nhìn về phía ngoài cửa sổ, nghe được có tiếng mở cửa.

Minh Thành Hữu bế Hân Hân đi nhanh vào “Rời giường đi, em xem Hân Hân còn ngoan hơn em.” Phó Nhiễm ngồi dậy, Minh Thành Hữu đem Hân Hân đặt lên mép giường, cậu nhóc nhìn thấy Phó Nhiễm liền muốn nhào qua, Minh Thành Hữu nhanh tay ôm lấy cậu “Hân Hân ngoan, con là anh trai về sau phải bảo vệ em gái nhỏ biết không?”

“Con bây giờ làm sao hiểu được điều đó.” Phó Nhiễm vỗ vỗ tay, ý bảo Hân Hân đi qua.

Minh Thành Hữu vẫn chưa buông tay “Em hiện đang mang thai không thể ôm, hôm nay anh không đến công ty, ở nhà cùng em.”

Phó Nhiễm đứng dậy rửa mặt, sau đó đi theo Minh Thành Hữu xuống lầu ăn điểm tâm, anh ở nhà, cô không dám đối phó lung tung, trong hoa viên ánh mặt trời rực rỡ, phô bày hết cái đẹp, chị Nguyệt đem mấy món đồ chơi Hân Hân đưa ra, còn lôi kéo hai tay nhỏ bé Hân Hân chỉ cho cậu bước đi.

Phó Nhiễm đi lại chỗ Minh Thành Hữu ngồi “Hai ngày là sinh nhật ba em, trong nhà đã lâu không có tiệc tùng, ngày hôm qua em có gọi điện thoại, cùng ba thương lượng định tổ chức tiệc sinh nhật.”

“Ừ, làm đi” Minh Thành Hữu kéo tay Phó Nhiễm qua “Làm cho long trọng một chút.”

“Chỉ mời một ít người quen, ba em vốn dĩ không thích xã giao, mẹ em đi rồi, ông càng thích ở nhà tránh bị quấy rầy.”

“Em đừng quá mệt mỏi, có việc gì cứ giao cho quản gia trong nhà đi làm.”

“Em biết rồi.” Phó Nhiễm dựa đầu vào vai Minh Thành Hữu, sau khi cô mang thai, thời gian anh ở bên cô càng nhiều hơn, có nhiều việc có thể làm ở nhà đều đem về Y Vân thủ phủ xử lý, cùng Minh Thành Hữu mà nói, cũng chỉ có thể nói từng mất qua rồi, mới có thể càng thấy quý trọng hơn.

Những lời này, chỉ có khắc sâu, về sau mới có thể hiểu.

Ăn xong cơm chiều, Phó Nhiễm ngồi trước bể bơi, Minh Thành Hữu mỗi ngày đều kiên trì rèn luyện, Trên người Phó Nhiễm phủ một cái khăn, ánh mắt cô nhìn chăm chăm động tác thành thạo hữu lực của người đàn ông bên trong bể bơi. Một tay cô xoa xoa lên mặt, ánh đèn xuyên thấu qua bóng đêm chiếu vào trên mặt, thân mình Minh Thành Hữu nhẩy ra khỏi mặt nước, hai tay chống lên.

Phó Nhiễm cầm lấy khăn tắm bên cạnh tiến lên, quần quanh đầu vai anh.

“Đi lại cẩn thận.” Minh Thành Hữu nói. Phó Nhiễm lau nước trên người anh, điều này dường như đã thành một thói quen của bọn họ, Minh Thành Hữu cũng thích lúc anh bơi lội có cô bên cạnh.

Tiệc sinh nhật P

hó Tụng Đình tổ chức ngoài trời, lái xe chở Phó Nhiễm đến trước, chị Nguyệt cùng Hân Hân cũng đến theo. Khách mời phần lớn là thân thích trong nhà, có thêm một ít bằng hữu của Phó Tụng Đình, Phó Nhiễm đi lên lầu hai, chị Nguyệt dẫn theo Hân Hân ở trong phòng chơi, những trưởng bối trong nhà cần chiêu đãi, cứ việc để quản gia cùng người hầu lo toàn bộ, nhưng có một số cấp bậc lễ nghĩa, Phó Nhiễm vẫn là không thể vắng mặt. Lúc đi đến đây cô có cho lái xe mang theo bộ lễ phục và giày, Phó Nhiễm cố ý ở Y Vân tủ phũ chọn ra đôi giày thấp nhất, do không thể mang giày cao gót được. Lúc này cô đem toàn bộ đặt ở phòng thay quần áo, Phó Nhiễm lo cho Hân Hân xong mới vào thay đồ, mặc lễ phục xong lại không thể tìm thấy đôi giày kia.

Phó Nhiễm vội đến mức xoay quanh, trực tiếp mang dép lê ra cửa phòng gọi quản gia lên lầu.

“Tiểu thư, làm sao vậy?”

“Giày tôi mang đến đâu rồi?”

“Dạ, Tam thiếu yêu cầu tôi đem giày của cô đi, bảo lái xe đem về lại.”

“Cái gì?” Phó Nhiễm giật mình “Sao bà lại không báo trước cho tôi?”

“Tam thiếu nói sẽ trở lại ngay, nói cô chờ cậu ấy.” Quản gia còn nhiều việc khác phải làm, Phó Nhiễm nghe vậy, liền để cho bà đi làm việc. Phó Nhiễm ngồi trong phòng, khi Minh Thành Hữu vào trong thấy cô ngồi ở mép giường, trên chân mang đôi dép lê màu hồng nhạt.

“Giày em đem đến vốn dĩ không cao.” Tiếng Phó Nhiễm than thở.

“Anh mua cho em một đôi.” Minh Thành Hữu ngồi xổm trước mặt cô, đem hộp giày mở ra “Mang vào thử xem.”

“Giày đế bằng?”

“Em hiện tại chỉ có thể mang giày đế bằng.” Minh Thành Hữu nâng chân của cô lên “Thoải mái không?”

Một vòng kim phần trang trí phía sau, nhìn vừa đẹp vừa che giấu hết khuyết điểm của giày đế bằng, ánh mắt Phó Nhiễm xem xét “Bụng Lý Gia Hân lớn như vậy, thời điểm mang thai còn phải tham gia hoạt động trước công chúng, em thấy gót giày của cô ấy cũng là biện pháp hay.”

“Giày mang trên chân, chủ yếu thoải mái là được.” Minh Thành Hữu cười đứng lên “Nếu ngại không tốt, đổi sang giày búp bê cho em được không?” Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn đến ảnh chụp Phạm Nhân trên bàn học, cô đi qua cầm khung hình lên “Anh nói mẹ em nếu có thể thấy em như bây giờ, có vui vẻ không?”

Minh Thành Hữu đi đến bên cạnh cô, kéo bàn tay Phó Nhiễm qua ấn hướng ngực chính mình. Hai người nhìn nhau cười, có một số chuyện, không cần nói cũng biết. Phó gia khó có khi náo nhiệt được như vậy, bởi vì gần đây Phó Tụng Đình cùng La gia quan hệ hòa hợp, La Văn Anh cũng mang theo lễ vật đến đây. Phó Nhiễm nhìn thấy cô lẻ loi một mình, thừa dịp có khoảng trống cùng La Văn Anh nói chuyện.

“Văn Anh, anh cả không cùng đến với chị?”

Thần sắc La Văn Anh hơi ảm đạm “Anh ta làm sao có thể đi cùng chị?”

“Hai người không có việc gì chứ?”

“Tiểu Nhiễm” La Văn Anh miễn cưỡng cười vui, nhưng ngực kịch liệt cứng lại “Chị cùng anh ấy cho tới bây giờ chính là quan hệ cấp trên cấp dưới, khả năng mọi người nhìn thấy chị cùng anh ấy có thể đến với nhau đều là hiểu lầm, nếu thật sự có gì, lúc trước sẽ không giải trừ hôn ước.”

Phó Nhiễm nghe được nói như vậy, hơi hơi lấp bắp kinh hãi.

“Nhưng anh cả...”

“Anh ấy so với chị còn rõ ràng hơn, chị nghĩ có một số việc vẫn là nói cho rõ ràng, đỡ phải về sau có hiểu lầm, em xem, gần đây chị còn sắp xếp để đi xem mắt, đúng rồi, nghe nói em mang thai, chúc mừng.”

“Cám ơn.” Lời Phó Nhiễm vượt ra khỏi miệng, lại không biết còn có thể nói gì khác.

“Tiểu Nhiễm, ba mẹ chị ở bên kia, chị qua đó trước.”

“Văn Anh” Phó Nhiễm gọi cô lại “FU của em một lần nữa khai trương, 12 này có một buổi biểu diễn, em hy vọng chị có thể qua cổ vũ.” La Văn Anh suy nghĩ một lát “Được, nếu có thời gian.”

Phó Nhiễm đồng ý Minh Thành Hữu, chờ sau khi buổi biểu diễn này kết thúc, cô sẽ thường xuyên ở nhà nghỉ ngơi, hết thầy đợi cho đến lúc sinh xong đứa nhỏ mới tính tiếp. Buổi biểu diễn hôm đó, danh sách khách mời đều là Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu tự mình xác định. Mở rộng FU, tất nhiên sẽ mời không ít giáo viên vũ đạo, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu sắp xếp khách mời theo thứ tự, trên màn hình ti vi truyền phát tin về từng giáo viên đã từng có giải thưởng, bao gồm vũ điệu chuyên môn.

Phó Nhiễm đứng phía sau nhìn xung quanh, lễ đường có thể chứa vài trăm người, cũng có không ít khách hàng lớn, hôm nay cố ý đến xem biểu diễn. Minh Thành Hữu thấy cô không yên lòng “Làm sao vậy?”

“Không biết bọn họ có thể hay không đều đến đây.”

Minh Thành Hữu nắm tay cô, ý bảo cô đừng quan tâm “Có một số việc là do ý trời, bắt đầu, xem biểu diễn đi.”

Tiết mục biểu diễn chia ra theo khung giờ khác nhau, người biểu diễn có học trò, cũng có giáo viên, theo từng vũ điệu làm không khí sôi động lên, bên trong lễ đường thỉnh thoảng truyền đến tiếng vỗ tay như sấm, Phó Nhiễm cũng chậm chậm đi vào.

Người biểu diễn tận lực vui vẻ, người xem dưới đài cũng nhiệt tình tới tận cùng, người chủ trì hoạt động đi ra phía trước sân khấu.

“Cảm ơn các vị khách quý trăm công nghìn việc cũng sắp xếp đến xem FU biểu diễn, chúng tôi nơi này có học trò ưu tú nhất, cũng như giáo viên ưu tú nhất, kỳ thật, có khả năng mọi người không biết, chúng tôi đây còn có tổng giám đốc khiêu vũ đẹp nhất. Bất quá mọi người hôm nay không có phúc được thấy, bởi vì trong bụng giám đốc chúng tôi có tiểu bảo bảo, nhưng là...” Người chủ trì kéo dài ngữ điệu, chờ cho không khí ngưng lại “Mọi người hẳn ai cũng biết, kỹ thuật nhảy của Tam thiếu là tuyệt nhất, hôm nay là đại ngày lành FU, chúng ta yêu cầu Tam thiếu một điệu nhảy, như thế nào?”

Dưới đài truyền đến tiếng vỗ tay cùng ồ ào. Minh Thành Hữu cười xua tay.

Người chủ trì cầm micro hướng anh đi tới, Minh Thành Hữu tiếp nhận, xoay người nhìn xuống phía dưới đài “Sau này có cơ hội đi, chờ Phó Nhiễm sinh xong, tôi đã đáp ứng với cô ấy, điệu nhảy đôi tôi chỉ nhảy cùng duy nhất một mình cô ấy, trong lòng hòa hợp cảm nhận đủ về điệu nhảy mới cho ra được vũ khúc hay nhất, chờ một năm sau, vẫn là vũ đài này, tôi cùng Phó Nhiễm sẽ không để mọi người thất vọng.”

Người chủ trì nói sẽ mỗi mắt mong chờ. Sau khi hoạt động kết thúc, đèn lễ đường toàn bộ được bật lên.

Minh Thành đứng lên trước, ánh mắt đảo qua một vòng, nhưng không thấy được thân ảnh La Văn Anh. Anh theo đám đông đi ra ngoài.

Vưu Dữu xuất thần nhìn chằm chằm trên đài, đợi ọi người đi gần hết sau mới đứng lên. Một người đàn ông phía trước cơ hồ cùng cô đồng thời đứng lên, cô chỉ cảm thấy thân ảnh có chút quen thuộc, đến lúc đối phương xoay người, mới nhận ra là Lý Sâm.

Vưu Dữu giật mình, về sau bước chân cương quyết đi ra ngoài. Người đàn ông tựa như còn đang suy tư, đi theo phía sau cô. Phó Nhiễm quan sát thân ảnh trên lối ra, mỗi người đều có con đường nên đi, không ai giúp được ai, chỉ có nghe theo tâm ý chính mình là tốt nhất.

Người bên trong lễ đường toàn bộ đi xong rồi, Phó Nhiễm nhìn về phía người bên cạnh, bất tri bất giác phát hiện Minh Thành Hữu có không ở chỗ ngồi “Thành Hữu?” Tiếng vọng thật lớn dội lại trong tai. Phó Nhiễm lấy di động ra định gọi cho anh.

“Phó Nhiễm.” Cô nghe được trên đài cao có người ở gọi mình, Phó Nhiễm ngẩng đầu, nhìn thấy Minh Thành Hữu đứng trước sân khấu. Khóe miệng cô nhếch lên, cách một tòa đài cao cùng anh nói vọng lại “Anh ở trên đó làm cái gì?”

Minh Thành Hữu không trả lời, tiếng hai người như xa xăm vọng lại hai bên, phía sau màn hình lớn truyền phát ra một đoạn nhạc nhẹ, sau đó, bối cảnh vừa chuyển, Phó Nhiễm nhìn thấy bông tuyết đầy trời, dường như từ trên trời giáng xuống, hiệu quả làm cực kỳ tốt, cảm giác rất thật.

Cô vươn tay, trong lòng bàn tay cũng có cảm giác hơi lạnh lẽo.

“Phó Nhiễm” Cô nghe được giọng Minh Thành Hữu khêu gợi, giọng nói quanh quẩn ở toàn bộ lễ đường
“Anh yêu em.”

Khuôn mặt Phó Nhiễm mang ý cười trong suốt, tầm mắt nóng bỏng dần dần trở nên mơ hồ.

“Em cũng yêu anh.”

Phó Nhiễm đi lên trước từng bước, mắt thấy tấm màn che từ từ khép lại, một vở kịch, một đoạn cuộc sống, giống nhau như vậy tạo nên màn che.

189. Chương 188

Chương 188: Trong hàng vạn người, chọn trúng một người (Phiên ngoại Cấu Kết)

Mê Tính.

Là nơi ăn chơi trác táng nổi tiếng ở thành phố Nghênh An, có tiền mới có thể đi vào, không có tiền chỉ có liều mạng mới muốn vào mà thôi. Nơi có chi phí cao nhất, xa hoa nhất, nghe nói ngay cả tiền cho phụ nữ cũng là cao nhất.

Gần đây, chuyện lớn làm chấn động Nghênh An, chỉ có một chuyện. Là chuyện hai nhà Minh – Phó sắp kết thông gia, mấy ngày tin tức đều liên tiếp đưa tin về chuyện này.

Huống Tử ôm người đẹp đi đến phòng VIP, hôm nay nghe nói là Minh Thành Hữu đã bao hết rồi. Đẩy cửa phòng đi vào, phần lớn bạn chơi đều đã có mặt đông đủ. Minh Thành Hữu ngồi ở vị trí đầu, tay trái ôm tay phải ấp, dưới ánh đèn mập mờ càng làm nổi bật gương mặt anh tuấn.

Huống Tử lắc đầu, gieo họa nha, gương mặt này chính là đủ mười phần gieo họa. Huống Tử ôm người đẹp ngồi vào vị trí đối diện Minh Thành Hữu.

“Tam Thiếu, mấy ngày nữa phải đính hôn rồi, còn trôi dạt ở chỗ này sao?”

Minh Thành Hữu thiếu chút nữa phun thẳng rượu trong miệng lên mặt Huống Tử.

“Phi... có gì thay đổi đâu chứ.”

Huống Tử bùng ly rượu lên, buông người đẹp trong tay ra.

“Chẳng qua tớ thật là không nghĩ tới, cậu lại có thể đính hôn sớm như vậy.”

“Đính hôn cũng không phải là kết hôn, cậu tính cái gì.”

Gần đây Minh Thành Hữu bị chuyện này làm cho phiền lòng, không muốn nghe hai chữ đính hôn từ trong miệng người khác.

“Hắc, cậu ăn thuốc súng?”

Huống Tử uống một hơi cạn sạch, nâng chén lên hướng Minh Thành Hữu.

“Cậu cũng đừng phiền lòng, nói không chừng lại là chuyện tốt, đàn ông đó nha, cuối cùng vẫn không thể thua bởi một phụ nữ? Thật sự là không thích đó chứ, trong nhà có thiên kim Phó gia, bên ngoài bao nuôi Thẩm Ninh, không phải cậu vẫn ung dung đó sao?”

Minh Thành Hữu dựa người ra sau ghế, cánh tay ôm người đẹp bên cạnh, hần kêu bạn chơi cách đó không xa cũng uống cùng.

“Nếu không phải là ông già trói buộc, tớ mới không cần kết hôn, chỉ là cậu có câu nói rất đúng, xem vừa mắt thì tớ còn có thể gắng gượng ‘mây mưa’ một chút, nếu không, tớ để cho cô ta ngày ngày làm quả phụ.”

“Tam Thiều, ngài thật là tuyệt tình đó nha.”

Người phụ nữ trong ngực Minh Thành Hữu cười nói.

Minh Thành Hữu khẽ nhếch môi mỏng, ánh mắt lộ ra vẻ gợn sóng, hần quay đầu lại. “Anh tuyệt tình chỗ nào?”

Phụ nữ mà nhìn ánh mắt hần như vậy đều thấy chết mê chết mệt, Huống tử đi tới ngồi vào bên cạnh Minh Thành Hữu.

“Chỗ Thẩm Ninh động viên xong rồi?”

Minh Thành Hữu khoát tay. “Không liên quan tới cô ấy.”

“Đúng rồi, thiên kim Phó gia có dáng dấp không kém, còn rất cao gầy, bộ dáng tỏ nhìn qua thấy cũng tốt.”

Minh Thành Hữu nhú mày nhìn về phía Huống Tử.

“Hôm nay truyền thông có đưa hình ảnh cô ta mặc thử lễ phục, Tam Thiều, cậu thật là có diễm phúc nha.”

“Nếu như bộ dáng không đoan trang thì còn có thể lọt vào cặp mắt của mẹ tớ sao?”

Minh Thành Hữu tỏ vẻ chán ghét Huống Tử đang nói nhảm.

“Nhìn như vậy thì cậu chính là rất vui vẻ tiếp nhận, đúng là, đàn ông còn có thể thua thiệt hay sao?”

“Cha tớ tính toán từ trước đến giờ đều chu toàn, mà tớ không muốn kết hôn, đến lúc đó nghĩ ra được phương pháp quấy rối bữa tiệc đính hôn này hay sao?”

Giọng điệu Huống Tử thú vị. “Ông nhỏ à, chủ ý này cậu cũng dám làm?”

Minh Thành Hữu bắt chéo hai chân, bộ mặt trầm tư.

Dựa tính tình coi trời bằng vung của hần, có cái gì là không làm được chứ?

Huống tử lắc đầu, biết là Minh Thành Hữu lại bắt đầu gây sức ép với hần.

Phó Nhiễm đi từ trên lầu xuống.

Bên trong phòng khách, Phạm Nhân đang thân mật gọi điện thoại cho người nào đấy, Phó Nhiễm im lặng xuống cầu thang, mỗi khi trở về cô sẽ không đi quấy rầy, cô biết Phạm Nhân đang nói chuyện cùng ai.

Ở Phó gia này, vĩnh viễn còn tồn tại một cô con gái khác.

Phạm Nhân nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn Phó Nhiễm đang đi xuống.

Bà không có cúp máy ngay, vẫy tay ý bảo Phó Nhiễm ngồi vào trước mặt.

Cô ngoan ngoãn đi tới, một hồi lâu sau, phạm nhân mới cười híp mắt nói,

“Được rồi, Nhụy Nhụy, chính con cũng phải chú ý tới thân thể, nên ăn nên mặc, cũng đừng tiết kiệm quá.”

Phó Nhiễm ngồi vào chỗ đối diện Phạm Nhân, nắm chặt trong tay theo bản năng.

Phạm Nhân đặt điện thoại xuống.

“Tiểu Nhiễm, con phải đi ra ngoài?”

“Vâng, có hẹn cùng bạn.”

Phạm Nhân nhìn sắc trời bên ngoài.

“Cha con cũng sắp về rồi, trong nhà cơm tối cũng chuẩn bị sẵn, con lại ra ngoài cùng người nào?”

“Mẹ.”

Phó Nhiễm ngẩng đầu nhìn Phạm Nhân hướng đối diện, Phạm Nhân cũng không gần gũi với cô, mặc dù hai người là mẹ con, nhưng mãi mãi có một lớp ngăn cách.

“Lúc đính hôn con muốn cho Tổng Chức cùng Tần Mộ Mộ cũng tới đây, họ đều là bạn tốt mấy năm của con.”

“Tổng Chức?”

Phạm Nhân đã nhúu chặt chân mày .

“Ta đã gặp qua nó, nhưng Tiểu Nhiễm, không phải mẹ đã nói với con, sau này vẫn là ít qua lại với bạn bè như vậy, con cũng biết, Minh Phó hai nhà kết thông gia, đến lúc đó những người có mặt đều có thể là nhân vật có mặt mũi,

ngộ nhờ bạn của con không giữ miệng của mình hoặc là làm ra chút chuyện mất mặt, chẳng phải chúng sẽ khó ăn nói với Minh gia sao?”

Phó Nhiễm cup tầm mắt xuống, kết quả này là dự tính ngay từ đầu của cô.

Phạm Nhân giống như cũng cảm thấy nói như vậy là quá thẳng thắn.

“Chẳng qua ta nhìn cô gái tên là Mộ Mộ kia còn tạm được, có tri thức hiểu lễ nghĩa , cũng không nói nhiều, con có thể để cho nó tới đây.”

“Mẹ, không cần.”

Phó Nhiễm cắt ngang lời nói của Phạm Nhân.

“Hôm nay con sẽ ra ngoài ăn cơm với Tổng Chức cùng Mộ Mộ.”

Phạm Nhân nghe vậy, liền gật đầu.

“Tốt lắm, con đi ra ngoài đi.”

Phó Nhiễm gọi một bàn ở trong tiệm cơm, mặc dù chỉ có ba người các cô.

Ăn cơm xong lại ra bên ngoài đi dạo phố, Phó Nhiễm sẽ đính hôn, làm hai cô bạn Tổng Chức cùng Tần Mộ Mộ không thể không coi là đại lễ.

Tổng Chức có gia cảnh bình thường, Tần Mộ Mộ bàn với cô mua một sợi dây chuyền, Phó Nhiễm cũng không khách sáo quá mức, la hét làm cho các cô đeo lên ỳnh.

“Thật là đẹp mắt.”

Xuyên qua tử kính bên cạnh, Phó Nhiễm nhìn sợi dây chuyền trên cổ, mặc dù tính tình Tổng Chức qua loa đại khái, nhưng Tần Mộ Mộ lại rất cẩn thận, Phó Nhiễm nghiêng người sang nhìn về phía hai người.

“Xèo Xèo, Mộ Mộ, thật xin lỗi, ngày đính hôn tớ không mời hai người tới được.”

Tổng Chức cũng đoán được phần nào là bởi vì lý do gì, Tần Mộ Mộ thông cảm nói.

“Không có việc gì, với lại ngày đó tớ cùng Xèo Xèo có chuyện, vừa định nói cho cậu biết đấy.”

“Đúng đó. “

Tổng Chức đưa cánh tay ôm lấy cổ Phó Nhiễm.

“Chỉ là trước đó phải nói rõ, sau khi đính hôn cậu phải mời chúng tớ một bữa thật ngon, tớ muốn ăn bữa cơm tây.”

“Rồi...” Phó Nhiễm cười lên. “Không thành vấn đề.”

Tổng Chức tự sờ sờ bụng mình.

“Đi dạo phố lâu quá, làm tớ tiêu hóa tất cả cơm tối rồi, như vậy đi, để tớ lòng thành ý của cậu, bây giờ mời chúng tớ đi ăn đồ nướng.”

“Xèo Xèo.” Tần Mộ Mộ cười. “Cậu thật là giống heo.”

Tổng Chức kéo hai người đi ra chỗ đường dành riêng cho người đi bộ, đi tới trước một quán nướng ngoài trời.

Phó Nhiễm nhìn quanh. “Hay là đi vào trong tiệm ăn đi.”

“Tại đây vẫn tốt mà, trước kia chúng ta đi học vẫn thường ăn.”

Tổng Chức đưa trong tay đồ bỏ lên trên bàn sau chiếm chỗ nhi, cô đi gian hàng trước gọi thức ăn.

Phó Nhiễm cùng Tần Mộ Mộ lần lượt ngồi xuống. Mặc dù Tổng Chức thường nói muốn làm ‘thịt’ Phó Nhiễm, nhưng mỗi khi đi ăn lại luôn thấy đau lòng, luôn luôn chọn chỗ đơn giản mà không tốn kém mà vẫn có thể ăn no.

Minh Thành Hữu cùng bạn bè lũ lượt đi từ Mê Tính ra, ai cũng đều đi xe xịn, đúng lúc có người đề nghị đưa vài vòng, sẵn đang có hơi men, hơn nữa Minh Thành Hữu cũng thích nên liền đồng ý. Dù vậy trong đầu vẫn nghĩ hôm nay bản thân uống nhiều nhất, lũ bạn thay nhau mời rượu, lần này không gục mới là lạ.

Huống Tử đưa Thành Hữu vào xe mình, quay qua nói với một tên bạn rượu khác, “Các cậu đi ra chỗ kia chờ đi, rẽ con đường nhỏ đó.”

Phía trước truyền đến tiếng huýt sáo, “Hiếu.”

Minh Thành Hữu để tay lên ghế lái của Huống Tử, “Xe của tớ còn ở Mê Tính.”

“Tam thiếu,” Huống Tử cười giỡn, “Đưa xe cũng cần trạng thái, hôm nay uống nhiều như vậy dễ gặp chuyện không may. Thôi thì nghe lời tớ, hẹn mọi người khi khác.”

Minh Thành Hữu đưa người về ngồi im trên ghế, cũng không nói thêm gì nữa.

Phía trước đèn xe sáng choang, thỉnh thoảng còn xen tiếng xe thể thao gầm rú xé rách màn đêm yên tĩnh, Huống Tử cười, “Bọn này có phải cố ý gây loạn để cảnh sát giao thông đến không vậy?”

Minh Thành Hữu quả thật uống khá nhiều, liền bảo Huống Tử mở cửa sổ xe.

Xe đi qua một lối nhỏ, phía trước tụ tập rất nhiều quây hàng rong, trên mặt đất la liệt hộp cơm thừa bỏ đi. Hai bên chật ních hàng ăn đêm, mùi cơm chiên lẫn với đồ nướng xộc vào mũi Minh Thành Hữu khiến thiếu chút nữa là anh phun hết.

“Mẹ nó, hôm nào phải cho người dẹp chỗ này đi.”

“Đừng trông mặt mà bắt hình dong, chỗ này ăn cũng khá được đó.” Huống Tử chế nhạo, “Không tin xuống ăn thử?”

Ánh mắt hần quét qua một quán nhỏ bên cạnh, tốc độ xe cũng chậm dần.

Minh Thành Hữu nhăn mày, “Làm gì thế? Nhanh đi đi.”

“Tam thiếu, kia có phải vợ cậu không?”

“Em gái cậu thì có!”

Huống Tử vội dừng xe bên đường, “Nhìn đi, thật mà.”

Minh Thành Hữu nhìn theo hướng tay Huống Tử đang chỉ, ở quán nướng ven đường có ba cô gái đang ngồi, trên bàn là một cái khay lớn chứa rất nhiều loại đồ nướng khác nhau, nhìn bộ dạng có vẻ là đang ăn mừng.

Minh Thành Hữu dù gặp nhiều, nhưng dù sao cũng là người sẽ ngủ chung giường, tướng mạo người ta như thế nào không thể không biết.

“Không nghĩ là vợ cậu lại hay đến nơi như thế này.”

Minh Thành Hữu nhìn Phó Nhiễm không hề chớp mắt.

“Ngon thật đấy, tớ thích nhất là ăn đồ nướng.” Tổng Chức ăn ngấu ăn nghiền, Tần Mộ Mộ tướng ăn ưu nhã, “Xèo Xèo, lần nào đi ăn cậu cũng nói là

` thích nhất.”

Phó Nhiễm cố nhịn cười, Tổng Chức giờ giờ xiên thịt dê, “Ăn ngon mà, thật đấy.”

Ánh mắt Minh Thành Hữu lộ ra vẻ chán ghét, tự tay mở cửa xe.

Huống Tử vội nói, “Làm gì vậy?”

“Xuống gặp.”

“Tam thiếu!” Huống Tử vội vàng khóa cửa xe, “Muốn đi cậu cũng không đi được.”

Minh Thành Hữu thu chân, nhếch mép, “Vây được, cậu đi đi.”

Huống Tử xuyên qua kính chiếu hậu nhìn người bên cạnh Minh Thành Hữu, “Liệt Tử, tỉnh rượu chưa?”

Người tên gọi Liệt Tử nghe vậy liền đẩy cửa xe đi xuống.

“Tiểu Nhiễm, cậu đã từng gặp Minh Thành Hữu chưa?”

“Nghe nói rất đẹp trai nha, có phải không?”

“Nói gì vậy?” Phó Nhiễm uống một ngụm coca, “Ăn gì cũng không lấp được miệng cậu.”

“Tở tò mò mà, huống chi đối với tớ người đẹp trai luôn là hấp dẫn nhất.”

Một bàn tay đột nhiên chống lên mặt bàn, Tống Chức giật mình ngẩng đầu, “Oa!”

Phó Nhiễm cũng ngẩng đầu, “Anh là ai?”

Liệt Tử vẫn chưa tỉnh rượu, hơn nữa mỗi lần say rượu mặt đỏ bừng, Phó Nhiễm vừa nhìn qua liền cho rằng hẳn không phải người tốt.

Liệt Tử đặt tay lên vai Tần Mộ Mộ buông lời trêu ghẹo, “Người đẹp.”

Tần Mộ Mộ bị dọa cho sợ đến thất sắc, vội vàng đứng dậy đến bên Tống Chức.

Tống Chức không sợ hãi bật đứng dậy nói, “Anh đẹp trai này, uống nhiều rượu quá à?”

“Mấy người đẹp, theo chúng tôi chơi một chút, thế nào?” Liệt Tử nói xong chỉ tay về chiếc xe cách đó không xa.

Phó Nhiễm nhìn theo hướng tay hắn ta, Huống Tử kịp thời kéo cửa sổ, “Tên điên này, thật muốn hại chết chúng ta mà.”

Phó Nhiễm móc ví, thanh toán tiền rồi rời đi.

Liệt Tử không nói hai lời, đứng chắn trước mặt cô.

Tống Chức đứng dậy, “Này, tên kia, muốn mượn rượu làm càn cũng nên nhìn người xem người có dây nỏ không.”

Liệt Tử vung tay khoác vai Phó Nhiễm, “Người đẹp.”

Huống Tử không khỏi chửi thầm, “Tên này xem ra uống say quá rồi.”

Minh Thành Hữu chỉ nhìn qua cửa sổ không nói lời nào.

Phó Nhiễm đẩy tay Liệt Tử, nghiêng người bước đi làm hắn ta lão đảo suýt ngã. Phó Nhiễm cầm lấy lon coca đang uống dở trên bàn, “Xèo Xèo, Mộ Mộ, chúng ta đi thôi.”

Tống Chức trợn mắt nhìn Liệt Tử, “Còn lằng nhằng nữa đừng trách bà đây không nương tay.”

Vừa đi được hai bước, Liệt Tử cũng không buông tha đứng cản, “Nói cái gì đấy? Đừng nghĩ là ông đây muốn mời rượu các người. Nghĩ mình là ai thế? Được ông đây để mắt đến là các người có phúc mấy đời đó.”

Tần Mộ Mộ núp ở sau lưng Phó Nhiễm, Tống Chức quát lên như sấm, “Ở đâu ra tự nhiên lời ra tên thần kinh, mau cút đi.”

“Xèo Xèo,” Phó Nhiễm kéo tay Tống Chức, “Tên này không đáng để ở đây nói nhảm, chúng ta đi thôi.”

Trong ba người thì Phó Nhiễm là người bình tĩnh nhất, Tần Mộ Mộ thì rúm ró sợ hãi trong khi Tống Chức nổi giận đùng đùng.

Huống Tử lấy điện thoại ra, “Chuyện lớn rồi nha, để tớ gọi Liệt Tử quay về.”

Minh Thành Hữu liền đứng dậy cầm điện thoại Huống Tử, “Hiếm khi nào nhiệt như này, để yên xem chuyện vui đi.”

Tổng Chức hùng hù hỏ hỏ kéo tay Tần Mộ Mộ rời đi, Phó Nhiễm cũng xoay người toan đi thì tay Liệt Tử lại đưa ra nín lại. Phó Nhiễm thuận chân gạt đổ chiếc ghế tròn bên cạnh làm hắn phải lùi lại tránh đi.

Tổng Chức nghiêng đầu nhìn thấy cười ngặt nghẽo, Phó Nhiễm đẩy cô, “Đi nhanh lên, có gì buồn cười chứ.”

Kẻ say rượu diên diên khùng khùng nhưng chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Huống Tử nhìn qua cửa sổ, “May là họ không nhìn thấy chúng ta, không sau này hai người gặp nhau, có khi lột da cậu.”

Minh Thành Hữu hừ một tiếng, “Cô ta dám sao?”

Phó Nhiễm từ trong ví lấy ra chìa khóa xe, Tổng Chức lại bắt đầu gào to, “Đúng rồi Tiểu Nhiễm, xe Audi kia mới mua sao.”

“Ừ.” Phó Nhiễm trả lời.

“Xem đi, đúng là nhà giàu khác hẳn nha, Audi đó, tớ đời này mơ còn không được.”

Tần Mộ Mộ cùng Tổng Chức đi đằng trước, Minh Thành Hữu có thể nhìn rõ mặt Phó Nhiễm qua kính chiếu hậu, cô khẽ cúi thấp đầu như đang tìm đồ, khuôn mặt tinh xảo, ngũ quan đẹp mắt, nghe được lời Tổng Chức nhưng cô không trả lời, khuôn mặt lộ vẻ phức tạp.

Huống Tử mở cửa sổ xe, môi mỏng bĩu một cái, vui vẻ huýt sáo làm cho bọn Tần Mộ Mộ đi bên cạnh sợ hãi lùi lại một bước.

Tổng Chức kéo cô bước đi, “Đồ thần kinh.”

Huống Tử lơ đãng, khép cửa sổ, Phó Nhiễm đằng sau cũng nhìn xe Huống Tử. Vừa nãy là kẻ say chỉ qua làm cô cũng nhìn sang, ở đây ngoài xe cô thì chiếc xe này là sang nhất.

Qua lớp cửa kính, người bên trong có thể nhìn rõ bên ngoài nhưng cô lại không thể nhìn ai bên trong. Dù sao cũng đoán được là đám công tử chơi bởi trác táng.

Minh Thành Hữu ngẩng đầu, góc độ vừa đúng nhìn thấy thắt lưng Phó Nhiễm, từ kính chiếu hậu cũng nhìn thấy thần sắc của cô. Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, nhưng chưa bao giờ anh nói cho Phó Nhiễm biết.

Huống Tử gơ tay chỉ chỉ bên ngoài.

“Tiểu Nhiễm!” Hai người bạn cô ở đằng trước gọi.

Phó Nhiễm vội bước theo, rồi làm Minh Thành Hữu chết sững. Cô trực tiếp gọi nửa bình coca trong tay vào cửa sổ xe, mặc dù cách một lớp kính, Minh Thành Hữu vẫn theo bản năng quay đầu đi như mình trực tiếp bị gọi coca lên đầu.

Nước đọng theo mặt bằng quanh co chảy xuống, Huống Tử mở to hai mắt.

Phó Nhiễm vẫn làm như vô tình không cần thận, rời đi.

Huống Tử tức giận, ngón tay dừng giữa không trung, “Cô ta, cô ta ...”

Xoay người nhìn lại, mặt Minh Thành Hữu xanh mét, cơ hồ như muốn phun ra lửa, Huống Tử cố nén cười, “Xe tớ hôm nay vừa bảo dưỡng.”

Tay phải Minh Thành Hữu đập một quyền lên ghế, “Được lắm!”

Liệt Tử lão đạo bước tới, Minh Thành Hữu ngoái qua một cái, buông lời, “Lái đi.”

“Liệt Tử chưa lên xe.”

“Tớ nói là lái đi.”

Huống Tử thấy Minh Thành Hữu không giống đang nói đùa, vội khởi động xe, “Xin lỗi người anh em, cậu phải tự đón xe về thôi.”

Xe đi qua người Phó Nhiễm, cô quay đầu qua nhìn. Lúc xe đi sát bên người Phó Nhiễm, mắt cô từ trên cao hướng xuống, Minh Thành Hữu cùng cô tầm mắt chạm nhau qua lớp kính. Cũng bởi vì cái nhìn này, có một số việc như là đã định trước.

Ngày ăn hỏi hai nhà Minh Phó, cả thành phố Nghênh An chấn động. Tất cả truyền thông lớn nhỏ đều bị ngăn bên ngoài, Lý Vận Linh hôm nay chuẩn bị chỗ ngồi đặc biệt cho phóng viên.

Phó Nhiễm mặc bộ sườn xám đỏ thêu phượng hoàng, y phục là do Phạm Nhân cho người thiết kế riêng, giá tiền chắc chắn không hề rẻ.

Cô ngồi trước gương, tùy ý để thợ trang điểm hành hạ khuôn mặt mình.

Phạm Nhân ở bên dặn dò, “Lát nữa đừng nói chuyện nhiều, phóng viên nhiều như vậy, thà giả câm giả điếc còn hơn vạ miệng.”

Minh Thành Hữu đi qua, nhìn xuyên khe hở thấy Phó Nhiễm ở trước gương không khỏi dừng bước.

“Nếu bọn họ hỏi có để ý chuyện vị hôn phu bên ngoài trăng gió hay không, mẹ muốn con trả lời như thế nào?”

Minh Thành Hữu nhếch khóe môi mỏng kêu gọi, dựa ngoài cửa, hứng thú nhìn vào phòng trang điểm.

Phạm Nhân hạ giọng, “Còn có thể nói như thế nào chứ. Thành Hữu là vị hôn phu của con, tốt xấu gì con cũng phải bao dung, con phải nói là nó không phải loại người như vậy, con tin tưởng nó.”

“Nhưng con không tin.” Phó Nhiễm gắt lên.

Phạm Nhân khuyên nhủ, “Tiểu Nhiễm, con đừng làm loạn, ngày hôm nay đối với Phó gia mà nói là chuyện trọng đại.”

“Cô dán cái gì vậy?”

“Đây là mi giả, cô ngược mắt nhìn lên trên đi.” Thợ trang điểm nói.

Phó Nhiễm lấy tay gỡ ra, “Nặng mắt lắm, cô chải mascara luôn cho tôi là được rồi.”

“Này?”

Thợ trang điểm do dự

“Còn phải đánh mắt nữa, dán cái thứ đó đến tối chắc tôi sẽ thành gấu mèo mắt.” Ý Phó Nhiễm đã thế, thợ trang điểm cũng không còn cách nào khác.

“Tiểu Nhiễm, những gì mẹ nói con nhớ hết chưa?”

“Rồi ạ.”

Cô lạnh nhạt trả lời, lúc này Minh Thành Hữu mới cười lạnh rồi rời đi.

Lý Vận Linh thật vất vả mới tìm thấy hắc, kéo qua một bên, “Mẹ không cần biết bên ngoài con chuyện gì, nhưng hôm nay an phận chút ẹ.”

“Mẹ, không phải con đang đứng ở đây sao?” Minh Thành Hữu lơ đãng nói.

“Đừng cho là mẹ không biết chuyện của con, mẹ cho con biết, đừng để ba con tức lên, biết điều thì đừng lại mới có quả ngon để ăn.”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu, thấy Phó Nhiễm đang từ hướng khác đi đến, người dẫn chương trình đang đứng trên sân khấu tuyên bố lễ đính hôn bắt đầu.

Phạm Nhân đỡ Phó Nhiễm lên sân khấu, Minh Thành Hữu khẽ nâng khuôn mặt tuần tú thăm dò Phó Nhiễm. Sắc mặt cô bình tĩnh, không thể nhìn ra có bao nhiêu không tình nguyện, nhưng cũng không thấy có nét nào gọi là hứng thú.

Người dẫn chương trình vui vẻ, cố gắng truyền không khí ọi người. Phó Nhiễm vẫn đứng nguyên một chỗ, hờ hững nhìn Minh Thành Hữu.

Thẩm Ninh xuất hiện đúng lúc, dĩ nhiên là phải kể đến công của Huống Tử.

Lý Vận Linh vừa thấy cô đi vào, nét mặt liền biến sắc.

“Mẹ, con đi một chút sẽ quay lại.” Minh Thành Hữu nói xong bước nhanh đến phía trước.

Phó Nhiễm nhìn bóng lưng anh bước đi, kế tiếp xuất hiện một màn đầy kịch tính. Hai tay Minh Thành Hữu nâng mặt Thẩm Ninh tựa như đang nói chuyện gì đó, sắc mặt Lý Vận Linh tiếp tục tối đen lại.

Phó Nhiễm

đứng trên đài cao, ánh mắt hướng về phía Phạm Nhân.

Gương mặt Phó Tụng Đình toát lên vẻ tức giận, Phạm Nhân thì không động đậy ý bảo cô dừng hành động thiếu suy nghĩ. Phó Nhiễm đứng đó không nhúc nhích, dù sao chuyện này cũng không liên quan đến cô.

Minh Vân Phong bực tức trách cứ làm Lý Vận Linh vội vàng phân trần thay Minh Thành Hữu. Sau khi Minh Thành Hữu an ủi xong liền để cho Huống Tử đưa Thẩm Ninh rời đi.

Anh xoay người bước lên sân khấu, khoe miệng Phó Nhiễm thoáng ý cười, mang vẻ giễu cợt.

Sau mấy bước Minh Thành Hữu đã đến bên cạnh cô, nhìn thấy Phó Nhiễm còn cười, cũng không khỏi nhếch miệng, sau này còn rất nhiều thời gian, cứ từ từ để cô cầu xin tha thứ.

Sau khi chuyển vào Y Vân Thủ Phủ, dù hai người bọn họ cùng nằm trên một chiếc giường nhưng cũng chưa từng động vào nhau lấy một lần. Lúc ngủ Phó Nhiễm cũng rất quy củ, không hề chiếm giường của Minh Thành Hữu. Tắt đèn xong, Phó Nhiễm ôm chăn thật chặt, phải đợi Minh Thành Hữu ngủ say cô mới yên tâm đi ngủ.

Nghe tiếng người đàn ông bên cạnh thở đều đều, Phó Nhiễm không khỏi thấp thỏm trong lòng. Cô nằm đưa lưng về phía Minh Thành Hữu, tất nhiên là cũng không thấy đôi mắt anh đang mở to.

Khi Phó Nhiễm đang rơi vào mộng đẹp, Minh Thành Hữu đột nhiên lật người, cánh tay dài đặt trước ngực cô. Phó Nhiễm giật mình không thể ngủ thêm, kinh hoàng mở mắt ra, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng rỉ ra. Cô muốn nhấc tay anh ra, nhưng Minh Thành Hữu dùng lực rất mạnh, bàn tay như có như không chạm vào bộ ngực đầy đà của cô. Phó Nhiễm mặt đỏ bừng, xoay người gọi, “Này, tỉnh đi.”

Minh Thành Hữu không có phản ứng. Phó Nhiễm lại đẩy cánh tay anh ra.

Minh Thành Hữu nhấc đùi phải đè lên người Phó Nhiễm, tiếp tục lật người, lần này là nằm cả người trên người cô. Phó Nhiễm khẽ rên rỉ than nặng.

“Này!”

Người đàn ông mở mắt ra, đột nhiên thấy Phó Nhiễm trước mặt, anh khẽ nhíu mày: “Làm sao cô lại ở dưới người tôi?”

Phó Nhiễm tức giận trừng mắt: “Chính anh bò lên.”

Nét mặt Minh Thành Hữu như khó có thể tin nổi, chống hai tay bên người Phó Nhiễm: “Chuyện cười, tôi sẽ bò lên trên người cô?”

“Chẳng lẽ là tôi chui xuống phía dưới người anh?” Phó Nhiễm nghe vậy, lạnh lùng nói.

“Không biết được, ngày ngày cùng ngủ trên một chiếc giường, không ai đảm bảo sau này sẽ không phát sinh ra chuyện gì.”

Phó Nhiễm nén sự tức giận “Anh có thể đứng lên trước được không?”

Minh Thành Hữu nhấc chân lên, đặt đầu gối ở hai bên người Phó Nhiễm làm gò má cô ửng hồng, vội lấy chăn che người. Không ngờ Thành Hữu cúi xuống, cô tránh đi nhưng không kịp làm khoe môi anh dừng lại trên cổ.

Minh Thành Hữu ung dung nhò dấy, ngón tay mơn trớn khoe môi “Đây cũng không phải do tôi cố ý.”

Phó Nhiễm trờng mắt nhìn anh, đem chẵn quần chắt lấy người, xoay lưng về phía anh.

Minh Thành Hữu khoanh chân ngồi giữa giường, thấy Phó Nhiễm nằm ngủ sát mép giường, cảm giác trên môi còn vương vãn mùi thơm trên người cô. Minh Thành Hữu vỗ lưng Phó Nhiễm làm cô giật mình, toàn thân căng cứng.

“Chúng ta nói chuyện đi.”

“Nói chuyện gì?”

Minh Thành Hữu xích lại gần Phó Nhiễm, cô ngồi dậy, mở to hai mắt nhìn anh “Nước sông không phạm nước giếng, chúng ta đã thỏa thuận thế rồi.”

Minh Thành Hữu gơ ngón trỏ thon dài tự chỉ mũi mình “Cô cho là vừa rồi là tôi cố ý?”

“Ít nhất không phải là tôi.”

Minh Thành Hữu hừ lạnh ” Không biết được.”

Phó Nhiễm nằm lại chỗ cũ, không định cùng anh nói chuyện thêm.

Lát sau, truyền đến tiếng xột xoạt, Phó Nhiễm nhắm chắt hai mắt giả vờ ngủ say, Minh Thành Hữu lấy ra điều thuốc, cô có thể nghe được tiếng bật lửa. Trong cốc lát, trong phòng tràn đầy mùi khói thuốc

Phó Nhiễm ho khan mấy tiếng, ngay sau đó giường rung nhẹ, Minh Thành Hữu dịch đến ngồi sát bên cô làm mùi thuốc càng phát ra nồng nặc tràn vào mũi cô. Cô lấy tay che mũi, mặc kệ Minh Thành Hữu ngồi hút thuốc, cố gắng nhắm hai mắt chìm vào giấc ngủ.

Minh Thành Hữu hút hết điều thuốc, duỗi cái lưng mỏi nhưng cũng không có ý muốn đi ngủ. Anh quơ lấy trên tủ đầu giường điều khiển bật TV.

Tiếng từ TV truyền vào tai Phó Nhiễm, cô thẳm thở dài. Kiểu này đến rạng sáng cô mới có thể an giấc, kéo dài mấy hôm chắc cô sẽ bị bức đến phát điên.

Suy nghĩ một chút, cô quay người qua mở mắt, lại nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Thành Hữu gần trong gang tấc. Anh đưa tay chống đỡ đầu, đôi mắt đen láy nhìn cô không rời.

Tim Phó Nhiễm đập thành thịch.

Minh Thành Hữu cầm điều khiển trong tay gõ nhẹ lên đùi, Phó Nhiễm chống tay ngồi dậy, dựa lưng vào đầu giường “Chúng ta hợp tác đi.”

“Hợp tác cái gì?”

“Tôi cũng thấy được anh vốn không muốn đính hôn. Nếu đã như vậy, chi bằng chúng ta hợp tác với nhau, anh không làm khó dễ tôi, khi cần tôi sẽ phối hợp với anh.”

Minh Thành Hữu ngồi dậy, ánh mắt tiến tới gần Phó Nhiễm “Nói cách khác, cô cũng không muốn đính hôn?”

Phó Nhiễm bị anh nhìn làm cho hoảng sợ, tựa hồ thấy chớp mũi Thành Hữu đang đến gần. Đúng lúc Phó Nhiễm không còn đường lui, anh bỗng vung điều khiển trong tay lên “Tự ình là thông minh.”

Chiếc điều khiển bị ném va vào vách tường, Minh Thành Hữu nằm xuống quay lưng về phía Phó Nhiễm.

TV mở ra cũng không có ai tắt làm Phó Nhiễm cả đêm ngủ không yên, hôm sau rời giường, toàn thân mệt mỏi như đã mấy đêm không ngủ.

Sau khi rửa mặt, cô bước xuống dưới tầng, liền nghe thấy tiếng cười nói truyền từ phòng khách. Lý Vận Linh phân phó Tiêu quân gia lấy đồ ăn từ nhà mang đến đem ra “Mau ăn đi, không phải con còn đến công ty sao.”

Minh Thành Hữu ngẩng đầu lên thì thấy Phó Nhiễm đang đứng ở cầu thang, Lý Vận Linh nhìn theo ánh mắt anh “Tiểu Nhiễm.”

“Mẹ, mẹ đến rồi.”

Khóe môi Minh Thành Hữu vẽ lên một nụ cười quái dị, Lý Vận Linh ngoắc tay ý bảo Phó Nhiễm bước tới “Lại ăn điểm tâm đi.”

“Mẹ, Tiểu Nhiễm không thích đồ của Minh gia.” Minh Thành Hữu đột nhiên nói.

Phó Nhiễm đang kéo ghế bồng ngừng lại, liếc mắt nhìn anh. Lý Vận Linh nhìn con trai, nhẹ nhàng nói “Thành Hữu, con đừng lộn xộn.”

“Phó Nhiễm, cô muốn ở tại Minh gia, muốn đính hôn với tôi sao?”

Đôi mắt hoa đào của anh nhìn thẳng Phó Nhiễm, Lý Vận Linh nhận thấy có gì không đúng, vội hỏi “Tiểu Nhiễm, xảy ra chuyện gì vậy?”

Đây không phải là lần đầu Phó Nhiễm lãnh hội sự thâm hiểm của Minh Thành Hữu, biện pháp duy nhất chính là phải ôn nhu “Mẹ, nếu con không muốn thì đã không có tiệc đính hôn rồi. Hôm qua, Thành Hữu xem TV quá muộn, con chỉ nhắc nhở anh ấy mấy câu. Dù gì sáng sớm còn phải đi làm, công ty còn một đống việc cần xử lý, con muốn Thành Hữu nghỉ ngơi sớm một chút cũng không có gì sai, đúng không ạ?”

“Đúng đấy” Lý Vận Linh hài lòng tiếp lời “Thành Hữu, con bây giờ cũng coi như là người đã có gia đình, nên biết suy nghĩ cho bản thân.”

Phó Nhiễm ngồi đối diện Thành Hữu, bộ dạng hết sức nhu thuận, trên khóe môi luôn duy trì nụ cười, cũng chỉ có Minh Thành Hữu biết, cô thực tế là đang cười trên lưng cọp.

“Đây là điểm tâm mẹ cố ý mang đến, em ném thử đi.” Minh Thành Hữu đẩy một chiếc bình nhỏ đến tay Phó Nhiễm.

Lý Vận Linh cảm thấy quan hệ hai người có vẻ không tệ, tự nhiên cũng vui vẻ hẳn lên.

“Mẹ, con lên lầu lấy chút tài liệu.” Minh Thành Hữu nói xong liền đứng dậy, để mặc Phó Nhiễm ngồi ăn.

Lên đến phòng ngủ, Minh Thành Hữu cầm lấy một tập tài liệu trên bàn chuẩn bị đi, ánh mắt lơ đãng nhìn thấy túi của Phó Nhiễm.

Anh mở ra, thấy bên trong chỉ có vài đồ đơn giản, điện thoại, chìa khóa và tiền lẻ.

Minh Thành Hữu bèn cầm lấy chìa khóa của Phó Nhiễm nhét vào túi quần, vội không có chuyện gì bình thản xuống dưới nhà. Lý Vận Linh đang cùng Phó Nhiễm trò chuyện, Minh Thành Hữu cầm đồ bước ra cửa.

Lúc bước ra khỏi cửa, thấy thời tiết thay đổi, Phó Nhiễm kéo cao cổ áo, cầm túi đi về phía nhà để xe. Xong việc ở FU cô liền về Y Vân Thủ Phủ, xe về đến cửa nhưng không có ai mở cửa. Phó Nhiễm ấn còi xe vẫn không thấy ai, cô liền xuống xe ấn chuông cửa nhưng trong nhà không có ai. Phó Nhiễm thấy kỳ lạ, tìm chìa khóa trong túi cũng không thấy.

Phó Nhiễm dựa vào cửa xe, nghĩ chốc lát liền gọi điện cho Minh Thành Hữu. Bình thường nếu không có chuyện khẩn cấp, cô cũng không gọi điện cho anh.

“Alo, có việc gì?”

“Bao giờ anh về?”

“Làm gì?” Minh Thành Hữu dứt khoát hỏi.

“Trong nhà không có ai cả, Tiêu quần gia đâu?”

Giọng nói Minh Thành Hữu lộ vẻ mất kiên nhẫn “Tôi không biết, còn có việc gì không?”

“Tôi quên chìa khóa ở nhà.”

Minh Thành Hữu sột sắng nói “Buổi tối tôi còn có việc, không thể về sớm được.”

“Để tôi tới công ty lấy chìa khóa.” Phó Nhiễm mở lời, cũng chỉ có biện pháp này.

Minh Thành Hữu không nói thêm, cúp điện thoại.

Phó Nhiễm thấy bên kia cúp máy liền cắt điện thoại, phóng xe đến Hào Khôn thế nhưng lại bị cản ở phía dưới. Cô vội nói mục đích đến, ánh mắt tiếp tân vẻ do dự rồi nói “Thật xin lỗi, Tam thiếu không có ở đây.”

“Không phải tối nay anh ta phải họp sao?”

“Chuyện này tôi không biết, nhưng Tam thiếu vừa ra ngoài cũng không nói là đi đâu.”

Phó Nhiễm thất vọng đi ra khỏi Hào Khôn, Minh Thành Hữu đứng ở phòng làm việc nhìn xuống. Hai tay Phó Nhiễm rút túi quần, cúi đầu chậm rãi đi về phía trước, ánh mắt lộ ra chút mờ mịt.

Khóe môi Minh Thành Hữu phác lên nụ cười giễu, đoán chắc cô sẽ không về Phó gia. Tối nay anh có hẹn với bọn Huống Tử, có vẻ chắc cũng sẽ sau nửa đêm. Anh ghét nhất bộ dạng tự cho là mình thông minh của cô. Dù sao anh còn có bạn bè, mà bạn bè thì không thể đợi. Hơn nữa, Phó Nhiễm cuối cùng vẫn phải gọi điện cho anh, trừ khi cô không muốn bước vào cửa Minh gia.

Đi lòng vòng không mục đích mãi, Phó Nhiễm cũng phải tìm một chỗ ăn cơm. Cô không về Phó gia, cũng không tìm Tần Mộ Mộ với Tổng Chức, cô không có thói quen kể khổ với người khác. Phó Nhiễm thấy không còn sớm, liền lái xe trở về Y Vân Thủ Phủ, từ xa có thể thấy bóng tối trong biệt thự, cô không khỏi thất vọng.

Cô gọi điện cho Minh Thành Hữu nhưng mãi không có ai bắt máy. Phó Nhiễm mở nhạc trong xe, cũng không biết đợi bao lâu, thử gọi lại lần nữa, vẫn không ai nghe.

Phó Nhiễm mơ hồ nhận ra điều gì đó, cô để chìa khóa trong túi, chưa bao lấy ra nên sẽ không thể bị rơi. Lại vô cùng trùng hợp, hôm nay trong Y Vân Thủ Phủ một người cũng không có.

Phó Nhiễm do dự, định gọi điện cho Lý Vận Linh, suy nghĩ một chút lại thôi. Như vậy sẽ chỉ làm cô cùng Thành Hữu càng khó sống với nhau. Đây dù sao cũng là Minh gia, anh muốn chinh cô thật dễ như trở bàn tay.

Ước chừng đã ngồi trong xe quá lâu, Phó Nhiễm kéo chặt cổ áo bước xuống đi bộ một chút.

Minh Thành Hữu từ không xa lái xe tới, anh liếc nhìn Y Vân Thủ Phủ rồi nhìn chiếc Audi “Đợi một chút.”

Lái xe là một cô gái, cô ta vội phanh xe “Tam thiếu, sao vậy?”

Minh Thành Hữu ý bảo cô ta dừng xe ở ven đường.

Phó Nhiễm đợi mãi, kiễng chân nhìn vào hoa viên bên trong, người làm đều bị Minh Thành Hữu cho đi hết. Cô không thông minh, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, ban đêm đứng ở đây hứng gió lạnh, đây cũng không phải lần đầu tiên.

Có phải không nên biến mình thành không có nhà để về?

Bóng lưng Phó Nhiễm cao gầy bị kéo dài dưới ánh trăng, càng lộ ra vài phần hiu quạnh, Minh Thành Hữu thấy cô không ngừng cúi đầu.

“Tam thiếu” Cô gái bên cạnh nhẹ dò hỏi, “Anh muốn qua đây sao?”

Minh Thành Hữu phẩy tay.

Xe chậm rãi đi về phía trước, đèn xe chiếu tới, Phó Nhiễm thấy chói mắt, vội lấy tay che mắt. Xe dừng trước cửa, cô gái kia bước xuống hướng Minh Thành Hữu nói “Tam thiếu, hôm nào đi chơi tiếp nhé, em về đây.”

“Lái xe anh về đi.”

Minh Thành Hữu từ ghế phụ bước xuống.

“Sao có thể không biết xấu hổ như vậy được. Không phải ai cũng nói đàn ông thích nhất là xe đẹp sao? Em không thể đoạt nhân sở ái được.” Cô gái nở nụ cười giỡn, bước đến trước xe.

“Sai. Đàn ông thích nhất là phụ nữ.” Minh Thành Hữu chỉ chỉ cô ta, rồi làm như giờ mới phát hiện ra Phó Nhiễm, bước về phía trước “Sao cô lại ở bên ngoài?”

“Trong nhà không có ai, tôi không tìm thấy chìa khóa.”

“Thật sao?” Minh Thành Hữu giả vờ như giờ mới nhớ ra “Quên không nói cho cô, tôi để Tiều quản gia cùng người làm nghỉ một ngày, đêm nay Y Vân Thủ Phủ có hai chúng ta thôi.”

Cô gái kia khởi động xe, cùng Minh Thành Hữu vẫy tay chào rồi phóng đi. Phó Nhiễm đi theo anh vào bên trong Y Vân Thủ Phủ, hai tay cô đã đông lạnh như băng, chỉ muốn nhanh lên lầu tắm nước nóng.

Người Minh Thành Hữu nồng nặc mùi rượu cùng khói thuốc, Phó Nhiễm cất xe xong vội vào phòng ngủ thì thấy anh đang chuẩn bị đi tắm.

“Muốn tắm cùng tôi sao?”

Phó Nhiễm lắc đầu, mắt nhìn thấy chìa khóa ở trên tủ đầu giường. Cô bước tới cầm lấy chìa khóa cất vào trong túi.

Anh tắm rất chậm, còn cô ngồi ở mép giường đợi, phải đến nửa giờ sau mới thấy Minh Thành Hữu bước ra.

Anh vừa cầm khăn lông lau tóc vừa bước đến phía Phó Nhiễm. Lúc này, cô mới ấm lên được chút, đứng dậy bước vào nhà tắm.

Minh Thành Hữu ném khăn lông cho cô “Lau tóc cho tôi.”

Dứt lời, anh liền nằm lên ghế salon.

Minh Thành Hữu mở mắt nhìn sắc mặt Phó Nhiễm, cô cầm khăn lông lau tóc cho anh. Anh khoanh tay trước ngực, nói “Nếu tôi bảo hôm nay là tôi cố tình để cô đợi như vậy, cô sẽ như thế nào?”

Phó Nhiễm bình thản trả lời “Còn có thể như thế nào được, không phải là lau tóc cho anh sao?”

Minh Thành Hữu thấy cô lạnh đến mức môi thâm đen liền giật lấy khăn lông, sáng giọng, “Đi tắm đi.”

Phó Nhiễm cũng không nói thêm gì, cầm lấy quần áo đi tới phòng tắm. Cô theo thói quen khóa trái cửa, xả đầy nước vào bồn tắm, Minh Thành Hữu đứng ở cửa cũng có thể nghe thấy tiếng nước chảy. Hơi nóng tràn đầy phòng tắm cũng không làm Phó Nhiễm thấy bớt lạnh, chân tay cô vẫn lạnh như băng, đó là cái lạnh từ tận sâu trong xương cốt.

Phó Nhiễm cởi quần áo ngồi vào bồn tắm, cô co hai chân, vòng tay ôm chặt đầu gối, nước nóng từ vòi sen rơi trên lưng cô.

Minh Thành Hữu tần ngần đứng sau lưng cô.

Phó Nhiễm duy trì động tác này thật lâu, tóc đen dài bám trên cổ làm cho cả người cô lộ ra vẻ mảnh mai yếu ớt. Một tiếng rất nhỏ đột nhiên truyền đến tai Minh Thành Hữu.

Dường như là tiếng khóc rất nhỏ.

Minh Thành Hữu xoay người đi ra ngoài, trong chốc lát lại quay vào.

Hai vai Phó Nhiễm khẽ run lên dù thân thể vẫn ngâm trong nước nóng. Minh Thành Hữu bước lên phía trước, Phó Nhiễm nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên, há hốc mồm nhìn anh.

“Tôi có chìa khóa dự phòng.”

Minh Thành Hữu đã đứng ở trước người cô, Phó Nhiễm vội kéo khăn tắm che người, “Anh vào đây làm gì?”

Hai mắt cô ửng hồng, thanh âm cũng có vẻ kỳ lạ.

Minh Thành Hữu để chén nước nóng trên tay vào bên bồn tắm, Phó Nhiễm cảm thấy lạ, lui vào tránh né làm nước bắn lên áo tắm Minh Thành Hữu. Anh không nói gì thêm, xoay người đi ra.

Toàn thân Phó Nhiễm cứng ngắc, ánh mắt chăm chú nhìn Minh Thành Hữu đang đi.

“Sau này, đây là nhà cô.”

Tiếng đóng cửa vang lên, Phó Nhiễm thu hồi ánh mắt kinh ngạc. Cô tiếp tục ngâm mình vào bồn tắm, để nước nóng từ vòi sen chảy xuống đỉnh đầu.

Hoàn chính truyện

190. Chương 189

Cảnh tượng trong mơ

(Câu chuyện ngoài lề, không có trong truyện)

Địa điểm: Y Vân Thủ Phủ

Nhân vật: 4 người đàn ông, 4 người phụ nữ cùng rất nhiều trẻ con.

4 cầm thú đang chơi mạt chược, chơi rất cao hứng.

Từ Khiêm bị thua bài, tức giận nói: “Vì sao má Yêu không sáng tác về tớ?”

Duật Tôn coi thường anh ta: “Má Yêu không thích tên cậu.”

Từ Khiêm cãi: “Tên của tớ nghe rất hay mà, là má xem từ điển đặt tên cho tớ.”

Nam Dạ Tước liếc nhìn anh: “Cậu tên là gì?”

Từ Khiêm: “Từ Khiêm đó nha, người khiêm tốn, người tốt.”

Minh Thành Hữu chốt lại một câu: “Má Yêu không thích quân tử, má Yêu thích cầm thú, độc giả nhà chúng ta cũng vậy. Tên của cậu rất quân tử, ai bảo cậu làm nghề y, cậu đừng đắc ý mà vẫn còn ra vẻ. Ba chúng tớ ai mà không bị ngược đãi? Hề hề... Chỉ có cậu mang theo cái hòm thuốc chết tiệt lúc ẩn lúc hiện, cuộc sống đó tốt hơn.”

Từ Khiêm: *Lăn lộn, khóc lóc om sòm* “Tớ muốn làm nam chính.”

Má Yêu lên sân khấu, gõ đầu trừng trị một cái mới thu xếp ổn thỏa.

191. Phiên Ngoại 1

Ngoại truyện: Minh Tranh và La Văn Anh

Chương 1: Coi anh như người xa lạ

Hào Khôn.

Nhân viên bắt đầu tiến vào đại sảnh, vội vàng quẹt thẻ rồi nhanh chóng đi tới thang máy. Bọn họ nhiều người cầm bữa sáng trên tay vừa đi vừa ăn trong lúc đi tới phòng làm việc. La Văn Anh đỗ xe xong cầm lấy túi xách, tay mở cửa, đi giày cao gót bước xuống xe.

“Eve.”

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

La Văn Anh chào hỏi đám người qua lại, cô hất mái tóc uốn tinh tế sang hai bên để lộ vàng trán thanh thoát và khuôn mặt yêu kiều. Tới cửa thang máy, vừa lúc thang máy đi xuống, Minh Tranh từ trong bước

ra, chạm phải ánh mắt La Văn Anh, cô im lặng không lên tiếng, cũng không chào hỏi. Tiểu Chu cẩn thận thăm dò, từ lúc hai người cãi nhau tới giờ, ngoài công việc, không ai nói với ai quá một câu.

La Văn Anh vào phòng làm việc, mở máy vi tính, lấy tay che khuôn mặt thần sắc mệt mỏi, Tiểu Chu mở cửa bước vào.

“Eve, em pha cho chị ly cà phê uống cho tỉnh táo.”

“Cảm ơn.” La Văn Anh ra hiệu cho Tiểu Chu để cà phê lên bàn.

“Chị và lão đại không sao chứ?”

“Chị cùng anh ta có thể có chuyện gì?” La Văn Anh ngẩng đầu nhìn vào Tiểu Chu chằm chằm.

“Không, không có gì.” Tiểu Chu chỉ ra cửa. “Vậy em ra ngoài trước.”

“Đi đi.” La Văn Anh lại nghĩ chuyện gì đó, gọi cô lại “Tiểu Chu.”

“Dạ?”

“Chiều nay có cuộc gặp cùng Tiền tổng, em đi đi.”

Tiểu Chu ngạc nhiên cao giọng, “Chị nói em?”

“Thế nào, có vấn đề sao?” Các ngón tay La Văn Anh đan vào nhau, khuỷa tay chống trên bàn.

“Trước đây đều là tự chị ra tay, em sợ không ứng phó nổi, còn chưa kể đến trăm ngàn sổ sách, em...”

“Tiểu Chu,” La Văn Anh ngắt lời cô, “Em phải hiểu được không phải lúc nào chị cũng có thể để ý tới em, trừ khi em chỉ muốn làm trợ lý cả đời, những lúc như thế này là cơ hội tốt để rèn luyện, lúc mới vào làm chị cũng giống em, chị chỉ là dám nghĩ dám làm, thậm chí chị còn bị cấp trên quăng tài liệu vào mặt. Nhục nhã và ủy mị là kẻ vô dụng, chỉ có thể trách mình không đủ năng lực, em cho rằng lúc nào cũng sẽ có người tự động giúp đỡ em sao?”

Tiểu Chu giương tầm mắt dò xét La Văn Anh, cô đối với La Văn Anh ít nhiều có chút hiểu rõ, hôm nay nếu không phải La Văn Anh nói như vậy, Tiểu Chu cũng sẽ giống như kẻ khác, cho rằng tiền đồ rộng lớn của La Văn Anh như hôm nay đều dựa vào mối quan hệ trong nhà.

“Eve, em hiểu rồi.”

La Văn Anh xua tay, “Ra ngoài đi.”

Dù sao Tiểu Chu cũng là người mới, đi theo La Văn Anh từ trước đến nay, vẫn là lần đầu tiên đi ra ngoài một mình. Lúc điện thoại gọi tới, La Văn Anh đang họp phòng làm việc, đại diện bên tiêu thụ đang trình bày tình hình tiêu thụ trong quý của một thị phần, La Văn Anh đưa tay cầm điện thoại di động, Minh Tranh khẽ nhíu mắt liếc qua, La Văn Anh ra hiệu đối phương tiếp tục.

“Tiểu Chu?”

“Eve, không được, em chịu không được.”

Sắc mặt La Văn Anh hờ hững, ánh mắt hướng Minh Tranh rồi ngoảnh mặt sang một bên, “Chịu không được thì cứ như vậy đi, em hãy tự.”

Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Khi Tiểu Chu trở về, hai mắt đỏ bừng, bước chân dồn dập tiến đến phòng làm việc của La Văn Anh.

Vừa vào trong, La Văn Anh ngẩng đầu nhìn về phía cô. “Thế nào?”

“Bọn họ nói chuyện thật là khó nghe.”

La Văn Anh nhìn máy vi tính không để tâm lắm. “Nói em bỏ qua tuổi thanh xuân thì thật đáng tiếc?”

“Chị, làm sao chị biết?” Tiểu Chu đỏ mặt, “Lão già háo sắc lại có thể nhượng lại cho chúng ta bốn phần.”

La Văn Anh cười cười, không nói gì.

“Eve, chị nói lão đại như vậy em phải nói thế nào mới phải?”

“Ăn ngay nói thật là tốt rồi.”

Tiểu Chu thấp thỏm đi ra ngoài, lại bị gọi vào phòng làm việc trên tầng cao nhất của Hào Khôn. Cô nặng nề đóng cánh cửa lớn sơn màu đỏ lại, Minh Tranh ngồi trên ghế quay lưng về phía cô, Tiểu Chu hít sâu, đối với Minh Tranh luôn luôn có kính sợ, người đàn ông này không làm khó những kẻ thân cận, cho dù lúc anh cười, mặt mũi cũng phảng phất vẻ lạnh lùng. Minh Tranh quay ghế lại, đôi mắt chim ưng sắc lẹm ánh nhìn xuyên thấu, “Làm hỏng việc?”

Tiểu Chu lấy lại bình tĩnh, lời La Văn Anh nói còn ở bên tai, cô cũng quyết định ăn ngay nói thật, “Em không ứng phó được, bên Tiền tổng hơn 50, còn của chúng ta...”

Minh Tranh nhìn cô không hề chớp mắt. Tiểu Chu cắn chặt môi dưới.

Anh nhú chặt lông mày, “Đi ra ngoài đi.”

Sắc mặt Tiểu Chu kinh ngạc, “A?”

“Đi ra ngoài.” Giọng nói Minh Tranh có vẻ bức dọc, Tiểu Chu nhanh chóng rời đi.

Minh Tranh cảm thấy lồng ngực chật chội ngột ngạt, ở trong giới này ai không biết, phàm là phụ nữ có chút nhan sắc đi ra ngoài, chuyện như vậy là khó tránh phải. La Văn Anh xông xáo như bây giờ, tất nhiên cũng là người từng trải.

Giữa trưa, Minh Tranh ăn cơm xong chuẩn bị đi làm, đứng đợi thang máy, cửa thang máy mở ra, anh nhấc chân bước vào trong.

La Văn Anh đang đọc một cuốn tạp chí, nghe thấy tiếng bước chân, cô ngược lên nhìn, ánh mắt bất ngờ chạm đến đáy mắt Minh Tranh, cô làm như không có việc gì lại cúi xuống, lật lật quyển tạp chí trong tay. Bản thân cô có thể cảm nhận được cổ tay run rẩy gần như không giữ nổi quyển tạp chí trong tay.

Minh Tranh dựa lưng vào tường thang máy, “Ăn cơm rồi?”

“Ừ.” Cô lạnh nhạt trả lời, thần sắc hình như không có kiên nhẫn, mắt nhìn nhanh về phía những con số trên tường.

“Tiểu Chu ra ngoài, coi như là thất bại đi.”

Nghe Minh Tranh nói, thần sắc La Văn Anh vẫn không đổi khác, “Ừ, ai có thể cam đoan mỗi phụ nữ ra ngoài đều có thể tranh giành nổi chứ, coi như là rèn luyện đi.”

Minh Tranh cụp tầm mắt xuống, liếc nhìn về phía La Văn Anh, cô cất quyển tạp chí, chuẩn bị chờ cửa thang máy mở ra để đi ra ngoài.

“Eve—— “

Cửa tự động mở ra, La Văn Anh không nói lời nào bước ra ngoài. Minh Tranh nhìn theo bóng lưng cô, khi cửa thang máy sắp đóng lại thì anh dùng tay cản lại. Hai người vẫn không nói với nhau lời nào như trước, trở lại phòng làm việc của mình.

Tiểu Chu đặt lá đơn lên bàn, cả ngày mất hồn mất vía, lúc gần tan ca, cô cầm tư liệu đi tới phòng làm việc của La Văn Anh.

Mới gõ cửa, liền thấy La Văn Anh đang dọn dẹp chuẩn bị đi về.

“Eve, em có chút chuyện muốn hỏi chị, nghĩ mãi không thông.”

La Văn Anh ngược nhìn đồng hồ, “Hôm nào đi, bình thường giờ tan ca em vội vàng lắm mà, hôm nay sao lại chịu khó như vậy?”

“Em nào còn tâm tình tan làm, là nôn nao sắp chết rồi đây.”

Nét mặt La Văn Anh lộ vẻ buồn cười, “Dài dòng, có chút chuyện thôi mà, nhanh chóng thu dọn đồ đạc về nhà đi, ngủ một giấc thật ngon ngày mai sẽ tốt thôi.”

Cô đưa tay tắt máy vi tính, lúc này đã gần đến mùa hè, bên ngoài nóng như đổ lửa, La Văn Anh xách túi xách lên, “Chị về đây.”

Tiểu Chu quay lại phòng làm việc mà lòng không giấu được lo lắng, trước kia nếu La Văn Anh mà không tăng ca sẽ thấy khó chịu, lúc này lại về sớm hơn ai hết, cũng không quả đã xong việc hay chưa, thật sự không giống với phong cách của cô.

Minh Tranh cau mày ngồi trước bàn làm việc, vừa gọi một cuộc điện thoại nội bộ lại không chuyển được.

Một lúc lâu sau, có điện thoại gọi tới cho Tiểu Chu, “Tiểu Chu, đi gọi Eve.”

“Lão đại, Eve đã về rồi.”

“Cái gì?” Minh Tranh xẵng giọng, “Cô gọi điện thoại gọi cô ta quay lại.”

“Lão đại, ...” Tiểu Chu thấy ngọt ngào, cô chỉ là trợ lý của La Văn Anh, làm sao có quyền đó.

Minh Tranh buông thêm một câu nói trước khi dập điện thoại, “Trong vòng nửa giờ mà không thấy cô ta, tôi trừ lương các người.”

Tiểu Chu tự nhận mình thật xui xẻo, gọi điện thoại cho La Văn Anh, cô vừa mới lái xe ra khỏi Hào Khôn, “Tiểu Chu, chuyện gì vậy?”

“Eve, lão đại nổi giận rồi, khả năng sẽ phiền phức to, chị mau quay về công ty đi.”

La Văn Anh tập trung lái xe, “Em nói cho anh ta biết lúc này là lúc tan việc, chị có quyền lựa chọn không tăng ca, muốn trừ lương hay gì thì tùy anh ta.”

Tiểu Chu nghe từng lời truyền tới bên tai, cảm giác như bị kẹt giữa hai người này.

Khu nhà La Văn Anh sống cách Hào Khôn không xa, để cho tiện, cô đã sớm chuyển ra ngoài ở, là một căn hộ trên tầng 6 rộng gần một trăm thước vuông gồm hai phòng, để mỗi ngày khỏi bị cản nhàn.

Cô lấy chìa khóa mở cửa, đã một tháng đi làm bình thường, ngày ngày trôi qua thanh nhàn. Mở tủ lạnh có xà lách hôm qua mua ở siêu thị, La Văn Anh nấu cơm, rồi chuẩn bị xào thức ăn.

Tiểu Chu nơm nớp lo sợ thấy Minh Tranh từ trong phòng làm việc đi ra ngoài, anh đi không bao xa, liền nghe từ sau lưng truyền đến một tiếng, ngay sau đó liền thấy Minh Tranh bước về hướng cửa thang máy.

La Văn Anh đem rau rửa sạch chuẩn bị xào, một món mặn một món xào, một mình cô ăn như vậy cũng đủ rồi.

Minh Tranh biết rõ chỗ cô ở, cũng đã tới nơi, anh lái xe vào bãi đậu, nhìn thấy xe của La Văn Anh ở đó, Minh Tranh ngừng xe bên cạnh xe cô, lúc xuống xe do dự một hồi. Anh cầm tập văn kiện để ở ghế phụ, cũng không phải là nhất định phải tìm La Văn Anh mới có thể giải quyết, chẳng qua là hơn một tháng nay, anh khó có thể tìm được lý do nào khác. Minh Tranh đem tư liệu ở trong tay dẫn đo, sau đó đóng cửa xe đi về phía thang máy.

La Văn Anh đang nấu ăn ở trong bếp, Minh Tranh đứng ở ngoài cửa, đưa tay nhấn chuông.

“Ai vậy?” La Văn Anh lên tiếng, món ăn đang xào dở, rồi cô đi ra ngoài mở cửa, không quên đem tạp dề cất đi.

Cửa có khe hở có thể nhìn rõ ràng phía bên ngoài, La Văn Anh dừng lại động tác, lên tiếng, “Có chuyện gì vậy?”

Minh Tranh có thể ngửi thấy mùi thức ăn, anh thu hồi tầm mắt rồi nghiêm mặt nói, “Có một hạng mục lúc trước là em phụ trách, cùng tôi trở về công ty một chuyến.”

La Văn Anh vẫn đứng yên tại chỗ, “Nhưng bây giờ là lúc tan việc.”

“Eve, cô nên minh bạch, ở vị trí của cô, có một số việc cô phải tự biết bản thân có trách nhiệm.”

“Cũng là anh dạy tôi, làm việc không cần quá liều mạng, còn chưa nói, Hào Khôn là công ty của anh, tôi chỉ là một kẻ làm công ăn lương, một hạng mục cón con này được hay mất nói thẳng ra là cũng không ảnh hưởng nhiều đối với tôi, anh còn có việc gì sao?” La Văn Anh nói xong muốn đóng cửa.

Minh Tranh bước lên lấy tay ngăn lại, “Eve, đây không phải là phong cách làm việc của em.”

“Cái gì là phong cách, mọi người đều có thể thay đổi nói chi là tôi.” La Văn Anh không muốn nghe anh nói lời thừa, “Anh là tổng tài của Hào Khôn, có chuyện gì mà anh không giải quyết được cơ chứ?”

Minh Tranh đứng chắn trước mặt cô, “Chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi.”

“Không có gì để nói.”

La Văn Anh thấy anh đứng bất động, “Tôi còn đang nấu thức ăn trong bếp, không tiện.”

Nói xong, lại muốn đóng cửa lần nữa.

Minh Tranh vẫn cản trở không chịu buông tay, La Văn Anh dứt khoát dùng sức đóng lại, đưa tay hướng về phía anh đẩy ra “Đi đi.”

Minh Tranh bị cô đẩy lảo đảo thiếu chút nữa đứng không vững, anh thuận thế nắm chặt cánh tay cô, ôm cô vào trong vòng ngực nhằm hướng phòng khách đi vào.

192. Phiên Ngoại 2

Chương 2: Bị phổng

Hai chân La Văn Anh ra sức giãy giụa, không biết phải làm sao, Minh Tranh lại ra sức dùng lực, vòng chặt cánh tay ra phía sau cô, hai đùi cô bị kẹp chặt, bị anh ôm ghì đi đến bên cạnh ghế sofa.

Cô quyết định không giãy giụa nữa, đợi Minh Tranh đặt cô xuống, La Văn Anh lật đặt lùi lại mấy bước.

“Ồn ào đủ chưa?”

La Văn Anh nghe xong, không nhịn nổi nhếch miệng cười, “Anh hỏi như vậy là có ý gì?”

Thần sắc Minh Tranh chán nản ngồi phịch xuống ghế, trong tay còn đang cầm văn kiện, La Văn Anh nhìn lướt qua, “Về sau những chuyện này đều giao cho Tiểu Chu đi, tôi cũng cần nghỉ ngơi.”

“Em muốn rời đi?” Minh Tranh nắm được một chút tin tức trong lời nói của cô.

La Văn Anh ngồi xuống đối diện anh, “Bây giờ tôi còn chưa muốn rời Hào Khôn vì chí ít thì lương bổng tôi khá hài lòng, nhưng chuyện sau này làm sao biết trước? Tôi cũng không muốn chết già ở một công ty như vậy.”

Ánh mắt Minh Tranh bình tĩnh nhìn La Văn Anh, cô cũng cố giữ bình tĩnh nhưng toàn thân không có được tự nhiên, “Còn có việc gì sao?”

“Anh muốn ngồi ở đây một lát.”

“Anh không phải nói còn có hạng mục cần xử lý sao? Đi đi.”

La Văn Anh cứ nằm lần bảy lượt đòi tiễn khách, Minh Tranh thay đổi sắc mặt, không chịu rời đi, anh nhìn quanh phòng, trước đây cả hai đều là gặp ở khách sạn, thậm chí khi La Văn Anh chuyển nhà tới đây, anh cũng chưa tới. Minh Tranh đứng dậy, chân thon dài bước đến bên cạnh La Văn Anh, rồi đi quanh phòng khách, kể đó anh bước về phía thư phòng, mở rộng cánh cửa, thấy trước bàn máy vi tính có những cây cảnh trang trí nhỏ, La Văn Anh quay đầu, thấy anh không hề có ý định sẽ rời đi.

Minh Tranh đi tới phòng ngủ của La Văn Anh, cô không kiên nhẫn được nữa, đứng lên, “Anh đang làm cái gì vậy?”

Giọng cô vừa cất lên, Minh Tranh đã vịn tay cầm mở cửa đi vào, La Văn Anh bước đuổi theo, Minh Tranh nhìn một vòng, La Văn Anh sống một mình, trong nhà lâu lâu mới gọi người đến dọn dẹp, nhưng so với những thứ hào nhoáng ngoài kia, cũng là tốt hơn nhiều. Chăn mền cũng không có xếp lại, nhưng lại được bày ra chỉnh tề trên giường, cạnh giường là ghế sofa, bố trí đơn giản thoải mái, giống như phong cách của cô. Minh Tranh mở rèm cửa sổ, trong nhà không khí mát mẻ, hoàn toàn khác với bên ngoài nóng bức, giống như là hai thế giới đối lập.

“Anh xem đủ chưa?”

Minh Tranh xoay người, quay mặt về phía La Văn Anh với vẻ giận dữ. “Bây giờ có đi cũng không còn kịp rồi, hạng mục này vốn do em phụ trách, giờ gặp trục trặc em cũng có phân nửa trách nhiệm, anh sẽ ở lại đây ăn cơm, ăn xong sẽ đi.”

“Tôi không ngại nói thẳng...” La Văn Anh đi tới bên cạnh Minh Tranh, đưa tay kéo rèm cửa lại, “Chúng ta là quan hệ như thế nào, tốt tới mức anh có thể ở lại đây ăn cơm tối sao?”

Minh Tranh giống như suy nghĩ tới điều gì đó. “Chúng ta từng có quan hệ như thế nào em còn không rõ sao?”

Hừ.

La Văn Anh cười lạnh, ngày đó cô bước ra khỏi phòng làm việc của Minh Tranh, là chính miệng anh ta đã nói, một khi bước ra khỏi cánh cửa đó, thì giữa hai người xem như không còn quan hệ gì.

“Tôi không rõ.”

Minh Tranh dựa lưng vào vách tường, khuôn mặt tuấn tú nghiêng về phía La Văn Anh, “Chúng ta đã từng lên giường.”

Anh giống như đang nhắc nhở, sắc mặt La Văn Anh cứng đờ, tiếp đó cúi đầu xuống, tránh ánh mắt Minh Tranh, “quan hệ” như lời anh ta nói, cũng chỉ là chuyện lên giường.

“Chuyện này tôi biết rõ,” La Văn Anh di di chân, “Nhưng vậy thì sao chứ, đều là đã qua, không phải có câu nói rất hay sao? Nếu đã không lấy kết hôn làm mục đích yêu đương, đều là chơi đùa phong lưu, mà cho dù chúng ta có nói đến chuyện yêu đương, thì nhiều lắm cũng chỉ xem như đùa giỡn.”

Lời như vậy, Minh Tranh vẫn là lần đầu nghe thấy, trong lòng lại bắt đầu thấy khổ sở, anh không phải kẻ sở Khanh, trước giờ cũng không hề muốn làm những chuyện sở Khanh với La Văn Anh.

“Em thật sự nghĩ như vậy về quan hệ giữa chúng ta?”

Trong lòng La Văn Anh như bị đâm một cú nặng nề, là anh ta vô tình hay là anh ta che giấu quá giỏi, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, mà anh ta vẫn còn muốn cô phải nói ra hay sao?

La Văn Anh không trả lời anh, “Đi nhanh đi, nếu có người bắt gặp e không tiện.”

“Buổi tối mà em còn có khách?”

La Văn Anh ngẩng đầu, “Dù sao thì khách của tôi cũng không phải anh.”

“Đi xào rau đi, anh ăn xong cơm tối sẽ về.”

“Anh...” La Văn Anh đang nói lại như chợt nhớ ra điều gì, cô đi nhanh ra cửa, Minh Tranh thấy có gì đó không đúng, nên cũng đi theo ra ngoài, mới đi đến hành lang, một mùi khó chịu đã xộc vào mũi.

Trong nhà bếp, một ngọn lửa đang phát lên, sắp đốt tới máy hút khói, La Văn Anh vội vàng chạy vào. Minh Tranh cũng đuổi theo sau, nhanh tay gạt tay cô lại, “Chớ đi vào, nguy hiểm.”

“Không được, còn đợi, căn nhà sẽ bị đốt ra tro mắt.” La Văn Anh ho sặc sụa, Minh Tranh giữ chặt lấy cô, “Em đi vào thì làm được gì chứ?”

Anh đưa La Văn Anh ra ngoài xong, vội chạy vào tìm kiếm quanh bếp, giọng hấp tấp nói, “Nắp nồi đâu?”

La Văn Anh chưa từng gặp qua trường hợp này, cô đứng ở ngoài cửa, miệng lắp bắp, “Cái gì nắp nồi?”

“...”

“Là cái nắp để đây nồi lại.”

“Tôi nấu ăn chưa từng dùng nắp nồi, để tôi tìm xem.” La Văn Anh nói xong, chạy vội ra chỗ ngăn tủ, cô nhớ ra mỗi cái nồi đều có một nắp riêng, chẳng qua bản thân không có thói quen dùng, cho nên tất cả đều đem cất vào trong rương.

La Văn Anh luống cuống tay chân lôi hết mọi thứ trong rương ra, tìm cũng không tìm được, cô vội vàng lật úp rương.

Minh Tranh thấy cô tìm tới tìm lui cũng không thấy, phải nghĩ cách dập lửa trước, sợ lửa bốc lên cao sẽ càng nguy hiểm.

Lửa trước mắt chưa dập được, Minh Tranh ngó quanh thì thấy rổ rau xà lách La Văn Anh để trên bàn, anh đem xà lách đổ vào cái nồi đang bốc cháy, thấy lửa bị rau xà lách che lấp hơn phân nửa, Minh Tranh thừa cơ đưa tay ra muốn tắt bếp ga, nhưng lửa trong nồi lại lần nữa bùng lên mang theo khói khét lẹt, Minh Tranh vội đưa tay lên che mặt, chỉ còn cảm thấy cái nóng bỏng rất truyền tới.

La Văn Anh vất vả lắm mới tìm được nắp nồi, vội vàng chạy tới, “Tìm được rồi.”

Khó khăn lắm cô mới vào được bên trong, Minh Tranh thấy cô quờ quạng tìm kiếm, lại đem cô đẩy ra ngoài, anh chụp lấy cái nắp nồi, nhanh chóng đặt lên nồi dập tắt ngọn lửa.

La Văn Anh ngồi ở trước bàn ăn, lúc này tim đã đập loạn xạ, cô chống tay lên trán, ngẩng đầu nhìn về phía Minh Tranh, “Anh không sao chứ?”

“Không sao.”

La Văn Anh nhìn quanh bếp rồi lại nhìn Minh Tranh, “Nếu anh không đòi ở lại thì sẽ có chuyện như thế này sao?”

Minh Tranh đóng cửa bếp lại, không nói gì.

La Văn Anh đứng dậy đi tới trước ngăn tủ, thu dọn các món đồ còn đang bày trên mặt đất, Minh Tranh đi ngang qua, cô ngẩng đầu, nhìn thấy tay của anh không ổn lắm, “Đợi một chút.”

La Văn Anh ngừng tay, Minh Tranh không dừng bước, vẫn đi về phía trước, “Xem ra bữa cơm này anh không ăn được, phải đi thôi.”

Cô đuổi theo Minh Tranh, “Tay của anh...”

La Văn Anh muốn cầm tay anh lên xem, nhưng Minh Tranh tránh đi, cô nóng lòng muốn biết nên cố sức chụp lấy, Minh Tranh rên lên một tiếng, La Văn Anh vội rút tay lại. “Tôi đưa anh đi bệnh viện.”

“Bị thương có một chút.”

“Vậy anh đưa tay đây cho tôi băng lại.” La Văn Anh kéo anh đến ghế sofa bên cạnh, cô cầm trên tay hộp cứu thương từ thư phòng đi ra, đang là mùa hè nên chỗ bị phỏng rộp lên mấy cái mụn nước, chỉ nhìn qua đã thấy ghê người, còn có một chỗ chuyển thành màu hồng.

Ánh mắt Minh Tranh sáng lên, La Văn Anh tiến tới, dùng bông băng nhúng lấy thuốc nước dề đặt cẩn thận bôi lên cho anh.

“Không phải em muốn đuổi tôi đi sao?” Minh Tranh nhìn cô chằm chằm.

La Văn Anh nắm chặt bông băng trong tay, không nói gì.

“Eve.”

La Văn Anh ngẩng đầu lên ngắt lời Minh Tranh, “Hay là đi bệnh viện đi, bị thương nặng, tôi sợ sẽ bị nhiễm trùng.”

Minh Tranh như không để ý, thu tay về.

La Văn Anh có chút giận, cũng không biết là do đau lòng hay là vì nguyên nhân khác, chỉ cảm thấy lồng ngực chật chội ngột ngạt, khó chịu vô cùng, đột nhiên cô đưa tay lên ném bông băng về phía bàn trà, chai thuốc sát trùng bị hất đổ một vệt nước dài lan ra sàn, “Ai bảo anh như vậy đập tắt lửa, anh bị bỏng cũng đáng đời anh, hay anh muốn nói nếu không phải do tôi phụ trách hạng mục đó không tốt, anh cũng không đến đây làm gì? Minh Tranh, giữa chúng ta còn có cái gì chứ, ai bảo anh vào bếp nhà tôi, làm chuyện này chuyện kia bát nháo cả lên?”

Cô càng nói càng loạn, càng lúc càng nói năng lộn xộn, La Văn Anh cố gắng trấn tĩnh, lại thấy không khí mát mẻ trong nhà cũng không có một chút tác dụng, toàn thân nóng bức khó chịu vô cùng.

Minh Tranh cúi thấp đầu, nhìn chằm chằm vào cánh tay của mình, sau một lúc lâu, thấy La Văn Anh có chút bình tĩnh lại, lúc này anh mới ngẩng đầu nhìn về phía cô, “Anh là muốn cùng em bình tĩnh nói chuyện.”

“Nói chuyện gì?” La Văn Anh khẽ nhếch miệng.

Minh Tranh nhìn La Văn Anh với vẻ mặt u ám, La Văn Anh thấy anh không nói lời nào, quả thật cô hành động có hơi quá trớn, “Tôi chỉ hỏi anh một vấn đề, anh trả lời tôi cho rõ ràng, giữa chúng ta không còn gì để nói.”

Minh Tranh không gật đầu, nhưng cũng không cự tuyệt, trong lòng đã có suy nghĩ phải trả lời thế nào, anh hoàn toàn có thể đoán ra vấn đề mà La Văn Anh muốn nói đến, tất nhiên là về Phó Nhiễm.

Nếu có thể chuẩn bị được tâm lý, có đầy đủ thời gian suy nghĩ, thật sự sẽ có đáp án sao?

“Trong lòng anh có thể buông được Phó Nhiễm, bây giờ anh có thể chỉ nghĩ đến mình tôi sao?”

La Văn Anh buột miệng nói ra, giọng nói chùng xuống, chỉ là cảm thấy hơi nhiều điều là điều dư thừa, nhưng vẫn muốn cho nhau một cơ hội cuối cùng.

Minh Tranh mím chặt môi mỏng, trầm mặc thật lâu.

Trong lòng La Văn Anh lại càng hoang mang.

Tay đau một lòng đau gấp vạn lần, tuy rằng không đến mức cào xé tâm can, nhưng hoàn toàn là cảm xúc chân thật, La Văn Anh nhìn chằm chằm tay của Minh Tranh, cho dù chỉ là nuốt nước bọt cũng cảm thấy đau, nhưng sắc mặt anh vô cùng tĩnh lặng, ngay cả ánh mắt cũng phẳng lặng như mặt hồ không gợn sóng.

Rốt cuộc là đã phải làm như thế nào, mà có thể giấu kín được tâm tư kín đến như vậy?

Minh Tranh suy nghĩ một hồi, lúc này mới mở miệng, “Anh không thể cam đoan.”

La Văn Anh thấy sống mũi mình cay cay.

“Eve, em cho anh một ít thời gian có được không?”

Điều La Văn Anh muốn nghe không phải là những lời này.

Thời gian? Từ khi cô biết Minh Tranh, lần gặp đầu tiên, lần làm lễ đính hôn, đánh lừa tất cả mọi người rằng họ thực sự là vợ chồng, rồi Minh Tranh đề nghị hủy hôn, sau đó cô đến làm ở Hào Khôn, sau đó nữa...

Hết kí ức này đến kỉ niệm khác, từng cái một hiện về trước mắt, giật mình nhận ra, đã rất nhiều năm trôi qua. muốn

La Văn Anh lạnh lẽo nhếch khóe môi, đôi mi chớp nhẹ, “Chờ, Minh Tranh, tôi còn có mấy năm thanh xuân để chờ anh? Thôi đi, chúng ta nên một lần đoạn tuyệt thì hơn.”

193. Phiên Ngoại 3

Chương 3: Tôi và anh, chúng ta hãy cho nhau một lối thoát.

Minh Tranh lại suy tư.

Trong mắt La Văn Anh ánh lên vẻ chua xót, dường như mí mắt không cất lên được, cô nhìn sang hướng khác.

Trong nhà bếp, mùi hương của thức ăn hòa lẫn trong mùi khói đặc sệt bay lan trong không khí xộc vào mũi cô và anh, Minh Tranh không tỏ ý phải đi ngay, “Đối với tôi mà nói, Phó Nhiễm không giống như vậy.”

La Văn Anh cắn chặt môi không nói gì, có lẽ chỉ mình cô ngu ngốc nên mới ngồi đây nghe người đàn ông của mình kể lẽ rằng người phụ nữ kia quan trọng với anh ta như thế nào, cô thấy người như căng ra, chỉ muốn đứng lên đi khỏi, Minh Tranh vẫn tiếp tục nói, “Tôi từng nghĩ, lúc trước nếu tôi không bỏ đi, không nói một lời mà bỏ rơi Phó Nhiễm, có phải liệu bây giờ tôi và cô ấy sẽ không như ngày hôm nay?”

La Văn Anh nhìn xuống, thấy Minh Tranh đang nhìn cô không chớp mắt.

Cô thấy bối rối quá, Minh Tranh cũng không rõ câu trả lời, tìm kiếm lâu nay, giờ có cảm giác càng tìm lại càng đi vào ngõ cụt, còn La Văn Anh là lần đầu biết đến nỗi đau khổ như bị lãng trí, cô nhìn Minh Tranh mà ánh mắt mơ hồ, sau cùng cô vẫn không có đủ dũng khí, ánh mắt chua xót, cô nghe được giọng của mình như thoát ra một cách vô thức, “Minh Tranh, nói như vậy... anh thật sự rất yêu cô ấy.”

Cô biết rằng, khi cô thốt ra những lời này, cũng là tự bức mình đi tới đường cùng, Minh Tranh luôn lạnh lùng, không dễ để cho người khác đọc được tâm can, lúc đầu La Văn Anh còn có thể cho là anh ta đối với Phó Nhiễm chỉ là quyến luyến, không phải yêu thương. Nhưng lần này cô đã hiểu rõ, nếu không phải yêu, anh ta cũng đâu ở cạnh bảo vệ Phó Nhiễm lâu như vậy, mặc dù anh ta chưa hề nói yêu Phó Nhiễm lấy một lần, nhưng bên cạnh anh ta ngoài cô ấy không hề có ai khác, không phải đây chính là bằng chứng rõ ràng nhất hay sao?

Đôi mắt Minh Tranh hằn lên những cảm xúc phức tạp, La Văn Anh hỏi nhiều như vậy, nhưng anh không trả lời được câu nào. Cho dù câu trả lời là có hay không, đối với Minh Tranh mà nói, cũng không thể tìm ra được. Bản thân anh cũng không biết rõ, hướng hồ là cho La Văn Anh câu trả lời. Minh Tranh đứng dậy, “Em thực sự không thể cho hai ta một cơ hội sao?”

“Minh Tranh,” La Văn Anh nhìn thẳng vào anh, cô lại thấy vết thương nơi tay anh, “Là anh không cho tôi cơ hội, chỉ có tôi, hoặc anh, không phải chúng ta.”

Minh Tranh nhìn từ cửa sổ lầu 6 ra ngoài, lúc này đã gần tối, đã có thể thấy màu hoàng hôn đang nhuộm dần lên những dãy nhà cao tầng phía xa, thậm chí khuôn mặt của những con người bên trong những dãy nhà đó, cũng phảng phất một màu u ám.

Nghe La Văn Anh nói xong, Minh Tranh định trả lời, nhưng lúc sắp mở miệng mới nhận ra không biết phải nói gì. Anh chỉ liếc nhìn về phía La Văn Anh, rồi im lặng quay người đi ra cửa. La Văn Anh vội cầm lấy tập tài liệu trên sofa rồi đứng dậy, Minh Tranh bước chậm rãi, cô vóc dáng mảnh mai cũng rất nhanh tiến đến cánh cửa, anh mở cửa ra, bước chân có chút ngập ngừng, anh xoay người lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào La Văn Anh.

“Eve.”

La Văn Anh đưa tập tài liệu cho anh, “Sau này nếu bên công ty có chuyện gì, thì trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, miễn là trong giờ làm việc thì tôi sẽ tới.”

Lần này cô thực sự là muốn tiễn khách.

Bước chân Minh Tranh trở nên nặng nề, La Văn Anh đưa tay ra mở cửa, anh bước ra ngoài, cảm giác cơ thể bị cái nóng bao trùm lấy, thậm chí trong lòng cũng cảm thấy rất khó chịu.

Anh không thể ở lại, mà cũng không còn lí do gì để ở lại.

La Văn Anh nhìn anh đi về phía thang máy rồi đóng sầm cửa lại, tiếng động lớn đến đinh tai nhức óc.

Cô đưa tay lên ôm lấy mặt, lưng dựa vào cánh cửa rồi bất thần trượt xuống như không có sức.

Minh Tranh lái xe chẳng có mục đích giữa lòng đường đầy xe qua lại, điện thoại kêu vang từng hồi, Tiểu Chu đã đi trước tìm cách giải quyết, nhưng người tìm mãi không thấy, cô đã hoảng đến mức luống cuống.

Minh Tranh dừng xe ở một ngã tư đông đúc, một mỗi vươn tai nhấn phím nghe rồi đeo tai nghe vào, anh ta ngồi ngả ra ghế, “Alo.”

“Lão đại, thế nào rồi ạ, khi nào Eve sẽ tới đây?”

“Cô ấy bận rồi.”

“Aaa... Làm sao đây, em lo không nổi.” Tiểu Chu bị sốc hết lần này đến lần khác, nghe như sắp khóc bên kia đầu dây.

Ánh mắt Minh Tranh giấu vẻ bức dọc, “Hai mươi phút nữa tôi đến nơi, cô cố gắng nghĩ cách kéo dài thời gian.”

“Được, được, ” Tiểu Chu nói, gánh nặng trong lòng như được nhắc lên.”Em sẽ lo chuyện đó.”

Minh Tranh nhấn ga, đặt điện thoại xuống ghế phụ, bây giờ chưa tới giờ cao điểm, xe chạy trên đường cao tốc nhìn xuống có thể thấy những tòa nhà san sát nhau, nhìn gần hơn một chút còn có thể thấy những bóng người đang đi lại bên trong. Đa số thời gian Triệu Lan đều ở Y Vân thủ phủ, Phó Nhiễm mang thai, bà sẽ tới giúp chăm sóc Hân Hân, nhà của Minh Tranh vốn là không giống một ngôi nhà, càng cảm thấy cô quạnh.

Công ty đối tác hẹn ở quán bar Khải Duyệt, ra khỏi đường cao tốc thì lại kẹt xe, Minh Tranh nhìn ra ngoài, nơi này là trung tâm mua sắm, ba tầng lầu phát ra ánh sáng rực rỡ khiến ai ai đi qua cũng không nhịn được phải ghé mắt qua cửa kính nhìn vào, rất nhiều người mua sắm ra ra vào vào, nhưng Minh Tranh nhìn qua đã nhận ra ngay hai người.

Người phụ nữ mặc chiếc váy dài màu lam, làn da cô trắng nõn nà, bụng đã nhô lên khá rõ. Phó Nhiễm khoác tay người đàn ông bên cạnh, tất nhiên là không cần phải nói tới Minh Thành Hữu, đi tới đâu cũng đều biến thành tiêu điểm của sự chú ý, giới truyền thông đều cho rằng, dựa vào vẻ đẹp cũng như thân hình của anh, không vào giới diễn viên nghệ sĩ quả nhiên là đáng tiếc. Nhưng xưa nay đâu có thể chiều theo lòng người, cuộc sống không bị nhòe mờ mới là tốt nhất.

Minh Thành Hữu cầm ly kem Haagen-Dazs trên tay, Phó Nhiễm ham ăn, cầm muỗng múc một muỗng cho vào miệng, kem trong miệng chưa tan hết cô đã vội múc một muỗng khác.

Minh Thành Hữu thấy thế vội giấu ly kem ra sau lưng, hình như anh nói gì đó với Phó Nhiễm, nhưng cô dứt khoát đứng đó không chịu đi, cứ gơ cánh tay về phía Minh Thành Hữu. Minh Tranh dừng xe ở ven đường dõi theo, Minh Thành Hữu không còn cách nào khác, lại phải đưa ly kem ra. Phó Nhiễm múc một muỗng đưa lên miệng anh, anh vội quay mặt sang hướng khác, Phó Nhiễm cứ nhất định đòi dứt cho anh cho bằng được. Minh Thành Hữu lộ vẻ mắc cỡ, ăn xong muỗng kem liền tiến đến hôn lên má cô.

Phó Nhiễm đưa anh ly kem, “Đừng đổ kem của em.”

Minh Tranh cứ thờ thẩn nhìn về phía hai người họ, cho đến khi có tiếng còi xe vang lên từ phía sau, “Nè, hết đèn đỏ rồi, anh không đi à?”

“Đừng cản đường nữa, tôi đang vội!”

Minh Tranh không nói gì, Minh Thành Hữu ôm Phó Nhiễm đi ra bãi đỗ xe, Minh Tranh nhấn ga, nhìn qua kính chiếu hậu, chỉ thấy hình ảnh của hai người họ nhỏ dần, rồi biến mất khỏi tầm mắt.

Minh Tranh tăng tốc, mở cửa sổ, một cơn gió thổi qua vành tai luồn vào mái tóc, khiến một mảng da trên cánh tay bị phồng bong lên, Minh Tranh giương mắt, trong đôi mắt ánh lên nỗi cô đơn dày đặc như bóng đêm bao trùm.

Lúc trở về, Minh Tranh đã say khướt, một mình Tiểu Chu không xoay sở nổi, vất vả tiễn người của công ty đối tác xong, Tiểu Chu nhanh chóng lấy điện thoại di động ra. Đầu dây bên kia vừa bắt máy, Tiểu Chu vội vàng nói, “Alo, Eve, tụi em đang ở Khải Duyệt, lão đại say đến bất tỉnh nhân sự, chị...”

“Em lái xe đưa anh ta về, đừng để anh ta lái.”

“Eve, chị đến đây được không?”

La Văn Anh đang đứng trên sân thượng, hạ giọng, “Tiểu Chu, những chuyện này mà em cũng không xử lý được sao? Sau này không có chuyện gì hệ trọng thì đừng gọi cho chị, chị là cấp trên của em, không phải là bảo mẫu, em hiểu không?”

Nói xong, cô tắt máy.

Tiểu Chu đã quá hiểu tính khí của La Văn Anh, cô phải cắn răng quay lại hộp đêm.

Cô bắt một chiếc taxi đưa Minh Tranh về nhà, may mắn gặp Triệu Lan từ phòng khách đi ra, nhìn thấy Minh Tranh thì vội chạy tới, “Tôi lo muốn chết, sao nó lại về trễ như vậy?”

“Bác, giám đốc có hẹn với đối tác, nếu không có gì nữa thì con xin phép về trước.”

“Ừ, cảm ơn cô.”

Triệu Lan dìu Minh Tranh lảo đảo đi vào nhà, “Minh Tranh, con uống nhiều vậy, chuyện công ty quan trọng nhưng cũng phải chăm sóc bản thân chứ, con đã từng tuổi này cũng nên nghĩ tới chuyện lập gia đình rồi.”

Minh Tranh đột nhiên gạt tay Triệu Lan ra, chậm chạp bước lên cầu thang.

“Minh Tranh.”

Anh không nói gì, tự đi lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ bước vào, tuy uống rất nhiều, nhưng anh vẫn còn tỉnh táo. Hơi lạnh từ điều hòa tỏa ra khắp căn phòng, Minh Tranh nằm ngửa trên giường, lấy cánh tay che mắt, xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả nhịp thở của chính mình.

Hôm sau tỉnh lại, hai cánh tay Minh Tranh buông thõng, cảm giác cơ thể không có chút sức lực nào, đứng dậy thôi cũng thấy vất vả, đầu thì nặng trĩu chân lại nhẹ tênh, không thể điều khiển được.

Lúc xuống lầu, không thấy Triệu Lan đâu.

Không nói cũng biết, chắc chắn là đã tới Y Vân Thủ Phủ.

Bà giúp việc từ trong bếp đi ra, “Tôi làm xong bữa sáng rồi, cậu...”

“Tôi không ăn.” Minh Tranh vừa nói xong đã bước ra ngoài.

La Văn Anh phải đánh hai lớp phấn nền mới dám ra ngoài, cô vừa đi vừa lo lắng, tối hôm qua hầu như cả đêm không hề chợp mắt, mới bước vào đại sảnh đã thấy Minh Tranh ở phía trước, La Văn Anh đi chậm lại, nhưng vẫn hướng về phía thang máy.

Tiểu Chu nhìn thấy hai người, vội vàng chào hỏi, “Giám đốc, tối qua anh ổn chứ?”

“Không sao.” Minh Tranh không nhìn hai người họ lấy một cái, đưa tay bấm nút chọn số tầng.

“Ai da, tay của anh sưng tấy lên rồi,” Tiểu Chu sợ hãi la lên, “Tối hôm qua đâu có nghiêm trọng tới mức này, anh đi bệnh viện ngay đi...”

Cô mới nói được một nửa câu, còn nửa câu kia bị bỏ lại ngoài thang máy.

Tiểu Chu chỉ vào cửa thang máy chuyên dụng, “Eve, chị thấy tay của giám đốc chưa? Sưng tấy lên rồi, nhưng anh ấy hình như không thèm để ý.”

La Văn Anh bước vào thang máy, “Thân thể anh ta mà anh ta còn không biết chăm sóc, người khác nhắc nhở quan tâm gì cũng là dư thừa.”

Tiểu Chu thấy vậy, thì không nói nữa.

“Hôm qua dự án bàn bạc thế nào rồi?”

“Sau khi giám đốc tới, thì cũng gần bàn xong rồi.”

“Ừ, vậy thì tốt.” La Văn Anh lãnh đạm trả lời, cửa thang máy đột nhiên dừng ở một tầng, La Văn Anh ngẩng đầu lên thì thấy một cô gái xinh đẹp bước vào, mái tóc dài đen bóng, dáng người khá cao, tay cầm túi xách, thấy hai người họ thì vội chào hỏi, “Chào hai người.”

Tiểu Chu thắc mắc, “Cô là người mới?”

“Vâng, tôi vừa đến phòng Nhân sự trình diện, bây giờ chuẩn bị đi tới phòng làm việc.”

Tiểu Chu liếc mắt về phía các con số trên tường thang máy, Tiệm Khôn có một quy tắc, càng làm việc ở tầng cao thì chức vụ càng cao, “Cô làm ở tầng mấy ?”

Cô gái đưa bàn tay về phía La Văn Anh, “Cô chính là Eve phải không, nghe danh đã lâu, tôi là thư ký mới của tổng tài, Tạ Nam.”

Tiểu Chu hết sức ngạc nhiên nhìn về phía La Văn Anh, từ khi nào mà Minh Tranh đổi thư ký mà ngay cả hai người họ cũng không biết?

194. Phiên Ngoại 4

Chương 4: Cố ý lấy lòng

La Văn Anh đưa tay nắm lấy tay cô.

Tạ Nam nói rất nhiều, cũng rất biết thừa dịp lời kéo làm quen, ngồi thang máy một hồi lâu bất quá liền đứng lên bắt chuyện cùng Tiểu Chu, cửa thang máy ding mở ra, La Văn Anh dẫn đầu đi ra ngoài, Tạ Nam nhìn theo bóng lưng của cô.

“Cấp trên như cô ấy thật khó gần gũi.”

Tiểu Chu cùng Tạ Nam cùng đi về phía trước: “Đừng nói bừa, con người Eve rất tốt.”

Ngay cả có lúc đối với cô rất khắc nghiệt, bất quá Tiểu Chu tự nhiên cũng biết đây là vì cô ấy có ý tốt.

Minh Tranh ngồi ở trước bàn làm việc, trên cánh tay bọt nước sau khi vỡ ra trông vô cùng thê thảm, thật không nỡ nhìn, sắc mặt anh lạnh lùng, nhìn chăm chăm mấy vi tính, ngón tay ở trên bàn phím gõ rất nhanh.

Tạ Nam gõ gõ cửa phòng làm việc.

“Vào đi.”

“Xin chào Tổng tài, tôi là thư ký mới tới.”

Minh Tranh cũng không ngẩng đầu lên, Tạ Nam đi đến cạnh anh, nhìn thấy cánh tay của Minh Tranh, cô không có hỏi nhiều, Minh Tranh làm xong liền phát tay ý bản cô đi ra ngoài.

“Công tác cụ thể sẽ có người giúp cô chuẩn bị, còn có hôm nay tôi không muốn gặp bất kì người nào, có điện thoại cũng thay tôi từ chối.”

“Vâng.” Tạ Nam trước khi trước khi rời đi, ánh mắt một lần nữa nhìn chăm chăm vết thương trên tay Minh Tranh.

Cho đến khi cửa phòng làm việc nặng nề vang lên tiếng đóng cửa, thần sắc căng cứng của Minh Tranh lúc này mới thả lỏng một chút, anh dựa người vào ghế, cây bút kí tên cầm trong tay cũng bị ném sang một bên.

Tiểu Chu cầm một tập tài liệu đi tới trước cửa, Tạ Nam nhanh chóng gọi cô lại.

“Julie.”

“Gì thế?”

“Lão đại phân phó, hôm nay không muốn gặp bất kì người nào.”

Tiểu Chu giơ giơ lên tài liệu trong tay lên “Cái này làm sao bây giờ?”

“Cô đưa tôi đi, tôi đợi tới thời gian ăn cơm sẽ mang vào.”

“Cũng được.” Tiểu Chu tiện tay đem tài liệu đưa cho Tạ Nam.

“Julie” Tạ Nam kéo cô đến bên cạnh mình.

“Đợi tôi cùng ăn cơm trưa đi, tôi vừa tới công ty cũng không quen người khác.”

“Được thôi.”

Thời gian cơm trưa, Tiểu Chu gõ cửa phòng làm việc La Văn Anh “Eve, chúng tôi đi ăn cơm, có cần mua về cho cô không?”

“Không cần, các cô đi đi.” La Văn Anh cũng không ngẩng đầu lên, cúi đầu hoàn thành đồng công việc.

Tạ Nam cùng Tiểu Chu ăn cơm rất ngon miệng, Tạ Nam xoay người lại nhận lấy hai chén canh mà Tiểu Chu đem tới.

“Chao ôi, cảm ơn, nhanh chóng ngồi xuống ăn đi.”

Tạ Nam năm nay 26 tuổi, cũng làm ở một vài công ty rồi sau đó mới tới Hào Khôn, có kinh nghiệm và bằng cấp cao, tới Hào Khôn phỏng vấn cũng không gặp quá nhiều khó khăn.

“Julie, hôm nay tôi thấy tay lão đại bị thương.”

“Cũng không biết tại sao nữa. Ngày hôm qua không biết làm sao, vốn là ở nhà Eve, lúc trở về liền biến thành như vậy, bảo lão đại đi bệnh viện cũng không chịu đi.”

Tạ Nam cắn dũa “Lão đại cùng Eve quan hệ không tầm thường sao?”

“Haiz, cô cũng đừng hỏi nhiều.” Tiểu Chu hạ giọng “Dù sao chúng ta cứ làm tốt công việc của mình là được.

“Vậy cũng đúng. ” Tạ Nam đem xương sườn trong chén gấp cho Tiểu Chu, “Hôm nay tôi lần đầu nhìn thấy lão đại, lúc phỏng vấn cũng không có thấy anh ấy ở đó.”

“Cảm giác như thế nào?”

“Không nói được mấy câu...”

Tiểu Chu nghiêm túc bỏ đôi dũa trong tay xuống:

“Tôi đã nói với cô, lão đại á, người này bề ngoài nhìn lạnh lẽo rét buốt như băng tuyết, thời gian trước nhất định rất khó tiếp xúc, tôi vừa mới thấy anh ta đã sợ muốn chết, nhưng trời sinh cao ráo đẹp trai, cô nhìn bộ dạng của anh ta một chút đi, tuyên bố Hào Khôn là nơi làm việc. Mấy cô nàng tiểu thư nhờ quan hệ xã hội để lên tầng cao nhất làm việc, về sau cô có thể sẽ gặp rắc rối nhưng mà, làm việc chung thời gian dài cô sẽ phát hiện ra, lão đại là người cũng không tệ lắm, chỉ ít không giống bề ngoài nhìn rất khó tiếp cận.”

Tạ Nam như có điều suy nghĩ dùng dũa gõ hây hạt gạo: “Vậy cũng được.”

“Dù sao cô không có việc gì cũng đừng chọc anh ta, mấy người tầng trên trên cùng luôn luôn có chút cổ quái.”

Tạ Nam gật gật đầu, đem món ăn gấp cho Tiểu Chu:

“Cô ăn đi, nếu không sau khi hết giờ làm chúng ta đi ăn buffet đi, tôi biết có một nhà hàng làm món bò bít tết rất ngon.”

“Được đó.”

Hai người ăn cơm trưa xong, Tạ Nam và Tiểu Chu cùng nhau đi về phía thang máy, trở lại phòng làm việc của từng người, Tạ Nam cầm ly nước ngồi trước máy tính, ngẩn người, nhìn đồng hồ thấy thời gian vẫn còn sớm, cô nhanh chóng chạy xuống lầu.

Minh Tranh đã ăn cơm trưa xong, đang đi về phía phòng làm việc.

“Tổng tài ” Tạ Nam đứng lên “Julie có tập tài liệu, tôi đã để trên bàn .”ao

“Ừ.” Minh Tranh đáp nhẹ một tiếng, cũng không nói gì nữa, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không có nhìn cô, nhắc chân vước vào phòng làm việc.

Tập tài liệu để ở trên bàn Minh Tranh, anh ngồi xuống ghế, bận rộn làm việc, lát sau mới quyết định mở tài liệu ra kí tên, lại phát hiện bên cạnh để một cái túi ni lông, phía trên còn có tên vài loại thuốc. Minh Tranh đem bịch nylon mở ra, nhìn thấy bên trong là một hộp thuốc mỡ trị phỏng cùng mấy hộp thuốc kháng viêm.

Văn kiện là của Tiểu Chu đưa, cô ấy lại là trợ lý của La Văn Anh, người đầu tiên Minh Tranh nghĩ đến, dĩ nhiên là La Văn Anh.

Anh cầm lấy thuốc mỡ để ở trong lòng bàn tay, không một chút nghĩ ngợi đứng dậy chạy ra ngoài.

Tạ Nam ngược mắt từ màn hình máy tính nhìn lên, gặp Minh Tranh đi nhanh như cơn gió, cô vội vàng đứng dậy: “Tổng tài...”

Tiếng nói vừa dứt, Minh Tranh đã sớm đi xa.

La Văn Anh nằm bò ở trước bàn máy tính nghỉ ngơi một chút, bụng không thấy đói, cả bữa trưa cũng không có ăn. .

Minh Tranh vẫn không gõ cửa, trực tiếp vặn mở tay cầm cửa sau đi vào. Đôi tay La Văn Anh dè lên nhau, trán mướt mướt gồ lên cánh tay, bên trong phòng nhiệt độ rất thấp, Minh Tranh nhìn thấy bộ dáng này biết rõ là cô đang ngủ, bước chân nhẹ nhàng tiến lên.

Cầm lấy áo khoác treo trên giá, anh thuận tay phủ lên cho cô.

La Văn Anh ngủ không được sâu, một động tác rất nhỏ khiến cô mở mắt, chăm chú nhìn kỹ mới phát hiện đứng bên cạnh mình là Minh Tranh, bả vai La Văn Anh mỗi nhừ ề ầm.

Minh Tranh vòng qua cái bàn, ngồi ở cái ghế bên cạnh La Văn Anh.

Cô nhướn mày, ánh mắt xẹt qua cánh tay anh. Quả nhiên đúng như Tiểu Chu đã nói, cổ tay áo vén lên là có thể thấy một mảng sưng đỏ rất lớn, La Văn Anh có chút bất đắc dĩ, cô quay sang hướng hướng khác, tay cầm lấy tài liệu bên cạnh bàn:

“Tại sao không đi bệnh viện, như vậy rất dễ bị nhiễm trùng.”

Minh Tranh ánh mắt liếc thẳng La Văn Anh:

“Không có sao, không phải em đã chuẩn bị thuốc mỡ cho tôi rồi sao?”

Minh Tranh giơ cái túi nylon lên, đưa tới trước mặt La Văn Anh:

“Bất quá tôi không được khéo tay, cho nên đến phòng làm việc làm phiền em vậy ‘.

La Văn Anh nhìn gói thuốc trong tay, lập tức tỉnh ngủ, nhỏ giọng nói “Tôi không có mua thuốc cho anh.”

Minh Tranh nắm chặt mười ngón tay, ánh mắt khóa chặt trên gương mặt La Văn Anh “Không phải em?”

“Ừ, không phải.” La Văn Anh để tập văn kiện xuống.

Minh Tranh suy nghĩ chốc lát, ý tứ của La Văn Anh rất rõ ràng, không muốn nói chuyện cùng anh, nên anh xách túi thuốc chuẩn bị đi.

Giọng La Văn Anh vang lên phía sau lưng anh “Đi bệnh viện đi.”

Minh Tranh không có trả lời, thời điểm đi tới cửa quay đầu nhìn lại, tầm mắt La Văn Anh không kịp tránh đi, ánh mắt hai người chạm vào nhau “Eve.”

Suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn còn không lời gì để nói, kéo cửa bước ra khỏi phòng làm việc của La Văn Anh.

Cô nắm chặt cây bút trong tay, trong công ty này những cô gái kia luôn muốn tranh nhau lấy lòng Minh Tranh, thấy anh bị thương cũng sẽ quan tâm lo lắng chuẩn bị thuốc thang chu đáo, La Văn Anh vén tóc ra sau vành tai, cánh tay vừa động, áo sơ mi khoát trên đầu vai liền rớt xuống đất.

Minh Tranh đi về phía phòng làm việc của mình, Tạ Nam từ trước bàn đứng lên, Minh Tranh dừng bước:

“Cô theo tôi vào phòng làm việc một chút.”

“Vâng.”

Tạ Nam nhìn thần sắc Minh Tranh có chút bối ngỡ, đi theo phía sau anh vào phòng làm việc, Tạ Nam che giấu tâm tình đang dậy sóng, cẩn thận dè dặt đi tới Minh Tranh trước bàn:

“Tổng tài, ngài tìm tôi có việc?”

Minh Tranh ném thứ cầm trong tay lên bàn: “Trừ cô ra còn có ai bước vào phòng làm việc của tôi không?”

“Không có.”

Minh Tranh ngồi vào bên trong ghế làm việc:

“Thuốc này là do cô mua?”

“Vâng, tôi thấy tay của ngài bị thương khá nghiêm trọng, nghe Julie nói ngài cũng không đi bệnh viện, nên tôi mua cho ngài một ít thuốc.”

Thanh âm Tạ Nam phát run, sắc mặt Minh Tranh khó coi, gương mặt hung ác nham hiểm.

“Tổng tài?”

“Cô là người mới đến hôm nay đúng không ? ”

“Vâng.”

Minh Tranh nhìn về cái gói to trong tay:

“Hôm nay mới đến đã có thể thăm dò nhiều tin tức như vậy, thật không đơn giản”.

Hai tay Tạ Nam khấn trương nắm chặt lại:

“Tổng tài, con người Julie rất tốt, tôi với cô ấy rất hợp nhau, buổi sáng lúc vào đưa tin thấy tay ngài bị thương, tôi đây mới bạo dạn hỏi thăm đôi câu.”

“Cô nhớ kỹ một điểm ” Minh Tranh tiếp nhận lời nói của Tạ Nam:

“Chức trách của cô là thư kí tổng tài, chuyện khác không cần cô phải quan tâm, tôi muốn thấy là thực lực công việc của cô chứ không phải quan tâm loại chuyện nhỏ nhặt này, cô không phải bảo mẫu trong nhà của tôi, hiểu chưa”

“Đã hiểu.” Tạ Nam sắc mặt lúc xanh lúc trắng, lúng túng đứng yên tại chỗ.

Minh Tranh có chỗ nào gọi là người dễ gần chứ, nếu đổi thành người khác, một câu cảm ơn chắc chắn sẽ nói, còn anh thì ngược lại.

“Đi ra ngoài đi.”

Tạ Nam nghe vậy, xoay người hướng cửa bước ra. Minh Tranh cầm lấy gói thuốc to ném vào trong thùng rác.

MSN từ tầng trên, avatar La Văn Anh sáng lên.

Minh Tranh gõ ra một câu nhưng thật ra chỉ có hai chữ: “Tay đau.”

Thật lâu không thấy phản ứng, sau một lúc lâu, mới có đáp lại “Thoa thuốc mỡ, uống thuốc đi, không ổn thì đi bệnh viện.”

Minh Tranh nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính:

“Thật sự muốn cùng tôi không chút quan hệ?”

Lúc này, Minh Tranh chờ đến tan tầm cũng không có hồi đáp.

La Văn Anh đứng giờ rời phòng làm việc, Tiểu Chu hí ha hí hửng, cô nhắn tin cho Tạ Nam: “Đi ăn cơm tối.”

Tạ Nam sớm đã thu thập xong mọi thứ, ngày thứ nhất tới đây là quen thuộc công tác, cũng không vội, cô ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng làm việc khép kín, suy nghĩ một chút, nhắn tin trả lời cho Tiểu Chu.

“Julie, thật ngại quá, tôi vẫn chưa rõ nội dung công việc, cô cứ về trước đi, ngày kia là cuối tuần, tôi sẽ nhân cơ hội nhận lỗi.

Tiểu Chu trở về không có việc gì, trực tiếp ra về.

Tạ Nam lâu lâu nhìn về phía cửa phòng làm việc của Minh Tranh, khoảng chừng nửa tiếng sau, mọi người trong công ty gần như về hết, Tạ Nam đứng dậy đi về phía cửa phòng gỗ cửa, bên trong lại không có một tiếng trả lời nào.

Rõ ràng là cô không nhìn thấy Minh Tranh rời đi.

Tạ Nam vịn mở tay cầm cửa bước vào trong, Minh Tranh không ngồi trước bàn làm việc, cô đi vào tìm xung quanh, ánh mắt dừng lại trên ghế sofa.

Có vẻ như Minh Tranh mệt mỏi, tranh thủ nằm nghỉ ngơi, nhưng cũng chưa đi vào phòng nghỉ bên cạnh, cánh tay anh rũ xuống ở cạnh ghế sofa, trên người tùy ý khoác tấm chăn mỏng, Tạ Nam khom lưng đến trước mặt anh: “Tổng tài?”

Minh Tranh nhắm chặt hai mắt.

Cô kêu mấy tiếng rồi cảm thấy có gì không đúng, cô đưa tay sờ thử lên trán Minh Tranh.

Nóng quá.

“Tổng tài, ngài không sao chứ?”

Minh Tranh bỗng nhiên động dậy, cầm thật chặt tay Tạ Nam, cô kinh ngạc, ánh mắt chạm đến đôi mắt mở ra của Minh Tranh, đáy mắt mê man đột nhiên chuyển sang lạnh băng, anh bỏ tay Tạ Nam ra.

Chương 5: Ghen

Tạ Nam nhanh chóng lùi lại bên cạnh.

Minh Tranh muốn đứng dậy, lại phát hiện toàn thân không còn sức lực, anh áp cánh tay che ở trên trán mới cảm giác được trán nóng bỏng.

“Tổng tài, em đưa anh đi bệnh viện nhé.” Tạ Nam không yên tâm, xoay người tiến đến bên cạnh Minh Tranh.

“Mấy giờ rồi.”

“Sáu giờ hơn.” Tạ Nam đưa tay muốn đỡ Minh Tranh.

Minh Tranh lại nằm trên ghế sa lon không động dậy: “Cô về đi.”

“Anh như vậy sẽ xảy ra chuyện, em là thư ký của anh, lại nói hiện tại tận mắt em nhìn thấy anh thế này, anh bảo em cứ rời đi như vậy, em đi sao được.” Tạ Nam khẳng khái nói.

Minh Tranh chỉ muốn yên tĩnh, không nói nữa.

Tạ Nam vẫn đứng im ở đó, dứt khoát cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn tắt máy lạnh, không gian phòng làm việc lớn, nhưng không khí lạnh tan hết thì vẫn rất oi bức, không khí bức bối khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Minh Tranh ho nhẹ hai tiếng, sốt cao vốn đã khó chịu, lúc này người càng mơ hồ, lưng dựa vào ghế sofa đầy mồ hôi, Minh Tranh chống khuỷu tay lên muốn đứng dậy. Tạ Nam ngồi ở bên cạnh, nghe được động tĩnh nhanh chóng tiến đến, cô thuận tay kéo cánh tay Minh Tranh, anh cũng nhờ vào lực đỡ này mà ngồi dậy.

“Tổng tài?”

Minh Tranh chóng mặt, anh cúi người, bàn tay đỡ trán. Tự dưng bị ôm, Minh Tranh cũng đoán được đại khái là do vết thương trên tay, lúc này cả cánh tay đều sưng lên, khóe môi anh khô nứt, thoáng ổn định tinh thần xong muốn đứng dậy.

Tạ Nam thay anh cầm chìa khóa xe và điện thoại di động trên bàn làm việc: “Tổng tài, em đưa anh đi bệnh viện.”

La Văn Anh lái xe được nửa đường, lại nhớ có phần văn kiện để quên ở phòng làm việc, ngày mai cần mang đi ký, cô nghĩ là để sáng sớm mai đỡ phải chạy đến Hào Khôn, mang theo bên người, lúc mang đi ký thì trực tiếp mang đi, có thể tiết kiệm không ít thời gian. Nghĩ như vậy, cô liền quay đầu xe đi về hướng Hào Khôn.

Bước chân Minh Tranh đi về phía thang máy có chút lảo đảo, Tạ Nam theo sát phía sau, sau khi thang máy chuyên dụng mở ra, anh đi vào không nói lời nào, Tạ Nam nhìn theo, sau đó cũng cúi thấp đầu đi vào theo. Anh không nói gì khác: “Đưa đồ cho tôi.”

Tạ Nam đưa điện thoại di động trong tay giao cho Minh Tranh, đầu ngón tay nắm chặt chìa khóa xe của Minh Tranh: “Tổng tài, em đưa anh đi, anh lái xe như vậy em không yên tâm.”

“Tôi cần cô yên tâm với tôi làm gì?”

Minh Tranh xòe tay ra, Tạ Nam không thể không đưa chìa khóa xe cho anh. Hai người một trước một sau đi ra khỏi Hào Khôn.

Xe của Minh Tranh dừng ngay ở trên quảng trường, cho dù lúc này đã là chạng vạng hơn 6 giờ, nhưng do vì mùa hè nóng bức, sắc trời vẫn còn sáng. Minh Tranh đi tới bên cạnh xe, Tạ Nam vẫn còn đi theo phía sau, anh xoay người, bị ánh đèn neon được bật sớm ở xa xa làm cho hoa mắt, hơi thở bật ra hô hấp nóng bỏng một hồi, Minh Tranh chống tay vào cửa kính xe, Tạ Nam tiến đến, cánh tay đỡ ở bên eo anh: “Tổng tài, anh đừng như vậy, em sẽ nhanh chóng đưa anh đi bệnh viện.” Cô cầm chìa khóa xe từ trong tay Minh Tranh, mở cửa xe xong đưa Minh Tranh ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe.

Xe La Văn Anh vẫn chưa lái vào, xa xa cũng nhìn thấy hình dáng quen thuộc của Minh Tranh, chăm chú nhìn kỹ mới phát hiện người phụ nữ bên cạnh anh giống như đang ôm anh thân mật, đôi tay La Văn Anh nắm chặt tay lái, người phụ nữ nói mấy câu với Minh Tranh ngồi ở bên trong xe, sau đó ngồi vào ghế lái.

Cho dù là mới ngày thứ nhất, cũng mới gặp qua một lần, nhưng La Văn Anh nhận không nhầm, là thư ký Minh Tranh mới tuyển dụng.

Để khỏi dừng ở ngay cửa chặn đường bọn họ, La Văn Anh không vào lấy tài liệu nữa, lại dứt khoát quay đầu xe rời đi.

Minh Tranh nâng tầm mắt lên, trong ánh mắt có chút hốt hoảng, thoáng nhìn thấy xe của La Văn Anh.

“Tổng tài.” Một câu nói của Tạ Nam đánh gãy suy nghĩ của Minh Tranh, “Anh sốt như vậy nên sớm đi bệnh viện.”

Minh Tranh mím chặt môi mỏng vẫn chưa nói chuyện.

Đến bệnh viện, bác sĩ khó tin nhìn tay Minh Tranh chằm chằm: “Bị thương thành như vậy, xem xem sưng thế này.”

“Phải làm sao đây, có phải rất nghiêm trọng hay không?” Tạ Nam nhìn qua còn lo lắng hơn cả Minh Tranh.

“Truyền nước, phải chú ý vết thương, bị nhiễm trùng thì rất phiền toái.”

Tạ Nam bận rộn đi đi lại lại, Minh Tranh nằm trên giường bệnh, y tá xử lý vết thương sau đó thoa thuốc cho anh, ánh mắt anh nhìn hướng ngoài cửa sổ chằm chằm: “Phải chờ đến lúc nào?”

“Có ba bình, yêu cầu anh nằm viện, đến khuya mới có thể truyền xong.”

“Truyền nhanh một chút, truyền xong tôi còn có chuyện.”

Tạ Nam từ bên ngoài đi vào, trong tay đang cầm một ít thuốc, cô đem nước khoáng đưa cho Minh Tranh: “Tổng tài, anh uống thuốc trước đã, đợi lát nữa em đi mua cơm chiều giúp anh.”

“Không cần.” Minh Tranh từ chối thẳng thừng: “Tôi không đói bụng, cô nhanh chóng về nhà đi.”

“Không sao.” Tạ Nam dứt khoát ngồi ở trên ghế bên cạnh: “Nhờ đâu anh ngủ thiếp đi thì làm sao bây giờ, em chờ anh truyền nước xong rồi về.”

“Người nhà cô không lo lắng sao?”

“Em gọi điện thoại cho ba mẹ, họ biết em tới Hào Khôn làm việc còn vui không kịp nữa đây.”

Minh Tranh thu hồi tầm mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, Tạ Nam đem thuốc đã chuẩn bị sẵn theo lời dặn của bác sĩ: “Uống thuốc trước đi đã.”

Minh Tranh tiếp nhận, đem thuốc nuốt vào trong bụng. Trên tủ đầu giường có tạp chí Tạ Nam mua ở cửa bệnh viện: “Tổng tài, em đọc tin tức cho anh nghe.”

Bên trong phòng bệnh có TV, chẳng qua Minh Tranh ngại ồn ào nên không mở. “Tin tức nhật báo, chỉ số CPI trong nước gần đây...” Tạ Nam chú ý tập trung vào tờ tạp chí, Minh Tranh mệt mỏi vô cùng, nghe giọng cô mềm mại đọc rất giống đang ru ngủ, anh khép mắt lại, chẳng bao lâu liền ngủ say.

Tạ Nam nghe truyền đến tiếng hít thở đều đều bên tai, cô đem tạp chí gấp lại để qua một bên. Điện thoại di động trong túi xách đột nhiên vang lên, cô sợ đánh thức Minh Tranh, nhanh chóng xách túi đi ra ngoài phòng bệnh. Điện thoại biểu hiện là Tiểu Chu.

“Alô, Julie?”

“Tạ Nam, cô nói cửa tiệm kia ở đường nào, đêm nay tôi muốn hẹn bạn đến đó.”

Lòng bàn tay Tạ Nam thả lỏng, hạ giọng nói: “Đường Ngô Tùng Giang, đi vào một chút là đến.”

“Được, đúng rồi, cô vẫn còn tặng ca sao?”

Ánh mắt Tạ Nam do dự ngó hướng cửa phòng bệnh: “Ừ, đúng vậy.”

“Đừng liều mạng như vậy, cô mới đến công ty, về sau có rất nhiều cơ hội.”

“Ừ, tôi biết.”>

“Vậy cứ như thế.” Tiểu Chu vội vàng tìm địa điểm: “Ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp.” Tạ Nam cúp điện thoại, cô thở ra một hơi, lúc này mới đẩy cửa đi vào trong. Đi về phía trước mấy bước lại bất ngờ thấy Minh Tranh đang mở to mắt: “Lão đại, anh tỉnh rồi.”

Tạ Nam thấy Minh Tranh nhìn phía cô, liền cười cười nói: “Em nghe mọi người đều gọi anh là lão đại, thật thân thiết.”

“Cô còn chưa đi?” Minh Tranh ngồi dậy.

Tạ Nam không biết gia cảnh của Minh Tranh, cô ngồi vào mép giường, lại mở miệng nói: “Nếu không anh gọi điện thoại bảo bác trai bác gái tới đây, phải có ít nhất một người chăm sóc anh em mới yên tâm về nhà.”

Ánh mắt Minh Tranh buồn bã, đem ánh mắt nhìn sang mặt cô.

Không lâu sau, có người gõ cửa, Tạ Nam vội vàng đi tới cửa, một lát sau giơ mấy hộp trong tay lên: “Em nghĩ anh cũng sắp tỉnh dậy, liền hỏi y tá số điện thoại mua đồ ăn ngoài cửa hàng, nhanh chóng ăn một chút gì đi.”

Buổi trưa Minh Tranh cũng không ăn thật ngon, lúc này thật sự là đói bụng. Anh giơ tay vỗ nhẹ vài cái lên trán: “Điện thoại di động của tôi đâu?”

Tạ Nam ngăn ra: “Em đã đưa cho anh rồi mà.”

Minh Tranh tìm một vòng mới phát hiện để ở bên gối, cầm trong tay nhìn, cũng không có cuộc gọi nhờ, một tin nhắn cũng không có.

Một khi phụ nữ đã quyết tâm thì cũng tàn nhẫn không kém gì đàn ông, rõ ràng là La Văn Anh đang muốn phân rõ giới hạn cùng anh.

“Vừa rồi đều là do cô lo liệu mọi việc, tổng cộng dùng hết bao nhiêu tiền, tôi đưa cho cô.”

Tạ Nam đem cơm đã chuẩn bị xong đưa cho Minh Tranh: “Không cần, chỉ có mấy trăm tệ mà thôi.”

Minh Tranh cầm đũa, cũng không nói thêm nữa.

Truyền nước xong về nhà cũng đã hơn 11 giờ đêm, Tạ Nam đem xe vào trong garage, Minh Tranh gọi taxi cho cô, cũng không kinh động đến mọi người trong nhà. Triệu Lan đã đi ngủ từ sớm, Minh Tranh lên tới lầu hai, cả người mệt mỏi nằm ở trên giường không muốn cử động.

Hôm sau, trời vừa hừng đông, lúc Minh Tranh đứng dậy cảm thấy khá hơn nhiều so với ngày hôm qua, từ lầu hai đi xuống, thấy Triệu Lan đang bận rộn bên trong phòng ăn.

“Minh Tranh, hôm nay con dậy sớm thế, công ty có chuyện gì sao?”

“Không.” Minh Tranh đi qua, kéo ghế ra.

Triệu Lan gói xong hộp đựng canh: “Bây giờ vừa lúc mẹ đến Y Vân Thủ Phủ, trước tiên mang canh gà hầm và mì vằn thắn cho Tiểu Nhiễm ăn.”

“Tiểu Nhiễm...” Giọng điệu Minh Tranh trầm xuống: “Gần đây cô ấy thế nào?”

“Tốt hơn nhiều, cơ bản đã qua những ngày ốm nghén.”

Minh Tranh nhếch môi: “Vậy thì tốt.”

“Bữa sáng mẹ đã chuẩn bị sẵn cho con, con nhớ phải ăn đấy.” Triệu Lan tay xách nách mang, ánh mắt lướt qua cánh tay Minh Tranh: “A, tay của con làm sao vậy?”

Minh Tranh hạ tay xuống: “Không sao.”

Triệu Lan bước tới ngồi bên cạnh anh: “Cho mẹ xem, giống như là bị phỏng, bình thường con không vào phòng bếp, sao tay lại bị thương thành như vậy?”

“Mnấu chút đồ ăn, không cần thận bị như vậy.”

Triệu Lan nghe vậy, trong lòng chua xót: “Gần đây mẹ mãi quan tâm Tiểu Nhiễm, con xem con...”

Minh Tranh rút cánh tay bị Triệu Lan nắm lại: “Uống thuốc mấy ngày sẽ không sao nữa, mẹ mau đi đi.”

“Đứa nhỏ này, bây giờ mẹ lo lắng nhất chính là con, Văn Anh là một cô gái tốt, bộ dạng xinh xắn, gia thế cũng tốt, quan trọng nhất là đối xử với con cũng rất tốt.”

Minh Tranh cúi đầu nhìn tay mình chằm chằm: “Mẹ, làm sao mẹ biết cô ấy rất tốt với con?”

“Cái này còn phải nói sao? Nhìn là thấy mà.”

Minh Tranh cảm giác đau, dây thần kinh lại trở nên mẫn cảm, đau đón ập đến, anh cầm lấy chén nước trên bàn uống chút nước.

“Chuyện Tiểu Nhiễm, qua cũng đã qua rồi, muốn trách thì trách mẹ, nhưng làm vợ chồng cũng phải có duyên phận, tình cảm của các con không sâu đậm, nếu như nhất định Tiểu Nhiễm không phải người của con, dù cho có chung sống sau này cũng sẽ tách ra. Lúc trước vì Phó Nhiễm mà con hủy hôn với Văn Anh, nếu là người khác, đã không để yên cho con.”

Bảo mẫu đem bữa sáng bưng lên bàn, thần sắc Minh Tranh vẫn phẳng phất nét mặt: “Mẹ nhanh đi đi.”

“Minh Tranh, nghe mẹ nói một câu.”

Minh Tranh bưng chén ăn điểm tâm, miệng đóng đóng mở mở cũng không nói nửa chữ.

La Văn Anh rửa mặt xong đi vào phòng khách, máy nướng bánh mì đã tự động nướng xong bữa sáng, cô đem bánh mì xé thành từng miếng, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm vào TV phía đối diện.

Một người ở khó tránh sẽ cảm thấy lười, trước đó Minh Tranh ngẫu nhiên đã tới mấy lần, cô nhớ cô đã từng dọn dẹp phòng ngủ gọn gàng, cho là bọn họ cũng giống như người khác như thế tiến đến một bước này, tuy rằng cô sinh ra từ gia đình danh môn, nhưng cũng chẳng hề phản đối việc sống chung trước khi cưới. La

Văn Anh nghĩ đến lúc đó, cười cười tự giễu sau đó đem bánh mì nhét vào trong miệng, thật là tự mình đa tình.

Ánh mắt nhìn hướng đồng hồ trên tường, đúng vừa giờ ra ngoài, sẽ không sớm quá, chỉ sợ kẹt xe, cũng không đến nỗi đến muộn.

La Văn Anh lái xe đi đến Hào Khôn, Tạ Nam đang cầm gói to trong tay, vừa lúc gặp được Tiểu Chu trước cửa thang máy.

“Julie, đây là bữa sáng tôi mang cho cô.”

“Tôi?”

Tạ Nam đưa đồ trong tay cho cô: “Gần nhà tôi có một cửa hàng bán sinh viên rất ngon, không phải cô nói mỗi lần đều vội vàng quét thẻ, hận không thể đều tiết kiệm thời gian ăn bữa sáng sao?”

“Chao ôi, cảm ơn, cảm ơn.” Tiểu Chu vội vàng nói cảm ơn: “Tôi yêu cô chết mất.”

“Không sao, dù sao cũng tiện đường đi.”

Khi nói chuyện, thấy La Văn Anh đang đi tới bên này.

Hai người đều hướng cô chào hỏi: “Eve.”

La Văn Anh gật gù đầu, đứng ở bên cạnh thang máy.

“Đúng rồi...” Tiểu Chu cắn sinh viên, bị bỏng đến liên tục le lưỡi: “Tạ Nam, tối hôm qua cô tan tâm lúc mấy giờ?”

Tạ Nam ngó hướng La Văn Anh không để lại dấu vết, thu hồi ánh mắt mất tự nhiên: “Ồ, tôi cũng không nhìn thời gian, về nhà liền ngủ.”

“Cô thật là, mới ngày thứ nhất đã liều mạng như vậy, lúc cô về Lão đại về chưa?”

“Về rồi.”

Tầm mắt La Văn Anh không khỏi nhìn qua, Tiểu Chu vẫn còn nao loạn âm ỉ ở đây: “Về rồi, Lão đại về mà cô còn tăng ca, thật khờ.”

Tạ Nam hạ giọng: “Dù sao ở nhà cũng không có việc gì, học thêm chút luôn là tốt, về sau tôi còn muốn thỉnh giáo cô cùng Eve nhiều.”

“Không thành vấn đề.” Tiểu Chu bảo đảm: “Tôi...”

Cửa thang máy mở ra, La Văn Anh bước vào ném lại cho Tiểu Chu một câu: “Đi theo chị đến phòng làm việc.”

Tiểu Chu nhanh chóng giải quyết bữa sáng xong, sau đó cùng La Văn Anh vào cửa: “Eve, là chuyện hạng mục hôm nay sao rồi? Tư liệu em đều đã chuẩn bị xong cho chị rồi mà.”

La Văn Anh chỉ vào cái ghế đối diện: “Ngồi đi.”

Tiểu Chu thoáng cảm thấy giật mình, ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Tiểu Chu, thời gian em đi theo chị cũng không ngắn?”

“Vâng, Eve, sao ạ?”

La Văn Anh vẫn chưa ngồi xuống, cô tùy tay cầm lấy văn kiện trên bàn, bước chân đi vòng vòng quanh Tiểu Chu: “Vốn có một số việc không có ở trong phạm vi quản lý của chị, nhưng em là trợ lý của chị, lời nói việc làm của em có khi đồng nghĩa với việc đại diện cho chị.”

“Eve...” Tiểu Chu không khỏi giật mình: “Không phải là em lại làm sai chuyện gì chứ?”

“Tạ Nam là thư ký của Minh Tranh, chị không muốn có bất kỳ lời đồn đại nào liên quan đến chị và Minh Tranh truyền đi, còn có, Tiểu Chu, em đi theo chị bao lâu em là người chị rõ ràng, sống chung với người ta, không phải người ta tốt với em, em liền nhất định phải ghi lòng tạc dạ, em và Tạ Nam dù sao cũng mới

quen nhau được 1 ngày. Chị không quan tâm cuộc sống riêng tư của cô ta, nhưng ngày hôm qua sau khi tan việc đúng là cô ta và Minh Tranh cùng rời công ty, nhưng lại phải giấu diếm em nói thành tăng ca, sau này cái gì nên tin, cái gì không nên tin, chính em nên cân nhắc suy nghĩ cho kỹ.” La Văn Anh đẩy ghế làm việc về phía sau, sau đó ngồi lên.

Tiểu Chu trợn mắt há mồm: “A? Lúc em gọi điện thoại cho cô ta, cô ta nói vẫn còn tăng ca.”

La Văn Anh in ra cái gì đó từ máy vi tính: “Đó là chuyện riêng của cô ấy, chức vụ cũng giống như chiến trường, Tiểu Chu, học hỏi cách nhìn người rất quan trọng, nếu không có lúc bị hãm hại cũng không biết, chị chỉ là nhắc nhở em một câu thôi.”

Trong đầu Tiểu Chu bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, La Văn Anh thấy Minh Tranh và Tạ Nam cùng một chỗ, Tạ Nam lại gạt mình nói ở lại tăng ca, quan hệ này... Trong lúc vô tình cô đi vào một bước, mà lại nói với Tạ Nam không ít chuyện không nên nói.

La Văn Anh thấy cô còn ngồi đó: “Đi ra ngoài đi, đem công việc làm cho xong.”

“Vâng, cảm ơn Eve.”

“Đừng cảm ơn chị, nếu như em không phải người giúp đỡ cho chị, chị cũng sẽ không nhắc nhở em một câu.”

Tiểu Chu thè lưỡi đi ra ngoài, nói chuyện cũng thật nói trắng ra.

Tạ Nam ngồi ở trước bàn làm việc, rót xong chén nước rồi mở máy tính ra, không bao lâu liền thấy Minh Tranh đi nhanh đến, cô vội vàng đứng dậy: “Lão đại, tay của anh không có sao...”

Còn chưa nói xong, Minh Tranh đã đẩy cửa phòng làm việc đi vào.

Tạ Nam giật mình, cho rằng chỉ ít Minh Tranh có thể dừng bước chào hỏi cùng cô. Cô không che dấu được thất vọng trên mặt, ngồi trở lại máy vi tính bên cạnh, không đến 10 phút, cô nhận được điện thoại của phòng tài vụ gọi tới bảo cô đến đó một chút.

Kế toán Lục đã chuẩn bị tiền xong: “Là ý của Tổng tài, kí tên đi.”

“Đây là tiền gì?”

“Hai ngàn tệ, cô đếm đi, vừa rồi tổng tài đặc biệt giao phó.”

Bàn tay Tạ Nam tiếp nhận phong bì buông thông, tự nhiên nghĩ tới tiền thuốc men ngày hôm qua. Nhưng căn bản không dùng nhiều như vậy, ký tên xong trở lại phòng làm việc, Tạ Nam nghĩ lại một chút vẫn nên gõ cửa phòng làm việc của Minh Tranh. Lúc đi vào, Minh Tranh cúi thấp đầu phê duyệt văn kiện. Tạ Nam đem phong bì để đến cạnh anh: “Tiền thuốc men không dùng nhiều đến như vậy.”

“Đó là chút ít?”

Tạ Nam gơ lên làn môi, xinh đẹp tươi cười: “Thật không cần, lão đại, cũng chỉ là chuyện mấy trăm tệ...”

Minh Tranh lấy từ trong phong thư ra một ngàn đưa tới trước mắt cô: “Bao nhiêu cũng là có chút ít, tôi không thích nợ ân tình của người khác.”

Tạ Nam không thể không vươn tay.

Minh Tranh lại cúi đầu xuống: “Đi ra ngoài đi.”

Cô nhìn tay của anh, đang định hỏi chuyện, lại thấy Minh Tranh cầm lấy điện thoại trên bàn: “Lập tức chuẩn bị phòng họp, đúng 9 giờ rưỡi giờ họp.” Ánh mắt anh nhìn về hướng Tạ Nam: “Cô cũng đi chuẩn bị đi.”

“Vâng.”

Trong lúc làm việc, La Văn Anh nghe không dưới mười cuộc điện thoại của mẹ mình, cô không chịu nổi phiền nhiễu đó, dứt khoát tắt máy. Nửa giờ sau khi công ty đã tan tầm, dù sao cũng làm không xong, La Văn Anh sau khi mở điện thoại di động ra, đi ra phòng làm việc.

Tiểu Chu bên cạnh giống như cái loa phát thanh, muốn hăm cũng không hăm được, Minh Tranh đi xa ở phía sau các cô cũng có thể nghe được cô cao giọng nói: “Eve, chị lại muốn đi coi mắt?”

“Ừ.” La Văn Anh đáp nhẹ, ánh mắt không biết làm sao.

“Trách không được tự dưng hôm nay bác gái gọi điện thoại cho chị, em còn nói chị hôm nay trang điểm rất đẹp đấy.”

“Làm trò.” La Văn Anh ngắt lời cô. “Lúc chị ra khỏi cửa còn không biết phải đi coi mắt.”

Minh Tranh không khỏi cau mày, La gia coi như cũng vô cùng quan tâm con gái, vừa có đối tượng thích hợp liền nhanh chóng bắt La Văn Anh đi coi mắt, cũng không quan tâm có thể thành công hay không, lại làm cho cô cảm thấy càng ngày càng ngột ngạt.

Tiểu Chu vẫy tay chào La Văn Anh xong nhanh chóng đi về phía cửa, Minh Tranh và cô một trước một sau đi về phía bãi đỗ xe. La Văn Anh như có điều suy nghĩ, cho nên cũng không phát hiện có người phía sau, vừa lúc mẹ lại gọi điện thoại tới, cô không kiên nhẫn nhận khởi điện thoại: “Con biết, chẳng phải là vẫn còn chưa tới giờ sao? Vâng, con qua bây giờ đây ạ!”

Minh Tranh ngồi vào bên trong xe, nổ máy lái xe đi, anh và La Văn Anh đi hai hướng trái ngược nhau, lái ra được một đoạn đường, qua kính chiếu hậu, Minh Tranh nhìn xe của La Văn Anh càng lúc càng đi xa, anh mím chặt cánh môi, cũng bất chấp vết thương trên tay, ra sức đánh vào vô lăng, sau đó theo thật sát phía sau La Văn Anh.

195. Phiên Ngoại 5

Chương 4: Cố ý lấy lòng

La Văn Anh đưa tay nắm lấy tay cô.

Tạ Nam nói rất nhiều, cũng rất biết thừa dịp lời kéo làm quen, ngồi thang máy một hồi lâu bất quá liền đứng lên bắt chuyện cùng Tiểu Chu, cửa thang máy định mở ra, La Văn Anh dẫn đầu đi ra ngoài, Tạ Nam nhìn theo bóng lưng của cô.

“Cấp trên như cô ấy thật khó gần gũi.”

Tiểu Chu cùng Tạ Nam cùng đi về phía trước: “Đừng nói bừa, con người Eve rất tốt.”

Ngay cả có lúc đối với cô rất khắc nghiệt, bất quá Tiểu Chu tự nhiên cũng biết đây là vì cô ấy có ý tốt.

Minh Tranh ngồi ở trước bàn làm việc, trên cánh tay bọt nước sau khi vỡ ra trông vô cùng thâm thẳm, thật không nỡ nhìn, sắc mặt anh lạnh lùng, nhìn chằm chằm mấy vi tính, ngón tay ở trên bàn phím gõ rất nhanh.

Tạ Nam gõ gõ cửa phòng làm việc.

“Vào đi.”

“Xin chào Tổng tài, tôi là thư ký mới tới.”

Minh Tranh cũng không ngẩng đầu lên, Tạ Nam đi đến cạnh anh, nhìn thấy cánh tay của Minh Tranh, cô không có hỏi nhiều, Minh Tranh làm xong liền phát tay ý bản cô đi ra ngoài.

“Công tác cụ thể sẽ có người giúp cô chuẩn bị, còn có hôm nay tôi không muốn gặp bất kì người nào, có điện thoại cũng thay tôi từ chối.”

“Vâng.” Tạ Nam trước khi trước khi rời đi, ánh mắt một lần nữa nhìn chằm chằm vết thương trên tay Minh Tranh.

Cho đến khi cửa phòng làm việc nặng nề vang lên tiếng đóng cửa, thần sắc căng cứng của Minh Tranh lúc này mới thả lỏng một chút, anh dựa người vào ghế, cây bút ký tên cầm trong tay cũng bị ném sang một bên.

Tiểu Chu cầm một tập tài liệu đi tới trước cửa, Tạ Nam nhanh chóng gọi cô lại.

“Julie.”

“Gì thế?”

“Lão đại phân phó, hôm nay không muốn gặp bất kì người nào.”

Tiểu Chu giơ giơ lên tài liệu trong tay lên “Cái này làm sao bây giờ?”

“Cô đưa tôi đi, tôi đợi tới thời gian ăn cơm sẽ mang vào.”

“Cũng được.” Tiểu Chu tiện tay đem tài liệu đưa cho Tạ Nam.

“Julie” Tạ Nam kéo cô đến bên cạnh mình.

“Đợi tôi cùng ăn cơm trưa đi, tôi vừa tới công ty cũng không quen người khác.”

“Được thôi.”

Thời gian cơm trưa, Tiểu Chu gõ cửa phòng làm việc La Văn Anh “Eve, chúng tôi đi ăn cơm, có cần mua về cho cô không?”

“Không cần, các cô đi đi.” La Văn Anh cũng không ngẩng đầu lên, cúi đầu hoàn thành đồng công việc.

Tạ Nam cùng Tiểu Chu ăn cơm rất ngon miệng, Tạ Nam xoay người lại nhận lấy hai chén canh mà Tiểu Chu đem tới.

“Chao ôi, cảm ơn, nhanh chóng ngồi xuống ăn đi.”

Tạ Nam năm nay 26 tuổi, cũng làm ở một vài công ty rồi sau đó mới tới Hào Khôn, có kinh nghiệm và bằng cấp cao, tới Hào Khôn phỏng vấn cũng không gặp quá nhiều khó khăn.

“Julie, hôm nay tôi thấy tay lão đại bị thương.”

“Cũng không biết tại sao nữa. Ngày hôm qua không biết làm sao, vốn là ở nhà Eve, lúc trở về liền biến thành như vậy, bảo lão đại đi bệnh viện cũng không chịu đi.”

Tạ Nam cắn dưa “Lão đại cùng Eve quan hệ không tầm thường sao?”

“Haiz, cô cũng đừng hỏi nhiều.” Tiểu Chu hạ giọng “Dù sao chúng ta cứ làm tốt công việc của mình là được.

“Vậy cũng đúng. ” Tạ Nam đem xương sườn trong chén gấp cho Tiểu Chu, “Hôm nay tôi lần đầu nhìn thấy lão đại, lúc phỏng vấn cũng không có thấy anh ấy ở đó.”

“Cảm giác như thế nào?”

“Không nói được mấy câu...”

Tiểu Chu nghiêm túc bỏ đôi dưa trong tay xuống:

“Tôi đã nói với cô, lão đại á, người này bề ngoài nhìn lạnh lẽo rét buốt như băng tuyết, thời gian trước nhất định rất khó tiếp xúc, tôi vừa mới thấy anh ta đã sợ muốn chết, nhưng trời sinh cao ráo đẹp trai, cô nhìn bộ dạng của anh ta một chút đi, tuyên bố Hào Khôn là nơi làm việc. Mấy cô nàng tiểu thư nhờ quan hệ xã hội để lên tầng cao nhất làm việc, về sau cô có thể sẽ gặp rắc rối nhưng mà, làm việc chung thời gian dài cô sẽ phát hiện ra, lão đại là người cũng không tệ lắm, chí ít không giống bề ngoài nhìn rất khó tiếp cận.”

Tạ Nam như có điều suy nghĩ dùng dưa gậy hầy hạt gạo: “Vậy cũng được.”

“Dù sao cô không có việc gì cũng đừng chọc anh ta, mấy người tầng trên trên cùng luôn luôn có chút cổ quái.”

Tạ Nam gạt gạt đầu, đem món ăn gấp cho Tiểu Chu:

“Cô ăn đi, nếu không sau khi hết giờ làm chúng ta đi ăn buffet đi, tôi biết có một nhà hàng làm món bò bít tết rất ngon.”

“Được đó.”

Hai người ăn cơm trưa xong, Tạ Nam và Tiểu Chu cùng nhau đi về phía thang máy, trở lại phòng làm việc của từng người, Tạ Nam cầm ly nước ngồi trước máy tính, ngẩn người, nhìn đồng hồ thấy thời gian vẫn còn sớm, cô nhanh chóng chạy xuống lầu.

Minh Tranh đã ăn cơm trưa xong, đang đi về phía phòng làm việc.

“Tổng tài ” Tạ Nam đứng lên “Julie có tập tài liệu, tôi đã để trên bàn .”ao

“Ừ.” Minh Tranh đáp nhẹ một tiếng, cũng không nói gì nữa, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không có nhìn cô, nhắc chân bước vào phòng làm việc.

Tập tài liệu để ở trên bàn Minh Tranh , anh ngồi xuống ghế, bận rộn làm việc, lát sau mới quyết định mở tài liệu ra kí tên, lại phát hiện bên cạnh để một cái túi ni lông, phía trên còn có tên vài loại thuốc. Minh Tranh đem bịch nylon mở ra, nhìn thấy bên trong là một hộp thuốc mỡ trị phỏng cùng mấy hộp thuốc kháng viêm.

Văn kiện là của Tiểu Chu đưa, cô ấy lại là trợ lý của La Văn Anh, người đầu tiên Minh Tranh nghĩ đến, dĩ nhiên là La Văn Anh.

Anh cầm lấy thuốc mỡ để ở trong lòng bàn tay, không một chút nghĩ ngợi đứng dậy chạy ra ngoài.

Tạ Nam ngược mắt từ màn hình máy tính nhìn lên, gặp Minh Tranh đi nhanh như cơn gió, cô vội vàng đứng dậy: “Tổng tài...”

Tiếng nói vừa dứt, Minh Tranh đã sớm đi xa.

La Văn Anh nằm bò ở trước bàn máy tính nghỉ ngơi một chút, bụng không thấy đói, cả bữa trưa cũng không có ăn. .

Minh Tranh vẫn không gõ cửa, trực tiếp vặn mở tay cầm cửa sau đi vào. Đôi tay La Văn Anh đè lên nhau, trán mướt mướt gối lên cánh tay, bên trong phòng nhiệt độ rất thấp, Minh Tranh nhìn thấy bộ dáng này biết rõ là cô đang ngủ, bước chân nhẹ nhàng tiến lên.

Cầm lấy áo khoác treo trên giá, anh thuận tay phủ lên cho cô.

La Văn Anh ngủ không được sâu, một động tác rất nhỏ khiến cô mở mắt, chăm chú nhìn kỹ mới phát hiện đứng bên cạnh mình là Minh Tranh, bả vai La Văn Anh mỗi nhừ ê ẩm.

Minh Tranh vòng qua cái bàn, ngồi ở cái ghế bên cạnh La Văn Anh.

Cô nhướn mày, ánh mắt xẹt qua cánh tay anh. Quả nhiên đúng như Tiểu Chu đã nói, cổ tay áo vén lên là có thể thấy một mảng sưng đỏ rất lớn, La Văn Anh có chút bất đắc dĩ, cô quay sang hướng hướng khác, tay cầm lấy tài liệu bên cạnh bàn:

“Tại sao không đi bệnh viện, như vậy rất dễ bị nhiễm trùng.”

Minh Tranh ánh mắt liếc thẳng La Văn Anh:

“Không có sao, không phải em đã chuẩn bị thuốc mỡ cho tôi rồi sao?”

Minh Tranh giơ cái túi nylon lên, đưa tới trước mặt La Văn Anh:

“Bất quá tôi không được khéo tay, cho nên đến phòng làm việc làm phiền em vậy “.

La Văn Anh nhìn gói thuốc trong tay, lập tức tỉnh ngủ, nhỏ giọng nói “Tôi không có mua thuốc cho anh.”

Minh Tranh nắm chặt mười ngón tay, ánh mắt khóa chặt trên gương mặt La Văn Anh “Không phải em?”

“Ừ, không phải.” La Văn Anh để tập văn kiện xuống.

Minh Tranh suy nghĩ chốc lát, ý tứ của La Văn Anh rất rõ ràng, không muốn nói chuyện cùng anh, nên anh xách túi thuốc chuẩn bị đi.

Giọng La Văn Anh vang lên phía sau lưng anh “Đi bệnh viện đi.”

Minh Tranh không có trả lời, thời điểm đi tới cửa quay đầu nhìn lại, tầm mắt La Văn Anh không kịp tránh đi, ánh mắt hai người chạm vào nhau “Eve.”

Suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn còn không lời gì để nói, kéo cửa bước ra khỏi phòng làm việc của La Văn Anh.

Cô nắm chặt cây bút trong tay, trong công ty này những cô gái kia luôn muốn tranh nhau lấy lòng Minh Tranh, thấy anh bị thương cũng sẽ quan tâm lo lắng chuẩn bị thuốc thang chu đáo, La Văn Anh vén tóc ra sau vành tai, cánh tay vừa động, áo sơ mi khoát trên đầu vai liền rớt xuống đất.

Minh Tranh đi về phía phòng làm việc của mình, Tạ Nam từ trước bàn đứng lên, Minh Tranh dừng bước:

“Cô theo tôi vào phòng làm việc một chút.”

“Vâng.”

Tạ Nam nhìn thần sắc Minh Tranh có chút bối ngỡ, đi theo phía sau anh vào phòng làm việc, Tạ Nam che giấu tâm tình đang dậy sóng, cẩn thận dè dặt đi tới Minh Tranh trước bàn:

“Tổng tài, ngài tìm tôi có việc?”

Minh Tranh ném thứ cầm trong tay lên bàn: “Trừ cô ra còn có ai bước vào phòng làm việc của tôi không?”

“Không có.”

Minh Tranh ngồi vào bên trong ghế làm việc:

“Thuốc này là do cô mua?”

“Vâng, tôi thấy tay của ngài bị thương khá nghiêm trọng, nghe Julie nói ngài cũng không đi bệnh viện, nên tôi mua cho ngài một ít thuốc.”

Thanh âm Tạ Nam phát run, sắc mặt Minh Tranh khó coi, gương mặt hung ác nham hiểm.

“Tổng tài?”

“Cô là người mới đến hôm nay đúng không ? ‘

“Vâng.”

Minh Tranh nhìn về cái gói to trong tay:

“Hôm nay mới đến đã có thể thăm dò nhiều tin tức như vậy, thật không đơn giản”.

Hai tay Tạ Nam khấn trương nắm chặt lại:

“Tổng tài, con người Julie rất tốt, tôi với cô ấy rất hợp nhau, buổi sáng lúc vào đưa tin thấy tay ngài bị thương, tôi đây mới bạo dạn hỏi thăm đôi câu.”

“Cô nhớ kỹ một điểm ” Minh Tranh tiếp nhận lời nói của Tạ Nam:

“Chức trách của cô là thư kí tổng tài, chuyện khác không cần cô phải quan tâm, tôi muốn thấy là thực lực công việc của cô chứ không phải quan tâm loại chuyện nhỏ nhặt này, cô không phải bảo mẫu trong nhà của tôi, hiểu chưa”

“Đã hiểu.” Tạ Nam sắc mặt lúc xanh lúc trắng, lúng túng đứng yên tại chỗ.

Minh Tranh có chỗ nào gọi là người dễ gần chứ, nếu đổi thành người khác, một câu cảm ơn chắc chắn sẽ nói, còn anh thì ngược lại.

“Đi ra ngoài đi.”

Tạ Nam nghe vậy, xoay người hướng cửa bước ra. Minh Tranh cầm lấy gói thuốc to ném vào trong thùng rác.

MSN từ tầng trên, avatar La Văn Anh sáng lên.

Minh Tranh gõ ra một câu nhưng thật ra chỉ có hai chữ: “Tay đau.”

Thật lâu không thấy phản ứng, sau một lúc lâu, mới có đáp lại “Thoa thuốc mỡ, uống thuốc đi, không ổn thì đi bệnh viện.”

Minh Tranh nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính:

“Thật sự muốn cùng tôi không chút quan hệ?”

Lúc này, Minh Tranh chờ đến tan tầm cũng không có hồi đáp.

La Văn Anh đứng giờ rời phòng làm việc, Tiểu Chu hí ha hí hửng, cô nhắn tin cho Tạ Nam: “Đi ăn cơm tối.”

Tạ Nam sớm đã thu thập xong mọi thứ, ngày thứ nhất tới đây là quen thuộc công tác, cũng không vội, cô ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng làm việc khép kín, suy nghĩ một chút, nhắn tin trả lời cho Tiểu Chu.

“Julie, thật ngại quá, tôi vẫn chưa rõ nội dung công việc, cô cứ về trước đi, ngày kia là cuối tuần, tôi sẽ nhân cơ hội nhận lỗi.

Tiểu Chu trở về không có việc gì, trực tiếp ra về.

Tạ Nam lâu lâu nhìn về phía cửa phòng làm việc của Minh Tranh, khoảng chừng nửa tiếng sau, mọi người trong công ty gần như về hết, Tạ Nam đứng dậy đi về phía cửa phòng gỗ cửa, bên trong lại không có một tiếng trả lời nào.

Rõ ràng là cô không nhìn thấy Minh Tranh rời đi.

Tạ Nam vặn mở tay cầm cửa bước vào trong, Minh Tranh không ngồi trước bàn làm việc, cô đi vào tìm xung quanh, ánh mắt dừng lại trên ghế sofa.

Có vẻ như Minh Tranh mệt mỏi, tranh thủ nằm nghỉ ngơi, nhưng cũng chưa đi vào phòng nghỉ bên cạnh, cánh tay anh rũ xuống ở cạnh ghế sofa, trên người tùy ý khoác tấm chăn mỏng, Tạ Nam khom lưng đến trước mặt anh: “Tổng tài?”

Minh Tranh nhắm chặt hai mắt.

Cô kêu mấy tiếng rồi cảm thấy có gì không đúng, cô đưa tay sờ thử lên trán Minh Tranh.

Nóng quá.

“Tổng tài, ngài không sao chứ?”

Minh Tranh bỗng nhiên động dậy, cầm thật chặt tay Tạ Nam, cô kinh ngạc, ánh mắt chạm đến đôi mắt mở ra của Minh Tranh, đáy mắt mê man đột nhiên chuyển sang lạnh băng, anh bỏ tay Tạ Nam ra.

Chương 5: Ghen

Tạ Nam nhanh chóng lùi lại bên cạnh.

Minh Tranh muốn đứng dậy, lại phát hiện toàn thân không còn sức lực, anh áp cánh tay che ở trên trán mới cảm giác được trán nóng bỏng.

“Tổng tài, em đưa anh đi bệnh viện nhé.” Tạ Nam không yên tâm, xoay người tiến đến bên cạnh Minh Tranh.

“Mấy giờ rồi.”

“Sáu giờ hơn.” Tạ Nam đưa tay muốn đỡ Minh Tranh.

Minh Tranh lại nằm trên ghế sa lon không động dậy: “Cô về đi.”

“Anh như vậy sẽ xảy ra chuyện, em là thư ký của anh, lại nói hiện tại tận mắt em nhìn thấy anh thế này, anh bảo em cứ rời đi như vậy, em đi sao được.” Tạ Nam khẳng khẳng nói.

Minh Tranh chỉ muốn yên tĩnh, không nói nữa.

Tạ Nam vẫn đứng im ở đó, dứt khoát cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn tắt máy lạnh, không gian phòng làm việc lớn, nhưng không khí lạnh tan hết thì vẫn rất oi bức, không khí bức bối khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Minh Tranh ho nhẹ hai tiếng, sốt cao vốn đã khó chịu, lúc này người càng mơ hồ, lưng dựa vào ghế sofa đầy mồ hôi, Minh Tranh chống khuỷu tay lên muốn đứng dậy. Tạ Nam ngồi ở bên cạnh, nghe được động tĩnh nhanh chóng tiến đến, cô thuận tay kéo cánh tay Minh Tranh, anh cũng nhờ vào lực đỡ này mà ngồi dậy.

“Tổng tài?”

Minh Tranh chóng mặt, anh cúi người, bàn tay đỡ trán. Tự dưng bị ôm, Minh Tranh cũng đoán được đại khái là do vết thương trên tay, lúc này cả cánh tay đều sưng lên, khoe môi anh khô nứt, thoáng ổn định tinh thần xong muốn đứng dậy.

Tạ Nam thay anh cầm chìa khóa xe và điện thoại di động trên bàn làm việc: “Tổng tài, em đưa anh đi bệnh viện.”

La Văn Anh lái xe được nửa đường, lại nhớ có phần văn kiện để quên ở phòng làm việc, ngày mai cần mang đi ký, cô nghĩ là để sáng sớm mai đỡ phải chạy đến Hào Khôn, mang theo bên người, lúc mang đi ký thì trực tiếp mang đi, có thể tiết kiệm không ít thời gian. Nghĩ như vậy, cô liền quay đầu xe đi về hướng Hào Khôn.

Bước chân Minh Tranh đi về phía thang máy có chút lảo đảo, Tạ Nam theo sát phía sau, sau khi thang máy chuyên dụng mở ra, anh đi vào không nói lời nào, Tạ Nam nhìn theo, sau đó cũng cúi thấp đầu đi vào theo. Anh không nói gì khác: “Đưa đồ cho tôi.”

Tạ Nam đưa điện thoại di động trong tay giao cho Minh Tranh, đầu ngón tay nắm chặt chìa khóa xe của Minh Tranh: “Tổng tài, em đưa anh đi, anh lái xe như vậy em không yên tâm.”

“Tôi cần cô yên tâm với tôi làm gì?”

Minh Tranh xòe tay ra, Tạ Nam không thể không đưa chìa khóa xe cho anh. Hai người một trước một sau đi ra khỏi Hào Khôn.

Xe của Minh Tranh dừng ngay ở trên quảng trường, cho dù lúc này đã là chạng vạng hơn 6 giờ, nhưng do vì mùa hè nóng bức, sắc trời vẫn còn sáng. Minh Tranh đi tới bên cạnh xe, Tạ Nam vẫn còn đi theo phía sau, anh xoay người, bị ánh đèn neon được bật sớm ở xa xa làm cho hoa mắt, hơi thở bật ra hô hấp nóng bỏng một hồi, Minh Tranh chống tay vào cửa kính xe, Tạ Nam tiến đến, cánh tay đỡ ở bên eo anh: “Tổng tài, anh đừng như vậy, em sẽ nhanh chóng đưa anh đi bệnh viện.” Cô cầm chìa khóa xe từ trong tay Minh Tranh, mở cửa xe xong đưa Minh Tranh ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe.

Xe La Văn Anh vẫn chưa lái vào, xa xa cũng nhìn thấy hình dáng quen thuộc của Minh Tranh, chăm chú nhìn kỹ mới phát hiện người phụ nữ bên cạnh anh giống như đang ôm anh thân mật, đôi tay La Văn Anh nắm chặt tay lái, người phụ nữ nói mấy câu với Minh Tranh ngồi ở bên trong xe, sau đó ngồi vào ghế lái.

Cho dù là mới ngày thứ nhất, cũng mới gặp qua một lần, nhưng La Văn Anh nhận không nhầm, là thư ký Minh Tranh mới tuyển dụng.

Để khỏi dừng ở ngay cửa chặn đường bọn họ, La Văn Anh không vào lấy tài liệu nữa, lại dứt khoát quay đầu xe rời đi.

Minh Tranh nâng tầm mắt lên, trong ánh mắt có chút hốt hoảng, thoáng nhìn thấy xe của La Văn Anh.

“Tổng tài.” Một câu nói của Tạ Nam đánh gãy suy nghĩ của Minh Tranh, “Anh sốt như vậy nên sớm đi bệnh viện.”

Minh Tranh mím chặt môi mỏng vẫn chưa nói chuyện.

Đến bệnh viện, bác sĩ khó tin nhìn tay Minh Tranh chằm chằm: “Bị thương thành như vậy, xem xem sưng thế này.”

“Phải làm sao đây, có phải rất nghiêm trọng hay không?” Tạ Nam nhìn qua còn lo lắng hơn cả Minh Tranh.

“Truyền nước, phải chú ý vết thương, bị nhiễm trùng thì rất phiền toái.”

Tạ Nam bận rộn đi đi lại lại, Minh Tranh nằm trên giường bệnh, y tá xử lý vết thương sau đó thoa thuốc cho anh, ánh mắt anh nhìn hướng ngoài cửa sổ chăm chăm: “Phải chờ đến lúc nào?”

“Có ba bình, yêu cầu anh nằm viện, đến khuya mới có thể truyền xong.”

“Truyền nhanh một chút, truyền xong tôi còn có chuyện.”

Tạ Nam từ bên ngoài đi vào, trong tay đang cầm một ít thuốc, cô đem nước khoáng đưa cho Minh Tranh: “Tổng tài, anh uống thuốc trước đã, đợi lát nữa em đi mua cơm chiều giúp anh.”

“Không cần.” Minh Tranh từ chối thẳng thừng: “Tôi không đói bụng, cô nhanh chóng về nhà đi.”

“Không sao.” Tạ Nam dứt khoát ngồi ở trên ghế bên cạnh: “Nhờ đâu anh ngủ thiếp đi thì làm sao bây giờ, em chờ anh truyền nước xong rồi về.”

“Người nhà cô không lo lắng sao?”

“Em gọi điện thoại cho ba mẹ, họ biết em tới Hào Khôn làm việc còn vui không kịp nữa đây.”

Minh Tranh thu hồi tầm mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, Tạ Nam đem thuốc đã chuẩn bị sẵn theo lời dặn của bác sĩ: “Uống thuốc trước đi đã.”

Minh Tranh tiếp nhận, đem thuốc nuốt vào trong bụng. Trên tủ đầu giường có tạp chí Tạ Nam mua ở cửa bệnh viện: “Tổng tài, em đọc tin tức cho anh nghe.”

Bên trong phòng bệnh có TV, chẳng qua Minh Tranh ngại ồn ào nên không mở. “Tin tức nhật báo, chỉ số CPI trong nước gần đây...” Tạ Nam chú ý tập trung vào tờ tạp chí, Minh Tranh mệt mỏi vô cùng, nghe giọng cô mềm mại đọc rất giống đang ru ngủ, anh khép mắt lại, chẳng bao lâu liền ngủ say.

Tạ Nam nghe truyền đến tiếng hít thở đều đều bên tai, cô đem tạp chí gấp lại để qua một bên. Điện thoại di động trong túi xách đột nhiên vang lên, cô sợ đánh thức Minh Tranh, nhanh chóng xách túi đi ra ngoài phòng bệnh. Điện thoại biểu hiện là Tiểu Chu.

“Alô, Julie?”

“Tạ Nam, cô nói cửa tiệm kia ở đường nào, đêm nay tôi muốn hẹn bạn đến đó.”

Lòng bàn tay Tạ Nam thả lỏng, hạ giọng nói: “Đường Ngô Tùng Giang, đi vào một chút là đến.”

“Được, đúng rồi, cô vẫn còn tặng ca sao?”

Ánh mắt Tạ Nam do dự ngó hướng cửa phòng bệnh: “Ừ, đúng vậy.”

“Đừng liều mạng như vậy, cô mới đến công ty, về sau có rất nhiều cơ hội.”

“Ừ, tôi biết.”>

“Vậy cứ như thế.” Tiểu Chu vội vàng tìm địa điểm: “Ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp.” Tạ Nam cúp điện thoại, cô thở ra một hơi, lúc này mới đẩy cửa đi vào trong. Đi về phía trước mấy bước lại bất ngờ thấy Minh Tranh đang mở to mắt: “Lão đại, anh tỉnh rồi.”

Tạ Nam thấy Minh Tranh nhìn phía cô, liền cười cười nói: “Em nghe mọi người đều gọi anh là lão đại, thật thân thiết.”

“Cô còn chưa đi?” Minh Tranh ngồi dậy.

Tạ Nam không biết gia cảnh của Minh Tranh, cô ngồi vào mép giường, lại mở miệng nói: “Nếu không anh gọi điện thoại bảo bác trai bác gái tới đây, phải có ít nhất một người chăm sóc anh em mới yên tâm về nhà.”

Ánh mắt Minh Tranh buồn bã, đem ánh mắt nhìn sang mặt cô.

Không lâu sau, có người gõ cửa, Tạ Nam vội vàng đi tới cửa, một lát sau giơ mấy hộp trong tay lên: “Em nghĩ anh cũng sắp tỉnh dậy, liền hỏi y tá số điện thoại mua đồ ăn ngoài cửa hàng, nhanh chóng ăn một chút gì đi.”

Buổi trưa Minh Tranh cũng không ăn thật ngon, lúc này thật sự là đói bụng. Anh giơ tay vỗ nhẹ vài cái lên trán: “Điện thoại di động của tôi đâu?”

Tạ Nam ngẩn ra: “Em đã đưa cho anh rồi mà .”

Minh Tranh tìm một vòng mới phát hiện để ở bên gối, cầm trong tay nhìn, cũng không có cuộc gọi nhỡ, một tin nhắn cũng không có.

Một khi phụ nữ đã quyết tâm thì cũng tàn nhẫn không kém gì đàn ông, rõ ràng là La Văn Anh đang muốn phân rõ giới hạn cùng anh.

“Vừa rồi đều là do cô lo liệu mọi việc, tổng cộng dùng hết bao nhiêu tiền, tôi đưa cho cô.”

Tạ Nam đem cơm đã chuẩn bị xong đưa cho Minh Tranh: “Không cần, chỉ có mấy trăm tệ mà thôi.”

Minh Tranh cầm đũa, cũng không nói thêm nữa.

Truyền nước xong về nhà cũng đã hơn 11 giờ đêm, Tạ Nam đem xe vào trong garage, Minh Tranh gọi taxi cho cô, cũng không kinh động đến mọi người trong nhà. Triệu Lan đã đi ngủ từ sớm, Minh Tranh lên tới lầu hai, cả người mệt mỏi nằm ở trên giường không muốn cử động.

Hôm sau, trời vừa hừng đông, lúc Minh Tranh đứng dậy cảm thấy khá hơn nhiều so với ngày hôm qua, từ lầu hai đi xuống, thấy Triệu Lan đang bận rộn bên trong phòng ăn.

“Minh Tranh, hôm nay con dậy sớm thế, công ty có chuyện gì sao?”

“Không.” Minh Tranh đi qua, kéo ghế ra.

Triệu Lan gói xong hộp đựng canh: “Bây giờ vừa lúc mẹ đến Y Vân Thủ Phủ, trước tiên mang canh gà hầm và mì vằn thắn cho Tiểu Nhiễm ăn.”

“Tiểu Nhiễm...” Giọng điệu Minh Tranh trầm xuống: “Gần đây cô ấy thế nào?”

“Tốt hơn nhiều, cơ bản đã qua những ngày ốm nghén.”

Minh Tranh nhếch môi: “Vậy thì tốt.”

“Bữa sáng mẹ đã chuẩn bị sẵn cho con, con nhớ phải ăn đấy.” Triệu Lan tay xách nách mang, ánh mắt lướt qua cánh tay Minh Tranh: “A, tay của con làm sao vậy?”

Minh Tranh hạ tay xuống: “Không sao.”

Triệu Lan bước tới ngồi bên cạnh anh: “Cho mẹ xem, giống như là bị phỏng, bình thường con không vào phòng bếp, sao tay lại bị thương thành như vậy?”

“Mnấu chút đồ ăn, không cần thận bị như vậy.”

Triệu Lan nghe vậy, trong lòng chua xót: “Gần đây mẹ mãi quan tâm Tiểu Nhiễm, con xem con...”

Minh Tranh rút cánh tay bị Triệu Lan nắm lại: “Uống thuốc mấy ngày sẽ không sao nữa, mẹ mau đi đi.”

“Đứa nhỏ này, bây giờ mẹ lo lắng nhất chính là con, Văn Anh là một cô gái tốt, bộ dạng xinh xắn, gia thế cũng tốt, quan trọng nhất là đối xử với con cũng rất tốt.”

Minh Tranh cúi đầu nhìn tay mình chằm chằm: “Mẹ, làm sao mẹ biết cô ấy rất tốt với con?”

“Cái này còn phải nói sao? Nhìn là thấy mà.”

Minh Tranh cảm giác đau, dây thần kinh lại trở nên mẫn cảm, đau đón ập đến, anh cầm lấy chén nước trên bàn uống chút nước.

“Chuyện Tiểu Nhiễm, qua cũng đã qua rồi, muốn trách thì trách mẹ, nhưng làm vợ chồng cũng phải có duyên phận, tình cảm của các con không sâu đậm, nếu như nhất định Tiểu Nhiễm không phải người của con, dù cho có chung sống sau này cũng sẽ tách ra. Lúc trước vì Phó Nhiễm mà con hủy hôn với Văn Anh, nếu là người khác, đã không để yên cho con.”

Bảo mẫu đem bữa sáng bưng lên bàn, thần sắc Minh Tranh vẫn phẳng phất nét mặt mệt mỏi: “Mẹ nhanh đi đi.”

“Minh Tranh, nghe mẹ nói một câu.”

Minh Tranh bưng chén ăn điểm tâm, miệng đóng đóng mở mở cũng không nói nửa chữ.

La Văn Anh rửa mặt xong đi vào phòng khách, máy nướng bánh mì đã tự động nướng xong bữa sáng, cô đem bánh mì xé thành từng miếng, như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm vào TV phía đối diện.

Một người ở khó tránh sẽ cảm thấy lười, trước đó Minh Tranh ngẫu nhiên đã tới mấy lần, cô nhớ cô đã từng dọn dẹp phòng ngủ gọn gàng, cho là bọn họ cũng giống như người khác như thế tiến đến một bước này, tuy rằng cô sinh ra từ gia đình danh môn, nhưng cũng chẳng hề phản đối việc sống chung trước khi cưới. La Văn Anh nghĩ đến lúc đó, cười cười tự giễu sau đó đem bánh mì nhét vào trong miệng, thật là tự mình đa tình.

Ánh mắt nhìn hướng đồng hồ trên tường, đúng vừa giờ ra ngoài, sẽ không sớm quá, chỉ sợ kẹt xe, cũng không đến nỗi đến muộn.

La Văn Anh lái xe đi đến Hào Khôn, Tạ Nam đang cầm gói to trong tay, vừa lúc gặp được Tiểu Chu trước cửa thang máy.

“Julie, đây là bữa sáng tôi mang cho cô.”

“Tôi?”

Tạ Nam đưa đồ trong tay cho cô: “Gần nhà tôi có một cửa hàng bán sinh viên rất ngon, không phải cô nói mỗi lần đều vội vàng quét thẻ, hận không thể đều tiết kiệm thời gian ăn bữa sáng sao?”

“Chao ôi, cảm ơn, cảm ơn.” Tiểu Chu vội vàng nói cảm ơn: “Tôi yêu cô chết mất.”

“Không sao, dù sao cũng tiện đường đi.”

Khi nói chuyện, thấy La Văn Anh đang đi tới bên này.

Hai người đều hướng cô chào hỏi: “Eve.”

La Văn Anh gật gù đầu, đứng ở bên cạnh thang máy.

“Đúng rồi...” Tiểu Chu cắn sinh viên, bị bỏng đến liên tục le lưỡi: “Tạ Nam, tối hôm qua cô tan tằm lúc mấy giờ?”

Tạ Nam ngó hướng La Văn Anh không để lại dấu vết, thu hồi ánh mắt mất tự nhiên: “Ồ, tôi cũng không nhìn thời gian, về nhà liền ngủ.”

“Cô thật là, mới ngày thứ nhất đã liều mạng như vậy, lúc cô về Lão đại về chưa?”

“Về rồi.”

Tầm mắt La Văn Anh không khỏi nhìn qua, Tiểu Chu vẫn còn náo loạn ầm ĩ ở đây: “Về rồi, Lão đại về mà cô còn tăng ca, thật khờ.”

Tạ Nam hạ giọng: “Dù sao ở nhà cũng không có việc gì, học thêm chút luôn là tốt, về sau tôi còn muốn thỉnh giáo cô cùng Eve nhiều.”

“Không thành vấn đề.” Tiểu Chu bảo đảm: “Tôi...”

Cửa thang máy mở ra, La Văn Anh bước vào ném lại cho Tiểu Chu một câu: “Đi theo chị đến phòng làm việc.”

Tiểu Chu nhanh chóng giải quyết bữa sáng xong, sau đó cùng La Văn Anh vào cửa: “Eve, là chuyện hạng mục hôm nay sao rồi? Tư liệu em đều đã chuẩn bị xong cho chị rồi mà.”

La Văn Anh chỉ vào cái ghế đối diện: “Ngồi đi.”

Tiểu Chu thoáng cảm thấy giật mình, ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Tiểu Chu, thời gian em đi theo chị cũng không ngắn?”

“Vâng, Eve, sao ạ?”

La Văn Anh vẫn chưa ngồi xuống, cô tùy tay cầm lấy văn kiện trên bàn, bước chân đi vòng vòng quanh Tiểu Chu: “Vốn có một số việc không có ở trong phạm vi quản lý của chị, nhưng em là trợ lý của chị, lời nói việc làm của em có khi đồng nghĩa với việc đại diện cho chị.”

“Eve...” Tiểu Chu không khỏi giật mình: “Không phải là em lại làm sai chuyện gì chứ?”

“Tạ Nam là thư ký của Minh Tranh, chị không muốn có bất kỳ lời đồn đại nào liên quan đến chị và Minh Tranh truyền đi, còn có, Tiểu Chu, em đi theo chị bao lâu em là người chị rõ ràng, sống chung với người ta, không phải người ta tốt với em, em liền nhất định phải ghi lòng tạc dạ, em và Tạ Nam dù sao cũng mới quen nhau được 1 ngày. Chị không quan tâm cuộc sống riêng tư của cô ta, nhưng ngày hôm qua sau khi tan việc đúng là cô ta và Minh Tranh cùng rời công ty, nhưng lại phải giấu diếm em nói thành tăng ca, sau này cái gì nên tin, cái gì không nên tin, chính em nên cân nhắc suy nghĩ cho kỹ.” La Văn Anh đẩy ghế làm việc về phía sau, sau đó ngồi lên.

Tiểu Chu trợn mắt há mồm: “A? Lúc em gọi điện thoại cho cô ta, cô ta nói vẫn còn tăng ca.”

La Văn Anh in ra cái gì đó từ máy vi tính: “Đó là chuyện riêng của cô ấy, chức vụ cũng giống như chiến trường, Tiểu Chu, học hỏi cách nhìn người rất quan trọng, nếu không có lúc bị hãm hại cũng không biết, chị chỉ là nhắc nhở em một câu thôi.”

Trong đầu Tiểu Chu bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, La Văn Anh thấy Minh Tranh và Tạ Nam cùng một chỗ, Tạ Nam lại gạt mình nói ở lại tăng ca, quan hệ này... Trong lúc vô tình cô đi vào một bước, mà lại nói với Tạ Nam không ít chuyện không nên nói.

La Văn Anh thấy cô còn ngồi đó: “Đi ra ngoài đi, đem công việc làm cho xong.”

“Vâng, cảm ơn Eve.”

“Đừng cảm ơn chị, nếu như em không phải người giúp đỡ cho chị, chị cũng sẽ không nhắc nhở em một câu.”

Tiểu Chu thè lưỡi đi ra ngoài, nói chuyện cũng thật nói trắng ra.

Tạ Nam ngồi ở trước bàn làm việc, rót xong chén nước rồi mở máy tính ra, không bao lâu liền thấy Minh Tranh đi nhanh đến, cô vội vàng đứng dậy: “Lão đại, tay của anh không có sao...”

Còn chưa nói xong, Minh Tranh đã đẩy cửa phòng làm việc đi vào.

Tạ Nam giật mình, cho rằng chỉ ít Minh Tranh có thể dừng bước chào hỏi cùng cô. Cô không che dấu được thất vọng trên mặt, ngồi trở lại máy vi tính bên cạnh, không đến 10 phút, cô nhận được điện thoại của phòng tài vụ gọi tới bảo cô đến đó một chút.

Kế toán Lục đã chuẩn bị tiền xong: “Là ý của Tổng tài, kí tên đi.”

“Đây là tiền gì?”

“Hai ngàn tệ, cô đếm đi, vừa rồi tổng tài đặc biệt giao phó.”

Bàn tay Tạ Nam tiếp nhận phong bì buông thông, tự nhiên nghĩ tới tiền thuốc men ngày hôm qua. Nhưng căn bản không dùng nhiều như vậy, ký tên xong trở lại phòng làm việc, Tạ Nam nghĩ lại một chút vẫn nên gõ cửa phòng làm việc của Minh Tranh. Lúc đi vào, Minh Tranh cúi thấp đầu phê duyệt văn kiện. Tạ Nam đem phong bì để đến cạnh anh: “Tiền thuốc men không dùng nhiều đến như vậy.”

“Đó là chút ít?”

Tạ Nam gờ lên làn môi, xinh đẹp tươi cười: “Thật không cần, lão đại, cũng chỉ là chuyện mấy trăm tệ...”

Minh Tranh lấy từ trong phong thư ra một ngàn đưa tới trước mắt cô: “Bao nhiêu cũng là có chút ít, tôi không thích nợ ân tình của người khác.”

Tạ Nam không thể không vươn tay.

Minh Tranh lại cúi đầu xuống: “Đi ra ngoài đi.”

Cô nhìn tay của anh, đang định hỏi chuyện, lại thấy Minh Tranh cầm lấy điện thoại trên bàn: “Lập tức chuẩn bị phòng họp, đúng 9 giờ rưỡi giờ họp.” Ánh mắt anh nhìn về hướng Tạ Nam: “Cô cũng đi chuẩn bị đi.”

“Vâng.”

Trong lúc làm việc, La Văn Anh nghe không dưới mười cuộc điện thoại của mẹ mình, cô không chịu nổi phiền nhiễu đó, dứt khoát tắt máy. Nửa giờ sau khi công ty đã tan tầm, dù sao cũng làm không xong, La Văn Anh sau khi mở điện thoại di động ra, đi ra phòng làm việc.

Tiểu Chu bên cạnh giống như cái loa phát thanh, muốn hăm cũng không hăm được, Minh Tranh đi xa ở phía sau các cô cũng có thể nghe được cô cao giọng nói: “Eve, chị lại muốn đi coi mắt?”

“Ừ.” La Văn Anh đáp nhẹ, ánh mắt không biết làm sao.

“Trách không được tự dưng hôm nay bác gái gọi điện thoại cho chị, em còn nói chị hôm nay trang điểm rất đẹp đấy.”

“Làm trò.” La Văn Anh ngắt lời cô. “Lúc chị ra khỏi cửa còn không biết phải đi coi mắt.”

Minh Tranh không khỏi cau mày, La gia coi như cũng vô cùng quan tâm con gái, vừa có đối tượng thích hợp liền nhanh chóng bắt La Văn Anh đi coi mắt, cũng không quan tâm có thể thành công hay không, lại làm cho cô cảm thấy càng ngày càng ngột ngạt.

Tiểu Chu vẫy tay chào La Văn Anh xong nhanh chóng đi về phía cửa, Minh Tranh và cô một trước một sau đi về phía bãi đỗ xe. La Văn Anh như có điều suy nghĩ, cho nên cũng không phát hiện có người phía sau, vừa lúc mẹ lại gọi điện thoại tới, cô không kiên nhẫn nhận khởi điện thoại: “Con biết, chẳng phải là vẫn còn chưa tới giờ sao? Vâng, con qua bây giờ đây ạ!”

Minh Tranh ngồi vào bên trong xe, nổ máy lái xe đi, anh và La Văn Anh đi hai hướng trái ngược nhau, lái ra được một đoạn đường, qua kính chiếu hậu, Minh Tranh nhìn xe của La Văn Anh càng lúc càng đi xa, anh mím chặt cánh môi, cũng bắt chập vết thương trên tay, ra sức đánh vào vô lăng, sau đó theo thật sát phía sau La Văn Anh.

196. Phiên Ngoại 6

Chương 6: Cường hôn

Phá hoại chuyện gặp mặt, Minh Tranh rất có kinh nghiệm.

La Văn Anh đi tới chỗ hẹn, kỳ thật cô cũng đã gặp qua đối phương, do các trưởng bối muốn người trẻ có cơ hội gặp riêng nên mới nói anh hẹn cô ra ngoài.

Tổng Cẩm Trác ra cửa đón, vừa lúc thấy La Văn Anh đang đi tới.

“Thật ngại, tôi đến trễ.”

“Không sao” dáng người đàn ông cao lớn đi đến trước mặt, dắt La Văn Anh lại bàn ăn “Anh cũng vừa đến không lâu.”

La Văn Anh ngồi cạnh cửa sổ “Sao lại đến đây ăn cơm?”

“Lần trước nghe em nói thích ăn thịt bò, thịt bò ở đây rất ngon.”

La Văn Anh tươi cười, cô chỉ thuận miệng nói, không ngờ anh lại nhớ kỹ.

Nếu bàn về gia thế, Tổng gia so với La gia cũng không khác nhau, Tổng Cẩm Trác lớn hơn La Văn Anh một tuổi, công việc ổn định, thu nhập lại cao, mẹ La sao lại không nhìn trúng cơ chứ? Hơn nữa, dáng người Tổng Cẩm Trác đẹp, La Văn Anh đi gặp mặt nhiều lần như vậy, đến nay cuối cùng cũng gặp được người đẹp

traí, ai mà không thích cái đẹp, nếu không phải Minh Tranh sớm đã từng bước đi vào lòng cô, nói không chừng cô cùng Tống Cẩm Trác có thể nên duyên.

Tống Cẩm Trác đưa thực đơn cho cô “Gọi thức ăn đi.”

La Văn Anh không khách sáo, tùy tiện gọi mấy món thường ngày cô thích ăn “Còn lại anh gọi đi.”

Tống Cẩm Trác gọi món xong, rót cho La Văn Anh chén trà “Làm việc ở Hào Khôn có vất vả không?”

La Văn Anh đưa tay nhận chén trà “Cũng được, gần đây thời gian tăng ca không nhiều.”

Xã hội bây giờ, ra ngoài khó gặp được người chính trực, đi gặp mặt ngược lại cũng là một biện pháp. Chơi thân, dĩ nhiên sẽ hợp nhau, hiểu nhau, nói không chừng có thể kết giao bằng hữu.

Người phục bưng đồ ăn lên, La Văn Anh lấy rau trên bàn đổ vào, thịt bò nấu với canh tỏi ra mùi vị thật hấp dẫn, Tống Cẩm Trác sẵn cổ tay áo, động tác vô tình lộ ra một phần cơ tay săn chắc, nước da màu đồng cổ, áo lót ôm thân người, vừa nhìn là có thể biết anh bình thường thường xuyên vận động. Minh Tranh đi vào tiệm, tầm mắt La Văn Anh đặt hoàn toàn trên người Tống Cẩm Trác nên Minh Tranh vào ngồi ở bàn cách đó không xa cô vẫn không phát hiện được.

“Nghe mẹ tôi nói, anh là Cục trưởng Cục thuế vụ?”

Hai tay Tống Cẩm Trác nâng chung trà lên, cười nói: “Cũng gần như vậy”

“Vậy sau này có việc đến chỗ anh, kính xin anh nâng cao đánh khẽ.” La Văn Anh nâng bình trà lên, châm trà thêm vào chén trà trong tay anh, nhưng không cẩn thận, ấm nước trà rơi trực tiếp trên mu bàn tay anh.

“Thực xin lỗi.” Cô rút khăn tay bên cạnh cho anh lau.

Minh Tranh nhìn thấy thắm nghĩ “Làm tốt lắm”.

Tống Cẩm Trác không để ý, nhận lấy khăn tay từ La Văn Anh: “Anh chưa từng có ý nghĩ sẽ hạ thủ lưu tình, trừ một trường hợp.”

“Trường hợp nào?”

“Nếu một ngày, người phụ nữ của anh gặp chuyện, anh nhất định sẽ bảo vệ cô ấy cẩn thận, không vì sự nghiệp.”

La Văn Anh cười cười, cô không ngờ có mấy lời nhất thời xúc động nói ra miệng nhưng sau này lại trở thành thật.

Trời nóng lại ăn lẩu, khi người phục vụ đưa chai Sprite ướp lạnh tới, La Văn Anh uống vào, bị chua, chớp mũi cô liên tục nhăn lại, Tống Cẩm Trác giương nhẹ khóe môi, ngón tay thon dài rút khăn tay đưa cho cô. La Văn Anh cúi thấp đầu nên không nhìn thấy, anh liền nghiêng người qua xoa xoa cho cô.

Minh Tranh lạnh thấu xương, ánh mắt buồn bã, anh thấy La Văn Anh nghiêng đầu, ngón tay xoa xoa hai bên gò má nhưng không cự tuyệt, đôi mắt dài đẹp khẽ nhú lại, vậy tay gọi người phục vụ tới.

Hai người đang nói chuyện, Tống Cẩm Trác không phải là loại người dẻo miệng, nói năng ngọt xớt, nhưng mị lực của anh đủ làm cho nữ nhân điên đảo, mọi người đều nói mắt nhìn của công tử Tống gia quá độc, quá cao, người bình thường không để vào mắt.

Người phục vụ bưng khay tới chỗ hai người “Xin chào, món ăn của quý khách.”

La Văn Anh ngẩng đầu nhìn cái khay trong tay người phục vụ, sắc mặt cô tự nhiên ửng đỏ lên: “Món này?”.

Chính cô không gọi, nghĩ tới nghĩ lui nhất định là Tống Cẩm Trác gọi. Chỉ là không nghĩ tới anh lại ăn loại vật này, cô có vẻ lúng túng, Tống Cẩm Trác nhìn qua, giương mắt lên: “Món này không phải của chúng tôi.”

Người phục vụ lùi về sau, chỉ hướng Minh Tranh “Là vị khách kia gọi.”

La Văn Anh nhìn theo tay người phục vụ, thấy Minh Tranh bưng chén lên, hướng cô ra vẻ mời rượu, cô cắn chặt răng, Tống Cẩm Trác câu nhẹ khóe miệng: “Là bạn em?”

“Là sếp của tôi.”

Tổng Cẩm Trác gật đầu, cười không nói gì nữa.

La Văn Anh lườm mắt sang hướng bàn Đông Tây, người phục vụ thấy cô không nói lời nào, sợ bị mình khó xử “Đây chính là ngư tiên, đồ tốt, đặc biệt thích hợp với đàn ông.”

La Văn Anh lúng túng, hận không thể tìm một chỗ chui vào, Tổng Cẩm Trác lấy tay xoa cằm, dáng vẻ như ngồi xem trò vui, môi mỏng mím lại vẻ cười cười, La Văn Anh khó chịu kiềm chế “Chút nữa anh qua đó nói cảm ơn giúp tôi, sẵn đem thêm một mâm ngư tiên lại cho bàn đó.”

“Hả?” Người phục vụ lau mồ hôi, những người này khẩu vị thật nặng.

La Văn Anh nhận cái khay từ người phục vụ, nhìn thức ăn bên trong cô cảm giác muốn ói, La Văn Anh nhìn Tổng Cẩm Trác đang ngồi đối diện “Anh dám ăn không?”

“Em dám lấy, tất nhiên anh dám ăn.” Tổng Cẩm Trác vẫn giữ ý cười.

La Văn Anh lấy khay ngư tiên thả vào trong nồi, chẳng biết bên trong như thế nào, cô không thể ăn nổi một chút.

Cô liếc nhìn Minh Tranh, tâm tình tốt thật sự đã bị anh phá hư, Tổng Cẩm Trác mức lên một khối, “Ném thử không?”

La Văn Anh vội xua tay: “Không”.

Đáy mắt Tổng Cẩm Trác không giấu được ý cười, ánh mắt La Văn Anh nhìn Minh Tranh cách đó không xa, anh cũng nhìn lại cô, thấy người phục vụ bưng lên ngư tiên lên.

Đa số thời gian còn lại đều là La Văn Anh nhìn Tổng Cẩm Trác ăn, lồng ngực cô khó chịu, chỉ rót được Sprite vào bụng.

Ánh mắt cô thường xuyên nhìn về nam nhân đối diện, nghe nói loại này ăn vào bổ dưỡng, không nên ăn nhiều, nếu không không kịp tới nơi có thể dập lửa.

“No rồi sao?”, trong lúc thanh toán hóa đơn Tổng Cẩm Trác hỏi cô.

La Văn Anh cầm túi vội vã đứng dậy: “No từ sớm rồi.”

Không nhận ra no rồi.

Lúc Tổng Cẩm Trác ra cửa thấy không khí khô nóng khác thường, La Văn Anh lấy tay quạt hai bên má: “Tôi muốn về, còn vài hạng mục muốn làm luôn cho xong.”

“Anh đưa em về”.

“Không cần, xem tôi ở bên đó.”

Tổng Cẩm Trác không nói hai lời, đi đến kéo chặt tay La Văn Anh, cô giằng co né ra. Tổng Cẩm Trác lấy đi chìa khóa của cô, đem cô nhét vào ghế phụ: “Đừng tranh cãi với anh nữa, anh mới bồi bổ huyết dương khí, đang lo không có chỗ giải quyết, yên tâm đi, đưa em về xong anh quay lại lấy xe.”

La Văn Anh thấy vậy cũng không ý kiến nữa. Cô không tin gặp Minh Tranh ở quán là chuyện trùng hợp vô tình, việc anh ta phá hoại chuyện của cô giống như là ngựa quen đường cũ, La Văn Anh liếc nhìn kính chiếu hậu, quả nhiên thấy xe Minh Tranh theo ở phía sau.

Tổng Cẩm Trác tập trung lái xe, máy điều hòa trong xe để nhiệt độ thấp, tư tưởng La Văn Anh không tập trung, chỉ nhìn chằm chằm kính chiếu hậu, cho đến lúc về đến dưới lầu nhà cô, xác định được xe Minh Tranh chưa chạy vào khu nhà này.

“Còn nóng sao?” Mặt Tổng Cẩm Trác hướng đến trước mặt cô.

La Văn Anh nhìn khuôn mặt tuần tú đột nhiên tiến đến gần mình, cô thẳng sống lưng: “Không nóng.”

“Nhà em ở lầu mấy?”

“Lầu sáu.”

“Anh đưa em lên.” Tống Cẩm Trác nghiêng người qua, thay cô cởi dây an toàn ra, đui La Văn Anh cứng lại: “Không cần, để hôm khác đi.”

“Hôm khác là khi nào?” Tống Cẩm Trác cố chấp hỏi, khủy tay để trên ghế dựa, đỡ phía sau La Văn Anh.

La Văn Anh cảm thấy không được tự nhiên: “Anh muốn ngày nào thì là ngày đó.”

“Ngày mai.”

“

Cánh tay đột nhiên bị kéo lại, cơ thể cô ngồi lại trên ghế, đột nhiên cảm giác được bàn tay mát lạnh nâng chặt khuôn mặt cô, theo hơi thở hỗn hển, môi trái tim bị người bên cạnh chiếm lấy, La Văn Anh cả kinh trợn mắt há mồm, vô ý thức cắn chặt răng. Động tác người đàn ông cũng không hung mãnh nữa, chỉ hôn lên cánh môi của cô, hai tay La Văn Anh dùng sức hướng ngực anh đẩy ra, Tống Cẩm Trác lùi lại, tay anh vẫn đặt trên khoe môi, mang theo chút ý cười ái muội: “Ăn cái kia vào, trong cơ thể nóng như có lửa, nếu không, mời anh lên ngồi một chút?”

La Văn Anh nào dám dẫn sói về nhà: “Hiện tại không tiện.”

Tống Cẩm Trác gõ nhẹ ngón tay vài cái rồi quay mặt đi: “Cũng được, để lần sau em gặp anh sẽ không thấy giống như gặp lưu manh, xuống xe đi.” Suy nghĩ một chút, anh còn cười nói: “Quên mất, đây là xe em, vậy anh đi về trước.”

“Được.”

La Văn Anh nhận chìa khóa xe từ tay Tống Cẩm Trác rồi hai người cùng nhau xuống xe.

Anh đi qua, tựa người lên nắp động cơ, chưa có ý muốn rời đi, La Văn Anh đứng bên cạnh, hiển nhiên không có ý muốn mời anh lên lầu.

Việc hai người mới hôn nhau trên xe không ai nhắc tới, tuy không ai uống rượu nhưng La Văn Anh coi như do anh ăn phải thức ăn kia nên không đáng so đo.

“Thật sự tôi còn có việc, tôi lên lầu trước, anh tự gọi xe về đi.”

Nói thật, Tống Cẩm Trác lần đầu tiên gặp người con gái như La Văn Anh, không nói đến việc xuất thân danh môn nhưng vẫn ra ngoài đi làm, thái độ đối với anh càng làm anh thêm khó hiểu, vốn dĩ anh cũng không thích đi gặp mặt, mà qua trung gian người tiến cử là dì Đại, theo lời dì Đại, La Văn Anh rất hài lòng về anh, lần trước sau khi gặp mặt liền nhớ không quên, vội vàng bàn đến chuyện hôn sự. Hôm nay gặp mặt tiếp xúc, thấy lời nói đúng là không đáng tin, thật sự dọa người, nhìn theo bóng lưng La Văn Anh tự ý đi về phía trước, Tống Cẩm Trác vẫn còn dựa trên nắp động cơ, anh cảm thấy rất thú vị, một lúc sau đó mới đi khỏi tiểu khu.

La Văn Anh vào thang máy đi đến lầu 6, khi đang lấy chìa khóa trong túi xách, cảm giác điện thoại rung lên, lấy ra xem thì thấy dòng tin nhắn. “Anh rất vừa ý em, ngày mai gặp lại.” La Văn Anh lấy tay dùng sức lau môi miệng. Người sáng suốt vừa nhìn cũng biết, vừa rồi Minh Tranh gọi ngư tiên là không có ý tốt, cô lại để Tống Cẩm Trác ăn, sau đó cự tuyệt không cho anh lên lầu, vậy mà còn vừa lòng sao? La Văn Anh lắc đầu không nghĩ nhiều.

Mở cửa đi vào phòng khách, La Văn Anh nói có việc bận là để lừa anh, vào phòng bếp lấy máy pha cà phê ra, đem nguyên liệu cho vào bên trong xong đi về phía sofa ngồi mở TV xem tin tức.

Cà phê đang pha được một nửa, đột nhiên vang lên tiếng chuông cửa.

La Văn Anh hỏi ra, “Ai đó?”

Không ai trả lời, phản ứng đầu tiên của cô là có thể Tống Cẩm Trác chưa đi. Cô đi tới cửa, cầm chốt cửa suy nghĩ một chút, nhìn xuyên qua mắt mèo, thấy Minh Tranh vẽ mặt xanh mét đang đứng bên ngoài. Đứng cách cánh cửa, La Văn Anh không có phản ứng, quay vào lấy cốc rót cà phê đã nấu xong. Lấy thêm đá từ tủ lạnh cho vào, cô thổi qua một lần nữa rồi ngồi lại ghế sofa.

“Rầm, rầm!”

Tiếng chuông cửa không có tác dụng, chuyển thành tiếng gõ cửa, La Văn Anh chỉnh âm lượng TV cao hơn nhưng cũng không thể che hết tiếng phá cửa.

“Mở cửa!” Thình thoảng còn có tiếng Minh Tranh gầm lên giận dữ.

Anh ta là gì của cô chứ? La Văn Anh uống cà phê, hứng trí thay đổi một số kênh truyền hình, xem tin tức giải trí.

“Ai đó? Cái gì mà ồn ào vậy?” Bên ngoài truyền đến tiếng hàng xóm nói chuyện, nhưng tiếng gõ cửa vẫn như trước, không có ý nhượng bộ.

“Văn Anh, Văn Anh.”

La Văn Anh để ly cà phê xuống rồi đi tới cửa, “Ai đó?”

“Tôi là chị Dương đây, cô có ở nhà à? Có người dùng sức gõ cửa chẳng lẽ cô không nghe sao?”

“Là chị Dương sao? Tôi không biết anh ta, anh ta gõ cửa tất nhiên tôi không thể mở được.”

“Có nghe thấy không?” Chị Dương nhìn Minh Tranh nói, “Đi nhanh đi, con trai tôi ở nhà còn đang làm bài tập, nếu không, tôi sẽ gọi bảo vệ.”

“Rầm, rầm!”

Lại tiếp tục hai tiếng đập cửa, “Eve, mở cửa!”

La Văn Anh dứt khoát xoay người đi vào phòng ngủ, qua hai lần cửa, âm thanh giảm đi thấy rõ.

Sau một lúc lâu, bên ngoài mới yên tĩnh lại, La Văn Anh cũng bội phục sự nhân rồi của Minh Tranh, đi lên sân thượng lấy đồ cất rồi cầm áo ngủ đi tắm. Vừa mới cởi đồ đứng trong bồn tắm, đột nhiên cúp điện, không gian rộng rãi tự nhiên tối om, chật chội, từ lúc chuyển tới ở đến nay, đây là lần đầu cô gặp chuyện này, không lẽ do mùa hè nên điện không cung cấp đủ?

Cô vội vàng tắm rửa cho xong, tùy tiện mang đồ ngủ vào rồi đi đôi dép lê ra ngoài lấy di động gọi cho bảo vệ.

Điện thoại chưa kịp reo thì cô nghe thấy tiếng chuông cửa. La Văn Anh mặc áo ngủ rộng thùng thình, ra hỏi: “Ai đó?”

“Xin chào, chúng tôi là bảo vệ, vừa mới nhận được điện thoại báo hai căn hộ tầng này bị mất điện nên tới kiểm tra một chút.”

La Văn Anh nghĩ dịch vụ ở đây thật tốt, vừa tới đúng lúc, cô liền dựa theo ánh sáng trên điện thoại di động lần mò ra cửa, không chút nghĩ ngợi mở cửa ra: “C anh...”

Một bóng đen trước mắt đột nhiên tấn công tới, muốn đẩy cô té vào trong, La Văn Anh vẫn chưa nhìn thấy mặt đối phương, cô cứng nhất hỏi: “Ai?”

Người đàn ông ôm hông cô, ngừng lảo đảo bước chân, quay đầu nói với người ngoài cửa: “Cảm ơn anh, nếu không đêm nay chắc tôi phải ngủ ngoài đường rồi.”

La Văn Anh nghe được là tiếng Minh Tranh: “Anh, thả tay ra!”

Bảo vệ Tiểu Lưu nhận ra Minh Tranh, lúc trước tới đây đã gặp qua: “Tôi phải đi kiểm tra, có thể là đứt cầu dao.”

Minh Tranh dùng chân đóng cửa lại. Bên trong nhà tối đen, đưa bàn tay lên không thấy được năm ngón, lúc đi ra La Văn Anh phải dùng điện thoại chiếu sáng, giờ không còn một chút ánh sáng, phản lưng La Văn Anh dán sát vào ngực Minh Tranh, bị hai tay anh ôm chặt phần ngực đi vào trong. Cả người cô bị anh nhấc đi, hai chân không ngừng quẫy đạp.

“Bỏ tôi ra, anh làm cái gì? Minh Tranh, anh làm cái gì hả?”

Rầm.

Bởi vì không thấy rõ phương hướng, hơn nữa phòng khách còn bị rèm che kín, Minh Tranh chỉ nhớ kỹ phòng ngủ hướng bên phải, không nghĩ tới vừa quẹo bấp đui liền đụng trúng tay ghế sô pha, anh ôm La Văn Anh té thẳng xuống ghế.

La Văn Anh đau kêu thành tiếng, Minh Tranh nằm trên, do không gian trong ghế sô pha eo hẹp, động tác tay anh không quá mạnh, định rút tay về, lòng bàn tay không chú ý xoa trúng phần ngực đầy đà.

“Minh Tranh, anh sờ đi đâu đó?” La Văn Anh nhắc chân muốn đạp nhưng cả người lại bị anh đè ở phía dưới. Cô cảm nhận được hô hấp Minh Tranh trở nên gấp gáp, bộ ngực nhấp nhô đè cô muốn ngộp thở, cánh tay Minh Tranh chạm vào, không có cảm giác bị cản trở, anh khó tin hỏi: “Em không mặc áo ngực?”

La Văn Anh đỏ mặt, hận không thể trực tiếp đá bay anh, cô thẹn quá hóa giận giãy dụa: “là nhà tôi, tôi ăn mặc ra sao liên quan gì tới anh, đứng lên.”

Trời thì nóng, trên người hai người đều chỉ mặc một lớp vải mỏng, lúc này tim đập còn có thể nhận thấy, huống chi Minh Tranh đang dần thức tỉnh dục vọng, giọng nói anh khàn khàn, lòng bàn tay mơn trớn di chuyển dọc theo đường cong của cô: “Phía dưới cũng không mặc?”

Lúc này nếu có điện, nhất định sẽ thấy mặt La Văn Anh đỏ như tôm luộc: “Lưu manh, sắc lang, lấy tay anh ra ngay!”

Minh Tranh vặn chặt cầm La Văn Anh, đem mặt cô hướng về phía anh, môi mỏng ép xuống hôn cô, hai đùi cô vẫn còn đặt ngoài ghế sô pha, chân Minh Tranh đang dặng bên người cô, La Văn Anh ngọt ngào bên trong ghế sô pha bằng da thật, cúp điện nên máy điều hòa không mở, cô nóng thở hồng hộc, mồ hôi sền sệt tóc, như là đang tắm xông hơi.

Tay Minh Tranh dán sát da thịt non mịn của cô, lần đi xuống, không chui vào trong váy, đặt trên mông cô sờ soạng mấy cái, cô nghe hít thở qua kẽ răng: “Phía dưới cũng không mặc? La Văn Anh, gan em lớn thật, lỗ như vừa rồi người vào cửa là sắc lang thì làm sao?”

Lúc đó cô đang vội vàng, làm gì có thời gian mà mặc thêm phụ kiện: “Hừ, không phải tôi đã đưa một con sói vào rồi sao?”

Minh Tranh thở gấp, La Văn Anh vặn vẹo thân mình: “Anh lấy tay ra được không? Tôi thấy ngọt ngọt quá.”

Một tay Minh Tranh siết chặt ngực cô, mồ hôi trên trán rịn ra, toàn thân La Văn Anh khó chịu, tay còn lại đưa về phía cô, bồi hồi xoa xoa trên cần cổ, sau đó chuyển đến vuốt ve làn môi cô: “Tên đó hôn em?”

La Văn Anh quay mặt đi, tức giận trả lời: “Thế thì sao?”

“Em để cho hắn ta hôn?”

Xem ra là bị anh nhìn thấy.

La Văn Anh chống lại sự khó chịu, nằm xuống lại sô pha: “Không cần anh quan tâm, chẳng phải do anh gọi đúng loại ngư tiên tốt sao?”

Minh Tranh vui mặt trên cổ cô, La Văn Anh vội vàng quay mặt sang hướng khác, ngón tay Minh Tranh giữ chặt cằm cô, bắt cô quay lại nhìn anh, một lần nữa trùng phạp hôn môi cô, La Văn Anh ngậm chặt miệng không cho anh hôn, Minh Tranh dùng sức xông vào, môi răng cơ hồ muốn đánh nhau. Minh Tranh hé miệng cắn vào môi cô, La Văn Anh đau thiếu chút nữa hét chói tai, đầu lưỡi anh thừa cơ đi vào, cổ họng cô tràn đầy mùi máu tanh, La Văn Anh không nhân nhượng để anh dễ dàng thực hiện được, hướng môi anh dùng sức cắn. Minh Tranh bị đau, đưa ngón tay sờ miệng thấy chảy máu. La Văn Anh thừa cơ muốn đứng dậy, anh nhìn ra ý đồ của cô, lợi dụng ưu thế, không tốn chút sức đem cô áp trở về.

Cô oán hận nói: “Bạn thân tôi tới.”

“Phải không?” Minh Tranh vỗ mông La Văn Anh: “Bạn tốt tới mà không mặc quần lót?”

“Đúng vậy, tôi thích, anh không sợ tôi đem cả người anh nhuộm máu thì cứ việc.”

Minh Tranh cười lạnh: “Anh không sợ.”

La Văn Anh kéo tay anh lại, giọng nói rét lạnh: “Minh Tranh, anh không thấy anh ấu trĩ sao?”

197. Phiên Ngoại 7

Chương 7: Mặt dày đến cùng

La Văn Anh cố gắng giữ chặt tay Minh Tranh, giọng nói lạnh đi vài phần “Minh Tranh, anh không cảm thấy hành vi của mình ấu trĩ lắm sao?”

Trên bờ vai trần trắng mịn lộ ra bên ngoài của cô lấm tấm mồ hôi, La Văn Anh ở phía sau Minh Tranh tức giận hét lên.

Minh Tranh cũng không đứng dậy, hai cánh tay hung hăng để ở chỗ mẫn cảm của cô không thả ra, La Văn Anh bắt đầu cấu kính, nhưng biết rõ không có cách nào khác, dứt khoát nằm trên ghế sofa không nhúc nhích.

“Anh ấu trĩ?” Trong lời nói Minh Tranh không hề nén được sự tức giận. “Em biết hẳn được bao lâu đã hôn môi?”

“Liên quan gì đến anh.” La Văn Anh gầm lên. “Anh là gì của tôi mà muốn quản tôi, ngay cả ba mẹ tôi cũng tán thành, anh làm gì được?”

“Làm gì được?” Minh Tranh thấy cô đầy vẻ bất cần, trong lòng càng tức giận, đầu óc cũng thấy choáng váng, bàn tay không chút cố kỵ hướng xuống véo mông La Văn Anh.

“Anh đưa cho hẳn món kia là muốn hẳn thấy ghê tởm, vậy mà em lại để hẳn ăn thật, sao không mời hẳn lên lầu, anh thấy toàn thân hẳn hẳn là đang phát hỏa.”

“Anh còn không buông tay ra?”

“Không buông!” Tiếng nói Minh Tranh so với cô còn vang dội gấp đôi.

Hai chân La Văn Anh thấy tê dại. “Cho anh ăn nhiều ngẫu pín như vậy, tôi cũng chỉ là đang bồi bổ cho anh.”

“Không phải cố ý làm anh thấy ghê tởm sao?” Bàn tay Minh Tranh tìm đến thắt lưng La Văn Anh, cô tránh xuống nhưng không có kết quả. “Cho dù nói anh thể nào, anh cũng vẫn đề nặng như vậy không chịu đứng lên phải không, nhưng mà đúng như anh nói, tôi bây giờ quả thật không có mặc đồ lót bên trong, không tin anh thử xem xem?”

Cô nghĩ nói như vậy có thể dọa lui Minh Tranh, ngày thường anh luôn có vẻ đứng đắn, hẳn là sẽ không ở thời điểm này mà mất đi nhân tính. Tay Minh Tranh tiến vào bên trong váy ngủ của cô, theo mép váy trơn mịn chậm rãi lướt qua bắp đùi hướng lên trên tìm kiếm.

La Văn Anh hận đến mức nghiêng răng. “Không phải từ đầu đã không làm sao? Giờ làm như vậy rốt cuộc là có ý gì?”

Tiếng nói của Minh Tranh vang lên trên đỉnh đầu cô. “Em cho là có thể bỏ qua dễ dàng như vậy?”

Bàn tay bao phủ tới nơi nào đó, mặt La Văn Anh đỏ lên, cảm thấy phía sau tai rồi tiếp theo là cả thân thể đều bị thiêu cháy, từ trong cổ họng phát ra âm thanh nức nở khác thường, cùng lúc đó, một dòng nước ấm từ bụng đi xuống. Bàn tay Minh Tranh nhấn vào nơi nào đó, cảm giác được ngón tay trơn trượt, anh cười nhẹ rút tay về, môi mông áp sát đến bờ môi của La Văn Anh, giọng nói khàn khàn so với lúc này thêm thâm trầm. “Nhìn xem, động tình rồi?”

La Văn Anh hận đến mức không thể đào một cái lỗ chui vào, cô thể, cô rốt cuộc không còn mặt mũi nào để nhìn Minh Tranh.

“Anh!”

Minh Tranh nghĩ cô thẹn quá hóa giận. “Này có là gì, anh cũng không phải là lần đầu tiên trông thấy em như vậy.”

La Văn Anh càng nghĩ càng muốn dùng sức khép chân lại, nhưng đầu gối Minh Tranh vẫn để ở giữa hai chân cô, khiến cho cô không thể làm gì được, hai ngón tay Minh Văn xoa nhẹ phía dưới, hình như có chất sền sệt, anh mỉm môi cười nhạt “ Không muốn nói gì sao?”

La Văn Anh rầu rĩ nói “Tôi hi vọng không bao giờ có điện.”

Sự đời luôn khó đoán, thường là bạn chờ mong điều gì, nó liền không cho bạn được như ý muốn.

Bên trong phòng khách chợt sáng lên, La Văn Anh theo bản năng nhắm mắt lại, con mắt trong một lúc không thích ứng được với ánh sáng, cô nghiêng đầu nhìn chằm chằm Minh Tranh đang đề trên người, sau đó nhìn đến tay phải của hắn.

Hai má La Văn Anh ửng đỏ. “Anh đi nhanh lên!”

Minh Tranh xem xét thấy ánh mắt của cô có cái gì không thích hợp, sau lại thấy đầu ngón tay mình dính vết máu, gương mặt anh tuần lạnh lùng của anh nhăn nhúm lại. “Em!”

La Văn Anh nói chuyện trở nên lắp bắp, chính là không nghĩ đến bà dì cả lại thật sự đến vào lúc này. “Em đã nhắc nhở qua, tại anh không tin.”

Minh Tranh đứng dậy, La Văn Anh vừa muốn cử động, lại bị Minh Văn đè lại thất lưng, một tay hắn xốc váy ngủ lên, quả nhiên nhìn thấy phía dưới có vết máu nhỏ, bả vai La Văn Anh run rẩy , nâng chân lên không biết sao lại đá trúng Minh Tranh, chỉ nhìn thấy anh liên tục lui về phía sau vài bước rồi ngã xuống ghế sofa đối diện.

La Văn Anh ngồi nghiêm chỉnh, đem váy ngủ kéo lại.

Minh Văn giương mắt lên nhìn, cách lớp áo ngủ bằng tơ lụa có thể nhìn thấy bộ ngực cô vì kích động mà dựng thẳng lên, Minh Tranh ho khẽ, lòng bàn tay đè lại bụng mình, La Văn Anh cũng không sợ anh bị đá đau. “Còn ngồi đó để làm gì? Đi đi!”

Tay Minh Tranh chống xuống ghế sofa, La Văn Anh đỏ mặt vội ngăn lại. “Đừng, tay anh đang bị bẩn.”

Minh Tranh nhìn nhìn, đưa tay đặt lên đầu gối. “Có bẩn thì đó cũng là của em.”

Vốn dĩ ở trong bóng tối cũng còn khá hơn một chút , lúc này La Văn Anh cảm thấy không có chỗ nào để che giấu, cô chỉ cần đứng lên là anh có thể nhìn thấy rõ được, hai người cứ như vậy mặt đối mặt giằng co, hai tay La Văn Anh vòng trước ngực, ngăn cản ánh mắt nóng bỏng của hắn.

Minh Tranh ho nhẹ hai tiếng. “Em không đi toilet xử lý một chút sao?”

Nếu đợi máu chảy thành sông rồi thì phải giải quyết như thế nào?

La Văn Anh cắn chặt răng. “Anh còn ngồi đây làm gì?”

“Hôm nay anh quên mang theo chìa khóa, mẹ anh đang ở Y Vân thủ phủ, anh cũng không thể quay về.”

La Văn Anh cười lạnh. “Người giúp việc trong nhà sẽ không mở cửa cho anh sao? Trước khi bịa chuyện có thể suy nghĩ một chút được không?”

“Dù sao anh cũng không đi.” Minh Tranh quyết định mặt dày.

La Văn Anh nhịn không được đến lúc trên sofa đều là máu , cô đứng thẳng lên, cũng không nhìn đến Minh Tranh bước nhanh đến hướng phòng ngủ, vừa vào trong toilet liền khóa trái cửa, cả người đều là mồ hôi lại thêm có bà dì cả đến, tốt hơn là nên tắm rửa qua một lần.

Minh Tranh đợi một lúc rồi bước đến gõ cửa toilet, La Văn Anh cũng không có phản ứng. Sau khi thay một bộ đồ khác, lại đem quần áo đã giặt trong máy ra phơi khô, La Văn Anh mở cửa đi ra ngoài, suy nghĩ Minh Tranh lúc này hẳn là đã thức thối rồi đi?

Trong phòng bếp truyền đến tiếng động lạ, La Văn Anh đến gần nhìn, hoàn toàn bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Minh Tranh để trần nửa người trên, xem ra là vừa tắm qua ở trong phòng tắm dành cho khách, tóc rũ xuống trước trán, lại cứ nhiên không mặc quần áo, chỉ mặc một chiếc quần lót màu đen bó sát ở đây...nấu mì ăn liền!

Khóe miệng La Văn Anh run rẩy một hồi, thở không ra hơi.

Cô ăn mặc kín đáo, phía trên là áo thun, dưới mặc một chiếc quần dài, chân mang dép lê trực tiếp đi tới cửa. “Anh làm sao còn ở đây?”

Minh Tranh khó hiểu nhìn cô. “Không phải đã nói anh sẽ qua đêm ở đây sao?”

“Đây là nhà em.”

“Coi như thu nhận anh một đêm đi.” Lời nói Minh Tranh nửa phần mang theo ý cầu khẩn, anh đem mì đã nấu chín cho vào trong chén, hai tay bưng lên đi đến bàn ăn.

Đối với La Văn Anh đâu chỉ là đơn giản là hai chữ kinh sợ, cho dù từng có tiếp xúc da thịt thân mật, nhưng anh cứ như vậy chỉ mặc quần lót, đặc biệt nhất là bên trong lại che giấu cái bộ phận sinh lý đặc trưng khác nhau giữa nam và nữ, tùy tiện phơi bày ra trước mặt, cô lúc này thực không biết nên đề nén hay nên nổi giận.

Minh Tranh ngồi thẳng xuống. “Vừa rồi chưa kịp ăn gì.”

La Văn Anh đứng bên cạnh tủ lạnh. “Không hỏi mà lấy chẳng khác nào là trộm.”

“Không phải chỉ là một gói mì thôi sao?” Minh Tranh không để tâm. “Ngày mai nói phòng tài phụ trả lại cho em một thùng.” Minh Tranh thấy cô mở cửa tủ lạnh ra. “Muốn nấu cơm cho anh sao?”

La Văn Anh xem như đã thấy được, thế nào gọi là da mặt dày.

Cô đi đến nhà bếp rót ly nước, Minh Tranh ngẩng đầu. “Bụng khó chịu sao?”

“Quần áo của anh đâu?”

“Không cần em giặt, ngày mai anh cho người đem quần áo đến đây.”

La Văn Anh mím môi. “Tôi chỉ muốn anh mặc rồi mau chóng rời đi.”

Minh Tranh nhìn nhìn, sau đó cúi đầu ăn mì trong chén, tựa như từ đầu đến cuối cũng chưa nghe thấy La Văn Anh nói gì.

Cô trở lại phòng ngủ rồi đóng mạnh cửa, mở máy tính ra xem phim, đồng tai lên nghe được bên ngoài có tiếng động, cô hé cửa nhìn ra thấy Minh Tranh đang ngông nghênh ngồi trên sofa, cũng không sợ lạnh, cơ thể màu đồng to lớn cơ hồ muốn xé rách chiếc quần lót màu đen.

Phi phi. Như thế nào lại cứ nhìn phải nơi không nên nhìn. Bất quá cũng không trách cô được, ai bảo toàn thân anh chỉ mặc có một mảnh vải như thế, cô không nhìn thấy sao được?

La Văn Anh cảm thấy đau đầu.

Cô ước gì trên trời cho thần tiên hạ phàm đem tên yêu nghiệt này bắt đi. Đang nghĩ như vậy, bên ngoài đột nhiên có tiếng chuông cửa vang lên, La Văn Anh hoảng hốt, chạy nhanh ra ngoài, Minh Tranh đang ngồi trên sofa cũng sợ run lên. La Văn Anh đưa ngón tay lên ra hiệu hắt đứng lên tiếng.

“Ai vậy?”

“Văn Anh, là mẹ.”

La Văn Anh nuốt nửa kêu lên, thần tiên kia, lại là mẹ.

La Văn Anh nhìn trái phải sửa sang lại quần áo, lúc nhìn đến Minh Tranh mới chợt thanh tỉnh, người cô muốn bị bắt đi chính là hắn a, cô bước nhanh qua đây hắn. “Đi nhanh, đi nhanh lên.”

“Anh chạy hướng nào?” Minh Tranh đứng lên, ước chừng so với La Văn Anh cao hơn một khúc.

“Ai bảo anh ăn mặc như vậy, nhanh đi tìm quần áo đi.” La Văn Anh hạ thấp giọng xuống, sốt ruột đến mức như kiến bò trên chảo nóng. “Nếu bị mẹ em phát hiện anh ở đây, không thể không chém chết anh đi.”

“Văn anh, sao còn không ra mở cửa?” Mẹ La ở ngoài cửa thúc giục.

La Văn Anh khẩn trương, đẩy Minh Tranh về hướng phòng dành cho khách. “Chạy nhanh trốn vào trong đó, nhớ khóa trái cửa lại.”

Sau khi dọn dẹp xong, La Văn Anh cố hết sức phóng thẳng đến cửa.

Mẹ La thật vất vả mới vào được phòng khách, ánh mắt tự nhiên nhìn xung quanh một vòng, lấy những thứ đem theo bỏ vào trong nhà bếp. La Văn Anh nghe được tiếng la, sợ tới mức chạy nhanh qua. “Sao vậy mẹ?”

“Bữa tối con ăn mì ăn liền?”

Mẹ La chỉ tay vào gói mì trong thùng rác.

“Mẹ.” La Văn Anh kéo tay của bà. “Con chỉ là thèm ăn, buổi tối không phải đã cùng Tổng Cẩm Trác đi xem mắt sao, làm sao ăn mì gói được.”

“Cũng phải, cũng phải.” Mẹ La nghe vậy, tâm tình tốt hơn, kéo tay con gái ngồi xuống ghế sofa. “Cẩm Trác thật không tệ phải không? Mẹ nhìn một lần là chọn trúng, lần này sẽ không phải chọn bữa cho con nữa.”

La Văn Anh đành phải nghe theo lời của bà nói tiếp. “Đúng là rất tốt.”

Mẹ La vừa nghe liền nói. “Về sau phải ra ngoài tiếp xúc nhiều, đừng lúc nào cũng dồn tâm tư vào công việc, vừa rồi mẹ nhận được điện thoại di của Cẩm Trác gọi đến, nói là nó đối với con thấy rất vừa lòng, đây là lần đầu Tổng gia bên kia tỏ ý, con cần phải nắm lấy cơ hội.”

“Mẹ, con biết rồi.” La Văn Anh cũng không nghĩ nhiều, đáp ứng trước rồi tính sau, tốt xấu gì trong nhà cũng còn đang cất giấu người đàn ông to xác đấy.

Phanh!

Đêm nay cô đúng là đặc biệt gặp xui.

Một hồi tiếng động lạ rõ ràng trong phòng khách truyền đến, La Văn Anh muốn nhảy dựng lên, Mẹ La đồng tai lên nghe. “Tiếng gì vậy?”

“Đâu có gì, chắc là trong phòng khách mở cửa sổ nên có đồ vật bị gió thổi rơi.”

Mẹ La đứng dậy đi vài bước đến phòng khách, La Văn Anh mới muốn ngăn cản, bà đã đưa tay vặn khóa cửa. “Mở không ra, Văn Anh, nhà mình mà còn phải khóa cửa sao?”

“Mẹ, con chỉ ở một mình, thấy vắng vẻ, phòng nào không dùng đến thì khóa đi.”

Nhưng Mẹ La không phải là người có thể dễ dàng bị đánh lừa như vậy. “Đồ đạc trong phòng để lâu cũng cần dọn dẹp một chút, con chạy đi tìm chìa khóa cửa lại đây.”

“Mẹ, cũng trễ rồi con muốn nghỉ ngơi, sáng sớm mai còn phải đi đàm phán một hạng mục.” La Văn Anh đứng ở cửa, cảm thấy chột dạ.

“Để mẹ dọn, cũng không quấy rầy con nghỉ ngơi.”

La Văn Anh vẫn đứng yên không nói.

“Văn Anh, bên trong có phải có người nào hay không?” Mẹ La dè dặt hỏi.

Cô vội xua tay. “Làm sao có thể ạ?”

“Không phải là tốt rồi, chìa khóa dự phòng trong nhà đều để ở trên tủ lạnh phải không, mẹ đi tìm.”

“Mẹ!”

La Văn Anh mới muốn đuổi theo, trong phòng ngủ liền truyền đến một loạt tiếng thở dốc mờ ám, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng phụ nữ khó kiềm chế rên nhẹ, không khí ngay lập tức trở nên vô cùng ái muội, La Văn Anh cảm thấy đầu muốn nổ tung!

“Con còn nói không có ai?” Sắc mặt Mẹ La thoáng xấu hổ, bất mãn trừng mắt nhìn cô. “Đã nói với con bao nhiêu lần, không nên kết giao với loại người không ra gì, con xem đi, lại còn mang về nhà, rốt cuộc là bạn thế nào với con?”

Việc đã đến nước này, dù sao so với việc bị phát hiện ra Minh Tranh vẫn tốt hơn. “Mẹ, là một người bạn hiện tại chưa tìm được phòng trọ, tới đây ở tạm vài ngày.”

Mẹ La nghe vậy, cũng không tiện tức giận trước mặt người khác, bà xoay người đi về phía phòng khách. “Không tưởng tượng nổi, con nghe xem, con....con vẫn còn là một cô gái chưa xuất giá đấy!”

“Mẹ.” La Văn Anh dè dặt giọng nói. “Hiện tại là xã hội gì rồi?”

Mẹ La nhìn cô làm công tác tư tưởng. “Hôm nào tìm lý do để cô ta nhanh rời đi biết không?”

“Con biết rồi, con biết rồi, vốn là chỉ có bạn con ở, hôm nay bạn trai cô ấy đột nhiên tới đây.”

“Con còn nói!” Mẹ La đi ra cửa, khỏi đợi đến có người ra ngoài gặp nhau đều thấy lúng túng. “Nhớ kỹ lời mẹ nói.”

“Vâng, nhớ kỹ rồi.” Thật vất vả mới đưa bà ra cửa, La Văn Anh dựa vào tường thở hổn hển, cô lau đi mồ hôi rịn trên trán, bước nhanh đến phòng khách đập cửa. “Đi ra đây cho tôi!”

Minh Tranh mở cửa ra, quần áo cũng đã mặc vào.

“Anh làm cái gì?”

Minh Tranh chỉ chỉ vào cái TV treo trên tường trong phòng. “Có thể kết nối mạng, để em tìm được lý do tốt như vậy, em nên cảm ơn anh mới phải.”

La Văn Anh tức giận, Minh Tranh lại đứng ở cửa không có ý muốn đi. “Còn có việc gì sao?”

Người này da mặt dày không gì sánh được, không đợi La Văn Anh mở miệng lần nữa, Minh Tranh đã nói. “Không có việc gì nữa anh muốn nghỉ ngơi.”

“Anh thực không đi?”

Phanh. Cự nhiên đóng cửa lại?!

La Văn Anh lắc đầu, tức giận đi đến nhà bếp đem đồ mẹ La mang đến bỏ vào trong tủ lạnh, lúc trở về đi ngang qua phòng khách, cô nhìn nhìn, cắn chặt môi rồi đi về phòng ngủ.

Không có tâm trạng để xem TV, La Văn Anh nằm dài trên giường, nghĩ đến người đang ngủ phòng kế bên, La Văn Anh trằn trọc khó ngủ, nhưng mình đã khóa cửa rồi, hẳn là không có việc gì.

Nghĩ như vậy, cô cũng dần dần đi vào giấc ngủ.

Hôm sau thức dậy, trời vẫn còn chưa sáng hẳn, quả nhiên trong nhà có “ngoại nhân” nên không thể yên tâm ngủ ngon được, La Văn Anh đứng dậy rửa mặt. nhìn thấy cửa phòng Minh Tranh vẫn còn đóng chặt.

Từ trong tủ lạnh lấy ra sữa và bánh mì như thường lệ, La Văn Anh đem đồ ăn mẹ La mang đến tối qua ra hâm nóng lại một lần, Minh Tranh kéo cửa đi ra. “Dậy sớm như vậy?”

La Văn Anh không thèm đếm xỉa đến anh, Minh Tranh đi vào phòng ngủ gọi điện thoại, mặc áo ngủ đi ra ngoài. “Em sao lại có thể có kiểu áo ngủ của nam, lại còn rất vừa người.”

La Văn Anh rũ mắt xuống, đây là lúc trước cô chuẩn bị cho Minh Tranh. “Anh mặc thì mặc đi, còn nhiều lời như vậy.”

Minh Tranh vòng qua bàn ăn đi về phía cô. “Buổi sáng ăn cái gì?”

“Không có chuẩn bị cho anh.” La Văn Anh đem bánh mì cắt thành miếng, một cánh tay đưa qua, Minh Tranh cầm một miếng cho vào miệng, lại đưa tay lấy ly sữa. “Bánh mì em làm à? Khẩu vị cũng không tệ lắm.”

La Văn Anh nhìn theo bóng dáng anh, dù sao lát nữa cũng sẽ đi đến công ty, chờ anh ra khỏi cửa rồi, sau này muốn vào cũng phải hỏi trước cô có đồng ý hay không.

Minh Tranh nở nụ cười thỏa mãn, La Văn Anh ngồi đối diện hẳn, mắt nhìn thấy vết thương trên tay hẳn chưa khỏi hẳn. “Thư ký mới tới cũng không tệ đúng không?”

La Văn Anh chuyển đề tài, Minh Tranh cũng không cần suy nghĩ. “Bình thường, có thể sử dụng là được.”

La Văn Anh đem bánh mì xé ra, Minh Tranh giương mắt. “Em đối với cái người kia, cái người bàn gì gì đó rất hài lòng?”

“Anh mới là cái bàn.” La Văn Anh nghe thấy tức giận trừng mắt nhìn hẳn. “Người ta cũng là người có tên tuổi.”

“Vậy gọi là gì.”

“Liên quan gì đến anh?”

“Hỏi một chút, cũng không mất đi miếng thịt nào.”

La Văn Anh uống sữa, không muốn nói chuyện với anh, Minh Tranh xem xét thần sắc của cô. “Anh thấy anh ta không có gì hay, cả cái kia cũng có thể ăn được, chắc là thường xuyên nghĩ đến phụ nữ nên phải tắm bổ.”

La Văn Anh nín thở. “Minh Tranh, anh mấy tuổi rồi, không thấy nhàm chán quá sao?”

“Anh không đồng ý em qua lại với anh ta.”

“Ba mẹ tôi đều thích Tống Cẩm Trác, tôi cũng cảm thấy vậy, anh xem người ta có gia thế thật tốt, lại là đứng đầu trong cục thuế nhà nước, sau này công ty gia đình tôi nếu muốn còn có thể trốn thuế, không phải đã có người phía sau chống lưng sao?”

Càng nói càng không tưởng tượng nổi, Minh Tranh quăng miếng bánh mì lên trên bàn. “Em dám thử xem?”

“Không muốn nói lời thừa với anh.” La Văn Anh đưa tay lấy hai miếng bánh mì ăn luôn. “Tôi phải đi làm, anh có đi hay không?”

Minh Tranh xem đồng hồ. “Còn chưa tới giờ.”

“Tôi còn có việc.”

Đang nói thì bên ngoài có tiếng chuông cửa, La Văn Anh cảnh giác, hai tai dựng thẳng lên, Minh Tranh nhìn cô. “Là đưa y phục đến cho anh, giúp anh đi lấy đi.” Lý Vận Linh

“Anh không có tay sao?”

Minh Tranh đẩy ghế ra đứng dậy. “Em muốn cho hàng xóm thấy anh ăn mặc như vậy ở trong nhà em thì cứ nói thẳng, anh không ngại.”

“Đợi một chút.” La Văn Anh gọi anh lại, thấy anh vẫn tiếp tục đi về phía trước, dứt khoát đưa tay tóm anh trở về. “Tôi lấy giùm anh.”

La Văn Anh đi đến cửa, nhìn xuyên qua mắt mèo quả nhiên thấy được hình dáng người phục vụ đứng bên ngoài, La Văn Anh mở cửa ra.

“Chào cô, tôi đem quần áo mà Minh thiếu đã chọn đến đây, tổng cộng là một vạn tám nghìn tám, xin mời kí nhận.”

La Văn Anh tiếp nhận gói đồ, còn có hóa đơn, hướng tới trong nhà kêu lên. “Lại đây tính tiền!”

Minh Tranh mặc áo ngủ nghênh ngang đi tới, vì tránh bị hàng xóm đàm tiếu, La Văn Anh cố ý đứng ở cửa che chắn, Minh Tranh vỗ vỗ y phục trên người. “Vớ tiền để quên ở văn phòng làm việc, em ứng trước dùm anh.”

“Tôi không có tiền.”

“Minh Thiếu, người chỉ cần kí tên là được, vẫn còn nhiều dịp khác.” Người phục vụ không để anh khó xử.

Minh Tranh chụp lấy gói đồ trên tay La Văn Anh. “Không tính tiền cho anh, anh sẽ đưa y phục cho anh ta đem về, vừa lúc không có quần áo mặc không cần đi làm nữa.”

Minh Tranh bỏ lại câu nói rồi cầm lấy gói đồ đi về phòng ngủ.

“Cậu chờ đó.” La Văn Anh không có cách nào khác, đành phải lấy tiền trả, may mà còn hai vạn lần trước nhét dưới gối vẫn chưa có dùng đến. Sau khi thanh toán xong, cô đóng ầm cửa lại, vừa lúc Minh Tranh thay xong y phục từ trong phòng ngủ đi ra. “Anh đến công ty trước.”

La Văn Anh nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động trong túi xách vang lên, cô vội vàng nhảy ra phía sau, liếc mắt nhìn, là Tống Cẩm Trác.

“Alo, Tống thiếu.”

“A.” Bên kia truyền đến ý cười nhạt. “Khách khí như vậy, gọi tên tôi là được.”

La Văn Anh tiện tay đem chén Minh Tranh đã dùng bỏ vào trong nhà bếp. “Bây giờ vẫn còn sớm, anh đã phải đi làm sao?”

“Tôi vừa mới tập thể dục về, nghĩ muốn hẹn em cùng ăn cơm tối.”

La Văn Anh tựa như đang do dự, dù sao cô cũng còn cần phải suy nghĩ thật tốt con đường đi sau này, Tống Cẩm Trác nhận lấy ly nước từ tay người hầu, La Văn Anh ở bên này có thể nghe thấy được âm thanh rất nhỏ phát ra từ cổ họng anh ta sau khi uống cạn ly nước, không có chút gì là đột ngột, ngược lại còn tăng thêm chút cuồng dã. “Được, hẹn ở đâu?”

“Tôi đi đón em.”

“Không cần.” La Văn Anh cũng không muốn để ọi người công ty biết được. “Anh suy nghĩ địa điểm rồi nói cho tôi biết một tiếng là được.”

“Được.” Tống Cẩm Trác cũng không miễn cưỡng. “Vây tối gặp.”

“Chào anh.”

Cúp điện thoại xong, thấy khoe miệng Minh Tranh gợi lên một đường cong quái dị, cười như không cười, La Văn Anh bỏ điện thoại vào lại trong túi.

“Đi ra ngoài hẹn hò nhớ mang theo nhiều miếng lót một chút, tránh phải bối rối trước mặt người ta.” Nói xong, người đã đi tới cửa lớn.

La Văn Anh đen mặt, bà dì cả của cô như thế nào, còn cần anh ta nhắc nhở sao. Cô đứng ở cửa thay giày xong đi ra ngoài, thang máy vừa đến đúng lúc, La Văn Anh nhìn từng con số nhảy xuống, nghĩ thầm người đàn ông này trở mặt còn nhanh hơn lật sách. Chờ thang máy gần xuống đến, La Văn Anh nhìn lại trên người mình, thấy đã kín đáo trước sau rồi mới yên tâm.

Từ trong ga ra lái xe ra ngoài, La Văn Anh cũng không thấy xe Minh Tranh, chạy đến chỗ bảo vệ, cô dừng xe ở bên cạnh.

Bên trong có người đi ra. “Xin chào.”

“Xin chào, tôi ở tầng 21, căn hộ 601, tối hôm qua nhà tôi đột nhiên bị mất điện, tôi muốn hỏi nguyên nhân cụ thể một chút.”

“Thật xin lỗi, cái này tôi cũng không biết rõ, chúng tôi vừa mới giao ban.”

La Văn Anh gật đầu. “Người ở bên ngoài muốn vào tiểu khu có phải đều phải đăng ký hay không?”

“Đúng.”

“Sau này nếu có người tới tìm tôi, làm phiền các anh để ý biển số xe là XXX thì đừng cho vào, tôi không muốn gặp người đó, ngộ nhỡ có chuyện gì phát sinh, tôi sẽ tìm các anh truy cứu.”

“Được. Tôi sẽ ghi vào sổ.”

La Văn Anh nói tiếng cảm ơn, lúc này mới lái xe đi ra ngoài.

Có thể ngăn tạm thời như vậy rồi tính sau, cũng không biết Minh Tranh phát điên cái gì, làm cho cô hoàn toàn không biết phải làm sao.

Minh Tranh đến công ty trước La Văn Anh, Tiểu Chu đang đứng đợi thang máy, nhìn lên thấy Minh Tranh đang bước đến. “Lão đại.”

Minh Tranh vẫn nghiêm mặt, bên cạnh tiểu Chu còn có vài đồng nghiệp, đều là những cô gái trẻ, giống như vừa phát hiện ra được đại lục mới kéo kéo cổ tay người bên cạnh. “Nhìn nhanh lên.”

“Nhìn cái gì chứ?” Người nọ hạ giọng nói.

“Môi của lão đại.”

Minh Tranh đi thẳng đến thang máy chuyên dụng, nhưng ánh mắt sắc bén vẫn phát hiện ra có gì đó khác thường.

“A!”

Đợi cửa thang máy vừa khép lại, hiện trường lập tức bùng nổ. “Trời ạ, tôi cam đoan là bị cắn!”

“Nói thừa, nhất định là bị cắn rồi, ai lại can đảm như vậy nha?” Tiểu Chu ôm bụng cười nắc nẻ.

La Văn Anh từ xa nhìn thấy một đám người đứng lộn xộn trước cửa thang máy, vài người còn tỏ ra buồn bực khó hiểu. “Xong rồi, lão đại đã có chủ.”

“Mới sáng sớm ở đây ồn ào cái gì?” La Văn Anh đến gần mới lên tiếng, nhưng vừa mở miệng thì thấy môi đau tê tái, lúc này cô mới nhớ lại tối hôm qua môi bị tên sói hung ác kia cắn nát.

198. Phiên Ngoại 8

Chương 8: Gây khó dễ

La Văn Anh đi tới thang máy phía trước. Tiểu Chu tinh mắt lập tức phát hiện môi cô có vết thương, “Eve, miệng của chị?”

Mặt La Văn Anh ửng hồng, “Lúc ăn cơm không cẩn thận tự cắn môi.” Nói ra ai tin chứ. Tiểu Chu cố nén cười, đứng bên cạnh La Văn Anh, cửa thang máy mở ra nhưng cũng không động dậy, “Đứng lý ở đây làm gì?” La Văn Anh nói xong liền bước đi. Tiểu Chu vẫn như trước đứng đối diện La Văn Anh, vừa nhìn chăm chăm dò xét vết thương ở miệng cô vừa tránh ra nhường đường.

La Văn Anh do dự, cất bước đi vào thang máy. Tạ Nam mang bữa sáng đến tìm Tiểu Chu, vừa đến đã nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng cười vang.

“Thật hay giả vậy? Julie, cô để ý kĩ thật nha.”

“Cái này còn làm giả được sao?” Tiểu Chu hạ giọng, Tạ Nam bước đến ngưỡng cửa, xuyên qua khe hở nhìn vào trong, Tiểu Chu đứng bên cạnh đồng nghiệp nữ vừa rồi, hai tay nắm ở bả vai đối phương, “Một là ở đây,” Tiểu Chu chỉ chỉ khóe miệng, “Còn một là ở đây,” Tiểu Chu tiện đà chỉ một bên khác, “Các cô nói xem, không phải là do khi hôn cắn đối phương sao?”

“Ồ, đúng rồi nha.” Một đồng nghiệp nữ khác lớn tiếng cười nói.

“Xem ra lời đồn là thật rồi.”

Tiểu Chu cũng không dám buôn chuyện về La Văn Anh nhiều hơn, “Không biết được, tôi cũng là đoán vậy thôi, nếu không sao có chuyện trùng hợp như thế được? Hai người đó cũng rất xứng đôi mà.”

“Xem ra không phải đùa đâu, lão đại bị Eve thu phục, sau này chúng ta phải làm sao?”

Trong tay Tạ Nam vẫn giữ bình giữ nóng thức ăn, cô nắm chặt gói to đứng ở trước cửa.

“Được rồi, được rồi, mau đi làm việc của mình đi, Eve mà thấy là không xong đâu.” Tiểu Chu nói xong liền thu xếp tài liệu.

Mấy người lục tục đi ra cửa, lúc này Tạ Nam mới giờ đồ ăn lên, cười đi vào, “Julie.”

Tiểu Chu cũng không quay đầu lại, Tạ Nam đến gần đưa đồ về phía Tiểu Chu, “Không phải cô nói rất thích ăn sinh viên sao? Hôm nay tôi đem đến cho cô này.”

“Không cần, cảm ơn,” Tiểu Chu uyển chuyển cự tuyệt, “Hôm nay tôi dùng bữa sáng ở nhà rồi mới đi làm.”

Tạ Nam lúng túng nhưng vẫn để đồ chỗ cũ, “Vây cô cứ giữ lấy đi, lúc nào đói thì ăn nha.”

“Thật sự không cần.” Tiểu Chu ôm tài liệu vừa chuẩn bị vào trong ngực, lúc này mới nhìn về phía Tạ Nam, Tạ Nam cũng nhìn lại có phần khó hiểu, trong mắt lộ rõ vẻ ủy khuất. Tiểu Chu tính tình thẳng thắn, có chuyện mà để ở trong bụng không nói rõ ràng thì không thoải mái, “Tạ Nam, hôm nọ lúc tôi gọi điện cho cô, cô ở lại tầng ca thật sao?”

Tạ Nam ứng biến rất nhanh, lập tức nghĩ đến lý do tại sao thái độ của Tiểu Chu lại như vậy, cô hắng giọng, “Ngày đó hả, vốn là ở lại tầng ca, nhưng sau đó có văn kiện phải đưa đến phòng lão đại. Lúc đó lão đại có vẻ rất mệt, nằm trên ghế salon không động đậy.”

“Thật không? Nghiêm trọng đến thế à.” Giọng điệu của Tiểu Chu có vẻ hòa hoãn hơn.

“Sau đó, tôi liền lái xe đưa lão đại đi bệnh viện, nhưng lão đại tính khí cũng thật là lạ, lúc tôi nhận được điện thoại của cô là lúc lão đại đang truyền nước, là lão đại khẳng khái bảo tôi đừng nói việc này ra ngoài, còn nói là bị ốm nên thấy rất mệt mỏi.”

Sắc mặt Tiểu Chu dần bình tĩnh, hóa ra chuyện là như vậy, “Sao cô không nói sớm, tôi nghĩ là Eve đang hiểu lầm cô đó.”

Tạ Nam giật mình, “Hả? Hiểu lầm tôi cái gì?”

“Thôi, bỏ qua đi,” Tiểu Chu cầm sinh viên Tạ Nam mang qua, “Cô còn không đi làm đi, coi chừng lão đại có việc cần tìm cô, cũng may hôm nay tâm tình lão đại có vẻ rất tốt.”

“Có chuyện gì vui sao?”

“Tôi cũng không biết.” Tiểu Chu không tiếp tục nhiều chuyện, “Tôi chỉ là thấy hôm nay lão đại rất phấn khởi, chắc có chuyện mừng.”

Minh Tranh ngồi trước bàn làm việc, trong miệng vẫn còn lưu vị bánh mì đậu xanh, ngón trỏ anh lơ đãng phủ lên môi, nghĩ đến tối hôm qua, khóe miệng không khỏi nhếch lên cười. Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Minh Tranh thu lại cảm xúc, lạnh nhạt nói, “Vào đi.”

Tạ Nam ôm một tập tư liệu đi vào, bước đến đối diện Minh Tranh rồi để tư liệu vào tay anh, “Tổng tài, ngài có buổi họp lúc 10 giờ rưỡi.”

“Ừ.” Minh Tranh rút từ trong ra một tập văn kiện, chuẩn bị đọc.

“Tổng tài,” Tạ Nam nhìn cánh tay Minh Tranh, “Tay của ngài không sao chứ? Ngài đã uống thuốc chưa?”

“Không sao.” Minh Tranh vô cùng lãnh đạm, chỉ tập trung chú ý đến tập văn kiện trên tay, trả lời cho có lệ, Tạ Nam nghe vậy cũng không tiện ở lại, xoay người bước ra phòng làm việc.

La Văn Anh mới mở máy tính không bao lâu liền nhận được tin nhắn của Minh Tranh, “Sau giờ làm cùng nhau về.”

Thật đúng là không coi bản thân là người ngoài.

Tay cô đánh ra mấy chữ rất nhanh: “Em còn có việc.”

Cô nói có chuyện, dĩ nhiên là hẹn Tổng Cẩm Trác.

La Văn Anh chú tâm làm việc, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn lên màn hình máy tính, cũng không thấy hồi âm của Minh Tranh. Cô nhấp môi dưới lập tức thấy đau vô cùng.

Vừa ăn xong cơm trưa, cô nhận được điện thoại của Tổng Cẩm Trác. Đôi phương nói chuyện chừng chạc hàng hoàng, chỉ hỏi mấy giờ tan làm, mấy giờ có thể đến đón.

La Văn Anh vội vàng nói không cần, cô tự đi xe, chỉ cần nói địa điểm hẹn là được, vừa dứt lời, Tổng Cẩm Trác lập tức nói, “Đến lúc đó anh sẽ liên lạc với em, giờ anh có việc phải gác máy, gặp sau nhé.”

La Văn Anh cầm điện thoại, nghe thấy đầu bên kia truyền đến tiếng đô đô, không khỏi suy nghĩ có phải sắp nào cũng như thế này hay không?

Cô gọi điện thoại báo Tiểu Chu đem văn kiện, sau giờ cơm trưa phải ra ngoài bàn chuyện về hạng mục, hai người cùng nhau đi ra phòng làm việc, chợt thấy thư ký bên tài vụ vội vàng đi tới, trong tay ôm một thùng mì ăn liền.

Sắc mặt La Văn Anh trầm xuống, Tiểu Chu suy đoán chẳng lẽ công ty lại có thêm phúc lợi mới?

Không đúng, chẳng lẽ là để cho các cô hôm nay tăng ca ăn mì?

“Đây là ý gì?” La Văn Anh lên tiếng.

“Eve, cụ thể chuyện gì tôi cũng không biết, là bên trên hạ lệnh đem đến cho cô, nói là ăn một gói trả một thùng, cô mang về nhà dùng cũng được.”

Cô lập tức nghĩ đến lời Minh Tranh tối qua, nhưng như vậy quá trắng trợn, còn trực tiếp thông qua phòng tài vụ?

Tiểu Chu xem xét thần sắc La Văn Anh, vội thấy có gì đó không đúng. Sắc mặt La Văn Anh đen xì, đôi môi trái tim cũng mím lại, trực tiếp bước qua cô thư ký kia, “Tặng cho cô, đem về phòng phân phát đi.”

“Eve,” Tiểu Chu đuổi theo La Văn Anh, “Có phải lão đại đưa cho chị không?”

La Văn Anh đưa tay ấn thang máy, “Em thấy anh ta sẽ tặng người khác mì ăn liền sao?”

Trong lòng Tiểu Chu âm thầm đáp trả, trước kia sẽ cảm thấy không, nhưng hiện tại thì chưa biết được, tận mắt thấy Minh Tranh bị thương ở môi đi làm, cũng biết chuyện không phải đơn giản nha.

La Văn Anh cùng Tiểu Chu rời khỏi Hào Khôn, hai người đi xe của công ty vì biết rõ đi xã giao thường ít động đũa chỉ uống rượu, cũng bởi thế hai người ăn uống qua loa ở công ty rồi mới đi.

Tiểu Chu cầm tài liệu đi phía sau La Văn Anh, bất ngờ nghe thấy tiếng huyền não kèm theo tiếng bước chân ùn ùn kéo đến. La Văn Anh nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy Tổng Cẩm Trác bị mọi người vây quanh ở chính giữa, khuôn mặt anh tuấn, thân hình cao lớn, cử chỉ trang nhã đứng giữa đám người không khác gì hạc giữa bầy gà. Người đi bên cạnh cúi đầu khom lưng, muốn nhờ cậy ý thể, La Văn Anh thấy thế cũng nín lưỡi không nói lên lời. Nhân viên phục vụ đi đến trước mặt hai người, “Mời đi theo tôi.”

Tiểu Chu thầm nói, “Đúng là soái ca nha, cực phẩm.”

“Ồ trong mắt em có ai không phải cực phẩm?” La Văn Anh hạ giọng cười nói. Hai nhóm người đi cùng hướng nhau, ở hành lang lại tương phùng, Tổng Cẩm Trác dẫn đầu dừng bước, đám người đằng sau lập tức đứng lại, thật là gây cười. “Ưu tiên phụ nữ.”

La Văn Anh nghe thấy thế, ngẩng đầu lên nhìn thấy nhiều người như vậy, trong lòng thầm nghĩ có nên chào hỏi hay không. Ánh mắt Tổng Cẩm Trác hướng xuống, vô tình nhìn môi La Văn Anh. Đôi mắt anh ta bỗng tối sầm, thâm sâu u ám không lường được. La Văn Anh cũng không tiện tỏ vẻ xa lạ, liền gật đầu chào hỏi. Tổng Cẩm Trác mỉm cười, làm động tác mời. Tiểu Chu đi sau La Văn Anh, theo sự hướng dẫn của phục vụ đi về phía phòng bao. Bên trong đã sớm nồng nặc mùi khói, La Văn Anh cười nói, “Thật ngại quá, để các vị đợi lâu.”

Đang lúc ăn uống linh đình, cũng đã uống không ít rượu, điện thoại di động trên bàn bỗng rung, La Văn Anh mở tin nhắn, không nghĩ tới là Tổng Cẩm Trác nhắn tin, “Anh ở ngay bên cạnh phòng bao của em.” Vừa rồi anh ta cũng đã nhìn phòng La Văn Anh vào, cô chỉ nhắn tin trả lời, “Vâng.”

Chỉ thiếu một chữ kí cuối cùng, đôi phương lại chậm chạp không chịu kí. La Văn Anh biết rõ là do vấn đề giá cả, nhưng đây đã là bước nhượng lớn nhất của Hào Khôn. Đang lúc giằng co, cửa phòng bao bỗng nhiên

bị mở ra, Tống Cẩm Trác hiển nhiên đã uống không ít, đứng ở cửa cũng có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Hai người đàn ông ngồi đối diện La Văn Anh sững sốt mở to mắt, một người vội vàng phản ứng, “A, Tống thiếu cũng ở đây sao?”

Tống Cẩm Trác tiến lên, bàn tay đè lên vai La Văn Anh một cách thân mật, thân thể cũng hướng về phía cô dựa một chút, “Vừa nhìn thấy tưởng rằng hoa mắt, không nghĩ tới bạn học cũ cũng ở đây. Nào, chén này mời em.”

“Không dám, không dám, phải là em mời anh mới phải, mong sau này anh nâng cao đánh khề.”

Tống Cẩm Trác cầm chén rượu một hơi uống cạn, hướng chén rượu rỗng đến phía La Văn Anh nói, “Anh đi trước, đừng quên cuộc hẹn sau giờ làm, anh đến đón em.”

Lời này còn không đủ rõ ràng sao? Tiểu Chu há to mồm, chẳng lẽ cô đoán nhầm? Buổi xã giao diễn biến tốt đẹp hơn, sau hai ba chén rượu thì đã có thể dễ dàng kí hợp đồng. La Văn Anh biết rõ, hơn phân nửa là nhờ Tống Cẩm Trác ra mặt. Tiểu Chu theo La Văn Anh ra phía sau nhà hàng, “Có chỗ dựa đúng là khác nha. Eve, người vừa rồi là ai vậy?”

“Người của Cục thuế.”

“Quan lớn nha.”

La Văn Anh trở lại xe, uống hơi nhiều nên cô dẫn tài xế mở cửa kính. Chịu không nổi sự huyền ảo của Tiểu Chu, La Văn Anh trầm giọng, huyện ngày hôm nay nhất định phải để thối rửa trong bụng, không được nói ra, nếu truyền đi khắp công ty, sau này đừng trách chị.”

“Như vậy cũng được sao?” Tiểu Chu không ngừng kêu lên.

La Văn Anh mím môi, hai người từ trên xe bước xuống, không nghĩ tới mới đi đến đại sảnh, La Văn Anh đã bị người khác cho ném mùi vị bị gây khó dễ.

Tiếp tân cúp điện thoại, hướng La Văn Anh nói, “Eve, tổng tài đang tìm chị. Ngài nói phải đến Đông An công tác, bảo chị nhanh chóng chuẩn bị, một giờ nữa xuất phát.”

199. Phiên Ngoại 9

Chương 9: Vạch trần nỗi đau một lần nữa

Cái gì?

La Văn Anh đứng lại ở phía trước bàn: “Minh Tranh đâu?” Người đứng bên cạnh cùng Tiểu Chu đều ngăn người ra, La Văn Anh cũng nhận ra cách nói của mình có cái gì đó không đúng: “Tổng tài đâu?”

“Trong phòng làm việc.”

La Văn Anh bước về phía thang máy. Đi tới tầng trên cùng, Tạ Nam mới dọn lại xong tài liệu, ngẩng đầu nhìn thấy La Văn Anh bước đến: “Eve, có chuyện gì sao?”

La Văn Anh dừng lại: “Tổng tài có ở bên trong không?”

“Ở đây, nhưng mà...” Tạ Nam đang muốn ngăn cản, La Văn Anh đi thẳng về phía phòng làm việc, cũng không gõ cửa, vịn nắm cửa đi vào. Tạ Nam há hốc miệng không kịp nói gì.

Minh Tranh đang nổi cáu ngồi ở trước bàn làm việc: “Hạng mục đã đàm phán xong?” La Văn Anh đem tài liệu cho anh: “Vâng, ký rồi.”

“Lập tức thu dọn, dự án bên thành phố Đông An em phụ trách có một số thay đổi, em tới đó hai ngày.”

“Không phải trước kia những hạn mức thay đổi đều do anh phụ trách sao?”

Minh Tranh đưa tay ấn ấn huyệt Thái Dương, nâng tầm mắt lên nhìn về phía La Văn Anh: “Đây là dự án của em, anh để em đi công tác khó khăn vậy sao?”

La Văn Anh không trả lời được, lại thử thăm dò, nói: “Nếu như anh đi, có phải tôi không cần thiết phải đi theo?”

“Em cho là ngày nào anh cũng rất nhàn rồi phải không?”

Biết rõ anh sẽ không đi cùng, La Văn Anh cũng thấy yên tâm: “Được, tôi đi thu dọn đồ đạc.”

Kỳ thật cũng không có gì phải mang theo, hơn nữa thời gian gấp rút nên không kịp về nhà lấy quần áo, La Văn Anh cầm máy vi tính, lại dặn dò Tiểu Chu mấy câu, vé máy bay đã sớm được bộ phận nhân sự đưa tới đặt trên bàn, cô chỉ cần đi là xong. Ra cửa có tài xế đưa đón, La Văn Anh đột nhiên nghĩ đến hôm nay còn có hẹn cùng Tống Cẩm Trác, cô thấy áy náy, dù sao vừa rồi anh ta đã giúp cô một chuyện lớn, lẽ ra phải mời anh ta ăn một bữa cơm. La Văn Anh lấy điện thoại di động ra, suy nghĩ một lát, sau đó gọi cho Tống Cẩm Trác.

“Alo.” Bên kia có người nhắc máy.

“Tống thiếu...” La Văn Anh suy nghĩ một chút, sau đó đổi cách xưng hô: “Cẩm Trác, tôi...”

Đối phương ngắt lời cô: “Thật ngại, Tống thiếu đang nghỉ ngơi, tôi là thư ký của anh ấy, cô có chuyện gì không, tôi có thể chuyển lời giúp cô, hoặc tôi sẽ nói anh ấy gọi lại cho cô.”

“Ồ, không cần...” La Văn Anh nói: “Không có chuyện gì lớn, cô làm ơn nói cho anh ấy biết là hôm nay tôi phải đi công tác, khi nào về sẽ liên lạc với anh ấy sau.”

“Được.”

Đối phương không khách sáo nữa, La Văn Anh cũng cúp điện thoại.

Đi tới sân bay thì gần 1h, mỗi chuyến đi công tác La Văn Anh sợ nhất là thủ tục rườm rà, thật vất vả mới đăng ký xong, La Văn Anh đi vào bên trong khoang hạng nhất, quyền lợi mà Hào Khôn cho cũng không tệ, cô tìm được chỗ ngồi của mình, vén tóc rơi bên tai ra đằng sau. Chỗ ngồi bên cạnh cũng có người, La Văn Anh khẽ cười, ánh mắt chạm đến mặt của đối phương, cô ngăn ra: “Anh? !”

Minh Tranh nhìn cũng không nhìn cô lấy một cái: “Vốn không muốn đi, tạm thời nhận được cuộc điện thoại nói là bên kia rất khó, anh sợ em không đối phó được.”

Tạm thời còn có thể mua được chỗ ngồi cùng nhau?

La Văn Anh quay mặt ra ngoài khoang cabin, cơm chiều không thể không ăn ở trên máy bay, cô uống nước trái cây, bỗng nhiên Minh Tranh gấp rau xà lách cho cô, La Văn Anh ngẩng đầu, ánh mắt giạt mình ngạc nhiên nhìn anh: “Tôi cũng có.”

Anh cũng không nói chuyện, quay đầu ra chỗ khác ăn.

Rảnh rồi tới nhàm chán, Minh Tranh mở báo đọc, lúc trưa La Văn Anh đã uống không ít rượu, đến lúc này còn đau đầu, cũng muốn ngủ, nhưng dù sao ngồi cũng không thoải mái. Minh Tranh nhìn cô: “Muốn ngủ sao?”

“Ừ.” La Văn Anh nhăn mũi lại khó chịu. Minh Tranh đưa tay ôm mặt cô, để cô ngả vào vai mình, cô vùng ra, anh giữ chặt hơn: “Ngủ một lát đi, đến giờ anh gọi em.”

La Văn Anh thật sự rất mệt, quyết định nhắm mắt lại, đầu có chỗ dựa, thực sự ngủ rất say. Cũng không biết ngủ trong bao lâu, cô cảm thấy hơi ngứa ngứa, làn môi mềm mại chạm đến làm cô cảm thấy xa lạ, La Văn Anh khẽ mở mắt, đập vào mắt chính là khuôn mặt tuần tú của Minh Tranh, khoảng cách rất gần, nên cô có thể thấy rõ mặt mũi anh. La Văn Anh trừng mắt: “Anh?”

Anh định thừa dịp lần tới, bị cô đưa tay đẩy ngực ra. Minh Tranh thu hồi động tác, La Văn Anh nổi giận, nói: “Anh làm gì thế?”

Những hành khách xung quanh không khỏi nhìn sang, Minh Tranh dựa vào ghế: “Sắp đến nơi rồi.”

Hỏi một đấng, trả lời một nẻo, nét mặt La Văn Anh khó nén khỏi thất vọng, Minh Tranh nhìn thấy chút son nước nhòen bên môi cô, nghĩ đến chuyện nhất định ngoài miệng mình cũng bị dính một chút, anh kéo tay La Văn Anh để tới bờ môi, lấy ngón tay của cô xoa lên môi mỏng của mình, quả nhiên thấy một màu hồng quyến rũ, thật là mê người. Cô ra sức hất tay ra, Minh Tranh nâng ngón trỏ chỉ vào khóe miệng của mình: “Còn nữa không?”

La Văn Anh quay đầu đi chỗ khác, cho đến khi xuống máy bay cũng không nhìn Minh Tranh lấy một cái. Đi ra sân bay đã có người chờ, La Văn Anh cùng Minh Tranh ngồi vào bên trong xe, cũng không nói gì, xe đi gần hai mươi phút là tới khách sạn năm sao cao cấp của thành phố Đông An, ánh đèn rực rỡ bên ngoài mới sáng lên, cảm giác xa lạ bỗng cuốn tới, La Văn Anh nhìn xung quanh tòa nhà, lại nhìn sang người đàn ông đứng bên cạnh, lại có cảm giác cô đơn không gọi được tên. Chưa được bao lâu sau, bọn họ đi được tới khoảng cách gần như vậy, thậm chí đã cùng chung giường.

Minh Tranh trông thấy vẻ phức tạp trong mắt cô: “Đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai lại bàn công việc.”

La Văn Anh cầm máy tính đi vào gian phòng của mình, trước tiên là đến bên cửa sổ kéo toàn bộ rèm ra, quan sát từ tầng mười tám, mới đầu có cảm giác là ở vị trí cao thật tốt, nhưng, chỉ là cảm giác ngắn ngủi mà thôi, còn nhiều hơn lại là sự khó chịu. Bỗng nhiên tiếng chuông cửa vang lên, ngoại trừ Minh Tranh, La Văn Anh không nghĩ là còn có người khác. Cô đi tới trước cửa, nhưng cũng chưa mở cửa ra ngay: “Có chuyện gì sao?”

“Mở cửa đi, có một số việc muốn nói với em.” Quả nhiên là Minh Tranh. La Văn Anh áp phần lưng vào cánh cửa: “Tôi muốn nghỉ ngơi, có chuyện thì gửi tin nhắn đi.”

“Đề phòng anh như vậy ?” Minh Tranh đứng ở trước cửa không nhúc nhích.

“Bây giờ tôi rất buồn ngủ, nếu quả thật có việc gấp, sáng sớm ngày mai tôi sẽ giải quyết.”

Chỉ cách một cánh cửa, gần như có thể nghe được tiếng thở dài rất khẽ của Minh Tranh, La Văn Anh đồng tai lên, nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa dần, La Văn Anh trở về phòng, nơi nào đó lại cảm thấy phiền lòng. Mở ti vi xem, từ xa nhìn thấy khu phố buôn bán phồn hoa náo nhiệt, La Văn Anh nghĩ tới có thể mấy ngày nữa sẽ nhiều việc bề bộn, không bằng nhân dịp đêm nay đi dạo một chút, không thì phí hoài một ngày đẹp trời như vậy. La Văn Anh cầm túi xách đi xuống lầu, mua hai bộ quần áo để thay cùng với mỹ phẩm dưỡng da ở phố, đi dạo ở trên đường, tuy rằng thời tiết tiếp tục nóng bức nhưng cũng không thể nào ngăn cản được đám người ồn ào, La Văn Anh bước ra từ trung tâm thương mại, không khí nóng bức nặng nề phủ vào mặt, cô thở ra một hơi, lại mua một ít đặc sản, lúc này mới đi về hướng khách sạn.

Mới đi tới cửa, ngẩng đầu nhìn thấy Minh Tranh đi ra từ đại sảnh, La Văn Anh muốn tránh cũng không tránh kịp.

“Đi đâu?” Giọng nói Minh Tranh có chút khó chịu.

La Văn Anh giơ túi đồ trong tay lên: “Ngay cả quần áo tôi cũng không mang bộ nào, ngày mai tôi mặc gì đây?”

“Anh dặn người ta đưa tới rồi.”

La Văn Anh thuận miệng nói tiếp: “Khẳng định không bằng tự tôi mua, làm sao anh biết số đo.”

“Anh đã sờ qua, tự biết.”

La Văn Anh cắn chặt răng: “Tôi đi về.”

“Đợi lát nữa.” Minh Tranh gọi cô lại, vừa lúc điện thoại di động vang lên, La Văn Anh thấy người gọi là Tống Cẩm Trác, cô đưa lên tai nghe: “Alo, Cẩm Trác.”

Minh Tranh hơi nhíu mi, Cẩm Trác? Gọi cũng thật thân mật.

“Đến thành phố Đông An rồi sao?”

“Đến rồi.” La Văn Anh không thêm để ý là Minh Tranh cũng đang ở đây: “Tôi đã gọi điện thoại cho anh, là trợ lý của anh nghe máy.”

Giọng nói của Tống Cẩm Trác giống như phải khôi phục lại tinh thần: “Ừ, định hôm nay có thể gặp em một chút, lúc nào thì trở về?”

“Chậm thì hai – ba ngày, lâu thì một tuần, còn xem thời gian giải quyết hạng mục.”

“Nhớ kỹ, em còn thiếu tôi một cuộc hẹn.” Lời nói của Tống Cẩm Trác để lộ ra vài phần vui mừng, La Văn Anh cúi đầu nhìn mũi chân của mình, quên mất mua đôi giày rồi, may mà cũng không quan trọng lắm, ngày mai còn có thể đi ra ngoài: “Vâng, tôi muốn cảm ơn anh.”

“Chớ nói cảm ơn với tôi, nói không chừng về sau muốn giúp đỡ em cũng không được.”

“Được, hễ kêu là tới.”

Sắc mặt Minh Tranh bởi vì bốn chữ “hễ kêu là tới” của La Văn Anh mà càng lúc càng u ám, La Văn Anh kết thúc cuộc điện thoại, nói hẹn gặp lại sau đó quyết định đi vào đại sảnh, Minh Tranh lại đưa tay cản lại, đang định nói gì đó nhưng nhìn thấy một bóng người xuống xe từ xa nên dừng lại, anh cất cao giọng gọi: “Cao Tụng.”

Người đó nhanh chóng đi tới chỗ Minh Tranh.

La Văn Anh không cho là khách hàng nào đó của công ty, đã không liên quan, nhất định cô phải đi. Nhưng Minh Tranh vẫn còn nắm chắc tay của cô không buông ra, Cao Tụng bước đến gần: “Bao lâu rồi cậu không tới thành phố Đông An, thật là nhiều năm chúng ta không gặp nhau?”

Bàn tay Minh Tranh cầm lấy tay La Văn Anh buông ra, vươn tay vỗ lên vai Cao Tụng: “Đi, chúng ta vào trong hãy nói.”

La Văn Anh muốn rời đi lần nữa. Không ngờ Minh Tranh vẫn gọi cô lại: “Eve, em đi sắp xếp, dặn người ta mang mấy thứ tới phòng anh, anh đợi em đấy.” Nói xong đã cùng Cao Tụng vừa cười vừa nói đi về phía thang máy. Mới đi được mấy bước, Minh Tranh lại quay lại: “Tiện thể đem tài liệu ngày mai yêu cầu cầm qua, anh đang cần.”

La Văn Anh sắp xếp mọi việc xong, trở lại phòng bỏ đồ xuống, lấy tài liệu rồi gõ cửa phòng Minh Tranh. Xem ra là hai người đã uống rượu, trên khay trà bày hai cái ly cùng một chai rượu đỏ đã mở, La Văn Anh đem tài liệu giao cho Minh Tranh: “Tôi đi về trước.”

“Vào đi.”

“Đúng đó, vào ngồi một chút đi.” Cao Tụng đùa đùa nói. La Văn Anh cũng không tiện từ chối, Minh Tranh cũng không cho cô cơ hội rời đi, túm chặt cổ tay La Văn Anh lôi cô đi vào trong. Cao Tụng uống rượu đỏ, nhìn thấy có vẻ như quan hệ của hai người không đơn giản, anh thử thăm dò: “Minh Tranh, cô ấy là?”

La Văn Anh mở miệng trước: “Tôi là nhân viên của Hào Khôn, anh có thể gọi tôi là Eve.”

Minh Tranh nhìn cô, nét mặt quái dị.

Cao Tụng lại âm thầm thở dài: “Tớ đã nói rồi đấy, đúng rồi, vừa rồi tớ muốn hỏi, cậu cùng Phó Nhiễm thế nào rồi? Mấy năm rồi mà không thấy cậu kết hôn? Nếu tớ trở về nước lâu hơn một chút nữa, sợ là cậu quên luôn cả tớ chứ?” Cao Tụng hoàn toàn không biết tình hình mấy năm gần đây của Minh Tranh: “Lúc trước cậu đã có nói không phải Phó Nhiễm thì không muốn, mau nói một chút, kết quả ra sao?”

La Văn Anh đứng lại trong phòng ngủ, làn môi nhếch lên cười, ngay cả chính mình cũng cảm thấy miễn cưỡng, nếu trái tim đã vỡ, lại bị va đập thêm một lần nữa, vì sao vẫn là cảm giác tan nát cõi lòng như vậy?

Không phải Phó Nhiễm thì không muốn, không phải cô ấy thì không muốn lập gia đình sao?

Cho nên Minh Tranh mới có thể độc thân nhiều năm như vậy.

Chương 10: Sẽ không đợi anh nữa

Nét mặt Minh Tranh khê thay đổi, một bên Cao Tụng còn không hiểu chuyện gì xảy ra. La Văn Anh lui bước về phía sau nhưng lại không đi, cô đã không có cái gì không thể thừa nhận. Cao Tụng còn đang định nói gì đó, Minh Tranh đẩy đầu vai anh: “Cậu uống nhiều rồi.”

“Xem thường tửu lượng của tớ đúng không? Cậu nhanh chóng mời Phó Nhiễm tới đây, nói thật tớ còn chưa từng thấy...”

“Cô ấy đã kết hôn, cũng đã có con trai.”

Cao Tụng ngẩn người, nhưng phản ứng thật chậm: “Cậu cứ đùa tớ?”

Khóe môi La Văn Anh hơi nhếch lên, không biết có phải đang cười hay không, nhưng nghĩ tới tình cảnh này của Minh Tranh, tâm tình đột nhiên rất tốt, đây có tính là vui sướng khi nhìn người khác gặp họa? Minh Tranh ra hiệu La Văn Anh ngồi vào bên cạnh, anh bưng ly rượu lên: “Cậu luôn luôn sống ở nước ngoài thì biết được cái gì chứ? Phó Nhiễm kết hôn cùng Thành Hữu rồi, sinh ra một cậu con trai.”

“Minh Thành Hữu?” Cao Tụng kinh ngạc.

Minh Tranh nhìn chằm chằm ly rượu trong tay gật gật đầu, chất lỏng màu đỏ trong chén khê dao động, La Văn Anh lườm lườm, thấy khóe mắt anh có vẻ hơi hột, không biết trong lòng anh đang trầm tĩnh hay lạnh lẽo, trong lòng cô vẫn còn vui vẻ chưa hề biến mất, nhưng rơi vào đáy mắt anh lại liền biến mất không chút dấu vết. Cao Tụng cũng không nghĩ tới nhận được kết quả như thế, anh giật mình, sau đó chống lại tầm mắt Minh Tranh: “Sao cậu không nói ngay từ đầu?”

Minh Tranh không hề để tâm, dường như không muốn tốn quá nhiều sức lực vào chủ đề này “Còn cậu, gần đây thế nào rồi?”

Hai người tán gẫu mấy chuyện không quan trọng, La Văn Anh ngồi ở bên cạnh, Minh Tranh thấy tinh thần cô không tốt, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình: “Tối đây nghỉ một chút đi.”

“Tôi muốn về nghỉ.”

Minh Tranh đứng dậy, đi đến gian phòng bên trong điều chỉnh nhiệt độ cao lên một chút: “Em đợi một lát đi, ngày mai sẽ phải thảo luận kế hoạch, có vài chi tiết chúng ta cần thống nhất.”

La Văn Anh thấy anh khăng khăng như vậy, liền cầm ly rượu qua, Minh Tranh để lại bàn tay đang hướng về bình rượu của cô: “Em đừng uống.”

Trên người không thoải mái, tốt hơn không nên uống rượu.

Cao Tụng nhìn hai người trao đổi qua lại, im lặng không nói một lời cùng Minh Tranh chạm cốc, La Văn Anh lặng lẽ hướng về phía ghế sofa, trong lúc vô tình hai tiếng người nói chuyện tựa hồ nhẹ đi không ít, trong lỗ tai thanh tịnh tựa như bản thân đang ở trong nhà người kia vậy, La Văn Anh dần dần buông lỏng, hai vai cũng không khấn trương căng thẳng nữa.

Trong lúc mông lung mơ hồ nghe có tiếng bước chân đi tới, thân thể La Văn Anh bỗng nhẹ đi, thế nào bị người ta ôm đến trên giường cũng không biết.

Xung quanh rất nhẹ, lại rất mềm mại, giống như đang rơi vào bên trong tầng mây, La Văn Anh thoải mái mà lật người, bên tai truyền đến tiếng hít thở mờ mịt nóng bỏng mà không hề kiêng kỵ, La Văn Anh ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, bầu trời nổi lên màu trắng bạc, cô đã ngủ bao lâu rồi? Thu lại suy nghĩ trong đầu, cô ngồi dậy nhưng lại cảm giác có gì đó không đúng, mắt trợn lên, La Văn Anh xoay người, quả nhiên nhìn thấy cô đang cựa kề gương mặt tuần tú của Minh Tranh. Anh dùng lực đỡ cô, cánh tay cũng chế trụ bên eo cô không buông, La Văn Anh động dậy, cảm giác được giữa đùi cô bị một vật gì đó cứng rắn đè lên, cô cũng không phải là cô gái mới lớn, sao có thể không biết đó là cái gì. Minh Tranh tựa hồ nhận ra được cô tỉnh dậy, bàn tay anh vỗ nhẹ lên đầu vai La Văn Anh vài cái: “Ngủ tiếp một lát đi.”

“Tại sao anh không gọi tôi dậy?” Giọng nói của La Văn phát ra mấy phần khàn khàn.

“Tôi thấy em cực kỳ mệt mỏi.”

La muốn cử động, Minh Tranh lại hành động trước một bước đem đùi gác qua trên thân cô, ngay sau đó cả người cũng hướng qua, anh hướng đến mặt cô hôn, về sau cảm thấy không thỏa mãn, dọc theo cằm cổ trắng nõn của La Văn Anh day dưa qua lại. Tiếng hít thở nhẹ nhàng dần trở nên khó nhọc, Minh Tranh dứt khoát hai tay chống ở bên người La Văn Anh, muốn được thỏa mãn nhiều hơn. Hai tay La Văn Anh đẩy trước ngực anh: “Đừng quên bạn thân của tôi vẫn còn ở bên ngoài.”

Minh Tranh nhất thời quên mất, bàn tay anh mang theo dự vọng mong muốn chui vào vạt áo cô, tỉ mỉ hôn lên vành tai tinh tế của cô: “Tôi chỉ muốn ôm em một chút.”

La Văn Anh mở to hai mắt nhìn chăm chăm vật dụng treo lơ lửng trên trần nhà, cô tránh đi những tiếp xúc thân mật cùng Minh Tranh: “Tôi không phải người nói một đằng làm một nẻo, Minh Tranh, lời nói ngày trước không lẽ anh không hề nhớ?”

Động tác Minh Tranh dừng lại, tiếng hít thở mạnh mẽ vẫn như cũ đan xen nơi gò má cô, sau một lúc lâu, anh mới ngẩng đầu: “Ngày đó rõ ràng là em muốn kết thúc, tôi còn chưa đồng ý.”

“Anh không phải cũng đáp ứng sao?” La Văn Anh không cho anh cơ hội hồi hận: “Chúng ta không nên như vậy.”

Tầm mắt cô từ đầu đến cuối cũng không liếc anh một cái, Minh Tranh đưa tay nắm cầm La Văn Anh, bị cô né tránh, anh dứt khoát dùng bàn tay giữ chặt gò má của cô, ép cô không thể không cùng mình đối diện: “Em nói, chúng ta phải thế nào?”

“Minh Tranh, anh coi tôi là gì?” La Văn Anh khó khăn nhìn vào đáy mắt anh “Trước khi trong lòng không bỏ xuống được, cũng không cần mở lòng mình ra đón nhận người khác, tôi đối với anh thế nào chắc anh cũng biết, nhưng chung quy bây giờ đã không còn như vậy nữa, hiểu không?”

Ánh mắt Minh Tranh chất chứa nỗi đau âm ỉ, bàn tay vuốt ve gương mặt cô: “Thật không thể chờ anh sao?”

La Văn Anh trả lời thẳng thắn: “Tôi không phải là anh, không có nghĩa vụ đứng sau chờ đợi anh, mong mỗi một ngày nào đó anh sẽ ngoảnh đầu lại, nếu như ba năm, năm năm sau, tôi còn có thể chờ được không? Minh Tranh, trên đời này không có quy luật nói ai nhất định phải chờ đợi ai, thích mới có thể quan tâm, cho nên tôi đối với tình cảm không miễn cưỡng, nếu ngày nào đó tôi ngay cả những lời này đều lười phải nói với anh, vậy...”

Minh Tranh bỗng nhiên sợ hãi khi phải nghe những lời tiếp theo, anh trầm giọng cắt ngang lời nói La Văn Anh: “Tại sao trước kia chờ được, hiện tại đột nhiên lại muốn kết thúc?”

“Tùy anh nghĩ.” Cô đột nhiên cảm thấy mờ mịt, lần trước kiên trì, cô không tin Minh Tranh không hiểu lòng người, người đàn ông này dày dặc kinh nghiệm trên thương trường, trong lòng xem sự tình vĩnh viễn tựa như gương sáng, nếu anh đã có lòng trốn tránh, cô cần gì phải tự làm khổ bản thân? Minh Tranh nhếch môi, muốn từ trong mắt La Văn Anh nhìn ra chút gì, anh lạnh lùng nói: “Không phải là bởi vì Tống Cẩm Trác?”

Cô nhìn chăm chăm anh một lát, nghe được tiếng tim mình vỡ từng mảnh, châm biếm làm sao, đôi tay La Văn Anh hướng ngược anh đẩy ra: “Tôi muốn đứng lên.”

“Trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã.” Người đàn ông không khỏi lên giọng.

“Không phải.” Dù cho đến lúc này, cô cũng không hề hành động theo cảm tính, cũng không làm liên lụy Tống Cẩm Trác.

“Vậy thì vì cái gì?” Minh Tranh khẩu khí hùng hổ dọa người.

La Văn Anh bị anh kiềm ở hai vai không thể động đậy: “Minh Tranh, anh tự mình xây dựng một thế giới chỉ có bản thân và Phó Nhiễm, còn ai có thể chen chân vào đây?”

Con người Minh Tranh âm trầm một chút, La Văn Anh vốn định che đậy nội tâm chưa xốt, lại bị người đàn ông bên cạnh này lôi kéo ra ngoài, anh không cho phép cô trốn tránh, còn phải hành hạ cô, như vậy không cần nói cũng biết sẽ làm cô tổn thương đến mức nào.

“Đừng nói như vậy, em biết em đối với tôi không phải là như vậy.”

La Văn Anh giật mình, lại lắc đầu nói: “Tôi không biết.”

Cô đặt hi vọng có thể cùng Minh Tranh nói rõ ràng mọi chuyện, đây là lí do tốt nhất để La Văn Anh thuyết phục bản thân, Minh Tranh nhìn thẳng vào hai mắt cô, ánh mắt lưu chuyển, anh rõ ràng thấy bên trong

đôi mắt lóe sáng, nhưng lời nói vừa đến cửa miệng đã phải nghẹn lại. Thật là cô đã chuẩn bị xong hết mọi thứ sao ? Minh Tranh suy nghĩ vẩn vơ, từ một nơi nào đó sâu thẳm vang lên một tiếng « Không »

La Văn Anh nhìn ra sự mù mịt từ đáy mắt anh, cô giống như bị người khác tạt một gáo nước lạnh, lại tự cười bản thân đã quá hi vọng vào đoạn tình cảm này, cô bình thường bề bộn công việc không có thời gian để đọc tiểu thuyết ngôn tình, nhưng tại sao ngay giờ phút này lại hi vọng tình tiết trong truyện sẽ xảy ra cho chính bản thân mình?

Không giống nhau?

Đúng vậy, lên giường, lại là cách duy nhất? Nhưng vậy thì thế nào, trong lòng anh vẫn không có cô. La Văn Anh mệt mỏi quay đầu sang chỗ khác, nhắc nhở Minh Tranh: “Chúng ta còn một vài kế hoạch cần thống nhất, thời gian còn sớm, đứng lên đi.”

Minh Tranh không nói gì, La Văn Anh đem hai tay của anh tách ra, anh đã không còn giữ sức nữa, hai người một trái một phải ngồi ở đầu giường, La Văn Anh tóc vén ra sau tai, đứng lên muốn rời đi. Minh Tranh giơ tay muốn bắt lấy tay cô nhưng lại bất huyệt. La Văn Anh kéo cửa phòng ra đi ra ngoài, bước chân mềm nhũn đập thảm trải sàn, rơi vào không gian hỗn loạn cùng bao la mờ mịt, trở lại phòng mới phát hiện điện thoại di động của mình bỏ quên trên giường, La Văn Anh vừa nhìn, đã thấy có cuộc gọi của Tống Cẩm Trác.

Thời gian còn sớm, cũng không tiện gọi lại quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, La Văn Anh đi phòng tắm rửa, đứng ở trước cửa sổ sát đất nhìn thành phố dưới chân đang thức giấc, Minh Tranh cũng đứng ở trong phòng cùng một nơi, tại sao biết rõ có những thứ vốn dĩ trong tầm với, lại đưa tay ra mà vẫn không thể nắm bắt?

Kỳ thật, chỉ cần anh nói một câu, là có thể đem La Văn Anh giữ ở bên người.

Nhưng đúng là lời anh nói không giống nhau, anh không hề giấu diếm La Văn Anh, đã từng yêu nhau say đắm như vậy, giống như dây leo quấn chặt trong tim anh, bất kể là ai cũng không thể chen chân vào, nhưng mấy năm rồi anh vẫn như vậy, đây cũng là thật.

Bàn tay La Văn Anh đặt lên nơi trái tim, đột nhiên liền không cảm giác được tiếng tim đập. Thay quần áo xong, những thứ cần mang theo đều được chuẩn bị kỹ càng, La Văn Anh không thấy đói, cũng chưa ăn bữa sáng, cô đi tới trước phòng Minh Tranh gõ vài cái. Minh Tranh đi ra đưa mắt nhìn cô, La Văn Anh đã khôi phục tâm tình buồn bã: “Thời gian không còn sớm nữa rồi, chúng ta đi thôi, lái xe đi còn phải mất nửa tiếng.”

Minh Tranh gật gật đầu, sau đó đi ra.

La Văn Anh mới bước ra được vài bước, tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, cô liếc mắt thấy là Tống Cẩm Trác, bước chân chậm lại đi ở phía sau, La Văn Anh bắt điện thoại: “Alo, Cẩm Trác?”

“Em đang ở đâu?”

“Tôi còn ở quán rượu, đang định ra ngoài.”

“Làm sao lúc về không gọi điện lại cho anh?”

La Văn Anh ngẩng đầu, thấy Minh Tranh đứng trước cửa thang máy chờ cô: “Thật ngại quá, tôi định đến giờ nghỉ trưa sẽ gọi cho anh, không nghĩ tới anh dậy sớm như vậy.”

Đầu bên kia điện thoại mơ hồ có thể nghe được tiếng còi xe. Tống Cẩm Trác vô cùng kiêu ngạo, tùy ý nói vài câu sau đó thì ngắt máy. Thang máy đã mở ra, La Văn Anh vội vàng chen vào, Minh Tranh nhìn chằm vào điện thoại trong tay cô suy nghĩ gì đó, tài xế từ bãi đỗ xe chạy ra, hai người xuyên qua ánh sáng chiếu trên nền gạch về phía cửa, La Văn Anh hoài nghi mình nhìn lầm rồi, thiếu chút nữa giơ tay lên để dụi mắt.

Tống Cẩm Trác đang đứng dựa trước xe, bộ dáng phong trần có chút mệt mỏi, nhưng không thể che dấu hết phong thái của Tống thiếu, người đàn ông toàn thân mặc tây trang, ánh mắt đã che dấu vẻ mệt mỏi, anh không nói nhiều, đi đến vậy tay La Văn Anh: “Anh còn nghĩ không theo kịp em, thật không ngờ vừa đúng lúc gặp em được một lát.”

Chương 11 : Quan hệ thân mật

La Văn Anh cơ hồ bước hụt.

Minh Tranh đứng ở bên cạnh, gương mặt càng lúc càng đen, tài xế lái xe tới, Minh Tranh kéo La Văn Anh đi về phía trước, tài xế vội mở cửa xe ra cho hai người.

La Văn Anh biết thời gian không còn nhiều, cô bước tới rước mặt Tống Cẩm Trác, trên mặt vẫn không che giấu được sự ngạc nhiên “Sao anh lại ở đây?”

“Em ở đây, thì anh tới”

La Văn Anh suy nghĩ, ra vẻ hoài nghi.

Tống Cẩm Trác gương mặt cười cười, giọng nói trong sáng, nhẹ nhàng đi vào lòng cô ” Đùa với em đó, anh đến thành phố công tác, thuận đường chạy qua nhà em, cũng vừa vặn chưa tới giờ, cho nên tình cờ ghé nhà gặp em một chút.

La Văn Anh thấy sắc mặt Tống Cẩm Trác lộ vẻ mệt mỏi “Làm sao anh biết em ở đây?”

Tống Cẩm Trác ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu cô tiến lại gần, La Văn Anh cảm thấy động tác của anh thật hài hước, cô cười nhẹ, nhưng cô nghe được lời khi nãy nói anh đang làm việc, cho nên cô bước nhanh tới bên người Tống Cẩm Trác “Anh nói đi”

“Cái này anh chỉ nói với mình em biết thôi đó” gương mặt tuấn tú của Tống Cẩm Trác kề sát vành tai cô, hơi thở nóng bỏng phả vào làm cô lúng túng ” Anh lấy việc công làm việc tư, nói mấy câu liên lạc thư ký đem lịch trình chuyến bay cùng quán bar mà em đã đi”

La Văn Anh chưa kịp tiêu hóa hết lời nói, cô vội vàng tránh mặt sang nơi khác.

Ngón tay thon dài của Tống Cẩm Trác đưa lên đẩy đẩy một mắt “Nhìn đôi mắt của anh này, xã giao từ tối hôm qua tới rạng sáng nay, sáng phải dậy sớm, anh phải ngủ bù mới được”

“Ừ, anh về nghỉ ngơi đi, em giờ phải ra ngoài làm một vài dự án”

Tống Cẩm Trác đưa tay chìa ra trước mặt cô “Em cho anh mượn chìa khóa nhà em đi”

“Anh định làm gì?”

“Cho anh vào đây ngủ một lát”

La Văn Anh bị dọa cho tới gốc luôn “Anh đã xong việc chưa? Em đi tìm một phòng cho anh”

Tống Cẩm Trác đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô, Minh Tranh ra hiệu cho tài xế hạ cửa sổ xe xuống, nhìn ra ngoài, vừa vặn anh mắt nhìn thấy hai người đang nắm tay nhau, trong lòng ngực trào lên sự tức giận cùng phần nộ, mà La Văn Anh vẫn đang nói chuyện cùng Tống Cẩm Trác.

Phía sau truyền đến tiếng còi xe inh ỏi, La Văn Anh liếc nhìn, sau đó quay đầu nói với Tống Cẩm Trác “Thật xin lỗi, em phải đi công việc rồi”

“Khi nào em về?”

“Nếu như thuận lợi....” La Văn Anh suy nghĩ một chút “Sau mười hai giờ đi, có thể em phải ăn trưa với đối tác nữa”

“Được” Tống Cẩm Trác rút tay lại “Không làm phiền em nữa, hôm nay anh mời em ăn tối, anh vừa mới đặt một bàn ở nhà hàng gần đây, sau khi em xong việc thì gọi anh”

“Được” Lời đã đến nước này, La Văn Anh không thể cự tuyệt được.

Tống Cẩm Trác đi tới xe, mở cửa bên ghế lái phụ ra, La Văn Anh cũng xoay người bước đi.

“Đợi một chút” Tống Cẩm Trác gọi cô lại, trên tay cầm một gói đồ ” Sữa đậu nành cùng bánh bao, em ăn đi cho nóng”

La Văn Anh nhin không được mà đùa giỡn “Anh có phải thần thông quảng đại tới mức này không, ngay cả việc em chưa ăn sáng mà anh cũng đoán được à?”

Tổng Cẩm Trác nhíu mày, đem đồ nhét vào tay La Văn Anh “Anh thật không biết, anh mua trên đường, không biết em đã ăn chưa, 50 – 50 thôi”

La Văn Anh cầm cái túi giơ lên “Cảm ơn anh, em phải đi đây, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi nha”

“Đi đi” Tổng Cẩm Trác cầm điện thoại, mắt nhìn thấy La Văn Anh đã đi xe, mới đưa chìa khóa xe cho người phục vụ, sau đó tiến vào đại sảnh.

La Văn Anh ngồi vào phía sau xe, ánh mắt Minh Tranh nhìn cô “Chưa ăn sáng?”

“Vâng” La Văn Anh đáp nhẹ, rồi sau đó đóng cửa xe lại.

Giọng nói Minh Tranh có chút tức giận “Tại sao không nói với tôi?”

La Văn Anh cầm bịch sữa đậu nành ra, bên trong đó có một túi giấy đựng mấy cái bánh bao “Anh cũng chưa ăn sao?”

Mặt Minh Tranh càng đen hơn, híp mắt lại, nếu không phải anh thấy cô đói bụng, thì anh đã cầm mấy thứ đó ném ra ngoài cửa sổ rồi. La Văn Anh nâng niu bịch sữa đậu nành trong tay, thật ảm đạm, vừa lúc bà đi cả tối, cô không thể ăn đồ lạnh, lúc này không thấy đói, giờ ngửi thấy mùi thơm của sữa và bánh, bụng liền cồn cào ngay.

Minh Tranh hừ nhẹ “Sau này không được để tôi phải chờ”

La Văn Anh nhìn thấy bộ dáng phúc hắc của anh, cũng không thêm để ý lắm, mặc nhiên ngồi thưởng thức bữa sáng một cách ngon lành. Cái miệng nhỏ nhắn của cô cắn miếng bánh, Minh Tranh nhìn cô chăm chăm, từng miếng từng miếng như cắn vào trên người anh, làm cho các dây thần kinh căng lên thật đau đớn.

Bên tai truyền đến vài tiếng hừ lạnh.

Ánh mắt La Văn Anh tỏ vẻ nghi ngờ, nhìn Minh Tranh, người đàn ông này có tâm sự liên không nói, giữ trong lòng làm gì thế không biết “Thật lạ nha, vừa ra khỏi nhà anh ta liền xuất hiện, thật không biết là trùng hợp hay đã hẹn trước nhỉ?”

La Văn Anh đang cầm đồ ăn sáng Tổng Cẩm Trác mua cho, nghe được lời nói của Minh Tranh, cảm thấy không vui ” Anh không biết cách tôn trọng người khác sao? Anh ấy đi công tác, nếu không có anh ấy thì dự án không dễ ký như vậy đâu?”

“Thế nào, cảm động khi thấy anh ta máu chảy đầu rơi vì mình sao?”

La Văn Anh nghe vậy, chẳng còn khẩu vị để mà ăn nữa, cô đem đồ ăn nhét lại trong túi, không tranh cãi cùng anh nữa “Tùy anh, muốn nói sao cũng được”

Tài xế thấy không khí trong xe có gì đó không đúng, vội vàng dời ánh mắt ra khỏi gương chiếu hậu.

La Văn Anh không nói gì nữa, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Minh Tranh thì nhắm chặt mắt, lồng ngực vì tức giận mà căng cứng, anh đưa một tay gác lên trán, không khí trong xe càng lúc càng bế tắc.

Dự án còn có một chút rắc rối, nói chuyện đến trưa nhưng vẫn đi đến thống nhất, nhưng tốt xấu gì đối phương cũng nể mặt Minh Tranh, La Văn Anh đi theo Minh Tranh vào nhà hàng, một phòng Vip rộng rãi, trang hoàng lộng lẫy đã được bao trọn, đối phương cung kính rót rượu cho hai người. La Văn Anh thấy mặt Minh Tranh lạnh tanh, cô không nói gì, cầm ly rượu đứng lên, Minh Tranh đưa tay cản động tác của cô lại, sắc mặt đen thui, khuôn mặt tuần tú nhìn sang người đàn ông đối diện “Eve, hai ngày này thân thể không thoải mái, không nên để cô ấy uống”

“Được” Đối phương liên tục gạt đầu “Dự án cần phải thay đổi một số điểm sao?”

Minh Tranh vung tay xuống, ra hiệu phục vụ mang cho La Văn Anh một ly nước ấm.

Kỳ thật cô cũng không thấy khó chịu gì mấy, nhưng thấy Minh Tranh mở miệng nói, cô cũng vui vẻ tiếp nhận, đâu có ai thích mỗi ngày lót dạ bằng rượu đâu.

Minh Tranh uống không ít rượu, cho nên có thể nói, trên bàn rượu cái gì cũng đàm phán một cách dễ dàng, ăn một bữa cơm, vấn đề còn sót lại cũng đã giải quyết xong, lần này Đông An thị đi thật không uống công. Chẳng qua là mấy ngày tiếp theo, còn phải đến tận nơi thăm dò nữa. La Văn Anh chưa kịp nghĩ gì, tài xế chờ hai người bên ngoài cửa, Minh Tranh bước hơi loạng choạng, nhưng không muốn ai đỡ, lúc bước ra ngoài bị ánh mặt trời chiếu vào, làm cho anh một trận choáng váng.

Đối phương bên công ty bạn liền nhanh chóng tiến lên “Minh tổng, tôi đưa ngài về”

Minh Tranh xua tay “Không cần”

Người đàn ông đưa mắt nhìn La Văn Anh “Eve, cô giúp tôi, đừng để cho Minh tổng té ngã”

La Văn Anh nhìn Minh Tranh, liền hỏi “Anh đi được chứ?”

Minh Tranh vẫn không đáp ứng, ổn định tinh thần rồi ngồi yên vào vị trí.

La Văn Anh chào đối tác xong, liền bước về phía xe, Minh Tranh nhú mào, tỏ vẻ không kiên nhẫn, thời điểm La Văn Anh đóng cửa xe, Minh Tranh lấy ra bình nước khoáng, xe chạy một đoạn đường dài, nhưng anh vẫn chưa mở nắp chai ra.

La Văn Anh cầm điện thoại nhìn thời gian hiển thị, cũng đã hai giờ rưỡi, thấy có tin nhắn của mẹ La, cô giương môi lên, nhanh chóng lướt tay chạm vào để đọc tin nhắn.

Khi ngẩng đầu lên, bất ngờ thấy ánh mắt u ám của Minh Tranh, La Văn Anh xoay tầm mắt, thấy anh vừa vặn nắp chai ra, uống một ngụm nước. Lại cảm thấy dạ dày còn cào khó chịu, anh cố gắng kiềm chế, vừa lúc tài xế thấy liền hỏi “Minh tổng, ngài không sao chứ?”

Tài xế vội vàng cho xe dừng bên đường, Minh tranh xuống xe, ngồi xuống một chỗ trống trải bên đường, La Văn Anh vẫn ngồi yên, thấy Minh Tranh đưa hai tay chống đầu gối, sắc mặt đỏ lên, tựa hồ rất khó chịu.

Tài xế liếc nhìn “La tiểu thư, nếu không cô xuống xem một chút đi”

La Văn Anh không động dậy “Không có chuyện gì đâu, nôn hết ra là khỏe lại thôi”.

Tài xế ngồi ở ghế lái phân vân do dự, La Văn Anh thấy dường như anh ta muốn xuống xe ” Chúng ta xuống che ngài ấy lại, lỡ có người quen đi qua, nhìn thấy thì không hay lắm”

“Kỳ thật, Minh tổng rất cô đơn, tôi đã nhiều lần thấy ngài ấy uống say, có lúc tôi đưa ngài về nhà, mặc dù nhà lớn nhưng rất lạnh lẽo”

La Văn Anh nhìn chằm chằm người đàn ông ngoài cửa sổ, nửa đùa nửa thật nói ” Mỗi người chúng ta có một hoàn cảnh khác nhau, không ai giống ai, anh ta tốt xấu gì vẫn là tổng giám đốc có phải không?”

Tài xế nghe vậy, suy nghĩ một chút, tỏ vẻ tán đồng.

Minh Tranh nôn khan, nhưng không có thức ăn, chỉ toàn là rượu, khi không nôn được nữa, anh đứng dậy nhưng không trở lại xe, chỉ đứng yên đó, ánh mắt nhìn xa xăm một cách xuất thần, xuyên qua cửa sổ, cô thấy anh đứng bất động tại chỗ.

Phồn hoa đô thị, rơi vào trong mắt, bất quá cũng chỉ là ảo ảnh mờ nhạt.

Minh Tranh nheo mắt lại, tùy ý để cho ánh nắng chiếu vào đỉnh đầu, thời điểm này trong ngày là lúc mặt trời gay gắt nhất, La Văn Anh đưa tay lên che trán, tựa hồ ánh nắng đã muốn thiêu cháy cô mắt rồi.

Tài xế khó hiểu “Minh tổng đứng ở đó không sợ bị cảm nắng sao?”

La Văn Anh suy nghĩ một chút, đẩy cửa bước xuống xe, ánh nắng chiếu vào người cô, La Văn Anh đi tới bên cạnh Minh Tranh, thấy trên mặt anh toàn là mồ hôi, áo sơ mi gỡ hai nút ra, lộ cả xương quai xanh, mồ hôi tí tách rơi. La Văn Anh bị nắng nóng tới choáng váng, Minh Tranh nhắm mắt lại, tựa hồ như đang tắm nắng.

“Trở về nhà thôi, anh cần phải nghỉ ngơi” giọng nói La Văn Anh không cao lắm.

Minh Tranh mở to mắt nhìn cô, cũng không biết đây là đâu, ngay cả chút gió đều không có, Minh Tranh vẫn đứng bất động, La Văn Anh nhìn đồng hồ “Nếu như anh muốn ở đây, thì tôi tự bắt xe về, để tài xế lại cho anh, tránh cho việc anh bị cảm nắng mà chẳng có ai đưa về”

Môi của Minh Tranh khô nứt, trong cổ họng bỏng rát đau đớn “Muốn về nhanh như vậy sao?”

La Văn Anh trả lời “Không phải gấp gấp muốn về, mà ngồi đây chờ không bằng về nhà”

Minh Tranh cười lạnh gật gật đầu, LA Văn Anh thấy sắc mặt anh khó coi, cô không đành lòng, thở dài tiến lên đỡ anh “Vào trong xe đi, uống tí nước sẽ dễ chịu hơn”

Minh Tranh dùng sức đẩy tay cô ra, cũng không quay đầu lại, anh bước đi.

Chương 12 : Minh Tranh, tôi muốn thiết lập mối quan hệ cùng người khác

Hai người một lần nữa trở lại chỗ ngồi phía sau xe, nhìn nhau không nói gì.

Xe chạy về phía trước, rất nhanh dừng ở cửa khách sạn.

La Văn Anh đưa tay mở cửa xe ra, lại thấy Minh Tranh vẫn đang dựa đầu vào ghế ngồi, dường như đã ngủ thiếp đi.

Cô hơi nhú mày, tài xế quay đầu lại gọi. ” Tổng tài?”

Người vẫn ngủ say không trả lời, La Văn Anh hướng tài xế nói. “Cứ để anh ấy ngủ, anh tạm thời dừng xe ở đây đi.”

“Vâng.”

Cô mở cửa xe đi xuống, tài xế mở điều hòa cao thêm một chút, ngồi trong xe cùng với Minh Tranh.

La Văn Anh trở lại khách sạn, đem lời Tổng Cẩm Trác nói ném ra sau gáy, cô đi vào trong thang máy, nhìn thang máy chậm rãi đi lên, cô cầm thẻ phòng trở về phòng của mình, sau đó đi tới cửa sổ sát đất nhìn xuống, xe công ty còn dừng phía dưới, có lẽ Minh Tranh vẫn còn ngủ ở bên trong.

La Văn Anh uống hai ly nước, thân thể mệt mỏi vô cùng, cô cuộn tròn người nằm trên giường, từ từ đi vào giấc ngủ, cả người cũng dần dần dần ra, sau cùng dứt khoát lười biếng nằm sấp xuống, không muốn nghĩ gì nữa.

Một hồi chuông điện thoại vang lên, La Văn Anh nghiêng người, lúc mở mắt theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối rồi.

Cô đưa tay lên tủ đầu giường tìm kiếm, vừa cầm đến điện thoại thì thấy là Tổng Cẩm Trác gọi. Trong đầu chợt nhớ đến một vài chuyện xảy ra lúc trước, cô đưa điện thoại đến tai nghe.

“Alo, La tiểu thư?”

Nghe cách Tổng Cẩm Trác xưng hô, La Văn Anh cười cười ngồi dậy. “Là tôi, Tổng tiên sinh.”

Trong giọng nói Tổng Cẩm Trác có thể nghe được mấy phần tiếc nuối. “Em còn chưa trở lại sao?”

La Văn Anh nhìn ngắm căn phòng trước mắt, giờ này chắc cũng tầm 8 giờ rồi, cô nói dối không giỏi, dứt khoát thẳng thắn nói thật. “Thật ngại , sau khi em trở về đã ngủ một giấc, vừa mới tỉnh dậy.”

Tổng Cẩm Trác lên tiếng trả lời. “Em còn nợ anh bữa cơm tối, ra ngoài đi, anh ở đại sảnh khách sạn chờ em.”

“Oh, được.”

La Văn Anh nhanh chóng đứng dậy đi tắm, thay bộ quần áo khác rồi cầm túi xách đi xuống.

Tổng Cẩm Trác ngồi trên sofa trong đại sảnh chờ cô, cảm thấy rảnh rỗi đến vô vị, rút cuốn tạp chí bên cạnh đặt lên đùi xem, La Văn Anh đi đến bên cạnh anh, giọng nói mang theo vài phần nhỏ nhẹ. “Thật ngại quá.”

Tổng Cẩm Trác ngẩng đầu, tầm mắt nhìn đến người trước mặt, bởi vì là ra ngoài ăn tối nên La Văn Anh ăn mặc không giống như thường ngày, phía trên là một chiếc áo cotton không tay màu trắng thuần khiết, hai bên mép vai còn thêu đường viền nhún hình lá sen, phía dưới là quần ống suông tơ tằm màu xanh da trời lửng đến đầu gối, dưới chân mang giày sandal, nhìn qua đơn giản nhưng lại thu hút ánh nhìn của nhiều người, cô thấy ngại vì đã để Tổng Cẩm Trác đợi lâu, cho nên đi xuống có chút gấp gáp. Tổng Cẩm Trác lộ ra vẻ hài lòng, anh cười tủm tỉm thu lại cuốn tạp chí trên tay. “Đi thôi.”

La Văn Anh ngồi vào trong xe, liếc mắt thấy tinh thần Tổng Cẩm Trác như tràn đầy sức sống. “Em cho là anh đi về rồi.”

Tổng Cẩm Trác gõ gõ tay lái, mắt chuyên chú nhìn về phía trước. “Hi vọng anh đi về?”

“Anh không phải rất bận rộn sao?”

“Hôm nay tự cho phép mình nghỉ một ngày, ngày mai lại lái xe đi, dù sao cũng không xa.”

Trong lòng La Văn Anh có chút cảm động. “Kỳ thật không cần như vậy, dù sao mấy ngày nữa em cũng sẽ trở lại Nghênh An, bữa cơm hôm nay coi như là phạt em chậm trễ, em mời.”

Tổng Cẩm Trác nhìn cô. “Vậy anh phải chọn nhà hàng đắt tiền nhất.”

Điện thoại di động trong túi xách vang lên, La Văn Anh lấy ra nhìn, trên màn hình hiển thị là Minh Tranh.

La Văn Anh dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ lên màn hình vài cái nhưng không nghe, ánh mắt Tổng Cẩm Trác nhìn về một bên mặt cô, thấy cô cụp mắt xuống, cứ nhìn chăm chú vào điện thoại đến gần người, không nhận, cũng không tắt.

Tổng Cẩm Trác nhìn không được hiểu kỳ. “Ai vậy a?”

La Văn Anh nhẹ giọng. “Là sếp của em.”

“Vậy sao cô không nghe điện thoại?” Tổng Cẩm Trác dừng đèn đỏ. “Có lẽ có chuyện gì đó.”

“Anh ấy thì có thể có chuyện gì?” La Văn Anh buộc miệng nói ra, suy nghĩ một chút, cô lại nói thêm. “Kế hoạch làm việc ngày mai vẫn tiếp tục như cũ, tư liệu cũng đã làm xong...không cần phải chuẩn bị gì nữa.”

Tổng Cẩm Trác đối với chuyện giữa Minh Tranh và La Văn Anh cũng không phải hoàn toàn không biết, hai người trước đã từng đính hôn, sau đó lại giải trừ hôn ước, cả thành phố Nghênh An một thời gian đều ồn ào huyền ảo chuyện này. Nhìn thấy tâm tình cô suy sụp tựa như không muốn nói gì nữa, Tổng Cẩm Trác lái xe đi. “Muốn ăn cái gì?”

“Anh không phải nói muốn chọn nhà hàng đắt tiền nhất sao?”

Tổng Cẩm Trác không khỏi cười nói. “Bình thường cùng bạn bè ra ngoài, ăn uống chỉ cần có hương vị, còn khi đi xã giao, thì mới cần phô trương.”

Sau một lúc, Tổng Cẩm Trác dừng xe trước một nhà hàng mang vẻ cổ xưa, anh cùng La Văn Anh tiến vào đại sảnh. “Món ăn Quảng Đông, có được không?”

“Có thể.”

Hai người ngồi vào bàn gần cửa sổ, điện thoại của La Văn Anh vang lên lần nữa, cô tắt chuông rồi để vào trong túi.

Tổng Cẩm Trác cầm lấy bình trà sứ thanh hoa rót vào chén trà của La Văn Anh, từ thần sắc của cô có thể nhìn ra được một chút manh mối, anh không hỏi gì nữa, gọi món ăn rồi cùng La Văn Anh nói chuyện.

La Văn Anh nhìn quanh bốn phía, khung cảnh cao nhã thanh tịnh, là một chỗ tốt hiếm thấy. “Anh thường đến thành phố Đông An?”

“Không, đây cũng là lần đầu tiên.”

“Vậy sao anh lại tìm được chỗ này?”

Tổng Cẩm Trác cười dựa lưng vào ghế. “Anh tìm được trên mạng. Thật ra lúc em trở lại anh đã thấy được, nhưng không có gọi, chỉ muốn nhìn em một chút xem em có nhớ hay không đáp ứng chuyện anh đã nói, nhưng thấy em tinh thần mệt mỏi, muốn đợi em nghỉ ngơi thật tốt rồi hãy nói, sau đó ngồi trong phòng suy nghĩ một chút xem bữa tối ăn ở đâu. Không nghĩ tới em vậy mà lại ngủ quên mất, hoàn toàn không nhớ gì đến anh.”

“Sao có thể chứ.” La Văn Anh đem tóc vén ra sau tai. “Lúc ấy em thật sự buồn ngủ, anh xem bây giờ tinh thần em rất tốt, có thể ăn nhiều một chút.”

Thức ăn rất nhanh được bưng lên, bên trong phòng nhiệt độ vừa đủ, từng món ăn đầy đủ màu sắc hương vị khiến người ta cảm thấy hứng thú, Tổng Cẩm Trác dùng muỗng múc một ít thức ăn vào chén La Văn Anh. “Nghe nói mùi vị không tệ.”

La Văn Anh ngủ một buổi chiều, sớm đã đói đến ngực dán vào lưng, cô đưa vào trong miệng cắn một cái, ra sức gặm đầu.

“Đừng vội.” Tổng Cẩm Trác buồn cười, nâng chén trà lên hớp một ngụm, La Văn Anh mặc dù rất đói, nhưng từ nhỏ đã được giáo dục tốt nên cũng không đến mức ăn ngốn nghiêng. Tổng Cẩm Trác nhìn cô, trong mắt ẩn hiện nét cười. “Thích thì cứ há miệng ăn, không cần phải để ý người khác.”

“Miệng không mở to được.” La Văn Anh cầm lấy khăn tay nhẹ lau khóe miệng. “Có chút thói quen nhất thời không thể thay đổi được.”

Tổng Cẩm Trác ra hiệu người phục vụ đem món tráng miệng sữa hai lớp đưa cho La Văn Anh, đợi người đi rồi, anh tự tay gấp thức ăn cho cô. “Anh nghe nói từ sau khi em cùng Minh gia giải trừ hôn ước, cũng không có tính đến chuyện yêu đương nữa, tại sao vậy? Cũng là bởi vì vấn đề thói quen sao?”

La Văn Anh cắn một miếng tôm, hương vị thơm ngon tỏa ra trong miệng, cô ngẩng đầu nhìn Tổng Cẩm Trác đang nhìn mình chăm chăm. “Không phải.”

Nói ra hai chữ này, ngữ điệu cũng nhỏ dần, La Văn Anh uống chút nước rồi mới lên tiếng. “Chỉ là không gặp được đối tượng thích hợp mà thôi, em cũng từng xem mắt vài người nhưng sau đó không có gặp lại.”

Tổng Cẩm Trác nghe vậy còn cười lên. “Xem ra vẫn là thời cơ chưa đến, vậy em nói một chút, anh thế nào?”

La Văn Anh lúc trước đi xem mắt, đa số đều chỉ dừng lại ở việc lưu lại số điện thoại, trở về cũng không có suy nghĩ hay mơ tưởng gì khác, không điện thoại cũng không nhắn tin, đừng nói đến việc gặp lại lần thứ hai. Trường hợp giống như Tổng Cẩm Trác bây giờ, thật sự là lần đầu.

Tổng Cẩm Trác nâng đĩa. “Chúng ta sao không thử xem, giống như những người yêu nhau bình thường, gọi điện thoại hẹn nhau ăn cơm, nói chuyện tình cảm yêu đương một chút, suy cho cùng cũng không thể đứng bất động tại chỗ mãi được.”

Lời này của Tổng Cẩm Trác không phải cô chưa từng nghĩ qua, nhưng Minh Tranh vẫn luôn đứng ở nơi đó không động, cho nên cô cũng chỉ có thể cố gắng theo cùng, nhưng thật ra người anh chờ không phải là mình, cô hao tổn chừng đó thời gian cùng tuổi thanh xuân, đến tận cùng có xứng đáng hay không?

La Văn Anh nghiêm túc cẩn trọng đối diện Tổng Cẩm Trác. “Anh sẽ cùng em kết hôn sao?”

Tổng Cẩm Trác đặt hai tay xuống mép bàn, ăn ngay nói thật. “Không biết, anh hiện tại không thể cho em hứa hẹn gì, thích hợp hay không thích hợp phải qua lại một thời gian mới có thể biết rõ.”

La Văn Anh cười gật đầu. “Nếu anh nói đồng ý, em nghĩ không chừng đã sớm bị anh dọa bỏ chạy.”

Ít ra cô cùng Tổng Cẩm Trác là hai người giống nhau, cùng đứng ở điểm xuất phát, không có chuyện ai chờ đợi ai.

Ăn cơm xong, Tổng Cẩm Trác sáng sớm ngày mai còn phải quay về thành phố cho nên cũng không đi đến nơi khác, La Văn Anh nhìn ra ngoài cửa xe, tay đang để trên đầu gối bỗng nhiên bị kéo qua. Lòng bàn tay Tổng Cẩm Trác hơi mát lạnh, La Văn Anh cũng không thấy có gì ác cảm, suy nghĩ vẫn còn ở nơi nào đó xa xăm.

Trở lại khách sạn, La Văn Anh đứng ở cửa đại sảnh chờ hân, Tống Cẩm Trác đưa chìa khóa xe cho nhân viên đậu xe rồi xoay người đi về phía cô.

La Văn Anh mở điện thoại lên, nhìn thấy có mười mấy cuộc gọi nhỡ của Minh Tranh.

Tống Cẩm Trác thấy cô xuất thần, cũng không hỏi kỹ. “Đi thôi, anh đưa em lên lầu.”

“Không cần.” La Văn Anh cùng hân bước vào trong thang máy. “Em đã hẹn với mẹ sẽ cùng bà nói chuyện qua webcam, nếu để bà đợi lâu sẽ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của bà, có anh ở đây nói chuyện không tiện cho lắm.”

“Có cái gì không tiện?” Tống Cẩm Trác cười tựa vào thang máy. “Nói không chừng mẹ em nhìn thấy anh và em trẻ thế này còn ở chung một chỗ, ngày mai sẽ bắt chúng ta đi đ

ến cục dân chính đăng ký.”

La Văn Anh sao lại có thể nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Tống Cẩm Trác, cô ngẩng đầu vờ như đang nhìn phim số, cửa thang máy ding một tiếng mở ra. La Văn Anh vô thức nhìn về phía Tống Cẩm Trác.

Nam nhân cười làm động tác mời. “Hôm khác anh sẽ gọi cho em, thay anh gửi lời hỏi thăm đến bác gái.”

“Được.” La Văn Anh đi ra thang máy, trong lòng thấy nhẹ nhõm.

Phòng của Tống Cẩm Trác ở tầng phía trên, đợi cửa thang máy đóng lại, La Văn Anh xoay người đi về phía phòng mình.

Lơ dăng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Minh Tranh một thân lẻ loi đứng ở trước cửa phòng cô, bóng người kéo dài trên mặt đất, trong lòng La Văn Anh không nhịn được cảm thấy chua xót, cô đi về phía trước, bước chân càng lúc càng nặng nề. Minh Tranh nghe được tiếng động, đôi mắt âm u thâm trầm nhìn thẳng về phía La Văn Anh. “Tại sao không nhận điện thoại của anh?”

La Văn Anh lấy chìa khóa phòng ra, cửa bị Minh Tranh chặn phía trước không biết làm sao, cô đứng trước mặt anh. “Có chuyện gì sao?”

Minh Tranh hòa hoãn nói. “Ăn cơm chưa?”

La Văn Anh gật đầu. “Mới ăn bên ngoài về.”

Minh Tranh lúc này đang đói bụng, buổi chiều ngủ mơ mơ màng màng, lúc thức dậy nhớ đến La Văn Anh, điện thoại lại gọi không được, gõ cửa phòng cũng không ai trả lời. “Là đi ra ngoài cùng anh ta sao?”

La Văn Anh đưa tay đẩy Minh Tranh qua một bên, lấy chìa khóa ra muốn mở cửa đi vào, cô cúi thấp đầu, cũng không nhìn đến anh một lần, La Văn Anh nghe được trong giọng nói của mình mang theo tuyệt vọng cùng đau đớn, vốn chỉ là những từ ngữ mờ nhạt, nhưng khi nói ra lại ẩn chứa sức mạnh rõ ràng.

“Minh Tranh, tôi quyết định kết giao cùng Tống Cẩm Trác, vừa rồi chúng tôi đã xác định quan hệ.”

200. Phiên Ngoại 10

Chương 9: Vạch trần nỗi đau một lần nữa

Cái gì?

La Văn Anh đứng lại ở phía trước bàn: “Minh Tranh đâu?” Người đứng bên cạnh cùng Tiểu Chu đều ngăn người ra, La Văn Anh cũng nhận ra cách nói của mình có cái gì đó không đúng: “Tổng tài đâu?”

“Trong phòng làm việc.”

La Văn Anh bước về phía thang máy. Đi tới tầng trên cùng, Tạ Nam mới dọn lại xong tài liệu, ngẩng đầu nhìn thấy La Văn Anh bước đến: “Eve, có chuyện gì sao?”

La Văn Anh dừng lại: “Tổng tài có ở bên trong không?”

“Ở đây, nhưng mà...” Tạ Nam đang muốn ngăn cản, La Văn Anh đi thẳng về phía phòng làm việc, cũng không gõ cửa, vịn nắm cửa đi vào. Tạ Nam há hốc miệng không kịp nói gì.

Minh Tranh đang nổi cáu ngồi ở trước bàn làm việc: “Hạng mục đã đàm phán xong?” La Văn Anh đem tài liệu cho anh: “Vâng, ký rồi.”

“Lập tức thu dọn, dự án bên thành phố Đông An em phụ trách có một số thay đổi, em tới đó hai ngày.”

“Không phải trước kia những hạn mức thay đổi đều do anh phụ trách sao?”

Minh Tranh đưa tay ấn ấn huyệt Thái Dương, nâng tầm mắt lên nhìn về phía La Văn Anh: “Đây là dự án của em, anh để em đi công tác khó khăn vậy sao?”

La Văn Anh không trả lời được, lại thử thăm dò, nói: “Nếu như anh đi, có phải tôi không cần thiết phải đi theo?”

“Em cho là ngày nào anh cũng rất nhàn rồi phải không?”

Biết rõ anh sẽ không đi cùng, La Văn Anh cũng thấy yên tâm: “Được, tôi đi thu dọn đồ đạc.”

Kỳ thật cũng không có gì phải mang theo, hơn nữa thời gian gấp rút nên không kịp về nhà lấy quần áo, La Văn Anh cầm mấy vi tính, lại dặn dò Tiểu Chu mấy câu, vé máy bay đã sớm được bộ phận nhân sự đưa tới đặt trên bàn, cô chỉ cần đi là xong. Ra cửa có tài xế đưa đón, La Văn Anh đột nhiên nghĩ đến hôm nay còn có hẹn cùng Tổng Cẩm Trác, cô thấy áy náy, dù sao vừa rồi anh ta đã giúp cô một chuyện lớn, lẽ ra phải mời anh ta ăn một bữa cơm. La Văn Anh lấy điện thoại di động ra, suy nghĩ một lát, sau đó gọi cho Tổng Cẩm Trác.

“Alo.” Bên kia có người nhắc máy.

“Tổng thiếu...” La Văn Anh suy nghĩ một chút, sau đó đổi cách xưng hô: “Cẩm Trác, tôi...”

Đối phương ngắt lời cô: “Thật ngại, Tổng thiếu đang nghỉ ngơi, tôi là thư ký của anh ấy, cô có chuyện gì không, tôi có thể chuyển lời giúp cô, hoặc tôi sẽ nói anh ấy gọi lại cho cô.”

“Ồ, không cần...” La Văn Anh nói: “Không có chuyện gì lớn, cô làm ơn nói cho anh ấy biết là hôm nay tôi phải đi công tác, khi nào về sẽ liên lạc với anh ấy sau.”

“Được.”

Đối phương không khách sáo nữa, La Văn Anh cũng cúp điện thoại.

Đi tới sân bay thì gần 1h, mỗi chuyến đi công tác La Văn Anh sợ nhất là thủ tục rườm rà, thật vất vả mới đăng ký xong, La Văn Anh đi vào bên trong khoang hạng nhất, quyền lợi mà Hào Khôn cho cũng không tệ, cô tìm được chỗ ngồi của mình, vén tóc rơi bên tai ra đằng sau. Chỗ ngồi bên cạnh cũng có người, La Văn Anh khẽ cười, ánh mắt chạm đến mặt của đối phương, cô ngẩn ra: “Anh? !”

Minh Tranh nhìn cũng không nhìn cô lấy một cái: “Vốn không muốn đi, tạm thời nhận được cuộc điện thoại nói là bên kia rất khó, anh sợ em không đối phó được.”

Tạm thời còn có thể mua được chỗ ngồi cùng nhau?

La Văn Anh quay mặt ra ngoài khoang cabin, cơm chiều không thể không ăn ở trên máy bay, cô uống nước trái cây, bỗng nhiên Minh Tranh gấp rau xà lách cho cô, La Văn Anh ngẩng đầu, ánh mắt giạt mình ngạc nhiên nhìn anh: “Tôi cũng có.”

Anh cũng không nói chuyện, quay đầu ra chỗ khác ăn.

Rảnh rồi tới nhàm chán, Minh Tranh mở báo đọc, lúc trưa La Văn Anh đã uống không ít rượu, đến lúc này còn đau đầu, cũng muốn ngủ, nhưng dù sao ngồi cũng không thoải mái. Minh Tranh nhìn cô: “Muốn ngủ sao?”

“Ừ.” La Văn Anh nhăn mũi lại khó chịu. Minh Tranh đưa tay ôm mặt cô, để cô ngả vào vai mình, cô vùng ra, anh giữ chặt hơn: “Ngủ một lát đi, đến giờ anh gọi em.”

La Văn Anh thật sự rất mệt, quyết định nhắm mắt lại, đầu có chỗ dựa, thực sự ngủ rất say. Cũng không biết ngủ trong bao lâu, cô cảm thấy hơi ngứa ngứa, làn môi mềm mại chạm đến làm cô cảm thấy xa lạ, La Văn Anh khẽ mở mắt, đập vào mắt chính là khuôn mặt tuấn tú của Minh Tranh, khoảng cách rất gần, nên cô có thể thấy rõ mặt mũi anh. La Văn Anh trừng mắt: “Anh?”

Anh định thừa dịp lần tới, bị cô đưa tay đẩy ngực ra. Minh Tranh thu hồi động tác, La Văn Anh nổi giận, nói: “Anh làm gì thế?”

Những hành khách xung quanh không khỏi nhìn sang, Minh Tranh dựa vào ghế: “Sắp đến nơi rồi.”

Hỏi một đằng, trả lời một nẻo, nét mặt La Văn Anh khó nén khỏi thất vọng, Minh Tranh nhìn thấy chút son nước nhòen bên môi cô, nghĩ đến chuyện nhất định ngoài miệng mình cũng bị dính một chút, anh kéo tay La Văn Anh để tới bờ môi, lấy ngón tay của cô xoa lên môi mỏng của mình, quả nhiên thấy một màu hồng quyến rũ, thật là mê người. Cô ra sức hất tay ra, Minh Tranh nâng ngón trỏ chỉ vào khóe miệng của mình: “Còn nữa không?”

La Văn Anh quay đầu đi chỗ khác, cho đến khi xuống máy bay cũng không nhìn Minh Tranh lấy một cái. Đi ra sân bay đã có người chờ, La Văn Anh cùng Minh Tranh ngồi vào bên trong xe, cũng không nói gì, xe đi gần hai mươi phút là tới khách sạn năm sao cao cấp của thành phố Đông An, ánh đèn rực rỡ bên ngoài mới sáng lên, cảm giác xa lạ bỗng cuốn tới, La Văn Anh nhìn xung quanh tòa nhà, lại nhìn sang người đàn ông đứng bên cạnh, lại có cảm giác cô đơn không gọi được tên. Chưa được bao lâu sau, bọn họ đi được tới khoảng cách gần như vậy, thậm chí đã cùng chung giường.

Minh Tranh trông thấy vẻ phức tạp trong mắt cô: “Đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai lại bàn công việc.”

La Văn Anh cảm máy tính đi vào gian phòng của mình, trước tiên là đến bên cửa sổ kéo toàn bộ rèm ra, quan sát từ tầng mười tám, mới đầu có cảm giác là ở vị trí cao thật tốt, nhưng, chỉ là cảm giác ngắn ngủi mà thôi, còn nhiều hơn lại là sự khó chịu. Bỗng nhiên tiếng chuông cửa vang lên, ngoại trừ Minh Tranh, La Văn Anh không nghĩ là còn có người khác. Cô đi tới trước cửa, nhưng cũng chưa mở cửa ra ngay: “Có chuyện gì sao?”

“Mở cửa đi, có một số việc muốn nói với em.” Quả nhiên là Minh Tranh. La Văn Anh áp phần lưng vào cánh cửa: “Tôi muốn nghỉ ngơi, có chuyện thì gửi tin nhắn đi.”

“Đề phòng anh như vậy ?” Minh Tranh đứng ở trước cửa không nhúc nhích.

“Bây giờ tôi rất buồn ngủ, nếu quả thật có việc gấp, sáng sớm ngày mai tôi sẽ giải quyết.”

Chỉ cách một cánh cửa, gần như có thể nghe được tiếng thở dài rất khẽ của Minh Tranh, La Văn Anh đồng tai lên, nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa dần, La Văn Anh trở về phòng, nơi nào đó lại cảm thấy phiền lòng. Mở ti vi xem, từ xa nhìn thấy khu phố buôn bán nhộn nhịp, La Văn Anh nghĩ tới có thể mấy ngày nữa sẽ nhiều việc bề bộn, không bằng nhân dịp đêm nay đi dạo một chút, không thì phí hoài một ngày đẹp trời như vậy. La Văn Anh cầm túi xách đi xuống lầu, mua hai bộ quần áo để thay cùng với mỹ phẩm dưỡng da ở phố, đi dạo ở trên đường, tuy rằng thời tiết tiếp tục nóng bức nhưng cũng không thể nào ngăn cản được đám người ồn ào, La Văn Anh bước ra từ trung tâm thương mại, không khí nóng bức nặng nề phủ vào mặt, cô thở ra một hơi, lại mua một ít đặc sản, lúc này mới đi về hướng khách sạn.

Mới đi tới cửa, ngẩng đầu nhìn thấy Minh Tranh đi ra từ đại sảnh, La Văn Anh muốn tránh cũng không tránh kịp.

“Đi đâu?” Giọng nói Minh Tranh có chút khó chịu.

La Văn Anh giơ túi đồ trong tay lên: “Ngay cả quần áo tôi cũng không mang bộ nào, ngày mai tôi mặc gì đây?”

“Anh dặn người ta đưa tới rồi.”

La Văn Anh thuận miệng nói tiếp: “Khả định không bằng tự tôi mua, làm sao anh biết số đo.”

“Anh đã sờ qua, tự biết.”

La Văn Anh cắn chặt răng: “Tôi đi về.”

“Đợi lát nữa.” Minh Tranh gọi cô lại, vừa lúc điện thoại di động vang lên, La Văn Anh thấy người gọi là Tống Cẩm Trác, cô đưa lên tai nghe: “Alo, Cẩm Trác.”

Minh Tranh hơi nhú mi, Cẩm Trác? Gọi cũng thật thân mật.

“Đến thành phố Đông An rồi sao?”

“Đến rồi.” La Văn Anh không thèm để ý là Minh Tranh cũng đang ở đây: “Tôi đã gọi điện thoại cho anh, là trợ lý của anh nghe máy.”

Giọng nói của Tống Cẩm Trác giống như phải khôi phục lại tinh thần: “Ừ, định hôm nay có thể gặp em một chút, lúc nào thì trở về?”

“Chậm thì hai – ba ngày, lâu thì một tuần, còn xem thời gian giải quyết hạng mục.”

“Nhớ kỹ, em còn thiếu tôi một cuộc hẹn.” Lời nói của Tống Cẩm Trác để lộ ra vài phần vui mừng, La Văn Anh cúi đầu nhìn mũi chân của mình, quên mất mua đôi giày rồi, may mà cũng không quan trọng lắm, ngày mai còn có thể đi ra ngoài: “Vâng, tôi muốn cảm ơn anh.”

“Chớ nói cảm ơn với tôi, nói không chừng về sau muốn giúp đỡ em cũng không được.”

“Được, hễ kêu là tới.”

Sắc mặt Minh Tranh bởi vì bốn chữ “hễ kêu là tới” của La Văn Anh mà càng lúc càng u ám, La Văn Anh kết thúc cuộc điện thoại, nói hẹn gặp lại sau đó quyết định đi vào đại sảnh, Minh Tranh lại đưa tay cản lại, đang định nói gì đó nhưng nhìn thấy một bóng người xuống xe từ xa nên dừng lại, anh cất cao giọng gọi: “Cao Tụng.”

Người đó nhanh chóng đi tới chỗ Minh Tranh.

La Văn Anh không cho là khách hàng nào đó của công ty, đã không liên quan, nhất định cô phải đi. Nhưng Minh Tranh vẫn còn nắm chắc tay của cô không buông ra, Cao Tụng bước đến gần: “Bao lâu rồi cậu không tới thành phố Đông An, thật là nhiều năm chúng ta không gặp nhau?”

Bàn tay Minh Tranh cầm lấy tay La Văn Anh buông ra, vươn tay vỗ lên vai Cao Tụng: “Đi, chúng ta vào trong đây nói.”

La Văn Anh muốn rời đi lần nữa. Không ngờ Minh Tranh vẫn gọi cô lại: “Eve, em đi sắp xếp, dặn người ta mang mấy thứ tới phòng anh, anh đợi em đấy.” Nói xong đã cùng Cao Tụng vừa cười vừa nói đi về phía thang máy. Mới đi được mấy bước, Minh Tranh lại quay lại: “Tiện thể đem tài liệu ngày mai yêu cầu cầm qua, anh đang cần.”

La Văn Anh sắp xếp mọi việc xong, trở lại phòng bỏ đồ xuống, lấy tài liệu rồi gõ cửa phòng Minh Tranh. Xem ra là hai người đã uống rượu, trên khay trà bày hai cái ly cùng một chai rượu đỏ đã mở, La Văn Anh đem tài liệu giao cho Minh Tranh: “Tôi đi về trước.”

“Vào đi.”

“Đúng đó, vào ngồi một chút đi.” Cao Tụng đùa đùa nói. La Văn Anh cũng không tiện từ chối, Minh Tranh cũng không cho cô cơ hội rời đi, túm chặt cổ tay La Văn Anh lôi cô đi vào trong. Cao Tụng uống rượu đỏ, nhìn thấy có vẻ như quan hệ của hai người không đơn giản, anh thử thăm dò: “Minh Tranh, cô ấy là?”

La Văn Anh mở miệng trước: “Tôi là nhân viên của Hào Khôn, anh có thể gọi tôi là Eve.”

Minh Tranh nhìn cô, nét mặt quái dị.

Cao Tụng lại âm thầm thở dài: “Tớ đã nói rồi đấy, đúng rồi, vừa rồi tớ muốn hỏi, cậu cùng Phó Nhiễm thế nào rồi? Mấy năm rồi mà không thấy cậu kết hôn? Nếu tớ trở về nước lâu hơn một chút nữa, sợ là cậu quên luôn cả tớ chứ?” Cao Tụng hoàn toàn không biết tình hình mấy năm gần đây của Minh Tranh: “Lúc trước cậu đã có nói không phải Phó Nhiễm thì không muốn, mau nói một chút, kết quả ra sao?”

La Văn Anh đứng lại trong phòng ngủ, làn môi nhếch lên cười, ngay cả chính mình cũng cảm thấy miễn cưỡng, nếu trái tim đã vỡ, lại bị va đập thêm một lần nữa, vì sao vẫn là cảm giác tan nát cõi lòng như vậy?

Không phải Phó Nhiễm thì không muốn, không phải cô ấy thì không muốn lập gia đình sao?

Cho nên Minh Tranh mới có thể độc thân nhiều năm như vậy.

Chương 10: Sẽ không đợi anh nữa

Nét mặt Minh Tranh khê thay đổi, một bên Cao Tụng còn không hiểu chuyện gì xảy ra. La Văn Anh lui bước về phía sau nhưng lại không đi, cô đã không có cái gì không thể thừa nhận. Cao Tụng còn đang định nói gì đó, Minh Tranh đẩy đầu vai anh: “Cậu uống nhiều rồi.”

“Xem thường tửu lượng của tớ đúng không? Cậu nhanh chóng mời Phó Nhiễm tới đây, nói thật tớ còn chưa từng thấy...”

“Cô ấy đã kết hôn, cũng đã có con trai.”

Cao Tụng ngăn người, nhưng phản ứng thật chậm: “Cậu cứ đùa tớ?”

Khóe môi La Văn Anh hơi nhếch lên, không biết có phải đang cười hay không, nhưng nghĩ tới tình cảnh này của Minh Tranh, tâm tình đột nhiên rất tốt, đây có tính là vui sướng khi nhìn người khác gặp họa? Minh Tranh ra hiệu La Văn Anh ngồi vào bên cạnh, anh bưng ly rượu lên: “Cậu luôn luôn sống ở nước ngoài thì biết được cái gì chứ? Phó Nhiễm kết hôn cùng Thành Hữu rồi, sinh ra một cậu con trai.”

“Minh Thành Hữu?” Cao Tụng kinh ngạc.

Minh Tranh nhìn chằm chằm ly rượu trong tay gật gật đầu, chất lỏng màu đỏ trong chén khê dao động, La Văn Anh lườm lườm, thấy khóe mắt anh có vẻ hơi hột, không biết trong lòng anh đang trầm tĩnh hay lạnh lẽo, trong lòng cô vẫn còn vui vẻ chưa hề biến mất, nhưng rơi vào đáy mắt anh lại liên biến mất không chút dấu vết. Cao Tụng cũng không nghĩ tới nhận được kết quả như thế, anh giật mình, sau đó chống lại tầm mắt Minh Tranh: “Sao cậu không nói ngay từ đầu?”

Minh Tranh không hề để tâm, dường như không muốn tốn quá nhiều sức lực vào chủ đề này “Còn cậu, gần đây thế nào rồi?”

Hai người tán gẫu mấy chuyện không quan trọng, La Văn Anh ngồi ở bên cạnh, Minh Tranh thấy tinh thần cô không tốt, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình: “Tối đây nghỉ một chút đi.”

“Tôi muốn về nghỉ.”

Minh Tranh đứng dậy, đi đến gian phòng bên trong điều chỉnh nhiệt độ cao lên một chút: “Em đợi một lát đi, ngày mai sẽ phải thảo luận kế hoạch, có vài chi tiết chúng ta cần thống nhất.”

La Văn Anh thấy anh khăng khăng như vậy, liền cầm ly rượu qua, Minh Tranh để lại bàn tay đang hướng về bình rượu của cô: “Em đừng uống.”

Trên người không thoải mái, tốt hơn không nên uống rượu.

Cao Tụng nhìn hai người trao đổi qua lại, im lặng không nói một lời cùng Minh Tranh chạm cốc, La Văn Anh lặng lẽ hướng về phía ghế sofa, trong lúc vô tình hai tiếng người nói chuyện tựa hồ nhẹ đi không ít, trong lỗ tai thanh tịnh tựa như bản thân đang ở trong nhà người kia vậy, La Văn Anh dần dần buông lỏng, hai vai cũng không khấn trương căng thẳng nữa.

Trong lúc mông lung mơ hồ nghe có tiếng bước chân đi tới, thân thể La Văn Anh bỗng nhẹ đi, thế nào bị người ta ôm đến trên giường cũng không biết.

Xung quanh rất nhẹ, lại rất mềm mại, giống như đang rơi vào bên trong tầng mây, La Văn Anh thoải mái mà lật người, bên tai truyền đến tiếng hít thở mờ mịt nóng bỏng mà không hề kiêng kỵ, La Văn Anh ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, bầu trời nổi lên màu trắng bạc, cô đã ngủ bao lâu rồi? Thu lại suy nghĩ trong đầu, cô ngồi dậy nhưng lại cảm giác có gì đó không đúng, mắt trợn lên, La Văn Anh xoay người, quả nhiên nhìn thấy cô đang cựa kề gương mặt tuần tú của Minh Tranh. Anh dùng lực đỡ cô, cánh tay cũng chế trụ bên eo cô không buông, La Văn Anh động dậy, cảm giác được giữa đùi cô bị một vật gì đó cứng rắn đè lên, cô cũng không phải là cô gái mới lớn, sao có thể không biết đó là cái gì. Minh Tranh tựa hồ nhận ra được cô tỉnh dậy, bàn tay anh vỗ nhẹ lên đầu vai La Văn Anh vài cái: “Ngủ tiếp một lát đi.”

“Tại sao anh không gọi tôi dậy?” Giọng nói của La Văn phát ra mấy phần khàn khàn.

“Tôi thấy em cực kì mệt mỏi.”

La muốn cử động, Minh Tranh lại hành động trước một bước đem đùi gác qua trên thân cô, ngay sau đó cả người cũng hướng qua, anh hướng đến mặt cô hôn, về sau cảm thấy không thỏa mãn, dọc theo cần cổ trắng nõn của La Văn Anh day dưa qua lại. Tiếng hít thở nhẹ nhàng dần trở nên khó nhọc, Minh Tranh dứt khoát hai tay chống ở bên người La Văn Anh, muốn được thỏa mãn nhiều hơn. Hai tay La Văn Anh đẩy trước ngực anh: “Đừng quên bạn thân của tôi vẫn còn ở bên ngoài.”

Minh Tranh nhất thời quên mất, bàn tay anh mang theo dục vọng mong muốn chui vào vạt áo cô, tử mĩ hôn lên vành tai tinh tế của cô: “Tôi chỉ muốn ôm em một chút.”

La Văn Anh mở to hai mắt nhìn chăm chăm vật dụng treo lơ lửng trên trần nhà, cô tránh đi những tiếp xúc thân mật cùng Minh Tranh: “Tôi không phải người nói một đằng làm một nẻo, Minh Tranh, lời nói ngày trước không lẽ anh không hề nhớ?”

Động tác Minh Tranh dừng lại, tiếng hít thở mạnh mẽ vẫn như cũ đan xen nơi gò má cô, sau một lúc lâu, anh mới ngẩng đầu: “Ngày đó rõ ràng là em muốn kết thúc, tôi còn chưa đồng ý.”

“Anh không phải cũng đáp ứng sao?” La Văn Anh không cho anh cơ hội hồi hận: “Chúng ta không nên như vậy.”

Tầm mắt cô từ đầu đến cuối cũng không liếc anh một cái, Minh Tranh đưa tay nắm cầm La Văn Anh, bị cô né tránh, anh dứt khoát dùng bàn tay giữ chặt gò má của cô, ép cô không thể không cùng mình đối diện: “Em nói, chúng ta phải thế nào?”

“Minh Tranh, anh coi tôi là gì?” La Văn Anh khó khăn nhìn vào đáy mắt anh “Trước khi trong lòng không bỏ xuống được, cũng không cần mở lòng mình ra đón nhận người khác, tôi đối với anh thế nào chắc anh cũng biết, nhưng chung quy bây giờ đã không còn như vậy nữa, hiểu không?”

Ánh mắt Minh Tranh chất chứa nỗi đau âm ỉ, bàn tay vuốt ve gương mặt cô: “Thật không thể chờ anh sao?”

La Văn Anh trả lời thẳng thắn: “Tôi không phải là anh, không có nghĩa vụ đứng sau chờ đợi anh, mong mỗi một ngày nào đó anh sẽ ngoảnh đầu lại, nếu như ba năm, năm năm sau, tôi còn có thể chờ được không? Minh Tranh, trên đời này không có quy luật nói ai nhất định phải chờ đợi ai, thích mới có thể quan tâm, cho nên tôi đối với tình cảm không miễn cưỡng, nếu ngày nào đó tôi ngay cả những lời này đều lười phải nói với anh, vậy...”

Minh Tranh bỗng nhiên sợ hãi khi phải nghe những lời tiếp theo, anh trầm giọng cắt ngang lời nói La Văn Anh: “Tại sao trước kia chờ được, hiện tại đột nhiên lại muốn kết thúc?”

“Tùy anh nghĩ.” Cô đột nhiên cảm thấy mờ mịt, lần trước kiên trì, cô không tin Minh Tranh không hiểu lòng người, người đàn ông này dày dặc kinh nghiệm trên thương trường, trong lòng xem sự tình vĩnh viễn tựa như gương sáng, nếu anh đã có lòng trốn tránh, cô cần gì phải tự làm khổ bản thân? Minh Tranh nhếch môi, muốn từ trong mắt La Văn Anh nhìn ra chút gì, anh lạnh lùng nói: “Không phải là bởi vì Tống Cẩm Trác?”

Cô nhìn chăm chăm anh một lát, nghe được tiếng tim mình vỡ từng mảnh, châm biếm làm sao, đôi tay La Văn Anh hướng ngực anh đẩy ra: “Tôi muốn đứng lên.”

“Trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã.” Người đàn ông không khỏi lên giọng.

“Không phải.” Dù cho đến lúc này, cô cũng không hề hành động theo cảm tính, cũng không làm liên lụy Tống Cẩm Trác.

“Vậy thì vì cái gì?” Minh Tranh khẩu khí hùng hổ dọa người.

La Văn Anh bị anh kiềm ở hai vai không thể động đậy: “Minh Tranh, anh tự mình xây dựng một thế giới chỉ có bản thân và Phó Nhiệm, còn ai có thể chen chân vào đây?”

Con người Minh Tranh âm thầm một chút, La Văn Anh vốn định che đây nội tâm chưa xốt, lại bị người đàn ông bên cạnh này lôi kéo ra ngoài, anh không cho phép cô trốn tránh, còn phải hành hạ cô, như vậy không cần nói cũng biết sẽ làm cô tổn thương đến mức nào.

“Đừng nói như vậy, em biết em đối với tôi không phải là như vậy.”

La Văn Anh giật mình, lại lắc đầu nói: “Tôi không biết.”

Cô đặt hi vọng có thể cùng Minh Tranh nói rõ ràng mọi chuyện, đây là lí do tốt nhất để La Văn Anh thuyết phục bản thân, Minh Tranh nhìn thẳng vào hai mắt cô, ánh mắt lưu chuyển, anh rõ ràng thấy bên trong đôi mắt lóe sáng, nhưng lời nói vừa đến cửa miệng đã phải nghẹn lại. Thật là cô đã chuẩn bị xong hết mọi thứ sao? Minh Tranh suy nghĩ vẩn vơ, từ một nơi nào đó sâu thẳm vang lên một tiếng « Không »

La Văn Anh nhìn ra sự mù mịt từ đáy mắt anh, cô giống như bị người khác tát một gáo nước lạnh, lại tự cười bản thân đã quá hi vọng vào đoạn tình cảm này, cô bình thường bề bộn công việc không có thời gian để đọc tiểu thuyết ngôn tình, nhưng tại sao ngay giờ phút này lại hi vọng tình tiết trong truyện sẽ xảy ra cho chính bản thân mình?

Không giống nhau?

Đúng vậy, lên giường, lại là cách duy nhất? Nhưng vậy thì thế nào, trong lòng anh vẫn không có cô. La Văn Anh mệt mỏi quay đầu sang chỗ khác, nhắc nhở Minh Tranh: “Chúng ta còn một vài kế hoạch cần thống nhất, thời gian còn sớm, đứng lên đi.”

Minh Tranh không nói gì, La Văn Anh đem hai tay của anh tách ra, anh đã không còn giữ sức nữa, hai người một trái một phải ngồi ở đầu giường, La Văn Anh tóc vén ra sau tai, đứng lên muốn rời đi. Minh Tranh giơ tay muốn bắt lấy tay cô nhưng lại bất lực. La Văn Anh kéo cửa phòng ra đi ra ngoài, bước chân mềm nhũn đập thảm trải sàn, rơi vào không gian hỗn loạn cùng bao la mờ mịt, trở lại phòng mới phát hiện điện thoại di động của mình bỏ quên trên giường, La Văn Anh vừa nhìn, đã thấy có cuộc gọi của Tổng Cẩm Trác.

Thời gian còn sớm, cũng không tiện gọi lại quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, La Văn Anh đi phòng tắm rửa, đứng ở trước cửa sổ sát đất nhìn thành phố dưới chân đang thức giấc, Minh Tranh cũng đứng ở trong phòng cùng một nơi, tại sao biết rõ có những thứ vốn dĩ trong tầm với, lại đưa tay ra mà vẫn không thể nắm bắt?

Kỳ thật, chỉ cần anh nói một câu, là có thể đem La Văn Anh giữ ở bên người.

Nhưng đúng là lời anh nói không giống nhau, anh không hề giấu diếm La Văn Anh, đã từng yêu nhau say đắm như vậy, giống như dây leo quấn chặt trong tim anh, bất kể là ai cũng không thể chen chân vào, nhưng mấy năm rồi anh vẫn như vậy, đây cũng là thật.

Bàn tay La Văn Anh đặt lên nơi trái tim, đột nhiên liền không cảm giác được tiếng tim đập. Thay quần áo xong, những thứ cần mang theo đều được chuẩn bị kĩ càng, La Văn Anh không thấy đói, cũng chưa ăn bữa sáng, cô đi tới trước phòng Minh Tranh gõ vài cái. Minh Tranh đi ra đưa mắt nhìn cô, La Văn Anh đã khôi phục tâm tình buồn bã: “Thời gian không còn sớm nữa rồi, chúng ta đi thôi, lái xe đi còn phải mất nửa tiếng.”

Minh Tranh gật gật đầu, sau đó đi ra.

La Văn Anh mới bước ra được vài bước, tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, cô liếc mắt thấy là Tổng Cẩm Trác, bước chân chậm lại đi ở phía sau, La Văn Anh bắt điện thoại: “Alo, Cẩm Trác?”

“Em đang ở đâu?”

“Tôi còn ở quán rượu, đang định ra ngoài.”

“Làm sao lúc về không gọi điện lại cho anh?”

La Văn Anh ngẩng đầu, thấy Minh Tranh đứng trước cửa thang máy chờ cô: “Thật ngại quá, tôi định đến giờ nghỉ trưa sẽ gọi cho anh, không nghĩ tới anh dậy sớm như vậy.”

Đầu bên kia điện thoại mơ hồ có thể nghe được tiếng còi xe. Tống Cẩm Trác vô cùng kiệm lời, tùy ý nói vài câu sau đó thì ngắt máy. Thang máy đã mở ra, La Văn Anh vội vàng chen vào, Minh Tranh nhìn chăm vào điện thoại trong tay cô suy nghĩ gì đó, tài xế từ bãi đỗ xe chạy ra, hai người xuyên qua ánh sáng chiếu trên nền gạch về phía cửa, La Văn Anh hoài nghi mình nhìn lầm rồi, thiếu chút nữa giờ tay lên để dụi mắt.

Tống Cẩm Trác đang đứng dựa trước xe, bộ dáng phong trần có chút mệt mỏi, nhưng không thể che dấu hết phong thái của Tống thiếu, người đàn ông toàn thân mặc tây trang, ánh mắt đã che dấu vẻ mệt mỏi, anh không nói nhiều, đi đến vẫy tay La Văn Anh: “Anh còn nghĩ không theo kịp em, thật không ngờ vừa đúng lúc gặp em được một lát.”

Chương 11 : Quan hệ thân mật

La Văn Anh cơ hồ bước hụt.

Minh Tranh đứng ở bên cạnh, gương mặt càng lúc càng đen, tài xế lái xe tới, Minh Tranh kéo La Văn Anh đi về phía trước, tài xế vội mở cửa xe ra cho hai người.

La Văn Anh biết thời gian không còn nhiều, cô bước tới rước mặt Tống Cẩm Trác, trên mặt vẫn không che giấu được sự ngạc nhiên “Sao anh lại ở đây?”

“Em ở đây, thì anh tới”

La Văn Anh suy nghĩ, ra vẻ hoài nghi.

Tống Cẩm Trác gương mặt cười cười, giọng nói trong sáng, nhẹ nhàng đi vào lòng cô ” Đùa với em đó, anh đến thành phố công tác, thuận đường chạy qua nhà em, cũng vừa vặn chưa tới giờ, cho nên tình cờ ghé nhà gặp em một chút.

La Văn Anh thấy sắc mặt Tống Cẩm Trác lộ vẻ mệt mỏi “Làm sao anh biết em ở đây?”

Tống Cẩm Trác ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu cô tiến lại gần, La Văn Anh cảm thấy động tác của anh thật hài hước, cô cười nhẹ, nhưng cô nghe được lời khi nãy nói anh đang làm việc, cho nên cô bước nhanh tới bên người Tống Cẩm Trác “Anh nói đi”

“Cái này anh chỉ nói ột mình em biết thôi đó” gương mặt tuấn tú của Tống Cẩm Trác kề sát vành tai cô, hơi thở nóng bỏng phả vào làm cô lúng túng ” Anh lấy việc công làm việc tư, nói mấy câu liên bảo thư ký đem lịch trình chuyến bay cùng quán bar mà em đã đi”

La Văn Anh chưa kịp tiêu hóa hết lời nói, cô vội vàng tránh mặt sang nơi khác.

Ngón tay thon dài của Tống Cẩm Trác đưa lên đẩy đẩy một mắt “Nhìn đôi mắt của anh này, xã giao từ tối hôm qua tới rạng sáng nay, sáng phải dậy sớm, anh phải ngủ bù mới được”

“Ừ, anh về nghỉ ngơi đi, em giờ phải ra ngoài làm một vài dự án”

Tống Cẩm Trác đưa tay chìa ra trước mặt cô “Em cho anh mượn chìa khóa nhà em đi”

“Anh định làm gì?”

“Cho anh vào đây ngủ một lát”

La Văn Anh bị dọa cho tới gốc luôn “Anh đã xong việc chưa? Em đi tìm một phòng cho anh”

Tống Cẩm Trác đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô, Minh Tranh ra hiệu cho tài xế hạ cửa sổ xe xuống, nhìn ra ngoài, vừa vặn anh mắt nhìn thấy hai người đang nắm tay nhau, trong lòng ngực trào lên sự tức giận cùng phần nộ, mà La Văn Anh vẫn đang nói chuyện cùng Tống Cẩm Trác.

Phía sau truyền đến tiếng còi xe inh ỏi, La Văn Anh liếc nhìn, sau đó quay đầu nói với Tống Cẩm Trác “Thật xin lỗi, em phải đi công việc rồi”

“Khi nào em về?”

“Nếu như thuận lợi...” La Văn Anh suy nghĩ một chút “Sau mười hai giờ đi, có thể em phải ăn trưa với đối tác nữa”

“Được” Tổng Cẩm Trác rút tay lại “Không làm phiền em nữa, hôm nay anh mời em ăn tối, anh vừa mới đặt một bàn ở nhà hàng gần đây, sau khi em xong việc thì gọi anh”

“Được” Lòi đã đến nước này, La Văn Anh không thể cự tuyệt được.

Tổng Cẩm Trác đi tới xe, mở cửa bên ghế lái phụ ra, La Văn Anh cũng xoay người bước đi.

“Đợi một chút” Tổng Cẩm Trác gọi cô lại, trên tay cầm một gói đồ ” Sữa đậu nành cùng bánh bao, em ăn đi cho nóng”

La Văn Anh nhin không được mà đùa giỡn “Anh có phải thần thông quảng đại tới mức này không, ngay cả việc em chưa ăn sáng mà anh cũng đoán được à?”

Tổng Cẩm Trác nhú mày, đem đồ nhét vào tay La Văn Anh “Anh thật không biết, anh mua trên đường, không biết em đã ăn chưa, 50 – 50 thôi”

La Văn Anh cầm cái túi giơ lên “Cảm ơn anh, em phải đi đây, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi nha”

“Đi đi” Tổng Cẩm Trác cầm điện thoại, mắt nhìn thấy La Văn Anh đã đi xe, mới đưa chìa khóa xe cho người phục vụ, sau đó tiến vào đại sảnh.

La Văn Anh ngồi vào phía sau xe, ánh mắt Minh Tranh nhìn cô “Chưa ăn sáng?”

“Vâng” La Văn Anh đáp nhẹ, rồi sau đó đóng cửa xe lại.

Giọng nói Minh Tranh có chút tức giận “Tại sao không nói với tôi?”

La Văn Anh cầm bịch sữa đậu nành ra, bên trong đó có một túi giấy đựng mấy cái bánh bao “Anh cũng chưa ăn sao?”

Mặt Minh Tranh càng đen hơn, híp mắt lại, nếu không phải anh thấy cô đói bụng, thì anh đã cầm mấy thứ đó ném ra ngoài cửa sổ rồi. La Văn Anh nâng niu bịch sữa đậu nành trong tay, thật ảm nha, vừa lúc bà đi cả tối, cô không thể ăn đồ lạnh, lúc này không thấy đói, giờ ngửi thấy mùi thơm của sữa và bánh, bụng liền cồn cào ngay.

Minh Tranh hừ nhẹ “Sau này không được để tôi phải chờ”

La Văn Anh nhìn thấy bộ dáng phúc hắc của anh, cũng không thêm để ý lắm, mặc nhiên ngồi thưởng thức bữa sáng một cách ngon lành. Cái miệng nhỏ nhắn của cô cắn miếng bánh, Minh Tranh nhìn cô chăm chăm, từng miếng từng miếng như cắn vào trên người anh, làm cho các dây thần kinh căng lên thật đau đớn.

Bên tai truyền đến vài tiếng hừ lạnh.

Ánh mắt La Văn Anh tỏ vẻ nghi ngờ, nhìn Minh Tranh, người đàn ông này có tâm sự liên không nói, giữ trong lòng làm gì thể không biết “Thật lạ nha, vừa ra khỏi nhà anh ta liền xuất hiện, thật không biết là trùng hợp hay đã hẹn trước nhỉ?”

La Văn Anh đang cầm đồ ăn sáng Tổng Cẩm Trác mua cho, nghe được lời nói của Minh Tranh, cảm thấy không vui ” Anh không biết cách tôn trọng người khác sao? Anh ấy đi công tác, nếu không có anh ấy thì dự án không dễ ký như vậy đâu?”

“Thế nào, cảm động khi thấy anh ta máu chảy đầu rơi vì mình sao?”

La Văn Anh nghe vậy, chẳng còn khẩu vị để mà ăn nữa, cô đem đồ ăn nhét lại trong túi, không tranh cãi cùng anh nữa “Tùy anh, muốn nói sao cũng được”

Tài xế thấy không khí trong xe có gì đó không đúng, vội vàng dời ánh mắt ra khỏi gương chiếu hậu.

La Văn Anh không nói gì nữa, đưa mắt nhìn a ngoài cửa sổ, Minh Tranh thì nhắm chặt mắt, lồng ngực vì tức giận mà căng cứng, anh đưa một tay gác lên trán, không khí trong xe càng lúc càng bế tắc.

Dự án còn có một chút rắc rối, nói chuyện đến trưa nhưng vẫn đi đến thống nhất, nhưng tốt xấu gì đối phương cũng nể mặt Minh Tranh, La Văn Anh đi theo Minh Tranh vào nhà hàng, một phòng Vip rộng rãi, trang hoàng lộng lẫy đã được bao trọn, đối phương cung kính rót rượu cho hai người. La Văn Anh thấy mặt Minh Tranh lạnh tanh, cô không nói gì, cầm ly rượu đứng lên, Minh Tranh đưa tay cản động tác của cô lại,

sắc mặt đen thui, khuôn mặt tuấn tú nhìn sang người đàn ông đối diện “Eve, hai ngày này thân thể không thoải mái, không nên để cô ấy uống”

“Được” Đối phương liên tục gật đầu “Dự án cần phải thay đổi một số điểm sao?”

Minh Tranh vung tay xuống, ra hiệu phục vụ mang cho La Văn Anh một ly nước ấm.

Kỳ thật cô cũng không thấy khó chịu gì mấy, nhưng thấy Minh Tranh mở miệng nói, cô cũng vui vẻ tiếp nhận, đâu có ai thích mỗi ngày lót dạ bằng rượu đâu.

Minh Tranh uống không ít rượu, cho nên có thể nói, trên bàn rượu cái gì cũng đàm phán một cách dễ dàng, ăn một bữa cơm, vấn đề còn sót lại cũng đã giải quyết xong, lần này Đông An thị đi thật không uống công. Chẳng qua là mấy ngày tiếp theo, còn phải đến tận nơi thăm dò nữa. La Văn Anh chưa kịp nghĩ gì, tài xế chờ hai người bên ngoài cửa, Minh Tranh bước hơi loạng choạng, nhưng không muốn ai đỡ, lúc bước ra ngoài bị ánh mặt trời chiếu vào, làm cho anh một trận choáng váng.

Đối phương bên công ty bạn liền nhanh chóng tiến lên “Minh tổng, tôi đưa ngài về”

Minh Tranh xua tay “Không cần”

Người đàn ông đưa mắt nhìn La Văn Anh “Eve, cô giúp tôi, đừng để cho Minh tổng té ngã”

La Văn Anh nhìn Minh Tranh, liền hỏi “Anh đi được chứ?”

Minh Tranh vẫn không đáp ứng, ổn định tinh thần rồi ngồi yên vào vị trí.

La Văn Anh chào đối tác xong, liền bước về phía xe, Minh Tranh nhíu mày, tỏ vẻ không kiên nhẫn, thời điểm La Văn Anh đóng cửa xe, Minh Tranh lấy ra bình nước khoáng, xe chạy một đoạn đường dài, nhưng anh vẫn chưa mở nắp chai ra.

La Văn Anh cầm điện thoại nhìn thời gian hiển thị, cũng đã hai giờ rưỡi, thấy có tin nhắn của mẹ La, cô giương môi lên, nhanh chóng lướt tay chạm vào để đọc tin nhắn.

Khi ngẩng đầu lên, bất ngờ thấy ánh mắt u ám của Minh Tranh, La Văn Anh xoay tầm mắt, thấy anh vừa vặn nắp chai ra, uống một ngụm nước. Lại cảm thấy dạ dày còn cào khó chịu, anh cố gắng kiềm chế, vừa lúc tài xế thấy liền hỏi “Minh tổng, ngài không sao chứ?”

Tài xế vội vàng cho xe dừng bên đường, Minh tranh xuống xe, ngồi xuống một chỗ trống trải bên đường, La Văn Anh vẫn ngồi yên, thấy Minh Tranh đưa hai tay chống đầu gối, sắc mặt đỏ lên, tựa hồ rất khó chịu.

Tài xế liếc nhìn “La tiểu thư, nếu không cô xuống xem một chút đi”

La Văn Anh không động đậy “Không có chuyện gì đâu, nôn hết ra là khỏe lại thôi”.

Tài xế ngồi ở ghế lái phân vân do dự, La Văn Anh thấy dường như anh ta muốn xuống xe ” Chúng ta xuống che ngài ấy lại, lỡ có người quen đi qua, nhìn thấy thì không hay lắm”

“Kỳ thật, Minh tổng rất cô đơn, tôi đã nhiều lần thấy ngài ấy uống say, có lúc tôi đưa ngài về nhà, mặc dù nhà lớn nhưng rất lạnh lẽo”

La Văn Anh nhìn chằm chằm người đàn ông ngoài cửa sổ, nửa đùa nửa thật nói ” Mỗi người chúng ta có một hoàn cảnh khác nhau, không ai giống ai, anh ta tốt xấu gì vẫn là tổng giám đốc có phải không?”

Tài xế nghe vậy, suy nghĩ một chút, tỏ vẻ tán đồng.

Minh Tranh nôn khan, nhưng không có thức ăn, chỉ toàn là rượu, khi không nôn được nữa, anh đứng dậy nhưng không trở lại xe, chỉ đứng yên đó, ánh mắt nhìn xa xăm một cách xuất thần, xuyên qua cửa sổ, cô thấy anh đứng bất động tại chỗ.

Phồn hoa đô thị, rơi vào trong mắt, bất quá cũng chỉ là ảo ảnh mờ nhạt.

Minh Tranh nhắm mắt lại, tùy ý để cho ánh nắng chiếu vào đỉnh đầu, thời điểm này trong ngày là lúc mặt trời gay gắt nhất, La Văn Anh đưa tay lên che trán, tựa hồ ánh nắng đã muốn thiêu cháy cô mắt rồi.

Tài xế khó hiểu “Minh tổng đứng ở đó không sợ bị cảm nắng sao?”

La Văn Anh suy nghĩ một chút, đẩy cửa bước xuống xe, ánh nắng chiếu vào người cô, La Văn Anh đi tới bên cạnh Minh Tranh, thấy trên mặt anh toàn là mồ hôi, áo sơ mi gỡ hai nút ra, lộ cả xương quai xanh, mồ hôi tí tách rơi. La Văn Anh bị nắng nóng tới choáng váng, Minh Tranh nhắm mắt lại, tựa hồ như đang tắm nắng.

“Trở về nhà thôi, anh cần phải nghỉ ngơi” giọng nói La Văn Anh không cao lắm.

Minh Tranh mở to mắt nhìn cô, cũng không biết đây là đâu, ngay cả chút gió đều không có, Minh Tranh vẫn đứng bất động, La Văn Anh nhìn đồng hồ “Nếu như anh muốn ở đây, thì tôi tự bắt xe về, để tài xế lại cho anh, tránh cho việc anh bị cảm nắng mà chẳng có ai đưa về”

Môi của Minh Tranh khô nứt, trong cổ họng bỏng rát đau đớn “Muốn về nhanh như vậy sao?”

La Văn Anh trả lời “Không phải gấp gáp muốn về, mà ngồi đây chờ không bằng về nhà”

Minh Tranh cười lạnh gật gật đầu, LA Văn Anh thấy sắc mặt anh khó coi, cô không đành lòng, thở dài tiến lên đỡ anh “Vào trong xe đi, uống tí nước sẽ dễ chịu hơn”

Minh Tranh dùng sức đẩy tay cô ra, cũng không quay đầu lại, anh bước đi.

Chương 12 : Minh Tranh, tôi muốn thiết lập mối quan hệ cùng người khác

Hai người một lần nữa trở lại chỗ ngồi phía sau xe, nhìn nhau không nói gì.

Xe chạy về phía trước, rất nhanh dừng ở cửa khách sạn.

La Văn Anh đưa tay mở cửa xe ra, lại thấy Minh Tranh vẫn đang dựa đầu vào ghế ngồi, dường như đã ngủ thiếp đi.

Cô hơi nhú mày, tài xế quay đầu lại gọi. ” Tổng tài?”

Người vẫn ngủ say không trả lời, La Văn Anh hướng tài xế nói. “Cứ để anh ấy ngủ, anh tạm thời dừng xe ở đây đi.”

“Vâng.”

Cô mở cửa xe đi xuống, tài xế mở điều hòa cao thêm một chút, ngồi trong xe cùng với Minh Tranh.

La Văn Anh trở lại khách sạn, đem lời Tổng Cẩm Trác nói ném ra sau gáy, cô đi vào trong thang máy, nhìn thang máy chậm rãi đi lên, cô cầm thẻ phòng trở về phòng của mình, sau đó đi tới cửa sổ sát đất nhìn xuống, xe công ty còn dừng phía dưới, có lẽ Minh Tranh vẫn còn ngủ ở bên trong.

La Văn Anh uống hai ly nước, thân thể mệt mỏi vô cùng, cô cuộn tròn người nằm trên giường, từ từ đi vào giấc ngủ, cả người cũng dần dần dần ra, sau cùng dứt khoát lười biếng nằm sấp xuống, không muốn nghĩ gì nữa.

Một hồi chuông điện thoại vang lên, La Văn Anh nghiêng người, lúc mở mắt theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối rồi.

Cô đưa tay lên tủ đầu giường tìm kiếm, vừa cầm đến điện thoại thì thấy là Tổng Cẩm Trác gọi. Trong đầu chợt nhớ đến một vài chuyện xảy ra lúc trước, cô đưa điện thoại đến tai nghe.

“Alo, La tiểu thư?”

Nghe cách Tổng Cẩm Trác xưng hô, La Văn Anh cười cười ngồi dậy. “Là tôi, Tổng tiên sinh.”

Trong giọng nói Tổng Cẩm Trác có thể nghe được mấy phần tiếc nuối. “Em còn chưa trở lại sao?”

La Văn Anh nhìn ngắm căn phòng trước mắt, giờ này chắc cũng tầm 8 giờ rồi, cô nói dối không giỏi, dứt khoát thẳng thắn nói thật. “Thật ngại , sau khi em trở về đã ngủ một giấc, vừa mới tỉnh dậy.”

Tổng Cẩm Trác lên tiếng trả lời. “Em còn nợ anh bữa cơm tối, ra ngoài đi, anh ở đại sảnh khách sạn chờ em.”

“Oh, được.”

La Văn Anh nhanh chóng đứng dậy đi tắm, thay bộ quần áo khác rồi cầm túi xách đi xuống.

Tổng Cẩm Trác ngồi trên sofa trong đại sảnh chờ cô, cảm thấy rảnh rồi đến vô vị, rút cuốn tạp chí bên cạnh đặt lên trên đùi xem, La Văn Anh đi đến bên cạnh anh, giọng nói mang theo vài phần nhỏ nhẹ. “Thật ngại quá.”

Tổng Cẩm Trác ngẩng đầu, tầm mắt nhìn đến người trước mặt, bởi vì là ra ngoài ăn tối nên La Văn Anh ăn mặc không giống như thường ngày, phía trên là một chiếc áo cotton không tay màu trắng thuần khiết, hai bên mép vai còn thêu đường viền nhún hình lá sen, phía dưới là quần ống suông tơ tằm màu xanh da trời lửng đến đầu gối, dưới chân mang giày sandal, nhìn qua đơn giản nhưng lại thu hút ánh nhìn của nhiều người, cô thấy ngại vì đã để Tổng Cẩm Trác đợi lâu, cho nên đi xuống có chút gấp gáp. Tổng Cẩm Trác lộ ra vẻ hài lòng, anh cười tủm tỉm thu lại cuốn tạp chí trên tay. “Đi thôi.”

La Văn Anh ngồi vào trong xe, liếc mắt thấy tinh thần Tổng Cẩm Trác như tràn đầy sức sống. “Em cho là anh đi về rồi.”

Tổng Cẩm Trác gõ gõ tay lái, mắt chuyên chú nhìn về phía trước. “Hi vọng anh đi về?”

“Anh không phải rất bận rộn sao?”

“Hôm nay tự cho phép mình nghỉ một ngày, ngày mai lại lái xe đi, dù sao cũng không xa.”

Trong lòng La Văn Anh có chút cảm động. “Kỳ thật không cần như vậy, dù sao mấy ngày nữa em cũng sẽ trở lại Nghênh An, bữa cơm hôm nay coi như là phạt em chậm trễ, em mời.”

Tổng Cẩm Trác nhìn cô. “Vậy anh phải chọn nhà hàng đắt tiền nhất.”

Điện thoại di động trong túi xách vang lên, La Văn Anh lấy ra nhìn, trên màn hình hiển thị là Minh Tranh.

La Văn Anh dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ lên màn hình vài cái nhưng không nghe, ánh mắt Tổng Cẩm Trác nhìn về một bên mặt cô, thấy cô cụp mắt xuống, cứ nhìn chăm chú vào điện thoại đến gần người, không nhận, cũng không tắt.

Tổng Cẩm Trác nhìn không được hiểu kỳ. “Ai vậy a?”

La Văn Anh nhẹ giọng. “Là sếp của em.”

“Vậy sao cô không nghe điện thoại?” Tổng Cẩm Trác dừng đèn đỏ. “Có lẽ có chuyện gì đó.”

“Anh ấy thì có thể có chuyện gì?” La Văn Anh buộc miệng nói ra, suy nghĩ một chút, cô lại nói thêm. “Kế hoạch làm việc ngày mai vẫn tiếp tục như cũ, tư liệu cũng đã làm xong...không cần phải chuẩn bị gì nữa.”

Tổng Cẩm Trác đối với chuyện giữa Minh Tranh và La Văn Anh cũng không phải hoàn toàn không biết, hai người trước đã từng đính hôn, sau đó lại giải trừ hôn ước, cả thành phố Nghênh An một thời gian đều ồn ào huyền ảo chuyện này. Nhìn thấy tâm tình cô suy sụp tựa như không muốn nói gì nữa, Tổng Cẩm Trác lái xe đi. “Muốn ăn cái gì?”

“Anh không phải nói muốn chọn nhà hàng đắt tiền nhất sao?”

Tổng Cẩm Trác không khỏi cười nói. “Bình thường cùng bạn bè ra ngoài, ăn uống chỉ cần có hương vị, còn khi đi xã giao, thì mới cần phô trương.”

Sau một lúc, Tổng Cẩm Trác dừng xe trước một nhà hàng mang vẻ cổ xưa, anh cùng La Văn Anh tiến vào đại sảnh. “Món ăn Quảng Đông, có được không?”

“Có thể.”

Hai người ngồi vào bàn gần cửa sổ, điện thoại của La Văn Anh vang lên lần nữa, cô tắt chuông rồi để vào trong túi.

Tổng Cẩm Trác cầm lấy bình trà sứ thanh hoa rót vào chén trà của La Văn Anh, từ thần sắc của cô có thể nhìn ra được một chút manh mối, anh không hỏi gì nữa, gọi món ăn rồi cùng La Văn Anh nói chuyện.

La Văn Anh nhìn quanh bốn phía, khung cảnh cao nhã thanh tịnh, là một chỗ tốt hiếm thấy. “Anh thường đến thành phố Đông An ?”

“Không, đây cũng là lần đầu tiên.”

“Vậy sao anh lại tìm được chỗ này?”

Tổng Cẩm Trác cười dựa lưng vào ghế. “Anh tìm được trên mạng. Thật ra lúc em trở lại anh đã thấy được, nhưng không có gọi, chỉ muốn nhìn em một chút xem em có nhớ hay không đáp ứng chuyện anh đã nói, nhưng thấy em tinh thần mệt mỏi, muốn đợi em nghỉ ngơi thật tốt rồi hãy nói, sau đó ngồi trong phòng suy nghĩ một chút xem bữa tối ăn ở đâu. Không nghĩ tới em vậy mà lại ngủ quên mất, hoàn toàn không nhớ gì đến anh.”

“Sao có thể chứ.” La Văn Anh đem tóc vén ra sau tai. “Lúc ấy em thật sự buồn ngủ, anh xem bây giờ tinh thần em rất tốt, có thể ăn nhiều một chút.”

Thức ăn rất nhanh được bưng lên, bên trong phòng nhiệt độ vừa đủ, từng món ăn đầy đủ màu sắc hương vị khiến người ta cảm thấy hứng thú, Tổng Cẩm Trác dùng muỗng múc một ít thức ăn vào chén La Văn Anh. “Nghe nói mùi vị không tệ.”

La Văn Anh ngủ một buổi chiều, sớm đã đói đến ngực dán vào lưng, cô đưa vào trong miệng cắn một cái, ra sức gặm đầu.

“Đừng vội.” Tổng Cẩm Trác buồn cười, nâng chén trà lên hớp một ngụm, La Văn Anh mặc dù rất đói, nhưng từ nhỏ đã được giáo dục tốt nên cũng không đến mức ăn ngốn nghiêng. Tổng Cẩm Trác nhìn cô, trong mắt ẩn hiện nét cười. “Thích thì cứ há miệng ăn, không cần phải để ý người khác.”

“Miệng không mở to được.” La Văn Anh cầm lấy khăn tay nhẹ lau khóe miệng. “Có chút thói quen nhất thời không thể thay đổi được.”

Tổng Cẩm Trác ra hiệu người phục vụ đem món tráng miệng sữa hai lớp đưa cho La Văn Anh, đợi người đi rồi, anh tự tay gấp thức ăn cho cô. “Anh nghe nói từ sau khi em cùng Minh gia giải trừ hôn ước, cũng không có tính đến chuyện yêu đương nữa, tại sao vậy? Cũng là bởi vì vấn đề thói quen sao?”

La Văn Anh cắn một miếng tôm, hương vị thơm ngon tỏa ra trong miệng, cô ngẩng đầu nhìn Tổng Cẩm Trác đang nhìn mình chăm chăm. “Không phải.”

Nói ra hai chữ này, ngữ điệu cũng nhỏ dần, La Văn Anh uống chút nước rồi mới lên tiếng. “Chỉ là không gặp được đối tượng thích hợp mà thôi, em cũng từng xem mắt vài người nhưng sau đó không có gặp lại.”

Tổng Cẩm Trác nghe vậy còn cười lên. “Xem ra vẫn là thời cơ chưa đến, vậy em nói một chút, anh thế nào?”

La Văn Anh lúc trước đi xem mắt, đa số đều chỉ dừng lại ở việc lưu lại số điện thoại, trở về cũng không có suy nghĩ hay mơ tưởng gì khác, không điện thoại cũng không nhắn tin, đừng nói đến việc gặp lại lần thứ hai. Trường hợp giống như Tổng Cẩm Trác bây giờ, thật sự là lần đầu.

Tổng Cẩm Trác nâng đũa. “Chúng ta sao không thử xem, giống như những người yêu nhau bình thường, gọi điện thoại hẹn nhau ăn cơm, nói chuyện tình cảm yêu đương một chút, suy cho cùng cũng không thể đứng bất động tại chỗ mãi được.”

Lời này của Tổng Cẩm Trác không phải cô chưa từng nghĩ qua, nhưng Minh Tranh vẫn luôn đứng ở nơi đó không động, cho nên cô cũng chỉ có thể cố gắng theo cùng, nhưng thật ra người anh chờ không phải là mình, cô hao tổn chừng đó thời gian cùng tuổi thanh xuân, đến tột cùng có xứng đáng hay không?

La Văn Anh nghiêm túc cẩn trọng đối diện Tổng Cẩm Trác. “Anh sẽ cùng em kết hôn sao?”

Tổng Cẩm Trác đặt hai tay xuống mép bàn, ăn ngay nói thật. “Không biết, anh hiện tại không thể cho em hứa hẹn gì, thích hợp hay không thích hợp phải qua lại một thời gian mới có thể biết rõ.”

La Văn Anh cười gật đầu. “Nếu anh nói đồng ý, em nghĩ không chừng đã sớm bị anh dọa bỏ chạy.”

Ít ra cô cùng Tổng Cẩm Trác là hai người giống nhau, cùng đứng ở điểm xuất phát, không có chuyện ai chờ đợi ai.

Ăn cơm xong, Tống Cẩm Trác sáng sớm ngày mai còn phải quay về thành phố cho nên cũng không đi đến nơi khác, La Văn Anh nhìn ra ngoài cửa xe, tay đang để trên đầu gối bỗng nhiên bị kéo qua. Lòng bàn tay Tống Cẩm Trác hơi mát lạnh, La Văn Anh cũng không thấy có gì ác cảm, suy nghĩ vẫn còn ở nơi nào đó xa xăm.

Trở lại khách sạn, La Văn Anh đứng ở cửa đại sảnh chờ hân, Tống Cẩm Trác đưa chìa khóa xe cho nhân viên đậu xe rồi xoay người đi về phía cô.

La Văn Anh mở điện thoại lên, nhìn thấy có mười mấy cuộc gọi nhỡ của Minh Tranh.

Tống Cẩm Trác thấy cô xuất thần, cũng không hỏi kỹ. “Đi thôi, anh đưa em lên lầu.”

“Không cần.” La Văn Anh cùng hân bước vào trong thang máy. “Em đã hẹn với mẹ sẽ cùng bà nói chuyện qua webcam, nếu để bà đợi lâu sẽ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của bà, có anh ở đây nói chuyện không tiện cho lắm.”

“Có cái gì không tiện?” Tống Cẩm Trác cười tựa vào thang máy. “Nói không chừng mẹ em nhìn thấy anh và em trẻ thế này còn ở chung một chỗ, ngày mai sẽ bắt chúng ta đi đ

ến cục dân chính đăng ký.”

La Văn Anh sao lại có thể nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Tống Cẩm Trác, cô ngẩng đầu vờ như đang nhìn phim số, cửa thang máy ding một tiếng mở ra. La Văn Anh vô thức nhìn về phía Tống Cẩm Trác.

Nam nhân cười làm động tác mời. “Hôm khác anh sẽ gọi cho em, thay anh gửi lời hỏi thăm đến bác gái.”

“Được.” La Văn Anh đi ra thang máy, trong lòng thấy nhẹ nhõm.

Phòng của Tống Cẩm Trác ở tầng phía trên, đợi cửa thang máy đóng lại, La Văn Anh xoay người đi về phía phòng mình.

Lơ dăng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Minh Tranh một thân lẻ loi đứng ở trước cửa phòng cô, bóng người kéo dài trên mặt đất, trong lòng La Văn Anh không nhịn được cảm thấy chua xót, cô đi về phía trước, bước chân càng lúc càng nặng nề. Minh Tranh nghe được tiếng động, đôi mắt âm u thâm trầm nhìn thẳng về phía La Văn Anh. “Tại sao không nhận điện thoại của anh?”

La Văn Anh lấy chìa khóa phòng ra, cửa bị Minh Tranh chặn phía trước không biết làm sao, cô đứng trước mặt anh. “Có chuyện gì sao?”

Minh Tranh hòa hoãn nói. “Ăn cơm chưa?”

La Văn Anh gật đầu. “Mới ăn bên ngoài về.”

Minh Tranh lúc này đang đói bụng, buổi chiều ngủ mơ mơ màng màng, lúc thức dậy nhớ đến La Văn Anh, điện thoại lại gọi không được, gõ cửa phòng cũng không ai trả lời. “Là đi ra ngoài cùng anh ta sao?”

La Văn Anh đưa tay đẩy Minh Tranh qua một bên, lấy chìa khóa ra muốn mở cửa đi vào, cô cúi thấp đầu, cũng không nhìn đến anh một lần, La Văn Anh nghe được trong giọng nói của mình mang theo tuyệt vọng cùng đau đớn, vốn chỉ là những từ ngữ mờ nhạt, nhưng khi nói ra lại ẩn chứa sức mạnh rõ ràng.

“Minh Tranh, tôi quyết định kết giao cùng Tống Cẩm Trác, vừa rồi chúng tôi đã xác định quan hệ.”

201. Phiên Ngoại 11

Chương 9: Vạch trần nỗi đau một lần nữa

Cái gì?

La Văn Anh đứng lại ở phía trước bàn: “Minh Tranh đâu?” Người đứng bên cạnh cùng Tiểu Chu đều ngăn người ra, La Văn Anh cũng nhận ra cách nói của mình có cái gì đó không đúng: “Tổng tài đâu?”

“Trong phòng làm việc.”

La Văn Anh bước về phía thang máy. Đi tới tầng trên cùng, Tạ Nam mới dọn lại xong tài liệu, ngẩng đầu nhìn thấy La Văn Anh bước đến: “Eve, có chuyện gì sao?”

La Văn Anh dừng lại: “Tổng tài có ở bên trong không?”

“Ở đây, nhưng mà...” Tạ Nam đang muốn ngăn cản, La Văn Anh đi thẳng về phía phòng làm việc, cũng không gõ cửa, vịn nắm cửa đi vào. Tạ Nam há hốc miệng không kịp nói gì.

Minh Tranh đang nổi cáu ngồi ở trước bàn làm việc: “Hạng mục đã đàm phán xong?” La Văn Anh đem tài liệu cho anh: “Vâng, ký rồi.”

“Lập tức thu dọn, dự án bên thành phố Đông An em phụ trách có một số thay đổi, em tới đó hai ngày.”

“Không phải trước kia những hạn mức thay đổi đều do anh phụ trách sao?”

Minh Tranh đưa tay ấn ấn huyệt Thái Dương, nâng tầm mắt lên nhìn về phía La Văn Anh: “Đây là dự án của em, anh để em đi công tác khó khăn vậy sao?”

La Văn Anh không trả lời được, lại thử thăm dò, nói: “Nếu như anh đi, có phải tôi không cần thiết phải đi theo?”

“Em cho là ngày nào anh cũng rất nhàn rồi phải không?”

Biết rõ anh sẽ không đi cùng, La Văn Anh cũng thấy yên tâm: “Được, tôi đi thu dọn đồ đạc.”

Kỳ thật cũng không có gì phải mang theo, hơn nữa thời gian gấp rút nên không kịp về nhà lấy quần áo, La Văn Anh cầm mấy vi tính, lại dặn dò Tiểu Chu mấy câu, vé máy bay đã sớm được bộ phận nhân sự đưa tới đặt trên bàn, cô chỉ cần đi là xong. Ra cửa có tài xế đưa đón, La Văn Anh đột nhiên nghĩ đến hôm nay còn có hẹn cùng Tổng Cẩm Trác, cô thấy áy náy, dù sao vừa rồi anh ta đã giúp cô một chuyện lớn, lẽ ra phải mời anh ta ăn một bữa cơm. La Văn Anh lấy điện thoại di động ra, suy nghĩ một lát, sau đó gọi cho Tổng Cẩm Trác.

“Alo.” Bên kia có người nhắc máy.

“Tổng thiếu...” La Văn Anh suy nghĩ một chút, sau đó đổi cách xưng hô: “Cẩm Trác, tôi...”

Đối phương ngắt lời cô: “Thật ngại, Tổng thiếu đang nghỉ ngơi, tôi là thư ký của anh ấy, cô có chuyện gì không, tôi có thể chuyển lời giúp cô, hoặc tôi sẽ nói anh ấy gọi lại cho cô.”

“Ồ, không cần...” La Văn Anh nói: “Không có chuyện gì lớn, cô làm ơn nói cho anh ấy biết là hôm nay tôi phải đi công tác, khi nào về sẽ liên lạc với anh ấy sau.”

“Được.”

Đối phương không khách sáo nữa, La Văn Anh cũng cúp điện thoại.

Đi tới sân bay thì gần 1h, mỗi chuyến đi công tác La Văn Anh sợ nhất là thủ tục rườm rà, thật vất vả mới đăng ký xong, La Văn Anh đi vào bên trong khoang hạng nhất, quyền lợi mà Hào Khôn cho cũng không tệ, cô tìm được chỗ ngồi của mình, vén tóc rơi bên tai ra đằng sau. Chỗ ngồi bên cạnh cũng có người, La Văn Anh khẽ cười, ánh mắt chạm đến mặt của đối phương, cô ngẩn ra: “Anh? !”

Minh Tranh nhìn cũng không nhìn cô lấy một cái: “Vốn không muốn đi, tạm thời nhận được cuộc điện thoại nói là bên kia rất khó, anh sợ em không đối phó được.”

Tạm thời còn có thể mua được chỗ ngồi cùng nhau?

La Văn Anh quay mặt ra ngoài khoang cabin, cơm chiều không thể không ăn ở trên máy bay, cô uống nước trái cây, bỗng nhiên Minh Tranh gấp rau xà lách cho cô, La Văn Anh ngẩng đầu, ánh mắt giạt mình ngạc nhiên nhìn anh: “Tôi cũng có.”

Anh cũng không nói chuyện, quay đầu ra chỗ khác ăn.

Rảnh rỗi tới nhàm chán, Minh Tranh mở báo đọc, lúc trưa La Văn Anh đã uống không ít rượu, đến lúc này còn đau đầu, cũng muốn ngủ, nhưng dù sao ngồi cũng không thoải mái. Minh Tranh nhìn cô: “Muốn ngủ sao?”

“Ừ.” La Văn Anh nhăn mũi lại khó chịu. Minh Tranh đưa tay ôm mặt cô, để cô ngã vào vai mình, cô vùng ra, anh giữ chặt hơn: “Ngủ một lát đi, đến giờ anh gọi em.”

La Văn Anh thật sự rất mệt, quyết định nhắm mắt lại, đầu có chỗ dựa, thực sự ngủ rất say. Cũng không biết ngủ trong bao lâu, cô cảm thấy hơi ngứa ngứa, làn môi mềm mại chạm đến làm cô cảm thấy xa lạ, La Văn Anh khẽ mở mắt, đập vào mắt chính là khuôn mặt tuần tú của Minh Tranh, khoảng cách rất gần, nên cô có thể thấy rõ mặt mũi anh. La Văn Anh trừng mắt: “Anh?”

Anh định thừa dịp lần tới, bị cô đưa tay đẩy ngực ra. Minh Tranh thu hồi động tác, La Văn Anh nổi giận, nói: “Anh làm gì thế?”

Những hành khách xung quanh không khỏi nhìn sang, Minh Tranh dựa vào ghế: “Sắp đến nơi rồi.”

Hỏi một đằng, trả lời một nẻo, nét mặt La Văn Anh khó nén khỏi thất vọng, Minh Tranh nhìn thấy chút son nước nhòen bên môi cô, nghĩ đến chuyện nhất định ngoài miệng mình cũng bị dính một chút, anh kéo tay La Văn Anh để tới bờ môi, lấy ngón tay của cô xoa lên môi mỏng của mình, quả nhiên thấy một màu hồng quyến rũ, thật là mê người. Cô ra sức hất tay ra, Minh Tranh nâng ngón trỏ chỉ vào khóe miệng của mình: “Còn nữa không?”

La Văn Anh quay đầu đi chỗ khác, cho đến khi xuống máy bay cũng không nhìn Minh Tranh lấy một cái. Đi ra sân bay đã có người chờ, La Văn Anh cùng Minh Tranh ngồi vào bên trong xe, cũng không nói gì, xe đi gần hai mươi phút là tới khách sạn năm sao cao cấp của thành phố Đông An, ánh đèn rực rỡ bên ngoài mới sáng lên, cảm giác xa lạ bỗng cuốn tới, La Văn Anh nhìn xung quanh tòa nhà, lại nhìn sang người đàn ông đứng bên cạnh, lại có cảm giác cô đơn không gọi được tên. Chưa được bao lâu sau, bọn họ đi được tới khoảng cách gần như vậy, thậm chí đã cùng chung giường.

Minh Tranh trông thấy vẻ phức tạp trong mắt cô: “Đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai lại bàn công việc.”

La Văn Anh cầm máy tính đi vào gian phòng của mình, trước tiên là đến bên cửa sổ kéo toàn bộ rèm ra, quan sát từ tầng mười tám, mới đầu có cảm giác là ở vị trí cao thật tốt, nhưng, chỉ là cảm giác ngắn ngủi mà thôi, còn nhiều hơn lại là sự khó chịu. Bỗng nhiên tiếng chuông cửa vang lên, ngoại trừ Minh Tranh, La Văn Anh không nghĩ là còn có người khác. Cô đi tới trước cửa, nhưng cũng chưa mở cửa ra ngay: “Có chuyện gì sao?”

“Mở cửa đi, có một số việc muốn nói với em.” Quả nhiên là Minh Tranh. La Văn Anh áp phần lưng vào cánh cửa: “Tôi muốn nghỉ ngơi, có chuyện thì gửi tin nhắn đi.”

“Đề phòng anh như vậy?” Minh Tranh đứng ở trước cửa không nhúc nhích.

“Bây giờ tôi rất buồn ngủ, nếu quả thật có việc gấp, sáng sớm ngày mai tôi sẽ giải quyết.”

Chỉ cách một cánh cửa, gần như có thể nghe được tiếng thở dài rất khẽ của Minh Tranh, La Văn Anh động tai lên, nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa dần, La Văn Anh trở về phòng, nơi nào đó lại cảm thấy phiền lòng. Mở ti vi xem, từ xa nhìn thấy khu phố buôn bán phồn hoa náo nhiệt, La Văn Anh nghĩ tới có thể mấy ngày nữa sẽ nhiều việc bề bộn, không bằng nhân dịp đêm nay đi dạo một chút, không thì phí hoài một ngày đẹp trời như vậy. La Văn Anh cầm túi xách đi xuống lầu, mua hai bộ quần áo để thay cùng với mỹ phẩm dưỡng da ở phố, đi dạo ở trên đường, tuy rằng thời tiết tiếp tục nóng bức nhưng cũng không thể nào ngăn cản được đám người ồn ào, La Văn Anh bước ra từ trung tâm thương mại, không khí nóng bức nặng nề phủ vào mặt, cô thở ra một hơi, lại mua một ít đặc sản, lúc này mới đi về hướng khách sạn.

Mới đi tới cửa, ngẩng đầu nhìn thấy Minh Tranh đi ra từ đại sảnh, La Văn Anh muốn tránh cũng không tránh kịp.

“Đi đâu?” Giọng nói Minh Tranh có chút khó chịu.

La Văn Anh giơ túi đồ trong tay lên: “Ngay cả quần áo tôi cũng không mang bộ nào, ngày mai tôi mặc gì đây?”

“Anh dặn người ta đưa tới rồi.”

La Văn Anh thuận miệng nói tiếp: “Khăng định không bằng tự tôi mua, làm sao anh biết số đo.”

“Anh đã sờ qua, tự biết.”

La Văn Anh cắn chặt răng: “Tôi đi về.”

“Đợi lát nữa.” Minh Tranh gọi cô lại, vừa lúc điện thoại di động vang lên, La Văn Anh thấy người gọi là Tống Cẩm Trác, cô đưa lên tai nghe: “Alo, Cẩm Trác.”

Minh Tranh hơi nhú mi, Cẩm Trác? Gọi cũng thật thân mật.

“Đến thành phố Đông An rồi sao?”

“Đến rồi.” La Văn Anh không thèm để ý là Minh Tranh cũng đang ở đây: “Tôi đã gọi điện thoại cho anh, là trợ lý của anh nghe máy.”

Giọng nói của Tống Cẩm Trác giống như phải khôi phục lại tinh thần: “Ừ, định hôm nay có thể gặp em một chút, lúc nào thì trở về?”

“Chậm thì hai – ba ngày, lâu thì một tuần, còn xem thời gian giải quyết hạng mục.”

“Nhớ kỹ, em còn thiếu tôi một cuộc hẹn.” Lời nói của Tống Cẩm Trác để lộ ra vài phần vui mừng, La Văn Anh cúi đầu nhìn mũi chân của mình, quên mất mua đôi giày rồi, may mà cũng không quan trọng lắm, ngày mai còn có thể đi ra ngoài: “Vâng, tôi muốn cảm ơn anh.”

“Chớ nói cảm ơn với tôi, nói không chừng về sau muốn giúp đỡ em cũng không được.”

“Được, hễ kêu là tới.”

Sắc mặt Minh Tranh bởi vì bốn chữ “hễ kêu là tới” của La Văn Anh mà càng lúc càng u ám, La Văn Anh kết thúc cuộc điện thoại, nói hẹn gặp lại sau đó quyết định đi vào đại sảnh, Minh Tranh lại đưa tay cản lại, đang định nói gì đó nhưng nhìn thấy một bóng người xuống xe từ xa nên dừng lại, anh cất cao giọng gọi: “Cao Tụng.”

Người đó nhanh chóng đi tới chỗ Minh Tranh.

La Văn Anh không cho là khách hàng nào đó của công ty, đã không liên quan, nhất định cô phải đi. Nhưng Minh Tranh vẫn còn nắm chắc tay của cô không buông ra, Cao Tụng bước đến gần: “ Bao lâu rồi cậu không tới thành phố Đông An, thật là nhiều năm chúng ta không gặp nhau?”

Bàn tay Minh Tranh cầm lấy tay La Văn Anh buông ra, vươn tay vỗ lên vai Cao Tụng: “Đi, chúng ta vào trong đây nói.”

La Văn Anh muốn rời đi lần nữa. Không ngờ Minh Tranh vẫn gọi cô lại: “Eve, em đi sắp xếp, dặn người ta mang mấy thứ tới phòng anh, anh đợi em đấy.” Nói xong đã cùng Cao Tụng vừa cười vừa nói đi về phía thang máy. Mới đi được mấy bước, Minh Tranh lại quay lại: “Tiện thể đem tài liệu ngày mai yêu cầu cầm qua, anh đang cần.”

La Văn Anh sắp xếp mọi việc xong, trở lại phòng bỏ đồ xuống, lấy tài liệu rồi gõ cửa phòng Minh Tranh. Xem ra là hai người đã uống rượu, trên khay trà bày hai cái ly cùng một chai rượu đỏ đã mở, La Văn Anh đem tài liệu giao cho Minh Tranh: “Tôi đi về trước.”

“Vào đi.”

“Đúng đó, vào ngồi một chút đi.” Cao Tụng đùa đùa nói. La Văn Anh cũng không tiện từ chối, Minh Tranh cũng không cho cô cơ hội rời đi, túm chặt cổ tay La Văn Anh lôi cô đi vào trong. Cao Tụng uống rượu đỏ, nhìn thấy có vẻ như quan hệ của hai người không đơn giản, anh thử thăm dò: “Minh Tranh, cô ấy là?”

La Văn Anh mở miệng trước: “Tôi là nhân viên của Hào Khôn, anh có thể gọi tôi là Eve.”

Minh Tranh nhìn cô, nét mặt quái dị.

Cao Tụng lại âm thầm thở dài: “Tớ đã nói rồi đấy, đúng rồi, vừa rồi tớ muốn hỏi, cậu cùng Phó Nhiễm thế nào rồi? Mấy năm rồi mà không thấy cậu kết hôn? Nếu tớ trở về nước lâu hơn một chút nữa, sợ là cậu quên luôn cả tớ chứ?” Cao Tụng hoàn toàn không biết tình hình mấy năm gần đây của Minh Tranh: “Lúc trước cậu đã có nói không phải Phó Nhiễm thì không muốn, mau nói một chút, kết quả ra sao?”

La Văn Anh đứng lại trong phòng ngủ, làn môi nhếch lên cười, ngay cả chính mình cũng cảm thấy miễn cưỡng, nếu trái tim đã vỡ, lại bị va đập thêm một lần nữa, vì sao vẫn là cảm giác tan nát cõi lòng như vậy?

Không phải Phó Nhiễm thì không muốn, không phải cô ấy thì không muốn lập gia đình sao?

Cho nên Minh Tranh mới có thể độc thân nhiều năm như vậy.

Chương 10: Sẽ không đợi anh nữa

Nét mặt Minh Tranh khê thay đổi, một bên Cao Tụng còn không hiểu chuyện gì xảy ra. La Văn Anh lui bước về phía sau nhưng lại không đi, cô đã không có cái gì không thể thừa nhận. Cao Tụng còn đang định nói gì đó, Minh Tranh đẩy đầu vai anh: “Cậu uống nhiều rồi.”

“Xem thường từ lượng của tớ đúng không? Cậu nhanh chóng mời Phó Nhiễm tới đây, nói thật tớ còn chưa từng thấy...”

“Cô ấy đã kết hôn, cũng đã có con trai.”

Cao Tụng ngăn người, nhưng phản ứng thật chậm: “Cậu cứ đùa tớ?”

Khóe môi La Văn Anh hơi nhếch lên, không biết có phải đang cười hay không, nhưng nghĩ tới tình cảnh này của Minh Tranh, tâm tình đột nhiên rất tốt, đây có tính là vui sướng khi nhìn người khác gặp họa? Minh Tranh ra hiệu La Văn Anh ngồi vào bên cạnh, anh bưng ly rượu lên: “Cậu luôn luôn sống ở nước ngoài thì biết được cái gì chứ? Phó Nhiễm kết hôn cùng Thành Hữu rồi, sinh ra một cậu con trai.”

“Minh Thành Hữu?” Cao Tụng kinh ngạc.

Minh Tranh nhìn chằm chằm ly rượu trong tay gật gật đầu, chất lỏng màu đỏ trong chén khê dao động, La Văn Anh lườm lườm, thấy khóe mắt anh có vẻ hơi hột, không biết trong lòng anh đang trầm tĩnh hay lạnh lẽo, trong lòng cô vẫn còn vui vẻ chưa hề biến mất, nhưng rơi vào đáy mắt anh lại liên biến mất không chút dấu vết. Cao Tụng cũng không nghĩ tới nhận được kết quả như thế, anh giật mình, sau đó chống lại tầm mắt Minh Tranh: “Sao cậu không nói ngay từ đầu?”

Minh Tranh không hề để tâm, dường như không muốn tốn quá nhiều sức lực vào chủ đề này “Còn cậu, gần đây thế nào rồi?”

Hai người tán gẫu mấy chuyện không quan trọng, La Văn Anh ngồi ở bên cạnh, Minh Tranh thấy tinh thần cô không tốt, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình: “Tối đây nghỉ một chút đi.”

“Tôi muốn về nghỉ.”

Minh Tranh đứng dậy, đi đến gian phòng bên trong điều chỉnh nhiệt độ cao lên một chút: “Em đợi một lát đi, ngày mai sẽ phải thảo luận kế hoạch, có vài chi tiết chúng ta cần thống nhất.”

La Văn Anh thấy anh khăng khăng như vậy, liền cầm ly rượu qua, Minh Tranh để lại bàn tay đang hướng về bình rượu của cô: “Em đừng uống.”

Trên người không thoải mái, tốt hơn không nên uống rượu.

Cao Tụng nhìn hai người trao đổi qua lại, im lặng không nói một lời cùng Minh Tranh chạm cốc, La Văn Anh lặng lẽ hướng về phía ghế sofa, trong lúc vô tình hai tiếng người nói chuyện tựa hồ nhẹ đi không ít, trong lỗ tai thanh tịnh tựa như bản thân đang ở trong nhà người kia vậy, La Văn Anh dần dần buông lỏng, hai vai cũng không khấn trương căng thẳng nữa.

Trong lúc mông lung mơ hồ nghe có tiếng bước chân đi tới, thân thể La Văn Anh bỗng nhẹ đi, thế nào bị người ta ôm đến trên giường cũng không biết.

Xung quanh rất nhẹ, lại rất mềm mại, giống như đang rơi vào bên trong tầng mây, La Văn Anh thoải mái mà lật người, bên tai truyền đến tiếng hít thở mờ mịt nóng bỏng mà không hề kiêng kỵ, La Văn Anh ngẩng

đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, bầu trời nổi lên màu trắng bạc, cô đã ngủ bao lâu rồi? Thu lại suy nghĩ trong đầu, cô ngồi dậy nhưng lại cảm giác có gì đó không đúng, mắt trợn lên, La Văn Anh xoay người, quả nhiên nhìn thấy cô đang cựa kề gương mặt tuần tú của Minh Tranh. Anh dùng lực đỡ cô, cánh tay cũng chế trụ bên eo cô không buông, La Văn Anh động dậy, cảm giác được giữa đùi cô bị một vật gì đó cứng rắn đè lên, cô cũng không phải là cô gái mới lớn, sao có thể không biết đó là cái gì. Minh Tranh tựa hồ nhận ra được cô tỉnh dậy, bàn tay anh vỗ nhẹ lên đầu vai La Văn Anh vài cái: “Ngủ tiếp một lát đi.”

“Tại sao anh không gọi tôi dậy?” Giọng nói của La Văn phát ra mấy phần khàn khàn.

“Tôi thấy em cực kì mệt mỏi.”

La muốn cử động, Minh Tranh lại hành động trước một bước đem đùi gác qua trên thân cô, ngay sau đó cả người cũng hướng qua, anh hướng đến mặt cô hôn, về sau cảm thấy không thỏa mãn, dọc theo cần cổ trắng nõn của La Văn Anh day dưa qua lại. Tiếng hít thở nhẹ nhàng dần trở nên khó nhọc, Minh Tranh dứt khoát hai tay chống ở bên người La Văn Anh, muốn được thỏa mãn nhiều hơn. Hai tay La Văn Anh đẩy trước ngực anh: “Đừng quên bạn thân của tôi vẫn còn ở bên ngoài.”

Minh Tranh nhất thời quên mất, bàn tay anh mang theo dục vọng mong muốn chui vào vật áo cô, tỉ mỉ hôn lên vành tai tinh tế của cô: “Tôi chỉ muốn ôm em một chút.”

La Văn Anh mở to hai mắt nhìn chăm chăm vật dụng treo lơ lửng trên trần nhà, cô tránh đi những tiếp xúc thân mật cùng Minh Tranh: “Tôi không phải người nói một đằng làm một nẻo, Minh Tranh, lời nói ngày trước không lẽ anh không hề nhớ?”

Động tác Minh Tranh dừng lại, tiếng hít thở mạnh mẽ vẫn như cũ đan xen nơi gò má cô, sau một lúc lâu, anh mới ngẩng đầu: “Ngày đó rõ ràng là em muốn kết thúc, tôi còn chưa đồng ý.”

“Anh không phải cũng đáp ứng sao?” La Văn Anh không cho anh cơ hội hồi hận: “Chúng ta không nên như vậy.”

Tầm mắt cô từ đầu đến cuối cũng không liếc anh một cái, Minh Tranh đưa tay nắm cầm La Văn Anh, bị cô né tránh, anh dứt khoát dùng bàn tay giữ chặt gò má của cô, ép cô không thể không cùng mình đối diện: “Em nói, chúng ta phải thế nào?”

“Minh Tranh, anh coi tôi là gì?” La Văn Anh khó khăn nhìn vào đáy mắt anh “Trước khi trong lòng không bỏ xuống được, cũng không cần mở lòng mình ra đón nhận người khác, tôi đối với anh thế nào chắc anh cũng biết, nhưng chung quy bây giờ đã không còn như vậy nữa, hiểu không?”

Ánh mắt Minh Tranh chất chứa nỗi đau âm ỉ, bàn tay vuốt ve gương mặt cô: “Thật không thể chờ anh sao?”

La Văn Anh trả lời thẳng thắn: “Tôi không phải là anh, không có nghĩa vụ đứng sau chờ đợi anh, mong mỗi một ngày nào đó anh sẽ ngoảnh đầu lại, nếu như ba năm, năm năm sau, tôi còn có thể chờ được không? Minh Tranh, trên đời này không có quy luật nói ai nhất định phải chờ đợi ai, thích mới có thể quan tâm, cho nên tôi đối với tình cảm không miễn cưỡng, nếu ngày nào đó tôi ngay cả những lời này đều lười phải nói với anh, vậy...”

Minh Tranh bỗng nhiên sợ hãi khi phải nghe những lời tiếp theo, anh trầm giọng cắt ngang lời nói La Văn Anh: “Tại sao trước kia chờ được, hiện tại đột nhiên lại muốn kết thúc?”

“Tùy anh nghĩ.” Cô đột nhiên cảm thấy mờ mịt, lần trước kiên trì, cô không tin Minh Tranh không hiểu lòng người, người đàn ông này dày dặc kinh nghiệm trên thương trường, trong lòng xem sự tình vĩnh viễn tựa như gương sáng, nếu anh đã có lòng trốn tránh, cô cần gì phải tự làm khổ bản thân? Minh Tranh nhếch môi, muốn từ trong mắt La Văn Anh nhìn ra chút gì, anh lạnh lùng nói: “Không phải là bởi vì Tổng Cẩm Trắc?”

Cô nhìn chăm chăm anh một lát, nghe được tiếng tim mình vỡ từng mảnh, châm biếm làm sao, đôi tay La Văn Anh hướng ngực anh đẩy ra: “Tôi muốn đứng lên.”

“Trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã.” Người đàn ông không khỏi lên giọng.

“Không phải.” Dù cho đến lúc này, cô cũng không hề hành động theo cảm tính, cũng không làm liên lụy Tổng Cẩm Trác.

“Vậy thì vì cái gì?” Minh Tranh khẩu khí hùng hổ dọa người.

La Văn Anh bị anh kiềm ở hai vai không thể động đậy: “Minh Tranh, anh tự mình xây dựng một thế giới chỉ có bản thân và Phó Nhiễm, còn ai có thể chen chân vào đây?”

Con người Minh Tranh ảm đạm một chút, La Văn Anh vốn định che đây nội tâm chua xót, lại bị người đàn ông bên cạnh này lôi kéo ra ngoài, anh không cho phép cô trốn tránh, còn phải hành hạ cô, như vậy không cần nói cũng biết sẽ làm cô tổn thương đến mức nào.

“Đừng nói như vậy, em biết em đối với tôi không phải là như vậy.”

La Văn Anh giạt mình, lại lắc đầu nói: “Tôi không biết.”

Cô đặt hi vọng có thể cùng Minh Tranh nói rõ ràng mọi chuyện, đây là lí do tốt nhất để La Văn Anh thuyết phục bản thân, Minh Tranh nhìn thẳng vào hai mắt cô, ánh mắt lưu chuyển, anh rõ ràng thấy bên trong đôi mắt lóe sáng, nhưng lời nói vừa đến cửa miệng đã phải nghẹn lại. Thật là cô đã chuẩn bị xong hết mọi thứ sao? Minh Tranh suy nghĩ vẩn vơ, từ một nơi nào đó sâu thẳm vang lên một tiếng « Không »

La Văn Anh nhìn ra sự mù mịt từ đáy mắt anh, cô giống như bị người khác tạt một gáo nước lạnh, lại tự cười bản thân đã quá hi vọng vào đoạn tình cảm này, cô bình thường bề bộn công việc không có thời gian để đọc tiểu thuyết ngôn tình, nhưng tại sao ngay giờ phút này lại hi vọng tình tiết trong truyện sẽ xảy ra cho chính bản thân mình?

Không giống nhau?

Đúng vậy, lên giường, lại là cách duy nhất? Nhưng vậy thì thế nào, trong lòng anh vẫn không có cô. La Văn Anh mệt mỏi quay đầu sang chỗ khác, nhắc nhở Minh Tranh: “Chúng ta còn một vài kế hoạch cần thống nhất, thời gian còn sớm, đứng lên đi.”

Minh Tranh không nói gì, La Văn Anh đem hai tay của anh tách ra, anh đã không còn giữ sức nữa, hai người một trái một phải ngồi ở đầu giường, La Văn Anh tóc vén ra sau tai, đứng lên muốn rời đi. Minh Tranh giơ tay muốn bắt lấy tay cô nhưng lại bất lực. La Văn Anh kéo cửa phòng ra đi ra ngoài, bước chân mềm nhũn đạp thảm trải sàn, rơi vào không gian hỗn loạn cùng bao la mờ mịt, trở lại phòng mới phát hiện điện thoại di động của mình bỏ quên trên giường, La Văn Anh vừa nhìn, đã thấy có cuộc gọi của Tổng Cẩm Trác.

Thời gian còn sớm, cũng không tiện gọi lại quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, La Văn Anh đi phòng tắm rửa, đứng ở trước cửa sổ sát đất nhìn thành phố dưới chân đang thức giấc, Minh Tranh cũng đứng ở trong phòng cùng một nơi, tại sao biết rõ có những thứ vẫn dĩ trong tầm với, lại đưa tay ra mà vẫn không thể nắm bắt?

Kỳ thật, chỉ cần anh nói một câu, là có thể đem La Văn Anh giữ ở bên người.

Nhưng đúng là lời anh nói không giống nhau, anh không hề giấu diếm La Văn Anh, đã từng yêu nhau say đắm như vậy, giống như dây leo quấn chặt trong tim anh, bất kể là ai cũng không thể chen chân vào, nhưng mấy năm rồi anh vẫn như vậy, đây cũng là thật.

Bàn tay La Văn Anh đặt lên nơi trái tim, đột nhiên liền không cảm giác được tiếng tim đập. Thay quần áo xong, những thứ cần mang theo đều được chuẩn bị kĩ càng, La Văn Anh không thấy đói, cũng chưa ăn bữa sáng, cô đi tới trước phòng Minh Tranh gõ vài cái. Minh Tranh đi ra đưa mắt nhìn cô, La Văn Anh đã khôi phục tâm tình buồn bã: “Thời gian không còn sớm nữa rồi, chúng ta đi thôi, lái xe đi còn phải mất nửa tiếng.”

Minh Tranh gật gật đầu, sau đó đi ra.

La Văn Anh mới bước ra được vài bước, tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, cô liếc mắt thấy là Tổng Cẩm Trác, bước chân chậm lại đi ở phía sau, La Văn Anh bắt điện thoại: “Alo, Cẩm Trác?”

“Em đang ở đâu?”

“Tôi còn ở quán rượu, đang định ra ngoài.”

“Làm sao lúc về không gọi điện lại cho anh?”

La Văn Anh ngẩng đầu, thấy Minh Tranh đứng trước cửa thang máy chờ cô: “Thật ngại quá, tôi định đến giờ nghỉ trưa sẽ gọi cho anh, không nghĩ tới anh dậy sớm như vậy.”

Đầu bên kia điện thoại mơ hồ có thể nghe được tiếng còi xe. Tống Cẩm Trác vô cùng kiềm lời, tùy ý nói vài câu sau đó thì ngắt máy. Thang máy đã mở ra, La Văn Anh vội vàng chen vào, Minh Tranh nhìn chăm vào điện thoại trong tay cô suy nghĩ gì đó, tài xế từ bãi đỗ xe chạy ra, hai người xuyên qua ánh sáng chiếu trên nền gạch về phía cửa, La Văn Anh hoài nghi mình nhìn lầm rồi, thiếu chút nữa giơ tay lên để dụi mắt.

Tống Cẩm Trác đang đứng dựa trước xe, bộ dáng phong trần có chút mệt mỏi, nhưng không thể che dấu hết phong thái của Tống thiếu, người đàn ông toàn thân mặc tây trang, ánh mắt đã che dấu vẻ mệt mỏi, anh không nói nhiều, đi đến vẫy tay La Văn Anh: “Anh còn nghỉ không theo kịp em, thật không ngờ vừa đúng lúc gặp em được một lát.”

Chương 11 : Quan hệ thân mật

La Văn Anh cơ hồ bước hụt.

Minh Tranh đứng ở bên cạnh, gương mặt càng lúc càng đen, tài xế lái xe tới, Minh Tranh kéo La Văn Anh đi về phía trước, tài xế vội mở cửa xe ra cho hai người.

La Văn Anh biết thời gian không còn nhiều, cô bước tới rước mặt Tống Cẩm Trác, trên mặt vẫn không che giấu được sự ngạc nhiên “Sao anh lại ở đây?”

“Em ở đây, thì anh tới”

La Văn Anh suy nghĩ, ra vẻ hoài nghi.

Tống Cẩm Trác gương mặt cười cười, giọng nói trong sáng, nhẹ nhàng đi vào lòng cô ” Đùa với em đó, anh đến thành phố công tác, thuận đường chạy qua nhà em, cũng vừa vặn chưa tới giờ, cho nên tình cờ ghé nhà gặp em một chút.

La Văn Anh thấy sắc mặt Tống Cẩm Trác lộ vẻ mệt mỏi “Làm sao anh biết em ở đây?”

Tống Cẩm Trác ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu cô tiến lại gần, La Văn Anh cảm thấy động tác của anh thật hài hước, cô cười nhẹ, nhưng cô nghe được lời khi này nói anh đang làm việc, cho nên cô bước nhanh tới bên người Tống Cẩm Trác “Anh nói đi”

“Cái này anh chỉ nói ột mình em biết thôi đó” gương mặt tuấn tú của Tống Cẩm Trác kề sát vành tai cô, hơi thở nóng bỏng phả vào làm cô lúng túng ” Anh lấy việc công làm việc tư, nói mấy câu liên lạc thư ký đem lịch trình chuyến bay cùng quán bar mà em đã đi”

La Văn Anh chưa kịp tiêu hóa hết lời nói, cô vội vàng tránh mặt sang nơi khác.

Ngón tay thon dài của Tống Cẩm Trác đưa lên đẩy đẩy một mắt “Nhìn đôi mắt của anh này, xã giao từ tối hôm qua tới rạng sáng nay, sáng phải dậy sớm, anh phải ngủ bù mới được”

“Ừ, anh về nghỉ ngơi đi, em giờ phải ra ngoài làm một vài dự án”

Tống Cẩm Trác đưa tay chìa ra trước mặt cô “Em cho anh mượn chìa khóa nhà em đi”

“Anh định làm gì?”

“Cho anh vào đây ngủ một lát”

La Văn Anh bị dọa cho tới gốc luôn “Anh đã xong việc chưa? Em đi tìm một phòng cho anh”

Tống Cẩm Trác đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô, Minh Tranh ra hiệu cho tài xế hạ cửa sổ xe xuống, nhìn ra ngoài, vừa vặn anh mắt nhìn thấy hai người đang nắm tay nhau, trong lồng ngực trào lên sự tức giận cùng phần nộ, mà La Văn Anh vẫn đang nói chuyện cùng Tống Cẩm Trác.

Phía sau truyền đến tiếng còi xe inh ỏi, La Văn Anh liếc nhìn, sau đó quay đầu nói với Tổng Cẩm Trác “Thật xin lỗi, em phải đi công việc rồi”

“Khi nào em về?”

“Nếu như thuận lợi....” La Văn Anh suy nghĩ một chút “Sau mười hai giờ đi, có thể em phải ăn trưa với đối tác nữa”

“Được” Tổng Cẩm Trác rút tay lại “Không làm phiền em nữa, hôm nay anh mời em ăn tối, anh vừa mới đặt một bàn ở nhà hàng gần đây, sau khi em xong việc thì gọi anh”

“Được” Lờ đã đến nước này, La Văn Anh không thể cự tuyệt được.

Tổng Cẩm Trác đi tới xe, mở cửa bên ghế lái phụ ra, La Văn Anh cũng xoay người bước đi.

“Đợi một chút” Tổng Cẩm Trác gọi cô lại, trên tay cầm một gói đồ “Sữa đậu nành cùng bánh bao, em ăn đi cho nóng”

La Văn Anh nhin không được mà đùa giỡn “Anh có phải thần thông quảng đại tới mức này không, ngay cả việc em chưa ăn sáng mà anh cũng đoán được à?”

Tổng Cẩm Trác nhú mày, đem đồ nhét vào tay La Văn Anh “Anh thật không biết, anh mua trên đường, không biết em đã ăn chưa, 50 – 50 thôi”

La Văn Anh cầm cái túi giơ lên “Cảm ơn anh, em phải đi đây, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi nha”

“Đi đi” Tổng Cẩm Trác cầm điện thoại, mắt nhìn thấy La Văn Anh đã đi xe, mới đưa chìa khóa xe cho người phục vụ, sau đó tiến vào đại sảnh.

La Văn Anh ngồi vào phía sau xe, ánh mắt Minh Tranh nhìn cô “Chưa ăn sáng?”

“Vâng” La Văn Anh đáp nhẹ, rồi sau đó đóng cửa xe lại.

Giọng nói Minh Tranh có chút tức giận “Tại sao không nói với tôi?”

La Văn Anh cầm bịch sữa đậu nành ra, bên trong đó có một túi giấy đựng mấy cái bánh bao “Anh cũng chưa ăn sao?”

Mặt Minh Tranh càng đen hơn, híp mắt lại, nếu không phải anh thấy cô đói bụng, thì anh đã cầm mấy thứ đó ném ra ngoài cửa sổ rồi. La Văn Anh nâng niu bịch sữa đậu nành trong tay, thật ảm nha, vừa lúc bà đi cả tối, cô không thể ăn đồ lạnh, lúc này không thấy đói, giờ ngửi thấy mùi thơm của sữa và bánh, bụng liền cồn cào ngay.

Minh Tranh hừ nhẹ “Sau này không được để tôi phải chờ”

La Văn Anh nhìn thấy bộ dáng phúc hắc của anh, cũng không thêm để ý lắm, mặc nhiên ngồi thưởng thức bữa sáng một cách ngon lành. Cái miệng nhỏ nhắn của cô cắn miếng bánh, Minh Tranh nhìn cô chăm chăm, từng miếng từng miếng như cắn vào trên người anh, làm cho các dây thần kinh căng lên thật đau đớn.

Bên tai truyền đến vài tiếng hừ lạnh.

Ánh mắt La Văn Anh tỏ vẻ nghi ngờ, nhìn Minh Tranh, người đàn ông này có tâm sự liên không nói, giữ trong lòng làm gì thế không biết “Thật lạ nha, vừa ra khỏi nhà anh ta liền xuất hiện, thật không biết là trùng hợp hay đã hẹn trước nhỉ?”

La Văn Anh đang cầm đồ ăn sáng Tổng Cẩm Trác mua cho, nghe được lời nói của Minh Tranh, cảm thấy không vui “Anh không biết cách tôn trọng người khác sao? Anh ấy đi công tác, nếu không có anh ấy thì dự án không dễ ký như vậy đâu?”

“Thế nào, cảm động khi thấy anh ta máu chảy đầu rơi vì mình sao?”

La Văn Anh nghe vậy, chẳng còn khẩu vị để mà ăn nữa, cô đem đồ ăn nhét lại trong túi, không tranh cãi cùng anh nữa “Tùy anh, muốn nói sao cũng được”

Tài xế thấy không khí trong xe có gì đó không đúng, vội vàng dời ánh mắt ra khỏi gương chiếu hậu.

La Văn Anh không nói gì nữa, đưa mắt nhìn a ngoài cửa sổ, Minh Tranh thì nhắm chặt mắt, lồng ngực vì tức giận mà căng cứng, anh đưa một tay gác lên trán, không khí trong xe càng lúc càng bế tắc.

Dự án còn có một chút rắc rối, nói chuyện đến trưa nhưng vẫn đi đến thống nhất, nhưng tốt xấu gì đối phương cũng nể mặt Minh Tranh, La Văn Anh đi theo Minh Tranh vào nhà hàng, một phòng Vip rộng rãi, trang hoàng lộng lẫy đã được bao trọn, đối phương cung kính rót rượu cho hai người. La Văn Anh thấy mặt Minh Tranh lạnh tanh, cô không nói gì, cầm ly rượu đứng lên, Minh Tranh đưa tay cản động tác của cô lại, sắc mặt đen thui, khuôn mặt tuần tú nhìn sang người đàn ông đối diện “Eve, hai ngày này thân thể không thoải mái, không nên để cô ấy uống”

“Được” Đối phương liên tục gật đầu “Dự án cần phải thay đổi một số điểm sao?”

Minh Tranh vung tay xuống, ra hiệu phục vụ mang cho La Văn Anh một ly nước ấm.

Kỳ thật cô cũng không thấy khó chịu gì mấy, nhưng thấy Minh Tranh mở miệng nói, cô cũng vui vẻ tiếp nhận, đâu có ai thích mỗi ngày lút dạ bằng rượu đâu.

Minh Tranh uống không ít rượu, cho nên có thể nói, trên bàn rượu cái gì cũng đàm phán một cách dễ dàng, ăn một bữa cơm, vấn đề còn sót lại cũng đã giải quyết xong, lần này Đông An thị đi thật không uống công. Chẳng qua là mấy ngày tiếp theo, còn phải đến tận nơi thăm dò nữa. La Văn Anh chưa kịp nghĩ gì, tài xế chờ hai người bên ngoài cửa, Minh Tranh bước hơi loạng choạng, nhưng không muốn ai đỡ, lúc bước ra ngoài bị ánh mặt trời chiếu vào, làm cho anh một trận choáng váng.

Đối phương bên công ty bạn liền nhanh chóng tiến lên “Minh tổng, tôi đưa ngài về”

Minh Tranh xua tay “Không cần”

Người đàn ông đưa mắt nhìn La Văn Anh “Eve, cô giúp tôi, đừng để cho Minh tổng té ngã”

La Văn Anh nhìn Minh Tranh, liền hỏi “Anh đi được chứ?”

Minh Tranh vẫn không đáp ứng, ổn định tinh thần rồi ngồi yên vào vị trí.

La Văn Anh chào đối tác xong, liền bước về phía xe, Minh Tranh nhíu mày, tỏ vẻ không kiên nhẫn, thời điểm La Văn Anh đóng cửa xe, Minh Tranh lấy ra bình nước khoáng, xe chạy một đoạn đường dài, nhưng anh vẫn chưa mở nắp chai ra.

La Văn Anh cầm điện thoại nhìn thời gian hiển thị, cũng đã hai giờ rưỡi, thấy có tin nhắn của mẹ La, cô giương môi lên, nhanh chóng lướt tay chạm vào để đọc tin nhắn.

Khi ngẩng đầu lên, bất ngờ thấy ánh mắt u ám của Minh Tranh, La Văn Anh xoay tầm mắt, thấy anh vừa vặn nắp chai ra, uống một ngụm nước. Lại cảm thấy dạ dày còn cào khó chịu, anh cố gắng kiềm chế, vừa lúc tài xế thấy liền hỏi “Minh tổng, ngài không sao chứ?”

Tài xế vội vàng cho xe dừng bên đường, Minh tranh xuống xe, ngồi xuống một chỗ trống trải bên đường, La Văn Anh vẫn ngồi yên, thấy Minh Tranh đưa hai tay chống đầu gối, sắc mặt đỏ lên, tựa hồ rất khó chịu.

Tài xế liếc nhìn “La tiểu thư, nếu không cô xuống xem một chút đi”

La Văn Anh không động đậy “Không có chuyện gì đâu, nôn hết ra là khỏe lại thôi”.

Tài xế ngồi ở ghế lái phân vân do dự, La Văn Anh thấy dường như anh ta muốn xuống xe ” Chúng ta xuống che ngài ấy lại, lỡ có người quen đi qua, nhìn thấy thì không hay lắm”

“Kỳ thật, Minh tổng rất cô đơn, tôi đã nhiều lần thấy ngài ấy uống say, có lúc tôi đưa ngài về nhà, mặc dù nhà lớn nhưng rất lạnh lẽo”

La Văn Anh nhìn chằm chằm người đàn ông ngoài cửa sổ, nửa đùa nửa thật nói ” Mỗi người chúng ta có một hoàn cảnh khác nhau, không ai giống ai, anh ta tốt xấu gì vẫn là tổng giám đốc có phải không?”

Tài xế nghe vậy, suy nghĩ một chút, tỏ vẻ tán đồng.

Minh Tranh nôn khan, nhưng không có thức ăn, chỉ toàn là rượu, khi không nôn được nữa, anh đứng dậy nhưng không trở lại xe, chỉ đứng yên đó, ánh mắt nhìn xa xăm một cách xuất thần, xuyên qua cửa sổ, cô thấy anh đứng bất động tại chỗ.

Phồn hoa đô thị, rơi vào trong mắt, bất quá cũng chỉ là ảo ảnh mờ nhạt.

Minh Tranh nheo mắt lại, tùy ý để cho ánh nắng chiếu vào đỉnh đầu, thời điểm này trong ngày là lúc mặt trời gay gắt nhất, La Văn Anh đưa tay lên che trán, tựa hồ ánh nắng đã muốn thiêu cháy cô mất rồi.

Tài xế khó hiểu “Minh tổng đứng ở đó không sợ bị cảm nắng sao?”

La Văn Anh suy nghĩ một chút, đẩy cửa bước xuống xe, ánh nắng chiếu vào người cô, La Văn Anh đi tới bên cạnh Minh Tranh, thấy trên mặt anh toàn là mồ hôi, áo sơ mi gỡ hai nút ra, lộ cả xương quai xanh, mồ hôi tí tách rơi. La Văn Anh bị nắng nóng tới choáng váng, Minh Tranh nhắm mắt lại, tựa hồ như đang tắm nắng.

“Trở về nhà thôi, anh cần phải nghỉ ngơi” giọng nói La Văn Anh không cao lắm.

Minh Tranh mở to mắt nhìn cô, cũng không biết đây là đâu, ngay cả chút gió đều không có, Minh Tranh vẫn đứng bất động, La Văn Anh nhìn đồng hồ “Nếu như anh muốn ở đây, thì tôi tự bắt xe về, để tài xế lại cho anh, tránh cho việc anh bị cảm nắng mà chẳng có ai đưa về”

Môi của Minh Tranh khô nứt, trong cổ họng bỏng rát đau đớn “Muốn về nhanh như vậy sao?”

La Văn Anh trả lời “Không phải gấp gáp muốn về, mà ngồi đây chờ khôn

g bằng về nhà”

Minh Tranh cười lạnh gật gật đầu, LA Văn Anh thấy sắc mặt anh khó coi, cô không đành lòng, thở dài tiến lên đỡ anh “Vào trong xe đi, uống tí nước sẽ dễ chịu hơn”

Minh Tranh dùng sức đẩy tay cô ra, cũng không quay đầu lại, anh bước đi.

Chương 12 : Minh Tranh, tôi muốn thiết lập mối quan hệ cùng người khác

Hai người một lần nữa trở lại chỗ ngồi phía sau xe, nhìn nhau không nói gì.

Xe chạy về phía trước, rất nhanh dừng ở cửa khách sạn.

La Văn Anh đưa tay mở cửa xe ra, lại thấy Minh Tranh vẫn đang dựa đầu vào ghế ngồi, dường như đã ngủ thiếp đi.

Cô hơi nhú mày, tài xế quay đầu lại gọi. ” Tổng tài?”

Người vẫn ngủ say không trả lời, La Văn Anh hướng tài xế nói. “Cứ để anh ấy ngủ, anh tạm thời dừng xe ở đây đi.”

“Vâng.”

Cô mở cửa xe đi xuống, tài xế mở điều hòa cao thêm một chút, ngồi trong xe cùng với Minh Tranh.

La Văn Anh trở lại khách sạn, đem lời Tổng Cẩm Trác nói ném ra sau gáy, cô đi vào trong thang máy, nhìn thang máy chậm rãi đi lên, cô cầm thẻ phòng trở về phòng của mình, sau đó đi tới cửa sổ sát đất nhìn xuống, xe công ty còn dừng phía dưới, có lẽ Minh Tranh vẫn còn ngủ ở bên trong.

La Văn Anh uống hai ly nước, thân thể mệt mỏi vô cùng, cô cuộn tròn người nằm trên giường, từ từ đi vào giấc ngủ, cả người cũng dần dần dần ra, sau cùng dứt khoát lười biếng nằm sấp xuống, không muốn nghĩ gì nữa.

Một hồi chuông điện thoại vang lên, La Văn Anh nghiêng người, lúc mở mắt theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối rồi.

Cô đưa tay lên tủ đầu giường tìm kiếm, vừa cầm đến điện thoại thì thấy là Tổng Cẩm Trác gọi. Trong đầu chợt nhớ đến một vài chuyện xảy ra lúc trước, cô đưa điện thoại đến tai nghe.

“Alo, La tiểu thư?”

Nghe cách Tống Cẩm Trác xưng hô, La Văn Anh cười cười ngồi dậy. “Là tôi, Tống tiên sinh.”

Trong giọng nói Tống Cẩm Trác có thể nghe được mấy phần tiếc nuối. “Em còn chưa trở lại sao?”

La Văn Anh nhìn ngắm căn phòng trước mắt, giờ này chắc cũng tầm 8 giờ rồi, cô nói dối không giỏi, dứt khoát thẳng thắn nói thật. “Thật ngại, sau khi em trở về đã ngủ một giấc, vừa mới tỉnh dậy.”

Tống Cẩm Trác lên tiếng trả lời. “Em còn nợ anh bữa cơm tối, ra ngoài đi, anh ở đại sảnh khách sạn chờ em.”

“Oh, được.”

La Văn Anh nhanh chóng đứng dậy đi tắm, thay bộ quần áo khác rồi cầm túi xách đi xuống.

Tống Cẩm Trác ngồi trên sofa trong đại sảnh chờ cô, cảm thấy rảnh rỗi đến vô vị, rút cuốn tạp chí bên cạnh đặt lên trên đùi xem, La Văn Anh đi đến bên cạnh anh, giọng nói mang theo vài phần nhỏ nhẹ. “Thật ngại quá.”

Tống Cẩm Trác ngẩng đầu, tầm mắt nhìn đến người trước mặt, bởi vì là ra ngoài ăn tối nên La Văn Anh ăn mặc không giống như thường ngày, phía trên là một chiếc áo cotton không tay màu trắng thuần khiết, hai bên mép vai còn thêu đường viền nhún hình lá sen, phía dưới là quần ống suông tơ tằm màu xanh da trời lửng đến đầu gối, dưới chân mang giày sandal, nhìn qua đơn giản nhưng lại thu hút ánh nhìn của nhiều người, cô thấy ngại vì đã để Tống Cẩm Trác đợi lâu, cho nên đi xuống có chút gấp gáp. Tống Cẩm Trác lộ ra vẻ hài lòng, anh cười tủm tỉm thu lại cuốn tạp chí trên tay. “Đi thôi.”

La Văn Anh ngồi vào trong xe, liếc mắt thấy tinh thần Tống Cẩm Trác như tràn đầy sức sống. “Em cho là anh đi về rồi.”

Tống Cẩm Trác gõ gõ tay lái, mắt chuyên chú nhìn về phía trước. “Hi vọng anh đi về?”

“Anh không phải rất bận rộn sao?”

“Hôm nay tự cho phép mình nghỉ một ngày, ngày mai lại lái xe đi, dù sao cũng không xa.”

Trong lòng La Văn Anh có chút cảm động. “Kỳ thật không cần như vậy, dù sao mấy ngày nữa em cũng sẽ trở lại Nghênh An, bữa cơm hôm nay coi như là phạt em chậm trễ, em mời.”

Tống Cẩm Trác nhìn cô. “Vậy anh phải chọn nhà hàng đắt tiền nhất.”

Điện thoại di động trong túi xách vang lên, La Văn Anh lấy ra nhìn, trên màn hình hiển thị là Minh Tranh.

La Văn Anh dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ lên màn hình vài cái nhưng không nghe, ánh mắt Tống Cẩm Trác nhìn về một bên mặt cô, thấy cô cụp mắt xuống, cứ nhìn chăm chú vào điện thoại đến gần người, không nhận, cũng không tắt.

Tống Cẩm Trác nhìn không được hiểu kỳ. “Ai vậy a?”

La Văn Anh nhẹ giọng. “Là sếp của em.”

“Vậy sao cô không nghe điện thoại?” Tống Cẩm Trác dừng đèn đỏ. “Có lẽ có chuyện gì đó.”

“Anh ấy thì có thể có chuyện gì?” La Văn Anh buộc miệng nói ra, suy nghĩ một chút, cô lại nói thêm. “Kế hoạch làm việc ngày mai vẫn tiếp tục như cũ, tư liệu cũng đã làm xong...không cần phải chuẩn bị gì nữa.”

Tống Cẩm Trác đối với chuyện giữa Minh Tranh và La Văn Anh cũng không phải hoàn toàn không biết, hai người trước đã từng đính hôn, sau đó lại giải trừ hôn ước, cả thành phố Nghênh An một thời gian đều ồn ào huyền ảo chuyện này. Nhìn thấy tâm tình cô suy sụp tựa như không muốn nói gì nữa, Tống Cẩm Trác lái xe đi. “Muốn ăn cái gì?”

“Anh không phải nói muốn chọn nhà hàng đắt tiền nhất sao?”

Tống Cẩm Trác không khỏi cười nói. “Bình thường cùng bạn bè ra ngoài, ăn uống chỉ cần có hương vị, còn khi đi xã giao, thì mới cần phô trương.”

Sau một lúc, Tống Cẩm Trác dừng xe trước một nhà hàng mang vẻ cổ xưa, anh cùng La Văn Anh tiến vào đại sảnh. “Món ăn Quảng Đông, có được không?”

“Có thể.”

Hai người ngồi vào bàn gần cửa sổ, điện thoại của La Văn Anh vang lên lần nữa, cô tắt chuông rồi để vào trong túi.

Tống Cẩm Trác cầm lấy bình trà sứ thanh hoa rót vào chén trà của La Văn Anh, từ thần sắc của cô có thể nhìn ra được một chút manh mối, anh không hỏi gì nữa, gọi món ăn rồi cùng La Văn Anh nói chuyện.

La Văn Anh nhìn quanh bốn phía, khung cảnh cao nhã thanh tịnh, là một chỗ tốt hiếm thấy. “Anh thường đến thành phố Đông An ?”

“Không, đây cũng là lần đầu tiên.”

“Vậy sao anh lại tìm được chỗ này?”

Tống Cẩm Trác cười dựa lưng vào ghế. “Anh tìm được trên mạng. Thật ra lúc em trở lại anh đã thấy được, nhưng không có gọi, chỉ muốn nhìn em một chút xem em có nhớ hay không đáp ứng chuyện anh đã nói, nhưng thấy em tinh thần mệt mỏi, muốn đợi em nghỉ ngơi thật tốt rồi hãy nói, sau đó ngồi trong phòng suy nghĩ một chút xem bữa tối ăn ở đâu. Không nghĩ tới em vậy mà lại ngủ quên mất, hoàn toàn không nhớ gì đến anh.”

“Sao có thể chứ.” La Văn Anh đem tóc vén ra sau tai. “Lúc ấy em thật sự buồn ngủ, anh xem bây giờ tinh thần em rất tốt, có thể ăn nhiều một chút.”

Thức ăn rất nhanh được bưng lên, bên trong phòng nhiệt độ vừa đủ, từng món ăn đầy đủ màu sắc hương vị khiến người ta cảm thấy hứng thú, Tống Cẩm Trác dùng muỗng múc một ít thức ăn vào chén La Văn Anh. “Nghe nói mùi vị không tệ.”

La Văn Anh ngủ một buổi chiều, sớm đã đói đến ngực dán vào lưng, cô đưa vào trong miệng cắn một cái, ra sức gặm đầu.

“Đừng vội.” Tống Cẩm Trác buồn cười, nâng chén trà lên hớp một ngụm, La Văn Anh mặc dù rất đói, nhưng từ nhỏ đã được giáo dục tốt nên cũng không đến mức ăn ngốn nghiêng. Tống Cẩm Trác nhìn cô, trong mắt ẩn hiện nét cười. “Thích thì cứ há miệng ăn, không cần phải để ý người khác.”

“Miệng không mở to được.” La Văn Anh cầm lấy khăn tay nhẹ lau khóe miệng. “Có chút thói quen nhất thời không thể thay đổi được.”

Tống Cẩm Trác ra hiệu người phục vụ đem món tráng miệng sữa hai lớp đưa cho La Văn Anh, đợi người đi rồi, anh tự tay gấp thức ăn cho cô. “Anh nghe nói từ sau khi em cùng Minh gia giải trừ hôn ước, cũng không có tính đến chuyện yêu đương nữa, tại sao vậy? Cũng là bởi vì vấn đề thói quen sao?”

La Văn Anh cắn một miếng tôm, hương vị thơm ngon tỏa ra trong miệng, cô ngẩng đầu nhìn Tống Cẩm Trác đang nhìn mình chăm chăm. “Không phải.”

Nói ra hai chữ này, ngữ điệu cũng nhỏ dần, La Văn Anh uống chút nước rồi mới lên tiếng. “Chỉ là không gặp được đối tượng thích hợp mà thôi, em cũng từng xem mắt vài người nhưng sau đó không có gặp lại.”

Tống Cẩm Trác nghe vậy còn cười lên. “Xem ra vẫn là thời cơ chưa đến, vậy em nói một chút, anh thế nào?”

La Văn Anh lúc trước đi xem mắt, đa số đều chỉ dừng lại ở việc lưu lại số điện thoại, trở về cũng không có suy nghĩ hay mơ tưởng gì khác, không điện thoại cũng không nhắn tin, đừng nói đến việc gặp lại lần thứ hai. Trường hợp giống như Tống Cẩm Trác bây giờ, thật sự là lần đầu tiên.

Tống Cẩm Trác nâng đũa. “Chúng ta sao không thử xem, giống như những người yêu nhau bình thường, gọi điện thoại hẹn nhau ăn cơm, nói chuyện tình cảm yêu đương một chút, suy cho cùng cũng không thể đứng bất động tại chỗ mãi được.”

Lời này của Tống Cẩm Trác không phải cô chưa từng nghĩ qua, nhưng Minh Tranh vẫn luôn đứng ở nơi đó không động, cho nên cô cũng chỉ có thể cố gắng theo cùng, nhưng thật ra người anh chờ không phải là mình, cô hao tổn chừng đó thời gian cùng tuổi thanh xuân, đến tột cùng có xứng đáng hay không?

La Văn Anh nghiêm túc cân trọng đối diện Tống Cẩm Trác. “Anh sẽ cùng em kết hôn sao?”

Tống Cẩm Trác đặt hai tay xuống mép bàn, ăn ngay nói thật. “Không biết, anh hiện tại không thể cho em hứa hẹn gì, thích hợp hay không thích hợp phải qua lại một thời gian mới có thể biết rõ.”

La Văn Anh cười gật đầu. “Nếu anh nói đồng ý, em nghĩ không chừng đã sớm bị anh dọa bỏ chạy.”

Ít ra cô cùng Tống Cẩm Trác là hai người giống nhau, cùng đứng ở điểm xuất phát, không có chuyện ai chờ đợi ai.

Ăn cơm xong, Tống Cẩm Trác sáng sớm ngày mai còn phải quay về thành phố cho nên cũng không đi đến nơi khác, La Văn Anh nhìn ra ngoài cửa xe, tay đang để trên đầu gối bỗng nhiên bị kéo qua. Lòng bàn tay Tống Cẩm Trác hơi mát lạnh, La Văn Anh cũng không thấy có gì ác cảm, suy nghĩ vẫn còn ở nơi nào đó xa xăm.

Trở lại khách sạn, La Văn Anh đứng ở cửa đại sảnh chờ hân, Tống Cẩm Trác đưa chìa khóa xe cho nhân viên đậu xe rồi xoay người đi về phía cô.

La Văn Anh mở điện thoại lên, nhìn thấy có mười mấy cuộc gọi nhỡ của Minh Tranh.

Tống Cẩm Trác thấy cô xuất thần, cũng không hỏi kỹ. “Đi thôi, anh đưa em lên lầu.”

“Không cần.” La Văn Anh cùng hân bước vào trong thang máy. “Em đã hẹn với mẹ sẽ cùng bà nói chuyện qua webcam, nếu để bà đợi lâu sẽ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của bà, có anh ở đây nói chuyện không tiện cho lắm.”

“Có cái gì không tiện?” Tống Cẩm Trác cười tựa vào thang máy. “Nói không chừng mẹ em nhìn thấy anh và em trẻ thế này còn ở chung một chỗ, ngày mai sẽ bắt chúng ta đi đ

ến cục dân chính đăng ký.”

La Văn Anh sao lại có thể nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Tống Cẩm Trác, cô ngẩng đầu vờ như đang nhìn phim số, cửa thang máy ding một tiếng mở ra. La Văn Anh vô thức nhìn về phía Tống Cẩm Trác.

Nam nhân cười làm động tác mời. “Hôm khác anh sẽ gọi cho em, thay anh gửi lời hỏi thăm đến bác gái.”

“Được.” La Văn Anh đi ra thang máy, trong lòng thấy nhẹ nhõm.

Phòng của Tống Cẩm Trác ở tầng phía trên, đợi cửa thang máy đóng lại, La Văn Anh xoay người đi về phía phòng mình.

Lơ đãng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Minh Tranh một thân lẻ loi đứng ở trước cửa phòng cô, bóng người kéo dài trên mặt đất, trong lòng La Văn Anh không nhịn được cảm thấy chua xót, cô đi về phía trước, bước chân càng lúc càng nặng nề. Minh Tranh nghe được tiếng động, đôi mắt âm u thâm trầm nhìn thẳng về phía La Văn Anh. “Tại sao không nhận điện thoại của anh?”

La Văn Anh lấy chìa khóa phòng ra, cửa bị Minh Tranh chặn phía trước không biết làm sao, cô đứng trước mặt anh. “Có chuyện gì sao?”

Minh Tranh hòa hoãn nói. “Ăn cơm chưa?”

La Văn Anh gật đầu. “Mới ăn bên ngoài về.”

Minh Tranh lúc này đang đói bụng, buổi chiều ngủ mơ mơ màng màng, lúc thức dậy nhớ đến La Văn Anh, điện thoại lại gọi không được, gõ cửa phòng cũng không ai trả lời. “Là đi ra ngoài cùng anh ta sao?”

La Văn Anh đưa tay đẩy Minh Tranh qua một bên, lấy chìa khóa ra muốn mở cửa đi vào, cô cúi thấp đầu, cũng không nhìn đến anh một lần, La Văn Anh nghe được trong giọng nói của mình mang theo tuyệt vọng cùng đau đớn, vốn chỉ là những từ ngữ mờ nhạt, nhưng khi nói ra lại ẩn chứa sức mạnh rõ ràng.

“Minh Tranh, tôi quyết định kết giao cùng Tống Cẩm Trác, vừa rồi chúng tôi đã xác định quan hệ.”

202. Phiên Ngoại 12

Chương 9: Vạch trần nỗi đau một lần nữa

Cái gì?

La Văn Anh đứng lại ở phía trước bàn: “Minh Tranh đâu?” Người đứng bên cạnh cùng Tiểu Chu đều ngăn người ra, La Văn Anh cũng nhận ra cách nói của mình có cái gì đó không đúng: “Tổng tài đâu?”

“Trong phòng làm việc.”

La Văn Anh bước về phía thang máy. Đi tới tầng trên cùng, Tạ Nam mới dọn lại xong tài liệu, ngẩng đầu nhìn thấy La Văn Anh bước đến: “Eve, có chuyện gì sao?”

La Văn Anh dừng lại: “Tổng tài có ở bên trong không?”

“Ở đây, nhưng mà...” Tạ Nam đang muốn ngăn cản, La Văn Anh đi thẳng về phía phòng làm việc, cũng không gõ cửa, vịn nắm cửa đi vào. Tạ Nam há hốc miệng không kịp nói gì.

Minh Tranh đang nổi cáu ngồi ở trước bàn làm việc: “Hạng mục đã đàm phán xong?” La Văn Anh đem tài liệu cho anh: “Vâng, ký rồi.”

“Lập tức thu dọn, dự án bên thành phố Đông An em phụ trách có một số thay đổi, em tới đó hai ngày.”

“Không phải trước kia những hạn mức thay đổi đều do anh phụ trách sao?”

Minh Tranh đưa tay ấn ấn huyệt Thái Dương, nâng tầm mắt lên nhìn về phía La Văn Anh: “Đây là dự án của em, anh để em đi công tác khó khăn vậy sao?”

La Văn Anh không trả lời được, lại thử thăm dò, nói: “Nếu như anh đi, có phải tôi không cần thiết phải đi theo?”

“Em cho là ngày nào anh cũng rất nhàn rồi phải không?”

Biết rõ anh sẽ không đi cùng, La Văn Anh cũng thấy yên tâm: “Được, tôi đi thu dọn đồ đạc.”

Kỳ thật cũng không có gì phải mang theo, hơn nữa thời gian gấp rút nên không kịp về nhà lấy quần áo, La Văn Anh cầm mấy vi tính, lại dặn dò Tiểu Chu mấy câu, vé máy bay đã sớm được bộ phận nhân sự đưa tới đặt trên bàn, cô chỉ cần đi là xong. Ra cửa có tài xế đưa đón, La Văn Anh đột nhiên nghĩ đến hôm nay còn có hẹn cùng Tổng Cẩm Trắc, cô thấy áy náy, dù sao vừa rồi anh ta đã giúp cô một chuyện lớn, lẽ ra phải mời anh ta ăn một bữa cơm. La Văn Anh lấy điện thoại di động ra, suy nghĩ một lát, sau đó gọi cho Tổng Cẩm Trắc.

“Alo.” Bên kia có người nhắc máy.

“Tổng thiếu...” La Văn Anh suy nghĩ một chút, sau đó đổi cách xưng hô: “Cẩm Trắc, tôi...”

Đối phương ngắt lời cô: “Thật ngại, Tổng thiếu đang nghỉ ngơi, tôi là thư ký của anh ấy, cô có chuyện gì không, tôi có thể chuyển lời giúp cô, hoặc tôi sẽ nói anh ấy gọi lại cho cô.”

“Ồ, không cần...” La Văn Anh nói: “Không có chuyện gì lớn, cô làm ơn nói cho anh ấy biết là hôm nay tôi phải đi công tác, khi nào về sẽ liên lạc với anh ấy sau.”

“Được.”

Đối phương không khách sáo nữa, La Văn Anh cũng cúp điện thoại.

Đi tới sân bay thì gần 1h, mỗi chuyến đi công tác La Văn Anh sợ nhất là thủ tục rườm rà, thật vất vả mới đăng ký xong, La Văn Anh đi vào bên trong khoang hạng nhất, quyền lợi mà Hào Khôn cho cũng không tệ, cô tìm được chỗ ngồi của mình, vén tóc rơi bên tai ra đằng sau. Chỗ ngồi bên cạnh cũng có người, La Văn Anh khẽ cười, ánh mắt chạm đến mặt của đối phương, cô ngăn ra: “Anh? !”

Minh Tranh nhìn cũng không nhìn cô lấy một cái: “Vốn không muốn đi, tạm thời nhận được cuộc điện thoại nói là bên kia rất khó, anh sợ em không đối phó được.”

Tạm thời còn có thể mua được chỗ ngồi cùng nhau?

La Văn Anh quay mặt ra ngoài khoang cabin, cơm chiều không thể không ăn ở trên máy bay, cô uống nước trái cây, bỗng nhiên Minh Tranh gấp rau xà lách cho cô, La Văn Anh ngẩng đầu, ánh mắt giật mình ngạc nhiên nhìn anh: “Tôi cũng có.”

Anh cũng không nói chuyện, quay đầu ra chỗ khác ăn.

Rảnh rỗi tới nhàm chán, Minh Tranh mở báo đọc, lúc trưa La Văn Anh đã uống không ít rượu, đến lúc này còn đau đầu, cũng muốn ngủ, nhưng dù sao ngồi cũng không thoải mái. Minh Tranh nhìn cô: “Muốn ngủ sao?”

“Ừ.” La Văn Anh nhăn mũi lại khó chịu. Minh Tranh đưa tay ôm mặt cô, để cô ngả vào vai mình, cô vùng ra, anh giữ chặt hơn: “Ngủ một lát đi, đến giờ anh gọi em.”

La Văn Anh thật sự rất mệt, quyết định nhắm mắt lại, đầu có chỗ dựa, thực sự ngủ rất say. Cũng không biết ngủ trong bao lâu, cô cảm thấy hơi ngứa ngứa, làn môi mềm mại chạm đến làm cô cảm thấy xa lạ, La Văn Anh khẽ mở mắt, đập vào mắt chính là khuôn mặt tuần tú của Minh Tranh, khoảng cách rất gần, nên cô có thể thấy rõ mặt mũi anh. La Văn Anh trừng mắt: “Anh?”

Anh định thừa dịp lần tới, bị cô đưa tay đẩy ngực ra. Minh Tranh thu hồi động tác, La Văn Anh nổi giận, nói: “Anh làm gì thế?”

Những hành khách xung quanh không khỏi nhìn sang, Minh Tranh dựa vào ghế: “Sắp đến nơi rồi.”

Hỏi một đằng, trả lời một nẻo, nét mặt La Văn Anh khó nén khỏi thất vọng, Minh Tranh nhìn thấy chút son nước nhòen bên môi cô, nghĩ đến chuyện nhất định ngoài miệng mình cũng bị dính một chút, anh kéo tay La Văn Anh để tới bờ môi, lấy ngón tay của cô xoa lên môi mỏng của mình, quả nhiên thấy một màu hồng quyến rũ, thật là mê người. Cô ra sức hất tay ra, Minh Tranh nâng ngón trỏ chỉ vào khóe miệng của mình: “Còn nữa không?”

La Văn Anh quay đầu đi chỗ khác, cho đến khi xuống máy bay cũng không nhìn Minh Tranh lấy một cái. Đi ra sân bay đã có người chờ, La Văn Anh cùng Minh Tranh ngồi vào bên trong xe, cũng không nói gì, xe đi gần hai mươi phút là tới khách sạn năm sao cao cấp của thành phố Đông An, ánh đèn rực rỡ bên ngoài mới sáng lên, cảm giác xa lạ bỗng cuốn tới, La Văn Anh nhìn xung quanh tòa nhà, lại nhìn sang người đàn ông đứng bên cạnh, lại có cảm giác cô đơn không gọi được tên. Chưa được bao lâu sau, bọn họ đi được tới khoảng cách gần như vậy, thậm chí đã cùng chung giường.

Minh Tranh trông thấy vẻ phức tạp trong mắt cô: “Đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai lại bàn công việc.”

La Văn Anh cầm máy tính đi vào gian phòng của mình, trước tiên là đến bên cửa sổ kéo toàn bộ rèm ra, quan sát từ tầng mười tám, mới đầu có cảm giác là ở vị trí cao thật tốt, nhưng, chỉ là cảm giác ngắn ngủi mà thôi, còn nhiều hơn lại là sự khó chịu. Bỗng nhiên tiếng chuông cửa vang lên, ngoại trừ Minh Tranh, La Văn Anh không nghĩ là còn có người khác. Cô đi tới trước cửa, nhưng cũng chưa mở cửa ra ngay: “Có chuyện gì sao?”

“Mở cửa đi, có một số việc muốn nói với em.” Quả nhiên là Minh Tranh. La Văn Anh áp phản lực vào cánh cửa: “Tôi muốn nghỉ ngơi, có chuyện thì gửi tin nhắn đi.”

“Đề phòng anh như vậy ?” Minh Tranh đứng ở trước cửa không nhúc nhích.

“Bây giờ tôi rất buồn ngủ, nếu quả thật có việc gấp, sáng sớm ngày mai tôi sẽ giải quyết.”

Chỉ cách một cánh cửa, gần như có thể nghe được tiếng thở dài rất khê của Minh Tranh, La Văn Anh đồng tai lên, nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa dần, La Văn Anh trở về phòng, nơi nào đó lại cảm thấy phiền lòng. Mở ti vi xem, từ xa nhìn thấy khu phố buôn bán nhộn nhịp, La Văn Anh nghĩ tới có thể mấy ngày nữa sẽ nhiều việc bề bộn, không bằng nhân dịp đêm nay đi dạo một chút, không thì phí hoài một ngày đẹp trời như vậy. La Văn Anh cầm túi xách đi xuống lầu, mua hai bộ quần áo để thay cùng với mỹ phẩm dưỡng da ở phố, đi dạo ở trên đường, tuy rằng thời tiết tiếp tục nóng bức nhưng cũng không thể

nào ngăn cản được đám người ồn ào, La Văn Anh bước ra từ trung tâm thương mại, không khí nóng bức nặng nề phủ vào mặt, cô thở ra một hơi, lại mua một ít đặc sản, lúc này mới đi về hướng khách sạn.

Mới đi tới cửa, ngẩng đầu nhìn thấy Minh Tranh đi ra từ đại sảnh, La Văn Anh muốn tránh cũng không tránh kịp.

“Đi đâu?” Giọng nói Minh Tranh có chút khó chịu.

La Văn Anh giơ túi đồ trong tay lên: “Ngay cả quần áo tôi cũng không mang bộ nào, ngày mai tôi mặc gì đây?”

“Anh dặn người ta đưa tới rồi.”

La Văn Anh thuận miệng nói tiếp: “Khả định không bằng tự tôi mua, làm sao anh biết số đo.”

“Anh đã sờ qua, tự biết.”

La Văn Anh cắn chặt răng: “Tôi đi về.”

“Đợi lát nữa.” Minh Tranh gọi cô lại, vừa lúc điện thoại di động vang lên, La Văn Anh thấy người gọi là Tống Cẩm Trác, cô đưa lên tai nghe: “Alo, Cẩm Trác.”

Minh Tranh hơi nhíu mi, Cẩm Trác? Gọi cũng thật thân mật.

“Đến thành phố Đông An rồi sao?”

“Đến rồi.” La Văn Anh không thềm để ý là Minh Tranh cũng đang ở đây: “Tôi đã gọi điện thoại cho anh, là trợ lý của anh nghe máy.”

Giọng nói của Tống Cẩm Trác giống như phải khôi phục lại tinh thần: “Ừ, định hôm nay có thể gặp em một chút, lúc nào thì trở về?”

“Chậm thì hai – ba ngày, lâu thì một tuần, còn xem thời gian giải quyết hạng mục.”

“Nhớ kỹ, em còn thiếu tôi một cuộc hẹn.” Lời nói của Tống Cẩm Trác để lộ ra vài phần vui mừng, La Văn Anh cúi đầu nhìn mũi chân của mình, quên mất mua đôi giày rồi, may mà cũng không quan trọng lắm, ngày mai còn có thể đi ra ngoài: “Vâng, tôi muốn cảm ơn anh.”

“Chớ nói cảm ơn với tôi, nói không chừng về sau muốn giúp đỡ em cũng không được.”

“Được, hề kêu là tới.”

Sắc mặt Minh Tranh bởi vì bốn chữ “hề kêu là tới” của La Văn Anh mà càng lúc càng u ám, La Văn Anh kết thúc cuộc điện thoại, nói hẹn gặp lại sau đó quyết định đi vào đại sảnh, Minh Tranh lại đưa tay cản lại, đang định nói gì đó nhưng nhìn thấy một bóng người xuống xe từ xa nên dừng lại, anh cất cao giọng gọi: “Cao Tụng.”

Người đó nhanh chóng đi tới chỗ Minh Tranh.

La Văn Anh không cho là khách hàng nào đó của công ty, đã không liên quan, nhất định cô phải đi. Nhưng Minh Tranh vẫn còn nắm chắc tay của cô không buông ra, Cao Tụng bước đến gần: “ Bao lâu rồi cậu không tới thành phố Đông An, thật là nhiều năm chúng ta không gặp nhau?”

Bàn tay Minh Tranh cầm lấy tay La Văn Anh buông ra, vươn tay vỗ lên vai Cao Tụng: “Đi, chúng ta vào trong hãy nói.”

La Văn Anh muốn rời đi lần nữa. Không ngờ Minh Tranh vẫn gọi cô lại: “Eve, em đi sắp xếp, dặn người ta mang mấy thứ tới phòng anh, anh đợi em đấy.” Nói xong đã cùng Cao Tụng vừa cười vừa nói đi về phía thang máy. Mới đi được mấy bước, Minh Tranh lại quay lại: “Tiện thể đem tài liệu ngày mai yêu cầu cầm qua, anh đang cần.”

La Văn Anh sắp xếp mọi việc xong, trở lại phòng bỏ đồ xuống, lấy tài liệu rồi gõ cửa phòng Minh Tranh. Xem ra là hai người đã uống rượu, trên khay trà bày hai cái ly cùng một chai rượu đỏ đã mở, La Văn Anh đem tài liệu giao cho Minh Tranh: “Tôi đi về trước.”

“Vào đi.”

“Đúng đó, vào ngồi một chút đi.” Cao Tụng đùa đùa nói. La Văn Anh cũng không tiện từ chối, Minh Tranh cũng không cho cô cơ hội rời đi, túm chặt cổ tay La Văn Anh lôi cô đi vào trong. Cao Tụng uống rượu đỏ, nhìn thấy có vẻ như quan hệ của hai người không đơn giản, anh thử thăm dò: “Minh Tranh, cô ấy là?”

La Văn Anh mở miệng trước: “Tôi là nhân viên của Hào Khôn, anh có thể gọi tôi là Eve.”

Minh Tranh nhìn cô, nét mặt quái dị.

Cao Tụng lại âm thầm thở dài: “Tớ đã nói rồi đấy, đúng rồi, vừa rồi tớ muốn hỏi, cậu cùng Phó Nhiễm thế nào rồi? Mấy năm rồi mà không thấy cậu kết hôn? Nếu tớ trở về nước lâu hơn một chút nữa, sợ là cậu quên luôn cả tớ chứ?” Cao Tụng hoàn toàn không biết tình hình mấy năm gần đây của Minh Tranh: “Lúc trước cậu đã có nói không phải Phó Nhiễm thì không muốn, mau nói một chút, kết quả ra sao?”

La Văn Anh đứng lại trong phòng ngủ, làn môi nhếch lên cười, ngay cả chính mình cũng cảm thấy miễn cưỡng, nếu trái tim đã vỡ, lại bị va đập thêm một lần nữa, vì sao vẫn là cảm giác tan nát cõi lòng như vậy?

Không phải Phó Nhiễm thì không muốn, không phải cô ấy thì không muốn lập gia đình sao?

Cho nên Minh Tranh mới có thể độc thân nhiều năm như vậy.

Chương 10: Sẽ không đợi anh nữa

Nét mặt Minh Tranh khê thay đổi, một bên Cao Tụng còn không hiểu chuyện gì xảy ra. La Văn Anh lui bước về phía sau nhưng lại không đi, cô đã không có cái gì không thể thừa nhận. Cao Tụng còn đang định nói gì đó, Minh Tranh đẩy đầu vai anh: “Cậu uống nhiều rồi.”

“Xem thường từ lượng của tớ đúng không? Cậu nhanh chóng mời Phó Nhiễm tới đây, nói thật tớ còn chưa từng thấy...”

“Cô ấy đã kết hôn, cũng đã có con trai.”

Cao Tụng ngẩn người, nhưng phản ứng thật chậm: “Cậu cứ đùa tớ?”

Khóe môi La Văn Anh hơi nhếch lên, không biết có phải đang cười hay không, nhưng nghĩ tới tình cảnh này của Minh Tranh, tâm tình đột nhiên rất tốt, đây có tính là vui sướng khi nhìn người khác gặp họa? Minh Tranh ra hiệu La Văn Anh ngồi vào bên cạnh, anh bưng ly rượu lên: “Cậu luôn luôn sống ở nước ngoài thì biết được cái gì chứ? Phó Nhiễm kết hôn cùng Thành Hữu rồi, sinh ra một cậu con trai.”

“Minh Thành Hữu?” Cao Tụng kinh ngạc.

Minh Tranh nhìn chằm chằm ly rượu trong tay gật gật đầu, chất lỏng màu đỏ trong chén khê dao động, La Văn Anh lườm lườm, thấy khóe mắt anh có vẻ hơi hột, không biết trong lòng anh đang trầm tĩnh hay lạnh lẽo, trong lòng cô vẫn còn vui vẻ chưa hề biến mất, nhưng rơi vào đáy mắt anh lại liên biến mất không chút dấu vết. Cao Tụng cũng không nghĩ tới nhận được kết quả như thế, anh giật mình, sau đó chống lại tâm mắt Minh Tranh: “Sao cậu không nói ngay từ đầu?”

Minh Tranh không hề để tâm, dường như không muốn tốn quá nhiều sức lực vào chủ đề này “Còn cậu, gần đây thế nào rồi?”

Hai người tán gẫu mấy chuyện không quan trọng, La Văn Anh ngồi ở bên cạnh, Minh Tranh thấy tinh thần cô không tốt, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình: “Tối đây nghỉ một chút đi.”

“Tôi muốn về nghỉ.”

Minh Tranh đứng dậy, đi đến gian phòng bên trong điều chỉnh nhiệt độ cao lên một chút: “Em đợi một lát đi, ngày mai sẽ phải thảo luận kế hoạch, có vài chi tiết chúng ta cần thống nhất.”

La Văn Anh thấy anh khăng khăng như vậy, liền cầm ly rượu qua, Minh Tranh để lại bàn tay đang hướng về bình rượu của cô: “Em đừng uống.”

Trên người không thoải mái, tốt hơn không nên uống rượu.

Cao Tụng nhìn hai người trao đổi qua lại, im lặng không nói một lời cùng Minh Tranh chạm cốc, La Văn Anh lặng lẽ hướng về phía ghế sofa, trong lúc vô tình hai tiếng người nói chuyện tựa hồ nhẹ đi không ít, trong lỗ tai thanh tịnh tựa như bản thân đang ở trong nhà người kia vậy, La Văn Anh dần dần buông lỏng, hai vai cũng không khấn trương căng thẳng nữa.

Trong lúc mông lung mơ hồ nghe có tiếng bước chân đi tới, thân thể La Văn Anh bỗng nhẹ đi, thế nào bị người ta ôm đến trên giường cũng không biết.

Xung quanh rất nhẹ, lại rất mềm mại, giống như đang rơi vào bên trong tầng mây, La Văn Anh thoải mái mà lật người, bên tai truyền đến tiếng hít thở mờ mờ nóng bỏng mà không hề kiêng kỵ, La Văn Anh ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, bầu trời nổi lên màu trắng bạc, cô đã ngủ bao lâu rồi? Thu lại suy nghĩ trong đầu, cô ngồi dậy nhưng lại cảm giác có gì đó không đúng, mắt trợn lên, La Văn Anh xoay người, quả nhiên nhìn thấy cô đang cựa kề gương mặt tuấn tú của Minh Tranh. Anh dùng lực đỡ cô, cánh tay cũng chế trụ bên eo cô không buông, La Văn Anh động dậy, cảm giác được giữa đùi cô bị một vật gì đó cứng rắn đè lên, cô cũng không phải là cô gái mới lớn, sao có thể không biết đó là cái gì. Minh Tranh tựa hồ nhận ra được cô tỉnh dậy, bàn tay anh vỗ nhẹ lên đầu vai La Văn Anh vài cái: “Ngủ tiếp một lát đi.”

“Tại sao anh không gọi tôi dậy?” Giọng nói của La Văn phát ra mấy phần khàn khàn.

“Tôi thấy em cực kì mệt mỏi.”

La muốn cử động, Minh Tranh lại hành động trước một bước đem đùi gác qua trên thân cô, ngay sau đó cả người cũng hướng qua, anh hướng đến mặt cô hôn, về sau cảm thấy không thỏa mãn, dọc theo cần cổ trắng nõn của La Văn Anh day dưa qua lại. Tiếng hít thở nhẹ nhàng dần trở nên khó nhọc, Minh Tranh dứt khoát hai tay chống ở bên người La Văn Anh, muốn được thỏa mãn nhiều hơn. Hai tay La Văn Anh đẩy trước ngực anh: “Đừng quên bạn thân của tôi vẫn còn ở bên ngoài.”

Minh Tranh nhất thời quên mất, bàn tay anh mang theo dục vọng mong muốn chui vào vật áo cô, tỉ mỉ hôn lên vành tai tinh tế của cô: “Tôi chỉ muốn ôm em một chút.”

La Văn Anh mở to hai mắt nhìn chăm chăm vật dụng treo lơ lửng trên trần nhà, cô tránh đi những tiếp xúc thân mật cùng Minh Tranh: “Tôi không phải người nói một đằng làm một nẻo, Minh Tranh, lời nói ngày trước không lẽ anh không hề nhớ?”

Động tác Minh Tranh dừng lại, tiếng hít thở mạnh mẽ vẫn như cũ đan xen nơi gò má cô, sau một lúc lâu, anh mới ngẩng đầu: “Ngày đó rõ ràng là em muốn kết thúc, tôi còn chưa đồng ý.”

“Anh không phải cũng đáp ứng sao?” La Văn Anh không cho anh cơ hội hồi hận: “Chúng ta không nên như vậy.”

Tầm mắt cô từ đầu đến cuối cũng không liếc anh một cái, Minh Tranh đưa tay nắm cằm La Văn Anh, bị cô né tránh, anh dứt khoát dùng bàn tay giữ chặt gò má của cô, ép cô không thể không cùng mình đối diện: “Em nói, chúng ta phải thế nào?”

“Minh Tranh, anh coi tôi là gì?” La Văn Anh khó khăn nhìn vào đáy mắt anh “Trước khi trong lòng không bỏ xuống được, cũng không cần mở lòng mình ra đón nhận người khác, tôi đối với anh thế nào chắc anh cũng biết, nhưng chung quy bây giờ đã không còn như vậy nữa, hiểu không?”

Ánh mắt Minh Tranh chất chứa nỗi đau âm ỉ, bàn tay vuốt ve gương mặt cô: “Thật không thể chờ anh sao?”

La Văn Anh trả lời thẳng thắn: “Tôi không phải là anh, không có nghĩa vụ đứng sau chờ đợi anh, mong mỗi một ngày nào đó anh sẽ ngoảnh đầu lại, nếu như ba năm, năm năm sau, tôi còn có thể chờ được không? Minh Tranh, trên đời này không có quy luật nói ai nhất định phải chờ đợi ai, thích mới có thể quan tâm, cho nên tôi đối với tình cảm không miễn cưỡng, nếu ngày nào đó tôi ngay cả những lời này đều lười phải nói với anh, vậy...”

Minh Tranh bỗng nhiên sợ hãi khi phải nghe những lời tiếp theo, anh trầm giọng cắt ngang lời nói La Văn Anh: “Tại sao trước kia chờ được, hiện tại đột nhiên lại muốn kết thúc?”

“Tùy anh nghĩ.” Cô đột nhiên cảm thấy mờ mịt, lần trước kiên trì, cô không tin Minh Tranh không hiểu lòng người, người đàn ông này dày dặc kinh nghiệm trên thương trường, trong lòng xem sự tình vĩnh viễn tựa như gương sáng, nếu anh đã có lòng trốn tránh, cô cần gì phải tự làm khổ bản thân? Minh Tranh nhếch môi, muốn từ trong mắt La Văn Anh nhìn ra chút gì, anh lạnh lùng nói: “Không phải là bởi vì Tống Cẩm Trác?”

Cô nhìn chằm chằm anh một lát, nghe được tiếng tim mình vỡ từng mảnh, châm biếm làm sao, đôi tay La Văn Anh hướng ngực anh đẩy ra: “Tôi muốn đứng lên.”

“Trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã.” Người đàn ông không khỏi lên giọng.

“Không phải.” Dù cho đến lúc này, cô cũng không hề hành động theo cảm tính, cũng không làm liên lụy Tống Cẩm Trác.

“Vậy thì vì cái gì?” Minh Tranh khẩu khí hùng hổ dọa người.

La Văn Anh bị anh kiềm ở hai vai không thể động đậy: “Minh Tranh, anh tự mình xây dựng một thế giới chỉ có bản thân và Phó Nhiễm, còn ai có thể chen chân vào đây?”

Con người Minh Tranh âm trầm một chút, La Văn Anh vốn định che đậy nội tâm chua xót, lại bị người đàn ông bên cạnh này lôi kéo ra ngoài, anh không cho phép cô trốn tránh, còn phải hành hạ cô, như vậy không cần nói cũng biết sẽ làm cô tổn thương đến mức nào.

“Đừng nói như vậy, em biết em đối với tôi không phải là như vậy.”

La Văn Anh giật mình, lại lắc đầu nói: “Tôi không biết.”

Cô đặt hi vọng có thể cùng Minh Tranh nói rõ ràng mọi chuyện, đây là lí do tốt nhất để La Văn Anh thuyết phục bản thân, Minh Tranh nhìn thẳng vào hai mắt cô, ánh mắt lưu chuyển, anh rõ ràng thấy bên trong đôi mắt lóe sáng, nhưng lời nói vừa đến cửa miệng đã phải nghẹn lại. Thật là cô đã chuẩn bị xong hết mọi thứ sao? Minh Tranh suy nghĩ vẩn vơ, từ một nơi nào đó sâu thẳm vang lên một tiếng « Không »

La Văn Anh nhìn ra sự mù mịt từ đáy mắt anh, cô giống như bị người khác tát một gáo nước lạnh, lại tự cười bản thân đã quá hi vọng vào đoạn tình cảm này, cô bình thường bề bộn công việc không có thời gian để đọc tiểu thuyết ngôn tình, nhưng tại sao ngay giờ phút này lại hi vọng tình tiết trong truyện sẽ xảy ra cho chính bản thân mình?

Không giống nhau?

Đúng vậy, lên giường, lại là cách duy nhất? Nhưng vậy thì thế nào, trong lòng anh vẫn không có cô. La Văn Anh mệt mỏi quay đầu sang chỗ khác, nhắc nhở Minh Tranh: “Chúng ta còn một vài kế hoạch cần thống nhất, thời gian còn sớm, đứng lên đi.”

Minh Tranh không nói gì, La Văn Anh đem hai tay của anh tách ra, anh đã không còn giữ sức nữa, hai người một trái một phải ngồi ở đầu giường, La Văn Anh tóc vén ra sau tai, đứng lên muốn rời đi. Minh Tranh giơ tay muốn bắt lấy tay cô nhưng lại bất lực. La Văn Anh kéo cửa phòng ra đi ra ngoài, bước chân mềm nhũn đạp thảm trải sàn, rơi vào không gian hỗn loạn cùng bao la mờ mịt, trở lại phòng mới phát hiện điện thoại di động của mình bỏ quên trên giường, La Văn Anh vừa nhìn, đã thấy có cuộc gọi của Tống Cẩm Trác.

Thời gian còn sớm, cũng không tiện gọi lại quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, La Văn Anh đi phòng tắm rửa, đứng ở trước cửa sổ sát đất nhìn thành phố dưới chân đang thức giấc, Minh Tranh cũng đứng ở trong phòng cùng một nơi, tại sao biết rõ có những thứ vốn dĩ trong tâm với, lại đưa tay ra mà vẫn không thể nắm bắt?

Kỳ thật, chỉ cần anh nói một câu, là có thể đem La Văn Anh giữ ở bên người.

Nhưng đúng là lời anh nói không giống nhau, anh không hề giấu diếm La Văn Anh, đã từng yêu nhau say đắm như vậy, giống như dây leo quấn chặt trong tim anh, bất kể là ai cũng không thể chen chân vào, nhưng mấy năm rồi anh vẫn như vậy, đây cũng là thật.

Bàn tay La Văn Anh đặt lên nơi trái tim, đột nhiên liền không cảm giác được tiếng tim đập. Thay quần áo xong, những thứ cần mang theo đều được chuẩn bị kỹ càng, La Văn Anh không thấy đói, cũng chưa ăn bữa sáng, cô đi tới trước phòng Minh Tranh gõ vài cái. Minh Tranh đi ra đưa mắt nhìn cô, La Văn Anh đã khôi phục tâm tình buồn bã: “Thời gian không còn sớm nữa rồi, chúng ta đi thôi, lái xe đi còn phải mất nửa tiếng.”

Minh Tranh gật gật đầu, sau đó đi ra.

La Văn Anh mới bước ra được vài bước, tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, cô liếc mắt thấy là Tống Cẩm Trác, bước chân chậm lại đi ở phía sau, La Văn Anh bắt điện thoại: “Alo, Cẩm Trác?”

“Em đang ở đâu?”

“Tôi còn ở quán rượu, đang định ra ngoài.”

“Làm sao lúc về không gọi điện lại cho anh?”

La Văn Anh ngẩng đầu, thấy Minh Tranh đứng trước cửa thang máy chờ cô: “Thật ngại quá, tôi định đến giờ nghỉ trưa sẽ gọi cho anh, không nghĩ tới anh dậy sớm như vậy.”

Đầu bên kia điện thoại mơ hồ có thể nghe được tiếng còi xe. Tống Cẩm Trác vô cùng kiềm lời, tùy ý nói vài câu sau đó thì ngắt máy. Thang máy đã mở ra, La Văn Anh vội vàng chen vào, Minh Tranh nhìn chằm vào điện thoại trong tay cô suy nghĩ gì đó, tài xế từ bãi đỗ xe chạy ra, hai người xuyên qua ánh sáng chiếu trên nền gạch về phía cửa, La Văn Anh hoài nghi mình nhìn lầm rồi, thiếu chút nữa giơ tay lên để dụi mắt.

Tống Cẩm Trác đang đứng dựa trước xe, bộ dáng phong trần có chút mệt mỏi, nhưng không thể che dấu hết phong thái của Tống thiếu, người đàn ông toàn thân mặc tây trang, ánh mắt đã che dấu vẻ mệt mỏi, anh không nói nhiều, đi đến vẫy tay La Văn Anh: “Anh còn nghĩ không theo kịp em, thật không ngờ vừa đúng lúc gặp em được một lát.”

Chương 11 : Quan hệ thân mật

La Văn Anh cơ hồ bước hụt.

Minh Tranh đứng ở bên cạnh, gương mặt càng lúc càng đen, tài xế lái xe tới, Minh Tranh kéo La Văn Anh đi về phía trước, tài xế vội mở cửa xe ra cho hai người.

La Văn Anh biết thời gian không còn nhiều, cô bước tới rước mặt Tống Cẩm Trác, trên mặt vẫn không che giấu được sự ngạc nhiên “Sao anh lại ở đây?”

“Em ở đây, thì anh tới”

La Văn Anh suy nghĩ, ra vẻ hoài nghi.

Tống Cẩm Trác giương môi cười cười, giọng nói trong sáng, nhẹ nhàng đi vào lòng cô ” Đùa với em đó, anh đến thành phố công tác, thuận đường chạy qua nhà em, cũng vừa vặn chưa tới giờ, cho nên tình cờ ghé nhà gặp em một chút.

La Văn Anh thấy sắc mặt Tống Cẩm Trác lộ vẻ mệt mỏi “Làm sao anh biết em ở đây?”

Tống Cẩm Trác ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu cô tiến lại gần, La Văn Anh cảm thấy động tác của anh thật hài hước, cô cười nhẹ, nhưng cô nghe được lời khi này nói anh đang làm việc, cho nên cô bước nhanh tới bên người Tống Cẩm Trác “Anh nói đi”

“Cái này anh chỉ nói ột mình em biết thôi đó” gương mặt tuấn tú của Tống Cẩm Trác kề sát vành tai cô, hơi thở nóng bỏng phả vào làm cô lúng túng ” Anh lấy việc công làm việc tư, nói mấy câu liên lạc thư ký đem lịch trình chuyến bay cùng quán bar mà em đã đi”

La Văn Anh chưa kịp tiêu hóa hết lời nói, cô vội vàng tránh mặt sang nơi khác.

Ngón tay thon dài của Tống Cẩm Trác đưa lên đẩy đẩy một mắt “Nhìn đôi mắt của anh này, xã giao từ tối hôm qua tới rạng sáng nay, sáng phải dậy sớm, anh phải ngủ bù mới được”

“Ừ, anh về nghỉ ngơi đi, em giờ phải ra ngoài làm một vài dự án”

Tổng Cẩm Trác đưa tay chìa ra trước mặt cô “Em cho anh mượn chìa khóa nhà em đi”

“Anh định làm gì?”

“Cho anh vào đây ngủ một lát”

La Văn Anh bị dọa cho tới ngốc luôn “Anh đã xong việc chưa? Em đi tìm một phòng cho anh”

Tổng Cẩm Trác đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô, Minh Tranh ra hiệu cho tài xế hạ cửa sổ xe xuống, nhìn ra ngoài, vừa vặn anh mắt nhìn thấy hai người đang nắm tay nhau, trong lòng ngực trào lên sự tức giận cùng phần nộ, mà La Văn Anh vẫn đang nói chuyện cùng Tổng Cẩm Trác.

Phía sau truyền đến tiếng còi xe inh ỏi, La Văn Anh liếc nhìn, sau đó quay đầu nói với Tổng Cẩm Trác “Thật xin lỗi, em phải đi công việc rồi”

“Khi nào em về?”

“Nếu như thuận lợi...” La Văn Anh suy nghĩ một chút “Sau mười hai giờ đi, có thể em phải ăn trưa với đối tác nữa”

“Được” Tổng Cẩm Trác rút tay lại “Không làm phiền em nữa, hôm nay anh mời em ăn tối, anh vừa mới đặt một bàn ở nhà hàng gần đây, sau khi em xong việc thì gọi anh”

“Được” Lời đã đến nước này, La Văn Anh không thể cự tuyệt được.

Tổng Cẩm Trác đi tới xe, mở cửa bên ghế lái phụ ra, La Văn Anh cũng xoay người bước đi.

“Đợi một chút” Tổng Cẩm Trác gọi cô lại, trên tay cầm một gói đồ “Sữa đậu nành cùng bánh bao, em ăn đi cho nóng”

La Văn Anh nhin không được mà đùa giỡn “Anh có phải thần thông quảng đại tới mức này không, ngay cả việc em chưa ăn sáng mà anh cũng đoán được à?”

Tổng Cẩm Trác nhú mày, đem đồ nhét vào tay La Văn Anh “Anh thật không biết, anh mua trên đường, không biết em đã ăn chưa, 50 – 50 thôi”

La Văn Anh cầm cái túi giơ lên “Cảm ơn anh, em phải đi đây, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi nha”

“Đi đi” Tổng Cẩm Trác cầm điện thoại, mắt nhìn thấy La Văn Anh đã đi xe, mới đưa chìa khóa xe cho người phục vụ, sau đó tiến vào đại sảnh.

La Văn Anh ngồi vào phía sau xe, ánh mắt Minh Tranh nhìn cô “Chưa ăn sáng?”

“Vâng” La Văn Anh đáp nhẹ, rồi sau đó đóng cửa xe lại.

Giọng nói Minh Tranh có chút tức giận “Tại sao không nói với tôi?”

La Văn Anh cầm bịch sữa đậu nành ra, bên trong đó có một túi giấy đựng mấy cái bánh bao “Anh cũng chưa ăn sao?”

Mặt Minh Tranh càng đen hơn, híp mắt lại, nếu không phải anh thấy cô đói bụng, thì anh đã cầm mấy thứ đó ném ra ngoài cửa sổ rồi. La Văn Anh nâng niu bịch sữa đậu nành trong tay, thật ầm nha, vừa lúc bà đi cả tối, cô không thể ăn đồ lạnh, lúc này không thấy đói, giờ ngủ thấy mùi thơm của sữa và bánh, bụng liền cồn cào ngay.

Minh Tranh hừ nhẹ “Sau này không được để tôi phải chờ”

La Văn Anh nhìn thấy bộ dáng phúc hắc của anh, cũng không thêm để ý lắm, mặc nhiên ngồi thưởng thức bữa sáng một cách ngon lành. Cái miệng nhỏ nhắn của cô cắn miếng bánh, Minh Tranh nhìn cô chăm chăm, từng miếng từng miếng như cắn vào trên người anh, làm cho các dây thần kinh căng lên thật đau đớn.

Bên tai truyền đến vài tiếng hừ lạnh.

Ánh mắt La Văn Anh tỏ vẻ nghi ngờ, nhìn Minh Tranh, người đàn ông này có tâm sự liên không nói, giữ trong lòng làm gì thế không biết “Thật lạ nha, vừa ra khỏi nhà anh ta liền xuất hiện, thật không biết là trùng hợp hay đã hẹn trước nhỉ?”

La Văn Anh đang cầm đồ ăn sáng Tống Cẩm Trác mua cho, nghe được lời nói của Minh Tranh, cảm thấy không vui ” Anh không biết cách tôn trọng người khác sao? Anh ấy đi công tác, nếu không có anh ấy thì dự án không dễ ký như vậy đâu?”

“Thế nào, cảm động khi thấy anh ta máu chảy đầu rơi vì mình sao?”

La Văn Anh nghe vậy, chẳng còn khẩu vị để mà ăn nữa, cô đem đồ ăn nhét lại trong túi, không tranh cãi cùng anh nữa “Tùy anh, muốn nói sao cũng được”

Tài xế thấy không khí trong xe có gì đó không đúng, vội vàng dời ánh mắt ra khỏi gương chiếu hậu.

La Văn Anh không nói gì nữa, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Minh Tranh thì nhắm chặt mắt, lồng ngực vì tức giận mà căng cứng, anh đưa một tay gác lên trán, không khí trong xe càng lúc càng bế tắc.

Dự án còn có một chút rắc rối, nói chuyện đến trưa nhưng vẫn đi đến thống nhất, nhưng tốt xấu gì đối phương cũng nể mặt Minh Tranh, La Văn Anh đi theo Minh Tranh vào nhà hàng, một phòng Vip rộng rãi, trang hoàng lộng lẫy đã được bao trọn, đối phương cung kính rót rượu cho hai người. La Văn Anh thấy mặt Minh Tranh lạnh tanh, cô không nói gì, cầm ly rượu đứng lên, Minh Tranh đưa tay cản động tác của cô lại, sắc mặt đen thui, khuôn mặt tuần tú nhìn sang người đàn ông đối diện “Eve, hai ngày này thân thể không thoải mái, không nên để cô ấy uống”

“Được” Đối phương liên tục gạt đầu “Dự án cần phải thay đổi một số điểm sao?”

Minh Tranh vung tay xuống, ra hiệu phục vụ mang cho La Văn Anh một ly nước ấm.

Kỳ thật cô cũng không thấy khó chịu gì mấy, nhưng thấy Minh Tranh mở miệng nói, cô cũng vui vẻ tiếp nhận, đâu có ai thích mỗi ngày lết dạ bằng rượu đâu.

Minh Tranh uống không ít rượu, cho nên có thể nói, trên bàn rượu cái gì cũng đàm phán một cách dễ dàng, ăn một bữa cơm, vấn đề còn sót lại cũng đã giải quyết xong, lần này Đông An thị đi thật không uống công. Chẳng qua là mấy ngày tiếp theo, còn phải đến tận nơi thăm dò nữa. La Văn Anh chưa kịp nghĩ gì, tài xế chờ hai người bên ngoài cửa, Minh Tranh bước hơi loạng choạng, nhưng không muốn ai đỡ, lúc bước ra ngoài bị ánh mặt trời chiếu vào, làm cho anh một trận choáng váng.

Đối phương bên công ty bạn liền nhanh chóng tiến lên “Minh tổng, tôi đưa ngài về”

Minh Tranh xua tay “Không cần”

Người đàn ông đưa mắt nhìn La Văn Anh “Eve, cô giúp tôi, đừng để cho Minh tổng té ngã”

La Văn Anh nhìn Minh Tranh, liền hỏi “Anh đi được chứ?”

Minh Tranh vẫn không đáp ứng, ổn định tinh thần rồi ngồi yên vào vị trí.

La Văn Anh chào đối tác xong, liền bước về phía xe, Minh Tranh nhíu mày, tỏ vẻ không kiên nhẫn, thời điểm La Văn Anh đóng cửa xe, Minh Tranh lấy ra bình nước khoáng, xe chạy một đoạn đường dài, nhưng anh vẫn chưa mở nắp chai ra.

La Văn Anh cầm điện thoại nhìn thời gian hiển thị, cũng đã hai giờ rưỡi, thấy có tin nhắn của mẹ La, cô giương môi lên, nhanh chóng lướt tay chạm vào để đọc tin nhắn.

Khi ngẩng đầu lên, bất ngờ thấy ánh mắt u ám của Minh Tranh, La Văn Anh xoay tầm mắt, thấy anh vừa vặn nắp chai ra, uống một ngụm nước. Lại cảm thấy dạ dày còn cào khó chịu, anh cố gắng kiềm chế, vừa lúc tài xế thấy liền hỏi “Minh tổng, ngài không sao chứ?”

Tài xế vội vàng cho xe dừng bên đường, Minh tranh xuống xe, ngồi xuống một chỗ trống trải bên đường, La Văn Anh vẫn ngồi yên, thấy Minh Tranh đưa hai tay chống đầu gối, sắc mặt đỏ lên, tựa hồ rất khó chịu.

Tài xế liếc nhìn “La tiểu thư, nếu không cô xuống xem một chút đi”

La Văn Anh không động đậy “Không có chuyện gì đâu, nôn hết ra là khỏe lại thôi”.

Tài xế ngồi ở ghế lái phân vân do dự, La Văn Anh thấy dường như anh ta muốn xuống xe ” Chúng ta xuống che ngài ấy lại, lỡ có người quen đi qua, nhìn thấy thì không hay lắm”

“Kỳ thật, Minh tổng rất cô đơn, tôi đã nhiều lần thấy ngài ấy uống say, có lúc tôi đưa ngài về nhà, mặc dù nhà lớn nhưng rất lạnh lẽo”

La Văn Anh nhìn chằm chằm người đàn ông ngoài cửa sổ, nửa đùa nửa thật nói ” Mỗi người chúng ta có một hoàn cảnh khác nhau, không ai giống ai, anh ta tốt xấu gì vẫn là tổng giám đốc có phải không?”

Tài xế nghe vậy, suy nghĩ một chút, tỏ vẻ tán đồng.

Minh Tranh nôn khan, nhưng không có thức ăn, chỉ toàn là rượu, khi không nôn được nữa, anh đứng dậy nhưng không trở lại xe, chỉ đứng yên đó, ánh mắt nhìn xa xăm một cách xuất thần, xuyên qua cửa sổ, cô thấy anh đứng bất động tại chỗ.

Phồn hoa đô thị, rơi vào trong mắt, bất quá cũng chỉ là ảo ảnh mờ nhạt.

Minh Tranh nheo mắt lại, tùy ý để cho ánh nắng chiếu vào đỉnh đầu, thời điểm này trong ngày là lúc mặt trời gay gắt nhất, La Văn Anh đưa tay lên che trán, tựa hồ ánh nắng đã muốn thiêu cháy cô mất rồi.

Tài xế khó hiểu “Minh tổng đứng ở đó không sợ bị cảm nắng sao?”

La Văn Anh suy nghĩ một chút, đẩy cửa bước xuống xe, ánh nắng chiếu vào người cô, La Văn Anh đi tới bên cạnh Minh Tranh, thấy trên mặt anh toàn là mồ hôi, áo sơ mi gỡ hai nút ra, lộ cả xương quai xanh, mồ hôi tí tách rơi. La Văn Anh bị nắng nóng tới choáng váng, Minh Tranh nhắm mắt lại, tựa hồ như đang tắm nắng.

“Trở về nhà thôi, anh cần phải nghỉ ngơi” giọng nói La Văn Anh không cao lắm.

Minh Tranh mở to mắt nhìn cô, cũng không biết đây là đâu, ngay cả chút gió đều không có, Minh Tranh vẫn đứng bất động, La Văn Anh nhìn đồng hồ “Nếu như anh muốn ở đây, thì tôi tự bắt xe về, để tài xế lái cho anh, tránh cho việc anh bị cảm nắng mà chẳng có ai đưa về”

Môi của Minh Tranh khô nứt, trong cổ họng bỏng rát đau đớn “Muốn về nhanh như vậy sao?”

La Văn Anh trả lời “Không phải gấp gáp muốn về, mà ngồi đây chờ khôn

g bằng về nhà”

Minh Tranh cười lạnh gật gật đầu, LA Văn Anh thấy sắc mặt anh khó coi, cô không đành lòng, thở dài tiến lên đỡ anh “Vào trong xe đi, uống tí nước sẽ dễ chịu hơn”

Minh Tranh dùng sức đẩy tay cô ra, cũng không quay đầu lại, anh bước đi.

Chương 12 : Minh Tranh, tôi muốn thiết lập mối quan hệ cùng người khác

Hai người một lần nữa trở lại chỗ ngồi phía sau xe, nhìn nhau không nói gì.

Xe chạy về phía trước, rất nhanh dừng ở cửa khách sạn.

La Văn Anh đưa tay mở cửa xe ra, lại thấy Minh Tranh vẫn đang dựa đầu vào ghế ngồi, dường như đã ngủ thiếp đi.

Cô hơi nhú mào, tài xế quay đầu lại gọi. ” Tổng tài?”

Người vẫn ngủ say không trả lời, La Văn Anh hướng tài xế nói. “Cứ để anh ấy ngủ, anh tạm thời dừng xe ở đây đi.”

“Vâng.”

Cô mở cửa xe đi xuống, tài xế mở điều hòa cao thêm một chút, ngồi trong xe cùng với Minh Tranh.

La Văn Anh trở lại khách sạn, đem lời Tổng Giám Trác nói ném ra sau gáy, cô đi vào trong thang máy, nhìn thang máy chậm rãi đi lên, cô cầm thẻ phòng trở về phòng của mình, sau đó đi tới cửa sổ sát đất nhìn xuống, xe công ty còn dừng phía dưới, có lẽ Minh Tranh vẫn còn ngủ ở bên trong.

La Văn Anh uống hai ly nước, thân thể mệt mỏi vô cùng, cô cuộn tròn người nằm trên giường, từ từ đi vào giấc ngủ, cả người cũng dần dần dần ra, sau cùng dứt khoát lười biếng nằm sấp xuống, không muốn nghĩ gì nữa.

Một hồi chuông điện thoại vang lên, La Văn Anh nghiêng người, lúc mở mắt theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối rồi.

Cô đưa tay lên tủ đầu giường tìm kiếm, vừa cầm đến điện thoại thì thấy là Tổng Cẩm Trác gọi. Trong đầu chợt nhớ đến một vài chuyện xảy ra lúc trước, cô đưa điện thoại đến tai nghe.

“Alo, La tiểu thư?”

Nghe cách Tổng Cẩm Trác xưng hô, La Văn Anh cười cười ngồi dậy. “Là tôi, Tổng tiên sinh.”

Trong giọng nói Tổng Cẩm Trác có thể nghe được mấy phần tiếc nuối. “Em còn chưa trở lại sao?”

La Văn Anh nhìn ngẩn căn phòng trước mắt, giờ này chắc cũng tầm 8 giờ rồi, cô nói dối không giỏi, dứt khoát thẳng thắn nói thật. “Thật ngại, sau khi em trở về đã ngủ một giấc, vừa mới tỉnh dậy.”

Tổng Cẩm Trác lên tiếng trả lời. “Em còn nợ anh bữa cơm tối, ra ngoài đi, anh ở đại sảnh khách sạn chờ em.”

“Oh, được.”

La Văn Anh nhanh chóng đứng dậy đi tắm, thay bộ quần áo khác rồi cầm túi xách đi xuống.

Tổng Cẩm Trác ngồi trên sofa trong đại sảnh chờ cô, cảm thấy rảnh rỗi đến vô vị, rút cuốn tạp chí bên cạnh đặt lên đùi xem, La Văn Anh đi đến bên cạnh anh, giọng nói mang theo vài phần nhỏ nhẹ. “Thật ngại quá.”

Tổng Cẩm Trác ngẩng đầu, tầm mắt nhìn đến người trước mặt, bởi vì là ra ngoài ăn tối nên La Văn Anh ăn mặc không giống như thường ngày, phía trên là một chiếc áo cotton không tay màu trắng thuần khiết, hai bên mép vai còn thêu đường viền nhún hình lá sen, phía dưới là quần ống suông tơ tằm màu xanh da trời lửng đến đầu gối, dưới chân mang giày sandal, nhìn qua đơn giản nhưng lại thu hút ánh nhìn của nhiều người, cô thấy ngại vì đã để Tổng Cẩm Trác đợi lâu, cho nên đi xuống có chút gấp gáp. Tổng Cẩm Trác lộ ra vẻ hài lòng, anh cười tủm tỉm thu lại cuốn tạp chí trên tay. “Đi thôi.”

La Văn Anh ngồi vào trong xe, liếc mắt thấy tinh thần Tổng Cẩm Trác như tràn đầy sức sống. “Em cho là anh đi về rồi.”

Tổng Cẩm Trác gõ gõ tay lái, mắt chuyên chú nhìn về phía trước. “Hi vọng anh đi về?”

“Anh không phải rất bận rộn sao?”

“Hôm nay tự cho phép mình nghỉ một ngày, ngày mai lại lái xe đi, dù sao cũng không xa.”

Trong lòng La Văn Anh có chút cảm động. “Kỳ thật không cần như vậy, dù sao mấy ngày nữa em cũng sẽ trở lại Nghênh An, bữa cơm hôm nay coi như là phạt em chậm trễ, em mời.”

Tổng Cẩm Trác nhìn cô. “Vậy anh phải chọn nhà hàng đắt tiền nhất.”

Điện thoại di động trong túi xách vang lên, La Văn Anh lấy ra nhìn, trên màn hình hiển thị là Minh Tranh.

La Văn Anh dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ lên màn hình vài cái nhưng không nghe, ánh mắt Tổng Cẩm Trác nhìn về một bên mặt cô, thấy cô cụp mắt xuống, cứ nhìn chăm chú vào điện thoại đến gần người, không nhận, cũng không tắt.

Tổng Cẩm Trác nhìn không được hiểu kỳ. “Ai vậy a?”

La Văn Anh nhẹ giọng. “Là sếp của em.”

“Vậy sao cô không nghe điện thoại?” Tổng Cẩm Trác dừng đèn đỏ. “Có lẽ có chuyện gì đó.”

“Anh ấy thì có thể có chuyện gì?” La Văn Anh buột miệng nói ra, suy nghĩ một chút, cô lại nói thêm. “Kế hoạch làm việc ngày mai vẫn tiếp tục như cũ, tư liệu cũng đã làm xong...không cần phải chuẩn bị gì nữa.”

Tổng Cẩm Trác đối với chuyện giữa Minh Tranh và La Văn Anh cũng không phải hoàn toàn không biết, hai người trước đã từng đính hôn, sau đó lại giải trừ hôn ước, cả thành phố Nghênh An một thời gian đều ồn

ào huyền ảo chuyện này. Nhìn thấy tâm tình cô suy sụp tựa như không muốn nói gì nữa, Tống Cẩm Trác lái xe đi. “Muốn ăn cái gì?”

“Anh không phải nói muốn chọn nhà hàng đắt tiền nhất sao?”

Tống Cẩm Trác không khỏi cười nói. “Bình thường cùng bạn bè ra ngoài, ăn uống chỉ cần có hương vị, còn khi đi xã giao, thì mới cần phô trương.”

Sau một lúc, Tống Cẩm Trác dừng xe trước một nhà hàng mang vẻ cổ xưa, anh cùng La Văn Anh tiến vào đại sảnh. “Món ăn Quảng Đông, có được không?”

“Có thể.”

Hai người ngồi vào bàn gần cửa sổ, điện thoại của La Văn Anh vang lên lần nữa, cô tắt chuông rồi để vào trong túi.

Tống Cẩm Trác cầm lấy bình trà sứ thanh hoa rót vào chén trà của La Văn Anh, từ thần sắc của cô có thể nhìn ra được một chút manh mối, anh không hỏi gì nữa, gọi món ăn rồi cùng La Văn Anh nói chuyện.

La Văn Anh nhìn quanh bốn phía, khung cảnh cao nhã thanh tịnh, là một chỗ tốt hiếm thấy. “Anh thường đến thành phố Đông An?”

“Không, đây cũng là lần đầu tiên.”

“Vậy sao anh lại tìm được chỗ này?”

Tống Cẩm Trác cười dựa lưng vào ghế. “Anh tìm được trên mạng. Thật ra lúc em trở lại anh đã thấy được, nhưng không có gọi, chỉ muốn nhìn em một chút xem em có nhớ hay không đáp ứng chuyện anh đã nói, nhưng thấy em tinh thần mệt mỏi, muốn đợi em nghỉ ngơi thật tốt rồi hãy nói, sau đó ngồi trong phòng suy nghĩ một chút xem bữa tối ăn ở đâu. Không nghĩ tới em vậy mà lại ngủ quên mất, hoàn toàn không nhớ gì đến anh.”

“Sao có thể chứ.” La Văn Anh đem tóc vén ra sau tai. “Lúc ấy em thật sự buồn ngủ, anh xem bây giờ tinh thần em rất tốt, có thể ăn nhiều một chút.”

Thức ăn rất nhanh được bưng lên, bên trong phòng nhiệt độ vừa đủ, từng món ăn đầy đủ màu sắc hương vị khiến người ta cảm thấy hứng thú, Tống Cẩm Trác dùng muỗng múc một ít thức ăn vào chén La Văn Anh. “Nghe nói mùi vị không tệ.”

La Văn Anh ngủ một buổi chiều, sớm đã đói đến ngực dán vào lưng, cô đưa vào trong miệng cắn một cái, ra sức gặm đầu.

“Đừng vội.” Tống Cẩm Trác buồn cười, nâng chén trà lên hớp một ngụm, La Văn Anh mặc dù rất đói, nhưng từ nhỏ đã được giáo dục tốt nên cũng không đến mức ăn ngốn nghiêng. Tống Cẩm Trác nhìn cô, trong mắt ẩn hiện nét cười. “Thích thì cứ há miệng ăn, không cần phải để ý người khác.”

“Miệng không mở to được.” La Văn Anh cầm lấy khăn tay nhẹ lau khóe miệng. “Có chút thói quen nhất thời không thể thay đổi được.”

Tống Cẩm Trác ra hiệu người phục vụ đem món tráng miệng sữa hai lớp đưa cho La Văn Anh, đợi người đi rồi, anh tự tay gấp thức ăn cho cô. “Anh nghe nói từ sau khi em cùng Minh gia giải trừ hôn ước, cũng không có tính đến chuyện yêu đương nữa, tại sao vậy? Cũng là bởi vì vấn đề thói quen sao?”

La Văn Anh cắn một miếng tôm, hương vị thơm ngon tỏa ra trong miệng, cô ngẩng đầu nhìn Tống Cẩm Trác đang nhìn mình chăm chăm. “Không phải.”

Nói ra hai chữ này, ngữ điệu cũng nhỏ dần, La Văn Anh uống chút nước rồi mới lên tiếng. “Chỉ là không gặp được đối tượng thích hợp mà thôi, em cũng từng xem mắt vài người nhưng sau đó không có gặp lại.”

Tống Cẩm Trác nghe vậy còn cười lên. “Xem ra vẫn là thời cơ chưa đến, vậy em nói một chút, anh thế nào?”

La Văn Anh lúc trước đi xem mắt, đa số đều chỉ dừng lại ở việc lưu lại số điện thoại, trở về cũng không có suy nghĩ hay mơ tưởng gì khác, không điện thoại cũng không nhắn tin, đừng nói đến việc gặp lại lần thứ hai. Trường hợp giống như Tống Cẩm Trác bây giờ, thật sự là lần đầu tiên.

Tổng Cẩm Trác nâng đĩa. “Chúng ta sao không thử xem, giống như những người yêu nhau bình thường, gọi điện thoại hẹn nhau ăn cơm, nói chuyện tình cảm yêu đương một chút, suy cho cùng cũng không thể đứng bất động tại chỗ mãi được.”

Lời này của Tổng Cẩm Trác không phải cô chưa từng nghĩ qua, nhưng Minh Tranh vẫn luôn đứng ở nơi đó không động, cho nên cô cũng chỉ có thể cố gắng theo cùng, nhưng thật ra người anh chờ không phải là mình, cô hao tổn chừng đó thời gian cùng tuổi thanh xuân, đến tột cùng có xứng đáng hay không?

La Văn Anh nghiêm túc cân trọng đối diện Tổng Cẩm Trác. “Anh sẽ cùng em kết hôn sao?”

Tổng Cẩm Trác đặt hai tay xuống mép bàn, ăn ngay nói thật. “Không biết, anh hiện tại không thể cho em hứa hẹn gì, thích hợp hay không thích hợp phải qua lại một thời gian mới có thể biết rõ.”

La Văn Anh cười gật đầu. “Nếu anh nói đồng ý, em nghĩ không chừng đã sớm bị anh dọa bỏ chạy.”

Ít ra cô cùng Tổng Cẩm Trác là hai người giống nhau, cùng đứng ở điểm xuất phát, không có chuyện ai chờ đợi ai.

Ăn cơm xong, Tổng Cẩm Trác sáng sớm ngày mai còn phải quay về thành phố cho nên cũng không đi đến nơi khác, La Văn Anh nhìn ra ngoài cửa xe, tay đang để trên đầu gối bỗng nhiên bị kéo qua. Lòng bàn tay Tổng Cẩm Trác hơi mát lạnh, La Văn Anh cũng không thấy có gì ác cảm, suy nghĩ vẫn còn ở nơi nào đó xa xăm.

Trở lại khách sạn, La Văn Anh đứng ở cửa đại sảnh chờ hân, Tổng Cẩm Trác đưa chìa khóa xe cho nhân viên đậu xe rồi xoay người đi về phía cô.

La Văn Anh mở điện thoại lên, nhìn thấy có mười mấy cuộc gọi nhỡ của Minh Tranh.

Tổng Cẩm Trác thấy cô xuất thần, cũng không hỏi kỹ. “Đi thôi, anh đưa em lên lầu.”

“Không cần.” La Văn Anh cùng hân bước vào trong thang máy. “Em đã hẹn với mẹ sẽ cùng bà nói chuyện qua webcam, nếu để bà đợi lâu sẽ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của bà, có anh ở đây nói chuyện không tiện cho lắm.”

“Có cái gì không tiện?” Tổng Cẩm Trác cười tựa vào thang máy. “Nói không chừng mẹ em nhìn thấy anh và em trẻ thế này còn ở chung một chỗ, ngày mai sẽ bắt chúng ta đi đ

ến cục dân chính đăng ký.”

La Văn Anh sao lại có thể nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Tổng Cẩm Trác, cô ngẩng đầu vờ như đang nhìn phim số, cửa thang máy ding một tiếng mở ra. La Văn Anh vô thức nhìn về phía Tổng Cẩm Trác.

Nam nhân cười làm động tác mời. “Hôm khác anh sẽ gọi cho em, thay anh gửi lời hỏi thăm đến bác gái.”

“Được.” La Văn Anh đi ra thang máy, trong lòng thấy nhẹ nhõm.

Phòng của Tổng Cẩm Trác ở tầng phía trên, đợi cửa thang máy đóng lại, La Văn Anh xoay người đi về phía phòng mình.

Lơ đãng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Minh Tranh một thân lẻ loi đứng ở trước cửa phòng cô, bóng người kéo dài trên mặt đất, trong lòng La Văn Anh không nhịn được cảm thấy chua xót, cô đi về phía trước, bước chân càng lúc càng nặng nề. Minh Tranh nghe được tiếng động, đôi mắt âm u thâm trầm nhìn thẳng về phía La Văn Anh. “Tại sao không nhận điện thoại của anh?”

La Văn Anh lấy chìa khóa phòng ra, cửa bị Minh Tranh chặn phía trước không biết làm sao, cô đứng trước mặt anh. “Có chuyện gì sao?”

Minh Tranh hòa hoãn nói. “Ăn cơm chưa?”

La Văn Anh gật đầu. “Mới ăn bên ngoài về.”

Minh Tranh lúc này đang đói bụng, buổi chiều ngủ mơ mơ màng màng, lúc thức dậy nhớ đến La Văn Anh, điện thoại lại gọi không được, gõ cửa phòng cũng không ai trả lời. “Là đi ra ngoài cùng anh ta sao?”

La Văn Anh đưa tay đẩy Minh Tranh qua một bên, lấy chìa khóa ra muốn mở cửa đi vào, cô cúi thấp đầu, cũng không nhìn đến anh một lần, La Văn Anh nghe được trong giọng nói của mình mang theo tuyệt vọng cùng đau đớn, vốn chỉ là những từ ngữ mờ nhạt, nhưng khi nói ra lại ẩn chứa sức mạnh rõ ràng.

“Minh Tranh, tôi quyết định kết giao cùng Tống Cẩm Trác, vừa rồi chúng tôi đã xác định quan hệ.”

203. Phiên Ngoại 13

Chương 13 : Em yêu anh

Huyết sắc trên gương mặt Minh Tranh dần dần rút đi, ánh mắt anh rét lạnh, nhưng ngược lại như trào dâng từng tầng sóng lớn, mơ hồ có thể thấy từng tầng một tràn ra đến mức khó có thể tin.

“Em nói cái gì?” Giọng nói phẫn nộ của anh gần như bùng nổ, lên đến đỉnh điểm, lại tuyệt đối không thể phá vỡ được.

Tinh thần La Văn Anh tỉnh táo, nắm chặt lòng bàn tay đầy mồ hôi, cô dùng giọng điệu mà đến mình cũng không ngờ tới nói: “Em nói, em và Tống Cẩm Trác chính thức kết giao .”

Minh Tranh đứng ở bên cạnh La Văn Anh, lưng của anh dán sát vào cửa: “Em lặp lại lần nữa.”

“Em muốn bắt đầu cuộc sống mới .”

“Em lặp lại lần nữa.” Minh Tranh cất cao ngữ điệu, La Văn Anh dùng ba câu nói khác nhau nói cùng một ý, cô không tin anh nghe không hiểu.

“Em lặp lại lần nữa!”

La Văn Anh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm nam nhân bên cạnh, “Được, em nói một lần cuối cùng, mặc kệ anh giả ngu hay là không nghe được, mời nhìn miệng em, đem những lời nói sau đây của em ghi nhớ từng chữ vào lòng. Minh Tranh, không ai vĩnh viễn chờ anh vô điều kiện. Hiện tại em gặp gỡ Tống Cẩm Trác, cho dù là tài trí hoặc bối cảnh gia đình hai bên của chúng em đều rất xứng đôi, em muốn cùng anh ấy bắt đầu, em muốn lập gia đình, em muốn có một người đàn ông đứng ở bên cạnh em, mà không phải là em đứng từ xa nhìn bóng lưng của họ, lại vĩnh viễn chỉ có thể bước từng bước giữa khoảng cách đó, anh, nghe rõ rồi chứ?”

Giọng điệu cô gần như là gào thét lên tiếng, màng nhĩ Minh Tranh phát run lên, anh cố chấp giữ La Văn Anh trước cửa, không chịu cho cô vào trong. Sau khi La Văn Anh tỉnh táo lại, ngực đau đang như bị một nhát dao đâm thẳng vào được hòa hoãn chút ít, cô ra vẻ nhẹ nhàng: “Lão đại, anh nhanh đi ăn cơm đi, em muốn vào trong nghỉ ngơi sớm.”

Ánh mắt Minh Tranh đỏ ngầu, tầm mắt dường như giống cái đinh đâm thẳng vào trên người La Văn Anh: “Em nhắc lại lời nói vừa rồi một lần nữa cho anh.”

Phẫn nộ trong lòng La Văn Anh đột nhiên bùng nổ: “Anh còn muốn thế nào nữa, có phải kết thúc hay bắt đầu chỉ có thể do anh nói hay không, chúng ta đã từng có bắt đầu ư? Minh Tranh, anh thật ích kỷ, anh muốn lãng phí cả cuộc đời em cho đến chết sao? Anh không thể đạt được ước muốn, cho nên cũng muốn lôi kéo em làm đệm lưng sao?”

Minh Tranh mở miệng muốn nói gì, lại bị lời nói của La Văn Anh làm cho ngạc nhiên, sắc mặt trắng bệch.

Đúng vậy, cô chỉ trích anh như vậy, mỗi câu, mỗi chữ đều khắc sâu vào lòng Minh Tranh, chính anh không chịu buông tay, lại cũng không chịu toàn tâm toàn ý tiếp nhận La Văn Anh, chính là do anh ích kỷ.

Nhưng, ích kỷ thì ích kỷ.

Minh Tranh không muốn để cô rời đi, cô muốn đi tìm cuộc sống mới, anh phải làm sao bây giờ?

Minh Tranh nâng đôi tay nắm chặt bờ vai La Văn Anh, anh dùng chút hy vọng còn lại nói với La Văn Anh: “Không có tình yêu, chẳng lẽ em còn muốn thử sao? Văn Anh, chỉ ít thì em yêu anh.”

Ánh mắt La Văn Anh trợn lên, cô nhìn chăm chăm Minh Tranh, dưới ánh mắt chăm chú của cô, trong lòng của người đàn ông cảm thấy thất bại. Chóp mũi La Văn Anh chua xót, hình ảnh trong mắt dần dần trở nên mơ hồ, cô nhìn không rõ người đàn ông gần trong gang tấc, đến cả ngũ quan quen thuộc còn không nhìn thấy, nói chi là tim của anh.

La Văn Anh đau đến muốn khóc thành tiếng nhưng lại cắn chặt môi đem bi thương giấu kín trong lòng: “Minh Tranh, anh nói em yêu anh?”

Minh Tranh giật mình, sắc mặt khó coi: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Chỉ ít, La Văn Anh chưa từng chân thật biểu đạt cùng anh.

La Văn Anh dùng sức gật gật đầu, không có một chút ý tứ nào muốn giấu diếm, cô cười lên xóa sạch trào phúng: “Đúng, trước hôm nay em còn yêu anh, Minh Tranh, em yêu anh, em hiểu rõ hơn ai hết, thì ra anh đã nhận ra? Là một năm trước, hay hai năm trước, hay là thời điểm lần đầu tiên chúng ta gặp nhau?”

Minh Tranh gần như mất hồn nhìn La Văn Anh, anh á khẩu không trả lời được.

Bờ vai La Văn Anh bị anh giữ chặt: “Minh Tranh, anh cũng đã biết, anh hiểu rõ tình cảm của em dành cho anh, nhưng trước giờ lại không hề kiêng dè thể hiện quyền luyến với người khác trước mặt em, anh xem em là cái gì? Đúng, chỉ ít em yêu anh, anh cũng đã nói ra những lời này, cũng bởi vì như vậy, anh mới không kiêng nể gì đem em buộc ở bên người, anh sẽ ăn hết em rồi không bỏ đi sao?”

Đây là điều mà La Văn Anh khó tiếp nhận nhất. Minh Tranh không nói thẳng ra trước, La Văn Anh chỉ ít còn có thể tự an ủi mình, anh có thể chỉ là ra đi không đúng lúc, cũng không hiểu rõ tâm ý của cô, cứ việc dùng hành động của cô để chứng minh tất cả, nhưng La Văn Anh nghĩ là, có thể, anh không hề thương cô.

Nhưng hôm nay, xem ra so với ai anh cũng đã rõ ràng, nói không chừng so với cô càng rõ ràng hơn.

Cô thấp thỏm lo âu, suy tính thiệt hơn, cô đau khổ, có phải hay không cô cũng đều để ở trong mắt?

Bàn tay Minh Tranh dùng sức, muốn ôm La Văn Anh vào trong ngực, cô lại giống như đột nhiên bị kích thích, đột nhiên đưa tay đẩy mạnh anh ra, Minh Tranh bị đẩy tới cánh cửa, La Văn Anh lại túm chặt cánh tay của anh, đem cơ thể cao lớn kéo hướng bên cạnh.

Cô lấy thẻ từ mở cửa phòng đi vào trong, Minh Tranh quay về hướng La Văn Anh đi vào, cô quay đầu, không nhìn anh. Minh Tranh chỉ thấy hình ảnh cô dần dần nhỏ lại, anh đưa tay muốn chắn cửa, nhưng cánh cửa lại đóng sầm ngay trước mặt anh.

Đôi tay La Văn Anh cầm chặt lấy tay nắm cửa mới khiến cho thân thể của mình không trượt xuống, dường như không còn khí lực chống đỡ để đi về phía trước, La Văn Anh ngơ ngẩn dựa vào cửa, trong phòng ngủ vẫn chưa bật đèn, tầm mắt liên mơ hồ, lúc này không cần vì không muốn nhìn mà nhắm mắt lại. La Văn Anh trừng lớn hai mắt, nhưng, nhìn không thể nhìn, cô vẫn nhìn không rõ giống như cũ.

Minh Tranh nhìn chăm chăm cánh cửa vừa khép lại, từng bước xa, cũng cắt ngang khoảng cách chưa bao giờ có giữa anh và La Văn Anh

Anh đột nhiên có dự cảm, lần này, La Văn Anh thật sự sẽ không bước cùng anh nữa.

Minh Tranh lui về phía sau hai bước, cho đến khi phần lưng dựa vào vách tường, La Văn Anh nghiêng ngả lảo đảo đi thẳng về phía trước, không có ánh đèn, cô nhìn không rõ giường ở đâu, liên tục bị ngã mấy lần mới đụng đến mép giường, La Văn Anh kéo chăn mền trùm kín người.

Tổng Cẩm Trác trở lại phòng, tắm rửa qua, thay xong quần áo, nghĩ nghĩ muốn gọi điện thoại cho La Văn Anh.

Nhưng điện thoại di động của cô liên tục rơi vào trạng thái không có người nghe, Tổng Cẩm Trác suy nghĩ một chút, bấm số máy bàn riêng bên trong phòng La Văn Anh.

Chuông điện thoại thúc giục vang lên, dường như nếu cô không nhận, đối phương sẽ không bỏ qua. La Văn Anh đi tới tủ đầu giường, cho dù cố đè nén giọng nói, nhưng vẫn có thể mơ hồ nghe được một chút ghen ngào “Alô”

“Văn Anh, em làm sao vậy?”

La Văn Anh ngồi trên thảm trải sàn, đưa tay lau nước mắt, “Không có gì cả. ” Cô nhận ra giọng nói của Tống Cẩm Trác, sau đó liền nói “Ngủ ngon.”

“Đợi một chút” Tống Cẩm Trác nôn nóng lên tiếng “Không phải vừa rồi vẫn rất tốt sao?”

“Em không sao thật mà, anh đừng lo lắng.”

Tống Cẩm Trác tắt máy, La Văn Anh đem điện thoại bỏ lại chỗ cũ, cô đứng dậy bật bóng đèn nhỏ bên trong phòng, Tống Cẩm Trác bước ra khỏi thang máy đi tới trước cửa phòng La Văn Anh, cũng không thấy có người bên ngoài.

Anh đưa tay ấn hướng chuông cửa.

“Anh đi đi!”

Tống Cẩm Trác bị thái độ của La Văn Anh làm cho giật mình, nhưng ý thức cũng biết cô không phải hướng về phía mình. Tống Cẩm Trác nhấn chuông cửa “Văn Anh, là anh.”

La Văn Anh vào toilet dùng nước lạnh rửa mặt, đôi mắt nhìn trong gương đỏ bừng, nhìn là biết vừa khóc.

Cô đi tới cửa, đè ép giọng nói “Có chuyện gì sao? Em đang ngủ.”

“Em mở cửa ra.”

La Văn Anh đưa tay dò hướng tay cầm cửa, cửa khẽ mở một kẽ hở, sau khi nhìn rõ ràng bên ngoài chỉ có một mình Tống Cẩm Trác, lúc này La Văn Anh mới mở hoàn toàn mở cánh cửa “Đã trễ thế này còn không nghỉ ngơi?”

Tống Cẩm Trác nhìn mắt của cô, La Văn Anh tự ý đi vào trong phòng, anh bước vào rồi tiện tay đóng cửa lại “Chuyện gì vậy?”

Cô ngồi trên ghế sofa, vùi mặt vào lồng ngực “Đột nhiên nhớ nhà.”

Tống Cẩm Trác không nhịn được cười, anh ngồi vào bên cạnh La Văn Anh, thấy cô không chịu nói liền không hỏi tới nữa, đưa tay nắm ở bờ vai La Văn Anh ” Ai cha, đã bao tuổi rồi mà còn nhớ nhà?”

“Chẳng lẽ anh không nhớ sao?”

Tống Cẩm Trác cười cười “Lòng anh vốn rất hoang dã, cho nên mẹ anh chỉ hi vọng có người có thể quản anh, nhưng đâu phải ai cũng

g quản được” Lời nói của Tống Cẩm Trác có một chút thâm ý, lòng bàn tay vỗ bờ vai La Văn Anh “Phải có người làm anh cam tâm tình nguyện thu hồi tính tình”

La Văn Anh mặt hướng phía Tống Cẩm Trác “Anh là lãng tử sao?”

Anh khẽ nhếch môi mỉm cười “Cái này cần phải xem sao đã.”

La Văn Anh vô tâm cùng nói đùa cùng anh, hai chân co lên, hai tay ôm chặt đùi, Tống Cẩm Trác thấy móng tay mượt mà phần của cô hồng lộ ở bên ngoài, ánh mắt anh khẽ biến đổi, ngẩng đầu nhìn hướng La Văn Anh.

Cô nhắm chặt hai mắt, bộ dạng cực kỳ mệt mỏi, đoạn tình cảm này từ lúc bắt đầu cho đến nay, luôn dính chặt trong lòng cô, bây giờ cuối cùng dứt bỏ được, trong lòng lập tức cảm thấy trống rỗng, cả người cảm thấy vô vị.

Hôm sau tỉnh lại, cô không nghĩ tới Tống Cẩm Trác vẫn còn ở đây, người đàn ông quy quy củ củ nằm trên ghế sa lon, đắp tấm chăn mỏng, La Văn Anh bò dậy, Tống Cẩm Trác nghe được động tĩnh mở mắt ra, “Tỉnh rồi sao?”

“Sao anh không trở về phòng.”

“Tối hôm qua thấy em khóc thành gấu trúc, nếu anh không quan tâm mà về phòng, sợ em nghĩ không thông thì làm sao bây giờ?”

La Văn Anh xoa nhẹ khóe mắt, “Anh thấy em yếu ớt như vậy à?”

“Nhanh tắm rửa đi, đợi lát nữa dẫn em đi ăn sáng.” Tổng Cẩm Trác đứng dậy, đi về phía cửa, trước khi đi còn dặn dò “Nhớ trước khi đi ra ngoài trang điểm lại một chút, lỡ may có vị khách hàng nào nhìn thấy thấy bộ dáng này của em, có thể cho là em bị ông chủ ngược đãi đấy.”

La Văn Anh nghĩ đến Minh Tranh, huyết thái dương lại tê rần, lúc này đầu cô rất đau.

Tổng Cẩm Trác thấy cô ngẩn người, anh trở lại bên cạnh La Văn Anh “Anh xem một chút... ngày hôm qua dì cả của anh gọi điện thoại cho anh.”

“?” La Văn Anh không rõ nguyên do.

“Bà biết rõ chúng ta đều đi công tác ở đây, muốn anh chú ý quan tâm em, trở lại Nghênh An thị thì dẫn em về nhà.”

Đã nhanh như vậy sao?

La Văn Anh không lên tiếng, Tổng Cẩm Trác cười đi tới mở cửa ra, “Cho nên em cần chú ý thư giãn tinh thần, đừng để đến lúc đó đi lại nói anh không biết chăm sóc em”

Đang định bước ra, Tổng Cẩm Trác xoay người lại hướng La Văn Anh nói “Anh về phòng thay quần áo, em chờ anh.”

Cửa thang đóng lại.

Minh Tranh đứng nép vào góc tường, vừa mới tới đây đã bắt gặp Tổng Cẩm Trác từ trong phòng La Văn Anh đi ra ngoài, câu nói cuối cùng kia rơi vào trong tai anh, Tổng Cẩm Trác mặt mày cười vui vẻ, một tay đút trong túi quần, một tay kia vẫy vẫy La Văn Anh.

Chư

204. Phiên Ngoại 14

Chương 14 : Đành phải buông tay

La Văn Anh đi tới cửa, dường như còn cùng Tổng Cẩm Trác nói đôi câu, sau đó mới đem cửa phòng đóng lại. Minh Tranh đứng tại chỗ, vốn muốn cùng La Văn Anh nói chuyện cho rõ ràng, anh từ sau khi trở về cả đêm chưa ngủ, nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy câu kia “ít nhất em yêu anh” rất không ổn, bây giờ nhìn thấy Tổng Cẩm Trác từ trong phòng của cô ra ngoài, nếu như chỉ là vừa vào trong, chắc sẽ không nói đi thay đồ.

Giải thích duy nhất, là Tổng Cẩm Trác ở lại đó nguyên một buổi tối. Chuyện Minh Tranh khó tiếp nhận cũng không phải là sự thật này, anh biết rõ La Văn Anh thương anh, cũng biết tính cách La Văn Anh, không thể làm ra chuyện ấu trĩ. Chỉ có thể thấy được chứng minh tốt nhất, là cô thật sự muốn dứt bỏ anh để bắt đầu cuộc sống mới. Minh Tranh ngẩng đầu nhìn Tổng Cẩm Trác đang cất bước đi tới, anh không tiến lên mà xoay người vào thang máy.

Cho đến khi cửa thang máy khép lại, ánh mắt Minh Tranh mới từ nơi xa thu hồi lại, tay anh ấn ấn lên thái dương, La Văn Anh nói đúng, là anh ích kỷ, anh rõ ràng không tốt, vẫn còn muốn trối La Văn Anh tiếp khách. Trở lại trong phòng, Minh Tranh ngã người trên giường lớn, chưa bao giờ bị mệt mỏi áp đảo như lúc này, anh có cảm giác ngay cả khí lực đứng lên cũng bị mất.

Những câu La Văn Anh khàn cả giọng khiển trách phảng phất ở bên tai, Minh Tranh nặng nề nhắm mắt, tay chân xương cốt bó buộc, vô cùng chua xót chết lặng.

Nửa giờ sau, La Văn Anh cùng Tổng Cẩm Trác ngồi ở quán rượu bên trong phòng ăn, Tổng Cẩm Trác có chuyện gấp gáp trở về trước, cùng La Văn Anh ăn qua bữa sáng xong liền lái xe nhanh chóng rời đi. La Văn Anh ngồi tại trong đại sảnh chờ Minh Tranh, mắt thấy thời gian hẹn đã qua một chút, lại thủy chung không thấy hình bóng anh đâu.

Thấy tài xế đi nhanh đến, La Văn Anh đứng dậy, cho rằng Minh Tranh đã ở trong xe “Tôi còn chờ ở đây, không nghĩ tới...”

“Tổng giám đốc không có xuống dưới” tài xế mở miệng “Tôi thấy đã đến giờ, nên lúc này mới tới hỏi một chút.”

La Văn Anh lần nữa đánh giá tình hình trước mắt, Minh Tranh luôn luôn sẽ không trễ đến, cô không chút do dự đi đến quầy lễ tân “Thật ngại, xin giúp tôi bố trí nhân viên hỏi thúc được không?”

“Được.”

Minh Tranh đang lúc mơ hồ nghe được chuông điện thoại bên trong phòng vang không ngừng, anh định mặc kệ, nhưng chuông reo không ngừng nghỉ cơ hồ muốn đâm thủng màng nhĩ, anh rõ ràng cầm điện thoại đứng lên.

Bên trong truyền đến một giọng nữ thật máy móc “Xin chào ngài, ngài gọi nhân viên hỏi thúc đã tới...”

Người đàn ông đem điện thoại ném lên trên tủ đầu giường.

La Văn Anh cùng tài xế lại đợi thêm nửa buổi, lật cuốn tạp chí trong tay thêm một tờ, La Văn Anh thấy bản tin tức tài chính và kinh tế có đưa tin về Minh Tranh, đây là nội dung hai kỳ trước, người đàn ông với làn môi mỏng, sóng mũi cứng chắc giữa lông mày, góc chụp hết sức rõ ràng, ngón tay La Văn Anh không khỏi mơn trớn khuôn mặt của anh, mấy tấm hình chụp đối ngoại anh đều rất ít cười.

Thấy đã qua thời gian ước định cùng công ty đối phương, có điện thoại gọi tới trên điện thoại di động La Văn Anh, cô nói dối là kẹt xe, đối phương cũng lịch sự không thúc giục nữa.

La Văn Anh quyết định lên lầu, cô nói tài xế lên xe chuẩn bị tốt, vào thang máy đi tới tầng của Minh Tranh, cô tìm được số phòng liền ấn vang chuông cửa.

Thủy chung không thấy có người ra mở cửa, nhưng nhân viên lễ tân nói Minh Tranh có nhận điện thoại, khẳng định chắn chắn anh có ở bên trong.

La Văn Anh dứt khoát dùng tay ra sức đập lên cửa “Minh Tranh!”

Chờ đợi trong giây lát, vẫn không nghe được chút động tĩnh nào, La Văn Anh lại dè chuông cửa không thả “Hào Khôn là của anh, anh nếu không đem nó để ở trong lòng thì tôi bây giờ sẽ trở về Nghênh An thị, dù sao cái phương án này...”

Lời còn chưa dứt, cửa đột nhiên bị mở ra, Minh Tranh đã sớm ăn mặc chỉnh tề, con ngươi lạnh lẽo sâu thẳm đảo qua bên cạnh La Văn Anh, đáy mắt ẩn hiện vẻ xa lạ cùng xa cách, có vài thứ đã bị tận anh lực giấu ở đáy lòng, sắc mặt anh vẫn như trước, lướt qua bên người La Văn Anh đi về phía trước.

Cô đi tới đem cửa phòng đóng lại, đi nhanh theo phía sau Minh Tranh.

Hai người lần lượt đi vào thang máy, không gian thu hẹp bên trong không có người nào khác, La Văn Anh cúi thấp đầu, trải qua một phen phát tiết tối hôm qua, nói thẳng thắn xong liền cảm thấy không có lời gì còn có thể nói, Minh Tranh duy trì sự trầm mặc từ đầu đến cuối, cho đến khi cửa thang máy ding một tiếng mở ra, ánh mắt La Văn Anh đảo qua bên cạnh Minh Tranh, thấy tầm mắt anh mở to, sau đó không nói tiếng nào đi ra ngoài trước cô.

La Văn Anh theo ở phía sau, nhìn bóng lưng cao ngất của người đàn ông đi ra đại sảnh, mọi chuyện phẳng phất như trở về thời điểm bọn họ mới quen biết nhau, anh đối với người khác luôn ra vẻ đề phòng và không muốn gần gũi, đã từng làm La Văn Anh cảm thấy tim đập nhanh, quanh đi quẩn lại, bọn họ vẫn là đứng yên tại chỗ, anh đi ở phía trước, chẳng qua lần này có chút khác biệt, La Văn Anh sẽ không tiếp tục đuổi theo anh nữa.

Hai người lên xe, tài xế khởi động cho xe chạy, có lẽ cảm thấy không khí bên trong xe quá mức ngột ngạt, anh ta mở ra nhạc lên, một màn ngày hôm qua tái hiện, kèm theo làn điệu réo rắt thấm thiết xa xưa quanh quẩn ở trong tai, La Văn Anh như có điều suy nghĩ, tầm mắt Minh Tranh nhìn ra ngoài cửa sổ, mắt xuất thần không biết nhìn chăm chăm nơi nào.

Tài xế chở bọn họ đi đến nơi, trừ chuyện đàm phán công việc, nhất định phải có xã giao qua lại, Minh Tranh cơ hồ không cùng La Văn Anh nói qua nửa câu nào khác.

Qua hai ngày, chuyện ở nơi này cũng xử lý tốt toàn bộ.

Tổng Cẩm Trác sớm gọi điện thoại cho La Văn Anh, nói là đã về tới Nghênh An, lúc đi cũng vội vàng, không thể nói chuyện nhiều, qua mấy câu liên cúp điện thoại.

Minh Tranh cùng La Văn Anh ngồi ở bên trong khoang hạng nhất, để ngăn ngừa sự lúng túng không cần thiết, La Văn Anh lên máy bay liền hướng mặt nhìn ra bên ngoài, mà Minh Tranh lại lựa chọn phương thức như cũ là nhắm mắt làm ngơ, anh lấy bịt mắt lại nghỉ ngơi, hai người đơn độc chung sống một thời gian, cứ như vậy từng phút từng giây giằng vò lẫn nhau.

La Văn Anh cũng không nói cho Tổng Cẩm Trác mấy giờ máy bay hạ cánh, ngoài sân bay có xe riêng Hào Khôn chờ sẵn, La Văn Anh theo Minh Tranh đi tới, tài xế xuống dưới tiếp nhận hành lý trong tay bọn họ.

“Văn Anh.” Một chiếc Lexus màu đen dừng ở bên cạnh, Tổng Cẩm Trác thò đầu ra “Lên xe đi”

“Làm sao anh biết thời gian em trở về?”

Tổng Cẩm Trác cười ra hiệu cô đến gần “Anh thần thông quảng đại, đi thôi, dẫn em đi ăn cơm tối.”

La Văn Anh không khỏi đưa mắt nhìn Minh Tranh, người đàn ông ngồi bên trong xe, anh chuyển ánh mắt hướng tài xế ra hiệu cho xe chạy.

Tài xế đi tới, đem hành lý La Văn Anh trả lại cho cô.

Tổng Cẩm Trác xuống xe thay cô mở cửa xe bên ghế phụ, hai chiếc xe cơ hồ đồng thời cùng xuất phát, nhưng đi ngược hướng.

Thời tiết nóng bức, La Văn Anh mới xuống máy bay, khẩu vị cũng không ngon, sau khi ăn cơm xong Tổng Cẩm Trác đưa cô về nhà “Trở về ngủ một giấc cho ngon, ngày mai anh không rảnh, cuối tuần sẽ tìm em.”

La Văn Anh gật đầu “Cảm ơn anh, đã trễ như vậy còn tới đón em.”

Tổng Cẩm Trác nắm chặt tay cô “Cảm ơn cái gì, em bây giờ là bạn gái của anh, làm vậy là chuyện tất nhiên.”

Đầu La Văn Anh dựa vào hướng lưng ghế dựa, làn môi cô nhẹ giương lên, chỉ ít ở cùng một chỗ với Tổng Cẩm Trác sẽ không có áp lực, anh có công việc của anh, lại càng sẽ không vì cô mà xem nhẹ những chuyện khác, điều này làm cho La Văn Anh cảm thấy rất nhẹ nhàng.

Tới nơi, Tổng Cẩm Trác giúp đỡ La Văn Anh đem hành lý đi lên, kỳ thật chỉ có một ít quần áo để tắm rửa cùng với đặc sản

ua ở Đông An, La Văn Anh để Tổng Cẩm Trác ngồi xuống ghế sofa, lấy ra một phần để hướng bàn trà “Chút anh mang về cho hai bác nếm thử.”

“Được” Tổng Cẩm Trác nhấc chân lên “Bọn họ nhất định sẽ nói, em là người con dâu hiểu chuyện.”

La Văn Anh giương mắt nhìn về phía anh, gặp anh cũng đang cười mà như không nhìn chăm chăm cô “Muốn uống gì không? Coffee được không?”

“Cũng được.”

Động tác La Văn Anh quen thuộc, bắt đầu pha cà phê, không mất bao lâu, bên trong phòng khách tràn ngập hương vị coffee đặc trưng, cô thích kiểu sinh hoạt riêng tư như vậy, cũng không phải là vì muốn biểu hiện điều gì, pha nấu cà phê, xem sách, ngẫu nhiên nếu tâm tình nóng nảy sẽ tốt lên không ít.

Tổng Cẩm Trác ngồi chơi một tí mà đã muộn nên anh đứng dậy muốn về nhà, La Văn Anh đưa anh ra cửa, vốn tinh thần đang không tốt, cũng không muốn lưu giữ anh lại, đơn giản thu dọn xong trong phòng bếp, La Văn Anh đến phòng tắm tắm rửa qua.

Trời càng về khuya, nhưng cô không thể ngủ được.

Thấy đồng hồ treo tường chỉ tới số 11, La Văn Anh đứng dậy đi đến phòng khách rót ly nước, thời gian cô không ở đây có người làm tới quét dọn qua, nhưng La Văn Anh làm sao cũng xem không vừa mắt, quyết định đi đến toilet ôm thùng nước, lấy ra cái khăn lông sạch sẽ đứng trước cửa sổ sát đất chà lau.

Toàn bộ đèn bên trong phòng khách đều mở lên, trong tiểu khu cơ hồ không thấy bóng người, nếu ngẩng đầu lên nhìn, cũng có thể thấy một tầng khác thường, La Văn Anh đứng lên ghế, cánh tay hoạt động liên tục, cô cũng không biết muốn phát tiết cái gì, chỉ muốn làm mình càng mệt mỗi một chút, như vậy có khả năng sẽ dễ ngủ hơn.

Minh Tranh ngồi ở bên trong xe, điều thuốc đang hút cháy gần hết, nóng tới ngón tay cũng không cảm nhận được, ánh mắt anh nhìn chằm chằm thân ảnh trên lầu 6, bên trong xe yên lặng, thậm chí có thể nghe được âm thanh chính mình hút thuốc, anh kìm chế xúc động muốn đi lên lầu, ánh mắt mệt mỏi, hiện lên cả tơ máu đỏ, Minh Tranh thở dài, cuối cùng lái xe rời đi.

Trở lại trong căn nhà lạnh lẽo, Triệu Lan biết rõ hôm nay anh trở về, nhưng chờ đến rất khuya không thấy anh, gọi điện thoại biết rõ anh ở công ty nên cũng yên lòng.

Minh Tranh ở trước cửa thay xong giày lên lầu, một ngọn đèn cũng không thềm mở lên, anh mệt mỏi lê hai chân trở lại trong phòng.

Hôm sau, trước khi ra cửa La Văn Anh tận lực trang điểm hai mắt, không có cách nào khác, tối hôm qua hình như trọn đêm chưa nhắm mắt, đi vào đại sảnh của Hào Khôn, thấy Tiểu Chu cùng Tạ Nam đang đợi thang máy.

Thấy La Văn Anh đi tới, Tiểu Chu kích động phát tay “Eve.”

Tạ Nam cũng ngoan ngoãn chào hỏi.

La Văn Anh thấy hai người lại dính vào với nhau, không tỏ vẻ giật mình, Tiểu Chu líu ríu nói “Eve, ngày hôm qua chị trở về lúc nào?”

“Khoảng 5 giờ chiều.”

“Chị không về công ty phải không?”

La Văn Anh gật đầu “Vừa vặn đến lúc tan việc, chị về nhà.”

“Xem đi, vẫn là lão đại yêu việc như mạng.” Tiểu Chu than thở.

“Lão đại thế nào?” Tạ Nam đứng bên cạnh buột miệng nói ra, ý thức được mình hỏi quá mau, vội cẩn thận dè dặt nhìn về phía La Văn Anh, may mà La Văn Anh tựa hồ cũng không có hứng thú, ánh mắt nhìn thẳng chăm chăm từng số thang máy nhảy.

Tiểu Chu lần nữa phát huy tính nhiều chuyện đặc biệt “Ngày hôm qua Lão đại tới công ty, cô không tăng ca cho nên không nhìn thấy, tôi vừa lúc đang định chỉnh lý tư liệu, tôi thấy sắc mặt anh ấy có vẻ mệt mỏi, sắc mặt cũng không tốt, tôi mới rên thăm gặp xui, liền bị anh ấy gọi một cú điện thoại, bảo tôi đem hết một nửa tư liệu đưa vào phòng làm việc, chắc tới rạng sáng nay anh ấy mới trở về.”

Tạ Nam thoáng xuất thần “Mới đi công tác về mà còn liều mạng như vậy sao?”

“Còn không phải sao?” Tiểu Chu nhìn về phía La Văn Anh “Eve, công việc ở Đông An thuận lợi không?”

La Văn Anh nói hai chữ thuận lợi, sau đó nhấc chân đi vào bên trong thang máy.

205. Phiên Ngoại 15

Chương 15 : Rượu giao bôi

Tiểu Chu cảm thấy có điều gì đó rất kì lạ. Cô nháy mắt với Tạ Nam, hai người theo La Văn Anh đi vào.

Tạ Nam lên phòng làm việc, đúng lúc cửa phòng đang mở, xuyên qua cửa chớp có thể thấy người đàn ông ngồi bên trong. Tạ Nam đi pha cốc sữa rồi đem vào phòng làm việc Minh Tranh. Mọi ngày, cà phê đều do cô chuẩn bị nên Minh Tranh nghe thấy tiếng bước chân cũng không ngẩng đầu lên, cho đến khi Tạ Nam đặt cốc sữa gần anh, Minh Tranh bừng lên đến bờ môi, phát hiện hương vị có gì không đúng mới liếc mắt nhìn cốc sữa.

“Lão đại, buổi sáng uống cà phê không tốt nên em pha sữa cho anh.”

Minh Tranh nhớ lại một sáng, anh uống sữa cùng La Văn Anh dù bình thường bản thân có thói quen uống cà phê; thế nhưng, hôm đó uống sữa thấy rất ngon. Minh Tranh nắm chặt chiếc bút trong tay, uống hai ngụm sữa rồi mới đặt xuống, “Đem ghi chép cuộc họp hai ngày trước vào đây.”

Tạ Nam thấy anh không nổi giận, lập tức bước ra ngoài.

La Văn Anh dựa vào ghế làm việc nhắm mắt nghỉ ngơi, càng mệt mỏi càng làm cô không hiểu sao thấy lo lắng không yên. Tiểu Chu mở cửa phòng, “Eve, đến giờ họp rồi.”

“Được.” La Văn Anh lấy ngón tay ấn hai huyệt thái dương, mỗi lần đi công tác về đều phải báo cáo ở cuộc họp, cô cầm tư liệu chuẩn bị sẵn trên bàn đến phòng họp.

Trong phòng họp, Tiểu Chu ngồi bên cạnh La Văn Anh, đối diện là máy tính đang mở, nhìn chằm chằm Minh Tranh, Tạ Nam ở bên cạnh đang ghi chép. Cuộc họp diễn ra được một nửa, báo cáo xong Minh Tranh vẫn không nói một lời, tầm mắt nhìn chằm chằm một chỗ, đắm chiêu suy nghĩ.

Tất cả các nhân viên cao cấp có cúi đầu, có chăm chú lắng nghe nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy động tĩnh gì. Ban đầu La Văn Anh nhìn chằm chằm tài liệu trong tay giết thời gian, tự nhiên thấy lúc này an tĩnh không tưởng được bèn ngẩng đầu thì thấy ai cũng đang nhìn mình. Cô buồn bực, quay đầu lại, chống lại ánh mắt Minh Tranh, Tạ Nam cũng không khỏi nhíu mày, hành động của Minh Tranh quá rõ ràng, không muốn người ta để ý cũng khó.

La Văn Anh hướng mắt nhìn chỗ khác, hiển nhiên cô biết Minh Tranh đang suy nghĩ chuyện gì cho nên mới nhìn cô chằm chằm không rời.

“Như tôi đã nói, lần đi công tác này, tôi nhận thấy công ty chúng ta tồn tại một vấn đề vô cùng nghiêm trọng...” La Văn Anh lặn lội trên thương trường mấy năm cũng dần trở nên khôn khéo, nhưng trong nội bộ công ty luôn nói chuyện dứt khoát, sắc bén, vả lại ai làm sai nhất định không bỏ qua. Quản lý bộ phận bị khiển trách nên gương mặt tái mét, nhưng những vấn đề này quả thật tồn tại không thể chối cãi.

Minh Tranh lúc này đã kịp thời tập trung, ánh mắt lạnh thấu xương, anh cùng La Văn Anh vĩnh viễn phối hợp hoàn hảo. Anh tiếp lời cô, tiếng nói trầm vang, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng làm người khác vừa nhìn đã khiếp sợ, dường như anh phát tay cái là đã trở về làm một Tổng tài quyết đoán của Hào Khôn. La Văn Anh liếc nhìn bàn tay phải Minh Tranh để ở trên bàn làm việc, bao lời anh nói trong cuộc họp, cô cơ hồ không lọt tai dù chỉ một từ.

Đột nhiên, Tiểu Chu đánh khuỷu tay cô, La Văn Anh hoảng hồn, giọng nói Minh Tranh lưu loát mà mạnh mẽ lọt vào tai cô.

“Sau cuộc họp này, Ban giám đốc quyết định, ngày trong ngày hôm nay, bộ phận quản trị sẽ do Eve phụ trách, cũng hi vọng mọi người có thể lấy việc này làm gương để cố gắng làm việc, đem lại lợi ích lớn nhất cho công ty.” Minh Tranh nói xong, đứng dậy, “Cuộc họp đến đây kết thúc, tối nay sẽ có một bữa tiệc nhỏ, thời gian và địa điểm cụ thể sẽ được gửi vào hòm thư. Tan họp.”

“Oa! Eve, chị lại được lên chức rồi!” Tiểu Chu vui sướng reo hò, trong khi La Văn Anh tỏ ra vô cùng bình tĩnh, trong công ty bao người tranh đấu vì chức này. Lúc này hẳn có người thất vọng, có người đắc ý. Tiểu

Chu so với La Văn Anh cao hứng hơn bội phần, “Tiền lương tôi thiếu là gấp bốn lần đó. Em không cần biết, nhất định hôm nào rảnh phải được chị khao một bữa.”

Tạ Nam cất máy tính, khuôn mặt cứng ngắc nhưng vẫn vẽ lên nụ cười miễn cưỡng, “Eve, chúc mừng chị.”

La Văn Anh nhìn Tạ Nam gật đầu, lạnh nhạt trả lời, “Cảm ơn.”

Tiểu Chu dọn dẹp đồ trên bàn rồi theo La Văn Anh ra khỏi phòng họp, thanh âm vui vẻ ríu rít từ xa vẫn có thể truyền vào tai Tạ Nam, “Em đã nói rồi mà, đây chính là thực lực nha. Thường ngày không ít người xem thường chị, còn nói chức này rất quan trọng, sẽ không đến lượt chị. Lần này đã rõ ràng vậy rồi, nhất định em phải đem chuyện khoe cả công ty cho người ta biết mặt.”

Tạ Nam cúi thấp đầu che giấu ánh mắt bất mãn.

Thật ồn ào.

Suốt một buổi chiều, văn phòng của La Văn Anh tấp nập người ra người vào, chín phần là đến chúc mừng.

Địa điểm tổ chức tiệc đã định, đương nhiên nhân viên không ép buộc phải đi, nếu không phải là có liên quan đến việc được thăng chức, La Văn Anh tình nguyện về nhà sớm làm con ngoan, sáng sớm mẹ đã gọi than thở mấy ngày không thấy mặt cô, còn la hét không cho cô tăng ca.

Tiểu Chu thu dọn xong, đến gõ cửa phòng La Văn Anh, “Eve, có thể đi được rồi.”

La Văn Anh ngẩng đầu, nhìn cô, “Em cũng thật đúng giờ.”

Không ít người tụ tập trước cửa công ty, có người đi xe công ty, cũng có người đi xe riêng. La Văn Anh cùng Tiểu Chu đi đến bãi gửi xe thì Tổng Cẩm Trác gọi điện đến.

Cô bèn vừa nghe điện thoại vừa lái xe ra cửa công ty, lại ngoài ý muốn thấy xe của Tổng Cẩm Trác đang đỗ ở đây. Cô không nói gì nữa, dứt khoát cúp điện thoại dừng xe ven đường. Thời tiết rất nóng bức nên Tổng Cẩm Trác nhìn La Văn Anh gần bước đến nơi mới xuống xe.

Tiểu Chu ngồi từ ghế phụ phóng tầm mắt ra bên ngoài, thật là trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối nha.

“Sao anh lại ở đây?”

“Anh hôm nay không có việc gì nên đến đây đón em cùng về.”

La Văn Anh nhìn từng chiếc xe đi qua, không ít người tò mò thò đầu ra nhìn. Cô không ngờ Tổng Cẩm Trác sẽ đến công ty chờ mình, “Thật ngại quá. Hôm nay em muốn đi dự tiệc của công ty.”

“Ồ.” Tổng Cẩm Trác gật đầu, bỗng nhiên nói, “Có thể mang theo người đi kèm không?”

Đúng lúc chiếc xe bên cạnh đang đi bỗng dừng lại, là mấy nhân viên nữ, “Eve, là bạn trai chị sao? Thật đúng lúc, cùng đi dự tiệc chúc mừng đi.”

La Văn Anh nhìn Tổng Cẩm Trác, vội nói, “Hôm nay em được thăng chức.”

“Oa, là chuyện vui nha.” Anh nói rồi mở cửa xe, “Mấy người đi trước dẫn đường đi, tôi lái xe theo sau.” Anh nhìn mấy người trong xe, cười nói, “Không ngại tôi đi cùng chứ?”

Người ta đương nhiên là cầu còn không được, ai có thể miễn dịch đối với soái ca cơ chứ, huống chi đây lại thuộc dạng cực phẩm, chỉ hận không thể một hộp ngón sạch Tổng Cẩm Trác mới đúng.

La Văn Anh quay đầu trở lại xe, hai mắt Tiểu Chu sáng lấp lánh, “Eve, đừng nói đó là bạn trai chị nha.”

La Văn Anh khởi động xe, phóng xe lên dẫn đầu, đến lúc Tiểu Chu cho là La Văn Anh sẽ không trả lời thì nghe thấy cô nói, “Ừ.”

Tiểu Chu giật mình, không che giấu vẻ kinh ngạc trên mặt, “Anh ta sao?”

La Văn Anh nhìn Tiểu Chu, “Sao, kì lạ lắm à?”

Thật là tin động trời nha.

Tiểu Chu nhìn chiếc xe Lexus đằng sau qua kính chiếu hậu, rõ ràng là giàu có đẹp trai. Cô ra sức suy nghĩ, chẳng lẽ trước đã đoán sai, không phải La Văn Anh có Lão Đại rồi sao?

Đêm nay, La Văn Anh là nhân vật chính, cả công ty ai cũng đến chúc mừng. Tổng Cẩm Trác ngồi bên cạnh La Văn Anh, nếu có ai đến hỏi cũng chỉ lịch sự cười không nói, suy cho cùng phải là do La Văn Anh tự nói.

“Đây là bạn của tôi.”

“Eve, chỉ sợ không đơn giản như vậy.” Có người giỡn. La Văn Anh bị ép không còn cách nào khác, thấy Tổng Cẩm Trác không hề có ý nói đỡ, lại nghĩ bản thân cũng đã muốn cùng anh bắt đầu, nên cũng tự nhiên trả lời, “Là bạn trai tôi, được rồi chứ?”

“Oa, cuối cùng Eve cũng thừa nhận có bạn trai.”

Tiểu Chu cười nói, “Mọi người nói kiểu gì vậy?” Cô nhìn môi La Văn Anh, “Ai cũng thấy môi của Eve từng bị thương đầy thôi.”

Tiểu Chu mở miệng vui đùa lại làm La Văn Anh lúng túng, trừng mắt nhìn cô, “Là chị vô tình cắn phải môi.”

“Ai mà tin được chứ, đúng không?”

Tổng Cẩm Trác cười mà không nói gì, La Văn Anh bưng chén rượu, Tổng Cẩm Trác giữ tay cô, “Không phải lát nữa còn lái xe sao?”

“Tổng tiên sinh thật biết thương hoa tiếc ngọc, nhưng hôm nay sợ rằng không được rồi. Eve được thăng chức, chúng ta không say nhất quyết không về.” Một gã trợ lý ngồi bên cạnh cười nói.

Tiểu Chu cũng phụ họa, “Chính xác, có tiệc nào mà không uống rượu, lát nữa còn có xe công ty mà.”

Tạ Nam bước ra khỏi toilet, đi qua phòng bao nghe ngóng bên trong, thấy Tổng Cẩm Trác tỉ mỉ gấp thức ăn cho La Văn Anh, cô nhanh chóng bước đi.

Minh Tranh cùng mấy người ngồi ở phòng khác, Tạ Nam đi vào ngồi bên cạnh Minh Tranh. Trong phòng, không khí có chút nặng nề, từ đầu đến cuối, Minh Tranh trầm mặt, ai cũng muốn yên ả trôi qua bữa này nên không ai nói gì, bên tai chỉ nghe thấy tiếng đĩa.

Tạ Nam giống như lơ đãng mở miệng hỏi, “Eve có bạn trai phải không?”

Minh Tranh không chớp mắt.

Hôm nay bữa cơm này đều là nhờ La Văn Anh, có người trả lời, “Chưa hề nghe nói đến.”

“Đang ở phòng bao đấy, tôi thấy hai người ngồi cạnh nhau, còn rất thân mật.”

Chuyện vừa hết, không khí lại rơi vào trầm mặc, Minh Tranh dừng lại gần hai mươi phút mới đặt đĩa xuống, “Tôi no rồi, mọi người cứ dùng bữa đi.”

Mọi người đều đứng lên giữ lại, nhưng khuôn mặt lộ vẻ nhẹ nhõm, hân hoan nhanh chóng rời đi như vậy mong còn không được.

“Tổng tài, em cũng ăn xong rồi.” Tạ Nam cầm túi cùng đi ra ngoài.

Minh Tranh bước thật nhanh, cơ hồ Tạ Nam có chạy cũng không vượt qua được. Trong phòng bao không ngừng vang lên tiếng cười nói, La Văn Anh đã uống không ít, lúc này đang liên tục xoa tay từ chối, “Không được, để hôm khác, tôi đích thân mời mọi người.”

“Không được.” Tiểu Chu phản đối đầu tiên, “Muốn mọi người tha chị cũng được, nhưng hai người phải uống rượu giao bôi.”

“Đúng, đúng. Rượu giao bôi, rượu giao bôi!” Mọi người hào hứng hưởng ứng.

Đôi tay La Văn Anh dán lên hai gò má nóng bừng, người phục vụ bưng đĩa ra bên ngoài, Minh Tranh đưa mắt nhìn vào trong, vừa lúc có thể thấy rõ ràng tình hình bên trong. Anh đưa tay chặn cửa làm phục vụ nhìn anh về kì lạ, Tạ Nam lấy mắt ra hiệu hân hoan rồi đi.

Tổng Cẩm Trác nhắc chén rượu lên, như là phải cứu La Văn Anh lúc dầu sôi lửa bỏng nhưng ý cười trên khuôn mặt không che giấu được, ánh mắt tất cả mọi người trong phòng bao đều rơi vào ly rượu trên tay La Văn Anh.

Minh Tranh cũng không ngoại lệ.

206. Phiên Ngoại 16

Chương 16 : Người phụ nữ không an phận

Tầm mắt Tạ Nam nhìn xuyên qua Minh Tranh, chiếu thẳng lên người La Văn Anh. Lúc này, không nói là đâm lao phải theo lao, nhưng chí ít nên uống chén rượu giao bôi là biện pháp tốt nhất, mà trong mắt người Trung Quốc thì rượu giao bôi có ý vị như thế nào, không cần nói cũng biết.

Tạ Nam đứng ở bên cạnh, trong lòng không khỏi dâng lên vui sướng, tâm tình tích tụ hơn nửa ngày nay cũng theo chuyện này mà tốt hơn hẳn. La Văn Anh tìm được phòng, bên trong đang rất ồn ào.

“Không mang các người tới đây để chinh người nha.”

“Eve, vừa rồi chính là tự chị nói, hôm nay dù thế nào cũng sẽ theo tới cùng, mà lúc này mới đến, mau ọi người nhìn xem con rể của Hào Khôn nào?”

“Ha ha, Tiểu Chu có cách gọi thật là hay nha.” Thật sự La Văn Anh cũng không còn cách nào khác, phải thực hiện sao? Tổng Cẩm Trác gơ ly rượu, lại là không có chút nào lúng túng, La Văn Anh thở ra đầy mùi rượu, cô cầm ly rượu nhìn Tổng Cẩm Trác, tự nhủ là không có gì, cái trò này thật không giống như đang chơi đùa, có khi đi ra ngoài xã giao, cũng có khách hàng nói giỡn phải uống chén rượu giao bôi, nhưng chỉ cần không chơi đại là được.

Tiểu Chu kêu không ngừng, cầm lấy chai rượu đổ thêm vào ly của hai người “Eve, rất nhiều chuyện tốt đẹp đều nhờ rượu cả đây, hôm nay chị thăng chức, phải uống thật nhiều mới được.”

La Văn Anh cứng ngắt cầm lấy ly rượu “Sao hôm nay em nói nhiều quá vậy, tay chị đã mỏi lắm rồi đây .”

“Ô ô, có người đã đợi không kịp nha.” Tổng Cẩm Trác đưa ly rượu lên môi, nhưng không nghĩ lần nữa lại bị Tiểu Chu cắt đứt

“Đợi một chút, hai người cứ như vậy uống rượu ?” Người đàn ông môi mỏng giương nhẹ, giọng nói mang theo một ít khàn khàn “Vậy cô muốn như thế nào?” Tiểu Chu bị ánh mắt người đó nhìn, cả người lúng túng “Mỗi người nói một hai câu ngọt ngào, nếu không là anh yêu em cũng được, mọi người có muốn nghe không?”

“Muốn, muốn!” La Văn Anh đã uống một ngụm rượu, lúc này nghe được Tiểu Chu nói thiếu chút nữa bị sặc, hai người quàng tay vào nhau, thân thể dính sát vào nhau.

Minh Tranh muốn đứng lên, anh không nhìn thấy được biểu hiện trên khuôn mặt La Văn Anh, nhưng vẫn có thể thấy được khóe môi cô cong lên một vòng cung. Tổng Cẩm Trác cúi đầu nhìn chằm chằm La Văn Anh, bên trong phòng có bật máy lạnh, nhưng bị một trận như vậy, chớp mũi La Văn Anh đã thấy mồ hôi rịn, trong mắt dấu diếm không biết làm sao, Tổng Cẩm Trác hạ giọng, trong miệng nói: “Gặp được em là may mắn của anh, mất đi thì là số là mệnh của anh.”

La Văn Anh giật mình, mọi người cũng ngơ ngác nhìn nhau, tựa hồ không hiểu ý tứ trong lời nói này. Cô hơi do dự, Tổng Cẩm Trác thu hết tất cả biểu hiện của cô vào trong mắt. Mắt anh sáng như đuốc nhìn cô chằm chằm, làm La Văn Anh không có chỗ né tránh, Tổng Cẩm Trác đem rượu bên trong ly uống cạn, tầm mắt đang nhìn cô này giờ cũng chưa dời đi, La Văn An khẽ múm đôi môi mỏng “Em là nửa câu trước.”

Tiểu Chu suy nghĩ một chút lời nói hai người, rồi vỗ tay đầu tiên, “Tình chàng ý thiếp, được rồi, buông tha hai người.”

Có vài người cũng không hiểu, nhưng nhìn vào ánh mắt thì hiểu, bên trong phòng tức thì tiếng vỗ tay vang lên như sấm. La Văn Anh uống xong, định thu hồi tay, nhưng Tống Cẩm Trác không biết là do kích động hay còn nguyên nhân gì, giữ chặt cánh tay của cô không thả, sắc mặt La Văn Anh ở dưới ánh đèn có vẻ ửng đỏ.

Minh Tranh đem từng hành động của cô thu vào trong mắt, ở trường hợp này mà La Văn Anh thuận theo Tống Cẩm Trác, đương nhiên là muốn thừa nhận quan hệ của hai người, điều này làm lửa giận của anh bộc phát, đứng dậy.

Thân thể Minh Tranh cao to ngăn ở cửa, người phục vụ mang thức ăn lên nói vài câu ngại ngùng, Minh Tranh thấy cảnh tượng bên trong phòng, nhất thời trán nóng lên, anh đưa tay đẩy cánh cửa phòng đang khép hờ. Tạ Nam tự nhiên cũng không ngăn cản, mở miệng nói “La quản lý cũng đã là người trưởng thành rồi, bạn trai chị ấy điều kiện vừa nhìn cũng rất tốt, sau này khẳng định rất hạnh phúc.”

Động tác Minh Tranh dừng lại, khuôn mặt tuấn tú nhưng nổi bật vẻ lạnh lùng đột nhiên nhìn Tạ Nam, Tạ Nam thấy đáy mắt anh hiện lên vẻ mặt nghiêm nghị, cô cẩn thận dè dặt mở miệng “Lão đại, em nói sai cái gì sao?” Minh Tranh cười lạnh “Cô không có nói sai.” Nói xong, nhấc chân xoay người bước ra hành lang. Tạ Nam bị chặn giữa cổ họng, nhớ đến vừa nãy Minh Tranh mới liếc cô một cái, cô lấy lại tinh thần chạy nhanh đuổi theo sau. Minh Tranh dừng xe ở bên ngoài, Tạ Nam thấy vội chui vào ghế lái “Lão đại, anh đã uống không ít rượu, không thể lái xe nữa.” “Tôi không có say.” Tạ Nam thấy anh muốn đóng cửa xe, cô nhanh chóng đưa tay giữ tay lái “Vẫn là nên để em đưa anh về đi, em uống ít hơn.”

Bàn tay Minh Tranh đặt phía tay lái, suy nghĩ một lát liền rời ghế lái. Anh lướt qua đầu xe ngồi vào bên trong xe, Tạ Nam thấy anh ngằm đồng ý, liền ngồi xuống.

Minh Tranh tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, Tạ Nam thấy anh không cài dây an toàn, cô cẩn thận tiến đến bên cạnh người đàn ông, thắt dây an toàn giữ Minh Tranh, Tạ Nam thấy anh không có ý tứ ngăn cản, liền tận lực làm động tác thật chậm, mùi hương nam tính bay vào trong mũi cô, ở vào khoảng giữa mùi nước hoa cùng tấm gọi mùi thơm ngát, do mùa hè nóng bức, cho nên hương vị rất nhạt, ở nơi không gian hẹp như trong xe này lại có tác dụng hơn, cổ tay Tạ Nam run rẩy, cho đến khi dây an toàn được cài xong, lúc này cô mới như ở trong mộng tỉnh lại.

Minh Tranh đang nhắm mắt, liền mở mắt nhìn Tạ Nam, thân thể hơi nghiêng, ánh mắt tham luyến nhìn Minh Tranh chằm chằm, Tạ Nam liếc mắt đưa ánh nhìn nhưng anh không để ý lắm, ánh mắt anh vẫn mát lạnh như trước, phảng phất như thể tất cả nóng bỏng đều không thể lay động được anh.

Tạ Nam hơi thất vọng, thời gian dài đối diện cũng làm tinh thần cô hốt hoảng, ánh mắt anh sâu thẳm, nhìn cô thật lâu, cả Tạ Nam sinh ra rét lạnh, Minh Tranh đưa ngón trỏ day day trán “Còn không lái xe sao?”

Tạ Nam hoàn hồn, cho xe nổ máy. Xe chạy trên đường, Minh Tranh lấy ra bao thuốc, ngón trỏ hướng cửa kính xe gõ gõ, Tạ Nam hiểu ý, đem cửa sổ mở ra. “Cô không phiền chứ?”

Lúc Minh Tranh nói xong câu đó, đưa điều thuốc lên miệng, Tạ Nam lắc đầu, “Xin cứ tự nhiên.”

Minh Tranh nhấp điều thuốc, phun ra sương khói quanh quẩn ngay trước mắt, làm cho tầm mắt Tạ Nam nhìn lên kính chiếu hậu cũng bị mờ hẳn đi. Minh Tranh đưa một tay chống lên má, sắc mặt mông lung, Tạ Nam nắm chặt tay lái “Lão đại, anh có biết bạn trai của quản lý La không?”

Minh Tranh hút điều thuốc, mở miệng hỏi “Tại sao cô lại hỏi như vậy?”

“Oh, không có gì” Tạ Nam giống như lơ đãng “Anh ta có vẻ là người tốt, em nghĩ anh ta rất có lai lịch, hơi tò mò một chút.”

Minh Tranh cười lạnh, nụ cười cứng ngắt. Tạ Nam hiểu ý, thức thời không dám nói gì thêm, có mấy lời tùy thời điểm mà nên dừng lại, ánh mắt của cô chuyển chú nhìn về phía phía trước, chăm chú lái xe.

Sắc mặt Minh Tranh hung ác nham hiểm, đưa mắt nhìn cô, nếu Tạ Nam có chút tâm tư này mà Minh Tranh nhìn không ra, thì sao anh có thể làm việc tới bây giờ. Nhưng anh cũng không có nói thẳng ra, không phải là bởi có ý gì khác, mà là từ đầu không có ý định để Tạ Nam vào mắt.

Lái xe tới đến trước biệt thự của Minh Tranh, Triệu lan từ trong nhà bước ra , thấy một nam một nữ từ trên xe bước xuống. “Minh Tranh.” Tạ Nam biết điều lên tiếng chào hỏi “Bác gái, chào bác ạ.”

“Chào cháu” Triệu Lan đỡ Minh Tranh “Cô gái, con vào nhà ngồi chơi chút rồi về?”

Tạ Nam định gạt đầu, Minh Tranh mở miệng nói “Để tài xế đưa cô ấy về thôi, cũng không còn sớm nữa.”

Tạ Nam đành phải nói theo “Đúng vậy bác gái, hôm nào con sẽ lại chào bác sau.”

Triệu lan dặn tài xế đem Tạ Nam đưa về nhà, lúc đi vào phòng khách thấy Minh Tranh đang rót nước uống “Minh Tranh, mẹ thấy cô gái này đối với con rất tốt, có phải hay không...”

Minh Tranh liền ngắt lời bà “Cô ấy chỉ là thư kí mới của con, ngẫu nhiên cũng kiếm tài xế.”

“Phải không?” Triệu lan không tin “Mẹ thấy ánh mắt cô ấy, tựa hồ đối với con rất có ý tứ .” Minh Tranh ngồi ở ghế sofa bên trong phòng khách, đem nước trong ly uống một hơi cạn sạch, hơi trào phúng “Không phải mẹ luôn muốn con cùng La Văn Anh sao?”

“Có một số việc cũng phải xem có duyên phận không đã? Nghe nói gần đây Văn Anh cùng công tử Tổng gia đang gặp gỡ nhau mà.”

Minh Tranh nắm chặt cái ly trong tay, duyên phận? Chẳng lẽ chỉ vì một câu nói, duyên phận của anh và cô liền cắt đứt tại đây?

“Con cũng phải suy nghĩ đi, qua mấy tháng nữa tiểu Nhiễm sẽ sinh đưa con thứ hai .”

“Phó Nhiễm gần đây có khỏe không?”

Triệu Lan liếc nhìn Minh Tranh “Minh Tranh, không phải là con còn chưa buông tay với Phó Nhiễm?”

Minh Tranh đem cái ly bỏ lên trên bàn “Con chỉ là thuận miệng hỏi vậy thôi, về sau mẹ không nhắc con cũng sẽ không hỏi.”

Triệu Lan thấy anh đứng lên, liền nhanh chóng kêu “Minh Tranh, mẹ không phải có ý này.” Minh Tranh bước nhanh hơn, anh không biết mình đang trốn tránh cái gì.

La Văn Anh cùng Tống Cẩm Trác từ trong phòng đi ra ngoài, Tiểu Chu cùng mấy bạn đồng nghiệp kết nhóm, theo ý cô bây giờ La Văn Anh đã có bạn trai , không cần cô phải quan tâm nữa rồi.

Tống Cẩm Trác cùng La Văn Anh đều uống không ít, lên xe đi về nhà . Tống Cẩm Trác ở bên ngoài đón xe taxi, cho xe chạy đưa về nhà La Văn Anh trước.

Cô đưa tay ần ần huyệt Thái Dương, Tống Cẩm Trác đưa tay ôm cô vào trong ngực, làm cho cô tựa đầu lên vai mình. Ánh mắt La Văn Anh hướng ngoài ra cửa sổ, cô không nhúc nhích dựa vào Tống Cẩm Trác , nếu anh đến chừng hai năm trước, có lẽ sẽ khác rồi.

Tống Cẩm Trác ôm bả vai của cô, cảm để trên đỉnh đầu La Văn Anh, cô hoàn hồn, lúc này mới phát hiện bên cạnh còn có người đàn ông này.

“Đang suy nghĩ gì thế?” Giọng La Văn Anh hơi mệt mỏi “Thăng chức , về sau công việc nhất định sẽ nhiều hơn, em sợ lực bất tòng tâm.”

“Vậy thì nghỉ ngơi một chút, đi ra nước ngoài du lịch thả lỏng tinh thần, là phụ nữ dù sao cuối cùng cũng sẽ là phụ nữ của gia đình.” La Văn Anh ngồi dậy “Anh không chấp nhận việc phụ nữ cưới xong đi ra ngoài làm việc sao?”

Nhìn gương mặt nghiêm túc của cô, Tống Cẩm Trác bật cười “Không phải

không chấp nhận được, mà chỉ là anh sẽ cho em một đường lui, nếu như em mệt mỏi, thì cứ lui về phía sau, đằng trước còn có anh.”

Xe rất nhanh đi tới chỗ của La Văn Anh, sắc trời đã tối, bầu trời đêm đen như mực, Tống Cẩm Trác đưa La Văn Anh xuống xe, cô cũng không nói gì, lúc này cô mệt mỏi chỉ muốn về phòng ngủ một giấc.

Tống Cẩm Trác hôn lên trán cô “Đêm nay anh sẽ không lên nhà, hai người đều đã uống rượu , tránh để khỏi xảy ra chuyện say rượu mất lý trí.” Anh tuy nói chuyện to gan, nhưng đầu gối cũng có mấy phần vui đùa ở bên trong, La Văn Anh hướng anh phát tay ” Anh về sớm nghỉ ngơi đi.”

Hôm sau, La Văn Anh không cảm thấy có điều gì bất thường. Tạ Nam làm xong việc, ngồi chờ đợi trước máy tính, thấy Tiểu Chu online, cô lướt nhanh trên phím, “Julie, tối hôm qua mọi người chơi đến mấy giờ?”

Tiểu Chu hiển nhiên cũng đáp ngay “Khoảng 10 giờ , tôi tìm mà không thấy cô đâu”

“Ừ, lão đại nói tôi đưa anh ấy về nhà.” Tiểu Chu cười gian “Sướng nhất cô rồi nha.”

“Nói nhăng gì đấy?”

“Trước kia tôi còn tưởng rằng lão đại với Eve , bây giờ mới biết mình đoán sai, chao ôi , thật sự không ngờ nha”

Tạ Nam tiếp tục gõ phím “Tôi muốn học tập Eve, trước đem công tác làm xong, đúng rồi, cô có biết bạn trai Eve không?”

“Không biết rõ lắm, hình như là làm ở cục thuế , rất có lai lịch.” Tạ Nam cùng Tiểu Chu người một câu ta một câu nói chuyện phiếm, có người đến gần nhưng dường như Tạ Nam không biết.

“Xin hỏi, Minh Tranh có ở bên trong không?” Tạ Nam đột nhiên ngẩng đầu, lọt vào mắt cô chính là khuôn mặt xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, tóc toàn buộc lên , lộ ra vầng trán trơn bóng, nghe nói phụ nữ trán cao, nhất định là người cao sang quý phái.

Người phụ nữ rất cao, mặc một bộ váy dài, một tay đang cầm áo khoác, đem che mất phần bụng.

Tạ Nam không khỏi nhíu mi, cảm thấy người này có chút quen mắt, nhưng nghĩ hoài không ra . Không chờ cô lên tiếng, người phụ ấy dứt khoát muốn đi về phòng làm việc. “Đợi một chút, cô có hẹn trước không?”

Thấy cô ta diện mạo không tầm thường, giọng nói Tạ Nam cũng cường ngạnh một ít. Người phụ nữ ấy xoay người “Tôi gặp anh ấy không cần hẹn trước.”

Tạ Nam giật mình, chuông báo động vang lên, nghe được người phụ nữ nói như vậy, trong lòng càng bức bối “Thực xin lỗi, không có hẹn trước không thể đi vào.”

Người phụ nữ thấy trong mắt Tạ Nam đầy địch ý, cô bước lại trước bàn thư kí, bỗng nhiên đưa tư liệu đang cầm trong tay cho Tạ Nam “Cũng được, cô đem phần văn kiện này cho Minh Tranh xem thôi, tôi sẽ không vào.”

Tạ Nam cầm lấy tư liệu, thấy MR. ngạc nhiên nghĩ đến gương mặt này, trước đây tin tức của Nghênh An cũng đã đưa tin, người này không phải là Phó Nhiễm sao? Tạ Nam nhất thời không biết nên làm gì, liên tục không ngừng mở miệng nói, “Thật ngại quá, xin lỗi cô.”

“Không cần ” Phó Nhiễm cười yếu ớt, nụ cười không lan tới đáy mắt “Tôi còn có việc.”

Tạ Nam cầm lấy tài liệu, đuổi theo Phó Nhiễm ” Tài liệu của cô...” Phó Nhiễm đưa tay đẩy ra cửa phòng làm việc, cũng không có nhận “Lát nữa cô cầm vào.”

Sắc mặt Tạ Nam khó coi, cô nào dám làm thế, cô dứt khoát đi theo phía sau Phó Nhiễm, may ra còn tìm được một chút tin tức

“Anh ” Minh Tranh ngẩng đầu, trong mắt sáng ngời “Tiểu Nhiễm, sao em lại tới đây?”

“Em mang tài liệu tới, dù sao cũng tiện đường.” Minh Tranh nhanh chóng đứng dậy “Em ngồi đi.”

Tạ Nam cẩn thận dè dặt đem tư liệu đặt lên bàn, Phó Nhiễm gọi một tiếng anh làm cô thật khó chịu, cô mặt dày đứng bên cạnh không động đậy, Phó Nhiễm đưa mắt nhìn Tạ Nam “Anh, thư ký này của anh thật tận tụy với công việc a”

“Thật xin lỗi, dựa theo lệ thường muốn gặp là phải có hẹn trước.”

Minh Tranh cầm tư liệu “Về sau Tiểu Nhiễm tới đây,cô cứ cho cô ấy trực tiếp tới phòng làm việc của tôi là được.”

Tạ Nam không tình nguyện lên tiếng. Ánh mắt nhìn Phó Nhiễm, thấy bụng cô hơi to, Tạ Nam nghĩ đến cô là Minh tam thiếu phu nhân, tích tụ trong lòng lúc này mới thoải mái hơn “Tôi đi pha trà.”

Minh Tranh dặn cô “Làm nước trái cây tốt hơn.”

“Vâng.”

Phó Nhiễm đưa mắt nhìn “Thư ký mới của anh?”

“Ừ.”

“Cô ấy đối với anh có chút không an phận?”

Minh Tranh nhúc nhúc, ánh mắt Phó Nhiễm rất tinh tường

“Sao em lại rãnh rỗi tới đây?”

“Em tìm Văn Anh đi ra ngoài uống trà nói chuyện, anh thả người nha?” Phó Nhiễm tùy tay cầm lấy tài liệu trên bàn lật xem, Minh Tranh cũng mặc kệ cô.

“Chuyện này phải hỏi chính cô ấy.”

“Hai người không có chuyện gì đó chứ?” Tầm mắt Minh Tranh nhìn Phó Nhiễm, cô không có trang điểm, chỉ đánh một chút kem chống nắng, áo khoác mỏng vắt trên ghế. Cô không nói gì, Phó Nhiễm cũng là nghe Triệu Lan nói, cho nên không yên tâm, mới lấy cớ tới xem một chút.

Tạ Nam bưng ép nước trái cây đi vào, Phó Nhiễm nghe thấy tiếng bước chân, tầm mắt như trước nhìn tài liệu “Thời điểm anh hai kết hôn, anh cùng Văn Anh không phải rất tốt sao? Em còn cho rằng hai người đã bàn tới chuyện kết hôn luôn rồi chứ.”

Tạ Nam đem nước trái cây đưa cho Phó Nhiễm “Mời dùng.”

“Cảm ơn ” Phó Nhiễm chỉ là liếc nhìn, không có đưa tay đón.

“Anh, anh thích Văn Anh, em nhìn ra được.”

Tạ Nam nắm chặt bàn tay đứng ở bên cạnh. Minh Tranh giương mắt nhìn cô rồi nói “Đi ra ngoài đi.”

“Vâng”

Phó Nhiễm thoáng cười, Minh Tranh không nhận được cười “Em thật là, còn dùng lại bộ dạng khi đó, có hận tất báo.”

“Ai, em đâu có?” Phó Nhiễm bỏ tài liệu xuống, thân thể Minh Tranh dựa vào lưng ghế, ánh mắt chuyên chú nhìn Phó Nhiễm chằm chằm, cô thật cơ hồ không có gì thay đổi, nụ cười đẹp rạng ngời, ánh mắt trong suốt, chỉ có thay đổi cách xưng hô với anh mà thôi.

Phó Nhiễm thấy anh nhìn chằm chằm “Che dấu một ít hiểu không, để ý người khác nhìn thấy, lại moi ra những chuyện trước kia.”

“Có gì phải sợ?”

Phó Nhiễm đưa tay vờ về hướng bụng “Anh là không sợ, nhưng em sợ?”

Minh Tranh nghe thế, khóe miệng tươi cười cũng dần dần thu liễm lại. Phó Nhiễm một tay chống cằm, hơi hướng người lên phía trước “Anh, chúng ta quen biết nhau đã được mười năm rồi nhỉ?”

Minh Tranh nhìn cô chằm chằm. Phó Nhiễm cười còn nói “Gặp anh là điều tuyệt vời nhất đối với em.”

Anh chờ nói hết, Phó Nhiễm mỉm cười “Vẫn muốn cùng anh nói tiếng cảm ơn, từ khi biết nhau đến bây giờ, anh đối với em đã chiều cố không ít nha, nhà chỉ có mình em, anh lại giống như một người anh trai đối xử tốt với em, em rất vui vẻ.”

Minh Tranh gác chân lên, cẩn thận nhìn Phó Nhiễm “Theo ý của em, tình cảm anh dành cho em như đối với một người em gái sao?”

Cuối cùng cũng nói đến chuyện này, trong lòng Minh Tranh có chút mong đợi, rồi lại khản trương. Tâm tư Phó Nhiễm trong sáng, cô sao không thể biết được, quan hệ của cô cùng Minh Tranh vừa giống như là tình cảm nam nữ vừa lại không giống, nhưng ngàn cánh buồm lướt qua, bây giờ nói ra thì có ý nghĩa gì chứ?

Cô biết rõ Minh Tranh là người hiểu chuyện. Phó Nhiễm ra vẻ kinh ngạc, nói đùa: “Chẳng lẽ không đúng sao? Anh chỉ nói muốn chăm sóc lo lắng cho em thôi, nhưng cho tới bây giờ cũng không nói là anh có yêu em mà.”

Minh Tranh im lặng, quả thật trước giờ anh không nói thẳng với Phó Nhiễm, nhưng anh cho rằng Phó Nhiễm hiểu.

Thấy mắt Minh Tranh rũ xuống, Phó Nhiễm tiếp tục nói: “Anh, em hi vọng anh cũng có thể hạnh phúc.”

Cô gọi một tiếng anh, là triệt để thanh minh quan hệ của hai người. Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, La Văn Anh đi tới, vừa lúc Minh Tranh ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp, hơn nữa vừa nhìn thấy người ngồi đối diện Minh Tranh, La Văn Anh đã rõ ràng. Là bởi vì cô – Phó Nhiễm.

207. Phiên Ngoại 17

Chương 17 : Không cách nào gần gũi cùng anh

“Văn Anh.” Phó Nhiễm lên tiếng chào hỏi trước.

La Văn Anh đem tư liệu giao cho Minh Tranh “Tiểu Nhiễm, hôm nay sao lại rảnh rỗi tới đây, FU không có việc sao?”

“Đúng đó, đến tìm cậu nói chuyện cho đỡ buồn, cả ngày buồn bực thật nhàm chán.”

Minh Tranh đổi tài liệu trong tay, La Văn Anh cũng không để ý lắm “Lát cậu tới phòng làm việc của mình đi, sau khi tan việc chúng ta cùng nhau đi ra ngoài.”

“Được.”

La Văn Anh cùng Phó Nhiễm định ra kế hoạch, ánh mắt Minh Tranh đang nhìn tài liệu liền ngược lên, tầm mắt dần dần hướng tới ở ngoài cửa – La Văn Anh, Phó Nhiễm nhìn thấy ánh mắt này của anh, khẽ nở nụ cười “Anh cả, không phải anh muốn nhận Văn Anh làm em gái đó chứ?”

Trong lời nói của Phó Nhiễm che dấu vẻ hài hước, Minh Tranh tựa nửa người vào ghế “Anh muốn nhiều em gái như vậy làm gì?”

“Anh coi anh kìa, cuộc sống riêng tư sạch sẽ giống như tờ giấy trắng, như vậy cũng không được, mẹ không nôn nóng là lạ chứ.”

Minh Tranh nhúc nhích đầu, ngón tay ấn ấn vào mi tâm.

Phó Nhiễm đang ở phòng làm việc của anh, thấy thời gian cũng gần tới giờ hẹn, cô liền đứng dậy “Em phải đến chỗ La Văn Anh rồi.”

“Đi đi, đi chậm một chút.”

Phó Nhiễm quay người đóng cửa phòng làm việc lại, Tạ Nam đang cầm cúi làm việc thấy cô ra thì ngược lên “Phó tiểu thư, tôi tiễn cô nhé!”

“Không cần” Phó Nhiễm cự tuyệt, cô chỉ tay vào cánh cửa “Anh ấy cần thời gian suy nghĩ, cô không nên vào quấy rầy..”

Tạ Nam nghe vậy, cũng cảm thấy có gì đó không đúng nhưng cô vẫn trả lời lại “Vâng.”

Minh Tranh đầu dựa ghế, anh lắc người làm cho cái ghế xoay tròn, sau lại thấy không khí cực kì ngột ngạt, dứt khoát đứng dậy đến đứng trước cửa sổ sát đất, quan sát cảnh sắc quen thuộc, lúc này cảnh tượng lại

mờ ảo. Anh suy nghĩ lại lời nói của Phó Nhiễm, Minh Tranh tự thấy bản thân lúc đó biểu đạt quá rõ ràng, rốt cuộc là Phó Nhiễm đã biết được điều gì rồi.

Nhưng bây giờ, người thông minh cũng sẽ không đi phân tích chuyện cũ, biết rõ quay lại cũng không làm sao, coi như đó là khoảng thời gian đẹp đẽ của tuổi trẻ, không thể lưu lại, thôi thì để chúng trong lòng vậy..

Ánh mắt Tạ Nam nhìn xuyên qua cửa chớp, nhìn Minh Tranh chăm chăm, thấy anh đứng bên cửa sổ đã lâu rồi, suy nghĩ ngẩn ngơ, cũng không thấy tia hứng thú gì. Tâm trí Tạ Nam không tập trung vào công việc đang làm, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về cửa phòng làm việc một cái.

La Văn Anh thừa dịp lúc nghỉ trưa cùng Phó Nhiễm đi ra ngoài ăn bữa cơm, hai người không nói đến những đề tài mẫn cảm, La Văn Anh đối với Phó Nhiễm vẫn là như thế, dù sao trong lòng Minh Tranh có ai cô cũng không quản được, huống hồ lúc này cô còn có

Tổng Cẩm Trác.

“Gần đây FU vẫn ổn chứ?”

“Rất tốt, công việc khá thuận lợi, hiện tại mình chỉ chờ sinh đứa bé ra, cũng không có chuyện gì cần lo lắng.” Phó Nhiễm uống một ít nước trái cây, cười nhẹ nhàng.

La Văn Anh gấp món ăn, cũng biết Phó Nhiễm thích ăn cái gì: “Đúng rồi, có biết là con trai hay con gái không?”

Phó Nhiễm cắn chặt ống hút: “Có lẽ là con trai.”

“Con trai?” La Văn Anh nhìn cô cười “Tốt quá, cho Hân Hân thêm một đứa em trai.”

“Mình và Thành Hữu đều mong có một đứa con gái, bắt quá chuyện này bản thân mình cũng không thể quyết định được, đến lúc đó dù trai hay gái, vẫn yêu chúng như bình thường.” Phó Nhiễm cười yếu ớt, ánh mắt không giấu được vẻ hạnh phúc.

La Văn Anh nói tiếp “Chính là sinh con trai hay con gái đều dựa vào chồng mình sao?”

Phó Nhiễm gật đầu “Nguyên nhân chỉ có thể trách người kia thôi.”

“Lúc trước còn phong kiến, có người vì sinh con trai, mà trước đó toàn sinh con gái rồi mới có được một cậu con trai, chồng cậu sẽ không như vậy đó chứ?”

“Không có như vậy đâu.” Bàn tay Phó Nhiễm đặt ở bụng vuốt ve “Mang thai lần này nữa là lần cuối, mình cũng không muốn sinh con thêm lần nào, mang thai nhiều bị tội đấy.”

La Văn Anh nhìn về phía bụng hơi nhô của Phó Nhiễm, cô dù gì cũng là phụ nữ, đến tuổi nhất định nói không muốn có một gia đình cùng con cái, ai tin được đây?

Ăn cơm xong, Phó Nhiễm lái xe đi về, bởi vì nhà hàng ngay bên cạnh cao ốc Hào Khôn, cho nên La Văn Anh đi bộ vài bước là tới.

Mặt trời chói chang phủ trên đầu, trên đường cái mọi người đi đi lại lại vội vã, phần lớn các cô gái che nắng bằng ô, không thì dùng kính mát, lúc La Văn Anh ra ngoài không mang theo bất cứ thứ gì, lúc này cái nóng rát của mặt trời soi rọi ngay trên đỉnh đầu, thật sự chịu không nổi.

Cô gơ cánh tay lên che trước trán, mới đi mấy phút mà mồ hôi đầm đìa.

Phía sau truyền đến tiếng còi xe, La Văn Anh tiếp tục đi sát vào lề, đã thấy Minh Tranh dừng xe kế bên mình, anh hạ cửa kính xe xuống, gương mặt lạnh lùng nhìn về phía La Văn Anh “Lên xe đi.”

Cô ngay lập tức cự tuyệt “Không cần, tôi sẽ công ty ngay.”

“Không nóng sao?” Minh Tranh nhíu mày, nhìn thấy trên mặt La Văn Anh rịn đầy mồ hôi.

Cô dùng khăn ướt trong tay lau vài cái “Anh muốn tìm tiểu Nhiễm sao? Chúng tôi vừa mới ăn cơm xong, cô ấy nhờ tôi nói lại với anh là cô ấy sẽ về nhà luôn, không quay lại Hào Khôn nữa.”

“Tôi biết. ” Giọng nói Minh Tranh có vẻ không tốt “Tôi không hề nói muốn tìm cô ấy.”

La Văn Anh đi về phía trước.

Khí nóng từ cửa sổ xe lan vào bên trong, làm cho tâm tình vốn bình tĩnh của người ta không thể không nóng nảy, Minh Tranh nhìn thấy thân ảnh La Văn Anh càng ngày càng xa, anh đạp chân ga, cho xe dừng lại bên cạnh cô.

Đuôi ô tô không chút lưu tình đập vào mặt, La Văn Anh nín thở, nghiêng người né sang một bên.

Trở lại Hào Khôn, Tạ Nam cũng đang chờ thang máy, thấy La Văn Anh đi tới, cô vội chào hỏi “Quản lý La.”

La Văn Anh gật đầu xem như chào hỏi.

Ngón tay Tạ Nam gõ nhẹ trên cái hộp phía trên, đắn đo một lúc rồi mở miệng “Người ngày hôm qua gặp là bạn trai của chị phải không? Hai người nhìn qua tình cảm thật tốt.”

Khóe miệng La Văn Anh khẽ nhếch lên, cũng không nói nhiều lời, cửa thang máy mở ra thì cô cũng bước vào trước: “Tôi còn có việc bận.”

La Văn Anh đứng trong thang máy, Tạ Nam lại không đi vào theo “Chị lên trước, tôi đột nhiên nhớ mình muốn mua vài món đồ.”

La Văn Anh đưa tay ấn phím, nhìn cửa thang máy từ từ khép lại.

Tạ Nam đứng trước một cái thang máy khác, cô không muốn cùng La Văn Anh đứng chung một chỗ, bởi vì sắp hết thời gian nghỉ trưa cho nên bên trong thang máy chỉ có một mình Tạ Nam, nghĩ đến thái độ ban nãy của La Văn Anh, Tạ Nam không quan tâm nhún vai.

Đi lên tầng cao của Hào Khôn, Tạ Nam thấy vẫn còn thời gian, cô thấy Minh Tranh không có trong phòng làm việc, liền mở cửa đi vào, đem hoa quả trong tay để lên mâm trái cây trên bàn trà. Vừa lúc Minh Tranh đẩy cửa đi vào “Cô đang làm cái gì?”

Tạ Nam đứng thẳng “Ồ trong phòng máy lạnh nhiều như vậy không tốt lắm, tôi để một ít hoa quả còn có thể mang hương vị một chút cho căn phòng.” Cô cầm cái túi ở trong tay “Lão đại đang bận, tôi xin phép ra ngoài trước.”

Minh Tranh nhìn mâm đựng trái cây, không nói tiếng nào đi về phía bàn làm việc.

Anh mở ra website, thông báo có tin tức mới, ngẩng đầu nhìn là tin từ La Văn Anh khiến anh khó kìm được kích động, nhưng nhìn kỹ là các tin về công việc, Minh Tranh đem các văn kiện lôi ra xem.

La Văn Anh nói anh không hay cười, cho nên cách mỗi một ngày sẽ gửi cho anh một câu chuyện cười, đương nhiên, đây là thói quen trước kia hai người chưa chia tay.

La Văn Anh vẫn đi làm đúng giờ, chỉ cần là công việc có thể hoàn tất trong ngày nhất định sẽ không để qua ngày mai.

Đi đến siêu thị mua được không ít món ăn để khỏi mắc công ngày mai phải chen chúc vào chợ, về đến nhà, đầu tiên mở máy điều hòa ra, mặc dù trong nhà không thiếu thốn tiền bạc, nhưng La Văn Anh cho rằng nếu không cần thiết thì không nên lãng phí.

Thay xong quần áo đi vào phòng bếp, trước đem gạo đi vo, sau đó bắt đầu chuẩn bị đồ ăn.

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, cô để tạp dề qua một bên, mở cửa ra thấy Tống Cẩm Trác đứng ở bên ngoài, La Văn Anh ra hiệu anh đi vào “Sao không gọi điện thoại trước, lỡ như em không ở nhà thì sao?”

“Không phải em đã nói không ở công ty thì về nhà sao?” Tống Cẩm Trác chen đi vào, động tác quen thuộc từ trong tủ giày lấy ra đôi dép mang trong nhà thay đổi, La Văn Anh chậm chậm trở lại phòng bếp, đem thức ăn rửa sạch rồi bỏ vào một cái rổ.

Tống Cẩm Trác theo ở phía sau “Một mình mà nấu nhiều như vậy sao?”

“Yên tâm, sẽ không đến nỗi khiến anh bị đói đâu.” La Văn Anh xào xào vài cái, chẳng mấy chốc hương thơm lan ra tứ phía, Tống Cẩm Trác vén tay áo lên “Tôi giúp em một tay.”

“Không cần” La Văn Anh đẩy cách tay của anh ra “Anh ra phòng khách ngồi chờ đi, không gây phiền phức là được, bây giờ em cũng không có thời gian nói chuyện với anh.”

Tổng Cẩm Trác nhìn bộ dạng xào rau nghiêm túc của cô, anh đi tới phía sau La Văn Anh, hai tay xuyên qua bên eo cô đè lên trước bụng La Văn Anh, bộ ngực cũng dán chặt phía sau lưng cô, động tác La Văn Anh dừng lại, thân thể đột nhiên trở nên cứng ngắc.

Cảnh tượng này cô đã từng tưởng tượng không biết bao lần, nếu có một ngày cô kết hôn, cô không hi vọng xa vời mình có người chồng có thể giúp đỡ việc gì, chỉ hi vọng có thể dành ra cho cô chút thời gian lúc cô bận rộn ôm cô vào lòng, tựa như tình cảnh lúc này.

Tổng Cẩm Trác cảm giác được thân thể cô cứng đờ, cảm anh đặt ở đầu vai La Văn Anh “Không cần quan tâm đến anh, ở nhà mình mà còn ngại ngùng sao?”

Thức ăn bày biện xong xuôi, hai người ngồi đối diện nhau, Tổng Cẩm Trác thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho La Văn Anh, tự nhiên y như đang ở nhà mình, bên trong phòng ăn tràn ngập hương vị thơm nồng của coffee, chờ La Văn Anh ăn cơm xong dọn dẹp nhà bếp sạch sẽ thì coffee cũng đã pha xong.

Tổng Cẩm Trác tìm ra cái cốc “Sau khi ăn xong rồi uống cà phê không tốt cho dạ dày, về sau nhớ lưu ý.”

La Văn Anh đem coffee rót vào trong cốc, đang cầm cái cốc đi tới sofa phòng khách, cô nhẹ nhàng lên tiếng, phong thái ung dung chậm rãi chậm rãi lọt vào trong tai, góc khuất phòng khách đặt máy chạy bộ, La Văn Anh uống một ngụm coffee “Hôm nay nếu anh không tới đây, bây giờ là lúc em đang tập luyện.”

Tổng Cẩm Trác ngồi gần sát bên cạnh cô, cánh tay thuận thể đặt ở bờ vai La Văn Anh, mặc dù mới quen biết không lâu, nhưng bất kỳ một chút hành động thân mật vẫn có thể làm La Văn Anh cảm thấy khó chịu.

Tổng Cẩm Trác chớp chớp đôi mắt, dường như đang đắm chìm với giai điệu âm nhạc không, thoát ra được, đầu ngón tay anh gõ nhẹ đầu vai La Văn Anh, động tác lơ đãng, bờ vai La Văn Anh trước sau chưa từng thả lỏng.

Cảm giác được bên tai có chút hơi ngứa, La Văn Anh quay đầu, làn môi cơ hồ đụng chạm đến khuôn mặt tuần tú của anh, ánh mắt Tổng Cẩm Trác thâm thúy nhìn cô chằm chằm, cánh tay từ bờ vai dời xuống đặt lên eo cô.

Mặt Tổng Cẩm Trác càng lúc càng gần, La Văn Anh ngồi bất động tại chỗ, cho đến khi đôi môi mềm mại tiếp xúc với đôi môi anh, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, lông mày cứng rần, ngũ quan hoàn hảo, mà người đàn ông này như muốn thâm nhập sâu hơn.

La Văn Anh lại đột nhiên sợ hãi đứng dậy, cô không rõ cảm giác của chính mình, cô đã chuẩn bị chấp nhận tình cảm mới, cũng đồng nghĩa sau này sẽ cùng Tổng Cẩm Trác thân mật, mà hôn hít cùng ôm ấp chỉ là bắt đầu, nghĩ tới đây, La Văn Anh giống như rơi vào vết nứt vậy khó mà tự kiềm chế. Đôi tay Tổng Cẩm Trác vây chặt cô, cô lại đưa tay chắn trước ngực anh, anh cũng không có miễn cưỡng nữa, lùi ra.

“Thực xin lỗi.” La Văn Anh đưa tay lau khóe miệng.

Tổng Cẩm Trác vẻ mặt hơi mất mát “Là anh vô ý.”

Kỳ thật cũng chỉ là đối với La Văn Anh anh mới có thể nói chuyện như vậy, trước kia anh cũng có rất nhiều bạn gái, trong đó cũng không ít người gặp dịp thì chơi, dần dần, ngược lại làm cho bản thân mất đi phong thái của người con cán bộ.

La Văn Anh duỗi tay hướng ly coffee “Em rót cho anh thêm một li nữa.”

“Không cần” Tổng Cẩm Trác thuận thể đứng dậy “Thời gian cũng không còn sớm, anh về đây.”

“Em tiễn anh.”

Mặc dù Tổng Cẩm Trác từ chối, nhưng La Văn Anh vẫn kiên trì đưa anh xuống bãi đậu xe, nhìn thấy xe của anh chạy ra, La Văn Anh thu tay về, ánh mắt đột nhiên chú ý tới một chiếc màu đen xe.

Bởi vì ẩn ở góc khuất, cho nên ánh sáng cũng không tốt, hai chân La Văn Anh không tự chủ được đi về phía trước, cô nhìn thấy rõ ràng bảng số xe, không khỏi giật mình, La Văn Anh bần thần nhìn vào bên trong ghế lái, lại phát hiện bên trong không có một bóng người.

Xe này là của Minh Tranh, nhưng tại sao ngay lúc này lại đậu ở dưới nhà cô chứ?

La Văn Anh nhìn xung quanh bốn phía, bãi xe to như vậy đâu có một người nào khác? Cô ngẩng đầu nhìn phía sau nhà, không chút nghĩ ngợi liền nhanh chóng đi lên, La Văn Anh nhanh chóng bước tới cửa thang máy, vọt nhanh vào bên trong rồi nhấn nút, nhìn thấy cửa thang máy từ từ khép lại, đột nhiên có một bàn tay thò vào, thật sự đã dọa cô sợ một phen.

Cửa được mở ra, nhưng là một người hàng xóm bước vào

“Cô làm gì đi nhanh q

uá vậy? Tôi gọi mà cô cũng không nghe.”

La Văn Anh vẫn chưa hoàn hồn “Tôi thật sự không nghe thấy.”

Cô còn tưởng rằng là Minh Tranh, nếu không nhìn rõ ràng bảng số xe, cô thật cho là mình nhận lầm, La Văn Anh dựa vào tường thang máy, hàng xóm bên cạnh nói với cô cái gì đó, cô một chữ cũng không nghe được.

Tâm tư rối rắm, lúc này trong đầu loạn hết cả lên, đối với việc cự tuyệt Tống Cẩm Trác càng làm La Văn Anh có dự cảm không lành, cửa thang máy ding mở ra, La Văn Anh bước chân đi ra ngoài, từ trong túi quần lấy ra chìa khóa chuẩn bị mở cửa, đặt tay lên chốt cửa, còn chưa dùng sức, lại phát hiện cửa mở.

Cô thật sự rất ngạc nhiên.

Mồ hôi lạnh túa ra ròng ròng, cô nhớ rõ ràng trước khi ra ngoài đã đóng cửa lại, cô một thân một mình ở bên ngoài, cho nên điểm này rất chú ý, cho dù chỉ xuống lầu bỏ rác cũng sẽ không quên đóng cửa.

Cô đẩy cửa đi vào, bên trong phòng khách đèn vẫn mở như trước, hương thơm coffee ngào ngạt mà thơm nồng lan vào cánh mũi, La Văn Anh nhẹ nhàng bước đi vào, vẫn chưa phát hiện có gì bất thường.

208. Phiên Ngoại 18

Chương 18 : Gặp chuyện không may

Cửa phía sau không đóng lại, nếu có cái gì không đúng, La Văn Anh còn có thể chạy đi.

Cô cẩn thận từng bước đi đến phòng ngủ, rồi đến thư phòng, sau đó lại đi một vòng xuống phía dưới nhưng cũng không thấy có bóng người nào? Đoán chừng là mình quá nhạy cảm, có đôi khi cũng sẽ quên đóng cửa.

Trong lòng đang thấp thỏm dần dần bình tĩnh lại, La Văn Anh quay ra ngoài đóng cửa.

Sau một hồi vận động, La Văn Anh thở hổn hển đi chậm chậm qua lại trong phòng khách vài phút, mắt liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, chuẩn bị thu dọn một chút rồi tắm rửa.

La Văn Anh đi đến trước bàn trà, vẫn cảm thấy có chỗ nào là lạ, nhìn kỹ lại, phát hiện cái chén Tống Cẩm Trác vừa mới dùng để ở kia nhưng giờ lại không thấy! Nếu nói lúc này cánh cửa không đóng lại là do cô nhớ nhầm, vậy bây giờ cái chén đó đâu?

Lúc cô tiến Tống Cẩm Trác ra ngoài, cũng không đụng đến bất cứ cái gì trên bàn.

La Văn Anh cầm lấy cốc cà phê, đây là cái cốc cô thường dùng, cô nhớ đến chiếc xe nhìn thấy phía dưới nhà, suy nghĩ đầu tiên trong đầu khẳng định là Minh Tranh.

La Văn Anh không kiềm được tức giận, đứng dậy đi tới nhà bếp, quả nhiên bên trong thùng rác tìm được cốc cà phê bị vứt bỏ.

Cô cầm điện thoại di động bấm đến số Minh Tranh, nhưng từ đầu đến cuối cũng không có ai nghe.

La Văn Anh giơ chân một cước đá thùng rác ngã lộn , đi nhanh về phòng.

Tắm rửa xong rồi xem TV một lúc, cô mặc áo ngủ ra khỏi phòng, đi vài bước đến trước tủ lạnh, La Văn Anh nhớ đồ uống trong nhà đều đã hết, nhưng cô muốn thử vận may xem trong góc khuất của tủ lạnh có còn sót lại một lon nước nào đó hay không.

Đưa tay mở cửa tủ lạnh ra, ánh đèn bên trong soi rõ không thiếu thứ gì, La Văn Anh giật mình, nhìn bên trong tủ lạnh bày đầy đủ các loại sữa tươi. Bàn tay cô nắm chặt lại, lồng ngực giống như bị một cái búa tạ gõ mạnh vào, La Văn Anh rút tay lại rồi đóng cửa thật mạnh.

Bước chân mềm nhũn không có sức lực trở về phòng, La Văn Anh đứng trước cửa sổ sát đất, lần này Minh Tranh có hành động thật lạ làm cho cô nhìn không ra, một đoạn tình cảm đã kết thúc, tại sao còn dây dưa không dứt khoát khiến người khác khó chịu chứ?

Cô ôm chặt hai cánh tay, cứ đứng yên như vậy, cũng không biết đã đứng bao lâu, muốn động đậy một chút mới phát hiện hai chân đã tê cứng, trên người lạnh run.

La Văn Anh đến nằm dài trên giường, hôm sau tỉnh tại chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cô rất ít khi bị ốm, thân thể căn bản luôn luôn khỏe mạnh, nhưng thật đúng là nghiệm chứng với câu nói kia, bệnh tới như núi sụp.

Xem xét trước mắt một lúc mới phát hiện đã hơn 9 giờ, La Văn Anh nhanh chóng gọi điện thoại cho Tiểu Chu, nói với cô ấy hôm nay cô xin nghỉ.

Tiểu Chu nghe giọng cô có gì không thích hợp, hỏi mấy câu, La Văn Anh chỉ nói có chút không thoải mái liền cúp máy.

Tạ Nam nhìn sắc mặt Tiểu Chu. “Là La quản lý sao?”

“Đúng vậy.” Tiểu Chu đặt điện thoại xuống. “Nói là thân thể không thoải mái, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi.”

“Sẽ không có chuyện gì đâu, thân thể con người cũng không phải làm bằng sắt.” Tạ Nam nói.

Tiểu Chu nhăn mặt khổ sở. “Cô không biết, hôm nay có cái hạng mục phải đi ra ngoài bàn bạc, đối phương chính là đám người lần trước chúng tôi đã từng gặp qua, vừa thích soi mói lại vừa háo sắc, trước đây Eve cũng từng để tôi đi, nhưng tôi không ứng phó nổi.”

“Không khoa trương như vậy chứ?” Tạ Nam đem bữa sáng đưa cho Tiểu Chu. “Dù sao cũng là khách hàng, bọn họ có thể làm cần hay sao?”

“Ai.” Tiểu Chu lắc đầu. “Cô thật là không hiểu thế giới đen tối bên ngoài a, cho nên nói ngồi ở văn phòng cũng chính là một loại hạnh phúc đấy.”

Tạ Nam thuận miệng an ủi. “Không có chuyện gì, đối phó bọn họ cũng không hẳn quá khó, cùng lắm đến lúc đó tôi đi cùng cô.”

“Đừng, tôi không muốn kéo cô xuống nước.”

Tạ Nam trở lại bàn làm việc, nhận được điện thoại của Minh Tranh, cô đem tài liệu đã được chỉnh lý mang vào trong. “Tổng tài.”

“Cô đi tìm La quản lý, đưa cái này cho cô ấy.” Minh Tranh đã gọi điện thoại nội bộ nhưng không có ai nhận, hắn đem một chồng văn kiện đẩy về phía Tạ Nam.

“Tổng tài, La quản lý hôm nay xin nghỉ.”

“Xin nghỉ, tại sao?”

Tạ Nam vén tóc ra sau tai. “Cụ thể thì tôi không rõ, có thể là có việc gì đó.”

Minh Tranh có chút xuất thần. “Tôi biết rồi, đi ra ngoài đi.”

Tạ Nam có tư tâm, che giấu chuyện La Văn Anh là bởi vì bệnh mà xin nghỉ, mặc dù cô biết trong mắt La Văn Anh đã có Tổng Cẩm Trắc nhưng trong mắt Minh Tranh có cô ấy hay không, đó mới là quan trọng.

Trước khi tan việc, Tiểu Chu đem tất cả tài liệu toàn bộ chuẩn bị ổn thỏa , gọi điện thoại cho La Văn Anh nói một tiếng, sau đó chờ một đồng nghiệp khác rồi cùng ra cửa.

Hai người ở ngay cửa Hào Khôn đón xe, Tiểu Chu thấp thỏm đi vào nhà hàng.

Minh Tranh đi ra cửa phòng làm việc, Tạ Nam đang thu dọn lại. ” Tổng tài.”

Minh Tranh đáp lại. “Tan ca đi.”

Nhìn theo bóng dáng Minh Tranh bước ra ngoài, Tạ Nam thu hồi tầm mắt, tay đụng tới tài liệu bên cạnh.

Minh Tranh lái xe đến tiểu khu La Văn Anh ở, hắn thấy xe La Văn Anh cũng ở đây, nghĩ cô đang ở nhà.

Chờ thang máy đi lên, Minh Tranh đứng trước cửa nhà cô, cũng không có ấn chuông, từ trong túi quần lấy ra cái chìa khóa, mở cửa rồi nghênh ngang đi vào phòng khách.

La Văn Anh đang ngủ mơ mơ màng màng ở trong phòng, bên tai nghe được tiếng động, còn tưởng mình nghe lầm. Ánh mắt Minh Tranh từ phòng khách lướt qua xung quanh, trong nhà bếp sạch sẽ như mới, có vẻ như không thường xuyên nấu ăn ở nhà, hắn đi vài bước đến cửa phòng ngủ La Văn Anh, cửa không khóa, hắn tiếp tục đi về phía trước, thấy La Văn Anh nằm cuộn tròn trên giường lớn, đắp một cái chăn gần như che kín đầu.

“Em bị sao vậy?”

La Văn Anh mơ màng nghe được có người nói chuyện, cô từ từ mở to mắt, trở mình qua xem, quả nhiên nhìn thấy Minh Tranh đứng ở cuối giường, áo sơ mi màu trắng, quần dài màu đen, đơn giản mà thư thái.

La Văn Anh đưa tay về phía trước , ngã bệnh nên đầu óc cũng không xoay chuyển nhanh được. “Anh, anh vào bằng cách nào?”

“Em không đóng cửa.”

“Không thề nào!” La Văn Anh trực tiếp phủ định, cô ôm chần ngồi dậy. “Nói như vậy, tối hôm qua cũng là tôi không cẩn thận phải không?”

“Nói cái gì vậy?” Minh Tranh đi qua ngồi ở mép giường, đưa tay đặt lên trán La Văn Anh. “Đốt đồng hồ đi?”

“Anh nhanh đi ra khỏi đây.” La Văn Anh đánh vào tay hắn. “Còn nữa, đem chìa khóa nhà của tôi đưa cho tôi.”

“Ai có chìa khóa nhà của em?” Minh Tranh chết cũng không thừa nhận.

“Anh đừng nói cho tôi biết anh có siêu năng lực, Minh Tranh, anh đi mau.”

Hắn vẫn ngồi yên tại chỗ. “Bệnh như thế nào, sắc mặt nhìn cũng không tốt.”

La Văn Anh quay đầu đi chỗ khác không nhìn hắn, Minh Tranh vén tay áo lên muốn đi ra ngoài, cô vội vàng nói. “Giao chìa khóa cho tôi rồi hãy đi.”

Minh Tranh ra khỏi phòng ngủ nhưng lại không rời đi mà đi thẳng đến nhà bếp, từ trong tủ lạnh lấy ra một hộp sữa tươi rồi để vào trong lò vi ba hâm nóng, La Văn Anh nghe được tiếng động bên ngoài, cố chịu đựng thân thể không khỏe đi đến phòng khách, nhìn thấy Minh Tranh hoàn toàn không coi chính mình là người ngoài, cô thật tức giận, nhưng vì cơ thể đang không khỏe , tiếng nói lại rất nhẹ. ” Hôm nay tôi đã xin nghỉ, hơn nữa đây là nhà của tôi, tôi kêu anh đi không nghe thấy sao?”

Minh Tranh đem sữa đã được hâm nóng đổ vào trong ly, đưa về phía La Văn Anh, cô chỉ nhìn chứ không đưa tay cầm lấy.

“Đói bụng sao?”

La Văn Anh ngồi ở trước bàn ăn, hai tay đặt ở mép bàn. “Anh đi đi, đợi lát nữa Tổng Cẩm Trác đến đây nhìn thấy sẽ hiểu lắm.”

“Nếu như tình cảm giữa hai người đủ tốt, em còn sợ hấn hiểu lắm sao?”

Minh Tranh đặc ý nói một câu làm cho La Văn Anh á khẩu không trả lời được.

Hấn không coi ai ra gì đi vào phòng bếp, quyết định nấu cháo cho cô, La Văn Anh cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra. “Có lúc tôi thật không hiểu trong lòng anh đến tột cùng là đang suy nghĩ gì, Minh Tranh, anh có thật hay không không hiểu hiện tại tôi đã là bạn gái của người khác, anh như vậy là đang can thiệp vào cuộc sống riêng của tôi.”

Minh Tranh cẩn thận vo gạo, hoàn toàn xem lời La Văn Anh nói như gió thoảng bên tai, La Văn Anh nhìn chăm chăm vào bóng lưng của anh, không rõ thần sắc trên gương mặt Minh Tranh lúc này, nhưng thoáng thấy động tác cứng ngắc cùng thân hình cao to đứng ở đó, không thể không làm cho La Văn Anh cảm thấy sóng mũi mình cay cay.

Nhưng đến cuối cùng bọn họ đã không còn là những người cùng đi chung trên một con đường.

“Anh còn không đi sao?”

Minh Tranh bắt đầu nấu cháo, một lúc sau mới quay đầu về phía La Văn Anh. “Nếu bây giờ anh muốn để em trở lại một lần nữa, còn kịp không?”

La Văn Anh không nghĩ hấn sẽ nói ra lời như vậy, cô thật sự nghi ngờ đầu óc mình bị sốt đến mức hồ đồ nghe lắm. Minh Tranh đứng đối diện La Văn Anh, lúc này có tiếng chuông cửa truyền đến, cắt đứt suy nghĩ của La Văn Anh.

Cô do dự xem xét sắc mặt Minh Tranh, sau đó đứng dậy đi qua mở cửa.

Tổng Cẩm Trác mang theo túi lớn túi nhỏ tiến vào, đều là một ít đồ ăn mua ở bên ngoài, hấn ở cửa đổi giày, tiếng nói truyền rõ đến tai Minh Tranh. “Lớn như vậy rồi bị ngã bệnh cũng không chịu đi bệnh viện, nhanh ăn đi, anh có mua thuốc cho em.”

La Văn Anh đưa tay đón lấy, Tổng Cẩm Trác nhìn thấy bộ dáng gầy yếu của cô. “Em đi rót ly nước.”

Sau khi vào phòng khách, hấn nhìn xung quanh một chút thì trông thấy Minh Tranh, Minh Tranh cũng không có biểu hiện gì là giật mình, Tổng Cẩm Trác đem đồ bày ra bàn ăn. “Văn Anh, em có bạn ở đây?”

La Văn Anh tiếp lời hấn. “Ừ, lão đại biết em bệnh, tới thăm một chút.”

“Chào, Tổng Cẩm Trác.”

Minh Tranh đưa tay lên bắt tay Tổng Cẩm Trác, thực ra hai người trước đây cũng đã từng có chút ít giao thiệp, La Văn Anh lấy thuốc cảm ra, tự mình đi rót ly nước.

Nhìn sắc mặt Minh Tranh trở nên khó coi đứng ở bên cạnh, trừ lúc mới đầu cảm thấy hả hê ra, trong lòng La Văn Anh dần dần nhận không được khó chịu không biết nên dùng từ gì để hình dung, cô vừa rồi hoàn toàn có cơ hội ngăn cản Tổng Cẩm Trác đến đây, chỉ cần tùy tiện gọi một cuộc điện thoại nói dối vài câu, có thể tránh được tình huống lúng túng như bây giờ.

Nhưng cô đã không làm như vậy.

Tổng Cẩm Trác thành thạo đem gói thức ăn đã được nấu chín đặt lên bàn, Minh Tranh hiển nhiên là người dư thừa, La Văn Anh sau khi uống thuốc thì yên lặng ngồi ở đó, ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn đến hấn.

Không khí giữa hai người hòa hợp, La Văn Anh ngẩng đầu nhìn về phía Minh Tranh. “Không phải anh nói công ty có chuyện, phải đi về sao?”

Tổng Cẩm Trác cũng nhìn Minh Tranh.

Lời này của La Văn Anh như muốn hạ lệnh đuổi khách, đôi mắt Minh Tranh từ từ tối lại, cho rằng trước mặt Tổng Cẩm Trác ít nhất cô cũng sẽ chú ý đến hấn một chút, không nghĩ đến lại trực tiếp muốn đuổi hấn

đi, nếu là trước kia, có lẽ hắn cũng đã sớm rời đi, nhưng nay lại xảy ra chuyện ngoài dự kiến, hắn vẫn đứng thẳng ở đó không động. “Vừa rồi đã gọi điện thoại xử lý tốt rồi, em không phải muốn anh nấu cháo cho em rồi ở lại đây ăn cơm tối luôn sao?”

Tổng Cẩm Trác giương mắt lên nhìn, La Văn Anh cũng không còn sức lực để giải thích nữa.

Không khí hòa hợp mới vừa rồi bị phá vỡ, bây giờ ngoại trừ xấu hổ ra thật không còn từ nào khác chuẩn xác để hình dung, khẩu vị La Văn Anh vốn đã không tốt, giờ lại càng không muốn ăn gì.

Hành động của hai người rơi vào trong mắt Minh Tranh lại trở thành ‘tình chàng ý thiếp’ thân mật, trong lòng so với La Văn Anh cũng không dễ chịu hơn là bao.

Tiểu Chu vội vàng chạy ra ngoài nhà hàng, ở cửa nhìn thấy Tạ Nam, cô hướng Tạ Nam phát tay. “Tạ Nam, nơi này.”

Tạ Nam trả tiền xong đi nhanh qua, Tiểu Chu lôi cô đến bên cạnh. “Tại sao cô cũng tới?”

“Tôi nhớ có tài liệu phải giao cho cô, cô lại đi rất nhanh nên tôi có lòng tốt đưa tới đây.” Tạ Nam đem tài liệu đưa cho Tiểu Chu. “Uống không ít rượu rồi phải không, như thế nào rồi?”

“Ai u, rất khó.” Về mặt Tiểu Chu buồn bực. “Nhưng người khách này lại không thể đắc tội, Lão Đại đã căn dặn hạng mục này chúng ta nhất định phải đạt được, tôi đi theo Eve lâu như vậy, cũng không thể để cho chị ấy mất mặt nha.”

“Quan trọng như vậy sao?” Tạ Nam lẩm bẩm.

“Còn không phải sao, dù sao lão đại cũng rất coi trọng.” Tiểu Chu nói xong muốn đi vào. “Không nói với cô nữa, bên trong dù sao cũng là ông lớn, không thể để để bọn họ chờ lâu, cô nhanh về nhà đi.”

“Ai, từ từ.” Tạ Nam đuổi theo vài bước. “Tôi đi vào với cô, cũng có thể thay cô chặn rượu.”

“Cô?” Tiểu Chu ra vẻ hoài nghi. “Không được, cô không phải làm việc bên bộ phận chúng tôi, làm sao có thể để cho cô lợi xuống vũng nước đục này?”

“Không phải đều là vì công ty sao?” Tạ Nam lôi kéo Tiểu Chu đi vào trong. “Chờ sau khi xong việc mời tôi ăn cơm là được.”

Tạ Nam từ lúc thực tập đến bây giờ, vẫn chỉ làm việc ở văn phòng, làm sao biết được công việc bên ngoài bộn ba vất vả, cô nghĩ bất quá cũng chỉ là bồi vài chén rượu, đến lúc đó thật đã lấy được hạng mục này, Minh Tranh cũng có thể nhớ được một mặt tốt của cô.

Tiểu Chu thấy cô khẳng khái, suy nghĩ chắc cũng không có việc gì, liền mang theo cô đi vào.

Tổng Cẩm Trác cùng Minh Tranh ngồi trên sofa trong phòng khách, La Văn Anh nghe được hai người đang nói chuyện, khẩu khí hai bên đều lãnh đạm như nhau, cũng không có ý muốn thân thiện với đối phương.

Điện thoại di động của Minh Tranh chợt vang lên. Hắn liếc nhìn là Tiểu Chu, Minh Tranh tùy tay nhấn nghe. “Alo.”

“Lão đại, lão đại.” Giọng nói Tiểu Chu hoảng sợ. “Em không gọi được cho Eve, không xong rồi, khách hàng nắm tay Tạ Nam không chịu buông, muốn gây chuyện.”

Minh Tranh đem điện thoại ra xa tai một chút, giọng nói Tiểu Chu oang oang gần như làm cho người ở đây đều nghe rõ ràng lời cô nói, Minh Tranh nhíu chặt lông mày. “Các người đi ra ngoài đàm phán, tại sao Tạ Nam cũng ở đó?”

“Cô ấy...” Tiểu Chu nói năng lộn xộn. “Dù sao cũng đã uống không ít rượu, em thật vất vả mới thoát thân, lão đại anh nhanh đến đây đi.”

Minh Tranh cười lạnh. “Tôi qua cũng không có biện pháp, chuyện như vậy còn để tôi phải dạy các người sao? Huống chi đây là chính là cô ấy xen vào việc của người khác, để cô ấy ghi nhớ kỹ một chút cũng tốt.”

La Văn Anh giương mắt lên, nhìn thấy sườn mặt lạnh lùng của anh, Tiểu Chu gấp đến độ gần như muốn phát điên. La Văn Anh cũng không khỏi nhíu mày, dường như những lời cô khuyên ngay từ đầu Tiểu Chu không nghe vào trong tai, như thế nào lại để cho Tạ Nam đi vào đó?

Tiểu Chu thiếu chút nữa khóc lên. “Lão đại, mấy người tội em đều là nữ không có cách nào khác, em, em...”

La Văn Anh nghe được tiếng khóc nỉ non truyền đến, cô đi qua lấy điện thoại từ trong tay Minh Tranh. “Alo, Tiểu Chu.”

“Eve,” Tiểu Chu như gặp được cứu tinh. “Làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ đây?”

“Đừng sợ.” La Văn Anh trấn an, ngữ khí dịu đi. “Em chạy nhanh đi tìm quản lý nhà hàng, nói là có khách uống say nhờ hấn qua xử lý giúp, nhất định không được để hấn gọi bảo vệ, nhưng nếu có thể khuyên được thì phải cố gắng hết sức khuyên, mang Tạ Nam đi trước, chuyện sau này để em đi nhận lỗi với họ.”

“Vâng vâng.” Tâm tình Tiểu Chu đang căng thẳng lúc này mới được nơi lỏng. “Em phải đi tìm quản lý.”

La Văn Anh cúp điện thoại, đưa trả lại cho Minh Tranh. “Anh vẫn nên đi qua đó xem một chút đi.”

Minh Tranh cũng không để ý. “Nếu như chuyện gì cũng để anh ra mặt, anh phát lương ấy cô ấy làm cái gì?”

“Tùy anh.” La Văn Anh phát tay về phía Tống Cẩm Trác nói. “Chút nữa anh giúp em tiễn anh ấy, em đi ngủ một chút.”

Tống Cẩm Trác mỉm cười gật đầu, Minh Tranh lại càng cảm thấy vô vị, thật hoàn toàn coi hấn như người ngoài.

La Văn Anh vừa mới trở lại phòng ngủ, chợt nghe thấy điện thoại di động bên ngoài vang lên tiếng chuông lần nữa, ngay sau đó là tiếng đóng cửa thật mạnh sau khi Minh Tranh rời đi. La Văn Anh đi về phía phòng khách. “Sao vậy?”

Tống Cẩm Trác không bận tâm. “Hình như là đã xảy ra chuyện gì.” Hấn đứng dậy đi tới bên cạnh La Văn Anh. “Thân thể em không thoải mái đi nghỉ ngơi đi, đừng quan tâm.”

La Văn Anh uống thuốc nên vô cùng mệt mỏi, Tống Cẩm Trác đưa cô trở về phòng.

La Văn Anh nằm ở trên giường, kéo chăn lên. “Anh cũng sớm trở về đi thôi.”

“Mẹ anh có ý, muốn hôm nào để anh dẫn em về nhà, bà muốn gặp em, mấy ngày này không vội, đợi thân thể em khỏe hơn đi với anh một chuyến được không?”

La Văn Anh suy nghĩ một chút. “Được.”

Tống Cẩm Trác nhếch chân lên. “Về sau đừng để hấn đến đây nữa, tránh lại có lời đồn không tốt truyền ra ngoài.”

“Anh ấy chỉ là đến thăm em một chút.”

Tống Cẩm Trác không giảm ý cười, hấn kéo chăn lên che khuất vai La Văn Anh. “Anh biết rõ, nhưng dù sao hai người trước đây cũng đã từng đính hôn.”

Sau khi Tống Cẩm Trác đi về, La Văn Anh ngơ ngẩn nhìn chằm chằm lên trần nhà, tuy rằng tâm trí mờ mịt, nhưng trong lòng so với bất cứ lúc nào đều tỉnh táo hơn hấn, Tống gia là danh môn, Tống Cẩm Trác đương nhiên hi vọng cô có thể được lòng mọi người.

Còn có câu nói khó hiểu kia của Minh Tranh, nói gì là nếu muốn để cô trở lại lần nữa, còn kịp không?

La Văn Anh kéo chăn che kín mặt, dứt khoát không nghĩ nhiều nữa.

Nhờ uống thuốc, ngày thứ hai sau khi tỉnh lại cảm thấy khá hơn nhiều, La Văn Anh sợ khó chịu, trước khi ra cửa liền uống thuốc một lần nữa.

Đi vào trong ký túc xá của Hào Khôn, từ thật xa đã có thể nghe được tiếng bàn tán, La Văn Anh đồng tai lên, nghe được tiếng nói của mấy người đó lớn dần. “Các người nghe nói gì chưa, Julie gặp đại họa rồi!”

“A, xảy ra chuyện gì?”

“Ngày hôm qua vốn là đi ra ngoài đàm phán một hạng mục, cũng không biết tại sao, cô ấy lại đập vỡ đầu người phụ trách của đối phương, mấy người cũng bị bắt vào sở cảnh sát, lão đại hay được tin cũng lập tức chạy tới, dù sao sự việc cũng âm ỉ khá lớn, không biết công ty sẽ xử lý như thế nào.”

La Văn Anh cả kinh.

“A? Julie đi theo La quản lý cũng được mấy ngày, sao lại dễ kích động như vậy chứ?”

“Nhất định là do đối phương động tay động chân quá đáng, cho nên mới nói La quản lý được như hôm nay cũng không dễ dàng...”

La Văn Anh lướt qua bọn họ, trực tiếp ấn thang máy chuyên dụng của Minh Tranh đi lên lầu.

Còn chưa đi tới phòng làm việc đã thấy Tiểu Chu vẫn đang đứng yên ở trước cửa.

La Văn Anh đẩy cửa vào trong, Tiểu Chu theo sát phía sau.

“Eve”

“Nói đi, ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

“Em vốn muốn đi gọi quản lý nhà hàng, nhưng tiểu Tống chạy tới nói Tạ Nam bị bắt vào bên trong phòng bao, em thật bị dọa chết, cũng không kịp gọi người liền chạy qua, nhìn thấy áo cô ấy đã bị kéo lên đến ngực vậy cũng bị xé nát, em...”

“Cho nên em liền lấy chai rượu trực tiếp đập vào đầu người ta?” La Văn Anh tức giận vô cùng, cố nén khẩu khí lại.

Tiểu Chu gấp đến độ nước mắt ngấn ra. “Lúc ấy em cũng chỉ nhất thời kích động.”

“Tạ Nam tại sao lại ở đó?”

“Cô ấy đem tài liệu đến cho em, nói chuyện của công ty cũng là chuyện của cô ấy, em không nghĩ tới lão háo sắc kia lại nhìn trúng Tạ Nam.”

“Khá lắm chuyện của công ty chính là chuyện của cô ấy,” La Văn Anh cười lạnh. “Chị phải dạy em bao nhiêu lần em mới có thể hiểu được, em chờ xem, lão đại làm thế nào để trừng phạt các người.”

“Eve.” Tiểu Chu bị cô làm cho sợ đến khóc lên.

La Văn Anh thở dài, điện thoại trên bàn làm việc vang lên, sắc mặt cô trở nên lạnh như băng, cúp điện thoại nói với Tiểu Chu. “Đi thôi, anh ấy bảo em trực tiếp đi lên phòng làm việc ở tầng trên.”

209. Phiên Ngoại 19

Chương 19 : Nhắc tới ba chữ “Tống Cẩm Trác”, tôi liền cường bức em

Tiểu Chu bị dọa đến mức đứng bất động tại chỗ.

Dù sao cũng là La Văn Anh bảo cô mang ra ngoài, tính tình La Văn Anh như thế nào cô cũng hiểu, nhưng thương trường như chiến trường, cô làm sao không hiểu được chân lý này?

Tiểu Chu nức nở không dám đi lên, La Văn Anh đưa tay ấn ấn đôi mắt, lúc mở mắt ra thấy cô còn đứng đó, liền nói: “Muốn anh ta xuống đây bắt em sao?”

“Eve...” Giọng nói tiểu Chu nức nở: “Có khi nào lão đại sa thải em không?”

La Văn Anh cũng không an ủi cô, nói thật: “Tám mươi, chín mươi phần trăm, thương thế hiện tại trên người em, anh ta đã rất vất vả mang em từ đồn cảnh sát về, Tiểu Chu, chuyện cần lo lắng của em bây giờ là chuyện này có bị ghi vào hồ sơ không, công việc thì có thể tìm lại, nhưng nếu có vết nhơ này trong hồ sơ, liệu có công ty nào dám tuyển dụng em nữa hay không?”

Tiểu Chu đưa tay lên che mặt khóc, La Văn Anh nhìn cô, giọng nói cũng không cứng nhắc như trước: “Hiện tại em khóc thì có ích lợi gì? Nếu khóc có thể giải quyết được vấn đề, thì mọi người đừng đi làm nữa.”

Tiểu Chu cắn chặt môi, đưa mắt nhìn La Văn Anh: “Eve, chị nói với anh ấy giúp em đi.”

“Không phải em với Tạ Nam có quan hệ rất tốt sao?”

“Tạ Nam cũng giúp em, nhưng nhiều người thì càng có thêm nhiều cơ hội.”

La Văn Anh thở dài, đưa mắt nhìn Tiểu Chu, không biết làm như thế nào: “Nếu đổi lại là em, em có chịu không? Một khi ký được hợp đồng này, tiền thưởng sẽ thuộc về phòng chúng ta, chỉ bởi rượu làm lành một chút thôi, em nên suy nghĩ lại đi.”

“Eve, Tạ Nam là người tốt, bình thường cô ấy...”

La Văn Anh ngắt lời cô: “Chị không có hứng thú với Tạ Nam, nếu em vẫn giữ thái độ như thế này, cũng đừng đi làm nữa, mau thu dọn đồ đạc đi.”

Tiểu Chu nghe La Văn Anh nói thẳng, nước mắt giấu trong hốc mắt không nhịn được nữa trào ra, La Văn Anh đứng dậy, đi tới trước mặt cô, giọng điệu nhẹ bớt: “Đi thôi, chị đi với em, khi em nói không được, chị sẽ nói giúp, chỉ như vậy thôi.”

Tiểu Chu vừa nghe vậy càng khóc dữ hơn, lúc mới phỏng vấn đề vào Hào Khôn thật không dễ dàng, bây giờ nếu bị đuổi việc mà còn ghi vào hồ sơ, cô thấy tương lai phía trước của mình thật mờ mịt.

“Eve.” Tiểu Chu đi theo La Văn Anh ra ngoài: “Em rất vui vì chị đi với em, từ trước tới giờ em đều coi chị là thầy của mình, em còn có rất nhiều thứ chưa học được, về sau sợ không còn cơ hội nữa rồi...”

La Văn Anh cũng không quay đầu lại: “Em nịnh chị sao?”

“Không phải, em nói thật đó.”

La Văn Anh bước nhanh về phía trước, cô hiểu rõ tính cách của Minh Tranh, hiện giờ anh đang nổi nóng, cũng thật khó mà nhượng bộ. La Văn Anh đi tới trước phòng làm việc của Minh Tranh, cũng không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa vào. Bên tai truyền đến tiếng khóc, cô đưa mắt nhìn, liền thấy Tạ Nam đang khóc thảm thiết trên sofa. Trên mặt Tạ Nam sưng vù, trên cổ còn có vết thương, xem ra đã bị dọa không ít rồi. Minh Tranh tựa vào cửa sổ sát đất, giống như không nghe thấy tiếng khóc, La Văn Anh đưa mắt ra ám hiệu cho Tiểu Chu, Tiểu Chu liền bước lên, La Văn Anh tự ý kéo ghế ra rồi ngồi xuống.

Minh Tranh nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại, ánh mắt dừng trên người La Văn Anh: “Em còn chưa khỏi bệnh, tới đây làm gì?”

“Tôi muốn tới hỏi anh định xử lý việc này như thế nào?”

Lửa giận của Minh Tranh lại bốc lên lần nữa, đưa tay quơ lấy tài liệu trên bàn ném đi, La Văn Anh chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu mình có cái gì bay qua, ngay sau đó là một tiếng vang thật lớn, tập tài liệu bị ném tới chân Tiểu Chu, làm cho Tiểu Chu và Tạ Nam sợ tới mức không dám lên tiếng.

“Lá gan các cô lớn thật, đã đi ra ngoài còn dă thương người khác, đã có can đảm này, cũng đừng mong có kết quả tốt.” Minh Tranh giận tới mức không kìm được, sợ rằng đây là vụ đầu tiên mà Hào Khôn gặp phải, nói ra không bị người ta cười tới rụng răng mới là lạ.

“Tổng giám đốc, thực xin lỗi.” Tạ Nam ôm chặt hai cánh tay, nức nở nói: “Nếu không phải tại vì tôi muốn giúp Julie nên mới xảy ra chuyện như vậy, đều là lỗi của tôi.”

Tiểu Chu cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác áy náy: “Lão đại, lỗi tại tôi.”

Minh Tranh ngồi vào ghế, La Văn Anh đã sớm dự đoán được tình huống sẽ xảy ra như thế này, Tạ Nam khóc càng lợi hại hơn, Minh Tranh buồn bực phẩy tay: “Đi ra ngoài hết cho tôi.” Rồi sau đó cầm điện thoại lên, bấm số nội bộ: “Gọi giám đốc nhân sự lên đây.”

Tiểu Chu và Tạ Nam nghe được, đương nhiên biết ý của Minh Tranh đó là sa thải các cô.

Tim Tiểu Chu đập loạn nhịp, Tạ Nam thì phản ứng tốt hơn: “Tổng giám đốc, đều là lỗi của một mình tôi, xin anh đừng sa thải Tiểu Chu”

La Văn Anh nhìn tài liệu trên bàn.

Cô đã sớm biết Tạ Nam là người không đơn giản, một khi Minh Tranh đã quyết định là không ai có thể thay đổi được, Tạ Nam làm như vậy cũng không có ích gì, nhưng vẫn có thể làm cho Tiểu Chu ghi nhớ phần ân tình này, đương nhiên, nếu như hai người về sau mỗi người một ngã thì không nói làm gì, còn nếu như được giữ lại Hào Khôn, sợ rằng Tiểu Chu đã cảm động đến rơi nước mắt đối với Tạ Nam, chỉ đâu đánh đó.

La Văn Anh nhếch môi cười lạnh, thời đại bây giờ liệu có ai đối xử thật tâm với nhau, cô đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, tính cách cũng đã thay đổi. Nhưng, đương nhiên là cô có biện pháp.

Qua làn nước mắt, Tiểu Chu nhìn Tạ Nam, muốn mở miệng nói thì La Văn Anh lên tiếng: “Không ký được hợp đồng, lại đã thương người khác, nói gì thì nói chúng ta vẫn phải cho đối tác một câu trả lời thỏa đáng, bằng không nó sẽ là một vết nhơ khó xóa của Hào Khôn, tuy rằng là lỗi của Tạ Nam và Tiểu Chu, nhưng hai người là nhân viên của Hào Khôn, việc này chúng ta nhất định phải có người gánh chịu.”

Minh Tranh gật đầu, ánh mắt nhìn sang Tiểu Chu và Tạ Nam. Hai người nín thở, Tạ Nam không dám tùy tiện mở miệng. La Văn Anh cười cười, nói tiếp: “Kỳ thật chuyện này cũng không phải quá khó, anh có muốn nghe ý kiến của tôi một chút không?”

Minh Tranh ra hiệu cho cô nói tiếp, La Văn Anh đưa lưng về phía Tiểu Chu và Tạ Nam, cô chậm rãi mở miệng: “Như lời Tạ Nam vừa nói, nếu không phải cô ấy ra tay trước, chuyện cũng sẽ không đến mức này, cho nên ai làm người đó gánh, sa thải Tạ Nam, về phần Tiểu Chu, kỷ luật, trừ vào tiền lương và tiền thưởng của cô ấy.”

Lời vừa nói ra, Tạ Nam giật mình, Tiểu Chu vẫn không nói được lời nào, cô cho rằng chuyện đã tới nước này, La Văn Anh nhất định sẽ không nói giúp cô, không nghĩ tới La Văn Anh lại đứng ra nói Tạ Nam.

Minh Tranh nhìn cô chằm chằm không nói gì, Tiểu Chu lại ngại ngùng mở miệng: “Eve, kỳ thật, Tạ Nam...”

“Tiểu Chu, tôi nói hết rồi, cô còn muốn nói gì nữa?” La Văn Anh lên tiếng cắt ngang, đưa mắt nhìn Minh Tranh: “Chuyện của công ty khi nào cần phiên tới thư ký, đây là việc không phải ai cũng làm được, hiện tại đi tìm lý do, chẳng lẽ Tạ Nam không làm gì sai sao?”

Minh Tranh đưa mắt nhìn Tạ Nam, rồi nhìn Tiểu Chu: “Hiện tại cho các cô một lựa chọn, một là cả hai cùng đi, hai là một ở lại, một đi.”

Cái này, không phải ai cũng dám nói bừa, dù sao để được vào làm trong Hào Khôn là một điều không dễ dàng, huống chi còn liên quan tới tương lai sau này?

La Văn Anh ngồi trên ghế xoay xoay, đưa lưng về phía hai người, lời này nói cho Tiểu Chu cùng Tạ Nam nghe, đồng thời cũng nói với Minh Tranh: “Tiểu Chu đi theo tôi mấy năm nay, được tôi đào tạo, thật vất vả mới thành thực, tôi cũng không muốn tìm người mới.”

Trong lời nói của cô, ý tứ muốn bảo vệ Tiểu Chu.

Tạ Nam lệ rơi đầy mặt, nghĩ đến chuyện lớn như vậy, người ra tay cũng là Tiểu Chu, nhưng xem ý tứ bây giờ của La Văn Anh, rõ ràng là bảo vệ Tiểu Chu. Minh Tranh đưa mắt nhìn Tạ Nam, Tạ Nam ngồi đó khóc như mưa, Minh Tranh đưa mắt nhìn La Văn Anh: “Xử lý chuyện như vậy, có thể làm ọi người phục không?”

“Tại sao lại không thể?” La Văn Anh nói ra điều đương nhiên: “Đó là sự thật.”

“Quản lý La...” Tạ Nam cố nén tiếng nấc: “Lúc ấy tôi bị bắt vào phòng, thiếu chút nữa bị cưỡng bức, công ty chẳng những không bồi thường mà còn sa thải tôi, chuyện như vậy thật không thỏa đáng.”

La Văn Anh đứng lên, đi tới đối diện Tạ Nam: “Vừa rồi không phải cô nói đều là lỗi tại cô sao? Giờ này lại kêu là oan uổng, Tạ Nam, trong công ty nhất định phải có một người gánh trách nhiệm, theo cô, thì như thế nào mới thỏa đáng?”

Tạ Nam cắn môi, đưa mắt nhìn Tiểu Chu.

Gương mặt Tiểu Chu đỏ bừng, tựa như đang quyết định chuyện gì rất quan trọng, cần cô phải chịu trách nhiệm, nhưng lời đến miệng vẫn không nói được, một mặt bởi vì La Văn Anh, một mặt khác là hoàn cảnh của cô. Cô còn phải lo lắng cho gia đình, đi theo La Văn Anh kiếm được một chút tiền thưởng, nếu như bị sa thải khỏi Hào Khôn, về sau biết phải làm như thế nào?

Nước mắt Tạ Nam rơi lã chã, Minh Tranh tựa như đang suy nghĩ điều gì đó, nhìn La Văn Anh chằm chằm, một khi cô đã muốn ép người khác vào ngõ cụt, thì họ cũng đừng mong mà trở ra ngoài.

“Tổng giám đốc...” Tạ Nam nhìn Minh Tranh: “Thời gian tôi tới công ty chưa lâu, nhưng tốt xấu gì cũng làm việc rất nghiêm túc, nếu anh muốn sa thải tôi, cần cho tôi một lý do chính đáng.”

“Tạ Nam, cô muốn chịu trách nhiệm hay muốn chính cô tự nói chuyện này ra ngoài?”

Tạ Nam cố nén tiếng khóc: “Quản lý La, tôi nói cho cô biết, tôi biết quan hệ của cô và Julie, tôi chỉ muốn hỏi cô một câu, nếu như cô rơi vào trường hợp giống như tôi, thì cô sẽ làm như thế nào?”

“Được.” La Văn Anh ngồi lại chỗ ngồi của cô: “Cô nói cho tôi biết, giữa cô và Tiểu Chu, Hào Khôn cần phải giữ lại ai?”

Sắc mặt Tạ Nam khẽ biến đổi, giọng nói nhẹ hơn, không còn hùng hồn như trước nữa: “Tôi hi vọng công ty có thể xử lý công bằng, chí ít, đả thương người khác cũng không phải là tôi, tại sao lại bắt tôi gánh lấy cái tội danh này?”

Tiểu Chu giật mình, dù sao khi rơi vào trường hợp này ai cũng muốn bảo vệ mình, cô cần môi, toàn thân vô lực.

Hai tay khoanh trước ngực La Văn Anh, thấy Tiểu Chu ngẩng đầu nhìn cô. “Eve, lão đại, đả thương người chính là tôi, tôi cam tâm chịu phạt, công ty cứ trừ tiền lương và tiền thưởng của tôi, tôi bồi thường toàn bộ tiền thuốc men, sa thải tôi, nhưng tôi hi vọng đừng ghi chuyện này vào hồ sơ của tôi, có được không?”

Minh Tranh để ngón trở nơi khoe miệng, liếc mắt nhìn La Văn Anh, phất tay với hai người: “Các cô ra ngoài trước đi.”

Tạ Nam đứng dậy trước, Tiểu Chu muốn nói gì đó, nhưng lời đến miệng vẫn không thốt ra được. Tiểu Chu đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại, Tạ Nam đi tới bàn thư ký, thấy Tiểu Chu đi tới, cũng không nói gì úp mặt xuống bàn.

La Văn Anh thấy hai người đã rời đi, lúc này mới đưa mắt nhìn Minh Tranh: “Anh định xử chuyện này như thế nào?”

Minh Tranh giống như người vô tội: “Anh như thế nào?”

La Văn Anh xòe hai tay ra: “Tối hôm qua tự anh chạy tới đồn cảnh sát, chắc hẳn chuyện này đã được giải quyết gọn gàng, anh cũng biết nhất định tôi sẽ đứng về phía Tiểu Chu, nhiều năm làm việc cùng nhau như thế, không có cô ấy tôi cũng không thể làm được. Về phần Tạ Nam, anh càng không thể sa thải cô ấy ngay lúc này, không biết mục đích tối hôm qua của cô ta là gì, nhưng trong mắt người ngoài, nếu như đem cô ta khai trừ khỏi Hào Khôn, phía dưới nhất định có người không đồng tình, về sau còn ai dám cống hiến hết sức lực cho Hào Khôn?”

Minh Tranh nhún mày, vỗ tay: “Người hiểu anh nhất chỉ có em.”

La Văn Anh không cho là đúng, chờ anh nói tiếp, Minh Tranh cầm lấy ly cà phê trên bàn hớp một ngụm, lúc này xem nào nhiệt, cà phê đã lạnh, anh khẽ múm môi mỏng lại, mở miệng nói: “Em rất tốt, nhưng ở trước mặt Tạ Nam lại cố tình làm người xấu, nhưng cô ấy còn đang trong thời gian thử việc, đến lúc đó muốn giữ hay không thì cũng tùy em, nhưng ít ra chúng ta cũng biết được bản tính Tạ Nam, còn Tiểu Chu, về sau nhất định sẽ càng thêm trung thành với em, mà em luôn coi trọng Tiểu Chu, lúc này ra mặt nói giúp cô ấy, sợ rằng phần ân tình này cô ấy sẽ ghi nhớ cả đời.”

La Văn Anh nhìn xuyên tới gò má của Minh Tranh, lấy bối cảnh sau lưng anh làm nền: “Quyền quyết định về Tạ Nam nằm trên tay anh, có quan hệ gì tới tôi?”

“Em muốn giữ, anh liền giữ, em không muốn, thì để cô ta đi.” Minh Tranh nhìn La Văn Anh chăm chăm, giọng nói nghiêm túc.

Tay cô để trên mặt bàn, gõ nhẹ vài cái: “Chuyện tối hôm qua, nếu chúng ta nói cho qua, đối phương cũng không dám theo tới cùng, dù sao đó cũng là hành vi cá nhân, không đại diện cho công ty, chuyện giải quyết hậu quả để tôi làm, coi như lưu lại chút tâm ý cho Tiểu Chu.”

Minh Tranh không chút do dự mà cự tuyệt: “Không được, chuyện này dừng tại đây, em đừng nhúng tay vào.”

“Anh sợ người ta ăn tôi sao?”

Minh Tranh đứng lên, hai tay chống ở mép bàn, hướng nửa người trên tới trước mặt La Văn Anh: “Cho người khác ăn không bằng giữ lại ột mình anh ăn.”

La Văn Anh cười lạnh, đứng lên đối diện cùng Minh Tranh: “Người phía ngoài, tùy tôi xử lý phải không?”

Minh Tranh gật đầu.

“Được, dù sao cũng trong thời gian thử việc, chờ cho chuyện này lắng đi, anh tìm một cơ hội sa thải cô ấy đi.” La Văn Anh cũng không muốn giữ lại một người như vậy tại Hào Khôn.

“Kỳ thật có lúc Tạ Nam cũng rất tốt, chỉ ít mỗi bữa sáng có thể mang cho anh một cốc sữa, sinh bệnh còn có người mua thuốc hay đưa anh đi bệnh viện, so với các thư ký trước thật tốt.”

Sắc mặt La Văn Anh lạnh lẽo, không nhìn anh nữa: “Được, dù sao cũng do anh quyết định.” Nói xong, nhấc chân bước nhanh ra ngoài.

Minh Tranh thấy phản ứng của cô như thế, liền bật cười.

Tạ Nam thấy La Văn Anh từ phòng làm việc của Minh Tranh bước ra, đứng dậy cung kính chào: “Quản lý La.”

“Tổng giám đốc coi trọng các cô, làm rất tốt.”

Nhìn thấy bóng dáng La Văn Anh biến mất nơi góc khuất, Tạ Nam vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu ý của cô, ngậy ngốc ngồi trở lại bàn làm việc. bỗng nhiên bừng tỉnh, tiện đà vỗ ngực vui vẻ, tốt quả, không bị sa thải rồi.

La Văn Anh trở lại phòng làm việc, xử lý công việc trên bàn, bên tai cũng không nghe được tiếng lú lú lải nhải của Tiểu Chu, cô thấy không quen, đứng dậy đi ra ngoài, phòng làm việc của Tiểu Chu mở rộng cửa, ngẫu nhiên có một vài đồng nghiệp ra vào, La Văn Anh đi tới cửa, nghiêng người nhưng không bước vào.

Tiểu Chu đứng một bên vừa lau nước mắt vừa dọn dẹp đồ đạc, trên bàn cô có nuôi một hồ cá nhỏ, cô lưu luyến đưa ột đồng nghiệp: “Nhất định phải nuôi nó thay tổ, đừng để nó chết.”

“Julie, cậu đừng bi quan như thế.”

La Văn Anh sợ nếu như cô không đi vào, bên trong chắc sẽ ngập đầy nước mắt, cô đưa tay gõ gõ cửa phòng làm việc.

Tiểu Chu ngược đôi mắt đỏ ngầu lên: “Eve.”

“Ban ngày ban mặt mà tập trung gì ở đây?” La Văn Anh đi vào, thấy trên bàn Tiểu Chu ngổn ngang: “Chỉnh lý tư liệu, sau khi làm xong đi với chị.”

Về mặt Tiểu Chu đầy cảm kích: “Eve, chị còn muốn mang em đi nữa sao?”

“Em muốn nghỉ việc? Sao không nói sớm?”

Tiểu Chu đưa tay sờ đầu: “Không phải em sẽ bị sa thải sao?”

“Lỗi tại nào của em nghe thấy điều này vậy?” La Văn Anh cũng không nói gì nhiều: “Mau lên, bằng không trừ tiền thưởng.” Nói xong, cô bước ra ngoài, còn chưa ra khỏi cửa, liền nghe tiếng Tiểu Chu la to: “Aaaa, trả hồ cá lại cho tổ, tâm can bảo bối của tổ...aaaa.”

La Văn Anh bật cười, bước nhanh trở lại phòng làm việc của mình.

Sau 12 giờ, Tiểu Chu theo La Văn Anh lên xe, cô nơm nớp lo sợ nhìn xung quanh: “Eve, thật xin lỗi, lần này mang đến cho chị thật nhiều phiền toái.”

La Văn Anh tùy tiện lật tài liệu ra xem: “Em biết là tốt rồi.”

Về mặt Tiểu Chu đầy xấu hổ: “Lúc ấy, đầu óc em thật hồ đồ, em nghĩ cho Tạ Nam vào cùng chắc hẳn là không có chuyện gì.”

“Em phải nhớ kỹ, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đừng bao giờ đem khuyết điểm của mình bộc lộ ra ngoài, cũng đừng có ngu ngốc mà gánh hết trách nhiệm về mình.”

Tiểu Chu nghe được lời nói của La Văn Anh, gật đầu: “Vâng.”

“Đã thương người cũng là em, cho nên, trừ tiền thưởng tháng này!”

Tiểu Chu không ngừng gật đầu, chưa bao giờ cô cảm giác được trừ tiền thưởng mà có thể vui như thế này.

Vào phòng họp, Tiểu Chu vội vàng ghi chép, cả người bừng bừng sức sống, La Văn Anh đưa bản vẽ cho đối tác: “Đây là bản báo giá cùng thiết kế ban đầu, nếu được, chúng ta sẽ thương lượng tiếp.”

“Không phải Hào Khôn luôn chú trọng vào đồ bảo hộ lao động sao? Chẳng lẽ cũng muốn nhúng tay vào nghề khác?”

La Văn Anh không nặng không nhẹ nói: “Lĩnh vực khai thác của Hào Khôn rất rộng, mời ngài xem, xu hướng hiện nay như thế nào, nói cách khác, không phải chủ yếu là có vốn, còn cần thái độ của nhà đầu tư. Ngài cũng nên hiểu rằng, phương bắc có không khí ẩm hơn, mà đối với thành phố Nghênh An này mà nói, mùa đông có thể lạnh tới tận xương. Điều hòa truyền thống nhiều khi không tốt, cho nên...” La Văn Anh đưa thêm một phương án: “Tôi còn có một phương án toàn vẹn đôi bên, trang bị máy điều hòa trung tâm, mỗi nhà trang bị một cái nồi hơi, đương nhiên, đây là sử dụng ống dẫn khí than, dưới sàn nhà tích đủ nhiệt độ sẽ ấm lên, thông qua điều chỉnh nước mà điều khiển độ ấm. Mặc khác, mỗi phòng có thể trang bị một cái điều khiển valve*, muốn chỉnh gì thì chỉnh.”

* Valve điều khiển áp suất: Pressure control valve

Trong hệ thống thủy lực valve điều khiển áp suất (gọi tắt là nhóm valve áp suất) được sử dụng ở rất nhiều dạng rất nhau và đóng vai trò quan trọng, là một trong 3 nhóm valve điều khiển chính bao gồm: Valve chuyển hướng – Valve điều chỉnh lưu lượng và Valve điều khiển áp suất.

“Chuyện này...” Sắc mặt Cố tổng do dự: “Tôi cũng biết xu thế của bây giờ, nhưng sản phẩm của công ty có gì vượt trội hơn so với thị trường?”

Tiểu Chu trình tài liệu lên, La Văn Anh đưa tay chỉ vào tờ giới thiệu: “Một câu nói, Hào Khôn chúng tôi không phải là xí nghiệp nhỏ, sản phẩm của chúng tôi mỗi tháng tiêu thụ hơn cả ngàn cái, cho nên, tôi cảm thấy, quý công ty hợp tác với chúng tôi nhất định trăm lợi không hại, về phần ưu điểm, tôi có thể giải thích cặn kẽ cho ngài.”

Thời điểm hai người bước ra khỏi công ty đối tác, đã chạng vạng chiều, sắc mặt Tiểu Chu đỏ bừng “Eve, vừa rồi em có cảm giác chị muốn giết người.”

La Văn Anh cười cười: “Công việc của chúng ta, không phải dựa vào cái miệng này sao?”

“Tất nhiên.” Tiểu Chu cầm máy tính và tư liệu bước lên xe cùng La Văn Anh: “Ông ta muốn mời chúng ta ăn cơm, tại sao lại không đi?”

“Em thật ngốc.” La Văn Anh thắt dây an toàn: “Mặc dù khi bàn công việc chúng ta nói rất hay, nhưng trên bàn rượu, là nơi mà bất cứ chuyện gì cũng dễ dàng, đã thế chúng ta đi theo bọn họ làm gì?”

La Văn Anh nói chuyện sắc bén, Tiểu Chu gật gật đầu: “Cũng đúng, rất nhiều lần bị người ta chuốc cho say gần chết, thật sợ nha...”

La Văn Anh đưa mắt nhìn sang: “Chuyện hôm qua đã dọa em sợ rồi ư?”

Tiểu Chu lắc đầu: “Không có.”

“Làm càn.” La Văn Anh lắc đầu cười khê, giọng nói nhẹ nhàng, lỗ mũi Tiểu Chu chua xót, thiếu chút nữa không kiềm được nước mắt mà trào ra.

“Đi theo chị bao lâu rồi mà đầu óc em vẫn chưa tốt lên tí nào sao? Chuyện gì cần nói thì nói, uống vài ly rượu, liền bị thu phục sao? Chúng ta là phụ nữ, mục tiêu hàng đầu là phải bảo vệ chính mình. Gặp được loại người như vậy, không cần khách khí làm gì, cái cốt lõi là đem tiền móc ra từ túi áo bọn họ, chứ không phải đưa thân mình ra cho họ chấm dứt.”

“Vâng.” Tiểu Chu trịnh trọng gật đầu: “Về sau, nhất định em sẽ nhớ kỹ.”

“Em đó...” Hôm nay La Văn Anh nói nhiều hơn bình thường: “Hiện tại có rất nhiều cô gái, đặc biệt là những người vừa mới tốt nghiệp, muốn thăng chức nên đã đi đường tắt, chị luôn giữ cậu bên mình, thấy em làm việc rất tốt, cho nên, thông minh lên một tí đi, sau này còn có cơ hội phát triển.”

Tiểu Chu cảm động đến rơi nước mắt: “Em xin hứa, về sau sẽ làm tốt, không tái phạm nữa.”

“Đi, tìm một chỗ chị mời em ăn cơm”

“Để em mời.” Tiểu Chu ngại ngùng.

“Lại ngốc nữa rồi.” La Văn Anh cười: “Ngày mai lấy hóa đơn tới phòng tài vụ, để công ty thanh toán.”

Tiểu Chu gõ trán, a, thật là ngốc mà. Ngồi trong phòng ăn, Tiểu Chu đang gọi thức ăn, bởi vì hổ thẹn với Minh Tranh, cho nên cô không dám gọi gì nhiều. La Văn Anh cầm lấy menu, gọi thêm hai món, điện thoại bỗng vang lên, là tin nhắn. Tiểu Chu cười cười: “Bạn trai?”

La Văn Anh nhìn màn hình, là của Minh Tranh.

“Mau mau xem, nói không chừng là mời chị ăn cơm đó.”

Tiểu Chu vươn tay ra, La Văn Anh cầm điện thoại, mở tin nhắn ra, chỉ có mấy chữ ít ỏi: “Khi nào thì về?” Chẳng lẽ anh ta đang chờ cô ở nhà, La Văn Anh nhíu mày,

hôm nay bận bịu nên quên gọi người tới thay ổ khóa.

Trong lòng buồn bực, ăn qua loa bữa tối.

La Văn Anh lái xe thật nhanh về nhà, xa xa nhìn thấy trên phòng mình có ánh đèn, cô thật không biết phải nói như thế nào, nói anh ta mặt dày thì hơi quá, nói anh ta đứng đắn thì chính là oan uổng cho chính bản thân mình. Đi vào thang máy, bấm tầng 6, cửa thang máy vừa mở cô liền lập tức đi ra, trong tay cầm chìa khóa, mở cửa đi vào bên trong, bên trong phòng khách thật chói mắt, nơi cửa còn có một đôi giày đàn ông, nhìn trên kệ, một đôi dép lê đã không còn. La Văn Anh cũng không quan tâm, đi vào, ném chìa khóa lên bàn ăn, rồi nhanh chóng đi vào phòng ngủ, cùng lúc đó, cửa phòng tắm được kéo ra, Minh Tranh nhẹ nhàng khoan khoái bọc khăn tắm đi ra ngoài. La Văn Anh trợn tròn mắt: “Anh...”

Không thể nhận được nữa!

Minh Tranh cầm lấy khăn lông lau tóc, là khăn của cô a. Anh coi như cô không tồn tại, bước tới, ngồi xuống giường: “Sao về trễ thế?”

Cô bước tới, chìa tay ra: “Trả chìa khóa lại cho tôi.”

“Không.” Minh Tranh nhướng mắt lên, nói sự thật: “Ngày mai em sẽ thay ổ khóa, đưa cho em làm gì nữa?”

La Văn Anh khoanh tay lại: “Anh thích giả thần giả quỷ xuất hiện vào nhà người khác nhĩ?”

“Phải không?” Minh Tranh khê cười, La Văn Anh không thèm nhìn anh nữa, cô không nhìn nổi cái khuôn mặt tươi cười này của anh ta, Minh Tranh nói tiếp: “Có phải em rất ngạc nhiên?”

La Văn Anh bị một câu nói của anh làm cho bực tức: “Minh Tranh, anh thật nhảm chán.”

Anh tiếp tục lau tóc, những giọt nước theo từng sợi tóc màu đen văng ra rớt trên mu bàn tay của cô, cô hung hăng lau đi, tựa hồ không muốn dính dáng gì tới anh: “Anh mau về đi.”

Minh Tranh không hề nhúc nhích.

“Lỡ như Tống Cẩm Trác tới, chỉ sợ sẽ hiểu lầm.” La Văn Anh dọa nạt.

Động tác trong tay Minh Tranh đột nhiên dừng lại, quay mặt nhìn cô, híp mắt lại, La Văn Anh trừng mắt nhìn anh rồi xoay người đi, nhưng không ngờ bị Minh Tranh kéo tay lại, trực tiếp kéo cô ngồi lên đùi anh. La Văn Anh định giơ chân đạp lên chân anh, liền bị bàn tay rắn chắc của anh đè lại: “Em thử nhắc lại ba từ Tống Cẩm Trác thử xem?”

“Anh ấy là bạn trai tôi, tôi không được phép nói sao?” La Văn Anh tức giận, vặn vẹo giấy dựa muốn đứng dậy: “Nói thì nói, mắc mớ gì tới anh?”

Minh Tranh nhìn thấy khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng lên của cô, anh liền lớn tiếng cảnh cáo: “Em còn dám nhắc tới ba từ Tống, Cẩm, Trác, anh liền cưỡng bức em, không phải anh ta muốn tới đây sao, vừa đúng lúc, anh muốn cho anh ta nhìn thấy.”

210. Phiên Ngoại 20

Chương 20 : Bao lâu rồi không muốn, thật không muốn sao?

La Văn Anh đang ngồi dựa lưng về phía Minh Tranh, lúc này lại nghe anh nói như vậy, cô muốn quay đầu lại nhìn xem hiện tại trên mặt anh có biểu cảm như thế nào.

Ngày thường anh luôn lạnh lùng, nghiêm chỉnh, nhưng thật ra lại là người muốn nói gì đều có thể nói ra.

La Văn Anh đang mặc váy, bởi vì lúc này ngồi xuống nên làm cho làn váy bị kéo lên trên, nửa thân dưới của Minh Tranh lại chỉ bọc một chiếc khăn tắm, nơi da thịt chạm vào nhau có cảm giác nóng rực, hai chân cô thả rơi trên mặt đất, chỉ cần động đậy một chút, vật dưới mông sẽ có phản ứng.

Minh Tranh đặt tay lên đùi cô: “Ngày mai đổi chìa khóa, cũng làm cho anh một cái.”

Lỡ tại cô không bị điếc chứ? Đổi chìa khóa chính là để đề phòng anh ta, thật sự anh ta không có chút nào là tự mình hiểu lấy.

Lúc này cô không biết là nên khóc hay nên đánh anh đây, dù là gì thì cũng không thể cười nổi.

“Văn Anh.” Hình như gần đây, anh thường gọi tên tiếng Trung của cô nhiều hơn. “Lần trước anh hỏi em, em vẫn chưa trả lời anh.”

Không cần anh nhắc nhở, cái trí nhớ tốt đáng chết này của cô cũng đã nhớ tới lời nói đêm đó của Minh Tranh, nhưng cô cắn răng nói: “Tôi không nhớ rõ anh đã từng nói gì.”

Minh Tranh nắm tay cô, bị La Văn Anh gạt ra, anh dứt khoát giữ chặt tay cô ở trong lòng bàn tay: “Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi, lần này chắc chắn anh sẽ nghiêm túc.”

“Anh không thấy quá muộn sao?” La Văn Anh cong môi cười chua xót: “Tôi cùng Tống Cẩm Trác đã đi đến bước này, anh lại nói muốn cùng tôi bắt đầu lại lần nữa?”

“Em thương hân ta sao?”

Lại là những lời này, xem ra anh thật sự muốn xác định tình cảm của chính mình.

“Vậy anh yêu tôi sao?” La Văn Anh hỏi lại, đây hiển nhiên là yếu điểm của Minh Tranh, cô nghiêng mặt nhìn anh, muốn tìm ra được một chút lúng túng hoặc khó xử từ thần sắc lúc này của anh, nhưng khi nhìn đến đôi mắt đen sâu hun hút ấy, lại chỉ thấy hết sức tĩnh lặng, La Văn Anh nói tiếp: “Chính anh cũng không làm được, cần gì phải tới hỏi tôi, thay vì cứ chờ đợi người không thương mình, sao tôi lại không tìm một người khác có thể toàn tâm toàn ý với tôi chứ?”

Minh Tranh tiếp lời cô: “Em cảm thấy Tống Cẩm Trác yêu em sao?”

Cô cũng không trả lời, cô cùng Tống Cẩm Trác chỉ mới bắt đầu, đương nhiên tình cảm không thể tính là sâu sắc. “Chuyện đó không cần anh quan tâm.”

Bên tai truyền đến tiếng khê thở dài, Minh Tranh nắm chặt cổ tay La Văn Anh: “Thay vì lại đi tìm một tình cảm mới, cũng không biết chắc được nó có đáng hay không, tại sao không chịu cùng anh bắt đầu lại, ít nhất anh có thể đảm bảo cho em một khởi đầu tốt.”

“Cái tôi muốn chính là kết cục tốt.”

“Anh có thể cho em.” Minh Tranh vòng tay qua eo cô: “Em trở về, cái gì anh cũng đều cho em.”

Một người kiêu ngạo như anh, đã có thể nói đến mức này, trong lòng La Văn Anh trở nên phức tạp, có lẽ đây chính là sự khác nhau giữa yêu và thương, Minh Tranh và Tống Cẩm Trác, cô đều không thể đoán ra được tình cảm của hai người dành ỉnh, nhưng có lẽ chính vì cô yêu Minh Tranh, nên mới không tiếp nhận được phần tình cảm kia một cách rõ ràng. La Văn Anh muốn đứng lên, Minh Tranh lại ôm chặt lấy cô.

Hiện tại cô không muốn làm mọi chuyện thêm phức tạp, chỉ thầm nghĩ cách cho Minh Tranh nhanh chóng rời đi, trong nhà của một người phụ nữ độc thân lại xuất hiện một người đàn ông, lại chỉ bọc một chiếc khăn tắm ở nửa thân dưới, cho dù anh ta không biết mất mặt, cô cũng cảm thấy xấu hổ. “Anh đi về trước, những chuyện khác hôm nào nói tiếp.”

Minh Tranh xem xét sắc mặt La Văn Anh: “Nếu em đồng ý, bây giờ hãy đi nói rõ ràng với hắn.”

Thật đúng là được voi đòi tiên. La Văn Anh dùng sức hất tay Minh Tranh ra, cũng không biết là vì cô dùng sức quá mạnh hay vì nguyên nhân gì khác, chỉ cảm thấy cơ thể mình cứng đờ, một vật cứng rắn đang ghì chặt bên thắt lưng cô, La Văn Anh bị đẩy ngã xuống giữa giường, cảm giác bị sức nặng đè ép khiến cô thấy ngạt thở. Minh Tranh đưa tay men theo làn váy đang bị xốc lên của cô hướng lên trên, La Văn Anh vội vàng nắm chặt cổ tay anh: “Đừng làm vậy.”

“Văn Anh, bao lâu rồi không muốn?” Anh kề sát môi vào cổ cô: “Em thật không muốn sao?”

La Văn Anh có linh cảm đêm nay lành ít dữ nhiều. Lòng bàn tay anh phủ lên đùi cô, tự nhiên cô ngừng thở không dám lộn xộn: “Minh Tranh, anh đừng như vậy, dù sao bây giờ tôi và Tống Cẩm Trác cũng là mối quan hệ yêu đương, tôi không nghĩ...”

“A!”

Câu nói kế tiếp chưa kịp nói ra đã bị tiếng thét chói tai của chính mình thay thế, cô cắn chặt tấm ra trải giường hồi lâu không lên tiếng, Minh Tranh buông tay ra. “Sao vậy, anh làm em đau?”

Anh ta thử để cô néo vào móng xem? Đã vậy lại còn dùng sức.

La Văn Anh vừa thấy tức giận lại vừa buồn bực trong lòng, người đàn ông này, nếu là lúc nghiêm chỉnh dàng hoàng cô còn có biện pháp trị anh, nhưng bộ dáng vô lại lúc này của anh, thật giống như cây kẹo dẻo kéo không ra, muốn lừa cũng không lừa được.

La Văn Anh đưa tay muốn đẩy anh ra: “Anh muốn thế nào?”

“Anh nghĩ như thế nào ư, anh làm còn chưa rõ ràng sao?” Đầu ngón tay Minh Tranh khê vén làn váy La Văn Anh lên, ánh mắt không kiêng nể nhìn vào trong dò xét, La Văn Anh quay đầu lại thấy một màn như vậy, cô xấu hổ không chịu nổi: “Anh nhìn đâu vậy?”

“Anh nhìn xem bạn tốt của em sẽ không phải lại tới nữa chứ?” Minh Tranh nói xong lại xốc váy lên một chút.

La Văn Anh hít sâu một hơi cao giọng mắng: “Anh cút cho tôi!”

Cùng lúc đó điện thoại di động trong túi xách vang lên, La Văn Anh suy nghĩ có lẽ là Tống Cẩm Trác, cô vẫn nằm yên tại chỗ không nhúc nhích, Minh Tranh nghiêng người qua lấy điện thoại từ trong túi ra đưa cho cô: “Nói cho hắn biết, chuyện giữa hai người chơi đùa xong rồi.”

Hai chân La Văn Anh bị anh đè lên nên không thể động đậy, Minh Tranh thấy cô giả ngu ngốc, anh dứt khoát ngồi lên mông cô, đẩy một cái sau lưng cô: “Em không chịu nói, được, anh sẽ để cho hẳn nghe một chút.”

Đưa điện thoại di động đã được kết nối đến tai La Văn Anh, bên trong truyền đến tiếng của Tống Cẩm Trác. “Văn Anh?”

“Alo.” La Văn Anh không thể không đưa tay tiếp nhận.

“Ở nhà sao?”

“Đúng vậy, còn anh?”

“Hôm nay không kịp nói với em, anh phải đi công tác, nhưng có thể chiều mai sẽ quay về Nghênh An.”

“Vâng.”

La Văn Anh cảm giác được chỗ phía sau lưng lại bị đẩy một cái, cô nghiêng đầu, hung hăng trừng mắt với Minh Tranh, Tống Cẩm Trác dường như nhận thấy có gì đó khác thường: “Sao vậy?”

“Ah, không sao, nhìn thấy một con gián.”

“Con gián?” Có vẻ như Tống Cẩm Trác không nghĩ tới nhà cô lại có con gián.

“Ngày mai sau khi anh trở về em sẽ tìm anh.”

“Được.” Tống Cẩm Trác ở đầu dây bên đó cũng là đang xã giao, bỏ ra một chút thời gian gọi cho cô: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” La Văn Anh vội vàng cúp máy, nhìn về phía Minh Tranh: “Hài lòng chưa?”

“Đây chính là cái mà em gọi là nói rõ?” Minh Tranh nhú mày, La Văn Anh cảm giác chỗ hai người đang tiếp xúc, hình như đang dồn hết sức lại, cô lúc này mà chống lại anh, chẳng phải là ngốc sao?

“Không phải, có một số chuyện nói qua điện thoại không thể rõ ràng được, anh không phải nói tôi yêu anh sao, vậy còn lo lắng cái gì?”

Nhưng không ngờ Minh Tranh lại xoay người nằm bên cạnh cô, hai cánh tay ôm chặt lấy cô muốn thân mật, La Văn Anh nín thở: “Tôi không thích như vậy, không muốn bị người ta nói một chân đạp hai thuyền.”

Minh Tranh nhìn chăm chăm vào cô một hồi lâu, rốt cuộc cũng chịu tin. La Văn Anh thấy anh cứ ôm như vậy không làm gì khác, cô động đậy cơ thể một chút, nói: “Tôi đưa anh đi ra ngoài.”

“Tối nay anh ở đây.”

La

Văn Anh như bị sét đánh lần nữa: “Cái gì?” Cô không bình tĩnh được nữa, đứng lên: “Tôi đã nói với anh không tiện.”

“Không tiện anh cũng muốn ngủ ở đây.”

La Văn Anh thấy thà chết anh cũng không đi, muốn đưa tay túm lấy anh, Minh Tranh đứng ở bên giường cô: “Em không sợ anh không quần khăn tắm phía dưới mà cứ thể chạy ra, em cứ túm đi.”

La Văn Anh cố gắng bình tĩnh lại, đột nhiên duỗi ngón tay chỉ ra ngoài cửa: “Đi ra ngoài, ngủ ở phòng khách.”

Quả nhiên anh liền đi ra ngoài.

La Văn Anh tiến vài bước khóa trái cửa lại. Ở một mình đã quen, cô ngủ đến nửa đêm thường mơ mơ hồ hồ đi ra phòng khách rót nước uống, vừa mở cửa ra chợt nghe có tiếng nói chuyện, cô giật mình một cái còn tưởng rằng trong nhà có trộm, tỉnh ngủ đi đến trước sofa, lại thấy tivi trong phòng khách đang mở, âm lượng chỉnh ở mức nhỏ, đang phát tin tức trận bóng buổi chiều. La Văn Anh dựa vào ánh sáng nhàn nhạt nhìn thấy Minh Tranh tựa người trên sofa, hẳn là đang xem trận bóng thì ngủ thiếp đi, lúc này anh hơi nghiêng người sang một bên, tư thế ngủ khoan thai điềm tĩnh.

Điều hòa trong phòng khách vẫn đang chạy, La Văn Anh nghĩ muốn đi tới gọi anh dậy, nhưng thấy anh đang ngủ say, cô trở lại phòng lấy tấm thảm ra đắp lên người anh.

Rót ly nước vào phòng, La Văn Anh đem cửa khóa trái lần nữa, đi đến cửa sổ sát đất mới phát hiện không còn buồn ngủ nữa, cô cầm ly nước nhìn lên bầu trời mờ dần.

Phanh!

Bên ngoài bỗng nhiên nghe có tiếng nổ, La Văn Anh thu lại cảm xúc, nhanh chân đi đến phòng khách. Minh Tranh vịn vẹo người đứng lên từ trên mặt đất, hai chân ê ẩm tê dại không có chút sức lực, La Văn Anh gấp lại tấm thảm liền tắt ti vi, phòng khách trở nên tối om, chẳng trách cô không thể tìm thấy anh đâu. La Văn Anh tiện tay mở công tắc, đèn đột ngột sáng lên, nhìn qua có thể thấy Minh Tranh đang xoa xoa đầu gối, cô đi tới mấy bước: “Sao vậy?”

Minh Tranh hướng cô vẫy tay: “Xoa chân cho anh.”

“Phòng ngủ không có ti vi sao?”

“Dù sao cũng không ngủ được, xem ở phòng khách thoải mái hơn.”

La Văn Anh nghiêm mặt: “Anh không ngủ được cũng đừng quấy rầy tôi, đợi lát nữa tắt đèn xong trở về phòng đi.” Nói xong liền đi thẳng cũng không quay đầu lại.

Minh Tranh muốn đứng thẳng lên, thử vài lần vẫn không được, bên tai truyền đến tiếng La Văn Anh đóng cửa, anh đầm lên đùi vài cái, lại cảm thấy tê rần. Nửa người trên mệt mỏi dựa vào ghế sofa, một lúc lâu sau Minh Tranh mới chậm rãi đứng dậy đi về phòng khách. Lúc đi qua phòng ngủ La Văn Anh, cửa phòng cô khóa chặt, anh cười khổ, bước chân đi về phía trước.

Hôm sau tỉnh lại, Minh Tranh không chút khách khí ngồi kế bên La Văn Anh ăn bữa sáng như thường lệ, La Văn Anh thu dọn xong quay sang nói với anh: “Chút nữa anh đi trước đi.”

“Tại sao?”

“Tôi không muốn người khác nhìn thấy chúng ra ra ngoài cùng một lúc.”

Minh Tranh dùng tay xé một miếng bánh mì: “Văn Anh, những gì em nói với anh tối hôm qua chắc không phải nói cho có lệ chứ?”

La Văn Anh nghĩ muốn nhanh chóng đuổi anh ra khỏi nhà: “Tôi không muốn bị người ta chỉ trích mà thôi.”

“Em nhớ hôm nay nói cho rõ ràng cùng Tổng Cẩm Trác.” Minh Tranh uống hai hộp sữa, rút khăn giấy ra lau tay rồi mới đứng dậy: “Anh chờ tin tốt của em.”

La Văn Anh không nói tiếng nào, nhìn theo bóng lưng Minh Tranh đi ra ngoài. Cô còn phải đi làm không rảnh, dành cho người giúp việc đến đây dọn dẹp, lại gọi điện thoại bảo người đến thay khóa, đợi sắp xếp thỏa đáng hết thảy rồi mới đi đến công ty.

Về chuyện của Tiểu Chu và Tạ Nam, công ty đã hạ thông cáo, còn dán văn kiện bên trong tủ kính ở đại sảnh. Giống như La Văn Anh đã nói, thật ra Tạ Nam không có việc gì, còn Tiểu Chu thì bị trừ tiền thưởng của tháng đó.

Tạ Nam đi tới cửa phòng làm việc của Tiểu Chu, Tiểu Chu cũng mới đến công ty, vừa đánh máy vi tính, vừa ăn cái bánh nếp trên tay, ngẩng đầu nhìn thấy Tạ Nam đứng ngoài cửa, Tiểu Chu nhất thời giật mình chưa có phản ứng đã thấy Tạ Nam đi vào: “Julie, có tin tốt.”

Tiểu Chu cong cong khóe miệng chậm chạp: “Đối với tôi mà nói, còn có thể là tin tốt gì?”

“Tôi biết cô lúc ấy là vì tôi ra mặt, tiền thưởng tháng này chờ tôi nhận lương rồi sẽ bồi thường cho cô.”

“Đừng.” Tiểu Chu vội vàng cự tuyệt: “Vốn dĩ là do tôi làm sai, kết quả xử lý như vậy đối với tôi đã là quá hết tình hết nghĩa rồi.”

“Tóm lại lần này là trong cái rủi có cái may.” Tạ Nam không giảm ý cười, lại xem xét sắc mặt của Tiểu Chu: “Cô sẽ không trách tôi chứ?”

Tiểu Chu cắn miếng bánh nếp, tựa hồ khó hiểu: “Tôi trách cô làm gì?”

“Không có là tốt rồi, chúng ta vẫn là bạn tốt, đợi tan ca tôi mời cô đi ăn cơm.”

“Vốn dĩ là tôi gây tổn hại đến cô.” Tiểu Chu lại cắn một miếng bánh rồi nói tiếp: “Vả lại mỗi người cũng đều là chỉ nghĩ cho bản thân mình thôi.”

“Cô vẫn còn đang tức giận?” Tạ Nam nói giọng yếu ớt: “Đừng như vậy, lúc sau tôi đã đi tìm lão đại, tôi nói tôi chỉ đơn giản muốn đi cùng với cô thôi, nhưng lão đại nói tôi đừng suy nghĩ nhiều, anh ấy nói hai chúng ta cũng không ai bị đuổi việc, những cái kia chẳng qua chỉ là làm bộ mà thôi, tôi mới thấy yên tâm.”

“Phải không?” Sắc mặt Tiểu Chu có chút chuyển biến tốt đẹp: “Ai, cuối cùng cũng đã qua được cửa ải này.”

Tạ Nam ngồi vào chỗ đối diện cô: “Còn không phải sao? Tiền thưởng tháng này của cô ít hơn bao nhiêu, tôi cho cô.”

“Không được, tôi không cần.”

“Để một mình cô chịu phạt tôi thật ngại, nếu không chúng ta mỗi người gánh một nửa.” Tạ Nam khẳng khái, nhưng nói gì Tiểu Chu cũng không chấp nhận.

Thấy sắp đến giờ làm việc, Tạ Nam đứng dậy nói: “Sau khi tan ca chờ tôi, tôi đưa cô đi ăn ở quán thịt nướng.”

Tiểu Chu nhìn theo bóng lưng Tạ Nam, cầm miếng bánh hung hăng cắn một cái, hừ, ai thích mấy đồng tiền kia, cô đã giả bộ tôi cũng để cho cô giả bộ, nếu tôi vẫn còn tiếp tục không nhận ra nữa, tôi liền thật sự là heo.

La Văn Anh đưa tay muốn đẩy cửa phòng làm việc ra, thấy Tạ Nam đang ở phía đối diện đi đến. “Quản lý La.”

La Văn Anh gật gật đầu, không có hứng thú nói chuyện.

“Quản lý La, tan ca tôi cùng Julie đi ăn cơm, cô cũng cùng đi đi?”

La Văn Anh đoán không ra trong lòng Tạ Nam đang có suy nghĩ gì, nhưng suy cho cùng suy nghĩ nhiều như vậy cũng thật khó chịu. “Không được, tôi còn có việc.”

“Quản lý La, lão đại của chúng ta thật đúng là người tốt, lần này suýt chút nữa tôi đã nghĩ anh ấy muốn đuổi việc tôi rồi chứ, không nghĩ tới...”

La Văn Anh nhìn vào mắt Tạ Nam, nghĩ thầm, thời gian cô sắp rời đi cũng không còn bao lâu đâu. Nhưng mà nhìn thấy Tạ Nam vui vẻ từ trong phòng làm việc Tiểu Chu đi ra, không biết nha đầu bên trong có lại bị trúng kế nữa hay không, La Văn Anh lắc đầu, nếu thật là vậy, cô cũng không giúp Tiểu Chu được gì.

Đi vào phòng làm việc, mới mở máy tính ra, đã nghe một loạt tiếng bước chân vang tới. Minh Tranh kéo ghế ra ngồi xuống trước bàn làm việc của La Văn Anh: “Em quyết định khi nào thì nói chuyện với Tổng Cẩm Trác?”

La Văn Anh đưa ngón tay ấn ấn huyệt Thái Dương, chỉ cảm thấy đau đầu không thôi: “Nói cái gì?”

Minh Tranh híp mắt lại, áp sát đến trước mặt cô: “Nói em theo anh.”

Cô cầm lấy tài liệu lật xem, nghĩ thầm đây là phòng làm việc ở Hào Khôn, đợi khóa trong nhà đối rồi, mình còn có gì phải sợ nữa, nghĩ vậy nên dứt khoát không để ý tới anh, Minh Tranh rút tài liệu trong tay cô ra: “Nếu muốn anh đi nói cùng với em, cũng được.”

La Văn Anh cười lạnh: “Không cần, anh đi làm việc của anh đi.”

Minh Tranh nhìn vào mắt La Văn Anh, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì, anh không thể nào nhìn thấu được. La Văn Anh tập trung sự chú ý vào máy tính, dựa vào cái gì mà bắt cô phải ngoan ngoãn làm theo lời anh nói chứ, không có cửa đâu.

211. Phiên Ngoại 21

Chương 21 : Phụ nữ là kẻ lừa gạt

Minh Tranh hình như có chút mơ hồ, rốt cuộc vẫn không hiểu được ý La Văn Anh: “Văn Anh.”

Cô cũng không ngẩng đầu lên: “Có chuyện gì nói nhanh đi, lát nữa tôi còn phải tới buổi hội nghị.”

“Không phải hôm nay em tìm người đến đổi khóa chứ?” Minh Tranh chủ động hỏi chặn đầu. La Văn Anh đem mớ tài liệu chồng chất trong tay bỏ lên trên bàn: “Mắc mớ gì đến anh?”

“Anh ngủ ở nhà em rất ngon, anh nói thật.” Minh Tranh chưa có ý định muốn rời đi: “Căn nhà kia quá lớn, mẹ anh lại thường xuyên tới Y Vân thủ phủ, có nhiều lúc anh về nhà chỉ gặp mấy người giúp việc, họ luôn bận rộn đi tới đi lui, trong lòng lại cảm thấy càng thêm trống vắng, hơn nữa mỗi người đều có chuyện mình cần làm, đi theo anh là dư thừa.”

La Văn Anh lần đầu nghe được người đàn ông lấy khẩu khí như vậy nói chuyện với mình, cô không khỏi nâng tầm mắt lên nhìn thẳng vào hai mắt anh.

“Cho nên, nếu em đổi khóa thì cho anh một chìa luôn đi.”

La Văn Anh che dấu thần sắc còn chưa kịp biểu hiện ra ngoài: “Anh...” Cô dừng một chút: “Tôi không đổi khóa.”

“Thật sao?” Về mặt anh không một chút dao động, cũng không biết là anh tin hay không tin.

La Văn Anh khẽ đáp: “Hôm nay anh không có việc gì làm sao?”

“Buổi trưa cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

Đối với việc Minh Tranh bỗng nhiên theo đuổi không rời, kỳ thật La Văn Anh có chút không thích ứng kịp, người ta nói con gái hay thay đổi, cô thấy không phải là người đàn ông này còn dễ dàng thay đổi hơn so với cô sao?

“Tôi không rảnh, buổi chiều tôi còn phải giải quyết một hạng mục.”

Đấy mắt Minh Tranh lộ ra vẻ thất vọng, đứng dậy đi ra ngoài: “Được, anh không quấy rầy em nữa.”

Cũng không phải La Văn Anh thật sự muốn tìm cơ thoái thác, mà quả là hôm nay công việc tương đối nhiều, Tiểu Chu gõ cửa phòng làm việc của cô: “Eve, ăn cơm thôi.”

La Văn Anh nâng ngẩng đầu: “Đi liền.”

Có đôi khi, cô hay dẫn theo Tiểu Chu cùng mấy người khác đi ra ngoài khao một bữa, đối với La Văn Anh mà nói, có được vị trí như ngày hôm nay, hơn nữa trong nhà cũng có điều kiện, nhưng cô hoàn toàn không giống như người khác xài tiền như nước, phần lớn thời gian cô dùng chính là mua sắm quần áo và bảo dưỡng xe, cho nên một chút áp lực không có.

Hai người vào thang máy đi tới phòng ăn của Hào Khôn, về phương diện cơm trưa cho nhân viên, Hào Khôn luôn luôn có đãi ngộ đúng tiêu chuẩn, món rau món mặn đầy đủ, thêm một chén canh cùng hoa quả tráng miệng, thời điểm mùa hè còn có hồng trà đá.

La Văn Anh bưng khay ngồi vào bàn chung với mọi người, Tiểu Chu đói đến đầu óc muốn ngất đi, ăn một cái bánh chưng buổi sáng sao có thể lấp đầy dạ dày cô, uống trước chén canh xương, Tiểu Chu khen nức nở: “Mùi vị thật thơm.”

La Văn Anh liếc mắt qua cô: “Trước đây ai nói thức ăn công ty ăn không ngon?”

“Ui chao ôi, đó chẳng qua là do chị rủ đi ra bên ngoài ăn, làm cho em thấy thèm ăn thôi.”

Khi nói chuyện, ngẩng đầu nhìn thấy Minh Tranh cũng đang cầm một phần ăn tiến tới, Tiểu Chu không che dấu được giật mình chào hỏi: “Lão đại?”

La Văn Anh còn chưa lấy lại tinh thần, chỉ cảm giác có một bóng râm tiến đến rồi ngồi xuống trong nháy mắt, thoáng nhìn thấy Minh Tranh ngồi ở bên cạnh mình, chọn món ăn cũng không khác lắm.

“Lão đại, không phải anh có đầu bếp nấu ăn riêng sao?”

“Rảnh rồi cũng muốn tới đây tập hợp ăn uống, thuận tiện thể nghiệm và quan sát dân tình luôn.” Minh Tranh vui vẻ nói.

“Thật sao?” Ánh mắt Tiểu Chu xem xét chén canh xương: “Không biết là anh có hay không cảm thấy vị canh xương này phai nhạt một ít rồi?” Cách nói chuyện của cô khá giống mấy nhà bác học nghiên cứu ẩm thực.

“Tiền thưởng của em đều không có bị trừ, còn không nhân cơ hội này giảm béo đi?” La Văn Anh chen miệng nói.

“Lão đại, trong chén của anh cũng vậy, tổng cộng không được mấy khúc sườn, chúng ta đều là động vật ăn thịt.”

Minh Tranh ăn thức ăn trong bát: “Đây là canh đạt tiêu chuẩn rồi, người làm canh này có thể uống được, cũng có thể ăn được còn gì?”

Sâu sắc, thật sự sâu sắc.

Những lời kể tiếp Tiểu Chu muốn nói thật sự nghẹn lại giữa cổ họng, nhân viên công ty hiếm khi nhìn thấy Minh Tranh tới đây, giờ thấy anh và La Văn Anh ngồi cùng nhau, nhưng cũng không thấy kỳ quái, dù sao họ đều là cấp cao. La Văn Anh nghĩ tới những chuyện trong tay nhất định phải xử lý xong hôm nay, liền ăn nhanh có một chút, nhưng cử chỉ vẫn thanh tao nhã nhặn, chẳng qua không nói lời nào, chuyên chú đối mặt với thức ăn trong bàn ăn.

Tiểu Chu nghĩ thầm hôm nay có quá nhiều chuyện lạ, Minh Tranh kẹp dưa trong tay, gấp một khối sườn kho muối tiêu thả vào chén La Văn Anh: “Em thích ăn.”

Nét mặt La Văn Anh cùng Tiểu Chu hoàn toàn khác nhau, cặp mắt cô trừng lớn: “Ai nói tôi thích ăn sườn kho muối tiêu.”

“Anh nhớ được.” Minh Tranh tiếp tục ăn phần còn lại của anh, La Văn Anh kẹp dưa gấp phần sườn kho muối tiêu của Minh Tranh ra, định trả lại cho anh, nhưng chợt nghĩ tới hành động kiểu này càng lúc càng giống người yêu đang giận dỗi, sắc mặt cô hơi lạnh, đem món sườn đặt lên khay ăn: “Anh nhớ lộn, tôi không thích ăn.”

Không khí có chút căng thẳng, Tiểu Chu nhai lấy miếng thịt trong miệng nuốt ừng ực không lên tiếng, La Văn Anh trợn mắt, trên mặt không có chút biểu tình gì khác, nhưng trong lòng lại không thể che hết buồn bực, nên lấy dưa gấp loạn thức ăn ở trong bát.

Tiểu Chu định mở miệng, tìm tới tìm lui tìm không được đề tài để nói: “Chuyện đó, lão đại, cảm ơn anh.”

Ánh mắt Minh Tranh còn nhìn chằm chằm vào miếng thịt sườn bị vứt bỏ trên bàn: “Chuyện gì?”

“Tôi biết rõ, nếu là ở công ty khác, khả năng tôi đã bị đuổi việc một trăm lần rồi.”

Minh Tranh cũng cảm thấy không có gì: “Cô cảm tạ Văn Anh đi, là cô ấy nói chuyện thay cô.”

Tiểu Chu kinh hãi, La Văn Anh ngẩng đầu nhìn đến ánh mắt của cô: “Làm gì dùng loại này ánh mắt nhìn chị?”

“Eve.” Tiểu Chu buộc miệng gọi ra tên tiếng Anh của cô, La Văn Anh đã cảm thấy không được bình thường, Tiểu Chu bổ sung thêm vào câu nói: “Lão đại gọi tên chị.”

La Văn Anh đi giày cao gót, chân đá qua người bên cạnh: “Chị vốn tên gọi La Văn Anh, thế nào, đâu phải gọi tên nào khác?”

Không đúng, nơi này nhất định là có JQ.

Tiểu Chu cắn chặt đũa đầu, thấy sắc mặt Minh Tranh khê thay đổi, giống như đang nhin đau, cô kỳ quái ngó hướng La Văn Anh, ánh mắt lơ đãng ngẩng đầu nhìn Tạ Nam đang lấy cơm cách đó không xa. Tiểu Chu vội vàng cúi mặt xuống, nhưng hiển nhiên Tạ Nam đã thấy mọi người bên bàn này, cô cười cười bưng cơm đi tới.

“Julie.” Tạ Nam đem khay ăn để tới bên cạnh Tiểu Chu, ra vẻ như mới nhìn thấy hai người đối diện: “A, Lão Đại cùng La quản lý cũng ở đây.”

Nếu đổi lại là trước đây, Tiểu Chu chắc chắn xác định giọng nói của người bên cạnh là không giống như giả bộ, nhưng lúc này lại cảm giác giả tạo muốn chết, cô ta liếc một cái nhìn sang đây có thể không nhìn thấy La Văn Anh cùng Minh Tranh sao?

Tạ Nam trực tiếp ngồi xuống cạnh Tiểu Chu, La Văn Anh cũng không tỏ vẻ thân thiết với cô, ăn vài miếng cơm đã muốn rời đi. Minh Tranh vặn mở nắp bình hồng trà đá, đem nước đưa cho La Văn Anh.

“Không uống.” La Văn Anh đem bình của mình đưa cho Tiểu Chu: “Tôi không thích uống đồ nóng.”

Thật sự như vậy, cô thà tình nguyện uống nước suối, đặc biệt là mùa hè.

Tạ Nam cầm đũa trong tay, nhìn qua Minh Tranh, lại nhìn hướng La Văn Anh, cảm thấy không khí có phần quái dị, rồi lại không thể nói rõ là lạ ở chỗ nào. Tiểu Chu nhanh chóng bỏ cơm, La Văn Anh cũng không tiện đi trước, liền bưng canh xương lên uống hai ngụm.

“Lão đại, lúc giữa trưa tôi định hỏi anh muốn đặt cơm hay không, vào phòng làm việc gấp của anh thì thấy anh không có ở đó, không nghĩ anh sẽ tới đây.” Ngôn ngữ của Tạ Nam muốn biểu lộ rõ ràng tình cảm gần gũi cùng Minh Tranh, La Văn Anh sao có thể nghe không hiểu ý cô được, Minh Tranh đang chậm rãi ăn cơm: “Không cần, tôi rất ít khi gọi đặt cơm.”

“Đúng rồi...” Tạ Nam vừa ăn cơm vừa nói: “La quản lý, mấy ngày nay sao lại không thấy bạn trai cô?”

Tiểu Chu cho rằng La Văn Anh sẽ không trả lời, lại nghe thấy thanh âm từ trước mặt truyền đến: “Anh ấy đi công tác.”

“Ồ...” Tạ Nam như có thâm ý ngó hướng Minh Tranh: “Muốn ganh tị cũng không được, La quản lý, cô thật hạnh phúc.”

Minh Tranh vừa nghe thấy, ý tứ của La Văn Anh trong lời nói này là còn thừa nhận Tổng Cẩm Trác, lúc này sắc mặt anh khê thay đổi, lần nữa đánh rơi đũa, Tiểu Chu vội vàng thả đũa. La Văn Anh nhìn cô nói: “Không còn sớm nữa, đi thôi.”

“Được, được.”

Tạ Nam giữ lấy cổ tay Tiểu Chu: “Ăn xong rồi sao? Nhớ buổi tối hẹn gặp nhau nha.”

Tiểu Chu đồng ý lung tung mấy câu, đi theo La Văn Anh rời nhà ăn, Minh Tranh đối diện với vẻ ân cần của Tạ Nam cũng không để vào trong mắt, đứng dậy cùng đi ra ngoài. Anh bước nhanh đi theo phía sau La Văn Anh, Tiểu Chu vểnh tai lên nghe tiếng bước chân ngày càng trầm trọng, cô đâu có can đảm tiếp tục nói đùa: “Eve, hai bình hồng trà đá em quên cầm theo mất rồi, chị lên trước đi.”

La Văn Anh cũng không thể đi theo cô ấy quay ngược trở lại đi, làm như vậy quá lộ liễu. Cô đứng ở ngưỡng cửa chờ thang máy, không ít đồng sự Hào Khôn đang đứng chờ, ước chừng Minh Tranh cũng không thể làm ra chuyện gì khác.

Đình, cửa thang máy rộng mở.

La Văn Anh theo mấy người đi vào, Minh Tranh không đi thang máy chuyên dụng mà theo đuôi cô vào, dịch bước đi chuyển ra phía sau, đám người thấy tự động tránh ra, La Văn Anh cùng Minh Tranh vai sồng vai đứng dựa vào bên trong. Bởi vì thời gian ăn cơm nhiều người, bên trong thang máy có vẻ hơi chật chội.

La Văn Anh chuyên chú nhìn chằm chằm phím số đang nhảy, bỗng nhiên cảm giác được tay bị người bên cạnh nắm chặt, khí lực rất lớn, xương ngón tay đè ép làm cô thấy đau đớn, cô quay đầu trừng hướng Minh Tranh, lại thấy anh ra vẻ không có gì, ánh mắt nhìn thẳng phía trước. La Văn Anh muốn tránh ra, nhưng

không hiểu sao khí lực người đàn ông quá lớn, cô lại sợ bị người khác bắt gặp không tốt, chỉ phải để mặc anh cầm.

Thời tiết nóng bức, trong lòng bàn tay Minh Tranh lại khô ráo dị thường, cho đến khi người của công ty toàn bộ đi ra ngoài, chỉ còn lại hai n

gười. La Văn Anh ra sức rút tay, giữa hai người biến thành xô đẩy, anh rõ ràng đưa tay ôm cô vào lòng.

“Đây là công ty!”

“Ừ, là công ty của anh.”

Cửa thang máy mở ra lần nữa, La Văn Anh hô lên: “Minh Tranh, sao tôi lại không sớm phát hiện ra da mặt anh dày như vậy.”

Minh Tranh trả lời: “Anh còn có những lúc không biết xấu hổ nữa, em muốn thử một chút không?”

La Văn Anh cho rằng đã đến tầng trệt, mới bước đi ra, lập tức nhìn thấy mười mấy người đứng bên ngoài, ai cũng trợn mắt há mồm, lâm vào tình trạng hóa đá, người đàn ông đứng đầu nhanh chóng đưa tay ấn phím đóng thang máy lại: “Hai người có việc gấp, có việc gấp.” Vốn dĩ do cuộc họp kéo dài, làm chậm trễ thời gian ăn cơm, không nghĩ tới còn có thể thấy một màn như vậy.

La Văn Anh còn bị Minh Tranh vòng chặt đôi vai, thấy khoảng cách khe cửa thang máy càng ngày càng nhỏ, sắc mặt La Văn Anh cũng dần dần trầm xuống.

Cả một buổi chiều, tâm trạng cô tụt dốc không khá hơn được. Tối gần lúc tan việc, nhận được điện thoại của Tống Cẩm Trác, anh nói vừa mới trở về Nghênh An.

Chiếc Lexus màu đen dừng ở ngưỡng cửa Hào Khôn, La Văn Anh không tăng ca theo thường lệ, đi ra đại sảnh, ánh chiều tà chiếu lên khuôn mặt gầy gò ảm đạm, cô cố điều chỉnh tâm tình tốt hơn một chút, Tống Cẩm Trác thay cô mở ra cửa ghế lái phụ. Lúc La Văn Anh đi tới bên cạnh, một tay kéo lấy cô ôm vào trong lòng: “Anh rất nhớ em.”

Đến giờ, La Văn Anh cũng không có thói quen như vậy, từ trong ngực anh lui ra ngoài: “Mệt lắm không?”

“Gặp em thì không còn mệt nữa.”

Trong mắt người ngoài, hành động của bọn họ đương nhiên là đang thân mật, Tống Cẩm Trác để cô ngồi vào ghế lái phụ, đứng ở ngoài xe sẵn sàng cài chặt dây an toàn cho La Văn Anh.

Minh Tranh lái xe ra ngoài, trước khi Tống Cẩm Trác khởi động xe, xuyên qua kính thủy tinh màu trà có thể thấy La Văn Anh bên trong, ánh mắt ôn nhuận cười yếu ớt, tình cảnh như thế này, có chỗ nào giống như là muốn đi tìm Tống Cẩm Trác lật bài?!

212. Phiên Ngoại 22

Chương 22 : Tranh giành

Thật ra, La Văn Anh có thể thấy Minh Tranh qua kính chiếu hậu, nhưng cô lại thu hồi tầm mắt để anh tức giận bỏ đi. Tống Cẩm Trác buồn cười nhìn khóe miệng cô như có như không vẽ lên một nụ cười. Minh Tranh vẫn giữ bình tĩnh, dừng xe ven đường, không hề bước qua dù chỉ cách một con đường. Nhìn bóng xe màu đen biến mất, La Văn Anh không khỏi cảm thấy chua xót. Tống Cẩm Trác nắm chặt tay cô, lên tiếng: ” Còn chưa nói cho anh biết, có nhớ anh không?”

La Văn Anh khéo léo đổi đề tài: “Vừa xuống máy bay không mệt sao? Mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Anh muốn gặp em.”

Tiểu Chu cùng Tạ Nam đi từ công ty ra, hai người phải ngồi tàu điện đi khá xa mới đến nơi ăn cơm, thuận tiện cùng nhau đi dạo phố. Tạ Nam ngẩng đầu lên thấy xe Minh Tranh đỗ gần đó: “Kia không phải là Lão Đại sao?”

“Đúng rồi.” Tiểu Chu không tập trung trả lời qua loa, Tạ Nam không tự chủ bước tới phía trước. Tiểu Chu đột nhiên nhớ đến La Văn Anh nói hôm nay Tống Cẩm Trác trở về, lúc này nhìn thấy xe Minh Tranh lẻ loi, lại liên tưởng đến chuyện giữa trưa, trong lòng có chút mơ hồ: “Qua đó sao?”

“Được.” Tạ Nam cầu còn không được, khoác tay Tiểu Chu đi thẳng, Tiểu Chu tránh, thầm nghĩ hai người làm gì thân đến mức ấy. Hai người bước đến cửa trước xe Minh Tranh, Tạ Nam giơ tay gõ cửa, cúi nửa người gọi: “Lão Đại.”

Minh Tranh gục trên tay lái, tự hồ không muốn phản ứng mà uể oải ngẩng đầu, Tạ Nam thấy ghé lái phụ trống không. Minh Tranh không kiên nhẫn hạ cửa kính xe: “Có chuyện gì sao?”

Tạ Nam cười duyên: “Lão Đại, sao anh dừng xe ở đây?”

Minh Tranh nhẹ nhàng đáp: “Hai người tan làm rồi sao?”

Tiểu Chu cầm túi đứng bên cạnh Tạ Nam, lúc này cô không muốn làm bia đỡ đạn, Tạ Nam vồn vã đứng sát vào cô: “Em cùng Julie định đến Thành Đông ăn cơm, nghe nói có quán mới mở, đồ ăn cũng rất ngon.”

“Ừ.” Minh Tranh mơ hồ đáp, bỏ lại câu nói rồi nâng cửa kính xe: “Sau khi tan làm, thời gian là của hai người, không cần xin phép.”

Nói xong liền khởi động xe. Hơi xe nóng bỏng phun vào bắp đùi hai người, sắc mặt Tạ Nam lộ rõ phần nộ, Tiểu Chu thấy thế vội hỏi: “Tạ Nam, tôi thấy hình như cô có ý với lão Đại?”

Tạ Nam vội thay đổi thái độ: “Tôi thích những người đàn ông thành công, cô không thích sao?”

“Thích chứ.” Tiểu Chu thuận miệng nói: “Nhưng đàn ông thành công có hai loại, một loại đã là của người khác, loại còn lại là đã qua vô số phụ nữ mới có thành công như bây giờ. Cô thấy lão Đại là loại nào?”

Tạ Nam hé miệng cười yếu ớt, không cần biết loại nào, với cô mà nói, cô chỉ muốn hưởng thụ sự thành công đó.

Tống Cẩm Trác xuống xe vẫn duy trì nắm tay La Văn Anh, chọn nhà hàng cũng không quá náo nhiệt, ý chỉ muốn cùng cô yên tĩnh ăn một bữa cơm. Lòng bàn tay La Văn Anh đầy mồ hôi, bị Tống Cẩm Trác ấn vào ngồi ghế đối diện. Ngón tay thon dài của anh mở thực đơn, mắt rử xuống không giấu được vẻ mệt mỏi. La Văn Anh có loại cảm giác khó nói, như là bản thân đang lừa dối Tống Cẩm Trác dù cô thật tâm muốn cùng anh thử một lần.

“Em xem đi, có muốn gọi thêm món nào không?”

Vừa rồi La Văn Anh cũng nghe được Tống Cẩm Trác gọi món, hầu như toàn món cô thích: “Thế được rồi, em không quá kén ăn.”

“Thật dễ nuôi.” Tống Cẩm Trác mỉm cười đưa thực đơn cho phục vụ: “Cho lên vài món trước đi.”

La Văn Anh cố tìm chuyện để nói: “Đi công tác có mệt lắm không?”

Tống Cẩm Trác buồn cười: “Sao vậy? Em vừa hỏi anh điều này rồi.”

Cô không khỏi cảm thấy quẫn bách: “Muốn biết chút thôi mà.”

Tống Cẩm Trác kéo tay La Văn Anh về phía mình, lời nói ít nhiều mang ý trêu đùa: “Cuộc sống như thế này vốn dĩ quen rồi, lừa mình dối người thì có thể nói là thông dụng tự tại, nhưng cuối cùng vẫn muốn nhất là lập gia đình. Văn Anh, cuối tuần này chúng ta về nhà đi.”

La Văn Anh tất nhiên hiểu rõ ý anh. Cô kéo tay về lại bị Tống Cẩm Trác dùng sức nắm lấy: “Thế nào, em sợ cái gì?”

“Đợi thêm một thời gian nữa đi.” La Văn Anh tránh ánh mắt anh, những lời này của cô không phải vì Minh Tranh, “Tuy rằng chúng ta đang quen nhau, nhưng muốn bàn chuyện kết hôn em cảm thấy phải xác định rõ tình cảm đã. Anh thấy sao?”

Nói xong, La Văn Anh nhìn Tống Cẩm Trác. Anh gật đầu, tựa hồ không để ý: “Được, nghe theo em đi.”

Cơm dùng được một nửa thì ngoài cửa truyền đến vang, vài người đàn ông bước về phía hai người, người cầm đầu dừng bước, hướng Tống Cẩm Trác cười nói: “Ai da, về rồi cũng không mở tiệc chiêu đãi bạn bè, hóa ra trốn ở đây với người đẹp nha.”

Tống Cẩm Trác thấy là đám bạn cùng chơi từ nhỏ liền giới thiệu theo thứ tự cho La Văn Anh.

Đối phương thấy quen mắt vội hỏi: “Đây hẳn là thiên kim tiểu thư La gia.”

“Các cậu đi ăn đi.” Tống Cẩm Trác trách móc.

“Chị dâu, chúng ta ăn cùng nhau đi.”

La Văn Anh không tiện cự tuyệt, Tống Cẩm Trác lại muốn thân mật cùng cô: “Cút ra chỗ các cậu đi, bữa này để tôi trả tiền.”

“Đây chính là cậu nói đó nha.” Đám người thuận miệng trêu đùa, thật lòng chẳng ai quan tâm đến khoản tiền kia.

Một người lúc đi qua vỗ vỗ vai Tống Cẩm Trác, ánh mắt thâm ý nhìn La Văn Anh, La Văn Anh rất không thích ánh mắt như thế. Tống Cẩm Trác uống nước, lần nữa hạ lệnh trục khách. Lúc đầu nói chuyện với đám bạn cũng ngẫu nhiên đám hỏi mấy năm trước của Minh gia với La gia. Về sau lại nghe nói La gia lúc ấy giải trừ hôn ước, chuyện năm đó của Minh Tranh cùng Phó Nhiễm ồn ào huyền náo, bọn họ ít nhiều cũng có thể đoán ra tám phần là ý Minh Tranh, chẳng qua cho La Văn Anh lối thoát mà thôi. Tống Cẩm Trác suy nghĩ, nhìn người phụ nữ đối diện, đã như vậy, tại sao lúc này Minh Tranh lại không buông tha cô?

Món ăn được mang lên rất nhanh, Tống Cẩm Trác gấp đồ ăn cho La Văn Anh, cô vui đầu ăn, ánh mắt Tống Cẩm Trác xuyên qua ly thủy tinh nhìn La Văn Anh, kỳ thật đối với chuyện tình cảm cũng cần một chút thủ đoạn, điểm này anh luôn luôn đồng ý. Đối với La gia mà nói, đã làm tổn thương con gái nhà họ còn muốn quay đầu lại thì không có cửa.

Nếu Minh Tranh thật sự muốn lần nữa bắt đầu, nhất định ba mẹ La Văn Anh sẽ là những người không đồng ý đầu tiên. Về mặt Tống Cẩm Trác lộ ra vẻ quyết tâm, người anh xem trọng tất nhiên phải giữ bên mình, thái độ của La Văn Anh như gần như xa có lúc làm anh luống cuống, nhưng thời gian còn dài hơn, có thể chậm rãi bắt đầu. Ăn cơm xong, La Văn Anh nhận được điện thoại của bảo mẫu nói chờ cô không được, rồi dặn cô chỗ cất chìa khóa. Tống Cẩm Trác lái xe rất chậm, trong bữa ăn không uống rượu do biết mình đi xe lại đang mệt. La Văn Anh nhìn gò má của anh cảm thấy chỉ ít Tống Cẩm Trác đối với đoạn tình cảm này cũng là thái độ nghiêm túc. Không giống như Minh Tranh, thái độ luôn luôn không rõ ràng, cô hỏi anh có yêu mình hay không, hỏi đi hỏi lại, lại chỉ nhận được câu trả lời chỉ cần cô thương anh là đủ rồi. Nghe thấy như vậy, tình cảm La Văn Anh dành cho anh không khỏi đi xuống.

Tống Cẩm Trác đưa La Văn Anh đến dưới nhà: “Em lên nhà đi, giờ cũng muộn rồi.”

“Được.” La Văn Anh chưa dứt lời, chợt thấy một bóng dáng cao lớn từ phía trước đi tới, đèn đường mờ nhạt, nhưng cô nhìn một cái liền nhận ra là Minh Tranh. Anh đi tới chỗ cô cùng Tống Cẩm Trác, lời nói sắc mùi thuốc súng: “Sao giờ mới về?”

Tống Cẩm Trác nhìn La Văn Anh, sắc mặt cô trầm xuống: “Sao anh ở đây? Liên quan gì đến anh?”

“Trả lời đi.”

Tống Cẩm Trác khoanh tay trước ngực, khóe mắt như cười như không.

La Văn Anh khôn

g muốn để ý Minh Tranh, hướng Tống Cẩm Trác nói: “Cẩm Trác, anh về trước đi.”

Nghe thấy thế, khóe miệng Minh Tranh cứng ngắc: “Được, chúng ta về nhà đi.”

La Văn Anh khó chịu: “Minh Tranh, anh đừng quấy rối được không?”

“Không phải em nói muốn cùng anh bắt đầu lần nữa, hôm nay sẽ cùng Tống Cẩm Trác nói rõ ràng, hay là em muốn chân đạp hai thuyền?” Minh Tranh thấy một màn trước mắt, cảm thấy một trận lửa đang trong lồng ngực, tự nhiên nói bừa.

“Thật ra ai chân đạp hai thuyền?” La Văn Anh tức giận: “Trong lòng anh nhớ một người, còn muốn trong ngực ôm một người là sao? Tôi nói muốn cùng anh bắt đầu lần nữa lúc nào? Anh cho rằng đây là đang viết chữ à? Viết sai là có thể lau sạch sao? Minh Tranh, tôi với anh sẽ không còn có về sau, anh đừng trở lại can thiệp cuộc sống của tôi nữa.”

Xem thái độ lúc này của La Văn Anh, thấy rõ lời nói lúc trước là cho có lệ, Tống Cẩm Trác ôm eo La Văn Anh: “Minh thiếu, năm đó anh sớm hơn một bước so với tôi, nhưng Văn Anh đã giải trừ hôn ước, có thể thấy rõ hai người có duyên không phận.”

Lời này còn cần anh nói sao?

Con mắt Minh Tranh sâu thẳm cơ hồ không thấy đáy, lúc này La Văn Anh không muốn cùng anh dây dưa thêm một tí nào nữa: “Anh đi đi, cái gì cần nói cũng nói cả rồi.”

Bàn tay Tống Cẩm Trác vẫn dán sát bên eo La Văn Anh: “Anh đưa em lên nhà, tránh phiền toái không cần thiết.”

“Được.” La Văn Anh cũng không cự tuyệt nữa.

Lúc hai người đi qua Minh Tranh, tay La Văn Anh bất ngờ bị anh kéo lấy, đầu ngón tay Minh Tranh hơi dùng sức, như muốn kéo cô đến bên cạnh: “Chúng ta giải trừ hôn ước không phải là giả, nhưng từng có lúc như vợ chồng là thật, có câu nói rất hay, phụ nữ thường sẽ không quên người đàn ông đầu tiên của mình, về điểm này thì anh có ưu thế tuyệt đối.”

La Văn Anh giận đến mức hai vai run rẩy, làn môi cũng có chút run run, nhưng ánh mắt Minh Tranh không nhìn cô, chỉ một mực nhìn Tống Cẩm Trác. Sắc mặt Tống Cẩm Trác thản nhiên như thường, nhìn La Văn Anh: “Tôi cũng không phải cậu bé mười bảy mười tám tuổi, xã hội bây giờ ai còn quan tâm đến là xử nữ hay không.”

Ý anh đã rõ, đến cái tuổi này làm gì có ai chưa từng có qua phụ nữ, chỉ khác là bao nhiêu thôi.

“Anh đã nói rồi thì nói thêm một chút, chẳng lẽ người phụ nữ đầu tiên của anh là Văn Anh?”

Chuyện cười.

Khóe miệng Tống Cẩm Trác không khỏi nhếch lên.

Minh Tranh lộ vẻ mặt khó nói, liếc nhìn La Văn Anh, lúc này còn tức giận vạn phần, giờ nghe Tống Cẩm Trác nói lại cố gắng nín cười, nếu biết, Minh Tranh như vậy cả đời mới có một phụ nữ, nói ra thì bị người ta cười đến rụng răng, đương nhiên, đối với phụ nữ mà nói thì là tốt.

Phì, La Văn Anh tự chế giễu mình, liên quan gì tới cô cơ chứ.

213. Phiên Ngoại 23

Chương 23 : Chiếm đoạt thân thể, nhanh chóng chặt đứt ý nghĩ của cô

Minh Tranh cắn chặt răng, về sau lại thoáng cười: “Người phụ nữ đầu tiên của tôi có phải là cô ấy hay không, cô ấy là người rõ ràng nhất.”

“Thật không?” Tống Cẩm Trác tiếp lời thay La Văn Anh: “Chỉ là người đàn ông đầu tiên, dựa vào cái gì đòi người khác cân nhắc tới?”

Hai người tranh luận qua lại, không khỏi đem suy nghĩ của La Văn Anh hướng về phía bọn họ, nếu nói chỉ là một buổi tối, khi đó Minh Tranh hết lòng vì việc chung, nếu hoài nghi anh chuẩn bị chu đáo thì oan uổng quá, suy nghĩ một chút dù sao cũng là đàn ông, cung tên đã lên dây, làm sao có thể không bắn, sau nhìn lại phản ứng của anh...

Sắc mặt La Văn Anh khẽ chuyển sang hồng, than thở một câu: “Tôi làm sao biết.”

Minh Tranh nghe thế, lửa giận cơ hồ không thể nhịn được: “Em không biết?”

Anh cao giọng, có vẻ như đang trách cô, Tống Cẩm Trác mím chặt môi, La Văn Anh sợ giằng co thêm nữa, Minh Tranh sẽ đem tình tiết đêm đó lôi ra kể hết: “Cẩm Trác, em đi lên trước, anh về sớm nghỉ ngơi một chút, còn anh nữa...” Cô nhìn về phía Minh Tranh: “Anh cũng đừng ở đây mà giả điên, đi nhanh lên.”

Tống Cẩm Trác gật đầu, vẫn chưa nói thêm gì, La Văn Anh nhìn anh ngồi vào bên trong xe, sau đó mới đứng thẳng dậy, ánh mắt Tống Cẩm Trác cố định nhìn Minh Tranh, không lập tức rời đi.

Minh Tranh hẳn là ở nơi này canh chừng cô cho tới bây giờ, bóng dáng anh trải dài bên dưới ánh đèn, ánh mắt dịu hui mất tinh thần, La Văn Anh đi về phía tầng trệt, phía sau truyền đến tiếng động cơ ô tô, cô quay lại phía sau, nhìn thấy Minh Tranh rời đi trước, Tống Cẩm Trác liền theo ở phía sau.

La Văn Anh khẽ lắc đầu, tùy bọn họ đi.

Cô lấy ra chìa khóa từ dưới chỗ cất giấu, La Văn Anh mở cửa vào trong, bảo mẫu quét dọn thật sự quá sạch sẽ, qua bóng dáng soi trên nền gạch có thể thấy một thân ảnh thanh mảnh lạnh lẽo, cô tùy tiện ném cái túi lên trên ghế sa lon, bình thường cô không phải là loại người lười nhác, nhưng lúc này lại không muốn động đây.

Mở TV trong khách lên, cô nhận được điện thoại của mẹ, La Văn Anh chỉnh âm lượng nhỏ xuống: “Alo, mẹ.”

“Vừa mới dùng cơm cùng Cẩm Trác xong?”

“Sao mẹ biết?”

“Ta cùng dì của Cẩm Trác chơi mạt chược, nói về hai người các con, bà ấy có nói hôm nay Cẩm Trác trở về Nghênh An khẳng định chắc chắn sẽ tìm con trước, chúng ta thiếu chút nữa còn đánh cá với nhau đấy.” Miệng mẹ La đầy vui vẻ, La Văn Anh ôm cái gối vào trong ngực: “Mẹ.”

“Mẹ nói cho con biết, Cẩm Trác là đứa bé ngoan, rất là xứng đôi với con, con cũng đừng khinh suất, nhớ làm cho tốt.” Mẹ La còn nói chuyện phiếm với cô thêm đôi ba câu, La Văn Anh ra sức phụ họa: “Mẹ, mẹ vẫn còn đang đánh mạt chược sao?”

“Ở đây, hôm nay vận may tốt, cho nên ăn cơm tối xong còn đánh thêm vài ván.”

“Vậy mẹ nhớ về sớm một chút.”

“Đừng có mà chuyển đề tài, nghe dì của Cẩm Trác nói, Tống gia cũng rất hài lòng về con, nhanh chóng xác định thời gian dẫn Cẩm Trác tới nhà, hai bên gặp nhau, sau còn tính chuyện kết hôn sớm một chút, các con cũng trưởng thành hết rồi.”

Không phải vậy sao? Tuổi thanh xuân của cô cứ như vậy trôi đi, cũng nên sớm kết hôn sinh con cái rồi.

La Văn Anh ứng phó mấy câu, cho đến khi bên kia truyền đến tiếng thúc giục, mẹ La mới nôn nóng cúp điện thoại.

Trở về phòng tắm tắm rửa xong, mặc bộ đồ màu trắng ở nhà bước ra ngoài, La Văn Anh tựa vào trước ban công cửa sổ sát đất, ngẫu nhiên còn có thể thấy mấy bóng người di chuyển ở phía tầng trệt hướng đối diện, không giống như cô, một người lẻ loi trở trời trong căn phòng lớn.

Bên tai truyền đến một loạt tiếng động lạ, La Văn Anh đột nhiên giật mình, hôm nay mới đổi khóa xong, không phải là trong nhà có trộm chứ?

Cô xoay người một cái tiến về phía trước, nhìn thấy Minh Tranh đang đứng thay giày ở cửa, La Văn Anh giật mình trợn mắt há hốc miệng, trên mặt hiện đầy vẻ khó tin: “Anh?”

“Thật vất vả mới có thể bỏ rơi hần ta.” Minh Tranh liếc nhìn La Văn Anh: “Có gì ăn không? Anh chưa ăn cơm chiều.”

Khẩu khí như vậy, tự nhiên giống như là ở nhà. Cũng không phải sao? Qua lại tự nhiên như vậy, không biến chỗ này thành nhà còn tưởng là cái gì?

“Anh vào bằng cách nào?” La Văn Anh nổi giận gầm lên một tiếng, giọng nói phát ra ngoài nghe rất bén nhọn.

Minh Tranh tựa như bị dọa đến sốc, chỉ chỉ cánh cửa kia: “Anh đi vào.”

Tay La Văn Anh nắm chặt thành nắm đấm, mắt hận không thể từ trên người anh khoét ra từng cái lỗ, cô bước nhanh tới trước người Minh Tranh, tay lục lọi lung tung trên người anh: “Lấy chìa khóa nhà tôi trả lại đây!”

“Chính em không đóng cửa, em đổi khóa sao anh có chìa khóa được?” Minh Tranh sống chết không thừa nhận, bàn tay La Văn Anh cho vào túi quần anh, một phen vớ vào nhưng trật chỗ, mu bàn tay tựa như vừa lướt qua bộ phận nhạy cảm, sau đó kỳ dị phát hiện nó đột nhiên trở nên to lớn, chỗ tay chạm vào nóng lên, biến thành cứng rắn, cả khuôn mặt La Văn Anh đỏ lên: “Lưu manh!”

Trong mắt Minh Tranh cũng có chút lúng túng, lại đứng bất động ở đó: “Là em ra tay, làm thế nào người bị trêu chọc lại trở thành lưu manh?”

“Biến đi.” Cái gì mà lễ nghi giáo dưỡng, nhìn thấy người như vậy tốt nhất lập tức đuổi cho cút đi, La Văn Anh nheo đôi mắt đẹp: “Minh Tranh, anh cũng thật có năng lực, xem ra tôi có đổi khóa cũng không đổi pho được anh.”

“Vây dứt khoát về sau để cho anh đến đây ở đi.”

Nếu như là La Văn Anh trước kia còn có thể nhịn lại được, nhưng lúc này tên đã lên dây, hiện tại cô không thể xóa hận được nên mũi tên liên hướng trên người anh đâm tới, Minh Tranh thấy cô giận đến hai vai phát run, anh lướt qua bờ vai La Văn Anh đi tới phòng khách: “Nếu em không tin anh có thể lật cho em xem, trên người anh có mấy chỗ có thể giấu đồ được đâu.”

Ánh mắt La Văn Anh giống như kính lúp lần lượt quét trên khắp người anh: “Được, lật lên cho tôi xem.”

Minh Tranh gạt đầu, đưa tay cởi nút áo sơ mi, vạt áo mở ra, anh lôi kéo xé toạc ra, ném áo về phía La Văn Anh: “Em xem một chút, trên người anh chỗ nào cất giấu chìa khóa nhà em, ồ, còn có quần, anh cởi liền đây.”

La Văn Anh bắt lấy áo của anh trong tay, cô đột nhiên lấy lại tinh thần, nghe được tiếng dây kéo kim loại từ từ kéo ra, La Văn Anh bước mấy bước đến cạnh ghế sofa, quơ lấy một cái gối ôm phía trên, không nói hai lời đập vào người Minh Tranh: “Anh năm lần bảy lượt làm như vậy là ý gì? Ý vào việc tôi có tình cảm với anh nên tùy tiện coi thường tôi phải không? Muốn cởi quần áo thì đi tìm người phụ nữ khác đi, anh nghĩ muốn làm gì tôi thì làm phải không? Anh, đồ cặn bã, cút cho tôi!”

Cô thật là giận dữ, trước giờ Minh Tranh chưa thấy cô phát hỏa như vậy bao giờ, trên mặt bị nện xuống vài cái, cô lại dùng hết sức, anh thật vất vả mới thuận tay ôm cô vào lòng, nhưng lúc này La Văn Anh bị chọc giận, lộn nhào như sư tử, cô ra sức giẫm lên chân anh, thừa dịp anh bị đau mà né ra, La Văn Anh vung gối ôm lên đánh thẳng lên người Minh Tranh làm cho cả phòng loạn cả lên.

Anh cũng đoán được là mình tới đây sẽ bị đánh, nhưng không nghĩ đến La Văn Anh ra tay thật độc ác, hai tay Minh Tranh ôm lấy đầu, La Văn Anh tức giận không chỉ bởi vì anh xuất

hiện ở trước mặt Tống Cẩm Trác, mà còn vì những lời anh nói ra, anh là cố ý, muốn thăm dò thái độ La Văn Anh tới cùng là như thế nào. Nhưng không nghĩ ngờ chút nào, ngay trước sự hiện diện của Tống Cẩm Trác, cô hoàn toàn phủ nhận quan hệ với anh. Trong lòng Minh Tranh chưa xót mớ mị, hai chân bên dưới vấp vào nhau, cả người bổ nhào về phía trước, “phanh” một tiếng vang lên, cùng lúc cảm thấy đau nhức đánh tới, La Văn Anh ngơ ngẩn nhìn đầu anh nện lên bàn trà, men theo đó thân thể nặng nề ngã xuống mặt đất, cô buông lỏng gối ôm đang cầm chặt trong tay, bên tai vang lên tiếng ong ong, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Cô giận, cô cáu, là bởi vì anh nhẹ nhàng thoải mái có thể phá hoại cuộc sống sinh hoạt vốn dĩ rất thanh tịnh của cô, thay khóa cửa cũng không thể ngăn anh ở bên ngoài, trong lòng La Văn Anh tràn ngập cảm giác vô lực, toàn thân không có chỗ phát tiết.

Minh Tranh lên tiếng kêu đau, lấy tay che phía sau ót, sau đưa lên nhìn thử, trong lòng bàn tay đều là máu.

La Văn Anh sợ hãi kêu lên, giống như có cái gì đó dưới đáy lòng bỗng nhiên vỡ vụn, nước mắt cô rỉ ra mờ ảo, liền cất bước chạy về phòng ngủ.

“Văn Anh...” Minh Tranh vô lực gọi, giãy dụa vài cái mới ngồi dậy, La Văn Anh thấy bộ dáng này của anh liền nhanh chóng đến bên cạnh: “Anh đừng động dậy, tôi đi gọi xe cứu thương.”

Minh Tranh thuận thế bắt lấy tay của cô: “Anh nghĩ là em không thèm quan tâm anh sống chết ra sao.”

Cô cắn chặt răng không mở miệng, làn môi cũng đang run rẩy, sắc mặt đã chuyển sang trắng bệch.

Nửa người trên của Minh Tranh không mặc áo, từng giọt máu ồ ồ chảy xuống, tràn qua trên lưng anh, sau lướt xuống eo, nhỏ xuống thảm trải sàn, La Văn Anh lục tìm trong túi xách, vội vàng vàng vọt lấy điện thoại di động ra, Minh Tranh đè lại cổ tay của cô: “Anh không sao, em đưa anh đến bệnh viện bằng bố lại là tốt rồi.”

Vội vàng cầm lấy túi xách cùng chìa khóa xe, La Văn Anh nhặt áo sơ mi của Minh Tranh lên, dìu anh đứng dậy, cô đưa áo cho anh: “Nhanh chóng mặc vào đi, tôi chở anh đi bệnh viện liền.”

“Em mặc vào cho anh đi.”

La Văn Anh ngẩng đầu, hung hăng ném cái áo trong tay vào trước ngực anh, Minh Tranh đành phải tự xỏ vào rồi đi theo phía sau La Văn Anh.

Dọc theo đường đi, La Văn Anh cố tự trấn định, thấy Minh Tranh mới mặc áo vào, trên vai cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, xem ra miệng vết thương không nhỏ, cô nắm chặt tay lái, tay không tự chủ bóp chặt lại, cánh tay mảnh khảnh run rẩy, môi Minh Tranh trở nên nhợt nhạt, cười nhạo nói: “Ồ nhà em bị đả thương tới mấy lần, một lần là bị phỏng, một lần là bị em cắn bị thương, hiện tại lại...”

La Văn Anh không có tâm tư nói giỡn cùng anh: “Cho nên, về sau anh tránh xa nhà tôi ra.”

Minh Tranh há miệng thở dốc, không thể không trầm mặc dựa người vào lưng ghế.

Đến bệnh viện yêu cầu khám gấp, bác sĩ nói cần phải khâu vết thương, La Văn Anh tưởng tượng tới cảnh cây kim dài xuyên qua da thịt, cứ thế đứng yên ở bên cạnh không dám lên tiếng, lúc khâu vết thương lại càng không dám nhìn, cô đi chuẩn bị thủ tục xong xuôi, bảo là muốn để Minh Tranh ở lại quan sát thêm.

Lúc La Văn Anh đi vào phòng bệnh, Minh Tranh nằm ở trên giường, đã thay quần áo bệnh nhân, trên đầu quấn băng vải, La Văn Anh khó nén vẻ xấu hổ trong mắt: “Nếu anh không thật quá đáng, tôi cũng sẽ không đuổi đánh anh.”

“Em nói xem anh quá đáng chỗ nào?” Minh Tranh mệt mỏi dựa vào đầu giường.

La Văn Anh đứng ở cuối giường: “Tôi gọi điện thoại nói bác gái tới đây cùng anh, anh còn chưa ăn cơm, tôi đi đặt cho anh một phần cơm.”

Lúc cô định xoay người đi, Minh Tranh mở miệng từ chối: “Không cần phải gọi điện thoại ẹ anh, em muốn về nghỉ thì cứ về đi.”

La Văn Anh thở dài: “Anh còn phải đợi chuyển thêm hai chai nước.”

Minh Tranh quay người lại: “Sức khỏe bà gần đây không tốt, không cần thiết phải tới đây lo lắng thêm nữa.”

Bên tai truyền đến tiếng bước chân đi ra ngoài, còn nghe rõ tiếng đóng cửa, Minh Tranh lặn qua ngòai dậy, không còn thấy bóng dáng La Văn Anh đứng đó, môi Minh Tranh mím chặt lại, cuối cùng cũng nằm xuống.

Không bao lâu sau, La Văn Anh cầm thức ăn trở lại cửa phòng bệnh, nghe bên trong chuyển ra tiếng nói.

“Tại sao không có người nhà chăm sóc?”

“Ừ.” Minh Tranh không nói nhiều, hừ nhẹ một tiếng.

“Như vậy rất nguy hiểm, anh nên gọi thông báo cho người trong nhà biết đi.”

“Cuối cùng cô có định cắm vào hay không?” Giọng nói của Minh Tranh lộ vẻ không kiên nhẫn.

Y tá nghe nói như vậy, sắc mặt ửng hồng: “Được rồi, anh chú ý quan sát một chút, có chuyện gì thì rung chuông.”

“Ừ.”

Từ nhỏ La Văn Anh đã có thói quen được che chở, nghĩ đến gia cảnh Minh Tranh, đến lúc anh sinh bệnh còn phải ra về cứng rắn một mình, nơi nào đó dưới đáy lòng La Văn Anh lại mềm nhũn, cô lắc đầu, đẩy cửa vào trong.

“Đây là người nhà của anh? Nhanh chóng lại đây xem.” Y tá hoàn thành xong công việc chuẩn bị rời đi. La Văn Anh mở bịch đồ ăn ra, lấy hộp đóng gói đặt lên trên tủ phía đầu giường Minh Tranh: “Ngồi dậy ăn chút đi.”

“Mua cái gì?” Ánh mắt Minh Tranh sáng lên.

“Biết rõ sở thích của anh, đều là món anh thích ăn.” La Văn Anh đáp lại một câu, vô thức làm cho người khác cảm thấy rất thân mật, y tá cười cười đi ra ngoài, Minh Tranh ngồi dậy, cẩn thận dè dặt đón lấy hộp cơm trong tay La Văn Anh, ánh mắt chớp chớp thỏa mãn, gương mặt tuần tú của anh sáng lên. La Văn Anh ngồi cạnh giường bệnh, nhìn bộ dáng anh tập trung ăn uống. Bên trong gian phòng yên tĩnh không một tiếng động, Minh Tranh thật đói bụng, La Văn Anh liếc nhìn người ngồi trước mắt, một tay cầm tay trái của anh đặt xuống: “Đừng gờ quá cao, cẩn thận máu bị hút ngược lại lên bình chuyển nước.”

Cô ngồi xuống mép giường, nhận lấy hộp cơm trong tay anh, thay anh bưng, Minh Tranh liền ăn cơm xong, La Văn Anh dọn dẹp thỏa đáng xong mới ngồi lại xuống ghế “Muốn xem tivi không?”

Anh lắc đầu: “Anh muốn nhìn em một chút.”

La Văn Anh xoay mặt chỗ khác: “Anh nghỉ ngơi trước đi, tôi canh chừng cho.”

“Em không phải về nhà sao?”

La Văn Anh bĩu môi một cái: “Đừng làm bộ làm tịch, mau ngủ đi.”

Minh Tranh cười khê mấy tiếng, La Văn Anh chú ý nhìn ngũ quan tuần tú của người đàn ông trước mắt, Minh Tranh kiểm chế không nổi, lồng ngực nhấp nhô: “Anh thật cao hứng...”

“Anh là tự ngược chính mình.”

Minh Tranh không quan tâm: “Em nói gì cũng được.”

La Văn Anh mở ti vi lên, muốn ngăn ngừa sự lúng túng không cần thiết, Minh Tranh nằm nghiêng nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô, La Văn Anh ngồi ở đó không nhúc nhích, trừ một lần đứng dậy ấn chuông. Tay chân dần dần trở nên uể oải một mỗi, Minh Tranh ngủ say sưa. Kim chuyển nước trên mu bàn tay được tháo ra lúc nào cũng không biết.

Hôm sau, Minh Tranh bị một loạt âm thanh nhỏ nhất đánh thức, anh lim dim mở mắt, trong miệng phát ra thanh âm: “Văn Anh.”

“Minh Tranh, tỉnh dậy.”

Anh giật mình một cái, tựa như bị kéo ra: “Mẹ, tại sao mẹ lại ở đây?”

“Sáng nay nhận được điện thoại của Văn Anh, nói con ở bệnh viện, đi rửa mặt đi, mẹ có làm bữa sáng mang tới.”

Minh Tranh nhìn xung quanh bốn phía, ánh mắt rời rạc: “Cô ấy đi lúc nào?”

“Mẹ cũng không biết, chắc là buổi sáng, con bé dùng điện thoại di động của con gọi về số điện thoại nhà.”

Minh Tranh nằm lại trên giường, bị vỡ đầu vốn cũng không phải là chuyện lớn, không nghĩ tới tự nhiên thấy hai người tiến vào đây, người trước mặt nâng cao cái bụng to, người phía sau đang mẩu mực ra sức đánh giá phòng bệnh.

“Anh.”

Minh Thành Hữu ở phía sau nói thêm một câu: “Gọi anh cả không được sao.”

Bao nhiêu tuổi rồi, còn giữ cách xưng hô kiểu này? Phó Nhiễm hoàn toàn không quan tâm tới phản ứng của anh, Minh Thành Hữu đưa tay để giở trái cây lên tủ đầu giường. Minh Tranh kéo căng khuôn mặt: “Sao hai người lại biết anh ở đây?”

“Hôm nay mẹ nói không tới Y Vân thủ phủ, do anh có chuyện.”

“Cũng không phải chuyện lớn gì.”

“Ui...” Minh Thành Hữu vừa bước qua thì nhìn thấy: “Bị thương thành như vậy, còn quần quanh đầu như cái bánh chưng, lão đại, anh trêu ghẹo ai vậy?”

Tuy so ra thì Minh Thành Hữu lại lớn hơn Minh Tranh một chút, nhưng cách xưng hô đều là quán tính, đã quen chẳng muốn sửa đổi.

Phó Nhiễm trừng anh một cái.

Thần sắc Minh Tranh vẫn như cũ, cũng không nói nhiều lời, nhìn bụng Phó Nhiễm nói: “Bây giờ em đi lại không tiện, đừng có hờ chút lại chạy ra ngoài.”

“Anh, anh yên tâm đi, em biết rồi.”

Minh Thành Hữu vừa nghe hai chữ này, nhìn lại Minh Tranh một chút, quay qua bà xã bên cạnh nói: “Đi ra ngoài tìm xem mẹ em đang làm gì.”

“Bà không phải mẹ anh?” Phó Nhiễm cãi lại.

Miệng Minh Thành Hữu nhếch lên: “Anh ngồi ở đây, tận hưởng một chút khí lạnh.”

Thấy bóng dáng Phó Nhiễm biến mất ở ngưỡng cửa, Minh Thành Hữu kéo ghế dựa ra ngồi ở bên giường Minh Tranh: “Anh định làm trò gì mà nằm ở đây diễn khổ nhục kế.”

“Tôi không có tâm tư rảnh rỗi mà tranh luận với cậu.”

Minh Thành Hữu nhấc chân lên, người đàn ông mang bộ dạng đẹp cũng là yêu nghiệt, giống như anh, xưa nay ở Nghênh An được xưng tụng là đệ nhất mỹ nam, đi đến đâu là đào hoa đến đó: “Tôi nghe Phó Nhiễm nói chuyện anh cùng La Văn Anh vẫn chưa tới đâu hả? Anh có ra sức nắm bắt không?”

“Cậu quản chuyện của tôi làm cái gì, tôi sẽ không chạy về cạy góc tường nhà cậu.”

Câu nói của Minh Tranh có hàm ý khác nữa, sao Minh Thành Hữu lại không hiểu, anh cười một cách trong sáng: “Tôi sợ anh sao? Nếu là thật có thể thành công, sao mấy năm trước không làm gì đi?”

Thấy sắc mặt Minh Tranh từ từ trầm xuống, Minh Thành Hữu che giấu nụ cười: “Không đùa giỡn với anh nữa, kỳ thật muốn trối chết một người phụ nữ rất dễ dàng.”

Lông mày của Minh Tranh giãn ra, Minh Thành Hữu che miệng, nghiêng người qua nói: “Anh đem cô ấy biến thành người của anh, chỉ sợ tạm thời sẽ không dễ nghe lời, nên trước hết chiếm lấy thân thể, cô ấy còn có thể có tâm tư khác sao? Nghe nói cô ấy gần đây kết giao cùng công tử họ Tống, anh đem cô ấy giữ chặt lại, nếu như cô ấy thật có ý tưởng kia cũng không thể không

bị chặt đứt.”

Ngay giữa hai hàng lông mày Minh Tranh càng căng lên, thân thể Minh Thành Hữu dựa trở lại ghế: “Hai người lồi lõm kéo kéo như vậy, chơi trò anh trốn tôi đuổi, anh đuổi tôi trốn đến khi nào dừng, đây là phương pháp tốc chiến tốc thắng tốt nhất.”

“Nhưng hiện tại cô ấy muốn phải sạch sẽ mối quan hệ với tôi.”

“Chỉ cần anh không muốn phải sạch hết với cô ấy là được.” Minh Thành Hữu tranh thủ dùng chiêu đẹp bỏ tình địch tiềm ẩn thứ nhất, chính là nhanh chóng thay anh ta thu phục người con gái anh ta thương nhớ: “Anh nói là không có cơ hội xuống tay thật sao? Chuyện này rất dễ dàng, nếu lúc cô ấy không muốn mà anh dùng sức mạnh ngược lại sẽ đưa tới phản cảm, tạo cơ hội say rượu mất lý trí là tốt nhất.”

Minh Tranh nhìn Minh Thành Hữu chằm chằm không nói gì. Tựa như đang suy ngẫm.

“Dù sao ngày hôm sau tỉnh lại ăn cũng đã ăn rồi, cô ấy còn có thể làm gì anh, nhiều lắm là ăn ngược lại.” Minh Thành Hữu nghĩ đến một buổi sáng sớm ngày đó, khuôn mặt Phó Nhiễm căm giận, lúc này nhớ tới lại buồn cười: “Hơn nữa hai người cũng đâu phải là lần đầu tiên?”

Minh Tranh lên tiếng hừ lạnh: “Nghe ý của cậu, có vẻ rất thành thạo.”

“Chớ ra vẻ giống như ăn thuốc súng, tôi đây chính là đang giúp anh.” Tiếng nói Minh Thành Hữu vừa dứt, ngoài cửa truyền đến tiếng cười, ngay sau đó Phó Nhiễm cùng Triệu Lan một trước một sau đi vào: “Hai người các anh đang nói gì đấy?”

Minh Tranh giành nói trước: “Không có gì, trao đổi một chút.”

Phó Nhiễm ưỡn bụng đi tới bên người Minh Thành Hữu, cánh tay tự nhiên choàng qua cổ anh, Minh Thành Hữu ngẩng đầu, một cánh tay ôm Phó Nhiễm vào trong ngực: “Anh đang dạy lão đại cách theo đuổi con gái.”

“Anh thì có chủ ý gì tốt?”

“Mỗi mắt chờ xem đi.”

Lúc La Văn Anh tới, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đều không ở đây, Triệu Lan ngồi cạnh giường bệnh, Minh Tranh nghe được tiếng bước chân liền mở mắt ra, miệng mới gọi ra hai chữ Văn Anh thì bị một loạt giọng nói khác bao phủ: “Lão đại, chúng tôi tới thăm anh!”

Tiểu Chu mặc quần bò trực tiếp nhảy vào, bên cạnh có Tạ Nam đi theo.

“Bác gái.”

“Bác gái.”

Mấy người lần lượt bắt chuyện qua, Triệu Lan nhanh chóng đứng dậy chào hỏi: “Văn Anh, mau tới ngồi, các con cũng ngồi đi.”

Minh Tranh gần như nhảy dựng lên, thấy Tạ Nam theo ở phía sau, sắc mặt khê biến thành âm u, anh không tin La Văn Anh không nhận ra Tạ Nam có tâm tư khác với anh, lúc này còn mang cô ta tới bệnh viện, không phải muốn làm anh tức chết thì là làm cái gì?

“Cô gái này nhìn rất quen mặt, Minh Tranh, có lần con uống rượu say, là cô ấy đưa con về nhà đúng không?”

Sắc mặt Tạ Nam ửng hồng, Tiểu Chu quay mặt đi cười lạnh lạnh, còn La Văn Anh lại là khuôn mặt không cần quan tâm. Minh Tranh không trả lời Triệu Lan, Tạ Nam đi tới bên cạnh giường anh: “Lão đại, đầu của anh làm sao bị thương thành như vậy? Gặp ăn cướp sao?”

Minh Tranh mím chặt môi, đôi mắt không hề chớp nhìn La Văn Anh. La Văn Anh ho nhẹ một tiếng: “Lúc tan việc gặp được Tiểu Chu, biết rõ anh ở bệnh viện này cho nên nói muốn đại diện công ty tới ‘an ủi anh’, vừa lúc Tạ thư ký cũng ở đó, không kìm được quan tâm, liền cùng đi đến đây.”

Ấn ý, là Tạ Nam muốn đi theo.

Tạ Nam thay đổi sắc mặt, nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì nụ cười trên mặt.

Mọi người không ở lại phòng bệnh lâu, La Văn Anh biết vết thương của Minh Tranh cũng không có gì đáng lo ngại, cùng Triệu Lan nói mấy câu sau đó mới rời đi.

Bên trong phòng bệnh khôi phục lại không khí yên tĩnh, La Văn Anh đi với Tiểu Chu và Tạ Nam về phía bãi đỗ xe, lấy xe chở các cô đi được một đoạn, Tạ Nam ra hiệu muốn dừng xe ở phía trước: “Bạn bè tôi hẹn tôi ăn cơm ở đây, La quản lý, cho tôi xuống đây là được.”

“Ừ.” La Văn Anh ngừng xe để Tạ Nam đi xuống.

Tiểu Chu quan sát bóng dáng biến mất ở phía sau kính chiếu hậu: “Eve, tám phần là Tạ Nam trở lại bệnh viện.”

La Văn Anh từ chối cho ý kiến, cười cười cho xe chạy tiếp. Trong lòng Minh Tranh cất giấu Phó Nhiễm, ngay cả cô đều không thể đi vào trong, chỉ bằng Tạ Nam thôi sao?

Qua ngày hôm sau đồng nghiệp công ty lại có buổi tụ họp, Minh Tranh nhớ được ngày ra khỏi viện anh không đi đến Hào Khôn, lời Minh Thành Hữu nói thường xuyên xoay tít ở trong đầu anh, mới đầu còn có chút ý muốn chống cự, dần dần câu nói kia “trước đem người chiếm đoạt, tâm tư từ từ sẽ trở lại” càng lúc càng chiếm vị trí chủ đạo.

Minh Tranh tựa trước cửa sổ, thấy bóng đêm mông lung rơi vào tấm màn đen, anh biết rõ mỗi khi liên hoan trở về, La Văn Anh đều sẽ uống rượu, hơn nữa lần này thăng chức, chỉ riêng việc chúc mừng, những đồng nghiệp khác sao có thể bỏ qua cơ hội chuốc rượu. Minh Tranh cầm điện thoại di động khép khép mở mở, tựa như đang do dự, vừa tựa như đang nghĩ tới chuyện trọng yếu gì đó. Sau một lúc lâu, anh bấm số điện thoại Tiểu Chu, biết được quả nhiên La Văn Anh đã uống rất nhiều.

“Lão đại, những người đó thật không hiểu chuyện, cứ bắt Eve uống rượu, chán chết.” Giọng Tiểu Chu nói chuyện cao vút, ánh mắt Minh Tranh nhanh chóng sáng lên: “Tôi biết, vẫn đang ở chỗ cũ hả?”

“Vâng.”

Minh Tranh lái xe tới quán rượu, Tiểu Chu đỡ La Văn Anh đang lung la lung lay ra ngoài, thấy anh, Tiểu Chu vội vàng quơ tay gọi: “Lão đại, ở đây!”

Minh Tranh đến gần mấy bước, tiếp nhận La Văn Anh từ trong tay Tiểu Chu: “Làm thế nào uống tới như vậy?” Trong lòng lại có tiếng vọng lại, uống nhiều vậy mới dễ làm việc.

Tiểu Chu liền thoáng không ngừng oán trách, còn đề nghị Minh Tranh trừ tiền lương những người đó đi, Minh Tranh dìu La Văn Anh vào xe: “Dài dòng, cô cũng về đi thôi, tôi đưa cô ấy về.”

Tiểu Chu quan sát ánh mắt mơ mơ màng màng của La Văn Anh, cẩn thận dè dặt hỏi một câu: “Eve, chị không sao chứ?”

Sau này cô nghĩ lại, phải gọi điện thoại cho Tống Cẩm Trác mới phải, chẳng qua cô không số của anh ta. Minh Tranh nâng cửa kính xe lên: “Đưa cô ấy về nhà còn có thể xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Chu nghĩ thầm, dù sao Minh Tranh cũng là một người đứng đắn, trong ngày thường mặt mày lạnh nhạt, muốn nói một câu đều phải quan sát tâm tình của anh, người như vậy chắc cũng sẽ có nhân cách cao thượng đúng không?

Chương 24 : Say rượu không mất lý trí?

Minh Tranh thắt dây an toàn, liếc nhìn La Văn Anh bên cạnh. Cô cúi gằm, trong miệng mơ mơ hồ hồ nhắc tới điều gì đó, Minh Tranh vẫn duy trì tốc độ vừa phải, lúc đầu nghĩ muốn về nhà, suy nghĩ một chút vẫn là đưa La Văn Anh về nhà của cô, dù sao lúc trước cũng là nơi ở của cả hai. Đỡ cô từ trong xe ra ngoài, bước chân La Văn Anh mềm nhũn, bàn tay Minh Tranh dán sát bên eo cô, xuyên qua lớp quần áo cũng có thể cảm giác được da thịt nóng bỏng, anh không khỏi tức giận, uống tới như vậy nếu là gặp bọn người xấu, không chừng... Sắc mặt Minh Tranh hơi run sợ, suy nghĩ một chút đã biết có suy nghĩ khác rồi. Dìu cô vào thang máy, La Văn Anh gạt tóc sang hai bên, phần lưng dựa vào mặt kính thang máy, hai chân trước sau đè lên nhau, người cũng nghiêng ngả, từng động tác lúc này của cô trông thật quyến rũ, cánh tay Minh Tranh tiếp tục duy trì tư thế ôm vai, dường như La Văn Anh khó chịu, phát ra tiếng ưm, Minh Tranh nghiêng đầu, một hơi nóng phả vào trán. Anh không chút nghĩ ngợi, nghiêng về đôi môi cô hôn, đưa lưỡi vào trong miệng thăm dò, La Văn Anh càng lúc càng cảm thấy khó chịu, lắc đầu nguầy nguậy, hi vọng có thể thoát mái hơn một chút. Minh Tranh dứt khoát đứng ở trước mặt cô, một tay giữ chặt bên eo cô còn tay kia đặt ở sau lưng cô kéo gần khoảng cách giữa hai người, một chân cũng chen vào giữa hai chân La Văn Anh. Anh cũng không quan tâm, thang máy phía sau lên đến tầng trên, Minh Tranh gần như là ôm La Văn Anh bước ra ngoài. Mở cửa vào trong, Minh Tranh đem cô ôm ngang lại, La Văn Anh say khướt toàn thân mềm nhũn không làm được gì, nhưng cũng không đến mức say bí tỉ không cảm giác được gì, cô cảm giác được có

người ôm cô đến trên giường, không bao lâu, lại ôm cô vào phòng tắm rửa. Cuộn tròn ở giữa giường, máy điều hòa làm gió phe phẩy tựa như xuyên qua mọi lỗ chân lông, La Văn Anh ôm chặt bờ vai, đưa tay muốn lôi gì đó để che thân thể, bất lý được một góc chăn mềm, liền bị ai đó càng dùng sức kéo, La Văn Anh không vui nhíu mày: “Tiểu Chu.” Minh Tranh đem chăn mềm ném về phía mặt đất, lại sợ cô tắm xong bị nhiễm lạnh, liền tắt máy điều hòa trong phòng. La Văn Anh nằm ở trên giường, đúng là say đến mơ mơ màng màng, nếu không sẽ vô cùng tức giận, Minh Tranh chậm rãi cởi áo ngủ, đầu gối áp vào mép giường, rõ ràng là giường bị trũng xuống, đôi mắt La Văn Anh mở to, lại thấy một bóng người mơ hồ. Cảnh vật cùng hình dáng trước mắt trùng điệp, tầm mắt giao nhau, hai tay Minh Tranh chống đỡ bên cạnh người La Văn Anh bên tai cô nóng lên, một ngọn lửa nóng bùng cháy trong cơ thể không cách nào chối bỏ, cô chỉ biết lắc đầu, lại không cách nào thoát khỏi kiềm kẹp này.

“Anh.....” Thanh âm vô thức bật ra từ cổ họng, nghe qua không khác tiếng nỉ non trên ghẹo là mấy. Minh Tranh khẽ hôn vành tai của cô, có một số việc vốn là không cần thầy dạy cũng biết, đặc biệt đối với đàn ông mà nói, thân thể sau khi bừng bừng phần khởi, toàn thân kêu gào dục vọng gần muốn thoát ra, không khí vốn lạnh nơi này đột nhiên tăng lên rất nhanh, La Văn Anh co đầu gối lại, cũng không biết dùng vào nơi nào của Minh Tranh. Lờ mờ giống như có thứ gì run đến trên đùi, Minh Tranh khó kìm lòng nổi, động tác trong tay cũng lặp lại vài lần. Bên trong phòng, bóng tối kiều diễm đan xen vào nhau mê ly, ngón tay thon dài như ngòi nổ kích thích, da thịt trắng nõn nổi bật làm tôn lên vẻ đẹp mê người, bờ môi mọng của La Văn Anh khẽ mở, anh mắt mở to nhìn về phía trần nhà. Minh Tranh tách hai chân cô ra, đặt nụ hôn tình tứ lên bắp chân mềm mại của La Văn Anh, khi tới gần nơi mẫn cảm nhất, La Văn Anh không có cách nào kiềm chế được giọng nói run run của mình, khàn khàn, thống khổ cùng vui mừng: “Minh Tranh.”

Hai chữ được phát ra, rõ ràng nằm ngoài dự đoán.

Minh Tranh mở to đôi mắt, anh hướng về đỉnh đầu La Văn Anh một lần nữa, bàn tay phủ xuống mặt củ a cô: “Văn Anh, em gọi một tiếng nữa xem?”

La Văn Anh nhắm mắt, hô hấp trầm ổn, chỉ muốn ngủ một giấc thật tốt. Minh Tranh đưa tay ôm cô vào trong lòng, môi hôn vẫn quán quýt nóng bỏng, đương nhiên rượu không làm say mà người đã tự say. La Văn Anh đã tỉnh táo được đôi chút, mở mắt ra đầu tiên tiếng chửi rửa, đám người này rót rượu quá tàn ác, làm ỉn thành ra như vậy. Trước ngực bị ghim chặt khó chịu, không thể thở nổi, chẳng lẽ còn chưa tỉnh rượu? Cô muốn trở mình, bờ vai lại bị ai đó ngăn trở, ngay sau đó cần cổ truyền âm thanh than thở đầy bất mãn, La Văn Anh bị dọa sợ đến nổi lông tơ dựng đứng, cúi đầu nhìn thấy một cánh tay cường tráng đang ôm lấy ngực, cô gần như muốn hét chói tai.

“Sao không ngủ tiếp đi?” Giọng nói truyền vào trong tai cũng quen thuộc, cô còn giật mình hơn cả lúc trước, La Văn Anh khẽ cử động, Minh Tranh thuận thế đưa cánh tay khoác xuống bụng dưới phẳng phiu của cô.

Nhìn người đàn ông phía sau rõ ràng, La Văn Anh không gọi cũng không làm gì, đột nhiên Minh Tranh cảm thấy chột dạ, anh mở mắt ra, thấy cô nhìn mình chằm chằm, có thể cô đã biết hết mọi việc. Anh bắt chước bộ dáng của cô, ngồi dậy, ngón tay vén vén phần tóc: “Thoải mái hơn sao?”

Cô lại đem lời nói của anh bỏ ngoài tai, La Văn Anh cầm chăn mềm trùm lên thân thể, một chân trượt xuống giường, Minh Tranh túm chặt cánh tay của cô: “Không muốn nói gì với anh sao?”

La Văn Anh cùng anh nhìn nhau: “Nói gì?”

Minh Tranh bị cô hỏi ngược lại, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào. La Văn Anh khẽ nhếch môi: “Muốn tôi mở miệng nói bản thân qua lại cùng Tống Cẩm Trác, bây giờ lại cùng anh lên giường, tôi và anh ấy hoàn toàn không thể đến với nhau? Phải không? Còn muốn tôi nói gì với anh nữa.”

Hàng lông mày Minh Tranh hơi nhíu lại: “Em không cần nói chuyện với tôi như vậy.”

“Vậy sao?” La Văn Anh cười nói: “Vậy tôi còn có thể nói gì?”

“Tôi và em...”

“Minh Tranh, tôi không nghĩ tới anh cũng có ngày hôm nay, mượn chuyện say rượu mất lý trí để dây dưa cùng tôi?” Lời nói của La Văn Anh thật lạnh lùng, cũng rất khó nghe, sắc mặt Minh Tranh không ngừng thay đổi: “Em cho rằng tôi là loại người như vậy sao?”

“Tối hôm qua tụ họp, anh cũng không tham gia, nhưng bây giờ anh lại ở nhà tôi, anh còn có lời giải thích nào tốt hơn sao?”

Minh Tranh nhìn cô đứng lên, La Văn Anh như không để ý có ai bên cạnh, đi đến trước tủ quần áo, lấy ra nội y cùng váy xếp trong tủ, động tác chậm rãi mặc từng món đồ lên người. Minh Tranh nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, La Văn Anh mặc quần áo tử tế chuẩn bị đi rửa mặt, ánh mắt lướt qua anh, nhìn anh như người vô hình.

Khóa trái cửa xong, La Văn Anh đứng ở trước tấm gương trong phòng tắm, đem nước lạnh rửa mặt, sau một hồi, bên ngoài truyền đến tiếng kêu lớn của Minh Tranh: “Văn Anh.” Cô kéo cửa đi ra ngoài, sắc mặt bình tĩnh, đáy mắt lại hồng hồng, La Văn Anh tránh đi tầm mắt Minh Tranh, bước chân đi về phía phòng ngủ.

Trong lòng anh không khỏi trở nên lo lắng, cũng biết Minh Thành Hữu đưa ra chủ ý này có bao nhiêu phần thiếu đứng đắn.

Tại Y Vân Thủ Phủ, Minh Thành Hữu nhàn nhã ăn bữa sáng, đôi mắt nheo lại nhìn về phía ở ngoài phòng chơi đùa của Hân Hân, Phó Nhiễm nuốt xuống ngụm sữa bò trong miệng: “Ngày hôm qua, anh không phải cùng anh cả nói gì đó sao?”

“Anh chỉ cho anh ta một chiêu.”

Phó Nhiễm múc thìa cháo đưa lên miệng: “Sao cơ?”

“Anh chỉ nói anh ta mau mau biến La Văn Anh thành người của anh ta.”

Phó Nhiễm dùng thìa gõ gõ lên miệng chén: “Suy tính bấy bọ, Văn Anh không giống những người khác.”

“Chính là như vậy mới có thể nắm chắc. “Minh Thành Hữu đẩy cái chén trong tay ra, đứng dậy ngồi vào bên cạnh Phó Nhiễm: “Anh dạy anh ta một chiêu, mượn chuyện say rượu mất lý trí.”

“Anh...” Thiếu chút nữa Phó Nhiễm bị sặc cháo trong miệng, thật vất vả nuốt trở về trong bụng: “Anh làm vậy không phải đang hại anh ấy sao?”

“Sao anh có thể hại anh ta chứ?” Minh Thành Hữu tỏ ra vô tội nói: “Anh chỉ muốn tốt cho anh ta thôi.”

“Chính xác là, làm cho Văn Anh không thể không hận anh ấy.”

“Càng yêu càng hận.” Minh Thành Hữu ôm bờ vai của vợ: “Yên tâm đi, âm ỉ thì mới có thể đến với nhau.”

Do công việc đang quá trôi chảy, chung quy cũng chỉ vì muốn xem náo nhiệt thôi, không phải sao?

Minh Tranh thay xong quần áo đi tới phòng khách, nhìn thấy La Văn Anh ngồi ở trên ghế sofa, chuẩn bị bữa sáng không giống bình thường, anh vén tay áo lên: “Em muốn ăn gì?”

La Văn Anh cũng không nhúc nhích nhìn phía trước chằm chằm, lúc này thời gian còn sớm, cô giống như bức tượng điêu khắc, Minh Tranh nhìn vào trong mắt cô, nhưng không nhìn ra được chút cảm giác gì.

“Anh lại đây ngồi đi.” La Văn Anh nói với anh.

Minh Tranh đi qua, ngồi trên ghế sa lon đối diện La Văn Anh, anh đặt hai tay trên đầu gối, mười ngón tay đan xen.

“Rốt cuộc anh muốn như thế nào?” La Văn Anh mở miệng trước. Minh Tranh nhìn về phía đôi mắt cô : “Tôi nói rồi, em không cho tôi bất cứ cơ hội nào để bắt đầu lại, tôi không nghĩ ra biện pháp nào khác.”

Lời của anh nói, từng chữ từng chữ lọt vào tai La Văn Anh.

“Sau đó thì sao, Minh Tranh, đây cũng không phải lần đầu tiên, trước kia đã không thể ở cùng nhau, không lẽ bây giờ được? Chỉ sợ như anh mong muốn, tôi cùng Tống Cẩm Trắc thực sự không thể tiếp tục, có thể sẽ gặp gỡ người khác nữa, chẳng lẽ mỗi lần gặp một người, anh đều dùng lại cách cũ? Giữa hai chúng ta, trừ tính cách ra, còn có điểm nào khác sao?”

“Có.” Lúc này Minh Tranh không mơ mơ hồ hồ nữa : “Văn Anh, em nên biết tôi đối với em hoàn toàn khác.”

La Văn Anh buông rơi tầm mắt, lúc này mới ngẩng lên nhìn về Minh Tranh, cô buông ra khoe môi cắn chặt : “Tôi không biết.”

Minh Tranh nheo đầu lông mày một cái: “Không nhìn ra được sao?”

La Văn Anh vẫn tỏ ra bình thản : “Không nhìn ra được.”

Minh Tranh quyết định lui một bước : “Em cũng nên cho tôi một cơ hội, tôi không bắt em cùng Tống Cẩm Trác lập tức kết thúc, tôi...”

“Anh có tư cách gì ép tôi?” La Văn Anh nói những lời có gai : “Phát sinh chuyện như vậy, còn không kêu là ép buộc sao?”

Bờ vai Minh Tranh sụp xuống, gương mặt từ từ tối lại. Giọng nói của La Văn Anh thoáng run, hai chân khép lại, Minh Tranh đưa ngón tay xuyên vào giữa tóc, sau một lúc lâu mới thở ra một hơi: “Tối hôm qua, tôi chỉ là nằm ở bên cạnh em cũng không làm gì cả.”

La Văn Anh nhìn về hướng khác, Minh Tranh nhún vai: “Em cũng có kinh nghiệm, có làm hay không cũng không cảm giác được sao?”

“Tại sao?” Cô hỏi.

Minh Tranh khó khăn nói: “Thật muốn nghe?”

La Văn Anh không nói gì.

“Tôi vốn là có ý như vậy, tôi muốn, thà rằng có một nửa quan hệ với em còn hơn nhìn em cùng Tống Cẩm Trác ở cùng một chỗ, mặc kệ em tức giận hay không, trước tiên biến em thành người của tôi, có thể, quan hệ chúng ta sẽ trở nên tốt hơn.” Minh Tranh ngồi thẳng dậy, lại thấy thật mệt mỏi. La Văn Anh nhìn trán anh, chợt đau xót trong lòng: “Minh Tranh, anh là một người kiêu ngạo.”

Minh Tranh nhìn vào trong mắt La Văn Anh, tâm tình buồn bã ban đầu đã không còn: “Nhưng em có biết tại sao tối hôm qua tôi dừng lại không?”

Đối mặt với biểu hiện trầm mặc của La Văn Anh, Minh Tranh tiếp tục nhìn chằm chằm vào mắt cô: “Bởi vì em kêu tên của tôi, em kêu Minh Tranh.” Người đàn ông cảm thấy không kìm chế được: “Tôi muốn trong lòng em vẫn luôn có tôi, Văn Anh, tôi cũng không muốn trong tình huống như vậy mà muốn em.”

La Văn Anh nhất thời nghẹn lời, nửa buổi đều nói không nên lời, nếu tối hôm qua thật xảy ra chuyện đã nói, trong lòng cô không giấu được sẽ lại khát khao có anh. Bỗng nhiên truyền đến tiếng chuông cửa vô cùng chói tai, hai người đều bất ngờ, lần lượt hoàn hồn. Đối phương lại ầm vang chuông cửa không thôi, La Văn Anh bước nhanh qua xem, sau đó quay đầu nhìn Minh tranh sợ hãi nói: “Là mẹ tôi.”

Sao bà lại đến đây vào giờ này?

Minh Tranh đứng dậy từ trên ghế sa lon, La Văn Anh nhanh chóng tìm chỗ trốn cho anh: “Hay là vào phòng khách đi.”

“Không cần, chuyện gì đến cũng sẽ đến.”

“Cái gì chuyện cần nên đến sẽ đến chứ?” La Văn Anh kéo tay của anh muốn nhét anh vào phòng khách: “Để ẹ tôi thấy bộ dạng này, mọi người sẽ nghĩ chúng ta như thế nào?”

“Chúng ta bắt đầu lại lần nữa, sau đó sẽ cùng nhau đối mặt.”

“Văn Anh, con mau mở cửa ẹ!” Mẹ La lên tiếng thúc giục, La Văn Anh tức đến giậm chân: “Đợi bị đập chết cũng đừng trách tôi không nhắc nhở anh.”

Cửa mở ra, mẹ La cũng không đổi giày đi vào trong, ánh mắt lướt qua một vòng, thấy Minh Tranh đứng trong phòng khách.

“Chào đi.”

Sắc mặt mẹ La khê thay đổi, đưa mắt hung hăng trừng con gái đang đứng bên cạnh, nhưng dù sao cũng có người ngoài ở đây nên cũng không tiện: “Thì ra là Minh Tranh.”

La Văn Anh hơi thấp thỏm, nhanh chóng giải thích: “Anh ấy cũng vừa mới đến, mang theo tài liệu đến đây.”

Chuyện La Văn Anh và Minh Tranh từ hôn năm đó âm ỉ như vậy, mẹ La nhìn thấy cô cùng Tống Cẩm Trác ở gần nhau, làm sao có thể cho phép Minh Tranh quay lại phá rối: “Trước đây hai đứa cũng từng có qua lại, mặc dù bây giờ đã không còn gì liên quan, nhưng dù sao cũng tránh để người khác nghi ngờ, truyền thông bên ngoài vẫn luôn đeo bám không tha. Minh Tranh, người yêu cầu hủy hôn năm đó là cậu, cũng cảm ơn cậu đã để lại chút mặt mũi cho La gia, để cho chúng tôi lên tiếng nói trước, khi đó Văn Anh nhà chúng tôi ngốc nghếch không hiểu chuyện, nói đi nói lại cũng do hai chữ ”duyên phận”, bản thân chúng tôi là người lớn cũng thấy rất đáng tiếc, nhưng cũng không thể làm được gì. Không nghĩ tới ông bà xưa có câu danh ngôn rất đúng, cảnh vật đã cũ, phải, nhưng mà, hai người bây giờ còn có thể xem nhau như bạn bè bình thường với nhau, kẻ làm mẹ như tôi cũng thấy rất cao hứng.” Mẹ La nói một hơi, đã khiến cho những lời Minh Tranh định nói không còn cơ hội nói ra. Mẹ La kéo tay con gái đi về phía sô pha ngồi xuống: “Mẹ với ba con đã thương lượng cả rồi, mấy ngày nữa chọn ngày tốt, đem con giao cho Tống Cẩm Trác, lần trước đã nói đến chuyện này, con nói sao gấp gáp quá, bây giờ thì đừng chậm trễ nữa.”

La Văn Anh mơ hồ không rõ, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Minh Tranh

đang đứng đó. Thần sắc Minh Tranh vẫn lạnh lùng: “Dì, con cùng Văn Anh...”

Mẹ La ngẩng đầu, nét mặt chứa ý cười: “Văn Anh à, chuẩn bị tư liệu xong chưa? Đưa cho Minh Tranh mau đi, thời gian gần tới rồi, nhất định là cần gấp, đừng nên chậm trễ chuyện của người khác.”

Bà nói như vậy, người khác còn có thể chen miệng nói gì?

La Văn Anh nhanh chóng trở lại thư phòng, tùy tiện tìm một tập văn kiện nhét vào trong tay Minh Tranh: “Đi nhanh đi.” Rồi kéo cửa đẩy anh đi ra ngoài, Minh Tranh lấy lại tinh thần, gương mặt anh tuần đầy buồn phiền, khóe môi La Văn Anh khẽ run run, cuối cùng vẫn không nói câu nào, khép cửa lại. Cô hiểu rất rõ, câu nói của mẹ cô hoàn toàn chứa hàm ý, nếu không tin bà đang tìm cơ đuổi khéo, Minh Tranh mà không đi, ở lại nơi này chỉ sợ sẽ không chịu nổi.

La Văn Anh nắm chặt mép váy, trở vào phòng khách.

Bốp.

Tờ tạp chí trên bàn bị ném xuống mặt đất, mẹ La giận đến nổi sắc mặt xanh mét, không nói tiếng nào.

“Mẹ, mọi chuyện không phải như mẹ nghĩ đâu.” La Văn Anh nghĩ cách giải thích.

“Mẹ chỉ hỏi con, nếu để Cẩm Trác thấy được, con định giải thích thế nào?”

“Có gì cần giải thích?” La Văn Anh ôm gối ngồi vào một bên.

Mẹ La nghe vậy, sắc mặt càng trầm xuống: “Con nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ trong lòng con còn muốn qua lại cùng Minh Tranh? Con đừng quên ban đầu là ai một mực muốn từ hôn, Văn Anh, La gia chúng ta để người ngoài cười như vậy chưa đủ hay sao?”

“Mẹ, con không cần biết người ngoài nghĩ như thế nào, bản thân mình thấy vui vẻ là tốt rồi.”

“Con cùng Minh Tranh ở cùng một chỗ còn có thể an tâm sao? Mẹ và ba con khẳng định sẽ không đồng ý, Văn Anh...” Ngờ diệu của mẹ La dịu đi mấy phần: “Mẹ không quan tâm trong lòng con nghĩ như thế nào, về sau nếu còn cùng Minh Tranh dây dưa không rõ, cánh cửa La gia con cũng đừng bước vào nữa. ” Mẹ La thở dài một tiếng: “Đây là ý của ba con.”

Lúc đi xe ra cửa, La Văn Anh hoàn toàn không tập trung gì cả, đi qua cổng lớn, thấy nữ nhân viên bảo vệ ở bên trong thò đầu ra ngoài hỏi: “Đi làm sao?”

“Ừ.” La Văn Anh khó khăn nặn ra một nụ cười đáp lại.

Nữ nhân viên bảo vệ tươi cười ám muội: “Tối hôm qua đưa cô trở về là bạn trai cô đúng không?”

La Văn Anh nghĩ đến chắc là nhìn thấy Minh Tranh: “Không phải, là giám đốc công ty tôi.”

Nữ nhân viên bảo vệ cùng La Văn Anh cũng có chút qua lại, cô ấy ra vẻ nháy mắt ra vẻ thần bí: “Bên trong thang máy có camera theo dõi đó, vừa lúc tối hôm qua tôi trực ban.”

La Văn Anh không rõ nguyên do, suy nghĩ một chút, nhìn lại nét mặt của nữ nhân viên bảo vệ kia, sắc mặt cô liền ửng hồng: “Tôi phải đi làm gấp, nói chuyện sau nhé.”

Thời điểm đi ra ngoài, nhìn thấy xe của Minh Tranh đậu ở một chỗ không xa, La Văn Anh không giảm tốc độ, nhìn qua lăng kính chiếu hậu có thể nhìn rõ bóng dáng người ngồi bên trong. Cô không biết quan hệ bây giờ của cô cùng Minh Tranh là gì, La Văn Anh có chút do dự, nếu như làm theo lời trái tim mách bảo, cô nhất định sẽ hướng về Minh Tranh, nhưng trái tim Minh Tranh, cô vẫn không thể nào xác định được, đến tận cùng vẫn là sợ trong lòng anh lưu giữ hình bóng người phụ nữ khác.

Lời của mẹ La còn ở bên tai, thậm chí nói rõ là nếu cô quay lại với Minh Tranh thì đừng mong vào cửa La gia, tâm tình La Văn Anh buồn bực, không khỏi đập mạnh chân ga.

Đến Hào Khôn, Tiểu Chu thấy tinh thần cô không được tốt lắm: “Eve, tối hôm qua Lão Đại đưa chị về nhà, không phải chị say không biết gì đó chứ?”

“Em cho là chị thật sự say đến vậy à?” La Văn Anh nói qua loa cho có lệ.

“Lúc đó em suy nghĩ xem có nên gọi thông báo cho bạn trai chị biết hay không, nhưng chị cũng không có số điện thoại của anh ta, vừa lúc lão đại gọi điện thoại nói sẽ đến đón chị.”

La Văn Anh gật đầu: “Em mau ra ngoài làm việc đi.”

Cô dựa người vào phía sau ghế làm việc, trong trí nhớ mơ hồ nhớ ra hình ảnh trong thang máy tối hôm qua, tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng cảm giác như thiêu như đốt lại nhớ rất rõ, cô đau đầu nhắm hai mắt lại, bàn tay vỗ vỗ trước trán.

Cánh cửa bị mở ra, một khuôn mặt buồn bực hiện ra trước mặt, La Văn Anh thấy người đàn ông đi tới, thần kinh kéo căng lên lần nữa, cô ngồi ngay ngắn: “Hôm nay anh còn tới công ty?”

Băng gạc trên đầu Minh Tranh đã được tháo ra, nhưng dù sao bị thương không nhẹ, bác sĩ khuyên anh nên ở nhà nghỉ ngơi. Anh mang theo một hộp đồ ăn sáng: “Ăn một chút gì đi.”

La Văn Anh đưa tay mở máy vi tính: “Tôi không đói bụng.” Minh Tranh đi tới, đặt đồ ăn đến cạnh tay cô: “Mẹ em không đồng ý chuyện của chúng ta sao?”

La Văn Anh cầm chắc cây bút trong tay, quay sang anh gần lên từng chữ: “Chúng ta là quan hệ như thế nào?”

214. Phiên Ngoại 24

Chương 23 : Chiếm đoạt thân thể, nhanh chóng chặt đứt ý nghĩ của cô

Minh Tranh cắn chặt răng, về sau lại thoáng cười: “Người phụ nữ đầu tiên của tôi có phải là cô ấy hay không, cô ấy là người rõ ràng nhất.”

“Thật không?” Tổng Cẩm Trắc tiếp lời thay La Văn Anh: “Chỉ là người đàn ông đầu tiên, dựa vào cái gì đòi người khác cân nhắc tới?”

Hai người tranh luận qua lại, không khỏi đem suy nghĩ của La Văn Anh hướng về phía bọn họ, nếu nói chỉ là một buổi tối, khi đó Minh Tranh hết lòng vì việc chung, nếu hoài nghi anh chuẩn bị chu đáo thì oan uổng quá, suy nghĩ một chút dù sao cũng là đàn ông, cung tên đã lên dây, làm sao có thể không bắn, sau nhìn lại phản ứng của anh...

Sắc mặt La Văn Anh khẽ chuyển sang hồng, than thở một câu: “Tôi làm sao biết.”

Minh Tranh nghe thế, lửa giận cơ hồ không thể nhịn được: “Em không biết?”

Anh cao giọng, có vẻ như đang trách cô, Tống Cẩm Trác mím chặt môi, La Văn Anh sợ giằng co thêm nữa, Minh Tranh sẽ đem tình tiết đêm đó lôi ra kể hết: “Cẩm Trác, em đi lên trước, anh về sớm nghỉ ngơi một chút, còn anh nữa...” Cô nhìn về phía Minh Tranh: “Anh cũng đừng ở đây mà giả điên, đi nhanh lên.”

Tống Cẩm Trác gật đầu, vẫn chưa nói thêm gì, La Văn Anh nhìn anh ngồi vào bên trong xe, sau đó mới đứng thẳng dậy, ánh mắt Tống Cẩm Trác cố định nhìn Minh Tranh, không lập tức rời đi.

Minh Tranh hẳn là ở nơi này canh chừng cô cho tới bây giờ, bóng dáng anh trải dài bên dưới ánh đèn, ánh mắt dịu hui mất tinh thần, La Văn Anh đi về phía tầng trệt, phía sau truyền đến tiếng động cơ ô tô, cô quay lại phía sau, nhìn thấy Minh Tranh rời đi trước, Tống Cẩm Trác liền theo ở phía sau.

La Văn Anh khẽ lắc đầu, tùy bọn họ đi.

Cô lấy ra chìa khóa từ dưới chỗ cất dấu, La Văn Anh mở cửa vào trong, bảo mẫu quét dọn thật sự quá sạch sẽ, qua bóng dáng soi trên nền gạch có thể thấy một thân ảnh thanh mảnh lạnh lẽo, cô tùy tiện ném cái túi lên trên ghế sa lon, bình thường cô không phải là loại người lười nhác, nhưng lúc này lại không muốn động đây.

Mở TV trong khách lên, cô nhận được điện thoại của mẹ, La Văn Anh chỉnh âm lượng nhỏ xuống: “Alo, mẹ.”

“Vừa mới dùng cơm cùng Cẩm Trác xong?”

“Sao mẹ biết?”

“Ta cùng dì của Cẩm Trác chơi mạt chược, nói về hai người các con, bà ấy có nói hôm nay Cẩm Trác trở về Nghênh An khẳng định chắc chắn sẽ tìm con trước, chúng ta thiếu chút nữa còn đánh cá với nhau đấy.” Miệng mẹ La đầy vui vẻ, La Văn Anh ôm cái gối vào trong ngực: “Mẹ.”

“Mẹ nói cho con biết, Cẩm Trác là đứa bé ngoan, rất là xứng đôi với con, con cũng đừng khinh suất, nhớ làm cho tốt.” Mẹ La còn nói chuyện phiếm với cô thêm đôi ba câu, La Văn Anh ra sức phụ họa: “Mẹ, mẹ vẫn còn đang đánh mạt chược sao?”

“Ở đây, hôm nay vận may tốt, cho nên ăn cơm tối xong còn đánh thêm vài ván.”

“Vậy mẹ nhớ về sớm một chút.”

“Đừng có mà chuyển đề tài, nghe dì của Cẩm Trác nói, Tống gia cũng rất hài lòng về con, nhanh chóng xác định thời gian dẫn Cẩm Trác tới nhà, hai bên gặp nhau, sau còn tính chuyện kết hôn sớm một chút, các con cũng trưởng thành hết rồi.”

Không phải vậy sao? Tuổi thanh xuân của cô cứ như vậy trôi đi, cũng nên sớm kết hôn sinh con cái rồi.

La Văn Anh ứng phó mấy câu, cho đến khi bên kia truyền đến tiếng thúc giục, mẹ La mới nôn nóng cúp điện thoại.

Trở về phòng tắm tắm rửa xong, mặc bộ đồ màu trắng ở nhà bước ra ngoài, La Văn Anh tựa vào trước ban công cửa sổ sát đất, ngẫu nhiên còn có thể thấy mấy bóng người đi chuyển ở phía tầng trệt hướng đối diện, không giống như cô, một người lẻ loi trơ trọi trong căn phòng lớn.

Bên tai truyền đến một loạt tiếng động lạ, La Văn Anh đột nhiên giật mình, hôm nay mới đổi khóa xong, không phải là trong nhà có trộm chứ?

Cô xoay người một cái tiến về phía trước, nhìn thấy Minh Tranh đang đứng thay giày ở cửa, La Văn Anh giật mình trợn mắt há hốc miệng, trên mặt hiện đầy vẻ khó tin: “Anh?”

“Thật vất vả mới có thể bỏ rơi hần ta.” Minh Tranh liếc nhìn La Văn Anh: “Có gì ăn không? Anh chưa ăn cơm chiều.”

Khẩu khí như vậy, tự nhiên giống như là ở nhà. Cũng không phải sao? Qua lại tự nhiên như vậy, không biến chỗ này thành nhà còn tưởng là cái gì?

“Anh vào bằng cách nào?” La Văn Anh nổi giận gầm lên một tiếng, giọng nói phát ra ngoài nghe rất bén nhọn.

Minh Tranh tựa như bị dọa đến sốc, chỉ chỉ cánh cửa kia: “Anh đi vào.”

Tay La Văn Anh nắm chặt thành nắm đấm, mắt hận không thể từ trên người anh khoét ra từng cái lỗ, cô bước nhanh tới trước người Minh Tranh, tay lục lọi lung tung trên người anh: “Lấy chìa khóa nhà tôi trả lại đây!”

“Chính em không đóng cửa, em đổi khóa sao anh có chìa khóa được?” Minh Tranh sống chết không thừa nhận, bàn tay La Văn Anh cho vào túi quần anh, một phen vói vào nhưng trật chỗ, mu bàn tay tựa như vừa lướt qua bộ phận nhạy cảm, sau đó kỳ dị phát hiện nó đột nhiên trở nên to lớn, chỗ tay chạm vào nóng lên, biến thành cứng rắn, cả khuôn mặt La Văn Anh đỏ lên: “Lưu manh!”

Trong mắt Minh Tranh cũng có chút lúng túng, lại đứng bất động ở đó: “Là em ra tay, làm thế nào người bị trêu chọc lại trở thành lưu manh?”

“Biến đi.” Cái gì mà lễ nghi giáo dưỡng, nhìn thấy người như vậy tốt nhất lập tức đuổi cho cút đi, La Văn Anh nheo đôi mắt đẹp: “Minh Tranh, anh cũng thật có năng lực, xem ra tôi có đổi khóa cũng không đổi phò được anh.”

“Vậy dứt khoát về sau để cho anh đến đây ở đi.”

Nếu như là La Văn Anh trước kia còn có thể nhịn lại được, nhưng lúc này tên đã lên dây, hiện tại cô không thể xóa hận được nên mũi tên liền hướng trên người anh đâm tới, Minh Tranh thấy cô giận đến hai vai phát run, anh lướt qua bờ vai La Văn Anh đi tới phòng khách: “Nếu em không tin anh có thể lật cho em xem, trên người anh có mấy chỗ có thể giấu đồ được đâu.”

Ánh mắt La Văn Anh giống như kính lúp lần lượt quét trên khắp người anh: “Được, lật lên cho tôi xem.”

Minh Tranh gật đầu, đưa tay cởi nút áo sơ mi, vạt áo mở ra, anh lôi kéo xé toạc ra, ném áo về phía La Văn Anh: “Em xem một chút, trên người anh chỗ nào cất giấu chìa khóa nhà em, ồ, còn có quần, anh cởi liền đây.”

La Văn Anh bắt lấy áo của anh trong tay, cô đột nhiên lấy lại tinh thần, nghe được tiếng dây kéo kim loại từ từ kéo ra, La Văn Anh bước mấy bước đến cạnh ghế sofa, quơ lấy một cái gối ôm phía trên, không nói hai lời đập vào người Minh Tranh: “Anh năm lần bảy lượt làm như vậy là ý gì? Ý vào việc tôi có tình cảm với anh nên tùy tiện coi thường tôi phải không? Muốn cởi quần áo thì đi tìm người phụ nữ khác đi, anh nghĩ muốn làm gì tôi thì làm phải không? Anh, đồ cặn bã, cút cho tôi!”

Cô thật là giận dữ, trước giờ Minh Tranh chưa thấy cô phát hỏa như vậy bao giờ, trên mặt bị nện xuống vài cái, cô lại dùng hết sức, anh thật vất vả mới thuận tay ôm cô vào lòng, nhưng lúc này La Văn Anh bị chọc giận, lộn nhào như sư tử, cô ra sức giẫm lên chân anh, thừa dịp anh bị đau mà né ra, La Văn Anh vung gối ôm lên đánh thẳng lên người Minh Tranh làm cho cả phòng loạn cả lên.

Anh cũng đoán được là mình tới đây sẽ bị đánh, nhưng không nghĩ đến La Văn Anh ra tay thật độc ác, hai tay Minh Tranh ôm lấy đầu, La Văn Anh tức giận không chỉ bởi vì anh xuất

hiện ở trước mặt Tống Cẩm Trác, mà còn vì những lời anh nói ra, anh là cố ý, muốn thăm dò thái độ La Văn Anh tới cùng là như thế nào. Nhưng không nghĩ ngờ chút nào, ngay trước sự hiện diện của Tống Cẩm Trác, cô hoàn toàn phủ nhận quan hệ với anh. Trong lòng Minh Tranh chưa xót mớ mị, hai chân bên dưới vấp vào nhau, cả người bổ nhào về phía trước, “phanh” một tiếng vang lên, cùng lúc cảm thấy đau nhức đánh tới, La Văn Anh ngơ ngẩn nhìn đầu anh nện lên bàn trà, men theo đó thân thể nặng nề ngã xuống mặt đất, cô buông lỏng gối ôm đang cầm chặt trong tay, bên tai vang lên tiếng ong ong, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Cô giận, cô cáu, là bởi vì anh nhẹ nhàng thoải mái có thể phá hoại cuộc sống sinh hoạt vốn dĩ rất thanh tịnh của cô, thay khóa cửa cũng không thể ngăn anh ở bên ngoài, trong lòng La Văn Anh tràn ngập cảm giác vô lực, toàn thân không có chỗ phát tiết.

Minh Tranh lên tiếng kêu đau, lấy tay che phía sau ót, sau đưa lên nhìn thử, trong lòng bàn tay đều là máu.

La Văn Anh sợ hãi kêu lên, giống như có cái gì đó dưới đáy lòng bỗng nhiên vỡ vụn, nước mắt cô rỉ ra mờ ảo, liền cất bước chạy về phòng ngủ.

“Văn Anh...” Minh Tranh vô lực gọi, giấy dựa vài cái mới ngồi dậy, La Văn Anh thấy bộ dáng này của anh liền nhanh chóng đến bên cạnh: “Anh đừng động dậy, tôi đi gọi xe cứu thương.”

Minh Tranh thuận thế bắt lấy tay của cô: “Anh nghĩ là em không thềm quan tâm anh sống chết ra sao.”

Cô cắn chặt răng không mở miệng, làn môi cũng đang run rẩy, sắc mặt đã chuyển sang trắng bệch.

Nửa người trên của Minh Tranh không mặc áo, từng giọt máu ồ ồ chảy xuống, tràn qua trên lưng anh, sau lướt xuống eo, nhỏ xuống thảm trải sàn, La Văn Anh lục tìm trong túi xách, vội vàng vàng vấp lấy điện thoại di động ra, Minh Tranh đề lại cổ tay của cô: “Anh không sao, em đưa anh đến bệnh viện bằng bố lại là tốt rồi.”

Vội vàng cầm lấy túi xách cùng chìa khóa xe, La Văn Anh nhặt áo sơ mi của Minh Tranh lên, dìu anh đứng dậy, cô đưa áo cho anh: “Nhanh chóng mặc vào đi, tôi chở anh đi bệnh viện liền.”

“Em mặc vào cho anh đi.”

La Văn Anh ngẩng đầu, hung hăng ném cái áo trong tay vào trước ngực anh, Minh Tranh đành phải tự xỏ vào rồi đi theo phía sau La Văn Anh.

Dọc theo đường đi, La Văn Anh cố tự trấn định, thấy Minh Tranh mới mặc áo vào, trên vai cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, xem ra miệng vết thương không nhỏ, cô nắm chặt tay lái, tay không tự chủ bóp chặt lại, cánh tay mảnh khảnh run rẩy, môi Minh Tranh trở nên nhợt nhạt, cười nhạo nói: “Ở nhà em bị đá thương tới mấy lần, một lần là bị phỏng, một lần là bị em cắn bị thương, hiện tại lại...”

La Văn Anh không có tâm tư nói giỡn cùng anh: “Cho nên, về sau anh tránh xa nhà tôi ra.”

Minh Tranh há miệng thở dốc, không thể không trầm mặc dựa người vào lưng ghế.

Đến bệnh viện yêu cầu khám gấp, bác sĩ nói cần phải khâu vết thương, La Văn Anh tưởng tượng tới cảnh cây kim dài xuyên qua da thịt, cứ thế đứng yên ở bên cạnh không dám lên tiếng, lúc khâu vết thương lại càng không dám nhìn, cô đi chuẩn bị thủ tục xong xuôi, bảo là muốn để Minh Tranh ở lại quan sát thêm.

Lúc La Văn Anh đi vào phòng bệnh, Minh Tranh nằm ở trên giường, đã thay quần áo bệnh nhân, trên đầu quấn băng vải, La Văn Anh khó nén vẻ xấu hổ trong mắt: “Nếu anh không thật quá đáng, tôi cũng sẽ không đuổi đánh anh.”

“Em nói xem anh quá đáng chỗ nào?” Minh Tranh mệt mỏi dựa vào đầu giường.

La Văn Anh đứng ở cuối giường: “Tôi gọi điện thoại nói bác gái tới đây cùng anh, anh còn chưa ăn cơm, tôi đi đặt cho anh một phần cơm.”

Lúc cô định xoay người đi, Minh Tranh mở miệng từ chối: “Không cần phải gọi điện thoại ẹ anh, em muốn về nghỉ thì cứ về đi.”

La Văn Anh thở dài: “Anh còn phải đợi chuyển thêm hai chai nước.”

Minh Tranh quay người lại: “Sức khỏe bà gần đây không tốt, không cần thiết phải tới đây lo lắng thêm nữa.”

Bên tai truyền đến tiếng bước chân đi ra ngoài, còn nghe rõ tiếng đóng cửa, Minh Tranh lẩn qua ngồi dậy, không còn thấy bóng dáng La Văn Anh đứng đó, môi Minh Tranh mím chặt lại, cuối cùng cũng nằm xuống.

Không bao lâu sau, La Văn Anh cầm thức ăn trở lại cửa phòng bệnh, nghe bên trong chuyển ra tiếng nói.

“Tại sao không có người nhà chăm sóc?”

“Ừ.” Minh Tranh không nói nhiều, hừ nhẹ một tiếng.

“Như vậy rất nguy hiểm, anh nên gọi thông báo cho người trong nhà biết đi.”

“Cuối cùng cô có định cầm vào hay không?” Giọng nói của Minh Tranh lộ vẻ không kiên nhẫn.

Y tá nghe nói như vậy, sắc mặt ửng hồng: “Được rồi, anh chú ý quan sát một chút, có chuyện gì thì rung chuông.”

“Ừ.”

Từ nhỏ La Văn Anh đã có thói quen được che chở, nghĩ đến gia cảnh Minh Tranh, đến lúc anh sinh bệnh còn phải ra về cứng rắn một mình, nơi nào đó dưới đáy lòng La Văn Anh lại mềm nhũn, cô lắc đầu, đẩy cửa vào trong.

“Đây là người nhà của anh? Nhanh chóng lại đây xem.” Y tá hoàn thành xong công việc chuẩn bị rời đi. La Văn Anh mở bịch đồ ăn ra, lấy hộp đóng gói đặt lên trên tủ phía đầu giường Minh Tranh: “Ngồi dậy ăn chút đi.”

“Mua cái gì?” Ánh mắt Minh Tranh sáng lên.

“Biết rõ sở thích của anh, đều là món anh thích ăn.” La Văn Anh đáp lại một câu, vô thức làm cho người khác cảm thấy rất thân mật, y tá cười cười đi ra ngoài, Minh Tranh ngồi dậy, cẩn thận dè dặt đón lấy hộp cơm trong tay La Văn Anh, ánh mắt chớp chớp thỏa mãn, gương mặt tuấn tú của anh sáng lên. La Văn Anh ngồi cạnh giường bệnh, nhìn bộ dáng anh tập trung ăn uống. Bên trong gian phòng yên tĩnh không một tiếng động, Minh Tranh thật đói bụng, La Văn Anh liếc nhìn người ngồi trước mắt, một tay cầm tay trái của anh đặt xuống: “Đừng gờ quá cao, cẩn thận máu bị hút ngược lại lên bình chuyền nước.”

Cô ngồi xuống mép giường, nhận lấy hộp cơm trong tay anh, thay anh bưng, Minh Tranh liền ăn cơm xong, La Văn Anh dọn dẹp thỏa đáng xong mới ngồi lại xuống ghế “Muốn xem tivi không?”

Anh lắc đầu: “Anh muốn nhìn em một chút.”

La Văn Anh xoay mặt chỗ khác: “Anh nghỉ ngơi trước đi, tôi canh chừng cho.”

“Em không phải về nhà sao?”

La Văn Anh bữu môi một cái: “Đừng làm bộ làm tịch, mau ngủ đi.”

Minh Tranh cười khê mấy tiếng, La Văn Anh chú ý nhìn ngũ quan tuấn tú của người đàn ông trước mắt, Minh Tranh kiềm chế không nổi, lồng ngực nhấp nhô: “Anh thật cao húng...”

“Anh là tự ngược chính mình.”

Minh Tranh không quan tâm: “Em nói gì cũng được.”

La Văn Anh mở ti vi lên, muốn ngăn ngừa sự lúng túng không cần thiết, Minh Tranh nằm nghiêng nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô, La Văn Anh ngồi ở đó không nhúc nhích, trừ một lần đứng dậy ấn chuông. Tay chân dần dần trở nên uể oải mệt mỏi, Minh Tranh ngủ say sưa. Kim chuyền nước trên mu bàn tay được tháo ra lúc nào cũng không biết.

Hôm sau, Minh Tranh bị một loạt âm thanh nhỏ nhất đánh thức, anh lim dim mở mắt, trong miệng phát ra thanh âm: “Văn Anh.”

“Minh Tranh, tỉnh dậy.”

Anh giật mình một cái, tựa như bị kéo ra: “Mẹ, tại sao mẹ lại ở đây?”

“Sáng nay nhận được điện thoại của Văn Anh, nói con ở bệnh viện, đi rửa mặt đi, mẹ có làm bữa sáng mang tới.”

Minh Tranh nhìn xung quanh bốn phía, ánh mắt rời rạc: “Cô ấy đi lúc nào?”

“Mẹ cũng không biết, chắc là buổi sáng, con bé dùng điện thoại di động của con gọi về số điện thoại nhà.”

Minh Tranh nằm lại trên giường, bị vỡ đầu vốn cũng không phải là chuyện lớn, không nghĩ tới tự nhiên thấy hai người tiến vào đây, người trước mặt nâng cao cái bụng to, người phía sau đang mẩu mực ra sức đánh giá phòng bệnh.

“Anh.”

Minh Thành Hữu ở phía sau nói thêm một câu: “Gọi anh cả không được sao.”

Bao nhiêu tuổi rồi, còn giữ cách xưng hô kiểu này? Phó Nhiễm hoàn toàn không quan tâm tới phản ứng của anh, Minh Thành Hữu đưa tay để đỡ trái cây lên tủ đầu giường. Minh Tranh kéo căng khuôn mặt: “Sao hai người lại biết anh ở đây?”

“Hôm nay mẹ nói không tới Y Vân thủ phủ, do anh có chuyện.”

“Cũng không phải chuyện lớn gì.”

“Ui...” Minh Thành Hữu vừa bước qua thì nhìn thấy: “Bị thương thành như vậy, còn quần quanh đầu như cái bánh chưng, lão đại, anh trêu ghẹo ai vậy?”

Tuy so ra thì Minh Thành Hữu lại lớn hơn Minh Tranh một chút, nhưng cách xưng hô đều là quán tính, đã quen chẳng muốn sửa đổi.

Phó Nhiễm trừng anh một cái.

Thần sắc Minh Tranh vẫn như cũ, cũng không nói nhiều lời, nhìn bụng Phó Nhiễm nói: “Bây giờ em đi lại không tiện, đừng có hờ chút lại chạy ra ngoài.”

“Anh, anh yên tâm đi, em biết rồi.”

Minh Thành Hữu vừa nghe hai chữ này, nhìn lại Minh Tranh một chút, quay qua bà xã bên cạnh nói: “Đi ra ngoài tìm xem mẹ em đang làm gì.”

“Bà không phải mẹ anh?” Phó Nhiễm cãi lại.

Miệng Minh Thành Hữu nhếch lên: “Anh ngồi ở đây, tận hưởng một chút khí lạnh.”

Thấy bóng dáng Phó Nhiễm biến mất ở ngưỡng cửa, Minh Thành Hữu kéo ghế dựa ra ngồi ở bên giường Minh Tranh: “Anh định làm trò gì mà nằm ở đây diễn khổ nhục kế.”

“Tôi không có tâm tư rảnh rỗi mà tranh luận với cậu.”

Minh Thành Hữu nhắc chân lên, người đàn ông mang bộ dạng đẹp cũng là yêu nghiệt, giống như anh, xưa nay ở Nghênh An được xưng tụng là đệ nhất mỹ nam, đi đến đâu là đào hoa đến đó: “Tôi nghe Phó Nhiễm nói chuyện anh cùng La Văn Anh vẫn chưa tới đâu hả? Anh có ra sức nắm bắt không?”

“Cậu quản chuyện của tôi làm cái gì, tôi sẽ không chạy về cạy góc tường nhà cậu.”

Câu nói của Minh Tranh có hàm ý khác nữa, sao Minh Thành Hữu lại không hiểu, anh cười một cách trong sáng: “Tôi sợ anh sao? Nếu là thật có thể thành công, sao mấy năm trước không làm gì đi?”

Thấy sắc mặt Minh Tranh từ từ trầm xuống, Minh Thành Hữu che giấu nụ cười: “Không đùa giỡn với anh nữa, kỳ thật muốn trói chặt một người phụ nữ rất dễ dàng.”

Lông mày của Minh Tranh giãn ra, Minh Thành Hữu che miệng, nghiêng người qua nói: “Anh đem cô ấy biến thành người của anh, chỉ sợ tạm thời sẽ không dễ nghe lời, nên trước hết chiếm lấy thân thể, cô ấy còn có thể có tâm tư khác sao? Nghe nói cô ấy gần đây kết giao cùng công tử họ Tống, anh đem cô ấy giữ chặt lại, nếu như cô ấy thật có ý tưởng kia cũng không thể không

bị chặt đứt.”

Ngay giữa hai hàng lông mày Minh Tranh càng căng lên, thân thể Minh Thành Hữu dựa trở lại ghế: “Hai người lồi lõm kéo kéo như vậy, chơi trò anh trốn tôi đuổi, anh đuổi tôi trốn đến khi nào dừng, đây là phương pháp tốc chiến tốc thắng tốt nhất.”

“Nhưng hiện tại cô ấy muốn phải sạch sẽ mối quan hệ với tôi.”

“Chỉ cần anh không muốn phải sạch hết với cô ấy là được.” Minh Thành Hữu tranh thủ dùng chiêu đẹp bỏ tình địch tiềm ẩn thứ nhất, chính là nhanh chóng thay anh ta thu phục người con gái anh ta thương nhớ: “Anh nói là không có cơ hội xuống tay thật sao? Chuyện này rất dễ dàng, nếu lúc cô ấy không muốn mà anh dùng sức mạnh ngược lại sẽ đưa tới phản cảm, tạo cơ hội say rượu mất lý trí là tốt nhất.”

Minh Tranh nhìn Minh Thành Hữu chằm chằm không nói gì. Tựa như đang suy ngẫm.

“Dù sao ngày hôm sau tỉnh lại ăn cũng đã ăn rồi, cô ấy còn có thể làm gì anh, nhiều lắm là ăn ngược lại.” Minh Thành Hữu nghĩ đến một buổi sáng sớm ngày đó, khuôn mặt Phó Nhiễm căm giận, lúc này nhớ tới lại buồn cười: “Hơn nữa hai người cũng đâu phải là lần đầu tiên?”

Minh Tranh lên tiếng hừ lạnh: “Nghe ý của cậu, có vẻ rất thành thạo.”

“Chớ ra vẻ giống như ăn thuốc súng, tôi đây chính là đang giúp anh.” Tiếng nói Minh Thành Hữu vừa dứt, ngoài cửa truyền đến tiếng cười, ngay sau đó Phó Nhiễm cùng Triệu Lan một trước một sau đi vào: “Hai người các anh đang nói gì đấy?”

Minh Tranh giành nói trước: “Không có gì, trao đổi một chút.”

Phó Nhiễm ưỡn bụng đi tới bên người Minh Thành Hữu, cánh tay tự nhiên choàng qua cổ anh, Minh Thành Hữu ngẩng đầu, một cánh tay ôm Phó Nhiễm vào trong ngực: “Anh đang dạy lão đại cách theo đuổi con gái.”

“Anh thì có chủ ý gì tốt?”

“Mỗi mắt chờ xem đi.”

Lúc La Văn Anh tới, Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu đều không ở đây, Triệu Lan ngồi cạnh giường bệnh, Minh Tranh nghe được tiếng bước chân liền mở mắt ra, miệng mới gọi ra hai chữ Văn Anh thì bị một loạt giọng nói khác bao phủ: “Lão đại, chúng tôi tới thăm anh!”

Tiểu Chu mặc quần bò trực tiếp nhảy vào, bên cạnh có Tạ Nam đi theo.

“Bác gái.”

“Bác gái.”

Mấy người lần lượt bắt chuyện qua, Triệu Lan nhanh chóng đứng dậy chào hỏi: “Văn Anh, mau tới ngồi, các con cũng ngồi đi.”

Minh Tranh gần như nhảy dựng lên, thấy Tạ Nam theo ở phía sau, sắc mặt khê biến thành âm u, anh không tin La Văn Anh không nhận ra Tạ Nam có tâm tư khác với anh, lúc này còn mang cô ta tới bệnh viện, không phải muốn làm anh tức chết thì là làm cái gì?

“Cô gái này nhìn rất quen mặt, Minh Tranh, có lần con uống rượu say, là cô ấy đưa con về nhà đúng không?”

Sắc mặt Tạ Nam ửng hồng, Tiểu Chu quay mặt đi cười lạnh lạnh, còn La Văn Anh lại là khuôn mặt không cần quan tâm. Minh Tranh không trả lời Triệu Lan, Tạ Nam đi tới bên cạnh giường anh: “Lão đại, đầu của anh làm sao bị thương thành như vậy? Gặp ăn cướp sao?”

Minh Tranh mím chặt môi, đôi mắt không hề chớp nhìn La Văn Anh. La Văn Anh ho nhẹ một tiếng: “Lúc tan việc gặp được Tiểu Chu, biết rõ anh ở bệnh viện này cho nên nói muốn đại diện công ty tới ‘an ủi anh’, vừa lúc Tạ thư ký cũng ở đó, không kìm được quan tâm, liền cùng đi đến đây.”

Ấn ý, là Tạ Nam muốn đi theo.

Tạ Nam thay đổi sắc mặt, nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì nụ cười trên mặt.

Mọi người không ở lại phòng bệnh lâu, La Văn Anh biết vết thương của Minh Tranh cũng không có gì đáng lo ngại, cùng Triệu Lan nói mấy câu sau đó mới rời đi.

Bên trong phòng bệnh khôi phục lại không khí yên tĩnh, La Văn Anh đi với Tiểu Chu và Tạ Nam về phía bãi đỗ xe, lấy xe chở các cô đi được một đoạn, Tạ Nam ra hiệu muốn dừng xe ở phía trước: “Bạn bè tôi hẹn tôi ăn cơm ở đây, La quản lý, cho tôi xuống đây là được.”

“Ừ.” La Văn Anh ngừng xe để Tạ Nam đi xuống.

Tiểu Chu quan sát bóng dáng biến mất ở phía sau kính chiếu hậu: “Eve, tám phần là Tạ Nam trở lại bệnh viện.”

La Văn Anh từ chối cho ý kiến, cười cười cho xe chạy tiếp. Trong lòng Minh Tranh cất giấu Phó Nhiễm, ngay cả cô đều không thể đi vào trong, chỉ bằng Tạ Nam thôi sao?

Qua ngày hôm sau đồng nghiệp công ty lại có buổi tụ họp, Minh Tranh nhớ được ngày ra khỏi viện anh không đi đến Hào Khôn, lời Minh Thành Hữu nói thường xuyên xoay tít ở trong đầu anh, mới đầu còn có chút ý muốn chống cự, dần dần câu nói kia “trước đem người chiếm đoạt, tâm tư từ từ sẽ trở lại” càng lúc càng chiếm vị trí chủ đạo.

Minh Tranh tựa trước cửa sổ, thấy bóng đêm mông lung rơi vào tấm màn đen, anh biết rõ mỗi khi liên hoan trở về, La Văn Anh đều sẽ uống rượu, hơn nữa lần này thăng chức, chỉ riêng việc chúc mừng, những đồng nghiệp khác sao có thể bỏ qua cơ hội chúc rượu. Minh Tranh cầm điện thoại di động khép khép mở mở, tựa như đang do dự, vừa tựa như đang nghĩ tới chuyện trọng yếu gì đó. Sau một lúc lâu, anh bấm số điện thoại Tiểu Chu, biết được quả nhiên La Văn Anh đã uống rất nhiều.

“Lão đại, những người đó thật không hiểu chuyện, cứ bắt Eve uống rượu, chán chết.” Giọng Tiểu Chu nói chuyện cao vút, ánh mắt Minh Tranh nhanh chóng sáng lên: “Tôi biết, vẫn đang ở chỗ cũ hả?”

“Vâng.”

Minh Tranh lái xe tới quán rượu, Tiểu Chu đỡ La Văn Anh đang lung la lung lay ra ngoài, thấy anh, Tiểu Chu vội vàng quơ tay gọi: “Lão đại, ở đây!”

Minh Tranh đến gần mấy bước, tiếp nhận La Văn Anh từ trong tay Tiểu Chu: “Làm thế nào uống tới như vậy?” Trong lòng lại có tiếng vọng lại, uống nhiều vậy mới dễ làm việc.

Tiểu Chu liến thoắng không ngừng oán trách, còn đề nghị Minh Tranh trừ tiền lương những người đó đi, Minh Tranh dìu La Văn Anh vào xe: “Dài dòng, cô cũng về đi thôi, tôi đưa cô ấy về.”

Tiểu Chu quan sát ánh mắt mơ mơ màng màng của La Văn Anh, cẩn thận dè dặt hỏi một câu: “Eve, chị không sao chứ?”

Sau này cô nghĩ lại, phải gọi điện thoại cho Tống Cẩm Trác mới phải, chẳng qua cô không số của anh ta. Minh Tranh nâng cửa kính xe lên: “Đưa cô ấy về nhà còn có thể xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Chu nghĩ thầm, dù sao Minh Tranh cũng là một người đứng đắn, trong ngày thường mặt mày lạnh nhạt, muốn nói một câu đều phải quan sát tâm tình của anh, người như vậy chắc cũng sẽ có nhân cách cao thượng đúng không?

Chương 24 : Say rượu không mất lý trí?

Minh Tranh thắt dây an toàn, liếc nhìn La Văn Anh bên cạnh. Cô cúi gằm, trong miệng mơ mơ hồ hồ nhắc tới điều gì đó, Minh Tranh vẫn duy trì tốc độ vừa phải, lúc đầu nghĩ muốn về nhà, suy nghĩ một chút vẫn là đưa La Văn Anh về nhà của cô, dù sao lúc trước cũng là nơi ở của cả hai. Đỡ cô từ trong xe ra ngoài, bước chân La Văn Anh mềm nhũn, bàn tay Minh Tranh dán sát bên eo cô, xuyên qua lớp quần áo cũng có thể cảm giác được da thịt nóng bỏng, anh không khỏi tức giận, uống tới như vậy nếu là gặp bọn người xấu, không chừng... Sắc mặt Minh Tranh hơi run sợ, suy nghĩ một chút đã biết có suy nghĩ khác rồi. Dìu cô vào thang máy, La Văn Anh gạt tóc sang hai bên, phần lưng dựa vào mặt kính thang máy, hai chân trước sau đè lên nhau, người cũng nghiêng ngả, từng động tác lúc này của cô trông thật quyến rũ, cánh tay Minh Tranh tiếp tục duy trì tư thế ôm vai, dường như La Văn Anh khó chịu, phát ra tiếng ưm, Minh Tranh nghiêng đầu, một hơi nóng phả vào trán. Anh không chút nghĩ ngợi, nghiêng về đôi môi cô hôn, đưa lưỡi vào trong miệng thăm dò, La Văn Anh càng lúc càng cảm thấy khó chịu, lắc đầu nguầy nguậy, hi vọng có thể thoát mái hơn một chút. Minh Tranh dứt khoát đứng ở trước mặt cô, một tay giữ chặt bên eo cô còn tay kia đặt ở sau lưng cô kéo gần khoảng cách giữa hai người, một chân cũng chen vào giữa hai chân La Văn Anh. Anh cũng không quan tâm, thang máy phía sau lên đến tầng trên, Minh Tranh gần như là ôm La Văn Anh bước ra ngoài. Mở cửa vào trong, Minh Tranh đem cô ôm ngang lại, La Văn Anh say khướt toàn thân mềm nhũn không làm được gì, nhưng cũng không đến mức say bí tỉ không cảm giác được gì, cô cảm giác được có người ôm cô đến trên giường, không bao lâu, lại ôm cô vào phòng tắm rửa. Cuộn tròn ở giữa giường, máy điều hòa làm gió phe phẩy tựa như xuyên qua mọi lỗ chân lông, La Văn Anh ôm chặt bờ vai, đưa tay muốn lôi gì đó để che thân thể, bất lý được một góc chăn mềm, liền bị ai đó càng dùng sức kéo, La Văn Anh không vui nhú mày: “Tiểu Chu.” Minh Tranh đem chăn mềm ném về phía mặt đất, lại sợ cô tắm xong bị nhiễm lạnh, liền tắt máy điều hòa trong phòng. La Văn Anh nằm ở trên giường, đúng là say đến mơ màng màng, nếu không sẽ vô cùng tức giận, Minh Tranh chậm rãi cởi áo ngủ, đầu gối áp vào mép giường,

rõ ràng là giường bị trũng xuống, đôi mắt La Văn Anh mở to, lại thấy một bóng người mơ hồ. Cảnh vật cùng hình dáng trước mắt trùng điệp, tầm mắt giao nhau, hai tay Minh Tranh chống đỡ bên cạnh người La Văn Anh bên tai cô nóng lên, một ngọn lửa nóng bùng cháy trong cơ thể không cách nào chối bỏ, cô chỉ biết lắc đầu, lại không cách nào thoát khỏi kiềm kẹp này.

“Anh.....” Thanh âm vô thức bật ra từ cổ họng, nghe qua không khác tiếng nỉ non trên ghẹo là mấy. Minh Tranh khê hôn vành tai của cô, có một số việc vốn là không cần thầy dạy cũng biết, đặc biệt đối với đàn ông mà nói, thân thể sau khi bùng bùng phần khởi, toàn thân kêu gào dục vọng gần muốn thoát ra, không khí vốn lạnh nơi này đột nhiên tăng lên rất nhanh, La Văn Anh co đầu gối lại, cũng không biết đụng vào nơi nào của Minh Tranh. Lờ mờ giống như có thứ gì run đến trên đùi, Minh Tranh khó kìm lòng nổi, động tác trong tay cũng lặp lại vài lần. Bên trong phòng, bóng tối kiều diễm đan xen vào nhau mê ly, ngón tay thon dài như ngòi nổ kích thích, da thịt trắng nõn nổi bật làm tôn lên vẻ đẹp mê người, bờ môi mọng của La Văn Anh khê mở, anh mắt mở to nhìn về phía trần nhà. Minh Tranh tách hai chân cô ra, đặt nụ hôn tinh tế lên bắp chân mềm mại của La Văn Anh, khi tới gần nơi mẫn cảm nhất, La Văn Anh không có cách nào kiềm chế được giọng nói run run của mình, khàn khàn, thống khổ cùng vui mừng: “Minh Tranh.”

Hai chữ được phát ra, rõ ràng nằm ngoài dự đoán.

Minh Tranh mở to đôi mắt, anh hướng về đỉnh đầu La Văn Anh một lần nữa, bàn tay phủ xuống mặt củ a cô: “Văn Anh, em gọi một tiếng nữa xem?”

La Văn Anh nhắm mắt, hô hấp trầm ổn, chỉ muốn ngủ một giấc thật tốt. Minh Tranh đưa tay ôm cô vào trong lòng, môi hôn vẫn quán quýt nóng bỏng, đương nhiên rượu không làm say mà người đã tự say. La Văn Anh đã tỉnh táo được đôi chút, mở mắt ra đầu tiên tiếng chửi rửa, đám người này rót rượu quá tàn ác, làm ỉn thành ra như vậy. Trước ngực bị ghì chặt khó chịu, không thể thở nổi, chẳng lẽ còn chưa tỉnh rượu? Cô muốn trở mình, bờ vai lại bị ai đó ngăn trở, ngay sau đó cần cổ truyền âm thanh than thở đầy bất mãn, La Văn Anh bị dọa sợ đến nỗi lông tơ dựng đứng, cúi đầu nhìn thấy một cánh tay cường tráng đang ôm lấy ngực, cô gần như muốn hét chói tai.

“Sao không ngủ tiếp đi?” Giọng nói truyền vào trong tai cũng quen thuộc, cô còn giật mình hơn cả lúc trước, La Văn Anh khê cử động, Minh Tranh thuận thế đưa cánh tay khoác xuống bụng dưới phẳng phiu của cô.

Nhìn người đàn ông phía sau rõ ràng, La Văn Anh không gọi cũng không làm gì, đột nhiên Minh Tranh cảm thấy chột dạ, anh mở mắt ra, thấy cô nhìn mình chằm chằm, có thể cô đã biết hết mọi việc. Anh bắt chước bộ dáng của cô, ngồi dậy, ngón tay vén vén phần tóc: “Thoải mái hơn sao?”

Cô lại đem lời nói của anh bỏ ngoài tai, La Văn Anh cầm chần mền trùm lên thân thể, một chân trượt xuống giường, Minh Tranh túm chặt cánh tay của cô: “Không muốn nói gì với anh sao?”

La Văn Anh cùng anh nhìn nhau: “Nói gì?”

Minh Tranh bị cô hỏi ngược lại, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào. La Văn Anh khê nhếch môi: “Muốn tôi mở miệng nói bản thân qua lại cùng Tống Cẩm Trác, bây giờ lại cùng anh lên giường, tôi và anh ấy hoàn toàn không thể đến với nhau? Phải không? Còn muốn tôi nói gì với anh nữa.”

Hàng lông mày Minh Tranh hơi nhíu lại: “Em không cần nói chuyện với tôi như vậy.”

“Vậy sao?” La Văn Anh cười nói: “Vậy tôi còn có thể nói gì?”

“Tôi và em...”

“Minh Tranh, tôi không nghĩ tới anh cũng có ngày hôm nay, mượn chuyện say rượu mất lý trí để dây dưa cùng tôi?” Lời nói của La Văn Anh thật lạnh lùng, cũng rất khó nghe, sắc mặt Minh Tranh không ngừng thay đổi: “Em cho rằng tôi là loại người như vậy sao?”

“Tôi hôm qua tụ họp, anh cũng không tham gia, nhưng bây giờ anh lại ở nhà tôi, anh còn có lời giải thích nào tốt hơn sao?”

Minh Tranh nhìn cô đứng lên, La Văn Anh như không để ý có ai bên cạnh, đi đến trước tủ quần áo, lấy ra nội y cùng váy xếp trong tủ, động tác chậm rãi mặc từng món đồ lên người. Minh Tranh nhìn chằm chằm

bóng lưng của cô, La Văn Anh mặc quần áo tử tế chuẩn bị đi rửa mặt, ánh mắt lướt qua anh, nhìn anh như người vô hình.

Khóa trái cửa xong, La Văn Anh đứng ở trước tấm gương trong phòng tắm, đem nước lạnh rửa mặt, sau một hồi, bên ngoài truyền đến tiếng kêu lớn của Minh Tranh: “Văn Anh.” Cô kéo cửa đi ra ngoài, sắc mặt bình tĩnh, đáy mắt lại hồng hồng, La Văn Anh tránh đi tầm mắt Minh Tranh, bước chân đi về phía phòng ngủ.

Trong lòng anh không khỏi trở nên lo lắng, cũng biết Minh Thành Hữu đưa ra chủ ý này có bao nhiêu phần thiếu đứng đắn.

Tại Y Vân Thủ Phủ, Minh Thành Hữu nhàn nhã ăn bữa sáng, đôi mắt nheo lại nhìn về phía ở ngoài phòng chơi đùa của Hân Hân, Phó Nhiễm nuốt xuống ngụm sữa bò trong miệng: “Ngày hôm qua, anh không phải cùng anh cả nói gì đó sao?”

“Anh chỉ cho anh ta một chiêu.”

Phó Nhiễm múc thìa cháo đưa lên miệng: “Sao cơ?”

“Anh chỉ nói anh ta mau mau biến La Văn Anh thành người của anh ta.”

Phó Nhiễm dùng thìa gõ gõ lên miệng chén: “Suy tính bấy bậ, Văn Anh không giống những người khác.”

“Chính là như vậy mới có thể nắm chắc. “Minh Thành Hữu đẩy cái chén trong tay ra, đứng dậy ngồi vào bên cạnh Phó Nhiễm: “Anh dạy anh ta một chiêu, mượn chuyện say rượu mất lý trí.”

“Anh...” Thiếu chút nữa Phó Nhiễm bị sặc cháo trong miệng, thật vất vả nuốt trở về trong bụng: “Anh làm vậy không phải đang hại anh ấy sao?”

“Sao anh có thể hại anh ta chứ?” Minh Thành Hữu tỏ ra vô tội nói: “Anh chỉ muốn tốt cho anh ta thôi.”

“Chính xác là, làm cho Văn Anh không thể không hận anh ấy.”

“Càng yêu càng hận.” Minh Thành Hữu ôm bờ vai của vợ: “Yên tâm đi, âm ỉ thì mới có thể đến với nhau.”

Do công việc đang quá trôi chảy, chung quy cũng chỉ vì muốn xem náo nhiệt thôi, không phải sao?

Minh Tranh thay xong quần áo đi tới phòng khách, nhìn thấy La Văn Anh ngồi ở trên ghế sofa, chuẩn bị bữa sáng không giống bình thường, anh vén tay áo lên: “Em muốn ăn gì?”

La Văn Anh cũng không nhúc nhích nhìn phía trước chằm chằm, lúc này thời gian còn sớm, cô giống như bức tượng điêu khắc, Minh Tranh nhìn vào trong mắt cô, nhưng không nhìn ra được chút cảm giác gì.

“Anh lại đây ngồi đi.” La Văn Anh nói với anh.

Minh Tranh đi qua, ngồi trên ghế sa lon đối diện La Văn Anh, anh đặt hai tay trên đầu gối, mười ngón tay đan xen.

“Rốt cuộc anh muốn như thế nào?” La Văn Anh mở miệng trước. Minh Tranh nhìn về phía đôi mắt cô : “Tôi nói rồi, em không cho tôi bất cứ cơ hội nào để bắt đầu lại, tôi không nghĩ ra biện pháp nào khác.”

Lời của anh nói, từng chữ từng chữ lọt vào tai La Văn Anh.

“Sau đó thì sao, Minh Tranh, đây cũng không phải lần đầu tiên, trước kia đã không thể ở cùng nhau, không lẽ bây giờ được? Chỉ sợ như anh mong muốn, tôi cùng Tống Cẩm Trắc thực sự không thể tiếp tục, có thể sẽ gặp gỡ người khác nữa, chẳng lẽ mỗi lần gặp một người, anh đều dùng lại cách cũ? Giữa hai chúng ta, trừ tính cách ra, còn có điểm nào khác sao?”

“Có.” Lúc này Minh Tranh không mơ mơ hồ hồ nữa : “Văn Anh, em nên biết tôi đối với em hoàn toàn khác.”

La Văn Anh buông rơi tầm mắt, lúc này mới ngẩng lên nhìn về Minh Tranh, cô buông ra khóe môi cắn chặt : “Tôi không biết.”

Minh Tranh nheo đầu lông mày một cái: “Không nhìn ra được sao?”

La Văn Anh vẫn tỏ ra bình thản : “Không nhìn ra được.”

Minh Tranh quyết định lui một bước : “Em cũng nên cho tôi một cơ hội, tôi không bắt em cùng Tổng Cẩm Trác lập tức kết thúc, tôi...”

“Anh có tư cách gì ép tôi?” La Văn Anh nói những lời có gai : “Phát sinh chuyện như vậy, còn không kêu là ép buộc sao?”

Bờ vai Minh Tranh sụp xuống, gương mặt từ từ tối lại. Giọng nói của La Văn Anh thoáng run, hai chân khép lại, Minh Tranh đưa ngón tay xuyên vào giữa tóc, sau một lúc lâu mới thở ra một hơi: “Tối hôm qua, tôi chỉ là nằm ở bên cạnh em cũng không làm gì cả.”

La Văn Anh nhìn về hướng khác, Minh Tranh nhún vai: “Em cũng có kinh nghiệm, có làm hay không cũng không cảm giác được sao?”

“Tại sao?” Cô hỏi.

Minh Tranh khó khăn nói: “Thật muốn nghe?”

La Văn Anh không nói gì.

“Tôi vốn là có ý như vậy, tôi muốn, thà rằng có một nửa quan hệ với em còn hơn nhìn em cùng Tổng Cẩm Trác ở cùng một chỗ, mặc kệ em tức giận hay không, trước tiên biến em thành người của tôi, có thể, quan hệ chúng ta sẽ trở nên tốt hơn.” Minh Tranh ngồi thẳng dậy, lại thấy thật mệt mỏi. La Văn Anh nhìn trán anh, chợt đau xót trong lòng: “Minh Tranh, anh là một người kiêu ngạo.”

Minh Tranh nhìn vào trong mắt La Văn Anh, tâm tình buồn bã ban đầu đã không còn: “Nhưng em có biết tại sao tối hôm qua tôi dừng lại không?”

Đối mặt với biểu hiện trầm mặc của La Văn Anh, Minh Tranh tiếp tục nhìn chăm chăm vào mắt cô: “Bởi vì em kêu tên của tôi, em kêu Minh Tranh.” Người đàn ông cảm thấy không kìm chế được: “Tôi muốn trong lòng em vẫn luôn có tôi, Văn Anh, tôi cũng không muốn trong tình huống như vậy mà muốn em.”

La Văn Anh nhất thời nghẹn lời, nửa buổi đều nói không nên lời, nếu tối hôm qua thật xảy ra chuyện đã nói, trong lòng cô không giấu được sẽ lại khát khao có anh. Bỗng nhiên truyền đến tiếng chuông cửa vô cùng chói tai, hai người đều bất ngờ, lần lượt hoàn hồn. Đối phương lại ầm vang chuông cửa không thôi, La Văn Anh bước nhanh qua xem, sau đó quay đầu nhìn Minh tranh sợ hãi nói: “Là mẹ tôi.”

Sao bà lại đến đây vào giờ này?

Minh Tranh đứng dậy từ trên ghế sa lon, La Văn Anh nhanh chóng tìm chỗ trốn cho anh: “Hay là vào phòng khách đi.”

“Không cần, chuyện gì đến cũng sẽ đến.”

“Cái gì chuyện cần nên đến sẽ đến chứ?” La Văn Anh kéo tay của anh muốn nhét anh vào phòng khách: “Để ẹ tôi thấy bộ dạng này, mọi người sẽ nghĩ chúng ta như thế nào?”

“Chúng ta bắt đầu lại lần nữa, sau đó sẽ cùng nhau đối mặt.”

“Văn Anh, con mau mở cửa ẹ!” Mẹ La lên tiếng thúc giục, La Văn Anh tức đến giậm chân: “Đợi bị đập chết cũng đừng trách tôi không nhắc nhở anh.”

Cửa mở ra, mẹ La cũng không đổi giày đi vào trong, ánh mắt lướt qua một vòng, thấy Minh Tranh đứng trong phòng khách.

“Chào đi.”

Sắc mặt mẹ La khê thay đổi, đưa mắt hung hăng trừng con gái đang đứng bên cạnh, nhưng dù sao cũng có người ngoài ở đây nên cũng không tiện: “Thì ra là Minh Tranh.”

La Văn Anh hơi thấp thỏm, nhanh chóng giải thích: “Anh ấy cũng vừa mới đến, mang theo tài liệu đến đây.”

Chuyện La Văn Anh và Minh Tranh từ hôn năm đó ầm ĩ như vậy, mẹ La nhìn thấy cô cùng Tổng Cẩm Trác ở gần nhau, làm sao có thể cho phép Minh Tranh quay lại phá rối: “Trước đây hai đứa cũng từng có qua lại,

mặc dù bây giờ đã không còn gì liên quan, nhưng dù sao cũng tránh để người khác nghi ngờ, truyền thông bên ngoài vẫn luôn đeo bám không tha. Minh Tranh, người yêu cầu hủy hôn năm đó là cậu, cũng cảm ơn cậu đã để lại chút mặt mũi cho La gia, để cho chúng tôi lên tiếng nói trước, khi đó Văn Anh nhà chúng tôi ngốc nghếch không hiểu chuyện, nói đi nói lại cũng do hai chữ "duyên phận", bản thân chúng tôi là người lớn cũng thấy rất đáng tiếc, nhưng cũng không thể làm được gì. Không nghĩ tới ông bà xưa có câu danh ngôn rất đúng, cảnh vật đã cũ, phải, nhưng mà, hai người bây giờ còn có thể xem nhau như bạn bè bình thường với nhau, kẻ làm mẹ như tôi cũng thấy rất cao hứng." Mẹ La nói một hơi, đã khiến cho những lời Minh Tranh định nói không còn cơ hội nói ra. Mẹ La kéo tay con gái đi về phía sô pha ngồi xuống: "Mẹ với ba con đã thương lượng cả rồi, mấy ngày nữa chọn ngày tốt, đem con giao cho Tống Cẩm Trác, lần trước đã nói đến chuyện này, con nói sao gấp gáp quá, bây giờ thì đừng chậm trễ nữa."

La Văn Anh mơ hồ không rõ, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Minh Tranh

đang đứng đó. Thần sắc Minh Tranh vẫn lạnh lùng: "Dì, con cùng Văn Anh..."

Mẹ La ngẩng đầu, nét mặt chứa ý cười: "Văn Anh à, chuẩn bị tư liệu xong chưa? Đưa cho Minh Tranh mau đi, thời gian gần tới rồi, nhất định là cần gấp, đừng nên chậm trễ chuyện của người khác."

Bà nói như vậy, người khác còn có thể chen miệng nói gì?

La Văn Anh nhanh chóng trở lại thư phòng, tùy tiện tìm một tập văn kiện nhét vào trong tay Minh Tranh: "Đi nhanh đi." Rồi kéo cửa đẩy anh đi ra ngoài, Minh Tranh lấy lại tinh thần, gương mặt anh tuần đầy buồn phiền, khoe môi La Văn Anh khê run run, cuối cùng vẫn không nói câu nào, khép cửa lại. Cô hiểu rất rõ, câu nói của mẹ cô hoàn toàn chứa hàm ý, nếu không tin bà đang tìm cơ đuổi khéo, Minh Tranh mà không đi, ở lại nơi này chỉ sợ sẽ không chịu nổi.

La Văn Anh nắm chặt mép váy, trở vào phòng khách.

Bốp.

Tờ tạp chí trên bàn bị ném xuống mặt đất, mẹ La giận đến nổi sắc mặt xanh mét, không nói tiếng nào.

"Mẹ, mọi chuyện không phải như mẹ nghĩ đâu." La Văn Anh nghĩ cách giải thích.

"Mẹ chỉ hỏi con, nếu để Cẩm Trác thấy được, con định giải thích thế nào?"

"Có gì cần giải thích?" La Văn Anh ôm gối ngồi vào một bên.

Mẹ La nghe vậy, sắc mặt càng trầm xuống: "Con nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ trong lòng con còn muốn qua lại cùng Minh Tranh? Con đừng quên ban đầu là ai một mực muốn từ hôn, Văn Anh, La gia chúng ta để người ngoài cười như vậy chưa đủ hay sao?"

"Mẹ, con không cần biết người ngoài nghĩ như thế nào, bản thân mình thấy vui vẻ là tốt rồi."

"Con cùng Minh Tranh ở cùng một chỗ còn có thể an tâm sao? Mẹ và ba con khẳng định sẽ không đồng ý, Văn Anh..." Ngữ điệu của mẹ La dịu đi mấy phần: "Mẹ không quan tâm trong lòng con nghĩ như thế nào, về sau nếu còn cùng Minh Tranh dây dưa không rõ, cánh cửa La gia con cũng đừng bước vào nữa. " Mẹ La thở dài một tiếng: "Đây là ý của ba con."

Lúc đi xe ra cửa, La Văn Anh hoàn toàn không tập trung gì cả, đi qua cổng lớn, thấy nữ nhân viên bảo vệ ở bên trong thò đầu ra ngoài hỏi: "Đi làm sao?"

"Ừ." La Văn Anh khó khăn nặn ra một nụ cười đáp lại.

Nữ nhân viên bảo vệ tươi cười ám muội: "Tối hôm qua đưa cô trở về là bạn trai cô đúng không?"

La Văn Anh nghĩ đến chắc là nhìn thấy Minh Tranh: "Không phải, là giám đốc công ty tôi."

Nữ nhân viên bảo vệ cùng La Văn Anh cũng có chút qua lại, cô ấy ra vẻ nháy mắt ra vẻ thần bí: "Bên trong thang máy có camera theo dõi đó, vừa lúc tối hôm qua tôi trực ban."

La Văn Anh không rõ nguyên do, suy nghĩ một chút, nhìn lại nét mặt của nữ nhân viên bảo vệ kia, sắc mặt cô liền ửng hồng: "Tôi phải đi làm gấp, nói chuyện sau nhé."

Thời điểm đi ra ngoài, nhìn thấy xe của Minh Tranh đậu ở một chỗ không xa, La Văn Anh không giảm tốc độ, nhìn qua lăng kính chiếu hậu có thể nhìn rõ bóng dáng người ngồi bên trong. Cô không biết quan hệ bây giờ của cô cùng Minh Tranh là gì, La Văn Anh có chút do dự, nếu như làm theo lời trái tim mách bảo, cô nhất định sẽ hướng về Minh Tranh, nhưng trái tim Minh Tranh, cô vẫn không thể nào xác định được, đến tận cùng vẫn là sợ trong lòng anh lưu giữ hình bóng người phụ nữ khác.

Lời của mẹ La còn ở bên tai, thậm chí nói rõ là nếu cô quay lại với Minh Tranh thì đừng mong vào cửa La gia, tâm tình La Văn Anh buồn bực, không khỏi đập mạnh chân ga.

Đến Hào Khôn, Tiểu Chu thấy tinh thần cô không được tốt lắm: “Eve, tối hôm qua Lão Đại đưa chị về nhà, không phải chị say không biết gì đó chứ?”

“Em cho là chị thật sự say đến vậy à?” La Văn Anh nói qua loa cho có lệ.

“Lúc đó em suy nghĩ xem có nên gọi thông báo cho bạn trai chị biết hay không, nhưng chị cũng không có số điện thoại của anh ta, vừa lúc lão đại gọi điện thoại nói sẽ đến đón chị.”

La Văn Anh gạt đầu: “Em mau ra ngoài làm việc đi.”

Cô dựa người vào phía sau ghế làm việc, trong trí nhớ mơ hồ nhớ ra hình ảnh trong thang máy tối hôm qua, tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng cảm giác như thiêu như đốt lại nhớ rất rõ, cô đau đầu nhắm hai mắt lại, bàn tay vỗ vỗ trước trán.

Cánh cửa bị mở ra, một khuôn mặt buồn bực hiện ra trước mặt, La Văn Anh thấy người đàn ông đi tới, thần kinh kéo căng lên lần nữa, cô ngồi ngay ngắn: “Hôm nay anh còn tới công ty?”

Băng gạc trên đầu Minh Tranh đã được tháo ra, nhưng dù sao bị thương không nhẹ, bác sĩ khuyên anh nên ở nhà nghỉ ngơi. Anh mang theo một hộp đồ ăn sáng: “Ăn một chút gì đi.”

La Văn Anh đưa tay mở máy vi tính: “Tôi không đói bụng.” Minh Tranh đi tới, đặt đồ ăn đến cạnh tay cô: “Mẹ em không đồng ý chuyện của chúng ta sao?”

La Văn Anh cầm chắc cây bút trong tay, quay sang anh gần lên từng chữ: “Chúng ta là quan hệ như thế nào?”

215. Phiên Ngoại 25

Chương 25 : Mở rộng trái tim

Minh Tranh không cần nghĩ ngợi gì: “Chỉ cần em muốn là quan hệ gì, chúng ta sẽ chính là quan hệ đó.”

La Văn Anh bình tĩnh nhìn về phía anh: “Lão đại.”

Nghe thấy cô xưng hô như thế, Minh Tranh nhướn mày nhìn qua.

“Trong tay em còn rất nhiều việc, em rất bận.”

Trong lòng Minh Tranh nhẹ nhõm, ít ra cũng không phải bảo anh đừng làm phiền quá rồi cô nữa.

Sau khi Minh Tranh ra khỏi phòng làm việc, La Văn Anh lấy hai tay che mặt, bả vai bị đè nặng khó tránh được cảm giác mệt mỏi, cô gọi Tiểu Chu đi vào thảo luận một số việc, không lâu sau, lại nhận được điện thoại ở chỗ lễ tân, La Văn Anh ra hiệu để cho người đó đi lên. Lại là tặng hoa, Tiểu Chu ngẩng đầu kêu lên: “Bạn trai chị thật lãng mạn.”

La Văn Anh tiếp nhận hoa, liếc nhìn tấm thiệp bên trong, cũng biết không phải Tống Cẩm Trác, ngại có Tiểu Chu ở đây nên cô cũng không phủ nhận, Tiểu Chu đem hoa cắm vào lọ giúp cô. La Văn Anh nắm chặt tấm thiệp, đặt nó vào trong ngăn kéo rồi khóa lại.

“Eve, chị làm gì có vẻ thần bí?”

Suy nghĩ La Văn Anh bây giờ đang bay đi thật xa, Minh Tranh nói muốn cùng cô bắt đầu lại một lần nữa, cô vốn cho rằng anh chẳng qua chỉ tùy tiện nói vậy, dù sao hắn cũng có thói quen thích làm theo ý mình, nhưng thật không nghĩ tới anh lại bắt đầu từng bước một.

Trong phòng làm việc trên tầng cao nhất của Hào Khôn, Minh Tranh cố gắng dùng tay cầm bút kí tên trên văn kiện, anh giống như suy nghĩ điều gì đó, Tạ Nam cầm một ly sữa nóng đẩy cửa đi vào.

“Lão đại.”

Minh Tranh cũng không nhúc nhích, Tạ Nam đem ly sữa để tới tay anh: “Vết thương của anh vẫn chưa khỏi hẳn mà, sao lại tới công ty?”

Minh Tranh duỗi ngón tay thon dài về phía trước: “Đi pha cho tôi tách cà phê.”

“Buổi sáng vẫn là nên uống chút sữa.”

“Tạ Nam.” Minh Tranh giương mắt, vẻ mặt nghiêm nghị rõ ràng: “Đi đổi cà phê.”

“Vâng.” Tạ Nam cắn chặt khoe môi, cầm lấy cái cốc đi ra ngoài.

Đến thời điểm ăn cơm trưa, Minh Tranh mở cửa phòng La Văn Anh, Tiểu Chu vẫn còn ở bên trong, nhìn thấy anh đi vào liền đứng lên chào. Minh Tranh đi tới trước bàn: “Hết bận rồi phải không, đi ăn cơm trưa đi?”

“Em đợi Tiểu Chu cùng đi đến căng tin ăn, anh tự đi đi.” La Văn Anh khéo léo từ chối.

Ánh mắt Tiểu Chu do dự nhìn hai người, tựa như có loại cảm giác khác thường gì đó mà cô không nói rõ được. Nhìn qua Minh Tranh thì nghe anh nói: “Tiểu Chu, cô còn không đi ăn cơm?”

Tiểu Chu đi thẳng cũng không dám nhìn lại La Văn Anh: “Em, em đi ngay.”

La Văn Anh thấy Tiểu Chu nhanh chân chạy đi, Minh Tranh ngồi đối diện cô: “Hoa sáng nay có thích không?”

“Không thích.”

“Vậy em thích như thế nào?”

La Văn Anh vẫn tiếp tục làm việc: “Minh Tranh, anh không cần như vậy.”

“Tại sao?” Anh buột miệng nói ra.

“Em không biết nên nói thế nào, chuyện trước kia của hai chúng ta dù thế nào cũng đã nước chảy thành sông, nhưng nếu thật sự muốn đối mặt với thời điểm hiện tại, lại phát hiện ra rất nhiều vấn đề, thật sự, không chỉ riêng về tình cảm của anh, còn có hai bên gia đình, thậm chí còn liên quan đến người khác. Lúc còn trẻ có dũng khí để thừa nhận sai lầm, nhưng vào lúc này, ngay cả thử một lần em cũng cảm thấy không có sức lực.”

La Văn Anh tự hỏi cô dám yêu dám hận, nhưng thật không nghĩ giữa hai người lại có nhiều vấn đề đến như vậy.

“Văn Anh, những gì chúng ta đã từng trải qua, trong mắt em đều là sai lầm sao?”

La Văn Anh lắc đầu: “Anh đừng nghĩ như vậy, Minh Tranh, anh luôn giấu kín tâm tư, không để người khác nhìn ra, nhưng chính anh cũng không thể nhìn ra được tâm tư của chính mình, nếu vẫn tiếp tục như vậy, về sau anh sẽ như thế nào?”

“Về sau không phải đã có em ở bên cạnh anh nhắc nhở rồi sao?”

La Văn Anh thở dài, cũng không nói tiếp nữa. Minh Tranh đứng dậy, cánh tay nắm chặt lấy tay La Văn Anh: “Anh đưa em đi ăn cơm.”

“Em thật không muốn ăn.”

“Chúng ta cũng sẽ từ từ giống như người khác vậy, nói chuyện tình cảm, đi ăn cơm xem phim, đi thôi.”

Anh kiên trì, lực tay cũng tăng thêm mấy phần, cả người La Văn Anh gần như bị anh nhắc lên, một tay lôi cô ra khỏi phòng làm việc. Cô cố sức tránh ra, liếc nhìn xung quanh: “Đừng như vậy.”

“Vậy em đi phía sau anh.”

Đến tầng dưới, Minh Tranh để La Văn Anh đứng tại chỗ chờ, anh đi lái xe đến bên cạnh cô, La Văn Anh lên xe rồi thắt dây an toàn: “Ăn cơm ở gần đây đi.”

Minh Tranh cầm tay cô, La Văn Anh muốn rút tay về lại không thể, Minh Tranh mím chặt môi rồi chợt nói: “Có ai yêu đương mà ngay cả nắm tay cũng không cho?”

“Minh Tranh, có phải lời em nói với anh chưa đủ rõ ràng hay không?” La Văn Anh cảm giác được sức lực ở tay mình càng chặt hơn, nhưng cô vẫn cố chấp: “Tổng Cẩm Trác mới là bạn trai của em.”

“Anh ở bên cạnh em rồi cuộc là sai ở đâu?” Ánh mắt Minh Tranh nhìn thẳng như muốn dồn ép La Văn Anh: “Chẳng lẽ giống như em nói, em và Tổng Cẩm Trác mới đúng sao? Hai người quen nhau được bao lâu, hẳn dựa vào đâu nói hẳn yêu em?”

Giọng nói La Văn Anh khó giữ được bình tĩnh: “Anh ấy chưa từng nói qua.”

Minh Tranh nâng khóe miệng cười lạnh: “Văn Anh, có phải lúc trước anh chưa nói với em hay không, anh mặc kệ là ai, không cần biết đối phương có yêu em hay không, càng không cần biết em có tình cảm với người đó như thế nào, hiện tại anh chỉ muốn biết, em thà lựa chọn như vậy cũng nhất quyết không trở lại bên anh?”

La Văn Anh mím chặt môi, chuyện tới bây giờ anh mới có thể nhìn thấu hay sao?

“Đúng.”

Chiếc xe đột ngột dừng

lại, nửa người La Văn Anh bị lao về phía trước nhưng nhờ có dây an toàn kéo trở lại, Minh Tranh chống tay phải lên ghế La Văn Anh: “Em muốn nghe gì, anh đều có thể nói, sau khi nói xong chúng ta...”

La Văn Anh quay đầu nhìn về phía anh: “Anh sẽ nói thật?”

Cô quệt miệng cười chua xót: “Lái xe đi, ăn cơm xong còn phải trở về làm việc.”

Minh Tranh bỗng nhiên ở phía trước quay đầu xe lại, La Văn Anh ổn định tâm trạng: “Đi đâu?”

“Không phải nói muốn ăn cơm sao?”

Xe dần dần chuyển hướng chạy về phía đường núi, La Văn Anh liếc nhìn đồng hồ: “Bây giờ là mấy giờ rồi. anh tùy tiện tìm chỗ nào ăn cơm đi.”

Minh Tranh làm bộ lơ đãng, chạy thẳng đến trước một thôn trang trên ngọn núi, trời xanh mây trắng kết hợp với không khí mát mẻ, nơi này cũng là lần đầu tiên La Văn Anh tới, bên trong có những chiếc ô che nắng màu xanh, phía dưới mỗi ô đặt một cái bàn tròn, mặt trên bàn được làm bằng gỗ, Minh Tranh giữ chặt tay cô ngồi xuống, tay kia cầm lấy thực đơn. La Văn Anh ngồi ở chỗ đó không nói tiếng nào, Minh Tranh gọi xong món ăn, cầm cái ly đi đến chỗ quầy nước có ga bên kia lấy đồ uống cho hai người, La Văn Anh thấy trên trán anh đổ mồ hôi, trên tay bưng hai ly nước có ga, tâm tình cô cũng theo bọt nước nhấp nhô trên miệng ly gợn sóng không yên.

“Uống đi, là vị chanh.” Minh Tranh cầm ống hút bỏ vào: “Đều là tự pha chế.”

Món ăn thực ra cũng rất đơn giản, nhưng bởi vì nơi này khung cảnh yên tĩnh hơn nữa ông chủ ở đây quả thật đã tốn không ít tâm tư vào nó, La Văn Anh cảm thấy hương vị đặc biệt rất tốt. Minh Tranh không ngừng gấp đồ ăn cho cô, sau khi ăn xong lại bóc cho cô một quả cam, La Văn Anh nhìn chằm chằm vào ngón tay đang làm động tác quen thuộc, cô nhìn có chút xuất thần. Minh Tranh đem cam để vào trong chén bên cạnh cô, La Văn Anh cũng quay đầu lại: “Chúng ta trở về đi.”

“Công ty cũng không nhiều việc lắm, chiều nay cho phép nghỉ.”

“Anh không có việc chưa chắc em cũng không có.”

Minh Tranh đứng dậy đến ngồi cạnh La Văn Anh: “Đã bao lâu rồi chúng ta không cùng nhau ăn cơm như vậy?”

La Văn Anh đang định nói gì đó lại thôi: “Không nhớ rõ.”

Anh dắt tay cô đi ra ngoài, La Văn Anh dùng sức hất ra, Minh Tranh đi ở phía trước, ra sức một cái làm cô bước theo không kịp.

Hai người cứ như vậy đi dọc theo ven đường, xung quanh đây đều là những ngôi biệt thự, La Văn Anh mang giày cao gót nên đi rất chậm, Minh Tranh cũng dần dần phối hợp với tốc độ của cô, anh ôm vai cô đi về phía trước, cô gắng sức muốn tránh ra.

“Văn Anh.”

“Sao vậy?”

Ánh mặt trời chói chang nhưng ngay cả một cái ô cũng không có, lại còn có thể ôm ấp như vậy, nhìn xung quanh e là cũng chỉ có hai người bọn họ.

“Anh cùng Phó Nhiễm là chuyện không thể nào nữa, chính bản thân anh đều biết rõ hơn ai hết, một đoạn tình cảm sâu nặng này vẫn luôn là không có hi vọng, trước kia anh luôn cảm thấy tiếc nuối, nếu thời điểm anh bỏ đi có thể nói với cô ấy một tiếng, nếu lúc ấy liều lĩnh mang cô ấy đi, cùng cô ấy đính hôn, nếu, trong khoảng thời gian hai năm Thành Hữu rời đi có thể làm cho cô ấy hoàn toàn mở lòng mình ra, hôm nay tất cả có phải đã không trở nên như vậy hay không?”

Minh Tranh dường như đang tự nói với chính mình, trong lời nói có chút bị thương làm cho La Văn Anh cũng bắt đầu thấy đáng tiếc cho anh. Trong lòng tựa như bị dao cắt thành từng đoạn đau đớn, bả vai cô bị anh nắm chặt, không thể không nghe Minh Tranh nói tiếp.

“Tình cảm của anh đối với Phó Nhiễm, chưa từng che giấu hay tránh né trước mặt em, càng không hề phủ nhận, trong lòng anh từng có một lần nghĩ không ra, thời điểm bọn anh quen nhau sớm hơn so với lúc cô ấy quen cùng Thành Hữu, anh cũng vẫn cho là Phó Nhiễm biết rõ tình cảm anh dành cho cô ấy là như thế nào.” Ánh mắt Minh Tranh khẽ híp lại: “Tất cả có lẽ đã định sẵn phải như vậy, ngay từ lúc bắt đầu đã là vô ích, anh nhớ được có một ngày, trong phòng làm việc ở Hào Khôn, Phó Nhiễm nói cảm ơn anh đã chăm sóc cô ấy, giống như anh trai. Anh hỏi thử cô ấy một chút, cô ấy lại tỏ ra kinh ngạc, nói ngoại trừ tình cảm anh em thì còn có thể là cái gì? Chỉ ít, anh chưa bao giờ ở trước mặt cô ấy, nói anh yêu cô ấy.”

Sắc mặt Phó Nhiễm ngày đó, trong ký ức của Minh Tranh vẫn còn như mới. “Lúc ấy, anh thật sự không biết là trong lòng có tâm tình gì.”

Qua nhiều năm như vậy, chính mình vẫn luôn giữ vững tình cảm ấy, lại bị xem là tình anh em, bất quá ở trong mắt người khác vẫn cố tỏ ra bình thường, loại tình cảm trái ngang này e rằng có mấy người có can đảm thừa nhận.

La Văn Anh nhìn chằm chằm mặt đất bước về phía trước, bị Minh Tranh ở sau chụp tay kéo lại. “Anh đã sớm biết anh cùng Phó Nhiễm là không thể nào nữa, cuộc sống của cô ấy vẫn hướng về phía trước, anh cũng không muốn mình cứ đứng yên tại chỗ, Văn Anh, anh đối với em là có cảm giác thật sự...”

La Văn Anh bị ánh nắng mặt trời gay gắt làm cho đầu óc choáng váng hoa mắt, lại nghe được lời nói này của Minh Tranh, cô gần như một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có, cứ thế trực tiếp bị làm cho ngầy người. Minh Tranh bước lui lại, thân người cao lớn đứng bên cạnh La Văn Anh, đôi mắt cô hơi ngấn nước, ánh nắng rực rỡ phản chiếu trên đầu vai anh đâm vào mắt cô làm cô không thể nào mở mắt ra được. Minh Tranh đưa tay nâng mặt cô, La Văn Anh không thể không ngẩng lên nhìn anh: “Minh Tranh, những lời anh muốn nói đều đã nói ra, nhưng anh không nghĩ thời cơ đã qua rồi sao?”

“Thời cơ?” Minh Tranh nói như chuyện đương nhiên: “Em yêu anh, anh cũng thích em, đây không phải là thời cơ tốt nhất sao?”

Nếu như không phải thích cô, quan tâm cô, vậy thì mỗi lần hoảng sợ cùng phần nộ khi thấy cô cùng Tống Cẩm Trắc ở bên nhau giải thích thế nào đây?

Từ lúc La Văn Anh bắt đầu nhận ra tâm ý kiên định của anh, tận sâu đáy lòng cũng đã vô thức bị lay động, chỉ là vẫn dè dặt ở nơi đó không nói ra thôi.

Minh Tranh tới gần, trong mắt cô ánh lên tia sáng, cánh môi đã bị anh dùng sức chiếm lấy từ khi nào.

216. Phiên Ngoại 26

Chương 26 : Tiên hạ thủ vi cường*

* “Tiên hạ thủ vi cường”. Câu này trích trong Tôn Tử binh pháp, ngoài ra nó còn 1 về nữa là “Hậu thủ vi tai ương” (về đối mà). Ý nghĩa là ra tay trước là dành được lợi thế, trở thành kẻ mạnh; ra tay sau thì sẽ bị thua thiệt (tai ương). Nguồn: Wiki

Ngón tay Minh Vành đang đưa ra, La Văn Anh vội dè tay anh lại, lời cự tuyệt tới miệng rồi nhưng vẫn không thốt ra được.

Hai gò má chạm vào nhau, nóng rực, La Văn Anh mở to mắt, đôi mắt vừa vặn nhìn thấy Minh Tranh đang nhú mày, hai người tựa vào gần nhau như thế, cho nên toàn bộ biểu hiện trên mặt anh cô đều thu vào trong mắt. Anh không quá chú ý chăm sóc bản thân, anh thường xuyên đối mặt với các mối quan hệ, cho nên dễ dàng sinh ra các nếp nhăn nơi khóe mắt, đàn ông ở độ tuổi này, tài sản càng nhiều thì mị lực càng lớn.

La Văn Anh đưa tay ngăn trước ngực anh, bàn tay Minh Tranh lướt qua cánh tay cô, một lần nữa kéo cô ôm vào trong lòng.

Trước mặt người khác anh cũng không muốn làm hành động gì quá đáng, chỉ ôm chặt cô bước về phía trước, cả người cô ướt đầm mồ hôi, thật vất vả mới đi hết một vòng “Chúng ta về thôi”

“Anh đã gọi điện thoại cho tiểu Chu, hủy toàn bộ các cuộc hẹn chiều nay của em”

“Đến tột cùng là anh muốn đi đâu?” La Văn Anh dứt khoát đứng ở cửa, không động đậy.

Minh Tranh đưa tay nắm lấy bả vai cô, liền bị cô gạt ra “Rất nóng”

Một chiếc xe từ một con đường phía trước đang chạy tới, nhìn vào kính chiếu hậu, Tống Cẩm Trác cho xe chạy chậm lại, lấy lại bình tĩnh rồi móc điện thoại từ trong túi ra.

Chuông điện thoại của La Văn Anh vang lên, cô đang muốn nhận, thì Minh Tranh dùng sức đè chặt hai vai cô “Hôm nay coi như không có điện thoại gì hết, dành cho anh một buổi chiều đi”

Cô cầm túi xách lên, Tống Cẩm Trác nhìn trong kính chiếu hậu, thấy cô dừng bước, lục trong túi muốn nhận điện thoại, thì đã bị Minh Tranh giật lấy túi.

Điện thoại Tống Cẩm Trác vang lên giọng nói máy móc “Xin lỗi, người gọi không bắt máy...”

Anh để điện thoại lên đồng hồ số trên xe, đầu ngón tay nhịn không được gõ gõ lên tay lái. Khởi động xe chạy về phía trước, bóng dáng Minh Tranh và La Văn Anh đang dây dưa, rốt cục cũng biến mất sau góc tường.

Tống Cẩm Trác tập trung lực chú ý về phía trước, đôi mắt tĩnh lặng, không nhìn thấy tâm tư bên trong.

La Văn Anh bị lôi kéo, cô cố gắng bước chậm lại “Tìm một chỗ nào ngồi đi, tôi thật không đi nổi nữa”

Minh Tranh nắm tay cô, phía trước chính là một công viên cây xanh, La Văn Anh ngồi xuống ghế đá, cây cối tươi tốt, tán lá xòe ra che khuất ánh mặt trời, ngẫu nhiên có một vài tia nắng len lỏi qua tán lá, nhảy nhót trên đôi gò má đỏ ửng của La Văn Anh, nhìn thật xinh đẹp.

Minh Tranh mua hai chai nước đa, bước đến ngồi bên cạnh cô, gác chân lên, một tay tự nhiên khoát lên vai cô. Động tác này của Minh Tranh ngày hôm nay không biết lặp đi lặp lại biết bao nhiêu lần, La Văn Anh cũng không còn sức lực mà tránh né.

Minh Tranh vặn nắp chai nước khoáng ra đưa cho cô, La Văn Anh không khách khí cầm lấy và uống vài ngụm, sau đó Minh Tranh cầm chai của cô lên và uống. La Văn Anh nhìn một tay anh đang cầm một chai nước, liền hỏi “Chẳng phải anh cũng có một chai riêng ỉn sao?”

Minh Tranh nhún nhún vai, ngã đầu lên vai cô, để lại đằng sau hai bóng dáng bị kéo thật dài, nhìn rất thân mật.

La Văn Anh đưa mắt nhìn, sợ có người đi qua, hơi thở của Minh Tranh gần trong gang tấc, làm cho cô cảm thấy giống như gặp ảo giác.

Tạ Nam làm xong việc, nhưng vẫn không thấy Minh Tranh ở công ty, thừa lúc đi đưa tài liệu liền ghé phòng nghỉ rót trà uống. Vừa vặn lúc đó nghe một vài đồng nghiệp nói La Văn Anh tạm thời có việc, không tới công ty.

Lúc Tạ Nam tới thì chỉ còn một mình tiểu Chu, lúc này Tạ Nam đang cầm cốc trà, tiến lên “Julie, quản lý La không có ở công ty sao?”

“Đúng rồi”

Tạ Nam ngồi một bên ghế sofa ” Lão đại cũng đi ra ngoài, cậu nói, hai người này có phải hay không có mối quan hệ gì?”

Tiểu Chu đưa lưng về phía cô, lấy bình ly cà phê, khoe miệng Tạ Nam nhếch lên “Làm gì có chuyện đó, bạn trai Eve cậu cũng đã thấy rồi cơ mà”

“Cũng đúng a”

Tiểu Chu có thể cảm giác được giọng nói của Tạ Nam buông lỏng ” Nhưng cũng không biết được, bên người lão đại còn không có một người bạn gái, cũng không thể nói lão đại giữ mình trong sạch a?” Tiểu Chu cầm cái cốc ngồi bên cạnh Tạ Nam “Với lại nhiều chuyện xảy ra mà mình không đoán được lắm,sáng nay Eve nhận được hoa, có thể là lão đại tặng?”

“Phải không?” Tạ Nam như đang suy nghĩ điều gì “Cũng có thể, cũng chỉ có nhân tài như quản lý La mới xứng đôi với lão đại”

“Bạn trai Eve cũng tốt, nhị hổ tranh đấu a, nhưng mà...” Tiểu Chu hạ giọng, khủy tay huých nhẹ vào người Tạ Nam “Nếu như cậu có cảm tình với lão đại, phải mau chóng phát tín hiệu, hiện tại ba người tranh đấu, xem ai có thể là người chiến thắng cuối cùng”

Tạ Nam cắn chặt môi, hoàn hồn lại, nói “Đầu óc cậu bị hỏng à, tại sao mình lại ngồi đây tám chuyện với cậu nhỉ?”

Tổng Cẩm Trác vẫn không gọi điện thoại cho La Văn Anh được, dứt khoát đi tới Hào Khôn, vừa vặn cũng đến giờ tan tầm, đoàn người tuôn ra như thủy triều, Tổng Cẩm Trác lấy tay chống cằm, ngón trở vô cùng buồn chán, gõ gõ trên mặt.

Tạ Nam đi ra ngoài, đang lấy tiền lẻ trong túi xách chuẩn bị đi về, băng qua đường, bất chợt nhìn thấy một chiếc xe tựa hồ rất quen mắt, hình như cũng đã tới Hào Khôn mấy lần, Tạ Nam có trí nhớ tốt, cô giả vờ bước ngang qua xe, nhìn qua cửa kính xe để quan sát người ngồi bên trong.

Ngón tay Tổng Cẩm Trác đang cầm kẹp điều thuốc, khủy tay gác ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy Tạ Nam, anh đưa tay lên chỉ chỉ hướng Hào Khôn “Cô có biết La Văn Anh không?”

“Anh nói quản lý La, đương nhiên biết a”

Tổng Cẩm Trác mân mê điều thuốc “Cô ấy có ở công ty không?”

Tạ Nam dè dặt nhìn xung quanh “Không có, buổi trưa cô ấy ra ngoài ăn cơm với tổng giám đốc, đến bây giờ vẫn chưa về, a, tôi nhớ rồi, anh là bạn trai của cô ấy?”

Tổng Cẩm Trác gật đầu.

“Thật không may a, có khả năng bọn họ sẽ không về công ty nữa, anh gọi điện thoại cho cô ấy thử xem” Tạ Nam nào nghĩ tới, nếu Tổng Cẩm Trác gọi điện thoại được, thì làm gì đến đây ngồi chờ? Tạ Nam vẫn nói tiếp “Anh đối với quản lý La thật tốt, sáng nay chúng tôi còn thấy anh đưa cô ấy đi làm, cả công ty ai cũng hâm mộ cô ấy hết”

“Thật không?” Tổng Cẩm Trác đưa tay dập tàn thuốc “Cảm ơn”

Tạ Nam lui về sau mấy bước, thấy Tổng Cẩm Trác khởi động xe, sau đó chiếc Lexus biến mất trong tầm mắt. Tạ Nam nhìn bóng dáng chiếc xe, suy nghĩ, những người này, không phải đều dựa vào gia đình sao, nếu La Văn Anh không có xuất thân hiển hách, nói không chừng cũng chẳng bằng một góc của cô.

Trời chiều ngả về phía tây, dần dần, ánh nắng mặt trời cũng tan biến mất, La Văn Anh không thể nào tin được, cô và Minh Tranh cư nhiên ngồi ngốc ở đây gần cả một buổi chiều.

Lâu lâu nói một vài câu về công việc, tâm tình La Văn Anh dần buông lỏng, Minh Tranh vẫn nắm tay cô không hề buông, La Văn Anh chỉ cảm thấy lòng bàn tay bị anh nắm lấy sớm đã nóng rực.

“Buổi tối muốn ăn gì đây?”

“Minh Tranh” La Văn Anh cử động thân thể ” Có được một buổi chiều thanh tịnh, nhưng ngày mai, ngày mốt, về sau thì sao?”

“Văn Anh, quyền quyết định không phải nằm trong tay em sao?”

Anh nghĩ rất đơn giản, cho rằng tình cảm là chuyện cá nhân, La Văn Anh yêu anh, đối với Tổng Cẩm Trác mà nói, anh tin tưởng mình đã có được một lợi thế nhất định.

Gần đây có một quán cơm, Minh Tranh ngồi dậy, La Văn Anh muốn đứng dậy nhưng cảm thấy chân tê cứng, Minh Tranh thấy cô ngồi bất động trên ghế liền hỏi “Sao vậy?”

La Văn Anh đưa tay xoa bóp đùi.

Minh Tranh ngồi xuống, lòng bàn tay xoa xoa giúp cô, La Văn Anh đưa tay đánh tay anh “Đừng đụng vào”

Mu bàn tay anh bị cô đánh đỏ bừng, nhưng ngón tay thon dài vẫn di động trên là da trắng nõn của cô, xoa nhẹ vài cái, phần bắp thịt lung lay, Minh Tranh dịu cô đứng dậy bước đi.

Do ở trong rừng cây, nên cũng không có nhiều người, Minh Tranh để cô ngồi trên ghế dựa, trên đầu có ô che nắng, không phải là che ánh nắng mặt trời, dù sao ở dưới tàn cây, ngẫu nhiên sẽ có vài chiếc lá điều linh rơi xuống.

Một nghệ sĩ đánh đàn violon đứng không xa, yên lặng kéo một khúc nhạc êm dịu, La Văn Anh không biết tên bài này, nhưng nghe vào tai có cảm giác rất hay.

Trên đường trở về, La Văn Anh ngồi im trên ghế phụ, ngoảnh đầu nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, bóng đêm ập xuống, Minh Tranh đem tay cô nắm chặt trong lòng bàn tay anh, đầu tựa vào lưng ghế, làm cho sự trầm mặc càng thêm lúng túng.

Cô cảm thấy mệt mỏi, nhưng đang ngồi trên xe với Minh Tranh liền không ngủ được, một đường mơ mơ màng màng về nhà, lại ngại ngủ. La Văn Anh lắng nghe, muốn nghe anh gọi tên cô lại, nhưng đợi cả nửa ngày chẳng có động tĩnh gì cả, Minh Tranh đưa tay ra sau ghế, nghiêng người tới, hơi thở ấm nóng phun lên mặt cô, ngay sau đó, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

La Văn Anh chịu đựng, nhưng vẫn không cảm nhận được ý muốn rời đi của Minh Tranh. Cô khẽ “ừm” một tiếng, muốn nhắc cho anh tỉnh lại, không nghĩ tới âm thanh đó dường như cổ vũ anh, anh điên cuồng dứt khoát tách hàm răng cô ra, đầu lưỡi tham lam tiến vào.

La Văn Anh rốt cuộc ngồi không yên, đưa tay đẩy trước ngực anh, ánh mắt long lanh hơi nước “Anh làm gì vậy?”

Trong mắt Minh Tranh không giấu được ý cười, khi này nhìn thấy hàng mi của cô run rẩy thì anh đã biết cô giả vờ ngủ, anh thu người lại “Anh thấy em ngủ thật sâu, nên đánh thức em dậy”

La Văn Anh giả vờ đưa mắt nhìn xung quanh “Đến nhà rồi, anh cũng mau về đi”

Minh Tranh thấy cô phải đi, liền đưa tay ra nắm cổ tay cô lại “Đêm nay, anh ở nhà em”

“Nói bậy gì đó?” La Văn Anh đề cao âm lượng, thấy sắc mặt anh trầm xuống, cô mở miệng nói “Minh Tranh, anh cho tôi thời gian suy nghĩ về mối quan hệ của chúng ta”

“Còn phải nghĩ nữa sao?” Ở trong mắt Minh Tranh, có nhiều chuyện rất đơn giản “Em đã đồng ý mở cửa với anh, em còn do dự điều gì?”

La Văn Anh cầm lấy túi xách “Tôi đã sớm nói với anh, không ai vĩnh viễn đứng một chỗ mà chờ đợi, Minh Tranh, hiện tại anh quay đầu nhìn lại, chúng ta đã mỗi người đi một hướng khác, anh cho tôi một chút thời gian”

“Em muốn trốn tránh sao?” Minh Tranh nắm

chặt cổ tay cô “Giống như lần trước, em nói là đã nói rõ ràng với Tổng Cẩm Trác rồi, thế nhưng vẫn còn duy trì tới nay là sao?”

“Minh Tranh, anh đừng có nói quá” La Văn Anh gạt tay anh ra “Về đi, tôi muốn nghỉ ngơi”

Đẩy cửa xe ra, La Văn Anh thấy Minh Tranh ngồi bên trong không nhúc nhích, cô nhấc chân lên bước đi.

May mắn lúc này anh không đuổi theo cô.

La Văn Anh vào thang máy, đi tới tầng sáu, khi vừa bước ra, liền bắt gặp một bóng người đứng cuối hành lang, bên cạnh cửa sổ, nhìn kỹ lại thì hóa ra là người quen “Cẩm Trác”

Tổng Cẩm Trác xoay người lại, La Văn Anh nhìn thấy giữa ngón tay anh có kẹp một điều thuốc “Sao anh lại ở đây?”

“Em đi đâu vậy, sao gọi điện thoại không ai bắt máy?”

La Văn Anh thấy anh dựa người vào sát cửa sổ, trong lòng dâng lên sự hổ thẹn, cô muốn bịa đại một chuyện, ánh mắt tránh né “Em đi ra ngoài với tổng giám đốc, có cuộc hội nghị khẩn cấp nên không nghe điện thoại được, thực xin lỗi”

Ánh mắt Tổng Cẩm Trác nhìn cô chằm chằm, La Văn Anh cơ hồ có thể cảm nhận được ánh mắt nặng trĩu của anh, Tổng Cẩm Trác chột cười, cất bước đi về phía cô, nửa điều thuốc trong tay vất vào thùng rác.

“Vào nhà ngồi một chút đi”

La Văn Anh tìm chìa khóa trong túi xách, sau đó mở cửa vào nhà, Tổng Cẩm Trác đi sau khép cửa lại, nhìn thấy La Văn Anh vội vã tới bếp pha trà.

“Không cần đâu, anh ngồi một lát rồi đi”

La Văn Anh cũng không làm nữa, đi tới tủ lạnh lấy ra hai chai nước, tùy tiện đưa cho Tổng Cẩm Trác một chai.

“Anh ăn cơm tối chưa?” La Văn Anh tùy tiện tìm cớ nói chuyện, nói xong liền hối hận, bây giờ là mấy giờ rồi mà còn hỏi ăn chưa? Nhưng không nghĩ tới, Tổng Cẩm Trác lắc đầu “Anh chưa ăn”

Động tác vặn mở nắp chai của cô cứng đờ “Em với anh đi ăn gì đó đi”

“Không cần đâu, trong nhà còn gì ăn đó”

La Văn Anh bỏ chai nước xuống, mở tủ lạnh ra nhìn, thấy không có gì “Em đi chiên cơm cho anh, trong tủ lạnh chẳng có gì cả”

“Được”

Cơm chiên trứng là món nhanh nhất hiện giờ, một chén cơm lớn, thêm một ít cải thìa, cà rốt thái hạt lựu, hai quả trứng, Tổng Cẩm Trác dường như rất đói nên ăn khá nhanh, La Văn Anh đưa tới cho anh một ly nước.

Tổng Cẩm Trác ăn xong rồi đứng dậy đi về “Văn Anh, trưa mai anh mời em ăn cơm”

“Trưa mai sao?” La Văn Anh nghĩ tới chuyện xảy ra hôm nay, liền đồng ý “Được”

Tiến Tổng Cẩm Trác tới cửa thang máy, khi cửa thang máy sắp mở ra, Tổng Cẩm Trác kéo La Văn Anh tới đứng bên cạnh mình, La Văn Anh nhìn vào gương mặt đẹp trai phản chiếu trong cửa thang máy.

Bất chợt, một nụ hôn rơi trên má cô.

Cô đỏ bừng cả mặt, Tống Cẩm Trác buông tay ra, bước vào thang máy.

Ngày hôm sau, La Văn Anh vẫn đứng giờ tới Hào Khôn, Minh Tranh đưa tay ấn nút thang máy chuyên dụng, thấy La Văn Anh từ đại sảnh bước tới, anh thu tay lại, bước tới kéo cô cùng vào thang máy “Hôm nay anh đi ra ngoài một tí, buổi tối ở nhà đợi anh, chúng ta đi ăn cơm”

La Văn Anh nghĩ đến trưa nay còn đi ăn cùng Tống Cẩm Trác, trong lòng chán nản, giống như cô một chân giẫm hai thuyền “Tôi không đi, tối nay tôi về nhà rồi”

“Đến lúc đó anh tới tìm em” Minh Tranh hoàn toàn không để lời cô vào trong tai, La Văn Anh tâm phiền ý loạn, Minh Tranh ôm lấy eo cô “Còn giận chuyện ngày hôm qua sao?”

La Văn Anh nhướn mắt lên, không thèm nhìn anh, cửa thang máy một tiếng mở ra, cô gạt tay anh ra ngoài.

Gần tới giờ ăn trưa, cô nhận được điện thoại của Tống Cẩm Trác, đưa mắt liếc nhìn bầu trời bên ngoài của sổ, sáng nay khi ra khỏi nhà thì trời âm u, lúc này thì đã đổ mưa “Cẩm Trác, nếu không để hôm nào đi đi. Bên ngoài mưa thật lớn”

“Không sao, anh tới trước cửa công ty em rồi”

La Văn Anh nghe vậy, liền cầm ô bước xuống lầu.

Bước xuống dưới, liền phát hiện mưa còn to hơn, mọi người trong công ty nếu không có việc ra ngoài đều trốn trong phòng làm việc, La Văn Anh bước về phía trước, từng giọt nước mưa rơi xuống nền gạch tóe lên chân cô, Tống Cẩm Trác dừng xe trước cửa, thấy cô tới liền mở cửa cầm một cái ô rồi để cô ngồi vào ghế phụ.

Ngồi vào trong xe, Tống Cẩm Trác đưa khăn tay cho La Văn Anh, La Văn Anh đem đầu tóc bị ướt lau khô “Chúng ta đi đâu, trời mưa thế này chắc chưa thể tạnh được đâu”

“Dẫn em tới một nơi rất tốt”

Cần gạt nước đóng đưa trước cửa kính xe, xuyên qua cánh cửa, cô đưa mắt nhìn ra ngoài, nhưng vì trời mưa khá lớn nên không thể nhìn thấy rõ cái gì cả. Tống Cẩm Trác một tay lái xe, một tay mở lộ trình ra nhìn, La Văn Anh lơ đãng nhìn về phía trước, phát hiện con đường này dường như hôm qua cô đã đi rồi.

Trong lòng cô căng thẳng, nơi đến, quả nhiên là trên núi.

Tống Cẩm Trác bước xuống xe, mở cửa cho cô, bung ra một cái ô che trên đỉnh đầu La Văn Anh, La Văn Anh bước theo Tống Cẩm Trác tới một nhà hàng, đưa mắt nhìn, bởi lý do thời tiết, cái ô che nắng bên ngoài không một bóng người. La Văn Anh thu hồi tầm mắt lại, liền bị Tống Cẩm Trác dắt đi vào.

Minh Tranh đang bước ra khỏi phòng VIP, thân thể cao lớn dựa vào vách tường, một chân tùy ý gác lên, cử chỉ lúc này nhìn thật lười nhác. Tay anh đang bấm dãy số của La Văn Anh, trong lúc vô tình, gọi điện thoại cho cô không cần mở danh bạ ra, một dãy số dường như đã khắc sâu vào trong tâm trí.

Minh Tranh cúi đầu nhìn chằm chằm động tác của mình, toàn thân tản ra một hơi thở nhẹ nhàng, anh thậm chí nghĩ giờ này chắc cô đang ăn cơm trưa, bên ngoài mưa rất lớn, chắc cô cũng không ra ngoài, rất tốt.

Dãy số của cô hiện lên, nhưng lại gọi không được.

Trong lòng trầm xuống, chắc là do trời mưa nên tín hiệu không tốt, nhưng La Văn Anh ở Hào Khôn, thì làm sao mà mất sóng được.

Minh Tranh suy nghĩ một chút, không yên tâm, liền gọi điện thoại cho tiểu Chu.

Tiểu Chu cũng không biết La Văn Anh đi đâu “Lão đại, có thể Eve đang đi ăn cơm, anh có chuyện gì sao?”

“Khi nào cô ấy về thì gọi điện thoại cho tôi”

“Vâng, được ạ”

Minh Tranh tắt máy, ánh mắt lúc này thật hung ác.

La Văn Anh và Tống Cẩm Trác vừa chọn chỗ ngồi xong, cô đưa ánh mắt do dự nhìn về phía người đàn ông đối diện, mơ hồ cảm thấy có điều gì không đúng, nhưng lại không nói được, Tống Cẩm Trác cầm thực đơn trong tay, ánh mắt thâm thúy khiến người ta hoàn toàn không nhận ra được anh đang suy nghĩ điều gì.

Điện thoại trên bàn vang lên, Tống Cẩm Trác nghe máy, La Văn Anh vô ý liếc nhìn điện thoại của mình, không biết lúc nào đã tắt nguồn mất rồi.

Phía đối diện, Tống Cẩm Trác gật gật đầu, tắt điện thoại sau đó đưa tay kéo La Văn Anh “Đi thôi”

“Không ăn cơm sao?”

Mặt Tống Cẩm Trác chứa đầy ý cười “Đi rồi sẽ biết”

Tống Cẩm Trác kéo tay cô tới tầng hai, anh tìm được một phòng VIP đã được bao lại, đưa tay xoay nắm cửa bước vào nhà, La Văn Anh thầm nghĩ anh chắc gặp được người quen, bước chân đi cùng anh, lúc này liền nghe được Tống Cẩm Trác mở miệng “Ba, mẹ, dì út”

Trong nháy mắt, La Văn Anh hóa đá ngay tại chỗ, ánh mắt nhìn vào người bên trong.

217. Phiên Ngoại 27

Chương 27 : Đều ở đây ép cô

Từ lúc bị Tống Cẩm Trác kéo ngồi vào bên trong xe đến bây giờ, trong người cô luôn luôn tồn tại loại cảm giác nói không nên lời, cuối cùng lúc nhìn thấy người nhà của Tống Cẩm Trác thì toàn bộ cảm giác đều tiêu tan, La Văn Anh cảm thấy tay của mình từ trong lòng bàn tay Tống Cẩm Trác rút ra, dì của Tống Cẩm Trác nhanh chóng đứng dậy chào hỏi “Văn Anh, ngồi đi, ngồi đi.”

Tống Cẩm Trác sẵn sóc thay cô kéo ghế, ba Tống và mẹ Tống cũng tươi cười nhìn về phía cô.

La Văn Anh thẳng lưng ngồi xuống, Tống Cẩm Trác cũng chuẩn bị ngồi xuống “Ba, mẹ, sao ba mẹ lại ở đây?”

Mẹ Tống liếc nhìn La Văn Anh, thần bí cười nói “Hôm nay ra khỏi nhà mẹ nghĩ thăm thời tiết không tốt, ba con lại nói xem ngày hoàng đạo là ngày rất tốt, nhất định sẽ gặp chuyện tốt, bây giờ, dì của con nói thấy con và La Văn Anh tới, không phải là chuyện vô cùng tốt sao?”

La Văn Anh cố gượng cười, đây gọi là cái gì, gặp người lớn sao?

Tống Cẩm Trác không ngại xa xôi dẫn cô lên núi, lại “ngoài ý muốn” gặp phải người lớn trong nhà, chẳng lẽ thật sự là trùng hợp?

Lúc này La Văn Anh không chấp nhận được điều này, dì của Tống Cẩm Trác là bà mối, tính tình lại ồn ào, kẹp ở giữa hai người trẻ tuổi và hai người lớn trong nhà vẫn còn thể tự nhiên vui vẻ, hơn nữa ba mẹ Tống Cẩm Trác cũng coi như ôn hòa, La Văn Anh thật cũng không cảm thấy câu nệ.

“Văn Anh, lúc nào đó con nói với ba mẹ con một tiếng, chúng ta muốn tới chào hỏi ba mẹ con một chút.”

La Văn Anh gắp một chút thức ăn vào trong miệng, vừa nhai vừa giật mình nghĩ nên trả lời như thế nào, ánh mắt cô lườm hướng Tống Cẩm Trác bên cạnh, dù sao ý nghĩ của cô, cô cũng từng nói với anh rồi, hy vọng anh có thể thay cô giải vây, nhưng Tống Cẩm Trác dường như cũng có ý này, nghiêng mặt nhìn về phía La Văn Anh.

“Vâng, con sẽ nói.”

Mẹ Tống mừng rỡ, càng nhìn La Văn Anh càng thích “Cẩm Trác nhà chúng ta cũng trưởng thành rồi, thật vất vả gặp được người có duyên, lại nóng vội, từ trước đến nay chưa từng thấy như vậy.”

La Văn Anh cảm thấy nhạt như nước ốc, Tổng Cẩm Trác còn không ngừng gấp đồ ăn cho cô, dường như anh không quan tâm tới người lớn trước mặt.

“Bác trai, bác gái, hai người cũng là đặc biệt tới dùng cơm sao?” La Văn Anh hỏi.

Dì của Tổng Cẩm Trác giành nói “Là tới dâng hương, cháu cũng biết dì và người lớn trong nhà rất tin tưởng vấn đề tâm linh, đang đi thì thấy mưa lớn, lái xe lên núi nguy hiểm nên tìm một chỗ dừng lại rồi tính tiếp, Văn Anh, hôm nay ở trong miếu bác gái rút được một quẻ, phương trượng vừa nhìn, nói là Tổng gia năm nay có việc mừng, cũng không nói chính xác là các con, nhưng xem ra kết hôn cũng là chuyện của năm nay đi?”

Miếng trứng trong miệng La Văn Anh dường như nghẹn lại, nuốt không trôi, cô và Tổng Cẩm Trác cứ cho là đã xác lập quan hệ, nhưng cả hai cũng chỉ nói là thử xem, nói nếu có thể bên nhau thì tốt, không thể thì còn có thể làm bạn bè, như bây giờ xem ra lại có cảm giác bị ép lên Lương Sơn*?

* Lương Sơn Bạc () là một địa danh trong tác phẩm Thủy hử, là căn cứ của lực lượng nổi dậy do 108 anh hùng Lương Sơn Bạc lãnh đạo. Đó là một vùng đầm, hồ mà theo sự mô tả trong tác phẩm rộng tới 800 dặm.

La Văn Anh không thích như vậy.

Cô đi gặp mặt, thời gian Hào Khôn cho nhân viên nghỉ trưa đã hết từ lâu.

u. La Văn Anh mượn điện thoại di động của Tổng Cẩm Trác, đẩy ghế đứng dậy “Thật ngại, cháu đi gọi điện thoại.”

Tổng Cẩm Trác mặt đầy ý cười, cùng người nhà nói chuyện.

La Văn Anh gọi điện thoại cho Tiểu Chu, nói cho Tiểu Chu biết xế chiều hôm nay có việc đi không về, cả nhà Tổng gia ở đây, cho dù thế nào lúc này cô cũng không thể khiến Tổng Cẩm Trác đưa cô về.

“Eve, lão đại bảo em sau khi liên lạc được với chị thì bảo chị gọi điện thoại cho anh ấy.”

“Chị biết rồi.” La Văn Anh tắt điện thoại xong đứng tựa ở trước góc tường, cũng không vào trong ngay, bên ngoài tiếng mưa rơi ào ào, nhìn xuyên qua cửa sổ, cảnh sắc giữa sườn núi giống như có một tầng sợi nhỏ nhìn không thấu. Số điện thoại của Minh Tranh cô đã khắc trong tâm khảm, ngón cái của La Văn Anh từng lần một khuấy động màn hình điện thoại của Tổng Cẩm Trác.

“Văn Anh” Tổng Cẩm Trác ra khỏi phòng tới tìm cô “Sao gọi điện thoại lâu như vậy?”

La Văn Anh mỉm cười, đưa điện thoại di động trả lại cho Tổng Cẩm Trác.

Người đàn ông cầm ở trong tay, bên trong lòng bàn tay không được tự nhiên “Có phải không thích không khí bên trong không?”

“Không phải” La Văn Anh lắc đầu “Chỉ là ra ngoài gọi điện thoại mà thôi, điện thoại di động của em hết pin, sợ công ty có chuyện không liên lạc được với em.”

Tổng Cẩm Trác đưa tay nắm ở bả vai của cô “Vào đi thôi, anh thấy em cũng chưa ăn được nhiều.”

Nhắc tới, khó chịu trong lồng ngực La Văn Anh lại dâng lên, cô đi theo bên người Tổng Cẩm Trác vào phòng.

Bữa cơm này kéo dài chừng hai giờ, phần lớn thời gian đều ở đây nói chuyện, bọn họ hỏi, La Văn Anh đáp.

Bên ngoài mưa to, phần lớn mọi người đều bị mắc kẹt lại ở trên núi, Tổng Cẩm Trác thuê mấy gian phòng để ba mẹ và dì đi nghỉ ngơi trước, anh và La Văn Anh mẫu mực ngồi ở bên trong phòng uống trà chiều “Buồn ngủ không, trên lầu còn có gian phòng.”

“Không cần” tư tưởng La Văn Anh không tập trung nhìn chằm chằm bên ngoài, trời mưa to nên đọng thành vũng nước lớn “Em không muốn ngủ.”

Tổng Cẩm Trác ngẩng đầu, thấy vẻ mặt cô ngưng trọng “Anh cũng không biết trời sẽ mưa lớn như thế, nghĩ tới không gian nơi này không tệ, cho nên dẫn em tới đây nằm thử.”

“Cẩm Trác” đôi tay La Văn Anh nâng chặt ly thủy tinh trong tay “Bác trai bác gái là do anh sắp xếp tới đây phải không?”

Tổng Cẩm Trác thoáng cười, lơ đãng nói “Tại sao lại nghĩ như vậy?”

“Không biết” ánh mắt La Văn Anh nhìn Tổng Cẩm Trác “Cũng có thể suy đoán của em là sai lầm.”

Tổng Cẩm Trác cười đến có chút khó mà ức chế “Lúc nào thì em cũng thử sắp xếp cho anh gặp mặt ba mẹ em như vậy?”

La Văn Anh nghiêm túc “Em không đùa giỡn với anh, Cẩm Trác, hiện tại muốn cha mẹ hai bên gặp mặt, anh thật sự cảm thấy chúng ta đã đến bước đó sao?” Sau khi La Văn Anh nghĩ lại, nói huych toẹt ra “Một khi định ngày hẹn, chứng tỏ tình cảm của chúng ta đã sâu đậm, thời gian anh và em quen biết cũng chưa lâu, điều kiện tiên quyết như vậy, em cảm thấy hết sức lo sợ.”

Tổng Cẩm Trác bưng cốc lên nhẹ nhấp môi “Em muốn như thế nào mới hết lo sợ? Văn Anh, có phải em cho rằng thừa nhận quan hệ trước mặt cha mẹ nhất định phải là đã yêu chết đi sống lại, anh hỏi em, trên đời này có tồn tại thứ tình cảm như vậy sao?”

La Văn Anh bị hỏi khó, lập tức không cần nghĩ ngợi gì nói “Anh chưa từng thấy, làm sao biết là không có.”

Phó Nhiễm và Minh Thành Hữu trải qua từng ấy năm, yêu thương mà không thể bên nhau, tính mạng trước mắt không thể không khom lưng, đau tưởng đến chết, cô cũng từng chứng kiến.

Ánh mắt Tổng Cẩm Trác hốt hoảng ngó ra ngoài cửa sổ “Có lẽ, nhưng một đoạn cảm tình trải qua thử thách, còn không bằng một mối tình an toàn” Lúc anh nói những lời này, ánh mắt thủy chung nhìn chăm chăm một nơi ngoài cửa sổ, đáy mắt cô đơn tựa như có thể làm cho người khác cũng cảm thấy cô đơn. La Văn Anh há miệng thở dốc, nhưng không biết nói gì. Một lúc lâu sau, mới thấy Tổng Cẩm Trác nhìn về phía mình “Anh từ lần đầu tiên gặp em, cũng biết em không giống người khác, tính tình em trầm ổn không làm ra vẻ mềm mại, chúng ta đều dựa vào cố gắng của bản thân leo đến vị trí ngày hôm nay, cho nên, Văn Anh, anh và em ở cùng một chỗ không phải rất tốt sao?”

Trong lòng La Văn Anh tự nhiên cảm thấy nhẹ nhàng, cảm giác không nói nên lời, một câu của Tổng Cẩm Trác “chúng ta cùng một chỗ không phải rất tốt sao” nhưng xa xa so với ba chữ “anh yêu em” thì cảm thấy nhẹ nhàng rất hơn nhiều. Cô cũng vui mừng, anh không phải là người vội vàng, dù sao bọn họ quen biết không lâu, nếu nhẹ nhàng thoải mái đã nói ba chữ đó, cũng không biết là ai coi thường ai.

Hai người ngồi ở cửa sổ thủy tinh trước nửa buổi chiều, bên ngoài mưa rơi như trút nước, không có dấu hiệu ngừng lại.

Tổng Cẩm Trác thấy đã đến lúc ăn tối, anh để La Văn Anh ngồi vào bàn trước, còn mình đi lại thu xếp.

La Văn Anh ngồi không yên, đầu tiên là ở trong phòng ăn lo lắng đi lại, về sau liền đi ra bên trong phòng khách đứng ở dưới mái hiên nhìn khói bay ở phía xa, Minh Tranh nói là tối nay muốn đón cô, cho dù Tiểu Chu nói cho anh biết cô đã gọi điện thoại, nhưng cô vẫn cảm thấy lo lắng.

Tổng Cẩm Trác tìm một vòng, lúc này mới phát hiện bóng dáng La Văn Anh đang đứng ở ngưỡng cửa, anh bước tới, nét mặt cô thể hiện rõ ràng vẻ nôn nóng, đôi tay La Văn Anh ôm ở trước ngực, bàn chân không kiên nhẫn thường thường nghiến nghiến, mắt nhìn chăm chăm bong bóng nước. Sắc mặt Tổng Cẩm Trác hơi trầm lại “Văn Anh, vào trong ăn cơm tối đi.”

La Văn Anh giống như là đột nhiên lấy lại tinh thần, nhìn chăm chăm Tổng Cẩm Trác một lúc lâu mới phản ứng được “Oh, bác trai bác gái đâu?”

“Từ phòng đi ra, đang ở trong phòng riêng chờ.”

La Văn Anh thu lại tâm tình, chuẩn bị đi vào, lúc cô lướt qua, Tổng Cẩm Trác đưa tay túm chặt cánh tay của cô “Trong lòng em sợ anh ta lo lắng phải không?”

La Văn Anh dừng bước “Anh nói anh ta, là ai?”

“Em biết rõ còn cố hỏi” Tổng Cẩm Trác kéo La Văn Anh đi một bước dài “Từ lúc ăn cơm xong em tinh thần liền bắt đầu không yên, Văn Anh, bây giờ anh mới là bạn trai của em, em không được nghĩ tới ai khác?”

La Văn Anh cảm thấy cánh tay bị nắm đau “Anh muốn em nghĩ gì, ba mẹ anh nói em rất tốt, bên gia đình em cũng nói anh rất tốt, ở trong mắt tất cả mọi người anh và em là một đôi trời đất tạo nên, hôm nay anh kéo em đến đây, không phải là ý này sao? Em cũng hỏi chính mình, tình cảm có phải thật sự không quan trọng như vậy hay không, kết hôn có nhiều người ở giữa như vậy, không phải trải qua anh yêu em, em yêu anh, chính là vì gia đình mới đến cùng nhau, nhưng đây không phải điều em muốn, chỉ sợ em chờ đến năm bốn mươi, năm mươi tuổi cũng muốn gả cho người mà em yêu, anh hiểu không?”

“Nhưng người mà em yêu là Minh Tranh, không phải anh!” Tổng Cẩm Trác đột nhiên cao giọng nói, cô như bị sét đánh ngã tại chỗ, sự thật này cô cũng rõ ràng, cô so với ai khác cũng dám đối mặt, Tổng Cẩm Trác thả lỏng tay đang nắm chặt cánh tay cô “Em nói tình cảm là đơn giản, anh hỏi em, thật sự đơn giản như vậy sao?”

“Vâng” La Văn Anh không thể phủ nhận, cay đắng gượng cười, “Không đơn giản một chút nào.”

“Văn Anh, anh nghĩ rằng em đang rất mâu thuẫn.”

La Văn Anh thở dài “Cẩm Trác, em cũng không muốn giấu anh, Minh Tranh đã nói với em muốn cùng em bắt đầu lần nữa, mà trong lòng em có ai, anh cũng đã nhìn ra.” La Văn Anh gục đầu xuống, lần đầu tiên không dám nhìn sắc mặt Tổng Cẩm Trác, cô biết rõ những lời này tàn nhẫn, nhưng không có cách nào, trong lòng có ai, không có ai chính cô đều không làm được chủ, càng không muốn ai bị tổn thương cả.

Tổng Cẩm Trác không nói gì, một lúc lâu sau mới mở miệng nói “Em nhận lời sao?”

“Không có” La Văn Anh bước chân về phía sau, hơi rút lui một chút, tránh được nước động bắn tới “Nhưng em có điều muốn nói rõ với anh, Cẩm Trác, anh đừng ôm quá nhiều hi vọng với em được không?”

Tổng Cẩm Trác dương môi, nhưng ý cười vẫn chưa lan tới đáy mắt “Em coi đây là cái gì, lật bài ngựa cùng anh?”

Ánh mắt La Văn Anh hướng về nơi xa, bờ vai đột nhiên bị người kéo lại “Văn Anh, nếu thật sự em muốn cùng Minh Tranh, cũng sẽ không buồn rầu như bây giờ, thay vì trong đầu luôn lo nghĩ những chuyện xa xôi, không bằng sống ở hiện tại, nếu một ngày nào đó em nghĩ xong, lúc đó nói cũng không muộn.”

Tổng Cẩm Trác nói xong, ôm lấy La Văn Anh đi vào bên trong phòng khách “Đi thôi, ba mẹ anh còn đang chờ chúng ta ăn cơm.”

Sau bữa cơm chiều, ý của ba Tổng và mẹ Tổng là muốn ở trên núi một buổi chiều, dù sao đi xuống cũng không tiện, nhưng La Văn Anh khẳng khái phải về nhà nói là chậm trễ công việc chiều hôm nay ảnh hưởng đến việc đàm phán ngày mai, cần phải đi xử lý. Tổng Cẩm Trác đến đầu xe, La Văn Anh ngồi vào bên cạnh ghế lái không nói một tiếng ngó ra ngoài cửa sổ, lúc này là buổi tối lại thêm mưa to, Tổng Cẩm Trác cũng không nói nhiều, anh chuyên chú nhìn chằm chằm tình hình giao thông phía trước “Nhầm chán sao?” Nói xong, đưa tay mở nhạc.

La Văn Anh lắc đầu, Tổng Cẩm Trác cầm chắc tay lái “Văn Anh, đối với em mà nói Minh Tranh thật sự quan trọng như vậy sao?”

La Văn Anh điều chỉnh tư thế ngồi, đầu dựa vào ghế “Em yêu Minh Tranh bao nhiêu năm, là em hao phí toàn bộ tinh thần cùng sức lực, Cẩm Trác, em không ngại nói thật với anh, cho dù em không thể cùng anh ấy, em cũng không có tâm tư đi yêu người khác.”

Tổng Cẩm Trác dương môi, La Văn Anh nói đến chuyện này, không phải anh cũng như vậy sao?

Trong lòng camr thấy mất mát, bất luận là ai cũng không thể bù đắp được, Tổng Cẩm Trác cắn chặt răng, mặt hướng bên ngoài cửa sổ, La Văn Anh lơ đãng ngẩng đầu, cô kinh ngạc, nếu như cô không nhìn lầm, cô nhìn thấy trong ánh mắt Tổng Cẩm Trác mờ mịt hơi nước.

Không tiếng động, không một lời nói, không gian thu hẹp bên trong chật ních bi thương, Tổng Cẩm Trác đạp chân ga, môi mỏng nhếch lên hình vòng cung, La Văn Anh suy nghĩ một chút lại nói “Câu nói mà mẹ em nói với em nhiều nhất là, cái gì yêu hay không yêu, bỏ qua điều này, người với người ở bên nhau lâu vẫn sẽ nảy sinh tình yêu.”

Tổng Cẩm Trác không nói gì nữa, anh đưa La Văn Anh đến phía dưới nhà “Anh không đưa em lên được rồi.”

La Văn Anh gật gật đầu, xoay người tự mình lên lầu.

Đi tới tầng sáu, ngẩng đầu nhìn thấy Minh Tranh đứng ở ngưỡng

cửa, La Văn Anh đi bộ vài bước, cho nên trên người không thể tránh khỏi bị nước mưa làm ướt, cô dường như không nhìn thấy đi qua lấy chìa khóa ra mở cửa, vào trong.

Minh Tranh xanh mặt, tất nhiên cũng thấy Tổng Cẩm Trác đưa cô về, anh tiến lên giữ chặt cánh tay La Văn Anh “Hôm nay em đi đâu?”

La Văn Anh tức giận, mình hôm nay ngoài ý muốn bị đưa lên núi gặp cha mẹ Tổng Cẩm Trác, lại bị giữ ở đó cả ngày, cả người bực bội, cô dùng sức kiềm chế đẩy Minh Tranh ra “Đừng động vào em!”

La Văn Anh mở cửa vào nhà rồi đổi giày, Minh Tranh vẫn ở sau lưng cô, đôi tay ôm lấy bả vai của cô, La Văn Anh cũng ra sức tránh, cô lúc này không nghĩ được bất cứ điều gì cả, chỉ muốn nghỉ ngơi mà thôi.

“Nói cho anh biết, đến tột cùng em muốn cùng Tổng Cẩm Trác đi tới bước nào?”

La Văn Anh đột nhiên dừng bước, cô xoay người nhìn Minh Tranh, đem trang sức bằng thủy tinh ném xuống đất “Đến tột cùng các người muốn thế nào, tại sao đều phải ép tôi? Tôi cũng là người, tôi có suy nghĩ của mình, không cần phải các người dạy tôi nên làm gì và không làm gì” La Văn Anh bộc phát hết ra, lúc trước đối với Tổng Cẩm Trác, cái gì cô cũng đều phải dần xuống đáy lòng, lúc này đối với Minh Tranh lại chỉ muốn phát tiết một trận “Đừng ép tôi, nếu như phần tình cảm này thật sự mệt mỏi và trầm trọng đến như vậy, tôi không cần, không cần còn không được sao?”

Minh Tranh đi lên phía trước, đưa tay ra sức cô ôm vào trong ngực, cảm nhận được đầu vai cô run rẩy, cánh tay anh càng ôm chặt hơn.

218. Phiên Ngoại 28

Chương 28 : Lâm vào khó khăn

Minh Tranh đi lên trước, đưa tay dùng sức ôm cô vào trong ngực, cảm nhận được đầu vai cô run rẩy, cánh tay anh càng dùng sức ôm chặt thêm một chút.

La Văn Anh muốn tránh ra, Minh Tranh dường như dùng toàn lực ôm cô thật chặt “Sao có thể không cần?”

Lòng ngực cô căng thẳng, không cách nào nói ra nỗi khó chịu dâng trào, Minh Tranh dẫn cô đến trước sofa, xoay người vào phòng tắm cầm khăn ra ngoài trùm lên cho cô, La Văn Anh vẫn cảm thấy lạnh, Minh Tranh pha cho cô ly nước ấm.

Anh không dám hỏi cô những chuyện xảy ra ngày hôm nay, nhưng tự nhiên cảm nhận được cô cùng Tổng Cẩm Trác chưa chấm dứt quan hệ được.

Vừa mới qua một phen kích động, đầu mũi La Văn Anh đỏ lên, Minh Tranh ngồi bên cạnh cô, không gian yên lặng tĩnh mịch, phẳng phất có thể nghe được âm thanh ngón tay mơn trớn trên thành cốc.

Tổng Cẩm Trác lái xe rất nhanh, cán vào những vũng nước đọng tóe lên bay ra xa vài thước, những người đi trên phần đường giành cho người đi bộ đều không thể tránh khỏi bị văng trúng, tiếng máng chữi tuôn ra không kịp truyền vào trong tai anh, xe đã sớm lái đi thật xa.

Minh Tranh ngồi bên cạnh La Văn Anh rất lâu, giọng La Văn Anh nhỏ nhẹ, nghèn nghẹn trong cổ “Anh đi về trước đi.”

“Anh ngồi ở đây với em một chút.”

“Không cần, em muốn nghỉ ngơi sớm một chút.”

Minh Tranh kéo tay cô qua đặt trên đầu gối mình, tay để trên mu bàn tay La Văn Anh “Anh không ép em.” Nói xong mấy chữ như vậy, anh buông tay ra đứng lên đi ra ngoài.

La Văn Anh nghe tiếng bước chân dần dần biến mất bên tai, chớp mũi không khỏi chua xót, đưa tay lau mắt, cảm nhận được đầu ngón tay ướt ướt.

Sau khi Minh Tranh rời khỏi, anh đóng cửa lại, thân ảnh cao lớn cố chấp đứng trước ngưỡng cửa, rất lâu sau cũng không động dậy, anh dựa người lên cánh cửa, dưới ánh đèn bóng anh bị kéo ra, dài thật là dài, chạm đến trước thành cửa sổ.

Trước khi ngủ, La Văn Anh nhận được điện thoại nhà, nói dì của Tống Cẩm Trác mới qua chào hỏi, hôm nay mọi người của Tống gia đối với cô rất vừa lòng, còn hỏi cô cũng nhanh nhanh sắp xếp thời gian dẫn Tống Cẩm Trác về nhà một chuyến.

La Văn Anh đáp lại qua loa, kéo qua chăn mền che qua đỉnh đầu.

Hôm sau tỉnh lại, tinh thần không được tốt, La Văn Anh ăn xong bữa sáng rồi đi xuống lầu, ở bãi đỗ xe, ngoài ý muốn nhìn thấy xe của Tống Cẩm Trác, anh cũng vừa mới tới, xuống xe giờ mấy cái túi trong tay lên “Văn Anh.”

“Sao anh lại tới đây?”

Tống Cẩm Trác đưa đồ trong tay cho cô “Mẹ anh bảo anh cầm qua, sáng sớm mới làm xong.”

La Văn Anh đưa tay nhận lấy “Thật xấu hổ, tối hôm qua mưa lớn như vậy, bác trai bác gái không ở lại trên núi?”

“Không có” Tống Cẩm Trác tựa vào cửa kính xe, khôi phục tư thế biếng nhác như trước “Mẹ anh nói chúng ta đều không ở lại, trên núi cũng không có gì hay để chơi, dứt khoát bảo tài xế lái xe trở về.”

La Văn Anh gật đầu, Tống Cẩm Trác thấy cô ăn mặc trang điểm trang nhã, tinh thần cũng không đến nỗi, khoe môi anh câu nhẹ lên, biểu hiện ý cười đùa “Ngủ một giấc xong lại sinh long hoạt hổ*? Tối hôm qua nhìn em như cô vợ nhỏ bị ủy khuất, anh còn sợ nếu em ở lại thì ba mẹ sẽ mắng anh một trận.”

* > sinh long hoạt hổ= khoẻ như vâm; mạnh như rồng như hổ; sinh khí dồi dào

Trong lòng La Văn Anh cảm thấy nhẹ nhàng không ít “Sao có thể chứ, tối hôm qua do em nhìn thấy mưa to, cho nên trong lòng mới gấp.”

“Anh đưa em đến công ty, lúc tan ca sẽ đến đón, cùng nhau đi ăn cơm chiều.”

“Không cần” La Văn Anh cảm thấy nếu như vậy quan hệ sẽ không thể chấm dứt được, mới đầu nghĩ thử nói chuyện với anh một lần, không nghĩ tới bây giờ cha mẹ hai bên đều tìm mọi cách để gắn hai người vào với nhau “Em có thể tự mình lái xe đi.”

Tống Cẩm Trác nhìn ra bốn phía, nhịn không được cười nói “Xe của em đâu?”

La Văn Anh theo thói quen xuống lầu lấy xe, nghe Tống Cẩm Trác nói sự tình, lúc này mới nhớ ra xe của mình còn để ở Hào Khôn.

Tống Cẩm Trác đã mở sẵn cửa xe bên ghế phụ, La Văn Anh thấy vậy cũng không tiếp tục từ chối, cô cầm theo cái túi to ngồi vào, tự mình thắt dây an toàn.

Lái xe ra, bên ngoài thời tiết vẫn âm u, mưa phùn tung bay trên bầu trời, lúc mới nhìn thấy bình thường, đến lúc nhìn qua bên cạnh mới phát hiện nước mưa thấm mát như vậy, La Văn Anh dán mặt lên cửa kính xe nhìn ra, nhìn dòng người mơ hồ vụt qua trong mắt.

Tống Cẩm Trác ngắm nhìn La Văn Anh “Tâm tình không tốt sao?”

“Tạm được” La Văn Anh lơ đãng uể oải trả lời “Gần đây công việc có tranh cãi qua lại, tâm trạng có chút phiền chán, thật muốn nghỉ ngơi một thời gian.”

Tổng Cẩm Trác chạy xe ra khỏi tiểu khu “Vậy thì đừng làm, một sống một chết cầm được một ít tiền lương, hay là em ra ngoài làm một mình cũng được.”

“Làm gì có chuyện đơn giản như vậy” La Văn Anh dựa vào lưng ghế, nhún vai “Làm một mình càng phải lo lắng nhiều hơn, em sợ em chưa già đã yếu.”

Bên tai truyền đến tiếng cười vui không kìm nén được của Tổng Cẩm Trác, ngón tay anh gõ gõ trên tay lái “Có điều có chuyện anh cần nhắc nhở em, tài sản sở hữu Hào Khôn có liên quan đến phương diện tài chính gì đó em tốt nhất đừng đụng vào, bây giờ là thời điểm mẫn cảm nhất, lúc trước có tra xét qua không ít công ty, em cũng biết, đây chỉ chuyện không tra tới thì thôi, còn một khi bị để mắt tới, không có công ty nào có thể may mắn thoát khỏi.”

“Tại sao đột nhiên nghiêm khắc như vậy?” La Văn Anh giật mình, phương diện tài chính nợ nần của Hào Khôn tuy rằng cô không có quyền hỏi đến, nhưng công ty lớn như vậy, nếu đem nguồn lưu thông tiền đột nhiên ngăn chặn lại hoặc giả như rút vốn đầu tư về như là Tổng Cẩm Trác nói, tùy tiện một khoản cũng có thể làm cho Minh Tranh rước lấy không ít phiền toái.

“Qua mỗi lần hội nghị sẽ nghiêm khắc hơn một chút, chỉ cần em không liên quan vào chuyện đó là được.” Tổng Cẩm Trác không có để lộ nhiều hơn, ánh mắt anh chuyên chú nhìn phía trước.

Đáy lòng La Văn Anh tăng thêm dự cảm không tốt, trước xe gặp phải vật cản, Tổng Cẩm Trác thành linh dùng chân đạp mạnh thắng xe, đột nhiên bị lực đánh vào làm La Văn Anh hoàn hồn trong nháy mắt, ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy có ký giả ngăn ở trước xe.

La Văn Anh tự nhận làm việc khiêm nhường, từ trong đáy lòng không muốn dính dáng tới chuyện trêu chọc truyền thông báo chí, ánh mắt Tổng Cẩm Trác yên lặng nhìn về phía trước, anh hạ cửa kính xe xuống, chỉ lộ ra một cái khe hở hẹp “Mọi người có chuyện gì sao?”

Ký giả bất chấp mưa phùn, mạo hiểm hỏi một ít về chuyện của hội nghị, La Văn Anh nghe được là chuyện liên quan đến công việc của Tổng Cẩm Trác, trong lòng cô buông lỏng, về mặt đồng thời cũng buông thông xuống.

“Không thể trả lời, sau này sẽ có bí thư An sắp xếp buổi họp báo, ở nơi này tôi không tiện nói nhiều, thật xin lỗi, bây giờ là thời gian cá nhân.”

“Tốt lắm, anh đã nói là thời gian cá nhân, tôi cũng xin thay đổi xưng hô, xin hỏi Tổng thiếu, gần đây nghe nói anh cùng La tiểu thư đang hẹn hò yêu đương, có chuyện như vậy sao?”

“Báo của các người từ lúc nào lại cảm thấy hứng thú đối với loại tin tức này?” Ánh mắt Tổng Cẩm Trác quan sát La Văn Anh ngồi ở bên cạnh, sau đó cười nói “Chúng tôi đúng là đang hẹn hò, nhưng chuyện sau này như thế nào còn chưa biết trước được.”

La Văn Anh ngẩng đầu lên, mắt vừa lúc bị ánh đèn loang loáng chiếu vào không mở ra được, Tổng Cẩm Trác làm rõ ý của cô, anh vỗ tay La Văn Anh đang để trên đầu gối “Anh cho rằng không cần thiết phải giấu giếm, thay vì bị người đuổi theo trốn trốn tránh tránh, chẳng phải nên hào phóng thừa nhận.”

Ký giả lấy được đáp án rõ ràng, lại có tấm hình làm chứng, cũng không làm khó anh nữa, Tổng Cẩm Trác lái xe đi ra, ánh mắt từ trong kính chiếu hậu thu hồi lại.

“Anh biết rõ em đang lo lắng cái gì, là sợ quan hệ của chúng ta sẽ bị mọi người biết phải không?”

La Văn Anh không trả lời câu hỏi, kỳ thật nói toạc ra cô cũng không có gì để tránh né “Cẩm Trác, em với anh đứng giữa, từ đầu đến cuối đều là bị người khác đẩy đến một bước này, lời của em là có ý gì, khẳng định anh còn rõ ràng hơn em.”

Tổng Cẩm Trác rất lâu không lên tiếng, mãi đến khi xe đi vào đường cao tốc, anh mới lần nữa mở miệng “Em có nghĩ tới hay không, hai chúng ta cùng một chỗ mới là thích hợp nhất, không ai có thể hiểu được sự trân trọng lẫn nhau hơn so với chúng ta, đây là ý nghĩa tất yếu nhất trong hôn nhân.”

La Văn Anh được đưa đến bên dưới lầu của Hào Khôn, cô vẫn còn đang suy nghĩ về câu nói trên xe của Tổng Cẩm Trác.

Đi tới phòng làm việc, La Văn Anh mở gói to Tổng Cẩm Trác đưa cho cô

ra, bên trong có rất nhiều món ăn bình dân, đều là mẹ Tổng đích thân làm. La Văn Anh ngồi vào ghế làm việc, chuẩn bị đem giấy tờ công việc của ngày hôm chỉnh sửa lại, trước cửa truyền đến tiếng gõ dồn dập.

“Mời vào.”

Tiểu Chu vội vàng đi tới, La Văn Anh rất ít thấy bộ dáng này của cô “Thế nào, trời sập xuống ?”

“Cũng không khác biệt lắm” Tiểu Chu bước mấy bước tới bên cạnh La Văn Anh “Lão đại có khả năng gặp phải phiền toái.”

“Anh ta thì có cái gì phiền toái” La Văn Anh không đem lời Tiểu Chu nói để ở trong lòng, thủy chung tập trung chú ý vào công việc, không đứng lên, bỗng nhiên cô nghĩ đến chuyện hôm nay Tổng Cẩm Trác nói ở trên xe “Có phải công ty đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Người của cục thuế nhà nước đến điều tra Hào Khôn” Tiểu Chu hạ giọng “Em mới nghe Tạ Nam nói như vậy, lúc này khả năng thật sự có phiền toái, công ty đang nghĩ biện pháp muốn quyết toán sổ sách, nhưng đã bị theo dõi nên không kịp nữa, nghe nói là mấy ngày nữa sẽ đến giai đoạn tra xét tổ tụng, vậy phải làm sao bây giờ đây?”

La Văn Anh trấn định “Em không cần hoảng, nói sao thì những chuyện như thế này cũng không tới phiền chúng ta quẩn, em lo hoàn thành tốt công việc trong phận sự là tốt rồi, yên lặng theo dõi tình hình đi.”

Tiểu Chu khẽ gật đầu, ánh mắt do dự, không thấy được chút biến động nào trên mặt La Văn Anh “Eve?”

“Còn có việc gì sao?”

Tiểu Chu do dự một chút, sau lắc đầu, lúc ra đến cửa rồi lại mở miệng nói “Bạn trai chị không phải người đứng đầu cục thuế nhà nước sao? Kỳ thật, chuyện này...”

La Văn Anh nghiêm mặt ngẩng lên “Tiểu Chu, không phải chuyện chúng ta nên ra mặt, can thiệp vào không có lợi.”

“Thực xin lỗi” Tiểu Chu vội vàng im bặt “Vậy em đi ra ngoài.”

La Văn Anh xoay ghế làm việc, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, nơi không xa là những tòa nhà cao tầng san sát nhau, La Văn Anh tự nhiên không tin là Tổng Cẩm Trác sẽ vì nguyên nhân riêng tư mà đi giải quyết chuyện phiền toái của Hào Khôn, đang trong giai đoạn hoạt động kinh doanh bình thường, có mấy công ty có thể nói rõ ràng tất cả các khoản tài chính liên quan?

Tạ Nam không nhận được quan sát xung quanh bên trong phòng làm việc, vừa rồi mọi người bên bộ tài vụ bị gọi vào, đến lúc này vẫn chưa đi ra, mơ hồ còn có thể nghe được giọng Minh Tranh.

Một hồi chuông điện thoại đột nhiên gọi tới điện thoại của thư ký, Minh Tranh yêu cầu cô nhanh chóng đặt vé máy bay sang Bắc Kinh, Tạ Nam không dám chậm chạp.

Hoàn thành xong việc, cô đứng dậy đi tới cửa phòng làm việc, đẩy cửa ra nhìn thấy Minh Tranh, thần sắc lạnh lùng ngồi ngay ngắn ở bên trong ghế làm việc “Dám đến điều tra Hào Khôn, tôi thấy bọn họ lần này có vẻ sẽ không từ bỏ ý đồ, tôi muốn lập tức đi đến Bắc Kinh một chuyến, công việc công ty tùy tình hình hãy báo cáo với tôi.”

Tạ Nam không dám vào trong quấy rầy, nhanh chóng đóng cửa trở lại trước bàn thư ký.

La Văn Anh không nhúc nhích, duy trì tư thế lúc trước, vùi người trong ghế làm việc, ánh mắt cô xuất thần, gương mặt nhìn cố định một chỗ, tâm tình tan rã, đến trưa Tiểu Chu tới gọi cô ăn cơm, lại thấy cô vẫn còn ngồi ở đó “Eve, ăn cơm.”

La Văn Anh không quay đầu lại “Em đi trước đi.”

“Hay là em mang một phần lên cho cho chị nhé?”

Ánh mắt La Văn Anh hướng về bên cạnh, thấy gói đồ ăn to buổi sáng Tổng Cẩm Trác cho cô “Không cần, ở đây chị còn có ít đồ ăn.”

Nếu là trước đây, Tiểu Chu nhất định phải quẩn lấy cô đòi chia một chén súp, nhưng lúc này mọi người đều còn tâm tư nói giỡn, Tiểu Chu sau khi rời khỏi tự ý đóng cửa phòng làm việc lại.

Khoảng hơn nửa phút sau, lần nữa có người đẩy cửa, La Văn Anh nghe được tiếng bước chân, không khỏi phiền lòng khó chịu “Tôi nói tôi không ăn cơm, mọi người đi trước đi.”

Minh Tranh bước mấy bước đi tới phía sau La Văn Anh “Cơm không ăn, em nghĩ mình là làm bằng sắt sao?”

La Văn Anh xoay ghế quay lại đối diện Minh Tranh “Em không đói bụng, sao anh vẫn chưa đi?”

“Theo anh xuống ăn cơm đi.”

Cô thấy sắc mặt Minh Tranh tối tăm, lời nói ra đến bờ môi lại không thể nói nên lời, La Văn Anh cùng anh bốn mắt nhìn nhau “Công ty không sao chứ?”

Minh Tranh nhún vai một cái, kéo ghế dựa đến ngồi đối diện La Văn Anh “Anh nghĩ là em sẽ hỏi anh có sao không?”

“Anh có sao không, em cũng không phải là không có mắt.”

Minh Tranh quan sát cô một lát, bỗng nhiên khoe miệng giãn ra “Đi một chút đi, coi như là chịu theo anh, buổi tối anh còn phải bay đi Bắc Kinh.”

La Văn Anh muốn tránh đề tài này ra, nhưng trong lòng cũng như ngoài miệng từ đầu đã không nghe theo mình “Phải đi Bắc Kinh tìm người sao?”

“Chuyện này em không cần lo lắng, anh nhất định sẽ không có chuyện gì.”

La Văn Anh không muốn đi xuống, nên bảo Tiểu Chu đem hai phần thức ăn lên.

Tất cả Hào Khôn bị bao trùm trong bầu không khí buồn bã trầm lắng, Minh Tranh kỳ thật cũng chưa ăn được miếng cơm nào, Tiểu Chu thấy hai người bên trong phòng làm việc, thức thời đặt đồ ăn xuống rồi bước nhanh ra ngoài.

La Văn Anh chậm rãi lấy hộp cơm đựng bên trong ra, Minh Tranh cầm bình nước khoáng ở bên cạnh uống, ánh mắt không hề chớp nhìn cô chăm chăm, không ai muốn phá tan thời khắc yên tĩnh này.

Anh vặn nắp chai nước khoáng lại, bỗng nhiên đưa tay vuốt ve ở đỉnh đầu cô “Anh đi ra ngoài.”

La Văn Anh ngẩng đầu, chỉ thấy bóng lưng Minh Tranh đi ra, tóc bên tai hơi bay nhẹ, anh giống như một trận gió, đi vừa nhanh vừa vội.

La Văn Anh hơi há miệng, cuối cùng một câu “cố gắng lên” hay là “lên đường bình an” cũng không mở miệng nói ra được.

Minh Tranh bận đến hơn 7 giờ tối, La Văn Anh từ chối lời mời của Tống Cẩm Trác, kỳ thật công việc trong công ty không gấp, nhưng cô lại chọn ở lại tăng ca.

Hào Khôn gần như lâm vào trong cảnh khòic mù, ngẫu nhiên nhìn lại, giống như lúc ký túc xá đang bị một đôi mắt hắc ám cắn nuốt, chỉ có mấy phòng làm việc bên trong lưu lại ánh đèn vẫn còn ương ngạnh chống đỡ.

La Văn Anh uống ly coffee thứ mấy, cả cô cũng không nhớ được.

Bộ tài vụ Hào Khôn tăng ca thâu đêm, Tạ Nam cũng xung phong nhận việc để ở lại, La Văn Anh dựa vào cửa sổ sát đất, ánh mắt nhìn ra ngoài, tim đập mạnh và loạn nhịp, cô không biết, Minh Tranh cũng đứng ở đó, tư thế so với cô, gần như giống nhau như đúc, cũng xuất thần nhìn chòng chọc về phương xa.

219. Phiên Ngoại 29

Chương 29 : Lâm vào đường cùng, một mình sống?

Có tiếng đập cửa vang lên bên tai, môi Minh Tranh lại không nhúc nhích.

Tạ Nam bưng ly coffee đi vào, thấy bóng anh thon dài thân ảnh đứng trước cửa sổ, “Lão Đại.”

Tay Minh Tranh nắm thành quyền gỗ vài cái, Tạ Nam đem coffee để tới trên bàn làm việc.”Sắp đến giờ đi Bắc Kinh, anh đi nghỉ một lát đi, đến giờ tôi sẽ gọi.”

Minh Tranh không động đậy, “Cô tan làm đi.”

“Tôi còn có chút việc chưa làm xong, anh có chuyện gì cứ gọi tôi.” Tạ Nam biết rõ anh lúc này chỉ muốn được yên tĩnh vội lui ra ngoài.

Trời càng lúc càng tối đen, như sắp có một trận mưa lớn, La Văn Anh khôi phục tinh thần lại cảm thấy bụng kêu vang mới nhớ ra mình còn chưa ăn cơm. Đi ra khỏi phòng làm việc, La Văn Anh biết tối Minh Tranh sẽ bay, anh một khi lo lắng thì cái gì cũng sẽ không để ý, lúc này khăng định cũng đang thấy đói bụng.

La Văn Anh bất tri bất giác đi tới phòng làm việc của Minh Tranh, Tạ Nam đứng dậy chào hỏi, “Quản lý La.”

“Lão Đại có ở bên trong không?”

Tạ Nam nhìn bên trong, “Vâng, có.”

La Văn Anh bước chân đi về phía trước, Tạ Nam vội ngăn, “Quản lý La, Tổng tài nói ngài cần yên tĩnh, dặn tôi không để cho người khác quấy rầy.”

“Tôi biết rồi.” La Văn Anh gật gật đầu, cũng không có ý dừng bước, cô không gõ cửa, học Minh Tranh mỗi lần trở về đều trực tiếp mở cửa phòng cô đi vào, Tạ Nam thấy thế cũng không thể nói thêm nữa.

Minh Tranh quay đầu lại, thấy La Văn Anh đang đứng ở cửa, anh ngẩn ra một lúc mới mở miệng, “Sao giờ này vẫn còn ở đây?”

“Hôm nay em tặng ca.”

Minh Tranh nhìn chằm chằm La Văn Anh, nhẹ nhàng nói, “Ai đã nói về sau kiên quyết không tặng ca?”

La Văn Anh không trả lời, cô từ cửa bước vào phòng, “Anh ăn cơm tối chưa?”

Một ngày nào đó, cũng lời này anh đã hỏi cô, lần này đổi lại là cô đang hỏi.

Minh Tranh lắc đầu, “Còn em?”

“Đi ăn một chút gì đi, sau khi ăn xong em sẽ về nhà, cũng sắp đến giờ ra sân bay rồi.”

Tạ Nam trong phòng nhìn thì cửa thành linh bị mở ra, La Văn Anh ra trước, theo sau là Minh Tranh, hai người không nói gì nhưng lại cùng bước đến thang máy.

Nhà ăn Hào Khôn hôm nay cũng phá lệ mở cửa ban đêm, ngẫu nhiên cũng có thể gặp nhân viên xuống ăn.

Minh Tranh có riêng một phòng ăn nhỏ, bốn món mặn một món canh rất thịnh soạn được dọn lên, Minh Tranh đưa cơm cho La Văn Anh, La Văn Anh liền nếm thử hương vị, “Ừ, uống rất ngon, về sau em cũng muốn đến đây ăn.”

Minh Tranh gấp mỗi món một miếng cho La Văn Anh đến khi bát cô thành hình một chiếc núi nhỏ, La Văn Anh nắm chặt đôi đũa trong tay, “Em ăn không hết nhiều như vậy.”

“Anh sẽ dặn bọn họ, về sau em muốn ăn cơm trực tiếp tới đây, muốn ăn gì thì nói với họ.”

La Văn Anh gấp thức ăn, “Không cần, em đùa thôi.”

“Anh không đùa với em.” Minh Tranh cúi đầu ăn cơm.

La Văn Anh như nghẹn ở cổ họng, “Minh Tranh?”

“Ừ?”

“Sắp đi Bắc Kinh, anh không về nhà một chuyến sao?”

“Không cần.” Minh Tranh nuốt thức ăn lúc này mới mở miệng, “Anh gọi điện thoại về rồi, có về hay không đều giống nhau.”

Nói đến tình thân, anh vẫn luôn đậm bạc như vậy, Minh Tranh ngẩng đầu, con người toát ra vẻ lạnh lẽo như lúc mới gặp La Văn Anh. Cô cũng từng cố gắng trong mắt anh nhìn ra điều gì đó, nhưng Minh Tranh vẫn luôn cảnh giác, chỉ sợ lúc này, rõ ràng là lòng nóng như lửa đốt, nhưng anh lại như cũ gấp từng miếng từng miếng cơm. La Văn Anh gục đầu xuống, liên tục uống chén canh.

Một bàn tay to đưa tới, cầm chén canh bỏ xa ra một chút, “Uống canh nhiều như vậy cũng không sợ mặn sao?”

La Văn Anh bỏ thìa trong miệng xuống, “Việc lần này có phải rất khó giải quyết không?”

“Cũng b

ình thường.” Minh Tranh che dấu ánh mắt, “Có khả năng phải ở lại Bắc Kinh, cũng không biết khi nào thì về.”

La Văn Anh không thể cho anh bất kỳ lời hứa hẹn nào, đối mặt với ánh mắt đầy mong đợi của Minh Tranh cô chỉ có thể quay mặt đi.

Hai người ngồi ở nhà ăn, thời gian trôi qua rất nhanh, La Văn Anh gọt quả cam trong tay đến mức nhẵn thín, tựa hồ không làm như vậy thì không còn việc gì khác, Minh Tranh biết cô đang tránh né, nhẹ nhàng nói, “Anh đưa em về nhà.”

“Không cần.” La Văn Anh đặt quả cam xuống, lau tay sạch sẽ, “Em đưa anh ra sân bay.”

Minh Tranh nhìn cô một lúc, “Em về nhà đi.”

La Văn Anh đứng dậy, “Sắp đến giờ rồi, đi thôi.”

Tạ Nam nhìn hai người trở về, La Văn Anh thấy cô vẫn còn ở đây, sững sốt hỏi, “Cô còn làm việc sao?”

“Vâng, tôi còn chút việc phải làm.”

La Văn Anh gật đầu, chờ Minh Tranh từ phòng làm việc ra ngoài, Tạ Nam giật mình nhìn hai người như muốn cùng rời đi, “Lão Đại, tôi giúp anh gọi điện thoại cho tài xế.”

“Không cần.” Minh Tranh ngắt lời, cũng không nói thêm gì, đi theo La Văn Anh đến thang máy.

Minh Tranh ngồi vào ghế lái phụ, xe vừa mới ra khỏi cửa Hào Khôn, liền bị một chiếc xe màu đen cản đường.

La Văn Anh mượn ánh đèn thấy bóng người từ chỗ ngồi phía sau chiếc xe kia bước xuống, bởi vì trời mưa, cho dù đối phương không cầm ô, cô nhất thời không nhận ra ai, đến khi đối phương đến gần hơn, mới nhận ra là Lý Vận Linh.

Lý Vận Linh cũng không thể xác định người bên trong có phải Minh Tranh hay không, bà ở nơi này đã chặn không dưới mười chiếc xe. Bởi vì lúc trước Minh Tranh đã thông báo không để cho bà bước vào Hào Khôn nửa bước, Lý Vận Linh thật sự không còn cách nào khác ngoài đứng chờ ở bên ngoài.

“Lái đi.” Minh Tranh nhíu mày thúc giục.

La Văn Anh khó xử, “Nói không chừng thật sự có chuyện bác gái mới tìm anh.”

Lý Vận Linh đã nhìn rõ hai người trong xe, bà ra sức vỗ vỗ cửa kính xe, “Minh Tranh, Minh Tranh.”

La Văn Anh nhìn anh một cái rồi hạ cửa kính xe, đúng lúc thấy Lý Vận Linh bởi vì vội vàng mà mặt mày nhẵn lại, “Minh Tranh, con với mẹ nói chuyện chút đi. Mẹ biết công ty gặp phiền toái, con đừng nóng vội, mẹ sẽ nghĩ cách.”

“Chuyện này không liên hệ gì tới bà!” Minh Tranh không chút lưu tình ngắt lời Lý Vận Linh.

Tóc Lý Vận Linh ướt nhẹp vì nước mưa, đôi tay bà cố giữ cửa kính xe, “Con đừng hành động theo cảm tính, ba con khi còn sống cũng có không ít bạn bè, mẹ có thể tìm bọn họ nhờ giúp đỡ, Minh Tranh...”

Minh Tranh bỗng nhiên dùng sức mở cửa xe, Lý Vận Linh không thể không lui về phía sau, La Văn Anh vội vàng định xuống xe, lại thấy tiếng anh hòa cùng tiếng mưa truyền vào tai, mang theo cả sự tức giận, anh gầm lên, “Chuyện của tôi tại sao phải cần bà lo? Cút, đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi nữa.”

Lý Vận Linh khó nhọc nhìn anh, “Minh Tranh, mẹ thật sự muốn giúp con.”

“Thật không?”

La Văn Anh chỉ có thể nhìn bóng lưng Minh Tranh, mười phần cao lớn nhưng cũng vụn vặt phần cô đơn, rõ ràng là máu mủ ruột già, lại nhất định làm tổn thương nhau sâu sắc. Hai tay La Văn Anh nắm chặt tay lái, Lý Vận Linh từ đầu đến cuối cũng đã cố gắng rất nhiều, nhưng có ích gì, thương tổn hai mươi mấy năm trước là thâm căn cố đế.

Minh Tranh vào trong xe, tay đang định kéo cửa xe, Lý Vận Linh lại bước đến một bước ngăn cản, “Minh Tranh, trong lòng con oán hận mẹ như thế nào, mẹ biết rõ, là mẹ gây nghiệt mẹ phải chịu. Con oán hận thì oán hận, nhưng trăm ngàn lần đừng vì xúc động mà vội vàng, mẹ làm gì cũng đều là vì muốn tốt cho con.”

Minh Tranh gạt tay Lý Vận Linh, dùng sức đóng cửa lại.

La Văn Anh xiết chặt tay lái, thấy Lý Vận Linh tự động tránh ra nhường đường, lúc này mới lái xe đi.

Cho đến khi hình ảnh Hào Khôn ở kính chiếu hậu biến mất, La Văn Anh mới mở miệng, “Vẫn không bỏ xuống được sao?”

Minh Tranh không mở miệng.

Cần gạt nước đóng đưa, La Văn Anh nhìn chằm chằm đèn giao thông phía trước, mưa đã rơi gần như cả ngày hôm nay, “Nghe nói ở Bắc Kinh mưa rất to, anh chú ý an toàn.”

Vừa quay đầu lại phát hiện Minh Tranh đã ngủ thiếp đi.

La Văn Anh lái xe đến nơi, nhìn bóng Minh Tranh vào sân bay. Minh Tranh đi rất nhanh, tựa hồ rất gấp.

La Văn Anh vẫn chưa xuống xe, cô sững sờ nhìn chằm chằm nơi bóng anh biến mất.

Cho đến một lúc lâu sau, thấy trên đầu có máy bay bay qua, La Văn Anh lúc này mới lái xe trở về.

Phó Nhiễm nâng cái bụng to tựa vào cửa phòng tập thể thao nhìn Minh Thành Hữu chạy bộ, ánh mắt đầy ý cười, “Muốn qua đây dùng máy xoa bóp không?”

Phó Nhiễm vuốt ve bụng, “Em không dám, anh không phải đang cố sức tập chạy sao? Bây giờ em lại đem cướp mất thú vui của anh, hại anh không đủ sức, em dám sao?”

Minh Thành Hữu cầm khăn trên cổ lau mồ hôi, tốc độ dần dần giảm bớt, toàn thân đầy mồ hôi đi tới bên người Phó Nhiễm, khoe bắp thịt khoẻ đẹp mà rắn chắc, anh đưa tay kéo eo Phó Nhiễm, “Bụng em đã lớn như vậy, anh cũng không thể đụng vào em, thật là muốn giết người.”

“Nhanh chóng tắm rửa đi, người anh toàn mùi mồ hôi.”

Lý Vận Linh đến Y Vân thủ phủ đúng lúc Phó Nhiễm xuống dưới, cô dặn bảo mẫu đi lên gọi Minh Thành Hữu.

“Mẹ, sao quần áo lại ướt hết vậy? Mẹ mau thay đồ đi.”

“Không cần, ” Lý Vận Linh cầm khăn lông bảo mẫu đem tới, “Thành Hữu, chuyện của Minh Tranh con biết chưa?”

“Vâng, con có nghe nói, còn đang rất âm ỉ.”

“Con mau nghĩ cách, mẹ vừa rồi gặp Minh Tranh, nhưng thái độ của nó với mẹ vẫn thế, con khuyên nó một chút, cũng mau nghĩ biện pháp.”

“Mẹ, con biết rõ.”

Lý Vận Linh ở Y Vân thủ phủ một lúc, Phó Nhiễm thấy bà ướt đầm, vội bảo chú Vương đưa bà về nhà.

Minh Thành Hữu lấy từ trong tủ lạnh ra bình nước khoáng, Phó Nhiễm trở lại phòng khách, “Sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

“Cũng không biết được.” Minh Thành Hữu uống ngụm nước, “Anh ngày mai sẽ đi tìm hiểu, nếu cấp trên một mắt nhắm một mắt mở nói chuyện thì dễ giải quyết, chỉ sợ muốn dùng Hào Khôn giết gà dọa khỉ.”

La Văn Anh về đến nhà, đặt điện thoại lên tủ đầu giường, cô trần trọc mãi không ngủ được, đứng dậy lại đặt điện thoại ở chế độ chuông.

Đến khi rạng sáng, vẫn không có chút nào buồn ngủ, La Văn Anh tính toán thời gian Minh Tranh đến Bắc Kinh, lúc này chắc cũng đã đến khách sạn, nhưng anh ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có.

La Văn Anh khoanh chân ngồi trên giường, tắm rửa qua loa tóc cũng không sấy, sợ bỏ lỡ điện thoại, tóc lúc này còn đang ẩm.

Cô lấy điện thoại ra, đóng đóng mở mở, nhưng vẫn là hình nền quen thuộc, ngón tay La Văn Anh bấm số điện thoại Minh Tranh, chỉ cần ấn nút gọi nhưng lại chần chờ không ấn.

Tiếng chuông bỗng nhiên vang lên kèm theo điện thoại trong lòng bàn tay rung bần bật, La Văn Anh thiếu chút nữa ngừng thở, cô nhìn số gọi đến, ấn nút nghe, “Alô.”

“Văn Anh.” Giọng Minh Tranh mang vẻ mệt mỏi vang lên.

“Anh đến nơi chưa?”

“Ừ, vừa tới khách sạn.” Điện thoại vang lên tiếng bước chân của anh, “Còn chưa ngủ sao?”

“Gội đầu, đang đợi tóc khô.”

Minh Tranh cười yếu ớt, lên tiếng, “Dùng máy sấy sấy tóc đi.”

Khóe miệng La Văn Anh vén lên, lại cười không nổi, “Anh nhớ chú ý thân thể, sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

“Được.” Minh Tranh nói chúc ngủ ngon, liền cúp điện thoại.

Hôm sau, mưa dầm dề cả ngày ở trấn Nghênh An, tình hình giao thông cũng không tốt khiến cho lòng người rối rắm vô cùng.

La Văn Anh sau khi tan việc liền cùng Tống Cẩm Trác ra ngoài ăn cơm tối. Trong lúc Tống Cẩm Trác gọi thức ăn khe hở, tay La Văn Anh nắm chặt cốc nước, anh đưa thực đơn cho người phục vụ, thấy cô có lời muốn nói, anh mở lời, “Muốn hỏi chuyện Hào Khôn sao?”

Thấy anh không tỏ vẻ kiêng kị, La Văn Anh cũng không quanh co, “Đúng vậy.”

“Anh chỉ có thể nói cho em biết chuyện của Hào Khôn rất phiền toái, hơn nữa không ai giúp được.”

La Văn Anh vừa đưa cốc đến bờ môi liền dừng lại, “Thật sự khó giải quyết như vậy sao?”

“Ừ.” Tống Cẩm Trác gật gật đầu, “Lần này là lệnh bên trên hạ xuống.”

“Còn có người trên anh sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, La Văn Anh liền thấy mình ấu trĩ.

Quả nhiên, Tống Cẩm Trác cười to, “Em cho rằng anh nói cái gì thì là như thế sao? Nói như vậy thì khỏi cần ra ngoài kiểm tiền rồi. Lần này cũng coi như Hào Khôn gặp xui, ở trấn Nghênh An, cũng chỉ có Hào Khôn cùng MR là có nhân tài kiệt xuất, nhưng thời gian Hào Khôn thành lập so với MR lâu hơn. Dù sao điều này cũng không có gì đáng lo, chỉ cần không làm chuyện phi pháp thì sợ gì bị điều tra.”

La Văn Anh dựa người vào ghế, “Nhưng nếu có, Hào Khôn làm sao để không gặp rắc rối?”

Động tác Tống Cẩm Trác tao nhã cắt thịt bò, “Nó có vấn đề hay không không liên quan đến anh, Văn Anh, em cũng chỉ làm công ở đó thôi, thật sự có chuyện thì đổi nghề.”

La Văn Anh im lặng, Tống Cẩm Trác bưng lên ly rượu vang, “Anh sẽ không vô duyên vô cớ đi giúp Minh Tranh, em cũng biết, một khi liên lụy thì sẽ có rất nhiều phiền toái.”

“Em biết rõ.” La Văn Anh vô lực trả lời, cô không nghĩ tới sự tình nghiêm trọng như thế, cũng không muốn gây phiền phức cho Tống Cẩm Trác, về tình về lý, anh cũng không có lý do để giúp, Hào Khôn trước cũng gặp chuyện như vậy, trước kia có thể an nhiên vượt qua, hiện tại chắc cũng có thể.”

Tống Cẩm Trác cười như không cười, “Có thể nghĩ như vậy tốt nhất, chí ít cũng không phải là em phạm tội, nếu liên quan đến em lại là chuyện khác.”

“Không phải anh chấp hành theo pháp luật sao?”

“Chấp pháp cũng có thể nói đến tình.”

La Văn Anh nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện, xã hội này chính là như vậy, người gặp chuyện thì sẽ có người khoanh tay đứng nhìn, ai cũng có lý do của riêng mình.

Minh Tranh liên tiếp mấy ngày cũng không gọi điện thoại, La Văn Anh đoán anh lúc này chắc chắn đang rất bận.

Tiểu Chu vội vàng mở cửa phòng làm việc, “Eve, chị biết chuyện gì chưa?”

“Chuyện gì?” La Văn Anh cũng không ngẩng đầu lên.

“Bắc Kinh mưa rất to, nghe nói đến hôm nay đã có 6 người chết oan uổng. Eve, lão Đại rút cuộc khi nào mới về?”

La Văn Anh đặt văn kiện trong tay xuống, cô mở máy tính, tin tức thêm hình ảnh hiện lên khiến người nhìn thấy ghê người, Tiểu Chu lo lắng vô cùng, “Lão Đại khẳng định không có chuyện gì, chính là ở nơi đó làm cho người ta lo lắng. Chị nói xem sao lại xui xẻo đến mức này chứ?”

“Tiểu Chu, em ra ngoài làm việc đi.”

Tiểu Chu nhìn cô một lúc, cũng ngoan ngoãn đi ra ngoài.

La Văn Anh lần lượt đọc tin, ngón tay để ở trên con chuột run rẩy, cô vất vả lắm mới có thể tắt được website, cầm điện thoại đi tới cửa sổ.

Lúc này không do dự nữa, La Văn Anh gọi điện cho Minh Tranh, nhưng một lúc lâu cũng không ai nghe. La Văn Anh lo lắng không thôi, càng gọi càng thấy lòng nóng như lửa đốt.

“Alô.”

Đột nhiên đầu bên kia lên tiếng làm toàn thân La Văn Anh run lên, “Minh Tranh, anh không sao chứ?”

“Không sao, vừa rồi tín hiệu không tốt, có chuyện gì vậy?”

La Văn Anh nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa, “Nghe nói Bắc Kinh mưa rất to, chỗ anh có sao không?”

“Yên tâm, anh không sao.” Minh Tranh không nhiều lời, La Văn Anh nghe được giọng anh, lo lắng ban đầu cũng dần tan biến, “Không sao là tốt rồi.”

Cúp điện thoại, cô tiếp tục xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hai ngày sau, Minh Tranh thuận lợi trở lại trấn Nghênh An, anh không nói cho bất kỳ ai, vé máy bay cũng do khách sạn bên kia đặt giúp. La Văn Anh lên lầu thì thấy bóng dáng quen thuộc bước vào thang máy chuyên dụng, cô vội bước qua lại chỉ thấy một đồng nhân viên chen chúc chờ thang máy.

Cô cho là mình nhìn lầm thì mấy nhân viên bên cạnh buồn chuyện ầm ĩ.

“Cô có thấy sắc mặt tổng tài không? Chắc chắn chuyện rất rắc rối.”

“Chẳng lẽ không phải sao? Tự mình đi Bắc Kinh cũng không thể giải quyết, cũng không biết sau này như thế nào, sẽ không ảnh hưởng tới thưởng cuối năm của chúng ta chứ?”

“Còn lo thưởng cuối năm thưởng đấy, cô nên lo có bị thất nghiệp hay không trước đi.”

“ ... ”

Từng tiếng truyền vào tai La Văn Anh, cô theo mọi người đi vào thang máy, đến tầng ới phát hiện bên trong thang máy chỉ có một mình mình. La Văn Anh bước ra ngoài, thấy trên hành lang rất nhiều đồng nghiệp đang đứng, sắc mặt đều lộ vẻ nghiêm trọng. La Văn Anh đi tới bàn thư ký, Tạ Nam đứng dậy, “Quản lý La.”

“Anh ấy trở về chưa?”

“Đã về ả.” Tạ Nam nghe tiếng “anh ấy” cảm thấy rất khó chịu, dù sao chỉ có quan hệ thân mật mới có thể xưng hô như vậy, “Tổng tài vừa vào phòng làm việc, lúc này chắc rất nhiều việc.”

La Văn Anh gật gật đầu, xoay người đi trở về, cũng không có ý đi vào.

Giờ cơm trưa, Tiểu Chu một mình ngồi ở trong nhà ăn, Tạ Nam bưng hộp cơm qua, “Julie, sao không đi cùng quản lý La?”

“Chị ấy nói không đói bụng, lát mới ăn.” Tiểu Chu tinh thần không tốt, nhìn thấy Tạ Nam cũng không nói nhiều, “Lão đại về rồi, cô có nghe nói chuyện xử lý đến đâu rồi không?”

“Không biết, cả nửa ngày đều ở trong phòng làm việc. Chỉ biết trên mặt tổng tài như kết một khối băng lạnh, tôi đưa trà vào vội đi luôn, nào dám hỏi nhiều.”

“Chao ôi, thật là khiến cho người của Hào Khôn trên dưới lo lắng.” Tiểu Chu thở dài, “Cô biết không, rất nhiều người đã tự mình tìm đường lui.”

“Tại sao có thể như vậy?” Tạ Nam tức giận, “Một chút đoàn kết cũng không có. Quản lý nói thế nào?”

Tiểu Chu tựa hồ nghe không hiểu, “Chị ấy có thể nói gì?”

“Lần này phụ trách tra xét không phải Cục thuế nhà nước sao? Bạn trai chị ấy...”

“Người ta giải quyết việc nước, Eve cũng không có biện pháp.” Tiểu Chu tiếp tục ăn.

“Này. Tình cảm của quản lý La với bạn trai có tốt không?”

Tiểu Chu nhận thấy lời nói Tạ Nam có ý gì đó, điều gì không thể nói tự nhiên sẽ không nói, “Chắc cũng tốt, cô không có đọc báo sao? Đều đã công khai thừa nhận.”

Tạ Nam xuất thần nhìn màn hình máy tính, từ ngày đầu tiên làm ở Hào Khôn nhìn thấy Minh Tranh, cô biết rằng cô sẽ không bao giờ đổi nghề nữa. Bây giờ đối với Hào Khôn mà nói, vượt qua cửa ải khó khăn này là nhiệm vụ hàng đầu, bất luận phương pháp gì, chỉ cần có thể giúp Minh Tranh, anh tự nhiên sẽ nhớ được phần ân tình này.

Tạ Nam thấy Minh Tranh từ phòng làm việc ra ngoài, cô vội vàng đứng dậy, “Lão đại, cần tôi gọi cơm cho anh không?”

Minh Tranh chỉ khoát tay, bước qua thật nhanh.

Không lâu sau, chủ quản mấy phòng lần lượt cầm văn kiện vào phòng làm việc Minh Tranh, Tạ Nam cũng vào trong sắp xếp, đem những văn kiện Minh Tranh không cần xem lọc ra ngoài, Tạ Nam thấy trong đó một xấp văn kiện đặt ở bên cạnh máy tính, hẳn là khẩn cấp .

Tạ Nam thấy bốn phía không có ai, liền rút ra một phần lật xem.

La Văn Anh chưa ăn cơm trưa, cũng không cảm thấy đói, đứng ở cửa sổ có thể thấy từng chiếc xe lái ra khỏi Hào Khôn, bởi vì đứng trên cao, cô nhận không ra trong đó có một chiếc là xe Minh Tranh.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, La Văn Anh thu hồi thần, “Đi vào.”

Tạ Nam ôm chồng văn kiện đi vào phòng, “Quản lý La, tổng tài có việc gấp đi ra ngoài, có mấy phần văn kiện cần kí tên, chị xem qua đi.”

La Văn Anh tư tưởng không tập trung ngồi vào ghế làm việc, Minh Tranh không có ở đây đã trao quyền cho cô như vậy, La Văn Anh chỉ lên bàn, “Đẩy đi.”

“Chị vẫn nên kí đi, các chủ quản còn đang chờ.”

La Văn Anh thấy thế, lấy bút kí tên, Tạ Nam cố tự trấn an, nhưng tay đưa văn kiện không ngừng run rẩy, La Văn Anh tùy ý nhận lấy, “Anh ấy có nói đi đâu không?”

“Không có, tổng tài rất vội vàng đi ra ngoài.” Mắt Tạ Nam nhìn chăm chăm chồng văn kiện, tim như vọt lên đến cổ họng.

La Văn Anh không hỏi thêm, cô xem qua phần văn kiện đầu tiên, sau đó kí tên, Tạ Nam thu lại văn kiện từ tay cô.

Mấy phần sau kí rất nhanh, chỉ cần xem con dấu căn bản có thể đoán được là văn kiện gì. La Văn Anh lật đến một văn kiện, động tác cầm bút kí tên vì nhìn thấy con dấu mà dừng lại.

Tạ Nam luống cuống, đã tự mình lấy lý do hợp lý, nhiều lắm là do không nhìn rõ nên cầm nhầm, sẽ không có chuyện gì lớn.

La Văn Anh nhìn chăm chăm chỗ ghi tên, dấu bên tài vụ, tất nhiên liên quan đến một khoản tiền lớn, tất nhiên Minh Tranh sẽ không để cho cô động vào, cô cũng không có quyền kí tên.

La Văn Anh nâng tầm mắt, thấy mắt Tạ Nam lóe lên tia hoảng sợ, La Văn Anh cơ hồ có thể nhìn rõ ràng tâm ý.

Tạ Nam thấy phải cầm lại văn kiện này, lại thấy tay La Văn Anh cử động như chuẩn bị kí tên.

220. Phiên Ngoại 30

Chương 30

Kỳ thật, cũng chỉ là một cái liếc nhìn thoáng qua, chẳng qua là Tạ Nam chột dạ, La Văn Anh vừa đọc đến phần nội dung đó, ngón tay cũng chợt dừng lại ở giữa lưng chừng, làm cho Tạ Nam không thể lấy xấp văn kiện về. Tạ Nam nhìn chăm chú động tác của La Văn Anh, bút kí tên trong tay cô gần như không cử động nữa.

Không phải cô không nhìn ra được ý đồ của phần văn kiện này, La Văn Anh tự hỏi, sự việc đã muốn nghiêm trọng đến mức phải đem chính cô để bồi thường vào sao? Cô đã từng nghĩ qua sẽ cùng Minh Tranh cùng tiền cùng lui, nhưng lúc này không giống với lúc kia. Tạ Nam không thể nhìn ra được sự đấu tranh trong mắt La Văn Anh :”Quản lý La?”

La Văn Anh hoàn toàn không nghe thấy Tạ Nam gọi, nhớ tới Minh Tranh đã lo âu mấy ngày liên tục, nếu lần này Hào Khôn thật sự bị chìm chết, giữa Minh Tranh và Tống Cẩm Trác, La Văn Anh cân nhắc nhiều lần, vẫn là lựa chọn ích kỷ một lần. Nếu cô bị liên lụy, toàn bộ vấn đề ắt sẽ bị ném cho Tống Cẩm Trác.

La Văn Anh cũng tin tưởng Tống Cẩm Trác sẽ có biện pháp làm cho sự việc lắng xuống, chẳng qua là xem anh ta có tình nguyện hay không mà thôi. Ánh nắng rực rỡ bên ngoài xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào một bên mặt của La Văn Anh. Giữa cô, Minh Tranh và Tống Cẩm Trác, ba người giống như hình thành một cuộc đấu giằng co, cô đã không còn sức lực để tiếp tục duy trì nữa. Không có ai ép buộc ai phải đưa ra quyết định, chỉ là đã đi đến bước này, có muốn lui cũng không thể lui được.

La Văn Anh không nghĩ nhiều, hạ bút xuống nhanh chóng kí tên của mình lên, trong lòng Tạ Nam đang căng thẳng cuối cùng cũng trấn định trở lại, cô đưa tay muốn lấy văn kiện đi, La Văn Anh lại cầm ở trong tay không có ý đưa cho cô.

“Quản lý La?”

“Để tôi đưa đến phòng tài vụ, nếu cô đem trở lại phòng làm việc của Minh Tranh, anh ấy có thể sẽ kiểm tra.” Trong lúc thời khắc mấu chốt này, Minh Tranh chắc sẽ không để ỉnh rơi vào tình huống xấu: “Cô đem văn kiện còn lại đưa qua đây.”

Sắc mặt Tạ Nam tái nhợt vẫn đứng im tại chỗ không nhúc nhích, cô khẳng định La Văn Anh đã nhìn ra ý đồ của mình, nhưng vì sao nếu đã biết mà còn bình tĩnh kỷ tên?

“Quản lý La, chị làm vậy là có ý gì?”

La Văn Anh đưa tay xoa mi tâm: “Cô đi ra ngoài đi, chuyện này trước hết dừng cho Minh Tranh biết.”

Tạ Nam cẩn thận cầm lấy văn kiện trong tay, tựa hồ nặng ngàn cân, cô xoay người đi ra ngoài, có cảm giác như vừa bị người khác lột sạch quần áo trước đám đông. Sau khi đóng cửa phòng làm việc của La Văn Anh lại mới phát hiện lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

Một lúc sau La Văn Anh đem văn kiện đưa đến phòng tài vụ, bình thường cô luôn xử sự khéo léo nhanh nhẹn, không nghĩ tới lúc này lại không suy nghĩ được gì. Hơn nửa thời gian Minh Tranh đều ở bên ngoài, La Văn Anh thu dọn xong chuẩn bị tan ca, lại thấy Minh Tranh đẩy cửa đi vào: “Tan ca chưa?”

“Vừa muốn đi.”

“Đúng lúc, anh đang thấy đói bụng.”

La Văn Anh dừng lại động tác, cô cúi đầu xuống đem điện thoại di động bỏ vào trong túi. “Em còn có chuyện.”

“Anh đi cùng em.” Sắc mặt Minh Tranh mặt mũi uể oải, kéo ghế dựa qua ngồi bên cạnh La Văn Anh. Cô tránh tầm mắt đi, nhưng vẫn là đến lúc chuẩn bị đi lại liếc nhìn Minh Tranh một cái. Rõ ràng là anh đã tiêu tụy không ít, vẻ mặt hào hứng phấn khởi lúc trước giờ chỉ còn sót lại một chút nơi khóe mắt, La Văn Anh

hìn một lúc rồi vội vàng dời mắt ra chỗ khác: “Tối nay em dẫn Tống Cẩm Trác về nhà.”

Ánh mắt lạnh lẽo của Minh Tranh trong tích tắc đã bị nhóm lên ngọn lửa giận dữ, anh đứng lên: “Em nói cái gì?”

“Cái này có gì kỳ lạ chứ? Hiện tại bọn em đã đi tới bước này, ắt cũng sẽ phải có một ngày nước chảy thành sông.” La Văn Anh xách túi đặt trên bàn lên: “Minh Tranh, hi vọng anh cũng có thể sớm tìm được hạnh phúc của mình.”

Minh Tranh nhìn La Văn Anh vòng qua bàn làm việc đi ra ngoài, anh nghiêng người đứng dậy đưa tay nắm chặt cổ tay cô: “Văn Anh, tại sao đột nhiên lại như vậy?”

“Em cảm thấy muốn ổn định, Tống Cẩm Trác là một lựa chọn không tồi.”

Minh Tranh cười lạnh, gần như cười ra tiếng: “Nguyên nhân chỉ là vì như vậy?”

La Văn Anh muốn tránh tay anh ra: “Phải, em tự mình đưa ra quyết định, Minh Tranh, em cũng là thay anh đưa ra quyết định.”

“Anh muốn em đưa ra quyết định thay anh khi nào?” Giọng nói Minh Tranh khàn khàn, một tay kéo cô đến bên cạnh: “Anh nói không được, em đừng nghĩ muốn đi gặp hắn!”

“Anh hẳn là biết anh không thể thay đổi được gì...” La Văn Anh muốn thoát khỏi tay anh đứng lên, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Tiểu Chu nhìn thấy một màn như vậy, trợn mắt há mồm: “Lão, lão đại.”

“Chuyện gì?” Minh Tranh gầm lên một tiếng.

Tiểu Chu vội vàng chỉ chỉ bên ngoài: “Ở phòng làm việc của anh, có người tìm.” Tiểu Chu nói năng lộn xộn như vậy nhất định là có việc gấp, La Văn Anh thuận thế kéo tay Minh Tranh xuống: “Anh nhanh đi xử lý đi.”

Minh Tranh nắm lấy bả vai của cô lần nữa: “Vậy cũng không cho em đi, ở đây chờ anh trở về.”

La Văn Anh dựa vào bàn làm việc không động đậy, Tiểu Chu vẫn lúng túng đứng ở ngoài cửa: “Lão đại, anh nhanh qua đi, hình như là rất khẩn cấp.”

Minh Tranh nhìn chăm chăm La Văn Anh một hồi lâu, xác định cô vẫn đứng yên đó rồi mới bước đi ra ngoài. Tiểu Chu cảm giác trước mặt có một cơn gió lướt qua, quay đầu qua chỗ khác thì nhìn thấy La Văn Anh cầm túi xách muốn đi. “Eve, chị và lão đại không có việc gì chứ?”

“Không có gì.” La Văn Anh đi tới trước mặt Tiểu Chu: “Chị tan ca trước.”

“Vâng.” Hôm nay đại đa số bộ phận trong công ty đều phải ở lại tăng ca, Tiểu Chu cũng không ngoại lệ. La Văn Anh mang theo tâm sự nặng nề rời khỏi Hào Khôn, Tống Cẩm Trác hẹn cô ăn cơm ở bên ngoài, lúc La Văn Anh đậu xe bước vào trong, anh đã ngồi ở chỗ kế bên cửa sổ lần trước chờ cô. La Văn Anh ngồi vào chỗ đối diện Tống Cẩm Trác. “Em tan ca là tới đây luôn, không nghĩ tới anh lại nhanh như vậy.”

“Buổi chiều có chút chuyện phải ra ngoài một chuyến, cũng chưa về đơn vị.” Tống Cẩm Trác rót một chút nước trái cây cho La Văn Anh. Cô lơ đãng nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, ông hút trong ly không được khuấy lên có thể thấy được xác trái cây tươi trên miệng ly: “Cẩm Trác, ăn xong cơm chiều cùng em về nhà một chuyến được không?”

Tống Cẩm Trác đang hộp một ngụm trà Long Tĩnh suýt chút nữa thì bị sặc: “Về nhà?”

La Văn Anh nhìn bộ dạng của anh: “Không phải anh nói để em chọn ngày sao?”

“Sao không nói sớm với anh một chút, để anh chuẩn bị cho tốt.” Tống Cẩm Trác thật sự bị giật mình. Thái độ của La Văn Anh trước giờ vẫn luôn không rõ, mặc dù báo chí bên ngoài đã lan truyền âm ỉ chuyện của bọn họ, nhưng anh thấy cô vẫn như không có việc gì, không nghĩ tới đột nhiên cô lại muốn như vậy. La Văn Anh nghe ra được ý cười trong lời nói của anh, trong sự việc này cô cũng không phải là người thích quanh co: “Nhưng mà, có chút chuyện em không muốn giấu anh.”

“Chuyện gì?”

“Buổi chiều hôm nay em đột nhiên nhớ ra, văn kiện của Hào Khôn em đã từng xử lý không ít, hiện tại tổ điều tra bên anh nhúng tay vào, có khả năng cũng sẽ điều tra đến em.” La Văn Anh ngẩng đầu, lại thấy Tống Cẩm Trác nắm chặt chén trà chăm chú nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo xa lạ, La Văn Anh nghênh đón không hề tỏ ra sợ hãi, đợi đến lúc người phục vụ mang thức ăn đến, Tống Cẩm Trác mới che dấu thần sắc: “ Là phần văn kiện đã ký lúc trước, hay vừa mới đây?”

“Có khác biệt sao?” La Văn Anh nói: “Dù sao cũng là em ký.”

“Nếu là mới ký gần đây, trừ phi là Minh Tranh cố ý không để em bị liên lụy vào, bằng không làm sao tổ điều tra lại không tra ra được?” Trong lòng Tống Cẩm Trác đã có dự tính: “Huống hồ tình trạng tài chính của Hào Khôn bây giờ đã bị cưỡng chế, Văn Anh, em đừng lo lắng.”

Anh ta cố tình xuyên tạc ý của cô, nhưng La Văn Anh làm sao có thể không suy xét đến bước này: “ Hai tháng trước em có ký tên lên một phần văn kiện về các khoản nợ, cho nên, một khi Hào Khôn bị tra xét, em không thoát khỏi bị liên quan.”

Tống Cẩm Trác sụp mắt xuống, cân nhắc những lời La Văn Anh vừa nói, sắc mặt anh trở nên khó coi, La Văn Anh cắt một miếng thịt bò, cô đem vấn đề nan giải ném cho Tống Cẩm Trác, người hiện tại đau đầu nhất chính là anh ta.

“Văn Anh.”

La Văn Anh nghe thấy ngẩng đầu lên, ánh mắt Tống Cẩm Trác nhìn thẳng cô: “Em quyết định đồng cam cộng khổ cùng Minh Tranh sao?”

“Không phải, chẳng qua em cảm thấy là do em ký tên, nếu truy cứu trách nhiệm em hẳn nên tự mình gánh chịu.” Giọng nói La Văn Anh kiên định, nhưng cô đã nói đến nước này, Tống Cẩm Trác chẳng lẽ còn không nhìn ra được?

La Văn Anh ăn qua loa vài miếng, cô để con dao cắt thịt trong tay xuống: “Em ăn xong rồi, anh cứ cân nhắc xem lúc nào muốn đi đến nhà em thì gọi điện thoại nói với em, còn nếu anh cảm thấy không muốn...Em cũng sẽ tự biết ăn nói với ba mẹ mình.”

“Em muốn ăn nói như thế nào?” Tống Cẩm Trác nói ra: “Giống như em cùng Minh Tranh khi đó, một mình em trở về ngã bài?”

La Văn Anh thản nhiên gật đầu: “Em có thể nói, em và anh không thích hợp.”

Tống Cẩm Trác kéo tay cô qua, đưa ly nước trái cây vào trong tay cô: “Uống chút nước đi, ăn xong bữa cơm theo anh đi ra ngoài mua vài món đồ, lần đầu tiên tới cũng không thể đi tay không chứ?”

La Văn Anh thấy có chút ngoài ý muốn, trong lòng nặng nề nói không nên lời, cô nắm chặt dao nĩa trong tay: “Anh làm như vậy, không sợ mang đến phiền toái cho chính mình sao?”

“Anh nhìn ra được, nhưng cứ coi như có thể tránh khỏi phiền toái lúc này, nói không chừng một ngày nào đó cũng sẽ lại có tai họa bất ngờ khác.” Tống Cẩm Trác đem miếng thịt bò đã được cắt nhỏ đưa vào trong miệng: “Anh nói rồi, chuyện của Hào Khôn anh sẽ không hỏi đến, nhưng chuyện của em anh không thể không quan tâm.”

La Văn Anh làm sao còn có lòng dạ ăn gì nữa, cô gần như cắt vụn miếng thịt bò trong đĩa, Tống Cẩm Trác cười cầm tay cô: “Dừng cắt nữa, tiếp tục cắt như vậy còn có thể nhìn ra sao?”

Minh Tranh xử lý xong công việc sốt ruột đi đến phòng làm việc của La Văn Anh, đẩy cửa đi vào thì không thấy người đâu, anh lại đi đến phòng làm việc của Tiểu Chu, cô vừa mới thu dọn xong vài thứ chuẩn bị tan ca: “Lão đại?”

“Cô ấy đâu?”

Cô ấy ở đây là đang chỉ ai thì Tiểu Chu không cần đoán cũng có thể biết. “Eve đi từ sớm, chắc là có việc gấp.”

Sắc mặt Minh Tranh trầm xuống trong nháy mắt: “Ai cho cô ấy đi?”

Tiểu Chu khiếp sợ, nghĩ thầm đôi chân là của La Văn Anh, ai có thể ngăn cản được? Minh Tranh cũng nhận ra được tình hình trước mặt, anh thu lại thần sắc: “Không có việc gì, em tan ca đi.”

Đi ra Hào Khôn, nồm nóng lái xe như bay trên đường, suy nghĩ duy nhất của Minh Tranh lúc này chính là ngăn La Văn Anh lại, cho dù tạm thời vẫn không biết nên nói cái gì, nhưng chỉ cần có thể giữ cô lại là tốt rồi. La Văn Anh ở trên xe chờ Tống Cẩm Trác, nhìn thấy anh từ trong cửa hàng đi ra trên tay cầm không ít đồ, La Văn Anh xuống xe phụ giúp: “Mua nhiều như vậy làm gì?”

“Đương nhiên là muốn tạo ấn tượng thật tốt với ba mẹ vợ tương lai.”

Tống Cẩm Trác mở cốp xe phía sau ra, đem mấy hộp quà tặng sắp xếp ngay ngắn.

La Văn Anh ngồi vào bên trong xe: “Em muốn về nhà trước lấy vài thứ.”

“Được, anh đưa em đi.”

Tống Cẩm Trác lái xe đến trước tiểu khu La Văn Anh ở nhưng không vào trong, anh dừng xe ở giao lộ. La Văn Anh cầm chìa khóa lên lầu, mới vừa đi vào thì chợt nghe tiếng chuông điện thoại di động vang lên, nghĩ là Tống Cẩm Trác gọi thúc giục, không nghĩ đến lại là Minh Tranh.

Bên ngoài tiểu khu, Tống Cẩm Trác lơ đãng ngó ra ngoài cửa sổ, chợt thấy một chiếc xe giống như tên rời cung rất phóng tới, tiếng động cơ ầm ầm chói tai khiến người khác không khỏi nhíu mày, anh còn chưa kịp nhìn kỹ, xe đối phương đã nhanh chóng chạy vào trong.

La Văn Anh nhìn chăm chăm vào điện thoại di động một lúc, sau đó để điện thoại trở lại trong túi xách, lấy đồ rời đi.

Cô đi vào thang máy, cửa thang nhanh chóng khép lại, cùng lúc đó từ trong thang máy phía bên cạnh có một người đàn ông vội vã lao ra, về mặt Minh Tranh đầy lo lắng, nhưng vẫn là chậm một chút, cuối cùng chỉ đi lướt qua nhau. Anh đi đến trước cửa nhà La Văn Anh, đưa tay ấn chuông không buông, nhưng từ đầu đến cuối cũng không thấy ai ra mở cửa. Minh Tranh đưa tay vào trong túi áo, lúc này mới nhớ chìa khóa nhà của La Văn Anh đã để ở nhà, hôm nay không mang theo. Anh lại bấm số điện thoại La Văn Anh

một lần nữa, nhưng vẫn không có người nghe. La Văn Anh đi ra tiểu khu, ngồi vào trong xe Tống Cẩm Trác: “Đi thôi.”

Minh Trang đi thang máy xuống dưới lầu, lái xe vòng vòng muốn đi tìm La Văn Anh, trong lòng cũng biết chắc chắn cô đưa Tống Cẩm Trác về La gia, Minh Tranh càng hiểu rõ điều này là có ý nghĩa gì. Anh một mình vô lực gục xuống vô-lăng, điện thoại di động bên cạnh vẫn hiển thị đang thực hiện cuộc gọi.

Dĩ nhiên là ba mẹ La đối với Tống Cẩm Trác vô cùng hài lòng không chút phản đối, lúc này thấy La Văn Anh chịu dẫn người về, tranh thủ “rèn sắt lúc còn nóng” tỏ ý muốn định ngày kết hôn trước. La Văn Anh nhìn thấy bộ dạng hào hứng của mẹ La: “Mẹ, làm gì có lần đầu tiên gặp mặt chính thức đã muốn gấp rút đem con gả ra ngoài như vậy chứ?”

“Đứa nhỏ này, con...”

Tống Cẩm Trác cười cười kéo tay La Văn Anh qua: “Đây cũng là ý của anh, dù sao chúng ta cũng đã đến tuổi thành gia lập thất.”

Tống Cẩm Trác nói chuyện vẫn luôn dựa trên tình hình thực tế mà phân tích, mặc dù làm cho người ta nghe được có chút không thoải mái, nhưng là không thể không tiếp nhận sự thật. Đúng vậy, như thế này cũng rất tốt, vì kết hôn mà kết hôn, không hiểu được tình yêu sâu sắc, cho nên về sau cũng sẽ không bị tổn thương, người trước hay nói “t

ương kính như tân”, đại khái chính là như vậy đi?

Hôm sau, Tạ Nam bị một cuộc điện thoại gọi tới kêu vào phòng làm việc của Minh Tranh.

Trong lòng cô không yên, cũng biết sự tình giấu diếm không được, chính là vì biết rõ như vậy, cho nên mới dám mạo hiểm. Tối hôm qua Tạ Nam hơn nửa đêm không ngủ, đã sớm suy nghĩ thật tốt những lời cần nói, toàn bộ nhớ kỹ trong đầu. Gõ cửa phòng làm việc Minh Tranh, cô nhìn thấy Minh Tranh đang ngồi quay lưng về phía cửa, Tạ Nam dè dặt đi tới, mắt nhìn thấy một phần văn kiện đặt trên bàn làm việc.

“Lão đại.”

Minh Tranh xoay người, trong mắt là vẻ hung ác cô chưa từng gặp qua, Tạ Nam không khỏi ngẩn người, sợ hãi lùi về phía sau bàn làm việc ba bước: “Anh tìm em có việc?”

Minh Tranh chỉ hướng phần văn kiện: “Là cô cầm đi đưa cho Eve ký tên?”

“Đúng vậy.” Tạ Nam cũng không xem nội dung, trực tiếp thừa nhận. Đôi mắt Minh Tranh đốt lên một ngọn lửa đỏ rực, anh giơ văn kiện trong tay lên: “Nói, tại sao muốn làm vậy?”

Giọng nói Tạ Nam run rẩy, nhưng vẫn là đem những từ đã suy nghĩ kỹ nói ra: “Em thấy anh lo lắng như vậy, chuyện cho đến nước này, gần như không còn cách giải quyết nào tốt hơn, em muốn giúp anh, lão đại, nếu có hậu quả gì, em sẽ tự mình gánh vác, tuyệt đối không liên lụy anh.”

Tốt lắm, chỉ vài lời nói là muốn phải sạch sẽ, Minh Tranh đứng lên, hàm răng cắn chặt rồi buông ra: “Chuyện của tôi, dù thế nào cũng không lưu lạc đến mức phải bán đứng người phụ nữ của mình để giải quyết.” Minh Tranh ném phần văn kiện trong tay lên mặt Tạ Nam: “La Văn Anh là người phụ nữ của tôi, cô hãy nhớ cho kỹ, rút đi!”

221. Phiên Ngoại 31

Chương 31 : Minh Tranh cướp người

Bây giờ, cảm giác như bị người ta tát một cái vào mặt, gò má Tạ Nam đỏ bừng, hình như đau đến chảy máu. Cô đưa tay lên che mặt, không nghĩ tới Minh Tranh đột nhiên nóng nảy như vậy, càng không có nghĩ tới anh có thể nói ra những lời như vậy: “Lão đại?”

Minh Tranh duỗi ngón tay ra, không hề nhìn cô gật đầu một cái: “Đừng để tôi nói lần thứ hai, cút ra ngoài.”

“Lão đại.” Bàn tay Tạ Nam từ từ hạ xuống bên người, trên mặt hiện rõ ràng một mảng hồng, chính xác là do góc văn kiện kia gây ra, lúc này nửa bên mặt đều sưng phồng lên: “Chẳng lẽ anh còn có thể nghĩ đến biện pháp tốt hơn sao? Hơn nữa đó là ý kiến của chính La quản lí, tôi đem văn kiện đưa cho cô ấy kí xong, là chính cô ấy cầm đến bộ phận tài vụ, còn dặn dò tôi không được nói với anh. Bạn trai cô ấy là người có thể lực, nhất định là có biện pháp giúp đỡ Hào Khôn vượt qua khó khăn, lão đại, thương trường như chiến trường, chắc chắn là anh hiểu điều này?”

Minh Tranh cười lạnh, khề nhếch môi: “Nên thế nào hay không nên thế nào cần cô dạy tôi sao? Tạ Nam, có một số chuyện cô không nên biết quá nhiều, cô không sợ mình phải trả giá đắt, cũng không cần suy nghĩ bản thân mình có thể chịu đựng nổi hay không sao?”

“Lão đại, tôi nghĩ nên nói cho anh biết, dù Hào Khôn gặp chuyện không may nhưng tôi vẫn luôn đứng về phía anh.”

Minh Tranh giống như nghe được chuyện nực cười nhất thiên hạ, ngả người mình về phía ghế làm việc phía sau: “Tôi cần cô đứng về phía tôi sao? Với tôi mà nói, cô là cái gì?”

Đôi mắt Tạ Nam ngân ngấn nước, hình như là muốn khóc, Minh Tranh nói chuyện không chút lưu tình: “Đừng nghĩ tôi không biết rõ ý đồ của cô, còn có câu nói kia, Tạ Nam, cô cũng không tự nhìn lại bản thân mình, cô lấy cái gì so sánh cùng cô ấy?”

“Tôi chỉ thua La quản lí về gia thế.”

Minh Tranh hừ lạnh: “Theo như con người cô, không đầu cơ trục lợi, hi vọng được leo lên vị trí của cô ấy là ước muốn bấy lâu nay.”

Tạ Nam cắn chặt môi: “Tôi không cần so bì cùng La quản lí, hiện tại cô ấy có bạn trai rồi, tôi làm như vậy chỉ là muốn giúp anh thôi.”

Một câu nói của cô đâm trúng chỗ đau Minh Tranh, anh khề gật đầu, môi mỏng càng mím chặt, Tạ Nam bị anh nhìn chằm chằm đến nỗi run lên, Minh Tranh ngồi ở đó một hồi lâu không lên tiếng, Tạ Nam cho là có thể anh đã nghĩ thông suốt: “Lão đại, nếu đổi lại tôi là La quản lí, tôi cũng sẽ làm như vậy, bây giờ cô ấy là người quản lí cao nhất của Hào Khôn, chỉ cần khoát tay một cái sao không giúp đỡ chứ? Huống hồ cô ấy chỉ cần nói một câu, dễ dàng hơn so với việc anh chạy đôn chạy đáo.”

Minh Tranh đưa tay chỉ hướng cánh cửa: “Đi ra ngoài.”

Tạ Nam không dám cãi lần nữa, đem tài liệu rơi trên mặt đất lượm lại sau đó bước ra ngoài. Che đây toàn bộ trong nháy mắt, cô cuối cùng dùng sức thở ra cho hả giận, cửa ải này xem như qua, mặc dù giọng điệu Minh Tranh không chút thân thiện, nhưng thế nào cô cũng không gặp nguy hiểm. Thư kí Tiểu Chu đợi ở bên ngoài, gặp Tạ Nam tới nhanh chóng đi lên: “Cô không sao chứ?”

“Không sao.”

“Tôi nghe nói lão đại rất tức giận, coi cô như chỗ để xả giận phải không?”

Tạ Nam cầm lấy chén trà trên bàn uống một chút: “Sao lại không có chứ, yên tâm, tôi thật không sao.”

Sáng nay vừa đến công ty, Tiểu Chu liền nghe nói chuyện tùm lum, lá gan của Tạ Nam cũng thật sự quá lớn, vốn muốn tới đây xem kịch vui, không nghĩ tới Minh Tranh dạy bảo một trận như vậy sau đó để cô ta đi ra?

Tạ Nam còn thấy sợ hãi: “Hoàn toàn không sao, tôi cũng không thẹn với lương tâm mình, tôi làm vậy cũng vì muốn tốt cho công ty và lão đại.”

Tiểu Chu không nhịn được cười lạnh, bây giờ không có chuyện gì cũng coi như cô ta mạng lớn, chỉ sợ Minh Tranh sẽ tính sổ sau, càng tính càng tàn nhẫn. Không tới buổi trưa, những lời của Tiểu Chu liền được chứng minh. La Văn Anh nhìn lên màn hình máy vi tính đến gần người, tối hôm qua sau khi Tống Cẩm Trác về, La Văn Anh ở trong nhà, bà La lôi kéo cô nói huyền thuyên đến nửa đêm, tất cả đều nói rằng bà rất vừa ý Tống Cẩm Trác, đáng lẽ La Văn Anh phải vui vẻ mới phải, cô chọn được một người khiến cho ba mẹ không

tiếc lời khen ngợi, bảo rằng cô rất biết chọn người? Tổng Cẩm Trác nói, muốn chọn ngày đính hôn rồi thông báo ọi người bên ngoài biết, nhưng nhất định phải giải quyết xong mọi chuyện của Hào Khôn. Đương nhiên là La Văn Anh biết rõ anh ta nghĩ gì, cũng vui vẻ đồng ý.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa, khiến cho La Văn Anh đang thất thần phải giật mình: “Mời vào.” Tiểu Chu chạy nhanh như gió vào: “Eve, có tin tốt.” La Văn Anh thu hồi ánh mắt từ máy vi tính: “Bây giờ còn có thể có tin tức tốt gì sao?”

“Tạ Nam bị đuổi việc.”

La Văn Anh cũng không có tỏ vẻ giật mình nhiều: “Đuổi thì đuổi, em thấy hối tiếc sao?”

“Không phải.” Đôi tay Tiểu Chu nhào ra ở trên bàn làm việc: “Em biết được tin, lúc này lão đại rất là tức giận, không nói hai lời liền đuổi cô ta đi, hơn nữa cô ta còn bị những chuyện kia ghi vào hồ sơ, về sau chắc không công ty nào dám mượn cô ta đâu.”

“Cô ta dám làm, thì phải dám gánh lấy hậu quả và trách nhiệm nên có.”

“Eve.” Giọng nói Tiểu Chu có chút lo lắng: “Nhưng chuyện này cũng liên lụy đến chị, sẽ không có việc gì chứ?”

“Cũng không có việc gì chúng ta có thể nói trước được.” La Văn Anh kiên quyết né tránh chủ đề này: “Xem bộ dáng hừng khởi đi vào của em, chị còn tưởng rằng em trúng số độc đắc.”

“Cũng không phải như vậy sao? Mỗi ngày đều thấy cô ta giả bộ ở trước mặt em, em đã sớm không nhìn nổi rồi.”

Rầm! Đột nhiên cửa phòng làm việc bị đẩy ra, thậm chí có thể nói là bị đá văng ra, Tiểu Chu bị sợ xoay người một cái, sau khi nhìn rõ ràng là ai, vội vàng đứng thẳng: “Eve, em còn có chuyện, em đi ra ngoài trước.”

La Văn Anh gật đầu, Tiểu Chu cùng Minh Tranh đi ngược qua nhau, Tiểu Chu nhìn sắc mặt anh, chạy còn nhanh hơn so với lúc đi vào, nhất thời lo lắng nên không khống chế được hành động, lúc đóng cửa phát ra tiếng vô cùng lớn.

Minh Tranh đi tới đối diện La Văn Anh, giữa hai người phân cách bởi bàn làm việc rộng rãi, cô cũng không ngẩng đầu lên, Minh Tranh nghiêng nửa người trên ra ngoài, một tay dùng sức giữ chặt cổ tay của cô: “Không phải em định dùng bản thân để đổi Hào Khôn đấy chứ?”

“Tôi không cao thượng đến như vậy.” La Văn Anh tránh tay Minh Tranh ra: “Hơn nữa, việc sống còn của Hào Khôn liên quan gì đến tôi? ”

“Em dám nói em không phải là vì tôi?”

“Không phải.” La Văn Anh nói chắc như đinh đóng cột, Minh Tranh dứt khoát vòng qua bàn làm việc đứng ở trước mặt cô: “Nếu đã không phải, tại sao lại kí tên, em biết rõ ràng những văn kiện này không qua tay em.”

“Tôi không nghĩ nhiều như vậy, Tạ Nam mang qua tôi liền ký, căn bản là tôi không nhìn.” Có đánh chết La Văn Anh cũng không thừa nhận, một tay Minh Tranh nắm lấy bắp vai của cô : “Tôi không cần em phải như vậy.”

“Tôi đã nói là không liên quan gì đến anh.”

Minh Tranh dựa vào mép bàn của La Văn Anh. “Đã không liên quan gì tới tôi, như vậy Hào Khôn càng không đáng để em hi sinh bản thân, chuyện của riêng mình tôi tự có cách giải quyết, cho dù công ty bị thua lỗ, tôi cũng không có thể để em làm như vậy.”

“Anh muốn giải quyết như thế nào?” La Văn Anh kích động buột miệng nói ra: “Anh liều mạng nhiều năm như vậy, không phải là vì Hào Khôn sao?”

Minh Tranh nâng mắt lên nhìn nhìn vào đáy mắt La Văn Anh: “Muốn em thừa nhận một chuyện khó khăn như thế sao?”

La Văn Anh nhếch miệng: “Đừng suy nghĩ, chuyện của Hào Khôn rất nhanh sẽ qua.”

“Cho nên, em đáp ứng yêu cầu của Tổng Cẩm Trác?”

“Chuyện này không có liên quan đến anh ấy, anh ấy cũng không nói với tôi bất kỳ yêu cầu gì.” Hai tay La Văn Anh để ra phía sau, cô xoay người đi về phía cửa sổ sát đất: “Minh Tranh, là tôi kéo anh ấy vào chuyện này.”

Minh Tranh lấy hộp thuốc lá ra, La Văn Anh nghe được tiếng quẹt lạch cạch phát ra từ hộp diêm, mùi khói thuốc phảng phất bên mũi: “Em quyết định cùng ở cùng hắn ta thật sự?”

La Văn Anh gật đầu, Minh Tranh nhìn vào mắt cô: “Cho tôi lý do.”

“Không cần lý do.”

Minh Tranh dùng sức nhấp điều thuốc: “Em không nói tôi cũng biết.” Rồi nâng người dậy một chút. “Nhưng em nhớ kỹ, chuyện của cá nhân tôi không đến lượt em tự quyết định mọi việc.”

La Văn Anh nghe thế, xoay người sang nhìn anh: “Tôi nói rồi, không liên quan gì tới anh.”

Minh Tranh đưa tay dụi tắt phần còn lại của điều thuốc: “Văn Anh, em cũng đừng cho rằng mọi chuyện đều thuận lợi như em tưởng.”

La Văn Anh thấy anh đứng thẳng người, cũng không quay đầu lại cứ thế đi về phía cửa ra ngoài. La Văn Anh dựa vào cửa sổ, ánh mắt nhìn bóng lưng vừa đi ra của Minh Tranh chằm chằm, cô biết rõ, đi tới nước này đã không thể quay đầu lại, đây là cô quyết định thay Minh Tranh.

Sau khi La gia bên này khôi phục lại như lúc ban đầu, Tổng gia liền rùm beng lên, bắt đầu thu xếp, Tổng Cẩm Trác giữ vụ án của Hào Khôn trong tay, chờ giải quyết xong sau đó mới bàn chuyện cưới hỏi cùng La Văn Anh.

La Văn Anh đáp ứng bà La về nhà ăn cơm, sau khi tan việc từ Hào Khôn, cô lái xe đi ra ngoài, bất ngờ lại nhìn thấy xe của Minh Tranh ở trước cửa nhà. Cô kinh ngạc lấp bắp, cũng không kịp đem xe ngừng lại đằng hoàng, cầm lấy túi đi vào La gia, mới tới cửa liền nghe bên trong truyền đến âm thanh hỗn loạn. La Văn Anh không kịp thay giày, cô đi vào phòng khách, quả nhiên là thấy Minh Tranh đứng ở bên cạnh ghế sofa, hiển nhiên là ông bà La không hoan nghênh anh, ngay cả câu chào hỏi tối thiểu cũng không có, chớ nói chi là mời anh ngồi.

Có lẽ trước đó Minh Tranh đã nói gì đó, xem sắc mặt hai vị trưởng bối cũng có thể đoán ra được, La Văn Anh đi đến sau lưng Minh Tranh, cảm thấy dáng người anh quá đồi cao lớn, thân thể cô độc đứng một mình ở đó chịu đựng tất cả. Bà La thấy La Văn Anh đi vào không khỏi hừ lạnh: “Cậu nghĩ chúng tôi đồng ý để cậu cùng Văn Anh qua lại lần nữa sao? Không ngại nói cho cậu biết, thời gian kết hôn của Văn Anh cùng Cẩm Trác cũng đã tới gần, Minh Tranh, trước kia Văn Anh kết đôi cùng cậu không thành, bây giờ cậu cần gì phải hạ mình như vậy?”

“Chuyện trước kia là con không đúng, con

không quý trọng cô ấy.” Bên trong phòng khách to lớn vang lên giọng nói của Minh Tranh: “Con hi vọng hai bác có thể cho con một cơ hội.”

Bà La chẳng thèm ngó ngang tới: “Tôi sẽ không để cho con gái mình mạo hiểm lần thứ hai, hưởng hồ lân này, Cẩm Trác cũng là người Văn Anh đã chọn.”

“Cô ấy cũng không hề yêu hắn, chắc bác cũng nhìn ra được.”

Bà La vô cùng tức giận: “Tôi không nhìn ra, tôi cũng không hiểu những người trẻ tuổi các cậu yêu hận ra sao, tôi chỉ biết rõ tôi tôn trọng quyết định của con gái mình.”

Minh Tranh nghe được tiếng bước chân, thấy người đứng ở sau là La Văn Anh, anh muốn giữ chặt tay của cô, lại bị cô né tránh, Minh Tranh hi vọng cô có thể đứng về phía mình: “Văn Anh đáp ứng Tổng Cẩm Trác là bởi vì chuyện của Hào Khôn, chẳng lẽ hai bác cứ quyết định qua loa cuộc hôn nhân của cô ấy như vậy sao?”

Ông bà La ngơ ngác nhìn nhau, nét mặt bà La lộ vẻ do dự nhìn về phía La Văn Anh đang đứng.

Giữa lòng mày cô nhú lại: “Minh Tranh, anh đang nói bậy bạ gì đó?”

“Tôi không nói nhưng chắc trong lòng em rất rõ, tôi sẽ không nhượng bộ em một chút nào nữa.”

Sắc mặt bà La càng lúc càng xấu đi: “Minh Tranh, coi như cậu nói có lý, nhưng đây cũng là quyết định của chính Văn Anh.”

Minh Tranh nhìn về phía La Văn Anh: “Tôi cũng đã như vậy, em còn không tin tưởng tôi lần nữa sao?”

“Minh Tranh, anh đi đi.” La Văn Anh không biết phải nói bao nhiêu lần nữa thì anh mới có thể hiểu: “Chúng ta là không thể nào, đã sớm là không thể nào.”

Bà La gọi một tiếng, ra hiệu cho người làm ra tiễn khách. Minh Tranh cũng không nói gì thêm, La Văn Anh lên lầu trước, một lúc lâu sau bà La mới đi vào phòng của cô: “Lời nói ban nãy của Minh Tranh là có ý gì?”

“Gì cơ ạ?”

“Đừng có giả vờ trước mặt mẹ, Văn Anh, lúc này nó còn chưa đi, mẹ thật không biết trong lòng con nghĩ như thế nào.”

La Văn Anh ôm gối ôm ngồi ở mép giường, bà La thấy cô không lên tiếng, liền mở miệng nói: “Nó lúc thì thế này lúc thì thế khác, coi như mẹ tin tưởng giữa các con có cảm tình, nhưng mẹ không yên tâm, mẹ thà rằng con cứ sống một cuộc sống an nhàn bình thường.”

“Con biết rõ.”

“Chuyện này cũng đừng kéo dài nữa, ngày kia là cuối tuần, mẹ sẽ gọi điện thoại cho Tiểu Trác.”

La Văn Anh ăn cơm tối cũng không xuống lầu, sau đó đứng ở bên cửa sổ, thấy rất khuya Minh Tranh mới trở về, La Văn Anh biết rõ chắc là ba mẹ sẽ không kiên trì, cô nín chặt lòng mình, hà tất phải làm như vậy? Trước kia cô luôn mong muốn Minh Tranh có thể quyết định rõ ràng một chút, lúc này anh đã quyết tâm, nhưng cô lại không cách nào quay đầu được.

Hôm nay cuối tuần, Tổng Cẩm Trác tạm thời có chuyện, để tài xế đưa ông bà Tổng đến nhà hàng trước, anh cũng gọi điện thoại chào hỏi với La Văn Anh một chút.

La Văn Anh cùng ba mẹ Tổng Cẩm Trác đi vào phòng bao dưới sự hướng dẫn nhân viên phục vụ, tuy Tổng Cẩm Trác không có ở đây, nhưng bà Tổng rất biết điều chỉnh không khí, La Văn Anh ngồi đó có vẻ không hợp với đám người, giống như chuyện vui mừng náo nhiệt như thế không liên quan tới cô.

“Gần đây tôi cùng với mấy bà bạn nhàn rỗi đan áo len, chờ con của Cẩm Trác được sinh ra, có cả quần áo cho nó nữa.” Vô thức đem đề tài câu chuyện đi xa như vậy.

La Văn Anh cố gắng hòa nhập vào bầu không khí này, đột nhiên cửa phòng bao bị mở ra, cô nghe thấy một âm thanh khác thường truyền đến tai, ngẩng đầu lên mới phát hiện ra Minh Tranh đang đứng bên cạnh mình, cô sợ đến nỗi thiếu chút nữa làm rơi chén trà trong tay xuống đất: “Anh... sao anh lại ở đây?”

Ông bà La lạnh mặt, bà Tổng thấy Minh Tranh liền nhanh chóng che chở cho La Văn Anh: “Anh tìm Văn Anh có chuyện gì sao?”

Minh Tranh bắt lấy cánh tay của La Văn Anh, lần này đến phiên mọi người ở đây thay đổi nét mặt.

“Minh Tranh, đây là ý gì chứ?” Bà La giận đến nỗi sắc mặt xanh mét, sợ anh phá rối chuyện tốt.

“Văn Anh, rời khỏi nơi này với anh.”

Đúng là điên. La Văn Anh ra sức giãy dụa: “Minh Tranh, anh mau buông ra!”

Chuyện này là sao đây?

Minh Tranh thấy cô ngồi bất động, dứt khoát xoay người đưa tay ôm bờ vai La Văn Anh nhắc cô lên, lúc này bà Tổng mới quát lên: “Đây là người nào hả, chuyện này là sao?”

Sắc mặt La Văn Anh đỏ lên, dù thế nào cô cũng không nghĩ đến, dựa vào tính cách của Minh Tranh lại làm ra chuyện như vậy, cô hoàn toàn không hề đề phòng chuyện này, Minh Tranh ép đến vậy nhưng cô vẫn không chịu đi, anh ghé môi mỏng tiến đến bên tai La Văn Anh nói vài câu. La Văn Anh ngẩn người, ánh mắt cô nhìn Minh Tranh đầy vẻ phức tạp, sau đó đẩy tay anh ra, quay ra nói với những người đang nghiêm mặt ở đây: “Thực xin lỗi, con có việc cần ra ngoài một chuyến, chuyện ngày hôm nay con rất xin lỗi.”

“Văn Anh!” Bà La vô cùng tức giận: “Không cho phép đi.”

Minh Tranh bước đi ra ngoài, lại quay đầu lại dắt tay La Văn Anh đi theo.

222. Phiên Ngoại 32

Chương 32 : Làm sao em biết, anh không yêu em?

La Văn Anh cũng biết lúc này nếu rời đi, sẽ để lại cho cha mẹ một cục diện rối rắm đến cỡ nào, nhưng lòng của cô không ở đây, cũng không muốn bị mọi người thay nhau xét hỏi. Minh Tranh nắm chặt tay La Văn Anh nhanh chóng mang cô đi xuyên qua hành lang, Dù sao La gia cũng là gia đình có máu mặt, mẹ La dù có tức giận đến mức hận không thể đứng dậy chạy lấy người, cũng không thể làm cho cục diện trước mắt càng căng thẳng, bà còn phải trong khoảng thời gian ngắn nhất tìm một lý do tốt để bao che cho hành động bỏ đi vừa rồi của La Văn Anh.

“Minh Tranh, anh làm cái gì vậy?” La Văn Anh bị anh kéo tới bước đi lảo đảo, Minh Tranh vẫn nắm chặt tay cô không buông, anh đem La Văn Anh thẳng một đường ra khỏi khách sạn, sau đó nhét cô vào ghế lái phụ.

La Văn Anh tự giác thắt chặt dây an toàn, xe chạy như bay ra ngoài may mắn vừa kịp lúc cô thắt dây an toàn, La Văn Anh ngồi yên trên ghế, ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Minh Tranh chuyên chú di chuyển vô-lăng.

Hai người im lặng hồi lâu không ai mở miệng, mãi cho đến khi Minh Tranh chạy xe hướng lên trên núi. Điện thoại di động của La Văn Anh đổ chuông, cô nhìn trên màn hình hiển thị là Tổng Cẩm Trắc, nghĩ muốn cùng anh ta giải thích vài câu, nhưng La Văn Anh còn chưa kịp ấn nghe, điện thoại đã bị Minh Tranh đoạt lấy rồi bấm tắt.

“Anh!” La Văn Anh thấy anh vung tay đem di động của mình quăng ra ghế sau, cô cố gắng ổn định cảm xúc: “Vừa rồi ở khách sạn anh nói vậy là có ý gì?”

Minh Tranh mím môi thành một đường viền mỏng, La Văn Anh nắm chặt dây an toàn: “Anh không nói rõ ràng với em, thì hãy đưa em trở về.”

Minh Tranh một cước đạp mạnh chân ga, bất thành linh mở cửa sổ xe, gió lạnh nhanh chóng tạt vào mặt xuyên qua mũi cô, La Văn Anh cảm giác được hô hấp như bị ai đó bịt kín lại, Minh Tranh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cứng đờ, lại đem cửa sổ xe kéo lên.

Xe đột ngột đổi hướng về phía sau, rồi dừng lại ở giữa đường.

La Văn Anh cảm thấy dạ dày không được khỏe, hình như có cái gì đó mắc nghẹn lại giữa cổ họng, cô đưa tay đẩy cửa xe ra đi xuống, Minh Tranh cũng đi theo phía sau cô. Anh đưa chai nước khoáng cho La Văn Anh, cô liền uống vài ngụm, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút : ” Thật ra, không cần phải tuyên bố phá sản.”

Minh Tranh liếc mắt qua nhìn cô một cái, hai chân đứng dựa vào mui xe :”Anh biết.”

“Vậy vì sao anh muốn nói với em những lời đó?”

“Anh chỉ nói cho em biết quyết định của anh mà thôi.” Minh Tranh lấy ra điều thuốc đốt lên. “Mặc dù em đã thay anh kí tên lên xấp văn kiện kia, nhưng chuyện này lại không liên quan đến em, cho nên anh càng không thể kéo em xuống nước.”

La Văn Anh quay mặt nhìn anh : “Hiện tại em đã xuống nước rồi.”

“Nhưng em đã quên một chuyện.”

La Văn Anh đột nhiên nhìn thẳng vào mắt Minh Tranh. “Chuyện gì?”

“Sáu tháng trước ban giám đốc Hào Khôn đã ra một quyết định vào chế độ quyền sở hữu, nếu số tiền trên hai trăm vạn thì phải thông qua anh hoặc là các cổ đông khác thì mới có thể qua tay, nói cách khác, văn kiện mà em kí tên tuy rằng đã đưa đến phòng tài vụ, nhưng chỉ cần xem xét lại thời điểm vẫn có thể điều tra ra là không có hiệu lực, hoặc là, cứ trực tiếp đổ lên đầu anh cũng được.”

Minh Tranh nói xong lời cuối cùng, trong mắt dần dần chuyển thành ý cười, chẳng qua bị vẻ ưu thương che lấp, khiến người khác nhìn vào cảm thấy lo âu.

“Vì sao có quy định như vậy mà em không biết?”

“Chỉ là không có công bố ra bên ngoài mà thôi, nhưng nó quả thật tồn tại.”

La Văn Anh lắc đầu: “Em không tin, trước khi vụ án được xử lý cũng không có nghe qua, vì cái gì bây giờ anh mới nói?”

Ánh mắt Minh Tranh nhìn chăm chú vào mắt cô như dò xét, La Văn Anh còn đang chờ anh trả lời, Minh Tranh hít vào một hơi thuốc cuối cùng. “Em nói ký là ký, không vì Hào Khôn lại càng không phải vì anh, em hiện tại khẩn trương như vậy làm cái gì? Đối với em mà nói đây là chuyện tốt, không cần để Tổng Cẩm Trác nhúng tay vào, cũng không cần phải quan tâm nói chuyện yêu đương với hắn, thật tốt đúng không?”

Trong lòng La Văn Anh tràn đầy lo lắng. “Hiện tại làm sao đây?”

“Thuận theo tự nhiên đi.”

“Anh chẳng lẽ không lo lắng một chút nào sao?”

Minh Tranh cong chân trái lên, ánh mắt vẫn dán trên khuôn mặt La Văn Anh : “Cuối cùng em cũng thừa nhận lo lắng cho anh?”

“Việc này không quan trọng.” La Văn Anh không hiểu nổi, đã đến thời điểm ngàn cân treo sợi tóc mà anh còn quan tâm đến loại việc này. Minh Tranh đưa tay vòng qua thắt lưng La Văn Anh, bỗng nhiên dùng sức kéo cô vào lòng mình. “Với anh mà nói, chuyện này so với cái gì cũng đều quan trọng.”

Tiếng nói vừa dứt, đôi môi mỏng đã áp lên môi La Văn Anh, cô trợn tròn mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần từ đang được phóng đại của Minh Tranh phía trước, hai cánh tay anh dán chặt sau lưng cô, La Văn Anh nghe tiếng tim mình đập thình thịch như trống đánh, cảm giác này lúc ở bên Tổng Cẩm Trác là chưa từng có.

Quả nhiên trong lòng cô cất giấu ai, chỉ cần một câu nói hay một cái đụng chạm của người đó, thì bức tường thành trong lòng sớm đã không chịu nổi. La Văn Anh vô cùng buồn bực, đã từng nghĩ suốt cuộc đời sau này có thể sẽ kết hôn với người mà mình không thương, chỉ cần cả hai không ghét bỏ nhau ,đối mặt với nhau cũng sẽ không cảm t

hấy thống khổ, nhưng suy cho cùng có thể đổi lấy được hạnh phúc thật sự hay không? Hay là muốn để cho chính mình ngày sau hiểu được, cái gọi là tâm như tro tàn?

Lòng bàn tay Minh Tranh đặt ở sau gáy La Văn Anh, trong lòng cô có loại cảm giác như được lấp đầy, đến tột cùng, có phải là cả hai bọn họ đều rất cố chấp hay không?

Nụ hôn vụn vặt hiếm có này như bí mật mang theo sự dịu dàng cùng quyến luyến, hai tay La Văn Anh chống trước ngực Minh Tranh khẽ đẩy nhẹ, lúc này anh mới buông tay, nhưng cánh tay lại đổi sang ôm thắt lưng cô, La Văn Anh không thể không bị anh ôm chặt ở trong ngực.

“Em muốn cứ như vậy là xong mọi chuyện hay sao?” Minh Tranh áp trán mình lên trán La Văn Anh, hô hấp nóng rực nhẹ thở ra trên mặt cô.

“Em không tìm thấy biện pháp nào tốt hơn còn có thể làm cho bản thân dễ chịu một chút.” La Văn Anh vẫn đứng trước mặt anh không nhúc nhích :”Em chỉ có thể thay mình quyết định như vậy.”

Minh Tranh ôm cô càng chặt. “Còn có một biện pháp khác rất tốt, chúng ta ở cùng một chỗ.”

La Văn Anh không mở miệng, không đáp ứng, nhưng cũng không giống như trước đây kịch liệt phản đối.

Minh Tranh đưa tay nâng mặt cô lên, để cho cô nhìn mình : “Chúng ta kết hôn đi, không cần cùng người khác gượng ép chấp vá, nửa đời sau còn dài như vậy,nếu vẫn không tìm được người mình yêu thì phải tiếp tục như thế nào?”

La Văn Anh chưa bao giờ nghe Minh Tranh nói chuyện như vậy, cô cũng thuận theo hỏi tới :”Vậy còn anh, anh không tìm được người mình yêu, tùy tiện muốn kết hôn với em chẳng lẽ anh có thể hạnh phúc sao?”

“Em làm sao biết anh không thương em?” Minh Tranh nói xong, nhìn cô không dời mắt . La Văn Anh cảm thấy đầu óc lơ mơ, xương cốt toàn thân như bị đông cứng , trái tim nhảy lên kịch liệt rồi lại như ngừng đập, nếu không phải ánh mắt Minh Tranh quá mức chân thật, cô chắc chắn sẽ nghi ngờ có phải mình đã nghe lầm hay không?

La Văn Anh muốn tránh ánh mắt anh, Minh Tranh lại giữ chặt khuôn mặt cô không cho cô có cơ hội trốn tránh :”Em nói cho anh biết, em làm sao vẫn luôn khẳng định anh không thương em?”

La Văn Anh nhẹ cong khóe môi : “Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng nói.”

Lời nói này, Minh Tranh nghĩ đến Phó Nhiễm khi đó cũng đã từng nói qua.

Bàn tay đang nâng mặt cô chậm rãi hạ xuống, Minh Tranh mệt mỏi cười nhạt : “Anh cho rằng ngày thường ở chung với nhau, tâm tư anh như thế nào em cũng có thể hiểu được, cho dù anh vẫn chưa nói, trước đây anh cũng không có cách nào xác định, nhưng cảm giác anh đối với em, em thật sự một chút cũng không rõ?”

La Văn Anh nhìn anh buông lỏng tay xuống hai bên thân,cô đến đứng cạnh anh, dựa vào mui xe : “Bây giờ nói điều này còn có thể làm được gì? Minh Tranh, trong đoạn tình cảm này em vẫn luôn ở vào thế yếu, so với anh em là người yêu trước, thời gian chờ đợi so với anh cũng dài hơn, cho nên đến thời điểm kết thúc cũng sẽ giống như vậy, nhất định em so với anh phải là người ra đi trước.”

Minh Tranh lần nữa giữ chặt tay cô :”Có phải anh nói với em còn chưa đủ rõ ràng hay không?”

La Văn Anh rũ mắt xuống : “Em chỉ là...” Cô nặng nề thở dài :”Có lẽ thời gian chờ đợi anh quá dài, em ngược lại đã mất đi dũng khí.”

Minh Tranh đem cô ôm vào trong ngực : “Vậy em đừng làm gì nữa hết, anh đây đã có đủ dũng khí, nếu em không đủ anh chia cho em một nửa.”

Khóe miệng cô nhin không được cong lên, nhưng rồi lại lo lắng. “Hào Khôn thì sao? Nếu nghiêm trọng có thể sẽ phải ra tòa.”

“Hào Khôn trải qua không ít sóng to gió lớn đâu phải chỉ có lần này, nếu bởi vậy mà bị hủy, cho dù em muốn dùng chính mình để cứu vãn cũng vô ích.”

La Văn Anh cảm thấy trong lòng bỗng nhiên được nhẹ nhõm, lời anh nói truyền vào tai cô tựa như gió xuân tươi mát, Minh Tranh nắm chặt tay cô đứng ở lưng chừng núi :”Văn Anh, chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian...”

Lúc lái xe đưa La Văn Anh về La gia thì đã là 10 giờ tối.

Minh Tranh nắm chặt tay La Văn Anh. “Anh đi vào cùng em.”

“Không cần, tự em sẽ nói rõ ràng.” La Văn Anh rút tay về. “Ba mẹ em chắc còn rất tức giận, vẫn nên từ từ đi.”

Minh Tranh vẫn chưa rời đi, nhìn thấy La Văn Anh xuống xe đi vào La gia, anh ngồi ở bên trong xe, trong lòng cảm thấy chưa bao giờ được vui vẻ như lúc này. La Văn Anh mở cửa ra, quả nhiên nhìn thấy ba mẹ đang ngồi trên ghế sofa, cô không lên tiếng đi về phía nhà bếp rót ly nước, sau khi uống xong mới đi về phía hai người.

Mẹ La không giữ được bình tĩnh. “Con có biết mình đang làm gì hay không?”

“Con biết.” La Văn Anh trả lời rõ ràng.

“Biết mà con còn đi cùng Minh Tranh?” Mẹ La nhìn thấy bạn già bên cạnh không nói gì, bà không vui tròng mắt hướng La Văn Anh. “Con bảo mẹ phải ăn nói với Tổng gia như thế nào, lúc sau Cẩm Trác có đến, gọi điện thoại cho con cũng không gọi được, Văn Anh, con muốn mẹ nói con làm sao đây?”

La Văn Anh ngồi lên ghế sofa. “Ba, mẹ, con muốn cùng Minh Tranh thử bắt đầu lại.”

“Con nói cái gì?” Mẹ La khó có thể tin được, giọng cao giọng. “Văn Anh, con không hồ đồ chứ?”

La Văn Anh cắn cắn môi. “Con thật sự nghiêm túc, một lần cuối cùng, để chúng con thử xem có được không?”

“Con nghĩ cũng đừng nghĩ.” Mẹ La không nói hai lời. “Con muốn nói con nhìn trúng người khác cũng được, cho dù không phải là Tổng Cẩm Trác, mẹ cũng sẽ tôn trọng lựa chọn của con, nhưng chỉ riêng Minh Tranh là không được.”

“Mẹ, chuyện từ hôn năm đó con không để ý nữa, mẹ để cho chúng con thử một lần được không?”

“Con không để ý nhưng mẹ thì có, con gái của ta còn không có thấp giá đến mức gọi thì đến đuổi thì đi.”

Sắc mặt La Văn Anh bởi vì kích động mà đỏ lên. “Chuyện này cùng chuyện năm đó không có quan hệ gì, tụi con hiện tại là có tình cảm thật sự, con nghĩ nên in hình một cơ hội.”

Mẹ La hít sâu một hơi, sau một lúc lâu mới hòa hoãn lại. “Mẹ tuyệt đối không đồng ý, còn có, con nhanh chóng từ bỏ công việc kia ẹ, vết sẹo còn chưa lành hẳn con liền quên đau rồi phải không?”

Tính khí La Văn Anh cũng ngang ngược. “Con sẽ không thôi việc, người phải kết hôn là con, ai thích hợp chỉ có con mới hiểu rõ nhất.”

Nói xong, không nói hai lời liền lên lầu.

Mẹ La chỉ tay về phía hành lang, hướng người bên cạnh nói. “Ông cũng không quan tâm mặc kệ nó, cái này gọi là chuyện gì đây hả, tôi làm sao ăn nói với Tổng gia?”

La Văn Anh trở về phòng, mở điện thoại lên lại, cô cân nhắc giờ này hẳn là Tổng Cẩm Trác vẫn chưa ngủ, gọi qua quả nhiên bên kia rất nhanh nghe máy.

“Alo.”

“Alo,” La Văn Anh nghe được tiếng nói rồi mới mở lời. “Cẩm Trác, chuyện hôm nay thực xin lỗi.”

“Không việc gì, em không sao chứ?”

“Không sao,” La Văn Anh sau khi suy nghĩ một chút thấy vẫn là nên nói ra. “Ngày mai chúng ta gặp mặt đi, em có chút chuyện muốn nói với anh.”

Tổng Cẩm Trác bên kia dừng một chút, La Văn Anh cảm thấy áy náy, cô nghe giọng Tổng Cẩm Trác truyền đến. “Được, ngày mai anh không có việc, đến lúc đó em gọi điện thoại cho anh.”

Vừa cúp máy, điện thoại liền vang lên, vừa nhìn màn hình hiển thị, La Văn Anh vội nghe máy. “Alo.”

“Mới điện thoại với ai?”

“Anh về đến nhà rồi sao?”

Bên trong điện thoại truyền đến tiếng đóng cửa xe. “Vừa tới nhà.”

La Văn Anh ngồi trở lại mép giường, nhìn bóng đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ, hai người nói chuyện một lúc, sau lại chúc nhau ngủ ngon rồi mới cúp máy. Hôm sau, La Văn Anh tỉnh dậy rửa mặt rồi xuống lầu, cô hiếm khi ăn sáng ở nhà, thấy ba mẹ đang ngồi ở trước bàn ăn, cô đi qua chào hỏi. “Ba mẹ, chào buổi sáng.”

Sắc mặt mẹ La rất khó coi, còn không chờ La Văn Anh ngồi, bà buông đôi đũa trong tay xuống. “Cầm Trắc đã xảy ra chuyện con biết không?”

La Văn Anh xoay người lại, cố giữ bình tĩnh. “Xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi nhận được điện thoại của dì nó, nói nó muốn giúp che đậy vụ án của Hào Khôn, lại nhận được một bức thư nặc danh tố cáo, bây giờ lại làm cho chính nó bị liên lụy phiền phức.” Khẩu khí mẹ La sắc bén, lời nói lộ ra vẻ bất mãn rõ ràng.

La Văn Anh không tin. “Tại sao có thể như vậy?”

“Còn không phải hỏi con?”

Trong lời nói mẹ La vẫn còn tức giận. “Chuyện Hào Khôn các người lại đi phiền toái đến Tổng Cầm Trắc làm cái gì? Bây giờ con lại nói phải cùng Minh Tranh bắt đầu lại một lần nữa, con còn mặt mũi đi ăn nói với Tổng Cầm Trắc hay sao?”

La Văn Anh á khẩu không trả lời được, ngược mắt lên đối diện với ánh mắt của cha mẹ. Mẹ La là vì chuyện tốt bị phá hỏng, trong lòng vẫn không có chỗ để trút ra. “Chính con suy nghĩ lại cho thật tốt, trước kia ‘tê ngã’ đến ‘đầu rơi máu chảy’, hiện tại khó khăn lắm mới có một người đàn ông vì con mà ngay cả tiền đồ đều không màng, con còn muốn tiếp tục hồ đồ nữa có phải không?”

La Văn Anh đẩy chén ra. “Con không ăn nữa.”

Mẹ La thấy cô đứng lên. “Hôm nay cũng không cho phép con đi, ngoan ngoãn ở nhà ẹ, công việc ở Hào Khôn mẹ sẽ thay con từ chối.”

“Con có hẹn với Tổng Cầm Trắc ở bên ngoài.”

Mẹ La vừa nghe, vội vàng dặn dò. “Được được, đi giải thích với Tổng Cầm Trắc, người ta đối với con thật tốt, cũng đừng giả vờ nhìn không thấy.”

La Văn Anh thuận miệng trả lời có lệ. “Con biết.”

Tâm tình vừa phức tạp lại không yên, La Văn Anh lái xe hẹn Tổng Cầm Trắc ở bên ngoài, anh đến sớm hơn cô, xem ra thật sự là không có việc gì rảnh rồi đến phát chán. La Văn Anh nhìn thấy Tổng Cầm Trắc đang nhàn nhã ngồi trên miếng đệm, mỗi bước đến gần trong lòng càng thêm áy náy.

La Văn Anh ngồi vào chỗ đối diện hẳn. “Hôm nay thế nào lại rảnh rồi?”

“Tự cho phép mình nghỉ ngơi một ngày.”

Thấy anh hoàn toàn không có ý đề cập đến việc kia, La Văn Anh nói trước. “Chuyện của anh em có nghe nói.”

Tổng Cầm Trắc nhú mày lại. “oh, nhà anh truyền tin cũng nhanh thật.”

“Thực xin lỗi.”

“Không liên quan đến em.” Tổng Cầm Trắc đứng dậy rót trà cho La Văn Anh. “Đã ăn sáng chưa? bụng rỗng uống trà đối với dạ dày không tốt.”

“Có phải rất nghiêm trọng hay không?” La Văn Anh nghĩ nghĩ. “Minh Tranh nói đã loại em ra khỏi chuyện này, Cầm Trắc, anh chỉ mới bắt đầu nhúng tay vào, hẳn là cũng có thể tự mình phủ bỏ sạch sẽ mà phải không?”

Ánh mắt Tổng Cầm Trắc dò xét. “Em vì sao không cho anh giúp đỡ Hào Khôn?”

“Em cùng Minh Tranh đều cảm thấy chuyện này không liên quan đến anh.” La Văn Anh nói xong câu đó, không khỏi chột dạ, Tổng Cầm Trắc nghe vậy, khóe miệng cong lên cứng

nhắc. “Vây, với em có liên quan sao?”

La Văn Anh nắm chặt chiếc cốc tử sa trong tay. “Em hôm nay hẹn anh ra đây, chính là muốn cùng anh nói rõ ràng, Cẩm Trác, thật ra từ đầu đến cuối em đối với chuyện tình cảm này đều không toàn tâm toàn ý, em vốn nghĩ cứ như vậy thôi, nhưng trong lòng lại luôn cảm thấy thiếu một thứ gì đó, khẳng định là không giống với phần tình cảm này. Em nghĩ, muốn tìm nó đem trở về.”

“Minh Tranh chính là một thứ còn thiếu trong lòng em đúng không?”

La Văn Anh không chút do dự gật đầu. “Từ lúc yêu anh ấy đến bây giờ, trong lòng em vẫn luôn có một chỗ trống, trước giờ vẫn không ai có thể thay thế được.”

“Phải không?” Tống Cẩm Trác có chút dăm chiêu. “Em không sợ sẽ lại bị tổn thương?”

“Em không muốn cứ như vậy mà tê liệt cảm xúc.” La Văn Anh vuốt nhẹ miệng cốc. “Tổn thương thì cứ tổn thương đi, nhân lúc còn trẻ, còn cơ hội để làm lành vết thương.”

Nét mặt Tống Cẩm Trác lộ vẻ cô đơn. “Trước khi em nói những lời vừa rồi, anh nghĩ em ít nhất còn có thể nói...nếu không thì anh ở lại bên cạnh em đi, coi như bồi thường cho anh.”

La Văn Anh cười cười. “Mắc nợ anh, sao có thể dùng một phần tình cảm không chân thật này mà bồi thường được?”

Tống Cẩm Trác cười lên. “Em không thể nói dối một lần sao, nhất định phải nói rõ ra như vậy, anh cảm thấy mị lực cá nhân của chính mình cũng không tệ lắm.”

“Những cái đó tất cả đều không liên quan nhau.” La Văn Anh dựa lưng vào ghế. “Ở trong mắt của em, yêu một người, bất luận là ai đều không thể so sánh với anh ấy, cho dù đối phương có ưu thế hơn anh ấy gấp trăm ngàn lần đi chăng nữa.”

Tống Cẩm Trác gật gù đầu, trong mắt xẹt qua một tia buồn bã. “Minh Tranh thực hạnh phúc.”

“Anh cũng sẽ gặp được, tin em.”

Bàn tay Tống Cẩm Trác nắm chặt chén trà. “Em nói câu này anh rất tán đồng, cũng có thể cảm nhận được toàn bộ, em nói Minh Tranh chính là một góc khuyết trong lòng em, người khác không cách nào thay thế được, anh cũng giống vậy, nhưng góc khuyết trong lòng anh, e là trên đời này sẽ không có một ai có thể lấp đầy.”

“Đừng nghĩ như vậy...”

Tống Cẩm Trác cắt ngang lời La Văn Anh. “Anh không cần an ủi, trong lòng anh đều hiểu được.”

Ánh mắt hắn lần nữa nhìn về phía La Văn Anh. “Em không sợ gia đình em sẽ không chấp nhận Minh Tranh sao?”

“Làm sao lại không sợ?” La Văn Anh cố gắng nói bằng giọng thoải mái. “Huống hồ mẹ em vẫn thích anh.”

“Nếu như vậy, còn không bằng dứt khoát theo anh ở cùng một chỗ.”

La Văn Anh vén tóc ra phía sau tai. “Ba mẹ em vẫn để ý chuyện năm đó Minh Tranh từ hôn, nói đúng hơn là vấn đề thể diện, có thể qua được cửa ải này, kỳ thật căn bản cũng không còn chuyện gì khác.”

“Có thể nói cho anh biết, thái độ của em vì sao lại đột nhiên chuyển biến nhanh như vậy không?”

“Em nghĩ, nguyên nhân lớn nhất vẫn là ở chính mình, càng cố gắng muốn thân cận với anh, em lại càng không thể khống chế nổi bản thân, em sợ sau này trong lòng dần dần sẽ trở nên vô cảm.” Hơn nữa, lời nói ngày hôm qua của Minh Tranh chính là kíp nổ châm ngòi rất tốt.

Tống Cẩm Trác nhấp một ngụm trà. “Đáng tiếc, anh vốn cho là chuyện chúng ta sẽ nước chảy thành sông, cũng cảm thấy hai chúng ta rất xứng.”

La Văn Anh nghe được hàm ý trong lời nói của hắn. “Chỉ là đáng tiếc? Em còn cho là anh sẽ không đồng ý.”

“Anh thật ra lại rất muốn.” Tống Cẩm Trác nhìn về phía La Văn Anh, thấy được vẻ xấu hổ trong mắt cô. “Anh đưa em đi đến chỗ này, nói cho em biết chuyện xưa.”

La Văn Anh ngồi vào trong xe Tống Cẩm Trác, dọc theo đường đi, không khí áp lực trong xe gần như làm cô thở không thông, trên suốt đoạn đường anh lại không mở miệng nói một câu.

Hai người lại ngồi cáp treo lên đỉnh núi, bởi vì không phải cuối tuần, người đến cũng không nhiều, Tống Cẩm Trác kéo tay La Văn Anh đi thẳng đến chỗ hàng rào bảo vệ bên cạnh một con dốc trên đoạn đường.

La Văn Anh nhìn xuống một cái, lại rụt đầu trở về. “Tại sao lại tới nơi này?”

Tống Cẩm Trác chọn một vách đá, khoanh chân ngồi ở phía trên, La Văn Anh mơ hồ cảm thấy chuyện hấn sắp nói có thể sẽ liên quan đến chỗ này, cô đi qua ngồi bên cạnh Tống Cẩm Trác.

Tống Cẩm Trác lưu loát châm một điếu thuốc, phả ra một làn khói, sau đó đặt điếu thuốc vào trong khe đá. La Văn Anh nhìn ánh sáng đỏ trên điếu thuốc lúc ẩn lúc hiện, thiêu đốt thân điếu thuốc từng chút một.

“La Văn Anh, em đã từng đi núi chưa?”

“Thỉnh thoảng đi cùng bạn bè, nhưng vì quá lười, cuối cùng vẫn là ngồi cáp treo.”

Tống Cẩm Trác lắc đầu. “Anh nói là leo lên.”

“Vậy thì em không dám.”

“Anh cũng phải mấy năm rồi chưa đi, bây giờ vừa nhìn thấy núi sẽ sợ hãi.” Ánh mắt Tống Cẩm Trác hướng về phía xa xăm nào đó. “Anh quen biết một cô gái, lá gan cô ấy đặc biệt lớn, bọn anh kết giao sau đó làm rất nhiều chuyện có thể ở trong mắt người khác bị xem là điên khùng, nhưng bọn anh cảm thấy rất hưởng thụ, suy cho cùng khi đó còn trẻ, có thể không cố kỵ gì.”

La Văn Anh dò hỏi. “Vậy, cô ấy hiện tại ở đâu?”

Tống Cẩm Trác quay đầu nhìn về phía La Văn Anh. “Có một lần leo núi, xảy ra sự cố, đã chết.”

La Văn Anh kinh hãi, trong lòng như bị nứu chặt.

“Thời điểm cô ấy ngã xuống anh đang đứng bên cạnh cô ấy, bọn anh treo người ở trên vách đá, cô ấy thích ở vị trí như vậy ngắm nhìn phong cảnh, nói là làm người bị quá nhiều thứ trói buộc, cô ấy hâm mộ tất cả những động vật biết bay. Anh còn nhớ rõ trước khi cô ấy ngã xuống đã nói một câu cuối cùng, cô ấy hỏi anh, Cẩm Trác, nếu ông trời cho anh một đôi cánh, anh muốn bay đi đâu nhất?” Tống Cẩm Trác cảm thấy cổ họng bỗng nhiên nghẹn lại, La Văn Anh hình dung ra được tình cảnh lúc đó, đôi mắt cô đỏ lên, một tiếng an ủi cũng không thể thốt ra.

“Anh lúc ấy vừa mở miệng, lời nói còn chưa kịp nói ra liền nhìn thấy cơ thể cô ấy đột nhiên ngã về phía sau, anh theo bản năng đưa tay kéo cô ấy, nhưng vẫn là muộn một chút, mỗi lần đến đây anh đều tự hỏi mình, tại sao lại muộn một chút như vậy?” Trong mắt Tống Cẩm Trác tràn ngập nỗi thống khổ, phảng phất có thể lây sang người bên cạnh. “Anh thật ra muốn nói với cô ấy, nếu cho anh một đôi cánh, anh cũng sẽ không bay đi đâu, chúng ta sẽ cùng làm một đôi chim liền cánh, tình nguyện vĩnh viễn bay ở trên bầu trời, cho dù có mệt chết đi nữa, anh cũng không muốn nghỉ chân. Nhiều năm như vậy, trong nhà luôn sắp xếp giới thiệu từng người một cho anh, anh cũng từng thử cố gắng, có lẽ là giống như em đã nói, một góc trong lòng anh mãi mãi không tìm được đúng người có thể lấp đầy.”

La Văn Anh cảm thấy chua xót, nước mắt trào ra, Tống Cẩm Trác đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, “Cho nên em không cần phải cảm thấy áy náy, anh muốn kết hôn với em, chỉ là bởi vì cho rằng chúng ta thích hợp mà thôi, anh không thương em, đời này anh cũng không thể tìm được người để có thể yêu mà đi đến hôn nhân.”

La Văn Anh nghe vậy, càng cảm thấy khó chịu. “Thử một chút đi, người chết không thể sống lại.”

“Lời này anh đã nói với chính mình không dưới một ngàn một vạn lần.” Tống Cẩm Trác đau khổ cười nhạt. “Có lúc anh nghĩ, sống mà phải mệt mỏi như vậy, sao lúc ấy không nhảy xuống cùng cô ấy.”

“Đừng,” Sắc mặt La Văn Anh lo lắng. “Cô ấy muốn nhìn thấy anh sống thật tốt.”

Tổng Cẩm Trác nhìn về phía rừng cây xanh tươi ở giữa khe núi. “Không cần an ủi anh, nếu anh thật muốn chết, sớm đã chết.”

La Văn Anh nhìn điều thuốc kia đã cháy gần hết, một đoạn tình cảm như thế, gần như thiêu đốt tất cả cảm xúc mãnh liệt cùng tình yêu tha thiết của một người, nếu đổi lại là cô, cô cũng sẽ giống như Tổng Cẩm Trác, vĩnh viễn cũng không thể yêu thêm lần nữa.

Tổng Cẩm Trác quay đầu lại, nhìn thấy La Văn anh đang khóc, anh duỗi thẳng hai chân. “Cho nên không cần cảm thấy hổ thẹn với anh, đây cũng không phải là phim truyền hình, nam phụ mãi mãi muốn yêu nữ chính cuối cùng không thành, kết cục chỉ có thể làm bia đỡ đạn. Anh sớm đã nói qua, suy nghĩ của anh rất thực tế, có lẽ sau này, anh cũng sẽ cố gắng hết sức thử chọn người thích hợp, kết hôn sinh con, sau đó để cuộc đời này cứ như thế trôi qua.”

Cả đời, dài biết bao, hướng chi là người giống như Tổng Cẩm Trác.

La Văn Anh gần như quên mất cô làm thế nào trở lại dưới chân núi, Tổng Cẩm Trác lái xe đưa cô về, La Văn Anh nghe được âm thanh bên trong xe truyền đến, là bài hát ‘Hôm qua tái hiện’ :

....

Tôi sở hữu những ký ức tốt đẹp

Tái hiện rõ ràng

Chỉ một chút vẫn có thể khiến tôi bật khóc

Giống như trước đây

Phẳng phát ngày xưa lại đến

.....

Đáng tiếc, hôm qua vĩnh viễn không cách nào tái hiện...

La Văn Anh cảm thấy tâm tình ảm đạm, trong mắt từ đầu đến cuối tràn ngập một lớp sương mù, khó chịu không nói nên lời, Tổng Cẩm Trác đưa La Văn Anh đến trước cửa nhà cô. “Anh sẽ nói chuyện với cha mẹ anh.”

La Văn Anh ngược mắt nhìn về phía hẻm. “Em có thể hiểu được anh, nhưng em thật sự hi vọng anh có thể hạnh phúc.”

“Có thể.” Tổng Cẩm Trác nói ra hai chữ này, cũng không thuyết phục được chính mình. “Chuyện của Hào Khôn em cũng không cần lo lắng.”

La Văn Anh lắc đầu. “Em không lo lắng nữa.”

Tổng Cẩm Trác nhướn miệng cười. “Như vậy cũng tốt.”

“Chuyện của anh...”

Tổng Cẩm Trác ngắt lời cô. “Chuyện của anh càng không cần lo lắng, chỉ là làm bộ tạm thời nghỉ ngơi vài ngày mà thôi.”

La Văn Anh xuống xe, nhìn thấy Tổng Cẩm Trác lái xe rời đi, cô nhìn theo cho đến khi thấy đuôi xe biến mất một đoạn đường, lòng tràn đầy phức tạp.

Cô ngăn lại một chiếc taxi, lái xe hỏi thăm. “Xin hỏi đi đâu?”

La Văn Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, qua lớp kính có thể nhìn thấy thần sắc nhợt nhạt của chính mình. “Hào Khôn.”

Lúc này các nhân viên ở Hào Khôn đều đang ở trong tòa nhà, La Văn Anh đi vào, nhân viên lễ tân vẫn như cũ duy trì tính nghề nghiệp tươi cười chào hỏi cô, cửa thang máy mở ra, cô nhìn thấy cả đám người đang đi tới.

Minh Tranh đi ở phía trước, cổ tay áo xoắn lên đến khuỷu tay, bộ dáng lúc làm việc luôn lạnh lùng khiến người khác không dám thân cận, anh đang cùng những người hai bên thấp giọng nói gì đó.

Vừa ngẩng đầu, bỗng nhiên nhìn thấy La Văn Anh đứng trước mặt, có người bắt đầu chào hỏi. “Quản lý La.”

Minh Tranh cầm phần văn kiện trong tay buông xuống bên người, tiến lên một bước hỏi. “Làm sao vậy?”

La Văn Anh vòng tay qua ôm lấy thắt lưng Minh Tranh, đầu khẽ dựa vào vai anh, hành động

này khiến ọi người ở đây đều trợn mắt há mồm, Minh Tranh nhận thấy cô có gì đó không đúng. “Có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

La Văn Anh lắc đầu, dường như mới ý thức được hoàn cảnh không thích hợp, cô cố nén lại cảm xúc muốn lui về, lại bị Minh Tranh nắm chặt bả vai dùng sức kéo cô vào lòng mình.

223. Phiên Ngoại 33

Chương 33 : Gạo nấu thành cơm

Minh Tranh ôm La Văn Anh vào phòng làm việc, rót cho cô ly nước “Đến tốt cùng là có chuyện gì?”

La Văn Anh cầm chặt ly nước trong tay “Không có gì, vốn hôm nay em muốn nghỉ ngơi, nhưng suy nghĩ thế nào lại đến đây”

Minh Tranh ngồi vào bên cạnh cô “Vậy em ở phòng làm việc của anh nghỉ ngơi đi, anh có việc phải ra ngoài một tí, hôm nay cho em nghỉ đó”

“Được” La Văn Anh nhìn Minh Tranh cầm tài liệu đứng dậy, anh quay đầu nhìn vào mắt cô “Ở đây đợi anh về, tối nay cùng nhau ăn cơm”

La Văn Anh không đợi được đến lúc Minh tranh quay lại, liền bị mẹ La gọi vài cú điện thoại thúc giục về nhà. Vốn đến Hào Khôn cũng là do ý muốn nhất thời, vì mới nghe xong chuyện của Tống Cẩm Trác, cảm xúc dạt dào, muốn tới gặp Minh Tranh.

Khi La Văn Anh về đến nhà, mẹ La luân phiên hỏi cô, cô cũng không giấu diếm điều gì, nói thẳng “Mẹ , con với Cẩm Trác chia tay rồi”

“Cái gì?” Mẹ La giận tới mức không kiềm chế được “Không phải mẹ bảo con nói chuyện thật tốt với nó sao?”

“Chúncon cũng nói rất nhiều, coi như chia tay trong hòa bình”

Mẹ La đưa tay chỉ cô, nửa ngày không nói được gì, La Văn Anh nhìn ba mẹ “Con xin lỗi, nhưng đây là quyết định của con, con tuyệt không hối hận”

“Văn Anh, con sao không nhìn lại, bây giờ con đã bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tuổi con lớn lắm sao?” La Văn Anh phản bác “Được rồi, coi như con muốn kết hôn muộn một tí, con không muốn tìm người làm vị trí thay thế”

Ba La ngồi bên cạnh thủy chung không nói gì, mẹ La chỉ hận rèn sắt không thành thép “Chờ sau này gặc rắc rối, đừng có chạy về nhà mà khóc lóc”

Thấy La Văn Anh bước lên lầu, mẹ La mới đưa mắt nhìn chồng mình ” Tivi có cái gì hay mà xem, cũng không biết mở miệng nói vài câu”

“Nói ra thì có tác dụng gì? Bà nói cả ngày còn như thế, tôi nói vài câu có thay đổi được gì không?”

La Văn Anh bước nhanh, đem tiếng nói chuyện của ba mẹ để ra sau đầu.

Hai ngày nay, Lý Vận Linh cũng hết sức lo lắng, Lý Tắc Cần nói công ty có chuyện, trong nhà cũng chỉ còn bà Lý.

“Chị, có chuyện gì thế?” bà Lý ngồi đối diện Lý Vận Linh, mở miệng hỏi.

“Còn không phải là chuyện của Minh Tranh?” Lý Vận Linh thở dài “Chị sai người đi tìm các mối quan hệ, trên dưới cần có sự chuẩn bị, có thể giúp được gì thì giúp”

“Vâng, nhưng không biết Minh Tranh nó có biết ơn không?”

Lý Vận Linh không quan tâm “Mặc kệ đi, chị chỉ muốn điều tốt nhất với nó là được, chỉ sợ cả đời này nó không bao giờ tha thứ cho chị”

“Không thể được, làm cha làm mẹ, chúng ta suốt ngày chỉ biết chăm lo cho chúng nó”

“Sâm tử và Viện Viện còn xích mích không?”

Bà Lý nhức đầu, giọng nói oán giận “Xích mích, to chuyện luôn cũng được, Sâm tử đuổi theo Vưu Dữu ra nước ngoài, Viện Viện tức giận, trút hết lên đầu cả nhà này, mỗi ngày không phải do đồ ăn không vừa miệng, thì cũng đập phá đồ nhà không ít. Lúc đầu em còn tưởng thiên kim tiểu thư, rất dễ chung sống, vì dù sao cũng được dây dề dàng hoàng, chị mà nhìn thấy bộ dạng cô ta khóc lóc om sòm, chao ôi, thật là không chịu nổi”

“Mấy người...” Lúc Lý Vận Linh nói chuyện, miệng không nhin được mà co rút ” Hiện tại coi như cũng đã thấy rồi, hai đứa nó yêu nhau như thế, em lại không chịu nghe theo lời Sâm tử, giờ việc đến nước này...”

Bà Lý suy nghĩ, lúc ấy Lý Vận Linh còn phản đối gay gắt hơn cả bà, lúc này lại giả bộ làm người tốt.

“Đều đã đến bước này rồi, còn có thể thế nào được nữa? Sâm tử không chịu quay đầu lại, em để cho Viện Viện về nhà mẹ để một thời gian, nhưng cô ta dường như nghe không hiểu tiếng người, mỗi ngày la hét ầm ĩ, còn nói nếu Sâm tử không về làm rõ chuyện này, cô ta liền phá hủy Lý gia”

Lý Vận Linh cười lạnh “Đây chính là nàng dâu em coi như Thần Phật? Ngày mai hỏi ý của Sâm tử đi, nếu không muốn gặp rắc rối thì nên thỏa hiệp đi, chỉ cần nó thấy tốt là được, cứ tiếp tục như vậy nữa, nóc nhà em không bị dỡ xuống mới là lạ.”

Bà Lý vốn cũng có ý này, cái gì mà gia thế, cái gì mà bối cảnh, hiện tại bà chỉ cần an an tĩnh tĩnh sống qua ngày thì bà liền cảm tạ trời Phật rồi.

Minh Tranh bây giờ mới biết, nếu nói ba mẹ vợ nhìn thấy con rể, càng gặp càng vui mừng và yêu thích, cái quan niệm này ứng dụng lên người anh hoàn toàn không chuẩn xác.

Mẹ La nhìn thấy anh giống như nhìn thấy kẻ thù, Minh Tranh đứng ở bên trong đại sảnh La gia, mẹ La tìm kiếm trên khay trà các loại thuốc bổ, chẳng thềm ngó ngang gì tới anh. Lúc La Văn Anh xuống lầu, cảm giác bầu không khí căng thẳng, Minh Tranh tới ngay lúc cô đang nghe điện thoại, vốn định mấy ngày nữa cô mới nói, không nghĩ tới anh thật dám xông vào nhà cô.

“Bác gái”

Mẹ La quay người đi “Có nói nhiều nữa tôi cũng không nghe, tôi không đồng ý”

“Mẹ” La Văn Anh đứng bên cạnh Minh Tranh “Con còn chưa nói gì, chuyện của con, mẹ hãy để cho con tự quyết định đi”

“Mẹ sợ là con vênh váo, đắc ý, hai ba câu liền bị người khác lừa”

“Bác gái yên tâm, cháu sẽ không lừa cô ấy đâu”

La Văn Anh nghe được những lời này, tí nữa là cười ra tiếng, sắc mặt mẹ La càng khó coi hơn “Minh Tranh, không phải trước kia cậu cảm thấy gia đình tôi rất chướng mắt sao?”

“Bác gái, chuyện trước kia là cháu không đúng, khi đó cháu còn chưa nhận ra mình thích cô ấy, không muốn kết hôn một cách qua loa, nhưng bây giờ, cháu rất nghiêm túc”

Mẹ La biết mình không thể nào không nghe theo ý con gái, nhưng trong lòng bà vẫn rất khó chịu “Cẩm Trác là người tốt, tôi thích cậu ấy hơn”

Nhìn nhìn, ngó ngó, giống như Minh Tranh là đồ vật không tốt, nhưng anh cũng không tức giận ” Bác gái nói đúng à, nhưng người cô ấy thích là cháu”

Mẹ La ghen lời, La Văn Anh đưa cùi chỏ đụng đụng Minh Tranh, anh còn dám nói như vậy ư, không muốn qua được cửa này của mẹ vợ sao?

Minh Tranh tự nhận là mình nói thật, nếu không, Tổng Cẩm Trác đúng là đối thủ nặng ký của anh.

“Ba mẹ, hãy để cho chúng con thử xem sao?” La Văn Anh đi tới “Nếu như anh ấy một lần nữa đối xử không tốt với con, coi như con ngâm bồ hòn vậy , về sau sẽ nghe theo ba mẹ”

“Không được” Mẹ La nói “Cho cho con bị đối xử tệ bạc chẳng phải là muộn rồi sao, mẹ không đồng ý là muốn tốt cho con mà thôi”

“Mẹ, con biết mà” La Văn Anh ôm chặt vai bà ” Vậy mẹ muốn con như thế nào thì mẹ mới đồng ý?”

Ba La đưa mắt nhìn hai mẹ con “Văn Anh, đây là chuyện của con, chính con tự quyết định đi, trước tiên con nên cân nhắc thật kỹ, chuyện này có đáng để con làm thế hay không, ba với mẹ con không thể quyết định giùm con được”

“Cái này lại càng không được” Mẹ La nắm chặt tay cô “Xằng bậy, trên đời này không ai bán thuốc hối hận, mẹ không muốn con bị tổn thương một lần nữa”

“Mẹ, mẹ đừng coi con như con nít ba tuổi”

Mẹ La thấy khuyên không được, liền đưa ra đòn sát thủ ” Hai đứa muốn ở cùng một chỗ, cũng được, nhưng mẹ có một điều kiện”

“Bác gái, bác cứ việc nói”

Mẹ La đưa ánh mắt không mấy vui vẻ nhìn Minh Tranh “Cũng đừng vội vàng đáp ứng một cách sảng khoái như vậy, lỡ như làm không được thì rất mất mặt”

Minh Tranh vẫn cứng rắn “Bác cứ nói đi ạ”

“Nghe nói tình cảm hai đứa rất tốt, sớm muộn gì cũng bàn bạc đến chuyện hôn nhân, mà tôi lại không yên tâm khi giao con gái cho anh, trừ khi anh đáp ứng, trước khi làm giấy đăng ký kết hôn, anh nên chuyển nhượng tất cả bất động sản, cổ phiếu chuyển sang cho Văn Anh”

“Mẹ!”

Ba La cũng giật mình, đưa mắt nhìn vợ mình.

“Nếu như không đáp ứng, thì đừng nói tới chuyện này nữa” Mẹ La tỏ thái độ cương nghị, khuôn mặt La Văn Anh đỏ bừng “Sao mẹ lại nói như thế?”

“Thế nào? Mẹ chỉ muốn anh ta đối xử tốt với con mà thôi, sau này các con kết hôn, dù anh ta có cho không tài sản cho con, nhưng chỉ cần con mỗi ngày sống tốt, ký hay không ký thì có cái gì khác biệt?”

“Con không đồng ý” La Văn Anh trầm mặt “Nói vậy giống như con tham tiền của anh ấy vậy?”

“Không đồng ý phải không” Mẹ La nói một câu khẳng định “Vậy thì đừng nhắc tới chuyện này nữa”

“Cháu đồng ý” Minh Tranh nói

Mẹ La gương mặt nhìn anh ” Anh đừng trông cậy vào chuyện Văn Anh sẽ nói giúp, nếu như anh không ký, thì đừng bao giờ bước vào La gia”

“Cháu thật sự đồng ý”

La Văn Anh đứng dậy, bước tới bên cạnh Minh Tranh “Em không đồng ý!”

Mẹ La nghĩ, con gái còn chưa gả ra ngoài đã đi theo phe của Minh Tranh, sau này thì sao đây? La Văn Anh khoát tay Minh Tranh “Anh không cần phải làm như thế, tình cảm là chuyện của em vào anh”

Minh Tranh lại thật thà nói “Văn Anh, hai chúng ta lập tức đi đăng ký kết hôn, thuận tiện đem cái thỏa thuận kia đi ký luôn, để cho ba mẹ có thể yên tâm”

“Cái gì?” La Văn Anh trợn mắt lên, cái này, cái này cũng nhanh quá đi?

Mẹ La cang thêm kinh ngạc, La Văn Anh buông tay anh ra “Anh đang đùa cái gì vậy?”

“Anh nói nghiêm túc đó”

Mẹ La ho nhẹ, vẫy vẫy tay “Hai đứa thử chung sống trước có hợp nhau không, bây giờ nói những lời này vẫn còn khá sớm”

“Mẹ, đây chính là mẹ tự nói nha” La Văn Anh ra hiệu bằng mắt với Minh Tranh “Tối nay ở lại đây ăn cơm đi. Dù sao cũng không còn sớm nữa rồi”

Chuyện này xem như quyết định như vậy, trong bữa ăn, Minh Tranh rất cẩn thận đối đáp với ba La, bữa cơm này với anh như nghẹn giữa cổ họng, La Văn Anh múc một bát canh xương cho anh, Minh Tranh vội buông đũa xuống “Để anh tự làm”, anh sợ mẹ La nói anh bạc đãi con gái của bà.

“Đúng rồi ,Văn Anh, hôm nay con đi gặp Cẩm Trác nói chuyện như thế nào rồi?” Bây giờ chắc nó rất buồn a?”

La Văn Anh nói hết mọi chuyện, mẹ La lén lút đưa mắt quan sát Minh Tranh, vô ý kéo đề tài hướng về Tống Cẩm Trác “Thật là một đứa con ngoan, lại hiểu chuyện, bộ dạng cũng tốt, mà nó đối với con cũng rất tốt”

La Văn Anh không quan tâm, mở miệng nói “Mẹ, mẹ nói chuyện này để làm gì?”

“Sau này còn nói nhiều đấy”

“Bác gái yên tâm, sau này cháu sẽ đối xử tốt với cô ấy”

Đối mặt với ánh mắt của anh, mẹ La lẩm nhẩm trong lòng, sai cái gì cũng nói được, thật là đáng ghét.

Ăn cơm tối xong, La Văn Anh đưa Minh Tranh ra ngoài “Vừa rồi phương pháp của anh thật tốt a, đem mẹ em chặn đứng lại hết”

Edit : Hạt mưa nhỏ

La Văn Anh nghĩ đến sắc mặt của mẹ cô khi Minh Tranh đưa ra đề nghị đi đăng ký ngay bây giờ, cô không nhận được bật cười: “Lúc đầu em còn tưởng anh nói thật.”

“Anh chính là đang nói thật.” Minh Tranh dừng bước rồi nhìn về phía La Văn Anh: “Nếu em không tin, ngày mai chúng ta liền đi đăng ký.”

Đây được coi là gì ? Cầu hôn?

La Văn Anh vỗ trán một cái, phỏng chừng đây là lời cầu hôn không có ý sáng tạo nhất trong ngày mà cô nghe được.

Tiến Minh Tranh rời đi, La Văn Anh trở lại phòng khách, nhìn thấy ba mẹ đều đang ngồi trên sofa, cô đi qua mẹ La ngồi vào chỗ của mình: “Mẹ, vì sao người lại đưa ra yêu cầu như vậy?”

“Người đàn ông có chút tiền sẽ hư hỏng, huống chi Minh Tranh hiện tại lại có rất nhiều tiền, con hỏi ba con một chút, ai là người quản lý tiền bạc trong nhà chúng ta? Chỉ khi con nắm quyền quản lý kinh tế ,mới có thể bóp chết ý niệm ra ngoài lãng nhăng bữa bãi trong đầu của người đàn ông.” Mẹ La bắt mắt liếc nhìn con gái. “Ta còn không phải là vì muốn tốt cho con sao?”

Ba La bên cạnh cười cười, một câu cũng chưa nói.

“Mẹ, anh ấy không phải là loại người như vậy.”

“Làm sao con biết?”

La Văn Anh mỉm cười, cô chắc chắn biết. Bỏ qua một bên những vướng mắc trước kia của Minh Tranh đối với Phó Nhiễm, ở trong mắt La Văn Anh, anh không có khuyết điểm gì, ít nhất một người phụ nữ được gả cho anh, sẽ không cần lo lắng anh ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, đây không phải là điều vui mừng nhất rồi sao?

Lúc La Văn Anh tiến vào Hào Khôn, rõ ràng cảm giác được một loạt ánh mắt khác thường đang nhìn mình, cô làm như không phát hiện ra, đi thẳng về phòng làm việc.

Sau đó Tiểu Chu cũng theo vào, nhưng còn chưa thấy người thì đã nghe tiếng: “Eve, sự việc nguy rồi.”

La Văn Anh mở máy tính ra, cũng không ngẩng đầu lên: “Không bàn nữa, nhanh đi làm việc đi.”

“Chị không muốn biết sự kiện lớn nhất trong buổi nghị luận hôm nay là gì sao?”

“Không có hứng thú.”

Tiểu Chu đi tới một chút. “Là thật không có hứng thú sao?”

La Văn Anh giương mắt lên: “Giao cho em công việc quá ít đúng không?”

“Sao có thể ạ,” Tiểu Chu cười khan: “Eve, chị thật đi cùng Lão Đại?”

La Văn Anh cũng biết, Tiểu Chu muốn nói chuyện có liên quan đến mình: “Giờ làm việc không được nói chuyện riêng, đây là quy định của công ty.”

Tiểu Chu đang kéo dài thời gian, muốn biết tin tức trực tiếp, mặc dù ngày hôm qua có người nhìn thấy bọn họ ôm nhau, nhưng đương sự còn chưa có thừa nhận đấy: “Eve, chị nói cho em, em tuyệt đối sẽ không tùy tiện rêu rao, em sẽ giữ bí mật cho chị.”

La Văn Anh có thể tin cô mới là lạ.

Hai người đang nói chuyện, cửa phòng làm việc của La Văn Anh bỗng nhiên bị đẩy ra, Minh Tranh đi vào, liếc mắt nhìn Tiểu Chu một cái, rồi anh thẳng lướt qua sau đi đến bên cạnh La Văn Anh, cánh tay chống lên ghế ngồi làm việc của cô, nửa người trên hơi cúi xuống: “Giữa trưa cùng nhau ăn cơm.”

“Đi đâu?”

“Em muốn ăn cái gì?” Giọng điệu Minh Tranh hiếm khi ôn nhu quyến luyến, Tiểu Chu giương mắt nhìn. La Văn Anh ngẩng đầu thấy cô còn đứng ở đó: “Ăn món xào đi, đừng đi chỗ quá xa.”

“Được, tùy em, lát nữa đợi anh xuống tìm em.” Minh Tranh nói xong, đứng thẳng dậy chuẩn bị rời đi.

Ánh mắt quét đến Tiểu Chu đang đứng chờ đợi: “Em rất nhàn rồi sao?”

Tiểu Chu ra sức xua tay: “Lão đại, em có thể thay mặt toàn thể nhân viên ở Hào Khôn phỏng vấn anh một câu không?”

“Hỏi cái gì?”

La Văn Anh kéo góc áo Minh Tranh, ra hiệu anh không cần để ý, Tiểu Chu vội rên sát khi còn nóng: “Anh cùng với Eve là quan hệ như thế nào, phát triển đến bước kia chưa?”

Minh Tranh nhìn đến La Văn Anh bên cạnh, lại nhìn về phía Tiểu Chu: “Em thật tò mò?”

“Không phải em tò mò, là mọi người ở đây đều tò mò.”

Minh Tranh vòng qua bàn làm việc, khi đi đến chỗ Tiểu Chu thì nói: “Cô ấy là vị hôn thê của tôi, về phần phát triển đến bước kia, chính em tự đoán đi.”

Sau khi Minh Tranh rời đi, Tiểu Chu vẫn vây quanh La Văn Anh không chịu đi, luôn mượn cơ hội đến phòng làm việc cô để điều tra quân tình.

Cô nhớ kỹ lời Minh Tranh nói, cho nên vừa đến thời gian ăn cơm liền nhanh chóng chen lấn chạy vào phòng làm việc La Văn Anh.

Lúc Minh Tranh xuống dưới, La Văn Anh mới vừa thu dọn xong đồ trên bàn.

Minh Tranh đẩy cửa vào trong: “Xong chưa?”

“Àn.”

Anh đi qua tự nhiên kéo tay La Văn Anh: “Đi thôi, chiều nay cũng không có chuyện gì, vừa lúc có thể đi xem phim.”

Hai người cùng nhau rời đi, Tiểu Chu nhìn thấy không thể không đưa tay nâng cái cằm bị rút xuống của mình lên.

Điều bộ như vậy ra vào Hào Khôn tuyệt đối làm cho người ta chú ý, Minh Tranh kéo tay La Văn Anh không để cho cô buông ra, mười ngón tay giao nhau thật chặt, người bên ngoài liếc mắt một cái liền có thể biết được mức độ thân mật giữa hai người.

La Văn Anh ngồi vào bên trong xe, Minh Tranh vẫn nắm tay cô không buông.

Điện thoại trong túi vang lên, La Văn Anh muốn buông tay nhận điện thoại, Minh Tranh lại vẫn nắm không thả, cô chỉ còn cách dùng tay phải ấn nghe: “Alo, anh trai.”

La Văn Anh nói điện thoại khá lâu, Minh Tranh vẫn chuyên chú nhìn phía trước, nhưng ánh mắt vẫn không quên hướng người bên cạnh, cảm thấy trong lời nói hình như có cái gì đó không đúng, đợi La Văn Anh cúp điện thoại xong, anh mới lên tiếng hỏi thăm: “Điện thoại của ai?”

“Tổng Cẩm Trác.” La Văn Anh không e dè.

Minh Tranh nhướn mày. “Sao em gọi hắn là anh trai?”

“Anh cũng có em gái mà.” La Văn Anh nói như chuyện đương nhiên.

“Cái này không giống nhau.”

“Thế nào không giống nhau?” La Văn Anh bỏ điện thoại vào trong túi, Minh Tranh mấp máy khóe miệng: “Hắn có ý với em.”

“Đừng nói bừa, nếu anh ấy thật sự muốn như vậy, em còn có thể ở chung một chỗ với anh sao?”

Minh Tranh bị một câu nói làm cho cứng họng, đây coi là có ý gì: “Hắn gặp chuyện phiền toái không giải quyết được phải không?”

“Vẫn còn đang chờ tin tức.” La Văn Anh thuận thế tựa đầu về phía sau: “Mấy ngày nay thấy anh nhàn rồi hơn, chuyện bên kia thế nào?”

“Anh cũng chờ tin tức.” Minh Tranh cong miệng cười, kéo tay La Văn Anh để lên bờ môi: “Buổi tối đi chỗ của em đi.”

La Văn Anh trừng mắt với anh: “Không được, gần đây mẹ em biết rõ chuyện anh với em, bà thật sự quản rất nghiêm, dặn đi dặn lại không cho em với anh đơn độc tiếp xúc.”

“Thật hay giả vậy?” Minh Tranh không nghĩ tới mẹ vợ tương lai lại khó đối phó đến vậy.

“Anh muốn làm cho họ lưu lại ấn tượng tốt, thì phải đem những thứ ngổn ngang còn tồn đọng kia phá bỏ đi.”

Minh Tranh nhìn ra ngoài cửa sổ, những gì tích tụ trong lòng khó mà hình dung được.

Lúc hai người trở lại Hào Khôn đã là ba giờ, một khi Tiểu Chu đã tuyên truyền, thì chuyện của hai người ngay cả cô lao công quét dọn vệ sinh cũng đều biết, La Văn Anh đã biết miệng của cô thật không đáng tin cậy.

Sau khi tan ca, chuẩn bị ra về, La Văn Anh đi đến ga ra lấy xe, dự tính đi siêu thị mua đồ ăn, đêm nay ở lại nhà trong tiểu khu không trở về La gia, đỡ phải bị mẹ La cảm ràm không yên.

Mua xong rồi trở lại chỗ ở, La Văn Anh ôm không ít đồ ăn, tính toán vài ngày tiếp theo không cần phải đi siêu thị nữa, cô lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa, nhưng lại thấy cửa đã bị đẩy ra, ngay sau đó trước mắt xuất hiện khuôn mặt tuấn tú của anh: “Đã về rồi à.”

La Văn Anh đem đồ đưa cho Minh Tranh. “Còn dám nói không có chìa khóa nhà của em?”

Minh Tranh mang mấy cái túi đồ đi vào, La Văn Anh đảo mắt nhìn quanh, lập tức cảm thấy có cái gì đó không đúng, làm sao lại có bóng dáng những thứ sinh hoạt thường ngày của Minh Tranh ở đây?

Anh đang tính toán chuyển nhà có phải hay không, trước cửa phòng ngủ còn có cái va li, La Văn Anh đi vào nhà ăn, thấy trên bàn có một cặp ly thủy tinh: “Em còn chưa đồng ý cho anh chuyển tới đây?”

Minh Tranh đi tới sau lưng cô, đưa tay vòng qua thắt lưng La Văn Anh: “Đêm nay anh sẽ ở đây, sau này chúng ta cùng đi làm ,cùng tan ca, cùng nhau ăn cơm, cùng ngủ trên một cái giường.”

“Không được.” La Văn Anh trực tiếp cự tuyệt: “Nói không chừng sáng ngày mai mẹ em lại đến đây kiểm tra đột xuất.”

“Vậy tốt nhất, đem gạo nấu thành cơm, bà đồng ý chấp nhận anh còn không kịp.”

La Văn Anh đưa tay gạt tay anh ra, Minh Tranh càng dùng sức ôm chặt cô vào trong ngực, sau đó hăm hở đi về phía phòng ngủ: “Nếu không, hiện tại đem em làm gạo sống nấu chín trước vậy?”

224. Phiên Ngoại 34

Chương 34 : Cầu hôn kiểu mới

Hai chân La Văn Anh ra sức quấy đạp “Để em xuống, em còn phải làm cơm chiều đây.”

“Cơm chiều từ từ nấu cũng được.”

La Văn Anh đưa tay mở cửa tủ lạnh “Em không thích, anh mau mau giúp em đi, không phải muốn nấu cơm sao?”

Minh Tranh bị La Văn Anh lôi vào trong phòng bếp, anh đứng ở đó lật rau, La Văn Anh mua rất nhiều, đoán chừng trong vòng một tuần không cần phải đi ra ngoài kiếm ăn.

Anh ngược mắt nhìn bóng dáng La Văn Anh bận rộn ở trong phòng bếp, cô lấy gạo vo sạch sẽ rồi đặt vào nồi cơm điện, sau đó lấy rau mà Minh Tranh đã lật sạch sẽ đi rửa sạch, thái nhỏ thành từng khúc.

Minh Tranh làm xong phần mình thì đứng ở bên cạnh, La Văn Anh thấy anh chỉ lo nhìn mình cầm chằm: “Đi ra ngoài, đừng đứng ở đây vướng chân vướng tay.”

“Anh cũng không có việc gì làm.”

“Vậy anh đi dọn dẹp phòng khách đi, anh xem, trên khay trà còn bày báo chí nằm lộn xộn ra đây, em ở đây nấu cơm anh cũng đâu giúp được gì.”

Minh Tranh suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, liền lau tay rồi ngoan ngoãn đi ra ngoài, La Văn Anh quay đầu thấy người đàn ông đi đến phòng khách, xoay người đang sắp xếp lại báo chí trên khay trà, đem đồ đạc đặt lại đúng vị trí trước sau, xong lại rút khăn ra lau bàn.

La Văn Anh nấu ăn rất thành thạo, không bao lâu liền làm xong ba món ăn một món canh.

Minh Tranh giúp đỡ cô bưng thức ăn lên bàn, bên ngoài sắc trời hoàng hôn buông xuống, ánh đèn rực rỡ mới lên, từ nơi xa nhìn đến, có thể thấy bên trong lầu sáu có hai thân ảnh sinh hoạt cùng nhau. Hai người một trước một sau từ phòng bếp ra ngoài, Minh Tranh lướt qua La Văn Anh ngồi vào đối diện cô.

“Anh thật sự chuẩn bị đem đồ đạc đến ở cùng em?”

“Hành lý anh đều mang tới hết rồi.” Minh Tranh đưa tay chỉ cái rương lớn đang đặt ở ngưỡng cửa phòng ngủ.

La Văn Anh nhìn mà như không thấy, tiếp tục dùng cơm trong chén: “Mẹ em luôn luôn dạy em, người đàn ông một khi lấy được rồi sẽ không hiểu được thế nào là quý trọng, anh muốn chuyển vào cũng được, chỉ có thể ở phòng dành cho khách.”

Minh Tranh nhướng mi: “Nhưng chúng ta đâu phải chưa từng ở cùng nhau?”

“Hiện tại không giống nhau

,” miệng La Văn Anh vẫn đang nhai: “Anh phải chứng minh cho ba mẹ em xem, hiểu không? Bọn họ còn chưa biết em với anh đã từng ở cùng một chỗ, anh phải cùng em đóng kịch cho tốt.”

Minh Tranh đâu dễ bị cô đưa vào tròng: “Ở trước mặt cha mẹ em biểu hiện như vậy, đồng thời sau lưng có ngủ cùng với em hay không thì có quan hệ gì?”

La Văn Anh liếc mắt lườm anh: “Anh đây là điển hình cho kiểu người ở trước mặt người khác khoe mẽ.”

“Được rồi,” Minh Tranh gấp một miếng thịt xào để vào trong chén La Văn Anh: “Đợi chút nữa anh sẽ đem đồ của anh chuyển vào phòng cho khách.”

Ăn xong cơm tối, La Văn Anh theo thường lệ đi pha cà phê, cô dựa vào bàn ăn nhìn thân ảnh Minh Tranh bận rộn đi tới đi lui, Minh Tranh đem hết hành lý đẩy qua khách phòng, mở cửa đi vào trong, không bao lâu thấy anh mồ hôi ướt đầm đi ra, ngón tay bắt đầu cởi nút áo lót.

“Anh định làm cái gì?” La Văn Anh gọi anh.

“Rất nóng, đương nhiên là cởi quần áo.”

“Không được,” La Văn Anh đi qua: “Nếu anh đang trong bộ dáng này đột nhiên bị mẹ em tới thấy được, anh còn muốn bà có ấn tượng tốt với anh?”

Động tác ngón tay Minh Tranh đang mở được một nửa, không thể không hung bạo dừng lại.

La Văn Anh rất là hưởng thụ, những chuyện bực tức trong người trước kia anh gây ra quá nhiều, bây giờ không phải nên tranh thủ tìm cơ hội nhất nhất đòi trở về?

Cho đường và đá vào ly cà phê xong, La Văn Anh quỳ gối ngồi ở trên ghế sofa, nhìn thân ảnh Minh Tranh đi tới đi lui không có chút ý tứ nào muốn giúp. Đồ đạc của anh rất nhiều, lúc trước không nhìn thấy, nguyên do đều để ở trên sân thượng.

Đồ đạc linh tinh, cùng văn kiện, Laptop đều mang đến, còn có khăn lông vừa mua và một ít đồ dùng khác, La Văn Anh nhìn thấy trợn mắt há mồm, xem tình hình này anh thật muốn đóng đô thường trú trong thời gian dài ở đây?

Minh Tranh tắm rửa xong ra ngoài, một tay lau tóc, anh đi tới ngồi bên cạnh La Văn Anh, lấy ly cà phê từ trong tay cô nhẹ nhấp miệng: “Xem chương trình truyền hình gì?”

La Văn Anh lấy ly coffee của mình cầm về, chỉ chỉ bàn trà: “Em có pha cho anh kìa.”

Bờ vai Minh Tranh gần sát cô: “Buổi tối uống cà phê ít một chút sẽ tốt hơn.”

“Quần áo của anh đâu?” La Văn Anh thình lình hỏi một tiếng.

“Để ở phòng tắm.”

Khóe mắt La Văn Anh nhìn anh: “Chút anh tự mình giặt, có máy giặt quần áo, còn nội y thì tách ra giặt tay.”

Minh Tranh giặt mình: “Ừ.”

Hai người ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, TV phát bộ phim truyền hình Hồ Sơ Hoàng Kim, La Văn Anh ôm cái gối chăm chú xem, Minh Tranh đem khăn lông nhét qua một bên, mặt nghiêng đến nhìn chăm chăm cô.

La Văn Anh lơ đãng quay đầu, trông thấy đáy mắt anh nóng cháy, cô đưa tay ẩn ẩn phía sau cổ: “Người đi ngủ trước đi, em tắm rửa.”

Minh Tranh gật đầu, La Văn Anh mang dép lê vào bước nhanh qua phòng ngủ, cầm quần áo đi vào phòng tắm, trong lúc đưa tay khép cửa, nháy mắt cảm giác được giống như có người đẩy cửa ra, cô xoay người thấy Minh Tranh đứng ở ngưỡng cửa: “Anh làm cái gì?”

“Em đi tắm còn phải đóng cửa sao?”

“Đương nhiên,” La Văn Anh đẩy anh đi ra ngoài: “Đi, đem quần áo của anh đi giặt đi.”

Đưa tay khoá trái cửa phòng tắm, La Văn Anh tắm rửa xong đi tới phòng khách, thấy Minh Tranh đứng ở ban công đem đồ đạc mới tự mình giặt xong phơi lên, cô cũng rót cốc nước trắng đem vô phòng, quyết định ngủ sớm cho đẹp da.

Còn chưa kịp đóng cửa, đã nhìn thấy Minh Tranh chen lấn đi vào, trong tay La Văn Anh còn cầm cái cốc đựng nước, Minh Tranh đưa tay ôm cô thật chặt, nước bên trong cốc tràn ra trên mu bàn tay, cô lão đảo lui ra phía sau, bị Minh Tranh gắt gao khóa lại trong ngực.

Đột nhiên bị hôn xuống cơ hồ khiến người khó chấp nhận, cánh tay La Văn Anh giơ cao, mặt cô hướng qua một bên khác: “Nước đổ.”

Minh Tranh lấy cốc nước từ trong tay cô, quyết định đặt lên tủ đầu giường, dưới tình thế cấp bách La Văn Anh hô to: “Em còn muốn uống đây?”

Minh Tranh thu hồi động tác, đưa cốc lên miệng uống một hớp, đột nhiên đưa tay đẩy La Văn Anh lên phía sau giường lớn, cô lão đảo ngã quy, Minh Tranh tiến lên áp chế hai tay của cô, làn môi áp xuống sau đó hé mở, nước bên trong đọng theo khóe miệng La Văn Anh tràn ra, chảy xuôi qua đường nét chiếc cổ duyên dáng ra sau, trượt xuống cổ áo, bày biện ra bầu không khí ái muội.

La Văn Anh bị sặc, hai tay dùng sức đẩy ở trước ngực Minh Tranh, tay anh nhanh chóng trượt vào nội y của cô, xuyên thấu qua làn vải dệt mỏng, La Văn Anh đè tay Minh Tranh đang mong muốn tùy ý làm bậy lại: “Trước khi kết hôn anh không thể đụng vào em!”

Minh Tranh tự ý hôn hít ở trên cổ cô, La Văn Anh đưa tay đẩy anh ra, giọng điệu Minh Tranh có vẻ chán nản: “Hiện tại là thời đại nào rồi?”

“Anh có thể vì người khác luôn cấm sặc, tại sao không thể nhẫn nhịn lần nữa?”

“Cái gì mà anh vì người khác cấm sặc?” Minh Tranh càng nghe càng không hiểu, đôi tay La Văn Anh khoanh ở trước ngực, ngăn trở phần cảnh quang bị lộ ra ngoài: “Minh Tranh, em đối với anh có tình cảm như thế nào em không tin anh vẫn luôn không hiểu, anh để em chờ lâu như vậy, lẽ ra cũng nên dùng thời gian giống như vậy chờ em.”

Minh Tranh nâng đầu gối: “Thời điểm anh để em chờ, chỉ ít không để cho em cảm dục.”

La Văn Anh ngẩn người, sắc mặt đột nhiên đỏ lên: “Anh không chịu?”

“Văn Anh, đây là hai chuyện khác nhau.”

“Ở trong lòng em là giống nhau, anh chưa từng nhẫn nhịn qua, anh phải nghe em một lần, chỉ ít để em tin tưởng anh là thật lòng muốn cùng em ở cùng một chỗ.” Sắc mặt La Văn Anh nghiêm túc, Minh Tranh từ trên cao liếc cô “Lời em nói là sự thật?”

Cô gật đầu.

Minh Tranh thật vất vả đè nén nhiệt toàn thân xuống, anh lật người nằm vật xuống bên cạnh La Văn Anh: “Nhưng anh không muốn ngủ ở phòng khách.”

“Chỉ cần anh nhẫn nhịn tốt, anh ngủ ở bên cạnh em cũng được.”

Minh Tranh tự nhận sự nhẫn nại là tốt, La Văn Anh leo qua nửa giường bên kia, mở TV ra, Minh Tranh đổi tư thế, hai người tựa vào đầu giường, cũng không phải là chưa ngủ cùng nhau, nhưng những thời điểm trước có bao giờ trải qua không khí bình tĩnh như vậy?

Minh Tranh nghiêng đầu nhìn về phía La Văn Anh, cảnh tượng như vậy, cũng giống như là vợ chồng son sống qua ngày, bận rộn xong một ngày, nằm bên cạnh nhau trò chuyện, dù cho không làm cái gì, trong lòng cách xa ồn ào náo động, loại khả năng này chính là cảm giác đây là nhà.

La Văn Anh ngủ thật sớm, chưa tới 10 giờ liền tắt ti vi, tắt đèn nằm dài trên giường.

Minh Tranh duy trì tư thế lúc trước một lúc lâu sau, bên tai truyền đến tiếng La Văn Anh hít thở dần dần đều đặn, anh nằm xuống bên cạnh cô, mới đầu là thành thật, dù sao đáp ứng chuyện của cô rồi, không thể nửa đêm ngồi dậy lật lọng.

Chuyển người qua lại vẫn không ngủ được, Minh Tranh dứt khoát áp sát vào sau lưng La Văn Anh: “Đã ngủ chưa?”

La Văn Anh mở mắt ra không nói lời nào, cánh tay Minh Tranh đưa qua ôm hông của cô, nhích thân thể về phía trước dán sát phía sau lưng cô, La Văn Anh cũng không động, mặt Minh Tranh chôn vào trên cổ cô: “Kỳ thật chúng ta đã sớm phải có ngày này, đều tại anh, lãng phí một cách vô ích mấy năm.”

Bờ vai La Văn Anh cứng đờ, động tác Minh Tranh ôm cô càng dùng sức chắc hơn: “Bây giờ em tin tưởng anh cũng không muộn, chỉ ít về sau trong lòng anh sẽ không có người khác.”

“Phải không?” La Văn Anh lên tiếng.

Mặt Minh Tranh chồm qua hôn hít, đầu gối anh trụ vững ngay giữa giường, mong muốn xoay người áp qua, lại bị La Văn Anh dùng sức đẩy ra: “Được, từ giờ trở đi em liền tin tưởng anh.”

Minh Tranh thật hoài nghi có phải là tự mình nâng cục đá đập chân mình, ngày hôm sau rời giường toàn thân đều cảm thấy không thoải mái, có thể là do số lần cứng rắn kìm nén quá lâu.

La Văn Anh ở phòng bếp chuẩn bị đồ ăn sáng, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng động lạ, cô vánh tai lên, vội vàng bỏ mấy thứ đồ gì đó trong tay ra, ra ngoài quả nhiên nhìn thấy mẹ La giờ lên mấy túi đồ đặc lên: “Văn Anh?”

Hảo hảo bất hảo, một tay Minh Tranh chống eo đi ra ngoài, La Văn Anh không kịp ngăn cản nên cương trực đứng yên tại chỗ, mẹ La vừa ngẩng đầu liền thấy cảnh khoe da thịt như vậy, bà bị hù cho sợ đến mức mấy túi đồ trong tay rớt hết xuống bên chân. Sắc mặt Minh Tranh khế thay đổi, đầu còn sức lo lắng nói chuyện chào hỏi, vội xoay người xông vào trong phòng ngủ.

La Văn Anh hơi há mồm, nghĩ đến việc mẹ chuẩn bị dùng ngôn ngữ oanh tạc thì không khỏi nhức đầu, nhưng một màn mới vừa rồi kia thật sự rất kích thích, cô nén cười: “Mẹ, sao mẹ lại tới sớm như vậy?”

Mẹ La bất chấp đồ đặc rớt xuống, bà đi vào phòng khách, xem xét bốn phía xung quanh, phát hiện trang phục của Minh Tranh ở ban công, cùng với hết thấy những vật phẩm khác chứng tỏ anh đang sống tại đây: “Con!”. Mắt mẹ La đảo qua, trùng về hướng phía sau La Văn Anh: “Mới có mấy ngày, các người đã sống cùng nhau?”

“Mẹ, mọi chuyện không phải như mẹ thấy.”

Mẹ La đi đến trước cửa phòng ngủ La Văn Anh: “Còn nói không có, tưởng mắt mẹ mù rồi phải không? Gọi Minh Tranh ra ngoài.”

La Văn Anh suy nghĩ Minh Tranh cũng đã thay xong y phục, cô đưa tay gõ cửa: “Minh Tranh.”

Cửa dường như lập tức bị kéo ra một khe nhỏ, La Văn Anh nhìn xuyên qua hậu thấy nửa người trên của Minh Tranh vẫn như cũ, cô hạ giọng: “Sao còn chưa mặc quần áo?”

“Quần áo của anh ở khách phòng, em đi lấy cái áo sơ mi giúp anh.”

La Văn Anh xoay người nhìn về phía người mẹ đang tỏ vẻ không vui: “Mẹ, mẹ xem đi, anh ấy chính là ở tại khách phòng.”

Mẹ La đưa tay chỉ La Văn Anh, La Văn Anh cầm áo tới nhét qua khe cửa, đợi Minh Tranh mặc chỉnh tề xong hai người mới đi về phía phòng khách.

Mẹ La ngồi ở trên ghế sofa, Minh Tranh cùng La Văn Anh đứng ở trước mặt bà.

“Minh Tranh, đây là cách mà cậu nói muốn tính chuyện lâu dài cùng con gái tôi sao?”

Minh Tranh có chút trở tay không kịp: “Bác gái, tụi con không có làm chuyện kia.”

Mẹ La tin tưởng mới là lạ, La Văn Anh sờ sờ lỗ mũi, đứng ở bên cạnh không nói lời nào, Minh Tranh thấy thế, mở miệng nói: “Bác gái, con muốn sớm kết hôn cùng Văn Anh.”

“Kết hôn?” Mẹ La không tin anh: “Cậu muốn kết hôn nhưng tôi thì không dám giao con gái tôi vào tay cậu.”

“Kỳ thật con cùng Văn Anh đã sớm ở cùng một chỗ, chuyện bác đã thấy đều là sự thật, chúng con là ở chung.”

La Văn Anh thở ra một luồng khí lạnh, không tự chủ bước chân hướng ra xa một chút, mẹ La gằm lên giận dữ: “Cậu nói cái gì?”

Minh Tranh vẫn đứng ở đó không nhúc nhích: “Chúng con bây giờ chỉ còn thiếu giấy đăng ký kết hôn thôi.”

Nói cách khác chuyện nên làm hay không nên làm tất cả đều đã làm.

La Văn Anh lấy cớ nói đã đến giờ làm việc, lôi kéo Minh Tranh rời đi như chạy trốn, hai người cùng nhau bước vào thang máy, La Văn Anh nhìn quanh xem mẹ La có đuổi theo hay không, đợi cửa thang máy khép lại, lúc này cô mới dùng sức vỗ ngực một cái: “Sao chuyện đó anh cũng dám nói?”

“Bà ấy biết chuyện của chúng ta, mới có thể nghiêm túc suy xét, anh không muốn phải đợi thêm mấy năm nữa.”

La Văn Anh dựa vào tường thang máy, liếc mắt nhìn mặt Minh Tranh: “Đã mấy năm nay anh đều để lãng phí, còn tiếc gì thêm một năm hay nửa năm?”

Từ sau hôm đó, mẹ La không đến chỗ ở La Văn Anh nữa, chỉ là thường gọi điện thoại nói cô về nhà ở, tư tưởng giáo dục là không tránh khỏi.

La Văn Anh cũng có dẫn Minh Tranh về nhà, nhưng thái độ ba mẹ không thay đổi, vẫn cường ngạnh như trước kia, mẹ La còn làm ra bộ dáng hận không đem Minh Tranh đuổi ra cửa được, ba La thì tốt hơn một chút, gạo đã nấu thành cơm, cũng đâu thể gây rắc rối thêm một lần nữa?

La Văn Anh đi vào phòng làm việc, ngày mai là cuối tuần, Minh Tranh nói muốn cùng cô về nhà nói chuyện kết hôn với ba mẹ, La Văn Anh ngồi bên trong ghế làm việc, một tay khởi động máy tính, trong lòng thủy chung đã có quyết định, chuyện kết hôn tựa như là chuyện hiển nhiên, nhưng Minh Tranh trước sau không có biểu hiện gì, ngay cả cầu hôn cũng không có. Cho dù là ở trong phòng ăn, đưa một bó hoa, nói một câu gả cho anh đi, dù cho là lặp lại kiểu cũ xưa, nhưng người con gái nào lại không đồng ý?

La Văn Anh giận đến dậm chân, cô đưa tay mở màn hình máy vi tính lên, cũng như thường ngày, sau khi hình ảnh khởi động hiện trên màn hình, La Văn Anh cầm lấy ly nước trên bàn, bỗng nhiên xuất hiện một cảnh làm cô phải dừng động tác uống nước lại, là một bộ phim hoạt hình vẽ theo hình tượng, nhưng vẽ cực kỳ giống, La Văn Anh đầu đội vòng hoa cùng Minh Tranh, ánh mắt ngũ quan rất xuất chúng.

Nhân vật nữ trong phim hoạt hình chạy ở phía trước, phía sau Minh Tranh cầm bó hoa hồng đuổi theo, dưới chân còn vẽ hình cân đầu vân, La Văn Anh bật miệng cười, cô sợ có người đi qua nhìn thấy, vội vàng che dấu thần sắc.

Nhân vật nam trong phim hoạt hình đuổi theo đến cạn kiệt sức lực, dứt khoát nhảy xuống cân đầu vân quỳ một chân xuống đất: “Lão bà lão bà, gả cho anh đi, anh đuổi theo đến chân đầu tay tay tìm cũng đau, anh cam đoan về sau chỉ đối tốt với một mình em, anh cam đoan hễ em gọi là tới, tiền kiếm được đều đưa cho em, ra khỏi cửa cũng sẽ không nhìn người khác một cái...”

La Văn Anh ngậm một ngụm nước thiếu chút nữa phun ra ngoài, lời nói buồn nôn như vậy Minh Tranh thật nói được?

Trong tầng làm việc cao nhất Hào Khôn, Minh Tranh thấy khoe miệng mình rút gân giật giật, lúc trước yêu cầu người ta thiết kế hai nhân vật kia, tạo hình là do chính anh quyết định, cũng chính anh cài đặt lời kịch, không nghĩ tới lại bị bóp méo thành như vậy.

La Văn Anh cười đến mức mặt đỏ bừng, nghĩ thầm may mắn người khác nhìn không thấy, trên màn ảnh xuất hiện một đoạn lời nói ngắn, ý tứ là hỏi cô có đồng ý lời cầu hôn của Minh Tranh hay không, có hai mục hiện lên, “đồng ý” và “không đồng ý”.

La Văn Anh thấy số người ủng hộ đồng ý không ngừng tăng lên, cô đưa tay cầm chuột ấn nút “không đồng ý”.

Trên màn ảnh hiện lên dòng cảnh báo: “Thực xin lỗi, nếu muốn máy vi tính của cô có thể công việc bình thường, mời thận trọng lựa chọn.”

Đây không phải là bá đạo ép buộc lựa chọn sao?

La Văn Anh không nhin được cười, nhìn số người ủng hộ không ngừng tăng lên đến phản ứng không kịp. Cùng lúc đó, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Tiểu Chu lớn giọng gào lên: “Eve, lão đại thật là quá điên cuồng, hắc hắc hắc hắc, hiện tại trên mỗi máy tính ở Hào Khôn đều hiện trực tiếp cầu hôn của anh ta, em cười đến chết mất, em ấn “đồng ý”, chị mau chọn “đồng ý” thử xem.”

La Văn Anh vốn định che máy vi tính bên cạnh, lúc này nghe được mỗi nhân viên đều có thể nhìn thấy, cô nghĩ thầm Minh Tranh lúc này thật sự đúng là sẽ làm bất cứ giá nào.

Tiểu Chu bước mấy bước lượn quanh đến bên cạnh cô: “Hôm nay Hào Không chúng ta đừng nghĩ sẽ làm việc cho tốt, tin tức lớn lan truyền nha.”

“Mau về chỗ làm việc đi.” La Văn Anh dời tầm mắt khỏi màn hình máy vi tính.

“Được, được, được, thời khắc tốt đẹp như vậy em cũng đâu nỡ quấy nhiễu đúng không, nhanh chóng chọn “đồng ý” đi, nói không chừng sẽ có niềm vui bất ngờ đó.” Tiểu Chu nói xong, đi nhanh ra ngoài.

Tầm mắt La Văn Anh một lần nữa nhìn lại trên màn hình máy tính, nhân vật hoạt hình của Minh Tranh vẫn còn quỳ ở đó không chịu đứng lên, nhìn với ánh mắt đáng thương tội nghiệp khiến người ta lo lắng, trong lòng La Văn Anh hiện lên một ý nghĩ khác. Cánh tay cô giữ chặt mép bàn, đem chuột ấn lên đỉnh đầu Minh Tranh.

Sau tiếng click chuột, đỉnh đầu nhân vật nam tóe lên một luồng trái tim nhấp nháy, chớp chớp liên tục.

“Gả cho anh đi, gả cho anh đi, gả cho anh đi...”

Trên màn ảnh xuất hiện một loạt ký tự hài hước lặp đi lặp lại, La Văn Anh đưa chuột chọn chữ “đồng ý”, muốn xem một chút Tiểu Chu nói niềm vui bất ngờ là cái gì.

Ngay thời điểm cô bấm chọn, máy vi tính phát ra tiếng nhạc như là trúng thưởng, một túi lễ vật từ trên trời giáng xuống, La Văn Anh lần nữa bấm chọn.

“Ai ấn “đồng ý” có thể nhận một phần tiền lì xì, bằng cách ghi chép lại trong máy vi tính, sau đó đến phòng tài vụ lãnh. Nếu như người chọn chính là lão bà của anh, như vậy chúc mừng em, em đã có được một người đàn ông tuyệt vời nhất, tiền giấy, thẻ tín dụng điện và cả thân thể đều tùy ý em sử dụng, phần thưởng không thể bỏ qua.”

La Văn Anh cười thiếu chút nữa bị chuột rút, Minh Tranh xem xong toàn bộ quá trình, chỉ kém chút không hộc máu. Đoạn phim cầu hôn này coi như kinh nghiệm được Hào Khôn đưa vào tin tức nổi bật nhất trong lịch sử, thậm chí có người còn đem nó làm thành video tuyên bố lên trên mạng, từ nay về sau, Minh Tranh xem như được nổi danh.

Ngón tay La Văn Anh phủ lên màn hình, trong máy vi tính, trong đoạn phim hoạt hình hài hước này, hình tượng Minh Tranh bởi vì hưng phấn mà không ngừng thay đổi động tác, khi thì giạng thẳng chân, khi thì lộn nhào, khi thì xoay tròn, trong miệng phát ra tiếng hoan hô “Áu ầu” kéo dài.

Khoe miệng La Văn Anh cười lên, cầm lấy điện thoại di động chụp lưu lại.

225. Phiên Ngoại 35 End

Chương 35 : Đại kết cục

Chuyện của Minh Tranh, có tốt có xấu gì cũng đã truyền đến tai ba mẹ La Văn Anh.

Trong mấy ngày tiếp theo, tin tức bao quát của các trang web truyền thông lớn đều tập trung vào tiêu điểm là phần video bị người ta truyền bá ra ngoài này, càng vui hơn nữa là có một số cửa hàng nhân cơ hội này kinh doanh, bắt đầu bán mô hình cầu hôn Tiểu Manh, có tạo hình lúc đang giăng căng chân, cũng có tạo hình lúc chu môi muốn ăn đòn.

La Văn Anh ôm gối ôm cười nghiêng ngả trên ghế, Minh Tranh từ phòng ngủ đi ra, gương mặt xanh mét “Vui về dữ vậy sao?”

La Văn Anh chỉ vào tivi “Cầu hôn Tiểu Manh, đó không phải là anh sao? Anh nói xem, người ta muốn gặp người thật ngoài đời của nhân vật này, gặp xong còn có thể cảm thấy anh cùng Tiểu Manh có liên quan gì sao?”

Minh Tranh nhìn tivi, bên trong toàn bộ đa số các đài đều chiếu tin tức như vậy “Em còn nói, những người trong công ty gặp anh cúi đầu không thấy ngẩng đầu, không biết đang âm thầm chê cười anh như thế nào.”

La Văn Anh nhin không được cười vui vẻ, cô bỏ gối ôm ra, đi qua bên cạnh anh, đặt cánh tay lên đầu vai Minh Tranh “Thật tâm mà nói, em không muốn anh phải lộn nhào này nọ, tới cái đoạn giăng thẳng chân là tốt rồi.”

Minh Tranh đi đến ngồi vào bên trong ghế sofa, lơ dờ uể oải gác chân lên “Vì em, anh sẽ làm bất cứ giá nào, em muốn xem cũng được, đợi buổi tối đi.”

“Lời này nghe sao có vẻ mờ ám?”

Minh Tranh thuận thế vỗ vỗ ở bên eo cô “Là trong đầu em suy nghĩ mờ ám, mới có thể nghe lời nói nào cũng thay đổi hương vị.”

La Văn Anh cầm lấy điều khiển từ xa chọn đài “Chút nữa về nhà ăn cơm, mẹ em nói một đại nam nhân hy sinh đến mức này cũng không dễ dàng, còn phân phó bảo mẫu đi siêu thị mua thịt gà mái về làm đồ ăn cho anh bồi bổ.”

Thần sắc Minh Tranh quái dị, giống như tự nhiên được cưng chiều mà có cảm giác lo sợ “Không phải là Hồng Môn Yến chứ?”

(Hồng Môn Yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc

Hồng Môn Yến là bữa tiệc được tổ chức vào năm 206 trước CN ở Hồng Môn (ngoại thành Hàm Dương, kinh đô của nước Tần thời bấy giờ). Người tham dự có : Lưu Bang, Hạng Vũ là những người có vai trò lãnh đạo chống quân Tần, bữa tiệc này có ảnh hưởng sâu sắc tới khởi nghĩa nông dân cuối thời Tần và cuộc chiến Hán – Sở, nó được xem là gián tiếp thúc đẩy sự diệt vong của Hạng Vũ và sự thành công của Lưu Bang lập ra nhà Hán.

Điển tích Hồng Môn Yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Lưu Bang dù trải qua nhiều phen nguy hiểm nhưng cuối cùng đã an toàn thoát hiểm.

Hồng Môn Yến ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cớ hại người!)

“Yên tâm đi” cánh tay La Văn Anh tiếp tục đè nặng bờ vai Minh Tranh “Đoạn video cầu hôn của anh mẹ em xem tới hai lần, cuối cùng giám định kết quả là, da mặt đủ dày, vì khuê nữ là em đây anh có thể trả bất cứ giá nào như vậy, chuyện có lỗi trước kia trước hết sẽ bỏ qua, không trách nữa. Mẹ em còn tải đoạn video về máy, nói là lưu làm kỷ niệm, cụ thể tâm tư chính xác là gì thì em cũng không rõ.”

Mí mắt Minh Tranh giật giật liên tục, bởi vì không cẩn thận mà đoạn video lưu truyền ra ngoài, vô tình thuyết phục được mẹ vợ tương lai, đây là chuyện nằm ngoài dự liệu của anh.

Hai người đi siêu thị mua đồ, sau trực tiếp lái xe đi đến La gia.

Cha mẹ La Văn Anh đều ở nhà, Minh Tranh lấy đồ đạc từ sau cốp xe ra, vào nhà thấy nhìn thấy hai người “Chào bác trai, chào bác gái.”

Mẹ La quan sát ánh mắt anh, sau đó tầm mắt lại lờm qua người bạn già bên cạnh, Minh Tranh đây quả là một đứa trẻ rất đứng đắn nha, nhìn thế nào cũng không thấy giống với người đã nói ra những lời kia “Minh Tranh à, chuyện con cầu hôn Văn Anh chúng ta cũng biết, nhưng những lời bên trong video, đó là ý của con thật sao?”

Minh Tranh ho nhẹ một tiếng, đến mức này cũng không thể nói là do nhân viên kỹ thuật của mình thêm vào “Vâng, là con viết.”

Mẹ La ý cười vui vẻ, sáng khoái kể “Hai ngày nay bác đi ra ngoài đánh bài, không ít bằng hữu hỏi thăm bác, hai người trẻ tuổi các con đúng là có nhiều ưu điểm nha, hơn nữa lại rất có sáng kiến.”

“Mẹ, con còn chưa uống được một ngụm nước đấy, vì mua lễ vật ẹ mà mệt sống mệt chết đây nè.” Nếu La Văn Anh không xoay đề tài theo hướng khác, đoán chừng Minh Tranh có thể nôn chết, bất quá cũng dễ dàng cho anh, nhiều lắm chính là thừa nhận da mặt thật sự dày, còn hơn đối mặt lời mắng nhiếc nói về chuyện này.

Lúc ăn cơm, Minh Tranh cùng La Văn Anh ngồi ở một bên, mẹ La cho phòng bếp bưng canh thịt gà mái mới chưng ra “Minh Tranh, chuyện Hào Khôn giải quyết như thế nào?”

“Không có phiền toái gì lớn, dựa vào rất nhiều mối quan hệ mới qua được.”

“Về sau buôn bán cũng nên giữ khuôn phép, cho dù bị tra được trên đầu cũng không cần lo lắng như vậy.” Ba La chen miệng nói.

Minh Tranh vội ngừng đầu đáp “Dạ, bác trai nói đúng.”

Mẹ La bao che khuyết điểm “Lúc ăn cơm đừng nói chuyện làm ăn, ông lúc nào cũng ra vẻ bộ dáng lãnh đạo, đây đâu phải ở đơn vị của ông.”

“Không phải bà nói trước sao?”

Mẹ La liếc nhìn bạn già “Tôi chỉ là tùy tiện hỏi một câu.”

Thấy bảo mẫu bưng canh gà lên, mẹ La đứng dậy múc một chén đưa cho Minh Tranh “Uống nhiều một chút, làm ăn hao tổn trí óc, mẹ thấy hai đứa các con ở bên ngoài cũng ăn không ngon, về sau có rảnh thường xuyên trở về nhà ăn cơm.”

“Cảm ơn bác gái.”

La Văn Anh cắn đũa “Mẹ, kết hôn xong chúng con muốn sống ở bên ngoài.”

Ba mẹ La không nói gì nhiều “Tùy thuộc vào các con, người trẻ tuổi có ý nghĩ của mình, nhưng mỗi tuần phải về nhà một chuyến.” Mẹ La mới đưa ra yêu cầu xong, đã lại mở miệng “Sau khi kết hôn sẽ ở đâu?”

“Con quyết định hai ngày sắp tới dẫn Văn Anh đi xem phòng ốc, chọn mua một biệt thự mới có trang bị đầy đủ, cách ba mẹ cùng công ty gần gần một chút.”

Mẹ La hài lòng gật đầu, nhưng La Văn Anh lại không nghĩ giống vậy “Vẫn là ở chỗ của em đi, em không thích căn nhà quá lớn, trống rỗng, không có không khí ấm áp, hơn nữa căn nhà này là của em, anh ở trong nhà em, thì cả một đời phải thuộc về quyền quản lý của em.”

“Không quá nhỏ sao?”

“Không nhỏ, hiện tại hai người vậy là đủ rồi.”

Mẹ La chỉ cần Minh Tranh có tình cảm và quan tâm đến con gái của mình, phương diện khác cũng không trách móc nặng nề nhiều làm gì, bà quan sát khuôn mặt tuần tú của Minh Tranh, lời nói có vẻ hơi do dự “Minh Tranh, Văn Anh nghĩ như vậy cũng được, các con ngẫu nhiên cũng có thể tới đây ở, còn mẹ con một mình ở bên kia, có thời gian cũng có thể qua đó chăm sóc.”

La Văn Anh biết rõ người mẹ nói tới là Triệu Lan, nhưng đề tài này bị khơi mào, cô và Minh Tranh đều không hện mà cùng nghĩ tới Lý Vận Linh. Quan hệ giữa Minh Tranh và bà chưa bao giờ hòa hoãn, Lý Vận Linh cứ việc nỗ lực, nhưng Minh Tranh bên này thủy chung không thấy một chút khả năng chuyển hóa.

Hôn sự của La Văn Anh cùng Minh Tranh bị truyền đi ồn ào huyền náo, thời gian còn đến hai ba tháng để chuẩn bị, nhưng mẹ La vẫn cảm thấy vội vàng, nên từ sớm đã bắt đầu tìm cách.

Minh Tranh dừng xe ở trước cửa Y Vân thủ phủ, La Văn Anh cầm đồ đạc đứng ở cửa chờ anh, người hầu dẫn họ một đường đi vào, Phó Nhiễm sanh con xong vừa mới xuất viện, Hân Hân lúc này chơi ở phòng khách, cậu nhóc đã có thể nhanh chân chạy trốn vui chơi khắp cả phòng.

La Văn Anh đi lên lầu hai, Minh Tranh đi lên không tiện, anh ở lại phòng khách, không bao lâu thấy Minh Thành Hữu xuống lầu.

“Chúc mừng cậu, lại có thêm đứa con trai.”

Minh Thành Hữu ngồi vào đối diện Minh Tranh “Anh không phải là cảm thấy em rất mạnh đó chứ?”

Khóe miệng Minh Tranh chột câu lên “Ừ, rất mạnh.”

Minh Thành Hữu nhếch lên môi tinh xảo “Anh cười như vậy là có ý gì?”. Cười thành ra như vậy!

“Không có ý gì, sinh liền được hai đứa con trai, người khác muốn cầu còn cầu không được đấy.”

“Vậy cũng được.” Minh Thành Hữu ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn là hy vọng có thể sinh con gái, người ta nói con gái là tình nhân kiếp trước của cha, anh đời này không dám có tình nhân, thế nên cũng hi vọng có một tiểu tiểu tình nhân để thương yêu sau này.

Minh Tranh ngồi rung đùi, theo ý anh, Minh Thành Hữu dĩ nhiên là trọn vẹn, có người vợ yêu thương mình, còn có hai đứa con trai... Anh không khỏi mỉm cười, bất quá anh cũng nhanh thôi.

“Chuyện Hào Khôn giải quyết xong chưa?”

“Rồi.” Minh Tranh nhẹ đáp.

“Anh cùng La Văn Anh sẽ phải kết hôn, chuyện Hào Khôn mẹ cũng tốn không ít sức lo lắng, tìm đến những người có quan hệ với ba trước đây, mấy ngày này bà ấy cũng vì anh mà người gầy đi thấy rõ, thời điểm anh kết hôn, cũng mời mẹ đến đi?”

Ánh mắt Minh Thành Hữu nhìn chòng chọc vào Minh Tranh, thấy khóe môi anh câu lên nét cười lạnh, trong lòng liền biết đáp án.

“Anh không bảo bà ta đi tìm người này người nọ, càng không muốn tiếp “ý tốt” của bà ấy, về chuyện kết hôn, anh chỉ có một mẹ, bà ta đến thì tính là cái gì?” Lời lẽ Minh Tranh nói rất mạnh, rất cứng rắn, một tay Minh Thành Hữu xoa xoa bên trán “Hai người làm như vậy cũng không phải là biện pháp, bà dù sao cũng là mẹ ruột của anh.”

Minh Tranh lắc đầu “Ồ trong lòng anh, bà ta trước giờ đều không phải, anh càng chắc chắn sẽ không có thừa nhận bà sau này.”

Lúc La Văn Anh xuống dưới, vừa đúng lúc nghe được câu chuyện bọn họ nói, Minh Thành Hữu thông minh đem đề tài thay đổi, Hân Hân điên cuồng chạy tới ôm lấy chân của anh, Minh Thành Hữu đưa tay chỉ Minh Tranh cùng La Văn Anh “Chờ sau này hai người đem con trai tới đây chơi, khẳng định sẽ bị hai con trai em thường xuyên đập.”

Minh Tranh giễu cợt “Cậu sẽ dạy bọn nhỏ đánh nhau?”

“Cha mẹ sinh con trời sinh tính, không cần dạy, đúng không Hân Hân?” Minh Thành Hữu đưa môi mỏng rí tai nói với con trai, lại bị cậu nhóc đánh một cái tát lên trên mặt.

La Văn Anh không nhịn được cười, Minh Thành Hữu giận đem Hân Hân ôm vào trong ngực “Càng lúc càng vô pháp vô thiên, dám động thủ với cả ba nữa hả?”

“Cậu bây giờ chính là có hai đứa con trai, về sau ngày tốt vẫn còn nhiều.” Minh Tranh cười nhạo. Miệng lưỡi Minh Thành Hữu làm sao có thể để t

hua thiệt người khác “Vây em chúc anh lần đầu tiên sẽ sinh con trai, lần thứ hai nữa sẽ là sinh đôi hai đứa con trai.”

Cho đến khi ngồi vào bên trong xe La Văn Anh vẫn còn cười, khoe miệng Minh Tranh cũng giấu không được ý cười vui vẻ “Người khác biến tướng nói em là heo mẹ, em còn cười được như vậy?”

“Đó đâu phải nói em” La Văn Anh thắt chặt dây an toàn “Bất quá miệng cậu ấy vẫn độc như vậy.”

Minh Tranh bẻ tay lái đi ra ngoài “Có thể là do bị con trai cậu ta dùng một cái tát kia đánh cho hồ đồ.”

La Văn Anh suy nghĩ một chút lại bật cười.

Sân bay Nghênh An.

Một người con gái toàn thân mặc quần áo màu đen đi ra khỏi sân bay, tay cầm đồ án màu lam, cổ quần khăn lụa, tóc thắt bím. Vũ Dữu kéo rương hành lý, dưới chân giày cao gót giẫm qua nền gạch sáng ngời, thời gian xa cách lâu như vậy, nếu không nghe được Phó Nhiệm sinh con trai, cô cũng nhân dịp kết thúc học kỳ, nếu không, nói cách khác cô không nghĩ sẽ trở về.

Phía sau, một người đàn ông theo sát tới, đưa tay cầm cổ tay của cô “Đi nhanh như vậy làm cái gì?”

“Tôi không muốn cùng nhau trở về với anh.”

Khuyết tay Lý Sâm đang vắt áo khoác âu phục “Chúng ta vốn rõ ràng là ngồi chung một chỗ trên máy bay, có gì không tốt mà còn tị hiềm?”

“Tôi không muốn ngồi cùng một chỗ với anh, càng không nghĩ tới anh cũng sẽ trở về.”

Lý Sâm lôi kéo cô không để cho cô đi “Anh sớm có nói qua em ở đâu anh sẽ ở đó mà.”

Vũ Dữu hất tay anh ra “Hiện tại tôi phải về nhà.”

“Anh đưa em đi.”

“Không cần như vậy.” Vũ Dữu tránh Lý Sâm, tiếp tục đi về phía trước, người đàn ông lần nữa giữ chặt cánh tay của cô “Em trở về cũng là muốn đi đến Y Vân thủ phủ, anh với em cùng đi.”

“Lý Sâm, chúng ta đã không có quan hệ.” Vũ Dữu đeo kính râm, người ta nói thời gian có thể tôi luyện tính tình một người, nhưng đối mặt Lý Sâm lần nữa dây dưa, cô vẫn là không cách nào làm được, nên không thể không kiêu ngạo không nóng nảy.

“Quan hệ chúng ta không phải chỉ cần em nói không có là không có.” Lý Sâm một phen túm lấy rương hành lý của cô “Đi thôi.”

Vũ Dữu đi theo anh ra khỏi sân bay, đưa tay chặn một chiếc xe taxi, thừa dịp Lý Sâm không phản ứng kịp, trực tiếp rời đi.

Lý Sâm phất tay gọi một chiếc xe taxi khác “Đi theo chiếc xe phía trước.”

Vũ Dữu tháo kính râm xuống, nhìn ra thành thị xa lạ mà quen thuộc này, cô tổng cộng đã rời đi hai lần, thời điểm bị huỷ hoại dung nhan không thể không đi địa phương khác tiếp thu trị liệu, mà lần thứ hai, hoàn toàn là để chữa khỏi đau lòng. Cô không nghĩ tới cô mới được yên lặng không mấy ngày mấy bữa thì Lý Sâm đã tới rồi, cô muốn trốn tránh, người đó lại cả ngày xuất hiện trong tầm mắt, thậm chí còn có thể ra vào khu vực trường học một cách tự nhiên.

Vũ Dữu cảm giác được trên mặt một dòng nước lạnh buốt lướt qua, cô đưa tay chà lau, ở trong mắt cô, tình cảm của cô và Lý Sâm không phải là không đủ sâu sắc, mà là các mối quan hệ trung gian pha lẫn, cô căn bản không có cách nào vượt qua rào cản đó.

Anh đã có vị hôn thê, anh không nên ý thức cường ngạnh mà lưu luyến bên trong cuộc sống của cô như vậy.

La Văn Anh kéo Minh Tranh đi xuống xe, thời điểm kết hôn càng ngày càng gần, không ít đồ đạc cô cần tự mình mua, địa điểm cử hành hôn lễ đã xác định, La Văn Anh không muốn mẹ La nhúng tay vào việc bố trí phòng cưới, cho nên không làm gì liền dắt Minh Tranh ra ngoài.

Hai người ngồi thang máy đi tới lầu ba khu mua sắm, là khu chuyên bán đồ dùng trên giường, mẹ La dặn đi dặn lại nên chuẩn bị một bộ màu đỏ thắm, mang ý nghĩa vui mừng, La Văn Anh lôi kéo Minh Tranh chọn lựa, Minh Tranh ngược mắt nhìn lại, mẫn nhãn màu đỏ, đâm vào mắt anh cơ hồ không mở ra được, nhưng trong lòng là bị sắc thái hoa lệ này tô điểm sáng sủa, chan chứa vui sướng.

La Văn Anh xoay người chọn lựa, cuối cùng tuyển ra tám bộ, hình hoa thêu mang ngụ ý cát tường, Minh Tranh cũng cảm thấy đúng vậy.

Hai người thanh toán xong đi xuống lầu, La Văn Anh muốn đi chọn lựa thêm một ít đồ đạc khác, bên trong khu mua sắm có rất nhiều người, một lần cô không cẩn thận đụng trúng người đàn ông bên cạnh “Thực xin lỗi.”

Ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ mỉm cười của Tống Cẩm Trác “Anh?”

Ánh mắt La Văn Anh quét qua hướng bên cạnh anh, thấy một cánh tay mảnh khảnh khoác ở trong khuỷu tay Tống Cẩm Trác, người đàn ông liếc nhìn Minh Tranh, tầm mắt một lần nữa trở xuống nhìn trên mặt La Văn Anh “Đây là chị dâu của em.”

La Văn Anh che dấu kinh ngạc “Chào chị!”

Đối phương vươn tay bắt tay cô “Chào em!”

Tống Cẩm Trác tìm phụ nữ tất nhiên không kém, đứng chung một chỗ trai tài gái sắc tuyệt đối có thể hấp dẫn ánh mắt người khác “Ngày định xong chưa? Nhớ phải gửi thiệp mời cho anh.”

“Nhất định.” La Văn Anh nghĩ đến ngày đó nghe sơ qua chuyện xưa Tống Cẩm Trác kể, thật sự rung động, bây giờ liếc nhìn lại, cách xa khu vực điềm tĩnh yên lặng đó, ở nơi đông người phồn hoa đô hội này, ánh mắt bị thương đến chết của Tống Cẩm Trác đã sớm được anh che dấu rất tốt, giống như đeo cái mặt nạ, tuy rất đẹp nhưng cũng không chân thật.

“Đi thôi.” Tống Cẩm Trác ôm eo bạn gái, nhưng chỉ là đem thân thể bên cạnh nhích lại gần “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, qua hết năm bọn anh sẽ kết hôn, nay gặp nhau ở đây, chúc hai người hạnh phúc.”

Môi trái tim La Văn Anh khẽ nhếch “Anh cũng vậy!”

Đợi thân ảnh của hai người đi xa, nụ cười trên mặt La Văn Anh vẫn còn, Minh Tranh ôm vai cô “Còn nhìn theo nữa sao?”

“Em chỉ là nghĩ không thông, vậy đâu phải là tình yêu?”

Bàn tay Minh Tranh nắm chặt bờ vai La Văn Anh “Có lẽ không phải, nhưng có ngại gì? Anh ta cần một người phụ nữ để tạo thành gia đình, coi như sống qua ngày, anh ta là muốn lấy vợ sinh con, người đó nếu đã không phải cô ấy, thì có thể là em, cũng có thể là người khác.”

Đúng a, ai cũng không thể nói, thiếu thốn tình yêu gia đình liền nhất định là không hạnh phúc.

La Văn Anh đưa tay khoác Minh Tranh vào thang máy trở lại dưới lầu.

Căn nhà đã trang trí gần như đầy đủ, không thiếu sót gì, mới mua thêm đồ dùng trong nhà cùng giấy dán tường, La Văn Anh thất thần nhìn áo cưới soi sáng treo ở đầu, Minh Tranh tắm rửa xong ra ngoài, thời tiết đã chuyển mát, anh đưa tay ôm eo La Văn Anh “Ngủ đi.”

“Ngủ không được, càng là gần đến ngày kết hôn lại càng ngủ không được.”

“Sao vậy?”

Đầu La Văn Anh đặt ở cằm cổ Minh Tranh “Không biết, có thể là bệnh sợ hãi trước khi kết hôn.”

Minh Tranh cười yếu ớt “Có cái gì không tốt mà sợ hãi, hiện tại chỉ còn thiếu cái nghi thức.”

“Không giống nhau” La Văn Anh xoay người, đôi tay ôm cổ của anh, sắc mặt nghiêm túc nói “Đối với em mà nói không giống nhau.”

Minh Tranh nhìn chăm chăm cô trong khoảng khắc, ôm lấy cô đặt lên trên giường, La Văn Anh xoay qua ngủ ở nửa bên kia giường, Minh Tranh lên giường “Ba mẹ em đều đồng ý chuyện của chúng ta, anh còn phải nằm đây giả bộ sao?”

“Tình cảm trước đây anh biểu hiện thật tốt đều là giả vờ?”

Minh Tranh cầm bàn tay La Văn Anh đuổi ra “Không phải, anh nghĩ dù sao chúng ta cũng nên ngủ cùng nhau.”

“Em nói không được là không được,” La Văn Anh sao có thể không hiểu ra ý tứ trong lời nói của anh “Hơn nữa anh đã nhận được nhiều ngày như thế, còn sợ không tiếp tục nổi tháng nữa?”

Sắc mặt Minh Tranh chán nản không thôi, anh nhích tới ôm lấy La Văn Anh, mặt chôn vào trên cổ cô, giọng ra vẻ bức tức nói “Không phải là con gái tui em ai cũng đặc biệt có thể nhận?”

La Văn Anh cười vỗ vỗ sau ót của anh “Chịu đựng đi, ngoan.”

Lý Vận linh đi đến Y Vân thủ phủ, đúng lúc Triệu Lan cũng ở đây, đang giúp chăm sóc đứa con trai nhỏ, Lý Vận linh ôm Hân Hân ngồi vào trước sô pha, mắt liếc qua bàn trà, thấy phía trên để thiệp mời kết hôn.

Phó Nhiễm thấy bà xuất thần “Mẹ.”

Triệu Lan cũng đi tới, liếc nhìn “Chuyện kết hôn của Minh Tranh đều sắp xếp ổn thỏa, tôi cũng đề cập với nó muốn bà đến tham dự.”

“Nó sẽ không đồng ý,” Lý Vận Linh không cần nghĩ cũng biết “Nhưng nó là con trai tôi, hôn lễ của nó tôi nhất định phải tham gia.”

“Vâng, đến lúc đó bà theo chúng tôi, cùng nhau đi qua là được.” Triệu Lan cũng tỏ vẻ đồng ý, dù sao Minh Tranh là con trai ruột của Lý Vận Linh, người làm cha mẹ hi vọng lớn nhất không phải là nhìn con cái thành gia lập thất sao?

Lý Vận Linh ngồi chờ ở bên trong xe, thấy xe Minh Tranh từ Hào Khôn ra ngoài, bà lập tức để cho chú Vương chạy qua cản đầu xe.

Minh Tranh nhận ra chiếc xe cản đường, Lý Vận Linh cầm túi đi tới trước cửa kính xe “Minh Tranh.”

Người đàn ông quay cửa sổ xe xuống, Lý Vận linh xoay người, sắc mặt bình tĩnh, “Chuyện kết hôn, tất cả đều chuẩn bị xong hết rồi sao?”

“Bà còn chuyện gì khác không?” Mắt Minh Tranh thủy chung nhìn chăm chăm phía trước.

“Văn Anh đấy, mẹ muốn trước khi kết hôn đưa cho nó một phần lễ vật,” Lý Vận Linh lấy ra một hộp trang sức từ trong túi xách đang đeo “Đây là thời điểm mẹ với ba con kết hôn năm đó, ông ấy đưa ẹ, qua nhiều năm như vậy...”

“Đã trân quý như vậy, bà vẫn là để lại ỉn đi.”

“Minh Tranh” Lý Vận linh thấy anh một lần nữa muốn đóng cửa kính xe “Đây là một chút tâm ý mẹ muốn cho Văn Anh.”

“Không cần đâu.” Minh Tranh lạnh lẽo rét buốt bỏ lại câu nói, sau phát động cơ nhanh chóng rời đi.

Thân ảnh Lý Vận Linh bị để lại phía sau xe, khuôn mặt bà thất vọng không thể che hết, Minh Tranh thu hồi tầm mắt từ trong kính chiếu hậu, không cần quan tâm thế nào, oán hận trong lòng thủy chung không cách nào tiêu tan, muốn anh tiếp nhận Lý Vận Linh cũng là chuyện không thể nào.

Vưu Dữu ấn vang chuông cửa Y Vân thủ phủ, trong tay giơ lên một túi lớn quần áo cùng đồ chơi trẻ em, Phó Nhiễm ngồi trên ghế sofa ở phòng khách nhìn hai đứa con trai chơi đùa, thấy cô đi vào nhanh chóng vẫy tay.

“Chị, anh rề!”

Minh Thành Hữu ngồi ở trước giường nhỏ đùa nghịch, nghe được động tĩnh đứng dậy “Vưu Dữu, Phó Nhiễm đã nhắc tới em mấy ngày rồi.”

“Chị, sức khỏe hồi phục tốt không?”

“Rất tốt.” Phó Nhiễm kéo tay Vưu Dữu qua “Ra nước ngoài một thời gian giờ nhìn lại không giống nhau, nhìn qua thấy em tự tin lên không ít, tinh thần cũ

ng khá.”

“Đương nhiên, nói gì thì cũng phải xứng đáng với tiền đóng học phí chị cho em chứ.”

Minh Thành Hữu để chị Nguyệt chăm sóc con trai, anh đi tới ngồi bên cạnh Phó Nhiễm “Sâm tử cùng người của Tổng gia giải trừ hôn ước, thua thiệt luôn luôn vẫn là nhà gái, cậu mợ cũng bị Bồ Tát mời tới quấy đến khổ không thể tả, nhiều lắm chính là tội bồi thường tiền, nhưng dầu gì cũng khó có thể thanh tịnh được.”

Vưu Dữu nghe vậy, ngón tay vuốt mái tóc dài “Anh rể, điều này không có quan hệ gì với em.”

Minh Thành Hữu cười gật gật đầu “Ừ, là không quan hệ, anh cũng chỉ nói như vậy, cho hai người có chuyện vui thôi.”

Phó Nhiễm quan sát ánh mắt chồng mình, còn lấy sự thống khổ của người khác ra mà vui vẻ.

“Cùng lắm, giải trừ hôn ước cũng tốt, Lý gia huyền não không còn thể thống gì nữa, nghe mẹ nói còn thiếu chút nữa là đánh nhau.”

Vưu Dữu nghe vậy, cũng không có quá nhiều cảm giác, vợ chồng Lý Tắc Cần là người như thế nào không phải là cô không hiểu rõ “Chị, hai ngày nữa em sẽ đi, chờ nghỉ phép em lại trở về thăm hai người.”

“Một mình ở bên ngoài phải chú ý nhiều.”

Vưu Dữu khẽ gật đầu. Lúc Lý Sâm đi vào Vưu Dữu đang xoay người xem bảo bảo bên trong chiếc giường nhỏ, Minh Thành Hữu quả nhiên thiên vị, nặng bên này nhẹ bên kia, tên gọi ở nhà của đứa con trai nhỏ cũng đặt lấy, trực tiếp gọi con trai thứ hai.

Minh Thành Hữu giữ hai người ở Y Vân thủ phủ ăn cơm, trong bữa tiệc, Lý Sâm gấp đồ ăn đưa tới trong chén Vưu Dữu, cô một miếng cũng không động, chén cầm trong tay có tới hai món ăn.

“Sâm tử, sau này có tính toán gì hay không?”

Lý Sâm nhìn về phía Vưu Dữu bên cạnh “Em vẫn có ý định ở nước ngoài, chờ Vưu Dữu lúc nào trở về, thì em sẽ trở về Nghêên An.”

“Anh không cần đi theo tôi, nói không chừng sau khi tốt nghiệp tôi sẽ ở lại nước ngoài.” Vưu Dữu cũng không ngẩng đầu lên.

Lý Sâm tiếp tục mở miệng “Vậy anh cũng không cần trở lại.”

Phó Nhiễm quan sát hai người một chút, Minh Thành Hữu cố gấp đồ ăn, múc canh cho cô “Ăn nhiều một chút.”

“Ở cũ không thể ăn lung tung, đến lúc đó mập lên có giảm cân cũng không xuống được.”

“Không có sao, em còn có thể mập thêm được bao nhiêu chứ?”

Ăn cơm xong Vưu Dữu không ngồi lâu, bảo là muốn đi tìm bạn học, Lý Sâm thấy cô phải đi tự nhiên cũng không ở lại, đi nhanh đi theo ra ngoài.

Minh Thành Hữu xuyên qua cửa sổ sát đất nhìn hai người phía dưới một trước một sau đi ra ngoài “Sâm tử cũng coi như có thâm tình, đi theo nhiều năm như vậy thủy chung vẫn là thích Vưu Dữu.”

“Mọi người có mọi người tạo hóa, phải xem có duyên có nợ với nhau không.” Phó Nhiễm đứng dậy, cầm lấy khối tã không thấm từ trên ghế sofa đưa cho Minh Thành Hữu, “Đi cho con trai thứ hai đổi tã.”

Lý Sâm đuổi theo Vưu Dữu ra ngoài Y Vân thủ phủ, cô đi rất gấp, nóng lòng muốn vứt anh sang một bên, Lý Sâm tiến lên kéo tay cô lại “Xe của anh ở đây, anh đưa em đi.”

“Không cần.”

Lúc này Lý Sâm không cho cô cơ hội giãi dụa “Anh đã giải trừ hôn ước, Vưu Dữu, anh không quan tâm em đi đến đâu, anh đều sẽ theo em đến đó, anh có rất nhiều thời gian để chờ đợi em.”

Vưu Dữu bị anh túm đến bên cạnh xe “Lý Sâm, giữa chúng ta là không thể nào.”

“Ba mẹ anh bây giờ sẽ nghe theo anh, Vưu Dữu, em không cần vội vàng chấp nhận anh, lúc trước chúng ta ở cùng một chỗ anh không biết quý trọng, để cho em bị rất nhiều ủy khuất, kể tiếp anh sẽ từ từ theo đuổi em thật tốt.”

“Anh!”

Vưu Dữu bị anh nhét vào bên trong ghế lái phụ, lúc Lý Sâm khép cửa xe, cô dứt khoát nhắm mắt lại, có một số việc, dù là thế nào chạy đều chạy không thoát .

Thời gian thấm thoát trôi qua nhanh, La Văn Anh ngồi ở trước gương hoá trang, trên người mặc áo cưới, làn váy kéo dài ra phía sau, thợ trang điểm đang trang điểm cho cô.

Cô nắm chặt hai nắm tay, khó mà kiềm chế tâm trạng khẩn trương, mấy chị em ở bên cạnh cùng cô nói chuyện.

Lúc phù dâu dìu cô tiến vào lễ đường, bạn bè thân thuộc cùng bà con họ hàng hầu như toàn bộ đều đến tham dự, Tiểu Chu đứng phía trước nhìn cô vẫy tay, La Văn Anh cố tự trấn định, nhìn lên đài cao thấy Minh Tranh nghiêm chỉnh trong bộ tây phục.

Quần áo cắt may khéo léo, kiểu dáng tây phục càng làm nổi bật lên khí chất hiên ngang của anh, La Văn Anh từng bước một đi qua, Minh Tranh mở bàn tay ra, những ngón tay xương măng khảnh của cô được anh nắm chắc trong lòng bàn tay.

Dưới đài là ba mẹ La cùng Triệu Lan, ánh mắt Minh Tranh đảo qua, liền thấy được người khách không mời mà tự đến, Lý Vận Linh, mẹ La và ba La đều hết sức khách khí, lấy lễ đối đãi, Minh Tranh đương nhiên không thể đuổi khách trong trường hợp như vậy.

Tầm mắt La Văn Anh theo Minh Tranh nhìn qua, cô kiễng chân lên, để trán chạm vào trán anh “Minh Tranh, hôm nay ngày tốt như vậy, không cần quan tâm trong lòng anh có tình nguyện hay không, nhưng mẹ cần phải có mặt.”

Cánh tay Minh Tranh đặt ở eo La Văn Anh, người chủ trì bắt đầu cử hành hôn lễ, nghi thức chứng nhận việc kết hôn tuy cổ điển nhưng lại rất cảm động .

La Văn Anh nhắm hai mắt, lời người chủ trì nói một chữ cũng không để mất, truyền vào trong tai, cô kiễng chân mũi chân, cảm thấy đám người dưới đài đã sớm tản ra, đây là hôn lễ của cô cùng Minh Tranh, là việc cô trông mong ngóng chờ rất cực ước nguyện cũng được đền bù .

“Em nguyện ý.”

La Văn Anh nghe được mình mỗi lúc đang nói đụng vào trái tim, xoay một vòng sau truyền lại trong tai, Minh Tranh nâng tay cô lên, đem nhẫn kết hôn chậm rãi đeo vào.

Lý Vận Linh không hề chớp mắt chăm chú nhìn, trước mắt bỗng nhiên mơ hồ, chớp mũi càng thêm chua xót không ngừng.

La Văn Anh nhìn xuống chiếc nhẫn, Minh Tranh nâng mặt của cô lên hôn qua, lúc làn môi chạm đến liền mở miệng nói “Anh yêu em.” Sau đó cúi xuống hôn cô thật sâu, ánh mắt La Văn Anh sáng ngời, dưới đài rõ lên tiếng vỗ tay như sấm, hai người họ đưa tay ôm nhau, hận không thể khảm vào nhau lúc này.

Thời điểm mời rượu, Minh Tranh bị chúc không ít rượu, kết hôn là trường hợp có thể huyền não nhất, Minh Tranh cởi bỏ tây phục, cổ tay áo sơ mi bên trong xắn lên đến tận khuỷu tay, không quan tâm tư thế hiện tại, một tay anh chống lưng ghế dựa, chỗ ngồi xung quang đều là bằng hữu của Minh Tranh, cũng có thể nói là bạn xấu.

La Văn Anh bật hộp quẹt nhiều lần đều không đốt được, người đàn ông ngậm điều thuốc lá chưa châm được lửa, hoặc là có người bên cạnh giúp đỡ thổi hơi, một phòng huyền não vui mừng khôn xiết.

“Ôi chào ôi, chị dâu, chị là cố tình không muốn cho tôi hút điều thuốc đúng không?”

La Văn Anh đã sớm nghe nói trên bàn rượu hội nháo, cho nên mới đặc biệt chuẩn bị cái hộp quẹt này, không nghĩ tới vẫn là tránh không khỏi một kiếp này.

Cô thử bật mấy lần “Đại ca phối hợp một chút được không?”

“Được chứ,” người đàn ông dứt khoát đứng dậy đứng đến trên ghế dựa “Tôi cam đoan bất động, chị dâu có thể đốt cho điều thuốc là được.”

Minh Tranh nghiêng người, đưa tay chỉ đối phương, thẳng thắn nói “Đây chính là cậu nói, đừng đến lúc đó lại lật lọng nhé.”

“Yên tâm đi, nhiều người như vậy, hai mắt đều có thể nhìn đấy.”

Minh Tranh đi tới bên cạnh La Văn Anh “Đến đây, bà xã, anh ôm em đứng lên.”

“Được hay không đó?” La Văn Anh thấy anh uống có vẻ hơi nhiều.

Người bên cạnh nghe từng câu một bắt đầu ồn ào “Đúng , được hay không đây, được hay không đây?”

Gương mặt La Văn Anh đỏ lên, Minh Tranh xoay người ôm lấy chân của cô, đối phương cũng là một người rất cao, hơn nữa còn đứng trên ghế dựa, La Văn Anh bật hộp quẹt đưa qua, đối phương kiễng chân lên, còn nói thêm vào “Tôi cũng không có lộn xộn, xem đi, là chị dâu với không tới.”

La Văn Anh thử mấy lần, phát hiện còn thấp hơn một đoạn “Ông xã, không được.”

Minh Tranh thả cô xuống, anh lần nữa xoay người ra sau, một tay ôm lấy cô đặt lên trên vai, La Văn Anh lung lay ngồi không vững, Minh Tranh đưa tay ôm chặt hông của cô, bằng hữu xung quanh lần nữa ồn ào “Thân thể này luyện được thật lợi hại nha, chị dâu, đêm tân hôn trở về cần phải ổn định ổn định nha.”

La Văn Anh đốt điều thuốc bên trên cho đối phương, phen này gây sức ép xuống dưới, cuối cùng có thể vượt qua kiểm tra.

Cũng không biết là chiêu trò ở đâu, nghe nói là sư tầm trên mạng, hai người bị chinh quá sức, La Văn Anh vẫn còn tốt, dù sao cũng là nữ, còn Minh Tranh lúc đi ra khỏi quán rượu bước chân đã loạn choạng, La Văn Anh đem anh nhét vào bên trong xe, chào tạm biệt cùng bà con thân thuộc và ba mẹ, sau đó nói tài xế lái xe đưa trở về phòng cưới.

Cô dìu Minh Tranh đỡ vào nhà, La Văn Anh bị bộ lễ phục bó sát người siết quá chặt nên cảm thấy khó chịu, sau khi nâng Minh Tranh đặt lên giường, La Văn Anh đưa tay kéo khoá kéo xuống, định thay bộ đồ mặc ở nhà, cô buông rơi làn váy đến mặt đất, từ bên trong bước ra, thỉnh thoảng bị một cái tay túm quay lại, cô ngồi vào trên đùi rắn chắc mạnh mẽ của người đàn ông, lúc này toàn thân La Văn Anh từ trên xuống dưới chỉ có một cái quần lót cùng hai mảnh ngực dán.

Cô vội vàng khoanh tay che ở phần ngực “Anh làm em sợ muốn chết.”

Minh Tranh hôn lên vai cô “Đêm nay em cũng định không cho anh đụng vào sao?”

“Không phải anh uống say sao?”

Minh Tranh chà gò má trên cổ cô “Anh giả bộ.” Cánh tay anh đưa tới, kéo tay La Văn Anh ra hai bên “Dán cái gì đây, anh xem một chút?”

“Là miếng dán ngực, đừng kéo!” Cánh tay La Văn Anh khép chặt lại.

Minh Tranh nghiêng người đặt cô ngã xuống giường, anh đẩy hai tay La Văn Anh ra, đặt qua bên cạnh, hô hấp La Văn Anh dồn dập, phần bụng bằng phẳng tinh tế theo động tác của cô mà nhấp nhô lên xuống, Minh Tranh cúi người, môi mỏng hôn xuống, khắc lên đó một dấu màu đỏ ửng.

La Văn Anh cứng người, thở hắt ra, một luồng sóng nhiệt vô tình đột kích, từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu, giọng nói cô lộ ra một chút mê mị khàn khàn “Đi tắm rửa trước.”

Minh Tranh kéo cô đứng dậy, giữ eo cô ôm vào bên trong phòng tắm.

Đắp chăn mền lên, bên trong thấp thoáng có thể nhìn ra bóng người quần giao nhau, tiếng thở dốc khăn khăn mạnh mẽ cùng âm thanh ưm ưm nhỏ vụn sâu cạn giao thoa, đầu La Văn Anh gần như muốn chui vào bên dưới gối, cô dứt khoát

t một tay lấy gối đầu bỏ qua, Minh Tranh cũng ngại chăn mền bao phủ trên người làm giảm đi tiến độ, anh vùng tay ném nó xuống dưới giường.

Lòng bàn tay anh đẩy những lọn tóc rơi tán lạn phía trước mặt cô ra hai bên, chạm đến nhiệt độ ẩm nóng vô cùng, trong tay ướt ngấy phối hợp, kích tình ban đêm càng thêm táo bạo, Minh Tranh nắm chặt tay La Văn Anh, động tác nhấp nhô cuộn trào mãnh liệt khiến người điên khùng si mê, một tay khác của La Văn Anh đẩy trước ngực Minh Tranh. Thanh âm của cô bị va vào phá thành mảnh nhỏ, một tay Minh Tranh chuyển đến ôm sau thắt lưng La Văn Anh, khiến cho cô càng thêm gần sát mình, chớp mũi Minh Tranh rỉ ra mồ hôi rịn, anh xoay người, mặt tiến đến trên cổ cô “Đợi chút nữa anh cũng sẽ cho em nếm thử mùi vị cầu xin tha thứ.”

La Văn Anh ôm cổ người đàn ông, há miệng cắn chặt vành tai anh, thân hình Minh Tranh cứng đờ, nhắm thẳng lồng ngực cô cắn xuống.

La Văn Anh bị đau, buông tay ra “Sao lại cắn em?”

“Thời điểm em theo anh chính là lần đầu tiên, từ đâu học được chiêu khiêu khích người như vậy?”

“Có một số việc không cần thầy dạy cũng biết.” La Văn Anh buông chân xuống, Minh Tranh đặt cô quay lưng lại “Vậy chúng ta nên đổi thêm mấy tư thế, nhân tiện tôi luyện thêm kinh nghiệm?”

“Không cần, em mệt rồi.”

“Lúc này mới bắt đầu thôi mà?” Minh Tranh đè nén phía sau lưng cô, La Văn Anh bị buộc cong chân lại, phải nói nam nhân lúc ham muốn thì thật so lang thú còn hung mãnh hơn, La Văn Anh hất tóc trên mặt ra hai bên, hai chân cô cứng ngắc “Anh thật nặng.”

Minh Tranh giữ chặt tay của cô, sau đó ngã qua bên cạnh La Văn Anh. Anh thuận thế ôm La Văn Anh vào trong ngực “Có mệt hay không?”

“Em muốn ngủ giấc.”

Minh Tranh khẽ hôn ở đỉnh đầu cô “Ngủ đi.”

Hôm sau, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ sát đất, không kiêng nể gì chiếu vào, Minh Tranh giơ tay lên che khuất tầm mắt, một tay đưa qua phía bên cạnh sờ soạng nhưng không thấy gì “Văn Anh.”

Giọng nói bên trong phòng tắm truyền ra “Em đang giặt quần áo.”

Minh Tranh mặc quần xong đi vào, La Văn Anh vừa mới rửa mặt xong, ngẩng đầu nhìn đến một khối ngực rắn chắc “Anh cũng không sợ lạnh.” Cô xoay người cầm quần áo nhét vào bên trong máy giặt, Minh Tranh từ phía sau ôm hông của cô “Sao không ngủ nhiều thêm một chút, tối hôm qua, còn mệt không?”

La Văn Anh đưa tay ấn khởi động máy giặt “Đã sớm khỏe lại rồi, mẹ em mới gọi điện thoại, em nói mẹ buổi chiều đừng tới đây, chúng ta ngủ một giấc cho ngon, ngày mai nữa về nhà.”

Phần eo Minh Tranh dùng sức đẩy lên phía trước, La Văn Anh bất ngờ không phòng ngự tựa vào trên máy giặt, anh thuận thế chống hai tay ở hai bên, gông cùm xiềng xích cô ở trong ngực “Tình thân đã hồi phục tốt, buổi chiều còn dùng để ngủ sao?”

“Anh hạ lưu, không mặc quần áo còn lộn xộn.”

“Chỗ nào của anh lộn xộn?” Minh Tranh ôm cô lên, một phen nhắc eo La Văn Anh đặt cô ngồi lên trên máy giặt quần áo.

Tay cô chỉ chỉ bộ ngực của anh, sau đó trượt xuống đến bụng của Minh Tranh, tiện đà đi xuống thêm một chút “Vừa rồi, chỗ này của anh động.”

Minh Tranh dựa vào phía trước, bàn tay xoa lên gò má La Văn Anh “Có đói bụng không?”

“Anh chỉ phương diện nào?”

Minh Tranh câu nhẹ làn môi mỏng “Em nói phương diện nào?”

La Văn Anh muốn nói đương nhiên là dạ dày của mình, bàn tay Minh Tranh vỗ nhẹ bụng của cô “Đi, anh cho em ăn thật no, để khỏi mắc công một chút tới giường liền than đói.”

Minh Tranh ôm La Văn Anh đứng xuống, dẫn cô ra khỏi phòng tắm, cô gối đầu lên bờ vai Minh Tranh, khóe miệng tươi cười thích ý thỏa mãn.

Đến ngày hôm sau hai người mới về nhà, ba mẹ La Văn Anh từ sớm đã cho người hầu chuẩn bị đâu đó, Minh Tranh cùng La Văn Anh xách đồ đạc vào trong “Ba, mẹ.”

“Còn mang đồ về làm gì, trong nhà đều có.”

“Minh Tranh, còn cái gói to em quên mất, ở bên trong ghế lái phụ, anh đi ra lấy đi.” La Văn Anh đếm mới phát hiện mình sơ ý để thiếu mất một túi.

“Được.” Giọng Minh Tranh đáp ứng, xoay người định đi ra ngoài.

Mẹ La nhanh chóng gọi anh lại, nhìn về phía con gái nói “Con đừng có lúc nào cũng nhằm Minh Tranh mà sai tới sai lui, đi lấy đồ bảo người làm đi được rồi.”

“Mẹ?” La Văn Anh vô tội mở miệng đính chính “Không phải mẹ nói sao, con trai phải nghe lời con gái, còn bảo con phải ra sức sai khiến anh ấy.”

“Chuyện này không giống nhau, đó là trước khi kết hôn.” Mẹ La khó mà nói, đó là bà bảo La Văn Anh cố ý gây sức ép, không nghĩ tới gây sức ép tới gây sức ép lui thì cậu ta vẫn thành con rể mình, nói đến cùng bà không xót Minh Tranh thì còn ai xót đây?

Điểm này La Văn Anh yên tâm, mẹ La đã coi ai là con thì chắc chắn sẽ lo lắng cho người đó đến cùng, về sau chắc chắn Minh Tranh sẽ không sợ thiệt thòi.

“Nhanh ngồi đi” mẹ La lôi kéo hai người ngồi xuống “Tính đi đến đâu hưởng tuần trăng mật?”

“Lo làm việc cho tới giờ cũng chưa từng đi đâu chơi, con cùng Minh Tranh dự định tới châu Âu du ngoạn một chuyến, không đi cùng đoàn, chúng con tự mình đi hai tháng cho thông thả.”

“Lâu như vậy?” Mẹ La không yên tâm “Văn Anh, lúc đi chơi cần phải chú ý cẩn thận biết không?”

“Mẹ nghĩ con là con nít sao.” La Văn Anh không lưu tâm.

Mẹ La thấy cô nghe không hiểu, dứt khoát tiến đến nói nhỏ bên tai cô “Có thể liên lúc đó mang thai, con cẩn thận một chút, cũng đừng gây sức ép lên cháu ngoại của ta.”

“Mẹ!”

Minh Tranh không nghe chuyện hai người nói, anh lấy ra một phần văn kiện từ cái túi bên cạnh mình “Mẹ, cái này mẹ giữ đi.”

Ba La liếc nhìn tập văn kiện trong tay người bạn già “Này tại sao có thể, Minh Tranh, mẹ con lúc trước chỉ là nói cho có, không cố ý bắt con phải ký.”

“Đúng vậy” mẹ La đem văn kiện trả về “Nhanh cất lại đi.”

La Văn Anh cũng không nghĩ tới Minh Tranh còn nhớ chuyện này, hai tay người đàn ông vẫn đặt cố định trên đầu gối “Mẹ, mẹ giữ giúp con, hơn nữa lúc trước mẹ nói đúng, tình cảm giữa con cùng Văn Anh tốt, văn kiện này cũng coi như không có tác dụng.”

Minh Tranh đứng lên, cầm lấy văn kiện đặt vào trong tay mẹ La “Cô ấy bây giờ là của con, mọi việc sẽ không có gì thay đổi.”

La Văn Anh cảm thấy sinh hoạt thật sự cũng không có gì thay đổi, chỉ khác một chút là mẹ La đối với Minh Tranh tốt vô cùng, hận không được thổi phồng ở trên lòng bàn tay, có một chuyện bà luôn nói nhiều nhất chính là, con đừng khi phụ Minh Tranh.

Hai người tại ngoại đi chơi hai tháng, La Văn Anh không thể không nói nhà cô mẹ tin Phật là đúng rồi, xuống máy bay mới mấy ngày cô đã cảm thấy không thoải mái, mua que thử thai kiểm tra, thật sự mang thai.

Cô cảm thấy không có gì, mỗi ngày đều đi làm bình thường, nhưng đối với người khác lại là chuyện lớn, đầu tiên là Minh Tranh, ngưng hết mọi công việc của cô không nói, còn bắt cô cả ngày phải ở trong nhà dưỡng thai, nói là sản phụ lớn tuổi phải cẩn thận.

La Văn Anh tức giận vô cùng, tuổi cô rất cao sao?

Mẹ La cùng Triệu Lan cũng thường xuyên tới đây, câu cửa miệng nói nhiều nhất chính là “Sản phụ lớn tuổi phải đặc biệt chú ý, cần chú ý vấn đề dinh dưỡng, đến, ăn cái này ăn cái kia.”

Lúc Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu tới, có dẫn theo Hân Hân, cũng đem đến không ít sản phẩm bổ dưỡng, nói là Lý Vận Linh bảo mang đến .

La Văn Anh ngồi trên ghế sofa, nhìn Phó Nhiễm ở đối diện nói “Em nhìn xem, người có thai giống như chị như vậy có đáng thương không?”

“Chị đó, là đang ở trong phúc không biết phúc.” Minh Thành Hữu nói leo, lúc trước thời điểm Phó Nhiễm mang Hân Hân, nào có được đãi ngộ như vậy?

Bảo mẫu bưng hai ly nước lại, Phó Nhiễm đưa tay lấy để xuống bàn “Mang thai thật tốt a, chị có thể đối với người nào đó giận thì gọi tới tức thì đuổi đi, anh ấy còn phải lúc nào cũng theo sát, đảo quanh chị không câu oán hận.”

Minh Tranh từ thư phòng ra ngoài “Hai người các người nhàn rồi quá ha.”

Minh Thành Hữu nhắc chân lên “Có siêu âm chưa, là con trai hay con gái?”

Minh Tranh liếc qua anh cười “Con gái.”

“Rất tốt.” Minh Thành Hữu ôm Hân Hân trong ngực, thường xuyên chơi đùa với cậu nhóc, mặc dù ngoài miệng anh nói vẫn muốn bé gái, nhưng đối với hai đứa con trai lại vui mừng vô cùng “Hân Hân, chờ tiểu muội muội sinh ra, ba huấn luyện cho con.”

“Huấn luyện cái gì?” La Văn Anh hiếu kỳ.

“Tán gái chứ gì, con gái hai người vừa đúng lúc có thể để cho con trai em theo đuổi, cái này gọi là từ nhỏ đã có cơ sở.”

Khủy tay Phó Nhiễm thúc vào bên eo anh “Anh đừng có nghĩ muốn dạy hư con trai.”

“Đi theo cậu ta thì có chỗ nào tốt hơn được?” Minh Tranh nhin không được cười nhạo, Phó Nhiễm cùng La Văn Anh cũng cười theo.

Sau khi cưới hai người bọn họ vẫn tiếp tục ở trong căn nhà trước kia của La Văn Anh, tuy rằng diện tích hơn nhỏ, nhưng lại rất ấm áp.

Ăn cơm xong, Minh Tranh đưa Phó Nhiễm cùng Minh Thành Hữu ra cửa, trong nhà còn có đứa con trai nhỏ, nên không yên tâm ra ngoài quá lâu.

Lúc Minh Tranh vào nhà, thấy La Văn Anh đứng ở trên sân thượng, anh đưa tay từ phía sau ôm hông của cô “Tại sao không trở về phòng nằm?”

“Em muốn đi ra ngoài dạo một chút.”

“Đợi anh đi cùng em.”

La Văn Anh cầm Minh Tranh tay “Anh gạt người, bác sĩ từ đầu đến giờ chưa có nói là con trai hay con gái.”

Khóe miệng Minh Tranh giấu không được ý cười “Ừm, dù sao sinh ra là con trai hay con gái anh đều thích.”

Anh đi tới trước mặt La Văn Anh, ngồi xổm người xuống, dán sát mặt lên trên bụng cô “Để anh nghe một chút, bảo bối nhà chúng ta có thức dậy chưa?”

Ngón tay La Văn Anh mơn trớn mái tóc dày sẫm màu của anh, khóe môi cô giương nhẹ “Có phải bảo bối đang nói với anh là nó yêu anh?”

Minh Tranh nhắm mắt lại, khẽ gật đầu, thần sắc khác nghiêm túc. “Ừm, đúng vậy.”

La Văn Anh đặt tay lên vai Minh Tranh, khuôn mặt tràn ngập ý cười hạnh phúc.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-yeu-lam-that>